Giới thiệu

Giữa thuở hồng hoang sơ khai, khi trời đất vừa được Bàn Cổ khai phá, vạn vật còn chìm trong hỗn độn, một linh hồn đến từ thời kỳ mạt pháp của thế kỷ 21 đã bất ngờ xuyên không.

Hoàng Thiên, một nhà khảo cổ học danh tiếng, trong lúc khám phá một ngôi mộ cổ được cho là di tích của tiên nhân, đã bị một sức mạnh bí ẩn kéo vào dòng chảy thời gian, tái sinh vào thời đại thần thoại vĩ đại nhất.

Nhưng đây không phải là một lần đầu thai tầm thường.

Anh tỉnh dậy và nhận ra mình đã trở thành một trong những sinh linh đầu tiên của vũ trụ: một Tiên Thiên Ma Thần, được sinh ra từ luồng khí sáng thế đầu tiên và khí huyền hoàng bất diệt.

Thân phận mới của anh, cũng mang tên Hoàng Thiên, sở hữu một căn nguyên và tiềm năng vượt xa cả những đại năng lừng lẫy sau này như Tam Thanh hay Thập Nhị Tổ Vu.

Thời điểm Hoàng Thiên xuất hiện vô cùng đặc biệt.

Đây là lượng kiếp thứ ba kể từ khi khai thiên, Thiên Đạo còn chưa hình thành, và những nhân vật định hình trật tự vũ trụ như Hồng Quân Lão Tổ hay Ma Tổ La Hầu vẫn còn đang trong trứng nước.

Nhận thức được lợi thế "tiên tri" và khởi đầu vượt trội của mình, Hoàng Thiên lập tức xác định một con đường khác biệt.

Anh nhận ra mình không thể tu luyện Tiên Đạo – con đường tu luyện chính thống sẽ thống trị Hồng Hoang sau này.

Thay vào đó, với sự trợ giúp của "Đệ Nhất Thần Hệ Thống", anh bước lên con đường Thần Đạo độc nhất vô nhị.

Thần Đạo chủ trương nuôi dưỡng, điều hòa vạn vật và thu thập tín ngưỡng để trở nên hùng mạnh, hoàn toàn đối lập với Tiên Đạo chỉ biết thôn phệ linh khí, chiếm đoạt tài nguyên.

Hoàng Thiên hiểu rằng, đây sẽ là một cuộc chiến không khoan nhượng để giành lấy quyền thống trị vũ trụ, một cuộc đối đầu định mệnh với Hồng Quân và Thiên Đạo tương lai.

Anh quyết không làm một con rối trong tay kẻ khác, mà phải trở thành vị thần tối cao duy nhất.

Sở hữu khởi đầu phi thường, Hoàng Thiên cũng được ban cho những bảo vật kinh thiên động địa.

Anh được sinh ra ngay tại Thiên Đình, đạo trường chí tôn mà sau này Yêu Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phải vất vả tìm kiếm.

Trong tay anh là kiện Tiên Thiên Chí Bảo phòng ngự vô song mang tên《Sáng Thế Kỷ》, cùng với đó là thanh tuyệt thế hung kiếm Lục Thiên Kiếm và đài sen phòng ngự Tịnh Thế Bạch Liên Thập Nhị Phẩm.

Không dừng lại ở đó, Hoàng Thiên bắt đầu hành trình chinh phạt của mình từ chính nơi anh sinh ra.

Anh thu phục và luyện hóa Khí Vận Chi Long của Thiên Đình, khiến vận may của mình càng thêm cường thịnh.

Rời khỏi Thiên Đình, anh tiến vào Tinh Không Hồng Hoang hoang vu nhưng đầy tiềm năng.

Tại đây, anh thể hiện uy thế tuyệt đối khi tàn sát vô số Hung Thú Tinh Không để luyện cho Lục Thiên Kiếm tiến hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Bằng trí tuệ và sức mạnh, anh thu phục Tinh Không Lão Tổ - một tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần, chiếm đoạt Chu Thiên Tinh Thần Thụ

và Chu Thiên Tinh Đồ, từ đó suy diễn và bố trí thành công đại trận hộ thế Chu Thiên Tinh Đấu, biến toàn bộ tinh không trở thành hậu phương vững chắc và bất khả xâm phạm của mình.

Hành trình của anh tiếp tục với việc chinh phục Thái Dương Tinh, nơi anh thu phục được Thái Dương Âm Hỏa, một loại thần hỏa tà dị nhưng uy lực không kém Thái Dương Chân Hỏa.

Sau khi củng cố sức mạnh cá nhân và bố trí xong đại cục trên tinh không, Hoàng Thiên hạ xuống đại địa, bắt đầu kế hoạch gieo mầm cho Thần Đạo.

Anh trèo lên Bất Chu Sơn, dùng uy áp của Bàn Cổ để rèn luyện thần thể, và tại đây lại một lần nữa thu được đại cơ duyên: gốc linh căn đệ nhất Hồng Hoang – Hoàng Trung Lý và bảo vật luyện khí luyện đan tối thượng – Tạo Hóa Đỉnh.

Trải qua một lần tu luyện sinh tử, Hoàng Thiên đột phá gông cùm của Đại Đạo, trở thành cường giả cấp bậc Đại La Thần đầu tiên của Hồng Hoang.

Nhận thức được tầm quan trọng của việc xây dựng thế lực, Hoàng Thiên bắt đầu truyền bá công pháp Thần Đạo cho các sinh linh yếu thế trên đại địa, tạo ra các Địa Thần đầu tiên.

Anh thu phục tộc Tỳ Hưu, lập nên Thần Điện, xây dựng một thế lực hùng mạnh ở phương Nam.

Trong một trận chiến định mệnh, Hoàng Thiên đã đối đầu và hủy diệt hoàn toàn Thiên Hỏa Vương Triều – một trong những thế lực hùng mạnh nhất đương thời, trước sự chứng kiến của toàn bộ các đại năng Hồng Hoang như Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi.

Trận chiến này đã chính thức xác lập vị thế đệ nhất nhân của anh.

Sau khi giảng đạo cho các Tinh Thần vừa hóa hình, Hoàng Thiên

lại một lần nữa đột phá, bước vào cảnh giới Thần Vương (Hỗn Nguyên Kim Tiên), cả về nhục thân lẫn nguyên thần, trở thành tồn tại duy nhất chạm đến cảnh giới này trong thời đại.

Với Thần Điện hùng mạnh trên đại địa và vô số Tinh Thần trên trời cao, Hoàng Thiên đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lượng kiếp Hung Thú sắp bùng nổ, Hồng Hoang sắp chìm trong biển máu, và đó cũng là lúc vị Thần Chủ tối cao này chính thức bước ra vũ đài, không chỉ để sinh tồn, mà để đoạt lấy toàn bộ cơ duyên, định hình lại trật tự của cả vũ trụ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 1

Bàn Cổ khai thiên, Hồng Hoang sơ thành, trải qua vô số nguyên hội, hỗn độn chi khí giữa đất trời dần dần chuyển hóa thành tiên thiên linh khí, trên mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện sinh linh...

"Ta đang ở đâu?" Hoàng Thiên nhìn khí thể màu trắng sữa tràn ngập sắc thái thần bí xung quanh, cả người ngơ ngác.

Hắn vốn là một nhà khảo cổ học nổi tiếng trong thời đại mạt pháp ở Địa Cầu, vì để khám phá di tích của tiên nhân thượng cổ, hắn đã đặc biệt xuống một ngôi mộ cổ, nào ngờ chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ở một nơi xa lạ.

Không đợi Hoàng Thiên hoàn hồn, đột nhiên, một luồng dữ liệu khổng lồ vô cùng mạnh mẽ lập tức xông vào não hải của hắn, khiến cả người rơi vào trạng thái trời đất quay cuồng, một lúc lâu sau mới tỉnh lại.

"Đây lại là Hồng Hoang?

Ta là Tiên Thiên Ma Thần Hoàng Thiên?" Hoàng Thiên hoàn toàn không dám tin, mình lại xuất hiện trong thời đại rộng lớn sau khi Bàn Cổ khai thiên.

Cẩn thận từng li từng tí đưa ý thức của mình chậm rãi lan ra ngoài, nhưng bốn phía ngoài một vùng ánh sáng màu trắng sữa ra, chỉ còn lại một lớp màn chắn ánh sáng mờ mịt, chẳng lẽ đây là một quả trứng sao?

"Hệ thống đâu rồi nhỉ?" Hoàng Thiên không nhịn được mà thầm gọi trong lòng, là một thanh niên tân thời sống dưới lá cờ đỏ, sao có thể không biết mỗi một người xuyên không đều có một ngón tay vàng cực ngầu đứng sau lưng cơ chứ.

“Đinh đông!

Hệ Thống Thần Số Một xin phục vụ ngài!” Quả nhiên, một giọng nói trong trẻo đột nhiên xuất hiện trong đầu Hoàng Thiên.

“Có thật này!” Hoàng Thiên cố nén sự kích động trong lòng, vội vàng hỏi: “Hệ thống, thành thật khai báo, đưa ta tới đây rốt cuộc là muốn làm gì?” Bất cứ ai đang sống yên ổn ở thế kỷ 21, đột nhiên bị đưa đến một nơi hoang vu quỷ quái, tâm trạng cũng không thể nào tốt đẹp được.

Lúc này, một quyển sách màu vàng kim từ từ xuất hiện giữa hư không, khí thể màu trắng sữa xung quanh không ngừng tản ra, phảng phất như đang run rẩy.

“Ta... gốc... gác...” Hoàng Thiên chỉ vào quyển sách màu vàng kim, nửa ngày không nói nên lời, nhưng không ai thấy quyển sách màu vàng kim giữa hư không bỗng hóa thành một tia chớp, lập tức chui vào thức hải của hắn.

Không biết đã qua bao lâu, khí thể màu trắng sữa dày đặc giữa hư không điên cuồng ùa vào trung tâm, lúc này, bốn phía đột nhiên xuất hiện vô số tia chớp màu vàng kim, khắp nơi đều dâng lên ánh sáng bảy màu, vô số đạo vận cũng vì thế mà hiện ra.

“Ầm!” Chỉ thấy một thân ảnh anh tuấn cao ngất xuất hiện tại chỗ, một mái tóc dài màu vàng kim thuận theo bờ vai từ từ rủ xuống, chiếc áo bào dài màu vàng kim trên người ẩn hiện Chu Thiên Tinh Thần, Sơn Hà Xã Tắc.

“Ha ha ha!” Hoàng Thiên từ từ mở mắt ra, một lần nữa cảm nhận được cơ thể có máu có thịt, nhất thời không nhịn được mà cất tiếng cười to.

Ai mà ngờ được cái 'mộ tiên nhân' hắn đào được trên Địa Cầu, lại

chính là mộ địa của vị Thiên Sinh Thần Minh cuối cùng trong kỷ nguyên mạt pháp, bên trong lại có một đạo Thần Đạo phù chiếu tự nhiên, mới đưa hắn đến thời đại Hồng Hoang hùng vĩ này.

Là sinh linh được hóa hình từ luồng Sáng Thế Chi Cơ đầu tiên khi khai thiên và Tiên Thiên Huyền Hoàng Chi Khí, căn cơ của hắn không biết mạnh hơn Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn, Thái Nhất bao nhiêu lần.

Quan trọng nhất là hiện tại mới là lượng kiếp thứ ba sau khi khai thiên, Thiên Đạo phải đến lượng kiếp thứ chín mới xuất hiện, cửu là cực số, thập nhị là viên mãn, đến lượng kiếp thứ mười hai Hồng Quân hợp đạo, Hồng Hoang mới thực sự thai nghén viên mãn.

Những nhân vật thực sự lợi hại của Hồng Hoang như Đạo Tổ Hồng Quân, Ma Tổ La Hầu, Dương Mi Đại Tiên, vào thời điểm này mới đản sinh linh trí, phải đến lượng kiếp thứ sáu mới hóa hình!

Cũng có thể nói hiện tại hắn là người đầu tiên.

Chỉ là, lứa Tiên Thiên Thần Ma đỉnh tiêm này bị Đại Đạo và ý chí còn sót lại của Bàn Cổ áp chế quá tàn nhẫn, kẻ hóa hình mạnh nhất cũng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, lại không có công pháp tu luyện sẵn có, ngay cả những tàn dư của Hỗn Độn Thần Ma như Hồng Quân cũng vậy, cho nên, họ chỉ có thể đi tranh đấu, đi cướp đoạt, lột xác trong máu và lửa để bước lên Hỗn Nguyên chi cảnh.

Nếu thực sự so sánh, cùng một chiến lực hắn có thể bỏ xa Tam Thanh cả một con phố.

Những đại thần nổi tiếng đời sau như Thái Nhất, Đế Tuấn, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa, Phục Hy, chỉ kịp bắt chuyến tàu cuối của Tiên Thiên, đến lượng kiếp thứ chín mới đản sinh linh trí, cuối lượng kiếp thứ mười đầu lượng kiếp mười một mới hóa hình.

Nếu không phải Thiên Đạo xuất hiện, tặng cho một đợt phúc lợi, với bộ dạng gấu đó của họ, có thể xuất hiện Đại La Kim Tiên mới là lạ!

Thế nhưng, đồ được tặng chung quy vẫn là đồ được tặng, không thể nào so sánh với những gì mình vất vả giành được.

Dù cho những Tiên Thiên Thần Ma đỉnh tiêm như Hồng Quân phải chịu hạn chế kép từ Đại Đạo và ý chí của Bàn Cổ, nhưng chỉ cần có thể đột phá gông cùm, họ có thể chứng được Đại Đạo đạo quả mạnh hơn Thiên Đạo đạo quả rất nhiều lần.

Đến lượng kiếp thứ mười hai, Hậu Thổ chỉ mới chạm đến rìa của Đại Đạo, thực lực đã không hề thua kém Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu thành công khai tích Địa Phủ, nàng đã trực tiếp trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, sánh ngang với Hồng Quân trước khi hợp đạo, đủ thấy Đại Đạo đạo quả lợi hại đến mức nào.

Nhìn khắp cả Hỗn Độn, ba ngàn Thần Ma, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sinh linh, có ai mà không tu luyện Đại Đạo, trong đó kẻ yếu kém nhất cũng là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Là nhân vật chính, Bàn Cổ đại thần lại càng không cần phải nói, một mình ở cảnh giới Thiên Đạo, càn quét Hỗn Độn không đối thủ, nếu không phải chuẩn bị không đủ, e rằng khai thiên thành công đã chứng được Đại Đạo cảnh.

Hãy nhìn lại đám người Tam Thanh, cái gọi là Thánh Nhân, bị Thiên Đạo lừa gạt như những tên ngốc, ở Hồng Hoang xưng vương xưng bá, độc đoán chuyên quyền.

Đợi đến khi Hồng Hoang tiến hóa đến cuối cùng, thời điểm vạn giới đại dung hợp, tất cả đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cộng thêm Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, nhưng song quyền khó địch tứ chưởng, liệu có thể đấu lại tất cả cường giả của ba ngàn đại thế giới

không?

Cuối cùng chẳng phải cũng phải xám xịt nhường địa bàn cho người ngoài, như Jesus, Zeus, đó cũng là nguyên nhân vì sao trên Địa Cầu lại xuất hiện nhân tộc tóc vàng mắt xanh và nhân tộc tóc đen mắt nâu.

Bởi vì kẻ yếu, chỉ đáng bị đánh.

"Hệ thống!

Ra đây!" Sau một hồi tìm tòi, Hoàng Thiên vội vàng thầm niệm trong lòng.

Chỉ thấy một vật thể hình cuốn sách toàn thân màu vàng kim, lấp lánh ánh sáng bảy màu lập tức xuất hiện giữa hư không, như có gió thổi qua, ánh sáng bảy màu từ từ chuyển động, cuối cùng hiện ra ba Đại Đạo triện văn, chính là 《Sáng Thế Kỷ》.

Thấy cảnh này, Hoàng Thiên không che giấu được vẻ vui mừng trên mặt, Tiên Thiên Chí Bảo được sinh ra từ sự kết hợp của Tiên Thiên Thần Đạo phù chiếu và mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp -- 《Sáng Thế Kỷ》.

Đây là Thần Đạo chí bảo trời sinh, vạn pháp bất xâm, phòng ngự vô địch, tác dụng trấn áp khí vận không hề thua kém Hậu Thiên Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

"Đinh đông!

Hệ thống nâng cấp đã hoàn thành!

Túc chủ có muốn xem không?" Ngay lúc hắn đang vui mừng, một giọng nói trong trẻo lập tức phá vỡ không khí.

Hoàng Thiên không buồn thưởng thức thần khí, vội vàng nói: "Xem!

Mau xem!" ...Bảng thông tin cá nhân...

Túc chủ: Hoàng Thiên Thể chất: Tiên Thiên Đệ Nhất Thần Thể Pháp bảo: Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 Tu vi: Không có Công pháp: Không có "Hệ thống, ngươi đang đùa ta à?

Bản tôn dù gì cũng là Tiên Thiên Thần Ma đỉnh tiêm của Hồng Hoang, vừa hóa hình đã là tồn tại Bất Diệt Kim Tiên, sao có thể không có tu vi chứ?" Hoàng Thiên nhíu mày hỏi.

"Đinh đông!

Túc chủ sở hữu Tiên Thiên Đệ Nhất Thần Thể, không thể tu tập Tiên Đạo, cho nên tu vi của ngài tạm thời được lưu trữ." Hệ thống giải thích.

"Cái gì?

Không thể tu luyện Tiên Đạo." Hoàng Thiên vẻ mặt không dám tin, nhìn khắp Hồng Hoang tương lai, bất kể là luyện thể hay luyện khí, tất cả đều là một phần của Tiên Đạo.

Sau này Tiên Đạo lại còn được Hồng Quân tích hợp và phát dương quang đại, thậm chí đè bẹp cả Ma đạo, Yêu đạo, Phật đạo, Nho đạo, khiến chúng phải khuất phục dưới Tiên Đạo, nếu không thể tu luyện Tiên Đạo, vậy thì ở Hồng Hoang nơi Thần Ma tung hoành này, chẳng phải chỉ có thể chờ chết sao?

Căn cơ tốt đến đâu thì có ích gì.

"Đinh đông!

Bản hệ thống là Hệ Thống Thần Số Một, mục đích là bồi dưỡng túc chủ trở thành vị Thần số một từ xưa đến nay, đã suy diễn ra công pháp phù hợp nhất với túc chủ, xin hỏi túc chủ có muốn nhận và chuyển hóa thành tu vi Thần Đạo không?" Hệ thống dường như biết Hoàng Thiên đang nghĩ gì, liền giải thích.

“Phù!” Hoàng Thiên lúc này mới thở phào một hơi, bình ổn lại tâm trạng, chỉ cần có thể tu luyện là được, mặc kệ là Thần Đạo hay Tiên Đạo, hắn vội vàng thầm niệm trong lòng: “Nhận!

Mau nhận!” Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 hóa thành một cuốn sách lớn xuất hiện trên đỉnh đầu Hoàng Thiên, đột nhiên vô số ánh sáng màu vàng kim bao trùm toàn thân hắn, một người khổng lồ màu vàng kim phiên bản phóng to từ từ hiện ra sau lưng hắn.

Lúc này, não hải Hoàng Thiên phảng phất như một mảnh hỗn độn, ngay sau đó một tia lửa lóe lên, lập tức phá tan cả hỗn độn, thần tính tự thành, huyền môn đại khai, vô số linh hồn chi lực tự nhiên dâng lên, một ngọn lửa màu vàng kim từ từ xuất hiện.

Những hỗn độn chi khí xung quanh chưa hoàn toàn biến đổi thành tiên thiên linh khí, không ngừng rót vào cơ thể hắn, từng luồng vật chất màu đen từ lỗ chân lông bị bài trừ ra ngoài, thần thể của Hoàng Thiên dần dần từ trong ra ngoài tỏa ra thần quang màu vàng kim, máu trong cơ thể cũng biến thành thần huyết.

“Trá!” Trong chớp mắt, chỉ thấy Hoàng Thiên hai mắt đột nhiên mở ra, hét lớn một tiếng, toàn thân chấn động, phát ra tiếng răng rắc, những tạp chất bám trên bề mặt cơ thể đều bị tiêu tán vào hư không, hắn cảm giác hiện tại tràn đầy sức mạnh, phảng phất một quyền có thể đánh nổ cả một ngọn núi.

“Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được Thái Ất Thần chi vị, vinh quang của Thần Đạo sắp đến gần!” Hệ thống nói.

Nhìn cuốn sách lớn màu vàng kim trên đỉnh đầu, Hoàng Thiên bây giờ vừa hưng phấn vừa bất đắc dĩ, hưng phấn vì Tiên Thiên Chí Bảo này không cần phải luyện hóa, bởi vì 《Sáng Thế Kỷ》 sau khi được

thần lực tẩy lễ, đã trực tiếp trở thành Thần Đạo chí bảo, cả Hồng Hoang chỉ có mình hắn dùng được.

Bất đắc dĩ là, bây giờ hắn đã biết thân phận của mình, là Hoàng Thiên được sinh ra từ sự kết hợp của Sáng Thế Chi Cơ đầu tiên khi khai thiên và vô tận Huyền Hoàng Chi Khí, là một Thiên Thần đích thực, không đi theo Thần Đạo quả thực là lãng phí nhân tài. 1.

Ở trong Hồng Hoang, trên có tinh thần hóa sinh, dưới có sông núi hóa thành tinh linh, đều là thần linh của trời đất, có thể coi là cơ sở nòng cốt tuyệt đối của Hoàng Thiên.

Chương 2

So với Tiên Đạo nuốt linh dược, cướp đoạt linh mạch, tàn sát linh thú để tăng cường tu vi bản thân, Thần Đạo chủ yếu dựa vào việc điều hòa vạn vật trời đất, thu thập tín ngưỡng để gia tốc tu vi, Thần Đạo nằm ở việc nuôi dưỡng trời đất, còn Tiên Đạo chỉ biết tiêu hao.

Thử hỏi, trong tình huống này, Tiên Đạo và Thần Đạo sẽ như thế nào?

Hai bên có xung đột căn bản, không ngươi chết thì ta vong.

Chẳng trách đời sau chỉ biết Tiên Đạo Hồng Quân, không biết Thần Đạo Hoàng Thiên, hai Thiên Thần Địa Chi là Hoàng Thiên và Hậu Thổ cũng trở thành phong thần dưới trướng Tiên Đạo.

"Không!

Ta tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.", trên mặt Hoàng Thiên hiện lên một tia lệ khí, làm con rối cho người khác thì có khác gì cá muối.

Sống lại một đời, ta, Hoàng Thiên, nhất định phải trở thành người đầu tiên giữa trời đất này, Hồng Quân, Tiên Đạo, tất cả cút hết cho ta.

Phải biết rằng Thần Đạo được xưng là vĩnh hằng bất hủ, so với Tiên Đạo, không những không hề kém cạnh mà còn có phần ưu thế hơn.

Tu luyện Thần Đạo, đầu tiên phải chuyển hóa linh hồn chi lực thành thần lực, sau khi nắm giữ được pháp tắc thuộc về mình, sẽ hợp nhất thần lực và pháp tắc làm một, đúc thành thần cách bất hủ, hoàn toàn không tồn tại việc dựa dẫm vào Thiên Đạo, bởi vì từ đầu đến cuối, Thần Đạo dùng đều là sức mạnh của chính mình.

Trong quá trình này, thần lực sẽ tự nhiên rèn luyện thần thể, thần, thể tu vi cùng tiến, lấy nguyên thần khai thiên, thần thể tích địa, người đại thành có thể dùng nhục thân vượt qua Hỗn Độn.

Đây chính là niềm tin Hoàng Thiên cho rằng mình tất thắng Hồng Quân, một bước nhanh, bước bước nhanh, Tiên Đạo có Đạo Tổ, Thần Đạo không những có Thần Tổ, mà còn có Địa Tôn không hề thua kém Thần Tổ.

Về phần đám Lục Thánh chết tiệt kia, ký thác vào Thiên Đạo, uy hiếp Hồng Hoang, làm sao so được với Thần Đế chi vị được đúc nên từ sức mạnh vĩ đại của núi sông và tín ngưỡng, Thái Nhất, Đế Tuấn là Tiên Thiên Thái Dương chi thần, Thập Nhị Tổ Vu là Pháp Tắc chi thần, đông người hơn gấp bội, ngược đãi không cần nói nhiều. , hắn không khỏi xem lại bảng thông tin cá nhân: Túc chủ: Hoàng Thiên Thể chất: Tiên Thiên Đệ Nhất Thần Thể Pháp bảo: Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 Tu vi: Thái Ất Thần Công pháp: Thiên Địa Hoàn Vũ Chú Thần Kinh "Hệ thống!

Người ta Hồng Quân ít nhất cũng có một đống Tiên Thiên Chí Bảo, còn có Hỗn Độn Linh Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp nữa, ngươi là một Hệ Thống Thần Số Một, ít nhất cũng phải kiếm ra mười tám cái Tiên Thiên Chí Bảo chứ." Hoàng Thiên có chút khinh bỉ nói.

"Đinh đông!

Nhắc nhở túc chủ, thời kỳ này Hồng Quân cũng không có Hỗn Độn Linh Bảo, Hỗn Độn Linh Bảo phải đợi sau khi hợp đạo, kết hợp các mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp cùng trật tự ứng vận mà sinh ra.

Bản hệ thống cũng không thể chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo." Hệ thống nói.

"Ồ?

Xem ra ngươi cũng không phải hoàn toàn vô dụng, được rồi, có chiêu gì thì cứ dùng hết ra đi.” Trong mắt Hoàng Thiên lóe lên một tia sáng, lập tức hỏi.

Hệ thống không trực tiếp trả lời, chỉ im lặng một lúc lâu, rồi mới lên tiếng: “《Sáng Thế Kỷ》 về bản chất không thuộc về Hồng Hoang, nhưng Hồng Hoang có Thần Đạo chí bảo tương tự, chỉ cần có thể thôn phệ nó, 《Sáng Thế Kỷ》 có thể từ Tiên Thiên Chí Bảo biến thành Hỗn Độn Linh Bảo.” Cái gì?

Thần Đạo chí bảo tương tự, Hoàng Thiên cẩn thận nhìn 《Sáng Thế Kỷ》 trước mắt, ‘Sách, không sai!

Sách.’ Đúng rồi, không sai!

Hồng Hoang vốn có Thần Đạo chí bảo, không chỉ một kiện, Thiên Thư có thể định Thiên Thần, Địa Thư chủ tể Địa Thần, Nhân Thư phân phong U Minh, hợp lại chẳng phải chính là 《Sáng Thế Kỷ》 sao.

Thì ra là vậy, Hoàng Thiên đã hiểu, Tam Thư tách ra đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu có thể hợp lại làm một, sẽ không hề thua kém Tiên Thiên Chí Bảo như Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, cho nên, Thần Đạo ở Hồng Hoang tự có định số, không thể nào yếu như vậy. ‘Thời điểm này, Trấn Nguyên Tử chưa hóa hình, Địa Thư tự nhiên không thể xuất hiện, Minh Thư lại càng không cần phải nói, vậy chỉ còn lại lựa chọn cuối cùng -- Thiên Thư.’ Hoàng Thiên đột nhiên nghĩ, Thiên Thư rất có thể đang ở trong tay Hồng Quân.

Bây giờ hắn có tu vi Thái Ất Thần, luận thực lực không hề thua kém Hồng Quân, La Hầu, lại có Tiên Thiên Chí Bảo -- 《Sáng Thế Kỷ》 trong tay, cộng thêm thần thể nhục bác vô địch, chưa chắc không thể cướp được Thiên Thư.

“Đinh đông!

Nhắc nhở túc chủ, Thần Đạo chí bảo ứng vận mà ra, lúc này chưa phải thời cơ.” Không đợi Hoàng Thiên bắt đầu hành động, hệ thống đột nhiên dội một gáo nước lạnh lên đầu hắn.

Cái gì?

Lão đạo Hồng Quân bây giờ lại chưa có được Thiên Thư -- Phong Thần Bảng, xem ra không có hy vọng rồi.

Thêm vào đó, bây giờ cả Hồng Hoang đều ngu ngơ, khắp nơi hỗn độn chi khí xen lẫn tiên thiên linh khí, thân thể nhỏ bé của hắn ước chừng đi không ra khỏi phạm vi vạn dặm đã bị hỗn độn chi khí giết chết rồi, cho nên thôi bỏ đi, tu luyện vậy.

Theo Hoàng Thiên bắt đầu vận chuyển Thiên Địa Hoàn Vũ Chú Thần Kinh, vô số hỗn độn linh khí và tiên thiên linh khí xung quanh điên cuồng ùa về phía hắn, không ngừng rèn luyện thần thể, tu vi dần dần từ Thái Ất Thần sơ kỳ tiến vào trung kỳ.

Tu luyện không kể năm tháng, bất tri bất giác, ba lượng kiếp đã trôi qua, sông núi đại địa do Bàn Cổ hóa thành cũng đã thành hình phần lớn, lúc này Hồng Hoang, hỗn độn chi khí đại bộ phận đã chuyển hóa thành tiên thiên linh khí, vô cùng nồng đậm.

Khắp nơi đều xuất hiện sinh cơ, trong cõi u minh có một luồng đạo vận thần bí đang ảnh hưởng đến thế giới, hoa cỏ cây cối, núi sông ngọc thạch cũng bắt đầu đản sinh linh trí, từng cá thể đều điên cuồng thôn hấp linh khí, khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

“Cao tọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Ta là Hồng Quân, nay đương xuất thế!” Theo lời tuyên cáo của Hồng Quân, những Tiên Thiên Thần Ma được hóa sinh từ Hỗn

Nguyên Nhất Khí, Âm Dương Chi Khí, Càn Khôn Chi Khí, cũng lần lượt hóa hình xuất thế.

"Ta là La Hầu!

Nay đương xuất thế!" "Ta là Càn Khôn!

Nay đương xuất thế!"...

Cả Hồng Hoang nhất thời rơi vào làn sóng hóa hình cuồng nhiệt, ba ngàn Tiên Thiên Thần Ma lần lượt xuất hiện, ngay cả trên đại địa cũng có thêm sinh khí, oán khí của ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sinh linh kết hợp với hung sát khí khi khai thiên, sinh thành Hung Thú nhất tộc, tàn phá đất trời.

"Ầm!" Một tiếng động chưa từng có lập tức cắt ngang việc tu luyện của Hoàng Thiên, kinh tỉnh hắn.

"Ồ!

Mấy tên này đều ra hết rồi, xem ra đại thế đã đến, bản tôn cũng nên thể hiện tài năng của mình một chút." Sớm vào lượng kiếp thứ năm, tu vi của hắn đã là Thái Ất Thần hậu kỳ, chỉ cần một chút công phu nữa là có thể đạt đến Thái Ất Thần đỉnh phong, sở dĩ vẫn chưa viên mãn, là vì thần thể chậm chạp không thể rèn luyện hoàn thành.

Bây giờ tốt rồi, ngay cả những kẻ đến sau cũng đang thể hiện sự tồn tại của mình, là người đầu tiên của Tiên Thiên, hắn sao có thể chịu thua kém chúng được?

Trong chốc lát, Hoàng Thiên phóng thích toàn bộ tu vi, vạn trượng kim quang xuyên thấu cơ thể mà ra, "Ầm ầm ầm!" cả Hồng Hoang đều cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của Thái Ất Thần viên mãn, chỉ thấy Đại Đạo giáng xuống vô số đạo vận bảy màu, phảng phất như đang chúc mừng sự xuất hiện của người đầu tiên.

Giữa trời đất xuất hiện từng luồng khí cơ mạnh mẽ thần bí khó

lường, khiến tất cả sinh linh phải run rẩy!

“Chuyện gì vậy?

Sao nhiều đạo tắc hiện ra thế, chẳng lẽ tên mới xuất hiện là con riêng của Đại Đạo!” “Không!

Không thể nào!

Chương 3

Ngay cả Hồng Quân cũng không mạnh mẽ như vậy, sao có thể có người vừa xuất thế đã mạnh như thế?" "Ầm!" Cùng với một tiếng vang lớn như khai thiên tích địa, một luồng khí thế vô cùng khủng bố từ trên trời giáng xuống, đè nén tất cả mọi người đến không thở nổi.

"Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Ta là Thần Số Một – Hoàng Thiên!" Thanh âm vang đến đâu, sinh linh Hồng Hoang đều kinh hãi đến đó.

Hoàng Thiên không quan tâm đến dáng vẻ của chúng sinh Hồng Hoang, chỉ thở dài một tiếng: "Ai!

Quả nhiên tu luyện không kể năm tháng, đã quên mất bao lâu rồi." Lúc này hắn, tu vi Thái Ất Thần đỉnh phong, cảnh giới viên mãn, chỉ còn một bước cuối cùng là có thể đúc thành thần cách, nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, chứng đạo Đại La.

Hắn không biết hài lòng đến mức nào.

Đương nhiên, cũng là vì tu hành Thần Đạo không phiền phức như Tiên Đạo, phải Ngũ Khí Triều Nguyên, Tam Hoa Tụ Đỉnh, mới có thể thành Đại La Kim Tiên, hoa nở không đủ Cửu phẩm, ngay cả tư cách tiến quân Hỗn Nguyên Đại La cũng không có.

Thần Đạo hoàn toàn dựa vào bản thân, tư chất chỉ là một phương diện, quan trọng nhất là ý chí bản thân phải đủ mạnh mẽ, có thể khiến thần hỏa và linh hồn chi lực hợp nhất, đúc thành thần cách, tiến quân Đại La, có thể đi được bước đó hay không hoàn toàn dựa vào nỗ lực của bản thân, thực lực không đủ, tư chất tốt đến đâu cũng vô dụng.

"Được rồi!

Lăn lộn lâu như vậy, ta cũng nên ra ngoài xem xem!" Hoàng Thiên vươn vai, hai mắt lập tức tỏa ra thần quang, quét ra ngoài, thần quang đi đến đâu, hỗn độn chi khí bốn phía đều tan đi, lộ ra cảnh tượng dưới lớp sương mù.

"Hít!" Hắn tại chỗ hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy một quần thể cung điện huy hoàng hiện ra trước mắt, khắp nơi mây mù lượn lờ, vạn đạo kim quang, ngàn luồng thụy khí phun ra sương tím, còn có vô số tiên chi linh dược, thần thụ thánh hoa điểm xuyết trong đó.

Chính là cái gọi là trời có ba mươi ba tầng, đất có bảy mươi hai lớp, giữa trời mây dày đặc có thần cung bảo điện, cung có Khiển Vân, Bì Sa, Ngũ Minh, Thái Dương, Hóa Nhạc, v.v., điện có Triều Hội, Lăng Hư, Bảo Quang, Thiên Vương, Linh Quan, v.v., trùng loan điệp chướng, che trời che đất.

Phía trước nhất của thần niệm lại là một cánh cổng thông thiên sáng chói, xanh biếc, phảng phất được làm từ lưu ly, hai bên cột trụ có rồng rau đỏ vảy vàng sáng chói uốn lượn, trên tấm biển của cổng lớn hiện ra ba đạo tự, viết "Nam Thiên Môn".

"Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ phát hiện Thần phẩm đạo trường -- Thiên Đình!" Không đợi hắn phản ứng, trong đầu đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo.

Đệt!

Thiên Đình thật à, Hoàng Thiên có chút ngớ người, vội vàng hỏi: "Hệ thống!

Sao ta lại ở Thiên Đình?" Truyền thuyết nói trước đại chiến Yêu - Vu, Đế Tuấn và Thái Nhất đã phát hiện ra Thiên Đình trên đỉnh Bất Chu Sơn, và lấy đó làm nơi trú ngụ của Yêu tộc, đối ứng với Bàn Cổ

Điện của Vu tộc.

"Đinh đông!

Đạo trường phân thành Thánh Thần Thiên Địa Nhân, trong đó ba mươi sáu động thiên là Thiên giai đạo trường, bảy mươi hai phúc địa là Địa giai đạo trường, Nhân cấp đạo trường thì tự xây, Tam Tiên Đảo, Côn Luân, Bắc Minh Hải, Vạn Thọ Sơn đều là Thiên giai đạo trường, là Thiên Sinh Thần Minh đầu tiên, túc chủ sở hữu Thiên Đình không phải là chuyện bình thường sao?" Hệ thống nhàn nhạt nói.

"Ách!" Hoàng Thiên sững người, cũng đúng, ngay cả tên Hồng Quân kia cũng có Ngọc Kinh Sơn, mình cũng không thể kém được!

Huống hồ Hoàng Thiên không ở Thiên Đình thì ở đâu được.

"Gầm!!!" Lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng gầm kinh thiên động địa, một con thần long toàn thân bảy màu xuất hiện giữa hư không.

Cái quỷ gì?

Hung thú lượng kiếp còn chưa bắt đầu, Long tộc đã xuất hiện, Hoàng Thiên cả người ngớ ra.

"Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ phát hiện Thiên Sinh Khí Vận Chi Long!" Giọng nói trong trẻo đặc trưng của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu hắn, chỉ thấy Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 lập tức xuất hiện giữa hư không.

Hoàng Thiên bấm ngón tay tính toán, 'Thiên Sinh Khí Vận Chi Long!

Do ba mươi ba tầng thanh khí kết hợp với khí vận sinh ra, luyện hóa xong có thể nắm giữ ba mươi ba tầng trời, hồng phúc tề thiên!'

Thì ra là vậy, con rồng khí vận này hóa ra là một trung tâm điều khiển và một tấm khiên đỡ đạn, nếu luyện hóa được nó, phúc tinh sẽ chiếu rọi, chuyện xui xẻo đều sẽ tránh xa, giống như phúc đức tiên Vân Trung Tử đời sau, trong Phong Thần đại kiếp, cả Xiển Giáo chỉ có mình hắn thoát được một kiếp, cuối cùng còn làm Phó Chưởng Giáo, đủ thấy tầm quan trọng của khí vận.

Mặc dù Hoàng Thiên là Tiên Thiên Ma Thần đầu tiên, có đại lượng khí vận trên người, cộng thêm là vị thần của Thần Đạo, cả Hồng Hoang không mấy ai sánh bằng, nhưng vận may thứ này ai lại chê nhiều chứ?

Nếu cả người đều do khí vận sinh thành, e rằng ngay cả Thiên Đạo cũng không dám động đến.

Nhìn con thần long toàn thân tỏa ra ánh sáng bảy màu trước mắt, trong mắt Hoàng Thiên lóe lên một tia sáng, lập tức gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía con rồng khí vận ngàn trượng.

"Gầm!" Trải qua vô tận năm tháng, rồng khí vận cũng đã sinh ra một tia linh tính, dường như cảm giác được sinh vật lạ trước mắt có nguy hiểm đối với mình, bèn phát ra một tiếng long ngâm, muốn cảnh cáo hắn dừng bước.

"Đến hay lắm!" 2.

Trên đỉnh đầu Hoàng Thiên là 《Sáng Thế Kỷ》, toàn thân thần quang rực rỡ, giống như một người vàng nhỏ, hắn bất ngờ lao lên đấm một quyền vào đầu con rồng khí vận.

"Bốp!" Con rồng khí vận dài ngàn trượng lập tức bị đấm bay ngược một đoạn dài, "Hu hu!" cả con rồng nằm rạp trên đất kêu rên.

"Trời đất tự có định số, hôm nay bản tôn xuất hiện ở đây, có nghĩa là ngươi đã định trước phải trở thành trợ lực của ta, nhận mệnh đi."

Hoàng Thiên cười lạnh vung tay, chỉ thấy 《Sáng Thế Kỷ》 hóa thành một cái lồng ánh sáng khổng lồ nhốt con rồng khí vận vào trong.

"Gầm!

Gầm!

Gầm!" Nhìn màn sáng màu vàng kim xung quanh, đôi mắt to như đấu của con rồng khí vận lóe lên một tia bi phẫn, không ngừng dùng thân thể ngàn trượng đâm vào lồng ánh sáng, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Nhưng, phòng ngự được tạo thành từ Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, còn mạnh hơn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp không ít, lại được thần lực của Hoàng Thiên kích phát, con rồng khí vận sao có thể phá vỡ được lồng giam, chẳng mấy chốc đã toàn thân đầy vết thương, kiệt sức.

Nhìn con rồng khí vận bị hành hạ thành ra thế này, Hoàng Thiên liếc mắt, nhàn nhạt nói: "Kẻ yếu, trước mặt kẻ mạnh chỉ có thể mặc cho người ta xâu xé." Nếu con rồng khí vận này bây giờ có tu vi Đại La Kim Tiên, sao lại có thể trở thành tù nhân của hắn?

Yếu chính là nguyên tội!

"Thu!" Nói rồi, hắn lau trán, chỉ thấy một luồng ngọn lửa màu vàng kim gần như thực chất đột nhiên xuất hiện trên 《Sáng Thế Kỷ》.

Ngay sau đó, cái lồng ánh sáng màu vàng kim không ngừng co lại vào trong, trở nên ngày càng nhỏ, con rồng khí vận ngàn trượng bị một luồng sức mạnh khủng bố không thể chống cự áp chế.

"Gầm!

Gầm!

Gầm!" Cả Thiên Đình bị từng tiếng long ngâm xé lòng bao trùm, đương nhiên, trong đó xen lẫn vô số cảm xúc bi phẫn, sợ hãi, oán hận.

Nếu không phải là Hoàng Thiên, e rằng với căn cơ của con rồng khí vận, chẳng bao lâu nữa, nó sẽ hóa hình thành người, tu vi không hề thua kém lứa Ma Thần đỉnh tiêm đầu tiên, lại còn có Thiên Đạo che chở, chưa biết chừng có thể trở thành một trong những đại thần thông giả có số má ở Hồng Hoang, nhưng tất cả đều bị gã đàn ông tóc vàng trước mắt này hủy hoại.

Thử hỏi, con rồng khí vận có thể không oán hận sao?

Tuy nhiên, cuối cùng nó vẫn không địch lại được sức mạnh khủng bố của Thái Ất Thần đỉnh phong của Hoàng Thiên, dưới sự áp chế không ngừng, từ ngàn trượng biến thành trăm trượng, rồi thành mười trượng, cuối cùng bị nén lại thành kích thước bằng ngón tay, con rồng khí vận ngay cả sức để rên rỉ cũng không có, cứ thế bi ai nhìn 'ma đầu' trước mắt.

Chương 4

"Soạt!" Hoàng Thiên không nói hai lời, nhét con rồng khí vận cùng với lồng ánh sáng vào miệng, "Rắc!" cả con rồng khí vận lập tức nổ tung trong miệng hắn, vô số mây lành bảy màu bao trùm thần thể.

Trong chốc lát, cả Thiên Đình đều bị ánh sáng bảy màu bên trong chiếu rọi vô cùng sáng ngời, Hoàng Thiên thì nhắm mắt lại lặng lẽ dung hợp với con rồng khí vận.

"Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ nhận được Thần phẩm đạo trường -- Thiên Đình, hiện tại khí vận hồng phúc tề thiên!" "Hù..." Hoàng Thiên không quan tâm hệ thống đang làm gì, chỉ tự mình thở dốc, không ăn thì không biết, ăn vào mới giật mình, con rồng khí vận này lại có thể sánh ngang với Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, suýt chút nữa đã làm hắn no chết.

Hắn thề, sau này tuyệt đối không thể lỗ mãng như vậy nữa.

Lúc này, cả Thiên Đình đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, xung quanh mơ hồ có tiên âm lượn lờ, phảng phất như đang chào đón chủ nhân xuất hiện.

"Vút!" Không đợi hắn hồi phục, chỉ thấy Hoàng Thiên lập tức dịch chuyển tức thời đến một nơi nào đó trong Thiên Đình, sau khi hạ xuống, những thứ xung quanh quả thực khiến sắc mặt hắn đại biến.

Cùng với những đám mây tử khí xung quanh tan đi, chỉ thấy một đóa bạch liên thánh khiết nở rộ trong một con suối nhỏ ở trung tâm Dao Trì, tỏa ra khí tức huyền ảo, còn có đạo vận ẩn hiện vây quanh, trông vô cùng thần thánh không thể xâm phạm.

Ngay cả con suối trồng hoa sen đó cũng không ngừng tuôn ra tạo

hóa chi khí, Hoàng Thiên không nhịn được hít một hơi, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, quả nhiên là bảo bối tốt.

"Thập Nhị Phẩm Bạch Liên?

Chuyện gì vậy!" Nếu bây giờ xuất hiện Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Hoàng Thiên cũng sẽ không nghi ngờ nhiều, dù sao cả ao đều là tạo hóa chi khí.

Nhưng lại xuất hiện một đóa hoa sen màu trắng, quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Truyền thuyết nói Bàn Cổ sinh ra đã mang theo chí bảo, trong đó có Khai Thiên Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp và Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Sau khi khai thiên, Hỗn Độn Thanh Liên phân thành vô số linh bảo, trong đó năm cánh hoa hóa thành: Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Lá sen hóa thành: Thiên Thư, Địa Thư, Minh Thư, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hà Đồ Lạc Thư và các linh bảo khác, đài sen thành Càn Khôn Đỉnh, cuống sen hấp thu hung sát chi khí đúc thành Thí Thần Thương.

Trong đó bốn hạt sen quan trọng nhất, lần lượt hóa thành bốn đóa hoa sen Thập Nhị Phẩm trấn áp thiên hạ, trong đó Công Đức Kim Liên có thể sinh ra huyền hoàng chi khí, độ hóa vạn thiên; Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể đốt cháy nghiệp lực hóa thành nghiệp hỏa, công thủ kiêm bị; Diệt Thế Hắc Liên sinh ra hủy diệt, hấp thu sát khí; Tạo Hóa Thanh Liên sinh ra tạo hóa pháp tắc, hoạt tử nhân bạch cốt.

Nhưng chưa ai từng nghe nói Hỗn Độn Thanh Liên có năm hạt sen, vậy đóa sen trắng trước mắt này là thứ gì?

Trông có vẻ rất huyền ảo.

“Kệ đi, cứ thu trước rồi nói!” Là người đời sau, Hoàng Thiên sao lại không biết hoa sen Thập Nhị Phẩm, đóa nào cũng là thứ tốt, kiên quyết không thể bỏ qua.

Hơn nữa, mỗi một tòa sen Thập Nhị Phẩm đều có thể sản sinh hạt sen, chỉ cần điều kiện đầy đủ, việc nuôi dưỡng hạt sen thành hoa sen không thành vấn đề, quả thực là một nguồn linh bảo không ngừng nghỉ.

“Cho ta!” Hoàng Thiên vung tay lớn, một đạo thần lực tung ra, chỉ thấy Thập Nhị Phẩm Bạch Liên kia trực tiếp rời khỏi con suối, lập tức hóa thành một tòa sen đài tinh xảo, rơi vào tay hắn.

“Vút!” Không đợi hắn nghiên cứu thấu đáo, đột nhiên trong Dao Trì vang lên một tiếng kiếm ngâm dữ dội, một luồng ánh sáng màu đen từ đáy suối bắn ra, thẳng tắp lao về phía hắn.

Nhất thời, một luồng sát lục lệ khí giống như một con rồng đen khổng lồ xông vào não hải Hoàng Thiên, khiến toàn thân khí huyết sôi trào như sóng cả.

“Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ nhận được Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo -- Lục Thiên Kiếm (có thể tiến hóa)!” Vào lúc này, Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 xuất hiện trước người, một tay khống chế luồng ánh sáng đen kia, và trực tiếp luyện hóa nó.

Một lúc sau, Hoàng Thiên mới phản ứng lại, không khỏi cất tiếng khen lớn: “Hay cho một thanh Lục Thiên Kiếm, quả thật là bảo bối tốt.” Chỉ thấy một thanh trường kiếm đen kịt sâu thẳm xuất hiện trong tay hắn, bên trong thân kiếm sát ý lúc ẩn lúc hiện, nhìn kỹ lại, lại khiến tất cả mọi người phải kinh hãi, thanh kiếm này lại hoàn toàn được tạo thành từ hung sát chi khí, quả thực là một thanh tuyệt thế

hung kiếm.

Nhưng lúc này, đôi mắt Hoàng Thiên lại đang nhìn chằm chằm vào tòa sen đài màu trắng trên tay trái, thì ra khi hệ thống giúp hắn luyện hóa Lục Thiên Kiếm, đã tiện tay luyện hóa luôn cả thứ này.

Bây giờ hắn đã hoàn toàn hiểu tại sao Thập Nhị Phẩm Bạch Liên lại không xuất hiện, bởi vì nó vốn không phải do Hỗn Độn Thanh Liên sinh ra, mà là bạn sinh linh bảo của Hỗn Độn Ma Thần -- Tịnh Thế.

Tiền thân của nó là Hỗn Độn Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, thuộc về Hỗn Độn Linh Bảo, nội hàm Tịnh Hóa pháp tắc, có thể tịnh hóa tất cả mọi thứ trên đời.

Đương nhiên, bây giờ nó đã bị suy yếu, nhưng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên sau khi dung hợp với bản nguyên của Tịnh Hóa Ma Thần, lại có thêm một công hiệu tạo hóa, đồng thời cũng là một chí bảo phòng ngự, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trấn áp khí vận.

Nếu Hoàng Thiên không xuất hiện, vậy thì Tịnh Hóa Bạch Liên sẽ cùng với Lục Thiên Kiếm được sinh ra từ tàn dư của Diệt Thế Đại Ma cùng nhau biến mất vào lượng kiếp thứ bảy.

Nếu Bạch Liên có linh, chắc chắn sẽ chửi thề, mẹ nó chứ, ngay cả Lục Thiên Kiếm mà Đại La Kim Tiên cũng không thể luyện hóa được mà cũng bị thu phục rồi.

"Ha ha ha ha!" Hoàng Thiên tùy ý cất tiếng cười to, một kiếm trong tay, thiên hạ ta có, trong thời đại Tru Tiên Kiếm Trận chưa xuất thế, Lục Thiên Kiếm chính là hung kiếm đệ nhất Tiên Thiên, ai có thể cản được phong mang của nó.

Loại sát phạt linh bảo hàng đầu này, giết người không dính nhân quả, uy lực còn vượt xa Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường, gần bằng Tiên Thiên Chí Bảo, nếu không có Tiên Thiên Chí

Bảo che chở, muốn cản được công phạt của Lục Thiên Kiếm, quả thực là si nhân nói mộng.

"Đến lúc đi dạo rồi!" Có được Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Lục Thiên Kiếm, Hoàng Thiên bây giờ tự mang hào quang cường tráng, trong lòng có một khao khát thể hiện cấp bách.

Thêm vào đó, với thực lực Thái Ất Thần đỉnh phong, trong thời gian ngắn cũng không thể đột phá, ra ngoài đi dạo, đi dạo trên đại địa Hồng Hoang, biết đâu lại có được cơ duyên.

"Vút!" Lập tức, Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, hóa thành một đạo cầu vồng, lập tức biến mất trong Thiên Đình, không biết đã xuyên qua bao lâu, mới dừng bước.

Trăm năm sau, Hoàng Thiên nhìn cảnh tượng hoang tàn trước mắt, cả người ngây ra, Thiên Đình không phải nên ở trên Thiên Trụ sao?

Theo lý mà nói thần niệm vừa động, rời khỏi Thiên Đình, bây giờ nên xuất hiện trên đỉnh Bất Chu Sơn, sao lại chạy đến cái nơi khỉ ho cò gáy này?

"Đinh đông!

Nhắc nhở thân thiện: Túc chủ hiện đang ở trong Hồng Hoang tinh không!" Hệ thống nói.

Tinh không nằm trên cửu thiên, là nơi gần nhất giữa thế giới Hồng Hoang và Hỗn Độn, khắp nơi đều phiêu đãng Cửu Thiên Cương Phong ăn mòn hồn phách, hủy hoại thân thể, cho nên, nơi này không có sinh linh, ngay cả một cọng cỏ cũng không thấy.

"Cái gì?

Ta lại ở trong tinh không?" Hoàng Thiên vẻ mặt không thể tin được, lúc này lối ra của Thiên Đình lại xuất hiện ở Hồng Hoang tinh không hoang vu.

Vài phút sau, hắn mới hiểu ra, thì ra Thiên Đình nằm ở tam thập tam thiên, lối ra đương nhiên phải ở tinh không trên cửu thiên.

Nếu thực sự xuất hiện ở Bất Chu Sơn, đó mới là điều bất thường.

Phải biết bây giờ mới là lượng kiếp thứ sáu, đại địa Hồng Hoang vẫn bị ý chí còn sót lại của Bàn Cổ bao trùm áp chế, nếu không tu vi cao nhất của Tiên Thiên Thần Ma cũng sẽ không chỉ ở cảnh giới Thái Ất.

Là nơi ý chí của Bàn Cổ nồng đậm nhất, Thiên Trụ Bất Chu Sơn tự nhiên là nơi đáng sợ nhất, đừng nói hóa hình, e rằng linh trí cũng bị hủy diệt.

Nghĩ đến đây, hắn thật muốn cho Hồng Quân một cú vào đầu, tự dưng đặt Thiên Đình lên Bất Chu Sơn làm gì, đặt ở trong tinh không, ai có thể đánh lên được, đó mới là nơi mà chí tôn của Hồng Hoang nên ngồi.

Nhưng không, nếu Thiên Đình vẫn luôn nằm trên tinh không, vậy chẳng phải ngay cả đạo trường của Thánh Nhân cũng vượt qua, vậy tôn nghiêm của Hồng Quân ở đâu?

Đã đến thì cứ yên, Hoàng Thiên nhìn những ngôi sao hoang tàn xung quanh, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, mặc dù đại địa Hồng Hoang có nhiều linh bảo linh căn, nhưng ai có thể đảm bảo rằng tinh không rộng lớn này không có cơ duyên chứ.

Chương 5

Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Hậu Hi Hòa nổi danh đời sau không phải đều được thai nghén từ tinh không sao, chỉ riêng ba trăm sáu mươi lăm khỏa Chu Thiên Tinh Thần đã không hề thua kém Địa giai đạo trường ở Hồng Hoang, huống chi còn có Tinh Thần Chi Thủ Tử Vi, Chủ Sinh Nam Đẩu, Bắc Đẩu Thất Tinh.

Là một trong mười đại kỳ trận của Hồng Hoang, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng là do Phục Hy thông qua Hà Đồ Lạc Thư, quan sát quy luật vận hành của Chu Thiên Tinh Thần mà suy diễn ra, nếu có thể nắm giữ trước trong tay, vậy tinh không tự nhiên sẽ trở thành bình chướng kiên cố nhất của Thiên Đình.

Mặc dù tam thập tam thiên của Thiên Đình bị phong bế, không có lệnh của Hoàng Thiên, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể mở ra, nhưng là nơi xuất khẩu ở tinh không, hắn hy vọng có thể khống chế trong tay mình.

"Vút!" Hoàng Thiên trong lòng đã quyết định, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía ngoài các vì sao, Cửu Thiên Cương Phong ăn mòn xương cốt, ma diệt linh hồn không ngừng thổi về phía hắn, Hoàng Thiên cũng không dùng 《Sáng Thế Kỷ》 hay Thập Nhị Phẩm Tịnh Hóa Bạch Liên để chống đỡ.

Ngược lại hắn còn trực tiếp nghênh đón, thần thể tuy đã viên mãn, nhưng bên trong vẫn còn một số tạp chất tu luyện không đến nơi đến chốn, bây giờ vừa hay có thể mượn sức của Cửu Thiên Cương Phong, rèn luyện kỹ lưỡng, hà cớ gì không làm!

Vừa ra khỏi một ngôi sao, Hoàng Thiên sững người, trước mắt chỉ thấy đầy trời sao lấp lánh ánh sáng, như vô số viên ngọc trai, được

khảm trên màn đêm đen thẳm, dải ngân hà tựa như một dải lụa trắng phát sáng nhàn nhạt, vắt ngang bầu trời đêm đầy sao, thật lộng lẫy biết bao.

Ngay cả Hoàng Thiên, một người đã trải qua sự phồn hoa của đời sau khi nhìn thấy cũng vô cùng chấn động, đủ thấy tinh không Hồng Hoang đẹp đến nhường nào.

Lúc này, trong lòng hắn đã âm thầm quyết định, bất kể tương lai tinh không thuộc về ai, hắn cũng tuyệt đối không để người khác phá hoại nơi tươi đẹp này.

Không đi không biết, đi một vòng mới giật mình, tinh không tương ứng với đại địa, bề ngoài trông hoang tàn, nhưng thực ra đã thai nghén không ít thứ tốt, Hoàng Thiên đi đến đâu, giống như thổ phỉ vào làng, vơ vét sạch sẽ, ngay cả những thứ chưa thai nghén xong cũng mang đi.

Dù sao Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, là Thần Đạo tạo hóa chí bảo có thể thai nghén tiểu thế giới bên trong, có thể thúc đẩy sự phát triển của thiên tài địa bảo, linh căn tiên chi.

"Gầm!" Ngay lúc Hoàng Thiên đang thu thập vui vẻ, đột nhiên một tiếng gầm gừ khủng bố cắt ngang hành động của hắn, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên mặt hắn hiện lên vẻ ghê tởm.

Trước mắt là một con quái vật mặt người, mỏ cá sấu, bụng lợn, đuôi gà, lưng mọc một đôi cánh thịt, toàn thân mọc đầy lông đen, hai chiếc răng nanh dài tám trượng vểnh lên trời, trông thật xấu xí.

"Đinh đông!

Tinh Không Hung Thú, do oán khí của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần và sát khí của tinh không dung hợp thai nghén ra, sát tính cực nặng, quan niệm lãnh địa cực mạnh, sẽ coi tất cả người hoặc vật xâm nhập

tinh không là kẻ thù không đội trời chung.” Hệ thống nói.

“Cái gì?

Thứ này lại coi ta là kẻ cướp địa bàn?” Hoàng Thiên nhìn con Tinh Không Hung Thú, dở khóc dở cười. 3.

Không đợi hắn hoàn hồn, chỉ thấy con Tinh Không Hung Thú kia bất ngờ bay lên không, hai mắt lồi ra như đá sấm, đỏ rực, toàn thân sát khí bao trùm, sát cơ ngưng tụ, nhìn chằm chằm Hoàng Thiên trước mắt, không biết còn tưởng Hoàng Thiên đã giết mẹ nó!

Nhìn bộ dạng hận thù sâu sắc của Tinh Không Hung Thú, Hoàng Thiên biết hôm nay không thể giải quyết trong hòa bình được, bèn gật đầu, nhàn nhạt nói: “Nếu đã không biết thiên số, vậy hôm nay bản tôn sẽ không nương tay nữa, diệt trừ ngươi nghiệt chướng này, cũng trả lại cho chúng sinh một bầu trời sao trong sáng.” Mặc dù Hồng Hoang tinh không có chút hoang tàn, tiên thiên linh khí mỏng manh, nhưng tinh thần chi lực vô cùng nồng đậm, Hung thú sinh tồn trong tinh không, cả ngày được tinh thần chi lực tẩy lễ, lại thôn phệ lượng lớn sát khí, hoàn toàn không thể sản sinh linh trí, càng đừng nói là tu luyện.

Cho nên, đám gia hỏa này trông thì nhục thân rắn chắc, thực tế tu vi nguyên thần bằng không, ngay cả pháp bảo cũng không thể sử dụng, Hoàng Thiên sao lại phải sợ chứ?

“Gầm!” Tinh Không Hung Thú tuy nghe không hiểu hắn nói gì, nhưng lại có thể nhìn ra sự khinh thường trên mặt Hoàng Thiên, lập tức nổi giận, ngửa mặt lên trời gầm thét, đôi cánh thịt trên lưng vỗ mạnh, toàn thân sát khí nồng đậm gần như thành thực chất, trên mặt người, sát cơ bùng nổ, trông hung thần ác sát, giống như ác quỷ địa ngục.

Hoàng Thiên lắc đầu, loại rác rưởi ngay cả linh trí cũng không có này, hoàn toàn không xứng giao thủ với hắn, đừng nói thần lực, chỉ

cần sức mạnh nhục thân cũng có thể dễ dàng đè bẹp.

"Ầm!" Không chút lưu tình, hắn lao lên đấm một quyền, toàn thân thần lực màu vàng kim bao trùm trên nắm đấm, lập tức đấm về phía Tinh Không Hung Thú, dưới một quyền, tinh không chấn động, thân thể hung ác của con Hung thú cũng trở nên vô cùng nhỏ bé.

Chỉ thấy con Tinh Không Hung Thú vốn đang nhe nanh múa vuốt, bị một quyền cương mãnh đấm bay ra ngoài, toàn thân xương cốt gãy nát, đôi cánh thịt rũ xuống hai bên, mặt người đầy máu tươi, nằm rạp trên đất phát ra từng tiếng kêu rên "huhu!", trông vô cùng thê thảm.

Thế nhưng, Hoàng Thiên cũng không có gì ngạc nhiên, với thực lực Thái Ất Thần đại viên mãn, lại phối hợp với thần thể của mình, nếu ngay cả một quyền cũng không thể đánh nó thành ra thế này, vậy mới thực sự là phế vật.

"Ồ!" Hoàng Thiên có chút kinh ngạc phát hiện con Tinh Không Hung Thú bị đánh đến toàn thân máu me đầm đìa, sau khi cầu xin tha thứ, lại không hề chạy trốn, ngược lại điên cuồng hấp thu tinh thần chi lực, sát khí lơ lửng xung quanh cũng ùn ùn kéo vào cơ thể nó.

Chẳng mấy chốc, vết thương khủng bố trên người con quái vật to lớn kia lại hồi phục được bảy tám phần, đôi cánh thịt bị gãy cũng dựng thẳng trở lại, khá lắm!

Quả thực còn lợi hại hơn cả người Saiyan, sau khi bị trọng thương có thể tự tin hồi phục và nâng cao thực lực, điều này khiến Hoàng Thiên càng thêm hứng thú.

"Gầm!!!" Sau khi thực lực của Tinh Không Hung Thú hồi phục, nó lập tức lao về phía Hoàng Thiên, tuy không có linh trí, nhưng nó biết đau, gã đàn ông áo vàng trước mắt đã đánh nó thảm như vậy, nhất định phải báo thù.

Hoàng Thiên đang chuẩn bị cho nó một quyền nữa, nhưng ai ngờ trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói trong trẻo của hệ thống, "Túc chủ!

Dùng Lục Thiên Kiếm giết nó." Mặc dù không hiểu, nhưng hắn vẫn làm theo, tâm niệm vừa động, chỉ thấy một thanh trường kiếm toàn thân đen kịt sâu thẳm xuất hiện trong tay Hoàng Thiên, "Vút!" giơ tay chém ra một kiếm dài tám trượng, lập tức chém bay nửa người của Tinh Không Hung Thú.

"Hu hu!" Lần này không cho nó cơ hội hồi phục nhanh chóng, Hoàng Thiên dịch chuyển tức thời, lập tức xuất hiện trước mặt Tinh Không Hung Thú, Lục Thiên Kiếm trong tay không chút do dự, đâm thẳng vào cái mặt người nanh ác kia.

"Gầm!!!" Tinh Không Hung Thú lập tức đau đớn gầm lên một tiếng, sau đó thân thể to lớn của nó lại hóa thành từng luồng hồng lưu màu đen lao về phía Lục Thiên Kiếm, khiến Hoàng Thiên kinh ngạc không thôi, hắn cảm giác thân kiếm trong tay đang không ngừng rung động, vô cùng nóng bỏng, trông có vẻ rất hưng phấn.

Chẳng mấy chốc, con Tinh Không Hung Thú to lớn kia đã biến mất trong Hồng Hoang mênh mông, ngay cả một chút xương cốt cũng không để lại.

"Đinh đông!

Lục Thiên Kiếm tiến hóa trung (0.01%)" "Mẹ nó, tình huống gì đây?" Hoàng Thiên lại thấy con Tinh Không Hung Thú bị kiếm của mình 'ăn' mất.

"Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lục Thiên Kiếm là do hung sát chi khí của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sinh linh hóa thành, và Tinh Không Hung Thú vốn cùng một nguồn gốc." Lúc này, giọng nói trong trẻo của hệ thống xuất hiện

trong đầu hắn.

Thì ra là vậy, Hoàng Thiên đang lo không biết làm thế nào để Lục Thiên Kiếm tiến hóa, không ngờ lại là sát khí, Hồng Hoang thiếu gì chứ không thiếu sát khí, mỗi một lượng kiếp thậm chí một tiểu kiếp đều sẽ có vô số sát khí sinh ra cùng với giết chóc, chỉ cần giết chóc không dứt, sát khí không ngừng.

Vậy cũng có nghĩa là Lục Thiên Kiếm có thể không ngừng tiến hóa, Tiên Thiên Chí Bảo?

Hỗn Độn Linh Bảo?

Thậm chí là Hỗn Độn Chí Bảo?

"Nhắc nhở thân thiện: Lục Thiên Kiếm không hấp thu sát khí, mà là sát khí đồng nguyên!" Đột nhiên, giọng nói trong trẻo của hệ thống như một gáo nước lạnh dội xuống đầu hắn.

Ách!

Thật là lúng túng, ai cũng biết, trên đại địa Hồng Hoang cũng có tồn tại tương tự như Tinh Thần Hung Thú, đó là Hồng Hoang Hung Thú, chỉ là không giống như Tinh Không Hung Thú, chúng không thể sản sinh linh trí, chỉ biết một mực giết chóc.

Nói chính xác, chúng là chủng loại được sinh ra từ sự kết hợp giữa oán khí của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sinh linh và tiên thiên sát khí, tiên thiên sát khí và hỗn độn thần ma sát khí không giống nhau, tuy cũng đáng sợ, nhưng chỉ cần dung nhập vào sinh linh được thai nghén ở Hồng Hoang, sẽ có cơ hội đản sinh linh trí, đó cũng là một vòng lặp để Thiên Đạo bổ sung.

Hoàng Thiên vốn tưởng mình có thể có được Tiên Thiên Chí Bảo, Hỗn Độn Linh Bảo, thoáng chốc có chút thất vọng, nhưng lập tức chuyển mục tiêu sang tinh không, ngay cả Hồng Hoang cũng có nhiều

Hung thú như vậy, vậy tinh không tương ứng với đại địa cũng nên có không ít, cứ giết trước rồi nói.

Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy một đạo cầu vồng vụt qua, Hoàng Thiên lập tức lao vào hành động tàn sát Tinh Không Hung Thú, quả nhiên, Hồng Hoang tinh không không thiếu hung sát chi khí, ngược lại những con Hung thú xấu xí lại sinh ra không biết bao nhiêu.

Đương nhiên, trong số đó kẻ mạnh nhất cũng chỉ có thể sánh ngang với tu vi Huyền Tiên, hoàn toàn không cản nổi một chiêu của Hoàng Thiên Thái Ất đỉnh phong, xoẹt xoẹt xoẹt!

Dưới đại kiếm, đám Hung thú này đều đi đến cuối con đường sinh mệnh.

Khẩu vị của Lục Thiên Kiếm rất tốt, chỉ cần bị nó tóm được, đừng nói bản nguyên, ngay cả gân cốt da thịt, tất cả đều không tha, hấp thu sạch sẽ.

Trọn một nguyên hội, Hoàng Thiên đều say sưa tàn sát Tinh Không Hung Thú, sát khí trong cơ thể những con Hung thú đó đều có thể dùng để luyện chế một kiện sát phạt chí bảo không hề thua kém Đồ Vu Kiếm của Yêu tộc, nhưng lại bị Lục Thiên Kiếm hấp thu toàn bộ.

Chương 6

Ở nơi gần cửu thiên nhất trong Hồng Hoang tinh không, một trận hung sát chi khí ngút trời, gần như ngưng tụ thành thực chất, phương viên vạn dặm xung quanh không một bóng người.

"Đinh đông!

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lục Thiên Kiếm tiến hóa thành công, hiện tại là Tiên Thiên Chí Bảo!" Giọng nói trong trẻo của hệ thống cuối cùng cũng vang lên.

"Ha ha ha!" Hoàng Thiên vung vẩy thanh trường kiếm đen kịt trong tay, cả người vui sướng như một đứa trẻ, cuối cùng cũng có công phạt chí bảo, lại còn là Tiên Thiên Chí Bảo.

Hoàng Thiên sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm, bây giờ trong tay có cả thảy hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự tuyệt đối, ở Hồng Hoang rộng lớn này, về phương diện gia tài e rằng cũng không ai có thể sánh bằng hắn.

Dù sao vào thời buổi này, có được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo đã là tốt lắm rồi, ví dụ như lão già Hồng Quân kia, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ đều đang ở trong tay Thái Cực lão tổ, Càn Khôn Đỉnh là một trong bốn món đồ bắt buộc của Càn Khôn lão tổ, Tru Tiên Tứ Kiếm lại càng không cần phải nói, vì La Hầu còn chưa luyện ra.

Sau một hồi vui mừng, Hoàng Thiên đột nhiên bấm tay ấn, biểu cảm trên mặt càng lúc càng phong phú, khá lắm!

Trong lúc hắn đang bận tiến hóa Lục Thiên Kiếm, tiên thiên sinh linh của Hồng Hoang về cơ bản đã hóa hình toàn bộ.

Quan trọng hơn, phe Hung thú đã thành lập thế lực với hai đại Thú Hoàng, mười đại Thú Vương, cộng thêm đám Hung thú trải khắp các ngóc ngách của Hồng Hoang, thời gian bùng nổ của lượng kiếp thứ bảy -- Hung thú đại kiếp cũng ngày càng gần.

Khác với mối quan hệ giữa Hỗn Độn Thần Ma và Hỗn Độn sinh linh, tiên thiên sinh linh của Hồng Hoang có thể cảm ngộ Đại Đạo, tự mình tìm tòi phương pháp tu luyện nguyên thần, nhưng Hung thú chỉ có thể thông qua việc thôn phệ các loại thiên tài địa bảo và các sinh linh khác để nâng cao thực lực, một mực tráng đại nhục thân.

Thử hỏi, trong tình huống này, hai bên sao có thể chung sống hòa bình, với phương thức của Hung thú, tốc độ trưởng thành tuyệt đối vượt xa đại bộ phận sinh linh của Hồng Hoang, tiên thiên sinh linh của Hồng Hoang sao lại không sợ hãi chứ!

“Không tệ!

Không tệ!” Hoàng Thiên nói một câu đầy ý vị sâu xa, lượng kiếp này đối với đại bộ phận sinh linh của Hồng Hoang là kiếp nạn, nhưng đối với người có tu vi mạnh nhất hiện tại như hắn, đó chính là cơ duyên.

Đầu tiên phải làm rõ nguyên nhân xảy ra trận lượng kiếp này, đó là quá trình do Thiên Đạo thúc đẩy để giải quyết các yếu tố bất lợi cho sự phát triển của nó, từ góc độ vận hành của Hồng Hoang Thiên Đạo mà xem, bất kể là Hồng Hoang Hung Thú hay tiên thiên sinh linh, đều là chướng ngại vật.

Chỉ riêng số lượng tiên thiên sinh linh không đếm xuể, mỗi ngày thôn thổ hấp thu tiên thiên linh khí, sự phá hoại đối với Hồng Hoang không hề nhỏ hơn Hung thú, nếu thực sự để chúng tu luyện tiếp, không quá hai lượng kiếp, Hồng Hoang sẽ khô cạn.

Dưới sự tổ chức vô ý thức của Thiên Đạo, một trận tử chiến

quyền đấm cước đá đã xuất hiện, trong trận chiến này, Hung thú sẽ toàn quân bị diệt, tiên thiên sinh linh cũng sẽ tử thương thảm trọng.

Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, cuối cùng Hồng Quân, La Hầu và những người khác đã nhận được di sản của tiên thiên sinh linh và Hung thú, trở thành những kẻ xuất chúng của Hồng Hoang, tiến tới dẫn phát lượng kiếp thứ tám -- Long Phượng đại chiến, lượng kiếp thứ chín -- Đạo Ma đại chiến.

"He he he!

Thái Cực Đồ ta không cần, nhưng Thái Cực Lưỡng Nghi Đạo Phù, Càn Khôn Đỉnh, bản tôn xin nhận." Hoàng Thiên thầm cười quỷ dị.

Lúc này, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, "Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ nhận được ba thành khí vận của Hồng Hoang tinh không!" Cái gì?

Hoàng Thiên sững người, rồi lập tức hiểu ra, thì ra hắn đã vô tình ủng hộ quá trình của Thiên Đạo, mỗi khi giết một con Hung thú, khí vận đều sẽ tăng lên.

"Không đúng!

Hệ thống, chẳng lẽ ngươi không nên cho ta một lời giải thích, sao ta chỉ có chút khí vận này!" Hầu như tất cả Hung thú trong tinh không đều bị hắn giết sạch rồi, ít nhất cũng phải nhận được tám thành khí vận chứ, mới có ba thành, quả thực là nực cười.

Phải biết rằng khí vận là thứ có thể khiến người ta từ bỏ cả sinh tử, sở dĩ Hồng Hoang có lượng kiếp, hoàn toàn là vì các thế lực tranh đoạt khí vận không ngừng gây chiến, sát khí dẫn phát lượng kiếp.

Ngay cả cái gọi là bất tử bất diệt, Thánh Nhân cao cao tại thượng

đời sau cũng không ngoại lệ, vì tranh đoạt khí vận, có thể không cần mặt mũi, không từ thủ đoạn.

Hoàng Thiên tuy không cần khí vận, một là hắn là người đầu tiên của Hồng Hoang, hai là hắn sở hữu Thiên Đình tam thập tam thiên, vốn đã hồng phúc tề thiên.

Nhưng không ai muốn thứ mình vất vả có được bị người khác tham ô, tương lai hắn muốn khai sáng Thần Đạo, khí vận dư thừa có thể kết hợp với công đức ngưng tụ thành Thần Đạo quả vị, khiến người ta có thể ký thác vào Thiên Đạo, giống như Thánh Nhân, Thiên Đạo không diệt, bản thân không chết, ai lại chê nhiều chứ!

"Đinh đông!

Khí vận của Hồng Hoang tinh không, Hung thú chiếm ba thành, Thái Âm Thái Dương, Tử Vi mỗi bên chiếm một thành, Nam Đẩu quần tinh, Bắc Đẩu quần tinh mỗi bên chiếm một thành, ba trăm sáu mươi lăm Chu Thiên Tinh Thần chiếm một thành, các tinh thần còn lại chiếm một thành." Hệ thống giải thích.

"Khốn kiếp!" Hoàng Thiên thầm mắng một câu, thì ra mình đã là người nhiều nhất rồi.

Thái Âm Thái Dương, Tử Vi đều là những Tinh Thần Chi Thủ trong truyền thuyết, mỗi bên chiếm một thành khí vận tinh không, hợp lý.

Bắc Đẩu chủ tử, Nam Đẩu chủ sinh, chiếm một thành khí vận tinh không, cũng hợp lý, ba trăm sáu mươi lăm tinh thần là Chu Thiên Chi Thủ, chiếm một thành cũng hợp lý, về phần những vì sao còn lại chiếm một thành, lại càng nên như vậy.

Nhưng hắn vẫn không thỏa mãn, cùng với việc tinh không được dọn dẹp hoàn thành, dã tâm của Hoàng Thiên cũng trở nên lớn hơn,

hắn muốn thông qua việc săn giết Hung thú để thu thập khí vận, chuẩn bị cho việc khai sáng Thần Đạo, phong thần sắc vị sau này.

Nếu có thể trước lượng kiếp thứ chín, tích lũy đủ khí vận và công đức, ngưng tụ bốn năm tôn Thần Đế chi vị, vậy thì Thần Đạo sẽ cùng Tiên Đạo phân chia thiên hạ, thậm chí còn ưu thế hơn một bậc.

Trước đó, phải chiếm đoạt triệt để khí vận của Tinh Không, lúc này Hoàng Thiên nhìn ánh sao rực rỡ đầy trời, không thể kìm nén được sự xao động trong lòng nữa.

Ngay lập tức, hắn tâm niệm vừa động, hỏi: "Hệ thống!

Có cách nào để ta nhanh chóng có được nhiều khí vận Tinh Không hơn không?" Chỉ thấy tiên thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đột nhiên xuất hiện, trên trang sách lấp lánh từng đạo kim quang, "Muốn thu gom khí vận Tinh Không, túc chủ phải chiếm cứ các tinh thần." Cái gì?

Sắc mặt Hoàng Thiên tái mét, nói đùa sao, toàn bộ Tinh Không có vô số tinh thần, muốn chiếm hết thì đừng nói là đuổi kịp Hung Thú lượng kiếp, ngay cả Vu Yêu đại kiếp cũng chưa chắc đã theo kịp.

"Đinh đông!

Nhắc nhở thân thiện: Trên Hồng Hoang Tinh Không, các tinh thần lấy ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần và một vạn bốn ngàn tám trăm phó tinh thần làm đầu, túc chủ chỉ cần thu phục là có thể chiếm cứ khí vận." Hệ thống dường như có thuật đọc tâm, ma xui quỷ khiến đưa ra lời nhắc nhở.

Nghe vậy, Hoàng Thiên mới thở phào một hơi, nhưng chưa được mấy phút, lông mày lại nhíu chặt, dường như hắn không có thủ đoạn để chiếm cứ tinh thần, dù sao tinh thần không giống Thiên Đình, có trung khu khống chế.

Hắn vội vàng hỏi: “Hệ thống!

Làm thế nào để chiếm cứ tinh thần?

Không lẽ ta phải đi luyện hóa từng cái một à!” “Không cần!

Hiện tại Thái Âm, Thái Dương, Tử Vi đều đã thai nghén ra tinh thần, ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần cũng đã sinh ra linh tính, bản hệ thống đã tự động suy diễn cho túc chủ một phần công pháp Thần Đạo trực chỉ Đại La chi cảnh - 《Chư Thiên Tinh Thần Quyết》, có thể hấp thu tinh thần chi lực và công đức trong thiên địa để tu luyện, sẽ vô hình trung trở thành thuộc hạ của túc chủ.” Hệ thống giải thích.

“Vậy thì tốt!” Hoàng Thiên hài lòng gật đầu, cũng không nói nhiều, vận chuyển thần lực, chỉ thấy một đạo cầu vồng bay lên, thẳng hướng ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần bay đi.

Trong hơn ba trăm năm, hắn không hề nghỉ ngơi, đi lại giữa ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần và một vạn bốn ngàn tám trăm phó tinh thần, bận rộn không ngừng, cuối cùng đã biến toàn bộ khí vận của những tinh thần này thành của mình.

Điều khiến hắn có chút khó hiểu là, bao nhiêu năm trằn trọc, ngoài một số thiên tài địa bảo có thể dùng để luyện khí ra, ngay cả một cọng lông tiên thiên linh bảo cũng không tìm thấy, lẽ nào Hồng Hoang Tinh Không thật sự hoang vu đến thế sao?

May mà trước đó hắn đã đồ sát hung thú cả một nguyên hội, tính tình đã được mài giũa, không còn nóng nảy như trước, cộng thêm bản thân sở hữu hai kiện tiên thiên chí bảo và một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, nên đối với những cơ duyên này không có cảm giác gì lớn, nếu không thật sự sẽ tức đến tam thi thần bạo khiêu. ...

Chương 7

...

Năm trăm năm sau.

“A!!!

Chết tiệt, vậy mà ngay cả một cọng lông cũng không tìm thấy.” Trên Bắc Đẩu thủ tinh - sao Thiên Xu Tham Lang, một nam tử tuấn tú mặc hoa phục màu vàng ngửa mặt lên trời gào thét, mặt đầy vẻ không cam lòng.

Chính là Hoàng Thiên.

Từ mấy trăm năm trước, sau khi thu gom xong khí vận của ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần và một vạn bốn ngàn tám trăm phó tinh thần, Hoàng Thiên đang chuẩn bị đến Thái Âm và Thái Dương, nhìn Tinh Không rộng lớn vô ngần, trong đầu hắn nảy ra một ý tưởng không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù khí vận tinh thần đã bị chiếm cứ bảy thành, nhưng là hậu hoa viên của Thiên Đình, Hồng Hoang Tinh Không lại mở cửa, ai cũng có thể vào, điều này khiến Hoàng Thiên không thể dung thứ.

Vì vậy, hắn muốn thông qua các Chu Thiên tinh thần tổ thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khống chế toàn bộ Hồng Hoang Tinh Không, không có sự cho phép, ai cũng không thể vào, ai cũng không thể ra.

Đáng tiếc, ngồi khô héo mấy trăm năm, ngày ngày đếm sao, nghiên cứu cái gọi là quy luật vận hành của Chu Thiên tinh thần, thế mà lại không phát hiện ra.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận quả không hổ là một trong mười

đại trận pháp của Hồng Hoang, có thể sánh ngang với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Tru Tiên Kiếm Trận những hung trận lừng danh, ngay cả một người Thái Ất Thần đại viên mãn cũng không nhìn ra được chút huyền ảo nào.

"Thôi vậy, được thì ta may, mất thì ta chịu!

Trước tiên đi xem những nơi khác, thật sự không được thì lão tử đi cướp Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, để Phục Hy đi tham ngộ." Hoàng Thiên hậm hực nói.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên vươn người, xương cốt toàn thân kêu răng rắc, thần lực màu vàng chiếu rọi vạn dặm.

Những năm này cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất đã rèn luyện thần thể đến mức mạnh mẽ hơn, chỉ cần một cơ duyên là nhục thân có thể tiến vào Đại La chi cảnh.

Hiện tại, toàn bộ các tinh thần quan trọng của Hồng Hoang Tinh Không, trừ Thái Âm, Thái Dương, Tử Vi ba ngôi đầu, hắn đều đã đi qua một lượt, truyền thụ công pháp Thần Đạo - 《Chu Thiên Tinh Thần Quyết》 cho ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần đã sinh ra linh tính.

Hoàng Thiên dùng thần lực mô phỏng lộ tuyến vận hành công pháp cho linh tính của ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần, ngay cả một vạn bốn ngàn tám trăm phó tinh thần còn lại cũng không bỏ qua, tất cả đều bị đánh dấu ấn ký, chỉ cần những tinh thần này sinh ra ý thức, ấn ký cá nhân của Hoàng Thiên sẽ truyền công pháp cho chúng.

Mặc dù Hồng Hoang Tinh Không hiện tại có vẻ khá hoang vu, nhưng ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần, một vạn bốn ngàn tám trăm phó tinh thần đều là nơi hội tụ khí vận của Tinh Không rộng lớn, không hề thua kém các đạo trường cấp địa giai ở Hồng Hoang.

Chỉ cần sinh linh được sinh ra, những tiên thiên tinh thần kế thừa khí vận khổng lồ này, về mặt căn nguyên so với Tam Thanh và những người khác, cũng không hề kém cạnh.

Bây giờ Hoàng Thiên lại chuẩn bị cho chúng một vũ khí lợi hại, tinh thần chi lực nồng đậm kết hợp với công pháp Thần Đạo trực chỉ Đại La cảnh - 《Chu Thiên Tinh Thần Quyết》, không cần đến hai lượng kiếp, một nhóm tinh thần sẽ xuất thế.

Chậc chậc chậc!

Đến lúc đó Tam Thanh các vị vừa ra đời, kết quả phát hiện trên Tinh Không có không dưới vạn vị Đại La tồn tại, vậy thì vui rồi đây.

"Vút!" Nói rồi, toàn thân vận chuyển thần lực, hóa thành một đạo cầu vồng, trong nháy mắt biến mất trong biển sao rộng lớn vô ngần. ... ...

Không biết bao nhiêu năm trôi qua, Hoàng Thiên mới dừng bước trước một vùng tinh thần.

"Ầm!", thần lực bao bọc quanh thân hóa thành thủy triều, biến mất trong Tinh Không vô ngần.

Nhìn vùng Tinh Không tử khí tung hoành trước mắt, trong mắt hắn lóe lên một tia sáng kỳ lạ, Tử Vi Viên một trong Tam Viên quả nhiên danh bất hư truyền, treo cao ở trung tâm bầu trời phương bắc, hai bên có các sao xếp hàng, tạo thành thế bảo vệ, chẳng trách lại được gọi là Trung Cung - Tử Vi.

Ngôi sao khổng lồ ở chính giữa, tử khí bao quanh, long phượng thành hình, không cần phải nói, chính là sao Tử Vi lừng danh, nhật nguyệt không xuất, Tử Vi vi tôn, là chủ của các vì sao, đế tinh trời sinh quả nhiên hùng vĩ.

Nhưng Hoàng Thiên không hề mạo muội tiến lên, chỉ đứng tại

chỗ, thầm niệm trong lòng: "Hệ thống!

Có thể kiểm tra thông tin của đối phương không?" Toàn bộ sao Tử Vi linh quang tứ phía, khí thế so với Thái Âm Thái Dương cũng không kém bao nhiêu, trên đó tuyệt đối có một vị tiên thiên thần ma thực lực cường đại đang thai nghén.

"Đinh đông!

Đã kiểm tra thông tin đối phương, Tinh Không Lão Tổ, do tàn dư của Hỗn Độn Tinh Thần Ma Thần kết hợp với lực lượng Hồng Hoang Tinh Không sinh ra, thực lực Thái Ất Kim Tiên trung kỳ." "Ồ?

Xem ra một thành khí vận của sao Tử Vi đều ở trên người y, bản tôn cũng đến lúc thay trời hành đạo, diệt trừ tàn dư của Hỗn Độn Ma Thần rồi." Khóe miệng Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, với tu vi Thái Ất Thần đại viên mãn cộng thêm nhục thân cực hạn của hắn, lật tay có thể diệt, có gì đáng sợ!

"Khách từ xa tới, bần đạo Tinh Không, hoan nghênh đạo hữu đến sao Tử Vi của ta!" Lúc này, một giọng nói hùng vĩ xuyên qua tử khí bao quanh, vang vọng trong tinh vực xung quanh.

Nghe tiếng, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra ánh mắt càng thêm quái dị, gã này định làm gì?

Thị uy sao?

Nghĩ vậy, sắc mặt hắn nghiêm lại, thần lực đại phóng, lập tức đáp lại: "Bần đạo Hoàng Thiên, vì Hồng Hoang ta bình định Tinh Không, đi ngang qua nơi này, đến thăm đạo hữu." Nói rồi, quanh thân hắn không biết vì sao chỉ lộ ra uy thế Thái Ất sơ kỳ.

Khiến cho tinh quang trên sao Tử Vi không khỏi lóe lên một cái, chỉ nghe thấy giọng nói của Tinh Không Lão Tổ lại truyền đến:

“Nguyên lai là Hoàng Thiên đạo hữu, hành động thay trời hành đạo của đạo hữu thật là đại thiện, bản tọa bội phục vô cùng, không biết có thể vào trong một lát được không?” Lập tức, vẻ mặt quái dị trên mặt Hoàng Thiên càng thêm nồng đậm, không khỏi đáp lại một câu: “Đạo hữu đã thịnh tình như vậy, vậy ta không khách khí nữa.” Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy trong Tinh Không kim quang rực rỡ, thân hình Hoàng Thiên hóa thành cầu vồng, trực tiếp xuyên qua tử khí, tiến vào bên trong sao Tử Vi, chỉ thấy một đạo nhân tóc hoa râm đang ngồi ngay ngắn dưới một gốc cây lớn ở trung tâm.

Đáng tiếc đối với Tinh Không Lão Tổ này, Hoàng Thiên hứng thú không lớn, nhưng gốc cây cổ thụ cao chọc trời, toàn thân tinh quang rực rỡ như một dải ngân hà lập thể xuất hiện trước mắt lại khiến hắn sững sờ.

“Chu Thiên Tinh Thần Thụ, cực phẩm tiên thiên linh căn, do vô tận tinh không chi lực thai nghén mà sinh, mỗi nguyên hội có thể kết ba trăm sáu mươi lăm quả tinh thần, lần lượt tương ứng với các chủ tinh thần, ăn một quả có thể lập tức thành Huyền Tiên, và nắm giữ một tia bản nguyên chi lực của tinh thần tương ứng.” Hệ thống nói.

“Đúng là được cả chì lẫn chài mà!” Hoàng Thiên thầm nghĩ, vốn tưởng cần có Hà Đồ Lạc Thư và Phục Hy nghiên cứu ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng trước mắt lại xuất hiện thứ tốt hơn.

Dùng ba trăm sáu mươi lăm quả tinh thần của cây Chu Thiên Tinh Thần để luyện thành chủ kỳ xí, lại lấy một ít cành cây, tinh thần chi kim, thiên hà chi sa luyện thành một vạn bốn ngàn tám trăm phó kỳ xí, lần lượt kết nối với ấn ký để lại trên các tinh thần, câu thông bản nguyên tinh thần, đủ để bố trí thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Nhìn chằm chằm vài giây, Hoàng Thiên lập tức thu lại tâm thần, vẻ mặt nghiêm nghị, quay người nhìn Tinh Không Lão Tổ, chết rồi!

Hắn không nhịn được mà thất thần một lúc.

Gã trước mắt đâu phải là Tinh Không Lão Tổ, rõ ràng là Đa Bảo đạo nhân, đầu đội Tử Vi Lăng Vân Quan, thân mặc Tinh Thần Vạn Tượng Bào, chân đạp Thất Tinh Trục Nhật Ngoa, ba kiện ít nhất cũng là thượng phẩm tiên thiên linh bảo cứ thế mà khoác lên người, nhìn cái vẻ mơ hồ tương ứng với vạn vật tinh thần kia, đủ để chứng minh ba kiện linh bảo này là do toàn bộ Tinh Không thai nghén ra.

Điều này khiến Hoàng Thiên vất vả mấy vạn năm không có kết quả, trong lòng dấy lên một tia lửa giận, ta đi khắp Hồng Hoang Tinh Không sao lại nghèo như vậy, hóa ra đều bị ngươi thu gom hết rồi, thật là hết sức vô lý.

"Bần đạo Tinh Không, ra mắt đạo hữu!" Lúc này, Tinh Không Lão Tổ đang ngồi ngay ngắn dưới gốc cây Chu Thiên Tinh Thần từ từ đứng dậy, chào hỏi Hoàng Thiên. 4.

Vừa đứng dậy, bộ trang phục thiên thành kia không tự chủ được mà liên kết với Tinh Không, từng đạo tinh thần chi lực rủ xuống, khí tức quanh thân tỏ ra vô cùng sâu sắc, khiến người ta không thể đoán được.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên chỉ thầm cười lạnh, người khác không biết, chẳng lẽ hắn không biết, một tên Thái Ất Kim Tiên trung kỳ mà lại tự cao tự đại như vậy, trong lòng chắc chắn có quỷ.

Chương 8

“Đạo hữu mời!” Lúc này, Tinh Không Lão Tổ quan sát xong thanh niên tuấn tú trước mắt, trên mặt lóe lên một tia dị sắc không ai biết, không khỏi đưa tay ra làm một động tác mời.

“Được!” Hoàng Thiên thản nhiên đi đến dưới gốc cây Chu Thiên Tinh Thần, ngồi phịch xuống đối diện Tinh Không Lão Tổ, mỉm cười nói: “Thân ở Tử Vi, linh căn trời sinh, lại có khắp trời sao bầu bạn, đạo hữu thật là tiêu dao đến tột cùng.” Tinh Không Lão Tổ vừa nghe, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, lời nói và hành động của gã này mang theo ý châm biếm, dường như đang nói rằng hắn không xứng sở hữu những thứ này.

Nhưng chưa đầy một phút, hắn lại khôi phục vẻ mặt như giếng cổ không gợn sóng, nhàn nhạt nói: “Đâu có đâu có, đạo hữu mới thực sự là đại tiêu dao, một mình bình định loạn hung thú Tinh Không, tu vi thông thiên.” ‘Đúng là một con rùa thần giỏi nhẫn nhịn, để xem ngươi nhịn được bao lâu, ha ha!’ Hoàng Thiên ngồi đối diện thầm cười lạnh, cũng không nói gì, chỉ vung tay lớn một cái, lập tức một đạo thần lực bắn ra.

“Loảng xoảng!” Một quả tinh thần theo tiếng rơi xuống.

“Rắc!

Ừm... quả trên cây của đạo hữu vị cũng không tệ!” Hoàng Thiên vừa ăn vừa nói. ‘Khốn kiếp!’ Tinh Không Lão Tổ tức đến tam thi thần bạo khiêu, cây Chu Thiên Tinh Thần một nguyên hội mới kết được ba trăm sáu mươi lăm quả, lại bị tên này lãng phí như vậy, nếu không phải có mưu đồ, thật muốn xé xác Hoàng Thiên ra làm tám mảnh.

“Ai da!

Đạo hữu, chậm đã.” Thấy Hoàng Thiên vừa ngấu nghiến xong quả tinh thần kia, lại hái thêm, Tinh Không Lão Tổ cuối cùng cũng không nhịn được, đưa tay ngăn lại.

“Ồ?” Hoàng Thiên nhìn hắn với vẻ mặt đầy ẩn ý, không nhịn được nữa sao?

Lục Thiên Kiếm của ta đã đói khát không chịu nổi rồi, đang chờ ngươi phát độc đây.

Nhưng Tinh Không Lão Tổ chỉ phất tay áo, lập tức một bàn đá xuất hiện trước mặt hai người, trên bàn đá đặt mấy quả lấp lánh ánh sao.

“Đạo hữu vừa ăn đều là quả tinh thần chưa chín, tại hạ mới thai nghén được sáu vạn năm, tinh thần chi lực chỉ hấp thu chưa được một phần năm, nên khẩu vị cực kỳ chát, đây là mấy quả tinh thần chín mà lão đạo thu hoạch từ trước, mời đạo hữu phẩm thường một chút.” Nhìn Tinh Không Lão Tổ hiếu khách trước mắt, lại nhìn năm quả trên bàn long lanh như ngọc, tựa như những vì sao, Hoàng Thiên cũng có chút động lòng.

Năm quả tinh thần, mỗi quả mỗi khác, một quả hình như mặt trời rực rỡ, cương mãnh nóng rực; quả thứ hai hình như vầng trăng khuyết, thanh u băng lãnh; quả thứ ba như ngọc tỷ, tử khí bức người; quả thứ tư dưỡng Tham Lang, Liêm Trinh dục sinh; quả thứ năm dục Tư Mệnh, Thiên Phủ định sinh tử.

“Đúng là một lão già giảo hoạt!” Hoàng Thiên hậm hực nói, năm quả tinh thần này lần lượt đại diện cho Thái Âm, Thái Dương, Tử Vi, Bắc Đẩu, Nam Đẩu, người thường nhìn thấy, tuyệt đối không thể từ chối, e rằng sẽ rơi sâu vào cạm bẫy của hắn.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn nữa là, cây Chu Thiên Tinh Thần quả không hổ là một trong mười đại tiên thiên linh căn của Hồng

Hoang, hấp thu tinh thần chi lực, phản bản quy nguyên, tạo ra bản nguyên tinh thần, phàm nhân ăn một quả có thể nhận được thể chất tinh thần tương ứng, có thể nói là đoạt thiên địa chi tạo hóa.

Phải biết rằng Chu Thiên tinh thần nằm ở đỉnh Tinh Không, trong Hồng Hoang hiện nay, không có mấy người có thể đạt tới, càng đừng nói đến hấp thu bản nguyên tinh thần, trở thành chủ nhân của các vì sao, dù có cố gắng hấp thu bản nguyên, cũng sẽ bị toàn bộ tinh thần công kích.

Thái Âm Thái Dương không cần phải nói, ngay cả Thánh nhân cũng không chống đỡ nổi uy lực của bản nguyên, còn lại Tử Vi, Bắc Đẩu, Nam Đẩu, cũng không phải Á thánh (tam thi đều trảm) có thể chống đỡ được, còn các Chu Thiên tinh thần khác, chưa tới chuẩn thánh, chạm vào cũng không dám chạm.

Vì vậy bản nguyên của Chu Thiên tinh thần tuy hấp dẫn như vậy, nhưng từ đầu đến cuối không có ai dám động vào.

Nhìn linh quả hấp dẫn như vậy trước mắt, Hoàng Thiên cũng có chút không nhịn được, lập tức gọi trong lòng: "Hệ thống!

Kiểm tra xem, quả tinh thần có vấn đề gì không?" "Kiểm tra hoàn tất, xác nhận quả tinh thần này là thuần thiên nhiên không ô nhiễm!" Hệ thống nói.

Nếu không có vấn đề gì, Hoàng Thiên tự nhiên sẽ không khách khí, vung tay một cái, trong nháy mắt năm quả tinh thần chứa bản nguyên Thái Âm Thái Dương, Tử Vi, Bắc Đẩu Nam Đẩu lập tức rơi vào miệng, "Rắc!" mấy tiếng đã xử lý xong.

Tinh Không Lão Tổ bên cạnh nhìn mà da mặt co giật, nếu không phải trận pháp chưa chuẩn bị xong, hắn sẽ không đem những thứ tốt này cho tên này lãng phí.

Lúc này, Hoàng Thiên chỉ có một câu "Sướng!" Tinh thần chi lực của năm quả tinh thần ngay lập tức được hệ thống chuyển hóa thành thần lực, tràn ngập các huyệt khiếu trên toàn thân.

Chưa đầy một phút, thần lực của hắn đã đạt đến điểm giới hạn, ngang bằng với tu vi nhục thân, chỉ còn thiếu một cơ duyên là có thể bước vào Đại La chi cảnh.

Cảm nhận được sự sung sướng do quả tinh thần mang lại, Hoàng Thiên rục rịch không yên, thứ này có tác dụng với cả người ở đỉnh phong Thái Ất, cộng thêm tinh thần bản nguyên chi lực ẩn chứa bên trong, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất để bồi dưỡng phe cánh.

Không khỏi nhìn Tinh Không Lão Tổ trước mắt, lộ ra hàm răng trắng bóng, mỉm cười nói: "Quả ăn rất ngon, đạo hữu còn nữa không, lát nữa lúc ta đi, tặng ta mấy trăm quả nếm thử được không?" Khóe miệng Tinh Không Lão Tổ co giật một trận, mấy trăm quả, nếm thử, hắn cố nén lửa giận trong lòng, nhàn nhạt nói: "Đây đều là vật ngoài thân, nếu đạo hữu thích, vậy lát nữa lúc đi, mang về nếm thử đi." "Không sai!

Không sai!

Loại vật ngoài thân này thật là tội ác, giao cho ta tiêu diệt!" Hoàng Thiên vỗ tay tán thưởng.

Tinh Không Lão Tổ không thèm nhìn, sợ sẽ không nhịn được mà động thủ, chỉ thuận miệng nói một câu: "Bần đạo từ khi sinh ra đến nay, ở trên Tử Vi, một mình cô độc, tu đạo mệt mỏi, không biết đạo hữu có thể cùng ta luận chứng một phen không?" "Ừm!

Được!" Hoàng Thiên nhìn hắn với vẻ mặt quái dị, dù sao ta cũng mạnh hơn gã này nhiều, mặc kệ có âm mưu gì, một quyền phá vỡ là được, thế là hắn đồng ý yêu cầu luận đạo của Tinh Không Lão Tổ.

Chỉ là, hắn không biết trong thế giới Hồng Hoang, luận đạo là một việc rất thường thấy, Thiên Đạo chưa xuất hiện, Đại Đạo và ý chí tàn dư của Bàn Cổ áp chế rất gắt gao, tất cả tu sĩ đều đang khổ sở mò mẫm con đường phía trước.

Đúng như câu nói đá núi khác có thể dùng để mài ngọc, tuy rằng con đường mọi người đi không giống nhau, nhưng mọi nẻo đường đều về La Mã, đích đến cuối cùng là như nhau, cùng nhau nghiên cứu thảo luận để thúc đẩy tiến bộ chung.

"Tinh của vạn vật, trên là các vì sao, dưới là quần thần, cho nên đạo của tinh thần nằm ở Tứ Tượng...

Nước của thiên khung, đi trong không gian, ẩn trong tinh hà..." Sau khi hai người ngồi xuống, Tinh Không Lão Tổ mở lời trước. 5.

Chỉ thấy trên khánh vân đỉnh đầu, tam hoa cùng xuất hiện, chỉ là đều là nụ hoa, các vì sao lấp lánh, Chu Thiên tinh thần chi lực điên cuồng tuôn tới, mênh mông vô tận, trong khoảnh khắc, sao Tử Vi tỏa sáng rực rỡ, vạn tia hào quang bao phủ.

"Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ học được Tinh Thần chi đạo, Đế Vương chi đạo!" Giọng nói trong trẻo của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Hoàng Thiên.

Tình huống gì đây?

Hoàng Thiên mặt đầy vẻ ngơ ngác, Tinh Thần chi đạo thì hắn hiểu, dù sao tiền thân của lão già đối diện là Tinh Thần Ma Thần một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Chỉ cần nhìn khánh vân của người ta, quả không hổ là lão già, giống như Tinh Không hóa hình, quanh thân tinh thần chi lực bao bọc, các vì sao rực rỡ giao nhau, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng Đế đạo là cái gì?

Hắn trăm mối không có lời giải.

Đột nhiên, ma xui quỷ khiến hắn nhìn vào khánh vân trên đầu Tinh Không Lão Tổ, chỉ thấy trên khánh vân, các vì sao sắp xếp trật tự, nhưng các vì sao lại lấy Tử Vi làm trung tâm, nhật nguyệt làm bề tôi, ngự sử các vì sao, Hoàng Thiên mới bừng tỉnh đại ngộ.

Thông thường, Tinh Thần chi đạo phải lấy nhật nguyệt làm tôn, các vì sao làm phụ, nhưng lão già Tinh Không Lão Tổ này lại đi một con đường khác, lấy Tử Vi làm tôn, bắt các vì sao thần phục, thống ngự Tinh Không rộng lớn của Hồng Hoang, có thể được gọi là Tinh Đế chi đạo, thật là dã tâm!

Nghĩ vậy, hắn cũng không tiếp tục nhìn nữa, tâm niệm vừa động, trên đỉnh đầu một luồng thần hỏa hiện ra, trong thần hỏa một vị đế tôn kim bào sừng sững đứng đó, nhìn bộ dạng kia, giống hệt Hoàng Thiên, thần thái nghiêm nghị, không giận mà uy.

"Thái sơ có đạo, đạo cùng thần đồng, đại quan ở trên, thuận tốn, trung chính để quan thiên hạ.

Quan, quán không tiến, có phu ung nhược, hạ quan hóa dã..." Trong khoảnh khắc, giữa thiên địa, phong vân biến đổi, thần âm lượn lờ, ức vạn tường vân tụ thành hình ảnh ức vạn thần minh của Chu Thiên, bảo vệ Hoàng Thiên.

Dưới Thần Đạo, kim quang lấp lánh, minh tính kiến tri, càng có vô số tiên thiên linh khí, Chu Thiên tinh thần chi lực hội tụ trong đó, dẫn dắt từng đạo thái sơ tử khí du tẩu tung hoành, nhất nguyên, lưỡng nghi, chu phục thủy, quả thật huyền diệu phi thường.

Chương 9

"Chúc mừng túc chủ hấp thu Tinh Thần chi đạo 100%, tự động tiến hóa thành Tinh Thần pháp tắc!" Khi Hoàng Thiên đang chìm đắm trong luận đạo, hệ thống đột nhiên lên tiếng.

Lập tức, Hoàng Thiên mừng rỡ không thôi, không khỏi nhìn về phía Tinh Không Lão Tổ đối diện, đúng là người tốt!

Tặng xong linh bảo, linh quả lại tặng pháp tắc, không biết từ lúc nào, hắn đã xem toàn bộ những thứ trên sao Tử Vi là của mình.

"Phụt!" Đang luận đạo, Tinh Không Lão Tổ đột nhiên khí huyết dâng trào, tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi lớn, cả người khí thế trong nháy mắt suy yếu.

Biến hóa đột ngột này khiến Hoàng Thiên ngây người, thầm nghĩ không phải vì mình sao chép Tinh Thần chi đạo và Đế đạo của gã này, nên mới khiến hắn tức đến hộc máu chứ.

"Đạo hữu quả nhiên có bản lĩnh, đạo này ngay cả thời Hỗn Độn, cũng ít người liên quan đến, ngay cả Quang Minh Ma Thần cũng không bằng, thái sơ có đạo, đạo cùng thần đồng, đúng là một Thần Đạo tốt." Tinh Không Lão Tổ mở mắt, nhìn Hoàng Thiên đối diện, cảm khái vạn phần.

Mặc dù có mục đích không bình thường, nhưng đối với Thần Đạo của Hoàng Thiên hắn thực sự kiêng kỵ, Thần Đạo tuy chưa hiện thế, nhưng lập ý lại ngang hàng với Đại Đạo, bao hàm vạn vật, trong đó có Tinh Thần chi đạo, Đế đạo.

Theo thời gian, ba ngàn pháp tắc sẽ hội tụ trong đó, ngưng kết thành Thần Đạo độc nhất vô nhị, dưới trướng Hoàng Thiên, ai có thể địch lại.

Dưới bầu trời sao rực rỡ, một nam tử tuấn tú, một lão già tóc hoa râm đối mặt nhau, cảnh tượng đẹp không thể tả.

“Ha ha ha!

Đúng là một Thần Đạo tốt, lấy thần độ nhân, thiên hạ là của ta.” Nụ cười trên mặt Tinh Không Lão Tổ không ngớt, ngay cả nếp nhăn cũng cười ra.

Hoàng Thiên vừa nghe, lập tức nhíu mày, lạnh lùng nói: “Bản tôn là tiên thiên thần thai, dưới đạo của ta, vạn đạo đều cúi đầu, có ai dám tranh phong.” Hắn đã hiểu rõ, cái đuôi cáo già sắp không giấu được nữa rồi, có lẽ sẽ động thủ trong khoảnh khắc.

Quả nhiên, chỉ thấy sắc mặt Tinh Không Lão Tổ đột nhiên lộ ra một vẻ quỷ dị, ý vị sâu xa nói: “Nếu để ngươi tu luyện tiếp, e rằng dưới Tinh Không này sẽ không còn đối thủ, Hỗn Nguyên có thể mong chờ, đáng tiếc!

Đáng tiếc a!

Đáng tiếc ngươi ngàn sai vạn sai là đã gặp phải bản tọa, Tử Vi Ngự Tinh vốn có thiếu sót, nhưng nếu dung nhập Thần Đạo của ngươi vào, điểm thiếu sót cuối cùng cũng sẽ được bù đắp, đạo của ta sẽ thành, ha ha ha!” 6.

Trong lúc nói chuyện, hắn vận chuyển pháp lực, động tác trong tay không ngừng, trên sao Tử Vi tinh quang trào dâng, từng tầng pháp cấm xuất hiện, cả vùng Tinh Không bị trận pháp dày đặc phong ấn lại, không một chút sơ hở.

Lúc này, trận pháp đã thành, phong cấm hội tụ, cộng thêm lực lượng sân nhà, bằng vào chút sức lực Thái Ất sơ kỳ của Hoàng Thiên trước mắt, căn bản không thể tạo thành uy hiếp.

“Ồ?

Cuối cùng cũng không nhịn được nữa sao?

Ha ha!

Bản tôn đã chơi với ngươi lâu như vậy, kết quả thủ đoạn vẫn không ra gì, đúng là khiến bản tôn có chút thất vọng!" Hoàng Thiên dường như hoàn toàn không để ý đến hoàn cảnh của mình, ngược lại tự mình nói với Tinh Không Lão Tổ.

"Chết đến nơi mà không biết, đợi bản tọa luyện hóa ngươi xong, trở thành vị thần độc nhất vô nhị của Hồng Hoang Tinh Không, lúc đó thế giới sẽ thuộc về ta, ngươi cũng chết đúng chỗ." Trong mắt Tinh Không Lão Tổ lóe lên một tia châm biếm.

Chưa đợi Hoàng Thiên động thủ, đột nhiên 《Sáng Thế Kỷ》 trong đầu hắn không ngừng lấp lánh, "Túc chủ!

Nhất định phải bắt sống Tinh Không Lão Tổ này." "Hệ thống!

Ngươi muốn làm gì?" Hoàng Thiên có chút nghi hoặc.

Đối với một thần minh đỉnh phong Thái Ất như hắn, Tinh Không Lão Tổ trước mắt chỉ là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, cùng lắm là một cái bao cát, không có chút tác dụng nào.

Hệ thống im lặng một lúc, sau đó giải thích: "Tinh Không Lão Tổ là do lực lượng Hồng Hoang tinh thần kết hợp với tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế mà sinh ra, chỉ cần có thể phân tích bí mật thần hồn của hắn, vậy bản hệ thống có thể sản xuất hàng loạt Tinh Thần Ma Thần?" Cái gì?

Trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một tia kinh hãi, sản xuất hàng loạt Tinh Thần Ma Thần, đó không phải là đồ chơi, đó là một trong những đại diện của ba ngàn pháp tắc dưới sự thai nghén của Đại Đạo.

Hắn có chút không dám tin hỏi trong lòng: "Hệ thống!

Ngươi chắc chắn thật sự có thể không?

Đừng để lát nữa trộm gà không được còn mất nắm thóc.” “Túc chủ cần phải giao Tinh Không Lão Tổ hoàn chỉnh không thiếu sót cho hệ thống, nếu không hệ thống sẽ không thể đảm bảo có thể nghiên cứu thành công.” Hệ thống nói.

Hoàng Thiên nhìn lão già toàn thân tinh quang lấp lánh đối diện, cắn răng nói: “Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà toi, bản tôn sẽ bắt gã này giao cho ngươi.” Chỉ cần có một tia cơ hội sản xuất hàng loạt Tinh Thần Ma Thần, hắn đều sẵn lòng đánh cược, bởi vì sự tồn tại của một nhóm Tinh Thần Ma Thần, đủ để nghiền ép toàn bộ Hồng Hoang, đừng nói là Hồng Quân, ngay cả Thiên Đạo cũng không ngăn được sự trỗi dậy của Thần Đạo.

Lúc này, Tinh Không Lão Tổ thấy Hoàng Thiên dường như hoàn toàn không để ý, lập tức nổi giận, nhịn đã lâu, cuối cùng không nhịn được nữa, gầm lên một tiếng: “Hoàng Thiên!

Nạp mạng.” Không ai nhìn thấy, trong tay gã không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái đại ấn màu tím, trên đó các vì sao lấp lánh, đế vương chi khí tung hoành khắp nơi. 7.

Chỉ thấy Tinh Không Lão Tổ vung tay một cái, đại ấn màu tím kia đón gió hóa lớn mấy vạn trượng, tinh thần chi lực xung quanh dường như nhận được chỉ dẫn, không ngừng tràn vào trong đại ấn.

Ngay cả đế khí trên sao Tử Vi cũng bị kích thích, lần lượt ngưng tụ thành thực thể, hóa thành chín con thiên long, nhe nanh múa vuốt, bảo vệ bên cạnh đế tỷ, thanh thế vô cùng hùng vĩ.

“Đế tỷ chi lực, các vì sao hội tụ, trấn áp cho ta!” Trong khoảnh khắc, đại ấn màu tím đáng sợ kia như một ngọn núi lớn, trấn áp về phía Hoàng Thiên, nơi nó đi qua, hư không vỡ nát, linh khí lùi bước, uy lực không thể ngăn cản.

Nhìn đại ấn như ngọn núi trên đầu, Hoàng Thiên không hề có chút sợ hãi, ngược lại trên mặt lộ ra nụ cười, tâm niệm vừa động, thần lực tự hiện, dưới chân một đóa bạch liên mười hai phẩm tỏa ra vô tận thánh khiết quang mang, bảo vệ toàn thân.

"Ầm!" Đại ấn mang theo lực lượng vô biên trong nháy mắt đập xuống, tinh thần chi lực xung quanh, tiên thiên linh khí đều hóa thành hư vô, dường như hủy diệt tất cả.

Nhưng không hề làm Hoàng Thiên bị thương, bởi vì đại ấn màu tím kia ngay cả phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cũng không phá được.

"Có qua có lại mới toại lòng nhau!

Nhận ta một kiếm!" Hoàng Thiên hét lớn một tiếng, chỉ thấy bên tay phải đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm toàn thân đen thẳm, sát khí bao quanh, sát cơ gần như thành thực thể.

"Vút!" Một đạo kiếm khí dài mười tám trượng bắn ra, cả vùng Tinh Không dường như đều bị kiếm khí sắc bén kia cắt nát, hóa thành mảnh vụn tiêu tán trong hư không, lúc này đạo kiếm khí kia dường như có linh tính, thẳng hướng Tinh Không Lão Tổ ở xa xa giết tới, nơi nó đi qua, tinh lực hội tán, Tử Vi hóa hư.

"Không ổn!" Tinh Không Lão Tổ thấy vậy, sắc mặt đại biến, không quan tâm đến cái khác, vội vàng triệu hồi Tử Vi Đế Tỷ về.

Ầm!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lục Thiên kiếm khí trong nháy mắt va chạm với đại ấn màu tím, lập tức trời đất biến sắc, một luồng sóng xung kích kinh hoàng quét ra, ngay cả trận pháp, phong cấm dày đặc trên sao Tử Vi cũng bị quét tan tành.

Tiên thiên chí bảo - Lục Thiên Kiếm uy lực, khủng bố đến thế!

“Hừ!” Đại ấn màu tím kêu lên một tiếng ai oán, lập tức bay về bên cạnh Tinh Không Lão Tổ, tử khí quang vựng trên ấn có vẻ đã mờ đi một chút.

Nhìn bảo bối của mình biến thành bộ dạng này, sắc mặt Tinh Không Lão Tổ tối sầm, toàn thân sát khí bùng phát, không ngờ với tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, lại bị một tên Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đánh thành ra thế này, thật là sỉ nhục.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tinh Không Lão Tổ đang tức giận tay ấn không ngừng, lập tức quát lớn: “Tử Vi thiên hàng, duy ngã độc tôn, tinh thần chi lực, thường bạn ngô thân, sát!!!” Tinh thần chi lực vốn thưa thớt trong nháy mắt trở nên vô cùng nồng đậm, ngay cả sao Tử Vi cũng đang rung chuyển, đại ấn màu tím kia không những khôi phục lại thần uy trước đó, ngược lại càng chiến càng dũng, chiếu rọi ra một vùng Tinh Không hùng vĩ.

Chương 10

Cùng với mệnh lệnh sát phạt của Tinh Không Lão Tổ, đại ấn màu tím điều khiển khắp trời tinh thần chi lực, hóa thành vô tận thiên thạch, ầm ầm rơi xuống.

"Ha ha!" Thấy vậy, Hoàng Thiên không hề có chút sợ hãi, ngược lại cười lạnh một tiếng, vung tay lớn một cái, tiên thiên chí bảo - Lục Thiên Kiếm bay lên trời.

Luận về lực sát phạt, toàn bộ Hồng Hoang trừ Hồng Mông Lượng Thiên Xích, còn ai có thể địch lại nó.

Tiên thiên chí bảo - Lục Thiên Kiếm được kích hoạt hoàn toàn, không chút lưu tình, sát khí quanh thân ngưng tụ thành thực thể, vạn dặm xung quanh đều hóa thành một vùng nhân gian địa ngục, không đợi Hoàng Thiên ra lệnh, thân kiếm hóa thành một tia chớp đen, thẳng hướng đại ấn màu tím kia lao tới.

"Ầm!" Cùng với sự giao chiến của hai kiện tiên thiên linh bảo, toàn bộ Tinh Không bị một tiếng vang kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu đánh thức, nơi sát khí đi qua, tất cả đều bị hủy diệt.

Một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo sao có thể là đối thủ của Lục Thiên Kiếm, chỉ một va chạm nhẹ, đại ấn màu tím đã bị đánh cho mờ mịt không còn ánh sáng, đúng là tinh thần rơi rụng, nhật nguyệt ai oán.

"Khốn đản!" Tinh Không Lão Tổ nhìn mà trong lòng tức giận sôi sục, hận không thể đem Hoàng Thiên ra thiên đao vạn quả, đó là linh bảo bản mệnh a!

Bị tổn hại như vậy, không biết bao nhiêu năm mới có thể khôi phục.

“Lẽ nào ngươi chỉ có những thủ đoạn nhỏ không ra gì này thôi sao?” Hoàng Thiên cười lạnh không ngớt, tiên thiên chí bảo - Lục Thiên Kiếm trong tay ngang ngược chỉ vào Tinh Không Lão Tổ, ý miệt thị hiện rõ.

Tuy nhiên, Tinh Không Lão Tổ đối diện lại không dám đáp lời, bởi vì hắn phát hiện người trước mắt không phải là một con kiến mặc người ta chém giết, mà là một con cự long của Hồng Hoang.

Từ pháp lực, tu vi mà xem, Hoàng Thiên chỉ là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, nhưng thanh hung kiếm trong tay người ta ít nhất cũng là cực phẩm tiên thiên linh bảo, sát phạt chí bảo, thử hỏi làm sao có thể dễ dàng hạ gục đối phương. 8.

Trong lúc nói chuyện, pháp lực quanh thân Tinh Không Lão Tổ chấn động không ngừng, nguyên thần liên kết với hạch tâm Tử Vi, vô số đế khí tuôn ra, cùng với tinh thần chi lực xung quanh hỗn hợp thành vô số hung ác long thú, trên đó ẩn chứa một tia khí tức cổ lão thần bí, dường như từ sâu thẳm Hỗn Độn tịch diệt.

“Lấy máu ta, triệu hoán chân thân giáng lâm, Tinh Thần Ma Thần, xuất!” Đột nhiên, một giọt huyết châu trong tay Tinh Không Lão Tổ bắn vào trung tâm đế khí, lập tức cả vùng Tinh Không dường như sôi trào, vô số tinh thần chi lực, tiên thiên linh khí cùng đế khí xoay tròn bay lên, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ. 9.

Chỉ thấy trong vòng xoáy, một thân thể khổng lồ cao ước vạn trượng từ từ hiện ra, cùng với tinh thần chi lực không ngừng tràn vào, thân thể kia lộ ra bộ mặt thật, lại là một con quái vật đầu sói thân người nanh vuốt dữ tợn.

Cảm nhận được khí tức Hỗn Độn xung quanh, sắc mặt Hoàng Thiên cuối cùng cũng có biến hóa, biểu cảm của hắn càng thêm nghiêm túc, lại là Hỗn Độn Ma Thần - bản thể của Tinh Thần.

“Đúng là một Tinh Không Lão Tổ, không ngờ lại bảo tồn được bản thể, uy lực của Hỗn Độn Ma Thần quả nhiên khủng bố!” Hoàng Thiên cảm khái nói.

Ai ngờ Tinh Không Lão Tổ khinh thường nói: “Ha ha!

Nếu bản thể ta còn, đừng nói là ngươi, ngay cả Hồng Hoang cũng chưa chắc đã may mắn thoát nạn, chỉ là bản tọa lấy tử vi đế khí liên kết với ma thần bản nguyên huyễn hóa ra một sản phẩm lỗi.

Nhưng có nó, diệt ngươi chắc chắn là đủ.” “Không tệ không tệ!

Xem ra con rùa rụt cổ cũng có chút bản lĩnh, đáng tiếc không đủ.” Hoàng Thiên lắc đầu, nếu là ma thần chân thân, thật sự chạy không thoát rồi.

Nói đùa!

Tinh Thần Ma Thần dù sao cũng là đại lão xếp hạng top 100 trong Hỗn Độn, tu vi ít nhất cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, búng nhẹ một ngón tay cũng có thể ngược hắn cả ngàn lần, huống chi là những thứ khác. 10. ‘Ta ngược lại muốn xem xem rốt cuộc là sản phẩm lỗi lợi hại, hay là thần thể đại thành của ta vô địch.’ 11.

Trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười, ngay sau đó các huyệt khiếu toàn thân cổ động, thần hải chi hỏa hừng hực bốc cháy, phóng thích ra vô tận thần lực.

“Thần Đạo pháp thể, lớn cho ta!” Lúc này, tiên thiên chí bảo - 《Sáng Thế Kỷ》 xuất hiện trên đỉnh đầu Hoàng Thiên, liên kết với vô tận linh khí trong hư không, bùng phát ra thần uy khủng bố chưa từng có, chỉ thấy trong kim quang lấp lánh, một thần thể vạn trượng hiên ngang xuất hiện.

Đối mặt với sản phẩm lỗi Hỗn Độn Ma Thần có khí tức mơ hồ ở Đại La sơ kỳ này, Hoàng Thiên không chọn dùng linh bảo nghiền ép,

ngược lại dùng nhục thân đối địch, hắn muốn biết nhục thân viên mãn Thái Ất Thần rốt cuộc uy lực như thế nào?

Có thể vượt cảnh chiến đấu hay không.

"Tinh Không lão đạo, ăn ta một quyền!" Hoàng Thiên đối diện với ma thần màu tím, trên mặt lộ ra một tia khinh thường, toàn thân thần lực bùng phát, thần thể hóa thành một đạo cầu vồng, thẳng hướng ma thần chân thân giết tới.

Trong khoảnh khắc, mười vạn dặm Tinh Không đều hóa thành hư vô, tinh thần chi lực, tiên thiên linh khí bị hủy diệt thành không, ngay cả sao đế Tử Vi cũng mơ hồ rung chuyển.

"Hừ!" Tinh Không Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, hai tay không ngừng động tác, liên tục kết xuất pháp ấn, điều động ma thần chân thân, một cước đạp ra, nghênh đón thần thể của Hoàng Thiên.

"Bành!" Hai nắm đấm tinh thần lớn như nhau va vào nhau, sóng xung kích kinh hoàng quét qua cả vùng Tinh Không, ngay cả sao đế Tử Vi cũng bị ảnh hưởng bởi uy lực giao chiến, đế khí trên bề mặt mờ đi rất nhiều.

"Lại nữa!" Hoàng Thiên không lùi mà tiến, thần tình hưng phấn, hướng về phía người khổng lồ đầu sói thân người đối diện lại một quyền, quyền quyền va vào thịt, ai cũng không nhường ai.

Mặc dù Tinh Thần Ma Thần luyện thể thành thánh, nhưng sản phẩm lỗi mà Tinh Không Lão Tổ ngưng tụ ra chỉ kế thừa một tia uy lực của ma thần, thực lực thật sự chỉ ở Đại La sơ kỳ, thần thể của Hoàng Thiên đang ở cảnh giới Thái Ất Thần viên mãn, cách Đại La chỉ một bước chân, lại có tiên thiên chí bảo - 《Sáng Thế Kỷ》 không ngừng cung cấp thần lực.

Một bên tiêu một bên trưởng, ma thần chân thân dần dần trở nên

yếu thế, cử chỉ cũng có chút mệt mỏi.

"Ầm!" Hoàng Thiên nhân cơ hội lao lên, đối với thân ảnh khổng lồ đầu sói thân người, một quyền, gọi là vẫn thạch đại quyền đầu.

"Không ổn!" Sắc mặt Tinh Không Lão Tổ đại biến, ma thần chân thân lại bị Hoàng Thiên một quyền đánh ra một cái lỗ lớn, vội vàng đem tiên thiên linh bảo trong tay ném ra hết.

Trong chớp mắt, chỉ thấy sáu, bảy kiện tiên thiên linh bảo lấp lánh bảo quang, dẫn dắt vô số tinh thần chi lực hướng về ma thần chân thân, không ngừng tu bổ những chỗ vỡ nát.

"Tinh thần hóa tiễn, vạn vật tận tiêu!

Sát cho ta!" Tinh Không Lão Tổ hét lớn một tiếng, đại ấn màu tím trong tay lại một lần nữa bùng phát ra uy lực chưa từng có.

Lập tức, người khổng lồ đầu sói khổng lồ kia hóa thành một mũi tên khổng lồ đáng sợ, xuyên thấu hư không, thẳng hướng thần thể của Hoàng Thiên giết tới, mũi tên như tên lửa, thẳng tắp nhắm vào Hoàng Thiên, né cũng không né được.

"U!

Cùng lắm thì liều mạng!" Hoàng Thiên chế giễu, động tác trong tay cũng không chậm, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên lập tức xuất hiện dưới chân, dâng lên một màn sáng màu trắng.

Đồng thời, tiên thiên chí bảo - Lục Thiên Kiếm vung lên, một đạo kiếm khí kinh thiên đột nhiên giết ra, vô số sát khí hóa thành ác quỷ, vây khốn mũi tên khổng lồ kia, lập tức sát cơ tung hoành, vô tận oán hận chi khí cuồn cuộn, cứng rắn nuốt chửng mũi tên khổng lồ.

"Tiểu súc sinh chết tiệt!" Tinh Không Lão Tổ giận dữ mắng một tiếng, liên tục khấp động thủ ấn, cố gắng liên kết với bản nguyên Tử Vi, để mũi tên khổng lồ do ma thần chân thân huyễn hóa thoát khỏi sự

trói buộc.

Đáng tiếc uy lực của Lục Thiên, không phải hắn có thể tiêu trừ được, cộng thêm toàn bộ Tử Vi, cũng chưa chắc bằng được một kiện tiên thiên linh bảo, càng đừng nói đến sát phạt chí bảo được đúc từ hung thú sinh ra trong toàn bộ Hồng Hoang Tinh Không.

Vô tận sát khí, oán hận chi khí hóa thành ác quỷ nuốt chửng, cùng với sát cơ dần dần ăn mòn mũi tên khổng lồ do ma thần chân thân huyễn hóa kia.

Nhìn ma thần chân thân ngày càng nhỏ bé trong hư không, Tinh Không Lão Tổ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng, thu hồi linh bảo là được.

"Đánh xong rồi chạy, làm gì có chuyện tốt như vậy." Trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười lạnh, nhàn nhạt nói: "Hệ thống, đem mấy thứ này của gã thu hết cho ta." Lập tức, bản thể của hệ thống - tiên thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 ầm ầm bay ra, bao phủ lấy sáu, bảy kiện tiên thiên linh bảo kia, Tinh Không Lão Tổ vắt óc suy nghĩ cũng không thể triệu hồi lại.

Chương 11

"Hoàng Thiên!

Ngươi dám!" Nhìn linh bảo không thể triệu hồi lại, sắc mặt Tinh Không Lão Tổ hoàn toàn thay đổi, phải biết rằng toàn bộ chiến lực của hắn, một nửa đều nằm ở linh bảo, không có linh bảo chẳng phải là mặc người ta chém giết sao.

"Ha ha!" Nhìn hệ thống thành công cuốn lấy tất cả linh bảo, nụ cười trên mặt Hoàng Thiên càng đậm hơn, lập tức nhân lúc còn nóng, vung tay lớn một cái, một đạo thần lực tung ra, "Nhân danh thần, các vì sao nghe lệnh, luyện cho ta." Không giống như Tinh Không Lão Tổ mượn lực lượng linh bảo để liên kết với tinh thần, lấy sao đế Tử Vi thống ngự Tinh Không, Hoàng Thiên trực tiếp khống chế ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần và một vạn bốn ngàn tám trăm phó tinh thần, lại hấp thu cảm ngộ đạo tắc của Tinh Thần Ma Thần, về việc vận dụng tinh thần chi lực, hắn mạnh hơn nhiều.

"Hoàng Thiên tiểu nhi, lại dám dùng tinh thần chi lực xóa đi ấn ký linh bảo của ta, đúng là si tâm vọng tưởng." Chưa nói xong, chỉ thấy Tinh Không Lão Tổ tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi lớn, ngay sau đó mặt đầy vẻ oán độc nhìn Hoàng Thiên.

"Ha ha ha!

Tinh thần lão đạo tưởng ngươi là Hỗn Độn thần ma sinh ra cùng pháp tắc tinh thần sao?

Ta nói cho ngươi biết, bản tôn không phải ăn chay, nếu ngươi đã đến, vậy những bảo bối này đều thuộc về ta." Hoàng Thiên cười lớn nói.

Vừa rồi, hắn thông qua hệ thống đã luyện hóa một trong số tiên

thiên linh bảo, và xóa đi ấn ký nguyên thần mà Tinh Không Lão Tổ để lại trong linh bảo.

Ha ha!

Đồ vật trong tay Hoàng Thiên, tương đương với việc vào ổ thổ phỉ, muốn ra, khó lắm.

Huống chi trước mắt chỉ là một sản phẩm lỗi già nua, thật sự tưởng mình là Hỗn Độn thần ma tung hoành Hỗn Độn, thật không biết trời cao đất rộng.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy Tinh Không Lão Tổ, Hoàng Thiên đã để hệ thống tra rõ gốc gác, gã này là do một luồng tàn hồn của Tinh Thần Ma Thần kết hợp với lực lượng Hồng Hoang Tinh Không thai nghén ra trên sao Tử Vi.

Nhật nguyệt không xuất, Tử Vi xưng tôn, mới có thể đi trước Hoàng Thiên thu thập bảo vật được thai nghén trên các Chu Thiên tinh thần.

Đáng tiếc Tinh Không Lão Tổ lại đối đầu với Hoàng Thiên, người mà ngay cả Hồng Quân, La Hầu cũng phải cúi đầu, một vị thần linh do luồng sáng thế chi cơ đầu tiên và tiên thiên huyền hoàng chi khí hóa hình, đã định trước là sẽ thất bại.

"Tinh thần chi đạo nằm ở Chu Thiên, dưới Tử Vi, các vì sao thần phục..." Lúc này, Tinh Không Lão Tổ không ngừng kháp động pháp ấn, triệu hoán ấn tỷ màu tím có uy thế lớn nhất bên trong.

Tuy nhiên, dưới sự phong tỏa của hệ thống, đừng nói là một Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng đừng hòng lấy đi đồ vật.

"Ồ?

Xem ra ngươi đã định trước là sẽ chống cự ngoan cố, cũng được,

bản tôn sẽ cho ngươi biết, uy thế của thiên thần!" Nhìn vị thần ma Hồng Hoang xuất thế sớm nhất trong Tinh Không này, Hoàng Thiên toàn thân nhiệt huyết sôi trào, chiến ý xuyên qua thần thể lan tràn khắp vùng Tinh Không, dường như muốn ngưng kết thành thực thể.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy một đạo cầu vồng màu vàng xuyên qua Tinh Không, chính là thần thể của Hoàng Thiên đang lao về phía Tinh Không Lão Tổ.

"Khốn đản!" 12.

Thấy vậy, Tinh Không Lão Tổ giận dữ mắng một tiếng, lập tức toàn thân pháp lực tuôn ra hết, hóa thành khắp trời tinh quang, chắn trước người.

"Ầm!" Hoàng Thiên một quyền đập vào lớp bảo hộ tinh quang, lập tức thần lực phá vỡ Tinh Không, chỉ thấy những điểm tinh quang xung quanh như đom đóm đêm trăng tiêu tán trong hư không.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tinh Không Lão Tổ lòng như lửa đốt cũng không nhịn được nữa, nếu chờ thêm, linh bảo sẽ hoàn toàn biến thành của người khác.

Chỉ thấy hắn phất tay áo, trong hư không xuất hiện một bức họa trục, "Xoạt!" Bức họa trục từ từ hạ xuống, trực tiếp hóa thành một bức tinh đồ khổng lồ.

"Tên chết tiệt, hôm nay bản tôn sẽ cho ngươi thấy thủ đoạn của Tinh Thần Ma Thần ta, Chu Thiên tinh thần nghe lệnh ta, vạn thiên tinh lực hội tụ vào thân ta, Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khởi động cho ta." Tinh Không Lão Tổ quát lớn một tiếng, toàn thân tinh quang rực rỡ, pháp lực xuyên thể mà ra.

Chỉ thấy Chu Thiên Tinh Thần Đồ đang lơ lửng trong hư không, ầm ầm phóng đại đến vô tận, dường như dung hợp với Tinh Không,

tất cả tinh thần chi lực xung quanh không ngừng hội tụ vào đó, chỉ thấy các vì sao trên Chu Thiên Tinh Thần Đồ ngày càng sáng, như thể là thật.

"U a!" Nhìn trận pháp tinh quang rực rỡ trước mắt, Hoàng Thiên không hề có chút tự ti, ngược lại càng thêm hưng phấn, không cần phải nói, tuyệt đối là phiên bản giản lược của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Hắn đang sầu não không có cách nào tạo ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng bây giờ không những phát hiện ra cây Chu Thiên Tinh Thần, ngay cả Chu Thiên Tinh Thần Đồ cũng xuất hiện, đúng là được cả chì lẫn chài!

"Lấy cây làm tâm, tinh thần đồng lực, hợp cho ta!" Chưa đợi Hoàng Thiên phản ứng, Tinh Không Lão Tổ đã đánh thức cây Chu Thiên Tinh Thần trên Tử Vi.

Lúc này, ba trăm sáu mươi lăm quả trên cây Chu Thiên Tinh Thần, lần lượt tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm chính tinh thần, dưới sự dẫn dắt của Chu Thiên Tinh Thần Đồ, đã hấp thu toàn bộ lực lượng của Hồng Hoang Tinh Không. 13.

Khắp trời tinh thần chi lực hội tụ, chỉ thấy tinh thần Hồng Hoang và hư ảnh Chu Thiên Tinh Thần Đồ xa xa hô ứng, mơ hồ tạo thành một Tinh Không khổng lồ, vây khốn Hoàng Thiên trong đó.

"Ừm!

Tình huống gì đây?" Nhìn cảnh tượng tinh quang rực rỡ xung quanh, Hoàng Thiên có chút bối rối, bắt đầu rồi sao!

"Hoàng Thiên tiểu nhi, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Ngoài trận, Tinh Không Lão Tổ đứng vững, trên mặt tràn đầy vẻ châm biếm, chí bảo mạnh mẽ thì sao, cuối cùng vẫn là oan hồn trong trận

của ta.

Những lời này nghe mà Hoàng Thiên suýt nữa bật cười, chẳng lẽ nhân vật phản diện đều như vậy sao?

Không có chút mới mẻ nào, hắn không khỏi vận chuyển thần lực, lớn tiếng hét lên: "Này Tinh Không lão đạo, ta thấy ngươi là vương bát chuyển thế, không phải mai rùa thì là khiên rùa, có thể có chút gì mới mẻ hơn không." "Phụt!" Tinh Không Lão Tổ nghe mà trong lồng ngực một ngụm khí nghẹn lại, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi lớn, đường đường một Hỗn Độn Ma Thần tàn hồn chuyển sinh lại bị người ta nói là vương bát, thật là hết sức vô lý.

Nói rồi, Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, một đạo thần hỏa đột nhiên xuất hiện trong hư không, hừng hực cháy như mặt trời rực rỡ, chỉ thấy một thân ảnh tóc vàng áo vàng trang nghiêm từ trong thần hỏa nhảy ra, trong khoảnh khắc xuất hiện trong Tinh Không, nơi đi qua thần quang khắp trời, kim liên nở rộ.

"Hoàng Thiên tiểu nhi, mặc ngươi trăm ngàn thủ đoạn cũng không bằng Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của lão tổ, Tử Vi lâm thiên, tinh thần bạn tùy, vạn thiên sát cơ ngưng tụ ngô thân, tinh quang trường mâu sát cho ta!" Tinh Không Lão Tổ quát lớn một tiếng.

Lúc này, dưới đại trận, vô số tinh thần bùng phát ra ánh sáng chưa từng có, tinh thần chi lực cuồn cuộn, hội tụ vô tận sát cơ, ngưng tụ thành từng cây trường xà mâu màu tím dài mười tám trượng, vô số trong nháy mắt hướng về phía Hoàng Thiên giết tới.

Trên Tinh Không, lưu quang từng đạo, sát khí tung hoành, nhưng Hoàng Thiên không hề có chút sợ hãi, mặt không đổi sắc tim không đập, vẫn đứng tại chỗ, dường như hoàn toàn không nhìn thấy vô số sát cơ hiện ra trong tinh quang trường mâu.

"Bành!" Trong khoảnh khắc tinh quang trường mâu rơi xuống,

thần lực toàn thân Hoàng Thiên hội tụ trên quyền, một quyền tung ra, trong nháy mắt đánh tan vô số tinh quang trường mâu thành mảnh vụn, biến mất trong hư không.

Nhìn cảnh này, Tinh Không Lão Tổ suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, công kích ngưng tụ từ vạn thiên tinh thần chi lực, lấy Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngưng tụ ra, lại bị người ta nhẹ nhàng đánh tan, tình cảnh này thật khó xử!

"Đế tinh diệu thế, Tử Vi bản nguyên hiện cho ta!" Không cam lòng thất bại, Tinh Không Lão Tổ đột nhiên phóng bản nguyên chi lực ra ngoài cơ thể, liên kết với vô tận tinh thần, chỉ thấy đế tinh Tử Vi đột nhiên tinh quang đại phóng, ánh sáng thậm chí vượt qua cả Thái Âm Thái Dương.

Vạn thiên tinh thần chi lực mơ hồ ngưng tụ thành thực thể, một thanh lợi kiếm màu tím hiện ra giữa không trung, lập tức một kiếm chém xuống, vô tận sát khí hội tụ trên thân kiếm, hướng về phía Hoàng Thiên chém tới.

"Ngươi nghĩ như vậy có thể làm tổn thương bản tôn sao?

Đúng là si tâm vọng tưởng!" Trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một tia khinh thường, ngay cả linh bảo cũng không dùng, trực tiếp vung tay lớn một cái, thần lực cuồn cuộn dâng lên, hóa thành một người khổng lồ vạn trượng, chân đạp Tinh Không, hai tay đột nhiên vỗ một cái.

"Ầm!" Chỉ thấy thanh kiếm tinh thần kia trực tiếp bị người khổng lồ thần lực vỗ nát thành mảnh vụn, hóa thành những điểm tinh quang, biến mất trong hư không, ngay cả Chu Thiên Tinh Thần Đồ cũng bị một đòn làm tổn thương, trở nên mờ mịt.

Một đòn ngưng tụ lực lượng đỉnh phong Thái Ất Thần của Hoàng Thiên, dẫn động Chu Thiên linh khí, liên kết với bản nguyên Thiên Đình, cứ thế mà phá vỡ Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

“Phụt!” Là trận chủ, Tinh Không Lão Tổ tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, sóng xung kích gần như toàn bộ rơi vào người hắn, thử hỏi gã này sao có thể khỏe được!

Không đợi hắn phản ứng, Hoàng Thiên vung tay lớn một cái, vô tận thần lực xuyên thể mà ra, trực tiếp định Chu Thiên Tinh Thần Đồ trên không trung, tay liên tục kháp động pháp ấn, liên tục đánh ra mười mấy đạo cấm chế, chỉ thấy Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lập tức xuất hiện biến hóa.

Chương 12

Ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần không biết từ lúc nào đã di chuyển vị trí, trong chớp mắt, trong Hồng Hoang Tinh Không đột nhiên xuất hiện một luồng cửu thiên cương phong kinh hoàng, và hòa làm một thể với tinh thần chi lực. 14.

"Nhân danh thần, hiệu lệnh các vì sao, bát loạn phản chính, trấn áp Tử Vi!" Xung quanh vạn dặm dấy lên một cơn bão tinh thần mạnh mẽ, Hoàng Thiên không kịp nghỉ ngơi, không ngừng phóng thích thần lực, liên kết với ấn ký để lại trong Chu Thiên tinh thần, đảo ngược toàn bộ đại trận, dưới sự khống chế của thần lực, chỉ thấy cơn bão tinh thần kinh hoàng kia trong nháy mắt quét về phía Tinh Không Lão Tổ.

"Không ổn!" 15.

Thấy vậy, sắc mặt Tinh Không Lão Tổ đại biến, vội vàng cổ động toàn thân pháp lực, cố gắng đánh thức bản nguyên Tử Vi, giá ngự Chu Thiên tinh thần, vô hình trung tiêu tán cơn bão tinh thần.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên đã hấp thu cảm ngộ đạo tắc của Tinh Thần Ma Thần, lúc này hiểu biết về Chu Thiên tinh thần vượt xa Tinh Không Lão Tổ, cộng thêm hậu thủ để lại trên ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần và một vạn bốn ngàn tám trăm phó tinh thần, Tinh Không Lão Tổ căn bản không phải là đối thủ.

"Khốn đản!

Ngươi đã làm gì ta?" Tinh Không Lão Tổ gầm lên một cách đau đớn, hắn phát hiện đừng nói là hiệu lệnh quần tinh, ngay cả Tử Vi cũng gọi không động.

Nhưng Hoàng Thiên hoàn toàn không có thời gian để ý, động tác

trong tay không ngừng, Chu Thiên Tinh Thần Đồ trong nháy mắt tiếp nhận chỉ huy của hắn, phóng thích ra vô tận tinh thần chi lực.

"Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi động cho ta!" 16.

Hoàng Thiên đã chưởng khống ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần và một vạn bốn ngàn tám trăm phó tinh thần, ngay cả điều khiển cũng không cần, chỉ cần đứng đó, tinh thần chi lực sẽ không ngừng tràn vào Chu Thiên Tinh Thần Đồ, hư ảnh tinh thần bên trong trở nên ngày càng sáng, như thể là thật.

Lúc này, Chu Thiên Tinh Thần Đồ vốn thuộc về Tinh Không Lão Tổ dưới sự kích thích của ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần và một vạn bốn ngàn tám trăm phó tinh thần, bùng phát ra uy lực chưa từng có.

Vô số hư ảnh tinh thần như thực chất, hoàn toàn trấn áp vùng Tinh Không này, vô tận tinh thần chi lực nhanh chóng lan tràn khắp mọi ngóc ngách, bên trong đại trận, tinh quang rực rỡ, dần dần hóa thành một cái lồng giam lớn bằng cái đấu, tiến lại gần Tinh Không Lão Tổ.

Nhìn cảnh này, Tinh Không Lão Tổ, do tàn hồn của một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần - Tinh Thần Ma Thần hóa sinh, trên mặt đột nhiên xuất hiện một tia sợ hãi, nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là luyện hóa Hoàng Thiên, ngay cả bản thân hắn cũng chưa chắc giữ được.

Mặc dù Tinh Không Lão Tổ không ngừng giãy giụa, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự trói buộc của Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cái lồng giam kia ngày càng nhỏ lại. 17.

"Theo lệnh ta, Chu Thiên tinh thần, bát loạn phản chính, trấn áp cho ta!" Hoàng Thiên ra lệnh một tiếng, bên trong đại trận, tinh thần chi lực trong nháy mắt bùng phát, tinh quang đại thắng, mơ hồ xuất hiện vô số hư ảnh tinh thần, tụ tập trên cái lồng giam kia, dần dần cái

lồng giam hoàn toàn nhốt Tinh Không Lão Tổ bên trong.

"Bành!" Dưới sự áp bức của đại trận, pháp lực toàn thân Tinh Không Lão Tổ đều bị phong cấm, thần sắc vô cùng suy sụp, bộ tiên thiên linh bảo trên người cũng đều bị trấn áp, bảo quang mờ mịt, không còn uy thế tiên thiên.

"Nơi giường nằm, sao dung người khác ngủ ngáy, ta Hoàng Thiên là vị thần đầu tiên của tiên thiên, sinh ra cùng ba mươi ba Thiên Đình, Hồng Hoang Tinh Không phải là địa bàn của ta, ngươi chỉ có thể trở thành vật hy sinh." Nhìn Tinh Không Lão Tổ đã trở thành tù nhân trước mắt, Hoàng Thiên lạnh lùng nói.

Nếu Tinh Không Lão Tổ sinh ra ở những nơi khác của Hồng Hoang, có lẽ đều có thể trở thành một đại thần thông giả, nhưng lại gặp phải Hoàng Thiên, một kẻ gian lận, cuối cùng chỉ có thể trở thành một cái xác trên con đường Thần Đạo của người khác, thật đáng buồn đáng thương!

Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dưới sự hỗ trợ của vạn thiên tinh thần, có được sức mạnh không ngừng, không ngừng thu nhỏ phạm vi lồng giam, áp chế Tinh Không Lão Tổ đến mức đầu cũng không ngẩng lên được.

Nhìn thân ảnh đang giãy giụa trong tuyệt vọng kia, sắc mặt Hoàng Thiên không hề thay đổi, chỉ khẽ quát một tiếng: "Chu Thiên tinh thần, phong!" Chỉ thấy lồng giam tinh lực nhanh chóng thu nhỏ lại bằng lòng bàn tay, cuối cùng hóa thành một vật hình vuông, rơi vào tay Hoàng Thiên.

"Hệ thống!

Ra đây!

Giao cho ngươi." Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy thần quang lóe lên,

tiên thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 nuốt chửng cả lồng giam tinh lực cùng Tinh Không Lão Tổ bên trong, sau đó chui vào thức hải của Hoàng Thiên.

Cùng với việc Tinh Không Lão Tổ tự thân khó bảo toàn, mấy kiện tiên thiên linh bảo khác tại hiện trường mất đi chủ nhân, cố gắng bay đi.

Hoàng Thiên đương nhiên không thể cho chúng cơ hội này, tay khấp pháp ấn, chỉ thấy mấy đạo thần lực xuyên thể mà ra, trấn áp toàn bộ linh bảo.

"Người không có của trời ban sao giàu, ngựa không ăn cỏ đêm sao béo." Hoàng Thiên nhìn nhiều tiên thiên linh bảo trước mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng nóng rực.

Mặc dù hắn không dùng đến nhiều thứ này, nhưng là người đầu tiên của Thần Đạo, thần tôn vô địch trong tương lai, sao có thể không có mấy thuộc hạ, đệ tử, cũng phải ban thưởng chút gì đó chứ.

Trong hư không hiện ra một ấn, một đồ, một vân đâu, một quan, một bào, một ngoa tạo thành một vòng tròn, sáu kiện tiên thiên linh bảo lấp lánh sinh huy.

Trong chốc lát, Hoàng Thiên đưa tay ra một cái, chỉ thấy Tử Vi Lăng Vân Quan, Tinh Thần Vạn Tượng Bào, Thất Tinh Trục Nhật Ngoa đều mặc lên người hắn, kim quang lan tỏa, thần uy hùng vĩ!

Ba kiện linh bảo của Tinh Không Lão Tổ là bộ trang phục đế vương do toàn bộ Tinh Không thai nghén ra, một kiện riêng lẻ đều là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, kết hợp lại, uy lực không thua kém cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Ba kiện còn lại càng không tầm thường, ấn là Tử Vi Ngọc Tỷ, đồ là Chu Thiên Tinh Thần Đồ, còn vân đâu là Tinh Thần Cẩm Vân Đâu.

Trong đó, Tử Vi Ngọc Tỷ là do bản nguyên của sao Tử Vi kết hợp với tiên thiên đế đạo thai nghén ra, cực phẩm tiên thiên linh bảo, nội hàm vô tận tử vi đế khí, một luồng có thể phong vương giả thiên hạ, có thể nói là đế uy hùng vĩ.

Chu Thiên Tinh Thần Đồ, cực phẩm tiên thiên linh bảo, do mảnh vỡ của Hỗn Độn Thanh Liên kết hợp với khí vận Tinh Không sinh ra, nội hàm quy luật vận hành của Chu Thiên tinh thần, là một kiện không gian linh bảo, bên trong thai nghén một thế giới Tinh Không, cực kỳ hiếm thấy.

Nhìn khắp Hồng Hoang, cũng chỉ có Thái Cực Đồ của Thái Cực Lão Tổ, Càn Khôn Đồ của Càn Khôn Lão Tổ, và Sơn Hà Xã Tắc Đồ có thể sánh ngang với nó.

Tinh Thần Cẩm Vân Đâu còn lại cũng không đơn giản, là thượng phẩm tiên thiên linh bảo do thiên hà chi tinh và tinh thần chi lực thai nghén ra, nội hàm tiên thiên khốn trận, vận dụng thích đáng, vây khốn chuẩn thánh cũng không phải là không thể.

"Ha ha ha!" Sau khi kiểm kê xong thu hoạch của mình, Hoàng Thiên không nhịn được mà cất tiếng cười lớn, Tinh Không Lão Tổ đúng là người tốt, hắn hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, bốn kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, tất cả đều đem tặng cho hắn.

Hiện tại, trên người hắn có hai kiện tiên thiên chí bảo, ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, bốn kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, cộng thêm một gốc cực phẩm tiên thiên linh căn, toàn bộ Hồng Hoang có ai giàu có hơn hắn.

"Phụt!" Chưa kịp vui mừng xong, trong lồng ngực một luồng khí nghẹn dâng lên, lập tức trong miệng đầy mùi máu tanh, mặc dù Tinh Không Lão Tổ đã bị bắt sống, nhưng Hoàng Thiên dùng thần lực cứng rắn phá vỡ Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Trận, cũng bị thương một chút.

Nếu không kịp thời điều lý, e rằng sẽ để lại hậu hoạn lớn.

Không dám xem nhẹ, hắn vội vàng khởi động Thất Tinh Trục Nhật Ngoa, hóa thành một đạo cầu vồng, trở về sao Tử Vi, còn chưa kịp xem cây Chu Thiên Tinh Thần của mình, đã ngồi phịch xuống bồ đoàn, nhắm mắt dưỡng thần, vận chuyển thần lực, tu phục bản thân.

Tinh thần chi lực nồng đậm vô tận xung quanh dưới sự hấp thu vô ý thức của Hoàng Thiên trở nên thưa thớt, cùng với việc tinh thần chi lực tiến vào, tổn thương trên thần thể bắt đầu từ từ hồi phục.

Hơn một trăm năm sau, Hoàng Thiên tĩnh lặng mở hai mắt, trên mặt lộ ra một tia vui mừng, cuối cùng đã khôi phục được thực lực đỉnh phong, cảm giác thật tốt.

Nhìn cây Chu Thiên Tinh Thần Thụ lấp lánh tinh quang trước mắt, trong lòng hắn càng thêm cao hứng, so với Tiên thiên linh bảo, hắn càng xem trọng gốc linh căn này, dù sao nó có thể không ngừng sản sinh ra Tinh Thần Quả ẩn chứa bản nguyên chi lực, đó chính là nền tảng của một thế lực!

Có Chu Thiên Tinh Thần Đồ, lại có Chu Thiên Tinh Thần Thụ, nguyện vọng bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã trở nên trong tầm tay.

Nhưng, Hoàng Thiên cũng không vội vàng tham ngộ đại trận, vì hắn cảm thấy mình chưa hoàn toàn thấu hiểu được đạo vận chuyển của các vì sao.

Hắn lập tức phất tay, thu Chu Thiên Tinh Thần Thụ vào trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ. 18.

Chu Thiên Tinh Thần Đồ có thể hấp thu vô tận tinh thần chi lực, bên trong lại có một thế giới tinh không, đối với Chu Thiên Tinh Thần Thụ, đây là nơi sinh tồn cực tốt, huống hồ Chu Thiên Tinh Thần Thụ

vốn được tinh không thai nghén mà sinh, tiên thiên đã khắc ghi đạo vận chuyển của các vì sao, vừa hay tương ứng với Chu Thiên Tinh Thần Đồ. "Chỉ còn Thái Âm, Thái Dương là chưa đi, vậy thì đi một chuyến vậy!" Hoàng Thiên chậm rãi duỗi người, vươn vai một cái, thần lực toàn thân tuôn ra, hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất giữa tinh không.

Chương 13

Nơi đầu tiên hắn đến là thủ lĩnh của các vì sao - Thái Âm Tinh.

So với sự chí cương của Thái Dương, Hoàng Thiên lại hứng thú hơn với sự chí hàn của Thái Âm, bởi vì Thần Đạo của hắn vốn thuộc dương, cần gì phải thêm cương nữa.

Chính cái gọi là âm dương tương tế, phương đắc đại đạo. ..... "Âm vọng hề viên phách hiểu, xương hạp khai hề lương phong niểu!" Nhìn ngôi sao rực rỡ như minh châu trước mắt, cây cối um tùm xanh tốt, mênh mông như biển khói lúc rạng đông, Hoàng Thiên cất lời tán thán.

Một luồng khí chí âm chí hàn bao phủ Thái Âm Tinh, ngay cả tinh không vạn dặm xung quanh cũng chìm vào tĩnh lặng lạnh lẽo, trông vô cùng hoang vắng.

Nhìn xuyên qua tầng tiên thiên linh khí bên ngoài vào trong, chỉ thấy một cây đại thụ che trời đứng sừng sững trên Thái Âm, cắm rễ giữa tinh không, đó chính là tiên thiên linh căn - Nguyệt Quế, cũng là mục tiêu lần này của Hoàng Thiên.

Dưới cây Nguyệt Quế, một tòa cung điện lấp lánh trong suốt, tỏa ra khí tức chí âm chí nhu ngạo nghễ đứng đó, chính là Quảng Hàn Thần Điện trấn áp Thái Âm, nắm giữ trung tâm của Thái Âm Tinh.

Dưới sự quan sát của Hoàng Thiên, hắn mơ hồ phát hiện bên trong Quảng Hàn dường như có khí tức của một sinh linh cảnh giới Thái Ất, ước chừng một nguyên hội nữa, kẻ này sẽ xuất thế.

Nhưng, hắn cũng không để tâm, trực tiếp triệu hồi Lục Thiên Kiếm, nhẹ nhàng vung một đường, chặt đứt một nhánh Nguyệt Quế, rồi lập tức rời khỏi Thái Âm Tinh.

Đối với hắn, thế là đủ rồi.

Sau khi rời Thái Âm, Hoàng Thiên bay về hướng ngược lại, ước chừng mấy trăm năm sau, cuối cùng cũng đến được Thái Dương Tinh.

So với Thái Âm, Thái Dương Tinh quả thực bạo ngược hơn nhiều.

Cách mấy vạn dặm tinh không, hắn đã có thể cảm nhận được một luồng nhiệt khí ngút trời ập tới.

Nếu Thái Dương Tinh bùng nổ toàn bộ, e rằng cả Hồng Hoang cũng sẽ bị nướng khô, uy lực từ con mắt của Bàn Cổ, thật đáng sợ!

Đối mặt với Thái Dương Chân Hỏa đang hừng hực cháy, Hoàng Thiên cẩn thận tiến vào bên trong Thái Dương Tinh, luồng nhiệt khí đó khiến hắn không thể nào bung ra thần lực, chỉ có thể men theo phương hướng đại khái mà tiến tới, tìm kiếm Phù Tang Thụ. "Hù!

Ta chịu hết nổi rồi." Sau khi trải qua nhiều lần bão mặt trời gột rửa, toàn thân Hoàng Thiên đã bị cháy khét, hắn lập tức phóng ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, một luồng quang mang thần thánh bao phủ toàn thân.

Có chí bảo phòng ngự chặn lại luồng nhiệt, hắn nhanh chóng tìm được Phù Tang Thụ, đó là một cây cổ thụ lửa khổng lồ, dáng vẻ hung mãnh uy vũ, chỉ đứng đó thôi cũng cảm nhận được một luồng tiên thiên hỏa linh khí ập vào mặt!

Cảm nhận cây Phù Tang Thụ, một trong thập đại linh căn trước mắt, Hoàng Thiên phát hiện bản thể của nó đã dung hợp làm một với bản nguyên Thái Dương, cho nên, nó căn bản không thể sản sinh linh trí, càng đừng nói đến hóa hình, tình huống này giống hệt như Nguyệt Quế. "Ai!

Ông trời đã mở ra cho một cánh cửa, ắt sẽ đóng lại một cửa sổ.

Đại Đạo chí công, Hồng Hoang bất diệt, Phù Tang vĩnh tồn, còn về linh trí, làm sao có thể xuất hiện được!" Hoàng Thiên thở dài một hơi.

Nếu Phù Tang và Nguyệt Quế đều có thể sản sinh linh trí, với căn nguyên tiên thiên, cộng thêm uy lực của Thái Âm Thái Dương, trong Hồng Hoang, hiếm có ai có thể địch lại chúng. "Chuyện gì?" Chưa đợi Hoàng Thiên cảm khái xong, đột nhiên, một trận bão mặt trời quét qua toàn bộ tinh cầu, khắp nơi đều là Thái Dương Chân Hỏa, bên trong còn xen lẫn Thái Dương Kim Diễm ở tầng sâu, cuốn về phía Hoàng Thiên.

Có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trong tay, nhưng với tu vi Thái Ất Thần đỉnh phong cỏn con, làm sao có thể chống đỡ được cơn bạo động mặt trời mà ngay cả Thánh Nhân cũng khó thoát! "Khốn kiếp!

Thái Dương không thể nào vô cớ bạo động được?" Hoàng Thiên giận mắng một tiếng, vội vàng phóng thần lực ra ngoài cơ thể, bất kể ba bảy hai mốt, trước tiên tìm ra ngọn nguồn rồi nói sau.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bão mặt trời không ngừng ập về phía Hoàng Thiên, một mặt hắn phải dùng thần lực duy trì vận chuyển Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, một mặt phải dùng thần lực tìm kiếm nguồn gốc của sự bạo động, bất tri bất giác, sắc mặt hắn dần trở nên trắng bệch.

Ngay khi thần lực của Hoàng Thiên sắp cạn kiệt, hắn lấy ra một quả Tinh Thần Quả ẩn chứa bản nguyên chi lực của Thái Dương Tinh, qua quýt cắn vài miếng rồi nuốt chửng, thần lực toàn thân chấn động, ngay cả cơn bão mặt trời vốn có cũng trở nên bớt hung hãn. "Thái Dương chân linh?

Không đúng." Hoàng Thiên nhất thời không phản ứng kịp.

Chỉ thấy trước mắt xuất hiện một quả cầu ánh sáng như lửa, bên trong xuất hiện một sinh vật lạ lùng, toàn thân cuộn tròn.

Nó có hình dạng thân cá đuôi rắn, một sừng hai vuốt, cổ nhỏ bờm trắng, trên lưng có hoa văn màu xanh đen xen kẽ, đuôi nhọn có gai thịt, hai mắt ẩn hiện những khối thịt đan xen, trông vô cùng hung ác.

Thứ này dường như có linh trí, vừa nhìn thấy Hoàng Thiên, lập tức thần quang lóe lên, muốn trốn vào sâu trong Thái Dương. "Đứng lại cho ta!" Hoàng Thiên sao có thể để nó chạy thoát, hai tay kết pháp ấn, mấy đạo thần lực bắn ra, tạo thành thế cấm chế, giam sinh vật không rõ kia trong lòng bàn tay.

Lúc này, hắn mới kiểm tra hiện trạng của Thái Dương Tinh, chỉ thấy chân hỏa xung quanh đang hoành hành, phảng phất như có thứ gì đó đã kinh động nó, cho nên mới dẫn đến bão mặt trời xuất hiện hàng loạt. 'Chẳng lẽ là do cái thứ này!' Hoàng Thiên nhìn vật thể hình ngọn lửa đã bị chế ngự trong tay, trong lòng mơ hồ có một cảm giác lạ.

Lập tức hắn giải khai một góc cấm chế, chỉ thấy một luồng lửa lập tức lan ra, Hoàng Thiên nhẹ nhàng chạm vào, tức thì ngón tay bị một luồng khí cực hàn bao phủ, phảng phất ngay cả linh hồn cũng bị đóng băng. "Hít!" Thật là ngọn lửa đáng sợ!

Uy lực ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không dám dễ dàng chạm vào, may mà hắn kịp thời thu tay lại, nếu không ngón tay còn dùng được hay không cũng là một vấn đề. "Không đúng! 19.

Thái Dương Tinh là nơi chí cương chí dương trong trời đất, Thái Dương chân linh được sinh ra không phải là Tam Túc Kim Ô, thì ít nhất cũng phải là vật chí dương, sao lại có thứ âm hàn như vậy được?" Hoàng Thiên mặt đầy nghi hoặc.

Nhìn luồng linh thể Thái Dương trước mắt có bề ngoài giống hệt Thái Dương Chân Hỏa, nhưng thực chất lại âm hàn đến cực điểm,

hắn không nhịn được bấm ngón tay tính toán, lập tức, kết quả khiến hắn kinh ngạc. "Hấp thu oán khí của Hỗn Độn Thần Ma, ngưng tụ thành Thái Dương Âm Hỏa chi linh - Tiên thiên thần thai ma Độc Hỏa Giao Long tộc, sinh ra đã lấy Thái Dương Chân Hỏa làm thức ăn, chẳng lẽ đây là tử đối đầu mà Đại Đạo sắp đặt cho Đế Tuấn và Thái Nhất sao!" Linh tính bên trong trông rất giống giao long, thì ra nó thực sự là một con giao long, một chủng tộc tiên thiên hùng mạnh có căn nguyên không hề thua kém Tam Túc Kim Ô.

Luồng Thái Dương Âm Hỏa chi linh trước mắt chỉ mới sản sinh một chút linh tính, vẫn chưa đạt đến mức độ ngưng tụ linh trí, để xuất thế, e rằng cần bốn, năm lượng kiếp nữa. "Ồ, nếu không phải ta gặp được thứ này, e rằng để nó tiếp tục thôn phệ, nó sẽ trở nên ngày càng mạnh mẽ, ít nhất cũng có thể vượt qua Đế Tuấn và Thái Nhất hóa hình từ Thái Dương Chân Hỏa, nhưng tại sao hậu thế lại không nghe nói về Độc Hỏa Giao Long tộc?" "Chẳng lẽ Thiên Đạo hoặc Hồng Quân cảm thấy Độc Hỏa Giao Long trông quá xấu, không được anh tuấn uy vũ như Tam Túc Kim Ô, nên đã sớm trừ khử nó?" Hoàng Thiên dường như đã hiểu ra.

Đến cuối lượng kiếp thứ tám, khi Tam Thanh và những người khác sản sinh linh trí, các tiên thiên thần thai ma đã chết gần hết, chỉ còn lại lác đác vài người.

Thiên Đạo hẳn là sợ những kẻ này lại gây chuyện, nên đã sớm thanh trừ một số để duy trì sự cân bằng. "Ồ!

Chương 14

Thái Dương Âm Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa đều do bản nguyên Thái Dương Tinh tạo thành, giống như mặt phải và mặt trái của sự vật, vậy thì thứ này hẳn cũng có khả năng tiến hóa thành Hỗn Độn chi hỏa.

Nếu ta luyện hóa nó, khi đối phó với những kẻ chơi lửa khác trong Hồng Hoang, chẳng phải sẽ chiếm được lợi thế lớn sao." Mắt Hoàng Thiên sáng lên, thần lực trong tay không ngừng tuôn ra, liên tục thẩm thấu vào luồng Thái Dương Âm Hỏa đó, cố gắng khống chế con Độc Hỏa Giao Long chưa thành hình. "Chư thiên tinh thần, nghe ta hiệu lệnh, vạn pháp bất xâm, luyện hóa!" Lúc này, Hoàng Thiên lấy Chu Thiên Tinh Thần Đồ và Chu Thiên Tinh Thần Thụ làm dẫn, kết nối với lực lượng tinh không Hồng Hoang, thần hỏa không ngừng thiêu đốt chân linh của Thái Dương Âm Hỏa.

Luồng Thái Dương Âm Hỏa kia dường như cảm nhận được nguy hiểm, không ngừng va chạm ra bên ngoài, nhưng thần lực mạnh mẽ của Hoàng Thiên căn bản không cho nó cơ hội. "Khốn kiếp, sao lại thế!" Chưa đợi Hoàng Thiên bắt đầu luyện hóa, đột nhiên hắn phát hiện bão mặt trời lại kéo đến, lần này còn hung mãnh hơn trước. 20.

Cũng khó trách, Độc Hỏa Giao Long tộc tiên thiên ngưng tụ Thái Dương Âm Hỏa, giống như Tam Túc Kim Ô, đều là chủng tộc do bản nguyên Thái Dương Tinh sinh ra.

Bây giờ Hoàng Thiên ngay cả con đầu tiên chưa thành hình của chúng cũng muốn luyện hóa, bản nguyên Thái Dương sao có thể không tức giận! "Lục Thiên Kiếm xuất, trấn áp cho ta!" Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, tiên thiên chí bảo - Lục Thiên Kiếm tức thì xuất

hiện tại trung tâm bão mặt trời, chỉ thấy khí tức hủy diệt hòa lẫn với vô tận sát khí, lập tức trấn áp bản nguyên Thái Dương Tinh đang táo động xuống. "Không ổn!" Ngay khi Hoàng Thiên chuẩn bị trấn áp xong Thái Dương Tinh, Thái Dương Âm Hỏa chi linh trong thần hỏa, cảm nhận được khí tức của 'mẫu thân', lại cũng bắt đầu phản kháng, từng đợt cực hàn xung kích linh hồn của hắn, khiến toàn thân hắn run rẩy. "Nghiệt súc sao dám khinh ta như vậy, Chu Thiên Tinh Thần Đồ, Tử Vi Ngọc Tỷ trấn áp cho ta!" Cực phẩm tiên thiên linh bảo Chu Thiên Tinh Thần Đồ và Tử Vi Ngọc Tỷ ẩn trong thần hỏa của Hoàng Thiên tỏa ra vô tận tinh thần chi lực, không ngừng gia trì phong ấn cấm chế, phối hợp với thần hỏa chuẩn bị luyện hóa con Độc Hỏa Giao Long chưa thành hình này.

Trong nhất thời, việc bị tấn công từ cả trong lẫn ngoài khiến Hoàng Thiên có chút luống cuống, đặc biệt là 'Độc Hỏa Giao Long' trong thần hỏa.

Người tu hành kỵ nhất là nguyên thần bị thương, mặc dù pháp môn Thần Đạo có thể không ngừng cường đại hóa nguyên thần, biến nó thành thần hỏa, thần cách, nhưng thứ này lại là Thái Dương Âm Hỏa chi linh, đừng nói là nguyên thần, ngay cả nhục thân cũng có thể bị nó thiêu thành tro.

Nếu không phải có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên bảo vệ thần hỏa, e rằng hắn đã chết, nguyên thần của Hoàng Thiên đã hoàn toàn tan biến vào hư vô. "Ầm!" Bản nguyên Thái Dương Tinh không ngừng va chạm vào Lục Thiên Kiếm, khắp nơi đều là thủy triều mặt trời, nếu đổi lại là một Thái Ất Kim Tiên bình thường, e rằng sớm đã bị thiêu đến không còn một mẩu xương.

Hoàng Thiên thực sự không chịu nổi nữa, chỉ có thể tạm thời gác bản nguyên Thái Dương Tinh sang một bên, dù sao cũng có tiên thiên sát phạt chí bảo như Lục Thiên Kiếm chống đỡ, có thế nào cũng

không thể lật trời được.

Chỉ thấy tâm niệm hắn vừa động, thần lực toàn thân tuôn ra, ngay cả vô số vì sao trong tinh không Hồng Hoang cũng nhận được chỉ thị của 'lão đại', không ngừng rót vào tinh thần chi lực, tức thì thần hỏa bộc phát ra uy thế khủng bố chưa từng có, không ngừng luyện hóa Thái Dương Âm Hỏa chi linh - 'Độc Hỏa Giao Long' bên trong.

Mặc kệ ngươi có phải là con ruột của Thái Dương Tinh hay không, bản tôn cứ luyện hóa ngươi trước, ta không tin Thái Dương Tinh sẽ vì một thứ đã biến mất mà đấu với ta đến cùng.

Tuy nhiên, sự bạo động của Thái Dương Tinh không chỉ khiến Hoàng Thiên khó chịu, mà ngay cả Hồng Hoang dưới tinh không cũng bị ảnh hưởng. "Chuyện gì vậy?

Thái Dương Tinh đột nhiên trở nên nóng bỏng như vậy, chẳng lẽ trên đó đã xảy ra vấn đề?" "Không lẽ có sinh linh tiên thiên mạnh mẽ xuất thế sao!" "Sao lại hung mãnh như vậy?

Nếu thật sự là sinh linh tiên thiên, e rằng không kém gì hung thú hiếu sát!" Nhất thời, các tiên thiên thần thai ma trong Hồng Hoang bàn tán xôn xao, vô số sinh linh run rẩy.

Không ai biết rằng, lúc này, Hoàng Thiên, với tư cách là Tiên Thiên Đệ Nhất Thần, đang dốc toàn lực luyện hóa Thái Dương Âm Hỏa chi linh.

Thần lực không ngừng tuôn ra, thần hỏa từng chút một thẩm thấu vào bên trong.

Lập tức, một luồng hỏa khí âm hàn vô cùng bao trùm toàn thân hắn, phảng phất như đang ở dưới Bắc Minh.

Thời gian trôi qua từng giây, cùng với sự gia tăng không ngừng của Hoàng Thiên, Thái Dương Âm Hỏa chi linh dần dần dung nhập

vào nguyên thần của hắn.

Trên thân hình người khổng lồ uy nghiêm trong thần hỏa bắt đầu xuất hiện một con giao long quấn quanh.

Pháp tắc lạc ấn mà Tiên Thiên Thái Dương Âm Hỏa chi linh mang theo, chậm rãi xuất hiện trong đầu Hoàng Thiên, ngày càng sâu sắc.

Chỉ cần hấp thu toàn bộ pháp tắc lạc ấn, thì Độc Hỏa Giao Long sẽ bị luyện hóa hoàn toàn.

Trong nháy mắt, một nguyên hội đã trôi qua, nguyên thần của Hoàng Thiên và luồng Thái Dương Âm Hỏa chi linh đã dung hợp được chín mươi chín phần trăm, chỉ còn lại một chút cuối cùng là có thể hoàn toàn khống chế Thái Dương Âm Hỏa. "Ầm!" Cuối cùng, một luồng khí tức mạnh mẽ bao trùm toàn bộ Thái Dương Tinh, Hoàng Thiên và Thái Dương Âm Hỏa chi linh đã hoàn toàn dung hợp làm một.

Sau khi khống chế được Thái Dương Âm Hỏa, Hoàng Thiên không khỏi bung ra toàn bộ thần lực, ngay cả Lục Thiên Kiếm cũng bị thu hồi vào trong cơ thể.

Chỉ thấy Thái Dương Chân Hỏa đang hỗn loạn xung quanh, cảm nhận được khí thế của hắn, bất giác lùi về phía sau. "Ha ha ha!" Nhìn bản thân uy nghi bất khả xâm phạm như đế hoàng trong lửa, Hoàng Thiên không nhịn được cười lớn, hắn phát hiện sau khi luyện hóa Thái Dương Âm Hỏa chi linh, hắn lại thành công khống chế được một thành khí vận của Thái Dương Tinh.

Xem ra Độc Hỏa Giao Long mới là chúa tể thực sự của Thái Dương Tinh, Tam Túc Kim Ô chẳng qua chỉ là sản phẩm thứ cấp được Thiên Đạo nâng đỡ, cho nên uy năng kém xa Độc Hỏa Giao Long.

Hiện tại, toàn bộ tinh không Hồng Hoang, trừ Thái Âm ra, tất cả khí vận đều tập trung trên người hắn, Hoàng Thiên quả thực là một tinh không hình người, khí vận của hắn ngay cả trên đại địa Hồng Hoang cũng không ai có thể bì kịp. ..... "Bản tôn cuối cùng cũng đã trở về." Sau hai nguyên hội rưỡi, Hoàng Thiên cuối cùng cũng trở về Thiên Đình, cảm nhận được tiên thiên linh khí nồng đậm xung quanh, cả người có chút lâng lâng.

Cũng khó trách, Thiên Đình là nơi ngưng tụ khí vận của ba mươi ba tầng trời, mà ba mươi ba tầng trời lại do ba mươi ba đạo khai thiên thanh khí huyễn hóa thành.

Hoàng Thiên lại là do luồng sáng thế chi cơ đầu tiên và tiên thiên huyền hoàng chi khí hóa hình, về bản chất, hắn và ba mươi ba tầng trời là anh em cùng cha khác mẹ, sao có thể không thân cận!

Còn Tam Thanh, ba tên cướp đã cuốn đi ba tầng khai thiên thanh khí và hậu thiên chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, ba mươi ba tầng trời căn bản không thể nào thân cận với chúng được.

Trở về Thiên Đình, Hoàng Thiên không chút do dự, lập tức tiến vào Dao Trì, phóng ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, ngồi ngay ngắn trên đó, phất tay một cái, lập tức, một cây đại thụ che trời xuất hiện ở trung tâm Dao Trì, chính là cực phẩm tiên thiên linh căn - Chu Thiên Tinh Thần Thụ.

Trong chớp mắt, vô số tinh thần chi lực xuyên qua cửu trọng thiên cương, không ngừng đổ về Thiên Đình, toàn bộ ba mươi ba tầng trời, khắp nơi đều là tinh quang rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Hoàng Thiên cũng đặt nhánh cây Nguyệt Quế và nhánh cây Phù Tang đã chặt vào trong Dao Trì.

Nước trong Dao Trì tuy chỉ là tiên thủy bình thường, nhưng suối nguồn ở trung tâm lại do ba mươi ba tầng trời thanh khí kết hợp với

bản nguyên Tịnh Hóa Ma Thần huyễn hóa ra, có thể không ngừng sản sinh Thiên Nhất Thần Thủy.

Nếu luận về công hiệu, Thiên Nhất Thần Thủy cũng không kém Tam Quang Thần Thủy, đều có thể tạo hóa vạn vật, có năng lực cường đại tịnh hóa thiên địa.

Nhánh cây Nguyệt Quế và nhánh cây Phù Tang vừa rơi xuống, đã tự mọc ra rễ, không ngừng hấp thụ Chu Thiên Tinh Thần chi lực.

Cần thêm thời gian, Thiên Đình sẽ xuất hiện hai gốc tiên thiên linh căn, chỉ là phẩm cấp sẽ thua kém bản thể trên Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh, trừ phi Hoàng Thiên có thể tìm được Hỗn Độn Thánh Thủy để tẩy lễ cho chúng. "Đồ!" Hoàng Thiên vươn tay, Chu Thiên Tinh Thần Đồ tức thì xuất hiện trong Dao Trì, tinh thần chi lực xung quanh lập tức trở nên nồng đậm hơn. 21.

Một cộng một bằng ba, bản thân Chu Thiên Tinh Thần Đồ đã ẩn chứa đạo vận chuyển của các vì sao, phối hợp với Chu Thiên Tinh Thần Thụ được tinh không sinh ra, có thể dẫn dắt các vì sao tiến hóa, lột xác, tăng cường nồng độ tinh thần chi lực không chỉ là một chút.

Chương 15

Đương nhiên, Hoàng Thiên làm vậy chỉ là để thôi diễn một trong thập đại trận pháp của Hồng Hoang, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Hấp thu toàn bộ lĩnh ngộ về tinh thần pháp tắc của Tinh Thần Ma Thần, lại được chứng kiến Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không đáng kể của Tinh Không Lão Tổ, hắn có lòng tin có thể thôi diễn ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trước lượng kiếp thứ bảy. 22.

Lúc này, Hoàng Thiên tĩnh tâm ngưng thần, toàn tâm toàn ý chìm đắm vào việc thôi diễn.

Chu Thiên Tinh Thần Đồ trên đỉnh đầu phóng ra thần quang huyền ảo, kết nối với lực lượng tinh không, ngay cả Chu Thiên Tinh Thần Thụ bên cạnh cũng khẽ động, ba trăm sáu mươi quả đại diện cho chủ tinh tỏa ra vô số tinh thần chi lực.

Toàn bộ Dao Trì bị một bức đồ tinh không Hồng Hoang rộng lớn bao phủ, vô số vì sao lấp lánh, thể hiện cảnh tượng bao la huyền diệu, khắp nơi đều là Chu Thiên Tinh Thần chi lực, phảng phất như Thiên Đình đã trở thành trung tâm của tinh không.

Không biết đã qua bao lâu, một thế giới tinh không phảng phất như thật bao phủ toàn bộ Thiên Đình, lấy nhật nguyệt làm đầu, Tử Vi tọa trung, vô số vì sao lấp lánh, quần tinh rực rỡ, thể hiện khí tức vô cùng huyền ảo.

Xung quanh Hoàng Thiên đột nhiên xuất hiện từng chút cấm chế, chính là trận pháp được tạo ra một cách vô thức trong quá trình vận chuyển của các vì sao.

Khí tức cổ xưa ngày càng mãnh liệt, Chu Thiên Tinh Thần Đồ và Chu Thiên Tinh Thần Thụ cũng tăng tốc độ hấp thụ lực lượng tinh

không.

Vô số Chu Thiên Tinh Thần chi lực hội tụ vào quần tinh được huyễn hóa ra, từng tia khí tức tựa như bản nguyên tinh thần cũng xuất hiện trong Dao Trì, vô cùng huyền diệu, thật đúng là trận pháp thiên thành.

Một luồng uy thế khủng bố như ẩn như hiện xuất hiện giữa trời đất.

Chớp mắt, Hoàng Thiên đột nhiên mở hai mắt, tinh quang chi lực tức thì bộc phát, quần tinh vốn có chút hư ảo triệt để ngưng kết thành thực, thể hiện uy năng chưa từng có.

Khí tức cổ xưa này cực kỳ tương tự với Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Tinh Không Lão Tổ, nhưng lại mạnh hơn vô số lần, chính là một trong thập đại trận của Hồng Hoang, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Ha ha ha!

Ta cuối cùng cũng thôi diễn ra rồi!" Hoàng Thiên phá lên cười lớn.

Sau mấy vạn năm khổ công, ba nguyên hội trù tính, hình thái ban đầu của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cuối cùng cũng được hắn thôi diễn ra.

Từ Chu Thiên Tinh Thần Đồ và Chu Thiên Tinh Thần Thụ thôi diễn được, Hoàng Thiên phát hiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc cũng không hoàn thiện.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chân chính, lấy thần của Thái Âm, Thái Dương làm hạch tâm, Tử Vi tinh thần làm trung tâm, ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần làm soái, mười bốn nghìn tám trăm phó tinh thần làm tướng, thống ngự vô số vì sao trong tinh không, triệt để diễn hóa toàn bộ tinh không Hồng Hoang, uy lực đủ để sánh ngang với cảnh giới Thiên Đạo.

Hồng Quân trước khi hợp đạo cũng không thể địch lại. "Xem ra phiên bản hoàn chỉnh của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng không đơn giản!" Hoàng Thiên nói đầy ý vị sâu xa.

Nếu có thể có được bất kỳ một kiện chí bảo nào do Bàn Cổ Phủ hóa thành, thì uy lực của đại trận sẽ tăng lên đáng kể.

Nếu Vu tộc liên hợp với Tam Thanh, hạ gục Thái Nhất, thì có được Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung gia trì vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, uy lực không kém gì cảnh giới Thiên Đạo.

Có lẽ đây là hậu thủ mà Bàn Cổ để lại cho Vu tộc, đáng tiếc họ không nắm bắt được.

Nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện có đã đủ dùng.

Khác với Đế Tuấn, Hoàng Thiên thực sự khống chế được tất cả các vì sao trừ Thái Âm, Thái Dương, vì hắn chiếm cứ chín thành khí vận của tinh không.

Lại có Chu Thiên Tinh Thần Đồ làm trung tâm chỉ huy, vượt xa thứ vạn năng như Hà Đồ Lạc Thư, uy lực của đại trận sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Đương nhiên, quan trọng nhất là luyện chế Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Nhưng, không thể không nói khí vận của Hoàng Thiên quá mạnh mẽ, hắn dùng ba trăm sáu mươi lăm quả chín của Chu Thiên Tinh Thần Thụ làm hạch tâm, nhánh cây Chu Thiên Tinh Thần Thụ làm cán, Tinh Không Vân Cẩm làm cờ, luyện chế ra Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Chỉ cần đặt vào trong các vì sao tương ứng để nuôi dưỡng, là đủ để phát huy ra năm thành uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận,

sánh ngang với Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên sơ kỳ. "Người tốt!

Tinh Không Lão Tổ thật là người tốt!" Đang chuẩn bị thu thập đồ đạc để luyện chế Chu Thiên Tinh Thần Phiên, Hoàng Thiên đột nhiên phát hiện lại có hơn 5000 quả Tinh Thần Quả, lập tức mừng rỡ vô cùng.

Phải biết rằng Chu Thiên Tinh Thần Thụ, ba vạn năm ra hoa, ba vạn năm thụ phấn, ba vạn năm kết quả, cuối cùng ba vạn chín nghìn sáu trăm năm mới chín, một nguyên hội chỉ có thể kết được ba trăm sáu mươi lăm quả Tinh Thần Quả, có thể thấy Tinh Không Lão Tổ đã tích trữ bao lâu.

Hơn 5000 quả Tinh Thần Quả có thể luyện chế ra hơn mười bộ Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Đương nhiên, để tạo thành hơn mười bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là không thể, vì chỉ riêng cờ tinh thần phụ đã có đến hàng ức cái, luyện chế một bộ cũng đã hao phí vô số Tinh Thần Chi Kim, huống chi là hơn mười bộ. "Xèo!

Xèo!

Xèo!" Lúc này, Hoàng Thiên phất tay một cái, tinh thần chi lực của cả tinh không không ngừng rơi xuống, thần hỏa bùng lên, khống chế các loại dược liệu phân thành từng đống.

Cũng may hắn khống chế được Thái Dương Âm Hỏa, một loại hỏa diễm ngang hàng với Thái Dương Chân Hỏa, nên khi luyện chế pháp bảo có điều kiện vô cùng thuận lợi.

Từng mẻ Tinh Thần Chi Kim bị nóng chảy thành chất lỏng, hỗn hợp với các loại dược liệu, rèn đúc thành Tiểu Tinh Thần Phiên.

Chưa đến vạn năm, hàng ức Tiểu Tinh Thần Phiên đã được rèn

đúc thành hình, chỉ cần công đoạn cuối cùng là khai phong, là có thể lột xác thành hậu thiên pháp bảo.

Nhưng, ba trăm sáu mươi lăm lá Đại Tinh Thần Phiên tiếp theo, Hoàng Thiên không làm nhanh như vậy được, hiển nhiên, chỉ dựa vào Thái Dương Âm Hỏa là không đủ.

Hắn đích thân liên hệ với bản nguyên Thái Dương Tinh, kết nối với Thái Dương Kim Diễm, tự tay dung hợp nhánh Chu Thiên Tinh Thần Thụ và Tinh Thần Quả làm một, đánh vào cửu cửu tám mươi mốt đạo thần cấm, cuối cùng ngưng tụ thành hình.

Sau khi kết thúc việc luyện chế ba trăm sáu mươi lăm lá Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, Hoàng Thiên đích thân dẫn nước Thiên Hà và Chu Thiên Tinh Thần chi lực, tiến hành tôi luyện cho tất cả các lá cờ tinh thần có mặt tại đây. "Xèo!

Xèo!

Xèo!" Trong nhất thời, hơi nước bốc lên từ tất cả các lá cờ tinh thần, khói mù lượn lờ.

Không lâu sau, chỉ thấy tinh thần chi lực tràn vào trong đó, lập tức tinh quang rực rỡ.

Dùng 《Chu Thiên Tinh Thần Quyết》 phối hợp với pháp môn Thần Đạo luyện chế ra ba trăm sáu mươi lăm lá Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên đều trở thành hậu thiên thượng phẩm linh bảo, mười bốn nghìn tám trăm lá Tiểu Tinh Thần Phiên là hậu thiên trung phẩm linh bảo, hàng ức lá cờ tinh thần còn lại đều là hậu thiên hạ phẩm linh bảo.

Toàn bộ Dao Trì bảo quang tứ phía, nếu không phải Thiên Đình được Đại Đạo che giấu dấu vết, e rằng cả Hồng Hoang sẽ sôi trào. "Phù Tang Thụ Chi, Thái Dương Chân Kim ra cho ta!" Hoàng Thiên

phất tay áo, một nhánh Phù Tang Thụ và một khối Thái Dương Chân Kim tức thì tiến vào trong Thái Dương Kim Diễm.

Hai tay hắn liên tục kết pháp ấn, cho đến khi cửu cửu tám mươi mốt đạo cấm chế toàn bộ tiến vào kim diễm, nhánh Phù Tang Thụ mới biến thành một lá cờ.

Chương 16

Là thủ lĩnh của các vì sao, Thái Âm và Thái Dương không đơn giản như vậy.

Hoàng Thiên liên tiếp lấy ra chín quả Tinh Thần Quả ẩn chứa bản nguyên Thái Dương, cùng nhau đưa vào trong Thái Dương Kim Diễm.

Chớp mắt, trên Dao Trì, hỏa quang rực sáng, vô số Thái Dương linh lực cuộn trào. "Xẹt!" Hoàng Thiên vung tay, một dòng Thiên Nhất Thần Thủy trực tiếp tưới lên Thái Dương Thần Phiên.

Chỉ thấy bên trong Thái Dương Kim Diễm, bảo quang ngút trời, Thái Dương Thần Phiên làm trận nhãn vừa mới ra lò, thuộc hàng cực phẩm hậu thiên linh bảo, có thể dẫn Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt thiên hạ, uy lực vô cùng.

Sau khi có kinh nghiệm luyện chế Thái Dương Thần Phiên, việc Hoàng Thiên luyện chế Thái Âm Thần Phiên đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Chín chín tám mươi mốt năm sau, trên Dao Trì, Thái Âm linh lực bùng nổ, Thái Âm Thần Phiên được luyện chế từ nhánh Nguyệt Quế và Thái Âm Hàn Thiết cũng đã xuất thế, cũng là cực phẩm hậu thiên linh bảo.

Hai lá thần phiên Thái Âm và Thái Dương, tuy chỉ là cực phẩm hậu thiên linh bảo, nhưng dù sao cũng do nhánh Phù Tang, nhánh Nguyệt Quế luyện thành, lại dung nhập chín quả Tinh Thần Quả chứa bản nguyên Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh, nếu kết hợp sử dụng, uy lực không thua gì chí bảo. 23.

Tiếp theo, Tử Vi Thần Phiên lại trở nên vô cùng quan trọng.

Thái Âm Thái Dương không xuất, Tử Vi xưng tôn.

Có thể nói, Tử Vi mới là hạch tâm của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phiên bản hoàn chỉnh, cho nên Hoàng Thiên không dám lơ là chút nào. 24.

Hắn dùng Tinh Thần Thần Sa, Thiên Thủy Chi Tinh, lại lấy nhánh Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ làm chủ, dẫn động Tử Vi tinh lực, tưới tắm suốt chín trăm năm, mới xuất thế.

Trọn vẹn mấy vạn năm, Hoàng Thiên không nghỉ ngơi một khắc nào, không ngừng luyện chế Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Đương nhiên, trình độ luyện khí của hắn cũng tăng lên nhanh chóng trong bầu không khí căng thẳng này.

Có thể nói, hiện tại trong Hồng Hoang không ai có thể bì kịp. "Đinh đông!" Ngay lúc này, một âm thanh trong trẻo vang lên trong đầu Hoàng Thiên.

Nhận được thông tin từ tiên thiên chí bảo - 《Sáng Thế Kỷ》, hệ thống đã thành công luyện hóa Tinh Không Lão Tổ. 25.

Ngay cả tàn hồn của Tinh Thần Ma Thần cũng sẽ hóa thành vô số kinh nghiệm ký ức, truyền vào trong đầu Hoàng Thiên. .....

Hơn một trăm năm sau, Hoàng Thiên thành công tiêu hóa xong những ký ức ma thần đó, không nhịn được thở dài một hơi, "Đáng tiếc!

Đáng tiếc hệ thống không thể giải khai bí mật tồn tại của Hỗn Độn Ma Thần, nếu không ta đã có thể nâng cấp căn nguyên cho thuộc hạ hàng loạt." Nhưng hắn lại phát hiện ra một chuyện cực kỳ quan trọng, thì ra chỉ có Hỗn Độn Ma Thần xếp hạng trong top một trăm mới có được bạn sinh linh bảo do Đại Đạo ban cho, ví dụ như Thời Gian Thược Thi của Thời Thần Ma Thần, Uẩn Không Bàn của Không Gian Ma Thần, Luân Hồi Bi của Luân Hồi Ma Thần.

Linh bảo của đại bộ phận Hỗn Độn Ma Thần còn lại đều không phải do Đại Đạo ban cho, mà là do họ tự luyện chế. 26.

Những Hỗn Độn Ma Thần này đều dùng tâm huyết để khai linh cho bảo vật, truyền thụ cảm ngộ đạo tắc, hấp thu hỗn độn chi khí, tăng cường bản nguyên linh bảo, nghịch phản tiên thiên, mới khiến họ sở hữu từng món bảo vật uy lực vô cùng.

Tuy rằng cách làm này chỉ cho phép một người sở hữu tối đa một món, nhưng đối với Hoàng Thiên, đã đủ rồi.

Phải biết rằng trong tinh không Hồng Hoang, ba trăm sáu mươi lăm vị chủ tinh thần đều đã có tinh thần sinh ra, ngay cả mười bốn nghìn tám trăm phó tinh thần cũng đã sản sinh linh trí, đều là ban bệ cứng của Hoàng Thiên, căn nguyên không hề thua kém các tiên thiên đại thần hậu thế.

Nhưng nhiều người như vậy tụ lại, nếu muốn tiến quân chuẩn thánh, không biết phải cần bao nhiêu tiên thiên linh bảo, đi cướp bóc cả Hồng Hoang có lẽ cũng không đủ để trang bị cho các vì sao.

Nhưng, bây giờ sau khi có phương pháp này, Hoàng Thiên hoàn toàn có thể đem Chu Thiên Tinh Thần Phiên đã luyện chế xong phát xuống, mỗi người một lá, ít nhất con đường tiến quân chuẩn thánh đã ổn định.

Đương nhiên, tinh không không thể nghèo như vậy.

Cùng với sự phát triển của Hồng Hoang, ngoài những tiên thiên linh bảo do Hỗn Độn Thanh Liên huyễn hóa ra thời kỳ đầu, cũng sẽ có những linh bảo khác sinh thành, ví dụ như Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, Thiên Đạo Pháp Luân của Hồng Quân. 27.

Ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần, là nơi hội tụ đại khí vận của toàn bộ tinh không Hồng Hoang, đều có tiên thiên linh bảo tương ứng

được sinh ra, không thể nào toàn bộ đều dựa vào Hoàng Thiên chuẩn bị được!

Một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận được tạo thành từ mấy vạn kiện tiên thiên linh bảo, nội tâm Hoàng Thiên vô cùng phấn khích, uy lực đó e rằng vượt xa tưởng tượng. "Bây giờ cũng đến lúc bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận rồi." Nói rồi, hắn thu dọn đồ đạc, thần lực toàn thân tuôn ra, tức thì một đạo cầu vồng màu vàng từ Nam Thiên Môn kéo dài đến trung tâm tinh không Hồng Hoang - Tử Vi Viên.

Trời đầy sao, ngân hà rực rỡ, nhìn cảnh đẹp trước mắt, Hoàng Thiên không khỏi thất thần, một lúc sau mới hoàn hồn, lập tức kết thủ ấn, lớn tiếng hô: "Chư thiên tinh thần nghe ta hiệu lệnh, các vị về vị trí của mình, nghịch chuyển tinh không!" Trong chớp mắt, ba trăm sáu mươi lăm lá Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên vừa được luyện chế xong trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ bắn ra, vừa xuất hiện, đã nhận được lời triệu hoán từ ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần, lần lượt tiến vào bản nguyên hạch tâm của các vì sao.

Chỉ có hai lá Chu Thiên Tinh Thần Phiên không tiến vào trong bản nguyên, đó là của Thái Dương Tinh và Thái Dương Tinh, dù sao hai ngôi sao này cũng là tiêu điểm của Thiên Đạo, trước khi Hoàng Thiên chứng được Đại Đạo Hỗn Nguyên, trong Hồng Hoang, khó mà làm được một số động tác nhỏ mà Thiên Đạo không phát hiện ra.

Nhưng cũng không sao, chỉ cần Tử Vi trong tay, hoàn toàn có thể đảm nhiệm vai trò hạch tâm, lại lấy Chu Thiên Tinh Thần Đồ làm dẫn, đại trận cũng có thể dẫn động lực lượng của Thái Âm và Thái Dương. "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi!" Chỉ nghe Hoàng Thiên hét lớn một tiếng, lập tức, ba trăm sáu mươi lăm lá Chu Thiên Tinh Thần Phiên đã tiến vào bản nguyên tinh thần lần lượt lóe lên ánh sáng.

Ngay sau đó, một tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thu nhỏ xuất

hiện giữa tinh không, tinh không vì thế mà đảo lộn.

Lúc này, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lấy ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần làm cơ sở, kết nối với vô số vì sao trong toàn bộ tinh không.

Hoàng Thiên không chút do dự, đem tất cả Chu Thiên Tinh Thần Phiên đã luyện chế xong cùng đưa vào bản nguyên tinh thần.

Trong chớp mắt, tinh không Hồng Hoang đại biến, vô số vì sao lóe lên ánh sáng, tinh thần chi lực rơi vãi trên mặt đất bỗng trở nên vô cùng nồng đậm.

Dần dần, một luồng quang mang màu tím xuất hiện trên bầu trời sao, vô số vì sao lúc ẩn lúc hiện.

Khi đại trận từ từ thành hình, Hoàng Thiên, với tư cách là trận chủ, cảm nhận được sự hoạt động của tinh thần pháp tắc một cách rõ ràng vô cùng.

Lập tức, cảm ngộ của hắn đối với tinh thần pháp tắc tiến bộ vượt bậc, thậm chí vượt xa cả Tinh Thần Ma Thần.

Dù sao vào thời đại Hỗn Độn, trời đất chưa mở, ngay cả sao cũng chưa xuất hiện, làm sao có thể để tinh thần pháp tắc tỏa sáng rực rỡ được!

Nhưng bây giờ, quần tinh đã quy vị, mỗi sao đi theo con đường của mình, triệt để trở thành một mắt xích của Đại Đạo, tinh thần pháp tắc cũng từ ngoài một ngàn đã tiến vào top một trăm.

Cảm nhận được việc điều khiển các vì sao như cánh tay sai khiến, khóe mắt Hoàng Thiên lóe lên một tia hài lòng.

Chương 17

Tinh không đã thực sự trở thành hậu hoa viên của Thiên Đình, không có sự cho phép của hắn, bất kỳ ai cũng không thể tiến vào.

Còn những lá Chu Thiên Tinh Thần Phiên mà hắn đã vất vả luyện chế, toàn bộ đều tiến vào bên trong bản nguyên tinh thần tương ứng.

Chỉ cần tinh thần được sinh ra, chúng sẽ trở thành bản mệnh linh bảo của nó.

Tinh thần có thể lợi dụng nó để tăng cường sự khống chế đối với tinh thần, Chu Thiên Tinh Thần Phiên cũng có thể nhờ đó mà nghịch phản tiên thiên, cớ sao không làm!

Chỉ cần Chu Thiên Tinh Thần Phiên ngày càng mạnh, thì uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng sẽ theo đó mà tăng cường, tinh không sẽ càng trở thành một khối sắt thép.

Đến lúc đó, Thiên Đạo cũng không thể can thiệp vào sự vận chuyển của các vì sao, nếu không cái giá phải trả là đồng quy vu tận thì Thiên Đạo không thể chấp nhận được.

Sau khi cảm nhận một hồi vẻ tráng lệ của tinh không Hồng Hoang, Hoàng Thiên phất tay, thu hồi Chu Thiên Tinh Thần Đồ và Thái Âm Thái Dương Thần Phiên.

Sau mấy vạn năm luyện chế, mặc dù chưa đột phá Đại La, nhưng tu vi và cường độ nhục thân của hắn đã tiến thêm một bước.

Chỉ cần Đại Đạo nới lỏng hạn chế, thì người đầu tiên tiến quân Đại La chắc chắn là hắn, đến lúc đó có khả năng sẽ một đường thẳng tiến đến cảnh giới Hỗn Nguyên. ..... "Uy áp trời đất thật mạnh, xem ra hung thú đại chiến cần một thời gian nữa!" Kể từ sau khi bố trí

xong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Hoàng Thiên rời khỏi tinh không.

Nhưng khi xuyên qua cửu trọng thiên cương, hắn lập tức cảm nhận được một luồng uy áp khủng bố bao trùm, lại trực tiếp tác động lên nguyên thần.

Trên thực tế, đây là sự chiếu cố đặc biệt của Đại Đạo và ý chí còn sót lại của Bàn Cổ.

Nếu không áp chế sự phát triển của tiên thiên thần thai ma và hung thú, e rằng chưa đợi đến đại thế phồn vinh của lượng kiếp thứ tám, Hồng Hoang sẽ bị hủy diệt vì linh khí khô kiệt.

Đến lúc đó, Thiên Đạo có tồn tại được hay không cũng là một vấn đề, huống chi là viên mãn. "Xem ra trước khi lượng kiếp thứ sáu bắt đầu, tiên thiên thần thai ma có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên trong hoàn cảnh này, không hổ là nhân tài đỉnh cao của Hồng Hoang." Hoàng Thiên thầm nghĩ. 28. "Nếu đã như vậy, thì bản tôn, Tiên Thiên Đệ Nhất Thần này không thể tiếp tục giữ vẻ thần bí nữa, nhân lúc mọi người đều là Thái Ất Kim Tiên, không thể hiện sự tồn tại, quả là lãng phí ngón tay vàng tuyệt vời." Nhưng, Hoàng Thiên cũng không biết, hiện tại trong Hồng Hoang, kẻ mạnh nhất không phải là tiên thiên thần thai ma, mà chính là hung thú.

Hai đại thú hoàng Thần Nghịch, Luân Hồi đều đã đạt đến tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, thập đại thú vương cũng đều là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Nếu hắn muốn thể hiện uy danh của Tiên Thiên Đệ Nhất Thần, thì tất phải đối đầu với hung thú nhất tộc. "Bây giờ nên đi đâu đây?" Nhìn xung quanh là một vùng đất hoang vu, Hoàng Thiên nhíu mày.

Thời kỳ này, hỗn độn chi khí xen lẫn tiên thiên linh khí, sinh linh bình thường căn bản không thể sản sinh linh trí, huống chi là ở gần cửu thiên. "Cứ đi lang thang cũng không có ý nghĩa gì, hay là trước

tiên đến Bất Chu Sơn dạo một vòng, lĩnh lược phong thái của thiên trụ, tiện thể xem xem Thập Nhị Tổ Vu." Nói xong, hắn liền điều khiển mây bay về phía trung tâm Hồng Hoang.

Càng đi vào trong, hoàn cảnh càng tốt hơn, mặt đất xanh tươi um tùm, trong đó có không ít sinh linh tiên thiên hình thù kỳ dị, hấp thu tiên thiên linh khí, thôn thổ tinh thần chi lực. 29.

Nhưng, cách thổ nạp của chúng tỏ ra thô thiển, tu vi từng đứa đều thấp, chỉ mới cảnh giới Thiên Tiên, ngay cả hóa hình cũng không làm được.

Với tư cách là Tiên Thiên Đệ Nhất Thần, Hoàng Thiên đã thôi diễn ra một bộ 《Vạn Vật Hóa Thần Quyết》, nhìn thấy một số sơn tinh, thảo quái có tiềm lực, liền lần lượt truyền thụ cho chúng.

Hắn cũng không sợ công pháp sẽ bị lan truyền bừa bãi, vì một khi tu luyện bộ 《Vạn Vật Hóa Thần Quyết》 này, tiên lực toàn thân sẽ chuyển hóa thành thần lực, vô thức ngưng kết Thần Đạo phù chiếu, quản hạt địa vực tương ứng, hoặc là núi, hoặc là sông, hoặc là rừng rậm, hoặc là thảo nguyên.

Sau này, sau khi Hoàng Thiên lập ra Thần Đạo, chỉ cần khẽ động trên Thần Đạo chí bảo, những thần linh này sẽ tự động cúi đầu, trở thành ban bệ của Thần Đạo. "Gầm!!" Một ngày nọ, khi Hoàng Thiên đang bay trên mây, đột nhiên phát hiện trước mắt xuất hiện một đám lớn hung thú nanh vuốt dữ tợn.

Những con thú này rất giống với hung thú trong tinh không, không có linh trí, nhưng cực kỳ hiếu sát.

Vừa nhìn thấy Hoàng Thiên đã hung hăng lao tới, phảng phất muốn xé xác hắn ra ăn thịt.

Đối phó với loại này, thông thường Hoàng Thiên đều một tát đập

chết toàn bộ, vì những con hung thú này đều do tiên thiên sát khí ngưng tụ thành, cả đời chỉ biết giết chóc, không có mục tiêu cụ thể nào.

Nhưng Lục Thiên Kiếm trong thần hỏa của hắn lại rục rịch, không còn cách nào khác, hắn đành phải cầm kiếm trong tay, đi đến đâu, hung thú cả người lẫn xương đều bị hấp thu sạch sẽ.

Nhưng, Hồng Hoang thật rộng lớn, với tu vi Thái Ất Thần đại viên mãn, hắn đã bay mấy vạn năm mà vẫn chưa đến được Bất Chu Sơn.

Ngược lại, dọc đường hắn phát hiện không ít sinh linh thú vị, có kẻ tu vi cao, Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, có kẻ tu vi thấp, chưa hóa hình.

Xem ra đây là tiền thân của Hồng Hoang bách tộc. .....

Nằm trên mây, nhìn xuống mặt đất dưới chân, trong lòng Hoàng Thiên không khỏi cảm khái.

Mặc dù Hồng Hoang hiện tại không phồn vinh lắm, nhưng tiên thiên linh khí nồng đậm giữa trời đất, những động thiên phúc địa đang thành hình, những thiên tài địa bảo đang nảy mầm, tất cả đều cho thấy một thời đại tràn đầy sức sống. 30.

Đợi mấy lượng kiếp nữa, Thiên Đạo thai nghén hoàn thành, các tiên thiên đại thần sẽ xuất hiện như nấm sau mưa, bách tộc tranh phong, dù có nhiều linh bảo, linh căn hơn nữa, cũng không ngăn được sự khai thác, cướp đoạt không màng hậu quả đó.

Bất cứ tiên thiên linh căn nào, chỉ cần Hoàng Thiên nhìn thấy, sẽ không khách khí.

Với tư cách là Thần Đạo chi chủ tương lai, nhân vật vô thượng nắm giữ thiên giới, gia sản lớn, những thứ này đều phải tính toán kỹ lưỡng.

Đương nhiên, một số linh dược tiên hoa, hắn cũng không bỏ qua.

Dù sao tinh không Hồng Hoang trông lấp lánh, nhưng thực tế các vì sao đều trơ trọi, không mang chút hoa cỏ về, không phải là nơi cho người ở.

Vì vậy, đi một đường, tiểu thế giới của 《Sáng Thế Kỷ》 đã trở nên sinh cơ bừng bừng.

So với thế giới tinh không bên trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ chỉ có vô số vì sao, chỉ có thể bồi dưỡng sinh linh tinh không, tiểu thế giới hoàn chỉnh bên trong tiên thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 không chỉ có thể hấp thu linh khí bên ngoài để tự diễn hóa, mà còn có thể gia tốc sự trưởng thành của linh căn linh dược, tương đương với một nơi sản xuất tài nguyên, Hoàng Thiên sao có thể lãng phí!

Vừa đi vừa hái hoa chọn cỏ, thỉnh thoảng luyện kiếm pháp, tiêu diệt hung thú vô não chỉ biết giết chóc, cuộc sống của Hoàng Thiên vô cùng tiêu sái. 31.

Đương nhiên, cùng với việc hắn truyền thụ công pháp Thần Đạo, không ít sinh linh trong Hồng Hoang đã bắt đầu ngưng tụ Thần Đạo phù chiếu, danh xưng 'Thần tôn' dần dần được lưu truyền.

Chương 18

Hồng Hoang lúc này, tuy đã có không ít sinh linh xuất hiện, thậm chí cảm ngộ Đại Đạo, từ từ học được cách thổ nạp tiến hóa, nhưng phương thức của chúng thực sự quá đơn sơ, kém xa Hoàng Thiên có ngón tay vàng.

Bộ 《Vạn Vật Hóa Thần Quyết》 đó có thể tu thẳng đến Thái Ất Thần viên mãn, thử hỏi có ai không đỏ mắt?

Đương nhiên, điểm này, Hoàng Thiên đã sớm nghĩ đến, cho nên hắn đã thêm một số thứ vào trong 《Vạn Vật Hóa Thần Quyết》, ví dụ như thủ đoạn luyện bảo, phương thức đối địch.

Những tu sĩ Thần Đạo được buff hack này không phải là thứ mà một số tu sĩ Tiên Đạo trong thời kỳ man hoang có thể địch lại.

Cùng với việc ngày càng nhiều tu sĩ Tiên Đạo bị tu sĩ Thần Đạo đánh bại, những tu sĩ Thần Đạo đó lợi dụng Thần Đạo phù chiếu ngưng tụ được, khai tịch thần phủ, quản hạt một phương an ninh, từng người đều trở thành rắn đầu địa phương.

Tuy rằng kém xa những tiên thiên thần thai ma, vương triều hung thú, nhưng đốm lửa nhỏ cũng đủ để đốt cháy cả cánh đồng.

Khi ánh sáng của Thần Đạo chiếu rọi khắp mặt đất, không ai dám coi thường. "Ai!

Đi lâu như vậy rồi, mà không có tiên thiên linh căn, tiên thiên linh bảo nào, Hồng Hoang thật là hoang vu!" Hoàng Thiên không nhịn được thốt lên một tiếng cảm thán.

Suốt mấy vạn năm, ngoài việc đi đường, hắn còn đặc biệt đi đi dừng dừng, nhưng, ngoài một số thiên tài địa bảo ra, hắn chẳng phát

hiện được gì.

Nhưng, cũng không có gì lạ.

Tuy Hồng Hoang sơ khai, cơ duyên vô số, nhưng vật tiên thiên đâu phải là rau cải trắng, muốn là có.

Ngược lại, cục diện bách tộc chưa thành, hung thú hoành hành, khiến hắn không khỏi có chút hoài niệm.

Cùng với thực lực của mọi người tăng trưởng, mưu kế và sát lục ngày càng thường xuyên, mặt yếu thịt mạnh của Hồng Hoang đã được thể hiện một cách triệt để.

Trong đó cũng có một phần công lao của Hoàng Thiên.

Bao nhiêu tu sĩ Thần Đạo chiếm cứ linh sơn đại trạch, ngưng tụ Thần Đạo phù chiếu, biến thành một vùng cấm địa, khiến người khác không thể vào được, cho nên, họ chỉ có thể liều mạng tranh giành địa bàn. ..... "Cuối cùng cũng đến!" Trải qua một nguyên hội, Hoàng Thiên cuối cùng cũng đến được đích đến Bất Chu Sơn.

Nhưng chưa kịp vui mừng, đột nhiên, bên cạnh truyền đến một trận thú gầm gào thét, vô số núi đá chấn động không ngừng. 32.

Hoàng Thiên nhìn ra xa, chỉ thấy trên mặt đất hai con hung thú dài trăm trượng đang kịch liệt chém giết, máu tươi đầm đìa, sát khí tung hoành.

Một con cự thú hình sư tử, toàn thân đen kịt sâu thẳm, khắp người đầy gai, móng vuốt sắc bén đi đến đâu, núi đá đều hóa thành mảnh vụn.

Đối chiến với nó là một con mãng xà một sừng, thân thể cao tám trượng hiện lên ánh sáng lục, mơ hồ xen lẫn vài tia hỗn độn khí tức, có thể thấy, hai con cự thú đều không phải là loài tầm thường.

Khi Hoàng Thiên đang quan sát, hai con hung thú hung ác cũng đồng loạt tập trung ánh mắt lên tầng mây trên cao, cảm giác nơi đó có một sinh vật thần uy như biển, lập tức toàn thân run rẩy.

Phải biết rằng, hai con cự thú này đều là sinh linh tiên thiên Huyền Tiên cảnh đại viên mãn, tồn tại nửa bước Thái Ất cảnh.

Mặc dù Hồng Hoang khắp nơi đều có hung thú tung hoành, nhưng cường giả thực sự lại không nhiều, đặc biệt là loại cường giả đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn như Hoàng Thiên. "Thú vị!" Nhìn hai con hung thú hung ác như gặp phải đại địch, trên mặt Hoàng Thiên không khỏi hiện lên một tia ý vị trêu đùa, tức thì thu lại khí thế toàn thân, ẩn mình trên tầng mây, yên lặng quan sát động tĩnh của chúng.

Không lâu sau, dường như phát hiện 'đại địch' đã đi, hai con hung thú hung ác mới lại hướng ánh mắt về phía đối phương, toàn thân sát khí ngưng tụ, dường như muốn tiếp tục sống mái một phen. "Gầm!!!" Hai con hung thú hung ác phát ra tiếng gầm giận dữ ngút trời, móng vuốt hai bên giao nhau, đuôi cứng tung hoành, qua lại không ngừng, trận chiến đang ở hồi gay cấn.

Do sự xuất hiện đột ngột của Hoàng Thiên, nên hai con hung thú hung ác đều có cảm giác cấp bách, để nhanh chóng kết thúc trận đấu, chúng đều tung ra những chiêu bài tẩy của mình.

Cự thú hình sư tử một đôi móng vuốt sắc bén không ngừng tạo ra những lỗ máu trên người con mãng xà một sừng, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Mãng xà một sừng không cam chịu yếu thế, dùng thân thể rắn chắc quấn chặt lấy cự thú hình sư tử, một đôi nanh độc cắn chặt vào chân trước của cự thú, không ngừng bơm nọc độc vào cơ thể nó. "Gầm!!!" Cảm nhận được cơ thể ngày càng tê liệt, cự thú hình sư tử cũng điên cuồng, cặp móng vuốt sắc bén kia như kim cương, mỗi lần

cào vào thân thể mãng xà một sừng, đều mang theo một mảng vảy và thịt máu tươi.

Hai bên cứ thế, giết chóc quấn lấy nhau, không hề lùi nửa bước.

Linh trí của mãng xà một sừng dường như cao hơn một chút, nó vẫn luôn dùng chiến thuật vòng quanh để tiêu hao tinh lực của đối thủ, nọc độc trong miệng không ngừng được bơm vào cơ thể cự thú hình sư tử. "A!!!" Đối mặt với đòn tấn công quỷ dị của mãng xà một sừng, cự thú hình sư tử cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết, không khỏi bộc phát ra thực lực chưa từng có, toàn thân huyết mạch thăng hoa vô tận, xung quanh hiện lên từng tia hỗn độn chi khí.

Sau khi hoàn thành bộc phát, chỉ thấy tại chỗ xuất hiện một con hung thú hung ác đầu sư tử, sừng hươu, thân kỳ lân, toàn thân như được đúc bằng gang thép, đen kịt sâu thẳm, một đôi mắt thú sát khí tung hoành. "Khá lắm!

Lại là một mạch Tiên Thiên Liệt Địa Sư!" Hoàng Thiên lúc này mới hiểu ra, khó trách con cự thú hình sư tử này dám đối chiến với mãng xà một sừng trên mặt đất, vì Tiên Thiên Liệt Địa Sư vốn là loài thuộc tính thổ, đứng trên mặt đất, có thể không ngừng mượn lực lượng của đại địa để chiến đấu, sinh sôi không ngừng. "Xì!

Xì!" Không chỉ Tiên Thiên Liệt Địa Sư tung ra con bài tẩy cuối cùng, mãng xà một sừng cũng cảm thấy sắp đến giới hạn.

Cùng với việc đôi móng vuốt của đối thủ không ngừng khoét vào cơ thể, việc mất máu khiến mãng xà một sừng cũng có chút suy yếu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tiên Thiên Liệt Địa Sư có thể được lực lượng của đại địa không ngừng bổ sung không những không chết, mà thực lực có khả năng còn tăng lên một bậc, còn nó thì e rằng phải trở thành bữa tối của Liệt Địa Sư.

Không ai nhìn thấy tia tàn nhẫn trong mắt thú của mãng xà một sừng, cùng với một tiếng kêu gào thảm thiết, chỉ thấy một đạo thần quang màu vàng từ chiếc sừng duy nhất bắn ra, "Vút!" tức thì xuyên thủng mắt phải của Tiên Thiên Liệt Địa Sư.

Cú này, Tiên Thiên Liệt Địa Sư uy mãnh không ai bì nổi đã trở thành 'độc nhãn long'.

Mặc dù lực lượng của đại địa có thể hồi phục cơ thể nó, nhưng kim quang do mãng xà một sừng phóng ra phảng phất có một luồng khí hủy diệt khủng bố, ngay cả lực lượng đại địa cũng không thể làm cho vết thương lành lại.

Sau khi mãng xà một sừng tung ra đòn đó, toàn bộ cơ thể phảng phất như đã cạn kiệt sinh mệnh lực, khí tức kém xa trước đó.

Liệt Địa Sư bên cạnh còn thảm hơn, mắt phải bị kim sắc thần quang xuyên thủng căn bản không thể lành lại, máu tươi không ngừng tuôn ra. "Gầm!!!" Chỉ nghe Tiên Thiên Liệt Địa Sư gầm lên một tiếng, toàn thân hiện lên vô số sát khí.

Nếu ta phải chết, ngươi cũng đừng hòng sống yên.

Nó ngưng tụ toàn bộ pháp lực, mạnh mẽ lao về phía trước, dường như muốn kéo mãng xà một sừng chôn cùng.

Chương 19

Trong gang tấc, con mãng xà một sừng vốn đang suy yếu bỗng chốc hồi phục đầy máu, từ chiếc sừng duy nhất bắn ra một đạo kim sắc thần quang mạnh hơn gấp mấy lần so với trước đó, mang theo khí tức vô cùng sắc bén, lập tức lao về phía Tiên Thiên Liệt Địa Sư. "Soạt!" Nơi kim quang sắc bén đó đi qua, phương viên trăm dặm đều hóa thành mảnh vụn.

Tiên Thiên Liệt Địa Sư là mục tiêu càng bị một đòn tuyệt sát, chỉ để lại cái xác không cam lòng. "Ha ha ha!" Sau khi thành công giết chết đối thủ, con mãng xà một sừng đắc ý nói: "Đồ ngu, thật sự tưởng bản đại gia chỉ có chút bản lĩnh đó sao?

Tiên Thiên Liệt Địa Sư, ta thấy là Tiên Thiên Đại Ngu X thì có, đáng đời bị Kim Linh Châu của lão tử đánh chết." Lúc này, con mãng xà một sừng vô cùng cao hứng.

Nó đã bị Tiên Thiên Liệt Địa Sư truy đuổi suốt trăm năm, nếu không phải vì xung quanh có nhiều sinh linh, nó đã sớm dùng tiên thiên linh bảo, hạ gục Liệt Địa Sư rồi.

Khó khăn lắm mới xuất hiện một nhân vật mạnh mẽ, khí thế bao trùm vạn dặm, tất cả hung thú sinh linh đều phải lùi bước.

Mãng xà một sừng vừa hay mượn cơ hội này phát động đòn tất sát, ai ngờ Tiên Thiên Liệt Địa Sư lại tự đưa mình đến cửa, quả là trời ban thần cơ. "Bốp bốp bốp!" Yên lặng thưởng thức xong một màn kịch hay, Hoàng Thiên thong thả điều khiển mây lành hạ xuống.

Đúng là một màn dụ địch tỏ ra yếu thế, một đòn tuyệt sát, quả là đại biểu cho phái âm hiểm của Hồng Hoang.

Nhưng, điều hắn hứng thú hơn là tiên thiên linh bảo mà con mãng

xà một sừng kia sử dụng.

Hắn có thể đã tìm kiếm mấy vạn năm mà không thấy, nhưng đi lang thang lại gặp được một kiện tiên thiên linh bảo, quả thật thế sự vô thường. "Ai?

Bản tọa là Thiên Xà Lão Tổ của Kim Vẫn Sơn, ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn cút đi, nếu không đợi bản tọa nổi giận, ngay cả cơ hội sống sót ngươi cũng không có." Mãng xà một sừng lạnh lùng nói.

Sự xuất hiện của Hoàng Thiên tuy dọa nó giật mình, nhưng khi phản ứng lại, nó lại phát hiện sinh vật kỳ dị một năm trước lại không có một chút tu vi nào, lập tức lòng tin tăng vọt. "Ồ?

Vậy sao?" Hoàng Thiên vốn định nán lại một chút, nhưng nếu có người muốn tìm chết, thì cũng không ai cản được.

Chỉ thấy thần lực toàn thân hắn bùng nổ, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa bao trùm vạn dặm.

Đây là ở Bất Chu Sơn, nếu ở trong tinh không Hồng Hoang, xung quanh mấy trăm vạn dặm cũng sẽ bị Hoàng Thiên trấn áp.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hoàng Thiên không chút do dự, thân hình hóa thành một đạo cầu vồng, nắm đấm phải mang theo sức mạnh đỉnh phong của Thái Ất Thần, trực tiếp đấm về phía mãng xà một sừng.

Một quyền tung ra, trời đất run rẩy, sông núi biến sắc.

Thần Đạo không chỉ là đạo của nguyên thần, mà còn là đạo của nhục thân, chú trọng linh hồn và thể xác cùng tiến.

Một khi tu vi nguyên thần vượt qua nhục thân, thì thần lực dư thừa sẽ tự động chuyển sang nhục thân, không tự chủ được mà tôi luyện thần thể.

Tiên thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 sẽ tự động dẫn động Lục Thiên kiếm khí, tụ tập sát khí trời đất để tăng cường thần thể.

Có thể nói, thần thể của Hoàng Thiên hiện tại còn khủng bố hơn cả những sinh linh tiên thiên chuyên tu nhục thân. "Bùm!" Cùng với một tiếng nổ kinh thiên, con mãng xà một sừng giống như một quả dưa hấu, tức thì bị Hoàng Thiên đấm nát thành bã.

Trước khi chết, trong mắt nó hiện lên tia không cam lòng.

Nó đã hao tổn tâm cơ để hạ gục đối thủ, nhưng cuối cùng lại bị một 'tiểu nhân vật' mà nó coi thường tiêu diệt, trên thế giới này còn ai bi thảm hơn nó nữa không?

Một đòn, cả xác thịt lẫn nguyên thần của mãng xà một sừng đều bị hủy diệt, chỉ để lại một viên châu màu vàng toàn thân tỏa ra khí tức túc sát lơ lửng trong không trung, khiến Hoàng Thiên sáng mắt lên.

Không ngờ lại là tiên thiên linh bảo - Kim Linh Châu, khó trách con mãng xà một sừng phải đến thời khắc cuối cùng mới bộc phát, vì nó căn bản không có cách nào hoàn toàn luyện hóa Kim Linh Châu.

Mặc dù Kim Linh Châu chỉ là trung phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng Hoàng Thiên không hề nản lòng, vì Kim Linh Châu không chỉ đơn giản là một món linh bảo. 33.

Hồng Mông sơ khai, Hỗn Độn thai nghén ba ngàn thần ma, lấy Bàn Cổ làm tôn, dưới trướng có Thời Thần, Không Gian, Vận Mệnh, Nhân Quả, Tịnh Hóa cùng mười hai vương khác.

Ngũ Hành Ma Thần cũng là một trong mười hai vương giả của Hỗn Độn, bản mệnh linh bảo của y là hỗn độn linh bảo Ngũ Linh Châu.

Trận chiến khai thiên, Ngũ Hành Ma Thần thân vẫn, ngay cả bản mệnh linh bảo - Ngũ Linh Châu cũng bị phá hủy cực lớn, hạ cấp thành

cực phẩm tiên thiên linh bảo, tổng cộng có năm viên, phân biệt là kim mộc thủy hỏa thổ, một viên là trung phẩm, ba viên hợp lại là thượng phẩm, đủ cả bộ là cực phẩm.

Quan trọng hơn, Ngũ Linh Châu ẩn chứa tiên thiên ngũ hành pháp tắc, là thứ không thể thiếu để phát triển tiểu thế giới.

Với tư cách là một tu sĩ Thần Đạo, Hoàng Thiên bắt buộc phải có thần quốc, Ngũ Linh Châu quả là vật trời ban.

Sau khi oanh sát xong Rắn Độc Giác Sâm Nhiêm, Hoàng Thiên vung tay, thu di hài của hai con cự thú vào trong 《Sáng Thế Kỷ》.

Muỗi dù nhỏ cũng là thịt, huống chi hiện tại là thời sơ khai, hai sinh linh Tiên Thiên này vốn là thứ tốt, nhục thân có thể luyện chế thành linh bảo cường đại, huyết dịch có thể ngưng kết thành đan dược, tăng cường tu vi.

"Quả nhiên phải ra ngoài mới có cơ duyên!" Hoàng Thiên thầm nghĩ.

Hồng Hoang thế giới vào trung kỳ của Lượng kiếp thứ sáu, có thể nói là nguy cơ khắp nơi, hung thú, sinh linh Tiên Thiên phần lớn đã xuất thế, các vương triều mọc lên san sát, khắp nơi máu chảy thành sông, Hung Thú đại kiếp tuy chưa bùng nổ, nhưng điềm báo đã bắt đầu rõ ràng.

Tất cả sinh linh đều liều mạng luyện hóa linh bảo, tranh đoạt linh căn, điều này lại tạo cơ hội cho những đại thần thông giả như Hoàng Thiên, chỉ cần đi dạo một vòng là có thể nhặt được linh bảo khắp nơi.

"Tìm một nơi để luyện hóa linh bảo thôi!" Nhìn lướt qua xung quanh, Hoàng Thiên hóa thành một luồng sáng, biến mất ở vạn dặm xa.

Không lâu sau khi hắn rời đi, hàng chục bóng người xuất hiện tại

khu vực giao chiến, mỗi người đều thuộc về các thế lực khác nhau.

Bất Chu Sơn là trung tâm của Hồng Hoang, khu vực xung quanh tinh hoa nhất, mỗi thế lực đều muốn mở rộng địa bàn ra ngoài, lâu dần đã sản sinh ra hàng trăm thế lực lớn nhỏ, phân chia lãnh thổ như những dải lụa.

Mặc dù Hoàng Thiên không sợ đám lâu la này, nhưng đôi khi kiến quá nhiều cũng phiền phức, nếu chọc ra chủ nhân đằng sau chúng thì chẳng vui chút nào, kiến nhiều cắn chết voi mà!

Lúc này, tại khu vực giao chiến xuất hiện hàng chục bóng người, sát khí chợt hiện, trong không khí còn lưu lại một tia khí tức của linh bảo, xung quanh mấy vạn dặm núi sông bị san phẳng, tất cả đều chứng minh sự tồn tại của một kiện Tiên Thiên linh bảo uy lực cực kỳ cường đại, cho nên không một ai rời đi.

Cái gọi là nhân tính bản ác, ở đại địa Hồng Hoang thực lực vi tôn, có quen biết thì sao chứ, chỉ càng thêm điên cuồng công sát lẫn nhau.

Thời điểm này, thiên địa mới sơ khai, không có đại thần thông giả trấn áp tất cả, tu vi giữa mọi người không chênh lệch quá nhiều, ngươi có đại ca là Thái Ất Kim Tiên, thì ta cũng có nhị ca là Thái Ất Kim Tiên, cho nên các thế lực vừa chạm mặt là không cần nói nhiều, trực tiếp khai chiến.

"Ồ?

Bây giờ đã đến giai đoạn gieo hạt rồi sao?" Hoàng Thiên đang tìm kiếm nơi thích hợp để bế quan, cảm giác được khí vận đang từng chút một tăng cường, bèn bấm ngón tay tính toán, chỉ thấy nơi vừa đắc bảo lúc nãy đã máu chảy thành sông, sát khí ngút trời, hơn trăm phe phái đang chém giết đến thiên hôn địa ám.

Chương 20

Trên mặt hắn không khỏi lộ ra một tia mỉa mai, Lượng kiếp còn chưa bắt đầu đã gây sự, đợi đến lúc thật sự bắt đầu, đám người này chết còn nhanh hơn.

Nhưng Hoàng Thiên cũng không để tâm, bởi vì đối với hắn, đám kiến hôi không đáng để coi trọng, Hồng Hoang từ trước đến nay luôn là cường giả vi tôn, kẻ yếu chỉ có thể mặc người chém giết. ...

"Không tệ!" Bay được mấy vạn dặm, Hoàng Thiên mới phát hiện một nơi khá ẩn mật, sau khi xác định xung quanh không có thế lực nào khác, hắn giơ tay, Lục Thiên Kiếm vun vút vài đường, một sơn động liền xuất hiện trước mắt.

Chỉ thấy hắn lách người chui vào, trở tay phóng ra thần hỏa từ Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, che đậy thiên cơ vạn dặm xung quanh, lúc này mới lấy ra viên Kim Linh Châu kia.

Vừa nhìn thấy vật thật, hắn lại bắt đầu có chút rối rắm, một kiện Tiên Thiên linh bảo trời sinh tỏa ra Kim chi pháp tắc, trong toàn bộ Hồng Hoang, ngoại trừ cực phẩm Tiên Thiên linh căn -- cây Bồ Đề ra, không còn thứ nào khác.

Phải biết rằng tu hành Tiên đạo chú trọng dưỡng khí, sau khi tiến giai Thái Ất Kim Tiên, mỗi một tu sĩ Tiên đạo đều phải tìm nơi có linh khí Ngũ Hành nồng đậm để viên mãn hung trung ngũ khí, mới có thể tiến quân Đại La.

Vì vậy, ý nghĩa của Kim Linh Châu, một Tiên Thiên linh bảo mang theo Kim chi pháp tắc, đối với tu sĩ Hồng Hoang là không cần phải nói, thử hỏi ai lại nỡ hủy đi nó chứ!

"Thôi kệ, không vào hang cọp sao bắt được cọp con!" Hoàng

Thiên nghiến răng, quyết định kiên trì với ý định ban đầu, dù sao hắn tu luyện Thần đạo, không cần Tiên Thiên ngũ khí.

Chẳng bằng triệt để biến Kim Linh Châu thành của mình, tăng mạnh thực lực, hiện tại trong Hồng Hoang, linh bảo đâu đâu cũng có, chỉ cần có thực lực, chẳng lẽ còn sợ không có được thứ tốt hơn sao?

Thời Hỗn Độn, Bàn Cổ dùng đại lực khai tịch Hồng Hoang, khai thiên chi lực kết hợp với Hỗn Độn chi khí sinh ra các loại Tiên Thiên linh căn, Tiên Thiên linh bảo cùng Tiên Thiên thần ma, về bản chất, ba thứ này không có gì khác biệt.

Chỉ là linh căn, linh bảo có Tiên Thiên căn nguyên cường đại, nếu không có kỳ ngộ đặc biệt thì không thể sản sinh linh trí, dù may mắn sinh ra linh trí, cũng có khả năng bị người khác đoạt đi bản thể, xóa bỏ linh trí là xong.

Nhưng, chỉ cần là vật Tiên Thiên, đều có năng lực thay đổi bản chất sinh linh, tăng cường tu vi, ví như Tiên Thiên linh căn có thể kết quả, ăn quả vào tu vi sẽ tăng vọt.

Là Tiên Thiên linh bảo, Kim Linh Châu cũng không ngoại lệ, một khi luyện hóa có thể khiến người ta nhanh chóng nắm giữ Kim hệ pháp tắc, sát phạt vô song.

Nhưng đối với Hoàng Thiên, đây không phải là lựa chọn tốt nhất, bởi vì hắn là người đầu tiên của Thần đạo, Thần đạo trời sinh có đặc tính hấp thu vạn thiên pháp tắc, chỉ cần hắn muốn, có thể từ bất kỳ ai, bất kỳ vật gì để có được các loại pháp tắc khác nhau, còn về linh bảo, hắn sở hữu hai kiện Tiên Thiên chí bảo, lại để ý đến một trung phẩm linh bảo quèn sao, cho dù Ngũ Linh hợp nhất, cũng không đủ để hắn quá coi trọng.

Nhìn viên châu trong tay tỏa ra vô tận Kim chi linh khí, Hoàng Thiên không nhịn được hít sâu một hơi, hai mắt tràn ngập ngọn lửa

nóng rực, miệng lẩm bẩm: "Tiên Thiên linh bảo Kim Linh Châu, hãy trở thành một bộ phận của thần thể bản tọa đi, làm nền tảng cho thần quốc của ta." Nếu lúc này có người ở bên cạnh, nhất định sẽ vô cùng kinh hãi, cả Hồng Hoang vô số người vì linh bảo mà điên cuồng chém giết, thế mà Hoàng Thiên lại bỏ một kiện Tiên Thiên linh bảo uy lực vô cùng, nuốt chửng nó, không phải kẻ điên thì là gì!

Nhưng hiện tại Hoàng Thiên không có thời gian để suy nghĩ đúng sai, bởi vì để sinh tồn trong thế giới Hồng Hoang đầy nguy hiểm với chỉ số vũ lực cực cao này, muốn sống tốt hơn người khác, chỉ có thể biến thành kẻ điên, không từ mọi thủ đoạn để tăng cường thực lực.

Sau khi thôn phệ Tiên Thiên linh bảo Kim Linh Châu, hắn sẽ có được Tiên Thiên Kim chi pháp tắc, vô tận Kim chi linh khí giữa thiên địa sẽ quấn quýt bên cạnh hắn như đứa trẻ, sự công nhận của thiên địa đối với hắn cũng sẽ không ngừng tăng lên, trên con đường Kim chi, ngay cả Kim chi Tổ vu Nhục Thu trong Thập Nhị Tổ Vu cũng không thể sánh bằng.

Dã tâm của Hoàng Thiên, là muốn khiến Ngũ Hành chi đạo triệt để trở thành phụ thuộc của Thần đạo, mà năm con đường pháp tắc này đều có thể chứng đắc Đại đạo, trong Hồng Hoang có địa vị chí cao không thua kém Thánh nhân, là mũi nhọn không thể thiếu để đối phó với Tiên đạo trong tương lai.

"Rít!" Hoàng Thiên không lựa chọn phương pháp khác, một ngụm nuốt chửng Tiên Thiên linh bảo -- Kim Linh Châu, hắn muốn dùng thần thể để triệt để hấp thu kiện trung phẩm Tiên Thiên linh bảo này, không chỉ tiêu hóa Kim chi pháp tắc, mà ngay cả bản thể linh bảo cũng phải bị tiêu hóa.

Không thể không nói, đây là một lựa chọn điên rồ, cường độ thần thể được tu luyện bằng tu vi Thái Ất Thần đỉnh phong, nhiều nhất

cũng chỉ có thể sánh với hậu thiên cực phẩm linh bảo, vậy mà hắn lại muốn thông qua hấp thu Kim Linh Châu để tăng cường độ nhục thể, đạt đến trình độ Tiên Thiên hạ phẩm linh bảo, vượt qua khảo nghiệm của Đại đạo từ góc độ này, khiến nhục thân của hắn đột phá cảnh giới Đại La trước cả nguyên thần.

Chỉ cần một chút sơ sẩy, Hoàng Thiên sẽ thần hồn câu diệt, triệt để biến mất trong Hồng Hoang, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể khiến hắn sống lại.

"A!!!" Khi Kim Linh Châu rơi vào trong bụng, một luồng khí tức sắc bén vô cùng bao trùm toàn thân Hoàng Thiên, hắn cảm giác từ nguyên thần đến nhục thể, không lúc nào là không bị cắt xé.

Kim mang sát phạt sắc bén, sát phạt sinh Bạch Hổ, là một trong những đạo hung lệ nhất trong Ngũ Hành, đương nhiên cũng là đạo cương mãnh nhất, ở trên trời như đao gió kiếm sương -- lạnh lẽo túc sát, ở dưới đất như kim thiết giao nhau -- tranh tranh thiết cốt.

Nếu không phải Hoàng Thiên sớm phóng ra Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, che đậy thiên cơ bốn phía, e rằng chỉ bằng luồng khí tức túc sát ngút trời này, Hồng Hoang sẽ xảy ra động loạn kinh khủng, vô số người sẽ đổ xô đến.

Kim chi linh khí không ngừng tuôn vào thần thể của Hoàng Thiên, lan tỏa ra xung quanh, "Ông!

Ông!

Ông!" Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 tỏa ra từng đạo thần quang, triệt để trấn áp nó.

Nhưng đối với Hoàng Thiên, đây là một sự dày vò chưa từng có, luồng khí sắc bén đó không ngừng ra vào trong cơ thể hắn, kinh mạch vừa được chữa lành lại bị phá hủy, cứ như vậy, không ngừng chữa

lành rồi phá hủy, còn kinh khủng hơn cả mười tám tầng địa ngục.

Chỉ trong sơn động nơi hắn ẩn thân, luồng khí túc sát đó đã nghiền nát toàn bộ đá xung quanh, nếu không có Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 trấn áp, e rằng ngọn núi lớn mấy vạn dặm này đều sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, đủ thấy hung uy của nó.

Ngũ Linh Châu vốn do Hỗn Độn ma thần dùng bản nguyên của chính mình kết hợp với đạo tắc cảm ngộ ngưng luyện thành, uy lực vô cùng, cứng rắn chống lại một kích của Bàn Cổ, cũng chỉ bị hạ hai cấp bậc, muốn triệt để hấp thu nó, quả thực là chuyện viển vông.

Chỉ một viên Kim Linh Châu, là trung phẩm Tiên Thiên linh bảo, đã khiến Hoàng Thiên đau khổ như vậy, có thể biết được, nếu hấp thu toàn bộ, kết cục cũng không nhẹ nhàng hơn nhân đạo hủy diệt.

Không sai, Kim Linh Châu ẩn chứa bản nguyên pháp tắc của Kim chi đại đạo, chỉ cần có thể dung hợp nó, sẽ lột xác thành loại Kim hệ Tiên Thiên đạo thể tương tự như bật hack, nhưng không phải ai cũng có thể vượt qua cửa ải này, cho nên, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không dám tùy tiện thử.

Hiện tại Hoàng Thiên đang đứng trên lằn ranh sinh tử, hoặc là thành công, hoặc là hủy diệt.

"Nhân danh Thần, Chu Thiên tinh thần chi lực hội tụ thân ta!" Cảm giác tốc độ hồi phục của thần thể chậm hơn rất nhiều so với tốc độ phá hủy của Kim chi linh khí, Hoàng Thiên không khỏi có chút sốt ruột, lập tức phóng ra cực phẩm Tiên Thiên linh bảo -- Chu Thiên Tinh Thần Đồ, kết nối với bản nguyên tinh không, dẫn dắt tinh thần chi lực không ngừng rót vào người.

Kim linh khí không ngừng phá hoại, Chu Thiên tinh thần chi lực không ngừng chữa trị, trong quá trình tương đối này, thần thể của Hoàng Thiên dần dần hình thành một sự cân bằng, hắn cảm giác Kim

Linh Châu đang hóa thành một luồng năng lượng sắc bén, hợp hai làm một với hắn.

Nơi nó đi qua, bất kể là ngũ tạng lục phủ hay xương cốt cơ bắp, đều xảy ra một sự biến hóa khôn lường, đó là sự tiến hóa của bản nguyên sinh mệnh, khiến thần thể của hắn phá vỡ điểm giới hạn, lại bắt đầu tiến bước về phía mạnh hơn.

Nhưng chưa đợi Hoàng Thiên vui mừng được mấy phút, đột nhiên, bản nguyên Tiên Thiên thần ma của hắn phát động phản công, phải biết hắn là do khai thiên Sáng Thế chi cơ và Huyền Hoàng chi khí hóa sinh, cả hai gặp phải Tiên Thiên Kim chi linh khí, đẳng cấp mọi người đều ngang nhau, ai lại cam tâm chịu thua chứ!

Khi Hoàng Thiên không ngừng dẫn dắt bản nguyên của mình, cố gắng thay đổi mục đích của nó, trở về tử phủ, thì sức mạnh của bản thân Kim Linh Châu lại không phục, là Tiên Thiên linh bảo, nó cũng có linh tính.

Cái gọi là thừa thắng xông lên truy cùng khấu, bất khả cô danh học bá vương, cảm giác đối phương đang rút lui, Kim Linh Châu càng điên cuồng phóng thích sức mạnh của mình, một luồng khí tức túc sát sắc bén vô cùng bao trùm toàn thân Hoàng Thiên, giao phong kịch liệt với bản nguyên Tiên Thiên.

"Phụt!

Bành!" Trong quá trình hồi phục và bị đập nát này, thần thể không ngừng được rèn luyện, tốc độ tiến hóa ngày càng nhanh.

Nhưng Hoàng Thiên lại không vui, bởi vì dường như hắn lại tiến gần đến cái chết hơn một bước, điều đáng sợ nhất không phải là bị áp đảo, mà là thế quân lực địch, nếu bản nguyên của hắn và Kim Linh Châu cứ tiếp tục giày vò như vậy, kết quả cuối cùng chỉ có thể là thần thể sụp đổ sớm hơn.

Quả nhiên, thần thể của Hoàng Thiên không chịu nổi sự tàn phá, đột nhiên có một bộ phận sụp đổ, tức thì, bản nguyên chi lực và Tiên Thiên Kim chi linh khí triệt để được phóng thích ra, ngay cả nơi bị Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 trấn áp, cũng bị triệt để hóa thành tro bụi.

Ngay cả hư không xung quanh dường như cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn trước mặt luồng sức mạnh kinh khủng này, Hoàng Thiên lại có thể không bị ảnh hưởng sao!

Kim chi linh khí giữa thiên địa được Kim Linh Châu triệu hoán, dần dần từ lòng đất trào ra, không ngừng tiến vào thần thể, nhưng địa bàn bên trong chỉ có bấy nhiêu, bản nguyên của Hoàng Thiên lại không ngừng phản kháng, Kim linh khí dư thừa chỉ có thể cắm rễ bên ngoài.

Không bao lâu, Kim chi linh khí ngày càng nồng đậm, hóa thành một vật thể hình tròn khổng lồ, bao bọc hoàn toàn Hoàng Thiên, ngay cả phạm vi mấy chục dặm cũng trở thành một vùng đất chết.

Không còn nghi ngờ gì nữa, dưới sự kích thích của bản nguyên Tiên Thiên và Kim Linh Châu, thần thể của Hoàng Thiên đã hoàn toàn sụp đổ, máu thịt vương vãi khắp nơi, chỉ còn lại xương cốt và những mạch máu chằng chịt.

Thần hỏa ẩn chứa nguyên thần đột nhiên xuất hiện ở một nơi kỳ diệu, nơi đây toàn là núi đao biển kiếm, một màu trắng túc sát.

Chưa kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng hổ gầm bao trùm bốn phía, quả thực là kinh thiên địa khấp quỷ thần, vô số khí tức bí ẩn lan tỏa, tức thì một luồng khí thế hủy thiên diệt địa kinh khủng đè nén hắn đến không thở nổi.

Chương 21

"...Khí tức Hỗn Độn!" Là Tiên Thiên thần ma được sinh ra từ tia Sáng Thế chi cơ đầu tiên sau khi khai thiên kết hợp với Huyền Hoàng chi khí, Hoàng Thiên sao lại không nhận ra luồng khí tức này.

Nhưng sự kiêu ngạo tiềm tàng trong nguyên thần, ý chí kiên định muốn trở thành Thần Đạo chi tổ, không ngừng nói với Hoàng Thiên, tuyệt đối không thể thần phục dưới chân kẻ khác.

Thế là, trong lòng hắn sinh ra một ý chí phản kháng mãnh liệt, thân là Tiên Thiên đệ nhất thần, tương lai là tồn tại vô thượng siêu thoát Đại đạo, ta sao có thể bị Hỗn Độn chi lực cỏn con này áp đảo!

Nhưng biểu hiện không ngừng giãy giụa của hắn lại chọc giận một sự tồn tại vô hình, "Gầm!" Lại một tiếng gầm kinh thiên địa khấp quỷ thần, chỉ thấy trong núi đao biển kiếm, một con Canh Kim Bạch Hổ khổng lồ xuất hiện trước mắt, tức thì, vô tận khí tức giết chóc sôi trào, sát khí bao trùm thiên hạ.

Lúc này, Bạch Hổ giương cánh, thiên hạ giết chóc, khí tức Hỗn Độn ngày càng nồng đậm, khiến Hoàng Thiên hoàn toàn không thể thở nổi.

Hắn triệt để hiểu ra, Tiên Thiên linh bảo -- Kim Linh Châu kế thừa Kim chi pháp tắc đại đạo giữa thiên địa, nào có dễ dàng bị thôn phệ luyện hóa như vậy, con Canh Kim Bạch Hổ này chính là thủ đoạn cuối cùng của Kim Linh Châu.

Nếu thành công chống đỡ được sự công phạt của Bạch Hổ, vậy hắn sẽ triệt để luyện hóa vật bản nguyên của Kim chi đại đạo, nếu không chống đỡ được, chỉ có thể thân tử đạo tiêu.

"Không!

Ta tuyệt đối không thể chết!

Ta còn nhiều việc chưa làm!" Hoàng Thiên gào thét trong lòng, sự xuất hiện của Canh Kim Bạch Hổ không những không khiến hắn nản lòng, ngược lại còn khiến ngọn lửa thần trong lòng hắn bùng cháy dữ dội hơn.

Khi Hoàng Thiên sắp kiệt sức, đột nhiên, một luồng thần lực từ trong thần hỏa không ngừng tuôn ra, một bóng người màu vàng kim trong nháy mắt xuất hiện giữa núi đao biển kiếm, vô số thiên hoa kim liên rơi xuống đất mọc lên, nơi người khổng lồ đi qua, thần uy hạo đãng.

Thần Đạo Pháp Tướng của Hoàng Thiên, là át chủ bài lớn nhất ẩn giấu trong Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, được ngưng kết từ khí vận của ba mươi ba tầng trời, Hồng Hoang tinh không, không thua kém bất kỳ một đạo Tiên Thiên ấn ký nào.

Thần Đạo Pháp Tướng vừa xuất hiện, không chút khách khí, lập tức phát động công kích mạnh nhất về phía Canh Kim Bạch Hổ, cả hai đều do bản nguyên ấn ký ngưng kết mà thành, không có linh trí, chỉ có bản năng chiến đấu, cho nên vừa bắt đầu đã bộc phát toàn lực.

"Gầm!!!" Mây theo rồng, gió theo hổ, Tiên Thiên Canh Kim Bạch Hổ gầm lên một tiếng, đôi cánh như thần binh Tiên Thiên, vỗ cánh một cái, vô số Cửu Thiên Cương Phong do sát khí ngưng tụ lại cuồn cuộn hướng về phía Thần Đạo Pháp Tướng, nơi nó đi qua, vạn vật đều bị hủy diệt.

Là linh bảo ngưng tụ từ bản nguyên nhất của Kim chi pháp tắc đại đạo, Kim Linh Châu không chỉ thừa hưởng Kim chi linh khí, mà còn có thể dẫn động sát khí mạnh mẽ nhất giữa thiên địa, cái gọi là Tây phương Bạch Hổ, hung uy ngập trời, không gì hơn thế.

Tuy nhiên, đối mặt với công kích mạnh mẽ như vậy, Thần Đạo

Pháp Tướng vẫn nguy nga bất động, hai nắm đấm siết chặt, không biết bao nhiêu thần lực không ngừng hội tụ trên đó.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, một quyền tung ra, bão thần lực đánh xuyên qua Cửu Thiên Cương Phong, cả không gian đều rung chuyển, mơ hồ có dấu hiệu sụp đổ.

Mặc dù Cửu Thiên Cương Phong là do Tiên Thiên Kim chi đại đạo dẫn động vô tận sát khí ngưng tụ thành, nhưng thần lực mà Thần Đạo Pháp Tướng sử dụng là sức mạnh của Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, so sánh hai bên, vẫn nhỉnh hơn một chút.

Trong nháy mắt, ngọn núi đao biển kiếm do vô tận Tiên Thiên sát khí hội tụ thành, dưới bão thần lực, tan tành, ngay cả Kim chi linh khí vốn đã ngưng tụ thành thực cũng hóa thành vô tận kim quang, xuyên qua không gian, biến mất trong hư vô. 34.

Chỉ thấy quyền ấn khổng lồ do thần lực tạo thành, trong nháy mắt đánh trúng thân thể Canh Kim Bạch Hổ, tức thì tiếng xương vỡ răng rắc vang lên, con Canh Kim Bạch Hổ vốn uy vũ cái thế, dưới một đòn đã xương cốt tan nát, máu tươi đầm đìa.

"Gầm!!!" Mặc dù không có linh trí, nhưng bộ dạng thê thảm khiến Canh Kim Bạch Hổ triệt để nổi giận.

Tức thì, thiên địa phong vân biến sắc, sát khí nặng nề hội tụ, vô tận sát khí ngưng kết thành thực, từng bông tuyết đen kịt từ trên trời rơi xuống, chỉ thấy một đôi mắt hổ của Canh Kim Bạch Hổ sát khí chợt hiện, tức thì, hai đạo thần quang màu trắng như tia chớp, trong nháy mắt bắn ra, chính trúng bản thể Thần Đạo Pháp Tướng.

Hai đạo thần quang màu trắng chính là bản mệnh thần thông của Tiên Thiên Canh Kim Bạch Hổ -- Diệt Thiên Lục Địa Tuyệt Thần Quang, có uy lực hủy diệt vạn vật.

“Phanh!” Thần Đạo Pháp Tướng của Hoàng Thiên chỉ cảm thấy một luồng sát khí ngút trời bao phủ, tức thì hai đòn công kích kinh khủng khiến nó bị thương nặng, thương thế không hề nhẹ.

Là đạo của Tiên Thiên thần ma, đại biểu mạnh nhất đứng trên vạn đạo, Thần Đạo Pháp Tướng cảm thấy tôn nghiêm của mình bị một con nghiệt súc ấn xuống đất ma sát, tức thì vô số ngọn lửa giận từ trong lòng dâng lên, lúc ôn hòa thì như chư thiên thần minh, lúc tức giận thì như Hỗn Độn cự ma.

Tính hung bạo tiềm ẩn sâu nhất trong Thần Đạo Pháp Tướng hoàn toàn bùng nổ, đi kèm với tiếng gầm thét ngút trời, vô số thần quang màu máu bao phủ cơ thể nó, Thần Đạo Pháp Tướng vốn rực rỡ ánh vàng kim biến thành toàn thân đỏ như máu, trông vô cùng tà ác.

Một luồng khí tức hung bạo từ sâu trong Hỗn Độn bùng nổ, bao trùm cả không gian, hư không đều bị vỡ thành từng mảnh, chỉ thấy Thần Đạo Pháp Tướng toàn thân đỏ như máu, ngưng tụ ngọn lửa giận ngút trời, thẳng hướng Canh Kim Bạch Hổ lao tới. 35.

Canh Kim Bạch Hổ cũng không phải dạng vừa, lập tức vỗ cánh bay lên, hai thân ảnh khổng lồ dài vạn trượng bắt đầu chém giết trong không gian vô danh, nơi chúng đi qua, hư không chấn động, linh khí bạo loạn, Cửu Thiên Cương Phong dấy lên một trận sóng lớn.

Nhưng tất cả những điều này đều được xây dựng bên trong thần thể đang tan rã của Hoàng Thiên, hắn giống như một người qua đường nhìn hai sinh vật nguy hiểm tột độ chém giết trước mắt, cuối cùng bị hủy diệt chỉ có thể là hắn, nhưng hắn lại bất lực.

Từ khi hóa hình đến nay, Hoàng Thiên chưa bao giờ cảm nhận khí tức tử vong gần đến thế, một ký ức khó quên khiến người ta tràn ngập sợ hãi.

“A!!!

Không!

Ta không cam tâm!" Nguyên thần Hoàng Thiên ẩn trong thần hỏa gào thét, không còn làm khán giả nữa, cùng lúc đó, máu trong thần thể dưới sự rèn đúc của hai luồng sức mạnh kinh khủng tương đương, trở nên ngày càng hung bạo.

Giống như một con mãng xà máu hung tợn, điên cuồng xuyên qua xương cốt, mạch máu của hắn, tàn phá, vỡ nát, từng đạo Kim chi linh khí đại diện cho giết chóc cùng với bản nguyên của Thần đang không ngừng chém giết, thôn phệ lẫn nhau để lớn mạnh.

Ngay cả xương cốt, mạch máu cuối cùng còn lại cũng đang dần khô héo, nếu không có sức mạnh khác tham gia, e rằng Hoàng Thiên sẽ vì cuộc chiến giữa Kim Linh Châu và Thần Đạo Pháp Tướng mà triệt để biến mất khỏi Hồng Hoang thiên địa.

"Ầm!" 36.

Lúc này, cuộc chém giết trong không gian vô danh đã đến hồi kết, Canh Kim Bạch Hổ với tốc độ mạnh mẽ đã chiếm được ưu thế, ngưng tụ ra Cửu Thiên Cương Phong không ngừng nghỉ, xé rách Thần Đạo Pháp Tướng đến máu tươi đầm đìa, da tróc thịt bong.

Vết thương nặng kinh khủng như vậy khiến Thần Đạo Pháp Thể trở nên hung lệ hơn, nó đấm ngực, ngửa mặt lên trời gào thét, chỉ thấy vô số thần lực không ngừng tuôn vào trong không gian, hóa thành đao, thương, kiếm, kích, bao vây hai thân ảnh khổng lồ.

"Phanh!" Lúc này, một tia sáng đen xuyên qua hư không, giống như khai thiên tích địa, triệt để chém rách không gian, nơi nó đi qua, vạn vật đều bị hủy diệt, trong nháy mắt chém Canh Kim Bạch Hổ thành từng mảnh vụn, uy lực của Tiên Thiên chí bảo -- Lục Thiên Kiếm.

Lúc này, không gian vô danh dưới kiếm khí của Lục Thiên Kiếm, triệt để tan tành, một hắc động kinh khủng ngày càng lớn, không ngừng hấp thu các mảnh vỡ không gian.

"Vút!" Chưa đợi Hoàng Thiên phản ứng, chỉ thấy Canh Kim Bạch Hổ bị chém diệt hóa thành một luồng kim quang, trong nháy mắt tiến vào trong thần hỏa, khiến hắn cảm giác được một luồng khí thế sắc bén vô cùng, dường như muốn xé rách nguyên thần.

Lúc này, Thần Đạo Pháp Tướng toàn thân đỏ như máu dưới sự chiếu rọi của vô số thần lực, dần dần khôi phục lại nguyên trạng, vẫn là vị thần minh nguy nga không thể nhìn thẳng, sau đó biến mất trong hư không.

Là chủ nhân, Hoàng Thiên biết rõ, Thần Đạo Pháp Tướng đã triệt để trở về Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, xem ra ngay cả hai kiện Tiên Thiên chí bảo trong cơ thể hắn cũng không thể đứng nhìn hắn yếu đuối như vậy, cho nên ra tay giúp đỡ.

Mặc dù có sự trợ giúp của linh bảo cũng là bản lĩnh của hắn, nhưng trong lòng Hoàng Thiên có chút không cam tâm, đây là thần thể của hắn, nhưng hắn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn hai vật thể vô danh chém giết, bất lực, quả thực là sỉ nhục.

"Không!

Ta không cam tâm!" Hoàng Thiên gầm lên trong lòng, ta mới là nhân vật chính, tại sao chỉ có thể đứng nhìn. 37.

Một nỗi nhục nhã đã kích phát sự kiêu ngạo của hắn, tức thì, từng đạo thần quang màu trắng sữa từ trong huyết mạch của hắn không ngừng tuôn ra, luồng sức mạnh này tràn đầy sinh cơ, dường như bất kỳ sinh vật nào dù có bị thương, cũng có thể được hồi phục.

Chương 22

Lúc này, Chu Thiên Tinh Thần Đồ không ngừng rung động, kết nối với Hồng Hoang tinh không, vô tận tinh thần chi lực không ngừng trút xuống thần thể Hoàng Thiên, giống như một màn sáng màu tím lộng lẫy, bao phủ toàn thân hắn.

Có sự hỗ trợ của hai luồng sức mạnh này, thần thể sụp đổ dưới cuộc chiến giữa Kim Linh Châu và bản nguyên Tiên Thiên dần dần bắt đầu hồi phục, các mạch máu khô héo cũng dần dần đầy đặn, mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt.

Từng đạo Tiên Thiên kim linh khí sắc bén tột cùng trước mặt thần quang màu trắng sữa, dần dần bị tan chảy, sau đó dung nhập vào Chu Thiên tinh thần chi lực, mặc dù tốc độ hồi phục trông không chậm, nhưng cuối cùng vẫn không thể lay động được sức mạnh của Canh Kim Bạch Hổ trong thần hỏa.

Hoặc có thể nói đó là bản nguyên chi lực của Tiên Thiên Kim chi pháp tắc đại đạo, dù sao Canh Kim Bạch Hổ cũng chỉ là đại biểu cho bản nguyên của Kim Linh Châu. ...

Hồng Hoang, không chỉ là khởi đầu của mọi thần thoại, là trung tâm của những biến đổi trời đất, nó đại diện cho tất cả những điều không thể biết, giết chóc, hủy diệt, sinh tồn, v.v., đều chỉ là một loại đạo trong đó.

Mặc dù khai thiên không lâu, mới chỉ là Lượng kiếp thứ sáu, tu vi của tất cả sinh linh đều không cao, đỉnh cấp cũng chỉ là Thái Ất Thần đỉnh phong, nhưng điều đó không cản trở sự tranh đấu, chỉ cần có nơi sự sống tồn tại, sẽ có chém giết.

Mạnh như Thái Cực, Càn Khôn, thậm chí là Hồng Vân đạo nhân

của hậu thế, đều hóa thành tro bụi trong Lượng kiếp, có thể thấy đại kiếp này không phải muốn tránh là tránh được.

Cho nên, Hoàng Thiên sở hữu hai kiện Tiên Thiên chí bảo, ba kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, bốn kiện thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, thậm chí còn có một trong mười đại Tiên Thiên linh căn của khai thiên là Chu Thiên Tinh Thần Thụ, nhưng hắn chưa bao giờ đặt mình lên vị trí cao nhất không thể với tới.

Bởi vì chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ, mới có thể khiến hắn bình an vô sự trong vô tận đại kiếp, không bị bất kỳ ai, bất kỳ vật gì ảnh hưởng.

Chính vì vậy, dưới sự dẫn dắt của ý chí cầu sinh mạnh mẽ, thần lực, tinh thần chi lực, huyền hoàng chi lực, sáng thế chi lực, tất cả đều bị kích nổ, vô số sức mạnh hủy thiên diệt địa, ngay cả bản nguyên Kim chi ngoan cố kia cũng bị phá vỡ, ngay cả luồng thần quang màu trắng sữa đại diện cho sinh cơ cũng không ngoại lệ.

Đặt vào chỗ chết để tìm đường sống, chính vì phải chịu một đòn chưa từng có, ngay cả nguyên thần cũng bị luồng sức mạnh kinh khủng đó xé rách, thần thể càng không cần phải nói, trong vô thức đã tạo ra một vụ nổ vũ trụ lớn, đưa mọi thứ trở về điểm khởi đầu.

Bất kể là Tiên Thiên thần ma hay hung thú, sức mạnh căn bản nhất không phải là sức mạnh bẩm sinh, mà là ý chí ẩn sâu trong lòng, nếu một người không thể kiên định niềm tin trở nên mạnh mẽ, thì vĩnh viễn không thể bước lên đỉnh cao.

Hậu thế đại vu Hình Thiên và thiên đế Hạo Thiên tranh phong, bị chặt mất đầu, nhưng ý chí không đổi, lấy vú làm mắt, lấy rốn làm miệng, múa khiên múa rìu, cái gọi là Hình Thiên múa khiên rìu, chí khí mãnh liệt nào đâu còn, cuối cùng đột phá cảnh giới Tổ vu.

Ý chí chính là minh chứng tốt nhất!

Hoàng Thiên cũng vậy, hắn chưa bao giờ tin vào vận mệnh, chỉ tin vào chính mình, nếu đủ mạnh, ngay cả trời cũng có thể phá, sao lại phải câu nệ vào vận mệnh.

Huống chi là tu sĩ Hồng Hoang, một khi đột phá cảnh giới Đại La, có thể kết thành đạo quả, nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, từ đó hình thần đều diệu, không bị sinh tử câu thúc, đó mới thực sự là con đường thành đạo, không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản niềm tin theo đuổi con đường chí cường của hắn.

Nếu là sinh linh Tiên Thiên bình thường, căn nguyên thấp kém, nguyên thần cũng yếu ớt, dẫn đến tiến độ tu luyện cực kỳ chậm chạp, nhưng những Tiên Thiên thần ma hàng đầu, khi hóa hình đã là Bất Diệt Kim Tiên, tu vi nguyên thần có thể thấy được sự lợi hại.

Một khi bước lên con đường tu đạo, linh hồn cuối cùng sẽ thông qua nguyên thần thể hiện trước mặt mọi người.

Vì sao các đại thần thông hậu thế thu đồ đệ đều phải xem căn nguyên trước, bởi vì nguyên thần đại diện cho giới hạn cuối cùng mà một người có thể đạt được, nỗ lực cố nhiên quan trọng, nhưng Tiên Thiên không đủ, không có ngoại lực giúp đỡ, căn bản không thể đi đến đỉnh cao nhất.

Nếu cứ tu luyện theo từng bước, là Tiên Thiên đệ nhất thần ma Hoàng Thiên, nhanh nhất cũng có thể đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng chính là Chuẩn Thánh đỉnh phong, sau đó nữa, cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La là điều không thể biết.

Do linh hồn đã đạt đến giới hạn cao nhất, nếu không giống như Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác, dùng ngoại lực phá vỡ giới hạn, rất khó đột phá lên tầng thứ tiếp theo.

Thông thường ở Hồng Hoang, ngoại lực này chỉ khí vận, công đức.

Là tàn hồn của Hỗn Độn ma thần hóa sinh, những người như Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi không tồn tại giới hạn Hỗn Nguyên Đại La, bởi vì người ta trước đây là Thiên Đạo cảnh, bị diệt phần lớn linh hồn, căn nguyên ít nhất cũng có thể đảm bảo tiến quân Hỗn Nguyên Đại La không có trở ngại.

Nhưng Hoàng Thiên thì khác, hắn là sinh linh được tạo ra từ sự dung hợp của hai linh hồn, cho nên, nguyên thần của hắn bẩm sinh đã tràn đầy tính bất khả tri, vừa hay bây giờ thông qua việc kích nổ toàn bộ sức mạnh, đưa nguyên thần trở về điểm khởi đầu.

Cũng tức là, hắn có thể thông qua việc bồi đắp điểm khởi đầu, không ngừng mở rộng cường độ, chiều sâu của nguyên thần, từ đó dễ dàng đột phá các loại giới hạn.

Vô số sức mạnh trong khoảnh khắc đó bùng nổ, triệt để hủy diệt mọi thứ, ngay cả thần hỏa cũng chỉ còn lại một điểm nhỏ bé không đáng kể, vào lúc này, thứ duy trì sự sống của Hoàng Thiên là ý chí, không ngừng tìm kiếm điểm khởi đầu của sinh mệnh.

Nhưng thời gian trôi qua quá nhanh, chút khí tức còn sót lại cũng đang không ngừng suy yếu, thần hỏa cũng đang từng chút một bay hơi, nhưng Hoàng Thiên không hề sốt ruột, ngược lại càng trở nên bình tĩnh, sống hai đời, còn có gì tàn khốc hơn thế này sao!

Dần dần, khí tức tử vong xuất hiện xung quanh, Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 có thể trấn áp tất cả, nhưng không thể trấn áp được cái chết.

“Không!

Ta không cam tâm!

Không thể chết!” Hoàng Thiên không ngừng gào thét trong lòng, nhưng thần hỏa đang cận kề bờ vực tắt ngấm.

Vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, đột nhiên, một điểm sáng tựa gió tựa mưa, mang theo hy vọng xuất hiện trong đầu Hoàng Thiên.

"Phanh!" Điểm khởi đầu sinh mệnh trong nháy mắt hợp nhất với ý chí của hắn, tức thì một luồng sức mạnh chưa từng có bao trùm toàn thân.

Thần hỏa như mặt trời ban trưa bùng cháy trở lại, mạch máu và xương cốt khô héo dần trở nên đầy đặn, ngay cả máu thịt đã mất cũng quay trở lại, tái sinh từ cõi chết, mọi thứ đều lột xác, Hoàng Thiên hiện tại, xét về nguyên thần, không thua kém gì Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi.

Cùng lúc đó, bản nguyên Kim Linh Châu vương vãi khắp nơi cũng đồng loạt dung nhập vào cơ thể hắn, cường độ thần thể triệt để đột phá giới hạn, tiến quân cảnh giới Đại La, đáng tiếc hắn không đi con đường luyện thể thuần túy, nếu không có thể giống như Tổ vu, nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh.

"Tốt!

Tốt quá!" Thông qua điểm khởi đầu quan sát thế giới bên ngoài, dường như mọi thứ đều biến thành những điểm nhỏ, từ điểm thành đường, đường lại thành mặt, cuối cùng hóa thành đại thiên thế giới, Hoàng Thiên chưa bao giờ cảm thấy nhận thức của mình về thế giới lại rõ ràng đến vậy.

Lúc này, một cảm giác sảng khoái vô cùng dâng lên trong lòng hắn, thần hỏa hừng hực bốc cháy, nguyên thần chi lực quả thực mênh mông như biển cả, sức mạnh thật cường đại, trên mặt Hoàng Thiên tràn đầy tự tin, nếu không bị Đại đạo hạn chế, tu vi nguyên thần của hắn bây giờ có thể thẳng tiến Đại La hậu kỳ.

Sau khi dung hợp với điểm khởi đầu sinh mệnh, Hoàng Thiên đã

hiểu rõ, bất kể là Sáng Thế chi lực, Huyền Hoàng chi lực thuộc về căn nguyên, hay Tinh Thần chi lực, Đế Vương chi lực tu luyện hậu thiên, bao gồm cả bản nguyên chi lực ẩn chứa trong Kim Linh Châu, bây giờ đều đang dần dần diễn biến thành thần lực.

Chỉ vì bản nguyên của những sức mạnh này quá cường đại, sau khi bị phá rồi lập lại, vẫn giữ được nền tảng kiêu ngạo, cho nên muốn hoàn toàn hóa thành thần lực, e rằng phải đợi đến khi tiến quân Hỗn Nguyên Đại La cảnh.

Nhưng thu hoạch hiện tại cũng đã đủ lớn, hắn đã triệt để luyện hóa bản nguyên Kim Linh Châu, điểm khởi đầu sinh mệnh hiện tại có dấu vết của Kim chi đại đạo, thậm chí trong trận đại bạo tạc đó, còn dung hợp cả không gian và thời gian bị vỡ nát.

Tứ phương trên dưới gọi là vũ, cổ kim xưa nay gọi là trụ, chỉ cần Hoàng Thiên có thể bắt chước dung hợp sức mạnh của bốn hành Mộc Thủy Hỏa Thổ vào điểm khởi đầu sinh mệnh, thì thần quốc của hắn có thể được khai tịch, hoàn toàn không cần mượn đến những không gian linh bảo như Càn Khôn Đồ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Định Hải Thần Châu.

"Khí huyết chi lực thật mạnh mẽ!" Dùng mạng để đổi lấy sự dung hợp lớn này, không chỉ có vậy, là một trong Tiên Thiên Ngũ Linh Châu, sau khi Kim Linh Châu dung nhập vào thần thể của Hoàng Thiên, đã triệt để thăng hoa căn nguyên, nhục thân tiến quân Đại La, khí huyết cũng trở nên vô cùng cường đại.

Nói cách khác, một giọt máu của hắn bây giờ có thể tạo ra một tu sĩ cảnh giới Chân Thần (Chân Tiên), so với thịt của Đường Tăng trường sinh bất lão cũng không thua kém bao nhiêu.

Chỉ là, cách luyện hóa cưỡng ép này, tuy đã tăng cường thần thể, nhưng cũng khiến cảnh giới nguyên thần bị hạn chế, nếu muốn

nguyên thần tấn thăng Đại La, ít nhất cần gấp mười lần khí vận, công đức so với người khác.

Nhưng Hoàng Thiên không hối hận, có được ắt có mất, ít nhất trong Lượng kiếp này, với tu vi nhục thân Đại La đủ để hắn đi ngang trong Hồng Hoang, lúc đó ai có thể tranh đoạt khí vận, công đức với hắn, thiên hạ duy ngã độc tôn!

"Ồ?

Xem ra ta cần phải đẩy nhanh tốc độ chiếm đoạt rồi." Hai mắt Hoàng Thiên đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khuôn mặt trở nên vô cùng kiên định, càng giống một vị thần chúa tể thiên địa.

Hấp thu Kim Linh Châu, đồng thời hắn cũng tiếp nhận được một số thông tin, là bản mệnh linh bảo của Ngũ Hành ma thần - Ngũ Linh Châu, sau khi khai thiên đã dung hợp với sức mạnh bản nguyên của địa thủy hỏa phong, mới có thể thành công tiến vào Hồng Hoang.

Chương 23

Trừ chủng tộc Tây phương Bạch Hổ chưa xuất thế, bốn viên linh châu còn lại đều đã có chủ, Phượng Hoàng tộc có được Hỏa Linh Châu, Kỳ Lân nhất tộc có được Thổ Linh Châu, Thủy Linh Châu cũng đang ở trong tay Bắc Hải Huyền Quy.

Chỉ có điều hắn không hiểu, tại sao Long tộc lại có được Mộc Linh Châu, chẳng lẽ là vì Đông phương Thanh Long?

Nhưng những chuyện này đều không quan trọng, chỉ cần trước khi tiến quân Hỗn Nguyên lấy được mấy viên linh châu là được, hiện tại Hung Thú đại kiếp, ba tộc còn chưa đủ hùng mạnh, hoàn toàn có thể dùng một số thứ để trao đổi, hơn nữa, nếu không phải Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân có ích cho Thần đạo, Hoàng Thiên đã trực tiếp cướp rồi.

"Uy áp thật kinh khủng, ngay cả nguyên thần Thái Ất Thần đỉnh phong của ta cũng cảm thấy một tia sợ hãi!" Cách Bất Chu Sơn không xa, một bóng người màu vàng kim đứng sừng sững, người này chính là Hoàng Thiên.

Sau khi triệt để luyện hóa xong bản nguyên Kim Linh Châu, hắn đã làm quen một lúc với thần thể, mới ra khỏi sơn động, quay trở lại mục tiêu, dù sao dùng nguyên thần Thái Ất để khống chế nhục thân Đại La, vẫn có chút không quen.

Nhìn ngọn thiên trụ Hồng Hoang do xương sống Bàn Cổ hóa thành trước mắt, trong lòng Hoàng Thiên vô cùng chấn động, đã qua hàng trăm nguyên hội, Hỗn Độn chi khí gần như đã tiêu tan giữa thiên địa, nhưng ngọn Bất Chu Sơn này lại luôn bị ý chí của Bàn Cổ bao phủ.

Chiều cao của nó không biết bao nhiêu, linh khí trên núi ngưng tụ

thành sương, mây lành kéo dài, trên đó có chín tầng thiên cương, thiên hỏa cùng lôi điện, sát khí khủng bố.

Hoàng Thiên vận thần lực, nhìn xa, thần quang xuyên thẳng lên trời, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhìn thấu ngọn Bất Chu Sơn này.

Hắn không dùng phép đằng vân giá vũ, kinh thần hóa hồng, mà từng bước từng bước đi vào Bất Chu Sơn, mỗi bước đi, áp lực mà thần thể phải chịu lại càng nặng.

"Không hổ là con cưng của Đại đạo, trong ba nghìn Hỗn Độn thần ma, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm Hỗn Độn sinh linh, là tồn tại duy nhất đạt đến Thiên Đạo cảnh đỉnh phong, sau khi khai thiên vẫn lạc đã lâu như vậy, mà ý chí còn sót lại, uy áp vẫn mạnh mẽ như thế!" Khó khăn lắm mới đi đến chân núi, Hoàng Thiên không khỏi cảm thán.

Nhìn ngọn Bất Chu Sơn sừng sững ở trung tâm Hồng Hoang, dường như hắn đã nhìn thấy vị Bàn Cổ đại thần không ngại gian hiểm, cầm rìu nghênh chiến ba nghìn Hỗn Độn thần ma, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm Hỗn Độn sinh linh, không khỏi cúi người hành lễ, đó là sự khâm phục của sinh linh Hồng Hoang đối với cường giả, cũng như sự kính ngưỡng đối với vị thần sáng thế Bàn Cổ.

Một lát sau, Hoàng Thiên đã hồi phục, nhìn Bất Chu Sơn mây mù bao phủ, trong mắt lóe lên một tia sáng, trong lòng dâng lên hào khí vô hạn: "Từng, ta không thể chứng kiến Bàn Cổ đại thần chiến Hỗn Độn, khai thiên tích địa, nhưng hôm nay ta, Hoàng Thiên, phải chứng minh, ta, Thần Đạo chi tổ, không thua kém ai!" Nói rồi, thần lực toàn thân ầm ầm tan đi, chỉ để lại nhục thân thần thể mộc mạc, kiên quyết bước lên Bất Chu Sơn.

Thực ra, hắn không chỉ muốn chứng minh Thần đạo không thua kém Bàn Cổ chi đạo, mà còn muốn thông qua uy áp Bàn Cổ nồng đậm của Bất Chu Sơn để rèn luyện nhục thân hơn nữa.

So với thiên lôi địa hỏa, cửu trọng thiên cương thậm chí là Thái Dương kim diễm, là thiên trụ Bất Chu Sơn, hiện tại là nơi thích hợp nhất để luyện thể.

Bởi vì theo thời gian trôi qua, Hồng Hoang ngày càng viên mãn, Thiên Đạo dần dần xuất hiện, lúc đó, tác dụng của Bất Chu Sơn ngày càng nhỏ, ý chí Bàn Cổ còn sót lại trên đại địa Hồng Hoang cũng sẽ ngày càng mờ nhạt.

Cho đến Lượng kiếp thứ mười hai -- Vu Yêu đại kiếp, Vu tộc lợi dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, không ngừng triệu hoán ý chí Bàn Cổ rải rác trong thiên địa, cuối cùng tiêu hao hết ý chí Bàn Cổ, Bất Chu Sơn mất đi ý chí Bàn Cổ, trở nên cực kỳ yếu ớt, dưới một cú húc của Tổ vu Cộng Công, thiên trụ sụp đổ.

Phải biết rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ nhặt được một mảnh vỡ nhỏ của Bất Chu Sơn, đã luyện chế ra hậu thiên linh bảo uy lực vô cùng là Phiên Thiên Ấn, có thể thấy Bất Chu Sơn thời kỳ toàn thịnh khủng bố đến mức nào. ...

Là nơi thần thánh nhất của Hồng Hoang, Bất Chu Sơn tồn tại ở trung bộ, giống như một cây cột khổng lồ, chống đỡ bầu trời.

Phạm vi mấy trăm vạn dặm được ý chí Bàn Cổ chiếu cố, quanh năm bao trùm bởi uy áp nồng đậm, đừng nói là sinh linh, ngay cả thiên địa linh căn cũng hiếm khi tồn tại, nếu không phải cảnh giới Thái Ất, tu sĩ bình thường vừa tiến vào phạm vi Bất Chu Sơn, trong khoảnh khắc sẽ bạo thể mà chết.

Lúc này, Hoàng Thiên đang đi bộ lên Bất Chu Sơn, nhưng khi bước ra bước thứ hai, uy áp Bàn Cổ kinh khủng trên người đột nhiên tăng lên gấp đôi, trong nháy mắt đè hắn đến không kịp trở tay, phải cúi gập lưng xuống.

Khó khăn lắm mới bình ổn được tâm cảnh, hắn từ từ vận dụng

nhục thân, quen với trận uy áp này, lại đứng thẳng người, tiếp tục bước về phía trước.

Mười mét... trăm mét... nghìn mét...

Khi đi đến chỗ vạn mét, "Ầm!" uy áp Bàn Cổ không cần báo trước, trực tiếp tăng lên gấp mười, ngay cả Thái Ất Kim Tiên trung kỳ cũng sẽ bị đè bẹp.

Nhưng Hoàng Thiên hít một hơi, giả vờ như không có chuyện gì, tiếp tục leo lên, cứ như vậy đi liên tục mấy trăm năm, không còn dễ dàng như trước nữa.

"Hộc!

Hộc!" Khi đến nơi trăm vạn mét, Hoàng Thiên không nhịn được thở hổn hển, đây đã là giới hạn của tu sĩ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả hắn cũng có chút gắng sức.

Nhưng hắn không hề sử dụng thần lực, càng đừng nói là mượn Tiên Thiên linh bảo, không có áp lực thì làm sao có động lực!

Từ bây giờ, mới thực sự là thử thách.

Mỗi một bước, Hoàng Thiên đều cẩn thận bước ra, thậm chí sẽ dừng lại nghỉ một lát, ý chí Bàn Cổ còn sót lại giống như sóng lớn biển cả, uy áp không ngừng đập vào cơ thể hắn, chỉ cần một chút sơ sẩy, có khả năng sẽ bị đánh văng khỏi Bất Chu, công lao đổ bể.

"Rắc rắc!" Uy áp Bàn Cổ không ngừng rèn luyện thần thể của Hoàng Thiên, từng chút tạp chất bị bài trừ ra ngoài, những vết thương ngầm do việc đột phá nhục thân Đại La cảnh một cách vội vã trước đây cũng đang dần dần hồi phục.

Khi đi đến một trăm năm mươi vạn mét, nhục thân đã hoàn toàn phục hồi, thần thể của Hoàng Thiên bây giờ mới thực sự sánh ngang với tu sĩ luyện thể Đại La, phá vỡ giới hạn cường độ giữa hậu thiên

linh bảo và Tiên Thiên linh bảo.

Tuy nhiên, tốc độ tiến lên cũng trở nên ngày càng chậm, bởi vì uy áp Bàn Cổ mà hắn đang trải qua đã gấp mấy trăm lần ở chân núi.

"A!!!" Mỗi khi Hoàng Thiên bước ra một bước, uy áp Bàn Cổ lại tăng cường một lần, giống như trời đất đè lên người, khiến hắn có chút không thở nổi.

Một trăm sáu mươi vạn mét... một trăm bảy mươi vạn mét... hai trăm vạn mét, cuối cùng hắn dừng bước, bởi vì uy áp nồng đậm trên người đã hoàn toàn đè hắn đến không thể động đậy, nơi này ngay cả tu sĩ Đại La Kim Tiên dùng pháp lực cũng không thể tiến thêm một bước.

"Nhanh vậy đã đến giới hạn rồi sao?

Không!

Ta không cam tâm!" Đối mặt với uy áp Bàn Cổ nặng nề, khuôn mặt tái nhợt của Hoàng Thiên tràn đầy kiên định, ánh mắt cực kỳ điên cuồng, mạnh mẽ bước ra một chân.

"Ầm!" Một luồng uy áp chưa từng có trong nháy mắt giáng xuống người hắn, chỉ nghe tiếng răng rắc, thần thể trở nên có chút nứt nẻ, máu tươi theo vết thương thấm xuống đất, đỏ thắm như vậy.

"Nhục thân Đại La yếu nhất, ta, Hoàng Thiên, tuyệt đối sẽ không dừng bước ở đây, ta muốn leo lên nơi cao hơn, a!!!" Tức thì, Hoàng Thiên bị đè đến không thở nổi, sắc mặt lạnh đi, hai mắt trở nên vô cùng sắc bén, một luồng khí tức sâu không lường được tỏa ra, ngày càng nồng đậm.

"Đại La sơ kỳ!

Cho ta phá!

Ầm!

Ầm!

Ầm!" Lúc này, trên người hắn đột nhiên tỏa ra một trận kim quang, thần uy hạo đãng, thậm chí ngay cả uy áp Bàn Cổ nồng đậm cũng trở nên có chút đình trệ, Hoàng Thiên dường như có một sợi dây trong đầu bị đứt, toàn thân bỗng nhiên nhẹ bẫng.

Trên mặt hắn tràn đầy vui mừng, "Tốt!

Chương 24

Cuối cùng cũng đã đột phá Đại La sơ kỳ, bây giờ cường độ nhục thân của ta đủ để cứng rắn chống đỡ hạ phẩm Tiên Thiên linh bảo mà không đổ!

Ha ha ha!" Vốn dĩ, thần thể của Hoàng Thiên mượn cơ hội dung hợp của điểm khởi đầu sinh mệnh, đã vượt qua ngưỡng Đại La, chỉ là có chút yếu, cường độ chỉ vừa vặn sánh với Tiên Thiên linh bảo, loại phế phẩm còn không bằng hạ phẩm.

Nhưng bây giờ bị uy áp Bàn Cổ kích phát, thần thể trực tiếp đột phá Đại La sơ kỳ, chỉ riêng nhục thân đã có thể cứng rắn chống lại hạ phẩm Tiên Thiên linh bảo, nhìn khắp Hồng Hoang, có ai có thể địch lại.

Nhục thân được cường hóa một lần nữa, Hoàng Thiên nhìn lên sườn núi của Bất Chu Sơn, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kiên định: "Ta!

Tiên Thiên đệ nhất thần, hôm nay nhất định sẽ bước lên đỉnh phong!" Hắn không vì nhục thân đột phá mà tự mãn, ngược lại càng cẩn thận hơn, từng bước, từng bước, lại từng bước tiến về phía đỉnh núi.

So với tu vi nguyên thần bị ý chí Bàn Cổ và Đại đạo song trọng hạn chế, nhục thân càng giống một con đường thênh thang, bởi vì tu luyện nhục thân mỗi thời mỗi khắc đều đang phá vỡ xiềng xích, giống như Tổ vu của Lượng kiếp thứ mười hai, không cần nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, người ta cũng có thể tiến quân cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chỉ là con đường này quá gian nan, ngay cả Tổ vu do tinh huyết Bàn Cổ hỗn hợp với trọc khí đại địa, kế thừa mười hai pháp tắc của

Bàn Cổ đại thần cũng không thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cho nên, trong Hồng Hoang, cực kỳ ít người sẽ đi con đường nhục thân thành đạo.

Nhưng, Hoàng Thiên thì khác, Thần?

Thái sơ hữu đạo, đạo dữ thần đồng, chỉ có nhục thân cùng nguyên thần cùng tiến, mới có thể trở thành chí cường, bởi vì thần thể là nền tảng dung chứa vạn đạo của nguyên thần.

Không biết bất giác, lại qua mấy trăm năm, tốc độ của Hoàng Thiên vì tu vi nhục thân đột phá, cũng trở nên nhanh hơn một chút, xông lên ba trăm vạn mét, hoàn toàn không dùng một chút thần lực nào, chỉ bằng nhục thân.

"Trọn một nghìn năm, ta cuối cùng cũng sắp đến đỉnh núi rồi." Nhìn thanh khí bao quanh sườn núi, hào tình trong lòng Hoàng Thiên không giảm, đang chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Đúng lúc này, một luồng dao động khó hiểu bị hắn cảm nhận được, "Hử...??

Lẽ nào?" Hoàng Thiên cảm giác có một luồng dao động vô hình đang lay động thần hỏa của mình, nếu lúc này rời đi, e rằng sẽ hối hận cả đời.

Cho nên, hắn vội vàng thay đổi hướng đi, chuyển sang phía tây đi chậm rãi, nhưng uy áp gấp tám trăm lần trên người giống như Thái Sơn đè nặng trong lòng, khiến Hoàng Thiên phải đi mất trăm năm, mới mơ hồ đến được vị trí dao động.

"Không sai!

Lại có một đại trận thiên nhiên bảo vệ, xem ra thứ bên trong hẳn là không tầm thường." Nhìn một vùng sương mù trước mắt, trên mặt Hoàng Thiên hiện ra một tia vui mừng.

Xung quanh linh khí bao phủ, trong Tiên Thiên linh khí xen lẫn một lượng lớn Hỗn Độn chi khí, thiên cơ hỗn loạn, ngay cả Hoàng Thiên cũng không dám tùy tiện thử, hắn phát hiện trận pháp này không thua kém gì Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cực kỳ thâm sâu.

Đáng tiếc là gặp phải Hoàng Thiên, người có thể bố trí ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có uy lực sánh ngang với Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhìn khắp Hồng Hoang, về trình độ trận pháp, người có thể sánh với Hoàng Thiên, căn bản không tồn tại.

Một trận pháp cỏn con, chỉ tương đương với Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sao có thể cản được bước chân của Thần đạo đệ nhất nhân!

"Ha ha ha!" Sau trăm năm nghiên cứu, Hoàng Thiên cuối cùng đã hoàn toàn hiểu rõ Tiên Thiên trận pháp này, may mà không có người khống chế, nếu không trận pháp này thật sự phiền phức.

Không giống như Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Tru Tiên Kiếm Trận những loại đại trận nổi danh về công kích, ngọn đại trận trước mắt hoàn toàn là khốn trận, không làm người ta bị thương, nhưng có thể nhốt chết người.

Ở nơi có uy áp Bàn Cổ cực kỳ nồng đậm này, Tiên Thiên linh khí xung quanh xen lẫn Hỗn Độn chi khí, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể hấp thu, đối với một tu sĩ, điều đáng sợ nhất không phải là bị giết, mà là chết vì nhàm chán, không có gì tuyệt vọng hơn việc nhìn tu vi của mình từ từ thụt lùi.

"Thật là một Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận!" Sau hàng trăm năm tìm tòi, Hoàng Thiên cuối cùng đã hoàn toàn hiểu rõ ngọn trận pháp này, không ngờ nó lại không thua kém gì Tiên Thiên khốn trận trong mười đại trận của Hồng Hoang.

Trận pháp này ở nơi có uy áp Bàn Cổ mạnh mẽ như vậy, có thể

bao phủ phạm vi mấy trăm vạn dặm, tạo ra không gian sương mù, nếu không phải người tinh thông trận đạo, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể đột phá trong thời gian ngắn.

Có thể biết được, thứ được bảo vệ bên trong một trận pháp mạnh mẽ như vậy chắc chắn không tầm thường, trận pháp này bây giờ đã bị Hoàng Thiên nắm rõ, chỉ cần có thể phá giải, thì đủ để lợi dụng thứ bên trong bố trí ra một Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận y hệt.

"Nếu đã như vậy, bản tôn liền luyện hóa nó!" Hoàng Thiên đã hiểu rõ ngọn ngành, tuy biết trận pháp này độ khó cực cao, nhưng vẫn không nhịn được thử luyện hóa, bởi vì hiện tại, cả Hồng Hoang không ai có thể lên được độ cao này của Bất Chu Sơn, cũng có nghĩa là không có ai sẽ quấy rầy hắn.

Hơn nữa, các sinh linh Tiên Thiên đang từng cái thành lập vương triều, chuẩn bị giao chiến quyết liệt với hung thú, căn bản không có thời gian quan tâm đến chuyện bên trong thiên trụ.

Suy nghĩ một lúc lâu, hắn mới loại bỏ hết mọi tạp niệm trong lòng, mặc cho nước chảy, ta tự đứng yên, một ngọn thần hỏa từ không gian nguyên thần lóe lên, mơ hồ tỏa ra một luồng khí tức dung hợp vạn vật, dần dần khống chế mọi ý niệm xung quanh. 38.

Từng chút một, cứ như vậy, thần hỏa của Hoàng Thiên và mọi thứ xung quanh dung hợp làm một, không ngừng suy diễn sự huyền ảo của trận pháp, kết hợp với sự hiểu biết về Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cùng Tiên Thiên thôi diễn chi thuật, từ đó suy rộng ra, từ từ phân tích Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận.

Trong nháy mắt, thế gian đã qua trăm năm, tuy nhiên, hắn mới chỉ phá được lớp ngoài cùng, nhưng những điều huyền ảo cơ bản của trận pháp đã bị Hoàng Thiên nắm giữ, trong trăm năm tiếp theo, hắn

lần lượt giải khai lớp ngoài, lớp trong, chỉ còn lại phần cốt lõi cuối cùng.

Tuy nhiên, cốt lõi của trận pháp mới thực sự là nơi trí mạng, mất trọn hơn hai nghìn năm, vắt óc suy nghĩ, mới hoàn toàn lĩnh ngộ được toàn bộ đại trận.

"Phanh!" Không nén nổi sự vui mừng trong lòng, Hoàng Thiên mạnh mẽ tung ra một đạo thần lực, tức thì, sườn núi Bất Chu Sơn xảy ra một trận chấn động kinh thiên địa khấp quỷ thần, đá núi sụp đổ, cây cối vỡ nát, hư không xung quanh mơ hồ xuất hiện vết nứt, vô số Cửu Thiên Cương Phong cuốn tới.

Nhìn tất cả những điều này, Hoàng Thiên mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, chỉ nhàn nhạt nói một chữ: "Tán!" Tức thì, mọi thứ đều khôi phục lại nguyên trạng, núi lở đất nứt, chỉ là hư ảnh khi trận pháp bị phá vỡ mà thôi.

"Hô!

Cuối cùng cũng phá được rồi sao?

Trọn ba nghìn năm, ta không ăn không uống nghiên cứu, cuối cùng cũng đã nắm giữ được Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận." Hoàng Thiên phát ra một cảm khái không rõ.

Lúc này, hắn mới cẩn thận quan sát xung quanh, chỉ thấy nơi đây toàn là Tiên Thiên linh khí nồng đậm, bên trong xen lẫn một lượng lớn Hỗn Độn chi khí, không biết còn tưởng là Bồng Lai tam tiên đảo! 39.

Chỉ thấy ở chính giữa linh khí nồng đậm, sừng sững một cây cổ thụ cao chín trượng, toàn thân màu đen huyền, thỉnh thoảng tỏa ra từng luồng Hỗn Độn chi khí, trông vô cùng huyền diệu.

"....." Hồng Hoang sinh ra một linh căn, một nguyên hội mới ra hoa, một nguyên hội mới kết quả, một nguyên hội mới chín, hoa như

sen mọc từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, quả hình hạt châu hai màu không quá bắt mắt, mỗi một luân hồi mới thành chín quả, trên quả có hai chữ "Hoàng Trung", cho nên còn được gọi là Hoàng Trung Lý.

"Không ngờ, thật sự vạn lần không ngờ, Hoàng Trung Lý lại ở trên thiên trụ, ta cứ tưởng Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận có thể đang bảo vệ một vật vô danh, quả nhiên là phúc duyên ngập trời." Nhìn gốc linh căn trước mắt, trong mắt Hoàng Thiên lóe lên ánh sáng nóng rực, phải biết đây là linh căn đứng đầu trong mười đại cực phẩm linh căn của Hồng Hoang!

Ai có thể không vui mừng như điên.

Cẩn thận tiến lên sờ một lượt, hắn mới thở phào một hơi, quả nhiên, trên Bất Chu Sơn, ngay cả cực phẩm linh căn cũng không thể sản sinh linh trí, huống chi là những thứ khác.

Cũng là hai người Phục Hy và Nữ Oa chiếm được chút tiện nghi, âm dương tương tế, ngầm hợp với đạo của Bất Chu, cho nên mới có thể sản sinh linh trí, và dưới sự giúp đỡ của Thiên Đạo đã thành công hóa hình.

"Cũng đúng, nếu linh trí của Hoàng Trung Lý không bị xóa bỏ, thì Hồng Hoang chẳng phải đã có thêm một đại năng, ngay cả Chuẩn Đề do cây Bồ Đề hóa hình, Trấn Nguyên Tử do Nhân Sâm Quả hóa hình đều có thể đạt đến tầng thứ đó, Hoàng Trung Lý không chừng sẽ trở thành vị thánh đầu tiên!" Hoàng Thiên cảm khái nói.

Nói rồi vung tay, tức thì, một đạo thần quang xuất hiện trên đỉnh Hoàng Trung Lý, chính là Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đã thu gốc cực phẩm Tiên Thiên linh căn này vào. 40.

Hoàng Thiên thần niệm khẽ động, chỉ thấy Hoàng Trung Lý trong không gian 《Sáng Thế Kỷ》 lại sinh trưởng còn hoạt bát hơn ở Bất Chu Sơn, chín quả trên cây tỏa ra Mộc chi linh khí và luân hồi chi lực

nồng đậm, tỏ ra vô cùng huyền ảo.

Nhưng, hắn cũng hiểu ra, dù sao công năng lớn nhất của Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 là khai sáng thế giới mới, mỗi thời mỗi khắc đều đang ngưng tụ tạo hóa chi lực, tạo hóa chi lực bên trong đã nồng đậm thành dịch, còn có hiệu quả thần kỳ hơn cả Tam Quang Thần Thủy.

Chương 25

Thêm vào đó, uy áp Bàn Cổ của Bất Chu Sơn quá mạnh, khiến Hoàng Trung Lý không thể sinh trưởng, bây giờ thoát khỏi Bất Chu Sơn, tự nhiên sống tốt hơn một chút.

"Công năng của Tiên Thiên Chí Bảo đúng là mạnh thật, biết thế này thì ta đã cho Chu Thiên Tinh Thần Thụ vào rồi.

Haizz!" Hoàng Thiên không khỏi có chút hối hận.

Tiểu thế giới bên trong 《Sáng Thế Kỷ》 có hiệu quả mạnh hơn cả Thiên Nhất Thần Thủy trong Dao Trì, quả thực là lựa chọn số một để nuôi dưỡng linh căn, nếu đặt Chu Thiên Tinh Thần Thụ vào đó, e rằng bây giờ đã thu hoạch được một lứa rồi.

Nhưng sự đã rồi, cũng không thể nói gì hơn, có được Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn Hoàng Trung Lý đã là nhân phẩm bùng nổ, lại thêm Chu Thiên Tinh Thần Thụ, toàn cõi Hồng Hoang không một ai có gia sản sánh bằng, dùng để bồi dưỡng thế lực quả là tuyệt vời, sao có thể tham lam hơn nữa!

"Ồ?" Ngay khi Hoàng Thiên chuẩn bị tiếp tục leo lên, một luồng dao động bí ẩn đột nhiên cắt ngang hành động của y.

Hắn không khỏi thả thần niệm ra, cẩn thận dò xét từng tia khí tức trôi nổi trong hư không, quả nhiên, phía sau Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận lại có một sơn động không ai hay biết.

"Vút!" Chỉ thấy thần niệm Hoàng Thiên khẽ động, thần lực quanh thân cuộn trào, hóa thành một dải cầu vồng lao thẳng vào bên trong sơn động.

Trong sơn động, tiên thiên linh khí và lực tạo hóa đậm đặc đến

mức hóa thành dịch, mơ hồ lay động pháp tắc tạo hóa không ai biết tới, khiến người ta phải kinh hãi.

Ngay chính giữa có một khối ánh sáng bảy màu lấp lánh, "Ông!

Ông!

Ông!" Dường như cảm nhận được sự tồn tại của Hoàng Thiên, khối ánh sáng bảy màu đó biến đổi dữ dội, tức thì lộ ra chân diện mục.

Chỉ thấy một chiếc đỉnh tròn ba chân, đáy tròn, có tai phụ, xuất hiện trước mặt, toàn thân màu đen sẫm, trông vô cùng hùng hậu, bên ngoài có ba ngàn pho tượng Ma Thần nhe nanh múa vuốt, quanh thân tỏa ra một luồng khí tức thần bí khó lường.

"Đây là… bản mệnh linh bảo của Tạo Hóa Ma Thần -- Tạo Hóa Đỉnh." Bấm tay tính toán, sau khi Hoàng Thiên rõ ràng tiền nhân hậu quả, sắc mặt tức thì có chút biến đổi.

Không ngờ mình lại hết lần này đến lần khác nhận được di sản của Hỗn Độn Ma Thần, trước là Tịnh Thế Bạch Liên, bây giờ lại là Tạo Hóa Đỉnh, thật là kỳ lạ.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý lại chưởng quản tiên thiên mộc linh khí, có thể liên kết với pháp tắc luân hồi, bị Tạo Hóa Đỉnh che khuất phía sau, tuy chỉ là một Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nho nhỏ, nhưng lại có thể chế tạo ra Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo không hề thua kém Tiên Thiên Linh Bảo.

Hai thứ này nhìn thế nào cũng thấy không hợp nhau, chẳng lẽ cuối cùng là luân hồi cộng với tạo hóa?

Nhưng thế thì cũng không nên để Thập Nhị Tổ Vu Hậu Thổ tầm thường như vậy chứ!

Người hướng lên cao, bất tử vạn vạn năm, Hoàng Thiên không

phải là kẻ cô độc, sau lưng y là cả Hồng Hoang tinh không, những Chu Thiên Tinh Thần chưa được thai nghén kia, vũ khí trang bị cũng phải đầy đủ, nếu không sao đối địch được.

Không thể ngày nào cũng chỉ trông cậy vào mấy kẻ dưới trướng có thể luyện chế Hậu Thiên Linh Bảo được, cho nên, có được Tạo Hóa Đỉnh tương đương với việc có được một cơ nghiệp huy hoàng, hà cớ gì mà không làm!

Sau khi nghĩ thông suốt, Hoàng Thiên không chút do dự, trực tiếp đánh một ấn ký lên Tạo Hóa Đỉnh, mơ hồ tỏa ra một luồng khí tức cường đại.

"Sao có thể?

Lại chỉ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đúng là mèo mù vớ phải chuột chết." Hoàng Thiên kinh ngạc không nói nên lời, chỉ có thể âm thầm bấm tay ấn, điều tra rõ tiền nhân hậu quả.

Sau vài phút, y mới hiểu ra.

Hóa ra trong trận chiến khai thiên, Tạo Hóa Ma Thần cũng không phải dạng vừa, đã chuẩn bị một đống hậu chiêu, nhưng không ngờ lại bị Bàn Cổ Đại Thần thay đổi hết.

Một món Hỗn Độn Linh Bảo đường đường cũng bị tổn thất bản nguyên trong trận chiến đó, cũng may là trời sinh có hào quang mạnh mẽ, trở thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vừa có thể luyện đan vừa có thể luyện dược.

Đúng là pháp môn không thể thiếu khi ở nhà hay ra ngoài.

"Khốn kiếp, sao lại dám làm như vậy!" Hoàng Thiên sắp bị hai thứ này làm cho phát điên, lúc thì hấp thụ lực tạo hóa, lúc thì chấn động không ngừng, giống như bật hack vậy.

Không lâu sau, y đã luyện hóa hoàn toàn Tạo Hóa Đỉnh, nhưng

chút bản nguyên bị tổn thất kia căn bản không thể thỏa mãn y được.

Y khẽ điều khiển, một luồng lực tạo hóa to bằng cánh tay từ Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 xuất hiện, liên tục rót vào thân Tạo Hóa Đỉnh, không ngừng nâng cao phẩm chất của nó.

Nhìn Tạo Hóa Đỉnh đang không ngừng hấp thu lực tạo hóa, tu phục tổn thương từ lúc khai thiên, Hoàng Thiên phất tay, Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận lập tức xuất hiện tại chỗ.

Dù uy áp của Bàn Cổ xung quanh vô cùng đáng sợ, cơ bản không ai có thể xuất hiện ở nơi này, nhưng để an toàn, y vẫn bố trí một khốn trận vừa mới học được.

Ngay lập tức, y ngồi xếp bằng ở trung tâm trận pháp, không chút khách khí lấy ra một quả Hoàng Trung Lý từ trong không gian, "Rắc!" nhai ngấu nghiến sạch sẽ.

Hoàng Trung Lý là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn, đứng đầu trong thập đại linh căn Hồng Hoang, quả thực của nó có thể giúp người khác minh ngộ bản thân, trong quá trình điều chỉnh từng chút một để đạt đến trạng thái tốt nhất, từ đó tiến hành đột phá.

Nếu không có sự hạn chế từ ý chí của Bàn Cổ và Đại Đạo, chỉ dựa vào Hoàng Trung Lý, Hoàng Thiên cũng có thể tiến vào cảnh giới Đại La.

Nếu ăn thêm vài quả Hoàng Trung Lý nữa, y có thể nhanh chóng tiến quân đến trung kỳ, hậu kỳ, thậm chí là viên mãn.

Đáng tiếc bây giờ sự áp chế quá tàn nhẫn, y cũng chỉ có thể mượn lực của Hoàng Trung Lý, từ từ tìm ra những điểm không phù hợp khi dung hợp sinh mệnh nguyên điểm trước đó, tiến hành bù đắp, từ đó viên mãn đạo đồ.

Hoàng Trung Lý là tiên thiên thần thai quả, trải qua vạn năm không

mục, hết lần này đến lần khác gột rửa nhục thân, nguyên thần của Hoàng Thiên, ngay cả thần hỏa màu vàng cam cũng trở nên lấp lánh hơn.

Giờ phút này, tâm Hoàng Thiên như băng tinh, nguy nga bất động, tiến vào cảnh giới vô thượng trong truyền thuyết của Đạo gia -- đốn ngộ.

"Điền thành dật quách, bàng lưu bách trần; hồng trần tứ hợp, yên vân tương liên...

Vô ngã tức vô đạo...

Thái sơ hữu đạo, thần dữ đạo đồng...

Ngô vi Thái Sơ Cảm Ứng Thần Đạo Vô Thượng Chí Tôn Thiên Khung Thần Tôn -- Hoàng Thiên!" Trầm luân vô tận nguyên hội, hôm nay mới được gột rửa, Hoàng Thiên cuối cùng đã minh ngộ!

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, chỉ thấy linh khí đầy trời như có thần tính, hóa thành một cơn lốc khổng lồ cuồn cuộn đổ về phía y, hỗn độn chi khí giữa thiên địa, chu thiên tinh thần chi lực hội tụ vào thân, cảnh giới Thái Ất đỉnh phong ban đầu của Hoàng Thiên lập tức đột phá lên Đại La Thần sơ kỳ, và vô cùng vững chắc.

Trong cơ thể, máu huyết như dung nham gầm thét, chảy dài không dứt, tựa như sông lớn, cuồn cuộn không ngừng, thành tựu Đại La Thiên Thần.

Trải qua ba ngàn năm trằn trọc, Hoàng Thiên cuối cùng cũng mở mắt, chuyến đi Bất Chu Sơn lần này thu hoạch cực lớn, ngoài Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn -- Hoàng Trung Lý, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tạo Hóa Đỉnh ra, y còn phá vỡ được gông cùm Đại Đạo đã khổ sở giãy giụa suốt mấy nguyên hội.

Trước lượng kiếp thứ bảy, tu vi Đại La Thần sơ kỳ cũng đủ để

nghiền ép Hồng Hoang, càng không cần phải sợ hãi Hung Thú Đại Kiếp, quả là niềm vui bất ngờ.

"Hù!

Quả nhiên không giống trước." Cảm nhận sự nhẹ nhõm từ đầu đến chân, trong lòng Hoàng Thiên vô cùng vui mừng, đây chính là lợi ích của việc nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh.

Thọ mệnh quanh thân vô hạn, Hồng Hoang bất diệt, Đại La vĩnh tồn.

Chương 26

Người tu đạo, bất kể lúc nào ở đâu, điều duy nhất có thể khiến trong lòng vui sướng, ngoài việc cảnh giới tu vi tăng lên, e rằng chỉ có cơ duyên ngút trời.

"Không ổn, lại lãng phí mất một nguyên hội, trên Hồng Hoang đại địa lại có tu sĩ Tiên Đạo tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ xuất hiện, xem ra ta phải nhanh chân lên!" Hoàng Thiên bấm tay tính toán, phát hiện mình lại loay hoay lâu như vậy, quả nhiên tu luyện không kể năm tháng.

Lần đốn ngộ này không chỉ đơn thuần là tu vi tăng lên, do nguyên thần tiến vào tầng thứ Đại La, lại thêm nhục thân Đại La, y đã thành công phá vỡ sự hạn chế của Đại Đạo và ý chí Bàn Cổ, tiếp theo, trước Hỗn Nguyên Kim Tiên, sẽ không còn bất kỳ trở ngại nào về cảnh giới.

"Xem Tạo Hóa Đỉnh thế nào rồi?" Nói rồi, tâm niệm Hoàng Thiên khẽ động, chỉ thấy một chiếc đỉnh tròn ba chân nhỏ bằng lòng bàn tay xuất hiện trước mắt, toàn thân bảo quang lấp lánh, trông không phải vật phàm.

Y không khỏi dùng nguyên thần cẩn thận quét qua một lượt, quả nhiên, Tạo Hóa Đỉnh là bản mệnh linh bảo của Tạo Hóa Ma Thần, một trong một trăm Ma Thần đứng đầu trong ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma, được rèn đúc từ Hỗn Độn Chi Thạch kết hợp với lượng lớn thiên tài địa bảo.

Lực khai thiên không làm tổn thương bản nguyên của nó, sở dĩ nó bị rớt hai cấp bậc, hoàn toàn là do sự suy yếu kép từ Đại Đạo và ý chí Bàn Cổ.

Cho nên, sau khi được lực tạo hóa của Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 tu bổ, nó đã hoàn toàn khôi phục trạng thái đỉnh phong của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí về mặt phòng ngự cũng không thua kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Có thể nói, bây giờ Hoàng Thiên đã vũ trang đến tận răng, thân mặc bộ trang bị Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo (Tử Vi Lăng Vân Quan, Tinh Thần Vạn Tượng Bào, Thất Tinh Trục Nhật Ngoa). 41.

Trong lòng mang theo Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Chu Thiên Tinh Thần Đồ, Tử Vi Ngọc Tỷ, dưới chân là một tòa Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, tay trái là Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, tay phải là Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm.

Ngay cả cái yếm lau mồ hôi cũng là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tinh Thần Cẩm Vân Đâu.

Lại có hai gốc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, một Tạo Hóa Đỉnh Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có thể luyện chế tối cao đến Cực Phẩm Hậu Thiên Chí Bảo, quả là lựa chọn số một để bồi dưỡng thế lực.

Hỏi thử xem cả Hồng Hoang ai có thể hào nhoáng vô nhân tính như vậy!

Chỉ một tòa Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, cũng đủ khiến đại đa số sinh linh Tiên Thiên ở Hồng Hoang đổ xô tới, huống chi là Tiên Thiên Chí Bảo, đó là sự tồn tại mà ngay cả những Tiên Thiên Thần Ma đỉnh tiêm cũng phải điên cuồng tranh đoạt.

"Hử!

Không nhìn ra nha!

Ta lại là chân mệnh thiên tử!" Hoàng Thiên kinh ngạc nói.

Y phát hiện không biết từ lúc nào, bốn mươi sáu trọng cấm chế

của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo lại được luyện hóa toàn bộ, có thể thấy bảo vật có linh, tự khai thần trí.

Cũng khó trách, tìm Tiên Thiên Linh Bảo vốn cần khí vận sâu dày, lại thêm Hoàng Thiên có Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, Lục Thiên Kiếm hộ thể, hỏi thử Tạo Hóa Đỉnh sao có thể không vội vàng nhận chủ?

Tiên Thiên Linh Bảo tự mang một tia tiên thiên linh quang, là linh tính tự sinh, có thể trảm thi hóa thân, nhưng vì tu vi không đủ nên không thể thúc đẩy.

Hậu Thiên Linh Bảo sinh ra không có linh tính, cần hậu thiên thai nghén, cấm chế là do con người tạo ra, một khi luyện hóa là có thể sử dụng toàn bộ uy lực, vì vậy linh bảo này ở trong tay tiên nhân bình thường uy lực vô cùng.

"Xem ra sau này ta có thể thử luyện đan, luyện khí rồi!" Thời buổi này, ngoài Càn Khôn Đỉnh ra thì chỉ có Tạo Hóa Đỉnh là lợi hại nhất, nếu không phát huy tài năng đa năng của nó, thì quả là lãng phí nhân tài.

Giờ phút này, niềm vui vô tận trong lòng Hoàng Thiên không kìm được mà lộ ra trên mặt, Thiên Trụ quả nhiên là bảo địa lớn nhất Hồng Hoang, đi dạo một vòng cũng gặp được một đống cơ duyên, ngay cả nhục thân cũng thành công tiến quân đến cường độ của Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thần và thể song song đột phá cảnh giới Đại La Thần, quả là quá tuyệt vời.

Nhìn lại nơi từng trồng Tiên Thiên Đệ Nhất Cực Phẩm Linh Căn, y phất tay, tức thì giải tán trận pháp, ngọn Bất Chu Sơn nguy nga lại xuất hiện trước mắt.

"Đi!

Đời người không leo Bất Chu Sơn, xưng anh hùng cũng uổng!" Sau đó, một bóng người màu vàng kim lại tiến về phía đỉnh Bất Chu Sơn, đó không chỉ là một cơ duyên, mà còn là một tín niệm.

Nếu không thể lên tới đỉnh, Thần Đạo trong lòng Hoàng Thiên sẽ không thể phá vỡ được bóng ma của Bàn Cổ, không thể thoát thai mà ra.

Càng lên cao, uy áp của Bàn Cổ càng nặng, nhưng nguyên thần đã đột phá đến Đại La sơ kỳ đỉnh phong, căn bản không có một chút dao động, y tiếp tục rèn luyện nhục thân.

Nếu có thể dựa vào nhục thân đạt đến đỉnh phong, thì thật sự là vô địch thiên hạ.

Dù không được, thần thể cũng có thể rèn luyện đến một mức độ cường đại.

Ba trăm vạn mét… Bốn trăm vạn mét… Năm trăm vạn mét… Lúc này, Hoàng Thiên cảm giác cả người như đang cõng một ngọn núi Thái Sơn, sức nặng ngàn cân, mỗi bước đi đều phải dùng hết sức bình sinh.

Một bước, hai bước, ba bước, không ngừng cắn răng kiên trì.

Nhục thân ở Đại La sơ kỳ, có cường độ sánh ngang Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bắt đầu xuất hiện tổn thương, dần dần trở nên máu me đầm đìa.

"Ầm!" Cuối cùng, y không thể kiên trì được nữa, chỉ thấy thần lực quanh thân cuộn trào, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 hiện thế.

Bất Chu Sơn cao chín ngàn chín trăm chín mươi chín vạn mét, là số cực của chín, gần chạm đến tầng trời thứ nhất, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng không thể lên tới đỉnh, tối đa chỉ vào được ba ngàn vạn mét.

Phải biết rằng nó được hóa thành từ xương sống của Bàn Cổ, người có tu vi Thiên Đạo Cảnh đỉnh phong, ngưng tụ hơn nửa tu vi của ông.

Những tu sĩ Đại La cảnh viên mãn gieo trồng đạo quả trong dòng sông Đại Đạo có thể đạt tới chín trăm chín mươi chín vạn mét của Bất Chu Sơn, Đại La cảnh viên mãn bình thường chỉ có thể đạt tới tám trăm vạn mét.

Hoàng Thiên có thể với tu vi Đại La sơ kỳ đạt tới độ cao năm trăm vạn mét, tuyệt đối là người đầu tiên ở Hồng Hoang, vì độ cao này ngay cả Đại La trung kỳ bình thường cũng chưa chắc đạt tới, quả là không thể tưởng tượng nổi.

Trọn một nguyên hội lẻ năm trăm năm, y đều ở trên Bất Chu Sơn, không ngừng rèn luyện cường độ thần thể, gột rửa tạp chất trong nguyên thần.

Nhìn Bất Chu Sơn vẫn còn mây mù bao phủ trước mắt, Hoàng Thiên thở dài, không khỏi nói: "Thôi vậy, xem ra vẫn chưa đến lúc Thần Đạo của ta xuất thế." Nhưng y không biết, lúc này bên ngoài Bất Chu Sơn, trời đất biến sắc, vô số huyết quang lóe lên, sát khí ngưng kết thành thực thể.

Thiên Đạo vừa có chút linh tính dường như cảm nhận được sự tồn tại của dị số, cho nên ý đồ xóa sổ Hoàng Thiên.

Nhưng Hồng Hoang hiện nay do Đại Đạo và ý chí Bàn Cổ chưởng khống, sao có thể cho phép Thiên Đạo tùy tiện ra tay.

Phải biết dưới Đại Đạo có ba ngàn Đại Thiên thế giới, dưới đó còn có vô số Trung Thiên, Tiểu Thiên thế giới, thế giới Hồng Hoang tuy có chút đặc thù, nhưng cũng không đặc thù đến mức có đặc quyền.

Mỗi một sinh linh siêu thoát Đại Đạo đều có tư cách như nhau,

Hoàng Thiên đã có thể phá vỡ hạn chế, đột phá cảnh giới Đại La, đã minh bạch ý nghĩa tồn tại của mình, cho nên Đại Đạo sẽ không nhúng tay can dự vào sự diễn hóa của thế giới, vì Hoàng Thiên cũng là một mắt xích trong mắt nó.

Về phần ý chí của Bàn Cổ, thì càng không cần phải nói.

Hoàng Thiên là một Tiên Thiên Thần Ma sinh ra và lớn lên ở Hồng Hoang, ngay cả những kẻ ngoại lai như Hồng Quân, La Hầu còn được che chở, không có lý do gì 'con ruột' lại bị Thiên Đạo hành hạ.

Cách Bất Chu Sơn vô số dặm, trong Ngọc Kinh Sơn, một lão giả bình thường toàn thân vô lậu đột nhiên mở bừng hai mắt, sắc mặt tức thì biến đổi.

"Chuyện gì vậy?

Hồng Hoang lại có dị số xuất hiện, quan trọng là ngay cả Thiên Đạo cũng cảnh báo ta, rốt cuộc là chuyện gì?" Thực tế, Thiên Đạo không chỉ cảnh báo Hồng Quân, mà tất cả các Tiên Thiên Thần Ma đỉnh tiêm trên toàn cõi Hồng Hoang đều đã nhận được tin tức.

Tuy nhiên, không một ai đi đến Bất Chu Sơn để vây bắt Hoàng Thiên, vì thời kỳ này mỗi một Tiên Thiên Thần Ma, hoặc là đang khổ tu, hoặc là đang phát triển thế lực, chuẩn bị dùng khí vận để thành đạo, cũng là sự chỉ dẫn của Đại Đạo, ai có rảnh mà chạy đến cái Thiên Trụ cách xa vạn vạn dặm đó, đúng là ăn no rửng mỡ.

Chương 27

Về phần La Hầu, Dương Mi, Càn Khôn và các Tiên Thiên Thần Ma đỉnh tiêm do tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần diễn biến thành, họ căn bản không thèm để mắt đến một tu sĩ chỉ có cảnh giới Đại La.

Nếu không phải bị áp chế quá tàn nhẫn, ngay cả truyền thừa cũng mất đi, e rằng họ đã tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên rồi.

Không ai biết rằng trung tâm của cơn bão -- Hoàng Thiên, lại đang chạy đi khắp nơi tìm kiếm cơ duyên, linh bảo linh căn, tất cả đều không bỏ qua.

Dù sao tinh không so với đại địa, quả thực có chút hoang vu.

Nhân lúc những người khác chưa hành động, y vội vàng thu gom một ít Tiên Thiên Linh Bảo và Tiên Thiên Linh Căn, không dùng đến thì cũng tốt cho việc bồi dưỡng thế lực!

Sau này Chu Thiên Tinh Thần và thậm chí các Thần Minh được sắc phong, không thể nào cứ mình trần như nhộng mà đối quyết với các tu sĩ Tiên Đạo được.

Người ta Lục Thánh có cả đống Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Chí Bảo, tay không đối quyết thì chỉ có nước tìm chết.

Trải qua ngàn năm thu gom, dưới năm trăm vạn mét của Bất Chu Sơn, những thiên tài địa bảo có thể nhìn thấy về cơ bản đều bị Hoàng Thiên cho vào bên trong Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》.

"Hù!" Lúc này Hoàng Thiên lại đang ngồi xếp bằng ở sườn núi Bất Chu Sơn, tĩnh tâm thủ thần.

Phải nói rằng, uy áp của Bàn Cổ có ưu thế không thể sánh bằng trong việc rèn luyện nguyên thần và nhục thể.

Chỉ trong một ngàn năm, tu vi thần thể song tu của y từ Đại La sơ kỳ suýt nữa đột phá trung kỳ.

Lợi ích lớn nhất là, Bất Chu Sơn là trung tâm của toàn bộ Hồng Hoang, căn bản không thiếu tiên thiên linh khí.

Phải biết rằng Hoàng Thiên tu luyện 《Thiên Địa Hoàn Vũ Chú Thần Kinh》 là pháp điển Thần Đạo đệ nhất trong thiên địa, có thể thẳng đến Thiên Đạo Cảnh, đồng tu nhục thân và nguyên thần, một khi vận chuyển, linh khí trong phạm vi trăm vạn dặm đều bị thôn phệ, có thể thấy mức độ khủng bố của nó.

Hệ thống là linh của Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》. 《Sáng Thế Kỷ》 được sinh ra từ sự kết hợp của thần đạo phù chiếu của Tiên Thiên Thần Ma thời Mạt Pháp và cơ duyên khai thiên sáng thế.

Thần đạo phù chiếu của Tiên Thiên Thần Ma thời Mạt Pháp tuy là đạo thần đạo phù chiếu cuối cùng còn sót lại trên địa tinh, nhưng nó đã tập hợp trí tuệ thần đạo của vô số lượng kiếp.

Vì vậy, 《Thiên Địa Hoàn Vũ Chú Thần Kinh》 được suy diễn ra, vượt qua bất kỳ truyền thừa nào trên thế gian, ngay cả Hỗn Độn Thần Ma cũng xa không bằng.

Trong nháy mắt, ngàn năm trôi qua.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ trầm thấp, xoáy linh khí xung quanh ầm ầm tiêu tán, cuốn lên một mảnh bụi linh khí.

Chỉ thấy Hoàng Thiên từ từ đứng dậy, cảm nhận tu vi của bản thân, ma luyện ở Bất Chu Sơn quả nhiên không tầm thường, mỗi một tế bào đều tràn đầy sức sống, ngay cả sinh mệnh nguyên điểm cũng trở nên hoạt bát hơn.

"Hiện nay, thần thể của bản tọa đã song song tiến quân đến Đại La

sơ kỳ viên mãn, cách Đại La trung kỳ cũng chỉ còn một lớp màng mỏng, bên trong Hồng Hoang, ai có thể địch lại?

Xem ra cũng đến lúc phải lộ diện rồi." Dứt lời, thần lực quanh thân Hoàng Thiên cuộn trào, hóa thành một dải cầu vồng, biến mất nơi chân trời.

Sau khi đột phá Đại La sơ kỳ viên mãn, độ cao năm trăm vạn mét đã không thể gây ra bất kỳ áp chế nào với y nữa, trừ khi leo lên cao hơn, cho nên y có thể bay được.

Từ khi xuống Bất Chu Sơn, Hoàng Thiên vừa đi vừa dừng, vạn năm thoáng qua, trên đường y càng thấy nhiều cảnh sinh ly tử biệt, hư không huyễn diệt.

Có lẽ là do lượng kiếp bắt đầu, khắp nơi đều tràn ngập sát khí, cảnh giết chóc càng có thể thấy ở khắp nơi.

Nhưng Hoàng Thiên không hề bộc phát lòng thánh mẫu, vì muốn sinh tồn ở Hồng Hoang, điều đầu tiên cần làm là đồng hóa với quy luật, tự biết mạnh yếu, kẻ yếu không có tư cách được thương hại.

Đối với một sinh vật đứng ở đỉnh chuỗi thức ăn, mọi thứ trở nên không còn cảm tính như vậy nữa, sinh tử hợp với thiên đạo, không cần nhiều lời.

Chỉ có siêu thoát khỏi Đại Đạo, mới có thể trở thành chân chính tiêu dao.

Thần Đạo Chí Tôn, để không phải chết một cách vô giá trị như những kẻ khác, y chỉ có thể không ngừng kiên định mục tiêu của mình, cái tên Hoàng Thiên nhất định sẽ trở thành vĩnh hằng.

Vì vậy, y phải không ngừng tăng cường nội tình, nâng cao thực lực, để sau này đối đầu với Hồng Quân, đối đầu với Thiên Đạo.

Nếu không làm vậy, sau Đạo Ma chi tranh, chính là lúc Hoàng

Thiên thân tử đạo tiêu, bất kể là Hồng Quân hay Thiên Đạo đều sẽ không cho phép một dị số như vậy tồn tại.

Chính cái gọi là Hoàng Thiên tại thượng, Hậu Thổ tại hạ, Thiên Đạo ở đâu?

Cứ bay lơ lửng như vậy, không biết mây đã bay đến đâu, thì bị một trận tiếng kêu thảm thiết cắt ngang bước chân.

"Hửm?" Hoàng Thiên đang ngồi trên đài mây, không khỏi nhíu mày, nhìn xuống, chỉ thấy một vùng đồng bằng máu me đầm đìa, hai bầy cự thú đầu có sừng nhe nanh múa vuốt đang chém giết nhau, hai bên đều đã giết đến đỏ mắt, khắp nơi sát khí bao trùm, thây chất đầy đồng.

Nhưng y cũng không nói gì, vì ở Hồng Hoang, bất kể là người hay thú, để sinh tồn, để trở nên mạnh mẽ, chỉ có thể dùng mạng để liều chết.

Trong đó có một bầy rõ ràng là hung thú không có linh trí, nhưng nhục thân lại cực kỳ cường hãn, mỗi con đều có thể sánh ngang với tu sĩ Thiên Tiên cảnh.

Tộc quần Hồng Hoang đối diện tuy thực lực cũng không yếu, nhưng đối đầu với hung thú không sợ sinh tử, lại có vẻ hơi lực bất tòng tâm.

Thực tế, toàn bộ Hồng Hoang hiện nay ngoại trừ các thế lực vương triều đã thành danh, căn bản không ai có thể chống lại hung thú ở khắp nơi, huống chi hung thú còn có hai đại hoàng giả, bốn đại vương giả!

Thấy có chút không được trực quan, Hoàng Thiên không khỏi phất tay, dưới sự cuộn trào của thần lực, đài mây cũng hạ thấp xuống một chút.

Ngược lại lại khiến bầy hung thú dưới đất phát hiện ra, cảm tri đối với sinh linh của chúng có thể nói là được trời ưu ái, dù sao sinh linh Hồng Hoang đối với chúng là thức ăn, ngay cả thức ăn cũng không tìm được, nói gì đến sống sót.

"Gầm!!!" Con hung thú Chân Tiên cảnh dẫn đầu lại ngưng tụ sát khí, ý đồ công phạt Hoàng Thiên, quả là không biết trời cao đất dày.

Hoàng Thiên liếc mắt một cái, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Đừng nói là loại hung thú do hậu thiên sát khí sinh ra này, cho dù Hung Thú Hoàng ở đây, cũng không dám đến gây sự với y.

"Hừ!" Y không khỏi hừ lạnh một tiếng, tức thì, trời đất biến sắc, bầy hung thú chết ngay tại chỗ, hai mắt vô thần, phảng phất như linh hồn cũng bị xóa sổ.

Sau đó, y phất tay, thu lấy thi thể của mấy con hung thú kia.

Ruồi muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, Hậu Thiên Linh Bảo luyện chế từ loại hung thú do sát khí ngưng kết thành này uy lực vô cùng, thích hợp nhất để công phạt, là lựa chọn số một để xây dựng thế lực.

Chuyện ở đây đối với Hoàng Thiên chỉ là một tình tiết nhỏ, nhưng ngay khi y chuẩn bị rời đi, bầy sinh linh Hồng Hoang kia lại vây lại.

"Đại thần!

Cảm tạ đại thần cứu mạng!

Tiểu súc bọn ta nguyện đi theo đại thần, cam làm tiên phong, xin đại thần thu nhận." 42.

Chương 28

Thủ lĩnh của bầy sinh linh Hồng Hoang kia lập tức nói, các sinh linh khác sau lưng cũng nhao nhao hưởng ứng.

Nhìn bầy sinh linh Hồng Hoang có hình dáng tương tự trước mắt, Hoàng Thiên lắc đầu, không nhịn được thở dài một hơi.

Đầu rồng, thân ngựa, chân lân, đầu mọc một sừng, thân hình như sư hổ, màu da vừa vàng vừa ngọc, trên hai vai có một đôi cánh không thể dang rộng, toàn thân hung mãnh uy vũ, rõ ràng là một bầy Tỳ Hưu.

Tỳ Hưu được sinh ra từ tiên thiên chính khí, cát khí hỗn hợp với kim sát chi khí, căn nguyên không thua kém Long Phượng, có thể nuốt chửng tài khí, chuyển vận rủi thành vận may, cho nên còn được người đời sau gọi là Thiên Lộc, Tịch Tà, Bách Giải, được xem là hung mãnh thụy thú.

Ở Thiên Đình, chúng chưởng quản các chức vụ như khai vận, trừ tà, trấn trạch, hóa Thái Tuế, thúc đẩy nhân duyên.

Nhưng không ngờ, bây giờ chúng lại suýt nữa trở thành thức ăn của một bầy hung thú.

Nhưng cũng khá bình thường, trong đám Tỳ Hưu này, tu vi cao nhất cũng chỉ là Chân Tiên cảnh, không có công pháp truyền thừa, thao tác thần thông thô thiển, chỉ có thể vật lộn với hung thú chắc chắn sẽ chịu thiệt.

"Lũ này đúng là thụy thú, vận khí bùng nổ, lại có thể gặp được ta!" Hoàng Thiên không khỏi nói.

Bình thường y sẽ không ra tay can dự vào loại tranh đấu này, vì cường giả chưa bao giờ quan tâm đến con kiến, trừ khi trên người con

kiến có thứ gì đó quan trọng.

Nhưng ai ngờ bầy hung thú kia lại không biết sống chết mà chọc giận Hoàng Thiên, khiến y đại khai sát giới, gián tiếp cứu bầy Tỳ Hưu này, cũng là một loại duyên phận trong cõi u minh.

"Đại thần!

Cầu ngài nhận bọn ta đi!" Tỳ Hưu dẫn đầu thấy Hoàng Thiên không có phản ứng, vội vàng dập đầu cầu xin.

Tỳ Hưu có thể tu luyện đến Chân Tiên cũng không ngốc, biết người trước mắt chắc chắn là cường giả.

Hiện nay Hồng Hoang hung thú hoành hành, một chút sơ sẩy là chết chắc.

Nếu có thể bái nhập vào môn hạ của Hoàng Thiên, làm một con thú giữ cửa cũng còn hơn ngày ngày lo lắng sợ hãi, biết đâu sau này, đại thần cao hứng, truyền cho công pháp, đột phá Huyền Tiên, hà cớ gì mà không làm.

Nhưng Hoàng Thiên lại không có chút phản ứng nào.

Đùa sao, nếu tất cả sinh linh Hồng Hoang đều giống như chúng dập đầu bái lạy, tìm kiếm sự che chở, thì y có cần đi tìm cơ duyên, nỗ lực trở nên mạnh mẽ nữa không.

Hơn nữa, chỉ là một bầy sinh linh tiên thiên mà ngay cả căn nguyên cũng không phải là đỉnh tiêm, nếu muốn có tác dụng, vô số tinh thần được thai nghén trong cả Hồng Hoang tinh không mới là thế lực thực sự.

Nói rồi, thần hỏa khẽ động, y điều khiển tường vân chuẩn bị bay qua đầu bầy Tỳ Hưu, tiếp tục bay về phía trước.

Không phải y vô tình, Hồng Hoang là như vậy, kẻ mạnh sống, kẻ

yếu chết, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số sinh linh ra đời, cũng có vô số sinh linh tử vong, đó là quy luật, là thiên đạo luân hồi.

Nhưng ngay khi y sắp đi xa, một trận tiếng ai oán dưới mây vang vọng khắp đất trời: "Trời ơi!

Tộc Tỳ Hưu chúng ta, sinh ra từ khí cát tường, nuốt rủi chuyển vận, nhưng tại sao lại để chúng ta xuất thế vào lúc này, lẽ nào chúng ta thực sự cầu đạo vô vọng sao?" Tức thì, một luồng bất tường trong cõi u minh bao trùm lấy tâm trí Hoàng Thiên, y cảm giác thần hỏa đang không ngừng rung động, ngay cả thần lực cũng có chút khó hiểu. 'Tình hình gì đây?

Lẽ nào là do ta không cứu bầy Tỳ Hưu này gây ra?' Hoàng Thiên càng lúc càng cảm thấy trong lòng khó chịu, như là nhắc nhở, cũng như là cảnh cáo.

Từ lúc hóa hình đến nay đã mấy lượng kiếp, y chưa bao giờ có cảm giác này, nhưng tại sao lại xảy ra vấn đề ở đây.

Điều này khiến trong lòng Hoàng Thiên không khỏi có chút cấp bách, y lập tức vận chuyển thần lực, không ngừng suy diễn bản thân.

Y đã đột phá cảnh giới Đại La, quỹ tích sinh mệnh đã nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, trừ khi Thánh Nhân mượn vận khí của Thiên Đạo, nếu không căn bản không thể phát hiện chính xác dấu vết của y, ngay cả bản thân y cũng vậy.

"Phụt!" Trong lúc vận chuyển, y bị uy áp của Bàn Cổ và cảnh cáo từ Đại Đạo trong cõi u minh, tâm thần phản phệ, tại chỗ phun ra một ngụm tiên huyết lớn.

Lúc này, nhìn tiên huyết màu vàng kim phun ra, Hoàng Thiên không khỏi ngẩn người, phát hiện tiên huyết lại sản sinh ra một tia thân cận với Tỳ Hưu.

Chuyện gì đây?

Y được hóa thành từ tia tiên thiên sáng thế chi cơ đầu tiên kết hợp với huyền hoàng chi khí, trời sinh mang đại khí vận, là chủ của tam thập tam thiên, sao lại có quan hệ với Hồng Hoang đại địa?

Hiện tại là Hung Thú Lượng Kiếp, đó cũng là thử thách cho vạn tộc Hồng Hoang, dù sao hung thú trên tinh không đều đã bị chém giết sạch. 43.

Chỉ có hung thú dấy lên cuồng phong tàn sát, lượng kiếp này mới tiến vào hồi kết, một loạt Tiên Thiên Thần Ma đỉnh tiêm phá vỡ gông cùm, tiến quân Đại La, mới là cơ duyên thực sự. 'Chẳng lẽ những sinh linh trên mặt đất này có quan hệ với ta?' Hoàng Thiên trăm mối không thể giải thích được.

Nếu có quan hệ với ta, thì cũng phải là sinh linh trên tinh không chứ!

Hồng Hoang sơ khai, trải qua vô số nguyên hội, mới thai nghén đến mức độ hiện tại, vô số Tiên Thiên Thần Ma, hung thú tung hoành!

Đúng rồi!

Tiên Thiên Thần Ma kế thừa khí vận Hồng Hoang, hung thú kế thừa uy thế của Hỗn Độn Ma Thần, ngay cả Long Phượng Kỳ Lân, Vu Yêu sau này cũng đều có sứ mệnh của mình.

Sự tồn tại của Tiên Đạo là dẫn dắt tất cả những người này vào con đường tu luyện, chúng sinh đều có thể thành tiên.

Vậy Thần Đạo thì sao?

Không thể nào tất cả đều biến thành thần được!

Đùa sao, cũng phải có môi giới chứ!

Thái sơ có đạo, đạo và thần đồng nhất, quan sát từ trên cao, thuận

theo tự nhiên, trung chính để quan sát thiên hạ.

Quan, là để giáo hóa, có lòng thành thì sẽ thành công, quan sát từ trên cao để giáo hóa muôn dân...

Cho nên, thần và đạo giống nhau, đều là sự tồn tại cao cao tại thượng, Đại Đạo đối với con dân của mình đều đối xử như nhau, ngay cả hung thú cũng là con dân của Đại Đạo.

Nhưng Thần Đạo thì sao?

Đảm nhiệm chức vụ, nhận mệnh lệnh, đó là thần.

Trên Hồng Hoang có tinh không, trên tinh không có tam thập tam thiên, lấy chu thiên tinh thần thai nghén sinh linh, đó là Thiên Thần.

Hồng Hoang đại địa mênh mông vô tận, sông núi đều có linh, đó là Địa Thần.

Chương 29

Dưới lòng đất có vực sâu là minh, chưởng quản sinh tử luân hồi, đó là Minh Thần.

"Hiểu rồi!

Ta là Thần Chủ, sinh linh tiên thiên sinh ra từ khí vận, là những người tu thần tốt nhất, nếu để mặc chúng bị hung thú tàn sát, chẳng phải là giết sạch thế lực của ta sao?" Hoàng Thiên lúc này mới hiểu ra, hóa ra là vậy.

Thần Đạo lấy Thần Chủ làm tôn, các vị thần dưới trướng làm phó, đẳng cấp nghiêm ngặt, nếu ngay cả thần phó cũng không còn, thì Hoàng Thiên tu cái quái gì nữa!

Tức thì, đám mây u ám trong lòng Hoàng Thiên đều tan biến, thần lực quanh thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trông vô cùng uy nghiêm.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, tâm cảnh của y đã vượt qua Đại La trung kỳ, trực tiếp đạt đến Đại La hậu kỳ, chỉ cần tu vi nguyên thần, tu vi nhục thân theo kịp, y sẽ nhanh chóng trở thành Đại La Thần hậu kỳ.

Minh ngộ chân lý của Thần Đạo, y mới bắt đầu thể hiện uy thế của Thần Chủ.

Dù Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 mạnh mẽ, ngay cả con đường thẳng đến Đại Đạo cũng đã trải sẵn cho Hoàng Thiên, nhưng tu đạo không phải là làm bài tập, chỉ cần làm theo từng bước là có thể lên như diều gặp gió.

Từ trước đến nay, những quy tắc đẫm máu được phơi bày rõ ràng ở Hồng Hoang khiến trong lòng y lo lắng, thậm chí không tiếc mọi giá

để nâng cao tu vi, chính điều đó lại trở thành trở ngại.

Nếu không phải Thiên Đạo chưa xuất hiện, không có tâm ma, e rằng Hoàng Thiên đã sớm tẩu hỏa nhập ma rồi.

Tu đạo vừa tu tâm, cũng vừa phá tâm.

Tất cả đều không phải là số mệnh, mà là bậc thang để trở thành kẻ mạnh nhất, chỉ có phá vỡ mới có thể lên như diều gặp gió.

Lượng kiếp thứ sáu là thời kỳ Hồng Hoang hưng thịnh, hung thú hoành hành, vương triều đỉnh lập, cho nên mới là nơi Hoàng Thiên thuộc về.

Chỉ có tranh đấu mới có thể tiến bộ, tranh khí vận, tranh đoạt tia cơ duyên đắc đạo đầu tiên giữa thiên địa.

Có lẽ Hồng Quân hợp đạo ở đời sau không phục mình, nhưng ai dám nói đó là điều không tốt?

Ít nhất người ta là người đầu tiên của Hồng Hoang, chưởng khống sinh tử của chúng sinh, một tay Yêu tộc, một tay Vu tộc, kìm hãm thánh nhân, thiên hạ là của ta.

Dù tu vi của Hoàng Thiên là đỉnh phong trong một lượng kiếp này, nhưng lượng kiếp sau, lượng kiếp sau nữa thì sao?

Ai có thể đảm bảo nhất định sẽ vượt qua Hồng Quân, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, thành Vô Thượng Thần Vương Chí Tôn.

Chỉ có không ngừng tiến lên, không ngừng chiếm lấy tiên cơ.

Những sinh linh đầu tiên của thời khai thiên này, căn nguyên vượt xa các chủng tộc Vu Yêu, đều là thế lực tốt nhất của Hoàng Thiên.

Tiên Đạo có linh, dưới đó là Ma, là Yêu, là Vu, là Nhân, vậy dưới Thần Đạo, vạn vật là phó, ai thắng ai thua chưa thể biết được.

“Rốt cuộc là lập vương triều, lập tộc quần, hay là cả hai?” Minh ngộ con đường của mình, Hoàng Thiên hiện đang suy tính làm thế nào để mở rộng ảnh hưởng của Thần Đạo.

Vương triều là sản phẩm của lượng kiếp thứ sáu -- Hung Thú Lượng Kiếp, trong đó Càn Khôn, Vô Cực, Huyền Hoàng và các Tiên Thiên Thần Ma đỉnh tiêm khác là những người nổi bật nhất, hung thú càng là bá chủ Hồng Hoang.

Tộc quần là biểu tượng của lượng kiếp thứ bảy -- Long Phượng Đại Kiếp, ngay cả lượng kiếp thứ chín -- Vu Yêu Đại Kiếp cũng vậy, lấy tộc làm nền tảng, tranh đoạt đỉnh cao của khí vận.

Nhưng Hoàng Thiên đều không muốn, vì bất kể loại nào cuối cùng cũng đều thất bại, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Hơn nữa, bất kể là vương triều hay tộc loại, đều có hạn chế của nó, chắc chắn không thể bao hàm tất cả vào trong đó.

Dù Tiên Thiên Thần Ma đồng ý, Đại Đạo cũng không cho phép.

Thần Đạo không phải là quân đội ô hợp, mỗi một vị thần có thể thành hình hay không, điều quan trọng nhất là ngưng tụ quyền hành của trời đất, hoặc là địa vực, ví dụ như Sơn Thần, Thổ Địa, Thủy Thần; hoặc là thiên thời, ví dụ như Tứ Quý Chi Thần, Chu Thiên Tinh Thần.

Không có quyền hành trời đất làm bảo chứng, làm sao có thể tranh đoạt khí vận, như vậy chỉ có thể trở thành hạng tán tu, không có chút tác dụng nào.

Bầy Tỳ Hưu nằm dưới đất đợi đến hoa cũng tàn, Tỳ Hưu Chân Tiên cảnh dẫn đầu càng không nhịn được ngẩng đầu nhìn một cái, chỉ thấy vị đại thần kia đang ngồi xếp bằng trên đài mây, toàn thân được thần quang huyền diệu bao phủ, hai mắt sâu thẳm như tinh không,

khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Lập tức, nó sợ đến mức vội vàng nằm xuống, thậm chí không ngừng cảnh cáo tộc nhân của mình, 'đại thần' đang ngộ đạo, tuyệt đối không được làm phiền.

Nhưng lúc này Hoàng Thiên đang vận chuyển tiên thiên thần thể, hồi tưởng lại căn nguyên của mười mấy lượng kiếp sau của Hồng Hoang, để xác định phương hướng.

Bàn Cổ khai thiên, dùng Bàn Cổ Phủ hóa thành Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung, định ra địa hỏa phong thủy, đây là lượng kiếp thứ nhất.

Thi thể, tàn hồn của Hỗn Độn Thần Ma cũng dung nhập vào đó trong thời gian này.

Sau đó, trời đất hoang vu, dưới áp lực muốn hợp lại, Bàn Cổ bất đắc dĩ hai tay chống trời, hai chân đạp đất, cuối cùng bầu trời cũng trở nên cao không thể với tới, mặt đất cũng trở nên vô cùng dày đặc.

Là một vị thần sáng thế, ông kiệt sức mà chết, hóa thành vạn vật Hồng Hoang, đây là lượng kiếp thứ hai.

Sau đó, dưới sự chủ đạo của Đại Đạo và ý chí còn sót lại của Bàn Cổ, thân thể của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm Hỗn Độn sinh linh lần lượt được hấp thu vào Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, di hài của Bàn Cổ, tiên thiên chi khí cũng lần lượt hóa thành linh bảo, sinh linh, đây là lượng kiếp thứ tư.

Lượng kiếp thứ ba là lúc các Tiên Thiên Thần Ma đỉnh tiêm, các vương giả hung thú sản sinh linh trí.

Hồng Quân, La Hầu, Càn Khôn và những người khác cùng với Hoàng Thiên đều được sinh ra vào thời điểm này.

Sau đó, lượng kiếp thứ tư, thứ năm, trong Hồng Hoang bắt đầu xuất hiện các loại sinh linh, hoa cỏ cây cối, thiên tài địa bảo được thai nghén hoàn thành.

Hầu hết tất cả các sinh linh đều không có công pháp tu luyện, chỉ có thể khổ sở mò mẫm, cho nên thực lực của mọi người đều thấp.

Đến khi lượng kiếp thứ sáu bắt đầu, tu sĩ Thái Ất cảnh đầu tiên xuất hiện, sau đó Thái Ất Kim Tiên bùng nổ, lúc đó mới bắt đầu vương triều đỉnh lập, cướp đoạt tài nguyên, do đó xuất hiện giai đoạn tiến hóa lớn đầu tiên của Hồng Hoang -- Hung Thú Lượng Kiếp.

Hoàng Thiên đang suy nghĩ, nhân vật chính của lượng kiếp này là sinh linh tiên thiên và hung thú tiên thiên, nhưng vai trò chủ đạo thực sự là các Tiên Thiên Thần Ma đỉnh tiêm, ví dụ như Hồng Quân, La Hầu, Càn Khôn, Thần Nghịch, Luân Hồi và những người khác.

Chỉ khi họ phân định thắng bại, lượng kiếp mới thực sự kết thúc.

Giờ phút này, giữa thiên địa, hung sát chi khí nồng nặc, chỉ cần tu vi đạt đến Thái Ất cảnh, là có thể cảm nhận được nguy hiểm của lượng kiếp, cho nên một số người có ý thức bế quan khóa cửa.

Đó chính là hành vi ngu xuẩn nhất, tu luyện vốn là nghịch thiên hành sự, nếu không phá vỡ số mệnh phải chết trong lượng kiếp, làm sao có thể tiến thêm một bước nữa!

Nhìn từ bất kỳ phương diện nào, Hung Thú Lượng Kiếp đều là sân khấu tốt nhất của Hoàng Thiên, chỉ là bây giờ y vẫn chưa hiểu rõ, nên thành lập một thế lực như thế nào.

Tranh đoạt khí vận không phải là mục đích cuối cùng, lợi dụng khí vận để trở nên mạnh mẽ mới là mục đích.

Hiện nay, trong toàn cõi Hồng Hoang, vương triều đỉnh lập, nếu y thành lập vương triều, thì có vẻ quá bình thường, càng đừng nói đến

việc chiêu mộ những thuộc hạ thích hợp.

Chương 30

Hơn nữa, một khi thành lập vương triều, chắc chắn sẽ xuất hiện trước mặt mọi người, tuy y không sợ những Tiên Thiên Thần Ma đỉnh cấp kia, nhưng kiến nhiều cũng có thể cắn chết voi!

"Hồng Quân bây giờ chắc đang ở Ngọc Kinh Sơn giả làm cháu ngoan, La Hầu tên kia chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội của lượng kiếp, nhất định sẽ ra ngoài tàn sát.

Về phần những hung thú, thần ma còn lại, đều không đáng lo ngại." Hoàng Thiên khẽ nói.

Đại đa số những Tiên Thiên Thần Ma đỉnh cấp này đều là do tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần hóa hình mà thành.

Mối đe dọa lớn nhất là Hồng Quân lão đạo, ai nói Huyền Môn thanh tĩnh vô vi, đó đều là lừa gạt kẻ ngốc.

Nếu không phải lão ta ẩn mình phát triển trong Hung Thú Đại Kiếp, Long Phượng Đại Kiếp, làm sao có thể thắng được La Hầu, trở thành thánh nhân đầu tiên của thời khai thiên.

Về phần Ma Chủ La Hầu, cũng không phải dạng vừa, cực kỳ điên cuồng và hiếu sát, trong lượng kiếp, thậm chí còn đáng sợ hơn Hồng Quân.

Nếu không phải Hồng Quân gọi một đám thế thân ma, chưa chắc đã hạ được hắn.

Chỉ cần nhìn vị thế của Ma Giới do hắn thành lập ở Hồng Hoang là biết, sau Đạo Ma chi kiếp còn có Phật Ma đại kiếp, Ma Đạo kế thừa hai lần lượng kiếp, quả là đáng sợ!

Lúc này, thích hợp nhất chính là chiến lược phát triển của Chu

Hòa Thượng ở đời sau: xây tường cao, tích lương nhiều, từ từ xưng vương.

Đầu tiên, chọn lựa thuộc hạ đắc lực, bồi dưỡng thế lực Thần Đạo, không phải ai cũng có thể làm thần, ví dụ như hung thú thì không được.

Thứ hai, lợi dụng thế lực thu thập lượng lớn thiên tài địa bảo, rèn đúc linh bảo pháp khí, thậm chí truyền thụ công pháp Thần Đạo, mở rộng nội tình Thần Đạo.

Thần Đạo chú trọng sự phù hợp, không phải tất cả công pháp đều thích hợp với mọi người.

Ví dụ như sinh linh tinh không có thể tu luyện 《Chu Thiên Tinh Thần Quyết》, đó là vì người ta trời sinh mang tinh thần khí vận.

Nhưng đối với Hoàng Thiên, đó cũng không phải là chuyện lớn.

Có Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 trong tay, lại là đại tông sư trận đạo Hồng Hoang, suy diễn một số công pháp đạt đến Đại La Thần cũng là chuyện nhỏ.

Mục cuối cùng, từ từ xưng vương.

Hung Thú Lượng Kiếp chưa đến đỉnh điểm, lúc này lộ diện chỉ bị người ta công kích, chờ đến khi không bồi dưỡng được thế lực, trở thành nhân vật chính, ra sân đấu đá, thì không phù hợp với lợi ích của y.

Hơn nữa, từ đầu y cũng không có ý định hoành hành ở Hồng Hoang đại địa vô số lượng kiếp.

Đùa sao, có thời gian đó không bằng ngồi canh giữ tinh không, nhìn xuống phong vân mà cười, đợi đến khi thời đại thánh nhân đến, Thần Đạo cũng sẽ thể hiện tài năng.

“Hửm?” Hoàng Thiên đã suy nghĩ chu toàn không khỏi hạ xuống đài mây, từ từ đáp xuống trước mặt bầy Tỳ Hưu đang nằm sấp.

Thủ lĩnh Tỳ Hưu Chân Tiên cảnh cảm nhận được một luồng khí tức sâu như vực thẳm truyền đến từ trước mắt, vội vàng dập đầu nói: “Đại thần!

Cầu ngài nhận lấy bọn tiểu súc!

Tiểu súc nhất định sẽ tận tâm tận lực phục vụ đại thần!” “Ồ?

Ý ngươi là muốn làm thuộc hạ của bản tôn sao?” Sắc mặt Hoàng Thiên bình thản như giếng cổ, nhàn nhạt nói.

Thủ lĩnh Tỳ Hưu nghe vậy, trong mắt tức thì lóe lên một tia vui mừng, lập tức lớn tiếng hét lên: “Nguyện vì đại thần xả thân!” 44.

Một đám Tỳ Hưu phía sau cũng nhao nhao phụ họa.

“Trời cao có lòng hiếu sinh, bản tôn là vị thần đầu tiên của Hồng Hoang, thương các ngươi tu vi thấp kém, không thể chống lại sự tàn sát của hung thú, hôm nay lập Thần Điện, che chở chúng sinh Hồng Hoang!” Dứt lời, toàn bộ Tỳ Hưu đều phủ phục đồng thanh hô: “Bái kiến Thần Chủ, Thần Chủ nhân từ, chúng ta nguyện đi theo Thần Chủ, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!” Lũ này tuy tu vi thấp kém, thậm chí còn chưa thể hóa hình, nhưng trời sinh là thần thú, linh trí không thua kém bất kỳ ai, tự nhiên biết ôm đùi lớn.

Dập đầu cả buổi, khó khăn lắm mới nghe Hoàng Thiên đồng ý nhận, ai mà không vội vàng biểu lộ thái độ.

“Đại Đạo tại thượng!

Tộc Tiên Thiên Tỳ Hưu chúng ta nguyện nhập Thần Đạo, cam làm phó tòng dưới trướng Thần Chủ, nếu vi phạm lời thề này, thân tử đạo tiêu!” Dưới sự dẫn dắt của thủ lĩnh Tỳ Hưu, chúng thậm chí không tiếc lập lời thề nặng với Đại Đạo.

Tốt lắm!

Vì để ôm được cái đùi lớn của Hoàng Thiên, ngay cả tự do cũng không cần nữa.

Một khi vi phạm lời thề, cả tộc Tiên Thiên Tỳ Hưu đều sẽ thân tử đạo tiêu.

Nhưng, đối với những Tỳ Hưu tu vi còn chưa đến Chân Tiên cảnh này, chỉ cần có được sự che chở của Hoàng Thiên, mọi thứ đều đáng giá.

Nhìn bộ dạng đầu thú nhe nanh của chúng, Hoàng Thiên gật đầu, sau đó hài lòng nói: "Không tồi, lòng thành đáng khen.

Bản tôn là chủ của Thần Điện, không tu Hỗn Độn cũng không tu Tiên.

Thần, là trời, đất, người, ngang hàng với đạo.

Các ngươi đã nhập Thần Điện của ta, sẽ là Hộ Pháp Thần Thú, nuốt rủi hóa vận, trừ tà thành cát." "Đa tạ Thần Chủ!" 45.

Tỳ Hưu liên tục dập đầu hô lớn.

Một số tàn dư của Hỗn Độn Ma Thần kế thừa ký ức tu luyện, nguyên thần và nhục thân hợp nhất, hấp thu linh khí, cường hóa bản thể, đó là pháp môn tu luyện của Hỗn Độn.

Sau khi thu phục tộc Tỳ Hưu, Hoàng Thiên không đi lang thang vô định nữa, mà chỉ không ngừng tìm kiếm các tiên sơn phúc địa xung quanh, tìm một nơi thích hợp để đóng quân cho Thần Điện.

Dù sao các vương triều lớn đều chọn tự phúc địa động thiên, không thể nào lạc hậu hơn người khác được!

Không biết đã đi bao lâu, y nhìn thấy một ngọn núi kỳ tú có hình dáng như hoa cái, tử khí lượn lờ, hà quang vạn trượng.

Xung quanh còn có tám ngọn núi nguy nga khác đứng chầu, thế núi hiểm trở, dễ thủ khó công, quả là một căn cứ lý tưởng.

"Quả là một nơi động thiên phúc địa!" Hoàng Thiên bấm tay tính toán, tức thì, trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Hoa Cái Sơn còn có tên là Dung Thành Đại Ngọc Thiên, là một trong ba mươi sáu động thiên của Hồng Hoang, được mệnh danh là Đấu Khôi Chi Thủ.

Tám ngọn núi còn lại trấn giữ hai bên, tạo thành thế Tiên Thiên Cửu Cung Bát Quái, linh khí nồng nặc, quả thực khiến người ta kinh ngạc!

Nhưng xung quanh toàn là hung thú được sinh ra từ sát khí kết hợp với trọc khí của đại địa, chúng tàn sát các sinh linh tu vi thấp kém ở khắp nơi, khiến cho động thiên phúc địa này trở nên ô uế.

Hoàng Thiên không nhịn được phất tay, vô số luồng thần lực bắn ra, chém giết sạch sẽ tất cả hung thú trong phạm vi trăm vạn dặm, thu hút không ít sinh linh địa phương.

Chương 31

"Hộ pháp Tỳ Hưu đâu?" Sau đó, Hoàng Thiên nhìn những sinh linh rải rác xung quanh, không khỏi nhíu mày, lập tức gọi.

"Tiểu súc có mặt!" 46.

Nghe tiếng, một đám lớn Tỳ Hưu nhao nhao hưởng ứng.

"Các ngươi đã bái nhập vào Thần Điện của ta, tự nhiên phải siêng năng làm việc.

Nhưng bản tôn thấy tu vi các ngươi thấp kém, không có công pháp, không thể đảm đương việc lớn.

Vì vậy, ta đã đặc biệt suy diễn một bộ 《Thiên Địa Cát Phúc Kinh》 có thể đạt đến cảnh giới Đại La, để giúp các ngươi sớm bước lên Thần Đạo." Hoàng Thiên nhàn nhạt nói, sau đó một luồng kim quang được phất ra, bay thẳng vào thân thể của bầy Tỳ Hưu.

Tức thì, ba ngàn Tỳ Hưu có mặt tại đó điên cuồng hấp thu tiên thiên linh khí, linh khí trong phạm vi vạn dặm hóa thành hình dạng lốc xoáy, uy mãnh vô cùng. 47.

Chỉ thấy chúng đồng loạt mượn linh khí, ngưng tụ thần tính, không ngừng chuyển hóa pháp lực của bản thân thành thần lực.

"Ầm!" Không lâu sau, ba ngàn Tỳ Hưu đều chuyển hóa thành Chân Thần, Tỳ Hưu dẫn đầu lại nhân cơ hội đột phá cảnh giới Huyền Thần, trở thành một tiểu bá chủ một phương.

Dù sao hiện tại tu sĩ đỉnh phong ở Hồng Hoang cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên. 'Căn nguyên của lũ này quả nhiên không tồi!' Hoàng Thiên gật đầu.

Bộ 《Thiên Địa Cát Phúc Kinh》 này là công pháp Thần Đạo

được y suy diễn dựa trên đặc tính của Tỳ Hưu, chuyển họa thành tường.

Sau này nếu chúng tiến quân đến cảnh giới Đại La, chắc chắn sẽ dùng khai vận, trừ tà để ngưng tụ quyền hành Thần Đạo, trở thành thụy thú của Hồng Hoang. 48.

Bây giờ xem ra, Tỳ Hưu quả nhiên thích hợp với Thần Đạo, vừa tiếp xúc với công pháp Thần Đạo đã nhao nhao đột phá một đại cảnh giới.

Nếu không phải số lượng quá ít, e rằng cũng không thua kém gì tam tộc Long Phượng Kỳ Lân.

Nhìn những con Tỳ Hưu đang vui mừng khôn xiết trước mắt, Hoàng Thiên lập tức phân phó: "Bản tôn vừa tiêu diệt hung thú trong phạm vi trăm vạn dặm, cứu vớt vô số sinh linh, các ngươi hãy đi mang toàn bộ về Thần Điện." "Vâng!

Thần Chủ!

Chúng thần lập tức đi làm!" Ba ngàn Chân Thần Tỳ Hưu, dưới sự dẫn dắt của thủ lĩnh Huyền Thần Tỳ Hưu, tạo thành hơn trăm đội nhỏ, tỏa ra bốn phía trong phạm vi trăm vạn dặm, không ngừng thu gom sinh linh Hồng Hoang.

Trong vòng trăm năm, Thần Điện đã thu nạp hơn trăm loại sinh linh Hồng Hoang, số lượng vượt quá trăm vạn.

Trong đó có một số có căn nguyên không hề thua kém Tỳ Hưu, ví dụ như Bạch Thị, Đằng Xà, Thanh Loan.

Hoàng Thiên cũng thấy kỳ lạ, đại đa số các chủng tộc này đều là những phúc thụy chi thú được ghi lại ở đời sau, lẽ nào Thần Điện muốn trở thành 'Thánh Mẫu'?

Nhưng tiếp theo lại có một số sinh linh kỳ hình quái trạng gia nhập

Thần Điện, như Thôn Thiên Mãng, Tất Phương, Hóa Xà, Phì Di, Hổ Giao, tất cả đều là những hung lệ chi thú có hình dáng nhe nanh múa vuốt, điều này lại khiến cho thế lực dưới trướng Hoàng Thiên có sự cân bằng.

Để cho những sinh linh Hồng Hoang mới gia nhập Thần Điện này có sức tự vệ, Hoàng Thiên đã đặc biệt ban bố 《Bát Hoang Thông Thần Điển》, phàm là sinh linh của Thần Điện đều có thể tu luyện, có thể chuyển hóa pháp lực thành thần lực, và có thể tu luyện đến Thái Ất Thần đại viên mãn mà không gặp trở ngại.

Nhưng nếu muốn tiến quân đến Đại La, trừ khi có công pháp Thần Đạo phối hợp với bản thân để ngưng tụ quyền hành, nếu không tuyệt đối không thể.

Điều này đảm bảo sự khống chế tuyệt đối của y đối với Thần Điện.

Hiện tại mà nói, toàn bộ Thần Điện, tu vi cao nhất ngoài Hoàng Thiên ra là hơn mười tộc trưởng cảnh giới Huyền Thần.

Tuy tạm thời có vẻ hơi không đáng kể, nhưng chỉ cần có thời gian, Thần Điện chắc chắn sẽ trở thành một thế lực lớn ở Hồng Hoang.

Một thế lực nhỏ bé, nhưng nếu có công pháp, nó sẽ giống như một cây con, nhanh chóng bén rễ và lớn mạnh, sau đó trưởng thành thành một cây đại thụ.

Không cần một nguyên hội, những sinh linh này đều sẽ tiến giai lên cảnh giới Huyền Thần, một số ít người còn có thể trực tiếp trở thành Thái Ất Thần.

Đến lúc đó, đừng nói là các vương triều tranh bá, ngay cả Hung Thú Hoàng Giả có ưu thế tiên thiên rõ ràng cũng không dám dễ dàng chọc vào Thần Điện.

Chính cái gọi là phù dao trực thượng cửu vạn lý, chính là như vậy.

Có thể để Đại La Thần Hoàng Thiên đích thân suy diễn công pháp, bố trí trận pháp bảo vệ, đám sinh linh tiên thiên này quả là phúc đức ba đời.

Chỉ cần có thời gian, chắc chắn họ sẽ trở thành tín đồ trung thành nhất của Thần Đạo, thần chỉ đến đâu, không gì cản nổi!

Cùng với việc thành lập Thần Điện, sinh linh Hồng Hoang trong phạm vi mấy trăm dặm đều được Hộ Pháp Tỳ Hưu tổ chức lại.

Không biết tự lúc nào, dưới trướng Hoàng Thiên đã có hơn trăm vạn sinh linh tiên thiên.

Chỉ là số lượng này so với toàn bộ Hồng Hoang, không khác gì lông trâu chín sừng.

Dù sao những vương triều do các Tiên Thiên Thần Ma đỉnh cấp thành lập ít nhất cũng có hàng tỷ sinh linh mạnh mẽ, dù sao đại địa mênh mông, vật sản phong phú, nhân kiệt địa linh.

Người nhiều hay ít cũng không đặc biệt quan trọng, dù sao chỉ cần Hoàng Thiên muốn, giải phóng toàn bộ khí thế, e rằng cả Hồng Hoang sinh linh đều sẽ điên cuồng gia nhập dưới trướng y, đó là quyền lực của cường giả.

Quan trọng nhất là bồi dưỡng thế lực Thần Đạo.

Hiện tại những sinh linh gia nhập Thần Điện đều là những loại thú có căn nguyên Thần Đạo trời sinh, ví dụ như Tỳ Hưu, Bạch Thị, Đẳng Xà chủ về cát phúc, Tất Phương, Hóa Xà, Phì Di chủ về tai họa.

Tu luyện 《Bát Hoang Thông Thần Điển》 tuy là công pháp tu luyện Thần Đạo, chuyển biến thần lực rất tốt, nhưng đối với những sinh linh Hồng Hoang không có căn nguyên Thần Đạo, quả là một tai họa, nếu mạo muội chuyển biến thần lực, ngay cả con đường phía

trước cũng không tìm thấy.

Cho nên, để tăng cường thế lực Thần Điện, y phải suy diễn ra một bộ công pháp Thần Đạo thích hợp cho tất cả các sinh linh tu luyện.

Nhưng nói thì dễ, làm thì khó.

Mỗi chủng tộc đều có đặc tính riêng, và không phải trời sinh đã có căn nguyên Thần Đạo.

Làm thế nào để những sinh linh này tu luyện thần lực, và con đường phía trước rộng mở, quả là một công trình đồ sộ.

Trong suốt mấy trăm năm, Hoàng Thiên ngồi trong động thiên, vận chuyển Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Chu Thiên Tinh Thần Đồ, mới suy diễn ra một bộ công pháp Thần Đạo hấp thu linh khí luyện thần, mượn sức mạnh của tinh thần để rèn luyện cơ thể. 《Luyện Thần Quyết》, nội luyện thần lực, ngoại rèn thần thể, thẳng đến Thái Ất Thần Cảnh, và trong quá trình tu luyện sẽ giúp sinh linh ngưng tụ căn cơ thuộc về Thần Đạo, thuộc về hậu thiên thành thần.

Đồng thời, Hoàng Thiên đã hoàn thiện 《Bát Hoang Thông Thần Điển》, biến bộ công pháp này thành phần tiếp theo của 《Luyện Thần Quyết》.

Chương 32

Một khi sinh linh mượn 《Luyện Thần Quyết》 đạt đến cảnh giới Thái Ất, sẽ hóa nguyên thần thành thần hỏa, ngưng luyện thần tính.

Chỉ có 《Bát Hoang Thông Thần Điển》 mới có thể khiến căn cơ Thần Đạo hậu thiên ngưng kết thành thần cách, dung hợp với pháp tắc tương ứng, rèn đúc quyền hành thuộc về Thần Đạo.

Các khâu nối tiếp nhau, khiến Thần Điện triệt để trở thành một khối sắt.

Những sinh linh tiên thiên đã tu luyện 《Bát Hoang Thông Thần Điển》 ban đầu cũng vậy, không có công pháp tiếp theo của Hoàng Thiên, chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Đại La Thần, không có hy vọng trở thành Thần Vương (Chuẩn Thánh).

Đây là thủ đoạn của các tông môn đời sau khi tuyển chọn đệ tử.

Như vậy, đệ tử không thể tùy ý chuyển đổi môn phái, nếu giống như Từ Hàng và những người khác của Xiển Giáo ở đời sau, công cốc làm áo cưới cho người khác, Hoàng Thiên chẳng phải sẽ hộc máu sao.

Năm trăm năm sau, bên trong Hoa Cái Động Thiên, Hoàng Thiên không ngừng vận chuyển thần lực, rót vào bên trong Tạo Hóa Đỉnh.

Đại địa chi kim, tinh thần chi sa và thái âm huyền thiết hóa thành từng vũng sắt lỏng, dưới sự rèn đúc của thái dương âm hỏa, dần dần biến thành một pháp bảo hình tháp, có chín tầng, tinh xảo uy nghiêm, chuẩn bị dùng làm linh bảo trấn áp bảo vệ Thần Điện.

"Đi cho ta!" Ngay khi linh bảo sắp thành hình, tâm niệm Hoàng Thiên khẽ động, một luồng ánh sáng màu trắng sữa tức thì tiến vào

trong thái dương âm hỏa, đó là lực tín ngưỡng và linh bảo dung hợp làm một.

Sau đó, chín đạo Thiên Nhất Thần Thủy dội xuống, "Xì!

Xì!

Xì!" Linh bảo hình tháp tức thì bốc lên vô số hơi nước.

Trong chốc lát, Hoàng Thiên cùng với linh bảo xuất hiện trên đỉnh Linh Quan Sơn của Hoa Cái Động Thiên.

Chỉ thấy tiên thiên linh khí trong phạm vi mấy chục vạn dặm hội tụ, mơ hồ có tử khí bao quanh, bảo quang đại phóng, linh bảo đã tôi luyện xong.

Nếu không phải y đã bố trí Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận trong phạm vi trăm vạn dặm của Thần Điện từ trước, e rằng hiện tại đã có vô số Thần Ma đỉnh tiêm bị thu hút.

Trên bầu trời mây đen che kín, vô số tia chớp xuyên qua, Đại Đạo lôi kiếp bao trùm lấy linh bảo hình tháp đó.

Tức thì, một tia chớp màu bạc to bằng cánh tay hung hăng bổ xuống.

Tia chớp màu bạc kia là khí đạo kiếp lôi, ẩn chứa ý chí chí cao vô thượng của Đại Đạo, khiến người ta nhìn mà run rẩy.

Chỉ thấy thân tháp của linh bảo tỏa ra thần quang rực rỡ, mơ hồ tạo thành một trận pháp huyền diệu, tức thì thu tia chớp màu bạc vào bên trong, một lần xóa sổ.

"Ầm ầm ầm!" Kiếp vân trên bầu trời hoàn toàn nổi giận, mây đen nhanh chóng mở rộng ra mấy chục vạn dặm, trong đó các loại thần lôi hóa thành hình rồng rắn, nhe nanh múa vuốt.

Bất thình lình, vô số đạo lôi điện to như thùng nước liên miên

không dứt bổ vào thân tháp của linh bảo.

Dù linh bảo được rèn đúc bằng thần lực, bên trong hỗn hợp vô số thiên tài địa bảo, vô cùng kiên cố, nhưng dưới uy áp của Đại Đạo, nó vẫn run rẩy, thân tháp bị bổ đến cháy đen, thỉnh thoảng lại có tia sét xuyên qua.

Hoàng Thiên đứng trên đỉnh núi quan sát, sắc mặt không hề thay đổi.

Y biết đây là sự rèn luyện của Đại Đạo đối với linh bảo, vì tòa tháp này là linh bảo đầu tiên được con người luyện chế kể từ khi khai thiên tích địa, ẩn chứa khí vận vô số của Hậu Thiên Linh Bảo, cũng có thể được gọi là thủy tổ của Hậu Thiên Linh Bảo.

Một khi vượt qua thiên kiếp, tòa tháp này tuyệt đối là Hậu Thiên Chí Bảo độc nhất vô nhị, chưa chắc đã thua Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Từng đạo từng đạo kiếp lôi đánh xuống tòa tháp, lúc này thân tháp đã cháy đen một mảng, ẩn hiện nhiều chỗ vỡ nát, trông như sắp sụp đổ.

"Chẳng lẽ không chống đỡ nổi nữa sao?" Nhìn linh bảo thảm không nỡ nhìn trên trời, Hoàng Thiên thầm nghĩ.

Thiên kiếp dường như cũng nhận ra linh bảo tháp đang suy yếu, kiếp vân dần dần nhỏ lại, ngay cả kiếp lôi kinh khủng kia cũng chỉ còn lại vỏn vẹn trăm đạo.

"Ầm!" Nhưng đúng lúc này, linh bảo trên không trung tỏa ra ánh sáng rực rỡ, vô tận thần quang bao phủ kiếp vân vào trong, tức thì một cỗ hấp lực kinh khủng nuốt chửng toàn bộ thiên kiếp.

Không bao lâu sau, bên trong tháp truyền ra tiếng lách tách, tựa như linh bảo đang tiêu hóa thiên kiếp.

Một luồng thần quang bảy màu xuyên qua tầng mây, chiếu thẳng lên linh bảo, thân tháp vốn vỡ nát, cháy đen bỗng trở nên vàng óng lấp lánh.

Ngay sau đó, lại một đạo ánh sáng màu tím hạ xuống linh bảo, trong nháy mắt, phương viên mười vạn dặm đều trào ra từng đóa kim liên, tiên âm lượn lờ, linh khí cuồn cuộn.

Nếu không phải Hoàng Thiên đã sớm dùng Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 bày trận, phong tỏa thiên cơ trong phạm vi trăm vạn dặm, e rằng lúc này không biết đã có bao nhiêu ma thần đỉnh tiêm bị hấp dẫn tới.

"Thu!" Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, chỉ thấy bảo tháp linh bảo trên trời hóa thành một luồng sáng, trong nháy mắt đã xuất hiện trên tay, trông vô cùng tinh xảo. 'Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, Hậu Thiên Chí Bảo, phòng ngự vô song, có thể trấn áp khí vận, bên trong ẩn chứa Cửu Trọng Huyền Thiên thế giới, tự mang Tiên Thiên Nhất Khí Hỗn Nguyên Đại Trận, vây khốn vô song.' Vốn dĩ linh bảo này là Tàng Kinh Các mà Hoàng Thiên luyện chế, nhưng sau khi trải qua Thái Dương Âm Hỏa, vô số thiên tài địa bảo đã dung hợp thành hình tháp, bây giờ bị thiên kiếp đánh một trận, trực tiếp biến thành một tòa tháp, khiến Hoàng Thiên dở khóc dở cười.

"Huyền Thiên ra mắt lão gia!" Đúng lúc này, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp tỏa ra kim quang rực rỡ, một bóng người xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên, là một đứa trẻ bảy tuổi mặc kim bào, phấn điêu ngọc trác, thân hình cực kỳ giống Hoàng Thiên.

Đây là phúc lợi từ đạo ánh sáng tím cuối cùng.

Thiên Địa Tạo Hóa Tháp là kiện Hậu Thiên Linh Bảo đầu tiên của Hồng Hoang, kế thừa khí vận của Khí đạo, bản chất cũng là sinh linh Hồng Hoang, cho nên ý chí Bàn Cổ cũng ban phước lành.

Tín ngưỡng chi lực cùng khí vận công đức triệt để dung hợp, hình thành một đạo linh trí.

Bây giờ Thiên Địa Tạo Hóa Tháp đã có thể tự chủ tu luyện tiến giai, là một sinh linh chứ không còn là linh bảo nữa.

Hoàng Thiên cũng không rảnh rỗi, trực tiếp truyền thụ 《Bát Hoang Thông Thần Điển》 cho Huyền Thiên đồng tử.

Là linh bảo Hậu Thiên đệ nhất, tự mang vô tận khí vận, trời sinh thích hợp tu luyện Thần Đạo, một ngày nào đó tất sẽ trở thành Thần của Khí đạo, có thể thẳng tiến đến cảnh giới Thần Đế.

"Ầm!" Khi Huyền Thiên vận chuyển công pháp, kim quang quanh thân lập tức thu liễm, lượng lớn tiên thiên linh khí rót vào trong đó.

Chẳng mấy chốc, nó đã trở thành Đại La Thần sơ kỳ, tu vi không hề thua kém Hoàng Thiên, đây chính là lợi ích của việc độ thiên kiếp.

Điều này khiến Hoàng Thiên càng thêm hài lòng, có một cường giả như vậy trấn áp Thần Điện, dù cho toàn bộ ma thần đỉnh tiêm của Hồng Hoang cùng tấn công, Thần Điện cũng có thể an toàn vô sự.

Sau đó, y đem các công pháp như 《Chu Thiên Tinh Thần Quyết》, 《Vạn Vật Hóa Thần Quyết》, 《Bát Hoang Thông Thần Điển》 - 《Luyện Thần Quyết》… tất cả truyền hết cho Huyền Thiên.

Thiên Địa Tạo Hóa Tháp có chín tầng thế giới, tầng thứ nhất có thể diễn biến thành Tàng Kinh Các.

Thần Điện không phải là Thánh Mẫu Điện, mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng.

Vì vậy, Hoàng Thiên áp dụng chế độ tông môn của hậu thế, phàm là sinh linh gia nhập Thần Điện đều có thể tiến vào Tàng Kinh Các, tự động nhận được năm tầng đầu của 《Luyện Thần Quyết》, đủ để tu

luyện đến cảnh giới Thái Ất Thần.

Về phần các công pháp còn lại đều cần điểm cống hiến để đổi.

Chương 33

Ngoài ra, trong Tàng Kinh Các còn có rất nhiều pháp môn như thần thuật, trận đạo, đan đạo, khí đạo… Đương nhiên, thiên tài địa bảo, linh bảo, trận kỳ cũng không thiếu, chỉ cần có đủ điểm cống hiến, bất kỳ sinh linh nào cũng có thể đổi lấy.

Chỉ có thu hoạch thiên tài địa bảo, săn giết hung thú mới có thể nâng cao tu vi.

Muốn có được những thứ này, thì phải đổi lấy công pháp, thần thuật, thậm chí là linh bảo cấp cao hơn.

Cứ như vậy, toàn bộ Thần Điện trên dưới đã hình thành một vòng tuần hoàn lành mạnh, không ngừng nỗ lực tiến thủ, nâng cao tu vi, vũ trang bản thân, bồi dưỡng ra một lượng lớn chiến sĩ tinh anh trong thời gian ngắn.

Hồng Hoang coi trọng nhất là ưu thắng liệt thái, kẻ thích nghi thì sinh tồn, điều này hoàn toàn trùng khớp với quy tắc của Thần Điện.

Hơn nữa, kỹ pháp, linh bảo, đan dược trong Thần Điện lại không ngừng được cung cấp, chỉ cần có đủ điểm cống hiến.

Vì vậy, chiến đấu lực và tu vi của sinh linh Thần Điện tăng lên vô cùng nhanh chóng.

Một số sinh linh trong Thần Điện sẽ đem công pháp, thần thuật học được truyền cho đệ tử, người thân, nhưng Hoàng Thiên không hề để ý, ngược lại còn hy vọng công pháp Thần Đạo được truyền đi khắp đại địa Hồng Hoang.

Phải biết rằng, để sinh tồn trong một thế giới bị cả Đại Đạo và ý chí Bàn Cổ giám sát, phải biết có vay có trả, đó cũng chính là cái gọi là

nhân quả.

Bất kỳ sinh linh nào tu hành công pháp Thần Đạo đều sẽ kết hạ nhân quả với Hoàng Thiên, khí vận sẽ không ngừng thông qua nhân quả mà chuyển đến trên người Hoàng Thiên.

Cứ như vậy, Thần Đạo sẽ phát triển nhanh hơn, thẩm thấu vào từng ngóc ngách của Hồng Hoang trong vô thức, cớ sao mà không làm chứ!

Chỉ trong ngàn năm, Thần Điện trở nên ngày càng lớn mạnh.

Dưới sự quản lý của Huyền Thiên, vô số sinh linh Hồng Hoang đã gia nhập đội ngũ, địa bàn từ trăm vạn dặm mở rộng thành ngàn vạn dặm.

Lứa sinh linh đầu tiên của Thần Điện toàn bộ đã đạt đến Huyền Thần đỉnh phong, chỉ còn cách cảnh giới Thái Ất Thần một bước chân.

Trong số đó, những kẻ kiệt xuất còn đột phá Thái Ất Thần, ví dụ như hộ pháp của Thần Điện là tộc Tỳ Hưu, ba ngàn Thái Ất Thần sơ kỳ, cộng thêm một thủ lĩnh Tỳ Hưu Thái Ất Thần trung kỳ.

Nếu để đám này ra ngoài, chẳng phải sẽ trở thành miếng bánh thơm ngon mà các thế lực lớn tranh nhau giành giật sao!

Nhìn thế lực Thần Đạo do một tay mình tạo ra ngày càng cường đại, trong vô hình, toàn bộ khí vận đều tập trung trên người Hoàng Thiên, Hoàng Thiên tỏ vẻ hài lòng.

Phải biết rằng bất kể là lượng kiếp nào, dù là vương triều, tộc quần, hay thậm chí là tông môn của Thánh Nhân, đều sẽ không tiếc công sức tranh đoạt khí vận.

Bởi vì chỉ có khí vận mới có thể khiến con đường tu hành thuận buồm xuôi gió.

Mới qua ngàn năm, tu vi của Hoàng Thiên đã đạt tới Đại La sơ kỳ đỉnh phong, thật sự đáng sợ. …… Trên đỉnh Linh Quan Sơn, chính là nơi Thiên Địa Tạo Hóa Tháp độ kiếp lúc trước, vì được ý chí Bàn Cổ và Đại Đạo song trọng ban thưởng, một ít phúc trạch cũng lan tỏa trên Linh Quan Sơn, khiến linh khí xung quanh nồng đậm hơn mười mấy lần, trở thành nơi tốt chỉ sau chủ sơn phong của Hoa Cái Động Thiên.

Thiên Địa Tạo Hóa Tháp cũng tọa lạc tại đây.

Trên đỉnh núi, huyền quan đạo đạo, cấm chế vô cùng, các loại sát trận, khốn trận, mê trận kết hợp lại với nhau, khiến người ta nhìn mà chùn bước.

Nếu không phải là sinh linh của Thần Điện mà xông vào, sớm đã bị đánh thành tro bụi.

"Bành!

Bành!

Bành!" Sâu trong Truyền Pháp Đại Điện, không ngừng có tiếng lách tách truyền ra, thì ra là Huyền Thiên đang luyện chế linh bảo.

Thật không thể khác được, là linh bảo Hậu Thiên đệ nhất, khí vận của Khí đạo hội tụ trên thân, kỹ thuật luyện khí đó quả thực không gì sánh bằng.

Lần đầu tiên luyện khí đã luyện chế ra trung phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, hiện tại thì không phải thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo thì không luyện.

Toàn bộ Hoa Cái Động Thiên, trên chín ngọn núi, cung điện san sát, mỗi một đại điện trên đỉnh núi đều là cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Công năng chủ yếu của những đại điện này là phòng ngự, nhưng

uy lực của chúng không thua kém gì cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường, khác biệt duy nhất là thiếu một tia tiên thiên linh quang, không thể trảm thi.

Truyền Pháp Đại Điện là lối vào của Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, muốn tiến vào Tàng Kinh Các phải thông qua đại điện này.

Mỗi ngày đều có thể thấy các tiên thiên sinh linh đã hóa thành đạo thể hoàn mỹ ra vào tấp nập.

Trong 《Luyện Thần Quyết》 có chương đầu tiên là pháp hóa hình, đã là thần minh thì phải anh tuấn tiêu sái, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nếu ai cũng có bộ dạng méo mó xiêu vẹo, thì còn ai dám tin vào thần nữa?

Ngay từ năm trăm năm trước, ba tầng đầu của 《Luyện Thần Quyết》 đã được khắc lên tông môn ngọc bi trên quảng trường nhập môn, chỉ khi tu luyện đến cảnh giới Chân Thần mới có thể tiến vào Tàng Kinh Các.

Đây cũng là vì số lượng sinh linh thuộc Thần Điện đã vượt quá mười triệu, nếu tất cả đều ra vào Tàng Kinh Các với hình thù kỳ quái, nhìn thôi cũng đủ đau đầu.

Phải nói rằng, Huyền Thiên có tác dụng rất lớn, đặc biệt là trong mấy năm đầu khi Thần Điện mới thành lập, Hoàng Thiên bế quan, rất nhiều Thái Ất Kim Tiên đến gây sự đều bị Thiên Địa Tạo Hóa Tháp trấn sát, thi thể bị luyện chế thành tượng điêu khắc bảo vệ. 49.

Lúc bấy giờ, toàn bộ phía nam Hồng Hoang đều biết ở gần Hoa Cái Sơn đã xuất hiện một thế lực cường đại, phương viên ngàn vạn dặm đều là địa bàn của họ, vì vậy nhiều người đều kiêng kỵ, nhao nhao đi đường vòng.

Dù sao cũng là trung kỳ của lượng kiếp thứ sáu, Thái Ất Kim Tiên ở Hồng Hoang ít đến đáng thương, về phần cảnh giới Thái Ất viên mãn cao hơn, e rằng trừ những tiên thiên thần ma đỉnh tiêm như Hồng Quân, La Hầu, Thần Nghịch, Luân Hồi ra, không ai đạt tới.

Vì vậy, năm trăm năm sau, hộ pháp tộc Tỳ Hưu xuất thế, ba ngàn Thái Ất Thần dưới sự dẫn dắt của thủ lĩnh Thái Ất Thần trung kỳ, chia thành ba mươi tổ, tuần tra phương viên ngàn vạn dặm của Thần Điện, một khi phát hiện kẻ có ý đồ bất chính, giết không tha!

Cứ như vậy, không cần Huyền Thiên ra tay, càng không cần nói đến Hoàng Thiên, Thần Điện cũng đủ để đứng vững gót chân ở phía nam Hồng Hoang.

Lại qua ngàn năm, từng lứa từng lứa sinh linh của Thần Điện xuất thế, dưới sự vũ trang của thần thuật và linh bảo, họ nghiền ép tu sĩ cùng cảnh giới, ngay cả những sinh linh Hồng Hoang có tu vi cao hơn cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

Phải biết rằng, vào thời điểm đó, mọi người đều đang trong giai đoạn mò mẫm Đại Đạo, đừng nói là thần thuật võ kỹ, ngay cả công pháp cũng là vấn đề, đâu có giống như Hoàng Thiên có hack, vũ trang cho Thần Điện, quả thực là càn quét một vùng.

Nơi họ đi qua, bất kể là sinh linh Hồng Hoang hay hung thú, đều phải lui ba xá!

Lúc này, Hồng Hoang đã bước vào trung kỳ của lượng kiếp thứ sáu, vương triều đỉnh thịnh, các tiên thiên thần ma đỉnh cấp vì để nâng cao tu vi mà không ngừng gây ra sát lục, trong đó hung thú vương triều là hung hãn nhất, toàn bộ Hồng Hoang sát khí cực kỳ nặng nề.

Dưới bối cảnh đó, thực lực của sinh linh Hồng Hoang ngày càng mạnh, công pháp cũng ngày càng hoàn thiện, những vương triều đỉnh tiêm đều có công pháp tu luyện đến Thái Ất Kim Tiên, cường giả mọc

lên như nấm, ngày càng gần đến thời điểm lượng kiếp bùng nổ triệt để.

Vì thế, Hoàng Thiên không ngừng tu luyện, chuẩn bị vào thời điểm cao trào của lượng kiếp sẽ bất ngờ xuất hiện, cướp đoạt quả ngọt thắng lợi.

“Hô!

Chương 34

Cuối cùng cũng lên Đại La trung kỳ rồi!" Trong Hoa Cái Động Thiên, Hoàng Thiên đang ngồi trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, đột nhiên mở mắt, tức thì hai đạo thần quang phóng lên trời, một cỗ uy thế kinh khủng quét qua phương viên trăm vạn dặm.

Nơi uy thế đi qua, vô số sinh linh đều cúi đầu phủ phục.

Sự kinh khủng của Đại La Thần trung kỳ là nhảy ra ngoài Tam Giới, không ở trong Ngũ Hành, trừ khi bị người khác tiêu diệt, nếu không, chỉ cần Hồng Hoang bất diệt, Đại La vĩnh tồn.

Trong giai đoạn hoang sơ bị Đại Đạo và ý chí Bàn Cổ song trọng áp chế này, có thể trong hai nguyên hội đột phá từ Thái Ất Thần đỉnh phong lên Đại La trung kỳ, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Đương nhiên, trong đó chủ yếu nhất là đã phá vỡ gông xiềng giữa Thái Ất và Đại La, sau đó là nhờ vào khí vận chi lực.

Tám thành khí vận của toàn bộ tinh không Hồng Hoang, toàn bộ khí vận của ba mươi ba tầng trời, cộng thêm khí vận của hàng chục triệu sinh linh sống trong phạm vi ngàn vạn dặm ở phía nam Hồng Hoang, quả thực là con cưng của trời.

Hai ngàn năm qua, tuy Hoàng Thiên phần lớn thời gian đều bế quan, nhưng cũng thỉnh thoảng ra ngoài giải sầu.

Mỗi lần ra ngoài đều có cơ duyên xuất hiện, hoặc là tiên thiên linh căn, hoặc là tiên thiên linh bảo, hoặc là hài cốt của Hỗn Độn Ma Thần.

Hơn nữa, thanh thế của Thần Điện ngày càng lớn, lãnh địa ngày càng rộng, trong đó có nhiều nơi bị tiên thiên trận pháp bao phủ, do thực lực của sinh linh phát hiện ra không đủ nên không thể phá trận,

chỉ có thể báo cáo lên cho Hoàng Thiên, cuối cùng cơ duyên đều rơi vào tay y.

Đương nhiên, những sinh linh của Thần Điện cũng không ngốc, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Thay vì tức giận vì những thứ không thể có được, chi bằng tập trung vào những gì trước mắt.

Dù sao ở Thần Điện, chỉ cần có điểm cống hiến là có thể đổi được mọi thứ, đó mới là chính đạo.

Lâu dần, số lượng tiên thiên linh căn và tiên thiên linh bảo trong tay Hoàng Thiên cũng không ít, mấy chục kiện, tuy không có cái nào là thượng phẩm, nhưng những thứ này đủ để khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang phải điên cuồng.

So với tiên thiên linh bảo, y coi trọng hơn ba gốc tiên thiên linh căn thu được: trung phẩm tiên thiên linh căn Tử Kim Bồ Đào, mỗi ngàn năm có thể kết bốn mươi chín quả, ăn vào thành Kim Chi Đạo Thể; trung phẩm tiên thiên linh căn Ngân Hạnh, mỗi trăm năm ra tám mươi mốt quả, mỗi quả ẩn chứa một đạo thần thông; hạ phẩm tiên thiên linh căn Ngũ Thải Cốc Tuệ, có thể sinh sôi vô số cây con, nuôi dưỡng linh cốc.

Ba gốc tiên thiên linh căn này tuy không bằng Hoàng Trung Lý và Chu Thiên Tinh Thần Thụ, nhưng về mặt phát triển thế lực, chúng đều có tác dụng không thể xóa nhòa.

Vì vậy, Hoàng Thiên đã sớm đem chúng trồng vào bên trong Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》.

Cùng với việc pháp bảo ngày càng nhiều, tác dụng của 《Sáng Thế Kỷ》 dần dần lui về hậu trường, dù sao Thần Đạo mới là mấu chốt để nâng cao thực lực. 'Xem ra lượng kiếp sắp thật sự bắt đầu

rồi, ta cũng nên ra ngoài dạo một vòng!' Cảm giác được khí tức lượng kiếp trong Hồng Hoang vô cùng nồng đậm, Hoàng Thiên mới kết thúc bế quan.

Chỉ thấy y khẽ gọi một tiếng: "Huyền Thiên!" Trong nháy mắt, một luồng sáng xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên, chính là Huyền Thiên đạo đồng bảy tuổi, vui vẻ nói: "Lão gia!

Ngài xuất quan rồi ạ!" Bề ngoài nhìn Huyền Thiên không khác gì trước đây, nhưng thực tế đã là một tu sĩ Đại La sơ kỳ đỉnh phong.

Linh bảo tu hành chủ yếu là nguyên thần, nhục thân muốn đề thăng thì độ khó cực lớn, cho nên hiện tại Huyền Thiên chỉ có thể duy trì hình dáng trẻ con bảy tuổi.

"Huyền Thiên, hung thú lượng kiếp sắp bùng nổ triệt để, bản tôn muốn ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, mọi việc trong Thần Điện đều giao cho ngươi xử lý.

Nếu có nguy hiểm, có thể truyền âm thông báo cho ta!" Hoàng Thiên phân phó.

"Vâng vâng!

Lão gia yên tâm, ta nhất định sẽ trông coi Thần Điện thật tốt!" Huyền Thiên gật đầu, nghiêm túc nói.

Hoàng Thiên nở một nụ cười, y cũng không lo lắng về an nguy của Thần Điện. 50.

Chỉ cần có Huyền Thiên ở đó, cả Hồng Hoang này ngoại trừ y ra, ai có thể phá vỡ được sự phong tỏa của một cường giả Đại La Thần sơ kỳ chứ, đó chẳng phải là Thọ Tinh ăn thạch tín - chán sống rồi sao!

Sau đó, thần lực vận chuyển, y hóa thành một vệt thần hồng biến mất giữa thiên địa.

Đương nhiên, không ai phát hiện sự ra đi của Thần chủ, vì trong mấy ngàn năm qua, họ còn chưa từng thấy mặt Hoàng Thiên. …… Tiến vào Đại La Thần trung kỳ, Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, rời khỏi phạm vi thế lực của Thần Điện, bay về phía trung bộ Hồng Hoang.

So với khu vực do Thần Điện bao phủ, toàn bộ khu vực phía nam đã sản sinh ra rất nhiều thế lực lớn nhỏ, cả ngày chém giết không ngừng, sinh ra vô số kiếp khí.

Có thể thấy, khi hung thú lượng kiếp bùng nổ triệt để, những thế lực này đều sẽ trở thành lịch sử.

Nhưng Hoàng Thiên cũng không quan tâm, ngoài việc tiện tay chém giết vài con hung thú, y căn bản không hề động lòng, dù sao chém giết hung thú có thể nhận được khí vận, kiến có nhỏ cũng là thịt.

Bay thẳng một đường về phía trung bộ, những cảnh tượng dọc đường càng khiến đạo tâm của y thêm kiên định.

Là Hoàng Thiên từ hậu thế, y biết rõ rằng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Thánh Nhân) cũng không thể bất sinh bất diệt, vì chỉ cần có ngoại địch mạnh hơn xuất hiện, ngay cả Hồng Hoang cũng bị hủy diệt, thì họ cũng sẽ không còn tồn tại.

Ngay cả Bàn Cổ đại thần cảnh giới Thiên Đạo đỉnh phong cũng sẽ chết, huống hồ là y!

Đại La chỉ là điểm khởi đầu của Thần Đạo, sau đó còn có Hỗn Nguyên Kim Tiên (Thần Vương), Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Thần Đế), Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên (Thần Tôn), Thiên Đạo Cảnh (Tổ Thần), Đại Đạo Cảnh (Sáng Thế Thần).

Chỉ khi trở thành Thần Đế mới có đủ lực tự vệ ở Hồng Hoang, vì thế y không tiếc hao phí lượng lớn tinh lực để xây dựng Thần Điện.

“Tích lũy của sáu lượng kiếp, quả nhiên bất phàm!” Hoàng Thiên cưỡi mây, thong dong tiến về trung bộ Hồng Hoang, nhìn thấy khắp nơi đều là thiên tài địa bảo, vô số sinh linh qua lại, không khỏi cảm khái.

Bỗng nhiên, bước chân y khựng lại, cảm giác xung quanh có một luồng khí tức quen thuộc.

Không sai!

Chính là Thái Âm chi lực. ‘Hửm?’ Hoàng Thiên không khỏi nhíu mày.

Toàn bộ tinh thần trong tinh không Hồng Hoang đều đã bị y đánh dấu ấn Thần Đạo, Hy Hòa và Thường Hi trên Thái Âm Tinh cũng chưa xuất thế trong lượng kiếp này, vậy sinh linh có thể sử dụng Thái Âm chi lực là ai?

Hoàng Thiên mang theo nghi hoặc, điều khiển vân đài bay về phía nơi có Thái Âm chi lực nồng đậm.

Đúng lúc này, một trận tiếng đánh nhau kịch liệt truyền vào tai y.

“Ha ha ha!

Vọng Thư, bản tọa xem hôm nay ngươi làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của ba huynh đệ ta.

Ngoan ngoãn bó tay chịu trói, bản tọa nể mặt Tinh Thần Chi Mẫu, có thể tha cho ngươi một mạng!” Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, giọng nói kiêu ngạo đó xuyên thấu phương viên mấy chục vạn dặm, vừa hay bị Hoàng Thiên nghe được.

Chương 35

Y thầm nghĩ: 'Chẳng trách có Thái Âm chi lực, thì ra là Vọng Thư, nghe đồn là Đấu Mỗ Nguyên Quân, Mẹ của các vì sao, thực lực cường đại, danh bất hư truyền!' Sinh linh của lượng kiếp thứ sáu, nếu sống đến hậu thế, ít nhất cũng là Chuẩn Thánh đại viên mãn, thậm chí rất có khả năng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, y không ngạc nhiên khi Vọng Thư xuất hiện, vì nơi như tinh không Hồng Hoang tuyệt đối không thể bị một kẻ tàn dư Hỗn Độn như Tinh Không Lão Tổ độc chiếm, giống như trên mặt đất ngoài hung thú còn có tiên thiên sinh linh.

Ý chí Bàn Cổ tuyệt đối không cho phép sinh linh bản địa của Hồng Hoang bị phát hiện trước khi xuất thế, cho nên việc Hoàng Thiên không tìm thấy cũng là bình thường.

Trong lúc y đang suy nghĩ, vân đài đã vô tình tiếp cận khu vực giao chiến.

Với tu vi Đại La Thần trung kỳ, y thiết lập một trận pháp ẩn nấp, đừng nói là mấy kẻ này, ngay cả Hồng Quân cũng chưa chắc phát hiện được. …… "Hừ hừ!" Vọng Thư cười lạnh mấy tiếng, mặt lộ vẻ khinh thường: "Chỉ bằng ba tên rác rưởi các ngươi mà cũng tưởng Hồng Hoang này do các ngươi làm chủ sao?" "Đại địa, bản tọa không quản được.

Nhưng tinh không này đã định sẵn là vật trong đĩa của ba huynh đệ ta rồi.

Ta khuyên ngươi tốt nhất nên biết điều một chút, nếu không đến lúc thân tử đạo tiêu, hối hận cũng đã muộn!" Thương Thiên kiêu ngạo nói.

Lời vừa dứt, gương mặt xinh đẹp của Vọng Thư nữ thần, Tinh Thần Chi Mẫu, lập tức sa sầm, toàn thân lửa giận bốc lên.

Nàng lập tức lớn tiếng quát: "Ba người các ngươi thân là do thanh khí Hồng Hoang hóa thành, đáng lẽ phải tuân theo chính đạo, diệt sát hung thú, bảo vệ một phương Hồng Hoang an ninh, hiện tại lại công kích bản tôn, cũng là sinh linh Hồng Hoang, quả thực hỗn xược đến cực điểm!" Lúc này, Hoàng Thiên cũng đã hiểu rõ ngọn ngành.

Kẻ địch của Vọng Thư lại chính là ba sinh linh Hồng Hoang do ba đạo khai thiên thanh khí hóa hình thành, được hậu thế mệnh danh là con cưng của Thiên Đạo - Tam Thiên.

Y dùng thần niệm dò xét, bốn người trước mắt đều là Thái Ất Kim Tiên.

Trong đó, Tam Thiên đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, Vọng Thư cũng là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Chỉ là trong tay Vọng Thư có một kiện bảo vật, có thể dẫn động thất tinh chi lực bảo vệ bản thân, công phạt địch nhân, uy lực cực lớn, cho nên mới khiến Tam Thiên ném chuột sợ vỡ bình, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vốn dĩ Hoàng Thiên chỉ định xem náo nhiệt, nhưng bây giờ y phát hiện tiềm lực của Vọng Thư dường như không tồi.

Tinh Thần Chi Mẫu, tương lai có khả năng bồi dưỡng thành thủ lĩnh của chư thiên thần.

Lúc này, trên sân lại bắt đầu một vòng đối quyết mới.

Vọng Thư đầu đội 'Diễn Thiên Bàn', mình mặc Thất Thải Tinh Hà Tiên Y, thỉnh thoảng vung kiếm trong tay, chỉ thấy từng đạo tinh thần chi quang hóa thành vô tận sát khí, hướng về phía Tam Thiên.

Đứng đầu là Thương Thiên cũng không chịu thua kém, gọi ra một

cây đại kỳ màu đen, từng luồng sáng hiện lên, tựa như một tấm bình phong, bảo vệ vững chắc cho hai người còn lại.

Hai người còn lại cũng thi triển thần thông.

Thanh Thiên tay cầm ngọc thư, bắn ra từng tấc đoạn hồn chi khí, nơi nó đi qua hoa cỏ đều khô héo.

Quân Thiên thì có Liên Hoa Bảo Giám trước ngực tỏa ra ánh sáng u u, nhìn mà khiến người ta tâm thần bất an.

"Không tệ!

Quả nhiên là những người có đại thần thông bẩm sinh, đồ nghề trong tay mỗi người cũng không thua kém Vọng Thư bao nhiêu." Nhìn cảnh tượng trên sân, Hoàng Thiên gật đầu, mỉm cười nói.

"Ầm!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thanh lợi kiếm trong tay Vọng Thư nữ thần tỏa ra vô tận thần uy, tiếng rồng gầm hổ gầm bao phủ phương viên mười vạn dặm, từng đạo công kích như mưa sa, hướng về phía Tam Thiên.

Bảo kỳ trong tay Thương Thiên tuy phòng ngự không tồi, nhưng dưới sự tấn công điên cuồng như vậy cũng có vẻ hơi yếu thế.

Dưới sự tấn công của Vọng Thư, phương viên mười vạn dặm, sơn hà vỡ nát, hư không sụp đổ, vô số sát khí quét qua, khiến người ta nhìn mà chùn bước.

"Không ổn!

Đại ca cẩn thận!" Quân Thiên thấy một đạo kiếm khí lao thẳng về phía Thương Thiên, sắc mặt lập tức đại biến, kinh hô.

Thanh Thiên bên cạnh vội vàng ném ra một viên linh bảo hình châu màu ngọc, đánh tan kiếm khí, mới coi như hữu kinh vô hiểm.

"Khốn kiếp!" Thương Thiên may mắn tránh được đòn tấn công,

triệt để nổi giận.

Toàn thân pháp lực bộc phát, liên tục bấm pháp ấn, Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay dẫn động vô tận tiên thiên linh khí trấn áp Vọng Thư.

Đây là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, uy lực có thể thấy được.

Thế công kín như bưng của Tam Thiên đã áp chế Vọng Thư.

Lúc này cục diện chiến đấu đã thay đổi, trên gương mặt tinh xảo của Vọng Thư nữ thần đã phủ một lớp mây đen, vẻ u oán nồng đậm.

Là một trong những tiên thiên ma thần đỉnh tiêm, sinh linh vô thượng do tinh không thai nghén, trời sinh đã có chí bảo 'Diễn Thiên Bàn', có thể diễn hóa thiên cơ làm của riêng, không ngờ lại bị Tam Thiên thiết kế hãm hại.

"Chẳng lẽ hôm nay bản thần định sẵn phải thân tử đạo tiêu trên đại địa Hồng Hoang này sao?" Vọng Thư không kìm được tiếng than trong lòng.

"Giết!" Lúc này, đòn tấn công của Tam Thiên đã chuẩn bị xong.

Thương Thiên dẫn động vô tận tiên thiên linh khí ngưng kết thành thực thể, hóa thành vô số thiên kiếm dày đặc, bao phủ lấy Vọng Thư.

Thanh Thiên và Quân Thiên cũng không rảnh rỗi, linh châu và bảo giám trong tay kích phát ra uy năng kinh khủng chưa từng có.

Hoàng Thiên đang chuẩn bị ra tay bên cạnh, sắc mặt khẽ biến, thầm nghĩ: "Không ổn!

Đòn tấn công của ba tên này lại có thể sánh ngang với Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Vọng Thư chắc chắn không đỡ nổi!" Y không hề đánh giá thấp họ, không ngờ họ lại đột nhiên bộc phát ra sức mạnh của Đại La

Kim Tiên sơ kỳ.

Quả nhiên mỗi một tiên thiên thần ma đỉnh tiêm đều không đơn giản.

Vọng Thư nữ thần trên sân cũng hoảng sợ.

Đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, một người phụ nữ cuối cùng cũng không thể bình tĩnh như nước.

"Chu thiên tinh thần!

Nghe ta hiệu lệnh, kết thành bình chướng, hộ thân ngươi!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hoàng Thiên thầm bấm thủ ấn, Chu Thiên Tinh Thần Đồ hóa thành một luồng sáng, lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu Vọng Thư.

So với các pháp bảo khác, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Chu Thiên Tinh Thần Đồ là hợp nhất với sự tồn tại của Vọng Thư.

Nó lập tức kết nối với 'Diễn Thiên Bàn', điều động lực lượng của tinh không Hồng Hoang, không chỉ chặn được đòn tấn công mà còn bình ổn thiên cơ trong phạm vi trăm vạn dặm.

"Khốn kiếp!

Chương 36

Tiếp tục giết cho ta!" Thương Thiên thấy đòn tấn công của mình bị phá vỡ, lửa giận trong lòng càng bùng lên dữ dội.

Hắn lập tức dồn toàn bộ pháp lực vào cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Tức thì, một cây đại kỳ màu đen hóa thành một tấm vải che trời vô tận, xuất hiện giữa thiên địa, che khuất cả mặt trời.

Lúc này, Hoàng Thiên đã đến nơi.

Thấy cảnh này, lửa giận lập tức bùng lên, cũng không quản ba bảy hai mốt, gọi ra Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm, nhắm thẳng vào ba huynh đệ Thương Thiên mà chém một nhát.

"Vút!" Một đạo Lục Thiên kiếm khí dài tám trượng bắn ra, lao thẳng về phía đại kỳ màu đen.

"Ầm!" Đòn tấn công chí cường của Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm lập tức đánh trúng mặt cờ của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tố Sắc Vân Giới Kỳ, va chạm với đại chiêu đang ngưng tụ kia, gây ra một cơn bão kinh thiên động địa.

Vạn dặm xung quanh, hư không sụp đổ, linh khí hỗn loạn.

"Tên khốn nào!

Là ai?

Lại dám nhúng tay vào chuyện của huynh đệ ta!" Thấy đại chiêu đang ngưng tụ bị phá vỡ, Thương Thiên triệt để nổi giận, lập tức gầm lên.

Ngay cả Tố Sắc Vân Giới Kỳ vốn đang bao phủ trên không cũng vì

Lục Thiên kiếm khí mà thu nhỏ lại thành một lá cờ nhỏ xíu, bay về tay Thương Thiên.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Chu Thiên Tinh Thần Đồ và Diễn Thiên Bàn tương hỗ lẫn nhau, dẫn động vô tận tinh không chi lực, từng đạo tinh quang rủ xuống người Vọng Thư, khiến nàng trông càng thêm mỹ diễm, không thể xâm phạm!

"Ngươi là ai?

Vì sao lại cứu ta!" Vọng Thư thoát nạn, nhìn nam tử uy nghiêm mặc Tinh Thần Vạn Tượng Bào, đầu đội Tử Vi Lăng Vân Quan, chân đạp một đôi Thất Tinh Trục Nhật Ngoa giữa sân, có chút ngẩn ngơ.

Vừa rồi đòn tấn công đó có thể sánh ngang với Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ngay cả nàng cũng không thể chống cự, chỉ có thể chờ chết, lại bị nam tử trước mắt nhẹ nhàng vung một kiếm giải quyết, quả thực không thể tin nổi!

"Nghiệt súc đáng chết, hôm nay nếu không nói ra một lý do, bản tọa tất sẽ khiến ngươi thân tử đạo tiêu!" Quân Thiên nhỏ tuổi nhất, thấy đại ca bị thương, lập tức quát lên.

Chưa kịp nói xong, chỉ thấy một đạo kiếm khí đen kịt trong nháy mắt xuất hiện trước mắt mọi người, xé rách hư không, lao về phía Quân Thiên.

Mặc dù Quân Thiên tính tình nóng nảy, nhưng cũng không phải kẻ ngốc.

Trước khi lên tiếng, hắn đã cảnh giác đối thủ, treo hộ thân linh bảo - Quân Thiên Bảo Giám - trên đỉnh đầu.

Nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Quân Thiên Bảo Giám có lực phòng ngự kinh người, lại bị đạo kiếm khí đen kịt đó đánh vỡ quang

tráo, đâm thẳng vào thân bảo giám.

"Phụt!" Ngay tại chỗ, Quân Thiên phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm, nhuộm đỏ cả ngàn dặm xung quanh.

Tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn có thể thấy được!

"Lũ sâu kiến quèn lại dám ăn nói xằng bậy trước mặt bản tôn, chẳng lẽ ngươi tưởng rằng bằng cái nhục thân nửa vời đó có thể cản được ta sao?" Hoàng Thiên khinh thường nói.

Mặc dù ba tên trước mắt đều do khai thiên thanh khí hóa thành, lại mượn cửu thiên cương phong ngưng luyện thành Thiên Thanh Thần Thể.

Nhưng, một Thái Ất Kim Tiên trước mặt Đại La Thần cũng chỉ là cặn bã, huống hồ nhục thân của chúng còn không bằng cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Thật sự tưởng rằng đệ nhất hung kiếm tiên thiên – 'Lục Thiên' – ăn chay sao?

Tru Tiên không xuất, Lục Thiên vô địch.

Dù Tru Tiên Kiếm Trận có xuất hiện cũng chưa chắc địch lại Lục Thiên Kiếm.

"Đạo hữu có phải quá bá đạo rồi không, tự dưng nhúng tay vào tranh đấu của chúng ta, bây giờ lại làm thương huynh đệ của ta?" Thấy Quân Thiên bị đánh thương, Thương Thiên lập tức không nhịn được lửa giận trong lòng, tiến lên chất vấn.

Nhưng Hoàng Thiên còn không thèm liếc mắt một cái.

Một con 'sâu kiến' cũng xứng để bản tôn giải thích sao, Hồng Hoang chẳng phải sẽ loạn hết cả lên.

"...." Bị người ta phớt lờ, Thương Thiên tức đến méo miệng.

Ngược lại, Vọng Thư đang được 'bảo vệ' ở bên cạnh, nhìn bóng người trước mắt, dường như cảm thấy một tia khí tức quen thuộc.

Mỗi bước một kim liên, hư không linh khí sinh.

Hoàng Thiên cứ thế thong thả đi đến trước mặt Vọng Thư, gật đầu nói: "Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, chỉ còn một bước cuối cùng là đến đại viên mãn.

Ngươi không hổ là Tinh Thần Chi Mẫu, ma thần đỉnh tiêm do khí vận tinh không Hồng Hoang kết hợp với tiên thiên Thái Âm bản nguyên sinh ra!" Lời vừa dứt, không chỉ Vọng Thư biến sắc, ngay cả Tam Thiên bên cạnh cũng kinh hãi như vậy.

Người này chỉ liếc mắt một cái mà đã nhìn ra cả căn nguyên của người khác, quả thực không thể tin nổi.

Quân Thiên bị thương, hấp thu một ít tiên thiên linh khí mới hồi phục, không nhịn được hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?

Những đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang ta đều biết, nhưng ngay cả Hồng Quân cũng không có tu vi mạnh mẽ như vậy!" Tuy nhiên, Hoàng Thiên không để ý, chỉ lặng lẽ nhìn Vọng Thư, nói: "Ngươi có nhận ra bản tôn không?" Tam Thiên nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Bọn họ làm sao không hiểu, 'người lạ' này rõ ràng là nhắm vào Vọng Thư mà đến.

Xem ra, người ta và Vọng Thư có 'gian tình'!

Chỉ là, họ không hiểu, nếu có một chỗ dựa vững chắc như vậy, Vọng Thư sao lại bị ba huynh đệ họ dồn đến bước đường này.

Nếu không, nam tử tóc vàng trước mắt chỉ cần vung tay một cái là có thể ném bọn họ ra ngoài cửu trọng thiên cương, chịu hình phạt của thiên lôi địa hỏa.

“Đa tạ đạo hữu đã ra tay cứu giúp, bần đạo cảm kích vô cùng.

Chỉ là không biết tại sao khí tức trên người ngài lại quen thuộc như vậy?” Trên gương mặt tinh xảo của Vọng Thư hiện lên một tia nghi hoặc.

“Ha ha ha!

Hồng Hoang sơ khai ta đã là Thần, Hồng Quân lão tổ còn phải xếp sau.

Chư thiên tinh không tôn ta làm chủ, vạn năm thanh thiên mênh mông cuồn cuộn!

Chương 37

Ngươi bây giờ đã hiểu chưa?" Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 hiện ra trên đỉnh đầu, bắn ra vô tận thần quang, chiếu rọi khắp trăm vạn dặm đại địa.

Tam Thiên vốn không hiểu, nhưng khi thấy vô tận uy áp ẩn chứa trong thần quang ngập trời, mơ hồ xen lẫn vài tia nguy hiểm, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Họ có thể cảm nhận được mối đe dọa mà người này gây ra cho mình sâu đến mức nào.

"Ngài là vị đó?" Vọng Thư không dám tin hỏi.

Mấy lượng kiếp trước, khi nàng còn chưa sản sinh linh trí, đã cảm giác được khí vận tinh không không ngừng tụ tập về một sinh linh.

Vì lúc đó thực lực không đủ, nên nàng cũng không dám đi hỏi cho ra lẽ.

Mãi đến ba nguyên hội trước, một đạo thiên địa vĩ lực quét qua toàn bộ tinh không, bao gồm cả Thái Âm Tinh, mới khiến nàng triệt để tỉnh lại và hóa hình.

Sức mạnh bí ẩn đó và thần lực trên người nam tử tóc vàng trước mắt cực kỳ tương tự, ấm áp như ánh dương, khiến nàng có cảm giác như được trở về với tinh không.

"Không sai!

Chính là bản tôn.

Mấy nguyên hội trước, ta từng thanh trừng hung thú trong tinh không, tiêu diệt tàn dư của Hỗn Độn Tinh Thần Ma Thần, bố trí đại trận trong vô tận tinh thần, biến tinh không Hồng Hoang thành một

tấm bình phong không thể phá vỡ, và để lại ấn ký công pháp trên mỗi một tinh thần." "Nhưng ngàn vạn lần tính toán vẫn có một thiếu sót.

Cũng chính vì vậy mà khí vận của bản tôn mãi không thể viên mãn.

Vọng Thư, ta là chủ của ba mươi ba Thiên Đình và tinh không Hồng Hoang, ngươi có nguyện làm Nguyệt Thần dưới trướng ta không?

Gánh vác ánh huy hoàng của tinh thần, chiếu rọi chư thiên!" Thần quang quanh thân Hoàng Thiên rực rỡ, khiến người ta kính nể, tựa như đang đối mặt với thần linh vô thượng.

Một phen nói chuyện khiến Vọng Thư càng thêm tâm thần xao động.

"Hít!" Tam Thiên nghe vậy, toàn bộ đều hít một hơi khí lạnh.

Vốn chỉ đoán người này là chỗ dựa của Vọng Thư, không ngờ bây giờ lại thật sự sắp thành 'đùi to' của người ta.

Hay lắm!

Hồng Hoang sơ khai đã tồn tại rồi, thậm chí còn sớm hơn cả Hồng Quân, ngay cả tàn dư của Hỗn Độn Ma Thần cũng bị Hoàng Thiên xử lý, có thể thấy người này khủng bố đến mức nào!

Thông minh như Tam Thiên, đầu óc quay nhanh như chớp, hai mắt đảo quanh tứ phía, linh bảo trong tay rục rịch, dường như đang tìm cơ hội thích hợp nhất để đánh lén tên kia một cái rồi bỏ chạy.

Lúc này, họ chỉ biết chửi mẹ trong lòng.

Ai nói Hồng Quân lão tổ mạnh nhất Hồng Hoang chứ, rõ ràng là Hoàng Thiên Thần chủ mới đúng!

Khi bọn họ còn chưa xuất thế, người ta đã quét sạch hung thú

trong tinh không rồi, chẳng trách toàn bộ tinh không trông vững như thành đồng.

"Nguyệt Thần Vọng Thư ra mắt Thần chủ!" Lúc này, Vọng Thư cũng đã suy nghĩ rõ ràng, lập tức cúi người hành lễ.

Thời buổi này có đùi to mà không ôm thì đúng là đồ ngốc.

"Tốt!

Tốt!" Hoàng Thiên liên tục khen tốt, thần lực trong tay vung lên, trong nháy mắt đã truyền công pháp tinh thần 《Chu Thiên Tinh Thần Quyết》 cho Vọng Thư.

Là Nguyệt Thần, nàng là người thích hợp nhất để tu hành công pháp Thần Đạo.

Trong toàn bộ tinh không Hồng Hoang, Thái Âm Tinh vô cùng tôn quý, chỉ có Thái Dương Tinh, Tử Vi Tinh mới có thể sánh bằng.

Huống hồ nàng lại là tiên thiên ma thần đỉnh tiêm do khí vận tinh không hóa sinh, được cả Đại Đạo và ý chí Bàn Cổ song trọng ưu ái.

Chỉ cần không vẫn lạc, tương lai đạt đến Hỗn Nguyên Đại La không hề có áp lực.

Nếu tu luyện Thần Đạo, lấy Thái Âm là con mắt phải của Bàn Cổ để ngưng tụ quyền hành Thần Đạo, thì đó tuyệt đối là một thần vị không thua kém Thánh Nhân hợp đạo.

Sau khi thu nhận Vọng Thư, Hoàng Thiên mới chuyển ánh mắt sang Tam Thiên, nhàn nhạt nói: "Các ngươi đã nghĩ xong nên giải quyết thế nào chưa?" Tức thì, trên mặt Tam Thiên lộ ra một tia bi phẫn.

Cục diện vốn đang tốt đẹp lại bị tên trước mắt đột nhiên xen vào, hủy trong chốc lát.

Bây giờ lại còn tiếp tục bắt nạt, quả thực có còn lý lẽ không.

Quân Thiên trẻ tuổi nhất không nhịn được tức giận nói: "Hoàng Thiên!

Ân oán giữa ba huynh đệ ta và Vọng Thư vốn không liên quan đến ngươi.

Ngươi đã tùy tiện nhúng tay rồi, bây giờ lại còn bắt ta phải giải thích, quả thực là khinh người quá đáng!" "Hừ hừ!" Hoàng Thiên còn không thèm liếc mắt một cái, lập tức cười lạnh: "Cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh sống sót.

Các ngươi ở Hồng Hoang nhiều năm như vậy, chẳng lẽ đến điều này cũng không hiểu sao?" "Bản tôn nói cho các ngươi biết, ở đây, ta chính là thiên lý.

Mấy đạo khai thiên thanh khí quèn, thật sự tưởng mình là con cưng của Thiên Đạo sao, lại dám phóng túng như vậy trước mặt bản tôn.

Ta thấy các ngươi sống ngán rồi!" Lời này khiến Thương Thiên, Thanh Thiên bên cạnh cũng không nhịn được mà bộc phát.

Có thể nhịn, nhưng điều này thì không thể nhịn!

Thấy Tam Thiên bị kích nộ triệt để, Vọng Thư không đứng yên được nữa, vội vàng khuyên: "Thần chủ!...." "Hửm?" Hoàng Thiên liếc mắt một cái, khiến Vọng Thư lập tức ngậm miệng.

Mặc dù nàng lo lắng Tam Thiên có ẩn giấu sát chiêu hay không, giống như đối phó với nàng để đối phó với Thần chủ.

Nhưng bây giờ, Vọng Thư không có cách nào ngăn cản được.

Ai bảo thực lực yếu kém, chỉ có thể đứng một bên nhìn, làm đội cổ vũ cho Thần chủ.

“Đại ca, nhị ca, động thủ! 51.

Ta ngược lại muốn xem xem cái gọi là người mạnh nhất Hồng Hoang rốt cuộc là thứ gì!” Quân Thiên cười lạnh nói.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hai người còn lại lần lượt thúc giục Tố Sắc Vân Giới Kỳ và Thủy Linh Châu, vô tận tiên thiên linh khí hóa thành núi Thái Sơn, trực tiếp đè xuống Hoàng Thiên, phảng phất như muốn ép y thành thịt vụn.

Chương 38

Là do ba đạo khai thiên thanh khí hóa hình thành, căn nguyên không hề thua kém bất kỳ tiên thiên ma thần đỉnh tiêm nào, lại còn có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bầu bạn, thực lực cường đại.

Một khi liên hợp, đòn tấn công phát ra đủ để sánh ngang với Đại La Kim Tiên.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Nguyệt Thần Vọng Thư, người do khí vận tinh không hóa hình, lại bị Tam Thiên áp chế.

Một chọi một đương nhiên không sợ, nhưng một chọi ba thì chưa chắc, ba người bọn họ có thể cộng dồn công kích, quả thực là một tồn tại như BUG.

"Thần chủ cẩn thận, bản nguyên của Tam Thiên tương thông, có thể cộng dồn công kích!" Vọng Thư lo lắng lên tiếng nhắc nhở.

"Lũ sâu kiến tầm thường có gì đáng nhắc đến!" Hoàng Thiên khinh thường nói.

Chỉ thấy y vung tay một cái, "Tinh thần chi lực trợ ta hỏa thế, Thái Dương Âm Hỏa không gì không đốt!" Trong nháy mắt, một cỗ kim diễm cực hàn quét qua cả vùng đất, nơi nó đi qua, hư không hóa thành hư vô, tử khí lan tràn.

"Thứ gì vậy?" Thương Thiên sắc mặt đại biến, không ngờ Hoàng Thiên lại có thần thông như vậy.

Một loại hỏa diễm vừa giống Thái Dương Chân Hỏa, nhưng bên trong lại cực hàn kinh khủng như Thái Âm, khiến người ta phòng không kịp trở tay.

"Tam vị nhất thể, thanh khí hợp!" Thanh Thiên, Quân Thiên liên

tục bấm pháp ấn, thanh sắc ngọc sách, Quân Thiên Bảo Giám, Thủy Linh Châu trong tay bộc phát ra uy năng chưa từng có, tạo thành từng đạo bình chướng, chắn trước mặt Tam Thiên.

Chỉ là họ không biết, Hoàng Thiên chỉ mới dùng đến thủ đoạn thấp kém nhất.

Sư tử vồ thỏ nào có dùng toàn lực, nếu thật sự chém một kiếm xuống, e rằng Tam Thiên sẽ liều mạng chạy trốn.

Mỗi một tiên thiên ma thần đỉnh tiêm đều không phải dạng vừa, thủ đoạn của họ đủ để họ chạy thoát dưới tay Đại La Kim Tiên.

"Xèo!

Xèo!

Xèo!" Thái Dương Âm Hỏa do vô tận tà khí, oán khí ở mặt âm của Thái Dương Tinh thai nghén sinh ra, uy lực không hề thua kém Thái Dương Chân Hỏa cương mãnh bá liệt.

Nơi nó đi qua, tiên thiên linh khí, hỗn độn chi lực đều bị đốt thành hư vô, chỉ để lại từng luồng tử khí.

Vào thời điểm hung thú lượng kiếp bắt đầu này, toàn bộ đại địa Hồng Hoang khắp nơi đều là hung sát chi khí và vô tận oán hận chi khí, hoàn toàn trở thành nhiên liệu cho Thái Dương Âm Hỏa, khiến nó càng trở nên bùng cháy.

Tam Thiên tuy toàn thân là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại có thủ đoạn bảo mệnh, nhưng Thái Dương Âm Hỏa quả thực độc địa.

Nó thông qua việc đốt cháy tà khí, hung sát chi khí trong hư không, đốt cháy cả nỗi sợ hãi trong lòng người, khiến người ta toàn thân run rẩy.

"Đại ca!

Nhị ca!

Ngọn lửa này thực sự quá tà môn.

Nếu cứ để nó tiếp tục cháy, e rằng uy lực sẽ vượt xa Đại La.

Chúng ta dù có chí bảo hộ thân cũng không cản được ngọn lửa ngày càng hung hãn này." Mặc dù Quân Thiên nhỏ tuổi nhất, nhưng lại là tiên thiên ma thần giỏi diễn hóa nhất trong số họ.

Quân Thiên Bảo Giám tựa như một cỗ máy trí tuệ nhân tạo cỡ lớn, không ngừng phân giải Thái Dương Âm Hỏa, nắm bắt đặc tính của nó.

"Khốn kiếp!

Tên nghiệt súc Hoàng Thiên đáng chết, lại có cả thứ không ai biết đến như Thái Dương Âm Hỏa, rốt cuộc là giống loài gì, chẳng lẽ là tàn dư của Hỗn Độn Ma Thần?" Thanh Thiên lạnh lùng nói.

Lúc này, Thương Thiên, người đứng đầu Tam Thiên, lập tức gọi ra một cuộn gấm màu vàng, toàn thân pháp lực kích động, "Phong thiên tỏa thần, hộ ngã chi thân, đi cho ta!" Trong nháy mắt, cuộn gấm màu vàng hóa thành một lớp hộ tráo thần lực vô tận, kết nối với khí vận thiên địa, triệt để bao phủ Thái Dương Âm Hỏa vào trong.

"Ba tên này thật không đơn giản, lại có loại bảo vật này, có thể mài mòn Thái Dương Âm Hỏa của bản tôn." Hoàng Thiên vẻ mặt hứng thú quan sát Thương Thiên.

Nhưng đúng lúc này, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 trong đầu y tỏa sáng rực rỡ, ẩn hiện cảm giác rục rịch.

"Đinh đong!

Túc chủ!

Nhất định phải lấy được quyển Thiên Thư đó, chỉ cần có nó, ta có

thể dung nhập vào Hồng Hoang, tiến hành đại nghiệp phong thần!" Hệ thống vội vàng nói.

Lúc này, ánh mắt Hoàng Thiên trong nháy mắt thay đổi, trở nên tràn đầy tính xâm lược, phảng phất như đang nhìn một miếng thịt béo.

Ngược lại, Tam Thiên đối diện cảm nhận được ánh mắt nóng rực đầy tham lam đó, không khỏi rùng mình.

"Giết!" Thương Thiên đứng đầu cưỡng ép xua đi những cảm xúc dư thừa trong đầu, lập tức hét lớn, cuộn gấm màu vàng trong tay quét tới.

Nhất thời, Thiên Thư, Ngọc Thư, Thủy Linh Châu, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Thiên Thanh Xích… không thứ nào không tỏa ra thần quang rực rỡ, uy năng thi triển đến cực hạn.

Chỉ thấy xung quanh sát khí ngút trời, sát cơ tung hoành.

"Lũ sâu kiến không ra gì!" Tuy nhiên, Hoàng Thiên lắc đầu, mặt lộ vẻ khinh thường, ngay cả tay cũng không nhấc lên, cứ thế nhẹ nhàng đứng tại chỗ, chờ đợi cái gọi là đòn tấn công ập đến.

Thế công của ba người Thương Thiên cực kỳ mãnh liệt, sát khí lạnh lẽo thấu xương, phảng phất như hủy thiên diệt địa, không thể ngăn cản.

Đặc biệt là cuộn gấm màu vàng do Thiên Thư hóa thành, mang theo uy áp thần đạo hoàng hoàng vô tận, lấy Thiên Đạo không thể với tới làm dẫn dắt, trấn áp hư không.

Đột nhiên, thiên địa biến sắc, vạn vật thần phục. 52. 'Ta ngược lại muốn xem các ngươi lũ sâu kiến rốt cuộc có thủ đoạn gì!' Hoàng Thiên tuy mặt tỏ vẻ khinh thường, nhưng trong lòng lại rất coi trọng.

Thần niệm luôn kết nối với Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trong đầu.

Y cũng không ngốc, nhục thân Đại La Thần tuy sánh ngang với hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng người ta có tới bảy tám kiện ít nhất cũng là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu để chúng toàn bộ đập vào, chẳng phải nhục thân sẽ có vấn đề, hình thần câu diệt sao.

"Nhất niệm hoa khai!

Quân lâm thiên hạ!" Đúng lúc này, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trong nháy mắt xuất hiện dưới chân Hoàng Thiên.

Chương 39

Linh khí trên mặt đất xung quanh ngưng kết thành thực thể, hóa thành vô tận bạch liên, lấp lánh Chu Thiên Thanh Linh Bỉnh Thánh Chi Khí, tịnh hóa mọi ô uế trên thế gian.

"Ầm!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thiên Thư, Ngọc Thư, Quân Thiên Bảo Giám, Thủy Linh Châu… tất cả đều nhắm vào Hoàng Thiên mà tấn công. 53.

Thiên Đạo chi lực, chính khí chi linh, bình hành đại đạo… mấy chục đạo pháp tắc giao thoa trên đó, mang theo sự hủy diệt vô tận va chạm với Thập Nhị Phẩm Bạch Liên, gây ra một cơn bão kinh khủng, vạn dặm đại địa xung quanh tan hoang.

Cũng may đại địa Hồng Hoang có ý chí Bàn Cổ chiếu cố, nếu không, một trận giao chiến với uy thế sánh ngang Đại La trung kỳ đủ để khiến mọi người khốn đốn.

Mặc dù lực tấn công của Tam Thiên mạnh mẽ, không thua kém Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng Hoàng Thiên lại không hề bị tổn thương.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên dưới chân y càng thêm nguy nga sừng sững, cắm rễ vào trong tiên thiên linh khí, tỏa ra khí tức tịnh thế thuần khiết.

Khi dư âm hoàn toàn tan đi, trên mặt Tam Thiên hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó lớn tiếng chửi rủa: "Khốn kiếp!" Không ngờ Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên của Hoàng Thiên lại mạnh mẽ đến vậy.

Đòn tấn công cuối cùng của họ ngay cả một sợi lông của đài sen cũng không làm tổn thương.

Thực tế, cũng có một chút tác dụng, vì Hoàng Thiên vào thời khắc cuối cùng đã mở ra một phần ba phòng ngự của bạch liên, để thần thể cưỡng ép tiếp xúc với đòn tấn công của đối phương, kết quả là đổi lấy cơn đau thấu tim gan hiện tại.

"Phú quý tìm trong hiểm nguy, cơ duyên quả nhiên phải ở giữa lằn ranh sinh tử mới có thể thể hiện ra." Thông qua trận chiến vừa rồi, Hoàng Thiên phát hiện nhục thân lại tiến bộ một chút, chỉ còn cách cường độ của trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không xa.

Chỉ cần tu luyện thêm một chút, tu vi nhục thân Đại La Thần hậu kỳ là điều trong tầm tay.

"Hay cho một Tinh Không Chí Tôn, Hoàng Thiên đạo hữu quả nhiên phúc trạch sâu dày, ngay cả thập nhị phẩm liên đài có phòng ngự vô song cũng có.

Xem ra giữa Hồng Hoang này, e rằng không ai có thể giàu có hơn đạo hữu." Trong lời nói của Thương Thiên mang theo một cỗ chua xót, quả thực là ghen tị đến phát hờn.

Ai mà không biết mỗi một hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên đều là tinh hoa, thập nhị phẩm liên đài do nó hóa thành không chỉ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phòng ngự vô song, mà trấn áp khí vận còn vô địch thiên hạ.

Hiện nay, liên đài được phát hiện chỉ có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của La Hầu.

Nhưng người ta dựa vào Diệt Thế Hắc Liên không ngừng gây ra sát lục mà bất bại, có thể thấy thần uy của nó.

Không biết liên đài của Hoàng Thiên là tòa nào, nhưng nhìn bộ dạng này, phòng ngự vô song, tuyệt đối là do hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Thử hỏi Tam Thiên sao có thể không ghen tị chứ?

“Được rồi, đừng nịnh nọt nữa.

Dù có nịnh bản tôn, bản tôn cũng không thể tha cho các ngươi.

Mau đem hết chiêu số ra dùng đi, nếu không sẽ không còn cơ hội nữa đâu.” Hoàng Thiên khinh bỉ.

Thật sự tưởng y ngốc sao!

Nịnh vài câu là sẽ tha cho đối thủ, đã kết thành mối thù sinh tử như vậy, quả thực là si tâm vọng tưởng.

“....” Thương Thiên bị lời nói đó tức đến nỗi tam thi thần suýt nhảy dựng lên, nhưng lúc này, Thanh Thiên lại đột nhiên ngăn cản.

“Nghe nói Hoàng Thiên đạo hữu có một tòa Thần Điện dưới trướng, đang cần mở rộng thế lực.

Ngài thấy ba huynh đệ chúng ta thế nào?

Chẳng phải so với Vọng Thư đạo hữu thì càng thích hợp làm đối tác hợp tác của ngài hơn sao?” Lúc này, Thanh Thiên chậm rãi nói.

Trải qua mấy trận đối chiến, hắn phát hiện không những không đánh thắng được Hoàng Thiên, mà ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Diễn Thiên Sách không ngừng phát ra cảnh báo, có thể thấy người này mạnh mẽ đến mức nào.

Nếu người ta muốn thu phục Vọng Thư, vậy chứng tỏ người ta đang cần thuộc hạ có thể dùng được.

Vì vậy Thanh Thiên mới thử đi một con đường khác để thăm dò đối phương.

Nhưng điều Thanh Thiên không biết là, Vọng Thư căn bản không

phải bị thu phục, mà là thần phục.

Thân phận của nàng chỉ là Nguyệt Thần dưới trướng Thần chủ, tương đương với thuộc hạ, làm sao có thể hợp tác chứ?

"Ha ha ha!" Hoàng Thiên phảng phất như nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, lập tức nói: "Não bị cửa kẹp rồi à?

Đánh không lại bản tôn thì đầu hàng, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, quả thực không biết điều!" "Tên khốn đáng chết!" Mắt Quân Thiên như muốn tóe máu.

Nếu không phải Thanh Thiên cứ giữ lại, e rằng hắn đã xông lên rồi.

"Tên thất phu lỗ mãng kia, trước nhúng tay vào ân oán của chúng ta và Vọng Thư, giờ lại vũ nhục huynh đệ chúng ta.

Trong Hồng Hoang chưa từng thấy kẻ nào không biết xấu hổ như vậy.

Bản tọa không ra oai, thật sự tưởng ta sợ ngươi chắc." Thương Thiên triệt để nổi giận. 'Ủy khuất cầu toàn' không những không được người ta đồng ý, ngược lại còn bị một trận chế giễu.

Có thể nhịn, nhưng điều này thì không thể nhịn.

"Lục Thiên Diệt Thần!

Đi cho ta!" Tuy nhiên, đáp lại họ chỉ là vô số kiếm khí của Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm.

Trong phút chốc, đại địa rung chuyển, phong vân biến sắc, sóng xung kích quét qua phương viên trăm vạn dặm, mười mấy kiện linh bảo binh binh bang bang chiến đấu không ngừng. …… Mười mấy năm sau. 'Cũng gần xong rồi!' Hoàng Thiên cảm thấy chơi cũng đã đủ, nhục thân cũng đã phục hồi đến trạng thái tốt nhất.

Về phần những chiêu số không ra gì của Tam Thiên, y đã quá quen thuộc rồi.

"Ầm!!" Tâm niệm vừa động, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 tỏa ra thần quang rực rỡ, phong tỏa phương viên trăm vạn dặm, ngay cả thiên cơ cũng vì thế mà ảm đạm.

"Đại ca!

Chương 40

Không ổn, tên này đã ẩn giấu thực lực!" Thanh Thiên giỏi suy diễn, sắc mặt đột biến, vội vàng nói.

"?" Thương Thiên tuy không rõ Hoàng Thiên rốt cuộc đã làm gì, nhưng cảm giác được linh bảo hình sách màu vàng lấp lánh trước mắt không dễ chọc, uy năng vượt xa cực phẩm linh bảo Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay hắn.

Tuy nhiên, lúc này đã muộn.

Bất kể là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trước mặt Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đều trở nên vô dụng.

Huống hồ Hoàng Thiên đã mất hết kiên nhẫn.

Ba tên Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ quèn, cộng lại cùng lắm chỉ sánh ngang với Đại La Kim Tiên sơ kỳ, làm sao có thể làm tổn thương một Đại La Thần trung kỳ chính hiệu chứ.

Nếu không phải vì chờ nhục thân phục hồi, y đã chẳng lãng phí thời gian chơi đùa với đám này.

Lúc này, hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, 《Sáng Thế Kỷ》 phong thiên tỏa địa, Lục Thiên Kiếm càn quét càn khôn, trên mảnh đất Hồng Hoang này, là thích hợp nhất để hủy thi diệt tích.

"Vút!!" Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 liên tục bắn ra mấy đạo thần lực, trong nháy mắt cắt đứt liên hệ tâm thần giữa Thiên Thư, Thủy Linh Châu, Thiên Thanh Xích và Tam Thiên.

"Phụt!" Tam Thiên ngay tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi.

Ba kiện linh bảo đó đều là bạn sinh linh bảo, đã dùng tâm thần tế luyện từ lâu, thân thuộc như tay chân.

Bị người khác cưỡng đoạt đi, sao có thể không tổn hại đến bản thân.

"Tên súc sinh đáng chết!

Ngươi lại dám…." Quân Thiên vẻ mặt oán hận chỉ vào Hoàng Thiên, nửa ngày không nói nên lời.

Đúng lúc này, Thương Thiên đứng đầu từ trong người lấy ra một thứ đen thui, ném lên không trung. 'Ầm!' Cùng với tiếng nổ kinh khủng, mười vạn dặm xung quanh đều hóa thành hư vô, đại địa trở nên một màu tử khí trầm trầm.

Trong khoảnh khắc đó, Vọng Thư vội vàng dùng 'Diễn Thiên Bàn' bao phủ toàn thân, ngay cả Hoàng Thiên cũng vận dụng Thập Nhị Phẩm Bạch Liên bảo vệ mình.

Không ngờ tên Thương Thiên này lại ngưng kết lượng lớn khai thiên sát khí thành một viên châu nhỏ, một khi phát nổ, sát khí lập tức quét qua, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không dám dễ dàng trêu chọc, quả thực không phải người.

Đợi dư âm tan đi, trước mắt không còn một bóng người, phong tỏa của Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 cũng bị nổ ra một lỗ lớn, chỉ còn lại một viên châu, một cuốn sách, một ngọc thư lơ lửng bất động.

"Hửm?" Hoàng Thiên đang chuẩn bị truy kích thì bỗng nhiên tâm thần xao động, phảng phất như cảm nhận được có một chuyện cực kỳ quan trọng trong Hồng Hoang đang níu kéo, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Tam Thiên chạy thoát.

"Thần chủ!

Chúng ta có cần đuổi theo không?

Tam Thiên trải qua trận này, chắc chắn sẽ trở thành một phiền

phức lớn cho chủ nhân." Vọng Thư bên cạnh không nhịn được hỏi.

Thật sự không ngờ Hoàng Thiên lại mạnh mẽ đến vậy, nhưng đáng tiếc là dù Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 xuất hiện, vẫn để Tam Thiên chạy thoát.

Phải biết rằng, một trận đánh khiến Tam Thiên thổ huyết, mất đi ba kiện bạn sinh linh bảo, chắc chắn sẽ không cam lòng, sẽ coi y là kẻ thù sinh tử, không chết không thôi.

Hoàng Thiên uy năng vô cùng, thực lực cường hãn, Tam Thiên không làm gì được y, nhưng không có nghĩa là không làm gì được đám người của Thần Đạo.

Vừa rồi Vọng Thư cũng đã nghe thấy, Hoàng Thiên đã thành lập một Thần Điện, bồi dưỡng thế lực.

Nếu Tam Thiên bất ngờ đến đó, e rằng Thần Điện sẽ gặp đại nạn. "Chỉ là ba con kiến hôi mà thôi, bây giờ trốn rồi, sau này cũng chỉ là bại tướng dưới tay bản tôn, có gì đáng nhắc tới!" Hoàng Thiên khinh thường nói.

Nếu Tam Thiên thật sự chạy tới Thần Điện gây sự thì càng hay.

Đùa à, tu vi của Huyền Thiên, linh thể hóa hình từ Hậu Thiên Chí Bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, đâu có kém cạnh gì hắn, huống chi nhục thân còn vô địch.

Tam Thiên mà tới cửa thì đúng là bánh bao thịt ném chó, có đi không có về. "Khụ khụ!" Vọng Thư lúc này mới phát hiện mình dường như đã làm sai chuyện, một thuộc hạ lại dám chất vấn cấp trên, huống chi Hoàng Thiên còn cứu nàng, thật là vô lý, chỉ thấy trên gương mặt xinh đẹp thoáng hiện một vệt hồng.

Thế nhưng, Hoàng Thiên không hề chú ý đến hành động nhỏ của Vọng Thư, chỉ tự mình hỏi: "Trong Tinh Không đã xảy ra chuyện gì

mà ngươi lại chạy xuống đại địa thế này?" 54.

Phải biết rằng Vọng Thư là Tiên Thiên Ma Thần đỉnh cấp được khí vận của Tinh Không Hồng Hoang và Thái Âm bản nguyên thai nghén sinh ra, tu luyện trên Tinh Không là nhanh nhất, chứ xuống đại địa thì chưa chắc.

Câu hỏi này khiến Vọng Thư càng thêm ngượng ngùng, đỏ mặt đáp: "Thần chủ, Tam Thiên,..." Chẳng mấy chốc, Hoàng Thiên đã hiểu ra, thì ra Tam Thiên được thai nghén trong một không gian nhỏ nào đó ở Cửu Trọng Thiên Cương, vì vậy vừa ra đời đã ở trong Tinh Không, rồi phát hiện ra Vọng Thư cũng hóa hình cùng thời điểm.

Tử Miểu đã nhắm trúng một sinh linh bản địa của Tinh Không, muốn thu phục Vọng Thư, sau đó chiếm cứ toàn bộ Tinh Không Hồng Hoang, xưng bá thiên hạ. "Lũ kiến hôi, dám dòm ngó căn cơ của bản tôn, thực sự chết chưa hết tội!" Hoàng Thiên giận dữ nói.

Tinh Không Hồng Hoang là căn cứ cuối cùng mà hắn để lại cho Thần Đạo, nếu bị Tam Thiên phá hoại thì đúng là mất nhiều hơn được.

May mà Vọng Thư đã kịp thời dẫn ba tên đó xuống khỏi Tinh Không.

Nếu sớm biết như vậy, hắn đã liều mình bị thương, vận dụng toàn bộ linh bảo trên người để tiêu diệt sạch Tam Thiên. "Thần chủ, tiếp theo ta nên làm gì?" Vọng Thư thấy sắc mặt Hoàng Thiên không tốt, bèn cẩn thận hỏi. "Thu!" Thế nhưng Hoàng Thiên không đáp lời, mà trở tay lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, trấn áp toàn bộ ba món linh bảo.

Sau đó hắn phất tay, phân phó: "Tạm thời cứ theo bên cạnh ta.

Trên đại địa Hồng Hoang, lượng kiếp đã tới, cơ duyên vô số, nếu

quay về Tinh Không, khó tránh khỏi có chút tiếc nuối!" Thần Điện không thể chỉ có một mình Huyền Thiên tọa trấn trung tâm, cần phải có những thần linh mạnh mẽ chinh chiến bốn phương, mà Nguyệt Thần Vọng Thư chính là lựa chọn tốt nhất.

Mặc dù Thái Âm chủ về Âm, tượng trưng cho nữ tính, nhưng thực tế sức mạnh cực hàn của nó có thể giết người vô hình, không hề thua kém Thái Dương Chân Hỏa cương mãnh bá liệt. "Vâng!" Vọng Thư lập tức đáp, trên mặt ẩn hiện một tia vui mừng.

Nếu không phải bị Tam Thiên ép quá gấp, nàng thật sự muốn dạo chơi một vòng ở Hồng Hoang.

Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội, ai lại muốn quay về Tinh Không hoang vắng chứ!

Đương nhiên, nàng không biết rằng, thực ra Tinh Không đã bị Hoàng Thiên bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, che lấp thiên cơ, chỉ có thể xuống chứ không thể lên.

Chương 41

Dù Vọng Thư là hóa thân của khí vận Tinh Không và Thái Âm bản nguyên, cũng không thể đột phá đại trận để quay về Tinh Không. .....

Ở trung bộ Hồng Hoang, cách Bất Chu Sơn ba triệu dặm về phía đông, linh khí đậm đặc thành dịch, thiên tài địa bảo trải khắp nơi, thỉnh thoảng có những cây cổ thụ cao chọc trời xen lẫn, quả thực phong cảnh như họa.

Thế nhưng lúc này, chim bay thú chạy không thấy bóng dáng, trong núi sát cơ tung hoành, hai phe người ngựa đao thương đối đầu, sát khí ngút trời. "Chỉ là mấy con sơn tinh dã quái, lũ kiến hôi không ra gì, mà cũng xứng chiếm giữ nơi tốt đẹp thế này sao?

Nếu các ngươi không tránh ra, cẩn thận bản tọa ra tay không nể tình!" Một sinh linh Hồng Hoang đầu sói mình người ở một bên ngông cuồng cười lớn. "Khốn kiếp!

Dám bất kính với Thần chủ, ta thấy các ngươi sống ngán rồi!

Sơn Thần, Thổ Địa đâu?

Thủy Thần, Hà Bá đâu?

Kẻ sỉ nhục Thần chủ của ta!

Giết không tha!" Ở phía bên kia, một sinh linh hình người toàn thân bao phủ bởi thần quang lớn tiếng quát giận.

Họ đều là những sinh linh yếu ớt ở phía đông Bất Chu Sơn, nhờ Hoàng Thiên giáo hóa, truyền thụ công pháp 《Vạn Vật Hóa Thần Quyết》 có thể tu thẳng đến cảnh giới Thái Ất Thần, mới có chút sức tự vệ ở Hồng Hoang nơi hung thú tung hoành. "Cút mẹ cái Thần chủ

chó má của ngươi đi, Thần chủ ở đâu?

Lão tử không thấy.

Ta nói cho các ngươi biết, bản tọa là đại tướng đệ nhất của Thiên Hỏa Vương Triều, Hạo Nguyệt Thiên Lang, phụng lệnh Thiên Hỏa đại nhân, đến tiếp quản nghìn vạn dặm phía đông Bất Chu Sơn, kẻ chống lại giết không tha!" Tộc trưởng Khiếu Nguyệt Thiên Lang lạnh lùng nói.

Tu vi của hắn đã đạt Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, trời sinh có thể liên kết với sức mạnh của sao Tham Lang, sát lục vô song, dưới trướng còn có vô số Khiếu Nguyệt Thiên Lang để sai khiến, hung uy lừng lẫy!

Ngược lại, 'thủ lĩnh' của phe đối diện lại có dung mạo một nữ tử đoan trang, trông yếu đuối mỏng manh, ở mảnh đất Hồng Hoang này quả thực là lò luyện tốt nhất.

Nếu không phải tu vi của nàng đã đạt đến Thái Ất Thần sơ kỳ đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là tới Thái Ất Thần trung kỳ, cộng thêm hàng trăm vạn Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá, Thủy Thần vây quanh ủng hộ, e rằng đã sớm bị người ta bắt đi hấp thụ sạch sẽ. "Lũ nghiệt súc các ngươi, không biết thiên số, không nhận ra Chân Thần, đợi Thần chủ của ta trở về, nhất định sẽ băm các ngươi thành vạn mảnh." Liễu Mi gương mặt xinh đẹp ẩn chứa sát khí, cây thần tiên trong tay rung động không ngừng, hàng trăm vạn tu sĩ Thần Đạo sau lưng cũng nộ hỏa ngút trời.

Đối với họ, nếu không có ân đức của Thần chủ, e rằng những sơn tinh thảo mộc, thủy linh hà ngư này đều đã biến thành thức ăn cho hung thú hoặc những kẻ khác, làm sao có thể sống đến bây giờ!

Vì vậy, ai nấy đều vô cùng cảm kích Hoàng Thiên.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang nhất tộc là bộ tộc chủ lực của Thiên Hỏa Vương Triều, dựa vào sức mạnh của sao Tham Lang, không ngừng chinh chiến, mở rộng bản đồ Thiên Hỏa Vương Triều.

Mạch Địa Thần, mặc dù thực lực không yếu, nhưng dù sao cũng đều là sơn tinh liễu mộc hóa hình, thủ đoạn chiến đấu nghèo nàn, lại thêm đa số là nữ tử, nên rất nhiều thế lực đều muốn thôn tính mạch Địa Thần.

Đặc biệt là Thiên Hỏa Vương Triều ở gần nhất, đã phái đại tướng Khiếu Nguyệt Thiên Lang, dẫn đại quân áp sát tổ địa của mạch Địa Thần, liên tiếp càn quét mấy chục ngọn núi, mười vạn kilômét vuông đất đai, nơi đi qua, Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá, Thủy Thần đều bị tàn sát sạch sẽ.

Mạch Địa Thần là thuộc hạ trung thành của Thần chủ Hoàng Thiên, tự nhiên sẽ không trơ mắt nhìn kẻ địch từng bước xâm chiếm, bèn tập kết trọng binh, đối đầu với Khiếu Nguyệt Thiên Lang ở phía đông Bất Chu Sơn. "Gào ô!!!" Cùng với tiếng gầm của tộc trưởng Khiếu Nguyệt Thiên Lang, hàng trăm vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang trong phương viên đều ngửa mặt lên trời gào thét.

Chỉ là lũ Địa Thần cỏn con, sao có thể lọt vào mắt chúng, chẳng qua chỉ là thức ăn thôi!

Lập tức, chúng phát động tấn công, dẫn động sức mạnh của sao Tham Lang để cường hóa bản thân, triệu hồi vô số linh bảo tấn công Địa Thần, khắp nơi đều là bảo quang ngút trời, tiếng chém giết không dứt, máu tươi nhuộm đỏ cả đại địa.

Là Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá, Thủy Thần của mạch Địa Thần, họ vô cùng cảm kích cơ duyên mà Hoàng Thiên ban cho, nên coi tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang sỉ nhục Thần chủ như cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt, chết cũng phải kéo theo một kẻ chôn cùng.

Hai bên không ai nhường ai, chém giết lẫn nhau, xung quanh một mảnh sát khí ngưng tụ, đại chiến vang dội khắp phương viên trăm vạn dặm, khiến người ta toàn thân run rẩy. .....

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên cảm nhận được ở trung bộ Hồng Hoang có thứ gì đó mơ hồ liên kết với mình, vội vã cưỡi mây bay về phía đông Bất Chu Sơn.

Thuộc hạ mới thu nhận là Nguyệt Thần Vọng Thư cũng theo sát bên cạnh, không ngừng luyên thuyên: "Thần chủ, thế lực mạnh nhất ở phía đông Bất Chu Sơn không ai khác chính là Thiên Hỏa Vương Triều.

Kẻ đứng đầu là Thiên Hỏa đạo nhân, hóa hình từ bản nguyên của Tiên Thiên Hỏa, hung danh lừng lẫy.

Dưới trướng hắn có Khiếu Nguyệt Thiên Lang, Ám Dạ Biên Bức, Hổ Diện Lang và nhiều sinh linh mạnh mẽ khác, thực lực không thể xem thường!" "Ha ha!

Chỉ là lũ kiến hôi thôi, đừng nói là Thiên Hỏa Vương Triều, dù là Hung Thú Vương Triều, trong mắt bản tôn cũng chỉ là cỏ rác!" Hoàng Thiên khinh thường cười. "Nhưng...

Thần chủ, Thiên Hỏa đạo nhân kia đã ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn, lại còn có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Hỏa Linh Châu trong tay, được chúng sinh linh Hồng Hoang tôn là một trong ngũ đại cường giả." Vọng Thư ngập ngừng nói một câu. "Hỏa Linh Châu ở trong tay hắn?" Nghe vậy, Hoàng Thiên sáng mắt lên.

Thật vậy, tu sĩ Thần Đạo muốn tiến quân lên Thần Vương (Chuẩn Thánh), khâu quan trọng nhất chính là xây dựng thần quốc của riêng mình.

Hắn đã dung hợp Kim Linh Châu, thành công hóa thành sinh mệnh nguyên điểm.

Cuối cùng chỉ cần nuốt chửng bốn viên linh châu còn lại là có thể tái hiện lại bốn đại bản nguyên Địa, Thủy, Hỏa, Phong, dẫn động sức mạnh của thời gian và không gian, hình thành tiểu thế giới, mạnh hơn thần quốc tín ngưỡng thông thường không biết bao nhiêu lần.

Vọng Thư thấy sắc mặt hắn thay đổi, tưởng Hoàng Thiên đã nghe lọt tai lời mình, bèn vội vàng giải thích tiếp: "Thần chủ, ngũ đại cường giả Hồng Hoang có Hung Thú Hoàng Thần Nghịch, Luân Hồi, cùng với Hồng Quân, La Hầu, và thêm cả Thiên Hỏa đạo nhân hiện tại!

Họ đều là những cường giả có hy vọng tiến quân lên Đại La nhất hiện nay, thực lực mỗi người đều rất mạnh." "Ha ha ha!

Có hy vọng tiến quân lên Đại La nhất..." Hoàng Thiên không nhịn được cười thành tiếng.

Dù tiến quân lên Đại La, cũng không thể là đối thủ của hắn, vì lúc đó, có lẽ hắn đã trở thành Thần Vương (Chuẩn Thánh).

Trong lúc trò chuyện, hai người không ngừng tăng tốc cưỡi mây.

Nếu không phải Hồng Hoang có sự áp chế kép của Đại Đạo và ý chí Bàn Cổ, e rằng họ đã sớm đến đích.

Càng gần đến đích, mối liên kết trong lòng Hoàng Thiên càng rõ ràng, thiên cơ vốn mơ hồ cũng hoàn toàn hiển hiện.

Chương 42

Hắn phát hiện ra một số quân cờ mà mình tùy ý bố trí, lại đang vì mình mà quyết chiến với cái gọi là Thiên Hỏa Vương Triều.

Hai bên binh đao tương kiến, chém giết đẫm máu, tổn thất nặng nề.

Lúc này, ở nơi cách Bất Chu Sơn ba triệu dặm về phía đông, chỉ thấy một vùng huyết quang ngút trời, tiếng hò hét giết chóc không dứt bên tai.

Nơi vốn có sơn thủy hữu tình, đã bị Địa Thần và Khiếu Nguyệt Thiên Lang phá hủy thành những hố sâu lỗ chỗ, cảnh tượng thật sự là tan hoang.

Cuộc chiến giữa thủ lĩnh Địa Thần Liễu Mi và tộc trưởng Khiếu Nguyệt Thiên Lang là kịch liệt nhất.

Một bên dẫn động sức mạnh của sao Tham Lang, sát cơ bá liệt; bên kia vung tay thì thần lực tuôn trào, chính khí lẫm liệt.

Mỗi lần giao chiến, đều để lại trên người hai bên thêm vài vết thương, máu tươi nhuộm đỏ y phục, khiến những người quan chiến cũng phải lòng sôi sục.

Cuộc chém giết thảm liệt như vậy, ở cả Hồng Hoang cũng không nhiều.

Hơn một trăm vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang và mấy trăm vạn Địa Thần liều mạng sát lục, mỗi một khắc đều có thi thể rơi xuống, người chết đến cả nguyên thần cũng bị hủy diệt.

Bất Chu Sơn là trung tâm của cả Hồng Hoang, phía đông có Thiên Hỏa Vương Triều hoành hành, phía tây có Hung Thú Hoàng Triều

đứng sững, phía bắc có Âm Dương Giáo tung hoành, phía nam có Thần Điện đang từ từ trỗi dậy.

Vô số thế lực đều tập trung ánh mắt vào cuộc chiến giữa Địa Thần và Khiếu Nguyệt Thiên Lang.

Trong lúc chiến sự đang diễn ra sôi nổi, Hoàng Thiên và Vọng Thư cũng đã đến nơi.

Nhìn thấy cảnh núi thây biển máu trước mắt, đặc biệt là sự tổn thất nặng nề của Địa Thần, ngọn lửa giận trong lòng hắn bùng cháy dữ dội.

Lập tức triệu hồi Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm, thần lực cuộn trào, "Vút!" một đạo kiếm khí màu đen u tối bắn ra.

Là đệ nhất hung kiếm của Tiên Thiên, nó vô cùng bạo ngược, sát lục tung hoành.

Mỗi một đạo kiếm khí đều do Tiên Thiên sát khí ngưng kết thành, nơi nó đi qua, hư không cũng bị hủy diệt.

Kiếm xuất như rồng, trong nháy mắt kinh động tất cả những người đang quan chiến. "Thần chủ?....." Thủ lĩnh Địa Thần Liễu Mi đang giao chiến, khi nhìn thấy đạo kiếm khí màu đen u tối kia, trên đó còn quấn quanh kim sắc thần quang độc nhất vô nhị, liền không kìm được mà nước mắt lưng tròng: 'Thần chủ!

Thần chủ không quên ta!' Mấy nguyên hội bị áp bức, bị sỉ nhục, chinh chiến giữa núi rừng, đối đầu với hung thú, với các sinh linh Hồng Hoang, khổ sở giãy giụa, cuối cùng đã thành công sống sót, gặp lại được Thần chủ Hoàng Thiên, thử hỏi sao có thể không rơi lệ? "Khiếu Nguyệt Thiên Lang, không hiểu Đại Đạo, không biết thiên số, hôm nay bản tôn nhân danh Thần, phán ngươi chịu hình lăng trì!" Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy đạo kiếm khí màu đen kia trong nháy mắt

lao tới tộc trưởng Khiếu Nguyệt Thiên Lang.

Chỉ thấy tộc trưởng Khiếu Nguyệt Thiên Lang có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ hóa thành vô số mảnh huyết nhục, tan biến vào hư không. "Đi!" Sau đó, Hoàng Thiên triệu hồi Chu Thiên Tinh Thần Đồ, ầm ầm rơi xuống đỉnh đầu của hơn trăm vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang.

Tất cả tộc nhân Khiếu Nguyệt Thiên Lang từ Kim Tiên trở lên đều bị trấn áp và thu vào trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ.

Phải biết rằng, bên trong có hơn mười vị Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ Khiếu Nguyệt Thiên Lang, không dưới ba vạn Kim Tiên, cứ thế không chút sức phản kháng, chỉ có thể bị bắt đi, thật là không thể tin nổi!

Chúng sinh linh Hồng Hoang đang quan chiến đều ngây người, chuyện gì vậy?

Lẽ nào Đại Đạo ra tay, hay là ý chí Bàn Cổ hóa thân?

Lúc này, thủ lĩnh Địa Thần Liễu Mi đang nước mắt lưng tròng, không còn vẻ đoan trang lẫm liệt như trước, lảo đảo bước đến trước mặt Hoàng Thiên.

Không nói lời nào, nàng quỳ thẳng xuống đất, kích động hô lớn: "Ta là Thương Trạch Sơn Thần, bái kiến Chí cao vô thượng Đại đức Hoàng Thiên Thần chủ!" "Rầm!" Phía sau nàng, mấy trăm vạn Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá, Thủy Thần đều cúi đầu, "Chúng ta là Linh Minh Sơn Thần, Hắc Thủy Hà Bá... bái kiến Chí cao vô thượng Đại đức Hoàng Thiên Thần chủ!" Vô số người kính ngưỡng, sùng bái, cuối cùng đã gặp được vị Thần chủ đã cho họ hy vọng sống sót.

Mỗi một Địa Thần đều có chút không dám tin.

Chỉ một kiếm, không hề có thêm một chút màu mè dư thừa nào, đã biến tộc trưởng Khiếu Nguyệt Thiên Lang tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu

kỳ thành tro bụi.

Mọi uất ức của mấy trăm vạn Địa Thần trong khoảnh khắc đều tan biến, bởi vì họ có một Hoàng Thiên Thần chủ mạnh mẽ vô cùng!

Không chỉ Địa Thần kinh ngạc, ngay cả những đại năng Hồng Hoang đỉnh cấp đang dòm ngó chiến trường ở xung quanh cũng có chút kinh hãi. "Lại là Tiên Thiên đệ nhất sinh linh, vị chủ nhân của Tam Thập Tam Thiên và Tinh Không -- Hoàng Thiên?

Không!

Sao có thể mạnh như vậy?" "Thanh kiếm đó quá hung lệ, tuyệt đối là Tiên Thiên Chí Bảo!" "Đằng sau Địa Thần có một vị Thần chủ mạnh như vậy, Thiên Hỏa Vương Triều sắp gặp họa rồi!" Tại hiện trường, vô số sinh linh Hồng Hoang bàn tán sôi nổi, nhiều người còn hả hê, không biết Thiên Hỏa đạo nhân, kẻ cố chấp xuất binh đến phía đông Bất Chu Sơn, bây giờ sẽ có biểu cảm gì! .....

Nhìn những Địa Thần trước mắt, trong đó tuyệt đại đa số đã đạt đến Huyền Thần cảnh, ngang với Kim Tiên, một số ít còn tiến quân lên cảnh giới Thái Ất Thần, nghiễm nhiên trở thành một thế lực đáng gờm ở Hồng Hoang.

Hoàng Thiên hài lòng gật đầu, nói: "Không ngờ hành động tiện tay của bản tôn ngày trước, lại tạo ra một lứa Thần Đạo cơ thạch tung hoành Hồng Hoang.

Các ngươi đã không phụ sự kỳ vọng của bản tôn, tốt!

Rất tốt!" Nói rồi, hắn phất tay áo, tức thì vô số thần lực bắn ra, rơi xuống người tất cả Địa Thần có mặt, chỉ thấy vết thương của họ đều đã lành lại. "Đa tạ Thần chủ!

Đa tạ Thần chủ!" Tất cả Địa Thần có mặt tại đó phát hiện vết thương đã lành, tu vi cũng tăng tiến một chút, vội vàng khấu đầu tạ

ơn.

Chỉ có Thương Trạch Sơn Thần Liễu Mi đứng đầu vẫn lệ rơi đầy mặt, "Ta đã làm mất mặt Thần chủ rồi, nếu ta mạnh hơn một chút, cũng sẽ không đến nỗi tổn thất nhiều huynh đệ tỷ muội như vậy, thật có lỗi với ngài!

Thần chủ!" "Đứng lên đi!

Làm tốt lắm!

Không làm mất mặt bản tôn đâu!" Hoàng Thiên gật đầu, nghiêm túc nói.

Thực tế, chỉ mới qua mấy nguyên hội, những sinh linh vốn nên là yếu nhất ở Hồng Hoang lại biến thành một thế lực có sức ảnh hưởng.

Đặc biệt là Thương Trạch Sơn Thần Liễu Mi đứng đầu, vốn chỉ là một cây Huân Y Thảo Tiên Thiên, căn nguyên yếu ớt, nhưng hiện tại một thân Thần Đạo căn cơ đã vô cùng vững chắc, nhiều nhất là trăm năm nữa có thể bước vào Thái Ất Thần hậu kỳ, có hy vọng đạt đến Đại La, thật không thể tin nổi.

Rõ ràng, những người này đều đã cống hiến không ít cho thiên địa Hồng Hoang, nhận được sự tưởng thưởng của Đại Đạo và ý chí Bàn Cổ.

Chương 43

Đó cũng là một phần mà Thần Đạo hơn Tiên Đạo.

Tu sĩ Thần Đạo có thể thông qua việc điều lý thiên địa, thu hoạch công đức, nâng cao căn cơ Thần Đạo, thúc đẩy tu vi tăng trưởng.

Căn nguyên tiên thiên không đủ, thì dùng căn cơ hậu thiên bù đắp.

Không giống như Tiên Đạo, căn nguyên là tất cả. "Kính bái Chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần tôn!" Trong lúc các Địa Thần đang cúi đầu, một đám sinh linh Tiên Thiên ở bên cạnh cũng lần lượt tiến lên hành lễ.

Hồng Hoang coi trọng cường giả vi tôn nhất.

Nếu Hoàng Thiên không lộ ra thực lực mạnh mẽ vung kiếm chém Thái Ất, họ sẽ tiếp tục xem kịch.

Nhưng bây giờ thực lực của người ta thực sự quá kinh khủng, không cho họ lựa chọn khác.

Lúc này, nhiều người còn đang cười lạnh trong lòng: 'A a!

Thiên Hỏa đạo nhân phen này thảm rồi, tu vi của Hoàng Thiên Thần tôn ít nhất cũng là Thái Ất đại viên mãn, cộng thêm thanh hung kiếm nghi là Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, chậc chậc chậc!' "Ầm!" Chỉ thấy Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, vô tận thần lực tuôn ra khỏi cơ thể, dưới sự gia trì của Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, nhanh chóng lan tỏa. "Ta là Chí cao vô thượng Thần chủ của Tam Thập Tam Thiên -- Hoàng Thiên, chiêu cáo Hồng Hoang.

Ngươi, Thiên Hỏa Vương Triều, không biết thiên số, hôm nay bản tôn nhân danh Thần, thay Đại Đạo hành hình, nếu có kẻ phản kháng, giết không tha!" Đạo thần dụ này như ôn dịch lan truyền khắp phía

đông Hồng Hoang, hễ ai có tu vi cao hơn Chân Tiên đều nghe rõ mồn một.

Toàn bộ các tu sĩ cấp bậc Thái Ất Kim Tiên ở Hồng Hoang cũng cảm nhận được sức mạnh khủng bố mênh mông uy nghiêm trong thần dụ, không ai không kinh hãi. "Hừ!" Đúng lúc này, Hoàng Thiên hừ lạnh một tiếng, Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm trong tay hung uy cuồn cuộn, trong nháy mắt bắn ra một biển sát khí, cắt đứt thiên cơ trong phương viên trăm vạn dặm.

Với tu vi Đại La trung kỳ, tuy không thể hoàn toàn khống chế một phương không gian, nhưng cấm cản một số kẻ dòm ngó thì vẫn có thể.

Trong chốc lát, vô số đại năng Hồng Hoang tâm thần bị thương, lần lượt phun ra một ngụm máu tươi. "Khốn kiếp!

Hoàng Thiên thất phu, bần đạo với ngươi không đội trời chung!" "Hoàng Thiên thất phu sao dám khinh ta như thế!" "Phụt!

Sức mạnh hung sát thật khủng bố!" Rõ ràng, một chiêu bất ngờ của Hoàng Thiên đã khiến rất nhiều kẻ xem kịch bị vả mặt, ăn một vố không nhỏ.

Nhưng họ cũng chỉ có thể nuốt giận vào trong, vì không ai cho rằng mình có thể một kiếm hủy diệt tu sĩ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, huống chi là đỡ được loại công kích này. ..... "Thần chủ, không biết đám Khiếu Nguyệt Thiên Lang còn lại nên xử trí thế nào?" Liễu Mi đã hồi phục, cúi đầu hỏi.

Đám Khiếu Nguyệt Thiên Lang còn lại nghe vậy, tức thì không ngừng dập đầu cầu xin tha mạng: "Thần tôn đại nhân tha mạng!

Cầu Thần tôn đại nhân tha cho tiểu súc..." Nhìn đám người trước mặt, một mặt sợ hãi, một mặt nước mắt lưng tròng, trong đầu Hoàng

Thiên lóe lên một ý tưởng, lập tức phất tay, một đạo thần lực rắc lên đám Khiếu Nguyệt Thiên Lang.

Chỉ thấy dưới ánh thần quang, tất cả những kẻ đầu sói mình người đều hóa thành nguyên hình, từng con sói lớn anh tuấn tiêu sái, trên trán có ấn ký vầng trăng khuyết xuất hiện trước mặt mọi người. "Vọng Thư, ngươi thấy chúng có hợp với Nguyệt Cung của ngươi không?" Hoàng Thiên mỉm cười nói.

Ơ!

Vọng Thư ngẩn người, thật không hiểu Thần chủ đang tính toán gì trong bụng.

Một đám kiến hôi Chân Tiên, phất tay một cái là chúng đều tan thành mây khói rồi, có cần phải tốn công như vậy không?

Đúng như nàng nghĩ, Hoàng Thiên vốn định tàn sát đám này, nhưng những kẻ có tu vi cao đều đã bị trấn áp, còn lại chỉ là lũ kiến hôi Chân Tiên, nếu thật sự ra tay thì cũng lãng phí sức lực.

Dưới Thần Đạo có trăm mạch.

Tinh Thần lấy Nhật, Nguyệt, Tử Vi làm đầu; Địa Thần lấy Côn Luân, Hoàng Hà làm đầu; Nhân Thần lấy Phong Đô Đại Đế, Thập Đại Diêm Vương làm đầu.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang trời sinh đã mang bản nguyên của Mặt Trăng, lại có thể dẫn động sức mạnh của sao Tham Lang, chiến đấu lực mạnh mẽ, rất thích hợp để tung hoành trên Tinh Không, bảo vệ sự tôn nghiêm của các vì sao.

Sau này có thể thành lập Nguyệt Thần Kỵ, tung hoành vạn dặm vô địch thủ, quả thực thần uy lẫm liệt.

Như vậy là phế vật lợi dụng, có gì mà không làm? 55. "Thiên địa có linh, nuôi dưỡng vạn tộc.

Tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang không biết thiên số, không rõ Thần Đạo.

Hôm nay bản tôn trấn áp kẻ cầm đầu, coi như trừng phạt.

Còn đám tộc chúng còn lại, sẽ chịu hình phạt làm tọa kỵ, để chuộc tội!" "....." Tất cả Địa Thần có mặt đều có chút không hiểu, ý của Thần chủ là tìm cho họ một đám tọa kỵ to lớn?

Thực ra, trong lòng họ đối với Khiếu Nguyệt Thiên Lang cũng không hận thù sâu sắc.

Vì ở Hồng Hoang vạn tộc, ai mà không tay đầy máu tanh.

Kẻ yếu là nguyên tội, kẻ mạnh, thiên hạ nơi nào không đi được.

Huống hồ những Khiếu Nguyệt Thiên Lang có tu vi cao đều đã bị Hoàng Thiên trấn áp, còn lại một đám kiến hôi Chân Tiên cảnh thực sự không đáng để vào mắt. "Vọng Thư!

Hôm nay bản tôn ban cho ngươi thần quả Thái Âm, giúp ngươi lĩnh ngộ quyền hành Thái Âm, nắm giữ trách nhiệm Thái Âm.

Đám Khiếu Nguyệt Thiên Lang còn lại sẽ là Nguyệt Thần Kỵ của ngươi, bảo vệ sự yên bình cho Tinh Không!" Hoàng Thiên nói với Vọng Thư.

Tiếng nói vừa dứt, đám Khiếu Nguyệt Thiên Lang bên cạnh đều dập đầu tạ ơn, hô vang: "Bái kiến Chí cao vô thượng Đại đức Hoàng Thiên Thần chủ!

Bái kiến Thái Âm Hoa Chân Chúng Tinh Vọng Thư Nguyên Quân!

Bái kiến Chư Thiên Tinh Không Thái Âm Vọng Thư Nguyệt Thần Quân!" 'Thôi được rồi!' Vọng Thư nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi thở dài trong lòng, liên tục bấm pháp ấn trong tay.

Chương 44

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diễn Thiên Bàn tỏa ra bảo quang rực rỡ, dẫn động sức mạnh của Chu Thiên Tinh Thần, thu toàn bộ Khiếu Nguyệt Thiên Lang có mặt vào trong không gian.

Sau khi xử lý xong chuyện của tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang, Hoàng Thiên lập tức phân phó: "Các ngươi, Địa Thần, là một trong ba mạch lớn của Thần Đạo ta.

Hôm nay bản tôn tại đây lập nên Thần Điện của ta -- Địa Thần Cung, lấy Thương Trạch Sơn Thần Liễu Mi làm Cung chủ, quản lý mọi việc của Địa Thần." "Cẩn tuân lệnh Thần chủ!" Mấy trăm vạn Địa Thần có mặt nghe vậy, đều cúi đầu khấu bái.

Thực ra, dù Hoàng Thiên không bổ nhiệm Liễu Mi làm thủ lĩnh Địa Thần, nàng cũng đã dùng hành động thực tế chinh phục được các Sơn Thần, Thổ Địa, Thủy Thần, Hà Bá có mặt, thực sự đã làm tròn nghĩa vụ của một thủ lĩnh.

Sau đó, Hoàng Thiên vận dụng Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 để thôi diễn công pháp cảnh giới Đại La cho Địa Thần, đặt tên là 《Đại Địa Tôn Thần Điển》, truyền thụ cho Cung chủ Địa Thần Cung là Liễu Mi, dặn dò chỉ có Địa Thần đạt đến cảnh giới Thái Ất Thần mới có thể học môn công pháp này.

Vậy là, trong một mạch của Thần Điện, ngoại trừ Nhân Thần (Minh Thần) chưa xuất thế, còn lại Tinh Thần và Địa Thần đều đã đi vào quỹ đạo. "Thần chủ, ngài xem những việc tiếp theo của Địa Thần Cung..." Lúc này, Liễu Mi đột nhiên nhỏ giọng hỏi.

Ai ngờ Hoàng Thiên liếc nhìn nàng một cái, lạnh lùng đáp một câu: "Bản tôn đã lập ra Địa Thần Cung, mọi việc trong cung đều do các

ngươi tự quyết.

Còn bản tôn sẽ đích thân đến Thiên Hỏa Vương Triều một chuyến, xem thử Thiên Hỏa đạo nhân rốt cuộc có bản lĩnh gì!" Tiếng nói vừa dứt, tất cả Địa Thần có mặt đều im lặng, biết rằng đã chọc giận Thần chủ, nên không ai dám lên tiếng. "Ầm!" Chỉ thấy Hoàng Thiên toàn thân thần lực tuôn ra, cùng Vọng Thư hóa thành một dải cầu vồng biến mất nơi chân trời.

Dưới sự chú ý của rất nhiều đại năng Hồng Hoang, hắn bay thẳng về phía đông, mục tiêu chính là Thiên Hỏa Vương Triều.

Lúc này, tin tức về trận đại chiến dưới chân Bất Chu Sơn nhanh chóng lan truyền, gần như tất cả mọi người đều bàn tán sôi nổi về chuyện này. "Trời ơi!

Hóa ra người lợi hại nhất Hồng Hoang không phải ngũ cường, mà là một Hoàng Thiên Thần tôn, thật quá kinh khủng, một kiếm chém chết Khiếu Nguyệt Thiên Lang tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!" "Lần này Thiên Hỏa đạo nhân mù mắt rồi, ta thấy Hoàng Thiên Thần tôn ít nhất cũng là Đại La Kim Tiên, tên kia, bặc bặc bặc, bị xử chết hết cho xem!" "Không sai!

Thần tôn của chúng ta thiên hạ đệ nhất, không ai địch nổi!" Cùng lúc đó, Hung Thú Hoàng Thần Nghịch, Luân Hồi ngược lại an phận hơn không ít.

Đối với họ, sinh linh Hồng Hoang chém giết càng hung ác, cơ hội để hung thú nhất tộc xưng bá Hồng Hoang càng lớn, tọa sơn quan hổ đấu, có gì mà không vui!

Là một trong ngũ cường Hồng Hoang, Hồng Quân và La Hầu cũng không ngồi yên được nữa.

Cả hai đều có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, lại là tàn hồn của Hỗn

Độn Ma Thần, tự cho mình là thiên hạ đệ nhất, nhưng không ngờ lại xuất hiện một 'kẻ tàn nhẫn' như vậy.

Điều này không khỏi khiến hai thiên tuyển chi nhân bắt đầu hoài nghi liệu thiên cơ có chính xác hay không.

Trong đó, sôi sục nhất không ai khác chính là nhân vật chính -- Thiên Hỏa Vương Triều.

Là một thế lực hùng mạnh có tiếng ở phương nam Hồng Hoang, thậm chí còn vươn vòi đến phía đông Bất Chu Sơn, sao có thể bị một Hoàng Thiên cỏn con dọa sợ.

Phải biết rằng trong vương triều, ngoài chính chủ là Thiên Hỏa đạo nhân, dưới trướng còn có tứ đại hầu gia, lần lượt là Ly Hỏa Hầu, Thiên Dương Hầu, Chích Liên Hầu và Xích Giao Hầu, mỗi người tu vi đều ở Thái Ất Kim Tiên viên mãn, tiên thiên căn nguyên hùng hậu, lại có linh bảo bên thân, thực lực không thể xem thường.

Dưới trướng còn có vô số chủng tộc sinh linh, lên đến hàng ức vạn, cấp bậc Thái Ất Kim Tiên ít nhất cũng có mười vạn, hung uy lừng lẫy! "Hừ!

Lũ kiến hôi, thật sự tưởng rằng đè bẹp được một tên phế vật như Khiếu Thiên là vô địch thiên hạ, lại dám khiêu khích Thiên Hỏa Vương Triều của ta, quả là không biết sống chết!" "Không sai!

Đợi Thiên Hỏa đại nhân xuất quan, nhất định sẽ khiến hắn hình thần câu diệt!" "Thần Điện, toàn là chó má, dưới trướng Thiên Hỏa Vương Triều của ta, tất cả đều là rác rưởi!". .....

Dưới núi Bất Tử Hỏa Sơn ở phương nam, Phượng Tổ triệu tập một đám tộc nhân, đang thương thảo cách đối phó với chuyện này.

Mấy năm gần đây, do thế lực của Thiên Hỏa Vương Triều ngày càng mạnh, không chỉ khống chế phần lớn phương nam, mà còn lấn

sang cả phương đông, khiến Phượng Hoàng nhất tộc phải co cụm trong phạm vi mười triệu kilômét vuông, khổ không kể xiết. "Chư vị, chắc cũng đã nghe rồi, trong Hồng Hoang xuất hiện một Hoàng Thiên Thần tôn, thực lực sâu không lường được, hiện tại lại đối đầu với Thiên Hỏa Vương Triều.

Đối với Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta, chưa chắc đã là chuyện xấu!" Phượng Tổ lên tiếng trước. "Khởi bẩm Phượng Tổ, tình hình hiện tại không rõ ràng, tộc ta không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Đợi đến khi Hoàng Thiên và Thiên Hỏa lưỡng bại câu thương, rồi hãy ra tay, là tốt nhất!" Thanh Loan nói.

Bên cạnh, Xích Phượng, Uyên Sồ, Nhạc Trạc, Hồng Hộc cũng lần lượt lên tiếng tỏ vẻ đồng ý. "Phu quân, ta thấy thế này đi, chúng ta chia làm hai đường.

Một bên ngồi xem Hoàng Thiên và Thiên Hỏa Vương Triều chém giết, một bên bắt đầu chuẩn bị xuất binh, chỉ cần Thiên Hỏa đạo nhân bị diệt, tộc ta lập tức càn quét phương nam!" Hoàng Mẫu đề xuất một kiến nghị trung dung. "Như vậy cũng được.

Bản tôn gần đây có cảm giác sắp đột phá, trong vòng hai nguyên hội, nhất định sẽ đột phá Đại La Kim Tiên.

Đến lúc đó, Thiên Hỏa cũng không đáng để vào mắt." Phượng Tổ tự tin ngời ngời nói.

Tức thì, tất cả mọi người có mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Phượng Hoàng vốn là hậu duệ của Bàn Cổ, hưởng thụ di trạch, căn nguyên không thua kém Tiên Thiên Thần Ma đỉnh cấp.

Một khi đột phá Đại La Kim Tiên, tất sẽ xưng bá Hồng Hoang, lúc đó thiên hạ ai có thể địch lại.

Thế là, dưới sự bố trí của Hoàng Mẫu, cả Phượng Hoàng nhất tộc

đều vận hành, chuẩn bị chiến tranh, tu luyện, bận rộn không ngớt.

Không chỉ Phượng Hoàng nhất tộc, ngay cả Long tộc chiếm cứ Tứ Hải cũng có chút rục rịch, ánh mắt hướng về lãnh thổ phía đông Hồng Hoang mà Thiên Hỏa Vương Triều đang chiếm giữ.

Trong một thời gian, cả Hồng Hoang sóng ngầm cuộn trào.

Ba nghìn năm sau, phía đông Hồng Hoang, nơi đóng quân của Thiên Hỏa Vương Triều. "Ha ha ha!

Bản vương cuối cùng đã đột phá Thái Ất Kim Tiên, nay đã là bán bộ Đại La, trong Hồng Hoang còn ai có thể địch lại!!!" Thiên Hỏa đạo nhân cuối cùng đã xuất quan.

Mọi người có mặt đồng thanh hô lớn: "Vì Vương thượng mà chết!" Đúng lúc này, Thiên Hỏa đạo nhân đột nhiên mở miệng hỏi: "Ta nghe nói có kẻ tìm phiền phức?

Rốt cuộc kẻ nào dám gây sự với Thiên Hỏa Vương Triều của ta?

Chương 45

Sống ngán rồi sao?" "Khởi bẩm Vương thượng, là một Tiên Thiên Thần Ma trong Tinh Không tên là Hoàng Thiên!" Một trong tứ đại hầu gia, Ly Hỏa Hầu, lập tức giải thích.

Bên cạnh, Thiên Dương Hầu cũng đáp lời: "Tên Hoàng Thiên đạo nhân đó ỷ vào mình có nhiều linh bảo trong tay, đã mạnh mẽ đánh chết Khiếu Thiên đại tướng, trấn áp cả tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang!

Thật là vô lý!" Những người khác cũng lần lượt lên tiếng.

Mấy năm nay vì những lời đồn thổi ở Hồng Hoang, họ đã sớm không chịu nổi.

Nếu không phải thực lực không đủ, e rằng mọi người đã thật sự đi liều mạng với Hoàng Thiên rồi. "Ồ?

Nhiều linh bảo, chẳng lẽ có Tiên Thiên Chí Bảo?

A a!

Chí bảo không xuất, ai dám cùng bản tọa tranh phong!" Thiên Hỏa khinh thường nói.

Là một Ma Thần Hồng Hoang hóa sinh từ bản nguyên của Tiên Thiên Hỏa, có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Hỏa Linh Châu bên thân, thực lực mạnh mẽ, một số Tiên Thiên Thần Ma đỉnh cấp cũng bị hắn đánh cho thân tử đạo tiêu, đương nhiên không sợ một Hoàng Thiên cỏn con. "Khụ khụ!" Lúc này, Xích Giao Hầu ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở: "Vương thượng, tên lão tặc Hoàng Thiên đó trong tay có một thanh kiếm được cho là Tiên Thiên Chí Bảo, vô cùng hung tàn, một kiếm đã chém chết Khiếu Thiên, đến cả nguyên thần cũng không còn." Lạch cạch!

Sắc mặt Thiên Hỏa đạo nhân trở nên có chút khó coi, những người khác càng không dám mở miệng, không khí tại hiện trường trở nên tĩnh lặng. "Vương thượng, ta cho rằng đó không phải là Tiên Thiên Chí Bảo.

Mọi người đều biết, Tiên Thiên Chí Bảo có năm món, lần lượt là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung do Bàn Cổ Phủ hóa thành, Càn Khôn Đỉnh do đài sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, và Thí Thần Thương do thân sen hóa thành." Lúc này, Chích Liên Hầu lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng: "Trong đó Thái Cực Đồ ở trong tay Âm Dương đạo nhân, Bàn Cổ Phiên thuộc sở hữu của Hồng Quân đạo nhân, Thí Thần Thương rơi vào tay Hung Thú Hoàng Thần Nghịch, Hỗn Độn Chung không rõ tung tích, Càn Khôn Đỉnh nghe đồn thuộc sở hữu của Càn Khôn đạo nhân.

Xin hỏi, chí bảo của Hoàng Thiên từ đâu ra?" Những người khác nghe vậy, lần lượt phụ họa: "Không sai!

Đó nhiều nhất cũng chỉ là một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" 56.

Chỉ là họ không biết, trên thế gian này ngoài những Tiên Thiên Chí Bảo được Hồng Hoang sinh ra, còn có một số linh bảo bản mệnh còn sót lại của Hỗn Độn Ma Thần, dù đã bị hạ cấp, nhưng đó cũng là chí bảo.

Trong tay Hoàng Thiên không chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm, mà còn có Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên không thua kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Vì vậy, đây đã định sẵn là một câu chuyện bi thương. ..... 57.

Lúc này, Hoàng Thiên mang theo Vọng Thư, không ngừng nghỉ chạy tới Thiên Hỏa Vương Triều.

Mặc dù tu vi đều ở cảnh giới Đại La Thần, nhưng Hồng Hoang rộng lớn vô biên, Thái Ất Kim Tiên bình thường, bay từ nam đến bắc ít nhất cũng phải mất trăm vạn năm.

Vì vậy, cách nơi đóng quân của Thiên Hỏa Vương Triều vẫn còn một khoảng cách.

Cũng may là Thiên Hỏa Vương Triều vì muốn mở rộng phạm vi thế lực, đã dời sào huyệt về phía đông, nếu không ở phương nam thì chắc phải chạy đến hộc máu!

Đi thẳng về phía đông, chỉ thấy khắp nơi một cảnh tượng phồn thịnh, sinh linh đông đúc, hoa cỏ cây cối um tùm.

Dưới sự nuôi dưỡng của Tiên Thiên linh khí nồng đậm, không ít thiên tài địa bảo đã sản sinh linh trí.

Chỉ là trong đó có một số kẻ phá hoại tâm trạng, là những hung thú do oán khí của Hỗn Độn Ma Thần kết hợp với Tiên Thiên sát khí sinh ra, khắp nơi phá hoại, chém giết, làm ô uế thế giới Hồng Hoang tươi đẹp, khiến Hoàng Thiên có chút phiền muộn. "Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, nguyên thần của hàng nghìn con hung thú đều bị tiêu diệt, ngay cả thi thể cũng bị Hoàng Thiên thu lại. "Thần chủ,..." Vọng Thư không nhịn được mở miệng hỏi.

Trên đường đi, Hoàng Thiên đã giết không ít hung thú, nhưng đều không phá hoại thi thể của chúng, ngược lại còn cẩn thận dùng linh bảo thu lại.

Thử hỏi sao nàng có thể không tò mò!

Nhìn dáng vẻ mơ hồ của nàng, Hoàng Thiên mỉm cười, không nói gì, chỉ thuận tay triệu hồi Tạo Hóa Đỉnh, thu toàn bộ mấy trăm cỗ thi thể hung thú vào trong đỉnh. "Thái Dương Âm Hỏa, nghe lệnh ta, luyện!" Tức thì, từng đạo ngọn lửa vàng ẩn chứa hàn ý bốc lên dưới

đáy Tạo Hóa Đỉnh, không ngừng luyện hóa vật trong đỉnh.

Cùng với việc thi thể hung thú tan chảy, Hoàng Thiên không ngừng bấm thủ ấn, từng đạo cấm chế đánh vào trong đó, vô số Tiên Thiên linh khí hội tụ, ngay cả sức mạnh Chu Thiên Tinh Thần trên bầu trời cũng không ngừng chiếu rọi xuống.

Lúc này, Vọng Thư đã bị những thủ đoạn liên tiếp của Hoàng Thiên làm cho ngơ ngác, đây là muốn mở lò luyện khí sao? "Xì xì xì!" Trong lúc nàng kinh ngạc, hơn trăm món linh bảo trong đỉnh đã thành hình.

Hoàng Thiên vung tay triệu hồi từng đạo Thiên Nhất Thần Thủy để tôi luyện. "Ầm!" Tức thì, bảo quang trong đỉnh ngút trời, từng món linh bảo bắn ra, hoặc đao, hoặc thương, hoặc kiếm, hoặc kích, đủ loại hình dáng, nhưng đều có một đặc điểm chung, đó là khí sinh sát cơ, nội uẩn sát linh, đúng là những chí bảo giết người.

Trong chốc lát, trên bầu trời, mây đen giăng kín, sấm sét vang rền, càng khiến Vọng Thư thêm kinh ngạc.

Tình huống gì đây? "Chu thiên có số, hậu thiên sinh thành, tự nhiên phải trải qua lôi kiếp!" Hoàng Thiên thản nhiên nói, nhẹ nhàng phất tay áo, đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa đều bay vút lên trời, lao về phía kiếp vân.

Các linh bảo vốn là tạo hóa của Đại Đạo, nhưng Hoàng Thiên đã khai sáng khí đạo, khiến cho sinh linh Hồng Hoang hậu thiên có thể luyện chế ra Hậu Thiên Linh Bảo, ít nhiều có chút trái với Đại Đạo.

Vì vậy, để cân bằng, Đại Đạo không thể không giáng xuống thử thách.

Đương nhiên đây không phải là Cửu Cửu Diệt Thần Kiếp, chỉ là một số thử thách nhỏ.

Dù sao đây cũng không phải là Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh Bảo ẩn chứa số lượng bốn mươi chín của Thiên Đạo, ba nghìn pháp tắc.

Nếu có người nghịch chuyển Tiên Thiên, thì đó không chỉ là một chút khó khăn.

Thực tế, những linh bảo mà Hoàng Thiên thu thập thi thể hung thú để luyện chế, tự mang theo Tiên Thiên sát khí, có uy lực làm tổn thương nhục thể, quả thực sát phạt vô song.

Trong Hồng Hoang, linh bảo có đủ loại, có loại chủ về chinh phạt, chủ về phòng ngự, thậm chí chủ về trấn áp khí vận.

Chương 46

Nhưng những linh bảo mà hắn luyện chế tuyệt đối nghiêng về công phạt tranh đấu.

Đây cũng là cách làm bất đắc dĩ.

Dù sao cùng với việc thế lực của Thần Điện ngày càng lớn, khó khăn gặp phải cũng ngày càng nhiều, hoặc là chém giết với hung thú, hoặc là tranh phong với sinh linh.

Không có một món vũ khí thích hợp, thì làm sao được! "Ầm ầm ầm!" 58.

Lúc này, thiên kiếp đã thai nghén xong, chỉ thấy mây đen giăng kín, sấm chớp vang rền, hàng trăm tia chớp bạc lao về phía đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa trên bầu trời. "Xoẹt!!" Kiếp lôi có tổng cộng ba mươi sáu đạo, ẩn chứa Thiên Cương chi số.

Mỗi khi một đạo đánh xuống, tạp chất trong linh bảo sẽ bị loại bỏ một phần.

Sau khi hoàn thành toàn bộ, linh bảo tự nhiên sẽ trở thành Thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo mang ba mươi sáu trọng Thiên Cương cấm chế.

Chẳng mấy chốc, thiên kiếp tan đi.

Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, Chu Thiên Tinh Thần Đồ trong nháy mắt bay ra, thu toàn bộ mấy trăm món Hậu Thiên Thượng phẩm Linh Bảo vào trong không gian Tinh Thần.

Những linh bảo vừa luyện chế xong có thể trải qua sự tẩy lễ của sức mạnh Tinh Thần, uy năng sau này cũng sẽ lớn hơn một chút. "A!!!" Vọng Thư ở bên cạnh lúc này mới phản ứng lại, lập tức hét lên

một tiếng kinh ngạc.

Không ngờ vị Thần chủ này không chỉ có tu vi khủng bố, mà các phương diện khác cũng kinh khủng như vậy.

Trời ơi!

Cứ thế mà tạo ra mấy trăm món linh bảo, thật không thể tin nổi.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh Bảo đều có số lượng cố định, muốn có được linh bảo chỉ có thể tranh đoạt.

Có lúc, vì một món Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà tranh giành đến máu chảy thành sông.

Hậu Thiên Linh Bảo tuy không tự mang Tiên Thiên linh tính, nhưng về uy năng thì không hề thua kém Tiên Thiên Linh Bảo.

Hơn nữa, Hậu Thiên Linh Bảo dù tu vi thế nào cũng có thể phát huy trăm phần trăm uy năng, nhưng Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ có tu vi tương xứng mới có thể phát huy uy năng tương ứng.

Đương nhiên, không phải ai cũng biết luyện chế linh bảo, huống chi là cứ thế tạo ra mấy trăm món Thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, nên nàng mới kinh ngạc đến mức này. "Thái sơ có Đạo, Thần cùng Đạo đồng, nên dưới Thần Đạo có ba, gọi là Thiên, Địa, Nhân, cũng gọi là Tinh Thần, Địa Thần, Minh Thần.

Tinh Thần là linh của Tiên Thiên Tinh Thần, tự có linh bảo bên thân, không cần lo lắng.

Nhưng Địa Thần là do hậu thiên tạo ra, tu vi yếu ớt, căn nguyên thấp kém, ngay cả hung thú cũng không bằng." Thu lại linh bảo, Hoàng Thiên mới nói: "Ngoài mấy trăm vạn ở phía đông Bất Chu Sơn, ta còn lập một tòa Thần Điện ở phương nam, cũng có hàng chục triệu sinh linh lớn nhỏ.

Mỗi người một món, linh bảo cũng phải cần vô số.

Vì vậy, ta không thể không lo trước." Vọng Thư nghe vậy, liền cảm thán: "Thần chủ quả nhiên thần bí khó lường, có năng lực của Tiên Thiên Thần Ma." Nàng đã chứng kiến sự tranh đấu ở Hồng Hoang, hiểu rõ rằng một tu sĩ có linh bảo thậm chí có thể dễ dàng tàn sát đối thủ vượt qua một đại cảnh giới.

Có thể thấy tầm quan trọng của linh bảo đối với một thế lực.

Nếu mấy trăm vạn Địa Thần ở phía đông Bất Chu Sơn mỗi người một món Thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, cũng sẽ không đến nỗi rơi vào cảnh bị Khiếu Nguyệt Thiên Lang bắt nạt. .....

Hồng Hoang không tính năm tháng, nhưng từ khi cuộc tranh đấu ở Bất Chu Sơn bắt đầu, đến nay đã qua đúng năm nghìn năm. 59.

Rất nhiều sinh linh Hồng Hoang đều bắt đầu không hẹn mà cùng nhau chạy tới nơi đóng quân của Thiên Hỏa Vương Triều, vì họ biết Hoàng Thiên sắp đối mặt với Thiên Hỏa.

Đây là một đại sự trong cả Hồng Hoang.

Cuộc đối đầu giữa Tiên Thiên đệ nhất nhân và một trong ngũ cường, rốt cuộc là Thần tôn mạnh hơn hay Vương giả lợi hại hơn, vẫn là một ẩn số.

Ngay cả Hồng Quân lão đạo nổi tiếng ẩn dật cũng đã rời khỏi Ngọc Kinh Sơn, sớm đến nơi đóng quân của Thiên Hỏa Vương Triều.

Giống như La Hầu, họ đều muốn xem phong thái của Hồng Hoang đệ nhất nhân.

Còn Phượng Hoàng, Long tộc càng không chịu thua kém.

Một bên dòm ngó phía đông, một bên thèm muốn phương nam, ai cũng muốn kiếm chút lợi lộc trong trận quyết chiến này.

Những người khác, ví dụ như Âm Dương đạo nhân của Âm Dương Vương Triều, Thần Nghịch, Luân Hồi của Hung Thú Hoàng Triều, Thái Cực đạo nhân, Càn Khôn đạo nhân ở phía đông Hồng Hoang, Kỳ Lân tộc ở trung bộ, Hậu Thổ đạo nhân, Bạch Hổ ở phía tây, Huyền Vũ ở Bắc Hải, tất cả đều bay về phía đông.

Trong một thời gian, Thiên Hỏa Vương Triều trở thành trung tâm của Hồng Hoang.

Bất kể là Tiên Thiên Thần Ma đỉnh cấp hay các sinh linh khác, chỉ cần tu vi đạt đến Kim Tiên trở lên, đều đã đến đó.

Tám nghìn năm sau, cách nơi đóng quân của Thiên Hỏa Vương Triều vạn dặm, một bóng hình uy nghiêm màu vàng và một bóng hình yểu điệu đoan trang đứng trên hư không, nhìn về phía trước. "Vọng Thư!

Thông báo cho đám kiến hôi đó!" Hoàng Thiên thản nhiên nói. "Vâng!

Thần chủ!" Chỉ thấy Nguyệt Thần Vọng Thư có dung mạo tinh xảo lập tức đáp lời.

Sau đó, nàng vận thần lực, một bộ váy ánh trăng như sao băng bay múa trong gió, quả thực tiên khí phiêu phiêu.

Chỉ thấy Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Gia Tinh Kiếm trong tay nàng, dẫn động sức mạnh của Chu Thiên Tinh Thần, trong nháy mắt hóa thành một thanh cự kiếm ngút trời, lập tức rơi xuống quần thể cung điện của Thiên Hỏa Vương Triều. "Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, đại kiếm và cấm chế của Thiên Hỏa Vương Triều va chạm vào nhau, dấy lên một trận phong bạo chưa từng có.

Tức thì tất cả mọi người đều phản ứng lại.

Chương 47

Chẳng mấy chốc, vô số bóng hình từ quần thể cung điện bay ra, đáp thẳng xuống đối diện Hoàng Thiên.

Hai bên im lặng không nói, đối đầu trên không trung, một luồng sát cơ dần dần trở nên nồng đậm.

Thiên Hỏa Vương Triều tập hợp trăm vạn người, cứ thế nhìn hai người Hoàng Thiên, sự tương phản có chút quá rõ ràng, khiến người ta nản lòng.

Trong trăm vạn người đó, kẻ đứng đầu là một trung niên đạo nhân toàn thân đỏ rực, chân đi Thiên Hỏa Lưu Tinh Ngoa, đầu đội Hồng Liên Thanh Hoa Quan, tay trái cầm một viên Hỏa Linh Châu, tay phải cầm một lá cờ Nam Phương Ly Địa Diễm Kỳ, quả thực vô cùng uy nghiêm.

Phía sau hắn, đứng bốn vị đạo nhân cũng mặc đồ đỏ rực, mỗi người tay cầm linh bảo, mặt mang sát khí, hung khí lộ rõ.

Lúc này, xung quanh đám người Thiên Hỏa Vương Triều và hai người Hoàng Thiên, có hơn trăm kẻ khí thế lẫm liệt, hoặc chân đạp linh bảo, hoặc thân ngồi hung thú, mỗi người đều tỏa ra khí tức mạnh mẽ, yếu nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn.

Toàn bộ tu sĩ đỉnh cấp của Hồng Hoang đều đã đến xem trận đối chiến tuyệt thế này.

Không ai ngờ Hoàng Thiên lại cô độc như vậy, thật không thể tin nổi.

Càng có nhiều người bị chấn động, đặc biệt là Hồng Quân, La Hầu, Thần Nghịch, Luân Hồi, ngay cả Âm Dương đạo nhân, Thái

Cực đạo nhân cũng không ngoại lệ, tất cả đều đã tiến vào cảnh giới bán bộ Đại La.

Nhưng không một ai có thể nhìn thấu Hoàng Thiên.

Một luồng nguy cơ chưa từng có tỏa ra từ người Hoàng Thiên, đó tuyệt đối là thực lực. "Đinh đông!

Bắt được thông tin thăm dò không xác định, có cần che giấu không!" Thực ra, Hoàng Thiên đã sớm phát hiện ra những người này, vì cái hệ thống chết tiệt cứ réo ầm ĩ.

Nhưng hắn ngay cả liếc mắt cũng không thèm, sắc mặt vẫn như thường. "Ngươi là Hoàng Thiên?" Nhìn hai bóng hình đối diện, Thiên Hỏa đạo nhân không khỏi quát lớn.

Nhưng Hoàng Thiên dường như không cảm giác được, sắc mặt lạnh đi, hai mắt thần quang đại phóng, quét thẳng ra bốn phía, chỉ thấy hắn nhìn một lão giả tóc bạc da mồi, đột ngột hỏi một câu: "Hồng Quân?" Tất cả mọi người đều ngây người, không ai ngờ Hoàng Thiên lại trực tiếp phớt lờ Thiên Hỏa đạo nhân, thật quá kiêu ngạo. "Hồng Quân bái kiến đạo hữu.

Không biết vì sao đạo hữu lại nhận ra ta?" Lão giả tóc bạc da mồi đó từ trong đám người bay ra, cứ thế tĩnh lặng nhìn Hoàng Thiên.

Từ Hỗn Độn đến nay, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được một luồng thiên cơ khó hiểu bao trùm lấy mình.

Người đàn ông uy nghiêm trước mắt rốt cuộc có quan hệ gì với hắn, khiến Hồng Quân vô cùng tò mò! "Không sai!

Sau này vô số nguyên hội, các ngươi đều sẽ nhớ kỹ cái tên này, đó là ta, Vô thượng Hồng Hoang Chí cao Thần tôn -- Hoàng Thiên!" Lúc này, một giọng nói hùng hồn truyền khắp phương viên trăm vạn dặm, vang lên trong đầu mỗi sinh linh Hồng Hoang.

Bất kể thực lực của kẻ này ra sao, chỉ bằng sự tự tin thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn đó, cũng đủ khiến mọi người kính phục.

Nhưng, là nhân vật chính, Thiên Hỏa đạo nhân lại sắp không chịu nổi, cơn giận dữ đã tích tụ đến cực hạn.

Từ khi hóa hình đến nay, đã bao nhiêu năm rồi, hắn chưa từng bị người ta phớt lờ như vậy, thật là vô lý! "Đạo hữu quả nhiên hào sảng!" Mặc dù ánh mắt của Hoàng Thiên khiến hắn có chút không thoải mái, nhưng Hồng Quân vẫn mỉm cười đáp lại, vì lúc này, không thể để đối phương một mình chiếm hết sự chú ý. "Hiếm có, hiếm có!

Hồng Quân lão đạo, bản tôn hy vọng sau này vô số năm, ngươi vẫn có thể tươi cười mãn diện, ha ha ha!" Nghe lời của hắn xong, Hoàng Thiên không nhịn được mà phá lên cười lớn.

Thế sự khó lường, ai mà ngờ được Tiên Đạo chi tổ lại gặp gỡ Thần Đạo chi chủ ở đây, hai bên lại hòa thuận vui vẻ. "Đạo hữu, Thiên Hỏa..." Hồng Quân ở bên cạnh không nhịn được nhắc nhở một câu.

Đại địch trước mắt, mà vẫn có thể tiêu sái như vậy, thật là thần nhân.

Ai ngờ sắc mặt Hoàng Thiên hơi đổi, lập tức mỉa mai: "Chỉ là một Thiên Hỏa Vương Triều, chẳng qua là đám gà đất chó sành, bản tôn có gì phải sợ!" Trong nháy mắt, cả hiện trường xôn xao, không ai ngờ Hoàng Thiên lại kiêu ngạo đến vậy.

Đứng trước mặt một trong ngũ cường Hồng Hoang là Thiên Hỏa đạo nhân, mà lại vả mặt ba ba ba như thế, thật không thể tin nổi! "Thất phu, sao dám khinh ta!" "Nghiệt súc Hoàng Thiên!

Chúng ta nhất định thề không đội trời chung!" Bị sỉ nhục, một đám người của Thiên Hỏa Vương Triều không đứng yên được nữa.

Bị nhục trước mặt bao nhiêu nhân vật đỉnh cấp của Hồng Hoang, nếu truyền ra ngoài, còn làm người thế nào. "Ha ha ha!

Bản hoàng Thần Nghịch bái kiến đạo hữu!" Đúng lúc này, hiện trường truyền đến một tiếng gầm cuồng dã, lời nói mang theo uy áp vô tận, khiến những kẻ có tu vi dưới Thái Ất Kim Tiên đều run rẩy.

Uy của Hung Thú Hoàng Giả, hoàng hoàng bất khả nhất thế!

Những người suýt bị gạt sang một bên, hoàn hồn lại, đều trừng mắt giận dữ.

Nhưng Thần Nghịch ngay cả liếc mắt cũng không thèm.

Đùa à!

Thật sự tưởng rằng Hung Thú Hoàng Giả là loại tồn tại mà đám kiến hôi các ngươi có thể sánh vai sao?

Thật không biết điều! "Hung Thú Hoàng Giả do huyết của ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần dung hợp với Tiên Thiên sát khí sinh ra, Thần Nghịch!

Quả nhiên danh bất hư truyền!" Hoàng Thiên hai mắt thần quang lấp lánh, nhìn chằm chằm Thần Nghịch nói.

Cùng với lời nói của hắn, sắc mặt của nhiều người đã thay đổi.

Ai cũng có thể thấy Thần Nghịch cực kỳ tán thưởng Hoàng Thiên, và Hoàng Thiên dường như cũng không có ác ý.

Nếu Tiên Thiên đệ nhất Ma Thần đi cùng với Hung Thú Hoàng Giả, thì cục thế của cả Hồng Hoang sẽ ra sao.

Trong một thời gian, không khí tại hiện trường im lặng đến tột độ, không ai mở miệng trước, cứ thế tĩnh lặng nhìn hai người trên hư không.

Chương 48

Chỉ thấy trên mặt Thần Nghịch lộ ra một nụ cười, lập tức nói: "Đạo hữu quả nhiên phi thường nhân sở năng cập.

Hay là gia nhập Hung Thú Hoàng Triều của ta, trở thành vị hoàng giả thứ ba.

Còn về Thiên Hỏa Vương Triều, ta tự nhiên sẽ giải quyết giúp đạo hữu!" Lạch cạch!

Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả sinh linh Hồng Hoang có mặt đều thay đổi.

Không ngờ suy đoán lại nhanh chóng trở thành hiện thực như vậy.

Thế là ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Hoàng Thiên, ai cũng muốn xem vị Tiên Thiên đệ nhất Ma Thần này rốt cuộc sẽ quyết định thế nào! "Thần Nghịch đạo hữu quả là có can đảm, dám làm chuyện trái với thiên hạ, bản tôn rất tán thưởng.

Chỉ tiếc là đạo bất đồng bất tương vi mưu, vạn cổ Hồng Hoang duy ngô độc tôn, ai dám cùng ta sánh vai!" Hoàng Thiên hào tình đại phóng, lập tức lớn tiếng nói.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người có mặt đều ngây người, ngay cả Thần Nghịch cũng có chút ngơ ngác.

Hắn cũng không ngờ Hoàng Thiên lại trả lời như vậy, dường như coi tất cả mọi người không ra gì. "Ha ha ha!

Không ngờ trong Hồng Hoang lại có người thú vị như đạo hữu, thống khoái!

Thật là thống khoái!" Tuy bị từ chối, nhưng với sự kiêu ngạo của Hung Thú Hoàng Giả, Thần Nghịch không nhịn được mà tán thán.

"Thôi được!

Hôm nay bản tọa sẽ làm một lần khán giả, xem đạo hữu làm thế nào trấn áp Thiên Hỏa, dương uy Hồng Hoang!" Nói rồi, thân hình hắn lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện ở ngoài vạn dặm, giống như các sinh linh Hồng Hoang khác, yên tĩnh chờ xem kịch.

Bên cạnh, Hồng Quân cũng không rảnh rỗi, sớm đã chuồn đi.

Hắn không muốn cùng 'kẻ cuồng đồ' này trở thành trò cười của Hồng Hoang.

Lúc này, ở trung tâm chỉ còn lại một đám người của Thiên Hỏa Vương Triều và hai người Hoàng Thiên đối đầu. 60.

Một bên đỏ rực như máu, một bên bình đạm như nước, lại khiến mọi người cảm khái muôn vàn. "Bản tọa Thiên Hỏa lão tổ từ khi đản sinh, thu phục sinh linh hệ Hỏa ở phương Nam, đối kháng hung thú, bảo vệ sự an ninh của Hồng Hoang, tự hỏi chưa từng đắc tội Hoàng Thiên.

Nhưng Hoàng Thiên vì tư lợi cá nhân, ngang nhiên khơi mào chiến hỏa, gây rối đại địa Hồng Hoang, thực sự là tội ác tày trời!" Thiên Hỏa đạo nhân nghĩa chính ngôn từ trách mắng.

Phía sau hắn, một đám người của Thiên Hỏa Vương Triều, lần lượt phụ họa: "Tội ác tày trời!" "Chết chưa hết tội!!" "Ha ha ha!" Hoàng Thiên bị chọc tức đến bật cười, "Làm hại thuộc hạ của ta, chiếm lãnh thổ của ta, còn dám vu oan giá họa.

Thiên Hỏa quả nhiên không biết xấu hổ.

Hôm nay nếu bản tôn không thể khiến ngươi thân tử đạo tiêu, thì ta, Hoàng Thiên, sẽ tự tuyệt trước mặt chúng sinh linh Hồng Hoang!" Xì!

Tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh, không khí trong

vạn dặm trở nên tĩnh lặng, biết rằng Hoàng Thiên sắp ra tay thật.

Mọi người đều biết, Tiên Thiên đệ nhất Ma Thần Hoàng Thiên, khi xuất thế, Hồng Hoang chấn động, uy thế mênh mông, không ai bì kịp.

Cộng thêm việc trước đó một kiếm tàn sát tu sĩ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, tu vi cao thâm khó lường.

Thiên Hỏa Vương Triều đông người thế mạnh, cũng chưa chắc có thể chống đỡ được công phạt.

Có thể thấy trận đại chiến này sẽ đẫm máu đến mức nào.

Nghe vậy, sắc mặt Thiên Hỏa đạo nhân cũng hơi đổi, thầm nghĩ: Không ổn rồi!

Giả vờ không thành lại bị chửi!

Nhưng Hoàng Thiên căn bản không có thời gian để ý, chỉ gật đầu với Vọng Thư, thản nhiên nói: "Qua một bên đi!" Hoàng Thiên nói với Vọng Thư bên cạnh.

Chỉ thấy thân hình băng lãnh như trăng của Vọng Thư trong nháy mắt biến mất, sau đó xuất hiện ở ngoài vạn dặm. "Khốn kiếp!

Vô lý!" Thiên Hỏa đạo nhân nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy từ khi sinh ra đến nay, tất cả lửa giận đều sắp phun trào.

Phớt lờ, phớt lờ, phớt lờ!

Danh hiệu ngũ cường Hồng Hoang thật sự tưởng là của giả sao?

Mọi người chỉ thấy Thiên Hỏa đạo nhân toàn thân pháp lực ầm ầm bùng nổ, uy áp vô tận bao trùm phương viên trăm vạn dặm, hư không rung chuyển, vạn vật cúi đầu, đó chính là tu vi chí cao của bán bộ Đại La Kim Tiên.

Trong số đông đảo sinh linh Hồng Hoang có mặt, đại bộ phận đều

bị khí thế của Thiên Hỏa áp đảo đến mức nhất thời không phản ứng kịp, suýt nữa rơi khỏi mây.

Chỉ có hơn mười người đứng ở phía trước như Hồng Quân, La Hầu, Thần Nghịch, Thái Cực, Càn Khôn là vẫn uy nghiêm bất động, xem ra ít nhất cũng là bán bộ Đại La Kim Tiên.

Cuộc đối đầu lần này giữa Hoàng Thiên và Thiên Hỏa Vương Triều, đã hoàn toàn cho mọi người thấy rõ nước ở Hồng Hoang sâu đến mức nào.

Thái Ất vi vương, Kim Tiên xưng tôn, chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài.

Cường giả thật sự sẽ không bao giờ trần trụi xuất hiện trước mặt tất cả mọi người. "Hoàng Thiên tiểu nhi, chết đi cho ta!" Chỉ thấy Thiên Hỏa đạo nhân tay cầm một lá cờ lớn màu đỏ, trên cờ vô số hình ảnh Tiên Thiên Hỏa Thú lượn lờ, vô tận linh khí hội tụ trên đó, mơ hồ tỏa ra một luồng uy thế khủng bố thiêu đốt cả thiên địa.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành -- Ly Địa Diễm Quang Kỳ, hung uy lừng lẫy!

Khiến người ta nản lòng! "Rầm!" Lúc đó, nhanh như chớp, Thiên Hỏa đạo nhân mạnh mẽ phất cờ, vô tận hỏa thú như thực thể, lao về phía Hoàng Thiên.

Một vùng hỏa quang lan tỏa khắp vạn dặm, che trời lấp đất.

Bán bộ Đại La Kim Tiên quả không hổ là tu sĩ đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Chương 49

Chỉ mới dùng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ, uy thế đã đủ để sánh ngang với Đại La Kim Tiên trung kỳ, có thể thấy sự khủng bố của hắn.

Chỉ là loại công kích này, đừng nói là phá vỡ sự bảo hộ của Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, ngay cả thần thể Đại La trung kỳ của Hoàng Thiên cũng chưa chắc đã phá được. "Ù ù ù!" Ngay khi Hoàng Thiên chuẩn bị triệu hồi Tiên Thiên Chí Bảo -- Lục Thiên Kiếm, Tạo Hóa Đỉnh trong đầu hắn không ngừng xoay chuyển.

Là bản mệnh linh bảo của Hỗn Độn tam thiên ma thần -- Tạo Hóa Ma Thần, Tạo Hóa Đỉnh đã từng theo Tạo Hóa Ma Thần chinh chiến khắp Hỗn Độn, mới giành được danh hiệu trăm vị tôn giả hàng đầu.

Nay gặp phải đại chiến như thế này, khó tránh khỏi có chút hưng phấn. "Được, được, được!

Vậy để ngươi ra ngoài chơi một chút đi!" Cảm nhận được tâm cầu chiến cuồng nhiệt của Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tạo Hóa Đỉnh, Hoàng Thiên bất đắc dĩ triệu hồi nó ra.

Tức thì, một tòa đỉnh tròn ba chân, đáy tròn, có tai, chân nâng, toàn thân màu đen kịt, vô cùng nặng nề xuất hiện giữa hư không.

Thân đỉnh khắc hình ba nghìn ma thần hung dữ, mơ hồ tỏa ra một luồng khí tức cổ lão hoang sơ, khiến người ta run rẩy.

Ngay lúc Ly Địa Diễm Quang Kỳ trong tay Thiên Hỏa đạo nhân bộc phát ra uy thế kinh khủng thiêu đốt đất trời, một tòa đại đỉnh xuất hiện giữa sân lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

“Ủa!

Tòa đỉnh kia, không phải Hoàng Thiên giỏi dùng kiếm sao?” “A!

Tiên Thiên chí bảo hung khí kiếm của ngài ấy đâu?” “Nhìn tòa đỉnh kia, uy lực cũng không tầm thường, ít nhất cũng là Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo!” Không chỉ những sinh linh Hồng Hoang bình thường, ngay cả Hồng Quân, La Hầu vẫn luôn vững như bàn thạch cũng phải đại kinh thất sắc.

“Kia... kia không phải là Tạo Hóa Đỉnh của Tạo Hóa Ma Thần chứ?” Thần Nghịch có phần không dám tin nói.

Trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, một trăm người có chiến lực mạnh nhất được xưng là Đại Tôn, tu vi đều trên Thiên Đạo cảnh tam trọng, mười người đứng đầu lại được gọi là Chí Tôn, tu vi trên Thiên Đạo cảnh lục trọng.

Trong đó, mười người đứng đầu lần lượt là Thời Gian, Không Gian, Vận Mệnh, Luân Hồi, Nhân Quả, Sát Lục, Trật Tự, Ngũ Hành, Tịnh Thế, Tạo Hóa.

Nếu luận về chiến đấu lực, Tạo Hóa Ma Thần có thể xếp vào top năm, một niệm sinh, một niệm tử, có thể nói là kinh khủng đến cực điểm!

“Ầm!” Đúng lúc này, một đạo thần quang màu lục bỗng nhiên lóe lên, chỉ thấy một bóng người xuất hiện tại trung tâm giao chiến, tất cả mọi người đều ngây ra nhìn, ngay cả Thiên Hỏa đạo nhân đang đằng đằng sát khí cũng dừng động tác trong tay.

Phải biết rằng tất cả mọi người có mặt đều là sinh linh đỉnh cấp của Hồng Hoang, kém nhất cũng là tu vi Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, nhưng không ai phát hiện được động tác của người này, có thể thấy sự quỷ dị.

Truyền thuyết nói Thời Gian vi tôn, Không Gian vi vương, e rằng chỉ có người tu luyện pháp tắc không gian mới có thể xuất hiện ở bất kỳ nơi nào một cách vô hình vô ảnh, không bị ai phát giác như vậy.

"Bần đạo Dương Mi, ra mắt Hoàng Thiên đạo hữu!" Bóng người màu lục kia lập tức chắp tay chào.

"Ồ?

Thì ra là Không Gian Đại Tôn, thảo nào ngay cả bản tôn cũng không bắt được dấu vết dịch chuyển tức thời, quả nhiên thần bí khó lường!

Không ngờ đạo hữu ngay cả bản thể cũng bảo tồn được, quả nhiên thủ đoạn phi phàm!" Hoàng Thiên gật gật đầu, thản nhiên nói.

"Hoàng Thiên đạo hữu quá lời rồi, Khai thiên chi kiếp, ngay cả Bàn Cổ cũng không thể may mắn thoát khỏi, huống hồ là bản tôn.

Nay có thể giữ lại được tàn khu đã là vắt hết óc mới làm được, sao dám nói là thủ đoạn phi phàm!" Dương Mi cười khổ nói.

Đùa gì thế!

Trước kia y là Không Gian Ma Thần Thiên Đạo cảnh cửu trọng, Hỗn Độn Chí Tôn, chỉ cách Đại Đạo một bước nhỏ, bây giờ rơi xuống Đại La Kim Tiên, quả thực là sỉ nhục!

"Bần đạo Thần Nghịch ra mắt Dương Mi đạo hữu!" "Bần đạo La Hầu ra mắt hai vị đạo hữu!" "Bần đạo Càn Khôn ra mắt hai vị đạo hữu!" "Bần đạo Hồng Quân ra mắt Dương Mi đạo hữu!" ..... Tiếp đó, hơn mười vị sinh linh Tiên Thiên đỉnh tiêm đang quan chiến bên cạnh lần lượt lên tiếng chào hỏi, khiến mọi người đều ngây ra, đó toàn là những đại năng nửa bước Đại La đó nha!

Vậy mà đều đang hành lễ với Hoàng Thiên, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Hoàng Thiên cũng có chút cạn lời, đây là đại hội Hỗn Độn Ma Thần sao?

Dương Mi là tàn hồn của Không Gian Chí Tôn chuyển thế, Hồng Quân là tàn hồn của Trật Tự Chí Tôn chuyển thế, Thần Nghịch là tàn hồn của Sát Lục Chí Tôn chuyển thế, những người còn lại có Càn Khôn - Càn Khôn Đại Tôn, Thái Cực - Hỗn Nguyên Đại Tôn, Âm Dương - Lưỡng Cực Đại Tôn...

Y đã hiểu ra, chỉ những kẻ có tu vi cao mới có thể sống sót, bên trong toàn là những nhân vật trong top một trăm của Hỗn Độn Ma Thần, ít nhất cũng là tu vi Thiên Đạo cảnh, cho nên mới có thể lưu lại một tia tàn hồn dưới rìu Bàn Cổ.

Dương Mi có tu vi cao nhất thậm chí còn giữ lại được cả bản thể Hỗn Độn Ma Thần, có thể thấy được tuổi đời, thực lực mạnh mới là đạo lý cứng.

"Không biết Hoàng Thiên đạo hữu cũng là...

Trước đó vô lễ, xin thứ lỗi!" Thú Hoàng Thần Nghịch đột nhiên tiến lên chắp tay nói với Hoàng Thiên.

Ai ngờ Hoàng Thiên xua tay, thản nhiên nói: "Chư vị đạo hữu lại hiểu lầm rồi, bản tôn là do luồng khí sáng thế đầu tiên khi khai thiên hỗn hợp với bản nguyên của ba mươi ba tầng trời hóa thành, thực sự là sinh linh bản địa của Hồng Hoang, không phải Hỗn Độn Ma Thần!" "!" Thần Nghịch ngẩn ra, những sinh linh do tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế khác cũng nhíu mày, vốn tưởng là người cùng hội cùng thuyền nên mới ra chào hỏi, không ngờ trước mắt lại là một kẻ mạo danh, thật quá đáng!

Dương Mi nhíu mày hỏi: "Linh bảo trong tay đạo hữu là vật bản mệnh của Hỗn Độn Tạo Hóa Chí Tôn, nếu không phải là sinh linh Hỗn Độn, làm sao có thể được nó công nhận!" Những người khác

cũng gật đầu phụ họa, họ cũng hiểu rằng Hỗn Độn linh bảo là do Hỗn Độn Ma Thần dùng tâm huyết tế luyện, khác một trời một vực với linh bảo do Hồng Hoang Tiên Thiên thai nghén, chỉ cần khí linh của Hỗn Độn linh bảo không đồng ý, người khác căn bản không thể luyện hóa.

Là một Hỗn Độn linh bảo cao ngạo, thử hỏi làm sao có thể khuất phục dưới một thổ dân Hồng Hoang.

"Ồ?

Chư vị chắc chắn như vậy sao?" Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, dưới chân lập tức xuất hiện một tòa liên đài mười hai phẩm, toàn thân tỏa ra ánh sáng thánh khiết, khiến người ta nhìn vào có một thôi thúc không thể kìm nén muốn cúi đầu lễ bái.

"Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, vật bản mệnh của Tịnh Thế Đại Tôn, sao lại…" Tất cả sinh linh do tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế có mặt đều kinh ngạc đến ngây người.

Không ngờ gã này không những không phải là chuyển thế của Hỗn Độn Tạo Hóa Chí Tôn, mà còn sở hữu linh bảo bản mệnh của một Đại Tôn khác, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Thiên Đạo có cửu, nên cửu là cực số, mười hai là viên mãn, cho nên Thiên Đạo cảnh cũng chia làm mười hai trọng, Bàn Cổ đại thần có tu vi Thiên Đạo cảnh mười hai trọng đại viên mãn.

"Ha ha ha!

Đạo hữu quả nhiên không phải người tầm thường, lấy thân là sinh linh Hồng Hoang mà có thể được linh bảo của Tạo Hóa Chí Tôn và Tịnh Thế Đại Tôn công nhận, thảo nào có khí khái diệt một vương triều, bản tôn bội phục, bội phục!" Không đợi mọi người hiểu rõ nguyên do, Dương Mi đã lên tiếng.

Sau đó, Thần Nghịch cũng lên tiếng phụ họa: “Đúng vậy!

Đúng vậy!

Đạo hữu quả không tầm thường, là người cùng đường với chúng ta!” 61.

Chương 50

Lúc này, những sinh linh Hồng Hoang đỉnh tiêm khác cũng phản ứng lại, nhao nhao tiến lên kết giao, dù sao bây giờ không còn là thời đại Hỗn Độn nữa, tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế cũng phải từng bước đi lên.

Hoàng Thiên đã có thể được linh bảo bản mệnh của Tạo Hóa Chí Tôn và Tịnh Thế Đại Tôn công nhận, điều đó chứng tỏ thực lực của y rất mạnh, ít nhất cũng là nửa bước Đại La Kim Tiên, không nhanh chóng kết giao thì đúng là ngốc.

"Thật ngại quá!

Chư vị có thể thành công vượt qua Khai thiên đại kiếp, mới thực sự lợi hại!

Bản tôn vô cùng ngưỡng mộ!" Người ta nói duỗi tay không đánh mặt người cười, người khác chủ động kết giao, Hoàng Thiên tự nhiên sẽ không từ chối.

"Ha ha ha…" Hơn mười người hoàn toàn không quan tâm đến tình hình trên sân, cứ thế vui vẻ nói chuyện với nhau.

Thiên Hỏa đạo nhân bên cạnh tức đến nỗi mũi cũng lệch đi, dù sao y cũng là người nắm quyền của Thiên Hỏa vương triều, một trong ngũ cường Hồng Hoang, vậy mà bị nhiều người phớt lờ như vậy, thật quá đáng!

"Tên khốn Hoàng Thiên…" Thiên Hỏa đạo nhân không nhịn được hét lớn, nhưng chưa nói xong lại bị người khác cắt ngang.

"Chư vị đạo hữu đều là cường giả đỉnh cao của thế giới hiện nay, nếu chúng ta liên hợp lại, ở Hồng Hoang có ai địch nổi, hay là…"

Thần Nghịch lớn tiếng nói.

Lúc này, hơn mười sinh linh Hồng Hoang do tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế có mặt đều nhíu mày.

Đương nhiên họ biết ý của Thần Nghịch, chẳng qua là liên hợp diệt sát sinh linh bản địa Hồng Hoang, từ đó đạt được mục đích chiếm cứ Hồng Hoang.

"Thần Nghịch đạo hữu, bần đạo trọng sinh một đời chỉ muốn tĩnh tâm tu hành, mặc tụng hoàng đình, để cầu một ngày có thể bước lên Đại Đạo!" Hồng Quân là người đầu tiên từ chối.

Sau đó, các sinh linh do tàn hồn Ma Thần chuyển thế khác cũng lên tiếng từ chối, không phải ai cũng giống như Thần Nghịch, là Sát Lục Ma Thần chuyển thế, theo đuổi sát đạo vô thượng, sát lục sinh linh Hồng Hoang có thể nâng cao tu vi.

Hỗn Độn Sát Lục Ma Thần tự cho rằng chiến lực chỉ kém hai Chí Tôn là Thời Gian và Không Gian, nhưng ngay cả một rìu của Bàn Cổ cũng không đỡ nổi, cho nên trong lòng hận Bàn Cổ sâu sắc nhất.

Chấp niệm thậm chí còn truyền thừa đến thân Thần Nghịch, cho nên Thần Nghịch mới muốn giết sạch sinh linh Hồng Hoang, chiếm cứ hoàn toàn Hồng Hoang, báo thù Bàn Cổ.

"Chư vị đạo hữu…" Lửa giận bùng lên trong mắt Thần Nghịch.

Lúc này, Hoàng Thiên thấy mấy người này dường như có bất đồng, mà y cũng không hứng thú, liền lên tiếng: "Chư vị đạo hữu cứ từ từ trò chuyện, bản tôn đi giải quyết đám tiểu nhân trước!" Dương Mi bên cạnh khẽ cười nói: "Ta lại quên mất Hoàng Thiên đạo hữu còn có chính sự cần làm, thật không phải, đã làm lỡ của đạo hữu nhiều thời gian như vậy, đạo hữu có cần bản tôn tương trợ, dọn dẹp một vài con kiến hôi không?" "Đúng vậy!

Đúng vậy!" Những người khác cũng lên tiếng tự tiến cử.

Điều này dọa cho đám người Thiên Hỏa vương triều sắc mặt đại biến, nhiều người nửa bước Đại La như vậy, nếu cùng ra tay, Thiên Hỏa vương triều có nhiều người hơn nữa cũng phải bị tiêu diệt sạch!

"Đa tạ hảo ý của các vị đạo hữu!

Chỉ là một đám tép riu không đáng nhắc tới, bản tôn phất tay là có thể diệt sát, không cần phiền các vị ra tay." Hoàng Thiên mỉm cười từ chối.

Đùa gì thế!

Bị đám cáo già này dùng làm lá chắn, lúc đó để Thần Nghịch tập trung lửa giận lên người mình thì sao được!

"Ha!

Vậy ta ở bên cạnh xem kịch hay của đạo hữu vậy." Dương Mi khẽ cười, nói xong thân hình liền biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện ở vạn dặm xa.

Những người khác thấy vậy cũng làm theo, Thần Nghịch tuy tức giận nhưng cũng nhường lại không gian. … "Thiên Hỏa tiểu nhi!

Nạp mạng cho bản tôn!" Hoàng Thiên hét lớn một tiếng, vận thần lực trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy Tạo Hóa Đỉnh trong nháy mắt hóa lớn mấy chục trượng, xoay tròn với tốc độ cao, mang theo uy lực kinh khủng trấn áp thiên địa lao về phía đám người Thiên Hỏa vương triều.

"Mau!

Lập tức lui về phía sau!" Thấy Hoàng Thiên ra 'đại chiêu', Thiên Hỏa đạo nhân lập tức hét lớn, bốn vị hầu gia của Thiên Hỏa vương triều sau lưng vội vàng triệu ra linh bảo, không nói hai lời, cuốn theo

đám tiểu đệ chạy ra xa.

"Ầm!" Đòn tấn công của Tạo Hóa Đỉnh và linh bảo hộ thân của Thiên Hỏa va vào nhau, dấy lên một cơn bão kinh thiên, phương viên vạn dặm hóa thành một mảnh phế tích, hoa cỏ cây cối toàn bộ bị phá hủy.

"Giết tiếp cho ta!" Lúc này, Hoàng Thiên không hề lưu tình, vung Tạo Hóa Đỉnh lại một đòn mạnh nữa, thân đỉnh to lớn như Thái Sơn áp đỉnh xuất hiện trên đầu Thiên Hỏa đạo nhân, khiến sắc mặt y đại biến, ánh mắt kinh hãi vô cùng! 'Không!!!' Thiên Hỏa đạo nhân gào thét trong lòng, nhưng đòn tấn công của Tạo Hóa Đỉnh đã đột phá phòng ngự của Tiên Thiên Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Y vội vàng triệu Hỏa Linh Châu ra, ngay cả mấy món Tiên Thiên linh bảo khác trên người cũng vận dụng, toàn thân bảo quang ngút trời, nghiêm trận chờ đợi, chuẩn bị đỡ đòn tấn công của Tạo Hóa Đỉnh!

Mặc dù Thiên Hỏa đạo nhân dùng hết toàn lực phòng ngự, nhưng cuối cùng vẫn không đỡ nổi một đòn nhẹ của Hoàng Thiên, "Phụt!" bị Tạo Hóa Đỉnh đập cho liên tục phun máu, sắc mặt trắng bệch.

Đùa gì thế!

Trước đó ba ngàn người dùng sáu kiện Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, cộng thêm đòn tấn công ngang với Đại La sơ kỳ, còn không đỡ nổi, huống hồ là y.

"Vương thượng!

Không ổn!" Đám người Thiên Hỏa vương triều vừa nhìn, chỉ thấy lão đại đang thổ huyết, không khỏi vội vàng la lớn. 'Bạn sinh linh bảo của Tạo Hóa Chí Tôn quả nhiên uy mãnh, dù đã rơi hai phẩm giai, vẫn mạnh mẽ như vậy!' Hơn mười sinh linh Tiên Thiên do tàn hồn Hỗn

Độn Ma Thần chuyển thế âm thầm nghĩ.

Đúng lúc này, Hoàng Thiên vung đại đỉnh, tung một chiêu Thái Sơn áp đỉnh, "Bành!" trong nháy mắt đập lên Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ, dấy lên một trận hư không phong bạo.

"Phụt!" Thiên Hỏa đạo nhân bị đập bay ra ngoài, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra, may mà có mấy món linh bảo hộ thân, cộng thêm tu vi nửa bước Đại La, nên mới không bị đập chết.

Nếu đổi lại là Thái Ất Kim Tiên bình thường, dưới một đòn của Tạo Hóa Đỉnh, đương trường đã tan thành tro bụi!

Lúc này y đã hiểu ra, Hoàng Thiên tuyệt đối là tồn tại không thể chống lại, lập tức hét lớn: "Tứ đại hầu gia ở đâu?

Bố trận!" Vừa dứt lời, tứ đại hầu gia của Thiên Hỏa vương triều đã an trí xong thuộc hạ, toàn thân pháp lực dâng trào, dưới chân linh phong lóe lên, trong nháy mắt lao về phía Hoàng Thiên.

Hay cho một đám!

Bốn Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn cùng một nửa bước Đại La Kim Tiên, hợp sức vây công Hoàng Thiên, khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người.

"Vãi chưởng!

Thiên Hỏa đạo nhân không phải là một trong ngũ cường Hồng Hoang sao?

Chương 51

Sao lại vô liêm sỉ như vậy, lại đi vây công Hoàng Thiên Thần tôn!" Một con gấu đen tu vi Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn bên cạnh không nhịn được lên tiếng mỉa mai.

"Đúng vậy!

Quá không biết xấu hổ!" "Ta thấy không nên gọi là Thiên Hỏa vương triều nữa, gọi là vương triều rùa rụt cổ đi!" 62.

Mọi người có mặt nhao nhao phụ họa, lúc này Hồng Hoang tuy coi trọng cường giả vi tôn, nhưng đa phần vẫn thực hiện chiến lược một chọi một, vây công là hành động đáng khinh bỉ nhất.

Nhưng trong mắt những sinh linh tu vi cao, Thiên Hỏa đạo nhân tuy có nhiều linh bảo, nhưng tu vi thực sự quá kém, cho nên, bị Hoàng Thiên dùng một kiện Tạo Hóa Đỉnh đè đến ngẩng đầu không lên, tuổi đời mạnh mẽ cũng không bằng bản thân mạnh mẽ...

Trên sân, bốn người Xích Giao hầu, Ly Hỏa hầu, Thiên Dương hầu, Chích Liên hầu của Thiên Hỏa vương triều gặp mặt Thiên Hỏa đạo nhân.

"Các ngươi quấn lấy Hoàng Thiên tiểu nhi, đợi bản tọa tìm ra nhược điểm của hắn, một đòn tất thắng!

Hoàn toàn dương oai Hồng Hoang!" Thiên Hỏa đạo nhân truyền âm nói.

"Vâng!" 63.

Bốn người còn lại lần lượt gật đầu đáp. 64.

Trong nháy mắt, chỉ thấy Xích Giao hầu, Ly Hỏa hầu, Thiên Dương hầu, Chích Liên hầu đồng loạt triệu ra linh bảo, Liệt Diễm

Kích, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, Linh Dương Thuẫn, Vạn Diệt Hỏa Liên bộc phát ra uy lực kinh khủng chưa từng có, trong nháy mắt lao về phía Hoàng Thiên.

Nhưng Hoàng Thiên không né không tránh, chỉ vung tay một cái, dưới chân đột nhiên xuất hiện một đóa bạch liên mười hai phẩm, tỏa ra từng đạo thánh khiết chi quang, tiêu diệt toàn bộ công kích.

"Gầm!!!" Lúc này, Xích Giao hầu hóa ra bản thể, chỉ thấy một con tam đầu cự giao dài ngàn trượng, đầu sừng nanh vuốt xuất hiện trước mặt mọi người.

Nó lập tức phun ra một ngụm lớn tinh hồng hỏa diễm, mang theo nhiệt độ thiêu trời diệt đất, một vòi rồng lửa ngút trời cuộn về phía Hoàng Thiên.

Là một sinh linh Tiên Thiên Hồng Hoang - Xích Diễm Tam Thủ Giao, trời sinh có thể sử dụng Tam Muội Chân Hỏa, uy lực vô cùng.

Ai ngờ Hoàng Thiên vừa nhìn, trên mặt lộ ra một tia khinh thường, thản nhiên nói: "Chỉ là Tam Muội Chân Hỏa, làm gì được ta!" Lời này khiến tất cả mọi người có mặt đều ngẩn ngơ, dù có cuồng, cũng không thể cuồng đến mức này chứ.

Tam Muội Chân Hỏa là một trong mười đại thần hỏa của Hồng Hoang, không vật gì không đốt, Đại La Kim Tiên gặp phải cũng đau đầu, huống hồ là y!

"Khốn kiếp!

Dám coi thường bản tọa như vậy!" Thấy vậy, Xích Giao hầu tức đến tam thi thần bạo khiêu, ba cái đầu nanh vuốt phát ra tiếng gầm giận dữ vô tận.

Chỉ thấy cơn bão Tam Muội Chân Hỏa vốn đã kinh khủng lại càng trở nên hung mãnh bành trướng, hóa thành tai họa ngập trời, bao vây

Hoàng Thiên bên trong.

Lúc này, ngay cả Thiên Hỏa đạo nhân và ba hầu gia kia cũng dừng tay, họ biết rõ sự đáng sợ của Xích Giao hầu, ngay cả họ cũng không đỡ nổi Tam Muội Chân Hỏa, huống hồ là Hoàng Thiên.

"Ha ha ha!

Đồ ngốc!

Đúng là tên ngốc số một Hồng Hoang!" Hoàng Thiên không nhịn được cười lớn, sau đó thất khiếu mở ra, chỉ thấy biển lửa ngập trời liên tục bị hút vào mắt, mũi, lưỡi, miệng, tai.

Không lâu sau, Tam Muội Chân Hỏa ngút trời đã biến mất trước mắt mọi người.

"Hít!" Mọi người có mặt hít một hơi khí lạnh.

Sau này, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn của Huyền Môn sáng lập Kim Đan đại đạo, cảm thấy Nhân tộc tu hỏa không dễ, nên đã đơn giản hóa các bước.

Lấy lửa trong gỗ, là Mộc trung hỏa, lửa dung nham, là Địa hỏa, sấm sét đánh vào không trung hóa lửa, là Thiên hỏa, ba loại lửa hợp nhất, có thể luyện ra Tam Muội Chân Hỏa.

"Gầm!!!" Xích Diễm Tam Thủ Giao tức giận không ngừng gầm thét, dường như muốn phun ra nhiều Tam Muội Chân Hỏa hơn nữa, thiêu Hoàng Thiên thành than.

Nhưng, động tác của nó chỉ là phí công vô ích, Tam Muội Chân Hỏa liên tục theo thất khiếu chảy vào đan điền của Hoàng Thiên, bị Thái Dương Âm Hỏa hấp thu sạch sẽ.

"Ha ha ha!

Ngu không thể tả!" Hoàng Thiên cười lớn, đấu lửa với y, không

phải là đồ ngốc sao?

Phải biết y đã luyện hóa bá chủ được thai nghén trong Thái Dương Tinh - Độc Hỏa Giao Long nhất tộc.

Thái Dương Âm Hỏa kia là do toàn bộ tà khí mặt trái của Thái Dương Tinh hóa thành, Thái Dương Chân Hỏa bình thường cũng chỉ là chất dinh dưỡng của Thái Dương Âm Hỏa.

Nếu Thái Dương Chân Hỏa bản tiến hóa là Thái Dương Kim Diễm, cương mãnh bá liệt, là hoàng giả của lửa, thì Thái Dương Âm Hỏa chính là tà đế trong lửa, hung uy ngút trời!

Xích Diễm Tam Thủ Giao trong các sinh linh Tiên Thiên quả thực siêu quần bạt tụy, căn nguyên thậm chí có thể so sánh với Phượng Hoàng nhất tộc chưởng khống Nam Minh Ly Hỏa, nhưng không may, gặp phải Thái Dương Âm Hỏa, chỉ có thể biến thành bi kịch.

"Tình hình gì đây?

Thấy chưa, Hoàng Thiên Thần tôn lại nuốt cả Tam Muội Chân Hỏa, quả thực quá kinh khủng!" "A!

Lại không sợ Tam Muội Chân Hỏa!" "Thảo nào lúc nãy Xích Giao hầu tung đại chiêu, Hoàng Thiên Thần tôn lại cười!" Các sinh linh Hồng Hoang tận mắt chứng kiến Hoàng Thiên nuốt lửa như chơi, hoàn toàn điên cuồng, ngay cả Dương Mi và các tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế cũng có chút kinh ngạc.

Trong Hỗn Độn không phải không có đại năng chơi lửa, ngược lại, Ngũ Hành Chí Tôn là một trong những người xuất sắc nhất, một tay Hỗn Độn linh hỏa múa phải gọi là đỉnh, nhưng đây là Hồng Hoang!

Mọi người đều mới nửa bước Đại La, tại sao lại bá đạo như vậy?

Lúc này, trên sân Xích Diễm Tam Thủ Giao đã khô cả miệng, ba

cái đầu lâu nanh vuốt không phun ra được Tam Muội Chân Hỏa nữa mà chỉ có khói đen.

“Nghiệt súc!

Sao lại không được rồi, bản tôn còn chưa chơi đã mà?” Hoàng Thiên đối diện lộ vẻ khinh thường.

Y lập tức hét lớn, một luồng hỏa diễm màu bạc từ ngũ tạng lục phủ không ngừng tuôn ra, trong nháy mắt bao trùm toàn thân, hóa thành một con giao long toàn thân đen kịt sâu thẳm, quấn quanh người Hoàng Thiên.

Mọi người nhìn thấy một cái đầu giao nanh vuốt chưa từng thấy xuất hiện trước mắt, khiến toàn thân ai nấy đều run rẩy, cái đầu giao kia mơ hồ tỏa ra khí tức tà ác vô tận, khiến người ta sợ hãi!

Nhiệt độ trong phạm vi trăm vạn dặm dường như đã giảm xuống mức thấp nhất, nhưng những người có mặt ít nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, làm sao có thể bị nhiệt độ thấp bình thường làm cho run rẩy!

Nhưng, con giao long do hỏa diễm màu bạc hóa thành quả thực khiến họ từ trong ra ngoài cảm thấy toàn thân lạnh buốt, ngay cả linh hồn cũng dường như sắp đóng băng.

“Quỷ hỏa?

Chương 52

Bản tọa chưa từng thấy qua?" Thiên Hỏa đạo nhân không nhịn được lớn tiếng chất vấn.

Nhưng Hoàng Thiên ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn y một cái, chỉ lạnh lùng nói với Xích Diễm Tam Thủ Giao: "Nếu đã hết lửa, vậy thì xem bản tôn chơi đây!

He he!" Vừa dứt lời, Xích Giao hầu toàn thân run lên, lập tức gầm lên: "Vương thượng cẩn thận!" 65.

Nhưng, đã quá muộn, chỉ thấy con tà giao bằng hỏa diễm màu bạc quấn quanh người Hoàng Thiên chia làm năm, phân biệt lao về phía Thiên Hỏa đạo nhân và ba đại hầu gia của y.

"Ngọn lửa này hung lệ đến cực điểm!

Xin mọi người nhất định phải dùng toàn lực, nếu không hôm nay chúng ta khó thoát khỏi kiếp này!" Chích Liên đạo nhân lớn tiếng nhắc nhở.

Là một trong tứ đại hầu gia của Thiên Hỏa vương triều, y cũng không phải sinh linh tầm thường, là một đóa dung liên được thai nghén trong núi lửa phía nam Hồng Hoang hóa hình, căn nguyên cửu phẩm, chỉ kém những sinh linh đỉnh tiêm như Hồng Quân, Thiên Hỏa.

Phải biết, ở Hồng Hoang cửu là viên mãn, mười hai là cực số, ngoài Tịnh Thế Bạch Liên của Hoàng Thiên ra, còn có Tạo Hóa Thanh Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Công Đức Kim Liên, Diệt Thế Hắc Liên do bốn hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, tất cả đều là mười hai phẩm, nhưng bị Đại Đạo hạn chế, không một ai có thể sinh ra linh trí và hóa hình.

Cho nên, cửu phẩm liên hoa hóa hình là đỉnh cao nhất của các sinh linh loại sen trong thiên hạ Hồng Hoang, khí vận hùng hậu, Từ Hàng đạo nhân của Xiển giáo sau này cũng như vậy.

Hóa ra bản thể là linh bảo phòng ngự tốt nhất, ngay cả Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo cũng chưa chắc phá vỡ được phòng ngự.

"Ầm!" Chỉ thấy Chích Liên hầu toàn thân pháp lực dâng trào, một đóa cửu phẩm Vạn Diệt Hỏa Liên xuất hiện trên đầu y, từng đạo bảo quang từ trên xuống, chặn con tà giao do Thái Dương Âm Hỏa hóa thành ở bên ngoài.

Thiên Hỏa đạo nhân cũng không rảnh rỗi, phòng ngự do Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Hỏa Linh Châu tạo thành không hề thua kém Tiên Thiên chí bảo, trong tay một cây Cửu Thiên Nguyên Dương Xích không ngừng phát ra tử khí kim hoa, đánh tan công kích.

Thiên Dương hầu càng không cần nói, là một con cự quy dung nham hóa hình, lại có Tiên Thiên linh bảo Linh Dương Thuẫn hộ thân, đối mặt với tà giao vẫn ung dung tự tại.

Chỉ có Ly Hỏa hầu là chật vật nhất, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến tuy là Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, được tạo thành từ lông vũ của bảy loài chim là Phượng Hoàng, Thanh Loan, Đại Bàng, Khổng Tước, Bạch Hạc, Hồng Hộc, Kiêu Điểu, có thể phát ra Không trung hỏa, Thạch trung hỏa, Mộc trung hỏa, Tam muội hỏa, Nhân gian hỏa.

Nhưng những ngọn lửa này trước mặt Thái Dương Âm Hỏa, chẳng khác nào con cháu, từng cái một sợ hãi không dám động, chỉ thấy con tà long do Thái Dương Âm Hỏa hóa thành không ngừng tấn công Ly Hỏa hầu, đánh cho y phải ôm đầu chạy trốn.

"Vương thượng!" Ly Hỏa hầu không nhịn được phát ra một tiếng kêu ai oán, tà giao do Thái Dương Âm Hỏa hóa thành thực sự quá

mạnh mẽ, mỗi một đòn tấn công đều lấy đi một tia bản nguyên của y.

Cứ tiếp tục như vậy, chưa thành Đại La, nhảy ra khỏi tam giới, không ở trong ngũ hành, đã bị con giao long Thái Dương Âm Hỏa của Hoàng Thiên giết chết.

Chỉ là, y không biết đây căn bản không phải thực lực thực sự của Hoàng Thiên, nếu không dù có nhiều linh bảo hơn nữa cũng không đỡ nổi công phạt.

Mặc dù Ly Hỏa hầu kêu thảm thiết, nhưng lúc này, Thiên Hỏa đạo nhân cũng không cứu được y, bởi vì tất cả đều bị Thái Dương Âm Hỏa vây khốn, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị một đòn tấn công kinh khủng.

"Gầm!" Lúc này, tà giao do Thái Dương Âm Hỏa hóa thành, phun ra khí hung lệ vô tận, dường như muốn tiêu diệt hoàn toàn Ly Hỏa hầu, vị hầu gia của Thiên Hỏa vương triều này, ngay cả lời cáo biệt cuối cùng cũng không kịp phát ra, đã biến thành một đống tro tàn, theo gió bay đi.

"Không!

Hoàng Thiên tiểu nhi, ta và ngươi không đội trời chung!" Nhìn thuộc hạ của mình hóa thành tro bụi ngay trước mắt, Thiên Hỏa đạo nhân hoàn toàn sụp đổ, cả người rơi vào điên cuồng.

Ngay cả những người quan chiến bên cạnh cũng bị chấn động, một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn ngay cả một chiêu cũng không chống đỡ nổi, thật đáng sợ!

"Định!" Lúc này, nhanh như chớp, Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, chỉ thấy Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 phát ra một đạo thần lực, trong nháy mắt định trụ mảnh hư không nơi Ly Hỏa hầu bị hủy diệt, giam cầm Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến trong hư không.

“Ha ha!

Tưởng bản tôn là người chết sao, kế hoạch giương đông kích tây rõ ràng như vậy mà lại không nhìn ra?” Hoàng Thiên cười lạnh nói.

Không đợi những người khác phản ứng, y vung tay một cái, Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đã thu cả Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến lẫn tàn hồn của Ly Hỏa hầu vào trong không gian Thần Đạo, ở nơi đó, muốn chết cũng không được.

“A!!!

Lão tặc Hoàng Thiên, khinh người quá đáng!” Thiên Hỏa đạo nhân và ba đại hầu gia thấy vậy, làm sao không biết chuyện gì đã xảy ra, lập tức nổi điên.

“Nhìn bộ dạng của ngươi có vẻ rất phẫn nộ?” Hoàng Thiên thản nhiên nói: “Nhưng lại không có cách nào đánh bại bản tôn, ha ha!” “!!!” Thiên Hỏa và những người khác bị một câu nói làm cho tức đến nghẹn lời.

Nhưng họ biết lúc này, có tức giận cũng vô ích, chỉ có giết chết Hoàng Thiên mới có thể kết thúc trận chiến tàn khốc này.

“Vèo!” Lập tức, hàng vạn Thái Ất Kim Tiên, hàng trăm vạn tu sĩ Huyền Tiên cảnh của Thiên Hỏa vương triều tản ra bốn phía, nhanh chóng phân bố ở bốn hướng đông, nam, tây, bắc, bao vây Hoàng Thiên bên trong, mơ hồ tạo thành một trận thế huyền diệu đến cực điểm.

“Hoàng Thiên tiểu nhi, giết ái tướng của ta, nhục vương triều của ta, hôm nay bản tọa không băm xương ngươi ra tro, thề không bỏ qua!” Thiên Hỏa đạo nhân nhìn chằm chằm y với vẻ mặt oán độc, lạnh lùng nói.

Lúc này, y đã không còn quan tâm nhiều như vậy nữa, ngay dưới mí mắt của các sinh linh đỉnh tiêm toàn Hồng Hoang, tập hợp toàn bộ

lực lượng của vương triều, bày ra Cửu Hỏa Phần Thiên đại trận.

Đúng lúc này, Hoàng Thiên thu hồi Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên dưới chân, Tạo Hóa Đỉnh trong tay cũng quay về thức hải.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, chỉ thấy một luồng khí tức kinh khủng trấn áp thiên địa bao trùm phương viên trăm vạn dặm, tất cả mọi người có mặt đều bị dọa sợ.

"… Tuyệt đối là tu vi Đại La Kim Tiên!" "Quá đáng sợ, không hổ là sinh linh Tiên Thiên đệ nhất Hồng Hoang!" Ngay cả Dương Mi vẫn luôn bình tĩnh như nước bên cạnh cũng lộ ra một tia kinh hãi, y phải nhờ vào bản thể, vắt hết óc mới miễn cưỡng đột phá Đại La Kim Tiên sơ kỳ, không ngờ Hoàng Thiên đã là tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Các sinh linh do tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế khác cũng không nén được, có chút may mắn vì vừa rồi đã kết giao với Hoàng Thiên, nếu không bây giờ đã làm gương cho Thiên Hỏa đạo nhân. … "Không!

Sao có thể như vậy?" Thiên Hỏa đạo nhân điên cuồng gào thét, sự ghen tị và oán hận mãnh liệt đã phá hủy phòng tuyến tâm lý của y.

Y không thể tin được, y là một trong ngũ cường Hồng Hoang, là thần ma đỉnh tiêm do bản nguyên hỏa Tiên Thiên hóa thành, thế lực dưới trướng chiếm gần hết phía nam Hồng Hoang và một phần nhỏ phía đông, uy phong biết bao!

Nhưng bây giờ lại bị một tên vô danh tiểu tốt vượt qua, từ đầu đến cuối bị đè bẹp, nhục nhã biết bao?

"Bản tôn thân là chủ nhân của ba mươi ba tầng trời, là tồn tại mạnh nhất trấn áp tinh không vô tận, có thể chơi với các ngươi lâu như vậy, lẽ nào các ngươi không nên cảm thấy kiêu ngạo sao?" Đầu đội Tử Vi Lăng Vân Quan, thân mặc Tinh Thần Vạn Tượng Bào, chân

đạp Thất Tinh Trục Nhật Ngoa, Hoàng Thiên toàn thân thần lực tỏa sáng, chu thiên tinh thần chi lực bao phủ, trông cao không thể với tới, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Kiếm!" Chỉ nghe y khẽ quát một tiếng, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm cổ xưa toàn thân đen kịt.

Trong nháy mắt, tay phải Hoàng Thiên nắm chặt Tiên Thiên chí bảo - Lục Thiên Kiếm, hướng về phía đám người Thiên Hỏa vương triều, nhẹ nhàng vung một cái.

"Ầm!" Một luồng kiếm khí hung sát xuất hiện giữa chu thiên, dẫn động Tiên Thiên sát khí, chấn động hư không, dưới một đòn, Cửu Hỏa Phần Thiên đại trận vỡ tan thành không, vô số tu sĩ thân tử đạo tiêu.

"Không!!!" "A!

Vương thượng cứu mạng!" "Cầu Hoàng Thiên Thần tôn tha mạng!" Trong chốc lát, phương viên mấy trăm vạn dặm đều bị tiếng kêu la, tiếng la hét thảm thiết bao trùm, ngay cả những sinh linh đỉnh tiêm Hồng Hoang có mặt cũng có chút run rẩy.

Phải biết, đây không phải là rau cải trắng, hàng trăm vạn tu sĩ cấp Huyền Tiên, trong đó có cả vạn Thái Ất Kim Tiên, một thế lực đủ để xưng bá một phương Hồng Hoang cứ thế bị hủy trong chốc lát.

Thiên Hỏa đạo nhân đối diện nhìn thấy cảnh này, tức đến nỗi mặt mày vặn vẹo, hai mắt đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, nhưng vẫn bất lực.

Chương 53

Bởi vì luồng kiếm khí vừa rồi của Hoàng Thiên, y cũng không thể chống đỡ, đó là đòn tấn công mạnh nhất kết hợp giữa Đại La Kim Tiên trung kỳ và Tiên Thiên chí bảo, bên trong Hồng Hoang căn bản không ai đỡ nổi.

"Đó là kiếm của Hoàng Thiên Thần tôn sao?

Quả nhiên hung lệ vô cùng!" "Đại La Kim Tiên cộng thêm thanh kiếm nghi là Tiên Thiên chí bảo, Hoàng Thiên Thần tôn e rằng là người mạnh nhất Hồng Hoang!" Phượng Tổ đang quan chiến toàn thân run lên, âm thầm nghĩ: "Không được!

Hoàng Thiên quá mạnh mẽ, quyết không thể hành động thiếu suy nghĩ." Trước khi quan chiến, bà ta còn tự tin có thể khống chế cục diện, nhân cơ hội Hoàng Thiên và Thiên Hỏa vương triều lưỡng bại câu thương, thống nhất phía nam Hồng Hoang, nhưng bây giờ xem ra, dưới kiếm của người ta, nếu hành động thiếu suy nghĩ, có thể ngay cả mạng cũng không còn.

Không chỉ Phượng Hoàng tộc, các chủng tộc, thế lực khác muốn thừa nước đục thả câu, bao gồm Long tộc, Kỳ Lân tộc, Càn Khôn vương triều, Hung Thú hoàng triều đều thu lại móng vuốt, án binh bất động, xem tình hình phát triển ra sao.

Ai mà không biết dưới trướng Hoàng Thiên có một Thần Điện, tọa lạc ở phía nam và phía đông có mấy trăm vạn địa thần, tu vi không yếu, nếu nói không hứng thú với địa bàn, quỷ cũng không tin!

Lúc này, Hoàng Thiên trên sân đã nổi điên, dưới toàn lực thi triển, đã diệt sạch chín mươi chín phần trăm sinh linh của Thiên Hỏa vương triều.

Cuối cùng chỉ còn lại những thành viên cấp thấp chưa ra trận, cùng Thiên Hỏa đạo nhân bị trọng thương hấp hối và ba vị hầu gia của y.

Không phải họ không chạy trốn, trước mặt đối thủ mạnh mẽ như vậy, chạy trốn không khác gì tự sát, không có ý nghĩa!

"Đến lúc rồi!" Dọn dẹp xong những thứ thừa thãi, Hoàng Thiên mới hướng ánh mắt về phía mấy 'nhân vật chính'.

Không nói hai lời, y triệu ra Chu Thiên Tinh Thần Đồ, trong nháy mắt biến phương viên vạn dặm thành một tinh vực, Tạo Hóa Đỉnh càng trực tiếp trấn áp ba đại hầu gia.

"Ầm!!!" Xích Giao hầu đương trường tự bạo bạn sinh linh bảo - Liệt Diễm Kích, dấy lên một trận hư không phong bạo.

Nhưng y đã đánh giá thấp năng lực của Hoàng Thiên, Chu Thiên Tinh Thần Đồ và Tạo Hóa Đỉnh tuy chỉ là Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, nhưng trấn áp một cơn bão tự bạo của một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo thì quá dư dả.

"Phụt!

Ha ha ha!

Hoàng Thiên tiểu nhi, không ngờ bản tọa lại nhìn lầm ngươi…" Là trung tâm bị tấn công, Thiên Hỏa đạo nhân bị thương nặng nhất, liên tục phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này, Hoàng Thiên liếc mắt một cái, phát hiện gã này trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, ánh mắt nhìn y cũng bình tĩnh, trong lòng đã hiểu, xem ra Thiên Hỏa đạo nhân đã hoàn toàn từ bỏ chống cự.

Cũng khó trách, tu sĩ bình thường vượt một tiểu cảnh giới chiến đấu đã không dễ, nhưng bây giờ Thiên Hỏa đạo nhân chỉ là nửa bước

Đại La, cách nhau hai đại cảnh giới, làm sao có thể chống lại được công phạt.

"Ngô Thiên Hỏa tung hoành Hồng Hoang hai lượng kiếp, không ngờ hôm nay lại có kết cục như vậy, thôi vậy, thôi vậy, vốn là hư vô, vậy quay về bản nguyên thì có sao!" Thiên Hỏa dường như đã hiểu ra, hoặc là đã nhận được chỉ dẫn.

"Bản tọa từ khi thiên địa sơ khai đã hóa hình, tung hoành Hồng Hoang mấy chục nguyên hội, không ngờ hôm nay lại gục ngã ở đây!

Ha ha ha!" Chỉ thấy Thiên Hỏa đạo nhân cười lớn một trận, sau đó tự bạo bản thân, từ đó, tan biến trong hư vô.

"Định!" 66.

Sau khi Thiên Hỏa đạo nhân tự bạo, bạn sinh linh bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Hỏa Linh Châu, Cửu Thiên Nguyên Dương Xích định độn đi, lại bị Hoàng Thiên một đạo thần lực định trụ, lập tức vung tay, thu hết mấy kiện linh bảo.

Không đợi các sinh linh Hồng Hoang đang quan chiến phản ứng lại, chỉ nghe thấy ba tiếng hét thảm, Chích Liên hầu, Thiên Dương hầu, Xích Giao hầu bị trấn áp dưới Chu Thiên Tinh Thần Đồ đã bị tinh thần chi lực nghiền nát thành cặn bã, chỉ để lại mấy kiện linh bảo.

Trong chớp mắt, cùng với sự tiêu vong của một nửa bước Đại La Kim Tiên, hàng vạn Thái Ất Kim Tiên và hàng trăm vạn Huyền Tiên, một thế lực đỉnh cấp Hồng Hoang đã biến mất trong lịch sử.

Nhiều thần ma Tiên Thiên Hồng Hoang nhìn đến ngây người, đồng thời, thái độ đối với Hoàng Thiên cũng trở nên kính sợ hơn.

Ngay cả Dương Mi thân là Đại La Kim Tiên cũng có chút ngưng trọng, bởi vì y phát hiện nếu thực sự đánh nhau, y chưa chắc là đối

thủ của Hoàng Thiên.

Trận đối chiến tưởng chừng đơn giản nhanh chóng, lại ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến trình của Hồng Hoang, sau trận chiến này, nhiều tu sĩ Hồng Hoang sẽ đột phá Đại La Kim Tiên.

Lúc đó, thời đại Thái Cổ mà Thiên Tiên không bằng chó, Thái Ất đi đầy đường sắp đến, lượng kiếp thứ bảy cũng sẽ bước vào hồi kết.

Là Hồng Hoang hung thú có số lượng lớn nhất, cường giả sẽ xuất hiện như suối phun, lúc đó mâu thuẫn giữa chúng và sinh linh Hồng Hoang sẽ hoàn toàn bùng nổ, một cuộc đối quyết tàn khốc nhất sắp diễn ra.

Nhưng, điều này không liên quan nhiều đến Hoàng Thiên, bởi vì bây giờ y đang bận kiểm kê chiến lợi phẩm!

Từ trên người Thiên Hỏa đạo nhân lấy được hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo và một kiện Trung phẩm Tiên Thiên linh bảo - Hỏa Linh Châu.

Sau đó, trên người bốn vị hầu gia của Thiên Hỏa vương triều lấy được năm kiện Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, những người khác của Thiên Hỏa vương triều cũng dâng lên gần trăm kiện Trung phẩm, Hạ phẩm Tiên Thiên linh bảo, quả nhiên người không có hoành tài thì không giàu, ngựa không có cỏ đêm thì không béo.

Chỉ nhẹ nhàng vung tay, toàn bộ linh bảo mà một trong những thế lực lớn nhất Hồng Hoang, Thiên Hỏa vương triều, khổ công tìm kiếm mấy chục nguyên hội đều rơi vào tay y.

Không đợi đám người quan chiến nhìn rõ, chỉ thấy phía xa đột nhiên xuất hiện một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt thu hút sự cảnh giác của mọi người.

Không lâu sau, hàng chục triệu tu sĩ mang theo kim sắc thần quang,

tay cầm các loại linh bảo, xuất hiện trước mặt mọi người.

"Bái kiến Thần chủ!" Chỉ thấy ở nơi cách Hoàng Thiên hàng ngàn dặm, tất cả đều quỳ một gối xuống đất, đồng thanh hô lớn.

Lúc này, mọi người mới hiểu ra, hàng chục triệu sinh linh không rõ lai lịch đều là tu sĩ của Thần Điện, chỉ là tu sĩ của Thần Điện lại khiến hiện trường rơi vào một phen xôn xao.

Hay cho một đám!

Hàng chục triệu người, tu vi thấp nhất là Huyền Thần, trong đó Thái Ất Thần gần trăm vạn, thậm chí còn có mấy chục người nửa bước Đại La, mỗi người ít nhất có một kiện công kích linh bảo, mẹ kiếp… "Không tệ!" Thấy vậy, Hoàng Thiên hài lòng nói, ba ngàn tu sĩ Thái Ất Thần viên mãn đi đầu không phải là hộ pháp thần thú của Thần Điện, Tiên Thiên Tỳ Hưu nhất tộc, thì còn là ai!

Thủ lĩnh Tỳ Hưu đi đầu cũng đã đột phá nửa bước Đại La Thần, thần hỏa gần như ngưng kết thành thực, chỉ còn một bước nữa là có thể hoàn toàn chuyển hóa thần cách, bước vào cảnh giới Đại La Thần.

"Khải bẩm Thần chủ!

Huyền Thiên đại nhân đã suất lĩnh địa thần nhất mạch, tiếp quản địa bàn của Thiên Hỏa vương triều ở phía đông, phái thuộc hạ đến đây nghe theo phân phó của ngài!" Thủ lĩnh Tỳ Hưu lập tức cúi đầu bẩm báo.

"Ừm!" Hoàng Thiên gật đầu, khẽ quát: "Nguyệt Thần ở đâu?" Vọng Thư đang quan chiến nghe thấy, vội vàng chạy tới, lập tức cung kính đáp: "Thần chủ!" Sau khi thấy Hoàng Thiên đại phát thần uy, nàng đã hoàn toàn bị chinh phục. 67.

"Hộ pháp Tỳ Hưu suất lĩnh tu sĩ Thần Điện chính diện tiến công Thiên Hỏa vương triều, ngươi dẫn Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ dọn

dẹp sạch sẽ những tàn dư còn lại của Thiên Hỏa vương triều ở phía nam, một người không giữ, hiểu chưa?" Hoàng Thiên lập tức phân phó.

"Vâng!

Thần chủ!" Vọng Thư và thủ lĩnh Tỳ Hưu lớn tiếng đáp.

Sau đó, Hoàng Thiên lấy ra một kiện linh bảo giao cho thủ lĩnh Tỳ Hưu, chính là Cửu Thiên Nguyên Dương Xích của Thiên Hỏa đạo nhân.

Mặc dù Vọng Thư và thủ lĩnh Tỳ Hưu đều là nửa bước Đại La Thần, lại tu luyện công pháp đỉnh cấp của Thần Đạo, nhưng khí vận của thủ lĩnh Tỳ Hưu dù sao cũng không mạnh bằng Vọng Thư, mẫu của các vì sao, bạn sinh linh bảo trong tay chỉ là thượng phẩm, khó có thể phát huy ra tu vi mạnh mẽ.

Chương 54

Cho nên, y mới trang bị cho thủ lĩnh Tỳ Hưu, là thủ lĩnh hộ pháp của Thần Điện, sao có thể không có một kiện linh bảo mạnh mẽ hộ thân!

"Vãi chưởng!" Các sinh linh Hồng Hoang đang quan khán đều ngây ra, đó là Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, không phải rau cải trắng, sao lại cho người khác như vậy?

Quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Quả nhiên hào không có nhân tính!

Nhưng, đối mặt với hàng chục triệu tu sĩ Thần Điện khí thế hung hăng, không ai dám nói thêm một lời nào, họ không thể coi những món linh bảo trong tay đối phương là đồ trang trí.

Ngay cả những thần ma đỉnh tiêm Hồng Hoang kia cũng vậy, bởi vì trong số các tu sĩ Thần Điện có mặt, có mấy chục vị tồn tại ngang với nửa bước Đại La.

"Ha ha ha, đạo hữu quả nhiên cao thâm khó lường, Đại La Kim Tiên trung kỳ, lại có Tiên Thiên chí bảo trong tay, bần đạo không bằng!" Dương Mi một bước dịch chuyển đến trước mặt Hoàng Thiên, không khỏi thốt lên một tiếng cảm khái.

"Chúc mừng Hoàng Thiên Thần tôn chí cao vô thượng diệt trừ tiểu nhân!" "Thần tôn tu vi thông thiên, tên Thiên Hỏa tiểu nhi kia quả thực là tìm chết!" "Đúng vậy!

Đúng vậy!" 68.

Sau Dương Mi, đám người Hồng Hoang phản ứng lại nhao nhao tiến lên chúc hạ Hoàng Thiên, trong lúc nhất thời, làm nổi bật lên hệ

sinh thái thế giới ‘cường giả vi tôn’.

Cũng khó trách, lần này bị diệt Thiên Hỏa vương triều tuy là một trong những thế lực đỉnh cấp Hồng Hoang, nhưng so với những thế lực nhỏ, chủng tộc biến mất mỗi ngày ở Hồng Hoang thì có gì khác biệt!

Đương nhiên, sở hữu Thần Điện mạnh mẽ như vậy, cộng thêm tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, Hoàng Thiên nhất định là thế lực mạnh nhất toàn Hồng Hoang, sẽ có vô số người đổ xô gia nhập.

“Đạo hữu quá khen rồi, bản tôn chỉ là lợi dụng một số kẽ hở, ngược lại đạo hữu có thể trong thời gian ngắn như vậy đột phá Đại La Kim Tiên, nội tình của Hỗn Độn Ma Thần quả nhiên không tầm thường!” Hoàng Thiên nhìn Dương Mi, nói một cách đầy ý vị.

Y phải nuốt cả một kiện Tiên Thiên linh bảo mang theo bản nguyên kim chi, mới phá vỡ được gông cùm giữa sinh tử, nhưng nhìn dáng vẻ của Dương Mi, rõ ràng là đột phá một cách tự nhiên, người so với người tức chết người!

“Cái gì?

Dương Mi đại tiên cũng là Đại La Kim Tiên?” Những người khác nghe thấy, lập tức kinh ngạc, vốn tưởng rằng Hoàng Thiên vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên, không ngờ người ta đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Ngay cả Dương Mi đạo nhân bên cạnh cũng âm thầm đột phá Đại La Kim Tiên, xem ra Hồng Hoang ẩn giấu rất nhiều đại lão, chỉ là bình thường không ra mặt mà thôi.

Các sinh linh do tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, trên mặt không ai không lộ ra vẻ khổ sở, đương nhiên họ hiểu Dương Mi đột phá là nhờ vào uy lực của bản thể, trong Hỗn Độn vô tận cường đại

bản thân, không có sự áp chế của ý chí Bàn Cổ, Đại Đạo lại không hạn chế sinh linh Hỗn Độn, đột phá Đại La tự nhiên là nước chảy thành sông.

Nếu bản thể còn, tất cả cũng chỉ là công phu nước chảy đá mòn, nhưng hiện tại Hỗn Độn Ma Thần chỉ có Không Gian Ma Thần xếp hạng thứ hai - Dương Mi miễn cưỡng bảo tồn được tàn khu, ai!

Ngược lại Hoàng Thiên Thần tôn dễ dàng tiêu diệt Thiên Hỏa vương triều, khiến họ càng thêm kinh ngạc, một thổ dân Hồng Hoang, lại có thể đi trước tất cả mọi người, lẽ nào không đáng sợ sao?

"Thái Sơ có đạo, đạo cùng thần đồng, thần giả, thiên địa nhân, tinh không vi thiên, hồng hoang vi địa, nhân vi minh, nhất thiết tự hữu định số.

Người không phạm ta, ta không phạm người, Thần Điện dưới trướng bản tôn tuân theo nguyên tắc này, nếu không có gì đặc biệt, sẽ không tự ý gây chiến." Đột nhiên, Hoàng Thiên thản nhiên nói với tất cả mọi người có mặt.

Nghe vậy, nhiều sinh linh đỉnh tiêm Hồng Hoang đã thành lập thế lực có mặt đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Phượng Hoàng nhất tộc ở phía nam, Long tộc đang rục rịch ở phía đông và Hung Thú hoàng triều.

Chỉ cần Hoàng Thiên không chủ động tấn công, họ cũng sẽ không tự tìm đến cái chết, Thần Điện tiếp quản Thiên Hỏa vương triều, nhiều nhất cũng chỉ chiếm được một phần ba phía nam, một phần tư phía đông, còn lại vô tận lãnh thổ có thể để họ tung hoành.

"Thái Sơ có đạo, thần cùng đạo thông!

Đạo hữu quả nhiên có bản lĩnh!

Ngô không bằng!" Dương Mi không chỉ nhìn thấy Đại La chi cảnh

của Hoàng Thiên, mà còn xác định rõ ràng đạo của y.

Những người có mặt, tu vi cao thâm cơ bản đều là do tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, kế thừa một phần đạo tắc của kiếp trước, ví dụ như thí sát chi đạo của La Hầu, đồ lục chi đạo của Thần Nghịch đều là một phần của sát lục đại đạo, đại thiên chi đạo của Hồng Quân cũng là một phần của trật tự đại đạo.

Cho nên, chỉ cần theo sự tiến hóa không ngừng của Hồng Hoang, sự suy yếu của ý chí Bàn Cổ và uy áp của Đại Đạo, tu vi của họ tự nhiên có thể đột phá lên tầng thứ cao hơn, thậm chí là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng là một thổ dân Hồng Hoang, Hoàng Thiên lại khác, y phải tìm ra con đường mình đi, mới có thể từ Đại La đột phá đến Hỗn Nguyên, cửa ải này lại tương đương với quỷ môn quan, một chút sơ sẩy, nỗ lực vô số năm đều sẽ đổ sông đổ bể. 69.

Sau khi Hoàng Thiên nói xong, nhiều thủ lĩnh thế lực Hồng Hoang nhao nhao lên tiếng mời mọc, làm một phen công phu bề mặt.

"Thần tôn tu vi thông thiên, Long tộc chúng ta bội phục vô cùng, tứ hải chúng ta hoan nghênh Thần tôn đại giá quang lâm!" "Hoàng Thiên đạo hữu, Càn Khôn vương triều chúng ta cũng hoan nghênh đạo hữu đại giá quang lâm!" "Thần tôn, ta là Tiên Thiên Quỳ Thủy Xà nhất tộc…" Trong lúc nhất thời, tiếng kết giao không ngớt bên tai, Hoàng Thiên cũng không cảm thấy phiền, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết, mọi người mới rời đi.

Không ai nhìn thấy La Hầu và Thần Nghịch căn bản không chú ý đến sân đấu, mà chỉ nhìn chằm chằm vào đối phương, ánh mắt vô cùng phức tạp, có oán hận, tham lam, cô độc, sau đó càng không nói hai lời, cưỡi mây biến mất ở chân trời.

Ngay cả Hồng Quân đạo nhân cũng lên tiếng mời mọc, có thể thấy

Hoàng Thiên được chào đón đến mức nào!

Chỉ là, Hoàng Thiên không lập tức đồng ý, mà dùng một câu trả lời công thức hóa để chặn miệng y.

Đùa gì vậy, bái phỏng Ngọc Kinh sơn?

Có chắc là không tìm chết không, Thần Đạo đã định sẵn không đội trời chung với Tiên Đạo, làm sao có thể hòa hợp!

Nhưng y không nói ra lời trong lòng, 'Nhiều năm sau ta tất sẽ mang theo uy thế hùng mạnh của Thần Đạo, giá lâm Tử Tiêu, nhiếp phục Tiên Đạo.' Lúc này, mọi người trên sân đã đi gần hết, chỉ có tộc trưởng Phượng Tổ của Phượng Hoàng nhất tộc trời sinh chưởng khống Nam Minh Ly Hỏa và Hoàng Mẫu vẫn chưa rời đi.

"Thần tôn!

Không biết chúng sinh linh phía nam chúng ta nên sắp xếp thế nào?" Lập tức, Phượng Tổ cung kính lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, Hoàng Thiên liếc mắt một cái, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, đương nhiên y biết ý của Phượng Tổ.

Nhưng Phượng Hoàng nhất tộc là nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo, tự nhiên sẽ xưng bá đại địa, Thần Điện sau khi kết thúc một lượng kiếp sẽ quay về tinh không, ngồi xem phong vân, không thể nào thu nạp Phượng Hoàng tộc dưới trướng, ít nhất trong hai lượng kiếp này là không thể.

Cho nên, y xua tay, trên mặt lộ ra một tia không kiên nhẫn: "Bản tôn biết, Phượng Hoàng tộc các ngươi tự có thiên mệnh, đi đi!" "Ách!" Phượng Tổ nghe thấy ngẩn ra, không dám tin, một tộc tuy không bằng Thiên Hỏa vương triều, nhưng cũng là thế lực lớn thứ hai ở phía nam, chủ động đầu hàng lại bị người khác từ chối.

Nói rồi, chỉ thấy Hoàng Thiên triệu ra Chu Thiên Tinh Thần Đồ,

tiện tay ném một cái, trong nháy mắt xuất hiện trên quần thể cung điện của Thiên Hỏa vương triều.

Nơi đó là tích lũy nhiều năm của Thiên Hỏa vương triều, Hoàng Thiên tuy không coi trọng, nhưng những thứ này dùng để phát triển tinh không, tuyệt đối đáng giá, cho nên y bố trí đại trận trước, che đậy nó lại, tránh bị kẻ không có mắt lãng phí.

Cảnh này khiến sắc mặt Phượng Tổ và Hoàng Mẫu hơi biến đổi, đương nhiên họ biết ý của Thần tôn, có thể dễ dàng trấn áp một phương Thiên Hỏa, tự nhiên cũng có thể trấn áp Phượng Hoàng tộc.

Cho nên, hai người chỉ qua loa chào hỏi, sau đó dẫn theo một đám tộc nhân quay về địa bàn của mình.

Lúc này, trên sân chỉ còn lại Hoàng Thiên và Dương Mi.

"Đạo hữu, có muốn xem địa bàn của bản tôn không?" Hoàng Thiên quay đầu hỏi Dương Mi.

Chương 55

"Chính nên như thế!" Dương Mi sảng khoái đáp, y cũng muốn kết giao một phen với Hoàng Thiên.

Sau khi giải quyết xong các sự việc liên quan đến Thiên Hỏa vương triều, Hoàng Thiên trực tiếp dẫn Dương Mi quay về Thần Điện, dù sao cũng đã lang thang bên ngoài nhiều năm, cũng không biết Thần Điện dưới sự chưởng khống của Huyền Thiên đã phát triển thành như thế nào.

Nhìn hàng chục triệu Huyền Thần, trăm vạn Thái Ất Thần, mấy chục nửa bước Đại La Thần, thế lực hẳn là không thể xem thường!

Sau trận chiến này, y cảm thấy đã đến lúc chỉnh hợp thế lực, phân chia địa thần, tinh thần và các sinh linh Thần Điện hiện có, mỗi người một chức.

Trước khi lượng kiếp này chưa kết thúc, tinh thần không thể xuất thế, nhưng địa thần lại khác, đại địa còn, địa thần còn, cho nên trọng điểm phát triển của Thần Điện nên được bố trí ở các danh sơn đại xuyên, sông ngòi hồ bạc của Hồng Hoang.

Chỉ cần địa thần có thể phủ kín Hồng Hoang, lúc đó Vu tộc xuất thế, cũng không thể xóa đi ánh sáng của Thần Đạo, Tiên Đạo mất đi tiên cơ, một bước lạc hậu, bước bước lạc hậu, làm sao có thể so sánh được với Thần Đạo! … Cùng với sự rời đi của vô số sinh linh đỉnh tiêm Hồng Hoang đang quan chiến, tin tức Thiên Hỏa vương triều bị diệt đã lan truyền khắp đại địa Hồng Hoang.

"Cái gì?

Đại đức Thần tôn chí cao vô thượng phất tay một cái, Thiên Hỏa vương triều đã bị diệt, cũng quá khoa trương rồi!" Ở một nơi nào đó

trong Hồng Hoang, một đạo nhân gian xảo tỏ vẻ không tin.

Đùa gì thế!

Thiên Hỏa vương triều là một trong những thế lực đỉnh cấp Hồng Hoang, Thiên Hỏa đạo nhân càng là một trong ngũ cường, nửa bước Đại La Kim Tiên, sao có thể dễ dàng bị người khác diệt.

Trung niên đạo nhân bên cạnh thở dài, giải thích: "Đạo hữu này, ngài không biết đó thôi, Thần tôn kia là tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, đừng nói là Thiên Hỏa đạo nhân, cộng thêm tứ cường kia cũng chưa chắc làm tổn thương được một ngón tay của ngài." Nghe vậy, đạo nhân kia lộ vẻ kinh hãi, có chút run rẩy hỏi: "Vậy Hoàng Thiên Thần tôn không phải là cao thủ đệ nhất Hồng Hoang sao?" "Không sai!" Trung niên đạo nhân liên tục gật đầu.

"Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi thôi!

Gia nhập Thần Điện, theo kịp bước chân của Thần tôn, xưng bá đại địa Hồng Hoang chỉ trong tầm tay!

Ta cũng muốn thành Đại La!" Đạo nhân kia hưng phấn lớn tiếng nói.

"Đúng vậy!

Chúng ta đi!" Cảnh tượng tương tự xảy ra ở khắp các góc của Hồng Hoang, vô số tán tu không ngừng đổ về trú địa của Thần Điện ở phía đông và phía nam.

Đúng như nhiều sinh linh đỉnh tiêm Hồng Hoang đã nói, Thần Điện của Hoàng Thiên khó vào, nhưng do chiến tích huy hoàng, tất cả mọi người đều không quản mệt mỏi muốn gia nhập Thần Điện. 70.

Các chủng tộc thế lực khác càng đồng loạt hạ lệnh nghiêm, bất kể là ai cũng không được đắc tội Thần Điện, nếu không Thần tôn nổi giận, thây chất thành núi!

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều bị hung uy của Hoàng Thiên dọa sợ, những thần ma Tiên Thiên đứng trên đỉnh Hồng Hoang không một ai có đạo tâm dao động.

Hầu hết đều là do tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, ngay cả Bàn Cổ đỉnh phong Thiên Đạo cảnh cũng đã thấy, trải qua Khai thiên đại kiếp, sao có thể bị một Đại La Kim Tiên trung kỳ dọa sợ!

Nhiều nhất cũng chỉ coi Hoàng Thiên là một mục tiêu cần vượt qua, cũng chính vì vậy, nhiều tu sĩ Hồng Hoang lần lượt đột phá, vô số Thái Ất Kim Tiên xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang. … Hồng Hoang không tính năm tháng, Hoàng Thiên và Dương Mi toàn lực thi triển, cưỡi mây đi hơn ngàn năm mới đến được trú địa của Thần Điện - Hoa Cái Động Thiên.

"Nơi ở của đạo hữu cũng thật phi phàm nha!" Nhìn đạo trường trước mắt có thế Tiên Thiên cửu cung bát quái, trong mắt Dương Mi lóe lên một tia sáng, động thiên phúc địa linh tú như vậy ở Hồng Hoang cũng không nhiều.

"Ha!

Đạo hữu mời!" Hoàng Thiên cười ha hả, trực tiếp mở cấm chế, mời y vào.

Vừa bước vào cửa, chỉ thấy các tu sĩ Thần Điện đông nghịt đứng một bên, người dẫn đầu chính là Huyền Thiên do Hậu Thiên chí bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp hóa hình.

"Chúng ta cung nghênh Hoàng Thiên Thần chủ chí cao vô thượng!" 71.

Mọi người lần lượt tiến lên hành lễ chào hỏi.

"Ừm!

Vị này là Dương Mi đại tiên, là hảo hữu của ta!" Hoàng Thiên gật

đầu, sau đó giới thiệu.

"Chúng ta bái kiến Dương Mi đại tiên!" 72.

Nghe vậy, tu sĩ Thần Điện đồng thanh chào hỏi, họ không rõ người trước mắt là ai, nhưng đã là Thần chủ đã lên tiếng, họ phải tuân thủ.

Nhìn đám tu sĩ nửa bước Đại La trước mắt, cùng với các Thái Ất Thần đông nghịt giữa chín ngọn núi, Hoàng Thiên tỏ vẻ hài lòng, chỉ trong vài nguyên hội, Huyền Thiên đã phát triển Thần Điện thành như thế này, nếu có thêm thời gian, thì còn lợi hại đến đâu, như vậy y càng có thời gian ra ngoài du ngoạn.

"Không tệ!" Hoàng Thiên nhìn Huyền Thiên Đại La Thần trung kỳ trước mắt, nụ cười trên mặt càng đậm, không nhịn được vung tay, một đạo thần quang mang theo khí tức huyền diệu trong nháy mắt tiến vào cơ thể Huyền Thiên.

"Ha ha!

Hoàng Thiên đạo hữu lại dụng tâm rồi, không tồi không tồi!" Dương Mi bên cạnh liếc mắt đã nhìn ra việc y làm.

Không ngờ Hoàng Thiên lại truyền toàn bộ cảm ngộ tu đạo cho thuộc hạ trước mắt, quả nhiên là đại thủ bút.

Chỉ với tu vi Đại La sơ kỳ, y căn bản không nhìn thấu được Huyền Thiên, nếu không, Huyền Thiên Đại La Thần trung kỳ không dọa Dương Mi ngã ngửa sao!

Một môn hai Đại La, đều là trung kỳ, để những người khác ở Hồng Hoang biết được, chắc chắn sẽ thổ huyết!

"Bái tạ Thần chủ!" Huyền Thiên tiếp nhận xong cảm ngộ lập tức quỳ xuống chuẩn bị dập đầu, thứ y thiếu không phải là công pháp cũng không phải là linh bảo, mà chính là những cảm ngộ đại đạo này,

hành động này của Hoàng Thiên, quả thực đã giúp y bù đắp khuyết điểm, trước khi đến Hỗn Nguyên Kim Tiên, sẽ không có bất kỳ bình cảnh tu vi nào. 73.

Ai ngờ Hoàng Thiên một đạo thần lực vung ra, trực tiếp ngăn y lại, "Ngươi cũng có tu vi như vậy, lại là khí đạo chi thần, động một chút là quỳ bái, không tốt!" Nói rồi không khỏi lớn tiếng phân phó: "Sau này trong Thần Điện, dưới ta, Huyền Thiên đứng đầu, dụ lệnh Huyền Thiên làm Cao Thượng Đại Thần Vương!" "Vâng!

Bái kiến Huyền Thiên Cao Thượng Đại Thần Vương!" 74.

Đám người Thần Điện đồng loạt cúi người hành lễ, đồng thanh chào hỏi.

"Đa tạ Thần chủ!" Huyền Thiên mang theo lòng cảm kích, quỳ một gối xuống đất, hướng về Hoàng Thiên hành lễ chí tôn của Thần Đạo, một lễ này không chỉ bái Thần tôn, mà còn là phụ thần đã ban cho sinh mệnh.

Dù sao Thiên Địa Tạo Hóa Tháp cũng là do Hoàng Thiên luyện chế ra, lại giúp tăng cường nội tình, thuế biến thành Hậu Thiên chí bảo, là khí đạo chi tổ, đại ân như vậy, làm sao báo đáp!

Lúc này, Hoàng Thiên xua tay, sau đó phân phó: "Người đâu, mang linh quả, linh trà lên, ta và Dương Mi đạo hữu sẽ có một cuộc nói chuyện dài." "Vâng!" 75.

Tu sĩ Thần Điện nhao nhao đáp lời, Huyền Thiên đích thân xuống sắp xếp việc chiêu đãi.

Chương 56

… Sau khi vào chủ điện, Dương Mi không nhịn được lên tiếng: "Đạo hữu tuy sinh ra ở Hồng Hoang, nhưng tu vi vượt xa Ma Thần chúng ta, thực sự đáng quý, không biết có thể luận đạo một phen không?" "Như vậy rất tốt!" Hoàng Thiên vui vẻ nói.

Thực ra, bất kể là Hỗn Độn hay Hồng Hoang, luận đạo đều là một chuyện bình thường, có thể giúp tăng tiến tu vi, đúng như câu nói tam nhân hành, tất hữu ngã sư yên.

Chỉ là luận đạo ở Hồng Hoang trọng ở việc giảng giải cảm ngộ đạo tắc của bản thân, Hỗn Độn thì thẳng thắn hơn, đánh một trận là rõ.

Đặc biệt là luận đạo đối với Hoàng Thiên, vô cùng thích hợp.

Dĩ thần ngự đạo, bất kể pháp tắc đại đạo nào dưới Thần Đạo đều là phụ thuộc, cho nên hấp thu những đạo khác nhau, đối với sự phát triển của Thần Đạo có lợi ích cực lớn.

"Như vậy!

Chúng ta bắt đầu đi!" Dương Mi có chút không nén được, dù sao y mới là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Hoàng Thiên đã là Đại La Thần trung kỳ, hai người luận đạo, lợi ích không nhỏ.

"Đạo hữu khoan!" Hoàng Thiên ngăn lại, vội vàng nói: "Thần Điện của ta gia nghiệp lớn, một đám thuộc hạ ngu độn không chịu nổi, không biết có thể để họ bàng thính không?" 76.

Hai tu sĩ cấp Đại La luận đạo, đối với sinh linh Thần Điện, có lợi ích cực lớn, chỉ cần có thể tiêu hóa cảm ngộ, thực lực của Thần Điện tất sẽ lên một tầm cao mới.

“Thiện!” Dương Mi gật đầu, đương nhiên y biết ý của Hoàng Thiên, cũng không từ chối yêu cầu này.

Bởi vì công khai luận đạo, đối với việc kết giao với Thần Điện, không khác gì một nước cờ hay, phải biết bây giờ Thần Điện có mấy chục tôn nửa bước Đại La, chỉ cần tiến thêm một bước, là có thể ngang hàng với y.

Không lâu sau, sinh linh Thần Điện đều tập trung trước Hoa Cái Động Thiên, Hoàng Thiên, Dương Mi hai người ngồi cao trên vân đài, phóng ra khí tức Đại La huyền diệu, khiến vô số người thần hồn điên đảo.

“Thần chủ!

Huyền Thiên đến muộn, xin thứ tội!” 77.

Lúc này, nhị bả thủ của Thần Điện, Huyền Thiên, dẫn theo một đám tu sĩ Thái Ất đại viên mãn, nửa bước Đại La lần lượt bay lên một tầng vân đài, cách mặt đất không đến hai mét, vây quanh hai người.

“Ừm!” Hoàng Thiên gật đầu, thản nhiên nói: “Không sao, ngươi cũng lên luận đạo đi!” “Vâng!” Huyền Thiên vui vẻ đáp, lập tức bay lên vân đài, chuẩn bị gia nhập vào giữa.

Ngược lại Dương Mi bên cạnh nhíu mày, trong lòng có chút không vui, ngay cả con kiến Thái Ất cảnh cũng gọi lên luận đạo.

Hoàng Thiên liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của y, lập tức cười lớn: “Ha ha!

Dương Mi đạo hữu lại nhìn lầm rồi, bản thể của thuộc hạ bản tôn vốn là Cực phẩm Hậu Thiên linh bảo - Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, sau khi trải qua đại đạo lôi kiếp, hóa hình xuất thế, bản thể cũng được thăng hoa, thành Hậu Thiên chí bảo.” “Kế thừa khí đạo nhất mạch của bản tôn, nên được thiên hạ tôn xưng là Khí Thần, phàm khí vận của

linh bảo được luyện chế Hậu Thiên đều do y chưởng quản, thực lực so với bản tôn, không hơn không kém." Vừa dứt lời, chỉ thấy một luồng khí tức mạnh mẽ không thua kém hai người xông thẳng lên trời, chỉ thấy Huyền Thiên toàn thân thần lực tỏa sáng, bảo quang lượn lờ, trực tiếp xuất hiện giữa Hoàng Thiên và Dương Mi, ba người mơ hồ tạo thành thế tam tài.

"…." Dương Mi nhất thời không phản ứng lại, không ngờ Thần Điện ngoài Hoàng Thiên Đại La Thần trung kỳ, lại còn có một vị nữa, xem ra cũng là Đại La trung kỳ, thực lực cường đại, quả thực đã lật đổ tam quan của y.

Nhiều sinh linh do Hỗn Độn Ma Thần chuyển sinh còn chưa đột phá Đại La, ngược lại một thổ dân Hồng Hoang và một sinh linh Hậu Thiên (Thiên Địa Tạo Hóa Tháp là Hậu Thiên chí bảo) lại thành Đại La trước, thử hỏi làm sao không chấn động!

"Bản tôn là chủ nhà, đương nhiên không nhường, xin dẫn đạo trước, mời đạo hữu đa chỉ giáo!" Không đợi y hoàn hồn, Hoàng Thiên đã vào vấn đề chính!

"Thiện!" Dương Mi và Huyền Thiên nghe vậy, lập tức gật đầu đáp.

Lập tức, chỉ thấy trên đỉnh đầu Hoàng Thiên thần quang đại phóng, Dương Mi và Huyền Thiên cũng không cam chịu lạc hậu, giữa mi tâm hai đạo quang mang bắn ra.

Lúc này, trên đỉnh đầu Hoàng Thiên hiện ra kim sắc khánh vân, ở giữa có một viên thần cách sừng sững, xung quanh có Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 và Lục Thiên Kiếm phân chia hai bên, một là thánh khiết cao quang sáng thế chi cơ, một là tịch diệt vô tận sát lục chi tức.

Bên ngoài có Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo - Thập Nhị Phẩm

Tịnh Thế Bạch Liên, Chu Thiên Tinh Thần Đồ, Tử Vi Đế Tỉ, Tạo Hóa Đỉnh tương hỗ hô ứng, trên người có Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo - Tử Vi Lăng Vân Quan, Tinh Thần Vạn Tượng Bào, Thất Tinh Trục Nhật Ngoa huyền quang đại phóng, một chữ 'hào' sao đủ!

Khánh vân trên đỉnh đầu Huyền Thiên cũng tương tự, đều do thần lực kim quang ngưng kết thành, khác ở chỗ ở giữa lơ lửng một tòa bảo tháp, chính là chân thân - Hậu Thiên chí bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, xung quanh có gần mười kiện linh bảo giao tương hô ứng.

Là Khí Thần, chưởng quản số lượng linh bảo, pháp khí Hậu Thiên trong thiên hạ, thần cách căn bản không cần tạo ra, chân thân chính là thần cách, thần cách chính là chân thần.

Duy chỉ có Dương Mi đối diện, trong thanh sắc khánh vân trên đỉnh đầu, chỉ có một cây liễu xanh nghênh phong lay động, trông có vẻ đơn bạc, nhưng đó là bản thể của y - một trong mười đại Cực phẩm Tiên Thiên linh căn của Hồng Hoang, khí vận trấn áp không hề thua kém chí bảo.

"Đạo hữu thật sái thoát!" Hoàng Thiên quen thói thổ hào, lập tức tán thưởng.

Nhưng y không cho rằng Dương Mi thiếu linh bảo, đùa gì thế, y là Không Gian Chí Tôn xếp hạng thứ hai trong Hỗn Độn, muốn gì mà không có.

Nhưng chính điều này lại cho thấy sự kiên định đối với đạo của y, lấy tự thân mạnh làm mạnh, không mượn bất kỳ ngoại lực nào, thảo nào hậu thế lại có chuyện Dương Mi đối chiến Hồng Quân, Dương Mi chỉ đứng đó vung cành liễu, ba ngàn linh bảo của Hồng Quân đều rơi vào tay y.

"Đạo hữu nói đùa rồi, quả là phúc duyên sâu dày!" Dương Mi nhìn Hoàng Thiên đầu đội hai món Tiên Thiên Chí Bảo, bốn món Cực

Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trên người mặc ba món Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không khỏi có chút kinh ngạc.

Nếu biết trong tay Hoàng Thiên còn có mấy món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và mấy chục món Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nữa, e là phải đỏ mắt ghen tị.

"Ha!" Hoàng Thiên cũng có chút ngại ngùng, khoe của hơi quá rồi, người ta Dương Mi đâu phải không có, chỉ là không thèm dùng mà thôi.

"Đạo của ta là Thần Đạo.

Thần, là trời, đất, người; trên có tinh thần, dưới có u minh, giữa là đại địa.

Uy thế của thần mênh mông không thể ngăn cản.

Thái Sơ có Đạo, Thần và Đạo đồng hành, do đó đại quan tại thượng, thuận theo lẽ trời, trung chính để quan sát thiên hạ..." Bất tri bất giác, Hoàng Thiên giảng đạo ba ngàn năm.

Thần Đạo bao hàm vạn tượng, trong đó Tinh Thần chi đạo, Hỏa chi đạo, Sáng Thế chi đạo, Đế Vương chi đạo đều có cảm ngộ sâu sắc, khiến tất cả mọi người có mặt đều phải kinh ngạc.

Không chỉ sinh linh trong thần điện mà cả Dương Mi, Huyền Thiên khi nghe đạo cũng mơ hồ có dấu hiệu tiến bộ, có thể thấy đạo của Hoàng Thiên ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Người được hưởng lợi nhiều nhất không ai khác ngoài những người đứng đầu các sinh linh trong thần điện, ví như tộc trưởng của tộc Tiên Thiên Tất Phương, những nhân vật trời sinh đã mang quyền hành Thần Đạo.

Buổi giảng đạo của Hoàng Thiên đối với họ không khác gì thuốc đại bổ.

Chỉ trong ba ngàn năm ngắn ngủi, tộc trưởng của các chủng tộc phụ thuộc thần điện đột phá đến Bán Bộ Đại La đã có không dưới trăm người.

"Đạo của ngô, một là khí, hai là luyện; hình chính là khí, dùng vào việc chính thì là chính, dùng vào việc tà thì là tà, cho nên luyện khí cũng là luyện tâm.

Tâm thành thì khí là sự nối dài của tâm, vạn vật đều có thể là khí..." Kế tiếp, Huyền Thiên giảng đạo, lời lẽ mộc mạc, giản dị, khiến người nghe dễ hiểu.

Mặc dù Khí Đạo bắt nguồn từ Hoàng Thiên, nhưng người thực sự sáng tạo và phát dương lại là Huyền Thiên.

Nhiều điều huyền ảo trong đó ngay cả Hoàng Thiên cũng phải nhập thần, đủ thấy sự huy hoàng của Khí Đạo.

Các sinh linh trong thần điện có mặt càng tập trung ba trăm phần trăm tinh thần, chăm chú lắng nghe từng câu từng chữ liên quan đến luyện khí.

Bởi vũ khí là sự nối dài của thủ đoạn, một món Thượng Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo có thể tiêu diệt cả một nhóm người dùng Trung Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Chương 57

Về uy lực, Hậu Thiên Linh Bảo không hề thua kém Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ thiếu đi Tiên Thiên Pháp Tắc chi lực ẩn chứa bên trong, không thể giúp người ta ngộ đạo.

Sau đó, Dương Mi bắt đầu giảng đạo.

Đây chính là điều mà mọi người hứng thú nhất, bởi vì bất kể Hoàng Thiên hay Huyền Thiên, chung quy vẫn tu Thần Đạo, lấy thần ngự đạo, có nhiều điểm chung.

Không giống như Dương Mi, người từng là Hỗn Độn Ma Thần chí tôn, một tay không gian pháp tắc xuất thần nhập hóa, đến nỗi Bàn Cổ cùng thời cũng phải tránh né mũi nhọn, đủ thấy sự đáng sợ của y.

"Trên dưới bốn phương là vũ, xưa nay qua lại là trụ.

Vũ, là khoảng không giữa trời đất, biết được chiều dài, rõ được chiều rộng, chính là không gian..." Dương Mi nói.

Trong phút chốc, trên đỉnh Hoa Cái Động Thiên, đạo âm lượn lờ, hoa trời rơi loạn, sen vàng trồi lên từ đất, dẫn dắt vô số Chu Thiên Tinh Thần chi lực, hòa cùng Tiên Thiên Linh Khí, hóa thành vô tận thần thú bay lượn xung quanh, khi thì phượng múa chín tầng trời, khi thì rồng lượn bốn biển.

Từng đạo thần vận truyền ra, tựa như thể hồ quán đỉnh, thần quang vô hạn, đại đạo tử uân chi khí rũ xuống như bức rèm che trời.

Bấy giờ, trên đỉnh đầu Hoàng Thiên, thần quang đại phóng, thần cách đột nhiên đứng thẳng, một luồng thần hỏa chợt hiện giữa hư không, hừng hực bốc cháy.

Vô tận tường vân từ trên trời hạ xuống dưới chân, tự thành dáng

vẻ long hổ.

Linh khí cuồn cuộn, mang theo ý vị hồng mông thái sơ càn quét bốn biển tám hoang.

Trong Di La, vạn đạo kim quang cuồn cuộn như cầu vồng đỏ, ngàn tia thụy khí phun ra sương tím.

Từng tòa cung điện uy nghiêm tráng lệ hiện ra, ứng với số Thiên Cương, Địa Sát mà đứng vững.

Sau đó, Nhật, Nguyệt Du Thần, Thái Dương Thái Âm, Tứ Đại Thiên Sư, Nhị Thập Bát Tinh Tú, Cửu Diệu Tinh Quan, Tam Thanh, Tứ Đế, Ngũ Phương Yết Đế, các phương chiến thần bay lượn bốn phía, là tiền khu của thần.

Thần Đạo là đại vô cực, vạn đạo đều là thần!

Dưới Hoa Cái, vạn ngàn sinh linh trong thần điện bất kể là Thái Ất hay Đại La, tất cả đều cúi đầu, ngay cả Huyền Thiên đứng bên cạnh cũng lộ vẻ cung kính.

Đạo tán thì thành khí, tụ thì thành thần, cho nên vạn vật không gì không tôn đạo quý đức, Thần Đạo chí tôn, thiên hạ đều là đất của thần.

Dương Mi đang giảng đạo cũng bị đạo của Hoàng Thiên làm cho chấn động.

Một con đường bá đạo và siêu việt như vậy, trước nay chưa từng có.

Ba người mỗi người giảng đạo ba ngàn năm, tổng cộng chín ngàn năm, hợp thành con số cực hạn.

Hoàng Thiên thu hoạch lớn nhất, hấp thu đạo của hai vị Đại La, Thần Đạo càng thêm viên mãn.

Đặc biệt là không gian chi đạo của Dương Mi đạo nhân, không còn thuần túy là một đạo đơn nhất nữa, mà mơ hồ có đạo vận thời gian xuất hiện trong đó.

Hồng Mông có câu, thời không nếu hợp nhất, dưới Thiên Đạo, sẽ là đệ nhất.

Theo buổi giảng đạo của Hoàng Thiên sắp kết thúc, phía trên Hoa Cái, giữa không trung, vạn đạo tử khí huyền quan chợt hiện, một luồng Tiên Thiên Huyền Hoàng chi khí ngưng tụ.

"Ầm!" Huyền Hoàng chi khí chia làm bốn phần.

Ba phần lớn nhất rơi xuống người Hoàng Thiên, phần nhỏ còn lại được chia đều cho tất cả sinh linh thần điện có mặt.

Kể từ khi Bàn Cổ khai thiên, đây là lần giảng đạo quy mô lớn đầu tiên của Hồng Hoang, phạm vi ảnh hưởng lên đến hàng chục triệu dặm, sinh linh ức ức vạn vạn, cho nên Đại Đạo mới ban thưởng.

Đại Đạo công đức ầm ầm hạ xuống.

Hoàng Thiên vốn đã ở đỉnh phong Đại La Thần trung kỳ, tu vi lập tức đột phá bình chướng, bước vào Đại La Thần hậu kỳ, và còn tiếp tục tăng lên, mãi đến đỉnh phong Đại La Thần hậu kỳ mới dừng lại.

Dương Mi và Huyền Thiên tuy công đức nhận được không nhiều, nhưng cũng giúp cả hai tăng lên một đại tầng thứ, lần lượt tiến vào Đại La trung kỳ và Đại La hậu kỳ.

Những người nghe đạo còn lại, các tu sĩ thần điện vốn ở Bán Bộ Đại La nhờ nghe đạo đã tiếp cận ngưỡng cửa Đại La cảnh, lại được Đại Đạo công đức làm chìa khóa, lập tức trở thành Đại La Thần.

Trong phút chốc, toàn bộ thần điện sở hữu mấy chục vị tu sĩ Đại La sơ kỳ, hàng ngàn Bán Bộ Đại La, Thái Ất Thần đại viên mãn càng không đếm xuể.

Tu vi thấp nhất cũng là Huyền Thần đại viên mãn, nghiễm nhiên trở thành thế lực đệ nhất Hồng Hoang.

Nhưng Hoàng Thiên không có ý định để thần điện ra tay thống nhất Hồng Hoang.

Lượng kiếp này, hung thú và sinh linh tiên thiên mới là nhân vật chính.

Nếu thần điện ra tay, sau này nhất định sẽ chịu đả kích kép, công dã tràng.

Huống chi Thiên Đạo chưa xuất hiện, ý chí Bàn Cổ vẫn còn tồn tại.

Nếu Thần Đạo giành trước xuất thế, kết quả cuối cùng chỉ là làm vật hy sinh cho kẻ đến sau.

Sự thật chứng minh, kẻ đến sau mới là người chiến thắng, ví như Hồng Quân lão đạo, vị thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang trong lượng kiếp thứ chín.

Một sớm công đức giáng xuống, mọi người đều rơi vào trạng thái minh ngộ.

Người tỉnh lại đầu tiên lại là Hoàng Thiên có tu vi cao nhất, bất đắc dĩ phải làm hộ pháp cho những người khác, thật có chút dở khóc dở cười.

Một vạn hai ngàn năm sau, Dương Mi cũng tỉnh lại, kích động nói: "Ha ha ha!

Gậy trăm thước tiến thêm một bước, ngày khôi phục đỉnh phong lại gần hơn rồi." Y vốn mới đột phá đến Đại La mấy vạn năm trước, theo lý mà nói, nếu không có mấy nguyên hội thì không thể nào tiến quân Đại La trung kỳ.

Nhưng không ngờ một trận luận đạo, không những giúp y đào sâu cảm ngộ về cảnh giới Đại La, mà còn có công đức hạ xuống, quả là niềm vui ngoài ý muốn!

Lúc này, Huyền Thiên cũng tỉnh lại, thần sắc vô cùng vui mừng, ánh mắt tràn đầy tự tin, lợi ích y nhận được còn lớn hơn cả Dương Mi.

Cơn mưa Đại Đạo công đức kia không chỉ nâng cao tu vi của y, mà còn nâng cấp cả bản thể của y, bất ngờ biến thành Công Đức Linh Bảo.

"Ha ha ha!

Chúc mừng đạo hữu tiến thêm một bước, Đại Đạo có thể trông mong!" Hoàng Thiên mỉm cười nói.

Y có cảm tình khá tốt với Dương Mi.

Dù sao trước khi Dương Mi lão đạo tiến quân vào Hỗn Độn, y sẽ không tranh giành địa bàn ở Hồng Hoang.

Chương 58

Mọi người làm bạn tốt với nhau là tốt nhất.

Cả luận đạo và lắng đọng, mất hết hơn hai vạn năm.

Bất kể là sinh linh thần điện hay ai khác, tất cả đều thu được lợi ích không nhỏ.

Lần này có thể nói là thành công viên mãn, đáng mừng đáng mừng!

"Đạo hữu quá khen rồi, ai!

Đại Đạo há lại dễ tìm như vậy?" Nghe vậy, trên mặt Dương Mi lộ ra một tia cay đắng.

Dù gì y cũng là tàn hồn của Không Gian Chí Tôn trong Hỗn Độn, lại còn giữ được bản thể là Hỗn Độn Linh Căn – Không Tâm Dương Liễu, nhưng dưới sự hạn chế của Đại Đạo và áp bức của ý chí Bàn Cổ, mãi đến gần đây mới đột phá Đại La Kim Tiên.

Đừng nói là Đại Đạo, ngay cả Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng không biết năm nào tháng nào mới đột phá được, khó khăn biết chừng nào!

"Khụ khụ!

Đạo hữu theo ta!" Hoàng Thiên ho nhẹ vài tiếng, rồi phất tay, ra hiệu cho Huyền Thiên lui xuống sắp xếp công việc trong thần điện, sau đó dẫn Dương Mi tiến vào sâu trong Hoa Cái Động Thiên. 78.

Không nói hai lời, y mở Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, che chắn hoàn toàn cả động thiên, khiến thiên cơ không thể dò xét.

"Đạo hữu, đây là...?" Nhìn một loạt hành động của Hoàng Thiên, Dương Mi có chút mơ hồ, tình hình gì đây?

Lúc này, Hoàng Thiên mới mở miệng nói: "Phàm là đại thiên thế

giới đều có vô tận lượng kiếp.

Hồng Hoang kể từ khi khai thiên đến nay, có mười hai lượng kiếp.

Vượt qua được thì cá chép hóa rồng, không thể nói chung một ngày." "Chúng ta đang ở lượng kiếp thứ sáu, chắc đạo hữu cũng biết, lần này là hung thú đại kiếp, vô cùng nguy hiểm.

Ta quan sát thiên cơ biết được, sau đại kiếp, Tiên Thiên Ma Thần và hung thú sẽ chết gần hết." "Sau đó, lượng kiếp thứ tám là Long Phượng đại kiếp, tứ tượng xuất hiện, định càn khôn, Hồng Hoang đạt đến cực hạn.

Đến lượng kiếp thứ chín, Thiên Đạo xuất hiện, ý chí Bàn Cổ và Đại Đạo đều sẽ ẩn lui, dưới Thiên Đạo, tất cả đều là con kiến!" Nghe một tràng lời, Dương Mi như có điều suy nghĩ, vội vàng hỏi: "Ý của đạo hữu là, lẽ nào Thiên Đạo sẽ cản trở chúng ta truy cầu Đại Đạo?" Là Không Gian Chí Tôn xếp hạng thứ hai trong Hỗn Độn, tuy bây giờ hổ xuống đồng bằng, nhưng nhãn giới và kiến thức vẫn còn đó.

Những chuyện như hung thú lượng kiếp, thậm chí Long Phượng lượng kiếp sắp tới, y đều có cảm ứng.

Nhưng lượng kiếp thứ chín là số cuối, Thiên Đạo xuất hiện, y thực sự không rõ lắm, cho nên mới phải hỏi Hoàng Thiên.

"Đạo hữu đoán không sai!

Thiên Đạo một khi xuất thế, sẽ hoàn toàn cắt đứt cảm ứng giữa Hồng Hoang và Đại Đạo.

Khi đó, tất cả sinh linh sẽ không thể tiếp tục đi theo con đường của Đại Đạo nữa." Hoàng Thiên nói đầy ẩn ý.

"Cái gì?

Sao có thể?" Sắc mặt Dương Mi đại biến.

Y đương nhiên biết hậu quả của việc mất đi cảm ứng với con đường Đại Đạo, đó là tu vi sẽ dừng lại tại chỗ, không thể tiến lên được nữa.

Hoàng Thiên không nhìn y, chỉ tự mình nói tiếp: "Thiên Đạo sẽ tiếp tục mở ra một con đường khác, cho phép chúng sinh đi tới.

Con đường này cũng được gọi là con đường cầu đạo, chỉ có điều điểm cuối của nó chỉ dừng ở Hỗn Nguyên Vô Cực." "Dưới Thiên Đạo có chín vị Thánh Nhân, tuần thú đại thiên.

Thánh nhân tương đương với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngoài ra, muốn trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sẽ gặp phải tầng tầng trở ngại." "Hơn nữa, Thánh nhân không thể đột phá Thiên Đạo cảnh, chỉ có một vị dung hợp với Thiên Đạo, khiến nó viên mãn, chấm dứt mười hai lượng kiếp của Hồng Hoang." Nếu không có cách nào đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước lượng kiếp thứ chín, vậy thì con đường sau này sẽ hoàn toàn bị cắt đứt.

Thử hỏi Thiên Đạo có thể cho người khác cơ hội vượt qua mình không?

Chỉ cần nhìn Hồng Quân và sáu vị thánh nhân đệ tử là rõ.

Nếu không phải Thiên Đạo cần viên mãn, e rằng Hồng Quân cả đời cũng không thể đột phá Thiên Đạo cảnh.

Dù vậy, ông ta cũng phải chịu sự ước thúc của Thiên Đạo, trở thành con chó săn cho Thiên Đạo.

Nghe vậy, Dương Mi trầm tư một lúc, rồi lập tức lộ ra vẻ mặt kiên định, chắp tay nói: "Ơn chỉ điểm của đạo hữu, bần đạo vĩnh thế khó quên.

Ta sẽ quay về đạo trường, bế quan tìm kiếm đột phá.

Hy vọng ngày sau gặp lại, hai ta có thể sóng vai tiêu dao!" Giờ phút này, Dương Mi biết được nội tình đã hiểu rõ, thời gian cấp bách, nhiệm vụ nặng nề, không thể tiếp tục tu luyện một cách ung dung như vậy nữa.

"Đạo hữu không cần khách khí.

Tu sĩ chúng ta không tính năm tháng, ngày sau nhất định có cơ hội gặp lại.

Hy vọng khi đó có thể cùng nhau tiêu dao Hồng Hoang.

Bản tôn xin chúc đạo hữu thuận buồm xuôi gió!" Hoàng Thiên trịnh trọng nói.

Sau đó, Dương Mi không ngoảnh đầu lại mà rời khỏi Hoa Cái Động Thiên, dùng không gian pháp tắc, nhanh chóng trở về đạo trường của mình.

Đợi Dương Mi đi rồi, Hoàng Thiên vươn vai một cái, tâm niệm vừa động, chỉ thấy trong đại điện lập tức bảo quang đại phóng, gần trăm món Tiên Thiên Linh Bảo rơi xuống đất.

Bên trong có Thiên Thư, Hồn Thiên Sách và Thủy Linh Châu cướp được từ trận chiến phía Đông, cũng có Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Hỏa Linh Châu, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, Linh Dương Thuẫn, Vạn Diệt Hỏa Liên...

đoạt được từ trận chiến với Thiên Hỏa Vương Triều.

Trong đó có bốn món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bảy món Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Trung Phẩm và Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì có đến hàng trăm món, chưa kể những thứ trong bảo khố của Thiên Hỏa Vương Triều, có thể nói là thu hoạch vô cùng phong phú.

Hoàng Thiên chỉ để mắt đến Thiên Thư, Thủy Linh Châu, Hỏa

Linh Châu và Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Dù sao trong tay y đã có hai món Tiên Thiên Chí Bảo, mấy món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, căn bản không thèm để ý đến những món Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia.

Hơn nữa, với tu vi hiện tại, y cũng không thể hoàn toàn luyện hóa hết những Tiên Thiên Linh Bảo này, dùng thần lực khắc ấn, nhiều nhất cũng chỉ có thể biến ba món thành chí bảo của Thần Đạo.

Tham thì thâm, ở Hồng Hoang không phải càng nhiều linh bảo càng tốt.

Chương 59

Luyện hóa Tiên Thiên Linh Bảo cần phải gánh chịu khí vận của bản thân.

Dù cho là Hồng Quân đời sau, ngồi trên ba ngàn linh bảo, nhưng từ đầu đến cuối cũng chỉ dùng được vài món mà thôi.

"Ầm!" Nhìn những linh bảo đủ màu sắc trước mắt, Hoàng Thiên toàn thân thần lực đại phóng, triệu hồi Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, thu Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Thư vào trong.

Là Thần Đạo Chí Bảo được dung hợp từ Thần Đạo Phù Chiếu đời sau và nền tảng sáng thế tiên thiên, bản chất của 《Sáng Thế Kỷ》 không thuộc về Thần Đạo của Hồng Hoang.

Chỉ khi dung hợp với linh bảo Thần Đạo bản địa, nó mới có thể nắm giữ quyền hành thế giới để phong thần.

Thiên Thư là một trong Tam Thư, còn được gọi là Phong Thần Bảng, có thể đăng ký thiên thần, chư thiên tinh thần, bốn mùa tiết khí, mười hai nguyên thần, tứ tượng ngũ phương đều có thể phong.

Đối với y hiện tại, tác dụng của nó là lớn nhất, cho nên mới vội vàng muốn dung hợp Thiên Thư.

Lúc này, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 tỏa ra một luồng thần quang thánh khiết, bao phủ hoàn toàn Thiên Thư, dường như muốn một hơi nuốt chửng.

Nhưng, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thiên Thư trời sinh có bốn mươi lăm đạo cấm chế tiên thiên, bên trong ẩn chứa chấp thiên chi lực, vừa vây vừa giết, uy lực vô cùng, linh tính bên trong cực kỳ cao, sao lại cam tâm bị 《Sáng Thế Kỷ》 thôn phệ?

Nó không ngừng giãy giụa, liên kết với Tiên Thiên Linh Khí, hóa ra vô tận thần thú, ý đồ tấn công 《Sáng Thế Kỷ》, cản trở việc thôn phệ dung hợp.

"Nhân danh thần, triệu hoán Chu Thiên Tinh Thần chi lực, trấn áp!" Hoàng Thiên thấy vậy, không khỏi phất tay triệu hồi Chu Thiên Tinh Thần Đồ và Tử Vi Ngọc Tỷ, giúp 《Sáng Thế Kỷ》 trấn áp Thiên Thư.

"Ông ông ông!" Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 cũng không rảnh rỗi, không ngừng chấn động bản thể, vô số tạo hóa chi lực huyền diệu tuôn ra, không ngừng cọ rửa Thiên Thư, bất tri bất giác đồng hóa bản nguyên của nó.

Các linh bảo xung quanh cũng không rảnh, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tạo Hóa Đỉnh, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên lần lượt thể hiện uy năng cường đại, áp chế linh tính của Thiên Thư, phối hợp với 《Sáng Thế Kỷ》 tiến hành dung hợp.

Ba trăm năm sau, "Ầm!" Một luồng uy áp cường đại chưa từng có càn quét toàn bộ Hoa Cái Động Thiên, khí tức khủng bố ấy đường hoàng không thể ngăn cản như sấm xuân.

Trong nội điện động thiên, Hoàng Thiên nhìn Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đang xoay tít trước mắt, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng.

"Linh bảo: Sáng Thế Kỷ, Phẩm giai: Tiên Thiên Chí Bảo, Mức độ tiến hóa (33.3%), Công năng chính: Sáng thế; Công năng phụ: Trấn áp vạn vật, sắc mệnh đại thiên.

Dựa theo tu vi của túc chủ để tăng phẩm giai phong thần, hiện tại có thể phong thần vị Đại La!" Nói cách khác, bây giờ chỉ cần tìm được tu sĩ Thần Đạo đã ngưng tụ thần cách tương ứng, y liền có thể sắc phong thần vị Đại La.

Tu sĩ dung hợp thần vị có thể phát huy ra sức mạnh sánh ngang đỉnh phong Đại La.

Đợi khi y trở thành Thần Đế, là có thể sắc phong Thần Đế đủ sức sánh ngang đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Khi đó, dù Hồng Quân trở thành Tiên Đạo chi tổ, dùng Hồng Mông Tử Khí bồi dưỡng ra sáu vị thánh nhân, cũng không cản nổi Thần Đế do y sắc phong.

Giờ phút này, nhìn 《Sáng Thế Kỷ》 trước mắt, Hoàng Thiên hạ quyết tâm trong lòng: 'Nhất định phải lấy được Địa Thư và Minh Thư!' Thần vị ở Hồng Hoang tuy không có số lượng cố định, nhưng cũng không phải vô hạn.

Ví như Hồng Hoang hiện tại chỉ có thể xuất hiện thần vị sánh ngang đỉnh phong Đại La Thần.

Chỉ có để Hồng Hoang không ngừng viên mãn, mới có thể xuất hiện thêm nhiều thần vị cao hơn.

Thiên Thư đối ứng với Thiên Đạo.

Lúc này Thiên Đạo đang được thai nghén, sẽ xuất hiện vào lượng kiếp thứ chín.

So với Hồng Quân là người chưởng môn của Thiên Đạo, Hoàng Thiên tự nhiên ngang hàng, cũng có một thần vị có thể sánh ngang Thiên Đạo cảnh.

Địa Thư đối ứng với Địa Đạo, Minh Thư đối ứng với Nhân Đạo.

Trong tay y, chúng tuyệt đối có thể phát huy sức mạnh cực hạn, có thể sắc phong Địa Thần và Minh Thần sánh ngang Thiên Đạo cảnh.

Khi đó có ba vị Thiên Đạo cảnh, Hồng Quân cộng thêm hóa thân Thiên Đạo, cũng không cản nổi ba vị thần của Thần Đạo công phạt,

ánh sáng của Thần Đạo sẽ chiếu rọi toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Không lâu sau, Hoàng Thiên lại luyện hóa 《Sáng Thế Kỷ》 một lần nữa, hoàn toàn nắm giữ công năng của chí bảo hiện tại, mới bắt đầu tiếp tục kiểm kê thu hoạch.

Trong số đó, ngoài Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến của Ly Hỏa Hầu là có uy lực lớn nhất.

Tuy bị Hoàng Thiên hành cho ra bã, nhưng đó là vì Thái Dương Âm Hỏa của Hoàng Thiên phẩm giai quá cao, ngay cả Thái Dương Chân Hỏa cũng không cản nổi.

Bảo vật này do không trung hỏa, thạch trung hỏa, mộc trung hỏa, tam muội hỏa, nhân gian hỏa, năm loại lửa hợp thành, lại có linh của Phượng Hoàng, Thanh Loan, Đại Bàng, Khổng Tước, Bạch Hạc, Hồng Hộc, Kiêu Điểu, bảy loài chim dệt thành quạt.

Nó trời sinh có ba mươi tám trọng cấm chế tiên thiên, đạo vận lan tỏa, uy thế thần hỏa đủ để trấn áp vạn cổ thập phương.

Nếu rơi vào tay tu sĩ Hỏa Đạo, có thể phát huy uy lực không thua kém Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Vì vậy y chuẩn bị giữ lại để tặng người.

Về phần Linh Dương Thuẫn, Vạn Diệt Hỏa Liên còn lại, tất cả đều là Tiên Thiên Linh Bảo thuộc tính Hỏa, Hoàng Thiên chuẩn bị ném hết vào bảo khố của thần điện, chỉ cần điểm cống hiến đủ là có thể đổi được.

Về phần Thủy Hỏa Linh Châu, nếu dùng riêng lẻ thì không có ý nghĩa gì lớn, nhưng nếu kết hợp với linh bảo cùng thuộc tính thì có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Đương nhiên, y đều không cần.

Thời gian trước, Hoàng Thiên đã thôn phệ Kim Linh Châu, từ đó mở ra sinh mệnh nguyên điểm, mở ra con đường ngưng tụ thần quốc.

Cho nên y chuẩn bị bắt chước làm theo, nuốt hết cả năm linh châu, xem thử có thể tạo ra thần quốc trước khi tiến quân Thần Đế hay không.

Ba ngàn năm sau, Nguyệt Thần Vọng Thư dẫn một đội Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ trở về thần điện.

Trước đó, hộ pháp thần thú Tiên Thiên Tỳ Hưu cũng đã quay về trú địa của thần điện.

"Mấy năm chinh chiến cảm giác thế nào?

Có thu hoạch gì không?" Nhìn Vọng Thư toàn thân tràn ngập sát khí trước mắt, Hoàng Thiên hỏi thẳng.

Nghe vậy, Vọng Thư lập tức đáp: "Bẩm Thần chủ!

Ti chức suất lĩnh Nguyệt Thần Vệ, trong ba ngàn năm, đã san bằng lớn nhỏ trên trăm vạn trú địa dưới trướng Thiên Hỏa Vương Triều, giết hơn chục triệu, cảm xúc rất sâu sắc." "Tốt lắm!" Hoàng Thiên gật đầu, thản nhiên nói: "Thái Âm là đứng đầu tinh thần, mặt trăng có lúc tròn lúc khuyết, không giống như mặt trời cương mãnh bá liệt.

Trong sự âm nhu vô tận ẩn chứa sát cơ như tia chớp, đó mới là đạo của Nguyệt Thần, có hiểu không?" "Vâng!

Thần chủ, ta hiểu rồi!" Vọng Thư cung kính đáp.

Mấy ngàn năm chinh phạt đã rèn luyện cho nàng tính cách quả quyết, đó cũng chính là điều Hoàng Thiên muốn thấy.

Chương 60

Nguyệt Thần không chỉ là một vật trang trí, là tôn vị của tinh không, tiềm lực vô cùng, đương nhiên phải thay mặt tinh thần đồ lục vạn thiên, trong thế giới tinh không vô tận, dương uy Thần Đạo của ta.

Nói rồi, Hoàng Thiên lấy ra một quyển ngọc thư màu xanh, thần lực phất một cái, lập tức đưa đến trước mặt Vọng Thư, thản nhiên nói: "Nghe nói ngươi có một món bạn sinh linh bảo là Diễn Thiên Bàn, nắm giữ Tiên Thiên Tử Vi Đấu Số, giỏi thôi diễn thiên cơ.

Đây là Hồn Thiên Sách lấy được từ tay Thanh Thiên, bên trong chứa đựng kỳ môn bát quái, vừa hợp với ngươi.

Nay bản tôn ban cho ngươi." Vọng Thư nghe vậy, vội vàng nhận lấy Hồn Thiên Sách, vẻ mặt không nói nên lời cảm kích, vội cúi người hành lễ tạ ơn: "Đa tạ Thần chủ!" Nàng và Tam Thiên dây dưa nhiều năm như vậy, đương nhiên biết Hồn Thiên Sách là một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là một bộ với Diễn Thiên Bàn.

Một cái dùng để quấy nhiễu thiên cơ, một cái dùng để thôi diễn thiên cơ.

Cho nên, những năm qua, Tam Thiên vẫn luôn truy sát nàng, không chỉ để thu phục tinh không, mà còn vì muốn có được Diễn Thiên Bàn trong tay nàng.

Bây giờ thì tốt rồi, phong thủy luân chuyển, bảo vật của Thanh Thiên lại rơi vào tay nàng.

Sau này, Vọng Thư tay cầm Diễn Thiên Bàn, Hồn Thiên Sách, sẽ không sợ bất kỳ ai, bởi vì hai món linh bảo trong tay nàng có thể phát huy ra uy năng sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo.

“Được rồi!

Lui sang một bên chờ đi!” Hoàng Thiên phất phất tay, rồi gọi người đứng thứ hai trong thần điện là Huyền Thiên.

“Huyền Thiên ra mắt Thần chủ!” Vừa vào điện, Huyền Thiên lập tức cúi người hành lễ.

“Chỉ trong mấy nguyên hội, ngươi đã phát triển thần điện đến mức độ này, không tồi.

Chỉ là thần điện bây giờ quản hạt ức ức vạn vạn tu sĩ, các loại sinh linh Thần Đạo vô số, có chút hỗn loạn.” Hoàng Thiên nói ngay.

Huyền Thiên cúi đầu không nói gì, y biết lúc này, nghe Thần chủ nói chuyện là quyết định sáng suốt nhất.

Tiếp đó, Hoàng Thiên lại nói: “Sau này, Thần Điện sẽ thành lập Thiên, Địa, Nhân tam đại Thần Quân, phụ trách chinh chiến, thủ hộ.

Còn lại có Trận, Khí, Đan, Pháp tứ đại Thần Đường, phân quản các hạng sự vụ.” “Trong đó, Thiên Thần Quân tạm thời do Nguyệt Thần Thần Liễu Mi thống lĩnh, dưới trướng chủ yếu là Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá, Thủy Thần.

Nhân Thần Quân tạm thời do thủ lĩnh Tỳ Hưu là Tỳ Bá Thiên thống lĩnh, dưới trướng chủ yếu là các Tiên Thiên Cát Phúc Thần Thú.” “Ngoài ra, Trận, Khí, Đan, Pháp tứ đại đường do ngươi tự mình quản lý, tuyển chọn những sinh linh có tu vi cao thâm đảm nhiệm đường chủ tứ đường.

Thần đường quan hệ đến nền tảng của Thần Điện chúng ta, quyết không thể lơ là!” Huyền Thiên lập tức lĩnh mệnh: “Vâng!” Cứ như vậy, tam đại Thần Quân, tứ đại Thần Đường mỗi người một việc, hoàn toàn thay đổi hiện trạng hỗn tạp của thần điện, đồng thời cũng giảm bớt gánh nặng công việc cho Huyền Thiên.

Trừ phi có tình huống đặc biệt, nếu không Huyền Thiên chỉ cần trấn giữ sâu trong động thiên, tĩnh tâm tu luyện là được.

Đặc biệt là việc thành lập tứ đại Thần Đường sẽ càng thúc đẩy sự phát triển của thần điện.

Trận đường nghiên cứu trận pháp, luyện chế trận bàn, bảo đảm tất cả địa bàn dưới trướng thần điện ổn định không bị tấn công, là tấm khiên của thần điện.

Đan đường phụ trách bồi dưỡng thiên tài địa bảo, nghiên cứu luyện chế đan dược, nâng cao tu vi cho sinh linh trong thần điện, đồng thời sẽ bán ra bên ngoài, là bộ môn giàu có nhất của thần điện, là dược của thần điện.

Khí đường phụ trách dạy luyện khí, cung cấp linh bảo thành phẩm, đồng thời cũng là đường được hoan nghênh nhất trong toàn bộ thần điện.

Bất kể là tam Thần Quân hay sinh linh bình thường, đều đặc biệt yêu thích Khí đường, bởi vì sinh tồn ở Hồng Hoang, chém giết diễn ra từng giờ từng khắc, một món linh bảo mạnh mẽ đủ để tu sĩ chuyển bại thành thắng.

Được mệnh danh là ngọn mâu của thần điện.

Đương nhiên, cũng bởi vì Thần chủ Hoàng Thiên và Thần vương Huyền Thiên là những người giỏi luyện khí nhất, cho nên được các sinh linh trong thần điện hết mực theo đuổi.

Pháp đường là nơi cốt lõi nhất của toàn bộ thần điện.

Bên trong chứa đựng các công pháp, thần thông, thậm chí cả võ kỹ do Hoàng Thiên, Huyền Thiên và các tu sĩ Đại La Thần khác thôi diễn ra.

Có được chúng có thể làm nền tảng cho một tộc, là gốc rễ của

thần điện.

Ba Thần Quân còn lại thì không cần phải nói, nhiệm vụ chủ yếu của họ là săn giết hung thú, chinh chiến với các thế lực thù địch, mở mang bờ cõi, từng giờ từng khắc đều trải qua nguy cơ sinh tử.

Đây cũng là sự sắp xếp có chủ ý của Hoàng Thiên.

Bất kể là Thiên Thần Quân, Địa Thần Quân hay Nhân Thần Quân, sau này đều sẽ là những mũi dao sắc bén của Thần Đạo, là chủ lực đối đầu với Tiên Đạo.

Nếu lúc này không rèn giũa, đến giai đoạn cuối của hung thú đại kiếp, làm sao có thể đoạt được cơ duyên lớn nhất!

Thậm chí là để nổi bật trong Long Phượng đại kiếp, Vu Yêu lượng kiếp sau này, đi trước Tiên Đạo một bước, để vinh quang của Thần Đạo chiếu rọi Hồng Hoang.

Tứ đại Thần Đường và tam đại Thần Quân tương trợ lẫn nhau, không ngừng thúc đẩy sự phát triển của thần điện, đó cũng là cục diện mà Hoàng Thiên muốn thấy.

Việc thành lập thần điện là để lát đường cho sự mở rộng của Thần Đạo sau này.

Tuy không tham gia vào trận quyết chiến chủ lực, nhưng chiến thắng cuối cùng phải chia một phần, đó mới là lựa chọn phù hợp với lợi ích.

Không thể không nói, những năm qua, sự mở rộng của thần điện không chỉ giúp Hoàng Thiên thu được lượng lớn khí vận, mà còn có vô số thiên tài địa bảo, ngay cả số lượng Tiên Thiên Linh Bảo và Tiên Thiên Linh Căn cũng không ít.

Ngay cả tinh không vốn cằn cỗi, dưới sự sắp xếp của Huyền Thiên cũng trở nên tràn đầy sức sống.

Ba trăm sáu mươi lăm khỏa chủ tinh thần và một vạn bốn ngàn tám trăm khỏa phó tinh thần đều đã được cải tạo hoàn tất, hiện tại không hề thua kém các động thiên phúc địa ở Hồng Hoang, đủ để trở thành đường lui cho toàn bộ sinh linh của thần điện.

Lượng lớn Tiên Thiên Linh Căn rơi vào tay Hoàng Thiên, lần lượt được đưa vào 《Sáng Thế Kỷ》 để bồi dưỡng.

Mấy năm nay, ngay cả Hoàng Trung Lý cũng đã kết quả một lần, huống chi là Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ và các linh căn khác.

Những linh quả này đối với y, ngoài việc thỏa mãn khẩu vị, cũng không có tác dụng gì lớn, bèn đưa hết cho Huyền Thiên. 79.

Y đã luyện chế ra một lượng lớn kim đan, nâng cao đáng kể tính tích cực của tu sĩ trong thần điện.

Đùa sao, hiệu quả của Bát Chuyển Kim Đan sao có thể so sánh với Nhất Chuyển Kim Đan được?

Vì vậy, dưới sự thúc đẩy trực tiếp và gián tiếp này, thần điện lần lượt xuất hiện lượng lớn tu sĩ Bán Bộ Đại La, cũng có mấy chục Đại La Thần chống đỡ, bảo đảm có thể đứng vững trong dòng chảy của Hồng Hoang.

Đứng trong nội điện của Hoa Cái Động Thiên, Hoàng Thiên cảm giác sát khí trên đại địa Hồng Hoang ngày càng nặng nề.

Xem ra thời điểm nguy hiểm nhất của lượng kiếp sắp đến rồi.

Đợi khi Hồng Hoang vạn tộc và hung thú lần lượt đột phá Đại La Kim Tiên, lúc đó sẽ hoàn toàn bùng nổ.

Chương 61

Y nhíu mày, lập tức căn dặn: "Huyền Thiên, bản tôn muốn bế quan tu luyện.

Trong thời gian này, thần điện giao cho ngươi toàn quyền xử lý, kẻ nào vi phạm, giết không tha!" Nghe vậy, Huyền Thiên lập tức gật đầu, lạnh lùng nói: "Thần chủ xin hãy yên tâm, chỉ cần có kẻ dám chọc vào thần điện, ta nhất định sẽ khiến chúng hồn bay phách tán." "Ừm!" Nhìn Huyền Thiên trước mắt, càng lúc càng có vẻ uy nghiêm như ngục, trên mặt Hoàng Thiên không khỏi hiện lên một tia cười.

Có lẽ do ở vị trí cao, cộng thêm việc bản thể được nâng cấp, trên người Huyền Thiên mơ hồ hiện ra tiên thiên đạo vận, vô số linh khí bao quanh, trông cao thâm khó lường.

Trên thực tế, với tu vi Đại La Thần hậu kỳ của Huyền Thiên, toàn bộ Hồng Hoang có thể đối đầu với y, e rằng ngoài Hoàng Thiên ra không còn ai khác.

Giao thần điện cho y coi sóc, Hoàng Thiên mới thực sự yên tâm.

"Vút!" Lời vừa dứt, chỉ thấy toàn thân Hoàng Thiên thần lực cuộn trào, hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất trong nội điện.

Có Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 che đậy thiên cơ, không ai biết y đang bế quan tu luyện ở nơi sâu nhất của Hoa Cái Động Thiên.

Lúc này, y đang ngồi trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, ánh sáng thần thánh cao khiết bao phủ toàn thân.

Xung quanh còn bố trí một bản Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đơn giản, tiếp dẫn tinh thần chi lực để phòng khi cần thiết.

“Ông!!” Chỉ thấy hai viên bảo châu trong suốt như pha lê xuất hiện trong tay y, một viên đỏ rực như máu, một viên xanh thẳm như băng.

Nhìn một đôi Thủy Hỏa Linh Châu trước mắt, trong mắt Hoàng Thiên lóe lên vẻ điên cuồng.

Chính cái gọi là không điên ma không thành công, lần trước cũng vậy, y đã nuốt sống Kim Linh Châu, trong lúc cận kề cái chết đã thức tỉnh sinh mệnh nguyên điểm.

Lần này, y vẫn muốn dùng cách đơn giản và trực tiếp nhất để nuốt chửng hai viên bản nguyên chi châu, khiến chúng hoàn toàn hóa thành dưỡng chất cho sinh mệnh nguyên điểm, xem thử có thể sinh ra một tiểu không gian, làm nền tảng cho thần quốc hay không.

“Ực!” Kèm theo một tiếng nuốt giòn tan, Hoàng Thiên một ngụm nuốt Thủy Linh Châu vào bụng, chuẩn bị dùng thần thể để hoàn toàn thôn phệ món bản nguyên linh bảo này.

Ngay lập tức, một luồng khí tức âm hàn chưa từng có càn quét toàn thân y, phảng phất như đang ở trong Thái Âm Hàn Trì, một luồng sức mạnh thủy chi bản nguyên tác động thẳng vào linh hồn.

Không gian xung quanh dường như đều bị thủy chi bản nguyên thẩm thấu ra đóng băng lại, chỉ có linh khí và tinh thần chi lực may mắn thoát nạn.

“Ầm!” Hoàng Thiên bắt chước làm theo, dùng toàn bộ thần lực để nghiền nát bản thể của Thủy Linh Châu.

Chỉ thấy thủy chi bản nguyên thẩm thấu vào mọi ngóc ngách của thần thể, hóa thành từng luồng khí tức âm hàn, bao quanh toàn thân, không ngừng rèn luyện xương cốt và kinh mạch, không ngừng cọ rửa huyết nhục, ép ra từng chút tạp chất.

Y cảm giác thần thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Máu vốn màu vàng kim giờ đã dần dần chuyển sang màu bạc.

Đúng lúc này, sắc mặt Hoàng Thiên tràn ngập vẻ điên cuồng hơn nữa, y chộp lấy Hỏa Linh Châu, mạnh mẽ nhét vào miệng.

"Ầm!" Một luồng khí nóng bỏng lập tức từ cổ họng chảy xuống, càn quét toàn thân y.

Đáng tiếc, Hoàng Thiên đã đánh giá thấp sức mạnh khi hai viên linh châu cộng lại.

Từ xưa đến nay, nước lửa không dung.

Trong khoảnh khắc, hai luồng bản nguyên chi lực hoàn toàn khác biệt va vào nhau, tựa như khai thiên tích địa, địa phong thủy hỏa tái diễn hỗn độn, tình hình vô cùng đáng sợ, khí thế hủy diệt trời đất càng lúc càng sâu thẳm.

Càng đáng sợ hơn, ngay khoảnh khắc đó, sự va chạm của hai luồng sức mạnh bản nguyên đã gây ra không gian vỡ nát, từ đó dẫn vào một luồng hỗn độn chi khí, lập tức tiến vào cơ thể y.

"A!" Mấy luồng sức mạnh cường đại giao tranh trong cơ thể khiến Hoàng Thiên không nhịn được mà đau đớn gầm lên, mọi thứ đều nằm ngoài tầm kiểm soát của y.

Thần thể dưới tác động của thủy hỏa và hỗn độn chi lực trở nên cực kỳ yếu ớt, phảng phất chỉ cần chạm nhẹ là sẽ hoàn toàn vỡ nát thành không.

Không gian xung quanh sụp đổ thành từng xoáy nước nhỏ, giống như hố đen, tràn ngập lực hút vô tận.

Lúc này, sức mạnh giao tranh khiến các mạch máu trong cơ thể y không ngừng vỡ ra, máu tươi theo lỗ chân lông chảy ra, thấm ướt toàn thân, Hoàng Thiên trông như một người máu.

“Nhân danh thần, sắc lệnh cho các chí bảo, linh bảo, trấn áp tất cả!

Trấn!” Trong cơn đau tột cùng, Hoàng Thiên không nhịn được mà mặc niệm trong lòng.

Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, Lục Thiên Kiếm cùng một loạt Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đại phóng quang hoa, dùng toàn bộ sức lực tiến vào cơ thể y, giúp trấn áp ba luồng sức mạnh hung hãn kia.

Lục Thiên Kiếm mang theo sát lục chi lực, phối hợp với tịnh hóa chi lực của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, đánh cho thủy hỏa bản nguyên và hỗn độn chi khí tan tác, tháo chạy tán loạn. 《Sáng Thế Kỷ》 không ngừng dẫn dắt mấy luồng sức mạnh tiến về phía sinh mệnh nguyên điểm.

Chu Thiên Tinh Thần Đồ và Tử Vi Ngọc Tỷ mang theo tinh thần chi lực bảo vệ tất cả kinh mạch, xương cốt.

Tạo Hóa Đỉnh phóng ra từng đạo tạo hóa chi lực, bắt đầu sửa chữa thần thể.

Nhưng điều khiến Hoàng Thiên vạn lần không ngờ tới là, dưới sự truy đuổi chặn đường, ba luồng sức mạnh mơ hồ có xu thế dung hợp, lại không tiến vào sinh mệnh nguyên điểm, mà nhân cơ hội cắm rễ ở hạ đan điền. 80.

Nếu không có sáng thế chi lực luôn luôn bảo vệ thần thể, e rằng hạ đan điền đã sớm bị hủy diệt.

Tuy tạm thời xem ra, thần thể không có gì đáng ngại, vẻ ngoài dưới sự sửa chữa của tinh thần chi lực và tạo hóa chi lực còn hoàn mỹ hơn trước, nhưng bên trong lại là một mớ hỗn độn.

Thủy hỏa bản nguyên sau khi dung hợp với hỗn độn chi lực đã kế thừa tính xâm thực mạnh mẽ của hỗn độn chi lực, không ngừng muốn

phá vỡ rào cản của sáng thế chi lực.

Hạ đan điền là cội rễ để sinh linh hóa thành hình người, hơi bất cẩn là sẽ vạn kiếp bất phục.

Hoàng Thiên ngưng thần dò xét, chỉ thấy bên trong là một màu hỗn độn, mơ hồ có tiếng nổ của nước lửa truyền ra, quả thực hùng vĩ như cảnh khai thiên tích địa.

Y phát hiện các sức mạnh khác trong cơ thể, thậm chí cả bản nguyên thần lực cũng muốn tham gia vào trận đại hỗn chiến này.

Khi đó, bất kể ai thắng ai thua, người chết cũng là Hoàng Thiên.

Đối với tình hình hiện tại, y nhất thời thực sự không biết nên đối phó với cuộc đại hỗn chiến tam quốc này như thế nào.

Luồng sức mạnh nào cũng không dễ chọc, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì ổn định, không thể hoàn toàn trấn áp thủy hỏa bản nguyên và hỗn độn chi lực.

Điều càng khiến y kinh ngạc hơn là, hỗn độn chi lực lại chiếm thế thượng phong, đang từng chút một hấp thu sức mạnh của thủy hỏa bản nguyên, thật đáng sợ!

Nếu tất cả đều bị hấp thu hết, khi đó hỗn độn chi lực sẽ tràn ngập hạ đan điền, chẳng phải toàn bộ thần thể đều sẽ bị hỗn độn chi lực ‘nuốt’ sao?

Chương 62

Thượng đan điền là tính căn, hạ đan điền là mệnh đế, cho nên hạ đan điền được xưng là tổ của tính mệnh, nguồn của sinh khí, cực kỳ quan trọng.

"Nhân danh thần, sắc lệnh Chu Thiên Tinh Thần chi lực, tụ!" Dưới sự uy hiếp của sinh mệnh, Hoàng Thiên điên cuồng điều động toàn bộ sức mạnh, lấy Chu Thiên Tinh Thần Đồ làm dẫn, Tử Vi Ngọc Tỷ làm trận nhãn, bố trí một tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thu nhỏ ở hạ đan điền, trấn áp thủy hỏa bản nguyên và hỗn độn chi lực bên trong.

Nhưng không lâu sau, thủy hỏa bản nguyên và hỗn độn chi lực đã có ý định bắt tay, hai bên không ngừng công kích rào cản tinh lực, cả tòa đại trận lung lay sắp đổ, Hoàng Thiên càng thêm biến sắc.

Đúng lúc này, sinh mệnh nguyên điểm phóng ra một luồng nguyên khí cực hạn, dẫn động Tiên Thiên Linh Khí không ngừng tiến vào cơ thể Hoàng Thiên, tăng cường sức mạnh cho đại trận.

Dần dần, thần lực tràn ngập toàn bộ thần thể, thần thể đang bất giác mài mòn thủy hỏa bản nguyên.

Mọi thứ đang phát triển theo hướng tốt đẹp!

Bất tri bất giác, Hoàng Thiên ngồi trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, đã trải qua mấy vạn năm.

Thủy hỏa bản nguyên và hỗn độn chi lực trong cơ thể đã bị mài mòn và luyện hóa được một phần ba, hai phần ba còn lại cực kỳ ngoan cố.

Bấy giờ, chỉ thấy hai mắt y thần quang đại phóng, thần quang

xuyên thủng trời cao, chiếu rọi toàn bộ nội điện.

Tay y không ngừng bấm pháp ấn, miệng khẽ hô: "Thiên địa vô cực, Thần Đạo tạo hóa, Chu Thiên Tinh Đấu, dẫn!" Dày vò nhiều năm như vậy, cuối cùng y đã tìm ra một phương pháp có thể giải quyết triệt để tai họa ngầm.

Thân thể con người như một kho tàng thần thánh, dưới mười hai chính kinh có vô số huyệt khiếu, nhiều như lông trâu, trong đó có ba trăm sáu mươi lăm chủ khiếu, ứng với số Chu Thiên.

Nếu có thể dẫn bản nguyên của ba trăm sáu mươi lăm khỏa chủ tinh thần vào trong chủ khiếu, sau đó lấy chủ khiếu làm nền tảng, liên kết với bản nguyên của tinh không, khi đó có thể bố trí một tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận uy lực còn lớn hơn trong thần thể.

Lúc này, Hoàng Thiên đã luyện hóa ba trăm sáu mươi quả tinh thần quả tương ứng với Chu Thiên chủ tinh thần, đưa vào trong chủ huyệt khiếu, và đã nuôi dưỡng vô số năm.

Ba trăm sáu mươi lăm huyệt khiếu, phảng phất như bên trong mỗi huyệt đều có một khỏa Chu Thiên tinh thần tồn tại.

Theo thủ ấn của y, các huyệt khiếu bắt đầu liên kết với Chu Thiên tinh thần, Thái Dương tinh, Thái Âm tinh, Tử Vi tinh...

Lần lượt ba trăm sáu mươi lăm khỏa tinh thần được dẫn động bản nguyên, hình thành hiệu quả tương tự như cờ hiệu Chu Thiên Tinh Thần trong cơ thể y.

"Lấy thần sắc lệnh, tinh thần tương hợp, đại trận động!" Lúc này, ba trăm sáu mươi lăm huyệt khiếu trong cơ thể Hoàng Thiên phóng ra vô tận tinh quang, không ngừng rung động, dùng bản nguyên liên kết với nhau, trong nháy mắt đã kết nối với ba trăm sáu mươi lăm khỏa chủ tinh thần của Chu Thiên, thần lực chấn động không ngừng.

Trong khoảnh khắc, một tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hùng vĩ xuất hiện trong cơ thể Hoàng Thiên.

Lúc này, vô tận tinh thần chi lực cuồn cuộn, ba trăm sáu mươi lăm khỏa chủ tinh thần của Chu Thiên cảm ứng được nơi bản nguyên của chúng, không ngừng phóng thích sức mạnh của mình.

Một cơn bão khủng bố chưa từng có xuất hiện trong nội điện của Hoa Cái Động Thiên, trong đó tinh thần chi lực lan tràn.

Hoàng Thiên cảm thấy đau từ xương đến thịt, tinh thần chi lực không ngừng cọ rửa thần thể.

Y cố nén đau đớn, chậm rãi dẫn Chu Thiên tinh thần từ mười hai chính kinh vào các huyệt khiếu, không ngừng lớn mạnh bản nguyên tinh thần của ba trăm sáu mươi lăm chủ huyệt khiếu.

"Ầm!" Chu thiên trận do tự thân y bố trí, uy lực vô cùng, dẫn động vô tận tinh thần chi lực cuồng bạo tấn công thủy hỏa bản nguyên và hỗn độn chi lực ở hạ đan điền.

Bốn luồng sức mạnh trong cơ thể y, ngay cả hạ đan điền cũng bị phá hoại không còn chỗ nào lành lặn, 《Sáng Thế Kỷ》 không ngừng tu bổ.

Có tinh không chiếu cố, tinh thần chi lực cuồn cuộn không dứt tiến vào cơ thể, hoàn toàn áp chế ba luồng sức mạnh kia.

Đặc biệt là hỗn độn chi lực vốn vạn pháp đồng nguyên, không ngừng bị tinh thần chi lực thôn phệ, chẳng mấy chốc đã biến mất vào hư không.

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên điều động tinh thần chi lực chia làm hai luồng, không ngừng đối đầu với thủy hỏa bản nguyên, hai bên giằng co, bất phân thắng bại.

"Xì xì xì!" Chỉ thấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên bên dưới

y cũng bắt đầu hành động, vô tận thánh khiết chi quang bùng nổ, tịnh thế pháp tắc không ngừng phân giải thủy hỏa bản nguyên, tinh thần chi lực vương vãi khắp nơi trong đan điền, hóa thành những dưỡng chất nguyên thủy nhất, bồi đắp cho nền tảng của y.

Một bên công phá, một bên đối đầu, lại có một bên cuối cùng lén lút hóa giải tất cả.

Nhìn vào tình hình hiện tại, mọi sự phát triển đều đang diễn ra một cách có trật tự.

Chỉ là Hoàng Thiên không biết, vì tinh thần chi lực và thủy hỏa bản nguyên công phạt trong cơ thể, tinh không Hồng Hoang đã xuất hiện dị biến.

Ba trăm sáu mươi lăm khỏa chủ tinh thần quang mang đại phóng, tăng cường độ chiếu rọi.

Trong phút chốc, không biết bao nhiêu hoa cỏ cây cối, sơn thạch thủy tinh đã được khai mở linh trí.

Trên đại địa Hồng Hoang, trong Phiêu Miểu Ngọc Kinh, Hồng Quân lão đạo đang ngồi trên bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền, tâm thần liên kết với mảnh ngọc bích tàn khuyết trên khánh vân, xung quanh mơ hồ tỏa ra vô tận đạo vận.

Đúng lúc này, chỉ thấy y đột nhiên mở mắt, chăm chú nhìn lên trời, miệng lẩm bẩm: “Chuyện gì vậy?

Tinh thần chi lực sao lại hoạt động mạnh như vậy, thiên cơ càng thêm hỗn loạn, lẽ nào có người đang mưu đồ tinh không?” Ngay cả y, người vốn giỏi thôi diễn, cũng không tìm ra bất kỳ dấu vết nào, phảng phất như sự bạo động của tinh không chỉ là một chuyện bình thường.

Có thể biết được, trên đại địa Hồng Hoang, những đại năng vô số kia, sao lại không bị kinh động!

Đáng tiếc, Hoàng Thiên đang điên cuồng dẫn động Chu Thiên Tinh Thần chi lực lại không hề hay biết.

Cùng với sự đối đầu của hai bên, sức mạnh y cần cũng trở nên ngày càng khủng bố, tịnh thế pháp tắc không ngừng truyền thần lực đã được phân giải vào cơ thể y.

Lúc này, khí tức toàn thân y trở nên sâu như vực thẳm, mơ hồ có chút rò rỉ ra ngoài Hoa Cái Động Thiên, khiến mọi người chấn động.

Động tĩnh lớn như vậy kéo dài suốt một vạn năm, mới bắt đầu từ từ yếu đi.

Trong điện, Hoàng Thiên ngồi cao trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, toàn thân không một kẽ hở, trông bình dị chất phác, tựa như người thường.

Bởi vì thủy hỏa bản nguyên cũng như vô tận tinh thần chi lực sau khi được phân giải, đều được dẫn vào sinh mệnh nguyên điểm, hóa thành dưỡng chất cho thần thể.

Cùng với sự rót vào của sức mạnh, sinh mệnh nguyên điểm dần dần xảy ra biến hóa, hóa thành một lớp màng mỏng hình trứng.

Bên trong, thủy hỏa bản nguyên, kim chi bản nguyên, tinh thần bản nguyên, sáng thế chi lực, hỗn độn chi lực hòa làm một.

"Ầm!" 81.

Cùng với một tiếng nổ lớn, tựa như khai thiên tích địa, bên trong sinh mệnh nguyên điểm, bất ngờ xuất hiện một không gian nho nhỏ, có trời, có đất, có biển, mọi thứ đều tỏ ra thần bí như vậy.

Tứ phương thượng hạ là vũ, cổ vãng kim lai là trụ!

Không gian này không chỉ đơn thuần là không gian, bởi vì bên trong có xen lẫn bản nguyên chi lực của địa thủy phong hỏa, có sáng

thế chi lực đại biểu cho sự khai thiên, nói cách khác, Hoàng Thiên đã có một thế giới thu nhỏ.

Chỉ là không lợi hại như Bàn Cổ đại thần, một mình tạo ra một Hồng Hoang sánh ngang đại thiên thế giới, thậm chí dẫn đến thân tử.

Chương 63

Nhưng, thế giới này tràn ngập khả năng vô tận.

Ví như hiện tại nó chưa hoàn thiện, ngũ hành thiếu mất hai hành.

Nếu có thể thêm vào mộc chi bản nguyên và thổ chi bản nguyên, vậy thì có thể mở rộng thành một tiểu thiên thế giới.

Tiểu không gian đột ngột xuất hiện này, có lẽ gọi là động thiên thì thích hợp hơn, dù sao nó cũng có thể hút sức mạnh từ hỗn độn để phát triển, chỉ là tốc độ tương đối chậm.

So với thần quốc, nó khiến Hoàng Thiên phấn khích hơn, bởi vì động thiên này tràn ngập khả năng vô hạn, do chính tay y tạo ra, nói cách khác, y hiện tại tương đương với một Sáng Thế Thần phiên bản yếu.

Chỉ cần có thể phát triển động thiên này thành trung thiên thế giới, vậy thì tự nhiên có thể nắm giữ chấp thiên chi lực sánh ngang thánh nhân Hồng Hoang.

Phát triển thành đại thiên thế giới, vậy thì tự nhiên, một phương thiên đạo, trở thành Thiên Đạo cảnh, quả là một con đường tắt!

Lúc này, trong động thiên, địa hỏa phong thủy đều đã bình ổn.

Một luồng sinh mệnh khí tức chưa từng có từ trong ra ngoài, nuôi dưỡng thần thể của Hoàng Thiên, khiến thần thể dần dần lột xác lên một tầng cao hơn.

"Ầm!" Sức mạnh bồi bổ cường đại lập tức giúp y phá vỡ giới hạn của thần thể, nhục thân bước vào cảnh giới Thần Vương, ngay cả thần lực cũng tăng lên đến Đại La Thần viên mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể tiến vào cảnh giới Thần Vương.

“Ha ha ha!” Cảm nhận sức mạnh cường đại tràn ngập khắp người, Hoàng Thiên không nhịn được mà cười lớn một cách phóng túng.

Y vốn tưởng rằng phải đến sau khi hung thú lượng kiếp kết thúc mới có thể tiến vào Thần Vương cảnh, nhưng hiện tại lại bất ngờ đột phá Hỗn Nguyên, như vậy, y càng có thêm tự tin cướp đoạt toàn bộ cơ duyên của lượng kiếp lần này, trở thành người thắng lớn nhất.

Trong mấy vạn năm Hoàng Thiên bế quan, phong vân trong Hồng Hoang biến ảo, các đại thế lực lần lượt xuất hiện Đại La Kim Tiên, Thái Ất thì đầy rẫy.

Mâu thuẫn giữa sinh linh Hồng Hoang và hung thú hoàng triều ngày càng gay gắt.

Hung thú hoàng giả Thần Nghịch, Luân Hồi lần lượt đột phá Đại La, dưới trướng tứ đại thú vương cũng là Bán Bộ Đại La Kim Tiên, thế lực cực kỳ bành trướng, không ngừng công phạt phía Bắc Hồng Hoang.

Chỉ trong một vạn năm ngắn ngủi, hung thú hoàng triều đã chiếm cứ toàn bộ phía Bắc Hồng Hoang, một phần tư lục địa, và đang tiếp tục mở rộng sang phía Đông, phía Tây.

Trên đường đi đã diệt không ít vương triều, chỉ còn lại Hồng Hoang vạn tộc đang kiên trì chống cự.

Đương nhiên, sinh linh Hồng Hoang cũng không rảnh rỗi, các đại thế lực đều đang không ngừng chinh chiến, trong đó nổi danh nhất không ai khác ngoài Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc.

Mấy vạn năm thời gian, Long tộc đã thống nhất tứ hải, chinh phục tất cả thủy tộc sống dưới biển, và thuận theo Hoàng Hà tiến vào đại địa phía Đông, chiếm cứ một phần tư đất đai.

Ở trung bộ, Kỳ Lân tộc từ Bất Chu Sơn xuất hiện, càn quét đại địa xung quanh, bốn phía thiên trụ đều là đất của chúng.

Đồng thời, chúng chinh phục lượng lớn tẩu thú, mơ hồ có xu thế trở thành vua của loài tẩu thú.

Phượng Hoàng tộc còn lại tuy chỉ chiếm cứ một phần ba phía Nam Hồng Hoang, và một phần ba phía Tây, lãnh thổ không lớn, nhưng đã thống nhất thiên hạ phi cầm, thế lực không hề thua kém Kỳ Lân tộc, Long tộc.

Còn lại một số khác, ví như Bạch Hổ ở phía Tây, Huyền Quy ở Bắc Hải.

Canh Kim Bạch Hổ sát phạt vô song, Quỳ Thủy Huyền Quy bình thủy tĩnh hải, tuy thế lực không lớn, nhưng danh tiếng lẫy lừng.

Cùng với thực lực của các tộc ngày càng mạnh, dã tâm cũng càng lớn, ai cũng không muốn trở thành một trong những cường giả của Hồng Hoang, mà đều muốn trở thành thiên địa cộng chủ.

Cũng chính vì vậy, vạn tộc thù địch lẫn nhau, thậm chí chém giết nhau còn ác độc hơn cả đối phó với hung thú.

Dù sao hung thú tuy thế lực mạnh, nhưng cuối cùng đều sẽ bị Hồng Hoang vứt bỏ.

Huống chi đại bộ phận hung thú đều là những dã thú chưa khai hóa, chỉ biết giết chóc, làm sao biết tranh giành.

Mấy vạn năm qua, chinh phạt không ngừng, giết chóc thường xuyên.

Những tiểu chủng tộc sinh tồn bên cạnh các đại tộc, thương vong vô số, hoặc đầu hàng, hoặc bị diệt tộc, những kẻ cố gắng tự lập đã sớm trở thành tro bụi lịch sử.

Nhưng, tất cả các thế lực đều có một thỏa thuận ngầm, đó là tránh xa địa bàn của thần điện ở phía Nam và phía Đông Hồng Hoang.

Ít nhất trước khi đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ, tuyệt đối sẽ không xảy ra xung đột với thần điện, bởi vì không ai có tự tin hạ được Hoàng Thiên.

Trong nháy mắt, ba ngàn năm lại trôi qua.

Dưới sự phản hồi của bản nguyên động thiên, Hoàng Thiên đã thành công đột phá nhục thân Hỗn Nguyên, tu vi nguyên thần cách Thần Vương cảnh chỉ còn bước cuối cùng.

So với các tu sĩ Thần Đạo khác, vị Thần Tổ này tiến quân Thần Vương không cần ngưng tụ thần tọa, bởi vì Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đại biểu cho quyền hành của Thần Đạo, một lời có thể phong thần, thiên hạ đều là của ta.

Sự xuất hiện của bản nguyên động thiên khiến y nảy sinh dã tâm lớn hơn.

Chỉ cần có thể thành công dung hợp Thổ Linh Châu, Mộc Linh Châu, vậy thì động thiên có thể tiến hóa thành tiểu thiên thế giới.

Thử hỏi thần quốc có thể so sánh được với một tiểu thiên thế giới sao?

Trở thành Thần Vương như vậy đủ để xưng là khai thiên tích địa vạn cổ đệ nhất Thần Vương.

Ở cảnh giới Hỗn Nguyên, ai có thể địch lại!

Cùng lúc động thiên hình thành, y cũng nhận được một món quà lớn.

Tứ phương thượng hạ là vũ, cổ vãng kim lai là trụ.

Thời gian và không gian kết hợp, sinh ra thời không sức mạnh,

thúc đẩy vũ trụ thành hình.

Từ đó, Hoàng Thiên lĩnh ngộ được hai thành thời gian pháp tắc, và ba thành không gian pháp tắc.

Trong ba ngàn pháp tắc, không gian vi vương, thời gian xưng tôn.

Bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần nắm giữ một trong hai loại pháp tắc này, đều có thể đứng vững trong hàng ngũ cường giả, giống như Hỗn Độn Ma Thần, Thời Gian Chí Tôn là đệ nhất, Không Gian Chí Tôn là đệ nhị.

So với thời gian, không gian dễ lĩnh ngộ hơn.

Tổ Vu Đế Giang, thánh nhân Thông Thiên, thậm chí Nhân Vương Đại Vũ đời sau đều nắm giữ một phần không gian pháp tắc, xưng hùng một thời.

Nhưng đáng sợ nhất là thời gian pháp tắc.

Quá khứ, vị lai, hiện tại, chỉ cần nắm giữ được một chút, bản thân đã đứng ở thế bất bại!

Chương 64

Điều chỉnh trạng thái xong, Hoàng Thiên nhận thấy trong thời gian ngắn chắc chắn không thể đột phá được, cứ tụng Hoàng Đình cũng chỉ là tích lũy một ít linh khí vô dụng, chi bằng ra ngoài một chuyến!

Trong lượng kiếp, tuy nguy hiểm vô số, Đại La Kim Tiên cũng khó thoát khỏi nguy cơ bị tiêu diệt, nhưng nguy hiểm thường đi kèm với cơ duyên.

Tu sĩ cầu Đại Đạo, tu Kỷ Đạo, nếu ngay cả lòng tin đối mặt với khó khăn cũng không có, vậy thì tương lai chỉ có thể dậm chân tại chỗ, không thể leo lên đỉnh cao nhất.

Chỉ là y không biết, trong những năm y bế quan, vô số sinh linh ở Hồng Hoang tuy đang dần quên đi sự tồn tại của Hoàng Thiên, nhưng Thần Đạo lại luôn đứng vững không đổ, được các sinh linh vô cùng yêu thích.

Tu luyện Thần Đạo không chỉ cần bồi dưỡng nguyên thần mạnh mẽ, mà nhục thân cũng tu luyện song song.

Nếu không thì võ kỹ trong thần điện để làm gì!

Rất nhiều sinh linh không có linh bảo mạnh mẽ chỉ có thể tự mình cường hóa.

Nhục thân cường hãn của Thần Đạo đã trở thành lựa chọn tốt nhất.

Một khi sử dụng võ kỹ, thậm chí có thể đánh giết đối thủ có đủ loại linh bảo.

Hoàng Thiên, kẻ đầu têu, cũng được xưng là Thần Tổ!

Dần dần, Thần Đạo bắt đầu thịnh hành vào cuối lượng kiếp thứ

bảy.

So với Tiên Đạo còn chưa thấy tăm hơi, hiển nhiên đã chiếm được tiên cơ.

Điều này cũng cung cấp nền tảng cho sự lớn mạnh của Thần Đạo sau này.

Thần điện tuy đóng cửa, nhưng vì thế mà thực lực vẫn không ngừng tăng cường.

Sau hung thú lượng kiếp, sinh linh Hồng Hoang thương vong thảm trọng.

Tam tộc trỗi dậy, cũng thu thập vô số linh bảo đại biểu cho pháp tắc.

Ngũ Linh Châu chính là một phần trong số đó.

Đồng thời, sau khi Hoàng Thiên xuất quan, hắn liền truyền âm cho Huyền Thiên đạo: "Bản tôn nhục thân đã đột phá Thần Vương cảnh, cần phải ra ngoài Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên, ngươi hãy trông coi Thần điện cho tốt, đợi ta trở về." Lời còn chưa dứt, không đợi Huyền Thiên phản ứng, chỉ thấy một đạo cầu vồng vàng óng từ sâu trong Hoa Cái động thiên bắn mạnh ra, mang theo thiên uy cuồn cuộn, biến mất trong tầm mắt của chúng sinh linh trong Thần điện. .....

Mấy ngàn năm sau, tại phía đông Hồng Hoang.

"Hửm?" Hoàng Thiên đang du ngoạn ở Đông Hải bỗng nhiên nhíu mày, cảm giác xung quanh dường như có thứ gì đó đang lôi kéo mình, bất giác liền bung tu vi, thần niệm đỉnh phong Đại La Thần quét qua phương viên trăm vạn dặm.

Chỉ thấy trên mặt biển, ngoài sóng dữ cuồn cuộn, vô số hải tộc dấy lên sóng gió, tranh đấu không ngừng, thì chẳng có gì thu hút sự chú ý của hắn cả.

Lũ sâu kiến cỏn con, có gì đáng để bận tâm!

Tứ hải Hồng Hoang còn rộng lớn hơn cả đại lục, bởi vì Hồng Hoang mỗi thời mỗi khắc đều đang thôn phệ Hỗn Độn, chuyển hóa thành hải vực, hải vực lại trải qua vô số nguyên hội tích lũy, hóa thành lục địa.

Cho nên, dù Hoàng Thiên bung thần niệm ra cũng không cách nào dò xét hết được, chỉ có thể thuận theo dao động trong tâm thần mà bay thẳng về phía trước.

Không biết đã bay bao lâu, cuối cùng hắn mới phát hiện một luồng khí tức bản nguyên Tiên Thiên Hỏa chi ở một nơi nào đó, bèn dừng lại.

"Khí tức Nam Minh Ly Hỏa sao lại xuất hiện trên Đông Hải?" Hắn có chút tò mò, theo lý thì Nam Minh Ly Hỏa trong toàn bộ Hồng Hoang, ngoài Phượng Hoàng tộc ra, không còn ai khác có thể khống chế được.

Ai cũng biết, loài chim bay thuộc Phượng Hoàng quản lý, thủy tộc thuộc Long tộc quản hạt, Tứ hải đều là địa bàn của Long tộc, bỗng dưng xuất hiện Nam Minh Ly Hỏa, quả thật có chút khiến người ta khó hiểu.

Trong nháy mắt, thần niệm của Hoàng Thiên tiếp tục tìm kiếm trong phương viên vạn dặm, khí tức Nam Minh Ly Hỏa vô cùng nồng đậm, không phải là Tiên Thiên Linh Căn thì cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, phẩm giai tuyệt đối không thấp, không lấy thì phí.

Thần Đạo Hỏa Thần nhất mạch chính là một phương hướng lớn, giống như Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung vậy, dưới trướng có cả một đại bộ lạc Vu tộc, ức vạn vạn Vu tộc.

Cho nên, chỉ có Thái Dương Chân Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa phổ

biến thì không đủ, tốt nhất là có thể tập hợp đủ Thập Đại Thần Hỏa của Hồng Hoang, để Thần Đạo Hỏa Thần nhất mạch được viên mãn triệt để.

"Quả nhiên ở đây!" Bỗng nhiên, thần niệm biến mất không một dấu vết ở một nơi, rõ ràng là có một đại trận tồn tại.

Hoàng Thiên một bước bước ra, không gian mơ hồ xuất hiện dao động, sau đó thân hình rơi vào bên trong không gian đại trận đó.

Nơi đây là một cảnh tượng mờ mịt xám xịt, khắp nơi ẩn giấu sát cơ, xem ra không chỉ đơn thuần là một tòa khốn trận, mà còn là một tòa sát trận.

"Vút!

Vút!

Vút!" Trong nháy mắt, mấy chục đạo hỏa diễm màu trắng tinh, mang theo uy thế đốt trời diệt đất, lao thẳng về phía Hoàng Thiên.

Nhìn những ngọn Nam Minh Ly Hỏa đang lao tới, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một tia hứng thú: "Thú vị!

Thú vị." Mấy chục ngọn lửa dường như có linh trí, phong tỏa hết mọi đường lui trước, sau, trái, phải.

Về mặt uy lực, Nam Minh Ly Hỏa không hề thua kém Thái Dương Chân Hỏa, cương mãnh bá liệt, không gì không đốt.

Hắn khẽ vẫy tay, chỉ thấy một lớp quang tráo thần lực xuất hiện trước mắt.

"Xèo xèo xèo!" Nhưng những ngọn Nam Minh Ly Hỏa đó va vào quang tráo mà không bị hủy diệt, ngược lại còn men theo lớp quang tráo thần lực mà bùng cháy, chẳng mấy chốc đã thiêu rụi nó.

"Quả nhiên là không gì không đốt, chẳng trách Phượng Hoàng tộc

lại mạnh hơn cả Tam Túc Kim Ô, nếu mỗi thành viên đều có một ngụm lửa này, thiên hạ ngoài Long tộc nắm giữ Cửu Thiên Thần Thủy ra, còn ai có thể địch lại.” Hoàng Thiên tán thưởng.

Nói vậy, nhưng động tác trong tay hắn cũng không dừng lại, tức thì bàn tay lớn vẫy một cái, gom hết những ngọn Nam Minh Ly Hỏa đang tản mác lại một chỗ.

“Ực!” Chỉ thấy hắn không nói lời nào, một ngụm nuốt chửng Nam Minh Ly Hỏa, trong lồng ngực nhiệt khí bốc lên ngùn ngụt.

“Phù!” Hoàng Thiên thở hổn hển, thứ này còn lợi hại hơn Thái Dương Chân Hỏa nhiều.

“Bành!

Bành!

Bành!” Những tiếng nổ liên tục vang lên từ trong cơ thể hắn, luồng Nam Minh Ly Hỏa kia như lửa cháy lan ra đồng cỏ, không ngừng rèn luyện thần thể, có chút ý vị của việc tôi thể đến cực hạn.

Đáng tiếc trong cơ thể Hoàng Thiên lại có Thái Dương Âm Hỏa nguyên bản nhất, đẳng cấp tiên thiên cao hơn Thập Đại Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa ở trước mặt nó, chỉ là một tên tiểu đệ.

Chương 65

"Nhân danh Thần, triệu hoán Tà Hỏa, bát loạn phản chính!" Lúc này, Hoàng Thiên dùng thần niệm liên kết với Thái Dương Âm Hỏa, trong nháy mắt một luồng hỏa diễm đen kịt đến cực hạn, tràn đầy tà ý xuất hiện trong cơ thể.

Nam Minh Ly Hỏa vốn đang khí thế ngút trời cảm nhận được khí tức của Tà Hoàng trong các loại lửa, lập tức co rúm lại một góc, động cũng không dám động.

Thái Dương Âm Hỏa còn trực tiếp hơn cả Thái Dương Chân Hỏa, vừa xuất hiện đã hóa thành một con Độc Hỏa Giao Long, trong nháy mắt nuốt chửng Nam Minh Ly Hỏa vào bụng, chẳng mấy chốc, chỉ thấy trong màu đen kịt của Thái Dương Âm Hỏa lộ ra những đốm trắng tinh, ấy là đã tiêu hóa triệt để Nam Minh Ly Hỏa.

"Phá cho bản tôn!" Lúc này, Tiên Thiên đại trận mất đi đòn tấn công mạnh nhất chẳng khác nào hư vô, Hoàng Thiên hét lớn một tiếng, thần thể hóa thành kim nhân trượng tám, tung ra một quyền mãnh liệt.

"Ầm!" Không gian trận pháp trong nháy mắt trở nên tan nát.

Đùa sao, uy lực nhục thân cấp Hỗn Nguyên đâu phải một trận pháp không người điều khiển cỏn con có thể ngăn cản được.

Xung quanh vốn mờ mịt như sương mù, nay hiện ra một hòn đảo nhỏ, giữa đảo là một cây cổ thụ khổng lồ màu đỏ rực.

Cây cổ thụ đó mọc rất kỳ lạ, thân cây to lớn, lá cây nhỏ nhắn tinh xảo nhưng lại vô cùng rậm rạp, trong đó ẩn hiện những ánh sáng màu tím nhạt điểm xuyết, ấy là những nụ hoa ẩn chứa Nam Minh Ly Hỏa.

“Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn -- Kim Hỏa Ngô Đồng!” Hoàng Thiên đạo nhân buột miệng nói, cây cổ thụ này lại chính là linh thụ bạn sinh trong truyền thuyết của Phượng Hoàng tộc.

Truyền thuyết kể rằng phượng hoàng bay cao chín tầng trời, không phải cây ngô đồng thì không đậu; Kim Hỏa Ngô Đồng vốn là linh căn thuộc tính Hỏa, trời sinh thai nghén ra Nam Minh Ly Hỏa, cùng Phượng Hoàng nhất tộc lại tương trợ lẫn nhau.

Kim Hỏa Ngô Đồng có thể sinh ra ba ngàn cây con, đều là hạ phẩm linh căn, cây con lại có thể sinh ra vô tận cây cháu, đều là hậu thiên linh căn.

Mỗi một cây Kim Hỏa Ngô Đồng đều có năng lực trấn áp sự bạo loạn của núi lửa, và dùng đó làm dưỡng chất để tiến hóa trưởng thành.

Cũng có nghĩa là, núi lửa không dứt, ngô đồng không diệt, Phượng Hoàng nhất tộc lại có thể chiếm cứ vô tận núi lửa, coi đó là nền tảng vạn thế.

Nhìn gốc linh căn trước mắt, trong mắt Hoàng Thiên ánh lên tinh quang, đây chính là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch Long Phượng đại chiến, có thể kìm hãm được Hồng Quân hay không, chính là nằm ở đây.

Long tộc, Huyền Quy nhất tộc dễ sắp xếp, Tứ hải không diệt, hai tộc vĩnh tồn.

Kỳ Lân tộc cũng dễ sắp xếp, chỉ cần còn đại địa là được.

Bạch Hổ tộc thì càng đơn giản hơn, là chủ của Chu Thiên tinh thần, Canh Kim Thái Bạch, chủ về sát phạt, không gì thích hợp hơn.

Chỉ riêng Phượng Hoàng tộc là khó sắp xếp, phải biết rằng theo sự phổ biến của pháp môn luyện khí, luyện đan, núi lửa tất sẽ là nơi

mà đông đảo tu sĩ Hồng Hoang đổ xô đến, đến lúc đó Phượng Hoàng nhất tộc đối mặt với nhiều đối thủ như vậy, làm sao có thể không gục ngã!

Bây giờ thì tốt rồi, nếu có Kim Hỏa Ngô Đồng trong tay, Hoàng Thiên có thể sớm chọn một tầng trời trong ba mươi ba tầng trời, dùng bản nguyên Hỏa chi hóa thành hỏa vực vô tận, dung nạp tu sĩ Hỏa hành và Phượng Hoàng nhất tộc.

Ngay khi Hoàng Thiên chuẩn bị thu lấy linh căn, không gian xa xa bỗng dao động, ngay sau đó một gã đầu rồng thân người xuất hiện trên đảo.

"Ha ha ha!

Bản tôn quả nhiên là con cưng của Thiên Đạo, ra ngoài đi dạo cũng nhặt được một gốc thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn!" Gã đó vừa lên đảo đã cười lớn đi về phía Kim Hỏa Ngô Đồng, dường như không hề nhìn thấy Hoàng Thiên đạo nhân đang ở gần đó.

"Hửm?" Hoàng Thiên nhíu mày, từ trên người gã đầu rồng thân người này hắn phát hiện ra một mùi vị quen thuộc, đó là sự tự tin mù quáng kiểu "trời đất bao la, ta là số hai".

"Này!

Chặn đường rồi, tránh ra?" Nam tử đầu rồng thân người đi đến bên cạnh Hoàng Thiên đạo nhân, có chút mất kiên nhẫn nói một câu.

Nghe vậy, Hoàng Thiên vạch đen đầy đầu, tên ngốc này từ xó xỉnh nào chui ra vậy, không nhịn được bèn lên tiếng: "Hòn đảo này là bản tôn phát hiện, đại trận cũng là bản tôn phá, ngươi thấy bảo bản tôn đi có hợp lý không?" "A a! 82.

Đầu óc ta không bị cửa kẹp đâu, Tứ hải đều là của Long tộc ta, bản tọa Thiên Long muốn lấy đi linh căn này, ngươi định thế nào?"

Nam tử đầu rồng cười khẩy. 'Long tộc!

Tốt!

Tốt!' Hoàng Thiên cố nén cơn giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Ngươi là ai?" Truyền thuyết Long tộc là tộc bá đạo, không nói lý lẽ nhất trong Tam tộc, hôm nay hắn đã được tận mắt chứng kiến.

Nam tử đầu rồng khinh thường liếc hắn một cái, ngẩng cao đầu nói lớn: "Bản tọa là một trong Tứ đại trưởng lão của Long tộc, Thiên Long vậy." Hắn ta lại không hề thấy sát khí trên người Hoàng Thiên đối diện chợt bùng nổ.

Kể từ khi hóa hình trong Lượng kiếp thứ ba đến nay, số hung thú bị hắn giết không đếm xuể, tích tụ vô tận sát lục chi khí, chỉ là chưa từng phóng thích ra ngoài mà thôi.

Hôm nay lại bị con rồng tự xưng là Thiên Long này chọc giận, chỉ là một con giun dài, tự tin ở đâu ra, dám xúc phạm thần uy.

"Thiên Long, ta thấy ngươi bị não úng thủy rồi!" Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, căn bản không có tâm trạng tiếp tục nói chuyện với gã này.

Thái Dương Âm Hỏa trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện, vô tận Hỏa chi linh khí trên đảo hội tụ vào đó, hắn tung ra một chiêu mạnh mẽ, chỉ thấy một con Độc Hỏa Giao Long toàn thân tà dị xuất hiện giữa không trung, phương viên vạn dặm đều chìm vào giá lạnh cực độ, đó là ngọn lửa tác động trực tiếp lên linh hồn.

"Lửa..." Thiên Long thân là một trong Tứ đại trưởng lão của Long tộc, tồn tại cấp bán bộ Đại La, tự nhiên cảm nhận được con giao long cấu thành từ hỏa diễm trước mắt đáng sợ đến mức nào, uy lực còn vượt xa cả Nam Minh Ly Hỏa của Phượng Hoàng tộc. 'Sâu kiến!' Hoàng Thiên đạo nhân liếc mắt một cái, nhưng không hề dừng tay,

thần lực không ngừng rót vào trong Độc Hỏa Giao Long, lại thêm vô tận Hỏa chi linh khí do Kim Hỏa Ngô Đồng dẫn dắt hóa thân, thực lực của con Độc Hỏa Giao Long này không hề thua kém Đại La Thần sơ kỳ.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Thiên Long không dám tin chất vấn, hắn không ngờ chỉ tùy tiện đi dạo, tìm được một gốc Tiên Thiên Linh Căn, lại gặp phải một nhân vật đáng sợ như vậy, ra tay còn mạnh hơn cả Long Vương, tuyệt đối là một trong những người đứng đầu Hồng Hoang.

Thế nhưng, đáp lại hắn chỉ là biển lửa vô tận hóa thành, bao vây lấy gã cuồng vọng này.

"Khốn kiếp!

Dám không coi bản tọa ra gì, U Minh Trọng Thủy, cho ta xuất!" Thiên Long tức giận ngút trời, không nhịn được gọi ra bản mệnh thần thông.

Phải biết rằng Thái Dương Âm Hỏa đã dung hợp Nam Minh Ly Hỏa và Tam Muội Chân Hỏa, uy lực tăng mạnh, lại dẫn động toàn bộ Tiên Thiên Hỏa chi linh khí trên đảo, ngay cả Kim Hỏa Ngô Đồng cũng đang trợ giúp, có thể thấy nó đáng sợ đến mức nào.

Dương đến cực hạn liền hóa Âm, là hỏa diễm do toàn bộ cảm xúc tiêu cực của Thái Dương tinh hóa thành, Thái Dương Âm Hỏa có năng lực đốt cháy mọi linh hồn, ngay cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng chưa chắc chống đỡ được sự công phá của nó.

Thiên Long chỉ là bán bộ Đại La, một bán bộ Đại La vừa mới đột phá không lâu, đối mặt với Thái Dương Âm Hỏa xung quanh, ngay cả linh hồn cũng đang run rẩy.

"Gàooo!!!" Cuối cùng, hắn không nhịn được nữa mà hóa thành

bản thể, chỉ thấy một con Bát Trảo Kim Long dài vạn trượng xuất hiện giữa bầu trời, mắt hổ trợn tròn, một đôi mắt rồng to như cái đấu nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên.

"Chỉ là một tán tu, lại dám động thủ với Long tộc ta, đúng là tội đáng chết vạn lần!

Mười tám tầng U Minh Trọng Thủy, cho ta SÁT!" Trong nháy mắt, thân thể Bát Trảo Kim Long vạn trượng được thủy khí bao bọc, vô số Thủy linh khí trong Đông Hải ngưng kết thành thực thể, chỉ thấy mười tám hạt thủy châu sâu thẳm xếp chồng lên nhau lập tức xuất hiện giữa hư không, xung quanh là một luồng khí lạnh thấu tim gan.

"Ồ?

Gã này cũng có chút bản lĩnh đấy!

Chương 66

Lại ngưng tụ được U Minh Trọng Thủy." Trên mặt Hoàng Thiên lóe lên một tia kinh ngạc.

Long tộc trời sinh thân hòa với nước, hô phong hoán vũ càng là bản năng, mỗi một con rồng trong đời đều có thể ngưng tụ ra bản nguyên thuộc về nước.

Giống như Long Vương ngưng tụ ra Nhất Nguyên Trọng Thủy, là tinh hoa của Tiên Thiên Quỳ Thủy.

Là linh hoa của vạn thủy, do 129600 loại linh thủy tạo thành, mỗi một giọt nặng ức vạn quân, có thể so sánh với một ngọn Thái Cổ Thần Nhạc.

U Minh Trọng Thủy mà Thiên Long ngưng tụ cũng không hề thua kém Nhất Nguyên Trọng Thủy, là do bản nguyên của mười tám tầng U Minh thủy hóa thành, tác động trực tiếp lên nguyên thần của người khác, đóng băng tiêu diệt vạn vật sinh linh.

"Gầm!!!" Cùng với một tiếng rồng gầm kinh thiên, chỉ thấy U Minh Trọng Thủy hóa thành vô số giọt mưa cuốn về phía Thái Dương Âm Hỏa xung quanh.

U Minh Trọng Thủy rơi trên Thái Dương Âm Hỏa, hai loại vật chất cực độ âm hàn tựa như thiên lôi gặp địa hỏa, bùng nổ phản ứng chưa từng có.

"Xèo!

Xèo!

Xèo" U Minh Trọng Thủy hóa thành vô tận Thủy chi thần thú, cố gắng dập tắt Thái Dương Âm Hỏa, nhưng bản thân phẩm giai của

Thái Dương Âm Hỏa đã vượt xa nó, huống chi còn dung hợp cả Thái Dương Chân Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa và Nam Minh Ly Hỏa, làm sao có thể dễ dàng bị dập tắt!

Ngược lại trong cuộc đối đầu này, Thái Dương Âm Hỏa càng lúc càng chủ động, cố gắng dùng U Minh Trọng Thủy làm nhiên liệu để lớn mạnh bản thân. 'Không ổn!' Thiên Long thấy vậy, sắc mặt đại biến, ngay cả thứ át chủ bài cũng đã dùng rồi, mà vẫn không làm gì được đối phương.

Hoàng Thiên từ đầu đến cuối vẫn giữ vẻ mặt bình thản như nước, con Độc Hỏa Giao Long hung uy ngút trời kia quấn quanh trước ngực, nhìn hắn chằm chằm như hổ rình mồi, khiến hắn không khỏi rùng mình.

Hắn có chút hoảng sợ, vội vàng nói: "Vị đạo hữu kia, ta là một trong Tứ đại trưởng lão của Long tộc, thấy người thần thông quảng đại, lại là một tán tu, chi bằng gia nhập Long tộc ta, cùng nhau theo đuổi đại đạo." "Ha ha!" Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ khinh thường, đánh không lại liền bắt đầu cầu xin, đúng là một con giun dài thấp hèn.

Đùa sao, nếu thật sự thả con rồng não úng thủy này đi, thì tôn nghiêm của Thần Đạo chi chủ ở đâu, uy danh của Thần điện ở đâu, chúng sinh Hồng Hoang làm sao có thể tin vào Thần?

"Gàooo!!" Nhìn Hoàng Thiên trước mắt không hề động lòng, Thiên Long hiểu rằng, nếu không dùng hết toàn lực để chạy trốn, có lẽ thật sự sẽ bị giết chết trên Đông Hải, trở thành nỗi sỉ nhục của Long tộc.

Thế là, hắn vận chuyển toàn thân pháp lực, đốt cháy toàn thân tinh huyết, dẫn động bản nguyên chi lực, không ngừng ngưng tụ ra U Minh Trọng Thủy, bao phủ toàn thân, thân thể Bát Trảo Kim Long vạn

trượng trông càng thêm dữ tợn.

"Sát!" Thiên Long gầm lên một tiếng, bản thể bay ngang trời, nơi nó đi qua, không gian vỡ nát, linh khí đông cứng, một số ít Thái Dương Âm Hỏa bị áp chế.

"Đi!" Trong mắt Hoàng Thiên lóe lên một tia khinh thường, bàn tay lớn vung lên, Độc Hỏa Giao Long đang quấn quanh trước ngực đột nhiên hóa thành thân hình vạn trượng, toàn thân được Thái Dương Âm Hỏa bao bọc, vô tận tà khí bao trùm, lao thẳng về phía Thiên Long.

"Ầm!" Độc Hỏa Giao Long cấp Đại La Thần sơ kỳ nhanh như chớp, một đôi vuốt giao long khổng lồ cấu thành từ Thái Dương Âm Hỏa lập tức đánh vào đuôi Thiên Long, mang theo sức mạnh đốt trời vô tận, đánh nát hoàn toàn đuôi của Thiên Long.

"A!!" Thiên Long cảm giác một luồng hỏa diễm tà dị đến cực điểm đang không ngừng ăn mòn đuôi của mình, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ lan ra toàn thân, lập tức gầm lên một tiếng, tự bạo phần đuôi.

Cùng với tiếng nổ dữ dội, một cơn bão kinh hoàng chưa từng có lan ra từ trung tâm vụ nổ, nếu không phải hòn đảo nhỏ đã bị Hoàng Thiên trấn áp, e rằng nó đã biến mất vào hư vô.

Lúc này, trên bầu trời hòn đảo nhỏ ngoài con Độc Hỏa Giao Long tà dị đến cực điểm, còn có một con Bát Trảo Kim Long vạn trượng máu me đầm đìa đang đối đầu với nó.

Thiên Long mất đi một cái đuôi, vận dụng U Minh Trọng Thủy, đóng băng cả vết thương của mình.

"Chết cho ta!" Nỗi nhục bị đứt đuôi và cơn đau dữ dội khiến Thiên Long hoàn toàn điên cuồng, bất chấp vết thương trên người, đốt cháy toàn thân pháp lực, lao về phía Hoàng Thiên đang đứng bên bờ

xem kịch.

Nhưng chưa đến gần Hoàng Thiên, hắn đã bị Độc Hỏa Giao Long một vuốt kéo lại, "Bốp!" Một đôi vuốt giao long mạnh mẽ vỗ vào thân Thiên Long, đánh cho hắn kêu la không ngớt, trên thân rồng xuất hiện những vết thương chi chít.

"Bành!

Bành!

Bành!" Những đòn tấn công liên tục khiến Thiên Long hoàn toàn mất đi sức phản kháng, khí tức toàn thân suy yếu vô cùng.

Lúc này, Hoàng Thiên vẫy tay, xua tan toàn bộ Thái Dương Âm Hỏa xung quanh, ngay cả Độc Hỏa Giao Long cũng không ngoại lệ.

Hắn một bước bước ra, xuất hiện trước mặt Thiên Long, nhàn nhạt nói: "Bây giờ ngươi còn cho rằng Long tộc thiên hạ vô địch không?" "Thực ra bản tôn rất tò mò, Tứ hải rộng lớn vô ngần, Long tộc chiếm cứ chẳng qua chỉ là một góc biển, bên trong đại lục Hồng Hoang, còn có hung thú hoàng giả, Phượng Hoàng, Kỳ Lân các tộc có thể so sánh, rốt cuộc là não úng thủy đến mức nào, mới cho rằng ai cũng phải nghe lời Long tộc?" "Khụ khụ!

Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Ngao Thiên gắng gượng ngẩng cái đầu rồng to lớn lên, cố nén cơn đau trên người, hỏi.

Hắn biết, một bước sai, bước nào cũng sai.

Với thủ đoạn của người này, dù có giết hắn cũng chẳng là gì, Long tộc cũng không thể vì hắn mà đi tìm Hoàng Thiên gây phiền phức, bởi vì người này quá mạnh.

Nhưng Hoàng Thiên ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Điều này khiến Thiên Long trong lòng dâng lên nỗi nhục vô tận, không nhịn được mắng to: "Tên thất phu thối tha, sao dám khinh ta như vậy!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một nắm đấm to lớn lập tức xuất hiện trước mắt hắn.

"Bành!" Một quyền đấm vào đầu rồng, đấm cho hắn choáng váng hoa mắt.

Chưa kịp hoàn hồn, lại là một quyền kinh thiên động địa, đấm vào thân rồng, đánh hắn bay xa mấy trăm trượng.

Phải biết rằng, thần thể của Hoàng Thiên đã đột phá Thần Vương cảnh, tương đương với Hỗn Nguyên Kim Tiên, độ cứng của nhục thân có thể so sánh với trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một quyền đánh xuống, cảm giác đó phải gọi là cực kỳ tê tái.

"Bành!

Bành bành!" Cũng không có kỹ xảo gì khác, hoàn toàn dựa vào sức mạnh nhục thân, quyền quyền tới thịt, đánh cho Thiên Long không còn sức chống đỡ.

Nhìn Thiên Long trước mắt, Hoàng Thiên thầm nghĩ: "Trên trời có thịt rồng, dưới đất có thịt lừa, bản tôn ở kiếp trước đã ăn thịt lừa, nhưng duy nhất chưa được nếm thịt rồng.

Khó khăn lắm mới có cơ hội, một con Bát Trảo Kim Long cấp bán bộ Đại La Kim Tiên, tuyệt đối không thể bỏ qua." Nghĩ vậy, động tác trong tay hắn càng lúc càng nhanh, thần lực toàn thân bùng nổ, vô tận Phá Diệt chi lực tập trung trên nắm đấm, tung ra một quyền sát phạt mạnh mẽ.

Lập tức trời long đất lở, không gian vỡ nát, có thể thấy uy lực của một quyền này mạnh đến mức nào.

"Không!

Ta không cam tâm!" Qua khóe mắt, Thiên Long nhìn thấy vẻ mặt quỷ dị trên khuôn mặt đạo nhân đối diện, không khỏi trong lòng run rẩy, một cảm giác nguy cơ chưa từng có bao trùm toàn thân, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm nghị.

Gắng gượng vận lực, hắn nhổ ra bản mệnh long châu, dẫn động bản nguyên Thủy chi, triệu hồi ra một kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đó là một chuỗi hạt màu xanh biếc, bảo quang tỏa ra rực rỡ, mơ hồ xuất hiện hình ảnh hai mươi tư thế giới huyền diệu.

Linh bảo hóa thành một tấm chắn bảo vệ Thiên Long hoàn toàn bên trong, không gian xung quanh đều biến thành bong bóng, khiến người ta không hiểu ra sao.

"Ầm!" Hoàng Thiên tung một quyền, nhưng lại giống như đấm vào một khối không khí, thần lực hoàn toàn không có điểm tác dụng, khiến hắn không khỏi có chút kinh ngạc.

Chương 67

Nhìn không gian mông lung trước mắt, Hoàng Thiên sao lại không biết Thiên Long đã lấy ra một kiện không gian linh bảo, có thể huyễn hóa ra uy lực của tiểu thế giới.

“Tên khốn đáng chết!

Chết cho ta!” Lúc này, Thiên Long đã đốt cháy bản nguyên, mượn uy lực của linh bảo, phóng ra sức mạnh chưa từng có, không gian xung quanh đều bị vặn vẹo.

Hai mươi tư tiểu thế giới mơ hồ tạo thành một đại trận, huyền diệu đến cực điểm.

Hoàng Thiên tung một quyền, tuy đã đánh vỡ một tiểu thế giới, nhưng trong nháy mắt lại có tiểu thế giới khác xuất hiện trước mặt, chẳng mấy chốc, hư ảnh của tiểu thế giới đã vỡ kia cũng khôi phục lại.

“Ha ha ha!

Tên khốn kiếp!

Hôm nay bản tọa sẽ khiến ngươi tan xương nát thịt!” Nhìn bóng dáng màu vàng kim trong trận, trong mắt Thiên Long lóe lên vô tận oán độc.

Đốt cháy tinh huyết, có thể dùng thiên tài địa bảo bù lại.

Đốt cháy pháp lực, cũng có thể thông qua tu luyện mà hồi phục.

Nhưng đốt cháy bản nguyên, dù còn sống, cuối cùng cũng chỉ có thể luân hồi thành một tiểu tốt vô danh của Long tộc, thử hỏi làm sao có thể không hận?

“Ồ?

Ngươi cho rằng như vậy có thể nhốt được bản tôn sao?

Đúng là ngu xuẩn đến cực điểm, bản tôn thật thay Long Vương cảm thấy bi ai!

Có một đám thuộc hạ não úng thủy như vậy, hẳn là rất thống khổ!” Hoàng Thiên nhàn nhạt nói, phảng phất như mọi chuyện đều không có gì to tát.

Nhưng, Long tộc lại nhờ vào sự bá đạo này mà chiếm cứ Tứ hải, thực lực ngày càng trở nên cường đại, đặc biệt còn luyện chế ra Long Môn.

Truyền thuyết Hồng Hoang kể rằng, thiên hạ thủy tộc vượt qua Long Môn đều có thể thành chân long.

Vì thế giao, mãng, xà, ngư các loài gần gũi để trở nên mạnh mẽ hơn, không thể không vượt Long Môn, hóa thành chân long, nhận được truyền thừa của Long tộc, cho nên thiên hạ thủy tộc đều có thể thành rồng.

Chỉ thấy thần lực toàn thân Hoàng Thiên cuộn trào, một luồng khí thế mạnh mẽ nghiền ép thiên địa vạn vật xông thẳng lên trời, vô tận linh khí xung quanh cuồn cuộn, dưới ánh mặt trời, một pháp thể Thần Đạo khổng lồ xuất hiện giữa hư không.

“A!!!” Cùng với một tiếng gầm giận dữ, chỉ thấy người khổng lồ vung ra một quyền, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa kinh hoàng, lao về phía Thiên Long.

“Bành!

Bành!

Bành!” Dưới một quyền, hư ảnh của hai mươi tư tiểu thiên thế

giới bị đánh nổ tung, cái gọi là phòng hộ hóa thành hư vô.

Thiên Long đang trốn ở trung tâm trận pháp bị đấm trúng ngay tại chỗ, gân mạch đều vỡ nát, ngay cả một sừng rồng cũng bị đánh gãy, lúc này hắn ngay cả sức để rên rỉ cũng không còn.

"Phanh!

Phanh!

Phanh!" Hoàng Thiên thu hồi pháp thể Thần Đạo, khôi phục lại nguyên trạng, từng bước từng bước đi trên hư không, đến trước mặt Thiên Long, nhàn nhạt nói: "Bản tôn Hoàng Thiên, kiếp sau nhớ đừng gặp lại ta." Nói xong, bàn tay lớn vung lên, một đạo Thái Dương Âm Hỏa bắn ra, lập tức rơi trên bản thể của Thiên Long, thiêu rụi cả nguyên thần của hắn.

Chẳng mấy chốc, con Bát Trảo Kim Long vạn trượng dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Âm Hỏa, trở nên vàng óng ánh đỏ, một mùi thơm nức mũi bay ra, khơi dậy cơn thèm ăn của Hoàng Thiên.

Hắn không nhịn được triệu hồi Tiên Thiên Chí Bảo -- Lục Thiên Kiếm.

"Xoẹt!" Một kiếm chém xuống, một miếng thịt rồng lớn đã được nướng chín, hóa thành một đường cong, rơi vào trong Tạo Hóa Đỉnh.

Hoàng Thiên lập tức cắn một miếng lớn, hương vị đó quả thực tuyệt mỹ! .....

Mấy chục năm sau, con Bát Trảo Kim Long vạn trượng to lớn đã biến mất giữa hư không, ngay cả xương cốt cũng bị thu lại chuẩn bị luyện khí.

"Ợ!" Hoàng Thiên ợ một cái, hài lòng vươn vai, gọi ra Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, một tay thu Kim Hỏa Ngô Đồng vào không gian chí bảo, tiện thể trồng nó xuống.

Lúc này, một chuỗi hạt tỏa ra bảo quang rực rỡ giữa hư không đã thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn vẫy tay, chỉ thấy chuỗi linh bảo kia bay thẳng vào tay.

Đó là hai mươi tư viên linh châu phản chiếu tiểu thiên thế giới, mỗi viên đều được bao phủ bởi hào quang năm màu, hồng mông hậu trọng.

"Nguyên lai là Định Hải Thần Châu!

Ta nói sao?" Quan sát kỹ lưỡng, Hoàng Thiên mới nhận ra chân diện mục của kiện linh bảo này, lập tức bừng tỉnh.

Chẳng trách Thiên Long não úng thủy kia sau khi đốt cháy bản nguyên lại có thể chống đỡ được đòn tấn công của mình, thì ra trong tay hắn có một món linh bảo tốt như vậy.

Chỉ bàn về uy lực, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu chưa hoàn chỉnh, không thể gây ra thương tổn lớn cho Hoàng Thiên, nhưng nó có thể huyễn hóa ra hai mươi tư chư thiên, là một bảo vật phòng ngự vô song, mê hoặc địch nhân cực tốt.

Nhìn hai mươi tư viên bảo châu trước mắt, hắn không khỏi nghĩ đến Nhiên Đăng của hậu thế, sau khi đoạt được hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu từ tay Triệu Công Minh, kết hợp với Càn Khôn Xích, diễn hóa ra hai mươi tư chư thiên thế giới, cuối cùng trở thành Nhiên Đăng Thượng Cổ Phật của Phật giáo, địa vị ngang với Phật Tổ, quả là một hướng phát triển tốt.

Hoàng Thiên tuy không dùng đến, nhưng thứ này dù là cho bốn đệ tử của mình, cũng đều là bảo bối hàng đầu.

Thần Đạo muốn tiến quân Hỗn Nguyên, bắt buộc phải sáng tạo Thần quốc của riêng mình, nếu có thể dùng ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, diễn hóa chư thiên thế giới, vậy thì Thần quốc được

tạo ra bởi sự kết hợp của ba mươi sáu tiểu thiên thế giới đó sẽ mạnh đến mức nào!

Vì thế, hắn vung tay, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu được thu vào không gian của Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》. 83.

"Ồ!

Trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ hình như còn nhốt mấy người!" Ngay khi vừa cất linh bảo vào 《Sáng Thế Kỷ》, Hoàng Thiên đột nhiên nhớ ra.

Trước đó ở phía đông Hồng Hoang, hắn đã bắt mười mấy con Khiếu Nguyệt Thiên Lang tu vi Thái Ất Kim Tiên, vốn định xử lý, nhưng vì có quá nhiều chuyện nên chưa kịp lo đến.

Hắn vội vàng đưa thần niệm vào Chu Thiên Tinh Thần Đồ, nhưng khi nhìn kỹ lại, lại dở khóc dở cười.

Chương 68

Chỉ thấy mười mấy tu sĩ Thái Ất Kim Tiên kia đã hóa thành bản thể, từng con thiên lang khổng lồ có hình trăng lưỡi liềm giữa trán đang ngửa mặt lên trời hú dài trong không gian tinh thần!

“Gâu gâu!

Gâu gâu!” “Gâu!

Thần tôn pháp lực vô biên, trấn áp mấy đứa bọn ta ở đây, cũng không đánh không giết, chỉ bỏ đói thôi.

Cứ thế này, ta sợ sẽ chết đói mất.” “Đúng vậy!

Đúng vậy!

Không được ăn thịt, thì còn gọi là lang sao?

Cuộc sống này quá đau khổ, hỡi Thần ơi!

Cứu rỗi con đi!

Gâu!” Từng cái đầu sói to lớn ở đó lắc lư, trông khá hài hước, Hoàng Thiên nhìn mà thấy đám Khiếu Nguyệt Thiên Lang này đặc biệt giống mấy con husky của hậu thế.

Ăn ăn cái gì, một đám Thái Ất Kim Tiên đã sớm tịch cốc rồi có được không!

Huống chi trong không gian tinh thần có vô tận tinh thần chi lực, chỉ cần hấp thu những thứ này, không thể nào chết đói được.

Chỉ thấy cái đầu sói to lớn dẫn đầu bỗng ngẩng cao đầu gào lên ba tiếng: “Gâu!

Mấy đứa yên tâm đi, Thần tôn nhất định thấy chúng ta trông uy vũ hùng tráng, thực lực mạnh mẽ, nên chuẩn bị rèn luyện chúng ta một

phen.

Đợi đến lúc cần chinh chiến, ngài sẽ thả chúng ta ra ngoài tranh giành địa bàn." "Gâu!

Đại ca nói có lý, tiểu đệ bội phục vô cùng!" "Ừm ừm!" Tất cả Khiếu Nguyệt Thiên Lang có mặt đều đồng loạt gật đầu, đều cho rằng nên là như vậy.

Hồng Hoang mỗi thời mỗi khắc đều có vô số chủng tộc bị diệt, sinh linh thực lực yếu kém chết cũng không đáng tiếc, còn hận thù gì đó, đều là chuyện không đáng kể, giữ được cái mạng nhỏ mới là quan trọng nhất.

Giống như tộc trưởng Khiếu Nguyệt Thiên Lang, địa vị đó cũng là nhờ đánh bại cả tộc mà có được, cho nên không những không bài xích việc đi theo Hoàng Thiên, ngược lại còn rất vui mừng.

Dù sao một cái đùi to như Hoàng Thiên mà không ôm, thì đúng là đồ ngốc.

"Thôi!

Cứ để đó đã!" Nhìn những con sói ngốc nghếch trong không gian tinh thần, Hoàng Thiên chỉ cảm thấy đau đầu.

Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ phất phất tay, dù sao cũng không biết nên xử lý mấy gã này thế nào, cho nên, cứ để chúng tiếp tục ở trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang vốn hấp thu Thái Âm chi lực để cường đại hóa chủng tộc của mình, cũng có thể nói, chúng thuộc tinh thần nhất mạch, mà trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ thứ không thiếu nhất chính là tinh thần chi lực, cứ để chúng ở thêm vài vạn năm nữa, e rằng mấy gã này đều sẽ thành Đại La Kim Tiên.

Không chỉ vậy, hắn còn ném vào không gian tinh thần một bộ công

pháp Thần Đạo 《Cửu Tinh Hám Thiên Điển》.

Mấy gã này phần lớn đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn, để chúng tu luyện 《Chu Thiên Tinh Thần Quyết》 cũng không hợp lý.

Dù sao 《Chu Thiên Tinh Thần Quyết》 chỉ có thể tu luyện đến Thái Ất Thần đại viên mãn, thôi thì làm tới cùng, truyền thụ cho chúng 《Cửu Tinh Hám Thiên Điển》 có thể tu luyện đến Thần Vương cảnh.

Hoàng Thiên cảm thấy có lẽ những gã đầu óc đơn giản này lại càng có tiến bộ hơn trong việc tu luyện.

Bên trong ẩn chứa ba mươi sáu chư thiên, kết hợp với linh bảo tương ứng, có thể hóa thành ba mươi sáu tiểu thiên thế giới, trấn áp hư không, thu nhiếp vạn vật.

Đông Hải Hồng Hoang, một màu xanh biếc bao la, vô biên vô tế, trong biển có vô số hòn đảo nhỏ, như sao trời điểm xuyết.

"Gầm!!!" Lúc này, một tiếng thú gầm kinh thiên cuốn theo sóng lớn ngút trời, dẫn động vô tận linh khí tạo thành một cơn bão lớn, nơi nó đi qua, sinh linh đều phải lui tránh.

Chỉ thấy một con cự thú đen trắng xen kẽ xuất hiện trên biển, có khuôn mặt tròn trịa, quầng mắt đen to lớn, thân hình mập mạp, trông ngây thơ đáng yêu, chỉ có những móng vuốt sắc bén kia mới bộc lộ sự thật rằng đây là một con cự thú hung mãnh.

"Bốp!

Hùng Đại, lại nghịch ngợm rồi." Hoàng Thiên vốn đang nghỉ ngơi, bỗng nhiên hai mắt mở ra, tay phải không nhịn được vỗ lên đầu con cự thú.

Con Âm Dương Đại Hùng Miêu này trong quá trình bơi lội ở Đông Hải, đi qua một hòn đảo lớn đầy tre trúc thì phát hiện ra một sinh linh

tiên thiên.

Lúc đó, gã này đang vật lộn với thiên kiếp!

Bị kiếp lôi đánh cho ôm đầu chạy trốn, khiến người ta dở khóc dở cười.

Nhìn vào tình nghĩa kiếp trước, Hoàng Thiên không nhịn được ra tay cứu một phen.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, con Âm Dương Đại Hùng Miêu này trực tiếp ôm lấy đùi hắn, cái kiểu ăn vạ đó giống hệt như 'quốc bảo' của hậu thế.

Trong sự bất đắc dĩ, Hoàng Thiên đành phải nhận lấy nó, làm một con cước lực cũng tốt.

Mà nói thật, căn nguyên của gã này thực sự không tệ, thân là sinh linh do Tiên Thiên Âm Dương chi khí hóa hình, lại kế thừa truyền thừa của Hỗn Độn Ma Thần Thôn Phệ Đại Tôn, vừa hóa hình đã là Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn.

Bản thân mang theo cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phá Hư Thương, thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hỗn Nguyên Nhất Khí Bảo Khải, thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Truy Tinh Cản Nguyệt Ngoa.

Nếu không phải vì tình nghĩa 'quốc bảo', Hoàng Thiên thật sự sẽ không nhịn được mà đi cướp đoạt.

"Hắc hắc!

Lão gia, con thấy chúng ta đi đường cũng khá nhàm chán, nên con tìm cho ngài một chút niềm vui." Hùng Đại cười ngây ngô nói, một đôi mắt nhỏ đảo lia lịa, toát lên vẻ tinh ranh khác thường.

"Đồ bỏ đi!" Hoàng Thiên nghe mà dở khóc dở cười, rõ ràng là gã

này nhàm chán, lại cứ phải kéo hắn vào.

Nếu không răn dạy một chút, sau này gặp phải sinh linh Hồng Hoang mạnh mẽ, với cái kiểu cách này, chẳng phải sẽ bị người ta lột da rút gân sao, sinh linh Hồng Hoang đâu có nhận ra 'quốc bảo'.

Lúc này, Hoàng Thiên bỗng nhiên đứng dậy, đón gió biển nhìn xuống Đông Hải mênh mông, nói một câu đầy ý vị sâu xa: "Hùng Đại, ngươi có biết Hồng Hoang vô cùng lớn, Đông Hải chỉ là một góc trong đó." "Ách!" Đột nhiên nghe lão gia nói câu này, cái đầu to tròn của Hùng Đại có chút không theo kịp, không hiểu ý tứ là gì.

Ai ngờ Hoàng Thiên mỉm cười, tiếp tục nói: "Đông Hải rộng lớn vô biên, bản tôn dù toàn lực thi triển, muốn đi hết toàn bộ Đông Hải, cũng cần một lượng kiếp.

Dưới vùng biển này, đã sinh ra vô số sinh linh." "Hửm?" Hùng Đại càng nghe càng hồ đồ, đôi mắt nhỏ bé, mang theo quầng mắt đen to lớn cứ thế nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên xoa xoa cái đầu to của nó, trêu chọc một cách thú vị: "Có không ít sinh linh đỉnh tiêm, tu vi đều trên Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Chương 69

Trong các thế lực lớn, kẻ mạnh hơn là bán bộ Đại La, kẻ đứng đầu thế lực thì là Đại La Kim Tiên." "Tứ hải do Long tộc quản hạt, tộc trưởng Long tộc là Long Vương, một cường giả Đại La Kim Tiên, trong tộc bán bộ Đại La, Thái Ất Kim Tiên viên mãn không dưới ngàn người.

Cho nên nếu ngươi chọc phải họ, ngươi thấy cái thân hình béo múp này của ngươi có giữ được không?" "Gàooo!!!" Nghe vậy, Hùng Đại toàn thân rùng mình, không khỏi gầm lên một tiếng.

Nhiều cường giả như vậy, bảo bảo sợ hãi quá!

Nhìn bộ dạng nhát gan đó, Hoàng Thiên cũng không nhịn được cười thành tiếng: "Ha ha!

Cái đồ bỏ đi này!

Sau này còn dám khoe khoang như vậy không?

Thôi được rồi!

Cũng không cần quá lo lắng, Long tộc sẽ không tìm đến gây phiền phức, bởi vì có bản tôn ở đây." Hoàng Thiên nói nhiều như vậy, chỉ là để nhắc nhở Hùng Đại, chứ không phải để nó sợ hãi Hồng Hoang, cho nên, chỉ điểm đến đó là thôi.

Hùng Đại vừa nghe, lập tức cơ thể ngừng run rẩy, đôi mắt nhỏ bé nghi ngờ nhìn lão gia, là thật sao?

"Bốp!" Hoàng Thiên không nhịn được lại một bạt tai vỗ vào cái đầu to tròn, sau đó nói: "Trong Hồng Hoang, dưới Đại La đều là sâu kiến, trong đó Đại La chia làm ba bậc.

Bản tôn và Huyền Thiên đang ở bậc thứ nhất, tu vi Đại La Thần

hậu kỳ viên mãn, chỉ cách Hỗn Nguyên cảnh một bước." "Bản tôn có một người bạn tốt, Dương Mi đại tiên, ở vị trí hàng đầu của bậc thứ hai, tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Những người khác như Hồng Quân lão đạo, La Hầu, Thần Nghịch, Luân Hồi, Càn Khôn, Âm Dương, Thái Cực đều ở bậc này, tu vi Đại La sơ kỳ viên mãn." "Thấp hơn nữa mới đến Long Vương, Phượng Tổ, Hoàng Mẫu, Tổ Kỳ Lân, Hổ Tổ, lão Huyền Quy, vừa mới đột phá Đại La, nếu ngươi cố gắng hơn nữa, cũng có thể đuổi kịp." "Gàooo!!!" Vừa nghe lão gia lợi hại như vậy, Hùng Đại không nhịn được lại gầm lên một tiếng, phen này có thể nghênh ngang đi khắp Hồng Hoang rồi.

Chưa đợi Hoàng Thiên phổ cập xong kiến thức cơ bản về Hồng Hoang cho tên vô dụng này, chỉ thấy xa xa mơ hồ hiện ra một luồng Hỗn Độn chi khí, lập tức thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn liền ra lệnh: "Hùng Đại, chính đông một vạn dặm!

Dùng tốc độ nhanh nhất mà đi!" "Vâng." Hùng Đại gật gật cái đầu to tròn, tuy không biết lão gia vì sao lại sắp xếp như vậy, nhưng hắn vận dụng toàn thân thần lực, vèo một cái, lao về phía chính đông một vạn dặm.

"Hỗn Độn chi khí nồng đậm như vậy, đã thấm ra cả mặt biển, tuyệt đối là một trong Tam Tiên Đảo, không phải Bồng Lai thì cũng là Doanh Châu, chuyến này không uổng!" Hoàng Thiên lẩm bẩm.

Lý do hắn chọn du lịch Đông Hải, chính là vì Tam Tiên Đảo sẽ xuất hiện vào lúc này, cho nên hắn muốn chiếm lấy một tòa trước, làm nơi đóng quân ở hải ngoại của Thần Đạo.

Hải dương cũng là nơi quan trọng nhất của Thần Đạo, ít nhất có thể ngưng tụ ra một thần vị sánh ngang Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, sau khi Hồng Hoang viên mãn, sẽ trực tiếp là một thần vị

sánh ngang Thiên Đạo cảnh.

Nhìn chung các vị thần phương Tây, ví dụ như Hải thần Poseidon của thần hệ Hy Lạp, Thần biển cả Njord của thần hệ Odin, đều không hề thua kém các cường giả chúa tể thế giới, có thể thấy tiềm năng của hải dương lớn đến mức nào, bỏ lỡ thì thật lãng phí.

Tất nhiên, Long tộc không thích hợp làm Hải Dương Chủ Thần, bởi vì thiên chức của họ là nắm giữ quyền hành hô phong hoán vũ của Thần Đạo.

Thần vị phải tương xứng với quyền hành của Thần Đạo, nếu không sẽ không thể tương dung.

Thập châu bao gồm Huyền Châu, Trường Châu, Lưu Châu, Nguyên Châu, Sinh Châu, Tổ Châu, Viêm Châu, Phượng Lân Châu, Tụ Quật Châu, Tử Phủ Châu.

Tam đảo là Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng.

"Lão gia, ở đây cũng chẳng có gì cả?" Chẳng mấy chốc, Hùng Đại đã đến vùng biển cách chính đông một vạn dặm, cái đầu tròn vo của nó nhìn đi nhìn lại mấy lần, cũng không phát hiện ra gì.

"Không sai!

Chính là ở đây." Hoàng Thiên cảm nhận được thiên cơ ở đây bị xáo trộn, thần niệm quét qua, phảng phất như không có gì, nhưng thực chất hòn đảo ở đây đã bị Hỗn Độn đại trận cách ly vào một không gian khác.

Nói rồi, hắn không khỏi nhảy xuống, đứng thẳng trên mặt biển, pháp ấn trong tay liên tục thay đổi, dường như đang suy diễn vị trí cụ thể của hòn đảo.

Tam đảo Thập châu, trong đó Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu đều nằm ở Đông Hải, đến sau lượng kiếp mới bắt đầu trôi nổi

bất định.

Sinh Châu, Tổ Châu, Tử Phủ Châu cũng nằm ở Đông Hải.

Nhưng, diện tích của Thập châu thua xa Tam đảo, chỉ lớn khoảng trăm vạn dặm, trận pháp phòng hộ đều thuộc cấp Tiên Thiên, Hỗn Độn chi khí trong châu đã sớm chuyển hóa thành Tiên Thiên linh khí, cho nên nơi xuất hiện ở đây không thể nào là Thập châu.

Theo thần niệm không ngừng dung nhập vào hư không xung quanh, dò xét Hỗn Độn chi khí, vùng biển trước mắt trong mắt Hoàng Thiên trở nên ngày càng trong suốt, hắn đã thành công tìm được vị trí của đại trận.

"Hùng Đại!

Hộ pháp cho bản tôn!" Chỉ nghe Hoàng Thiên khẽ quát một tiếng, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên dưới chân chợt hiện, thân hình ngồi xếp bằng trên liên đài, hai mắt nhắm nghiền, thần niệm không ngừng thẩm thấu vào trong đại trận.

Bên cạnh hắn, Âm Dương Đại Hùng Miêu -- Hùng Đại hóa thành Tiên Thiên đạo thể, một thân hình to béo nhưng nhanh nhẹn mặc thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hỗn Nguyên Nhất Khí Bảo Khải, dưới chân là một đôi thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Truy Tinh Cản Nguyệt Ngoa, trong tay là một cây cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phá Hư Thương, nhìn quanh bốn phía, trông vô cùng uy phong lẫm liệt!

Lúc này, thần niệm của Hoàng Thiên đã hoàn toàn tiến vào trong đại trận, đột nhiên cảm giác xung quanh một mảnh mông lung, vô số Hỗn Độn chi khí cuồn cuộn biến hóa, trong nháy mắt xuất hiện một cây trường mâu khổng lồ, toàn thân do Hỗn Độn chi lực tạo thành, mang theo sát cơ vô tận, lao về phía Hoàng Thiên.

“Tốt lắm!” Hoàng Thiên đang sầu không biết phá trận thế nào đây!

Ai ngờ đại trận lại tự dâng đến cửa, hắn lập tức vươn tay chộp lấy, nắm chặt cây Hỗn Độn trường mâu trong tay.

Nhưng chẳng mấy chốc, lại thấy mấy chục món đao thương kiếm kích do Hỗn Độn chi lực tạo thành tấn công tới, hắn chỉ có thể biến hóa ra pháp thể Thần Đạo, tung ra một quyền.

“Ầm!” Những binh khí do Hỗn Độn chi lực tạo thành đều vỡ tan thành hư không.

Chưa kịp để Hoàng Thiên vui mừng, lại có mấy trăm đạo Hỗn Độn kiếm khí chém xuống.

Lần này còn hung lệ hơn trước, mấy trăm đạo Hỗn Độn kiếm khí mơ hồ tạo thành một loại trận thế huyền diệu nào đó, liên kết với sát khí trong hư không, quả thực vô cùng hung hiểm.

Nhìn thấy vậy sắc mặt Hoàng Thiên biến đổi, lập tức triệu hồi Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm, đối mặt với trận Hỗn Độn kiếm khí đó, vung lên một kiếm, trong nháy mắt phá tan tất cả Hỗn Độn kiếm khí, uy lực của Lục Thiên có thể thấy rõ.

Đúng lúc này, trong đại trận bỗng nhiên nổi lên một cơn bão Hỗn Độn, trong nháy mắt đẩy thần niệm của Hoàng Thiên ra ngoài.

Ngay sau đó, Hoàng Thiên mở mắt ra, thở dài một hơi.

“Ai!

Xem ra xông vào không được rồi, Hỗn Độn đại trận quả nhiên không tầm thường.” Sau khi suy nghĩ cẩn thận một lượt, hắn quyết định dùng phương pháp chính thống để mở cánh cửa thông đến tiên đảo, đó là luyện hóa triệt để Hỗn Độn hộ đảo đại trận.

Nhìn khắp cả Hồng Hoang, về trận pháp, nếu Hoàng Thiên nhận

thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất.

Đương nhiên, thứ ba chắc chắn có, đó là Huyền Thiên, dù sao bản thể của y cũng là Hậu Thiên Chí Bảo, Luyện khí chi đạo và Trận đạo có những điểm tương đồng kỳ diệu.

Mỗi một kiện linh bảo bên trong, đều sẽ xuất hiện vô số cấm chế, trận pháp thực chất cũng là do từng đạo cấm chế tổ hợp thành. .....

Chương 70

Không biết bất giác đã qua ba ngàn năm, Hùng Đại đã đuổi đi mấy nhóm sinh linh Hồng Hoang, nhưng Hoàng Thiên vẫn chưa hề mở mắt.

"Ầm!" Đúng lúc này, một luồng khí thế đường hoàng vĩ ngạn từ trên người hắn bùng nổ, Hoàng Thiên đột nhiên mở mắt, thân hình thuận thế di chuyển, xuất hiện trên không trung cao vạn trượng, hai mắt thần quang đại phóng, quét qua toàn bộ quỹ tích của đại trận.

Sau bao nhiêu năm nghiên cứu, cuối cùng hắn cũng đã rõ ràng đại trận trước mắt là trận gì, Hỗn Độn Sinh Diệt Chuyển Luân đại trận, không chỉ có thể hóa ra vạn thiên thần binh, công phạt địch nhân, mà còn có thể dẫn Hỗn Độn chi khí bảo vệ tiên đảo, thực sự là vật phẩm cần thiết cho việc đi du lịch tại gia.

"Lão gia!" Hùng Đại ở bên cạnh vừa thấy Hoàng Thiên tỉnh lại, vội vàng chạy tới.

Thế nhưng, Hoàng Thiên không hề nhìn nó, chỉ trực tiếp bấm pháp ấn, từng đạo thần lực bắn ra, cuối cùng hình thành một đồ án ngôi sao năm cánh.

"Lấy thần sắc lệnh, Chu Thiên tinh thần, nghe ta hiệu lệnh, PHÁ!" Lúc này, vô tận tinh thần chi lực rơi vào trong đại trận, cùng với một tiếng nổ lớn, vùng biển phương viên vạn dặm xuất hiện sóng thần kinh hoàng.

Chỉ thấy chính giữa, hai bức tường biển như vệ sĩ, đứng trên mặt biển, ở giữa có một điểm đen không ngừng khuếch đại.

Không lâu sau, điểm đen đó hóa thành một cái động lớn bằng người, qua cửa động, có thể mơ hồ thấy được bên trong cảnh sắc non

nước hữu tình, thần thú vũ điệu hài hòa.

"Hùng Đại!

Đi!" Hoàng Thiên khẽ gọi một tiếng, sau đó ngồi trên lưng Hùng Đại, tiến vào trong động, biến mất trong hư không.

Sau khi họ hoàn toàn tiến vào, cửa động lập tức thu nhỏ lại thành điểm đen, biến mất vô hình.

Hai bức tường biển khổng lồ ầm ầm sụp đổ, hóa thành nước biển, hòa vào hải vực, mọi thứ phẳng phất như chưa từng xảy ra.

Một bước bước ra, chỉ thấy trước mắt xuất hiện một khối đại lục, khắp nơi là thần chi tiên thảo, xanh tươi mơn mởn, lại có ngọc thạch cao khoảng ngàn trượng bay ngang trời, những ngọn núi hùng vĩ thu hút ánh nhìn.

Một ngọn núi cao chọc trời sừng sững ở trung tâm đại lục, trên đó có linh khí hóa thành dịch, tụ thành sông, lại có tinh hoa của các vì sao chảy xuống theo vách đá, hóa thành thác nước, đẹp không sao tả xiết.

Trong đó có đình đài lầu các, cung điện thần đường trôi nổi trên mây, lưu quang tứ phía, như mơ như ảo, tựa như tiên cảnh thần bí khó lường.

"Lão gia!

Con... con không phải đang nằm mơ chứ!" Hùng Đại ra sức dụi dụi đôi mắt nhỏ trong quầng mắt đen, dường như không dám tin mình lại xuất hiện trong một tiên cảnh như vậy.

Cảm nhận được Hỗn Độn chi khí xung quanh chưa hoàn toàn tiêu tán, Tiên Thiên linh khí vô cùng nồng đậm, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười hài lòng, mở miệng tán thưởng: "Doanh Châu tiên đảo danh bất hư truyền!" Vừa mới tiến vào, hắn đã nhận được thông tin phản hồi từ trung tâm của tiên đảo, đây không phải Bồng Lai cũng

không phải Phương Trượng, mà lại là Doanh Châu, khiến Hoàng Thiên có chút kinh ngạc, sau đó liền mặt mày vui vẻ.

Ai cũng biết, Bồng Lai tiên đảo đã sinh ra Đông Vương Công.

Sau Long Phượng đại kiếp, Đạo Tổ dựa theo chỉ điểm của Thiên Đạo, sắc phong Đông Vương Công làm thủ lĩnh nam tiên thiên hạ, sẽ lấy Tử Phủ Châu làm trung tâm, Bồng Lai làm lãnh địa, thành lập Tiên Đình, đây cũng là một mắt xích quan trọng của Vu Yêu lượng kiếp.

Hắn không định tham gia vào quá trình lớn này, bởi vì như vậy tất sẽ đối đầu trực diện với Thiên Đạo, rõ ràng không phù hợp với lợi ích của Thần Đạo.

Bây giờ tốt rồi, chiếm được Doanh Châu tiên đảo, vừa không cản trở sự diễn biến của Hồng Hoang, Thần Đạo lại có thể làm hoàng tước, ngồi thu lợi ngư ông, hà cớ gì mà không làm!

"Hửm?" Dưới sự quét qua của thần niệm, Hoàng Thiên khẽ nhíu mày, phát hiện ra một nơi thần bí.

Trong hẻm núi ở trung tâm ngọn núi, có vô số cấm chế mọc lên, ngăn cản sự thăm dò của hắn, có thể thấy bên trong có thứ gì đó không tầm thường.

Chỉ thấy thần lực toàn thân cuộn trào, hắn một tay tóm lấy Hùng Đại bên cạnh, di chuyển tức thời vào trong hẻm núi.

Xung quanh Hỗn Độn chi khí lan tỏa, tựa như sương mù hồng mông.

"Lão gia!

Đây là đâu?" Hùng Đại mặt mày ngơ ngác, ta mới nhìn một cái, đã bị tóm đến cái nơi quỷ quái này rồi.

"Bốp!" Hoàng Thiên không nói gì, chỉ buông tay ra, thân hình mập

mạp của Hùng Đại lập tức rơi xuống đất, làm tung lên một trận bụi đất.

Sau đó, hắn triệu hồi Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, bảo vệ bản thân, một bước bước ra, tiến vào giữa vô số cấm chế.

"Vút!

Vút!

Vút!" Chưa đợi cấm chế phát uy, Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm trong tay hắn đã bắn ra vô số sát lục kiếm khí, hủy diệt toàn bộ cấm chế.

Chỉ thấy trong một vùng Hỗn Độn chi khí trước mắt, xuất hiện một cây cổ thụ nguy nga tựa như cây đa, thân cây thẳng tắp vươn lên trời, bề mặt có những vết nứt sâu hình dải không đều, trên thân cây không có cành nhánh, ngọn cây như chiếc ô, vô số lá cây hình mạng lưới màu xanh mọc trên cành cây.

Giữa những chiếc lá mơ hồ xuất hiện những đóa hoa màu đen, có không ít quả hình cầu màu vàng, có lông tơ như kim treo lơ lửng.

"Thiên địa có mộc, trăm nhận không cành, trên có chín khúc, dưới có chín rễ; hình dáng như trâu, vỏ có vân, quả như anh đào, hoa màu đen, quả màu vàng, lá xanh thân tím.

Gọi là Kiến Mộc." Hoàng Thiên thấy vậy, không nhịn được nói ra một câu như vậy.

Không ngờ Thông Thiên Kiến Mộc lại ở trên đảo Doanh Châu, chẳng trách Yêu tộc của hậu thế sau khi hạ được Đông Vương Công, mới bắt đầu xây dựng thông đạo thiên địa.

"Đù!

Cái quái gì vậy?" Hùng Đại đi theo sau mông Hoàng Thiên tiến

vào, vừa nhìn thấy cây Thông Thiên Kiến Mộc đó, lập tức bị hình dáng kỳ dị của nó dọa cho một phen.

"Bốp!" Hoàng Thiên không nhịn được vung tay, lập tức vỗ vào cái đầu tròn vo đó, tức thì nói: "Hàm hóa, đây là thứ tốt không hề thua kém các cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn như Hoàng Trung Lý đâu!" Hồng Hoang tinh không và đại địa cách nhau cửu trọng thiên cương, giữa đó thiên lôi gặp địa hỏa, hung hiểm vạn phần, Đại La Kim Tiên cũng không thể tùy ý ra vào, trừ phi có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân.

Duy chỉ có Thông Thiên Kiến Mộc bản thể dày nặng, không sợ thiên lôi địa hỏa, cho nên có thể liên thông tinh không, cũng được gọi là cây cầu của thần nhân.

Quan trọng nhất, Kiến Mộc vốn dĩ nên là Thế Giới Thụ của Hồng Hoang, nhưng cột sống của Bàn Cổ đã hóa thành Thiên Trụ, chống đỡ trời đất, ý chí Bàn Cổ lưu lại ở Hồng Hoang cảm thấy không cần thiết, thế là Kiến Mộc mất đi dưỡng chất đầy đủ, chỉ có thể biến thành một đứa trẻ sinh non.

Nhưng điều đó không có nghĩa là nó không có đất dụng võ nữa.

Hồng Hoang không cần Thế Giới Thụ, nhưng động thiên tiểu thế giới trong cơ thể Hoàng Thiên thì cần!

Có gốc Thông Thiên Kiến Mộc này, hắn có thể không ngừng rút lấy sức mạnh từ Hỗn Độn, chuyển hóa thành Tiên Thiên linh khí, cung cấp cho động thiên tiểu thế giới phát triển.

Gốc Kiến Mộc này sẽ trở thành Thế Giới Thụ của động thiên tiểu thế giới, cùng với sự phát triển trưởng thành của động thiên tiểu thế giới, tiền đồ vô hạn.

"Ợ!" Lúc này, bên cạnh bỗng truyền đến một tiếng ợ, cắt ngang

dòng suy nghĩ của hắn.

Dùng khóe mắt liếc qua, lập tức vạch đen đầy đầu.

Chương 71

Chỉ thấy một thân hình mập mạp chui vào trong hồ nước bên cạnh, Hùng Đại uống đến no căng phè phỡn, cả người đều lơ mơ.

Thực sự không nhìn nổi nữa, hắn tiến lên một bước, đang định xách gã này ra, nhưng hồ nước trước mắt đã thu hút sự chú ý của Hoàng Thiên.

Trong cái hồ này chứa đựng lại là Hỗn Độn Linh Dịch, phải cần bao nhiêu Hỗn Độn chi lực mới có thể chuyển hóa ra được!

Nguyên bản cả hồ Hỗn Độn Linh Dịch, đã bị Hùng Đại uống không ít, bây giờ chỉ còn lại một phần ba, chẳng trách gã này mặt mày lơ mơ.

Phải biết rằng Hỗn Độn Linh Dịch cao cấp hơn Thập Đại Thần Thủy của Hồng Hoang không biết bao nhiêu, chỉ cần một chút xíu, đã có thể khiến hậu thiên linh căn lột xác thành tiên thiên hạ phẩm linh căn.

Nếu có đủ Hỗn Độn Linh Dịch, thì việc Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn biến thành Hỗn Độn Linh Căn cũng không thành vấn đề, có thể thấy được uy lực của nó.

"Lão gia, con no rồi, con có chút buồn ngủ!" Hùng Đại trong hồ lơ mơ nói một tiếng.

Hoàng Thiên dở khóc dở cười vớt nó ra, đúng là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.

Bản thể của Hùng Đại là Âm Dương Hùng Miêu, căn nguyên ma thần đỉnh cấp tiên thiên, chỉ là sinh nhầm thời gian, cho nên hóa hình tương đối muộn, tu vi thấp kém. 84.

Bây giờ hấp thu nhiều Hỗn Độn Linh Dịch như vậy, đủ để đề thăng tu vi, đợi nó tỉnh lại, e rằng nhục thân và nguyên thần đều đã đột phá Thần Vương cảnh, sánh ngang Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Đến lúc đó, tọa kỵ của mình sẽ là cao thủ số một Hồng Hoang rồi.

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, thần lực bắn ra, liên kết với động thiên tiểu thế giới trong cơ thể, di chuyển hoàn toàn Thông Thiên Kiến Mộc vào trong.

"Ầm ầm ầm!" Thông Thiên Kiến Mộc vừa rơi vào trong động thiên, lập tức bén rễ, toàn bộ động thiên đột nhiên trời đất đảo lộn, xuất hiện những biến hóa không thể tưởng tượng được.

Trong một lúc, động thiên tiểu thế giới chìm vào quá trình tiến hóa, lục địa, hải dương, bầu trời đều không ngừng mở rộng, mơ hồ xuất hiện hoa cỏ cây cối, khiến Hoàng Thiên có chút trở tay không kịp.

Hắn cảm giác mặc dù sức mạnh của sinh mệnh nguyên điểm đang không ngừng tăng cường, nhưng vẫn có chút gì đó không đủ.

Cái động thiên tiểu thế giới này được sinh ra từ bản nguyên của ba đại linh châu Kim, Thủy, Hỏa kết hợp với Hỗn Độn chi lực, trời sinh ngũ hành không cân bằng, thiếu mất hai bản nguyên Mộc, Thổ, nếu không cố gắng bù đắp, e rằng sẽ phát triển thành dị dạng.

"Phải làm sao bây giờ!

Ở đâu có thiên tài địa bảo Mộc hành, Thổ hành, có thể bù đắp căn cơ đây!" Hoàng Thiên lo lắng, thậm chí không ngừng đi đi lại lại xung quanh.

Lúc này, hồ Hỗn Độn Linh Dịch bên cạnh đã thu hút sự chú ý của hắn.

Hỗn Độn Linh Dịch là do Hỗn Độn chi lực ngưng tụ thành.

Hỗn Độn chi lực bản thân không có thuộc tính, có thể chuyển hóa thành Tiên Thiên linh khí của bất kỳ thuộc tính nào, hoặc là Kim, hoặc là Mộc, hoặc là Thủy, hoặc là Thổ.

Tức thì, Hoàng Thiên liên kết với sinh mệnh nguyên điểm, không ngừng lấy Hỗn Độn Linh Dịch, dưới sự dẫn dắt của thần niệm, Hỗn Độn Linh Dịch không ngừng tiến vào động thiên tiểu thế giới trong cơ thể.

Trong tình huống vô thức, Hỗn Độn Linh Dịch đã được chuyển hóa một cách có chủ đích thành sức mạnh Mộc, Thổ, phối hợp với ba hành còn lại, không ngừng phát triển lớn mạnh bản nguyên của thế giới.

"Phù!" Cảm nhận được động thiên tiểu thế giới trong cơ thể đang tiến hóa một cách có trật tự, nguy cơ cuối cùng cũng đã được giải trừ, Hoàng Thiên thở phào một hơi, nhưng cơ thể vẫn chưa được thả lỏng.

Phải biết rằng thần thể là căn bản của tu sĩ Thần Đạo, sinh mệnh nguyên điểm là căn bản của thần thể, sinh mệnh nguyên điểm của Hoàng Thiên đã diễn biến ra một động thiên tiểu thế giới, nếu phát triển dị dạng, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến con đường tiến tới, không có lợi cho việc đạt đến đỉnh cao.

Hiện tại chỉ miễn cưỡng dùng Hỗn Độn Linh Dịch để duy trì sự cân bằng, nếu muốn thực sự giải quyết vấn đề của động thiên tiểu thế giới, Hoàng Thiên bắt buộc phải tìm được Mộc Linh Châu và Thủy Linh Châu.

Nếu không, khi tu vi của hắn đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, động thiên tiểu thế giới trong cơ thể nhận được phản hồi, cũng sẽ lại trưởng thành, đến lúc đó, dù có Hỗn Độn Linh Dịch cũng không ngăn được ngũ hành mất cân bằng, diễn lại Hỗn Độn.

Trong lòng Hoàng Thiên bỗng nhiên dâng lên một cảm giác sốt ruột, cấp bách muốn tìm được hai đại bản nguyên linh châu, nhưng trong thời gian ngắn, lại không có cách nào.

Vì thế, hắn chỉ có thể cưỡi mây đi lang thang khắp cả Doanh Châu tiên đảo, nơi hắn đi qua, không ngừng vung vãi thần lực.

Trong một lúc, trên Doanh Châu tiên đảo sinh cơ bừng bừng, khắp nơi đều là những tiểu sinh linh vừa mới ra đời.

Ngoài ra còn có không ít đình đài lầu các mọc lên, dù sao tất cả các kiến trúc ở đây đều ở trên trời.

Nếu mặt đất chỉ có hoa cỏ cây cối xanh tươi, lại có cảm giác như rừng rậm nguyên thủy, có thêm những đình đài thủy tạ như vậy, mới là nơi có thể ở được.

Cung điện lớn nhất ở trung tâm hòn đảo, trôi nổi trên mây lành, được Hoàng Thiên đặt tên là Chủ Thần Điện.

Bên trong có trục trung tâm khống chế bản nguyên của Doanh Châu.

Hắn không nói hai lời, ngồi xếp bằng trong điện, bắt đầu luyện hóa bản nguyên Doanh Châu. .....

Vạn năm sau, cửa Chủ Thần Điện ầm ầm mở ra, Hoàng Thiên đã thành công luyện hóa bản nguyên Doanh Châu.

Chỉ thấy hắn đứng trên mây lành, cao giọng nói: "Bản tôn, là chủ của Doanh Châu -- Hoàng Thiên, cảm thấy sinh linh ngu muội, không biết thiên số, nên mở đàn giảng đạo, truyền thụ pháp môn tu hành." Với sự trợ giúp của bản nguyên Doanh Châu, giọng nói của hắn lập tức truyền khắp cả hòn đảo, bất kể ở nơi nào, đều biết được tin tức này.

Nguyên bản Hùng Đại đang ngủ say trong hẻm núi, bỗng nhiên

tỉnh lại, mặt mày mơ màng nhìn về phía cung điện trung tâm, lẩm bẩm: "Lão gia sắp giảng đại đạo rồi, vậy mình phải mau chóng quay về!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy thân ảnh mập mạp đó lập tức biến mất ở phía xa.

Cùng lúc đó, tất cả sinh linh trên Doanh Châu tiên đảo đều sôi sục, đặc biệt là một số chủng tộc đã sớm sinh ra linh trí, đều biết đây là một cơ duyên trời cho, vội vàng cưỡi mây bay về phía dãy núi trung tâm.

"Gì?

Có đại năng muốn giảng đạo?

Không được, ta phải mau đi chiếm chỗ!" "Nhanh... nhanh... nhanh, đại nhân sắp giảng đạo rồi, đây có thể là cơ hội tốt để chúng ta đột phá Đại La." Ngay cả những sinh linh thú loại chưa khai hóa, cũng mơ hồ cảm nhận được ở dãy núi trung tâm có thứ gì đó quan trọng liên quan, cũng lần lượt kéo đến.

Ba ngày sau, trong đại điện trên đỉnh cao nhất của dãy núi trung tâm Doanh Châu tiên đảo, Hoàng Thiên ngồi cao trên vân đài, nhìn xuống đám người đen nghịt bên dưới, ngay cả quảng trường bên ngoài điện cũng đã ngồi kín người.

Đa số sinh linh đều chưa hóa hình, một số còn lấy bản thể làm vinh, muôn hình vạn trạng, trông như một sở thú.

Bên trong có hơn hai trăm Thái Ất Kim Tiên, còn lại đều có tu vi Kim Tiên, trên quảng trường ngoài điện cũng vậy.

Những kẻ thuộc hàng Thiên Tiên, chỉ có thể ở lưng chừng núi hoặc gần đỉnh núi.

Chương 72

Dưới chân núi có hàng chục vạn sinh linh chưa khai hóa đông nghịt.

Hoàng Thiên không chút do dự, liền bắt đầu giảng: "Chư thiên có đạo, là vì người.

Người, chính là Tiên Thiên đạo thể vậy.

Trên cảm thiên tâm, dưới thương vạn vật, cho nên chúng sinh có linh, đều là người.

Người có mười hai kinh mạch, kỳ kinh bát mạch, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu....." "Tu hành, cũng là tu mệnh.

Mệnh phân tiên phàm.

Phàm giả, luyện khí hóa tinh, luyện tinh hóa thần, luyện thần phản hư, luyện hư hợp đạo; Tiên giả tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên.

Cho nên tiên đạo có chín tầng, ba tầng đầu là Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên.

Ba tầng giữa là Huyền Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên." "Đại La giả, nhảy ra khỏi tam giới, không ở trong ngũ hành....." Bởi vì tu vi của chúng sinh trên Doanh Châu tiên đảo không đồng đều, cơ sở nông cạn, nên Hoàng Thiên giảng từ lúc hóa hình sơ khai, giải thích rõ ràng từng chút một về Tiên Thiên đạo thể.

Sau đó mới tiến hành giảng về các cấp bậc tu đạo, tất nhiên ban đầu là Tiên Đạo, sau đó mới là hệ thống Thần Đạo.

"Thái sơ có đạo, thần cùng đạo đồng, cho nên đại quan tại thượng, thuận tốn, trung chính dĩ quan thiên hạ.

Thần, là trời, đất, người.

Trên có tinh thần, dưới có u minh, giữa có đại địa, thần uy cuồn cuộn, không thể ngăn cản.....” Ban đầu tất cả sinh linh đều nghe say sưa, nhưng càng về sau, có sinh linh bắt đầu gãi đầu gãi tai, có người bình thản như nước, có người mặt mày khổ sở.

Hoặc là không hiểu, hoặc là đã giác ngộ, chúng sinh tướng, mỗi người mỗi khác.

Hùng Đại ngồi ở hàng đầu tiên, phải gọi là sung sướng vô cùng.

Do Hỗn Độn Linh Dịch đã đẩy tu vi của nó lên Thần Vương cảnh, chỉ là sự lĩnh ngộ đại đạo chưa theo kịp.

Bây giờ có Hoàng Thiên giảng đạo, phần thiếu sót đó nhanh chóng được bù đắp, khí tức trên người tăng vọt đều đặn, chẳng mấy chốc đã đạt đến đỉnh phong Đại La, “Phụt!” Vượt qua Đại La, tiến vào Hỗn Nguyên cảnh, bây giờ đã là một Thần Vương thật sự.

Trong điện có không ít sinh linh tiên thiên căn nguyên không tệ, dù sao cũng là một trong Tam Tiên Đảo, Bồng Lai có Đông Vương Công, Doanh Châu cũng không thể kém được.

Trong đó, có một nữ tử, tu vi Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, là do khối ngọc thạch hình tỳ bà đầu tiên của khai thiên hóa hình mà thành, bản thể vừa là linh bảo vừa là sinh linh.

Có một con dị thú hình như thỏ, hai tai nhọn dài, chỉ dài hơn một thước, tu vi Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, là Hống thú do bản nguyên Tiên Thiên Phong chi hóa hình.

Cuối cùng là một gốc trung phẩm Tiên Thiên Linh Căn trên đại lục Doanh Châu, Cửu Thiên Huyền Tùng hóa hình, tu vi Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn.

Ba người này không chỉ là những người có căn nguyên tốt nhất,

mà cũng là những người có ngộ tính cao nhất.

Sau khi nghe Hoàng Thiên giảng đạo, lập tức chuyển hóa toàn thân pháp lực thành thần lực, và đột phá cảnh giới Đại La Thần.

Như vậy, Doanh Châu tiên đảo đã có ba vị Đại La Thần trấn giữ, cũng không sợ bất kỳ ai đến gây sự.

Tất nhiên, điều khiến Hoàng Thiên cảm khái nhất không gì khác ngoài tọa kỵ của mình là Âm Dương Hùng Miêu.

Gã này đúng là gặp may mắn, nuốt một lượng lớn Hỗn Độn Linh Dịch mà vượt qua Đại La cảnh, trực tiếp tiến vào Hỗn Nguyên, chỉ là cảm ngộ đạo tắc chưa đủ.

Nhưng sau khi nghe giảng đạo, đã bù đắp được mảnh ghép cuối cùng, trở thành một Thần Vương (Hỗn Nguyên Kim Tiên) thực thụ, cả Hồng Hoang không ai có thể địch lại.

Không biết bất giác, lại qua ba ngàn năm, Hoàng Thiên ngừng giảng đạo, bởi vì hắn phát hiện những nội dung còn lại, không phải là những sinh linh này có thể hấp thu và lĩnh ngộ được nữa.

Ba ngàn năm giảng đạo, từ cảnh giới phàm nhân cơ bản nhất đến Đại La cảnh, ở giữa bao gồm luyện khí, luyện đan, trận đạo các pháp môn.

Sau khi hấp thu hết những điều này, các sinh linh có mặt có thể theo kịp bước chân của Hồng Hoang.

Mấy trăm năm sau, bất kể là sinh linh trong điện hay ngoài điện, đều lần lượt tỉnh lại, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng. 85.

Trước đây họ luôn ở Doanh Châu, cũng không có cách nào ra ngoài giao lưu với thế giới bên ngoài, mọi việc tu luyện chỉ có thể mò mẫm, cho nên căn cơ sơ sài, không thể leo lên cảnh giới cao hơn.

Bây giờ Hoàng Thiên giảng đạo, chẳng khác nào đã trải cho họ một con đường thẳng đến Đại La, tương lai Đại La có thể trông thấy, thử hỏi ai có thể không vui mừng! _Hoàng Thiên giảng đạo_ (Đây có lẽ là phần tóm tắt của chương trong bản gốc, không thuộc nội dung chính) "Ân?" Thần niệm quét qua, Hoàng Thiên khẽ nhíu mày, phát hiện ra một nơi thần bí, trong hẻm núi ở trung tâm ngọn núi, có vô số cấm chế mọc lên, ngăn cản sự thăm dò, có thể thấy bên trong có thứ không tầm thường. (Đoạn này bị lặp lại từ phần trước, có lẽ là lỗi biên tập của nguồn) "Kính bái Chí cao Vô thượng Đại đức Hoàng Thiên Thần tôn!

Thần chủ từ bi, thương xót chúng con ngu muội, truyền xuống đại đạo, chúng con cảm kích vô cùng!" Sau khi mọi người tỉnh lại, ai nấy đều cung kính hành lễ với Hoàng Thiên.

Đối với họ, Hoàng Thiên có ơn tái tạo, dù có bảo họ đi chết, đó cũng là chuyện đương nhiên.

"Bản tôn giảng đạo ba nghìn năm, đã kết thúc, các ngươi có thể tự mình giải tán." Hoàng Thiên phất tay, rồi nhắm mắt lại.

Mọi người có mặt đều cung kính hành lễ một lần nữa, sau đó lặng lẽ rời khỏi đại điện, ngay cả những sinh linh bên ngoài điện cũng đã giải tán, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy!

Hùng Đại vì nguyên thần tu vi vừa đột phá Hỗn Nguyên, chưa hoàn chỉnh, nên cũng lui xuống bế quan để củng cố kiến thức.

Trong nháy mắt, cả đại điện lại chỉ còn lại một mình Hoàng Thiên, hắn chợt thở dài một tiếng: "Gió lốc sắp nổi, bão giông chực chờ!

Hung thú lượng kiếp đã đến thời khắc quan trọng nhất, tiếp theo đây, sẽ đến lượt Tiên đạo và Thần đạo so kè.". .....

"Quả nhiên là vậy, sinh linh Hồng Hoang càng lúc càng tàn sát lẫn

nhau, sát khí sinh ra đã dẫn động khí tức của lượng kiếp.” Đi trên đại địa phía Nam, Hoàng Thiên nhìn cảnh tượng xung quanh, trong lòng có chút minh ngộ.

Hắn đang chuẩn bị tuần tra một lượt địa phận của Thần Điện, sau đó sẽ trở về tinh không, đi xa lâu rồi, cũng đến lúc về nhà xem sao.

Nhưng điều khiến Hoàng Thiên không ngờ tới là, trên đại địa phía Nam, ngoài địa bàn mà Thần Điện chiếm cứ, phần lớn những nơi khác đều không yên bình.

Phượng Hoàng nhất tộc dưới sự dẫn dắt của một Bán bộ Đại La Kim Tiên, chia thành từng đội nhỏ, với thế sét đánh không kịp bưng tai, càn quét khắp các địa bàn, khiến cả Hồng Hoang một phen gió thổi cỏ lay.

Cùng lúc đó, tại một ngọn núi lớn gần khu vực trung bộ, được linh khí bao phủ, hoa cỏ cây cối sinh trưởng vô cùng tươi tốt, um tùm xanh biếc, phong cảnh hữu tình.

Ở trung tâm ngọn núi có một sơn cốc, bên trong bị một tiên thiên trận pháp phong tỏa, bên ngoài sơn cốc tụ tập rất nhiều tu sĩ, chia thành mấy thế lực, không ngừng công kích trận pháp.

Chương 73

Trong số đó, có Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc, thậm chí cả Bạch Hổ tộc từ phương Tây, Cự Kình tộc từ Bắc Hải, vân vân.

"Bản tọa là trưởng lão Hoàng Thanh của Phượng Hoàng tộc, tại đây khuyên cáo các vị, Hồng Hoang Nam bộ là địa bàn của Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta, bất kể phát hiện ra thứ gì, đều phải thuộc về Phượng Hoàng tộc." Một thiếu phụ yêu kiều tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ quét mắt nhìn tất cả mọi người có mặt, cao ngạo nói.

"Hừ!

Mụ đàn bà thối tha, nói nhảm gì đó, ai mà không biết Hồng Hoang Nam bộ là địa bàn của Thần Điện, Phượng Hoàng tộc các ngươi cũng phải nương nhờ hơi thở của Thần Điện, mà còn dám ra vẻ ta đây trước mặt Kỳ Lân tộc lão tử à!" Bên cạnh, một trung niên râu quai nón tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ lớn tiếng quát.

"Đúng vậy!

Nếu không phải Hoàng Thiên Thần tôn đồ diệt Thiên Hỏa vương triều, Phượng Hoàng nhất tộc các ngươi vẫn còn đang ru rú trong núi lửa ấp gà con ấy chứ.

Có muốn quản, cũng là người của Thần Điện quản, liên quan gì đến các ngươi." "Đúng thế, nhìn người ta Thần Điện xem, chẳng bao giờ quản chuyện vớ vẩn, lại nhìn một đám gà giò các ngươi xem, suốt ngày nhảy nhót, cũng không biết lựa lúc mà nhảy!" Mọi người có mặt đều là tu sĩ Thái Ất Kim Tiên, có linh bảo hộ thân, chẳng ai kém ai, sao lại bị Hoàng Thanh dọa lui được!

Nghe vậy, ánh mắt Hoàng Thanh trở nên lạnh lẽo, nói: "Các ngươi thật sự muốn bất tử bất hưu với Phượng Hoàng tộc chúng ta sao?"

Vừa dứt lời, đã nghe thấy vị Kim Tiên của Kỳ Lân tộc nhổ một bãi nước bọt: "Ta phỉ!

Bất tử bất hưu thì bất tử bất hưu, ở đây có bao nhiêu người, có bản lĩnh thì Phượng Hoàng tộc các ngươi đấu với tất cả mọi người đi chứ?

Muốn nuốt riêng bảo vật thì cứ nói thẳng, cần gì phải nói nhiều lời vô ích!" "Đúng thế, đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, thật là vô sỉ!" "Ha!

Cự Kình tộc ta chẳng lẽ lại sợ Phượng Hoàng tộc các ngươi sao, có bản lĩnh thì ra Bắc Hải gặp nhau, lão tử không đâm cho ngươi một phát xuyên thấu thì không gọi là Cự Bá Thiên!" Lời của Hoàng Thanh càng khiến mọi người có mặt thêm phẫn nộ, bất giác cùng nhau 'khai hỏa' vào Phượng Hoàng tộc.

"Chư vị, đừng để ý đến mụ đàn bà đó nữa, phá vỡ trận pháp, chúng ta chia đều bảo vật!" Không biết cao thủ tộc nào hô lớn một tiếng.

Lập tức, các tu sĩ của các tộc có mặt đều tập hợp lại, không ngừng công kích đại trận.

Họ không hề hay biết, một nhân vật cường đại vô song đang ở cách đó không đầy mười vạn dặm, chính là Hoàng Thiên.

Mặc dù Hoàng Thiên đang quan sát Hồng Hoang, suy diễn biến hóa của lượng kiếp, nhưng nhục thân Thần Vương cảnh, sánh ngang với Hỗn Nguyên Kim Tiên, tốc độ cực nhanh.

Chưa đến ba vạn năm, hắn đã từ bờ biển phía Nam đi đến cực Bắc, gần khu vực trung bộ, trên đường đi, tiện tay phá vỡ vài tiên thiên trận pháp, thu được mấy món Tiên Thiên Linh Bảo và linh căn.

Nhưng những linh bảo phẩm giai không cao này căn bản không

được hắn để vào mắt, chỉ có một gốc trung phẩm Tiên Thiên Linh Căn trong số đó – Ngũ Sắc Linh Cốc.

Gốc Tiên Thiên Linh Căn này có năm bông lúa, phân biệt là đạo, thử, tắc, mạch, thục, mỗi bông lúa lại thai nghén ba quả.

Những quả này một khi chín muồi, sẽ là hạt giống hảo hạng, gieo xuống đất, sau khi nảy mầm, sẽ sinh ra thực vật là hạ phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Những hạ phẩm Tiên Thiên Linh Căn này còn được gọi là mầm đời thứ hai, mỗi một cây mầm đời thứ hai có thể kết ra hàng trăm quả, thai nghén ra thực vật là mầm đời thứ ba, cũng chính là Hậu Thiên Linh Căn.

Nhưng những thứ này đều không thành vấn đề, bởi vì trong tay Hoàng Thiên không chỉ có Thiên Nhất Thần Thủy mà còn có Tạo Hóa Linh Dịch, Hỗn Độn Linh Dịch, hoàn toàn có thể nâng cấp bản nguyên của những mầm đời thứ hai, đời thứ ba này, đến lúc đó sẽ xuất hiện hàng chục vạn Tiên Thiên Linh Căn, quả kết ra có thể nâng cao tu vi của hàng tỷ sinh linh, cung cấp cho cả một mạch Thần Điện cũng thừa sức.

Vài trăm năm sau, đi mãi đi mãi, hắn đã đến giữa sơn cốc, các sinh linh của các tộc xung quanh đang công kích đại trận thấy một bóng người mộc mạc không hoa mỹ, liền lập tức dừng tay, từng người một lộ ra ánh mắt như lang sói, nhìn Hoàng Thiên chằm chằm.

"Ầm!" Đúng lúc này, tiên thiên trận pháp bảo vệ sơn cốc sau một thời gian dài bị tiêu hao, cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Mọi người lập tức chuyển ánh mắt về phía sơn cốc, chỉ có Hoàng Thiên là không thèm liếc nhìn, hắn đã sớm dùng thần niệm dò xét rồi, tiên thiên trận pháp cỡ này, căng lắm cũng chỉ có thể thai nghén ra trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thứ đồ chơi này, trong tay hắn có cả

đống, chẳng khác gì rác rưởi, lấy để làm gì?

"Vụt!" Chỉ thấy một luồng bảo quang phóng lên trời, mọi người nhìn sang, thấy một con Thất Thải Vân Dương tu vi Huyền Tiên, đầu đội một vòng sáng, vòng sáng đó lại là một món trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hình dạng cái dùi.

Phía sau Thất Thải Vân Dương, một đám thỏ trắng, khỉ, hươu sao và hoa cỏ chi linh đang run rẩy nhìn ra ngoài.

Trong sơn cốc lại có nhiều sinh linh tiên thiên như vậy, chỉ có điều tu vi đều thấp kém, ngay cả Địa Tiên cũng có, tu vi cao nhất chính là con Thất Thải Vân Dương, chẳng trách có thể luyện hóa linh bảo.

Các cao thủ của các thế lực lớn, không hề để ý đến những sinh linh tu vi thấp kém đó, chỉ tự mình tìm kiếm một lượt, nhưng không phát hiện ra bất cứ thứ gì, không khỏi có chút tức giận.

"Báo cáo đại nhân, chúng thuộc hạ đã tìm kiếm mấy lần, nhưng không phát hiện ra bất kỳ linh bảo nào khác, có lẽ nào bị đám gia hỏa này giấu đi rồi?" Một người của Cự Kình tộc bẩm báo với cường giả dẫn đầu.

Các thế lực khác, bao gồm Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc, Thanh Mộc vương triều, cũng đều không phát hiện ra linh bảo, mọi người liền dồn ánh mắt về phía đám sinh linh Hồng Hoang kia.

"Lũ sâu bọ!

Giao đồ vật ra đây, bản tọa có thể làm chủ tha cho các ngươi một mạng, nếu không sẽ là thân tử đạo tiêu, không còn ngày luân hồi." Cường giả Cự Kình tộc mặt lạnh như băng nói với Thất Thải Vân Dương.

Giọng điệu đó cao cao tại thượng, phảng phất như đang ban ơn.

"Tiểu tử, tốt nhất là biết điều một chút, giao nguyên thần ra cho

bọn ta kiểm tra một lượt, nếu phát hiện có chỗ giấu giếm, hôm nay các ngươi sẽ trở thành huyết thực của bản tọa." "Đúng vậy!

Đồ vật ở đây đều là của ta, bao gồm cả các ngươi!!" Lúc này, người của các thế lực giống như một bầy sói đói, tất cả ánh mắt đều dán chặt vào đám sinh linh trong sơn cốc.

Đám sinh linh trong sơn cốc dù trong lòng đầy lửa giận, nhưng bất đắc dĩ thế yếu hơn người, kẻ yếu nhất trong số các cường giả các tộc ở đây cũng mạnh hơn họ, thử hỏi làm sao có thể nảy sinh lòng phản kháng!

"Chư vị đại nhân, trong sơn cốc chỉ có một món linh bảo, tiểu nhân nguyện dâng lên cho các đại nhân, chúng tiểu nhân tuyệt không dám giấu giếm." Thất Thải Vân Dương cúi đầu, cố nén lửa giận trong lòng, nhỏ giọng nói.

Nhưng đáp lại Thất Thải Vân Dương chỉ là sự chế nhạo không lời của các cường giả các tộc có mặt.

"Tiểu tử, bản tọa nói lần cuối, giao nguyên thần ra đây, nếu không sẽ khiến các ngươi hôm nay bị chôn vùi tại đây!" "Lũ sâu bọ quèn, cũng xứng đáng đàm phán điều kiện với chúng ta, đúng là không biết sống chết!" "Mau giao nguyên thần ra, nếu không lão tổ sẽ ăn thịt hết các ngươi." Hoàng Thiên đứng một bên yên lặng quan sát, trên mặt không hề có chút biến đổi, thương hại sao?

Không tồn tại, Hồng Hoang không cần nước mắt và lòng từ bi, bởi vì kẻ yếu chỉ đáng bị kẻ mạnh mặc sức tàn sát.

Chỉ là hắn rảnh rỗi không có việc gì làm, nên muốn xem đám người này rốt cuộc sẽ chó cắn chó như thế nào, còn về những sinh linh tu vi thấp kém trong sơn cốc, càng không nằm trong phạm vi quan tâm của hắn.

“Tiền bối!

Người có thể cứu chúng con không?” Đúng lúc này, một giọng nói nhỏ bé đột nhiên truyền vào tai Hoàng Thiên.

Hắn quay đầu nhìn lại, hai mắt thần quang tỏa rạng, chỉ thấy trước mặt xuất hiện một con bướm hoa sặc sỡ lớn bằng lòng bàn tay, đôi mắt nhỏ bé lộ ra vẻ cầu xin tha thiết.

“Ồ!

Tiên thiên dị thú Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp!

Ta đã nói sao một sơn cốc lớn như vậy, sao lại chỉ có một món trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chứ!

Xem ra là do ngươi giấu đi rồi, tiểu đông tây!” Hoàng Thiên mỉm cười nói.

“Vâng vâng!” Nghe vậy, con bướm nhỏ gật gật cái đầu bé xíu, một đôi râu rung rinh, trông vô cùng đáng yêu.

“Vì sao lại tìm đến bản tôn?

Chương 74

Ta có thể cứu đám bạn nhỏ của ngươi ra khỏi vòng vây của nhiều người như vậy sao!" Hoàng Thiên nghiêm túc hỏi.

Ai ngờ con Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp lớn bằng bàn tay trước mắt, với vẻ mặt ngây thơ, lập tức trả lời: "Những người bên trong đó, con đều có thể nhìn ra tu vi, chỉ có tiền bối là con không nhìn thấu, trên người tiền bối còn có một luồng khí tức khiến con muốn lại gần." Ồ?

Hoàng Thiên nhíu mày, lại gần, chẳng lẽ là bản nguyên chi lực của Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》?

Nhìn con bướm nhỏ trước mắt, trong mắt hắn lộ ra một tia sáng kỳ lạ.

Hồng Hoang có thần thú do tiên thiên bản nguyên hóa hình, cũng có hung thú do tiên thiên sát khí kết hợp với oán khí của Hỗn Độn Ma Thần sinh ra, ngoài ra còn có một loại sinh vật tuy nhỏ yếu nhưng lại sở hữu thần thông cường đại là dị thú, căn nguyên không hề thua kém các thần ma đỉnh tiêm.

Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp chính là một trong số đó, tiên thiên tự mang Mê Huyễn pháp tắc, có năng lực nhìn thấu mọi thứ.

Dưới Đại La, chỉ cần không vượt quá ba đại cảnh giới, đều có thể nhìn rõ tu vi, căn nguyên và tất cả linh bảo của đối phương, trên Đại La, có thể nhìn thấu tu vi của sinh linh vượt quá bản thân ba tiểu cảnh giới.

Hiện tại nó tuy chỉ có tu vi Địa Tiên, nhưng một khi có đủ thiên tài địa bảo hỗ trợ, Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp chắc chắn sẽ đứng trên đỉnh cao của Hồng Hoang, ngạo nghễ thiên hạ.

“Tiểu đông tây!

Không phải ngươi muốn ta cứu bọn họ sao?” Đột nhiên, Hoàng Thiên chỉ vào đám sinh linh trong sơn cốc đang bị bao vây run rẩy, không khỏi hỏi.

“Vâng vâng!

Cầu xin tiền bối cứu Tiểu Dương!” Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp không ngừng gật đầu, cầu xin.

“Được rồi!

Muốn ta cứu cũng được, nhưng sau này ngươi phải theo ta lăn lộn, thế nào?” Hoàng Thiên ngẩng cao đầu, nói.

Hắn đã quyết định, tuyệt đối không thể bỏ qua con Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp này, mỗi một con tiên thiên dị thú đều là cổ phiếu tiềm năng, chỉ cần có thể trưởng thành, tương lai sẽ vô hạn, Thần đạo cần những cổ phiếu tiềm năng mạnh mẽ như vậy.

Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp vừa nghe, không nói hai lời đã đồng ý, “Con nguyện ý đi theo tiền bối, xin tiền bối cứu Tiểu Dương.” Lúc này, thân hình Hoàng Thiên lóe lên, tức thì xuất hiện ở trung tâm sơn cốc, để lộ một tia khí thế, khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

“Kẻ nào?

Dám quản chuyện của Thanh Mộc vương triều chúng ta, không muốn sống nữa à?” Một thanh sắc đại hán lập tức la lối.

Hoàng Thiên liếc mắt nhìn hắn một cái, “Ầm!” Một luồng uy áp kinh khủng chưa từng có giáng xuống người tu sĩ của Thanh Mộc vương triều, hủy diệt hắn hoàn toàn, biến mất vào hư vô.

Mọi người có mặt nhìn thấy mà toàn thân run rẩy, người ta còn

chưa động thủ, tên kia đã chết không còn thấy cả tro cốt, phải là cường giả kinh khủng đến mức nào chứ!

"Lũ sâu bọ quèn!

Cũng xứng nói chuyện với bản tôn, hôm nay những kẻ này, đều thuộc về bản tôn, nếu các ngươi biết điều, thì mau chóng lui đi, nếu không đừng trách bản tôn không niệm tình Bàn Cổ từ bi!" "Đạo hữu!" Phượng Thanh chợt như muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp nói xong, đã bị một luồng uy áp kinh khủng đè xuống đất.

"Đạo hữu?" Hoàng Thiên lộ ra vẻ chế giễu, khinh thường nói: "Ngay cả Phượng Tổ, Hoàng Mẫu của tộc các ngươi cũng phải tôn xưng bản tôn một tiếng Chí cao Vô thượng Đại đức Thần tôn, các ngươi là kẻ nào, dám xưng huynh gọi đệ với bản tôn, đúng là không biết sống chết!" "Còn có mấy người các ngươi nữa, Phượng Hoàng và Kỳ Lân ta còn từng nghe qua, Cự Kình tộc, Hãn Hải vương triều, một đám ô hợp, cũng xứng ở đây ăn nói xằng bậy, rốt cuộc là Bàn Cổ cho các ngươi dũng khí, hay Thiên Đạo cho các ngươi trí tuệ?

Ha ha!" Nghe vậy, mọi người có mặt tức đến lệch cả mũi, cường giả Cự Kình tộc càng không nhịn được mà tức giận nói: "Khốn kiếp, ngươi dám. ....." "Ầm!" Hoàng Thiên phất tay áo, một luồng thần lực bắn ra, trong nháy mắt hủy diệt hoàn toàn vị trưởng lão Cự Kình tộc kia cả người lẫn nguyên thần, ngay cả đám người Cự Kình tộc bên cạnh cũng hóa thành hư vô, biến mất giữa trời đất.

"Hít!" Mọi người thấy vậy, đều hít một ngụm khí lạnh, mặt đầy kinh hãi nhìn đạo nhân bình thường trước mắt, trong lòng không nói nên lời run rẩy.

Hai cường giả Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ của hai thế lực lớn, bao gồm cả những người khác, còn chưa nói hết câu đã bị tiêu diệt, hung tàn đến mức nào.

Lúc này, oán hận trong lòng Phượng Thanh đang bị đè dưới đất lập tức biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại sự may mắn, mừng vì ít nhất mình không ăn nói xằng bậy, nếu như những kẻ kia, vì mấy chữ mà mất cả mạng, mới thật là bi thảm!

"Bắc Hải Thanh Ngư tộc chúng tôi nguyện dâng sơn cốc này cho tiền bối, xin tiền bối vui lòng nhận cho!" Lúc này, một trung niên đầu cá bên cạnh vội vàng nói.

Hoàng Thiên liếc nhìn một cái, gật đầu nói: "Cũng biết điều đấy!" "Tiền bối, nếu chuyện ở đây đã xong.... vậy chúng tôi có thể đi được chưa ạ?" Trung niên đầu cá kia cẩn thận hỏi.

Nói xong, thấy Hoàng Thiên trước mắt dường như không có biểu cảm gì, liền vội vàng dẫn người chạy đi, sợ một chút sơ suất là bị người ta diệt cả tộc.

Người của mấy thế lực khác thấy vậy, đều thầm mắng một tiếng, đồ không biết xấu hổ, sao lại chạy nhanh thế, cũng không biết chờ một chút.

"Tiền bối, chúng tôi cũng nguyện dâng sơn cốc này cho ngài. ...." Người của Hỏa Linh tộc, Lôi Sư tộc, Thương Thanh Huyền Ưng tộc lần lượt lên tiếng.

Họ cũng không ngốc, người ta rõ ràng là một đại lão, nếu cứ tiếp tục dây dưa, cuối cùng chết chỉ có thể là mình, thế là từng người một thấy tình hình không ổn, vội vàng rút lui.

Đi đi lại lại, hiện trường chỉ còn lại người của Kỳ Lân tộc, Phượng Hoàng tộc và Độc Giác Thanh Giao tộc, mấy chủng tộc này, một là lãnh đạo của loài tẩu thú trung bộ, một là thống soái của loài phi cầm nam bộ, còn có một là bá chủ phương viên nghìn vạn dặm, chẳng ai chịu khuất phục như vậy.

“Tiền bối, sơn cốc này nhường cho ngài rồi, ngài xem chúng tôi có thể cáo lui được chưa?” Phượng Thanh bị đè dưới đất vội vàng nói.

Nàng so với bất kỳ ai khác đều rõ ràng cảm nhận được đạo nhân trông có vẻ bình thường trước mắt này đáng sợ đến mức nào, chỉ một luồng khí thế đã đè nàng không thở nổi, e rằng có Phượng Tổ ở đây cũng không ngăn cản được, cho nên thức thời mới là trang tuấn kiệt.

“Ba tộc các ngươi cũng lợi hại thật, rõ ràng không địch lại, cứ phải cố sĩ diện, nếu đã không muốn đi, vậy thì đừng đi nữa.” Vị Thái Ất Kim Tiên có sừng dẫn đầu của Kỳ Lân tộc giận sôi máu, không nhịn được lên tiếng: “Ta đã cho ngươi mặt mũi rồi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu. .....” Chưa nói hết lời, “Bành!” Cả người hắn nổ tung trước mặt mọi người, máu thịt bay lả tả trong gió, dính lên mặt mọi người, nhớp nháp, nhưng không một ai dám nói một lời, từng người một run rẩy đứng tại chỗ, chờ đợi sự phán xét.

Hoàng Thiên lúc này mới quay đầu lại, nhìn những người còn lại của Phượng Hoàng tộc, Độc Giác Thanh Giao tộc và những sinh linh trong sơn cốc, chỉ thấy họ toàn thân run rẩy, như thể vừa nhìn thấy chuyện gì kinh khủng lắm.

“Thu!” Hắn cũng không giải thích, Hồng Hoang là như vậy, cường giả vi tôn, kẻ thích nghi thì sinh tồn, lập tức triệu hồi Chu Thiên Tinh Thần Đồ, thu hết đám gia hỏa đó vào trong.

Thiên Đình tuy là đạo trường bậc nhất Hồng Hoang, tọa trấn ba mươi ba tầng trời, nhưng sinh linh vẫn không nhiều bằng Hồng Hoang, về cơ bản đều là hoa cỏ cây cối chi linh.

Cho nên, hắn mới định kiếm mấy tên kỳ quái này về giữ cửa, như Kỳ Lân, không đi trấn thủ tứ đại thiên môn thì đúng là lãng phí nhân tài, còn có Độc Giác Thanh Giao, thích hợp nhất là thả nuôi ở Dao Trì làm cảnh, còn Phượng Hoàng, loan phượng cùng hót, Thiên Đình mới

có khí phái tiên gia.

"Tiểu đông tây!

Đi theo ta nào!" Hoàng Thiên dịu dàng nói với Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp, một ngón tay điểm ra, truyền cho nó một bộ công pháp Thần đạo đủ để tu hành đến Đại La cảnh.

Còn về sau này, cần Cửu Thải Huyễn Vũ Điệp tự mình tìm tòi, bởi vì Thần đạo khác với Tiên đạo, Tiên đạo sau Đại La, phải lĩnh ngộ một loại pháp tắc mới có thể tiến vào Hỗn Nguyên, hoàn toàn nắm giữ một loại pháp tắc mới có thể bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thần đạo tiến vào Thần Vương cảnh sẽ ngưng tụ quyền hành Thần đạo thành Thần tọa, định vị Chủ Thần, Thần Đế cảnh thì cần diễn hóa Thần tọa thành Thần quốc, phức tạp hơn Tiên đạo nhiều, lại là nhục thân và nguyên thần song tu, chiến lực cũng mạnh mẽ hơn.

"Vâng vâng" Cửu Thải Huyễn Vũ Điệp vô cùng vui mừng đáp, sau khi thành công tiếp nhận bộ công pháp Thần đạo kia, nó biết đây là một cơ duyên lớn đến mức nào, cho nên, đối với người trước mắt răm rắp nghe theo.

Chương 75

Nói xong, Hoàng Thiên thu nó vào bên trong Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, với bản nguyên của Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp, cũng chỉ có Sáng Thế chi lực mới có thể giúp nó trưởng thành.

Xử lý xong chuyện ở đây, hắn vung tay một cái, khôi phục sơn cốc lại như cũ, rồi vận chuyển thần lực, hóa thành một luồng cầu vồng biến mất nơi chân trời.

Chuyện xảy ra ở đây cũng bị những sinh linh chạy trối chết kia truyền ra ngoài, bất kể là Kỳ Lân tộc hay Phượng Hoàng tộc đều phái cao thủ Bán bộ Đại La Kim Tiên đến.

Nhưng khi họ đến sơn cốc, chỉ thấy một ngọn núi hoang vắng không người, người kia đã sớm rời đi từ lâu.

Các cao thủ của các tộc vô cùng tức giận, không tiếc công sức suy diễn, nhưng đáng tiếc vẫn không tra ra được lai lịch của Hoàng Thiên, nói đùa sao, một người có nhục thân Hỗn Nguyên, lại có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân, đừng nói là Bán bộ Đại La bình thường, ngay cả Thánh nhân cũng chưa chắc tính ra được.

Thế là, các tộc cùng nhau phát lệnh truy nã, treo thưởng khắp trung bộ và nam bộ, trong một thời gian, Hồng Hoang rơi vào sôi sục.

“Này!

Nghe gì chưa?

Có người giết sạch người của Kỳ Lân tộc, Phượng Hoàng tộc, Thanh Mộc vương triều, Hãn Hải vương triều, Cự Kình tộc, Độc Giác Thanh Giao tộc đấy.” “Gì cơ?

Có chuyện như vậy sao, rốt cuộc là cường nhân nào, ngay cả hai

thế lực nhất lưu và mấy thế lực nhị lưu của Hồng Hoang cũng không để vào mắt." "Ha ha!

Đúng là một tên ngốc, không biết thủ lĩnh các tộc đều đã đột phá Đại La Kim Tiên, ta thấy hắn tìm đường chết rồi, dù có trốn cũng không trốn thoát khỏi sự truy sát của nhiều thế lực như vậy!" "Đúng thế!" Cùng lúc đó, các thế lực lớn vì để rửa nhục, không tiếc cắt thịt, đưa ra một sự cám dỗ cực lớn, đó là một món hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Phải biết rằng, tuy Hồng Hoang có rất nhiều linh bảo, nhưng bây giờ là thời đại 'Hoang Cổ', vương triều san sát, Tiên Thiên Linh Bảo đa phần tập trung trong tay các thế lực cường đại, tán tu bình thường ngay cả Hậu Thiên Linh Bảo cũng coi như bảo bối.

Hơn nữa, Tiên Thiên Linh Bảo mà Hồng Hoang thai nghén chỉ có ba nghìn món, cộng thêm linh bảo bản mệnh của ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đó cũng là thứ cực kỳ hiếm có.

Thế là, vì phần thưởng này, cả Hồng Hoang đều điên cuồng, vô số người rảnh rỗi không có việc gì làm, lang thang khắp nơi, chỉ để phát hiện ra 'cường nhân' đó, đổi lấy món hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia.

Đương nhiên, Hoàng Thiên không hề hay biết tin tức này, vì hắn căn bản không có thời gian quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Lúc này, hắn đang bận rộn thu thập linh mạch, linh căn và thiên tài địa bảo, mấy năm nay, không gian linh dược trong toàn bộ Sáng Thế Kỷ, đã bị hắn trồng gần như kín hết.

Phải nói, thời kỳ sơ khai của trời đất thật tốt, linh mạch Tiên Thiên đỉnh cấp ở đâu cũng có, trong một số đại trận còn bảo tồn được

cả Hỗn Độn linh mạch chưa tiêu tán.

Càng không cần phải nói đến các loại thiên tài địa bảo, nhiều như rau ngoài chợ, căn bản không cần tốn nhiều công sức là có thể tìm được cả đống, hắn thu thập mà vui không kể xiết!

Mặc dù Tinh Không có vô tận Chu Thiên tinh thần chi lực chiếu rọi, nhưng những thứ bồi dưỡng ra đều là bảo vật mang thuộc tính tinh lực, vô cùng đơn nhất.

Nếu có thể đặt Tiên Thiên linh mạch, Hỗn Độn linh mạch lên các đại tinh thần, vậy sẽ cải thiện đáng kể môi trường sinh tồn của các tinh thần, cũng có thể thai nghén ra không ít thiên tài địa bảo, linh căn linh dược, trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết!

Phải biết rằng Hồng Hoang càng về sau càng phồn vinh, đi kèm với sinh linh ngày càng nhiều, vật phẩm tiên thiên lại càng hiếm, ngay cả linh khí cũng sẽ từ tiên thiên chuyển thành hậu thiên, hậu thiên chuyển thành hư vô, thử hỏi hắn có thể không vì Thần đạo mà lên kế hoạch cho hậu thế sao! . .....

Ở một nơi khác, những sinh linh của các thế lực lớn bị Hoàng Thiên thu vào, vốn tưởng rằng khó thoát kiếp nạn, nhưng không ngờ lại xuất hiện ở một nơi tràn ngập tinh thần chi lực, xung quanh còn có công pháp tu luyện thẳng đến Thái Ất đại viên mãn, lập tức vui mừng đến mức suýt nhảy cẫng lên.

"Gào hú!" Đúng lúc này, xung quanh truyền đến vô số tiếng sói tru, từ trong thế giới tinh thần bước ra từng con cự lang trán có vầng trăng khuyết, khí tức yếu nhất trong đó cũng là Thái Ất Kim Tiên, con đi đầu khí tức càng như vực sâu.

"Ha ha ha!

Mau nhìn kìa, lại có đám xui xẻo đến rồi!" Chỉ thấy một con cự

lang Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ trong đó, sau khi nhìn thấy họ, vô cùng hưng phấn mà hét lớn.

"Bốp!

Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, phải giữ ý tứ, chúng ta là sói có tiết tháo." Vị Đại La Thần Khiếu Nguyệt Thiên Lang dẫn đầu một trảo vỗ lên đầu nó, khổ tâm khuyên nhủ.

Kẻ không biết còn tưởng đó là một con sói quý ông ưu tú đến mức nào.

Nếu không phải tinh thần chi lực trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ là vô tận, cộng thêm sự quan tâm đặc biệt của Hoàng Thiên, suốt ngày dùng Thái Âm chi lực chiếu rọi đám Khiếu Nguyệt Thiên Lang này, thực lực của chúng cũng không thể tăng nhanh như vậy.

Chỉ trong một nguyên hội, đám sói ngáo này đã tiến hóa cả một giai đoạn lớn, con dẫn đầu trực tiếp biến thành Đại La Thần.

"....." Một tu sĩ Thái Ất sơ kỳ của Thanh Giao tộc run rẩy thò đầu ra hỏi.

"Gào hú!" 86.

Ai ngờ đám sói có mặt nghe vậy, đều gào thét không ngừng, cái đầu sói to lớn trước mặt đám sinh linh các tộc mới đến trông vô cùng hung ác.

"Ồ, tiểu trường trùng, lão già Giao Bá kia nỡ lòng bỏ tiền ra mua thức ăn rồi à?" Vị Đại La Thần Khiếu Nguyệt Thiên Lang dẫn đầu trêu chọc.

"...Ngươi biết tên lão tổ của ta!" Tu sĩ Thái Ất Kim Tiên trẻ tuổi của Thanh Giao tộc tức giận chất vấn.

Mặc dù phẫn nộ, đường đường là bá chủ của Giao Long nhất tộc

Hồng Hoang, lại bị người ta gọi là trường trùng, nhưng đối mặt với hàng trăm con Khiếu Nguyệt Thiên Lang ít nhất cũng là Thái Ất Thần sơ kỳ trước mắt, trong lòng không hề nảy sinh ý định phản kháng.

"Bản tọa là Khiếu Thiên của Lang tộc!" Chỉ thấy vị Đại La Thần Khiếu Nguyệt Thiên Lang dẫn đầu ngẩng cao đầu, nhìn xuống đám sinh linh yếu ớt trước mắt, trong đó lại có bóng dáng của Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc, Độc Giác Thanh Giao tộc, Thanh Mộc vương triều và các thế lực khác.

"Gào hú!

Lão đại, đám xui xẻo này xem ra cũng đã đắc tội với Thần tôn, nếu không cũng sẽ không bị bắt vào đây." Con Khiếu Nguyệt Thiên Lang Thái Ất Thần đỉnh phong bên cạnh có chút hả hê nói.

"Ha ha ha!" Lập tức, những con Khiếu Nguyệt Thiên Lang khác có mặt đều bật cười, cái đầu sói to lớn trông khá hài hước.

Gì?

Lại là Thần tôn?

Sắc mặt của các sinh linh các tộc khác đều đại biến, lúc nãy vị đạo nhân kia cũng từng tự xưng là Bản tôn.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, có thể tự xưng Bản tôn ngoài vị Chí cao Vô thượng Đại đức Hoàng Thiên Thần tôn của Thần Điện ra, còn có ai nữa!

"Khiếu Thiên tiền bối!

Khiếu Nguyệt Thiên Lang nhất tộc không phải đã trở thành hộ vệ dưới trướng Nguyệt Thần của Thần Điện rồi sao?

Tại sao lại ở.... nơi này?" Hoàng Thanh của Phượng Hoàng tộc có tu vi cao nhất cẩn thận hỏi.

Chương 76

"Ồ?

Đám gia hỏa đó bây giờ đều theo Vọng Thư rồi à?

Cũng không tệ!" Khiếu Thiên nghe xong, không khỏi gật gật đầu, hắn biết Nguyệt Thần Vọng Thư là một trong những nhân vật đỉnh cao của Thần Điện, tu vi cao thâm, lại có ít nhất một món Chí Bảo trong tay, Khiếu Nguyệt Thiên Lang tộc có thể đi theo, không uổng kiếp này.

"Gào hú!" Những con Khiếu Nguyệt Thiên Lang khác hưng phấn hét lớn, mặc dù có hơi ngáo, nhưng họ đều là trưởng bối của Khiếu Nguyệt Thiên Lang nhất tộc, sao lại không quan tâm đến tộc nhân của mình chứ!

Bây giờ nghe tin tộc nhân sống không tệ, trong lòng tự nhiên yên tâm hơn rất nhiều.

"....Đây không phải là thế giới Tinh Không sao!" Một vị Kim Tiên của Kỳ Lân tộc có chút rụt rè nói.

Kỳ Lân tộc trời sinh thân hòa với đại địa, quản lý đại địa trung bộ của Hồng Hoang, và một mạch Địa Thần của Thần Điện có nhiều giao tình, tự nhiên biết trong tay Thần chủ Hoàng Thiên có một món linh bảo sở hữu thế giới Tinh Không.

"Tiểu tử!

Cũng lanh lợi đấy chứ!" Khiếu Thiên liếc mắt nhìn cái đầu sói to lớn của mình, rồi lạnh lùng nói: "Ta nói cho các ngươi biết, đây là không gian Chu Thiên Tinh Thần của Thần tôn đại nhân, bên trong ẩn chứa vô tận tinh thần chi lực, muốn sống thì hãy tu luyện cho tốt, một

ngày nào đó sẽ được làm tiên phong cho Thần tôn, nếu không dù Thần tôn đại nhân chưa mở lời, ta cũng sẽ thay lão nhân gia diệt các ngươi." "Đúng thế!

Đây là một nơi quý giá, phải biết trân trọng!" "Đám tiểu tử các ngươi trúng số rồi, được tu luyện cùng Khiếu Phong đại gia ta đây!" Nghe vậy, người của Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc, Độc Giác Thanh Giao tộc, Thanh Mộc vương triều vội vàng cúi đầu đáp.

"Chúng tôi xin nghe theo lệnh của Khiếu Thiên đại nhân, tuyệt không dám có ý đồ xấu!" Thức thời mới là trang tuấn kiệt, đụng phải đại phản phái như Hoàng Thiên, sống sót được đã là không dễ, huống hồ ở đây lại có công pháp thượng hạng, có vô tận tinh thần chi lực hỗ trợ tu luyện, ai mà không mừng rỡ chứ! . .....

Hoàng Thiên đang trên đường, đột nhiên tâm thần khẽ động, liếc nhìn không gian bên trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Không ngờ đám 'husky' mà hắn thu vào lúc trước bây giờ đã tiến hóa thành 'đại cáp', trở thành lão đại trong không gian tinh thần.

Đặc biệt là con Khiếu Nguyệt Thiên Lang dẫn đầu, trong vòng chưa đầy một nguyên hội đã từ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ đột phá lên Đại La Thần sơ kỳ, thiên tư không thể nói là không mạnh.

Cũng không có gì lạ, bây giờ là thời đại Hoang Cổ, tất cả sinh linh về cơ bản đều là tiên thiên căn nguyên, không có một ai là hậu thiên căn nguyên, chỉ riêng Kim Tiên đã nhiều như chó, Thái Ất đầy đường.

Nếu sống qua vài lượng kiếp, từng người ít nhất cũng phải là Đại La Thần, không tệ nữa cũng có thể đột phá Hỗn Nguyên cảnh.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên chỉ là nhất thời hứng khởi, muốn tăng thêm chút sinh khí, điềm lành cho Thiên Đình, nhưng thần thú hộ điện,

thần thú giữ cửa mà tu vi quá thấp cũng không thể mang ra ngoài được.

Cho nên, hắn mới truyền cho mọi người một bộ công pháp Thần đạo đủ để tu luyện đến Thái Ất đỉnh phong, để họ giống như Khiếu Nguyệt Thiên Lang mà chăm chỉ tu luyện, đợi ngày chinh chiến, dương oai Tiên đạo, trấn vạn địch.

Đạo của trời là lấy chỗ thừa bù chỗ thiếu, trong thời đại Hoang Cổ, vương triều mọc lên san sát, chủng tộc mới sinh, chính là thời điểm tốt nhất để Thần đạo bồi dưỡng mãnh tướng.

Nếu không nhân lúc này bồi dưỡng ra một nhóm người, e rằng đợi sau Long Phượng kiếp, Thiên Đạo xuất hiện, sẽ không còn cách nào chiếm được tiên cơ nữa.

Thiên Đạo lấy Huyền môn làm chủ, Tiên đạo làm khí cụ, thống trị chúng sinh Hồng Hoang, tuy cho ba phương pháp chứng đạo, nhưng chỉ có Dĩ lực chứng đạo mới có thể đột phá cảnh giới chí cao.

Hai phương pháp còn lại, Công đức chứng đạo và Trảm tam thi chứng đạo đều sẽ trở thành con rối của nó, chỉ có sinh linh tu luyện công pháp Thần đạo mới có thể thoát khỏi cái lồng giam này, trên Đại La Thần mới có khả năng vô hạn tiến quân về Đại Đạo, những sinh linh tiên thiên này chính là con đường sau này của Thần đạo.

"Mong các ngươi biết cái đen, giữ cái trắng, vì Thần mà giữ chính đạo!" Sau đó, Hoàng Thiên chỉ nhìn sâu vào những sinh linh trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ một cái, rồi tiếp tục bay về phía Tinh Không.

Mất đến mấy vạn năm, hắn mới thành công xuyên qua cửu trọng thiên cương tầng, một lần nữa trở lại Tinh Không, lúc này trong Tinh Không đã xuất hiện không ít khí tức của sinh linh.

Trong đó, tuyệt đại đa số đều có tu vi Thái Ất Thần, một phần nhỏ

là Đại La Thần, khiến hắn không khỏi ngạc nhiên.

"Chúng thần bái kiến Thần chủ, cung nghênh Thần chủ trở về!" Vừa đến biên giới Tinh Không, chỉ thấy một đám người đông nghịt xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên, phủ phục quỳ lạy, trên người họ đều tràn ngập ánh sáng tinh thần nồng đậm.

Thực ra, đám người này đều là Tinh Thần của Chu Thiên, vì Hoàng Thiên đã để lại ấn ký công pháp, lại tăng cường rót xuống tinh thần chi lực, nên đã khiến họ xuất thế sớm hơn, vì vậy mỗi một Tinh Thần đều vô cùng cảm kích Thần chủ.

"Ha ha ha!" Nhìn thấy đám Tinh Thần tu vi không yếu trước mắt, Hoàng Thiên phá lên cười lớn, qua mấy lượng kiếp, đội ngũ mạnh nhất của Thần đạo cuối cùng cũng đã thành hình.

So với đại địa chiến hỏa ngập trời, Tinh Không mới là mảnh đất màu mỡ vĩnh viễn của Thần đạo, chỉ cần Thần đạo còn, sinh linh Tinh Không sẽ không ngừng được sản sinh, trở thành Tinh Thần nhất tộc, vì Thần mà chiến đấu.

"Các ngươi không tệ!" Hắn nhìn mấy vị Tinh Thần tu vi Đại La Thần đứng đầu, gật đầu khen ngợi.

Ba người bên trái, một là vị tướng chính trực hào sảng, hai là kẻ sĩ gian hiểm quỷ quyệt, ba là thiếu niên hung sát cương nghị, chính là Phá Quân, Tham Lang, Thất Sát.

Ba người bên phải, một là vị đại hán bát diện linh lung, hai là nho sinh kiên định cao khiết, ba là vị tướng âm trầm sâu sắc, chính là Cự Môn, Liêm Trinh, Lộc Tồn.

Lượng kiếp đầu tiên sau khi khai thiên, sát khí ngưng kết thành thực, xông thẳng lên Bắc Đẩu, cho nên những Tinh Thần xuất thế đầu tiên chính là bảy sao Bắc Đẩu do Sát Phá Lang cầm đầu.

“Đa tạ Thần chủ khen ngợi!” Sáu người không dám đứng dậy, chỉ cúi đầu cung kính nói.

Chỉ thấy Hoàng Thiên vung tay lớn một cái, vô số thần quang hiện ra, các Tinh Thần có mặt lập tức đứng thẳng người, quả thật uy phong lẫm liệt.

“Bái tạ Chí cao Vô thượng Đại đức Ngã chủ!” Các Tinh Thần cảm kích vô cùng, hét lớn, bởi vì vừa rồi, trong đầu họ đột nhiên xuất hiện phần tiếp theo của 《Chu Thiên Tinh Thần Quyết》, bộ điển tịch có thể tu luyện thẳng đến Thần Vương cảnh đỉnh phong 《Tinh Hám Thiên Điển》.

“Ừm!” Hoàng Thiên gật đầu, chỉ dặn dò mấy người Phá Quân: “Sáu người các ngươi theo ta.” “Cẩn tuân mệnh lệnh của Thần chủ!” Sáu người đồng thanh đáp.

Ngay sau đó, Hoàng Thiên và sáu sao Bắc Đẩu lập tức biến mất tại chỗ, không bao lâu sau đã xuất hiện trên Đế Tinh Tử Vi.

Tinh Không bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khống chế, cho nên, chỉ cần một ý niệm, hắn có thể đưa người xuất hiện ở bất cứ nơi nào. . .....

“Ầm!” Cùng với một tiếng nổ lớn, trung tâm Đế Tinh Tử Vi đột nhiên xuất hiện một cửa động ánh sáng kỳ ảo.

“Lạc lạc!!” Bên trong Thiên Đình, một đám Vân Linh, Phong Linh đang vui đùa, bị cánh cửa đột nhiên mở ra làm cho ngẩn người.

Chỉ thấy một bóng người đi trước, sáu bóng người theo sau, trên người họ đều mang theo một chút khí tức quen thuộc, đám Phong Linh, Vân Linh trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

“Lão gia về rồi!

Lão gia về rồi!” Mấy Phong Linh nghịch ngợm bay khắp ba mươi

ba tầng trời, vui mừng hét lớn.

Tức thì xuất hiện vô số hoa cỏ chi linh, đồng tử tham đồng, còn có một số tiên hạc, linh loan, vô cùng náo nhiệt.

Những sinh linh này được sinh ra trong Thiên Đình, được Thiên Nhất Thần Thủy tẩy sạch bản nguyên, chưa trải qua sự gột rửa của thế giới bên ngoài, tâm tư vô cùng đơn thuần.

Chương 77

Hoàng Thiên nhìn thấy mà không nhịn được nở một nụ cười, đưa tay sờ sờ mấy đám mây nhỏ nghịch ngợm.

"Lạc lạc!" Trên người hắn mang theo Sáng Thế chi lực, khiến những tiên thiên chi linh này vô cùng mê luyến, thoải mái cười không ngớt.

Đùa giỡn một hồi lâu, Hoàng Thiên mới dẫn sáu sao Bắc Đẩu vào Linh Tiêu Bảo Điện.

"Chúng thần bái kiến Thần chủ!" Ngay lập tức, Phá Quân, Tham Lang, Thất Sát, Cự Môn, Liêm Trinh, Lộc Tồn sáu người đồng thanh hô lớn.

"Các ngươi đứng lên trước đi." Hoàng Thiên phất tay nói.

Chỉ thấy sáu người lần lượt đứng dậy, Phá Quân, Tham Lang, Thất Sát ba người còn đỡ, cục diện Sát Phá Lang sao có thể bị tình cảm chi phối, cho nên họ cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng.

Nhưng Cự Môn, Liêm Trinh, Lộc Tồn thì không được, vẻ mặt không giấu được sự vui mừng, ánh mắt sùng bái chưa từng rời khỏi Thần chủ.

Cũng không có gì lạ, đối với họ, Hoàng Thiên không chỉ là chủ của Thần đạo, người điểm hóa, mà địa vị còn tương đương với phụ thần.

Nếu không có biến động của hai lượng kiếp trước, linh thể của các Tinh Thần trong cả Tinh Không muốn thai nghén thành hình, e rằng ngay cả ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần hàng đầu cũng phải đợi đến vài lượng kiếp.

“Chu Thiên Tinh Thần đã sinh ra được bao nhiêu?” Hoàng Thiên nhìn một lượt, rồi lên tiếng hỏi.

Chỉ thấy sáu người nhìn nhau, sau đó Phá Quân bước ra, trả lời: “Khởi bẩm Thần chủ, trong ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh của Chu Thiên, chỉ có sáu người chúng thần hóa hình xuất thế, các huynh đệ tỷ muội khác vẫn đang trong quá trình thai nghén.” “Một vạn bốn nghìn tám trăm phó tinh thần có hai nghìn chín trăm linh bốn người thành công hóa hình, các sinh linh của các tinh thần còn lại tổng cộng có mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn.” Ngoài Tinh Thần ra, ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần của Chu Thiên đều không thua kém sự tồn tại của đạo trường Thiên giai Hồng Hoang, tự nhiên sẽ sinh ra một số sinh linh tiên thiên.

“Ừm!” Nghe vậy, Hoàng Thiên thầm suy nghĩ, trong bảy sao Bắc Đẩu chỉ có chủ Văn Khúc Thiên Quyền tinh chưa hóa hình, theo lý mà nói, Thiên Quyền tinh phải đợi Nhân tộc xuất thế mới có thể hoàn toàn thành hình.

Bao gồm cả phó tinh thần, linh thể của Chu Thiên Tinh Thần tổng cộng sinh ra ba nghìn người, ứng với số của Đại Đạo, sinh linh phụ thuộc có mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn, ứng với một nguyên chi số.

Xem ra, ý chí của Bàn Cổ vì để cân bằng, đã bắt đầu điều chỉnh, nếu không diện tích Tinh Không không thua kém đại địa, lại không bị lượng kiếp ảnh hưởng, sinh linh sẽ không ít hơn đại địa Hồng Hoang.

Nhưng như vậy, Hoàng Thiên vẫn vui mừng, vì mỗi một sinh linh Tinh Không sinh ra ít nhất cũng có tu vi Thái Ất Thần hậu kỳ, ba nghìn Chu Thiên Tinh Thần càng là Bán bộ Đại La, sáu sao Bắc Đẩu dẫn đầu càng là Đại La Thần sơ kỳ.

Chiến lực này, cũng không thua kém bao nhiêu so với tất cả các

thế lực trên đại địa, dù sao sinh linh bản địa thực sự của Hồng Hoang đại địa, đột phá Đại La cũng chỉ có Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân, Hổ Tổ, Huyền Vũ.

Những người còn lại như Càn Khôn đều là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, dù mất đi truyền thừa cũng mạnh hơn sinh linh bản địa Hồng Hoang một chút, đột phá tự nhiên là nước chảy thành sông.

Sáu sao Bắc Đẩu lần đầu tiên đến Thiên Đình, nhìn linh khí tiên thiên nồng đậm xung quanh, các loại thiên tài địa bảo, quả thật hoa cả mắt.

Hoàng Thiên thì không có cảm giác gì lớn, đi ra ngoài mấy nguyên hội, ba mươi ba tầng trời vẫn như cũ, chỉ có thêm chút sinh khí, đâu đâu cũng là tiên thiên chi linh.

Hắn nhìn sáu sao Bắc Đẩu đang kinh ngạc, không khỏi mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Nơi này là đại bản doanh của Thần đạo chúng ta – Thiên Đình, sau này, bất kể là các ngươi hay chư thần trên đại địa Hồng Hoang, đều phải đến đây nhận chỉ." "Căn nguyên của các ngươi trác tuyệt, trong thời gian ngắn như vậy có thể đột phá cảnh giới Đại La Thần, vị trí Thần Đế có thể mong chờ, nếu có thời gian, sẽ trở thành trụ cột của Thần đạo ta, hôm nay bản tôn sắc phong các ngươi làm Lục Thần Tướng của Thiên Đình, thống lĩnh Thần quân." Thủy tổ của Thần đạo, ở trên trời là sao, ở dưới đất là khí, ở cõi âm là hồn, Đại La bất diệt, Thần đạo vĩnh tồn.

"Đa tạ Thần chủ!" Sáu sao Bắc Đẩu lập tức quỳ một gối hành lễ, như vậy, đại bản doanh Tinh Không sẽ chuyển đến Thiên Đình, họ lại nắm giữ binh quyền của Thiên Đình, không thể nói là không được trọng dụng.

"Vô số năm trước, bản tôn đã truyền xuống thần huy trên đại địa, hiện nay một mạch Địa Thần phát triển mạnh mẽ, dưới sự lãnh đạo

của Huyền Thiên Thần Vương, Thần Điện đã chiếm cứ hai phần ba phía Nam và một phần ba phía Đông, thế lực hùng mạnh." "Đồng thời, trong Đông Hải, ta đã lập ra một mạch Hải Thần tại Doanh Châu của Hỗn Độn Tam Tiên đảo, chỉ đáng tiếc Hải Thần trời sinh chưa quy vị, chỉ có thể tạm thời giao cho thần thú trấn áp – Thần Vương Âm Dương Đại Gấu Trúc, Minh giới chưa mở, trời đất tạm thời do ba mạch Tinh, Hải, Địa thống ngự thiên hạ." "Tu vi của các ngươi không thấp, lại có linh bảo bản mệnh bên mình, nhưng kinh nghiệm chinh chiến còn non kém, vì vậy, bản tôn sẽ ban cho các ngươi một ít linh bảo, để tăng cường nội tình, không đến mức bị những cuộc tấn công bất ngờ trấn áp." Lúc này, dưới sự giảng giải của Hoàng Thiên, sáu sao Bắc Đẩu đã có hiểu biết sơ bộ về toàn bộ Thần đạo, ai nấy đều hổ thẹn, vốn tưởng rằng mấy người họ chỉ xếp sau Thần chủ, tu vi cao nhất.

Nhưng không ngờ một mạch Địa Thần có Huyền Thiên Thần Vương, một mạch Hải Thần có Thần Vương cảnh Âm Dương Đại Gấu Trúc, chỉ có Tinh Thần nhất mạch chỉ có Đại La Thần sơ kỳ, quả thật nhân tài điêu linh, ngay cả khi nghe Thần chủ muốn ban thưởng bảo vật, cũng không còn hứng thú nữa.

"Ha ha ha, các ngươi không cần thất vọng, Vọng Thư suất lĩnh hộ vệ Khiếu Nguyệt Thiên Lang chinh chiến nhiều năm, sắp trở về, nàng sẽ là thủ lĩnh của Tinh Thần, nhập chủ Trung Thiên Phạn Khí Đấu Mẫu Nguyên Quân cung, trở thành Tinh Thần Chi Mẫu." Hoàng Thiên cười nói.

"Gì!

Đa tạ Thần chủ!" Sáu sao Bắc Đẩu nghe vậy, lập tức kích động không thôi.

Phải biết Vọng Thư không chỉ là Nguyệt chi bản nguyên hóa hình,

mà còn là tập hợp khí vận của Tinh Không, có thể nói là Tinh Thần đầu tiên của trời đất, được xưng là Mẹ của các vì sao, thử hỏi Phá Quân và những người khác sao không kích động vạn phần!

Lúc này, Hoàng Thiên vung tay một cái, trong hư không hiện ra mười hai món Tiên Thiên Linh Bảo, bảo quang ngút trời, huyền diệu dị thường.

Mặc dù Phá Quân và những người khác đều có linh bảo bản mệnh, nhưng ai lại chê linh bảo nhiều chứ, trong một lúc, họ nhìn đến không chớp mắt.

"Phá Quân!

Ngươi là bản nguyên của Diêu Quang tinh thần Bắc Đẩu hóa thành, trời sinh có tài làm chủ tướng, lại có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phá Quân Đao hộ thân, hôm nay bản tôn ban cho ngươi thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Trấn Quân Kỳ, Cường Quân Ấn, mong ngươi trên hợp thiên tâm, dưới lĩnh thần quân." Lúc này, Hoàng Thiên lên tiếng.

"Tạ Thần chủ!" Phá Quân nhận lấy hai món thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trên khuôn mặt trung chính bình hòa cũng không giấu được vẻ vui mừng.

"Tham Lang, ngươi là bản nguyên của Thiên Xu tinh thần Bắc Đẩu hóa thành, trời sinh có tài làm chủ tướng, lại có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tham Lang Nhận hộ thân, hôm nay, bản tôn ban cho ngươi thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Huyền Khung Linh Minh Khải, Tụ Sát Ngoa, mong ngươi trên hợp thiên tâm, dưới lĩnh thần quân." "Tạ Thần chủ!" Tham Lang cũng vậy, lập tức quỳ lạy cảm tạ Hoàng Thiên, sau đó đi sang một bên đứng chờ Thần chủ triệu hoán.

"Cự Môn!

Ngươi là bản nguyên của Thiên Tuyền tinh thần hóa thành, trời sinh có tài làm chủ tướng, lại có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cự Môn Phủ hộ thân, hôm nay, bản tôn ban cho ngươi thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Huyền Dương Thuẫn, Thiên Cương Quyền Sáo, mong ngươi trên hợp thiên tâm, dưới lĩnh thần quân!" "Tạ Thần chủ!" Cự Môn nghe xong, niềm vui không kém gì Tham Lang, Phá Quân, vội vàng bái tạ rồi lui sang một bên.

"Thất Sát!

Ngươi là bản nguyên của Khai Dương tinh thần hóa thành, trời sinh có tài làm chủ tướng, lại có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thất Sát Kiếm hộ thân, hôm nay, bản tôn ban cho ngươi thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Huyết Thí Phi Phong, Thiên Lục Pháp Y, mong ngươi trên hợp thiên tâm, dưới lĩnh thần quân!" Hoàng Thiên tiếp tục nói.

"Tạ Thần chủ!" Đối với Thất Sát, thủ lĩnh của 'Sát Phá Lang', chỉ có chinh chiến không ngừng mới có thể giúp hắn không ngừng tiến lên, cho nên, linh bảo loại sát lục là thích hợp nhất.

"Lộc Tồn!

Ngươi là bản nguyên của Thiên Cơ tinh thần hóa thành, trời sinh có tài làm chủ tướng, lại có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lộc Tồn Kích hộ thân, hôm nay, bản tôn ban cho ngươi thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, Vạn Diệt Hỏa Liên, mong ngươi trên hợp thiên tâm, dưới lĩnh thần quân!" Hoàng Thiên tiếp tục nói.

Lộc Tồn vốn là vị tướng âm trầm sâu sắc, ban cho Vạn Diệt Hỏa Liên phòng ngự vô song và Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến bất ngờ, còn thích hợp hơn bất kỳ linh bảo tấn công nào.

"Tạ Thần chủ!" Hắn cũng vội vàng quỳ lạy cảm tạ, nhanh chóng lui sang một bên.

Ngay sau đó, Hoàng Thiên lại đưa mắt nhìn Liêm Trinh, tên này cũng lanh lợi, chưa được ban linh bảo đã quỳ sang một bên chuẩn bị tạ ơn rồi.

“Ha ha ha!

Nếu ngươi đã thẳng thắn như vậy, vậy ta cũng không giấu giếm nữa.” Hoàng Thiên cười nói.

Lúc này, năm người Phá Quân bên cạnh cũng lộ ra ý cười, không ngờ Liêm Trinh một mực tính tình cao khiết, nho nhã lại có thể chủ động như vậy.

Hoàng Thiên lại nói: “Liêm Trinh!

Ngươi là bản nguyên của Ngọc Hành tinh thần hóa thành, trời sinh có tài làm chủ tướng, lại có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Liêm Trinh Thương hộ thân, bản tôn ban cho ngươi thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Thanh Huyễn Vân Sách, Huyền Đạo Cửu Trận Đồ, mong ngươi trên hợp thiên tâm, dưới lĩnh thần quân!” “Tạ Thần chủ.” Liêm Trinh hưng phấn nhận lấy hai món linh bảo, loại linh bảo tự mang thao lược trận pháp này là hắn thích nhất.

Lúc này, sáu Thần tướng Bắc Đẩu đều đã được ban linh bảo, công pháp, Hoàng Thiên mới thôi, vung tay một cái, tức thì, trong Linh Tiêu Bảo Điện, xuất hiện mấy trăm con cự lang trán có vầng trăng khuyết.

“Gào hú!

Chương 78

Ta cuối cùng cũng ra ngoài rồi." Vị Đại La Thần Khiếu Nguyệt Thiên Lang dẫn đầu kích động không thể tự chủ, mấy nguyên hội, không biết bao nhiêu vạn năm, cuối cùng cũng rời khỏi thế giới tinh thần hoang vắng đó, thật không dễ dàng gì!

"Khụ khụ!" Nhìn đám ngáo ngơ trước mặt, Hoàng Thiên có chút không nỡ nhìn thẳng, vội vàng ho mấy tiếng.

"Chúng thần bái kiến Chí cao Vô thượng Đại đức Thần tôn!" Đám sói lúc này mới quay đầu lại, vừa nhìn thấy bóng người uy nghiêm trên chủ vị đại điện, từng con một đều cúi đầu phủ phục vấn an.

Sáu người Phá Quân bên cạnh lại nhìn đám Khiếu Nguyệt Thiên Lang tộc đang hóa thành nguyên hình trên sân với vẻ mặt kỳ quái, trán đầy vạch đen.

"Các ngươi trước đây làm việc, trên thì trái ý trời, dưới thì hại sinh linh, thực là tội ác tày trời, nhưng bản tôn đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, cho các ngươi một cơ hội lập công chuộc tội, sau này trong Thiên Đình, giao cho các ngươi tuần tra, các ngươi có bằng lòng không?" "Cẩn tuân thần chỉ!" Khiếu Thiên lập tức trả lời.

Khiếu Phong bên cạnh vỗ ngực đảm bảo: "Thần chủ đại nhân, cái Thiên Đình này, cứ giao hết cho huynh đệ chúng ta, đảm bảo không có chuyện gì." "Đúng thế, kẻ nào dám làm loạn trước mặt Lang đại gia, giết sạch." "Đúng vậy!

Phải thế." Những con Khiếu Nguyệt Thiên Lang khác nghe vậy, lập tức hứng thú, ngươi một lời, ta một câu, nói chuyện không ngớt.

Lúc này, Hoàng Thiên đột nhiên có chút hối hận, dùng đám gia hỏa này canh cổng, có khi nào chúng làm hỏng cả Thiên Đình không!

“Bốp!

Bốp!

Bốp!

Đều nói nhảm cái gì, Thần chủ bảo sao thì làm vậy.” Khiếu Thiên xông lên đánh cho một trận, liên thanh quát.

Là Đại La Thần duy nhất ở đây, lại là cao tầng còn sót lại của Khiếu Nguyệt Thiên Lang tộc, đương nhiên, hắn hiểu rõ, bây giờ cái đùi lớn nhất chính là Thần tôn Hoàng Thiên, không ôm chặt, thì đúng là kẻ ngốc.

“Được rồi, đều đi làm quen với Thiên Đình đi, sau này những nơi này đều cần các ngươi tuần tra.” Hoàng Thiên có chút không kiên nhẫn phất tay, vội vàng đuổi đám gia hỏa này đi.

Phá Quân và những người khác bên cạnh nhìn nhau, ‘loại sinh vật này cũng có thể sống được sao?’ Đương nhiên, họ không biết trên thế giới này có một loại sinh vật gọi là ‘husky’, ngoài việc phá nhà gây chuyện ra chưa từng thất bại.

Không lâu sau, Hoàng Thiên triệu hồi Chu Thiên Tinh Thần Đồ, một mạch lôi hết các sinh linh của các tộc bên trong ra.

Đám gia hỏa này vừa ra ngoài, liền vội vàng đồng loạt cung kính hành lễ vấn an: “Chúng thần bái kiến Chí cao Vô thượng Đại đức Thần tôn.” Vừa rồi, ‘lão đại’ đang chuẩn bị lên lớp cho họ đều biến mất không thấy, họ đoán Thần tôn đã có sự sắp xếp, quả nhiên là vậy.

“Lão đại!

Lão đại!

Ta giới thiệu cho ngươi, đây là những người bạn nhỏ của ta!” Lúc này, một con bướm nhỏ dễ thương bên cạnh vỗ cánh bay đến trước

mặt Hoàng Thiên, vui vẻ nói.

Nhìn con Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp dường như lại lớn thêm một chút, Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười.

Mới qua tám nghìn năm, không ngờ Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp đã từ Thiên Tiên tiến vào Huyền Thần viên mãn, thêm một vạn năm nữa, e rằng đã bước vào Thái Ất Thần chi cảnh, dị thú quả nhiên được trời ưu ái!

Hắn gật đầu với Phá Quân bên cạnh, lập tức ra lệnh: "Đưa chúng đến Dao Trì!" "Vâng!" Phá Quân lập tức lĩnh mệnh, dẫn một đám sinh linh sơn cốc tu vi không cao và Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp đến Dao Trì.

Nơi đó có rất nhiều tiên thiên chi linh sinh ra từ ba mươi ba tầng trời, thích hợp nhất cho những kẻ tính tình đơn thuần này.

Chỉ còn lại người của Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc, Độc Giác Thanh Giao tộc, Thanh Mộc vương triều, đang run rẩy trong điện.

"Đây là Ba Mươi Ba Thiên Đình, ta là Tinh Không Chi Chủ và Thần Đạo Chi Chủ Hoàng Thiên, kể từ hôm nay, các ngươi quy về dưới sự thống hạt của Thiên Đình ta, nếu có kẻ làm bậy phạm pháp, thủ đoạn tàn nhẫn, giết không tha!" Hoàng Thiên lạnh lùng nói.

Nghe vậy, các sinh linh của các tộc có mặt vội vàng gật đầu đáp: "Chúng thần cẩn tuân mệnh lệnh của Thần chủ." Chưa nói đến việc người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, chỉ riêng việc người trước mắt là cường giả đệ nhất Hồng Hoang, Thiên Đình lại là động thiên phúc địa bậc nhất, mọi người đều không muốn đi.

Tiếp đó, Hoàng Thiên lại ra lệnh: "Nay phong Độc Giác Thanh Giao nhất tộc làm thần thú Dao Trì, canh giữ Dao Trì, không có chiếu chỉ không được tự ý rời đi!

Tham Lang, dẫn chúng xuống đi!" "Tuân lệnh" Tham Lang đáp, ngay sau đó, mấy chục con Độc Giác Thanh Giao hóa thành nguyên hình, thần uy lẫm liệt, cùng nhau bay về phía Dao Trì.

Đợi chúng đi rồi, Hoàng Thiên lại ra lệnh: "Thanh Mộc vương triều, tập hợp linh thể của hoa cỏ cây cối phía Nam, trời sinh nắm giữ sức mạnh bản nguyên của Mộc, lại có khả năng bồi dưỡng linh căn linh dược, nay phong các ngươi làm Tứ Thực Chi Thần của Thiên Đình, canh giữ Linh Dược, Linh Thảo, Linh Quả, Linh Mễ tứ viên, Cự Môn, Thất Sát, Lộc Tồn, Liêm Trinh!

Dẫn chúng xuống đi." "Tuân lệnh" Bốn sao lập tức đáp, sau đó, hơn một trăm sinh linh mặc trường bào màu xanh, toàn thân tràn ngập tiên thiên mộc hoa chi khí, dưới sự dẫn dắt của họ, lần lượt bay về phía bốn khu vườn.

Còn về những sinh linh còn lại của Kỳ Lân tộc, Phượng Hoàng tộc, Hoàng Thiên cũng không quan tâm họ có đồng ý hay không, vung tay một cái, biến mấy chục con Kỳ Lân thành nguyên hình, phân chia đứng trước tứ đại thiên môn, tám đại thần điện làm thần thú canh giữ.

Đồng thời, mấy chục con Phượng Hoàng các loại, dưới sự chiếu rọi của thần lực, hóa thành nguyên hình, bay lượn trên bầu trời Thiên Đình.

Trong một lúc, bên trong Thiên Đình, rồng ngâm phượng hót, kỳ lân đứng giữa, quả là một cảnh tượng phồn hoa thịnh vượng của Thần đạo. . .....

Ở một nơi khác, sinh linh của Thanh Mộc vương triều không có cảm giác gì, Cự Môn, Liêm Trinh, Lộc Tồn, Thất Sát đều không nói nhiều, chỉ đưa họ đến khu vườn linh dược mà mình quản lý là xong.

Đối với những sinh linh hóa hình từ tiên thiên hoa cỏ cây cối này, vườn linh dược của Thiên Đình, Tiên Thiên Linh Căn không ít, ngưng

tụ thiên địa thanh hoa chi khí, lại có Chu Thiên tinh thần trị lý chiếu rọi, thực sự là bảo địa tu luyện.

Ngay lập tức, các sinh linh bắt đầu thực hiện chức trách của mình theo từng bước, thi pháp làm mưa cho linh căn linh dược, điều hòa môi trường sinh trưởng, mọi thứ đều diễn ra trật tự. 87.

Chỉ có Độc Giác Thanh Giao nhất tộc, tính tình nóng nảy, không kìm được tính nết, vừa ra khỏi Linh Tiêu Bảo Điện đã không nhịn được mà nhìn ngó xung quanh, chỉ thấy xung quanh là một mảnh tiên cung thần điện, nguy nga hùng vĩ, khiến người ta không dám nhìn thẳng, quả thật huy hoàng.

Đặc biệt là bên trong Dao Trì, tiên thảo bảo dược vô số, tiên thiên linh khí nồng đậm thành dịch, tinh thần chi tinh ở đâu cũng có, nhìn đến không chớp mắt.

"Hừ!" Tức thì, một tiếng hừ lạnh như sấm giữa trời quang, tức thì vang lên bên tai các con Thanh Giao, khiến chúng hoàn toàn tỉnh ngộ.

Chỉ thấy người đàn ông dẫn đường có khí tức Đại La hùng hậu vô cùng, trấn áp chư thiên, kinh khủng vô cùng.

"Bên trong Thiên Đình.

Linh bảo, linh căn vô số, bên ngoài Thiên Đình, ba nghìn Thái Ất đỉnh phong gối giáo chờ lệnh, mười hai ức Tinh Thần mài đao sáng loáng, các ngươi có muốn thử không?" Tham Lang lộ ra vẻ gian hiểm quỷ quyệt, trêu tức.

"Chúng thần không dám!" Đám người Độc Giác Thanh Giao toàn thân rùng mình, liên tục đáp.

Nói đùa, đừng nói là ba nghìn Thái Ất đỉnh phong, mười hai ức Tinh Thần, ngay cả đám Khiếu Nguyệt Thiên Lang tuần tra Thiên Đình cũng không thể chọc vào, trừ phi sống chán rồi.

“Phía trước là Dao Trì, nhiệm vụ chính của các ngươi là canh giữ suối nguồn Thiên Nhất Thần Thủy, hiểu chưa?” Tham Lang lạnh lùng nói.

“Chúng thần cẩn tuân mệnh lệnh của Thần chủ!” Một đám Độc Giác Thanh Giao vội vàng trả lời, sau đó cùng nhau bay vào Dao Trì, không dám nói thêm nửa câu với Tham Lang.

Chương 79

Khí tức trên người hắn thực sự khiến giao long sợ hãi!

Sáu người Bắc Đẩu sau khi dẫn dắt chúng sinh linh về đúng vị trí của mình thì quay trở lại Lăng Tiêu Bảo Điện, lúc này, Hoàng Thiên đang nghỉ ngơi trên vân đài trong đại điện.

"Thần tôn, chúng thần cẩn tuân phân phó của ngài, đã sắp xếp ổn thỏa cho các tộc sinh linh." Phá Quân dẫn đầu cung kính bẩm báo.

"Rất tốt!

Tam Thập Tam Thiên là căn cơ của Thần Đạo, là nơi đặt đại bản doanh, ngoài các thần quân tuần tra Thiên Đình, còn cần các loại phụ thần, các ngươi nếu có thời gian, cũng có thể tuyển chọn các sinh linh tinh thần tương ứng, sắp xếp vào trong Thiên Đình." Hoàng Thiên nói.

"Vâng!" Sáu người Phá Quân đồng thanh đáp.

"Vạn năm sau, bản tôn sẽ khai giảng Đan, Khí, Trận tam đạo tại Thiên Đình để gia tăng chiến lực cho các ngươi.

Sau này, khi các ngươi đạt tới cảnh giới Đại La Thần, có thể xuống Tinh Không du lịch một phen, viên mãn cảm ngộ đạo tắc." Hoàng Thiên nhìn xuống sáu người, thản nhiên nói.

"Vâng!

Đa tạ Thần tôn!" 88.

Tham Lang và năm người còn lại nghe xong, mặt mày hớn hở, nếu không phải bị trận pháp hạn chế, bọn họ đã sớm xuống đại địa xông pha một phen.

Lượng kiếp tuy là đại kiếp, nhưng cũng là nơi có cơ duyên, các

loại thiên tài địa bảo, linh căn linh bảo trên đại địa nhiều không kể xiết, đắc được là có lợi.

Chỉ có Phá Quân hàm hậu chính trực, hơi ái ngại hỏi: "Thần tôn, nếu chúng thần đều xuống Hồng Hoang đại địa, vậy Tinh Không ngoài một đám sinh linh Thái Ất ra, há chẳng phải không có người trấn nhiếp sao, nếu có cường địch, không biết phải làm sao?" Là người duy nhất có tài thống soái trong sáu người, là kẻ mạnh nhất dưới Bắc Đẩu, Phá Quân không chỉ nhìn vào bản thân, mà còn nhìn xa trông rộng.

Tinh Không đối với Thần Đạo mà nói, không khác gì hậu phương, mỗi một sinh linh tinh thần bao gồm cả các vì sao đều là tài sản quý giá nhất của Thần Đạo, quyết không cho phép có sai sót.

"Bản tôn rất vui mừng, ngươi không bị bản tâm dụ hoặc, kiên trì với chức trách, không tệ, nay sắc phong Phá Quân làm Bắc Đẩu Cao Thượng Phá Quân Thần Quân, vị trí dưới chúng tinh chi mẫu Nguyệt Thần, thống ngự ức vạn sinh linh Tinh Không, nếu không có đại sự, tất cả đều do ngươi tự quyết!" Hoàng Thiên thần lực bùng nổ, thanh âm truyền khắp cả Tinh Không.

Lập tức, tất cả sinh linh Tinh Không đều đồng thanh hô lớn: "Kính bái Bắc Đẩu Cao Thượng Phá Quân Thần Quân!" Hoàng Thiên vốn đã định mở hạn chế giữa Tinh Không và đại địa, phàm sinh linh mang theo thần lực tinh thần đều có thể thông qua Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, tự do đi lại giữa trời đất.

Không trải qua mưa gió, sao có thể thấy cầu vồng, nếu chỉ bàn về chém giết, tinh thần cùng cảnh giới e rằng sẽ bị địa thần cuồng ngược, hiển nhiên không phải chuyện tốt.

Nhưng, nếu tất cả tu sĩ Thần Đạo cấp cao trong Tinh Không đều xuống Hồng Hoang đại địa, vậy nếu Tinh Không xảy ra chuyện mà

Hoàng Thiên lại không ở đó, trong chốc lát, e rằng sẽ sinh ra động loạn, cho nên, có một tu sĩ Đại La ổn trọng trấn giữ Tinh Không là thích hợp nhất.

"Tạ Thần tôn!" Phá Quân lập tức hành lễ bái tạ.

"Các ngươi lui xuống luyện hóa linh bảo, vạn năm sau tập hợp tất cả sinh linh Tinh Không, trước đại điện nghe bản tôn truyền thụ tam đạo." Lúc này, Hoàng Thiên có chút không kiên nhẫn phất phất tay, tất cả đều lui xuống.

Sau khi sáu sao Bắc Đẩu rời đi, hắn đi thẳng đến Dao Trì.

Nồng độ linh khí lại tăng lên không ít, các loại tiên hoa kỳ thảo cũng sinh ra không ít.

"Ra!" Hoàng Thiên triệu hồi Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, đem mấy gốc linh căn Tử Chu đều trồng vào trong Dao Trì.

Tuy Thiên Nhất Thần Thủy không sánh được với Tam Quang Thần Thủy, nhưng nhìn khắp cả Hồng Hoang, nó cũng là một trong những thần thủy hàng đầu của trời đất, dùng để bồi dưỡng linh căn, linh dược không tồi.

Chẳng lẽ mỗi lần Thiên Đình yến hội, đều phải tự tay hái linh quả tiên hoa từ trong 《Sáng Thế Kỷ》 ra sao!

Sau khi xử lý xong những việc này, hắn đột nhiên phát hiện linh quả trong Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đã chín mấy đợt, được hệ thống tự động thu hoạch và cất vào một không gian khác, thật là lợi hại, riêng Hoàng Trung Lý đã có ba lứa, có thể thấy Sáng Thế chi lực quả nhiên trâu bò.

"Thôi được!

Vừa hay các tinh thần hóa hình nhiều như vậy, bảo khố Thiên Đình cũng cần một ít đồ dự trữ, cung cấp để đổi lấy." Hoàng Thiên

thầm nghĩ.

Chỉ thấy hắn tiện tay thu một ít Thiên Nhất Thần Thủy, vội vàng tiến vào hậu điện Dao Trì, bắt đầu sự nghiệp luyện đan.

Đan đạo, là đạo của hậu thiên, dùng hậu thiên phá tiên thiên, tăng ích tu vi.

Đan thành, chín là cực số, mười hai là viên mãn, một viên Cửu Chuyển Kim Đan có thể khiến người ta vượt qua ba đại cảnh giới, thành Đại La Kim Tiên, có thể thấy đan đạo hung mãnh thế nào.

Thực ra, trong Hồng Hoang, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi lại truyền thừa Đan, Khí, Trận sớm nhất đã bị Thiên Đạo lấy được, ban cho Hồng Quân, cho nên, ở hậu thế, chỉ có Hồng Quân mới có thể luyện chế Thập Nhị Chuyển 'Vẫn Thánh Đan'.

Đương nhiên, ông ta đem ba truyền thừa phân biệt ban cho ba đồ đệ, trong đó Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn kế thừa Đan đạo, là người duy nhất ở hậu thế Hồng Hoang có thể luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn kế thừa Khí đạo, luyện chế ra cực phẩm hậu thiên linh bảo 'Phiên Thiên Ấn', uy lực vô cùng.

Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn kế thừa Trận đạo, một tay Tru Tiên Kiếm Trận tung hoành thiên hạ, ngoài ra còn có Vạn Tiên Đại Trận hùng cứ Đông Hải, đệ tử của ông ta càng lợi hại, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, Thập Tuyệt Trận, Tứ Tượng Trận tầng tầng lớp lớp, có thể nói là hậu sinh khả úy.

Đương nhiên, lúc này, Hồng Quân còn chưa có được thứ đó!

Nhưng Hoàng Thiên là chủ của Thần Đạo, tay cầm Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》.

Tiên Thiên chí bảo đó được sinh ra từ sự dung hợp của tiên thiên

thần thai đạo phù duy nhất ở hậu thế và Sáng Thế chi cơ, tự có linh tính, ghi lại tất cả truyền thừa từ thuở xa xưa giữa trời đất, bao gồm cả tam đạo trong đó.

Cho nên, hắn mới có thể sớm suy diễn ra bản hoàn chỉnh của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận, Khí đạo càng lợi hại hơn, đến Hậu Thiên chí bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp do hắn luyện chế cũng đã hóa hình thành người.

Đan đạo tuy hắn chưa dùng, nhưng hắn có cực phẩm tiên thiên linh bảo -- Tạo Hóa Đỉnh, bên trong ẩn chứa Tạo Hóa chi lực, so với Tiên Thiên chí bảo Sơn Hà Càn Khôn Đỉnh càng thích hợp luyện đan hơn.

Chỉ cần khống chế tốt lửa, phân giải linh quả thành dược dịch nguyên thủy, sau đó thêm thần thủy, hỗn hợp lại, Tạo Hóa Đỉnh tự nhiên sẽ rèn dược dịch thành đan, đan dược được thêm vào Tạo Hóa chi lực sẽ đạt đến mức hoàn mỹ nhất trên lý thuyết.

"Dĩ thần chi dẫn, tiên thiên hỏa sinh!" Hoàng Thiên liên tục đánh ra thủ ấn, đem một ít Chu Thiên Tinh Thần Quả, Vạn Niên Linh Chi thông thông bỏ vào trong đỉnh.

Sau đó dùng nguyên thần điều động Tạo Hóa Đỉnh, toàn tâm toàn ý chìm vào quá trình luyện chế, từng đạo pháp vận liên tục sinh ra.

Không biết bất giác, một luân hồi đã qua đi, trọn vẹn tám trăm mười năm, hắn đều chìm đắm trong quá trình luyện đan.

"Ầm!" Chỉ thấy Hoàng Thiên đang ngồi ngay ngắn trên vân đài, đột nhiên mở bừng hai mắt, hai đạo thần quang bắn ra, pháp ấn trong tay không ngừng biến đổi.

"Thiên Nhất Thần Thủy, dung!" Lập tức, một dòng Thiên Nhất Thần Thủy tiến vào Tạo Hóa Đỉnh, ngay sau đó là một trận ánh sáng

bảy màu huyền ảo, chỉ thấy trong nội điện, từng luồng hương thơm thanh khiết, thấm vào lòng người, làm say lòng người.

"Vút!" 89.

Chớp mắt, đan thành đỉnh mở, tám mươi mốt viên kim đan ẩn chứa cửu thải thần quang như có linh tính, ầm ầm bay ra, lao đi bốn phương tám hướng. 90.

Đáng tiếc, đây là Dao Trì, bên trong Tam Thập Tam Thiên Đình, là đạo tràng tùy thân của Hoàng Thiên, ngay cả Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng không dám càn rỡ, huống chi chỉ là mấy viên kim đan linh tính mười phần.

Chương 80

"Trấn!" Hoàng Thiên hét lớn một tiếng, thần lực trong tay vung lên, lập tức, tám mươi mốt viên kim đan không viên nào thoát được, toàn bộ rơi vào trong ngọc bàn trước mặt.

Ngọc bàn và ngọc bình bên cạnh đều được rèn từ tinh thần chi tinh, mỗi một món đều là hậu thiên linh bảo, bên trong ẩn chứa không gian, có thể chứa được một nguyên chi số.

"Đan thành cửu chuyển, nội uẩn bản nguyên, tốt!

Tốt!

Tốt!" Nhìn những viên kim đan toàn thân trong suốt, tràn ngập đạo vận cửu thải bao quanh trước mắt, Hoàng Thiên liên thanh khen tốt.

Tám mươi mốt viên kim đan này đều được luyện chế từ tinh thần quả thực ẩn chứa Thái Âm bản nguyên, bên trong ẩn chứa bản nguyên, có thể giúp người ta thành Tiên Thiên Thái Âm Đạo Thể, thân hòa với Thái Âm.

Tuy rằng Hồng Hoang hiện nay, khắp nơi đều là tiên thiên căn nguyên, nhưng dù vậy, Tiên Thiên Thái Âm Đạo Thể cũng đủ khiến chúng nhân chấn động.

Thân hòa Thái Âm, có nghĩa là ngoài việc có thể hấp thu tiên thiên linh khí để nâng cao tu vi, còn mỗi thời mỗi khắc đều hấp thu Thái Âm tinh thần chi lực để nâng cao tu vi, quả thực là nghịch thiên.

Hoàng Thiên đặc biệt chọn một viên, nếm thử mùi vị, lực lượng Thái Âm bản nguyên khá đậm đặc, tuy rằng tạo ra Tiên Thiên Thái Âm Đạo Thể không bằng Hi Hòa, Thường Hi những loại sinh linh Thái Âm tiên thiên, nhưng so với Nguyệt Thỏ thì mạnh hơn không ít.

“Thứ này quả thật thích hợp nhất cho đám husky kia!” Đột nhiên, hắn nghĩ, nếu Khiếu Nguyệt Thiên Lang, chủng tộc trời sinh thân cận với Thái Âm, lại ăn kim đan này, sau khi hóa thành hình người, đều là Tiên Thiên Thái Âm Đạo Thể, một cộng một có thể phát huy tác dụng bằng ba, thật sự rất đáng giá.

Thôi vậy, Hoàng Thiên đem loại đan dược luyện chế từ tinh thần quả thực này gọi là Bản Nguyên Đan, đan thành cửu phẩm có thể giúp người thành Tiên Thiên Bản Nguyên Đạo Thể, đối ứng với chư thiên tinh thần.

Nếu có Ngũ Hành Quả Thụ, Phong Lôi Tiên Hạnh, vậy thì càng tốt, Bản Nguyên Đạo Thể cũng sắp thu thập đủ cả.

Sau đó, ba ngàn năm, Hoàng Thiên đều không ngủ không nghỉ luyện chế Bản Nguyên Đan, lần đầu tiên vì tay nghề còn non, nên chỉ bỏ một chút dược liệu.

Nhưng sau đó, hắn không ngừng tăng lượng đầu vào, mỗi một lò ít nhất cũng ra vạn viên kim đan, toàn bộ đều là cửu chuyển, đến khi Chu Thiên Tinh Thần Quả Thực trong kho chỉ còn lại ba trăm sáu mươi lăm quả, toàn bộ đã bị luyện thành Bản Nguyên Đan.

“Phù!

Cuối cùng cũng kết thúc.” Ba ngàn năm sau, Hoàng Thiên đem lò Bản Nguyên Đan cuối cùng trong tay thu vào ngọc bình, thở dài một hơi.

Thật lạ, Đan đạo tuy tốn thời gian dài, nhưng mỗi thời mỗi khắc đều chìm đắm trong cảm ngộ đạo tắc, như khi luyện chế Tinh Thần Bản Nguyên Đan, đã khiến tinh thần pháp tắc mà hắn vốn nắm giữ tám thành, hiện tại đã tăng lên chín thành.

Nếu thêm một ít thời gian nữa, e rằng sau khi tinh thần pháp tắc

viên mãn, Hoàng Thiên có thể nhân đó tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Thần Đế chỉ nắm giữ tinh thần đại đạo.

"Vèo!" Nói rồi, hắn vung tay, lại triệu hồi ra một lượng lớn Hoàng Trung Lý.

So với Tinh Thần Quả Thụ, Hoàng Trung Lý tuyệt đối là lựa chọn không hai để tăng pháp lực.

Mỗi lần chín, đều là chín chín tám mươi mốt quả, ăn một quả, lập địa thành Đại La Kim Tiên, cả đời không tiến thêm được nữa.

"Dĩ đạo hợp, dĩ thân chính, chu thiên lực lạc!" Hắn chuẩn bị cải lương hiệu quả của Hoàng Trung Lý, không muốn đốt cháy giai đoạn.

Dùng Chu Thiên Tinh Thần chi lực và Tạo Hóa Thần Thủy để trung hòa đại đạo pháp tắc, hai thứ kết hợp, kim đan luyện chế ra tuy có thể nâng người ta lên cảnh giới Đại La, nhưng sau đó vẫn có thể tiếp tục tu luyện.

Vẫn là nguyên thần ngự hỏa, dung luyện linh quả, nhưng thời gian của lò đầu tiên lại vượt xa thời gian luyện chế Bản Nguyên Đan trước đó.

Trọn vẹn một ngàn năm, lò đầu tiên mới kết thúc, hắn đặc biệt lấy ra một viên, nếm thử, ngay cả tu vi Đại La đỉnh phong của hắn cũng mơ hồ có chút tiến triển, có thể thấy hiệu quả quả thực không tầm thường.

Trong một thời gian, Hoàng Thiên rơi vào trạng thái say mê, vô số linh quả, linh dược, toàn bộ đều được lấy ra, điên cuồng luyện chế, một ngàn năm, hai ngàn năm, ba ngàn năm, bốn ngàn năm… Trọn vẹn luyện chế sáu ngàn năm, mới kết thúc.

Ngoài Cửu Chuyển Kim Đan được luyện chế từ Tinh Thần Quả và Hoàng Trung Lý, còn có rất nhiều Thất Chuyển, Bát Chuyển Kim

Đan, thấp hơn nữa thì không tồn tại.

Hảo hán Tạo Hóa Đỉnh hack, luyện ra một đống Lục Chuyển Kim Đan, chẳng phải để người ta cười vào mặt sao!

Nâng cao tu vi, nâng cao cường độ nguyên thần, nâng cao căn nguyên, nhiều không kể xiết, hắn lười đặt tên, ngoài Bản Nguyên Đan, tất cả đều gọi là Kim Đan.

Đếm lại, còn một ngàn năm nữa là đến kỳ truyền đạo, hắn cũng không nhàn rỗi, đem thiên tài địa bảo mà các thần nộp lên lấy ra, luyện chế hơn vạn kiện các loại hậu thiên linh bảo, phẩm cấp cao nhất là cực phẩm hậu thiên linh bảo cũng có hơn trăm kiện.

Ngoài ra, Hoàng Thiên cũng đem một số tiên thiên linh bảo sưu tập được bỏ vào bảo khố, chỉ cần có điểm cống hiến, tất cả đều có thể đổi lấy.

Như vậy, tinh thần và địa thần cũng giống nhau, đã xây dựng được một hệ thống hoàn chỉnh, không ngừng tiến bộ, lớn mạnh thực lực Thần Đạo.

Năm nay, chỉ có tốt, mới là thật sự tốt, mặc kệ là phần thưởng hay là cái tát vào mặt… … Vạn năm sau, Hoàng Thiên ra khỏi Dao Trì, đi thẳng đến Lăng Tiêu Bảo Điện, ngồi thẳng lên vân đài cao nhất.

"Chúng thần cung nghênh Chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần tôn!" 91.

Lúc này, trước điện là một đám người đông nghịt, nhao nhao hành lễ vấn an, ba ngàn Chu Thiên Tinh Thần dẫn đầu, một tỷ hai trăm chín mươi sáu triệu sinh linh tinh thần theo sau, tất cả đều mang vẻ sùng kính.

Nhìn đám thuộc hạ toàn thân dập dờn tinh thần chi lực trước mắt, Hoàng Thiên gật gật đầu, tỏ vẻ hài lòng.

Xét từ căn nguyên, hắn cũng là sinh linh Tinh Không, tự nhiên càng thân cận với những tinh thần này hơn.

So với đại địa và tứ hải hỗn loạn không ngừng, bầu trời là nơi bình hòa và ổn định nhất, bất kể lúc nào ở đâu, cũng sẽ trở thành hậu phương lớn của Thần Đạo, tinh thần là nội tình cuối cùng của Thần Đạo, cho nên, tinh thần càng mạnh, Thần Đạo càng mạnh.

"Hồng Hoang đệ thất lượng kiếp mạt, trải qua vô số nguyên hội, các ngươi cuối cùng cũng xuất thế, đây là may mắn của Thần Đạo ta, may mắn của Hồng Hoang!

Nay bản tôn truyền thụ Đan, Khí, Trận tam đạo, làm đôi cánh cho các ngươi, giúp các ngươi tung hoành trời đất!" Hoàng Thiên cao giọng nói.

Lập tức tất cả sinh linh có mặt, lại một lần nữa phủ phục khấu bái, tam hô: "Chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần tôn vạn tuế vạn vạn tuế!" Sau đó, Hoàng Thiên vung tay, bản nguyên Tam Thập Tam Thiên nghe theo hiệu lệnh, dẫn vô tận linh khí hóa thành vô số bồ đoàn, rơi xuống dưới chân chúng sinh linh.

"Thái sơ hữu đạo.

Đạo dữ thần đồng, đại quan tại thượng.

Thuận tốn.

Trung chính dĩ quan thiên hạ.

Quan.

Quán bất tiến.

Hữu phu ngu nhược.

Hạ quan hóa dã…" Hắn đầu tiên giảng giải cho chúng sinh tinh thần về khởi nguồn của Thần Đạo, cơ sở của tu thần, khiến họ minh

ngộ được bản chất của Thần Đạo Tinh Không, gột rửa những điểm chưa minh bạch về Thần Đạo cho chúng sinh linh, tăng tiến cảm ngộ tâm thần. … Vạn năm trôi qua, Đan, Khí, Trận tam đạo như thiên thư quán đỉnh vang vọng trong đầu chúng tinh thần, ngay cả những sinh linh của các tộc Thanh Giao, Kỳ Lân, Phượng Hoàng mới gia nhập cũng chìm đắm trong đó.

Chương 81

Dù tu vi nguyên thần của Hoàng Thiên chỉ là Đại La Thần đỉnh phong, nhưng nếu bàn về lý giải đạo, cả Hồng Hoang không ai có thể sánh bằng.

Bởi vì sau lưng hắn là sự tập hợp của một thế giới, tiên thiên thần thai đạo phù bao hàm vạn tượng, không gì không có.

"Đạo giả, hữu vô danh chi thủy, viết thiên viết địa viết nhân, cố thần đạo đương hữu thiên địa nhân tam mạch, thiên giả vô tận tinh không, địa giả, hồng hoang vạn thiên, nhân giả cửu u vực sâu.

Thần đạo tại thiên, cấp tinh chi linh; thần đạo tại địa, long địa chi khí; thần đạo tại nhân, vi thiên nhân, tích nhật Bàn Cổ thần tôn, vi hồng hoang thủy tổ, cố bản tôn dĩ thử đạo kính Bàn Cổ." Cùng với thần âm của Hoàng Thiên, trên bầu trời, tử khí đông lai, linh khí huyễn hóa thành vô tận thần thú, nhe nanh múa vuốt, đất nở kim liên, vạn vật hân hoan cổ vũ. 92.

Thần Đạo vô cùng vô tận, pháp thể hóa thành thiên địa đạo vận, chiếu rọi vào nguyên thần của mỗi một sinh linh, chỉ cần ngộ được một tia, Hỗn Nguyên có thể mong đợi.

Các sinh linh có mặt nghe đạo, kẻ thì mừng rỡ, kẻ thì khóc lớn cười to, kẻ thì lắc đầu nguầy nguậy, kẻ thì kích động vạn phần, mỗi người một vẻ.

"Vèo!" 93.

Đúng lúc này, dị tượng trên trời trong nháy mắt kết thúc, Hoàng Thiên cũng ngừng giảng đạo, chúng sinh linh vốn đang chìm đắm trong ngộ đạo, nhao nhao rơi vào trầm mặc.

Không bao lâu, lục tinh quân do Phá Quân dẫn đầu tỉnh lại đầu tiên, sau đó các sinh linh có mặt lần lượt tỉnh lại.

"Chúng thần bái tạ Chí cao vô thượng Thần tôn đại nhân!

Thần tôn vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Các sinh linh Tinh Không phản ứng lại, đều phủ phục khấu bái, đồng thanh hô lớn.

"Các ngươi lui đi!

Lần giảng đạo này đã kết thúc, đều trở về bình tĩnh cảm ngộ đi!" Hoàng Thiên nói xong, liền nhắm mắt lại.

"Cẩn tuân Thần tôn giáo huấn!" Mọi người có mặt thấy vậy, sau khi hành lễ xong, lần lượt lui ra khỏi Thiên Đình.

Dù linh khí Tam Thập Tam Thiên nồng đậm, đạo tắc vận thái hà phi, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của Thần tôn, không ai dám quấy rầy.

Lúc này, Hoàng Thiên nhắm mắt không phải để dưỡng thần, mà cảm thấy cơ duyên đột phá đã đến, liền bắt đầu chỉnh lý những cảm ngộ về đạo trong nhiều năm.

Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, mang theo nguyên thần chìm vào vô tận cảm ngộ, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên âm thầm xuất hiện dưới thân Hoàng Thiên, tỏa ra vô tận thánh khiết phòng ngự chi quang, bảo vệ hắn.

Trong 《Sáng Thế Kỷ》, nguyên thần nhỏ bé của Hoàng Thiên phiêu đãng trong thần cách, trong tay như có một hư ảnh quyền trượng.

Trong chốc lát, thần quang đại phóng, vô tận tinh thần chi lực rơi vào trong Lăng Tiêu Bảo Điện, tiên thiên thần thai đạo phù ẩn giấu bên trong chí bảo dần dần hiện ra chân dung.

Lúc này, bản nguyên Tam Thập Tam Thiên bay lơ lửng ra, bản nguyên chi khí trực tiếp dung hợp với hư ảnh tiên thiên thần thai đạo phù.

Dần dần, nó thay đổi hình dạng, chân long làm tay vịn, kỳ lân làm chân ghế, vạn thiên ảnh dung hợp thành lưng tựa, hai đầu mỗi bên có một con phượng hoàng dang cánh bay cao, hiện ra một chiếc thần tọa.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, nguyên thần của Hoàng Thiên rơi vào trên thần tọa, cánh cửa ngăn cách ở Đại La Thần đỉnh phong biến mất không còn tăm tích.

Lúc này, thần âm lượn lờ, đạo vận lan tỏa, vô tận thiên tài địa bảo, linh căn tiên hoa trong Tam Thập Tam Thiên hân hoan nhảy múa.

Một luồng khí tức cường đại chưa từng có quét qua Tam Thập Tam Thiên, sau đó xông phá Thiên Môn, bao phủ cả Hồng Hoang Tinh Không.

"A!?

Chẳng lẽ lại có đại thần thông giả xuất hiện?" "Ha ha ha!

Thần tôn, Thần tôn đột phá thành Thần Vương cảnh, Thần Đạo ta tất sẽ xưng bá Hồng Hoang!" "Thần tôn uy vũ!" Lần này, Hoàng Thiên không hề che giấu việc mình đột phá, bởi vì trước đó, trong Tinh Không, tất cả sinh linh mới sinh ra, chưa từng cảm nhận được sự bao la tráng lệ.

Cho nên, hắn đặc biệt lúc đột phá Hỗn Nguyên, đã để khí tức lan tỏa khắp Tinh Không, đến đây, Thần Đạo tam tôn Thần Vương đã thành, trời đất đều có thể tung hoành.

"Thần, thể song Hỗn Nguyên, tích lũy lâu dài cuối cùng cũng đạt được." Hoàng Thiên thở ra một ngụm trọc khí, trong mắt ẩn hiện vẻ vui mừng.

Trong lúc cả Hồng Hoang đang ở giai đoạn đột phá cảnh giới Đại La, hắn đã tiến quân Hỗn Nguyên, có thể nói, lại đi trước tất cả mọi người, một bước nhanh, bước bước nhanh, thử hỏi sao có thể không vui mừng! 94.

Cùng lúc đó, trên đại địa, Hồng Quân, Vọng Thư, La Hầu, Thần Nghịch cùng những người khác đã đột phá Đại La sơ kỳ, tiến quân Đại La trung kỳ. 95.

Cuối đệ thất lượng kiếp, đại đa số tiên thiên đỉnh cấp thần ma đã bước ra bước cuối cùng, nhao nhao đột phá Đại La.

Lúc này, Hoàng Thiên triệu tập ba ngàn Chu Thiên Tinh Thần, phân phó: "Các ngươi bế quan nhiều năm, đạo tâm vững chắc, cũng đến lúc ra ngoài rồi." "Từ hôm nay, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sẽ mở ra, chỉ cần các ngươi xuống đại địa, tâm niệm vừa động là có thể rời khỏi bình chướng trận pháp.

Ngoài ra, bảo khố Thiên Đình cũng đã mở, bên trong có vô số kim đan, vạn kiện linh bảo, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ tương ứng, nhận điểm cống hiến, là có thể đổi lấy." Giọng nói vừa dứt, một đạo thần lực lóe lên trên trời, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mơ hồ rung động một trận, mọi người đều hiểu, Thần tôn đang mở lối ra vào cho họ.

"Khởi bẩm Thần tôn, các tinh thần tướng sắp xuống Tinh Không lịch luyện, không biết ngài có gì phân phó?" Phá Quân dẫn đầu hỏi.

Hoàng Thiên hai mắt thần quang đại phóng, nhìn quanh bốn phía, lạnh giọng nói: "Lần lịch luyện này không tầm thường, bất kể là ai, đều không được để lộ thân phận, cứ coi như là tán tu trên mặt đất, kẻ trái lệnh giết không tha!" "Vâng!" Mọi người tuy không hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Trong lúc các tinh thần ồ ạt xuống Hồng Hoang, Hoàng Thiên cũng không nhàn rỗi, hắn phát hiện khí tức lượng kiếp trên đại địa lại càng

thêm nồng đậm, xem ra cách thời điểm bùng nổ nhiều nhất không quá ba nguyên hội.

Đột phá Thần Vương cảnh Hoàng Thiên, hiện tại tay có lực, lòng không hoảng, dưới sự vận động của thần lực, hóa thành cầu vồng rời khỏi Thiên Đình, đi thẳng về phía Hồng Hoang.

Khi đến nơi giao nhau giữa nam bộ và đông bộ Hồng Hoang, nơi đây một vùng thần lực mênh mông, sơn thần thổ địa mỗi người một việc, hà bá thủy thần điều khiển bốn mùa, thỉnh thoảng có không ít tu sĩ tiên đạo đi qua, nhưng hai bên lại tỏ ra có sự ngầm hiểu. 96.

So với những nơi hỗn loạn khác, lãnh địa của Thần Điện lại trở thành một vùng đất yên vui, vô số tu sĩ ùn ùn kéo đến đây, cố gắng gia nhập Thần Điện, chỉ tiếc là đại đa số đều bị từ chối.

Tiên đạo giảng căn nguyên, Thần Đạo luận cơ duyên, nếu không có cơ sở quyền hành, căn nguyên có mạnh đến đâu, Thần Điện cũng sẽ không thu nhận.

Bởi vì không có cơ sở quyền hành Thần Đạo tương ứng, ngay cả Đại La Thần cũng chưa chắc có thể đột phá, ngưng luyện thần cách cũng cần minh ngộ pháp tắc của bản thân, càng đừng nói đến Thần Vương cảnh.

Nhưng dù vậy, họ vẫn ngoan ngoãn ở lại trong lãnh thổ Thần Điện, tĩnh tâm tu luyện, bởi vì chỉ ở đây mới không có nỗi lo về tính mạng. … Từ hai nguyên hội trước, cả Hồng Hoang đã dấy lên một cuộc sát lục, hung thú hoàng triều dựa vào số lượng, triệt để bùng phát, mấy chục vị bán bộ Đại La, bốn vị Đại La sơ kỳ, hai vị Đại La trung kỳ, khí thế ngút trời, khắp nơi sát lục sinh linh.

Các thế lực do tiên thiên đỉnh cấp thần ma thành lập cũng không nhàn rỗi, một mực thanh trừng các tiểu chủng tộc, thế lực xung quanh địa bàn, tự cho mình mạnh mẽ, không sợ bất kỳ ai. 97.

Chương 82

Đáng tiếc đó chỉ là giấc mộng, Hồng Hoang tuy lớn, nhưng bị nhiều thế lực, vương triều như vậy xâu xé, cuối cùng cũng sẽ bị phân chia hết. 98.

Chưa đến một nguyên hội, tất cả các tiểu thế lực đều bị thanh trừng sạch sẽ, hoặc diệt vong, hoặc thần phục, cuối cùng tất cả các chủng tộc, hoàng triều bắt đầu giao tranh với nhau, chém giết lẫn nhau.

Hung thú hoàng triều là đại biểu, nhưng cũng là đối địch của sinh linh Hồng Hoang, các chủng tộc hoàng triều là kẻ địch, nhưng cũng là kẻ địch của hung thú, ba bên, ngươi giết ta, ta giết ngươi, thật điên cuồng!

Cho đến nay, nơi duy nhất bình tĩnh chỉ còn lại một phần ba nam bộ, một phần ba đông bộ do Thần Điện chiếm cứ, và khu vực quanh Thiên Trụ Bất Chu Sơn hàng ức vạn dặm.

Con lạc đà gầy còn hơn con ngựa béo, Thần Điện dù sao cũng là địa bàn của cường giả số một Hồng Hoang Hoàng Thiên, còn Bất Chu Sơn, là nơi ý chí Bàn Cổ nồng đậm nhất, vào là chết, ai rảnh rỗi chạy vào đó tìm chết chứ!

Trong nháy mắt, đệ thất lượng kiếp đã qua đi, trải qua sự hoang vu của thời khai thiên, cả Hồng Hoang bước vào thời kỳ phát triển tốc độ cao, Đại La liên tục xuất hiện, Thái Ất nhiều như lông trâu.

Thực lực cường đại khiến sinh linh Hồng Hoang sinh lòng kiêu ngạo, trừ vùng tứ hải, và các hiểm địa khác, đông nam tây bắc trung của Hồng Hoang đều bị các đại thế lực chiếm lĩnh.

Điều kỳ lạ là, hung thú hoàng triều sau khi chiếm lĩnh hai phần ba

địa bàn phía bắc, vẫn luôn ẩn mình, chưa từng lộ diện.

Cũng chính vì vậy, nhiều vương triều, chủng tộc sau khi rảnh tay thanh trừng hung thú trong lãnh địa, không ngừng khuếch trương.

Sự áp chế của Đại Đạo triệt để biến mất, con đường thông đến Hỗn Nguyên không còn chút trở ngại nào, nhiều người dần dần sinh ra dã tâm.

Ngay cả Thần Điện do Hoàng Thiên khống chế cũng không còn để vào mắt, trong mắt họ, Đại La Kim Tiên là tu vi cao nhất, mọi người đều như nhau, Hoàng Thiên cũng không có gì đặc biệt.

Thế là, nhiều người bắt đầu khiêu khích Thần Điện, nhưng tu sĩ Đại La Thần có mặt ở khắp nơi đã dạy họ cách làm người trở lại.

Còn lại những đỉnh cấp thần ma Hồng Hoang, đặc biệt là đám người chuyển thế từ tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần, thâm sâu biết đạo vô biên, nên đối với những chuyện vặt vãnh này không có chút hứng thú.

Như Hồng Quân, như La Hầu, đều đang âm thầm ẩn mình, lặng lẽ tu luyện, bản thân mạnh mới là thật sự mạnh.

Thần Nghịch và Luân Hồi đã thành lập thế lực, hai người cũng đang thu hẹp địa bàn hoàng triều, tận dụng tối đa nguồn tài nguyên hữu hạn, hung thú nhất tộc không ngừng nâng cao thực lực.

Nhưng, lại có một số người không kìm nén được, ở một góc Hồng Hoang, gần chân trời, Tam Thiên đã thành lập thế lực của riêng mình.

"Đại ca, chúng ta khi nào thì đi tìm Hoàng Thiên đòi công đạo, bây giờ đông bộ và bắc bộ, đủ một phần tám trong tay chúng ta, khí vận đương đầu, ba cái Đại La sơ kỳ chẳng lẽ lại sợ một Hoàng Thiên nhỏ bé sao?" Tính tình như lửa của Quân Thiên lớn tiếng la hét.

Thương Thiên không biểu lộ thái độ, chỉ hỏi Thanh Thiên: "Nhị đệ!

Ngươi thấy sao?" "Đại ca, ta cảm thấy chúng ta có thể hành động, nhưng không động đến Thần Điện.

Hoàng Thiên người này cao thâm khó lường, giỏi ẩn mình, thường sẽ không lộ hết bài tẩy, nếu nói mấy nguyên hội không có tiến bộ, ta vạn vạn không tin." Thanh Thiên đầy ý vị sâu xa nói.

Quân Thiên lại sốt ruột: "Đại ca!

Nhị ca, chờ nữa thì hoa vàng cũng nguội lạnh hết rồi." Trầm tư một lúc, Thương Thiên cuối cùng mở lời: "Hiện tại tu vi của ta còn kém một chút, ta nghe nói Dương Mi lão tổ đã tiến quân Đại La hậu kỳ rồi, phải nhanh chóng chiếm nhiều địa bàn hơn, thu thập khí vận, gia tốc tu luyện." "Vâng!" Thanh Thiên lập tức đáp, Quân Thiên bên cạnh tuy không cam lòng, nhưng cũng đã đồng ý. … Ba ngàn năm sau, dưới một ngọn núi lớn ở bắc bộ Hồng Hoang, một tòa cung điện huy hoàng sừng sững, Thần Nghịch, Luân Hồi, Thương Thiên, Quân Thiên, Thanh Thiên ngồi đối diện nhau, Tứ Đại Hung Thú Vương Giả hộ vệ một bên.

Ban đầu, khi nhân mã dưới trướng Tam Thiên đang đại đao khoát phủ chinh phạt các thế lực xung quanh, không ngờ hung thú hoàng triều cũng đang khuếch trương, hai bên phân biệt ở hai bên bắc bộ, từ biên duyên bắt đầu tiến công, không hẹn mà gặp nhau.

Thế là, Thần Nghịch và Luân Hồi sau khi suy nghĩ, quyết định tiếp xúc với Tam Thiên, mới có cục diện hiện tại.

"Thần Nghịch đạo hữu và Luân Hồi đạo hữu, hai vị thực lực hùng hậu, yến tiệc hôm nay chẳng lẽ không phải là không đánh mà khuất phục người, muốn ba huynh đệ ta nhường ra địa bàn bắc bộ sao!

Nếu vậy, chi bằng trên chiến trường gặp nhau?" Thương Thiên lên tiếng trước.

Nhưng, Thần Nghịch lại bình tĩnh giải thích: "Đạo hữu lần này lại hiểu lầm rồi, ai cũng biết, bắc bộ là địa bàn cố hữu của hung thú hoàng triều ta, đạo hữu từ Tinh Không, xen vào bắc bộ miễn bàn có chút chiếm tổ chim khách." "Nhưng, chúng ta lại không cần dùng phương thức chiến đấu để giải quyết vấn đề, bởi vì như vậy e rằng cuối cùng người được lợi chỉ là các thế lực khác, bất kể là hung thú hoàng triều ta, hay Tinh Thần Cung, trong mắt họ đều là ngoại lai." Câu nói này vừa hay trúng vào điểm yếu của Tam Thiên, đúng như Thần Nghịch nói, tuy họ đang cố gắng hòa nhập vào Hồng Hoang, nhưng bất kể công phạt thế lực nào cũng sẽ bị cả Hồng Hoang coi là xâm lược.

Hơn nữa, thế lực hung thú hoàng triều không những không yếu, mà còn mạnh hơn họ một bậc, hai đại hoàng giả đều là Đại La trung kỳ, tứ đại vương giả cũng là Đại La sơ kỳ, ba huynh đệ hợp lại, đủ để phát ra công kích sánh ngang Đại La hậu kỳ, nhưng đối mặt với đội hình này, cũng không dám bảo đảm tuyệt đối thắng lợi.

Lúc này, một vị hung thú hoàng giả khác là Luân Hồi tiếp tục nói: "Đạo hữu!

Chúng ta lấy danh nghĩa hung thú phát thệ, chỉ cần ba vị nguyện ý từ bỏ bắc bộ, hung thú hoàng triều ta nguyện giúp ba vị đạo hữu tiến quân đông bộ, không biết như vậy có được không?" Nếu lời của Thần Nghịch trúng vào tử huyệt của họ, thì lời của Luân Hồi giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Thực tế, Tam Thiên cũng không hứng thú với bắc bộ, bởi vì nơi đó có hung thú, chẳng lẽ vì đại chúng Hồng Hoang, mà liều chết với hung thú sao!

Đùa à, họ lại không phải sinh linh trên Hồng Hoang đại địa, Tam Thiên là do bản nguyên của tam trọng thiên kết hợp với tiên thiên

thanh khí hóa hình mà thành, sinh linh Hồng Hoang trong mắt họ cũng là dị loại.

Lúc này, ba người Thương Thiên lén lút liếc nhau, tâm thần truyền âm thương lượng rốt cuộc bắc phương tốt hay đông phương tốt, đương nhiên, nơi nào cũng đều giàu có như nhau.

Bởi vì lúc này, Hồng Hoang chưa từng bị phá hoại nghiêm trọng, cũng chưa phân chia ra tứ đại bộ châu, địa bàn rộng lớn, linh khí sung túc, thiên tài địa bảo rất nhiều. … "Đại ca!

Chúng ta có thể đồng ý với Thần Nghịch, có hắn và chúng ta liên thủ, chỉ cần chiếm được bắc bộ, đông bộ, nam bộ và tây bộ sẽ không còn ai có thể chống lại chúng ta, lúc đó nửa Hồng Hoang sẽ nằm trong tay chúng ta." Quân Thiên vội vã nói.

So với Thanh Thiên suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn trực tiếp hơn nhiều, mặc kệ ba bảy hai mốt, ăn vào miệng mới là của mình.

"Nhị đệ, ngươi thấy thế nào?

Ta và hung thú liên hợp một chuyện là cát hay hung?" Thương Thiên không lập tức quyết định, mà trực tiếp hỏi Thanh Thiên giỏi suy diễn. 99.

Lúc này, Thanh Thiên suy nghĩ chu toàn, lập tức nói: "Đại ca, tam đệ nói không sai, dù bên trong có cạm bẫy, chúng ta cũng phải xông pha một phen, thay vì liều chết với hung thú, chi bằng liên hợp, hai bên cùng xuất binh bắc bộ, đông bộ." "Chỉ cần chúng ta có thể đứng vững ở đông bộ, lúc đó hung thú muốn trở mặt, chúng ta có thể liên hợp với các thế lực chủng tộc khác, cùng nhau giáp công hung thú." Nghe vậy, Thương Thiên mới gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Bên kia, Thần Nghịch cũng đang truyền âm với Luân Hồi: "Đạo hữu!

Ta thấy Tam Thiên đã trúng kế của chúng ta, lúc đó mượn tay Tam Thiên, thu phục bắc bộ, quả thực không tốn chút sức lực." Luân Hồi trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, thản nhiên nói: "Không sai, chỉ cần triệt để chiếm cứ bắc bộ, lúc đó Tam Thiên triệt để biến thành vô căn chi bình, liên hợp công phạt đông bộ, cũng không ngăn được kế hoạch độc chiếm của ta." "Ha ha, như vậy rất tốt!" Thần Nghịch cười nói.

Trong tình huống mỗi bên đều có ý đồ riêng, Tam Thiên và Thần Nghịch, Luân Hồi đã kết thành đồng minh.

Năm trăm năm sau, Tam Thiên suất lĩnh nhân mã dưới trướng và hung thú vương triều từ hai đường đông tây xuất phát, phân biệt công phạt các thế lực bắc bộ.

Ở bắc bộ Hồng Hoang ngoài hai nhà này ra, còn có không ít vương triều, chủng tộc cường đại, trong đó Thủy Linh Vương Triều do Thủy Linh đạo nhân hóa từ bản nguyên tiên thiên thủy chi lập nên và U Ngư Tộc do Hồn U đạo nhân hóa từ bản nguyên Bắc Minh lập nên là đại biểu.

Đương nhiên, còn có các thế lực do các đại năng khác lập nên, ví dụ như Hàn Băng Vương Triều của Hàn Băng lão tổ, Mộc Linh Điện của Cực Mộc đạo nhân, Vọng Nguyệt Đình của Nguyệt Phách đạo nhân, v.v., nhưng những thế lực này ngoài lão tổ Đại La Thần dẫn đầu ra, gần như không có sinh linh nào đáng gờm.

Đánh rắn phải đánh vào đầu, hung thú hoàng triều từ phía tây tiến công Thủy Linh Vương Triều, Tam Thiên từ phía đông tiến công U Ngư Tộc, sau khi hạ được hai khúc xương cứng này, cả bắc bộ sẽ không còn thế lực nào có thể chống cự.

Chương 83

Làm vậy cũng sẽ khiến các thế lực Hồng Hoang bớt nghi ngờ, tự nhiên sẽ không dung hợp thành một thế lực, để chống lại hung thú hoặc Tam Thiên.

Chỉ là thực lực của hung thú hoàng triều cực kỳ cường đại, ngoài hai đại hoàng giả, còn có bốn đại vương giả là Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn, Thao Thiết, toàn bộ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Dưới đó là mười đại hung thú đầu lĩnh: Lỏa Ngư, Thục Hồ, Nhiễm Di, Kê Dư, Hoan Thú, Phì Di, Hổ Giao, Bàn Hồ, Cổ Điêu, Hào Trệ, tất cả đều là bán bộ Đại La, cách Đại La Kim Tiên chỉ còn bước cuối cùng.

Ngoài Thần Điện, hung thú hoàng triều là thế lực mạnh nhất Hồng Hoang, nên Thần Nghịch phái ra bốn đại vương giả còn lại, mang theo mười đại đầu lĩnh, phân biệt công phạt Hàn Băng Vương Triều, Mộc Linh Điện, Vọng Nguyệt Đình, đi trước Tam Thiên, quét sạch các thế lực khác ở bắc bộ. … Trong đại điện Thủy Linh Vương Triều ở bắc bộ Hồng Hoang.

"Chuyện gì vậy?

Ta dường như cảm thấy tâm thần bị một lớp bóng mờ che phủ, ngay cả tu luyện cũng không hiểu sao lại dừng lại." Thủy Linh đạo nhân lẩm bẩm.

Là người hóa hình từ bản nguyên tiên thiên thủy chi, tuy không có được Thủy Linh Châu, nhưng linh bảo tùy thân thực sự không ít.

Tay cầm một thanh cực phẩm tiên thiên linh bảo -- Chân Thủy Kiếm, thân mặc thượng phẩm tiên thiên linh bảo Cửu Thấm Bảo Y, trước ngực một tấm Tinh Thủy Hộ Tâm Kính, có thể nói là công

phòng nhất thể, nhiều năm tung hoành bắc bộ Hồng Hoang, chưa từng thất thủ, nhưng hôm nay không biết sao, phảng phất bị một luồng âm u bao phủ.

Lúc này, trên trời đột nhiên có một tiếng nổ lớn truyền đến, "Thủy Linh tiểu nhi!

Mau ra đây chịu chết!" Trong chốc lát, đại trận bao phủ trên không bị xé ra một lỗ hổng, vô tận huyết sát chi khí tràn vào, phảng phất trời đất sắp sụp đổ.

Chỉ thấy trong biển huyết sát cuồn cuộn xuất hiện một bóng người mặc đế bào đen, tay cầm một cây trường thương đen kịt, toàn thân tỏa ra sát khí.

"Không hay rồi!

Hung thú hoàng giả Thần Nghịch!" Mọi người thấy vậy, sắc mặt đại biến, lập tức lòng như tro tàn, hiểu ra, hôm nay không thoát được rồi.

Hung thú hoàng giả Thần Nghịch thực lực cường đại, lại có Tiên Thiên chí bảo Thí Thần Thương trong tay, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong lúc sơ sẩy cũng sẽ bị Thí Thần Thương làm tổn thương nguyên thần, huống chi là bọn lâu la này.

Lúc này, Thủy Linh đạo nhân cũng hiểu ra, thì ra là sát kiếp giáng xuống, khó trách âm u che khuất tâm thần, ngay cả tu luyện cũng toàn thân không thoải mái.

Chỉ thấy hắn lập tức bay ra nghênh đón, ở cách Thần Nghịch vạn dặm, lớn tiếng chất vấn: "Thần Nghịch, Thủy Linh Vương Triều của ta và hung thú của ngươi nước sông không phạm nước giếng, hành động hôm nay, có ý gì?" "Ha ha ha!" 100.

Thần Nghịch càn rỡ cười lớn: "Lũ kiến hôi, cũng xứng chất vấn

bản hoàng, ta hung thú hành sự cần gì phải giải thích với ngươi, Hồng Hoang đại địa cuối cùng sẽ là sân chơi của hung thú ta, các ngươi sinh linh chẳng qua là huyết thực của ta." Nghe vậy, Thủy Linh đạo nhân trợn mắt tức giận, lập tức lạnh giọng nói: "Một hung thú hoàng giả thật ngông cuồng, hôm nay bản tôn muốn xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì, nhị lang của ta, cùng hung thú huyết chiến đến cùng!

Giết!" Giọng nói vừa dứt, Thủy Linh đạo nhân không chút do dự, cực phẩm tiên thiên linh bảo Chân Thủy Kiếm trong tay bảo quang đại phóng, vô tận sát cơ hiện ra, một đạo kiếm khí bắn ra.

Chỉ là mục tiêu không phải Thần Nghịch mà là đại trận phía sau hắn, bởi vì đại trận đó đã vây khốn khu vực vạn dặm của Thủy Linh Vương Triều, nếu không phá được, e rằng hôm nay, tất cả mọi người sẽ trở thành thức ăn của hung thú.

Nhưng, một đạo kiếm khí rơi vào trên đại trận, lại như không khí, không hề gây ra tổn hại nào cho đại trận.

Cùng lúc đó, Thần Nghịch cầm Thí Thần Thương xông lên, cùng Thủy Linh đạo nhân chiến đấu thành một đoàn, kiếm khí, thương khí va chạm không ngừng.

"Giết a!" Ở dưới quan chiến, một đám người của Thủy Linh Vương Triều cũng không chịu yếu thế, biết hôm nay không chết thì ta cũng vong, bèn dốc toàn lực cùng hung thú giao tranh.

Trong một lúc, chém giết không ngừng, mỗi thời mỗi khắc đều có tu sĩ hoặc hung thú tử vong, sát khí, huyết sát chi khí bao phủ phương viên vạn dặm.

Ba trăm năm sau, cả Thủy Linh Vương Triều biến thành một biển xác núi máu, Thủy Linh đạo nhân toàn thân vết thương, nguyên thần thương thế thảm trọng, đã như đèn cạn dầu.

Nhìn những thuộc hạ tùy tùng đã bầu bạn với mình mấy lượng kiếp đều đã chết, nội tâm hắn tràn ngập cừu hận, trong một tiếng gầm giận dữ, hắn lao thẳng về phía Thần Nghịch.

"Ầm!" Trong một tiếng nổ lớn, hắn đã tự bạo.

Chỉ tiếc sau khói lửa tan đi, Thần Nghịch vẫn đứng yên tại chỗ như không có chuyện gì xảy ra, bởi vì Lục Đạo Chuyển Luân Bàn của Luân Hồi đã kịp thời bảo vệ hắn.

"Trạm tiếp theo!" Nhìn Thủy Linh Vương Triều đã bị hủy trong chốc lát trước mắt, Thần Nghịch vung tay, mang theo đám hung thú còn lại biến mất ở chân trời. … Đương nhiên, Tam Thiên cũng không nhàn rỗi, đang dẫn người tấn công U Ngư nhất tộc ở bắc bộ Hồng Hoang.

Là người do bản nguyên Bắc Minh sinh ra, Hồn U đạo nhân tuy linh bảo không ít, thực lực cũng không yếu.

Nhưng đối mặt với Thương Thiên và Thanh Thiên cũng là Đại La sơ kỳ, bị đánh cho không thể ngóc đầu lên được.

U Ngư tộc mất đi Hồn U đạo nhân, còn lại mấy tên bán bộ Đại La Kim Tiên, căn bản không chống đỡ được Quân Thiên là Đại La sơ kỳ.

Không đến trăm năm, U Ngư nhất tộc đã bị Quân Thiên tay cầm cực phẩm tiên thiên linh bảo Phong Hỏa Đài, thiêu rụi không còn một mảnh.

"Súc sinh, sao dám làm vậy!" Nhìn U Ngư tộc tan hoang trước mắt, Hồn U đạo nhân tức đến mức mắt muốn rỉ máu, đó đều là con cháu hậu đại của hắn a!

Ai ngờ Thương Thiên không giận mà còn cười: "Ha ha ha!

Đạo hữu cũng đi cùng một chuyến đi!" Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy một lá cờ lớn màu đen bao phủ phương viên vạn dặm, dưới sức

mạnh của thiên chi bản nguyên, tất cả đều bị hủy diệt thành hư vô.

Gần năm trăm năm, U Ngư nhất tộc dưới tay Tam Thiên tàn độc, triệt để bị hủy trong chốc lát, ngay cả trứng cá cũng không thoát khỏi lòng bàn tay. 101.

Dù vậy, Tinh Thần Cung của Tam Thiên cũng tổn thất không nhỏ, U Ngư nhất tộc là do bản nguyên Bắc Minh sinh ra, tiên thiên tự mang cực hàn chi lực, động một cái là nguyên thần phá diệt, bộ chúng của Tam Thiên không có tiên thiên linh bảo hộ thân căn bản không chống đỡ được loại công phạt này.

Ngược lại, nhân mã do Tứ Đại Thú Vương của hung thú hoàng triều dẫn đầu, một đường thông suốt không trở ngại, lần lượt tiêu diệt Hàn Băng Vương Triều và Mộc Linh Điện, Hàn Băng lão tổ, Cực Mộc đạo nhân tự bạo thân vong, cả bắc bộ chỉ còn lại một thế lực cuối cùng, Vọng Nguyệt Đình. … Tại nơi giao nhau giữa nam và bắc Hồng Hoang, trong Nguyệt Thần Cung của Thần Điện.

“Cái gì?

Hung thú đang công phạt Vọng Nguyệt Đình?” Vọng Thư có chút không dám tin hỏi, không ai biết Nguyệt Phách đạo nhân đã gia nhập dưới trướng nàng từ một vạn năm trước, trở thành một thành viên của Nguyệt Thần Cung.

Thần Điện tuy tập trung toàn bộ sức mạnh của Thần Đạo trên đại địa, nhưng về cơ bản đều là địa thần nhất mạch do Huyền Thiên đạo nhân thống soái.

Là tinh thần nhất mạch, nàng cũng nên thu thập một số sức mạnh, nếu không chỉ có địa thần một nhà độc đại, làm sao có thể được.

Nguyệt Phách đạo nhân có thể dẫn động thái âm chi lực tự nhiên trở thành lựa chọn tốt nhất, dưới sự sắp xếp của Vọng Thư, nàng đã

cố ý thu thập một lượng lớn sinh linh phù hợp với tinh thần.

“Nguyệt Thần điện hạ!

Hung thú dưới sự thống lĩnh của Thao Thiết vương giả, cùng với Phì Di, Hổ Giao, Bàn Hồ, Cổ Điêu bốn đại đầu lĩnh bán bộ Đại La, hung uy hách hách, đi đến đâu như vào chỗ không người.

Nếu không có viện quân, e rằng Nguyệt Phách đại nhân không chống đỡ được bao lâu!” Tín sứ của Vọng Nguyệt Đình vẻ mặt lo lắng nói.

Chương 84

Vọng Thư trầm tư một lúc, lập tức phân phó: "Tập hợp Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ, bản điện xuất chinh!" Vọng Nguyệt Đình là thế lực dưới trướng, dù vì công hay vì tư đều quyết không thể để bị hung thú tiêu diệt, nếu không thiên hạ rộng lớn, còn ai dám đầu quân cho Thần Điện.

"Vâng!" Thị tòng lập tức đi tập kết Nguyệt Hộ Vệ. 102.

Không bao lâu, dưới sự dẫn dắt của Vọng Thư, ba mươi vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ hóa thành nguyên hình, vô số cự lang phi nước đại trên bầu trời, không ngừng nghỉ lao tới Vọng Nguyệt Đình.

Cùng lúc đó, hành động liên hợp của hung thú và Tam Thiên, như một cơn bão quét qua cả bắc bộ Hồng Hoang, đúng như dự liệu, tất cả các thế lực Hồng Hoang đều chấn động.

Không ngờ hung thú lại có thế lực như vậy, chỉ trong vòng chưa đầy ngàn năm, đã triệt để quét sạch bắc bộ, quả thực khiến người ta kinh hãi.

Trong một lúc, vô số tiểu chủng tộc, thế lực sống ven biên giới bắc bộ, dắt díu gia đình, chạy trốn về bốn phương tám hướng, trong đó số người vào nam bộ là nhiều nhất, nhưng đều bị Phượng Hoàng nhất tộc thu nhận, vì yêu cầu của Thần Điện quá nghiêm ngặt.

Trong địa bàn Vọng Nguyệt Đình ở bắc bộ Hồng Hoang. 103.

"Các ngươi hung thú đừng quá càn rỡ, ta là đại tướng Nguyệt Phách dưới trướng Nguyệt Thần của Thần Điện, đây là thế lực của Nguyệt Thần, nếu lui đi, có thể bình an vô sự, nếu không sẽ khiến các ngươi thân tử đạo tiêu!" Nguyệt Phách đạo nhân nhìn bóng dáng hung

thú đen kịt trên trời, nghiêm nghị cảnh cáo.

Nhưng đáp lại hắn lại là tiếng cười khinh bỉ, hung thú vương giả Thao Thiết căn bản không quan tâm Nguyệt Thần hay không Nguyệt Thần, điên cuồng tấn công đại trận của Vọng Nguyệt Đình.

Ba trăm năm sau, đại trận bị phá, vạn sinh linh của Vọng Nguyệt Đình và hung thú triển khai cuộc chiến sinh tử, hai bên đao binh không ngừng, ngươi chết ta sống, sát cơ đại phóng.

Dù sinh linh Vọng Nguyệt Đình thực lực kinh người, nhưng đối mặt với đại quân hung thú số lượng đông đảo lại hung tàn, dần dần trở nên không chống đỡ nổi.

Ngay cả Nguyệt Phách đạo nhân cũng bị bốn đại đầu lĩnh bán bộ Đại La là Phì Di, Hổ Giao, Bàn Hồ, Cổ Điêu tấn công, trọng thương sắp chết.

Lúc này, hung thú vương giả Thao Thiết trên mặt lộ ra một nụ cười, đang chuẩn bị vung tay kết thúc trận chiến ở đây.

Nhưng trên bầu trời không xa đột nhiên xuất hiện một lượng lớn sinh linh khí tức cường đại, "Đông!

Đông!

Đông!" 104.

Một luồng tiếng bước chân nặng nề phá vỡ tiết tấu hiện trường, Nguyệt Thần Vệ do Nguyệt Thần Vọng Thư dẫn đầu đã kịp thời tới nơi.

Nhìn địa ngục trần gian máu chảy thành sông trước mắt, nhìn dân chúng của mình bị hung thủ tàn sát đến chín chết một sống, Vọng Thư triệt để phẫn nộ.

Lập tức sắc mặt lạnh đi, lạnh giọng nói: "Cho bản điện giết!" Chỉ

thấy sau lưng nàng, ba mươi vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ như ác thú thoát khỏi lồng ồ ạt xông lên, răng nanh lộ ra, toàn thân sát khí.

Những Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ này là những người có tu vi cao nhất trong cả Khiếu Nguyệt Thiên Lang nhất tộc, lại theo Nguyệt Thần Vọng Thư chinh chiến nhiều năm, thực lực kinh người, mỗi một người đều có tu vi Thái Ất Thần hậu kỳ.

Trong đó, ba trăm vị thiên phu trưởng toàn bộ là tu vi Thái Ất Thần đỉnh phong, ba mươi vị vạn phu trưởng toàn bộ là tu vi bán bộ Đại La Thần.

Toàn bộ đại quân hung thú, tuy số người lên đến ức vạn, nhưng thực tế có thể ra tay cũng chỉ có bốn đại đầu lĩnh bán bộ Đại La là Phì Di, Hổ Giao, Bàn Hồ, Cổ Điêu và một vương giả Đại La sơ kỳ Thao Thiết.

Vừa tiếp xúc, Khiếu Nguyệt Thiên Kỵ như vào chỗ không người, đi đến đâu, thây chất thành núi, khắp nơi là thi thể hung thú tan tác, khiến người ta sinh lòng khiếp sợ.

"Aooo!" Giết đến hăng, Khiếu Nguyệt Thiên Lang không nhịn được hú dài một tiếng, lập tức, vô số hung thú có mặt bị dọa cho kinh hoảng thất thố, khắp nơi chạy trốn.

Điều khiển Hồng Hoang kiêng kỵ nhất ở hung thú nhất tộc, không gì khác ngoài việc có thể hấp thu sát khí để tăng cường bản thân, nhưng Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ bản thân đại diện cho đội ngũ chinh phạt mạnh nhất của Nguyệt Thần, không những có thể hấp thu hung sát chi khí, mà còn có thể hấp thu Chu Thiên Tinh Thần chi lực.

Như vậy, ưu thế của hung thú trước mặt Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ không đáng một đồng, chỉ thấy ba mươi vạn con cự lang trán có ấn trăng, toàn thân đẫm máu, mắt lộ hung quang, giơ tay nhấc chân, hung thú chết vô số, hiện trường như quỷ thần tàn sát, khủng bố. …

“Aooo!” Ở giữa chiến trường Vọng Nguyệt Đình, Khiếu Nguyệt Thiên Lang không ngừng chém giết, thỉnh thoảng phát ra tiếng hú dài, Chu Thiên Tinh Thần chi lực trên trời không ngừng rơi xuống, gột rửa thân thể chúng, dưới sự giao dung của hung sát chi khí, chúng trở nên ngày càng cường hãn.

Khí tức do ba mươi vạn cự lang Thái Ất Thần hậu kỳ tỏa ra khủng bố vô cùng, quét qua phương viên mấy vạn dặm, xông thẳng lên trời.

Chỉ thấy ấn trăng trên trán những Khiếu Nguyệt Thiên Lang kia tỏa ra ánh trăng mông lung, ba mươi vạn như một thể thống nhất, tựa như một vầng trăng khuyết, càn quét trong đám hung thú, sát lục vô số, đi đến đâu tiếng kêu la thảm thiết không dứt bên tai.

“Khốn kiếp!” Hung thú vương giả Thao Thiết vốn đang ngồi chờ thắng lợi, thấy vậy, lửa giận bùng lên, trong nháy mắt hóa thành nguyên hình mấy vạn trượng.

Lập tức, một con hung thú khủng bố thân dê mặt người, mắt ở dưới nách, răng hổ vuốt người, đầu to miệng lớn, toàn thân bao quanh vô tận huyết sát chi khí xuất hiện ở trung tâm chiến trường.

Hung thú vương giả Thao Thiết đã hoàn toàn bị Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ chọc giận, một đôi mắt lớn như đấu tràn ngập sát ý và vẻ âm trầm, lập tức, sát khí dưới chân chấn động, như cuồng phong sấm sét lao về phía Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ, ý đồ tiêu diệt đám ‘người đầu chó’ này.

“Súc sinh đáng chết, lại dám chống lại hung thú nhất tộc của ta!

Quả thực chết không đáng tiếc!” Hung thú vương giả Thao Thiết lộ ra nụ cười dữ tợn, một thân lông bờm bị gió thổi loạn, lộ ra khuôn mặt khủng bố đó, khiến người ta sinh lòng khiếp sợ.

Nhưng Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ không hề động đậy, vẫn tiếp

tục công sát đại quân hung thú, đi đến đâu, tay chân gãy lìa, máu chảy thành sông.

"Ầm!" Lúc này, một đôi vuốt lớn của hung thú vương giả Thao Thiết đập vào thân Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ, dấy lên một cơn bão khủng bố, vô số hung thú xung quanh hoàn toàn bị xé nát, ngay cả xương cũng không còn.

Đáng tiếc, hung thú vương giả Thao Thiết căn bản không làm tổn thương được Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ, "Gầm!!" ngược lại còn bị người ta gầm một tiếng đánh bay.

Đùa à!

Tập trung ba mươi vạn tu sĩ Thái Ất hậu kỳ, lại có ba trăm Thái Ất đỉnh phong, ba mươi bán bộ Đại La dẫn đầu, toàn bộ Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ dưới sự giao dung của quân trận, tựa như một thể, khí thế sánh ngang Đại La hậu kỳ, sao có thể bị một Thao Thiết Đại La sơ kỳ nhỏ bé làm tổn thương.

"Ầm!" Ngay khi Thao Thiết chuẩn bị tung đại chiêu, một cây trường mâu của Vọng Thư trong nháy mắt đã đánh bay nó ra ngoài, hư không xung quanh vỡ nát, vạn vật tan biến, chỉ có ở giữa một luồng khí tức phượng lâm thiên hạ mãi không tan đi.

Chư thiên tinh thần, nhật nguyệt vi tôn, thái dương vi hoàng, thái âm vi hậu, sao có thể không khiến vạn vật thần phục, chúng sinh quỳ bái.

Chỉ thấy hung thú vương giả Thao Thiết thân dê mặt người, mắt ở dưới nách, răng hổ vuốt người, toàn thân da thịt nứt toác, máu tươi thuận theo lông bờm chảy xuống, vẻ chật vật không tả xiết.

"A a!

Súc sinh nhỏ bé, rốt cuộc ai cho ngươi lá gan, dám động đến

người của bản điện!" Vọng Thư đứng trên cao, nhìn xuống Thao Thiết, vẻ mặt khinh bỉ.

Dù trong lòng hung thú vương giả Thao Thiết vô cùng phẫn hận, nhưng vẫn cố nhịn không phát tác, bởi vì nó phát hiện người phụ nữ trước mắt tuyệt đối không phải là người nó có thể đối phó.

Hung thú trên chiến trường bên cạnh nhìn thấy lão đại bị hành, đều ngây người, ngay cả mấy hung thú đầu lĩnh khác: Phì Di, Hổ Giao, Bàn Hồ, Cổ Điêu cũng ngẩn ra.

"A!!

Mau chạy!

Chương 85

Lại có người đến rồi!" "Ngay cả Thao Thiết cũng bại, không đánh lại đâu, mau chạy đi!" "Đám người này rốt cuộc là thần thánh phương nào, sao lại khủng bố như vậy?" Lúc này, trong lãnh địa vạn dặm của Vọng Nguyệt Đình, thi thể hung thú rải rác khắp nơi, máu tươi nhuộm đỏ đại địa, huyết tinh ngút trời, ba mươi vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ như vào chỗ không người, bảy lần vào bảy lần ra, qua lại tàn sát.

Đại quân hung thú vốn đông như kiến, hiện tại chỉ còn lại lác đác vài tên, cùng với sự thảm bại của hung thú vương giả Thao Thiết, ngay cả ý chí kháng cự cuối cùng cũng tan biến.

Đám Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ này thực sự quá khủng bố, ba mươi vạn Thái Ất Thần hậu kỳ tạo thành chiến trận, hồn nhiên nhất thể, phát huy ra tu vi Đại La hậu kỳ, quả thực không ai địch nổi!

"Vọng Thư!

Ngươi dám làm tổn thương ta, hoàng của ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!" Thao Thiết đầy vết thương gầm lên.

"Súc sinh, chết đến nơi còn mạnh miệng, Thần Nghịch có ở đây, bản điện lại có gì phải sợ!" Vọng Thư mặt lạnh như sương, cực phẩm tiên thiên linh bảo Tinh Nguyệt Trường Mâu trong tay sát khí đại phóng, mạnh mẽ vung lên, "Bốp!" lập tức đánh bay hung thú vương giả Thao Thiết ra ngoài.

"Khốn kiếp!

Con tiện…" Thao Thiết lớn tiếng gầm giận.

Ai ngờ lời nói lại chọc giận Nguyệt Thần Vọng Thư, khuôn mặt

xinh đẹp trong nháy mắt âm trầm xuống, lập tức Tinh Quang Trường Mâu một kích tuyệt sát, chỉ thấy thi thể của hung thú vương giả Thao Thiết bị chia làm hai, cái đầu thú dữ tợn đó bị xiên trên mũi mâu, máu còn đang nhỏ giọt!

"Aooo!" Ba mươi vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ thấy lão đại uy vũ như vậy, lập tức không nhịn được ngửa mặt lên trời hú dài, tay chân càng thêm nhanh nhẹn sát lục hung thú.

Ngược lại, phe hung thú, ngay cả vương giả cũng đã chết, sao có thể không bi thương, đâu còn sức phản kháng, như cừu non chờ bị làm thịt, đứng yên tại chỗ chờ chết. … Cùng lúc đó, trong đại bản doanh hung thú hoàng triều ở bắc bộ. 105.

Thần Nghịch, Luân Hồi, Thương Thiên và đám người tụ tập một chỗ, vui vẻ hòa thuận!

"Chúc mừng hai vị đã chiếm được Thủy Linh Vương Triều, bắc bộ thống nhất chỉ còn là vấn đề thời gian." Thương Thiên chắp tay chúc mừng.

Thần Nghịch mỉm cười đáp lại: "Ha ha ha!

Đồng hỷ đồng hỷ, đa tạ ba vị đạo hữu đã hết lòng ủng hộ, U Ngư tộc mới có thể nhanh chóng bị tiêu diệt như vậy!" "U Ngư tộc nhỏ bé, không đáng nhắc đến!

Không đáng nhắc đến!" Thương Thiên phất phất tay, khiêm tốn nói, nhưng ai cũng nhìn ra vẻ vui mừng trong mắt hắn.

Dù những địa bàn này cuối cùng đều rơi vào tay hung thú, nhưng Tam Thiên đã công phá cả U Ngư nhất tộc, lấy được không ít đồ tốt, thiên tài địa bảo nhiều như lông trâu, thực lực tăng mạnh, sao có thể không phấn khích!

Lúc này, Thanh Thiên bên cạnh đột nhiên mở lời hỏi: "Hai vị đạo

hữu, nay các thế lực lớn ở bắc phương đều đã bị tiêu diệt, những kẻ còn lại không đáng lo ngại, có phải nên mời quý quân xuất binh đông bộ, trợ giúp chúng ta chiếm lĩnh lãnh thổ đông bộ Hồng Hoang không?" Trong ba người Tam Thiên ngồi đây, hắn là người cẩn thận nhất, nay các thế lực có thể ngăn cản hung thú ở bắc bộ đều đã bị diệt, Thần Nghịch lại truyền âm cho tất cả hung thú Hồng Hoang, bảo chúng toàn bộ tiến về bắc bộ, có thể thấy dã tâm của hung thú lớn đến mức nào.

Nếu không nhanh chóng theo kế hoạch đã định, để Tam Thiên chiếm được đông bộ, e rằng lúc đó, chỉ làm áo cưới cho người khác.

"Thanh Thiên đạo hữu nói rất phải, chỉ là chúng ta vẫn chưa hoàn toàn bình định bắc phương, nhiều lần chinh chiến, thực lực có nhiều tổn thất, lúc này xuất binh quả thực không phải thời cơ tốt nhất, nếu gây ra sự cảnh giác của các thế lực khác ở Hồng Hoang, lúc đó chỉ là đánh rắn động cỏ, há chẳng phải được không bù mất sao." Hung thú hoàng giả Luân Hồi lập tức đáp lời.

Nghe vậy, Tam Thiên trong nháy mắt sắc mặt đột biến, âm trầm như mây đen dày đặc, chẳng phải đang nói xạo sao?

Thần Nghịch thấy sắc mặt Tam Thiên không ổn, bèn mở miệng giải thích: "Đạo hữu không cần phải vội, chúng ta đều đã lập lời thề, lẽ nào Hung Thú hoàng triều của ta lại lừa gạt đạo hữu hay sao." "Chỉ là hiện tại đại chiến vừa kết thúc, thế lực song phương đều có tổn thất, chúng ta tạm thời nghỉ ngơi một lát, đợi ta tập hợp toàn bộ hung thú trong Hồng Hoang lại rồi sẽ xuất binh, một lần hành động chiếm lấy vùng đông bắc, làm căn cơ cho đạo hữu, thấy thế nào?" Nghe những lời này, Tam Thiên cũng đành chịu, lại không thể trở mặt với Thần Nghịch ngay tại chỗ, chỉ có thể gật đầu, giả vờ đồng ý, rồi rời khỏi nơi đóng quân của Hung Thú hoàng triều.

Đợi đến khi về tới Tinh Thần Cung mới biết, Hung Thú hoàng triều trong lúc tiến công U Ngư tộc đã tiện tay tiêu diệt rất nhiều thế lực ở phương bắc, hiện tại ba phần tư lãnh thổ của toàn bộ phương bắc đều nằm trong tay hung thú.

So với sự căm hận đối với hung thú, các thế lực Hồng Hoang càng căm hận Tam Thiên hơn, hận không thể ăn thịt lột da bọn họ.

"Khốn kiếp!

Lũ hung thú chết tiệt dám lừa gạt ta!" Thương Thiên lửa giận ngút trời, sắc mặt tái xanh.

Quân Thiên tính tình nóng nảy liền lớn tiếng nói: "Đại ca!

Nhịn cái quái gì nữa!

Xử tên Thần Nghịch chết tiệt đó, xem thử rốt cuộc là xương cốt hung thú cứng, hay là đao của Tinh Thần Cung chúng ta sắc bén hơn." "Không được!

Đã kết minh, nếu chúng ta xé rách mặt trước, chỉ có được không bù nổi mất." Thanh Thiên bên cạnh khuyên can.

Dù Thương Thiên tức giận, nhưng vẫn chưa bị cơn giận làm choáng váng đầu óc, liền gật đầu nói: "Nhị đệ nói có lý, sự đã đến nước này, chỉ có thể tiếp tục đi tiếp, chỉ cần chúng ta chiếm lĩnh được phía đông, có được một phần năm địa bàn Hồng Hoang, khí vận tăng mạnh, ắt sẽ kéo theo tu vi tăng tiến." "Đến lúc đó, Thần Nghịch, Luân Hồi thì đã sao, ngay cả Hoàng Thiên chúng ta cũng không cần phải e dè, giết hết cả lũ, chúng sinh Hồng Hoang thì liên quan gì đến ta!" "Nhưng…" Quân Thiên có vẻ do dự.

"Tam đệ!" Thương Thiên lạnh giọng nói: "Chuyện lần trước, chúng ta quả thật đã bị Thần Nghịch gài một vố, nhưng Thiên Đạo luân hồi, báo ứng không sai, hung thú muốn xưng bá Hồng Hoang,

cũng phải xem Tinh Thần Cung ta có đồng ý hay không.

Nếu Thần Nghịch làm loạn, vậy thì phương bắc này, ta thà từ bỏ, giao cho các thế lực khác ở Hồng Hoang, để bọn chúng và hung thú đánh nhau một mất một còn, xem cuối cùng ai là người chịu thiệt." Đúng vậy!

Biết rằng đã lỗ vốn, mất cả địa bàn, lại trở thành kẻ thù chung của Hồng Hoang, nhưng mọi chuyện đã không thể cứu vãn.

Đã sai, vậy thì sai lại càng thêm sai, mượn uy của hung thú, tắm máu phía đông, triệt để khống chế mảnh đất Hồng Hoang này, năm tháng duy ngã độc tôn, kẻ phản kháng giết không tha!

Từ xưa đến nay, Hồng Hoang cường giả vi tôn, kẻ thắng làm vua, âm mưu quỷ kế đầy rẫy, nhưng trước thực lực tuyệt đối thì tất cả đều là công cốc vô ích. … Cùng lúc đó, Thần Nghịch và Luân Hồi vốn đang đắc ý vì âm mưu thành công lại nhận được một tin tức, khiến bọn họ hoàn toàn không vui nổi.

"Khải bẩm ngô hoàng, vừa rồi, mệnh bài của Thao Thiết đại vương đã vỡ nát." Thuộc hạ canh giữ Sinh Tử Các đột nhiên bẩm báo.

"Cái gì?

Thao Thiết vậy mà đã chết?" Thần Nghịch không dám tin hỏi lại, đó chính là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, toàn bộ Hồng Hoang chẳng có mấy người có thể chống đỡ, sao lại chết được.

Ngược lại, Luân Hồi thần sắc vô cùng bình tĩnh, lập tức nói: "Tình hình cụ thể ra sao, mau nói!" "Vâng!" Thuộc hạ hung thú tiếp tục nói: "Bẩm báo ngô hoàng, mấy phút trước, Sinh Tử Các của chúng ta phong vân đại biến, hơn ngàn mệnh bài ngọc của Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ đều vỡ nát, số mệnh bài vỡ nát của tu sĩ Thái Ất trung kỳ, sơ kỳ và Kim Tiên lên đến hàng chục triệu, ngay cả Thao Thiết đại

vương cũng không ngoại lệ." Nghe vậy, Thần Nghịch và Luân Hồi hiểu ra, tuyệt đối là đạo quân do Thao Thiết suất lĩnh đã gặp phải cường địch, cho nên tổn thất mới thảm trọng như vậy.

Hung Thú hoàng giả Luân Hồi toàn thân pháp lực dâng trào, lấy ra Lục Đạo Chuyển Luân Bàn, hai tay liên tục đánh ra pháp ấn, bên trong đại điện, vô số hình ảnh hiện ra, cuối cùng dừng lại ở cảnh tượng trước khi Thao Thiết chết.

Nhìn thân ảnh tuấn tú lạnh lùng cầm trường mâu kia, trên mặt Thần Nghịch và Luân Hồi hiện lên một tia cừu hận.

"Vọng Thư chết tiệt, Thần Điện chết tiệt, sao dám lừa gạt ta như vậy!" Ngay lập tức, sát khí của Thần Nghịch chấn động, thân hình nháy mắt biến mất khỏi đại điện, Luân Hồi bên cạnh cũng theo sát phía sau. … Bên trong lãnh địa Vọng Nguyệt Đình rộng hàng chục triệu dặm ở phương bắc Hồng Hoang, ba mươi vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ phối hợp với trăm vạn Nguyệt Thần Vệ đã tiêu diệt toàn bộ hơn ức vạn hung thú, ngay cả Hung Thú Vương Giả Thao Thiết, cùng các thủ lĩnh hung thú Phì Di, Hổ Giao, Bàn Hồ, Cổ Điêu cũng không thoát khỏi kiếp nạn.

Năm cái đầu lâu dữ tợn bị đóng trên ngọn núi cao nhất trong Vọng Nguyệt Đình, sát khí lượn lờ, máu tươi từng giọt từng giọt chảy xuống, khiến người ta nhìn mà rùng mình.

"Điện hạ!

Chúng ta tiếp theo phải làm gì?" Nguyệt Phách đạo nhân đột nhiên hỏi.

Chương 86

Vọng Thư nhìn những Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ đang tiếp tục thu dọn chiến trường, nhàn nhạt nói: "Bảo những người còn sống sót dưới trướng, toàn bộ di chuyển đến Nguyệt Thần Cung của ta, ngay hôm nay, gia nhập dưới trướng bản điện." "Tuân lệnh!" Nguyệt Phách lập tức lĩnh mệnh, vội vàng đi xuống triệu tập thuộc hạ, tuy trong trận chiến với hung thú đã chết và bị thương rất nhiều, nhưng những sinh linh tầng thấp như Huyền Tiên, Thiên Tiên cơ bản đều được bảo toàn, số lượng lên đến hàng chục triệu.

Những người này đều là tín đồ trung thành nhất dưới trướng Nguyệt Thần, dù sao cả một Thái Âm Tinh rộng lớn như vậy, chỉ có mỗi Khiếu Nguyệt Thiên Lang tộc và Nguyệt Thỏ nhất tộc, không khỏi quá cô đơn.

Sau khi Nguyệt Phách rời đi, trong hai mắt Vọng Thư lần lượt hiện ra hư ảnh của một cái bàn và một cuốn sách, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng, lẩm bẩm: "Thần Nghịch, bản điện chờ ngươi đến chiến." Từ ba nguyên hội trước, được Thần chủ Hoàng Thiên ban cho cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Hồn Thiên Sách, cùng với Diễn Thiên Bàn tương hỗ lẫn nhau, Tiên Thiên Tử Vi Đấu Số tiến cảnh thần tốc, tu vi nguyên thần không ngừng đột phá, lại thêm vô tận thiên tài địa bảo vun đắp, tu vi đã đạt đến Đại La Thần hậu kỳ.

Nhìn khắp cả Hồng Hoang, người có thể địch lại nàng cũng chỉ có Dương Mi đạo nhân, đương nhiên, những vị đang ở Hỗn Nguyên cảnh trong Thần Điện như Huyền Thiên Thần Vương, Âm Dương Đại Gấu Trúc, và cả Thần chủ Hoàng Thiên, đều có thể bỏ qua.

Cho nên, hiện tại nàng đặc biệt muốn cùng Thần Nghịch, kẻ được

gọi là một trong ngũ cường Hồng Hoang, đánh một trận, xem xem rốt cuộc ai mới là cường giả chân chính của Hồng Hoang.

Uy danh của Nguyệt Thần sẽ theo trận chiến này mà triệt để truyền khắp Hồng Hoang, thu hút vô số tín đồ trung thành, cung cấp tín ngưỡng chi lực cho nàng, từ đó nhanh chóng ngưng tụ Thần Đạo quyền hành và Thần Tọa, tiến quân trở thành vị Thần Vương thứ ba của Thần Điện.

Cùng lúc đó, tin tức về biến động lớn ở phương bắc Hồng Hoang cũng đã truyền đi khắp đại địa. … Tại một tòa thủy điện dưới đáy Bắc Hải, chính là nơi đóng quân của Cửu Đầu U Xà nhất tộc.

"Tiêu diệt U Ngư tộc?" U Tuyền đạo nhân lớn tiếng gầm lên, y cũng là một Tiên Thiên sinh linh sinh ra ở Bắc Minh, căn nguyên không hề thua kém Hồn U đạo nhân.

Từ khi Hồn U đạo nhân thành lập U Ngư nhất tộc ở vùng ven biển phía bắc, U Tuyền đạo nhân cũng đã thành lập Cửu Đầu U Xà nhất tộc ở trung tâm Bắc Hải, tự xưng là U Tuyền lão tổ, tranh đoạt với đối phương.

"Tộc trưởng!

Không chỉ U Ngư tộc, tất cả các thế lực ở vùng ven biển phía bắc đều bị tàn sát sạch sẽ, Hung Thú hoàng triều liên hợp với Tinh Thần Cung, thanh trừng toàn bộ đại địa phương bắc." Tộc nhân Cửu Đầu U Xà bên dưới bẩm báo.

"Cái gì?" Sắc mặt U Tuyền lão tổ đại biến, Tam Thiên điên rồi sao?

Lại dám bất chấp thiên hạ, hợp tác với hung thú.

"Tộc trưởng, hiện tại trừ Vọng Nguyệt Đình ra, toàn bộ phương bắc không còn thế lực nào khác, vô số sinh linh đang chạy trốn đến

những nơi khác, nghe nói Vọng Nguyệt Đình hiện tại cũng đang bị Hung Thú Vương Giả Thao Thiết dẫn người vây công." Tộc nhân Cửu Đầu U Xà kia tiếp tục nói.

U Tuyền lão tổ lập tức phân phó: "Bảo tộc nhân, tất cả trở về nơi đóng quân, tuyệt đối không được phép đến đại địa phương bắc, kẻ trái lệnh giết không tha!" Giờ phút này, ngoài việc thu hẹp thế lực, co đầu làm rùa, e rằng không còn cách nào khác.

"Vâng!" Tộc nhân Cửu Đầu U Xà bên dưới vội vàng đi xuống truyền lệnh.

Không chỉ U Tuyền lão tổ làm như vậy, tất cả các thế lực tiếp giáp với đại địa phương bắc Hồng Hoang đều ban hành mệnh lệnh tương tự, không ai muốn đối đầu trực diện với hung thú. … Bên trong Thái Cực hoàng triều ở phía đông Hồng Hoang.

"Lũ hung thú chết tiệt, Tam Thiên chết tiệt, lại có thể ti bỉ như vậy!

Chỉ tiếc cho Thủy Linh hiền đệ trúng gian kế, thân tử đạo tiêu." Thái Cực lão tổ giận dữ nói.

Y và Thủy Linh đạo nhân là bạn bè thân thiết, thái cực sinh vô cực, động cực sinh tĩnh, tĩnh sinh âm, hợp với đạo nghĩa của nước là lợi cho vạn vật mà không tranh giành.

Thêm vào đó, thế lực của hai người, một ở phía bắc, một ở phía nam, không có xung đột lợi ích, tự nhiên càng dễ nói chuyện hơn.

Nếu không phải Thái Cực đạo nhân chỉ có tu vi Đại La trung kỳ, dù có Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ cũng chỉ ngang ngửa Thần Nghịch, e rằng y đã không nhịn được mà đánh tới tận cửa.

Nhưng hiện tại chỉ có thể nén mối hận này trong lòng, đợi ngày sau, khi vạn tộc cùng nhau phạt hung thú, sẽ giết cho chúng không còn

một mảnh giáp.

Tại Ngọc Kinh Sơn cách Thái Cực hoàng triều không xa, trong đôi mắt Hồng Quân lão tổ huyền quang lấp lóe, trên đỉnh đầu một vòng ngọc điệp tàn khuyết không ngừng tỏa ra đạo vận.

Trong nháy mắt, hai mắt trở nên trong suốt, thở ra một hơi dài, ý vị sâu xa nói: "Lượng kiếp cuối cùng cũng đến, đại chiến vạn tộc sắp bắt đầu, Tiên Thiên sinh linh và hung thú thế bất lưỡng lập, ngay cả Thiên Đạo cũng đã phát ra cảnh báo chỉ dẫn, xem ra bản đạo cũng nên xuất thế rồi." Là một trong những ứng cử viên của Thiên Đạo, y đã bế quan tu luyện từ vô số nguyên hội trước, tĩnh tụng Hoàng Đình, chỉ đến hôm nay thiên cơ mới hiện ra cảnh báo.

Bất đắc dĩ phải tuân theo chỉ thị, xuất quan liên hợp với vạn tộc Hồng Hoang, để Tiên Thiên sinh linh đối chiến với hung thú, triệt để giải quyết căn nguyên của lượng kiếp này, mới có thể thành Hỗn Nguyên.

Đúng như dự đoán của mọi người, trận đại chiến đẫm máu dấy lên ở phương bắc Hồng Hoang, còn hung mãnh hơn bất kỳ lần nào trước đó.

Hung sát chi khí trong thiên địa ngưng kết thành thực thể, phủ lên một tầng bóng tối, đặc biệt là khi vô số sinh linh phương bắc chạy trốn đến khắp nơi, dần dần, những việc làm của Hung Thú hoàng triều và Tam Thiên đã truyền đi khắp nơi.

Trong nhất thời, vô số Tiên Thiên sinh linh mắng chửi không ngớt, nhiều người càng hận đến tận xương tủy.

"Thủy Linh vương triều trước nay không tranh đoạt, lại rước lấy đại họa ngập trời như vậy, hàng nghìn tỷ sinh linh đều hóa thành oan hồn, máu tươi nhuộm đỏ cả phương bắc, thật quá thảm." Một con chim hoàng điểu tu vi Kim Tiên ở Hồng Hoang cảm thán.

Tu sĩ bên cạnh cũng phụ họa: "Đều tại Tam Thiên kia, thân là Tiên Thiên sinh linh, lại đi trợ trụ vi ngược, quả thực tội đáng muôn chết!" "Không sai!

Tam Thiên đáng chết!" 106.

Mọi người nhao nhao phụ họa.

Bị cuộc tàn sát ở phương bắc kích động, vô số sinh linh đổ xô về vùng tứ hải, phảng phất như chỉ có ở hải ngoại yên bình, mới có thể trốn thoát khỏi kiếp nạn này.

Chỉ có sinh linh của Thần Điện là không hề quan tâm, hung thú có mạnh đến đâu, cũng không mạnh bằng tam đại Thần Quân của Thần Điện, chục triệu tu sĩ Thái Ất đủ để dạy chúng cách làm người lại từ đầu.

Chỉ là, các chủng tộc và thế lực khác không thể tránh khỏi, áp lực tăng mạnh, đặc biệt là Phượng Hoàng tộc ở phía nam Hồng Hoang, Kỳ Lân tộc ở trung bộ, và Long tộc ở phía đông, đều thu hẹp địa bàn, bế quan tu luyện, chỉ để có thể chống lại cuộc tấn công của hung thú. … Đúng lúc chúng sinh Hồng Hoang đang kinh hoảng thất thố, thì vị Tiên Thiên đệ nhất Thần, thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn Hoàng Thiên Thần chủ, lúc này lại đang ở trong vực sâu vô tận dưới chân núi Bất Chu.

"Phù!

Sảng khoái!

Thần thể cuối cùng cũng đạt đến Hỗn Nguyên sơ kỳ đỉnh phong, chẳng bao lâu nữa có thể đột phá Hỗn Nguyên trung kỳ, cường độ sánh ngang thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo." Hoàng Thiên thở ra một hơi dài, cảm thấy toàn thân thư thái.

Lần trước ở Thiên Đình đột phá nguyên thần lên Hỗn Nguyên,

triệt để trở thành Thần Vương cảnh, hắn phát hiện tu vi nhục thân của mình dường như đã dừng lại ở Hỗn Nguyên sơ kỳ khá lâu.

Vì vậy, hắn không ngừng tìm nơi luyện thể, nhưng thiên lôi địa hỏa ở nơi giao giới giữa đại địa và tinh không giúp ích quá ít, Hỗn Độn lại quá nguy hiểm, hắn cũng không dám đi.

Loay hoay cả buổi, cuối cùng mới tìm được bảo địa là núi Bất Chu, ai cũng biết, cột trời của Hồng Hoang là Bất Chu, do xương sống của Bàn Cổ hóa thành.

Nhưng rất ít người biết, núi Bất Chu trấn áp toàn bộ những cảm xúc tiêu cực của thế giới Hồng Hoang, khi khai thiên, oán hận chi khí, tà khí của ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm Hỗn Độn sinh linh đều bị Bàn Cổ dùng chính xương sống của mình trấn áp, hóa thành vực sâu vô tận.

Còn những hung thú tàn sát ngang dọc trên đại địa, chẳng qua chỉ là những mảnh vụn, chủ thể là do Tiên Thiên sát khí ngưng tụ mà thành.

Quả nhiên, sau khi hắn đến, phát hiện nơi này không ngừng sản sinh ra sát khí, trọc khí, cực kỳ thích hợp để luyện thể, khó trách nhục thân của Thập Nhị Tổ Vu lại cường hãn như vậy.

Cùng với việc không ngừng hấp thu sát khí, thần thể của hắn cũng không ngừng được ngưng luyện, một số tạp chất liên tục bị bài trừ ra ngoài, tu vi nhục thân đạt đến Hỗn Nguyên sơ kỳ đỉnh phong, chỉ còn cách Hỗn Nguyên trung kỳ một lớp cửa sổ giấy cuối cùng.

Điều khiến hắn không ngờ tới là, sát khí ở đây có lẽ đã dung hợp với oán khí của Ma Thần, lại sinh ra đặc tính khác lạ, chủ động xâm nhập vào nguyên thần của hắn.

Chương 87

Đáng tiếc, nguyên thần của Hoàng Thiên không chỉ ẩn trong Thần cách, giấu trong Thần hỏa, mà còn có Thần Đạo quyền hành ở bên, Thần Tọa hộ thân.

Ngược lại, dưới sự hấp dẫn của Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, sát khí trong vực sâu không ngừng bị nguyên thần hấp thu luyện hóa, Thần Tọa vốn có chút hư ảo cũng trở nên ngày càng ngưng thực, đều đạt đến trình độ Thần Vương hậu kỳ, quả thực không thể tin nổi.

Cũng có nghĩa là, Hoàng Thiên hiện tại chỉ cần triệu hồi Thần Tọa, là có thể dẫn động thiên địa thần lực, phát huy ra tu vi sánh ngang Hỗn Nguyên hậu kỳ.

Không biết đã qua bao lâu.

"Ầm!" Chỉ thấy nhục thân Hoàng Thiên nháy mắt đột phá lên Hỗn Nguyên trung kỳ, cường độ sánh ngang thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, sát khí vực sâu nơi đây đã không thể cung cấp cho hắn nhiều sự trợ giúp nữa.

Trong thời gian ngắn như vậy, nhục thân và nguyên thần đều đột phá lên Hỗn Nguyên, đích thực là song tu Thần Vương, muốn tiếp tục tiến bộ, trong thời gian ngắn, chắc chắn là không thể.

Vì vậy, hắn duỗi người một chút, triệu hồi Thập Nhị Phẩm Tịnh Hóa Bạch Liên trong tay, tịnh hóa toàn bộ vực sâu vạn trượng gần mặt đất nhất một lần, ít nhất trong một nguyên hội, nơi này không thể bị sát khí lấp đầy nữa.

Nhìn bóng tối vô biên vô tận bên dưới, Hoàng Thiên bất giác hạ thấp độ cao, từng bước một đi xuống.

Truyền thuyết rằng bên dưới Bất Chu chính là Bàn Cổ Thần Điện, trấn áp vực sâu vô tận, để ổn định đại địa Hồng Hoang, cho nên hắn muốn tận mắt nhìn thấy tòa Bàn Cổ Điện được mệnh danh là Tiên Thiên chí bảo thần bí nhất, đương nhiên càng muốn xem Thập Nhị Tổ Vu không kính quỷ thần, chỉ tôn Bàn Cổ là như thế nào.

Còn về mọi chuyện xảy ra bên ngoài, Hoàng Thiên đều không biết, vì ở đây, sát khí đã che lấp mọi thiên cơ, bất kể là ai cũng không thể biết được chuyện gì xảy ra dưới vực sâu, trừ phi tu vi của người đó vượt qua Thiên Đạo cảnh.

Càng đi sâu càng kinh khủng, sát khí ở tầng dưới của vực sâu gần như đã ngưng kết thành thực thể, xuất hiện đủ loại linh thể hư chất, tác động trực tiếp lên nguyên thần.

Ngay cả Hoàng Thiên, Thần chủ có cả nhục thân và nguyên thần đều ở Hỗn Nguyên, cũng không thể không triệu hồi linh bảo hộ thân, đỉnh đầu là Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, chân đạp Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, tay cầm Tiên Thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm, quả thực là vũ trang đến tận răng.

Đi được khoảng ba nghìn năm, đột nhiên, trong vực sâu xuất hiện một luồng ánh sáng, chiếu rọi cả nghìn trượng xung quanh.

"Kia là cái gì?" Hoàng Thiên kinh ngạc nhìn quang ảnh màu tím kia, bên trong lờ mờ có hình người.

Hắn không nhịn được vung Tiên Thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm trong tay, tức thì một đạo Hỗn Độn sát khí bắn ra, lao về phía bóng người màu tím đó.

"Ầm!" Kèm theo một tiếng nổ lớn, Hỗn Độn sát khí và bóng người màu tím giao nhau, gây ra một vụ nổ dữ dội, cơn bão quét sạch sát khí trong vòng vạn trượng.

Phải biết rằng Tiên Thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm trong tay Hoàng Thiên có thể phát huy ra thực lực Hỗn Nguyên đỉnh phong, lại bị bóng người màu tím trước mắt dễ dàng đánh tan, rốt cuộc tu vi của bóng người đó là bao nhiêu mà lại kinh khủng đến vậy.

Trong lúc Hoàng Thiên còn đang khó hiểu, đột nhiên bóng người đó quay lại, lại là một tráng hán đầu rồng thân người, tay cầm cây búa lớn.

"Ngươi là ai, sao dám làm càn ở đây?" Tráng hán đột nhiên mở miệng nói.

Nhìn thân ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, Hoàng Thiên có chút không dám tin hỏi: "Ngài… ngài là Bàn Cổ đại thần?" Dù không nghe ra giọng nói, nhưng tráng hán trước mắt, giống hệt với hình tượng Bàn Cổ được chiếu rọi trong đầu của vô số Tiên Thiên sinh linh Hồng Hoang, khiến hắn có chút bối rối.

"Ngươi biết bản tôn?" Thân ảnh đó lớn tiếng đáp lại, chỉ thấy một món ngọc khí màu xanh biếc trong suốt, xuất hiện trong vực sâu, thân ảnh màu tím giống Bàn Cổ kia lại chính là từ trong ngọc khí đó hiện ra.

Hoàng Thiên vừa nhìn thấy món ngọc khí đó, trong đầu liền vang lên giọng nói của hệ thống: "Đinh đong!

Phát hiện tàn hồn Bàn Cổ (0.01%) ký sinh trong cực phẩm Tiên Thiên chí bảo Bích Lạc Sanh, xin hỏi túc chủ có hấp thu hay không?" Món ngọc khí này vốn là bạn sinh linh bảo của một trong ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần Bích Lạc Đại Tôn -- Bích Lạc Sanh.

Bích Lạc và Hoàng Tuyền là những Hỗn Độn Ma Thần giỏi công kích linh hồn nhất, tuy đã bị diệt, nhưng đã để lại một dấu ấn trên người Bàn Cổ.

Chính là câu "Thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền", khi khai thiên, bản nguyên của Hoàng Tuyền Ma Thần dung nhập vào đại địa Hồng Hoang, dưới vực sâu chính là Hoàng Tuyền chi thủy, nối liền với Bích Lạc, vì vậy món Bích Lạc Sanh mang theo một tia hồn của Bàn Cổ cũng đã rơi vào trong vực sâu.

Đương nhiên, vì duyên cớ khai thiên, Hỗn Độn linh bảo Bích Lạc Sanh vốn dĩ cũng đã trở thành cực phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Sau khi khai thiên, Bàn Cổ thân hóa vạn vật, ngay cả linh hồn cũng không ngoại lệ, dung nhập vào toàn bộ Hồng Hoang.

Chỉ có một tia tàn hồn ẩn giấu trong cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Bích Lạc Sanh là còn lưu lại trên đời, vẫn đang vì Hồng Hoang mà trấn áp vực sâu.

Nếu không phải trên người Hoàng Thiên có một tia khí tức quen thuộc với tàn hồn Bàn Cổ, e rằng tàn hồn Bàn Cổ đã sớm liên kết với Bàn Cổ Điện dưới vực sâu, triệt để trấn sát hắn tại đây, cũng may là Hoàng Thiên vận khí tốt.

Suy cho cùng, tất cả các sinh linh có bản nguyên xuất sinh từ thế giới Hồng Hoang, đều giống như những đứa con do Bàn Cổ thai nghén ra, sao có thể không có chút liên hệ nào!

Sau khi xác nhận thân phận của tàn hồn trước mắt, Hoàng Thiên trong lòng xúc động, không khỏi cúi đầu hành lễ: "Hậu bối tử tôn -- do luồng Sáng Thế chi cơ và Tiên Thiên Huyền Hoàng chi khí đầu tiên khi khai thiên hóa thành, chủ nhân của Tam Thập Tam Thiên và Tinh Không, Hoàng Thiên khấu bái Phụ thần!" Bất luận từ góc độ nào, Bàn Cổ đại thần đều là Phụ thần đã ban cho hắn sự sống, cho nên Hoàng Thiên cúi đầu bái lạy, là lẽ đương nhiên.

Quả nhiên, sau khi nghe xong lời của hắn, cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Bích Lạc Sanh không ngừng rung động, ngay cả tàn hồn Bàn

Cổ hiện ra bên ngoài cũng có chút run rẩy.

"Ngươi… lại là… đứa trẻ ngoan!

Đứa trẻ ngoan!

Mau đứng lên!" Tàn hồn Bàn Cổ trước tiên kinh ngạc chỉ vào Hoàng Thiên, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mặt hiền từ như cha, nhẹ nhàng đỡ Hoàng Thiên dậy.

"Phụ thần!

Ngài…" Nhìn tàn hồn Bàn Cổ chỉ còn lại một phần nghìn trước mắt, Hoàng Thiên có chút kích động nói.

Tàn hồn Bàn Cổ sao lại không biết hắn đang ở đây, mối quan hệ thân thiết hơn cả huyết thống đó vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Nhìn Hoàng Thiên bằng ánh mắt từ ái, y nói: "Con trai, đừng lo lắng cho ta, khai thiên vốn là sứ mệnh của ta, có thể sống thêm được bao nhiêu năm nay, lại được nhìn thấy con, ta đã mãn nguyện rồi." Nghe những lời của tàn hồn Bàn Cổ, khuôn mặt kiên nghị của Hoàng Thiên cũng không cầm được nước mắt, y đã hy sinh bản thân, trở thành Phụ thần Bàn Cổ của Hồng Hoang, cho đến giờ phút này, điều y vẫn canh cánh trong lòng cũng là thiên địa và sinh linh Hồng Hoang.

"Thiên cơ đã đến, một nghìn năm nữa, lực lượng tàn hồn của ta cũng sẽ cạn kiệt, thân quy bản nguyên, bây giờ được gặp con, ta rất vui mừng." Tàn hồn Bàn Cổ tiếp tục nói.

Nghe vậy, Hoàng Thiên sững sờ một lúc, rồi vội vàng mở miệng hỏi: "Phụ thần!

Ngài… ngài…" Hắn mơ hồ cảm thấy tàn hồn Bàn Cổ dường như sắp biến mất khỏi đất trời.

"Con là một đứa trẻ ngoan, sau này ắt sẽ thanh xuất vu lam, thắng

vu lam, bước lên con đường Đại Đạo, sau mười hai lượng kiếp, sẽ có đại kiếp nạn giáng xuống, khi đó vạn giới quy nhất, ta hy vọng con có thể chiếu cố cho Hồng Hoang." Nói xong câu đó, tàn hồn Bàn Cổ hóa thành một luồng sáng lao vào trong đầu Hoàng Thiên. … Vô số năm sau.

"Phụ thần!" Hoàng Thiên đối mặt với vực sâu vô tận, lớn tiếng gào thét, trên mặt lộ ra vẻ bi thương.

Tàn hồn Bàn Cổ vốn dĩ sẽ tiêu tán sau một nghìn năm, lại vì hắn mà hóa thành cảm ngộ khai thiên, triệt để dung nhập vào nguyên thần của Hoàng Thiên, biến mất giữa đất trời.

Đồng thời, hắn phát hiện tàn hồn Bàn Cổ đã dùng hết chút sức lực cuối cùng, đem toàn bộ pháp tắc linh hồn đoạt được từ hai Ma Thần Bích Lạc và Hoàng Tuyền truyền hết cho hắn.

Hỏi xem, Hoàng Thiên làm sao có thể không cảm động!

Sau một hồi bi thương, Hoàng Thiên thu lại cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Bích Lạc Sanh, món linh bảo ẩn chứa Bích Lạc pháp tắc này, sau này tự sẽ có chủ nhân thuộc về nó.

Đạo tâm được mài giũa vô số năm lại một lần nữa bình lặng, khôi phục trạng thái tĩnh lặng như giếng cổ, mang theo di nguyện của tàn hồn Bàn Cổ, tiếp tục đi xuống dưới vực sâu.

Chương 88

Mất trọn vẹn mấy vạn năm, hắn mới đến được đáy của vực sâu vô tận, chỉ thấy sát khí xung quanh có vẻ hơi loãng, nhìn ra xa, một tòa đại điện cổ kính xuất hiện trong vực sâu.

Sát khí đậm đặc như thực chất không hề xuất hiện trong vực sâu, đã bị tòa đại điện cổ kính này hấp thu sạch sẽ.

"Bàn Cổ Thần Điện!

Ta cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi." Hoàng Thiên thần sắc có phần kích động, quét mắt nhìn đại điện trước mặt.

Vẻ ngoài cổ kính của nó phảng phất như đã trải qua biến thiên của thời không, toàn bộ đại điện đen kịt sâu thẳm, thần bí vô cùng, nhưng đỉnh điện lại là một màu huyền hoàng, do một tầng Huyền Hoàng công đức khai thiên ngưng tụ mà thành, trấn áp khí vận, vạn pháp bất xâm.

Khí thế hùng vĩ vô tận tỏa ra, chấn nhiếp tứ phương, nếu không phải Hoàng Thiên có Tiên Thiên chí bảo hộ thân, e rằng đã sớm bị Bàn Cổ Thần Điện trấn áp.

Hắn từ từ tiến vào phạm vi của thần điện, uy áp xung quanh dần dần nhỏ đi một chút, Bàn Cổ Thần Điện phảng phất cảm nhận được khí tức do tàn hồn của Bàn Cổ để lại trên người Hoàng Thiên, mơ hồ lộ ra một cảm giác thân thiết.

Cứ như vậy, từng bước một, hắn cuối cùng cũng bước vào Bàn Cổ Điện, bên trong dường như vô biên vô tế, tất cả không gian đều bị nén lại thành một, khiến người ta căn bản không thể xác định được kích thước cụ thể.

“Hít!” Khi nhìn thấy những bức bích họa sống động như thật ở hai bên, hắn hít vào một hơi lạnh, trên những bức bích họa lại là miêu tả chân thân của ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, ẩn chứa tất cả cảm ngộ đạo tắc của họ.

Hoặc là thời gian, hoặc là không gian, hoặc là ngũ hành, hoặc là tạo hóa, hoặc là vận mệnh, ba nghìn pháp tắc đều bao hàm trong đó, quả thực còn rõ ràng hơn những gì được ghi chép trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

“Ai!

Vu tộc quả nhiên được trời ưu ái, chỉ tiếc là Thập Nhị Tổ Vu quá mức ngu muội, một mực theo đuổi lực chi đại đạo, lại không biết Bàn Cổ Phụ thần đã sắp đặt sẵn cho họ một con đường thông thiên đại đạo.” Hoàng Thiên thở dài.

Những bức bích họa trước mắt này, ẩn chứa cảm ngộ đạo tắc của ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, lại phù hợp với bản năng trời sinh nắm giữ pháp tắc của Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu nắm giữ toàn bộ đều là những pháp tắc xếp hạng hàng đầu.

Ví dụ như Không Gian Tổ Vu Đế Giang, Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi, Mộc Chi Tổ Vu Câu Mang, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung, Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công, Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu, Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh, Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương, Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư, Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô, Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ.

Nếu họ đi con đường pháp tắc chứng đạo, sẽ thuận buồm xuôi gió, cũng có thể hấp thu cảm ngộ đạo tắc của ba nghìn Ma Thần để nâng cao tu vi.

Không chỉ vậy, ngay cả Hoàng Thiên cũng phát hiện ra công dụng to lớn của những bức bích họa ba nghìn Ma Thần này, hắn liền triệu

hồi Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, sao chép toàn bộ chúng xuống.

Sau này, khi Thần Đạo đại hưng, những cảm ngộ ba nghìn đạo tắc này tuyệt đối sẽ trở thành nền tảng quan trọng nhất của Thần Đạo.

Mất trọn vẹn ba nghìn năm, Hoàng Thiên mới ghi lại xong những bức bích họa và cảm ngộ của Ma Thần, chuyên môn lưu trữ trong một không gian riêng của 《Sáng Thế Kỷ》.

Pháp tắc mà hắn nắm giữ ban đầu ngoài chín thành Tinh Thần pháp tắc ra, còn có Đế Vương pháp tắc, Hỏa chi pháp tắc, Tịnh Hóa pháp tắc, Tạo Hóa pháp tắc, nhưng hiện tại hắn lại đem cả ba nghìn pháp tắc nạp vào trong cảm ngộ Thần Đạo, triệt để lấp đầy sự trống rỗng về đạo tắc.

Thần Đạo vi tôn, vạn đạo vi thần, Thần Đạo hấp thu pháp tắc càng nhiều, cũng sẽ trở nên càng hoàn thiện hơn, ba nghìn pháp tắc đã nâng cao đáng kể tiềm lực của Thần Đạo.

Nào ai biết, nếu không phải Hồng Quân thông qua Tạo Hóa Ngọc Điệp và sự trợ giúp của Thiên Đạo, lĩnh ngộ được ba nghìn đại đạo, cũng không thể nào ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, truyền bá Tiên Đạo.

Sau khi hấp thu xong những cảm ngộ đạo tắc này, Hoàng Thiên mới tiếp tục đi vào bên trong, cảm nhận được một tiếng tim đập dồn dập, mơ hồ lay động tâm thần của hắn.

Kết quả, bên trong xuất hiện một huyết trì rộng vạn trượng, hoàn toàn thu hút sự chú ý của hắn, bên trong huyết trì tỏa ra thần quang, đạo vận lưu chuyển, tuyệt đối là thần vật bậc nhất Hồng Hoang.

Nơi đây chính là trung tâm của cả Bàn Cổ Điện, Tiên Thiên chí bảo Bàn Cổ Điện do trái tim của Bàn Cổ đại thần hóa thành, huyết trì

này lại kế thừa chức năng tạo máu của trái tim Bàn Cổ ngày xưa.

Trải qua vô số nguyên hội, hấp thu tất cả sát khí giữa thiên địa, tụ khí thành dịch, tiến hóa thành năng lượng màu máu, dung hợp vào huyết trì.

"Phụ thần quả nhiên dụng tâm lương khổ, dùng Bàn Cổ Điện hấp thu vô tận sát khí, vừa có thể không ngừng thu được khí vận Hồng Hoang, lại có thể tăng tiến tu vi cho Thập Nhị Tổ Vu." Nhìn huyết trì trước mắt, Hoàng Thiên nhàn nhạt nói.

Sau đó, hắn vung tay, một đạo thần quang tỏa ra, chỉ thấy trong huyết trì, máu huyết sôi trào, mười hai khối huyết đoàn khổng lồ xuất hiện trước mắt.

Càng về phía trước, thể tích của huyết đoàn càng lớn, khối huyết đoàn ở phía trước nhất lại cao tới chín nghìn chín trăm trượng, xem ra đã được thai nghén đến cực hạn, chỉ đợi Thiên Đạo hoàn chỉnh, vừa xuất thế đã có tu vi Đại La Kim Tiên.

"Thập Nhị Tổ Vu?" 107.

Ai có thể ngờ Thập Nhị Tổ Vu chiến thiên chiến địa ở Hồng Hoang, lúc này lại chỉ là những khối huyết đoàn tròn vo, không khỏi có chút cảm khái muôn vàn.

"Thôi vậy, bản tôn đã đáp ứng Phụ thần, vậy thì chiếu cố các ngươi cũng là chuyện đương nhiên." Nói rồi, một tinh thể hình lăng trụ trên trán Hoàng Thiên đột nhiên bay ra, tỏa ra từng luồng thần vận mông lung, chiếu rọi lên mười hai khối huyết đoàn.

Từng luồng thần lực màu tím bí ẩn xuyên qua lớp vỏ ngoài, dần dần thẩm thấu vào bên trong huyết đoàn, hợp làm một với huyết đoàn.

So với Tam Thanh, hắn càng thích Vu tộc không sợ hãi bất cứ điều gì hơn.

Thiên địa do Phụ thần Bàn Cổ sáng tạo, lẽ ra phải kính Phụ thần trước, sau đó mới sùng bái chư thiên thần thánh.

Hồng Quân chẳng qua là tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, có đức hạnh gì mà trở thành tín ngưỡng tối cao của chúng sinh Hồng Hoang.

Ngay cả Thiên Đạo cũng chỉ là do Phụ thần Bàn Cổ thai nghén ra, không có Phụ thần thì không có Thiên Đạo, sao lại nói Thiên Đạo ở trên.

Còn về việc Vu tộc phá hoại thiên địa, càng là vô căn cứ, so với vạn tộc tàn phá Hồng Hoang, Vu tộc một là không cần thiên tài địa bảo, hai là không cướp đoạt linh căn sinh linh, làm sao có thể gây ra phá hoại nghiêm trọng.

Kẻ phá hoại Hồng Hoang lớn nhất chính là những Thánh Nhân đứng trên đỉnh cao đạo đức kia, nếu Yêu tộc không có Nữ Oa chống lưng, e rằng đã sớm bị diệt tộc rồi.

Vạn tộc Hồng Hoang đều là yêu, vĩnh viễn không có điểm dừng trong việc chiếm đoạt, chưa bao giờ biết yêu quý, cứ tiếp tục như vậy, Hồng Hoang đáng buồn, thiên địa đáng buồn.

"Kiếm!" Tức thì, Hoàng Thiên khẽ quát một tiếng, Tiên Thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm xuất hiện trong tay, nhẹ nhàng rạch một đường trên thần thể, trong hư không đột nhiên xuất hiện mười hai giọt thần huyết màu vàng kim, ẩn chứa quang mang của Thần Đạo.

Chỉ thấy hắn chấn động mạnh, mười hai giọt thần huyết nháy mắt rơi lên trên huyết đoàn của Thập Nhị Tổ Vu, nhanh chóng dung hợp vào trong bản nguyên.

"Ông!

Ông!

Ông!" Hấp thu thần huyết của Hoàng Thiên, Thập Nhị Tổ Vu dần dần xảy ra biến hóa, trên huyết đoàn kim sắc thần quang không ngừng tỏa ra, trong cõi u minh có Đại Đạo giáng xuống ân tứ.

Nhìn kiệt tác của mình, Hoàng Thiên không khỏi gật đầu, mỉm cười nói: "Ha ha!

Rốt cuộc là Thập Nhị Tổ Vu, hay là Thập nhị Đại Thần Vương của Thần Đạo ta, xem sau này Hồng Quân và Thiên Đạo sẽ làm thế nào?" Dùng Thần Đạo chi tổ làm dẫn, cưỡng ép chuyển hóa pháp tắc thành Thần Đạo quyền hành, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể dò xét được Thập Nhị Tổ Vu đã trở thành chủ thần của Thần Đạo trong cõi u minh, chưởng quản thời gian, không gian, thiên khí, kim mộc thủy hỏa thổ, phong vũ lôi điện.

Đồng thời, Hoàng Thiên dùng thần huyết Hỗn Nguyên cảnh của mình tẩy luyện căn cốt cho Thập Nhị Tổ Vu, cùng với bản nguyên của họ triệt để dung hợp làm một, cũng có nghĩa là, trong Thần Đạo, căn nguyên của Thập Nhị Tổ Vu chỉ đứng sau Thần Tổ Hoàng Thiên.

Làm như vậy có một chỗ tốt, đó là sau khi Thập Nhị Tổ Vu hóa hình, tuy tu luyện Tiên Đạo, nhưng lại không ngừng lớn mạnh tu vi Thần Đạo trong cõi u minh.

Đợi ngày hoa nở, thần quang ngút trời xuyên thấu cửu thiên.

Tuy nhiên, hắn không biết mình vừa đi một vòng bên bờ sinh tử, là một trong những Tiên Thiên chí bảo thần bí nhất, Bàn Cổ Thần Điện thực ra cũng có ý thức của riêng mình.

Chương 89

Thực tế, ngay khi Hoàng Thiên vừa ra tay, Bàn Cổ Điện đã phát hiện ra manh mối, nếu không phải trên người hắn có khí tức Bàn Cổ nồng đậm.

Thêm vào đó, ý chí của Bàn Cổ trong cõi u minh phán định hắn không có ý xấu với Thập Nhị Tổ Vu, cho nên mới để mặc hắn hành động, nếu không đã sớm bị Bàn Cổ Điện tiêu diệt rồi. … Đúng lúc Hoàng Thiên chuẩn bị thu dọn rời khỏi vực sâu, cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Bích Lạc Sanh lại tự động xuất hiện, bay thẳng đến khối huyết đoàn nhỏ nhất.

"…Hậu Thổ?" Cảm nhận khối huyết đoàn nhỏ trước mắt, hắn phát hiện trên đó tràn ngập khí tức bản nguyên Thổ chi đại đạo nồng đậm, dường như đã xác định được mục tiêu.

Nhưng ai ngờ trong nháy mắt, khí tức Thổ chi nồng đậm đó lại bị một luồng khí tức màu đen đột ngột ập đến làm phai nhạt đi, đó chính là Hoàng Tuyền pháp tắc và Bích Lạc pháp tắc dung hợp làm một, sinh ra Tử chi pháp tắc.

Ngay cả Thần Đạo quyền hành trong cõi u minh cũng ẩn đi không hiện, Hoàng Thiên, vị Thần Đạo chi tổ này, cũng không cảm nhận được dao động thuộc về Thổ chi chủ thần.

Trầm tư một lúc, Hoàng Thiên thở dài nói: "Thôi vậy, trong cõi u minh đã định sẵn Hậu Thổ phải thành Địa Đạo Thần Tôn, Thổ chi chủ thần quả thật cũng không hợp lý." 108.

Tuy hắn đã thay đổi một số thứ, nhưng thiên cơ luân chuyển, cuối cùng vẫn để Tử chi pháp tắc rơi vào tay Hậu Thổ, ngay cả cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Bích Lạc Sanh cũng đã lựa chọn nàng, có thể thấy

nàng quả thật là ứng cử viên tốt nhất để khai tịch địa phủ.

Còn về việc sau này địa phủ có 'một sớm luân hồi mở, Hậu Thổ không còn là Vu' hay không, điều đó vẫn chưa thể biết được!

Biến cố đột ngột đã cắt ngang ý định rời đi của Hoàng Thiên, lại khiến hắn nảy sinh một vài hứng thú mới đối với Bàn Cổ Điện, không khỏi bắt đầu đi dạo trong điện.

Ở một góc của đại điện xuất hiện rất nhiều Tiên Thiên đạo bảo, ví dụ như Kiền Thích Phủ, Xạ Nhật Cung, Đào Mộc Trượng, Hổ Phách Đao, Hoán Phong Kỳ, Chiêu Vũ Phiên, đây đều là những vũ khí bạn sinh của các Đại Vu nổi tiếng sau này.

Hắn lén lút muốn lấy đi mấy món, đáng tiếc bảo vật tuy được xếp vào hàng Tiên Thiên, nhưng căn bản không thể bị nguyên thần luyện hóa, ngay cả tinh huyết của hắn cũng không thể tương hợp, xem ra đúng là Vu khí trong truyền thuyết.

Khác với tất cả các Tiên Thiên linh bảo trong Hồng Hoang, những món được cất giấu trong Bàn Cổ Điện toàn bộ đều là vũ khí có sức sát thương cực lớn.

Bất kể là Kiền Thích do chuôi của Khai Thiên Phủ hóa thành, hay Hổ Phách Đao do Tiên Thiên sát khí ngưng tụ mà thành, uy lực đều không thua kém cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, có thể thấy Vu tộc mạnh mẽ như vậy, cũng có liên quan đến vũ khí trang bị.

"Khụ khụ!

Cái đó… ta không lấy là được chứ gì!" Cảm nhận uy áp Bàn Cổ nồng đậm trên đầu, Hoàng Thiên không khỏi cười gượng.

Chẳng phải chỉ là mấy món linh bảo thôi sao?

Cứ như ai không có vậy, nói rồi, hắn kiêu ngạo tiếp tục đi dạo trong đại điện, chỉ tiếc là ngoài huyết trì, bích họa và kho vũ khí ra,

chẳng còn gì cả.

Điều này khiến Hoàng Thiên có chút thất vọng, cuối cùng phủi mông bỏ đi.

Suy cho cùng, Thập Nhị Tổ Vu phải đến cuối lượng kiếp thứ tám mới xuất thế, còn xa lắm! … Cùng lúc đó, tại Vọng Nguyệt Đình ở phía đông Hồng Hoang, biến động do đại chiến gây ra đã dần dần lắng xuống, những sinh linh của Vọng Nguyệt Đình dưới sự dẫn dắt của Nguyệt Phách đã thu thập toàn bộ thiên tài địa bảo trong phạm vi hàng chục triệu dặm, ngay cả thi thể của những hung thú cũng không bỏ qua.

Tuy họ không thông thạo luyện khí, nhưng lại biết trong Thần Điện không chỉ có pháp môn luyện khí, mà còn có pháp môn luyện đan, da và xương của hung thú đều là nguyên liệu tốt để luyện khí, máu thịt cũng là nguyên liệu tốt để luyện đan, sao có thể lãng phí được!

"Điện hạ!

Mọi người đã rút đi gần hết rồi, ngài…" Nguyệt Phách đạo nhân cung kính hỏi.

Vọng Thư đang đứng trên hư không, gật đầu với y, "Ngươi cũng lui xuống đi!" "…" Nguyệt Phách đạo nhân có chút khó xử nhìn bóng ảnh xinh đẹp lạnh lùng trên cao, nhưng không dám rời đi.

"Ừm?

Cuối cùng cũng đến rồi!" Vọng Thư không để ý đến y, chỉ lẳng lặng nhìn bầu trời xa xăm, một luồng khí tức bạo ngược đang nhanh chóng tiếp cận.

"Lũ sâu bọ các ngươi!

Dám giết ức vạn tử dân của ta, tội đáng muôn chết!" Đột nhiên,

một tiếng gầm vang vọng khắp hàng chục triệu dặm, dọa cho rất nhiều sinh linh đang nhặt nhạnh của hời sợ đến mềm nhũn chân, nằm bò trên đất, không dám động đậy.

Vọng Thư liếc nhìn một cái, nhàn nhạt nói: "Lui xuống!" "Vâng!" Nguyệt Phách đạo nhân, tu vi Đại La sơ kỳ, tuy có chút khó xử, nhưng vẫn rời khỏi mảnh đất này.

Bởi vì tiếng gầm giận dữ vừa rồi, bên trong ẩn chứa một uy áp hung lệ chưa từng có, khiến người ta nhìn mà chùn bước. 109.

Không lâu sau, một thân ảnh màu đen xuất hiện giữa hư không, mặt mang hung sát, nhìn chằm chằm vào Vọng Thư, nghiêm giọng nói: "Một Nguyệt Thần rất tốt, bản tọa và Thần Điện nước sông không phạm nước giếng, hôm nay các ngươi lại dám khi dễ đến tận cửa, có phải cảm thấy bản tọa quá nhân từ rồi không?" Ai ngờ Vọng Thư ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, thần mâu trong tay vung ra, một đạo kiếm khí hình bán nguyệt lạnh lẽo chém thẳng về phía ngọn núi bên cạnh.

"Xoẹt!" Chỉ thấy đạo kiếm khí đó chém lên đầu lâu của Hung Thú Vương Giả Thao Thiết, bổ nó làm đôi, rơi xuống đất.

"A!

Vọng Thư!

Ta muốn ngươi chết!" Thấy vậy, Thần Nghịch hoàn toàn nổi điên, gầm lên giận dữ, hung sát chi khí vô tận cuồn cuộn, bao phủ toàn thân hắn, giống như một con hung thú hoang cổ, thân hình bắn ra.

Tay phải của hắn hóa thành nguyên hình, chỉ thấy một cái móng vuốt khổng lồ vạn trượng xuất hiện giữa hư không, mang theo ngọn lửa cừu hận vô tận, mạnh mẽ lao về phía Vọng Thư, khí thế hung hăng, phảng phất như muốn xé xác Vọng Thư thành vạn mảnh.

“Hê hê!

Một con nghiệt súc quèn, cũng xứng làm càn trước mặt bản điện!” Trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Vọng Thư hiện lên một tia khinh thường, thần mâu trong tay nhẹ nhàng giơ lên, trông có vẻ bình thường, nhưng trên mặt lại đầy vẻ khinh miệt, nhẹ nhàng giơ cây mâu dính máu, trông có vẻ bình thường, thực ra lại ngưng tụ vô tận tinh thần sát cơ, quả thật hung uy kinh người!

“Ầm!” Trong nháy mắt, móng vuốt khổng lồ và thần mâu va chạm vào nhau, vạn dặm xung quanh đều phong vân biến sắc, vạn vật vỡ nát.

“Đường đường là Hung Thú hoàng giả mà chỉ có vậy thôi sao?

Không biết còn tưởng các ngươi đã đột phá Đại La, tiến quân Hỗn Nguyên rồi chứ.” Vọng Thư ngọc thủ khẽ vuốt, một đạo tinh thần chi quang lóe lên, máu thú màu xanh lục dính trên thần mâu nháy mắt vẩy xuống đất.

Chỉ trong một hơi thở, móng vuốt thú khổng lồ do bản thể Thần Nghịch hóa thành đã bị tinh quang thần mâu đâm thủng một lỗ lớn, máu thú rỉ ra, thấm đẫm cả nghìn dặm đất đai.

“Đạo huynh cẩn thận!

Nữ nhân này cực kỳ quỷ dị, tu vi không hề thua kém chúng ta, hôm nay nhất định phải giữ ả lại đây, nếu không uy danh của Hung Thú hoàng triều chúng ta sẽ bị hủy trong một sớm một chiều.” Lúc này, Luân Hồi vừa đuổi tới đã truyền âm cho Thần Nghịch, trịnh trọng nói.

“Tiện tỳ chết tiệt, giết ức vạn đồng tộc của ta, hại thuộc hạ đắc lực của ta, bản tọa nếu không xé xác ngươi thành vạn mảnh, khó tiêu mối hận trong lòng.” Thần Nghịch liên tục gầm lên, tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ triệt để bùng nổ, một luồng khí thế sánh ngang thiên hạ

bao trùm vạn dặm.

Cùng lúc đó, Luân Hồi bên cạnh cũng bùng nổ khí thế kinh khủng, hung sát chi khí chưa từng có ngưng tụ trên thân, trên bầu trời xuất hiện vô tận huyết sắc hư ảnh, phảng phất như oan hồn của vô tận sinh linh bị tàn sát đều hiện ra.

"Ồ?

Hai đánh một sao?" 110.

Chương 90

Khuôn mặt xinh đẹp của Vọng Thư vẫn không chút biểu cảm, lông mày hơi nhíu lại, hai mắt nhìn chằm chằm đối diện hai đại Hung Thú hoàng giả.

Lúc này, Thần Nghịch hét lớn một tiếng "Giết!", vang vọng như sấm sét giữa trời quang khắp mấy chục triệu dặm, chỉ thấy hai đại Hung Thú hoàng giả mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, thẳng hướng Vọng Thư mà lao tới.

Thần Nghịch tay trái cầm Tiên Thiên chí bảo Thí Thần Thương, tay phải cầm cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Diệt Địa Trùy, toàn thân huyết sát lượn lờ, một thương đâm ra, hư không vỡ nát, vạn vật tiêu tan.

Luân Hồi cũng không hề yếu thế, đỉnh đầu là Tiên Thiên chí bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn dẫn động sinh tử chi khí của chư thiên, liên kết với Bích Lạc, Hoàng Tuyền trong cõi u minh, huyễn hóa ra sáu đại động thiên, phảng phất như muốn nuốt chửng cả trời đất.

"Cái gì?

Hai đại Hung Thú hoàng giả vây công Nguyệt Thần Vọng Thư, sao có thể?

Lẽ nào thực lực của Vọng Thư khiến Thần Nghịch, Luân Hồi phải kiêng dè như vậy sao?" "Ghê thật!

Một mâu vừa rồi của Nguyệt Thần Vọng Thư ít nhất cũng là công kích cấp Đại La trung kỳ, thần mâu trong tay nàng ít nhất cũng là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, khó trách có thể đâm thủng cả bản thể của Thần Nghịch." "Ta thấy dưới sự vây công của hai đại Hung Thú hoàng giả, Nguyệt Thần Vọng Thư có chút nguy hiểm, Thần chủ

Hoàng Thiên lại không có ở đây, có ai có thể cứu được nàng.” Các đại năng Hồng Hoang đang rình mò trong hư không xung quanh bàn tán xôn xao, không thể không nói, cục diện trận chiến tiến đến hiện tại đã hoàn toàn chấn động bọn họ.

Tuy nhiên, đối mặt với sự tấn công của hai đại Hung Thú hoàng giả, Vọng Thư vẫn không hề động đậy, vẫn đứng tại chỗ, căn bản không hề sợ hãi.

Lúc này, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lộ ra một tia khinh thường, nhàn nhạt nói: “Nghiệt súc chung quy vẫn là nghiệt súc, thật sự cho rằng hai người các ngươi có thể đánh thắng được bản điện hạ sao?

Đúng là si tâm vọng tưởng.” Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy giữa thiên địa, sao lấp lánh, vô tận tinh thần chi lực ầm ầm hạ xuống, bao phủ lấy thân thể Nguyệt Thần, trên đỉnh đầu nàng một cái bàn và một cuốn sách không ngừng xoay chuyển, lấp lánh vô tận đạo văn.

Là Tiên Thiên linh bảo ứng với Tiên Thiên Tử Vi Đấu Số mà sinh ra, Diễn Thiên Bàn và Hồn Thiên Sách, khi kết hợp lại, có thể bộc phát ra uy lực không thua kém Tiên Thiên chí bảo.

Lúc này, Nguyệt Thần Vọng Thư mặc chiến giáp bảy màu, tay cầm tinh quang thần mâu, giống như một nữ chiến thần anh vũ soái khí, toàn thân tràn ngập chiến ý sôi trào, uy thế của Thái Âm chí tôn, triệt để thể hiện trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Thần Nghịch và Luân Hồi vốn đang nắm chắc phần thắng, đột nhiên sắc mặt biến đổi, ngay cả hành động cũng trở nên chậm chạp hơn, không gian xung quanh phảng phất biến thành đầm lầy, sức mạnh ngưng tụ thành một thể mơ hồ có xu thế tan rã.

“A!” Thần Nghịch không nhịn được gầm lên một tiếng, Thí Thần Thương trong tay dẫn động thiên địa hung sát chi khí, hóa thành vô tận sát cơ, một đạo Hỗn Độn kiếm khí thẳng hướng Vọng Thư mà lao

xuống.

“Sâu bọ sao có thể lật trời!” Vọng Thư thần sắc thản nhiên, đột nhiên thân hình chấn động, toàn thân thần lực ầm ầm bùng nổ, tinh quang thần mâu trong tay đối chọi với đạo Hỗn Độn kiếm khí kia.

“Ầm!” Hỗn Độn kiếm khí vốn đã bị tổ hợp Diễn Thiên Bàn và Hồn Thiên Sách làm suy yếu, dưới một kích này, nháy mắt vỡ nát.

Ngay lập tức, Nguyệt Thần Vọng Thư thừa thắng truy kích, như một dải cầu vồng lướt qua chân trời, một mâu đâm vào ngực Thần Nghịch, chỉ thấy vô tận máu thú hung lệ màu xanh lục bắn ra.

“Gào!!” Hung Thú hoàng giả Thần Nghịch dưới sự kích thích của cơn đau dữ dội, hóa thành bản thể cao chín vạn trượng, che trời lấp đất, hung uy lẫm liệt.

“Cái gì?

Vọng Thư lại có thể đỡ được một kích Thí Thần của Thần Nghịch, còn làm Thần Nghịch bị thương!

Sao có thể!” “Xem ra Hung Thú hoàng giả cũng chẳng có gì ghê gớm, hai đánh một, lại bị một nữ thần đánh cho bẽ mặt.” “Đúng vậy, Thần Nghịch cũng chỉ có thể bắt nạt kẻ yếu thôi!” Lúc này, vô số đại năng Hồng Hoang đang quan chiến trong hư không, nhìn thấy cảnh tượng phong vân biến ảo, đều kinh ngạc đến ngây người.

“Giết!” Cùng lúc đó, công kích của một Hung Thú hoàng giả khác là Luân Hồi cũng đã đến, sáu cái Hỗn Độn động thiên nháy mắt lao về phía Vọng Thư.

Tuy nhiên, lại bị chặn lại bởi một tầng quang tráo mông lung, Chu Thiên chi lực không ngừng hạ xuống, cứ như vậy, công kích của Luân Hồi tiêu tán trong hư không.

“Vút!” Nguyệt Thần Vọng Thư hóa thành một dải cầu vồng, lập

tức xuất hiện trước mặt Luân Hồi, trở tay một mâu, đâm xuyên qua lớp phòng ngự của hắn.

Hung Thú hoàng giả Luân Hồi nhất thời không để ý, bị cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Tinh Quang Thần Mâu đánh trúng, tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể liên tục lùi lại hàng vạn dặm mới miễn cưỡng đứng vững.

"…Lại là Đại La hậu kỳ!" Thần Nghịch phản ứng lại, không dám tin nhìn 'nữ chiến thần' trước mắt.

Phải biết rằng thân là hoàng giả của chủng tộc lớn nhất Hồng Hoang, chiếm cứ khí vận của cả phương bắc, lại chỉ đột phá được đến Đại La trung kỳ, nhưng nữ nhân trước mắt này lại âm thầm tiến quân lên Đại La hậu kỳ, quả thực không thể tin nổi!

"Hê hê!" Nghe vậy, trên mặt Vọng Thư lộ ra một tia khinh thường, sự cường đại của Thần Đạo ta sao có thể là lũ nghiệt súc các ngươi có thể hiểu được.

Lúc này, Thần Nghịch, Luân Hồi chia ra hai bên, lại một lần nữa bùng nổ toàn bộ pháp lực, hung sát chi khí vô tận bao phủ toàn thân, Tiên Thiên chí bảo Thí Thần Thương, Lục Đạo Chuyển Luân Bàn kích phát ra uy lực kinh khủng, ngay cả hư không cũng bị xé nát.

Ngay lập tức, hai người nhân lúc Vọng Thư không chú ý, hóa thành hai dải cầu vồng màu máu, ngay cả thân hình cũng không nhìn rõ, cứ thế lao về phía Vọng Thư.

"Ầm!" Kèm theo một tiếng nổ lớn, xung quanh dấy lên cơn bão kinh khủng, ngay cả núi lớn cũng phải rung chuyển, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, không ai ngờ rằng, hai đại Hung Thú hoàng giả lại có thể vô sỉ như vậy, đánh lén một nữ nhân.

"Khụ khụ!" Cơn bão dần dần tan đi, chỉ thấy tại chỗ xuất hiện hai

thân ảnh gầy gò, y phục rách nát, máu tươi đầm đìa, toàn thân dính đầy bụi bẩn, tất cả mọi người đều kinh hãi.

"…Ngươi là ai?" Luân Hồi bị thương nhẹ hơn, run rẩy đứng dậy, nhìn thân ảnh màu vàng kim trước mắt, có chút chua xót nói.

Tức thì, tất cả mọi người có mặt đều ngẩn ngơ, hai người trông như ăn mày kia, lại chính là Hung Thú hoàng giả -- Thần Nghịch và Luân Hồi.

"Bản tôn là Huyền Thiên Cao Thượng Khí Đạo Đại Thần Vương của Thần Điện!" Nam tử áo bào vàng khẽ mở miệng, nhàn nhạt nói một câu.

Giọng nói vừa dứt, mọi người mới chú ý dung mạo của nam tử trước mắt cực kỳ tương tự với Thần chủ Hoàng Thiên, ngay cả trang phục cũng gần như giống hệt.

Chỉ là trên thần bào của Hoàng Thiên, điểm xuyết vô tận tinh thần, vạn tộc làm trang sức, còn trên kim bào của nam tử trước mắt, hoa văn lại là đao thương kiếm kích, bảo tháp hoàn châu và các loại linh bảo khác, trông sống động như thật.

"Gã chết tiệt!

Dám…" Thần Nghịch giãy giụa đứng dậy, trên mặt tràn đầy vẻ căm hận dữ tợn.

"Ầm!" Không đợi hắn nói xong, chỉ thấy Huyền Thiên vung tay áo, một đạo thần lực đánh ra, nháy mắt đánh ngã Thần Nghịch xuống đất, miệng phun máu tươi, toàn thân khí tức suy yếu. 111.

Luân Hồi bên cạnh kinh hãi thất sắc, lập tức cúi đầu cầu xin: "Chúng thần nhất thời bị ma xui quỷ khiến, mạo phạm tiền bối, mong tiền bối đại nhân có đại lượng, tha cho chúng thần một mạng, hung thú nhất tộc tất sẽ khắc ghi trong lòng, cảm ân đái đức, không bao giờ

dám cùng Thần Điện đối địch nữa!" Huyền Thiên lúc này mới thu lại thần lực, hai mắt nhìn quanh bốn phía, nhàn nhạt nói: "Tranh đấu ở Hồng Hoang đối với Thần Điện mà nói, không có ý nghĩa gì, nếu không phải hai người các ngươi khi người quá đáng, liên thủ đánh lén Nguyệt Thần, bản tọa cũng sẽ không ra tay." "Chuyện hôm nay, coi như là một bài học, sau này nếu có ai còn dám đối xử như vậy với sinh linh của Thần Điện, bản tọa Huyền Thiên Cao Thượng Khí Đạo Đại Thần Vương tất sẽ khiến các ngươi thân tử đạo tiêu!

Hiểu chưa?" Lúc này, trong phạm vi vạn vạn dặm chỉ nghe thấy giọng nói của Huyền Thiên truyền đi, không có một chút tạp âm nào, không ai dám mở miệng nói chuyện, vì họ biết ngay cả hai đại thú hoàng cũng có kết cục như vậy, huống hồ là họ.

Nói xong, Thần Vương Huyền Thiên cũng không tiếp tục ở lại, mang theo Nguyệt Thần Vọng Thư biến mất ở chân trời.

Chúng sinh quan chiến cũng dần dần tan đi, chỉ còn lại Hung Thú hoàng giả Thần Nghịch, Luân Hồi vẫn đang giãy giụa tại chỗ.

Nhưng, chuyện hôm nay, tất cả mọi người phảng phất như có một sự ăn ý ngầm, đều im lặng không nói, đối với cả Hồng Hoang mà nói, không ai biết chân tướng rốt cuộc là như thế nào, chỉ biết ở nơi giao giới giữa trung bộ và bắc bộ, trong Nguyệt Thần Cung đã có thêm một số sinh linh, toàn bộ đều là thành viên của Vọng Nguyệt Đình ở phương bắc trước kia, đang vui vẻ tu luyện sinh hoạt trên lãnh địa của Thần Điện. … Hồng Hoang phong vân biến ảo, nhưng Hoàng Thiên đang ở trong vực sâu dưới chân núi Bất Chu lại không hề hay biết, từ khi bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, hắn phát hiện thần thể lại có thể tiếp tục hấp thu sát khí.

Vì vậy, hắn triệu hồi Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, bảo vệ bản thân, trong hư không, không ngừng bắt đầu luyện hóa sát khí,

ngưng luyện thần thể.

Trong nháy mắt, không biết đã qua bao lâu, hắn bắt đầu lĩnh ngộ ba nghìn pháp tắc, cố gắng tăng cường nội tình của Thần Đạo.

Chương 91

Những bức bích họa xuất hiện trong Bàn Cổ Điện không chỉ ẩn chứa ba nghìn pháp tắc đại đạo, mà còn do Bàn Cổ đại thần đích thân cướp đoạt bản nguyên của Ma Thần trong trận chiến rồi khắc họa thành, mỗi một đạo pháp tắc đều có tu vi ít nhất là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Có thể thấy, những pháp tắc này sâu sắc đến mức nào, trong tình huống này, nguyên thần của Hoàng Thiên hoàn toàn chìm đắm trong cảm ngộ.

Trong ba nghìn pháp tắc, Hoàng Thiên xem trọng nhất không gì khác ngoài thời gian và không gian, chính là câu "thời gian vi vương, không gian vi tôn".

Hai đại pháp tắc này nếu có thể đồng thời lĩnh ngộ, và kết hợp lại, thành Thời Không đại đạo, vậy thì nền tảng của Thần Đạo có thể một bước lên mây, sánh ngang với Lực chi đại đạo của Bàn Cổ thời kỳ đầu.

Trọn vẹn một vạn năm, Hoàng Thiên mới tỉnh lại từ trong cảm ngộ, thở dài một hơi, quả nhiên, Thời Không đại đạo không dễ lĩnh ngộ như vậy.

"Thôi vậy, bản tôn trước tiên nâng cao tu vi, tranh thủ trước khi Thiên Đạo xuất hiện, phá vỡ Đại Đạo chi hà, trở thành vị Đại Đế đầu tiên của Thần Đạo, gieo xuống Hỗn Nguyên Đại La đạo quả trong dòng sông vận mệnh vô tận, triệt để chủ đạo Hồng Hoang." Theo một ý nghĩa nào đó, một khi Thiên Đạo xuất hiện, thì Đại Đạo chi hà sẽ hoàn toàn ẩn đi, ngoại trừ Hỗn Độn sinh linh, sẽ không còn ai có thể tìm thấy tung tích của nó.

Dương Mi đạo nhân sở dĩ có thể thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước khi Thiên Đạo viên mãn, là vì bản nguyên ấn ký của y là Hỗn Độn Ma Thần, muốn tiếp xúc với Đại Đạo chi hà, dễ dàng hơn nhiều so với thổ dân Hồng Hoang. 112.

Đó cũng là lý do vì sao sau này Tổ Vu Hậu Thổ, trong cõi u minh khai tịch ra Địa Đạo không thua kém Thiên Đạo, lại nhận được Thiên Đạo công đức, ngay cả Thánh Nhân cũng không thành, là vì Thiên Đạo đã che lấp mối liên hệ giữa Hồng Hoang và Đại Đạo.

Lúc này, sinh linh Hồng Hoang toàn bộ đều đang mò mẫm tu luyện Đại Đạo, nhưng một khi Thiên Đạo xuất hiện, Đại Đạo sẽ hoàn toàn không thể cảm ngộ, con đường phía trước bị cắt đứt, chỉ có thể dừng chân tại chỗ.

Cho nên, Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân, Hổ Tổ, Huyền Quy những nhân vật này đã thành Hỗn Nguyên Kim Tiên trước khi Thiên Đạo xuất hiện, cũng chỉ có thể đợi sau khi Hồng Quân thành Thánh, mới mượn nhờ ngũ phương thiên vị để thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thần Vương cảnh, thực ra và Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh) không có quá nhiều khác biệt, đều là tu luyện pháp tắc, chỉ khi pháp tắc viên mãn, mới có thể đột phá lần nữa.

Nếu muốn đột phá, thì cần phải tìm được Đại Đạo chi hà, đem pháp tắc của bản thân dung nhập vào Đại Đạo, tiến hành thuế biến của Đạo.

Đương nhiên, điều này khác xa với việc Chuẩn Thánh ký thác vào Thiên Đạo, trở thành Thánh Nhân.

Thánh Nhân đem bản thân dung nhập vào bản nguyên của Thiên Đạo, cho nên có thể mượn sức mạnh của Thiên Đạo để phát huy ra sức mạnh vượt hơn một tiểu cảnh giới.

Nếu Thiên Đạo bị tổn thương, thì Thánh Nhân cũng sẽ bị tổn thương, Thiên Đạo chung quy chỉ có thể là Thiên Đạo cảnh, Thánh Nhân vĩnh viễn không thể đột phá Thiên Đạo cảnh, đây là giới hạn.

Thần Vương hoặc Hỗn Nguyên Kim Tiên sau khi đạt đến đỉnh phong của Đại Đạo, gieo Đạo vào Đại Đạo chi hà, giống như một hạt giống, có thể không ngừng sinh trưởng, cuối cùng đột phá Đại Đạo chi hà, tiến vào bản nguyên của Đại Đạo, cảnh giới này còn được gọi là Thiên Đạo cảnh (Hợp Đạo cảnh).

Không có sự trói buộc của sức mạnh, chỉ cần tiến vào Hỗn Nguyên Đại La, thì điểm cuối cùng là không thể biết trước, đây cũng là điều quan trọng nhất.

Chỉ đáng tiếc, tu vi đột phá không dễ dàng như vậy, vào cuối lượng kiếp thứ bảy, có thể tiến quân Hỗn Nguyên đã là nghịch thiên rồi, tiến thêm một bước, quả thực là không thể.

Vì vậy, Hoàng Thiên sau khi suy nghĩ không ra giải pháp, chỉ có thể đặt mục tiêu vào linh bảo, dù sao nhục thân vẫn đang tiếp tục hấp thu sát khí.

Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 là chí bảo của Thần Đạo, tự nhiên không cần tế luyện, Tiên Thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm thì là do hắn tự tay bồi dưỡng, như cánh tay sai khiến, cũng không cần tế luyện.

Còn lại Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Tạo Hóa Đỉnh, Chu Thiên Tinh Thần Đồ, Tử Vi Ngọc Tỷ, toàn bộ đều là đỉnh cấp cực phẩm Tiên Thiên linh bảo có bốn mươi bốn tầng cấm chế, nếu thêm một tầng cấm chế nữa, là có thể trở thành Tiên Thiên chí bảo.

Khi tiến vào cảnh giới Thần Vương, Hoàng Thiên có thể luyện hóa cấm chế của Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đến tầng cao nhất, chỉ trong nháy mắt đã tế luyện toàn bộ.

Nhưng hắn cũng lười tế luyện nhiều linh bảo, một thanh Lục Thiên Kiếm đã đủ để càn quét Hồng Hoang, huống chi còn có Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》.

Trong hơn ba vạn năm, hắn không ngừng hấp thụ sát khí để tăng cường nhục thân, cuối cùng khiến thần thể đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên trung kỳ, tạp chất đã được thanh trừ đến mức không thể thanh trừ thêm được nữa.

"Ầm ầm ầm!!!" Một trận sấm sét vang lên từ trong cơ thể, Hoàng Thiên cảm nhận được cường độ của thần thể.

Chỉ dựa vào nhục thân, hiện tại hắn có thể dễ dàng đánh bại một Đại La Kim Tiên, đương nhiên là không tính những kẻ có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và Tiên Thiên Chí Bảo.

Lúc này, thần thể không tự chủ mà thi triển đại thần thông Pháp Thiên Tượng Địa, đột nhiên biến lớn, tăng trưởng đến mười một vạn trượng, che trời lấp đất, toàn thân bao bọc bởi Tiên Thiên linh khí, nhục thân không hề thua kém các sinh linh hung thú của Hồng Hoang.

Đúng lúc này, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đột nhiên truyền đến một luồng rung động, chỉ thấy vô số Sáng Thế Chi Lực lan tỏa khắp toàn thân hắn, dần dần dung hợp vào trong.

Thần thể không tự chủ bắt đầu biến hóa, trên đó ẩn hiện rất nhiều văn tự không biết tên, chính là thần văn.

"Thần Đạo Pháp Thể lại có thể biến hóa?" Hoàng Thiên lộ ra vẻ vui mừng kinh ngạc, thì ra sau khi hấp thu tàn hồn của Bàn Cổ, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đã hoàn thiện công pháp luyện thể của Thần Đạo.

Thần Đạo Pháp Thể vốn đã cường đại dần dần diễn biến thành Thần Đạo Chân Thân, giống như Bàn Cổ Chân Thân, là chiến thần thể

mạnh nhất giữa thiên địa.

Xem như Thập Nhị Tổ Vu ở hậu thế, dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tập hợp bản nguyên, triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể chống đỡ, đủ thấy sự khủng bố của nó.

Trên thực tế, Bàn Cổ Chân Thân được ngưng tụ thông qua đại trận cũng không mạnh hơn Thần Đạo Chân Thân mà Hoàng Thiên tự mình tu thành bao nhiêu.

Dù sao một bên là mượn, một bên là của mình.

Không có ý chí Bàn Cổ còn sót lại trong trời đất Hồng Hoang, căn bản không thể triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, mỗi lần triệu hoán đều sẽ tiêu hao ý chí Bàn Cổ còn sót lại, cuối cùng Bàn Cổ Chân Thân được triệu hoán ra sẽ chỉ ngày càng yếu đi.

Hoàng Thiên thi triển đại thần thông chiến thần thể, nhục thân lại một lần nữa biến hóa, dần dần từ màu xám mịt mù chuyển hóa hoàn toàn thành màu tím vận vàng, là thân thể tôn quý nhất giữa đất trời, Bàn Cổ Chân Thân thời kỳ đỉnh phong nhất cũng mang một chút sắc tím trong hỗn độn.

"Tốt, tốt quá!" Hoàng Thiên cẩn thận cảm ngộ nhục thân của mình, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng còn lớn hơn.

Bởi vì hắn phát hiện Thần Đạo Chân Thân sẽ tăng cường theo tu vi của mình, chỉ cần nhục thân đột phá, Thần Đạo Chân Thân tự nhiên sẽ đột phá.

Cứ thế này, tự nhiên có thể giống như Bàn Cổ, đạt đến cảnh giới thân hóa vạn vật đều có linh.

Đặc biệt, Thần Đạo Pháp Thể không chỉ có thể hấp thu Hỗn Độn chi khí để tu luyện, mà thần lực luyện hóa ra cũng không bị Hồng

Hoang bài xích, đây mới là điều tinh diệu nhất.

Thi triển Thần Đạo Pháp Thể, cường độ nhục thân của hắn ngang với tầng thứ bốn mươi của Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Phải biết rằng một món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trừ phi là Đại La Kim Tiên sở hữu Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu không căn bản không thể gây ra thương tổn cho hắn.

Nói cách khác, ngoại trừ những kẻ sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo ở Hồng Hoang, những người khác dù dùng hết sức lực toàn thân cũng không thể gây tổn thương cho Hoàng Thiên.

Đương nhiên, nếu là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì đừng nói đến linh bảo, không cần dùng linh bảo người ta cũng có thể phá được Thần Đạo Chân Thân của hắn, vì đó thuộc về sự áp chế của đại cảnh giới.

Có lẽ dưới Đại La, chênh lệch một tiểu cảnh giới không lớn, ví dụ như Thái Ất Kim Tiên viên mãn cầm Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có thể đối đầu với Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng một khi tiến vào Hỗn Nguyên, đó là khác biệt một trời một vực, một Đại La Kim Tiên viên mãn, dù cho có Tiên Thiên Chí Bảo cũng không thể gây ảnh hưởng lớn đến Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ.

Hỗn Nguyên Kim Tiên là tồn tại đã minh ngộ được một đạo pháp tắc, pháp tắc trong tay, thiên hạ ta có!

Đương nhiên, vào thời điểm này, Hồng Hoang đừng nói Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngay cả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng không có mấy người, tất cả đều ở trong Thần Điện, ví dụ như Thần Vương sơ kỳ Huyền Thiên, Thần Vương hậu kỳ Âm Dương Đại Gấu Trúc, và Thần Vương trung kỳ Hoàng Thiên.

Chỉ cần Hoàng Thiên lộ ra Thần Đạo Chân Thân, ở Hồng Hoang

này, dùng câu nói đó, chắc chắn là đi ngang.

Chương 92

"May mà ta đã chú trọng cường hóa sự sắp đặt linh nhục song tu của Thần Đạo, nếu không sẽ bỏ lỡ một lợi ích cực lớn!" Hoàng Thiên thầm thấy may mắn.

Thông thường ở Hồng Hoang, rất ít người vừa luyện thể vừa luyện thần, bởi vì cả hai, mỗi cái đạt đến cực hạn đều là tồn tại cường đại không thể ngăn cản, nhưng muốn cả hai đều đạt đến cực hạn thì lại vô cùng khó khăn.

Nhưng Hoàng Thiên thì khác, hắn hiểu rõ đại đạo tu luyện của sinh linh Hỗn Độn, người ta không chỉ chú trọng tu vi nguyên thần mà còn chú trọng luyện thể. 113.

Hỗn Độn Ma Thần có tu vi thấp nhất (Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên), cũng có thể khai tịch ra một Trung Thiên thế giới phiên bản hoàn chỉnh. 114.

Nhưng nhìn lại các Thánh Nhân Hồng Hoang, mượn sức Thiên Đạo mới miễn cưỡng khai tịch ra một Tiểu Thiên thế giới, mà còn không hoàn chỉnh, căn bản không thể vận chuyển, đủ thấy sinh linh hậu thế yếu hơn sinh linh Hỗn Độn biết bao nhiêu.

"Xem ra bản tôn đã có chút sai lầm, Chư Thiên vũ trụ, Hồng Hoang không phải là duy nhất, nhưng Hỗn Độn lại là duy nhất, bí ẩn trong đó càng không ai biết được.

Tung hoành Hồng Hoang thì dễ, tung hoành Hỗn Độn mới khó, cho nên phải tiếp tục tăng cường tu vi, để đạt đến cảnh giới siêu thoát." Sau khi xem xét Thần Đạo Chân Thân, Hoàng Thiên phát hiện ra tầm nhìn hạn hẹp của mình.

Chưa nói Hỗn Độn có bao nhiêu Đại Thiên thế giới, chỉ riêng Áo

Đinh, Hy Lạp, Ấn Độ, Ai Cập, Thiên Chúa đã có năm cái, trong đó Áo Đinh, Trụ Tư, Da Tô và Tát Đán đều không thua kém cường giả Thất Thánh.

Có thể thấy khi Vạn Giới dung hợp, thứ thực sự cần thiết không phải là chiến lực Hồng Hoang, mà là chiến lực Hỗn Độn siêu thoát bên ngoài, mới có thể đảm bảo không có gì lo ngại.

Chẳng trách Dương Mi sau khi thành Hỗn Nguyên Kim Tiên đã trở về Hỗn Độn, sau đó khôi phục tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của mình trong Hỗn Độn.

Xem ra Hỗn Độn mới là bảo địa thực sự, là thánh địa tối cao để truy cầu đại đạo.

Đường dài thăm thẳm xa vời, ta sẽ tìm kiếm khắp trời đất!

"Phù!" Hoàng Thiên thở ra một hơi dài, phát hiện con đường phía trước càng thêm rõ ràng, khoảng cách đến cảnh giới Thần Đế ngày càng gần.

Tu vi đã đạt đến cực hạn, không thể tăng lên được nữa, hắn bèn rời khỏi vực sâu.

Sau một nguyên hội dày vò, thu hoạch quả nhiên rất lớn.

"Hử?

Trong cõi u minh lại có thứ gì đó lay động thiên cơ, liên kết với ta sao?" Vừa ra khỏi vực sâu, Hoàng Thiên đã nhận ra thiên cơ hỗn loạn.

Hồng Hoang bao la vô tận, rất nhiều nơi có thể che đậy thiên cơ, ví dụ như Bất Chu Sơn, nhưng một khi rời khỏi những nơi này, thiên cơ vốn có sẽ hiển hiện ra.

Đối với loại tu sĩ Hỗn Nguyên đã sớm nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh như hắn, chỉ cần một chút nhân quả cũng có thể nhận ra sự biến

hóa của thiên cơ.

Bất tri bất giác, đã tiến vào cuối lượng kiếp thứ bảy.

Trong Hồng Hoang, cục diện vạn tộc san sát ban đầu đã hoàn toàn bị thay đổi, chỉ còn lại hơn trăm hoàng triều và chủng tộc có thực lực mạnh mẽ đứng vững không ngã.

Đương nhiên, thực lực của hung thú hoàng triều cũng không yếu, sau khi chiếm được phương bắc, sáu thủ lĩnh hung thú còn lại đều đột phá Đại La sơ kỳ, hung thú hoàng giả Thần Nghịch và Luân Hồi cũng tiến vào Đại La hậu kỳ.

Vô số thế lực đang chỉnh hợp địa bàn, bởi vì thực lực càng mạnh, chiếm cứ khí vận càng nhiều, mà khí vận là bảo vật tuyệt hảo phụ trợ tu luyện, ai lại chê ít chứ!

Là Thần Điện chiếm cứ một phần ba phía đông và một phần ba phía nam, địa bàn lớn, tài nguyên nhiều, tự nhiên cũng trở thành cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của mọi người.

Xa xưa, vào thời Thái Ất đỉnh phong xưng vương xưng tôn ở Hồng Hoang, Hoàng Thiên là tu sĩ Đại La duy nhất, tự nhiên hung uy hiển hách.

Nhưng bây giờ Đại La đầy đất, thế lực nào mà không có cường nhân Đại La hậu kỳ, lại đi sợ một Hoàng Thiên cỏn con sao!

Suốt mấy nguyên hội, Hoàng Thiên không hề lộ diện ở Hồng Hoang, rất nhiều người đều âm thầm suy đoán liệu hắn có phải đã tiến vào hiểm địa mà thân tử đạo tiêu hay không, chỉ có nội bộ Thần Điện vẫn bất động như núi. .....

Bên trong Thần Điện ở phía nam Hồng Hoang, Thần Vương Huyền Thiên ngồi cao ở trung ương, hai bên là Sơn Thần Liễu Mi và Nguyệt Thần Vọng Thư, ba người đang thảo luận về cục thế hiện tại.

“Thần Vương, chúng ta cứ trơ mắt nhìn lũ hề nhảy nhót đó tung hoành sao?

Không có hành động gì à?” Sơn Thần Liễu Mi lập tức lên tiếng chất vấn.

Những năm gần đây, thuộc hạ của nàng là các sơn thần, thổ địa, hà bá, thủy thần không ngừng bị người ngoài quấy nhiễu, tuy không gây ra tổn thất quá lớn nhưng lại khiến người ta phiền chết đi được.

Huyền Thiên nhàn nhạt nói: “Thần chủ trước khi đi đã có dặn dò, trong một lượng kiếp này chúng ta chỉ cần ngồi trên tường quan sát là được.

Đợi khi Hồng Hoang bách tộc và hung thú chém giết đến hồi gay cấn, Thần Điện suất quân xông ra, tự khắc có thể giải quyết mọi vấn đề.” “Nhưng hiện tại người ta đã đánh tới cửa rồi, tộc Liệt Thiên Hủy tuy thực lực yếu kém, nhưng dù sao cũng là một trong Hồng Hoang bách tộc, Liệt Thiên Lão Tổ còn là tu sĩ Đại La hậu kỳ.

Nếu chúng ta tiếp tục co đầu rút cổ không ra, vậy thì thế lực phía đông sẽ bị hủy trong chốc lát.” Nguyệt Thần Vọng Thư vẻ mặt ngưng trọng nói.

Đúng vậy, xét về chiến lực cao cấp của Thần Điện, không có thế lực nào ở Hồng Hoang có thể sánh bằng.

Nhưng hiện tại Thần Điện chỉ ngồi xem phong vân, nếu không ra tay, những sơn thần, thổ địa, hà bá, thủy thần cấp thấp kia, thậm chí cả những sinh linh bình thường đều sẽ bị bách tộc tàn sát.

“Thần Vương!

Bây giờ không phải là vấn đề chúng ta có muốn ra tay hay không, mà là kẻ địch đang ép chúng ta không thể không ra tay.

Nếu không, một khi phía đông mất đi, Thần Điện sẽ bị mọi người

vây công, cục diện sẽ càng thêm tồi tệ.” Sơn Thần Liễu Mi lo lắng nói.

Nhưng không đợi Huyền Thiên mở miệng đáp lại, chỉ nghe thấy một giọng nói tự tin và kiêu hãnh vang lên.

“Bản tôn chẳng qua mới vắng mặt mấy chục vạn năm, mà ngay cả một tộc Liệt Thiên Hủy nhỏ bé cũng dám trèo lên đầu chúng ta đi bậy, nếu không trừng phạt, uy danh Thần Điện của ta còn đâu?” Ngay lập tức, sắc mặt ba người có mặt đều thay đổi, lập tức đứng dậy hành lễ vấn an: “Chúng thần cung nghênh Thần chủ trở về!!” Chỉ thấy trong đại điện, một bóng người màu vàng đột nhiên xuất hiện.

Sơn Thần Liễu Mi và Nguyệt Thần Vọng Thư lộ ra vẻ nhẹ nhõm, Thần chủ đã lên tiếng rồi, vậy thì tộc Liệt Thiên Hủy đừng hòng chạy thoát.

“Không tệ!

Liễu Mi, Vọng Thư đều đã đạt đến Đại La Thần viên mãn, chỉ còn một bước nữa là tiến vào cảnh giới Thần Vương.

Huyền Thiên lại còn là Thần Vương trung kỳ đỉnh phong, đại kiếp đúng là một món quà lớn.” Nhìn mọi người, Hoàng Thiên gật đầu nói, sau đó vung tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

“Thần chủ đại nhân!

Hiện nay Thần Điện chúng ta đã chiếm cứ 2/15 địa bàn Hồng Hoang, thuộc hạ vô số sinh linh, trong đó Đại La Thần có mấy chục vạn, Thái Ất Thần năm ngàn tám trăm vạn, còn lại cơ bản đều là Huyền Thần.

Chương 93

Tàng Bảo Các tích trữ lượng lớn thiên tài địa bảo, linh căn linh dược.” Sau khi ngồi xuống, Huyền Thiên lập tức bẩm báo.

Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười nhẹ, rồi hỏi tiếp: “Xem ra Địa Thần nhất mạch đã đi vào quỹ đạo, bây giờ nói về tình hình của Liệt Thiên Hủy đi!

Ta không tin một chủng tộc nhỏ bé lại dám khiêu khích Thần Điện chúng ta.” Lúc này, Sơn Thần Liễu Mi ở bên cạnh đứng ra bẩm báo: “Thần chủ đại nhân!

Tộc Liệt Thiên Hủy đó vốn chỉ là một thế lực nhỏ ở phía đông, chỉ là thủ lĩnh Liệt Thiên Lão Tổ không biết từ đâu có được cơ duyên, đột phá đến Đại La hậu kỳ, mới được xếp vào hàng ngũ Hồng Hoang bách tộc.” “Mấy vạn năm trước, tộc Liệt Thiên Hủy không ngừng mở rộng lãnh địa, chiếm hơn một phần năm phía đông Hồng Hoang, chinh phục hàng trăm thế lực và chủng tộc.

Hiện tại thế lực ở phía đông không thua kém Thần Điện chúng ta, cho nên muốn thông qua việc gặm nhấm địa bàn của Thần Điện ở phía đông để dương oai Hồng Hoang, trở thành bá chủ phía đông như hung thú.” “Ồ?” Hoàng Thiên nghe xong, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý: “Chỉ là một Đại La hậu kỳ mà dám khiêu khích Thần Điện, xem ra đã lâu rồi Thần Điện chúng ta không ra tay, khiến cho nhiều kẻ nảy sinh những suy nghĩ không nên có.” Mặc dù lời nói của hắn bình thản, nhưng mấy người có mặt đều cảm nhận được một luồng khí thế nặng nề ập đến, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

“Chúc mừng Thần chủ!

Tu vi đại tiến!

Siêu thoát có thể mong chờ!" Huyền Thiên đi đầu hô lớn.

Sau đó, Nguyệt Thần Vọng Thư, Sơn Thần Liễu Mi cũng lần lượt lên tiếng chúc mừng.

Thấy vậy, Hoàng Thiên gật đầu với họ, nhàn nhạt nói: "Tu vi tiến bộ một chút, nhưng cách siêu thoát đại đạo vẫn cần không ít thời gian.

Nhưng để bóp chết một Liệt Thiên Lão Tổ cỏn con thì không thành vấn đề." "....." Nghe vậy, Sơn Thần Liễu Mi, Nguyệt Thần Vọng Thư, Thần Vương Huyền Thiên đều có chút bất đắc dĩ.

Tộc Liệt Thiên Hủy tổng cộng cũng không có mấy người ra hồn, người duy nhất là Đại La hậu kỳ đã bị Thần chủ nhắm tới rồi, còn có thể chơi cái gì nữa.

Trên thực tế, chẳng ai coi cái gọi là Hồng Hoang bách tộc ra gì, họ chỉ đang nghĩ nên mở rộng địa bàn Thần Điện như thế nào, có nên chiếm lĩnh toàn bộ phía đông hay không.

Đúng như họ nghĩ, Hoàng Thiên sau khi thực lực đại tăng đã sớm không thể kìm nén được nữa, cho nên vội vã muốn tìm người thử tay.

Một Liệt Thiên Hủy Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tuy thực lực không ra gì, nhưng cũng miễn cưỡng có thể đỡ một chiêu, coi như là bao cát đi!

Hắn phát hiện từ khi thực lực mạnh lên, chút u ám trong lòng ngày càng nặng nề, nếu không nhanh chóng thu dọn địa bàn, cường đại thực lực, mau chóng đột phá cảnh giới Thần Đế, e rằng tương lai sẽ tăng thêm không ít biến số.

Đúng là mưa gió sắp nổi đầy lầu, không ai biết ai mới có thể bước lên đỉnh đại đạo, điều duy nhất có thể chứng minh là ai cũng muốn trở thành người bước lên đỉnh đại đạo đó.

Phía đông Hồng Hoang, cách Địa Thần Cung của Thần Điện hàng

chục triệu dặm, chỉ thấy một mảng người đen nghịt đang ngự không phi hành, trên vạn Thái Ất Kim Tiên cùng mấy chục vạn Huyền Tiên, trong đó có không ít tu sĩ Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Kẻ dẫn đầu là một tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ, một trung niên tóc bạc, chính là thống lĩnh của tộc Liệt Thiên Hủy trong Hồng Hoang bách tộc -- Liệt Thiên Lão Tổ.

Hơn một triệu tu sĩ có chiến lực mạnh mẽ, đội quân hùng hậu, đi đến đâu bụi bay mù mịt đến đó, khiến người ta không khỏi run sợ.

Trong đó, rất nhiều thế lực ở Hồng Hoang đã cử tai mắt đến, theo sát tộc Liệt Thiên Hủy, dường như muốn xem rốt cuộc họ có thể đánh bại Thần Điện, chiếm cứ phần lớn địa bàn phía đông Hồng Hoang hay không.

Liệt Thiên Lão Tổ dẫn đầu tuy biết xung quanh có vô số người đang dòm ngó, nhưng không hề lo lắng, ngược lại còn nở một nụ cười.

Bởi vì hắn hy vọng thông qua trận chiến này, làm cho tộc Liệt Thiên Hủy danh chấn Hồng Hoang, vang danh thiên hạ.

Là thế lực mạnh mẽ xuất hiện sớm nhất, Thần Điện nổi tiếng ôn hòa, lãnh thổ hiện tại cũng là do Hoàng Thiên diệt Thiên Hỏa Vương Triều mà đoạt được, nội tình của nó quả thực khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Hiện tại đã qua ba nguyên hội, Hoàng Thiên, người được mệnh danh là đệ nhất nhân Hồng Hoang, lại vẫn chưa xuất hiện, khiến mọi người không khỏi nghi ngờ liệu Hoàng Thiên có xảy ra chuyện gì không.

Liệt Thiên Lão Tổ, với tư cách là một tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ sở hữu át chủ bài mạnh mẽ, dưới trướng có hơn triệu đại quân

Huyền Tiên, bách chiến bách thắng, cho nên mới dám ra tay với địa bàn phía đông của Thần Điện.

Tiếc là bên trong Địa Thần Cung không hề có cái gọi là hoảng sợ.

Phải biết rằng Địa Thần nhất mạch của Thần Điện là sức mạnh mạnh nhất trên đại địa Hồng Hoang, trừ tổng bộ Thần Điện ở phía nam ra, nơi đây tập kết hơn vạn danh Đại La Thần, mấy trăm vạn Thái Ất Thần.

Chỉ cần nhẹ nhàng ra tay, đừng nói là tộc Liệt Thiên Hủy, ngay cả Long tộc, Phượng tộc cũng phải lui ba thước.

Chỉ khổ vì đại lão không hạ lệnh, cho nên mới bế môn không ra.

Chỉ gần trăm năm, đại quân của tộc Liệt Thiên Hủy đã đến ngoài Địa Thần Cung, Liệt Thiên Lão Tổ dẫn đầu còn ngông cuồng hét lớn: "Hoàng Thiên tiểu nhi, bản tọa đã đến, còn không mau ra bái kiến." Ngay khi mọi người đều nghĩ rằng Thần Điện sẽ tiếp tục làm rùa rụt cổ, đột nhiên từ xa truyền đến một tiếng cười khẩy, trong lời nói đầy vẻ khinh thường.

"Liệt Thiên Lão Tổ?

Ta thấy gọi là Lão Tổ Ngu Ngốc thì đúng hơn.

Chỉ là Đại La hậu kỳ, rốt cuộc ai cho ngươi dũng khí dám ở Thần Điện làm càn?

Vừa hay gần đây ta cần trồng một ít linh căn, các ngươi ở lại cày đất đi!" Giọng nói bá đạo đột ngột khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Các tu sĩ trong Địa Thần Cung đang bế môn không ra đều vui mừng khôn xiết, Thần chủ đã đến rồi, vậy chắc chắn sẽ ra tay, giết chết đám khốn kiếp này, để khỏi đám mèo chó nào cũng dám ở Thần Điện làm càn!

Một đám thám tử của bách tộc đang âm thầm theo dõi đều kinh ngạc tột độ, không ngờ Hoàng Thiên của Thần Điện lại xuất hiện, mà còn kiêu ngạo như vậy.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc nhất là, có mặt không ít Đại La Kim Tiên, nhiều người còn ngang ngửa với tu sĩ Đại La hậu kỳ như Liệt Thiên Lão Tổ, nhưng lại không cảm nhận được một chút khí tức nào của Hoàng Thiên, đủ thấy người ta bí ẩn khó lường đến mức nào.

Nghe vậy, mặt Liệt Thiên Lão Tổ đỏ bừng, hai mắt tóe lửa vô số, cái nhịn được cái không nhịn được, không ngờ Hoàng Thiên ngay cả ý định gặp mặt cũng không có, quả thực là khinh thường và miệt thị.

Ngay khi hắn chuẩn bị nổi giận mắng chửi, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên một mảng đỏ rực, một thân ảnh vạn trượng xuất hiện trước mặt mọi người.

"Ầm!" Thân ảnh đó toàn thân vàng óng, ẩn hiện có hỏa diễm đi kèm.

Trong nháy mắt, một quyền đánh ra, chỉ thấy một nắm đấm màu đỏ rực khổng lồ xuất hiện giữa hư không.

Tất cả mọi người đều cảm thấy toàn thân run rẩy, ngay cả linh hồn cũng đang run lên cầm cập.

Không sai!

Đây chính là đòn tấn công được ngưng tụ từ Thái Dương Âm Hỏa, giữa trời đất, không vật gì không đốt, tác động trực tiếp lên linh hồn, còn khủng bố hơn cả Thái Âm Chân Hỏa.

Rất nhiều tu sĩ quan chiến có mặt thấy vậy đều kinh hãi, cũng nhận ra loại hỏa diễm này chính là hỏa diễm khủng bố mà Hoàng Thiên từng dùng để đối phó với Thiên Hỏa Lão Tổ, ngay cả Tam Muội Chân Hỏa cũng có thể nuốt chửng, quả thực khủng bố đến cực

điểm. ‘Không ổn!’ Sắc mặt Liệt Thiên Lão Tổ đại biến, nhìn nắm đấm cấu thành từ Thái Dương Âm Hỏa trên trời, vội vàng triệu hồi bản mệnh linh bảo -- Ngũ Cổ Thanh Đồng Liệt Thiên Xoa, hóa thành một cây xoa khổng lồ một ngàn trượng, thẳng tắp lao về phía quyền ấn đó.

“Ầm!” Một tiếng nổ kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu chấn động cả phương viên chục triệu dặm.

Chỉ thấy Ngũ Cổ Thanh Đồng Liệt Thiên Xoa bị đánh bay thẳng tắp, Liệt Thiên Lão Tổ, với tư cách là chủ nhân của linh bảo, tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Không ai ngờ được, Hoàng Thiên chỉ với một quyền ấn đã có thể trực tiếp đánh Liệt Thiên Lão Tổ thành trọng thương, Thái Dương Âm Hỏa trong khoảnh khắc đó đã thiêu hủy toàn bộ ấn ký nguyên thần bên trong linh bảo Ngũ Cổ Thanh Đồng Liệt Thiên Xoa.

Chương 94

Giờ phút này, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Ngũ Cổ Thanh Đồng Liệt Thiên Xoa lơ lửng giữa hư không, nghiễm nhiên trở thành một món linh bảo vô chủ.

Mặc dù rất nhiều người có mặt đều thèm nhỏ dãi, nhưng không một ai dám tiến lên cướp đoạt, bởi vì không ai muốn chết.

"Phụt!...

Sao có thể?" Liệt Thiên Lão Tổ lại phun ra một ngụm máu tươi nữa, mặt đầy vẻ không dám tin.

Chỉ một quyền ấn mà đã khiến hắn trọng thương gần chết, thực lực của Hoàng Thiên tuyệt đối đã vượt qua cảnh giới Đại La.

Lúc này, trong lòng hắn đã nảy sinh ý định rút lui, tiếc là trên đời không có thuốc hối hận.

Chỉ thấy giữa hư không lại xuất hiện một quyền ấn khổng lồ nữa.

Khác với lúc trước, quyền ấn này toàn thân đen kịt sâu thẳm, trên đó tràn ngập sát cơ nồng đậm, rõ ràng được ngưng kết từ hung sát chi khí, nếu bị đánh trúng thì còn gì nữa.

Liệt Thiên Lão Tổ không có chút biện pháp nào, chỉ có thể liều mạng thiêu đốt toàn thân pháp lực, cố gắng chặn lại cú đấm này.

Chỉ tiếc là trước mặt thực lực cường đại, mọi nỗ lực đều trở nên vô ích.

Bành!

Trước mặt tất cả mọi người, một tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thủ lĩnh của Hồng Hoang bách tộc, cứ như vậy bị đánh nổ tung giữa

không trung, ngay cả nguyên thần cũng tiêu tán giữa trời đất.

"Lũ sâu kiến không biết sống chết, khiêu khích bản tôn.

Kể từ hôm nay, tộc Liệt Thiên Hủy sẽ là thú nuôi trong chuồng của Thần Điện ta, kẻ nào trái lệnh, giết không tha!" Lời này vừa thốt ra, vô số sát cơ giữa trời đất ngưng tụ, hung sát chi khí ngưng kết thành thực thể, đặc biệt là khí thế cường đại kia khiến người ta toàn thân run rẩy, căn bản không nảy sinh một tia ý nghĩ phản kháng.

"Két!" Đúng lúc này, cửa lớn của Địa Thần Cung đột nhiên mở ra, vô số tu sĩ Thần Đạo ngự không bay ra, tỏa ra khí thế toàn thân.

Dẫn đầu là hơn vạn người, tất cả đều là Đại La Thần, phía sau là mấy trăm vạn Thái Ất Thần gối giáo chờ lệnh, ngay cả một tu sĩ dưới Thái Ất cũng không có.

"Chúng thần bái kiến Chí Cao Vô Thượng Đại Đức Thần chủ!" Tất cả tu sĩ Thần Điện đồng loạt đáp xuống đất, quỳ một gối hành lễ, hô vang vạn tuế, tiếng vang khiến trời đất biến sắc, chúng sinh chấn động!

Không ai ngờ được chỉ một phân bộ của Thần Điện lại có thế lực như vậy.

Nếu Liệt Thiên Lão Tổ sớm biết thế này, dù có đánh chết hắn cũng không dám xuất binh xâm phạm lãnh địa Thần Điện!

Lúc này, từ xa một luồng kim quang đại phóng, đó là một đạo thần chỉ được mở ra giữa không trung, thần âm vang vọng: "Theo thần sắc lệnh, Địa Thần Cung xuất chinh, tất cả thế lực phản đối ở phía đông Hồng Hoang, giết không tha!" "Tuân lệnh!" Hơn trăm vạn Thái Ất Thần, hơn vạn Đại La Thần có mặt chia thành mấy chục tổ, triển khai toàn thân khí thế, hung hãn lao đến các nơi ở phía đông.

Rất nhiều người có mặt đều sắc mặt đại biến, toàn thân run rẩy,

bởi vì họ đều là tai mắt của một số thế lực phía đông.

Để thừa nước đục thả câu, từng người một vận đủ pháp lực, điên cuồng chạy về, hy vọng có thể báo tin trước khi đại quân Thần Điện đến.

Về phần tộc Liệt Thiên Hủy, Liệt Thiên Lão Tổ bị người ta hai quyền đánh nổ ngay trước mặt, tất cả tộc nhân đều ngây người.

Trước đối thủ khủng bố như vậy, thử hỏi còn có ý định phản kháng không?

Pháp tắc Hồng Hoang, kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, kẻ thích nghi thì sinh tồn.

Báo thù rửa hận chỉ là một giấc mơ, cường giả như Thần chủ Hoàng Thiên căn bản khiến người ta không thể với tới, cho nên chỉ có thể lựa chọn thần phục.

Sau đó, Sơn Thần Liễu Mi được bổ nhiệm làm thống lĩnh Địa Thần Cung, quản hạt tất cả địa bàn của Thần Điện ở phía đông.

Nguyệt Thần Vọng Thư suất lĩnh Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ tiêu diệt toàn bộ thế lực phản kháng ở phía nam.

Trong một thời gian, toàn bộ phía đông và phía nam hoảng loạn, tất cả mọi người nhắc đến Thần Điện đều không khỏi kinh hãi.

Trước kia tuy Hoàng Thiên dễ dàng tiêu diệt Thiên Hỏa Vương Triều rất lợi hại, nhưng đó chỉ là thực lực cá nhân.

Hiện tại Thần Điện chỉ một Địa Thần Cung đã có hơn vạn Đại La Thần, cung chủ Liễu Mi còn là tu sĩ Đại La Thần viên mãn, thực lực cực kỳ cường đại.

Ở Hồng Hoang, thế lực có địa bàn càng lớn, thực lực càng mạnh thì khí vận nhận được cũng càng nhiều.

Sau khi tộc Liệt Thiên Hủy, một trong Hồng Hoang bách tộc, bị tiêu diệt, tất cả những gì thuộc về họ đều quy về Thần Điện.

Vì vậy khí vận của Thần Điện tăng vọt, một lần nữa trở thành đệ nhất Hồng Hoang.

Điều quan trọng nhất là, trận chiến này đã hoàn toàn đánh bóng hung uy của Hoàng Thiên, hai quyền diệt Đại La hậu kỳ, thử hỏi ai dám đi gây sự.

Nhưng vẫn có rất nhiều Tiên Thiên Thần Ma Ma Tướng để mắt đến hắn, đặc biệt là những Tiên Thiên Thần Ma Ma chuyển thế từ tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần, họ sẽ không cho rằng Liệt Thiên Lão Tổ là loại ngốc tử thực lực yếu kém.

Dĩ nhiên, với tư cách là nhân vật chính, Hoàng Thiên căn bản không thèm để ý.

Thần thể của hắn đã đột phá đến Hỗn Nguyên trung kỳ viên mãn, khí cơ toàn thân ẩn giấu, cả Hồng Hoang căn bản không ai có thể nhìn thấu hư thực, huống chi là đánh thắng.

Thất bại thảm hại của tộc Liệt Thiên Hủy lại khiến cho nhiều chủng tộc yếu kém nhìn thấy tia hy vọng.

Đi theo Thần Điện dù sao cũng tốt hơn là bán mạng cho các thế lực khác, họ lần lượt kéo đến phía đông và phía nam, cố gắng gia nhập Thần Điện.

Vốn dĩ Thần Điện không tiếp nhận những sinh linh không phù hợp, nhưng Hoàng Thiên hạ một tiếng lệnh, ai đến cũng không từ chối.

Lập tức vô số sinh linh và chủng tộc yếu kém lần lượt gia nhập Thần Điện.

Dù sao thì, họ cũng là Tiên Thiên sinh linh, tốt hơn nhiều so với

những thứ linh tinh ở hậu thế.

Chỉ cần tu luyện tiếp, tuy hiện tại yếu kém, nhưng qua mấy lượng kiếp, con lợn cũng có thể chất thành Đại La Thần, huống chi là họ.

Điều quan trọng nhất là, mục tiêu ban đầu của Thần Điện là tọa thu ngư ông chi lợi, không can thiệp vào cuộc chiến giữa Tiên Thiên sinh linh và hung thú.

Nhưng mình không động, không có nghĩa là người khác không động, cho nên chỉ có thể không ngừng tăng cường thực lực.

Tinh không mênh mông vô bờ, chẳng phải chỉ có mười hai ức sinh linh sao, cho nên, hắn định đem những sinh linh có tu vi yếu kém này toàn bộ di chuyển lên tinh không.

Nơi đó tuy có chút hoang lương, vắng vẻ, nhưng môi trường và thiên tài địa bảo không thua kém Hồng Hoang, đặc biệt là Chu Thiên Tinh Thần chi lực cực kỳ nồng đậm, rất thích hợp cho việc tu hành.
.....

Thần Điện ở phía nam Hồng Hoang.

Chương 95

"Bẩm Thần chủ!

Hung thú đã chiếm cứ toàn bộ phương bắc, chúng ta không nhân cơ hội này mở rộng địa bàn, chiếm lĩnh toàn bộ phía đông và phía nam, tái lập uy danh thế lực đệ nhất Hồng Hoang sao?" Huyền Thiên lập tức nói.

"Không!" Hoàng Thiên lắc đầu, phủ định đề nghị này.

Hiện tại hung thú vương triều độc chiếm một phần năm Hồng Hoang, đúng là đang ở thời kỳ đỉnh cao, nhưng lại không hấp dẫn người bằng Thần Điện đang như mặt trời ban trưa.

Lúc này nếu tiếp tục mở rộng địa bàn, chỉ sẽ tự rước lấy mâu thuẫn.

Nếu nhân vật chính của hung thú lượng kiếp biến thành Thần Điện, e rằng Thần Đạo sẽ được không bù mất, cho nên tránh đi mũi nhọn mới là quan trọng nhất.

Hắn đang suy nghĩ xem nên dời Thần Điện đi đâu.

Phía đông và phía nam không thể ở lại nữa, nơi đây vốn là đất phồn hoa, tranh đấu không ngừng, căn bản không thể tránh được ảnh hưởng của lượng kiếp.

Mình không đi khiêu khích, người ta cũng sẽ không bỏ qua.

Tứ hải thì Đông hải là hùng vĩ nhất, nhưng nơi đó chỉ có Thập Châu Tam Đảo thích hợp để dung nạp mọi người của Thần Điện, Hải Thần Cung do Âm Dương Đại Gấu Trúc suất lĩnh đủ để trấn áp nơi đó, cũng không thích hợp.

Vậy chỉ còn lại một nơi, Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn đứng sừng sững ở trung bộ Hồng Hoang, không chỉ là thiên trụ mà còn bao gồm một nửa lãnh thổ trung bộ.

Nếu có thể chiếm cứ chân núi, đến lúc đó, địa bàn sẽ không thua kém hiện tại.

Ý chí Bàn Cổ ở Bất Chu Sơn rất nồng đậm, áp chế cực mạnh, rất ít người đến đó, ngay cả Huyền Thần cũng không thể ở lại chân núi lâu, huống chi là người khác.

Nhưng đối với Thần Đạo mà nói, đó tuyệt đối là một bảo địa.

Thần Đạo chú trọng nhục thân nguyên thần song tu, ý chí Bàn Cổ không chỉ có thể mài giũa nguyên thần, mà còn có thể thúc đẩy tu luyện nhục thân.

Mấy chục vạn Đại La Thần và hàng chục triệu Thái Ất Thần của Thần Điện đều có thể phát triển nhanh hơn.

Vấn đề duy nhất là hàng tỷ Huyền Thần và những sinh linh yếu ớt vừa gia nhập Thần Điện.

"Sắc lệnh Huyền Thiên Thần Vương suất lĩnh Nhân Thần quân tiến đến chân núi Bất Chu Sơn, bố trí Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận!" Ngay lập tức, Hoàng Thiên hạ lệnh.

Phương pháp duy nhất để chống lại ý chí Bàn Cổ là dùng đại trận để che đậy bản thân, như vậy tất cả sinh linh của Thần Điện đều có thể sinh tồn, tu luyện quanh thiên trụ.

"Tuân lệnh!" Huyền Thiên lập tức đáp lời, sau đó dùng bản thể là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp thu lấy Nhân Thần quân do trăm vạn Thái Ất Thần tổ thành, nhanh chóng tiến đến Bất Chu Sơn.

"Sắc lệnh Nguyệt Thần Vọng Thư làm tiên phong, thống soái Thiên Thần quân, Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ, từ đông sang tây quét

sạch tất cả hung thú và thế lực trong phạm vi Bất Chu Sơn." "Tuân lệnh!" Nguyệt Thần Vọng Thư đứng ra lĩnh mệnh.

Mặc dù ý chí Bàn Cổ ở Bất Chu Sơn rất mạnh, không thích hợp cho sinh linh cư trú tu luyện, nhưng có một chủng tộc lại không hề sợ uy áp, đó chính là hung thú có nhục thân cường hãn.

Càng đến gần Bất Chu Sơn, thực lực của hung thú càng mạnh, ẩn hiện có cả hung thú cấp Đại La Kim Tiên tung hoành.

Hơn nữa, hung thú ở đó là do sát khí từ vực sâu kết hợp với trọc khí của đại địa sinh ra, không có một chút linh trí, chỉ biết giết chóc, cho nên ngay cả hung thú hoàng triều của Thần Nghịch cũng không thu nhận.

"Sắc lệnh Sơn Thần Liễu Mi suất lĩnh Địa Thần quân, thu gom tất cả sinh linh của Thần Điện, mang đi tất cả tài nguyên trong địa bàn, tiến đến Bất Chu Sơn." "Tuân lệnh!" Sơn Thần Liễu Mi lập tức lĩnh mệnh rời đi, nhiệm vụ của nàng không hề nhỏ hơn Huyền Thiên và Vọng Thư.

Thần Điện trừ Địa Thần quân ra, còn có không dưới nghìn tỷ sinh linh, bao gồm tất cả thiên tài địa bảo trong địa bàn phía đông và phía nam đều cần thu gom, công việc vô cùng nặng nề.

Dưới mệnh lệnh của Hoàng Thiên, thuộc hạ của Thần Điện hùng dũng từ phía đông, phía nam, bắt đầu mở rộng địa bàn về hướng Bất Chu Sơn.

Nhân Thần quân do Huyền Thiên suất lĩnh thì tốt rồi, đều bị thu vào bên trong Hậu Thiên Chí Bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp.

Nhưng Thiên Thần quân do Nguyệt Thần Vọng Thư suất lĩnh có mấy trăm vạn Thái Ất Thần, mười vạn Đại La Thần cuồn cuộn, cùng với mấy chục vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ hung thần ác sát gào

thét.

Đi đến đâu, tất cả các thế lực đều không khỏi kinh hãi, ngay lập tức đều làm rùa rụt cổ.

Đối mặt với Thần quân cường đại như vậy, thử hỏi ai dám ló đầu ra, đó không phải là ngu sao?

Nhân Thần quân bố trận, Thiên Thần quân quét sạch. 115.

Thế lực Thần Điện dưới sự dẫn dắt của Thần Vương Huyền Thiên và Nguyệt Thần Vọng Thư, có trật tự mở rộng về phía Bất Chu Sơn, thẳng tắp khai tịch một con đường thông suốt không trở ngại.

Chỉ trong ngàn năm, họ đã đến chân núi Bất Chu Sơn, bắt đầu nhanh chóng tiêu diệt tất cả hung thú và thế lực xung quanh Bất Chu Sơn, chủ yếu là hung thú, còn những thế lực nhỏ kia vừa nhìn thấy Thần quân đã chỉ mong được dán vào.

Cùng lúc đó, Sơn Thần Liễu Mi chia Địa Thần quân thành hai tốp, hộ tống nghìn tỷ sinh linh của Thần Điện, lần lượt di chuyển các cung điện thần các, thiên tài địa bảo về Bất Chu Sơn.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Tàng Kinh Các và Bảo Khố đều đã được Hoàng Thiên thu đi từ trước, hai nơi này mới là căn cơ thực sự của Thần Điện.

Dưới chỉ thị của Hoàng Thiên, Sơn Thần Liễu Mi, với tư cách là một trong hai đại cung chủ của Thần Điện, đã gửi thư mời đến các thế lực tứ phương, bao gồm Kỳ Lân tộc ở trung bộ, Long tộc ở phía đông, Phượng Hoàng tộc ở phía nam, Bạch Hổ tộc ở phía tây, thậm chí cả hung thú hoàng triều ở phía bắc cũng không ngoại lệ.

Sau khi Thần Điện di chuyển đến Bất Chu Sơn, đã để lại một phần ba lãnh thổ phía đông và một phần ba lãnh thổ phía nam của Hồng Hoang, có thể nói là địa bàn rộng lớn.

Vì vậy, Liễu Mi đã nhân danh Thần Điện bán toàn bộ những địa bàn này cho các thế lực khác.

Hung thú hoàng triều tài đại khí thô, dùng mười kiện Tiên Thiên Linh Bảo, năm quả Tiên Thiên Linh Căn để có được địa bàn phía đông.

Phượng Hoàng tộc và Long tộc cùng nhau chia cắt địa bàn phía nam.

Như vậy, mất đi Thần Điện làm vùng đệm, Hồng Hoang bách tộc và hung thú hoàng triều triệt để bước vào giai đoạn đụng độ trực diện.

Phía đông Long tộc, Phượng Hoàng tộc và Thần Nghịch gươm đao tương hướng, phía bắc Bạch Hổ tộc, Huyền Quy tộc đối đầu với Luân Hồi một phương.

Đương nhiên, đây chính là điều mà Hoàng Thiên muốn thấy.

Lúc này hắn đã ở trong tổng bộ Thần Điện tại Bất Chu Sơn mà quan sát thiên hạ.

Đan, Khí, Pháp, Trận tứ đại thần đường nằm dưới tổng điện.

Tam đại thần quân tuần tra các phương.

Địa Thần Cung đứng sừng sững ở phía nam.

Chương 96

Nguyệt Thần Cung tọa lạc ở phía tây.

Phía đông do Thần Vương Huyền Thiên trông coi, phía bắc do Hoàng Thiên đích thân trấn giữ.

Các tu sĩ Đại La Thần còn lại phân tán trên chân núi, dưới sườn núi xây dựng động phủ.

Thái Ất Thần thì phân bố ở khu vực ngàn trượng trên chân núi.

Hàng nghìn tỷ Huyền Thần và tu sĩ có tu vi thấp hơn phân tán ở các nơi dưới chân Bất Chu Sơn.

Do Thần Đạo cuối cùng hùng vĩ đường hoàng, thần uy lẫm liệt không ai bì kịp, cho nên tu sĩ Thần Đạo đều yêu thích cung điện thần các, trong một thời gian, Bất Chu Sơn đình đài lầu các, đẹp không sao tả xiết.

Về phần địa bàn vốn để lại, Phượng Hoàng tộc và hung thú đang hối hả xây dựng các công trình phòng ngự, các loại trận pháp không ngừng, thậm chí còn bận rộn hơn cả Thần Điện.

Đứng giữa sườn núi, Hoàng Thiên cảm giác ý chí Bàn Cổ ở đây dường như không còn mãnh liệt như trước, không khỏi nhíu mày.

Xem ra, ý chí Bàn Cổ của cả Hồng Hoang đang không ngừng suy yếu.

Tuy tốc độ chậm, nhưng đến lượng kiếp thứ chín, e rằng chỉ còn lại uy lực của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Bàn Cổ Chân Thân mà Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra chỉ suýt soát bằng Thánh Nhân.

Phải biết rằng, vào cuối lượng kiếp thứ sáu, thời điểm Tiên Thiên đỉnh cấp thần ma xuất hiện nhiều, uy lực Bàn Cổ giữa trời đất cực kỳ

nồng đậm, không hề thua kém Thiên Đạo viên mãn, cho nên đã áp chế tất cả sinh linh đến mức ngay cả đột phá Thái Ất cảnh cũng là xa vời.

Nhưng hiện tại, Đại La Kim Tiên xuất hiện liên tục.

Lượng kiếp thứ tám -- Long Phượng đại kiếp, e rằng Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng không dưới vạn người, chẳng trách Hồng Quân có thể thành Thánh vào cuối lượng kiếp thứ tám.

Mặc dù ý chí Bàn Cổ không ngừng suy yếu, khiến cho trên Bất Chu Sơn cũng sản sinh ra không ít sinh linh, cảnh hoang lương không còn như trước.

Trong thời gian ngắn, tất định sẽ có một đợt bùng nổ lớn, thiên tài địa bảo xuất hiện liên tục, biến nơi đây thành một nơi tốt không thua kém gì đông, tây, nam, bắc.

Nhưng một khi có sự biến hóa như vậy, đến lúc đó các thế lực khắp nơi tất định sẽ lại tập trung ánh mắt vào Thần Điện, mục đích ngồi núi xem hổ đấu lại phải đổ bể.

"Thôi vậy!

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn!" Hoàng Thiên lắc đầu, thời đại này ai có nắm đấm cứng thì người đó là lão đại.

Với thực lực của Thần Điện, nếu không vì muốn bảo toàn thực lực, thì diệt sạch Hồng Hoang cũng không thành vấn đề.

Về phần những kẻ muốn ăn quả, cứ để họ ăn đi, vừa hay cung cấp thêm chút phân bón cho Bất Chu Sơn, thi thể của Đại La Kim Tiên ở Hồng Hoang là dược liệu luyện khí luyện đan khá tốt. .....

"Có chút thú vị rồi đây!" Hoàng Thiên ngồi trên vân đài của Thần Điện, tay cầm một cây xoa, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Đây là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo -- Ngũ Cổ Thanh Đồng

Liệt Thiên Xoa lấy được từ tay thủ lĩnh tộc Liệt Thiên Hủy.

Mặc dù đều là Tiên Thiên Thần Ma, nhưng Hoàng Thiên thuộc hàng đỉnh cấp, còn Liệt Thiên Hủy chỉ ở tầng trung đẳng.

Theo lý mà nói, hắn có bạn sinh linh bảo, cùng lắm cũng chỉ là Thượng phẩm, hiện tại lại xuất hiện một món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể trở thành một trong Hồng Hoang bách tộc, quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Hơn nữa, gã này lại có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Hoàng Thiên cảm giác hắn cũng là linh nhục song tu, nhục thân còn mạnh hơn nguyên thần, ẩn ẩn đã bước vào bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh, không khỏi có chút khó tin.

Cú đấm đầu tiên tuy chỉ dùng ba thành lực lượng của Thái Dương Âm Hỏa, nhưng dù sao cũng là tu sĩ Hỗn Nguyên, dù thế nào cũng có thể một chưởng diệt Đại La chứ, không ngờ lại bị Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chặn lại, chỉ thiêu hủy được ấn ký nguyên thần mà Liệt Thiên Lão Tổ lưu lại trong Ngũ Cổ Thanh Đồng Liệt Thiên Xoa.

Mất đi Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Liệt Thiên Lão Tổ trong tay Hoàng Thiên quả thực không chịu nổi một kích, một quyền tập trung năm thành tinh thần pháp tắc, cứ thế đánh nổ tung giữa không trung, chấn nhiếp rất nhiều thế lực ở Hồng Hoang.

Nhưng không ngờ vừa rồi hắn cẩn thận quan sát món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, và nhân cơ hội thôi diễn thiên cơ.

Kết quả phát hiện Ngũ Cổ Thanh Đồng Liệt Thiên Xoa không nằm trong số ba ngàn Tiên Thiên Linh Bảo của Hồng Hoang, vậy thì chỉ có một lời giải thích, đó là bản mệnh linh bảo của Hỗn Độn Ma Thần.

Quả nhiên, sau một hồi thôi diễn, hắn đã biết được rằng Liệt Thiên Lão Tổ vốn chỉ là một Thái Ất Kim Tiên không ra gì.

Nhưng trong một lần tranh đấu đã lạc vào một tiểu động thiên, từ đó có được món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này và truyền thừa tương ứng của Ma Thần, từ đó tu vi đại tăng.

Ma Thần đó chính là Cát Liệt Ma Thần, xếp hạng trung bình trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, một tay Phân Cát Pháp Tắc vô cùng thuần thục, chỉ tiếc là bị Bàn Cổ một rìu chém chết.

Sau khi khai thiên, bản mệnh linh bảo của Cát Liệt Ma Thần -- Hỗn Độn Ngũ Cổ Thanh Đồng Xoa, nhân cơ hội cuốn theo một phần truyền thừa, phân cắt không gian, rơi xuống một nơi nào đó ở phía đông Hồng Hoang, từ đó hình thành một tiểu không gian.

Bị Liệt Thiên Lão Tổ may mắn có được.

Phải nói rằng, thực lực của Liệt Thiên Lão Tổ tuy yếu, nhưng vận khí quả thực không tệ, ngay cả truyền thừa còn sót lại và bản mệnh linh bảo của Hỗn Độn Ma Thần cũng bị hắn có được.

Chỉ tiếc là gặp phải Hoàng Thiên còn mạnh hơn, nếu không nhất định có thể trở thành một trong những Tiên Thiên Thần Ma đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Điều này khiến Hoàng Thiên cảm khái vạn phần.

Ở Hồng Hoang, có vận khí cũng vô dụng, nếu không muốn trở thành Liệt Thiên Hủy, chỉ có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Hung thú lượng kiếp triệt để bùng phát, tuy chưa tiến vào giai đoạn đỉnh phong nhất, nhưng sát khí giữa trời đất cuồn cuộn ập đến, che trời lấp đất, phàm là sinh linh đều không thoát khỏi một kiếp nạn.

Là đại kiếp đầu tiên sau khi khai thiên, tất sẽ càn quét toàn bộ Hồng Hoang.

Khi đó, đông, tây, nam, bắc, trung, tứ hải, tất cả đều không thể

may mắn thoát khỏi.

Hồng Hoang bách tộc cũng tốt, vạn tộc cũng vậy, chỉ có thể tham gia vào bữa tiệc giết chóc này.

Mặc dù hiện tại trông có vẻ bình lặng, các đại thế lực đang áp chế sinh linh trong tộc, cố gắng duy trì sự ổn định tương đối, không gây ra những cuộc giết chóc quy mô lớn, nhưng điều này lại khiến cho lượng kiếp tích tụ càng thêm đáng sợ.

Bởi vì một trong những nhân vật chính là hung thú, người ta đã sớm có một phần năm địa bàn Hồng Hoang, cộng thêm việc được thai nghén từ sát khí bẩm sinh, lượng kiếp đối với họ mà nói, chính là sân nhà thiên nhiên, thực lực tăng lên còn nhanh hơn vạn tộc Hồng Hoang.

Thời gian kéo dài càng lâu, đối với Tiên Thiên sinh linh càng bất lợi.

Đến lúc đó một khi đại chiến bùng nổ, kẻ được lợi cuối cùng chỉ có thể là hung thú nhất tộc.

"Sắc lệnh: Sinh linh Thần Điện bế quan tu luyện, kẻ tự ý ra khỏi Bất Chu, trảm!" Vì vậy, sáng sớm Hoàng Thiên đã hạ lệnh, để tất cả sinh linh của Thần Điện dù tu luyện hay chơi đùa, tóm lại là ở yên trong địa bàn, đừng không có việc gì lại ra ngoài gây sự.

Đợi lượng kiếp tiến vào thời kỳ đỉnh phong, đó mới là lúc thực sự cần phải huyết chiến.

Trong địa bàn của Thần Điện, gần Bất Chu Sơn có một khu vực không bố trí bất kỳ trận pháp nào, đây là nơi đặc biệt được sắp xếp để sinh linh mài giũa nguyên thần, nhục thân.

Chương 97

Khu vực dưới chân núi tương ứng với Huyền Thần, khu vực dưới sườn núi tương ứng với Thái Ất Thần và bán bộ Đại La Thần, đi lên nữa là phạm vi của Đại La Thần.

Từng bước tiến lên, để họ thích ứng với áp lực do ý chí Bàn Cổ mang lại, từ đó đạt được mục đích nhục thân, nguyên thần cùng tiến bộ, biến Bất Chu Sơn thành thánh địa tu luyện của Thần Điện.

Đương nhiên, những khu vực được trận pháp bao phủ, không chỉ là động phủ của sinh linh Thần Điện, mà còn là địa bàn của tứ đại đường.

Trong đó Dược Viên dưới trướng Đan Đường đang được khai thác, Cốc Viên cũng đang được mở rộng, vô số sinh linh đang trồng linh thảo linh dược, thiên tài địa bảo khắp nơi.

Bất Chu Sơn vốn hoang vu đã trở nên tràn đầy sức sống.

Cùng với sự suy yếu không ngừng của ý chí Bàn Cổ, tương lai nơi đây sẽ trở thành thánh địa trồng trọt của Thần Điện.

Mọi việc đều đang tiến triển theo kế hoạch, Hoàng Thiên cũng yên tâm, giao lại sự vụ của Thần Điện cho Huyền Thiên, rồi tiếp tục tu luyện.

Lúc này, nguyên thần của hắn đã tiến vào Thần Vương sơ kỳ, nhục thân cũng đã đạt đến Hỗn Nguyên trung kỳ đỉnh phong, nếu muốn đột phá, e rằng chỉ có thể là nguyên thần.

Cho nên, Hoàng Thiên không đi leo Bất Chu Sơn, mà tiến vào nội điện, bế quan tu luyện.

Thật ra, trước đó, Sơn Thần Liễu Mi và Nguyệt Thần Vọng Thư

đã bế quan.

Tu vi của họ vốn đã là Đại La Thần đỉnh phong, cách Hỗn Nguyên chỉ còn bước cuối cùng.

Lại trải qua chém giết thực chiến, đã mơ hồ chạm tới được.

Đặc biệt là Nguyệt Thần Vọng Thư, trong trận chiến ở phương bắc, một mình đối đầu với hai hoàng giả hung thú, áp chế Thần Nghịch, Luân Hồi, chém chết vương giả Thao Thiết, vô số khí vận hội tụ trên người.

Chẳng bao lâu nữa, Vọng Thư có thể đột phá Hỗn Nguyên, trở thành tu sĩ Thần Vương thứ tư của Thần Điện.

Nhưng Hoàng Thiên thì không dễ dàng như vậy, bản thân đã là Hỗn Nguyên, lại phải đối đầu với áp chế kép của đại đạo và ý chí Bàn Cổ.

Một khi đột phá Hỗn Nguyên, vậy thật sự sẽ trở thành kẻ phá vỡ sự cân bằng.

Cứ như vậy, mỗi một bước sau Hỗn Nguyên đều trở nên vô cùng gian nan, chỉ riêng việc ngưng tụ thần lực đã cần vô số nỗ lực, huống chi là có công phu khác.

Lấy Thần Đạo ngự vạn đạo, dẫn động Tiên Thiên linh khí, Chu Thiên Tinh Thần chi lực, vô số đạo vận từ trên người Hoàng Thiên tỏa ra.

Linh khí, tinh thần chi lực hóa thành xoáy nước không ngừng gột rửa nhục thân của Hoàng Thiên, uy thế độc thuộc về Thần Vương.

Nếu không triệu hồi Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 từ trước, lại dùng Chu Thiên Tinh Thần Đồ phong tỏa thiên cơ trong phạm vi chục triệu dặm quanh sườn núi, e rằng một mình hắn cũng có thể khuấy động phong vân Hồng Hoang.

Là Thần Đạo chi tổ, sự đột phá của Hoàng Thiên không giống như những người khác, chỉ tích lũy thần lực, ngưng tụ thần đạo quyền hành, thần tọa hay thậm chí là thần quốc.

Sau lần bất ngờ trước, trong cơ thể hắn đã hình thành một động thiên tiểu thế giới độc lập.

Chỉ vì thiếu Mộc Linh Châu và Thổ Linh Châu, cho nên không thể chịu được linh khí rót vào, nếu không với uy lực của Thông Thiên Kiến Mộc, đã sớm tiến hóa thành Tiểu Thiên thế giới.

Cùng với Chu Thiên Tinh Thần chi lực và Tiên Thiên linh khí không ngừng tiến vào cơ thể, thần lực không ngừng thẩm thấu vào động thiên tiểu thế giới.

Tâm thần Hoàng Thiên phảng phất bị một luồng nguy cơ bao phủ, các nơi trên thần thể cũng có dấu hiệu sụp đổ.

Sự mất cân bằng của tiểu thế giới trong cơ thể khiến hắn không thể khống chế bản thân, thần thể Hỗn Nguyên trung kỳ viên mãn chịu áp lực trong ngoài, sản sinh ra một luồng lực xé rách khủng bố.

Lúc này, khóe miệng Hoàng Thiên hiện lên một tia khổ sở, lập tức quát khẽ: "Mộc, Thổ Linh Châu, ra!" Không sai!

Chính là linh bảo có được từ lần trao đổi địa bàn với Phượng Hoàng tộc, Long tộc và hung thú.

Một viên linh châu đơn độc chỉ là Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, căn bản không được các đại thế lực để vào mắt, bèn gộp hai thành một, tất cả đều cho Thần Điện.

Thiên đạo thật luân hồi, Long tộc sở dĩ có được Mộc Linh Châu, Phượng Hoàng tộc có được Thổ Linh Châu, cũng là do Thiên Đạo đã sắp đặt trong cõi u minh.

Long tộc cai quản tứ hải, nhưng thực lực quá mạnh, nếu để Long

Vương trở thành Thủy hành thiên vị, vậy thì Long tộc lại có cơ hội trỗi dậy.

Cho nên, Thủy hành thiên vị chỉ có thể giao cho Huyền Quy, từ đó trở thành Huyền Vũ.

Mộc Linh Châu cũng trở thành lựa chọn duy nhất của Long Vương, chưởng quản Mộc hành thiên vị, thân hóa Thanh Long, trấn giữ phương đông.

Về phần Thổ Linh Châu trong tay Phượng Hoàng tộc, lại càng thỏa đáng hơn.

Thời Long Phượng đại kiếp, Phượng Hoàng tộc để đối kháng với Long tộc thực lực cường đại, bất đắc dĩ đã lôi kéo Kỳ Lân tộc.

Tiên Thiên Linh Bảo ngưng tụ từ Thổ chi bản nguyên là món quà tốt nhất.

Có được Thổ Linh Châu, Tổ Kỳ Lân chuyên tu luyện Thổ chi pháp tắc, từ đó trở thành trung ương thiên vị.

Nhìn hai viên lăng châu trong suốt lấp lánh, vẻ khổ sở trên mặt Hoàng Thiên ngày càng đậm.

Mỗi một lần nuốt chửng bản nguyên chi lực, đều là một lần tàn phá, thần thể tất sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.

Nếu không có Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 và Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tạo Hóa Đỉnh bảo vệ bản thân, Sáng Thế Chi Lực và Tạo Hóa Chi Lực không ngừng tu bổ thần thể tan nát, e rằng hắn đã sớm thân tử đạo tiêu rồi.

Thứ hai, Thập Nhị Nguyên Thần, tức là nguyên thần chưởng quản mười hai tháng, được sắp xếp theo mười hai địa chi: Thần Hậu Tý Thử, Đại Cát Sửu Ngưu, Công Tào Dần Hổ, Thái Xung Mão Thỏ, Thiên Cương Thìn Long, Thái Ất Tị Xà, Thắng Quang Ngọ Mã, Tiểu

Cát Mùi Dương, Truyền Tống Thân Hầu, Tòng Khôi Dậu Kê, Hà Khôi Tuất Cẩu, Đăng Minh Hợi Trư.

Thứ ba, Tam Hoàng Ngũ Đế: Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên, Bạch (Kim) Đế Chuyên Húc, Thanh (Mộc) Đế Cốc, Hoàng (Thổ) Đế Nghiêu, Viêm (Hỏa) Đế Thuấn, Hắc (Thủy) Đế Vũ.

Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, Sáng Thế Chi Lực và Tạo Hóa Chi Khí lan tỏa khắp toàn thân, ngũ tạng lục phủ, kỳ kinh bát mạch đều hiện lên ánh sáng.

Hai viên bản nguyên linh châu lập tức tiến vào động thiên tiểu thế giới.

"Ầm!" Sức mạnh của tiểu thế giới nghiền nát hoàn toàn hai viên bản nguyên linh châu. 116.

Chỉ thấy hai luồng sức mạnh cường đại chạy loạn trong cơ thể Hoàng Thiên, đi đến đâu, kinh mạch đứt từng khúc, huyết nhục tan vỡ đến đó, nỗi đau đớn chưa từng có bao trùm toàn thân.

Sau khi Mộc chi bản nguyên chi lực và Thổ chi bản nguyên chi lực tàn phá, Sáng Thế Chi Lực và Tạo Hóa Chi Khí ầm ầm bộc phát, khôi phục kinh mạch, huyết nhục tan nát trở về nguyên trạng.

Cứ như vậy, một bên phá nát, một bên tu bổ, lặp đi lặp lại.

Kiểu tu luyện này quả thực không phải là tu luyện, mà là hành hạ.

Chương 98

Lông mày Hoàng Thiên nhíu chặt, vẻ mặt dữ tợn chưa từng ngừng lại, có thể thấy nỗi đau đớn này tác động trực tiếp lên nguyên thần, căn bản không thể che giấu.

Mặc dù như vậy, nhưng hắn vẫn cam chịu, bởi vì thần thể trong quá trình tu luyện đau đớn này không ngừng được tăng cường.

Tuy tốc độ có chút chậm, nhưng ít nhất có thể chứng minh hắn đang tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn.

Hai đại bản nguyên chi lực không thể đồng thời tiến vào động thiên tiểu thế giới, như vậy sẽ phá vỡ sự cân bằng vốn có, khiến tình hình trở nên tồi tệ hơn.

Chỉ có thể tuần tự tiến lên, từng chút một được Thông Thiên Kiến Mộc hấp thu, hóa thành động thiên chi lực, nuôi dưỡng tiểu thế giới, không ngừng khuếch tán ra Hỗn Độn bên ngoài, làm lớn mạnh thế giới.

Động thiên tiểu thế giới thăng cấp thành Tiểu Thiên thế giới, là một việc đòi hỏi kỹ thuật, chỉ cần hơi nóng vội một chút, có khả năng sẽ không khống chế được, khiến thần thể trong nháy mắt tan thành hư vô, cho nên Hoàng Thiên không thể không kìm nén trái tim kích động đó.

Kinh mạch, huyết nhục trong quá trình tan vỡ rồi khôi phục, từng chút một chậm rãi tăng cường.

Tốc độ Thông Thiên Kiến Mộc trong cơ thể hấp thu bản nguyên chi lực cũng ngày càng nhanh, tiểu thế giới từ ức vạn dặm ban đầu không ngừng mở rộng, dần dần đã vượt qua ngàn tỷ dặm.

Bất tri bất giác, vạn năm đã trôi qua, Nguyệt Thần Vọng Thư xuất quan đầu tiên, thành công đột phá cảnh giới Thần Vương, nguyên thần, nhục thân song Hỗn Nguyên sơ kỳ.

Ngay sau đó, Sơn Thần Liễu Mi cũng xuất quan, đột phá cảnh giới Thần Vương, nguyên thần Hỗn Nguyên sơ kỳ, nhục thân bán bộ Hỗn Nguyên.

Từ đó Thần Điện có tứ đại cảnh giới Thần Vương, chiếm được tiên cơ trước lượng kiếp tiếp theo.

Đương nhiên, khí vận Hồng Hoang cũng càng thêm nghiêng về phía Thần Điện, rất nhiều tu sĩ Thần Đạo lần lượt đột phá, hiện nay Đại La Thần đã có gần trăm vạn vị.

Là phong hào Thần Vương sớm nhất của Thần Điện, Huyền Thiên với tu vi linh nhục song Hỗn Nguyên trung kỳ, đã giảng đạo cho Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Liễu Mi vừa mới đột phá, giúp họ nhanh chóng nắm vững cảnh giới hiện tại.

Chỉ là ba người đang luận đạo giữa chừng, lại thỉnh thoảng cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố xuất hiện.

Tâm niệm vừa động, phát hiện ba động đó truyền ra từ nội điện bế quan của Thần chủ Hoàng Thiên, mọi người đều kinh hãi.

Nhiều tầng trận pháp cũng không thể che giấu dấu vết tu luyện, đủ thấy tu vi của Thần chủ mạnh mẽ đến mức nào.

Một lúc sau, họ cũng không còn để ý nữa.

Hoàng Thiên là lãnh tụ của cả Thần Điện, là thống soái của Thần Đạo, chỉ có tu vi của hắn ngày càng cao, Thần Điện mới có thể ngày càng cường đại.

Huống chi Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Liễu Mi sau khi tiến vào Hỗn Nguyên cảnh, trở thành Thần Vương, cũng đã tự so

sánh, nếu đặt vào Thần chủ, liệu có thể hai quyền diệt Liệt Thiên Lão Tổ hay không.

Sự thật là, điều đó hoàn toàn không tồn tại.

Ngược lại, Huyền Thiên thì nhíu chặt mày.

Hắn là Hậu Thiên Chí Bảo do Hoàng Thiên luyện chế ra, giữa hai người có rất nhiều liên hệ, tự nhiên hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của Hoàng Thiên nguy hiểm đến mức nào.

Thế giới trong cơ thể đột phá không khác gì một cuộc khai thiên tích địa thu nhỏ, sơ sẩy một chút là thân tử đạo tiêu.

Hiện tại, điều mọi người có thể làm là tĩnh tâm chờ đợi Thần chủ xuất quan.

Nhưng không ai ngờ, liên tiếp mấy vạn năm trôi qua, động tĩnh trong nội điện bế quan của Hoàng Thiên tuy ngày càng lớn, nhưng lại vẫn chưa xuất hiện.

Trong khoảng thời gian này, Sơn Thần Liễu Mi và Nguyệt Thần Vọng Thư đã thành công ổn định tu vi Hỗn Nguyên sơ kỳ, đang tế luyện linh bảo của mình, tăng cường thực lực, chuẩn bị nghênh đón trận đại quyết chiến sắp tới.

Bất tri bất giác, tu vi của hai người lại có dấu hiệu tiến bộ, có thể thấy khí vận của Thần Điện mạnh mẽ đến mức nào.

Tu sĩ dưới trướng không ngừng có người đột phá đến Đại La, cả Thần Điện đã có một trăm năm mươi vạn Đại La Thần, hàng ức Thái Ất Thần, còn lại Huyền Thần thì không đếm xuể.

Trong tình huống này, Sơn Thần Liễu Mi và Nguyệt Thần Vọng Thư lần lượt trấn giữ Pháp Đường và Trận Đường.

Sơn Thần Liễu Mi giỏi về pháp thuật thần thông, phụ trách bổ

sung các loại công pháp, thần thông, võ kỹ Thần Đạo cho Pháp Đường của Thần Điện, dù sao những năm gần đây, không ngừng có Tiên Thiên sinh linh gia nhập.

Ba bộ điển tịch ban đầu không còn đáp ứng đủ nhu cầu nữa.

Không phải tất cả sinh linh đều thích hợp trở thành Địa Thần, Tinh Thần, ngay cả 《Bát Hoang Thông Thần Điển》--《Luyện Thần Quyết》 cũng chỉ dành cho những sinh linh trời sinh phù hợp với thần đạo quyền hành, cho nên, công pháp mới là điều tất yếu.

Nguyệt Thần Vọng Thư chưởng quản Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diễn Thiên Bàn và Hồn Thiên Sách, một tay Tiên Thiên Tử Vi Đấu Số bí ẩn khó lường, giỏi nhất về thuật thôi diễn, không ngừng bổ sung nội tình cho Trận Đường của Thần Điện, vô số trận pháp mới liên tục xuất hiện trong Trận Đường, tăng thêm không ít sự bảo đảm cho thế lực Thần Điện.

Về phần Đan Đường và Khí Đường còn lại, Thần Vương Huyền Thiên tự mình chưởng khống.

Mấy nguyên hội qua, vô số linh bảo, đan dược trong bảo khố đều do hắn tự tay luyện chế.

Dù sao đan có pháp cấm, khí có trận cấm, cả hai tương thông, cho nên, con đường khí đạo cũng đang không ngừng mở rộng.

Nhưng những năm gần đây, tâm tư của Huyền Thiên cũng đã rời khỏi hai thần đường này, bởi vì Hoàng Thiên đã bế quan tám vạn năm rồi mà vẫn chưa xuất quan.

Trong nội điện, ba động lúc có lúc không, có thể thấy quá trình tu luyện gian nan và nguy hiểm đến mức nào. .....

Lúc này, trong nội điện của Thần Điện, dưới sự bảo hộ của Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, cả người Hoàng Thiên bị lớp lớp

Tạo Hóa Chi Lực màu trắng sữa và Hỗn Độn Sáng Thế Chi Lực bao vây, cả người phảng phất như bị kẹt trong thời không, bí ẩn khó lường.

Nhưng bên trong lại ẩn giấu vô tận sát cơ.

Chu Thiên Tinh Thần chi lực và Tiên Thiên linh khí cố gắng xâm nhập vào, nhưng mỗi lần tiến vào đều bị nghiền nát thành hư vô.

Nếu một Đại La Thần xuất hiện trong phạm vi mười trượng, e rằng sẽ bị xé rách ngay lập tức.

Hai đại bản nguyên chỉ còn lại một chút cuối cùng, nhưng chút cuối cùng này lại cực kỳ khủng bố, ngay cả Chu Thiên Tinh Thần chi lực và Tiên Thiên linh khí cũng không thể trung hòa, điên cuồng xé rách thần thể của Hoàng Thiên.

Đi đến đâu, kinh mạch, huyết nhục đều tan nát, ngay cả ngũ tạng lục phủ cũng không ngoại lệ.

Sáng Thế Chi Lực và Tạo Hóa Chi Khí chỉ có thể không ngừng xâm nhập vào cơ thể, để các nơi trên thần thể không ngừng khôi phục.

Trong sự hành hạ này, Hoàng Thiên đã không nhớ mình đã lặp lại bao nhiêu lần, bởi vì ngay cả nguyên thần cũng đã tê dại.

"Tê!" Khi luồng bản nguyên chi lực cuối cùng tiến vào nội thế giới, chỉ thấy một luồng khí thế khủng bố chưa từng có ầm ầm bung ra.

Chu Thiên Tinh Thần chi lực và Tiên Thiên linh khí đều bị hủy diệt, ngay cả Sáng Thế Chi Lực cũng không thể tiếp tục thẩm thấu.

Mấy chục trượng xung quanh Hoàng Thiên đều hóa thành một khoảng hư không, phảng phất như bị cắt rời khỏi Hồng Hoang.

Chương 99

"Ha ha ha!

Ha ha ha!" Lúc này, Hoàng Thiên đột nhiên mở bừng hai mắt, hai đạo thần quang bắn ra, không nhịn được cất tiếng cười lớn sảng khoái.

Vô tận nguyên hội dày vò cuối cùng cũng vào giờ khắc này ngưng tụ thành thần quốc, động thiên tiểu thế giới bên trong cơ thể đã triệt để trở thành tiểu thiên thế giới.

Một sớm đột phá, vô tận lỗ chân lông toàn thân tựa như các vì sao, điên cuồng hấp thu Chu Thiên Tinh Thần chi lực và tiên thiên linh khí giữa đất trời.

Bên trong nội điện xuất hiện một cơn bão linh khí, cuồn cuộn không ngừng rót vào cơ thể.

Lúc trước khi thôn phệ Thủy Linh Châu, Hoàng Thiên vốn chỉ định lĩnh ngộ trước về thần quốc, không ngờ lại thật sự luyện thành thần quốc trong cơ thể, một tiểu thế giới có tiềm lực phát triển vô hạn.

Có thể nói, hiện tại Hoàng Thiên ngoại trừ tu vi không đủ, thì đã chẳng khác gì một vị Thần Đế, có thể phát huy ra sức mạnh không hề thua kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bởi vì đó là sức mạnh của cả một tiểu thiên thế giới.

Thần thể của y dưới sự tẩy luyện của sức mạnh thế giới, đã thành công tiến giai Hỗn Nguyên hậu kỳ, nguyên thần có kém hơn một chút, nhưng cũng đã là Hỗn Nguyên trung kỳ.

Bây giờ dù có Thánh Nhân đứng trước mặt, Hoàng Thiên cũng có

dũng khí đối đầu.

Điều duy nhất không đủ chính là tu vi đột phá quá nhanh, khiến y trong vòng vài nguyên hội tới đều có thể không tiến thêm được chút nào.

Không chỉ có Đại Đạo áp chế, mà còn có ý chí cân bằng của Bàn Cổ.

Đùa sao, trong lúc cả Hồng Hoang toàn là Đại La Kim Tiên, lại có một tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh phạm quy như ngươi, bây giờ còn muốn đột phá Hỗn Nguyên Đại La chi cảnh, thử hỏi có khả năng không!

Lúc này, Hoàng Thiên khẽ mỉm cười, khí thế kinh khủng toàn thân lập tức biến mất không còn tăm hơi, trông y như một người bình thường, không có bất kỳ điểm đặc biệt nào.

Đây chính là sự sâu không lường được của một chủ nhân tiểu thiên thế giới.

"Vút!" Nếu đã đột phá, vậy thì tiên thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 cũng không cần thiết phải lưu lại trong nội điện.

Ngay lập tức, y khẽ động tâm niệm, 《Sáng Thế Kỷ》 liền tiến vào thế giới thần quốc bên trong cơ thể.

Nó vừa hay cùng Thông Thiên Kiến Mộc và bản nguyên thế giới giao thoa tương ứng, ba thứ bổ sung cho nhau, làm lớn mạnh bản nguyên của mỗi bên, đối với việc tăng cường thực lực của Hoàng Thiên có sự trợ giúp rất lớn.

Sau đó, y không ngồi lại để bình ổn tu vi, mà đi thẳng ra khỏi nội điện.

Tám vạn năm dày vò đã sớm khiến tu vi của y đạt đến trình độ thuần thục điêu luyện, chẳng qua chỉ là nước chảy thành sông mà thôi.

“Chúng ta bái kiến Thần chủ!

Chúc mừng Thần chủ đột phá tu vi, đại đạo có thể mong chờ!” Hoàng Thiên vừa bước ra ngoài, đã nhìn thấy Huyền Thiên, Liễu Mi và Vọng Thư ba người đang đợi ở cửa, bèn lập tức hành lễ hỏi thăm.

Nhìn ba vị tu sĩ cảnh giới Thần Vương trước mắt, trên mặt y không khỏi hiện lên một tia hài lòng.

Nếu tính thêm con gấu trúc lười biếng trên đảo Dinh Châu ở Đông Hải, hiện tại Thần Điện có bốn vị Hỗn Nguyên, đến lượng kiếp tiếp theo cũng đủ để đứng ở thế bất bại tại Hồng Hoang.

Đương nhiên, y không phải là Hỗn Nguyên, một chủ nhân tiểu thiên thế giới có thể vận dụng thực lực không thua kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu còn tự xưng là Hỗn Nguyên, chẳng phải là đang bắt nạt trẻ con sao?

Lúc này, Huyền Thiên vừa nhìn thấy Hoàng Thiên, trên mặt liền lộ ra vẻ kinh hãi, không dám tin hỏi: “Thần chủ, ngài...

đã thành Thần Đế?” 117.

Sơn Thần Liễu Mi và Nguyệt Thần Vọng Thư bên cạnh nghe vậy, sắc mặt lập tức đại biến, đồng loạt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Hoàng Thiên gật đầu với họ: “Tuy chưa đến, nhưng cũng không còn xa nữa.

Bản tôn hiện tại là Thần Vương hậu kỳ, đã luyện thành thần quốc hoàn chỉnh, cho nên thực lực không hề thua kém Thần Đế.

Ngược lại, tu vi của các ngươi tiến triển khá nhanh, khiến Bản tôn có chút kinh ngạc.” “Chúc mừng Thần chủ!

Hạ hỉ Thần chủ!” Huyền Thiên ba người lập tức lớn tiếng nói, sự vui mừng trong lời nói và hành động căn bản không thể che giấu

được.

"Được rồi!

Đừng chúc mừng nữa.

Các ngươi hiện nay cũng đã tiến vào Hỗn Nguyên, đặc biệt là Huyền Thiên, chỉ còn cách Thần Vương hậu kỳ một bước, đến lúc đó hãy chuẩn bị đột phá Thần Đế." Hoàng Thiên nói với ý tứ sâu xa: "Từ giờ phút này, các ngươi nên bắt đầu thu thập linh bảo, linh căn ẩn chứa không gian chi lực, luyện hóa bản nguyên của chúng, biến thành của mình.

Sự khác biệt giữa một thần quốc thực chất và một thần quốc hư ảo lớn như trời với đất vậy." Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, hiểu rõ Thần Vương muốn tiến lên Thần Đế, mấu chốt nằm ở sự khác biệt của thần quốc.

Chỉ có nắm giữ một thần quốc thực chất mới có thể dùng sức mạnh không gian nghiền ép vô số tu sĩ bên dưới, đây cũng được gọi là sự khác biệt giữa tiên và thánh.

Có được một thần quốc thực chất, dù chỉ là một tiểu động thiên, đó cũng là một thế giới tự cung tự cấp, tiềm năng tiến cảnh vô hạn, khoảng cách giữa nó và thần quốc hư ảo là vô cùng lớn.

Sau một hồi trao đổi, Hoàng Thiên tiến vào đại điện.

Sau khi ba người lần lượt ngồi xuống, y mới lên tiếng hỏi: "Tám vạn năm đã qua, chỉ còn chưa đầy một nguyên hội nữa là đến lượng kiếp thứ tám, Thần Điện phát triển thế nào rồi?" Huyền Thiên lập tức đáp: "Khải bẩm Thần chủ, trong tám vạn năm qua, Thần Điện phát triển thần tốc, thực lực gấp mấy lần so với trước đây.

Năm đó, ngài dùng hai quyền tru diệt thủ lĩnh của tộc Liệt Thiên Hủy, đã chấn nhiếp Hồng Hoang bách tộc và cả phe Hung Thú.

Không còn ai dám vuốt râu hùm của chúng ta, trung bộ bình tĩnh như nước." "Ồ?" Hoàng Thiên nghe xong, cau mày, nhàn nhạt nói: "Ta nhớ ngoại trừ chúng ta, trung bộ còn không ít thế lực, bọn họ đi đâu cả rồi?" "Bẩm Thần chủ!

Năm vạn năm trước, tộc Kỳ Lân đã chinh phục tất cả các thế lực còn lại ở trung bộ, chiếm cứ toàn bộ đất đai ngoại trừ lãnh địa của chúng ta.

Ba vạn năm trước, Hung Thú Hoàng của tộc Hung Thú là Luân Hồi đã xuất binh đến khu vực giáp ranh tây-trung-bắc, hiện tại tộc Bạch Hổ và tộc Kỳ Lân đang đối đầu với chúng." Sơn Thần Liễu Mi lập tức bẩm báo.

Nàng giám sát Địa Thần Cung ở phía tây, cho nên mâu thuẫn giữa Hung Thú, tộc Kỳ Lân và tộc Bạch Hổ đều được nàng nhìn thấy rõ ràng.

"Không tệ!

Khí tức lượng kiếp trong Hồng Hoang sắp đạt đến đỉnh điểm.

Xem ra, trận đại quyết chiến giữa Hồng Hoang bách tộc và Hung Thú e rằng chưa đến ba nguyên hội nữa sẽ hoàn toàn bùng nổ." Hoàng Thiên nói với ý tứ sâu xa.

Lúc này, Nguyệt Thần Vọng Thư cau mày, lập tức lên tiếng: "Không sai.

Mấy vạn năm qua, Hồng Hoang bách tộc cũng giống như Hung Thú, không ngừng khuếch trương.

Hiện tại, tộc Phượng Hoàng chiếm cứ một nửa phía nam đang giao chiến kịch liệt với tộc Long và Hung Thú ở phía đông." "Ở những nơi khác, có rất nhiều thế lực bách tộc công phạt lẫn nhau.

Chương 100

Bọn họ cảm nhận được hồi kết của lượng kiếp đang đến gần, nhưng càng chém giết, lượng kiếp sát khí tích tụ càng nhanh, cuối cùng khi đại chiến bùng nổ e rằng sẽ càng thêm thảm khốc." 118.

Trải qua vô số nguyên hội rèn luyện, nàng sớm đã không còn là Chúng Tinh Chi Mẫu có trái tim thánh mẫu bùng nổ nữa, mà là đại thống lĩnh của Nguyệt Thần Cung dưới trướng Thần Điện, dưới trướng có mấy trăm vạn Thiên Thần Quân và năm mươi vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang, đã từng sát lục vô số.

Nghe xong lời của Nguyệt Thần Vọng Thư, Hoàng Thiên gật đầu, lập tức ra lệnh: "Nếu đã như vậy, chúng ta cũng không thể ngồi yên.

Truyền lệnh, tập kết Thiên, Địa, Nhân tam thần quân, chỉnh đốn quân bị, chờ đợi quyết chiến đến." "Tuân lệnh!" Huyền Thiên, Vọng Thư, Liễu Mi ba người lớn tiếng đáp, sau đó lần lượt lui xuống để huấn luyện đội ngũ.

Bốn đại thần đường trong Thần Điện, trong những năm này, về cơ bản đều được Thần Vương Huyền Thiên, Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Liễu Mi không ngừng hoàn thiện.

Công pháp, trận pháp, thần thông, đan dược chất thành đống.

Hoàng Thiên cũng không nhàn rỗi, cuối cùng tiếp tục luyện khí.

Mặc dù Khí Đường của Thần Điện không ngừng được Huyền Thiên bổ sung, nhưng nhu cầu về linh bảo trong những năm đầu này vượt xa nguồn cung.

Phải biết chỉ riêng sinh linh của Thần Điện đã có vạn triệu, mấy chục triệu Thái Ất Thần mới miễn cưỡng có được mỗi người một

món hậu thiên linh bảo, mà đó còn không phải loại hậu thiên thượng phẩm hay cực phẩm có uy lực cực lớn.

Còn về tiên thiên linh bảo, trong tay mấy chục vạn Đại La Thần cũng cực kỳ hiếm thấy.

Toàn bộ Hồng Hoang khi mới khai thiên, số lượng tiên thiên linh bảo chỉ có ba ngàn.

Theo thời gian thế giới ngày càng hoàn thiện, linh bảo cũng nhiều hơn một chút, bao gồm cả các linh bảo bán sinh của Hỗn Độn Ma Thần, tổng cộng cũng không quá mười vạn kiện, làm sao có thể trang bị cho toàn bộ Thần Điện.

Vì vậy, y phải tranh thủ khoảng thời gian này, nhanh chóng luyện chế một số hậu thiên linh bảo có uy lực cường đại.

Ít nhất cũng phải trang bị đầy đủ cho toàn bộ Thái Ất Thần của Thần Điện, bởi họ là lực lượng chiến đấu chủ yếu.

Ba đại thần quân tổng cộng một ngàn vạn người, phải đảm bảo mỗi người một món thượng phẩm hậu thiên linh bảo.

Năm mươi vạn Đại La Thần phải đảm bảo mỗi người một món cực phẩm hậu thiên linh bảo, như vậy mới có thể bảo đảm Thần Điện chiếm ưu thế tuyệt đối.

Sau khi Hoàng Thiên hấp thu Tam Muội Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa, y có thể đồng thời vận dụng ba đại thần hỏa.

Ngoài Tạo Hóa Đỉnh, Chu Thiên Tinh Thần Đồ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ cũng có thể hồi phản bản nguyên, rèn đúc linh bảo.

Hậu thiên linh bảo được luyện chế từ Tạo Hóa Đỉnh thì trung chính bình hòa, kiên cố bền bỉ, đa số là thuẫn, tháp, châu các loại.

Hậu thiên linh bảo được luyện chế từ Chu Thiên Tinh Thần Đồ thì

có thể dẫn động tinh thần sát khí, công phạt thiên hạ, cho nên đa số là đao, thương, kiếm, kích.

Còn hậu thiên linh bảo được luyện chế từ Ly Địa Diễm Quang Kỳ thì tự mang lệ khí của hỏa, trong tay tu sĩ nắm giữ hỏa chi pháp tắc có thể phát huy ra hai trăm phần trăm uy lực, đa số là phiến, giám, xích.

Chỉ trong ngàn năm, mười vạn kiện cực phẩm và thượng phẩm hậu thiên linh bảo lần lượt ra đời, toàn bộ bị Hoàng Thiên ném vào bảo khố để đổi lấy công huân.

Chẳng bao lâu đã bị đổi sạch, có thể thấy sinh linh trong Thần Điện thèm muốn linh bảo đến mức nào.

Vì thế, y đặc biệt hạ một đạo thần chỉ, ra lệnh cho tu sĩ Đại La Thần không được đổi thượng phẩm hậu thiên linh bảo trở xuống, dù sao đó cũng là chuẩn bị cho các tu sĩ Thái Ất Thần.

Cũng may Thần Điện những năm nay tích trữ được lượng lớn thiên tài địa bảo, dược liệu luyện khí, nếu không căn bản không có cách nào sản xuất hàng loạt nhiều như vậy.

Chưa đầy năm ngàn năm, tất cả tu sĩ Đại La Thần của Thần Điện đều đã có mỗi người một món cực phẩm hậu thiên linh bảo, tu sĩ Thái Ất Thần mỗi người một món thượng phẩm hậu thiên linh bảo.

Cấp thấp hơn, trung phẩm và hạ phẩm hậu thiên linh bảo đều không cần Hoàng Thiên ra tay, Khí Thần Đường có thể sản xuất hàng loạt, có thể nói là vũ trang đến tận răng. 119.

Vạn năm thoáng qua, bên ngoài Thần Điện, Hoàng Thiên dẫn theo Thần Vương Huyền Thiên, Sơn Thần Liễu Mi, Nguyệt Thần Vọng Thư và những người khác đứng sừng sững trên sườn núi Bất Chu, nhìn xuống thiên địa.

Một áp lực chưa từng có mang đến sự u ám trong lòng.

Suốt cả một lượng kiếp sát khí, ngay cả Hỗn Nguyên cảnh cũng không thể tránh khỏi.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu!

"Bành!

Bành!

Bành!" Đột nhiên, ba tiếng động vang lên trong lòng mỗi sinh linh.

Thiên địa phảng phất xảy ra biến cố lớn, tất cả mọi người không ai không cảm thấy tức ngực khó thở, tựa như gặp phải nguy cơ sinh tử.

Không sai!

Thiên Đạo chưa thành hình đã cảnh báo cho tất cả mọi người, trận chiến cuối cùng của lượng kiếp đã đến.

Lúc này, trên khắp đại địa Hồng Hoang, vô số Hung Thú ngửa mặt lên trời gầm thét, chấn thiên động địa.

Vô tận hung sát chi khí triệt để bao trùm mỗi tấc đất.

Danh sơn đại xuyên, động thiên phúc địa cho đến tứ hải thiên hạ, những Hung Thú ẩn nấp sâu trong đều xuất hiện.

Hung Thú trên tinh không tuy đã bị Hoàng Thiên dọn dẹp một lần, nhưng trong một lượng kiếp, lại sinh ra không ít gương mặt mới.

Đại tinh Phá Quân đang dẫn đầu tinh thần quân mã không ngừng trấn áp, một trận đại chiến bùng nổ giữa vô tận tinh không, máu tươi nhuộm đỏ ngân hà.

Mà sau khi lượng kiếp bùng nổ, vô tận sát khí không còn tích tụ, ngược lại được giải phóng ra ngoài, cuồn cuộn không ngừng bị Hung Thú khắp nơi hấp thu.

Hung Thú ở các nơi không ngừng đột phá Thái Ất Kim Tiên, thậm chí cả Đại La Kim Tiên cũng không phải số ít.

Trong nhất thời, toàn bộ khí vận Hồng Hoang triệt để nghiêng về phía tộc Hung Thú.

Ngoại trừ những Hung Thú rải rác khắp nơi, Hung Thú Hoàng Triều do Thần Nghịch và Luân Hồi cầm đầu đã chiếm trọn một tầng khí vận, phát triển thần tốc.

Ngược lại, các thế lực do tiên thiên sinh linh Hồng Hoang vốn kiêu ngạo ngang ngược tạo thành, bao gồm cả bách tộc, đều kinh hãi.

Vốn tưởng rằng có thể khống chế cục diện, dù sao những năm nay mọi người đều tiến bộ rất nhanh, nhưng không ngờ Hung Thú còn mạnh hơn.

Một sớm trời đất biến đổi, lượng kiếp ai chìm ai nổi, rốt cuộc là tiên thiên sinh linh thắng, hay Hung Thú nhất tộc mạnh, đều sẽ được quyết định trong cuộc tàn sát này.

Chương 101

...

Lúc này, nhóm người Thần Điện do Hoàng Thiên dẫn đầu đã quay về đại điện nghị sự, đang thương thảo cách ứng phó với trận đại chiến sắp tới.

"Thần chủ, hiện tại trận chiến cuối cùng đã bắt đầu, tu sĩ Thần Điện chúng ta nằm gai nếm mật chỉ vì giờ khắc này.

Xin ngài hạ lệnh cho tam đại thần quân xuất động, tiêu diệt Hung Thú, thu gom khí vận." Huyền Thiên có chút không thể chờ đợi nói.

Nhìn tên trông giống hệt mình trước mắt, trên mặt tràn đầy chiến ý, Hoàng Thiên mỉm cười nói: "Không vội!

Không vội!

Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Lúc này kẻ nên sốt ruột là Hồng Hoang vạn tộc, không phải chúng ta." Nguyệt Thần Vọng Thư lên tiếng hỏi: "Thần chủ, ngay cả trong lãnh địa của ta cũng xuất hiện lượng lớn Hung Thú, có nên bắt đầu trấn áp từ trung bộ trước không, nếu không cứ chờ đợi, e rằng cơ nghiệp Thần Điện của chúng ta sẽ bị Hung Thú giày xéo." "Đúng vậy!

Thần chủ!

Tu sĩ Đại La cư ngụ dưới sườn núi, thực lực cường đại, không sợ Hung Thú.

Nhưng bốn đại thần đường, hai đại thần cung tọa lạc ở chân núi, bảo vệ đều là Thái Ất Thần, đối phó với những Hung Thú đạt tới Đại La Kim Tiên, e rằng lực bất tòng tâm." Sơn Thần Liễu Mi cũng lên tiếng khuyên can.

Nghe vậy, Hoàng Thiên trầm tư một lúc, sau đó ra lệnh: "Truyền lệnh cho Nguyệt Thần Cung, Địa Thần Cung toàn lực tiêu diệt Hung Thú trong phạm vi Bất Chu, ngoài ra tập hợp tam thần quân, do Huyền Thiên đích thân dẫn dắt, quét sạch toàn bộ trung bộ Hồng Hoang một lần, để năm mươi vạn Đại La Thần dương uy thiên hạ." "Tuân lệnh!" Ba người lập tức lớn tiếng đáp.

Ai cũng hiểu, theo sự tiêu tan của ý chí Bàn Cổ, linh khí trời đất ở Bất Chu Sơn ngày càng sung túc, không thua kém các động thiên phúc địa đỉnh cấp như Ngọc Kinh Sơn, thai nghén ra vô số thiên tài địa bảo.

Một khi lượng kiếp qua đi, nơi đây sẽ trở thành cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của Hồng Hoang vạn tộc.

Lòng tham khiến người ta điên cuồng, tuy không thể gây ra tổn hại thực chất cho Thần Điện, nhưng những cuộc quấy nhiễu không dứt cũng khiến người ta có chút phiền toái.

Cho nên, tam đại thần quân xuất binh trung bộ, không chỉ để quét sạch Hung Thú, mà quan trọng hơn là lập uy ở Hồng Hoang, chấn nhiếp vạn tộc.

Nếu có kẻ nào dám nhòm ngó Thần Điện, vậy thì phải gánh chịu cái giá tương ứng, vô tận Hung Thú ở trung bộ chính là vết xe đổ cho tất cả mọi người.

"Khải bẩm Thần chủ!

Do thực lực Hung Thú tăng vọt, sức sát thương cực lớn, trung bộ đột nhiên tràn vào lượng lớn tiên thiên sinh linh, chúng ta phải làm sao?" Lúc này, Sơn Thần Liễu Mi đột nhiên bẩm báo, sắc mặt có vẻ hơi lo lắng.

Nghe vậy, Hoàng Thiên lạnh lùng nói: "Phàm kẻ nào không thần phục!

Giết không tha!" Bên trong đại điện, nhiệt độ tức khắc hạ xuống, xung quanh là một mảnh sát khí, ẩn chứa uy nghiêm bá khí vô tận.

Thiên tử nổi giận, máu chảy trăm vạn.

Thần tôn nổi giận, Hồng Hoang đổ máu, ức vạn sinh linh thì đã sao?

"Tuân lệnh!" Sơn Thần Liễu Mi cúi đầu nhận lệnh.

Sau khi nàng rời đi, Huyền Thiên cũng lập tức xuất hiện trong đại điện, lên tiếng nói: "Thần chủ, Hồng Hoang vạn tộc gửi thiệp mời, Long Vương và những người khác hy vọng ngài đích thân tham gia thịnh hội vạn tộc." "Ồ?" Hoàng Thiên cau mày, nhàn nhạt nói: "Thiệp mời không cần xem, trực tiếp nói xem Long Vương và những người khác muốn làm gì?

Có chuyện gì mà Hồng Hoang vạn tộc lại đồng thời gửi thiệp mời." "Vâng!

Thần chủ!

Ba ngàn năm trước, do tộc Long, tộc Kỳ Lân, tộc Phượng Hoàng, tộc Bạch Hổ, tộc Huyền Quy dẫn đầu đã thành lập Vạn Tộc Minh.

Tổng bộ được đặt tại một ngọn núi lớn ở phía đông, tên là Lăng Vân Sơn.

Lần này mời ngài, e rằng là để thương thảo việc đối phó với Hung Thú." Huyền Thiên lập tức giải thích.

Hoàng Thiên nghe xong, trong lòng khinh thường nghĩ: 'Lăng Vân Sơn, chí lớn Lăng Vân, kiếm chỉ Hồng Hoang, ha ha!

Chỉ bằng mấy tên các ngươi mà cũng đòi dẫn đầu tiên thiên sinh linh Hồng Hoang, đúng là không biết sống chết!' Hồng Hoang rộng lớn như vậy, ngoài Hung Thú ra chính là tiên thiên sinh linh.

Trong số đó, bất kể là Long Vương, Phượng Tổ hay Tổ Kỳ Lân, đều chỉ xếp ở tầng thứ ba, thực lực chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Trước đó, những người như Càn Khôn, Thái Cực, Âm Dương, La Hầu, Hồng Quân đều đã có tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn.

Ngay cả họ còn không dám lãnh đạo tiên thiên sinh linh, Tam tộc có đức hạnh và tài năng gì?

Ngay sau đó, y nhận lấy thiệp mời, nguyên thần quét qua một lượt, không ngoài dự đoán, đám người này quả nhiên đã bành trướng rồi.

"Thần chủ!

Chúng ta có cần cử mấy vị Đại La Thần đi tham gia cái gọi là Vạn Tộc Minh không?" Huyền Thiên lên tiếng hỏi.

"Không!" Nào ngờ Hoàng Thiên lại từ chối ngay tại chỗ, với vẻ mặt đầy ý vị nói: "Nếu bọn họ muốn chơi, vậy Bản tôn sẽ chơi cùng họ.

Các ngươi tiếp tục dọn dẹp trung bộ, trong phạm vi Thần Điện không cho phép xuất hiện bất kỳ tiếng nói bất bình nào.

Đợi Bản tôn trở về sẽ thương thảo hành động tiếp theo." Nói rồi, y cũng không để ý đến Huyền Thiên và những người khác phía sau, thần lực toàn thân chấn động, vô số Chu Thiên Tinh Thần chi lực như hình với bóng, hóa thành một thân ảnh uy nghiêm, biến mất ở nơi xa.

Men theo Bất Chu Sơn đi thẳng về phía đông, Hoàng Thiên nhìn ra xa, khắp nơi đều là chém giết, máu chảy thành sông.

Khắp nơi là thi thể của sinh linh Hồng Hoang và Hung Thú.

Nếu Vạn Tộc Minh thật sự có tác dụng, cũng sẽ không xuất hiện tình huống này.

Đúng như y dự đoán, hơn trăm tộc mạnh nhất Hồng Hoang để đối

kháng với Hung Thú, chẳng qua là nhân lúc Hung Thú đang đại khai sát giới, chỉnh hợp tất cả các thế lực vừa và nhỏ.

So với Hung Thú Hoàng Triều, các thế lực nhỏ này mới thực sự là miếng thịt béo bở.

Tộc Long, tộc Phượng Hoàng, tộc Kỳ Lân, tộc Bạch Hổ, tộc Huyền Quy đều là những người chiến thắng sau hội minh lần này, đã thu nạp không ít chủng tộc yếu nhỏ, khí vận không ngừng lớn mạnh.

Cho nên Long Vương và những người khác mới có dũng khí gửi thiệp mời cho y.

Không biết là Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân và những người khác có phải đã quá bành trướng không, lại dám thông báo cho Hoàng Thiên tham gia Vạn Tộc Minh, để một tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh nghe theo chỉ huy của Đại La Kim Tiên, thật là nực cười.

Là người mạnh nhất Hồng Hoang, Hoàng Thiên lại còn thành lập thế lực mạnh nhất – Thần Điện.

Chương 102

Vạn Tộc Minh không do y đứng ra tổ chức, nhưng ít nhất cũng phải hỏi ý kiến trước một tiếng.

Hành vi như vậy, thực sự là miệt thị Thần Điện, khiến y có chút tức giận.

Xem ra sự trầm lặng của những năm này, việc tộc Liệt Thiên Hủy bị diệt tộc, cũng không khiến đám sinh vật ngu xuẩn này hiểu ra rằng, uy nghiêm của thần không thể xâm phạm.

Lý do Hoàng Thiên sẽ đến tham gia hội Vạn Tộc Minh lần này, chính là để lập uy, kẻo mấy con mèo con chó nào cũng tự cho mình là đại lão. ...

Ngọn núi lớn nhất phía đông Hồng Hoang – Lăng Vân Sơn, phúc viên rộng lớn hàng chục triệu dặm, thiên tài địa bảo vô số, tiên thiên linh khí nồng đậm thành sương, ẩn hiện không ít kỳ hoa dị thú, quả là một phúc địa động thiên.

Lúc này, trên núi khắp nơi đều là tu sĩ, đủ mấy chục vạn Thái Ất Kim Tiên đang bận rộn, hoặc là lát gạch nền, hoặc là sắp xếp chỗ ngồi.

Phải biết rằng Thái Ất Kim Tiên ở Hồng Hoang cũng thuộc hàng cường giả, ở một số chủng tộc yếu nhỏ, tu sĩ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đã ở vị trí thủ lĩnh rồi.

Nhưng bách tộc lại sắp xếp họ làm những công việc nghênh đón này, để thể hiện uy phong.

Đương nhiên, mỗi một vị khách mời tham gia hội Vạn Tộc Minh, ít nhất cũng phải là Đại La Kim Tiên trung hậu kỳ, cho nên để Thái Ất

Kim Tiên phụ trách tiếp đãi, cũng là hợp lý.

"Vút!" Lúc này, một đạo kim quang chợt hiện, tử khí lượn lờ, trong đó lộ ra một thân ảnh uy nga, chính là Thần chủ Hoàng Thiên.

Y nhìn xuống đỉnh Lăng Vân, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ý vị.

Trong nháy mắt, thân hình y di chuyển, liền tiến vào trong núi.

Hội Vạn Tộc Minh từ sườn núi đến đỉnh núi đã sắp xếp hơn vạn chỗ ngồi.

Khi Hoàng Thiên đến, đã có không ít Đại La Kim Tiên xuất hiện trong sân.

Y tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống ở Thăng Vân Đài, cũng không quan tâm ba bảy hai mươi mốt, nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi kịch hay bắt đầu.

Các Đại La Kim Tiên bên trong về cơ bản tu vi đều không ra sao, ngay cả tam đại thần quân của Thần Điện cũng không bằng, huống chi còn có Thần Vương Huyền Thiên, Nguyệt Thần Vọng Thư, Sơn Thần Liễu Mi và những người khác.

Hoàng Thiên sao lại đi giao du với họ, chẳng phải là tự hạ thấp thân phận sao?

Y thu liễm toàn bộ khí tức, mặc một bộ đạo bào màu xanh, không còn phong thái của Thần chủ, mà giống như một cao nhân ẩn thế, vậy mà không ai nhận ra "hung nhân" đã dùng hai quyền đánh chết Liệt Thiên lão tổ.

Chẳng bao lâu, người càng lúc càng đông, Lăng Vân Sơn cũng trở nên vô cùng náo nhiệt, tất cả các chỗ ngồi vậy mà đều đã kín.

Hoàng Thiên lúc này mới mở mắt nhìn, Long Vương và những người khác cũng có bản lĩnh, đã mời được hơn vạn vị tiên thiên thần

ma, toàn bộ đều là tu sĩ Đại La Kim Tiên trung hậu kỳ.

Xem ra, những người này về cơ bản đều là thủ lĩnh của vạn tộc, trong đó có không ít Đại La hậu kỳ, có thể thấy hội Vạn Tộc Minh lần này phiền phức đến mức nào.

"Ầm!" Bỗng nhiên, mấy đạo khí thế cường đại xuất hiện ở trung tâm sân.

Chỉ thấy Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân cùng những người khác ngồi xuống ở vị trí thượng thủ.

Mấy người này không hổ là nhân vật chính của lượng kiếp thứ tám, chỉ trong mấy vạn năm ngắn ngủi đã đuổi kịp, vậy mà đã đạt đến tu vi Đại La đỉnh phong, cách bán bộ Hỗn Nguyên cũng không xa.

Ngược lại, mấy vị thủ lĩnh chủng tộc khác, như Hổ Tổ, Huyền Quy lão tổ, tu vi tuy không thua kém, nhưng lại phảng phất như đứng ngoài cuộc, lấy thủ lĩnh Tam tộc làm trung tâm, khiến người ta kinh ngạc.

Những thủ lĩnh chủng tộc còn lại cũng xuất hiện cùng lúc, ví dụ như lão tổ của các tộc Đẳng Xà, Kim Mao Hống, Trùng Minh Điểu, Quỳ Ngưu, đều là chiến lực Đại La hậu kỳ đỉnh phong, khí thế ngang tàng.

Chẳng trách họ có thể trở thành những chủng tộc mạnh mẽ chỉ sau Long, Phượng, Kỳ Lân, Bạch Hổ, Huyền Quy.

Sau khi nhìn một vòng, Long Vương ngồi ở vị trí chính giữa lộ ra nụ cười, lập tức lên tiếng: "Hôm nay ở đây mời chư vị đạo hữu đến tham gia hội Vạn Tộc Minh của chúng ta, thực sự là vì duy trì sự ổn định của Hồng Hoang.

Mọi người đều biết, Hung Thú tàn nhẫn bạo ngược, hiện nay thực lực lại tăng mạnh, nếu không kịp thời ứng đối, e rằng toàn bộ Hồng

Hoang sẽ rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.” Màn mở đầu đường hoàng, hiển nhiên không làm cho mọi người có mặt hài lòng.

Ai cũng không phải kẻ ngốc, bị lừa một lần là mắc bẫy.

Chỉ thấy pháp lực toàn thân Long Vương kích động, long châu trên trán đột nhiên hiện ra, tức khắc chiếu rọi ra một bức bản đồ thế lực Hồng Hoang vạn tộc.

Trên bản đồ, phạm vi của Hung Thú được đánh dấu bằng màu đỏ máu, khiến người ta ấn tượng sâu sắc, sắc mặt nghiêm nghị.

Lúc này, thủ lĩnh tộc Phượng Hoàng là Phượng Tổ lên tiếng tiếp lời: “Hẳn chư vị cũng đã thấy, dưới lượng kiếp, không ai có thể thoát được.

Địa bàn của mọi người đều bị Hung Thú uy hiếp.

Nếu không diệt sát Hung Thú, thì chỉ có thể ngọc đá cùng tan.

Vì thế, chúng ta mới triệu tập hội Vạn Tộc Minh.” “Hung Thú chiếm cứ phía bắc Hồng Hoang và các khu vực giáp ranh, gần một phần ba diện tích.

Chúng ta chiếm hai phần ba, nhưng lại hỗn loạn vô cùng.

Để tập hợp sức mạnh của mọi người, cùng nhau chống lại Hung Thú, năm tộc chúng ta đã đồng ý trước, phân chia lại phạm vi thế lực của mỗi bên.” Những người có mặt nghe xong, tất cả đều sắc mặt đại biến.

Phân chia lại địa bàn?

Chẳng phải là tương đương với việc tất cả nỗ lực trước đây đều đổ sông đổ bể sao?

Điều đó là không thể.

“Hồng Hoang không phải là Hồng Hoang của chúng ta, mà là Hồng

Hoang của mọi người.

Hiện nay Hung Thú thế lớn, bạo ngược hiếu sát, nơi chúng đi qua, thây chất thành đồng.

Để bảo tồn thực lực, cùng nhau duy trì an ninh đại địa, liên hợp nhất trí là lựa chọn tốt nhất, trừ phi có người không muốn đối kháng với Hung Thú?" Tổ Kỳ Lân nhàn nhạt nói. 120.

Lời này đúng là tru tâm.

Không đối kháng với Hung Thú, thì làm gì?

Cùng Hung Thú đồng lưu hợp ô sao?

Phải biết rằng Hung Thú là kẻ thù không đội trời chung của toàn bộ tiên thiên sinh linh Hồng Hoang, người người đều muốn tru diệt.

Chương 103

Nếu bị gán cho cái tội danh này, Long Phượng Kỳ Lân chẳng phải sẽ trở tay tiêu diệt họ sao.

Nhìn màn kịch hay này, Hoàng Thiên trên mặt lộ ra một nụ cười.

Quả thật đừng nói thực lực của Long Vương và những người khác không ra sao, chơi âm mưu quỷ kế lại là một tay lão luyện.

Muốn chống giặc ngoài thì trước phải dẹp yên bên trong.

Trước tiên hợp lực dọn dẹp xong vạn tộc, sau đó mới đi đối kháng Hung Thú.

Như vậy bất kể kết cục thế nào, cũng không thể để người khác ngư ông đắc lợi.

Thực ra y không hề hứng thú với những điều này, nhưng xem ra đám người này không hề coi Thần Điện ra gì.

Bất Chu Sơn ở trung tâm bản đồ, lại bị phân chia thành khu vực chung của Vạn Tộc Minh.

Ngay lập tức, Hoàng Thiên đứng dậy nói: "Vì an ninh của đại địa Hồng Hoang, người người có trách nhiệm.

Nếu Long Vương đạo hữu đã thịnh tình như vậy, vậy mọi người cũng không thể từ chối ý tốt này.

Hay là thế này đi, do ta làm gương trước, Hung Thú ở đây, ở đây đều giao cho ta, phần còn lại các ngươi giải quyết." Lúc này y không hề lộ ra chân diện mục, cho nên không một ai có mặt biết đây là Thần chủ Hoàng Thiên, chỉ coi y là thủ lĩnh của một thế lực nhỏ bình thường.

Nhưng Long Vương và những người khác ở vị trí thượng thủ lại sắc mặt biến đổi.

Tên này đã khoanh trọn cả địa bàn trung bộ, đúng là sư tử ngoạm.

Tổ Kỳ Lân không nhịn được chất vấn ngay tại chỗ: "Dựa vào đâu mà ngươi muốn trung bộ?" Thực ra, là đại tộc trấn thủ trung ương, tộc Kỳ Lân cũng có nỗi khổ riêng.

Phía nam của tộc Phượng Hoàng, phía tây của Bạch Hổ Tổ đều không có thế lực lớn.

Phía đông của tộc Long tuy giao chiến kịch liệt, nhưng người ta có Tứ Hải.

Chỉ có họ phải đối mặt với Thần Điện, lại không dám ra tay.

Khó khăn lắm mới có cơ hội, lại có người giành thịt, nhịn được cái này thì còn gì không nhịn được.

Nghe vậy, Hoàng Thiên mặt không biểu cảm, chỉ vận thần lực, toàn thân phục hồi lại trang phục vốn có.

Đầu đội thượng phẩm tiên thiên linh bảo - Tử Vi Lăng Vân Quan, mình mặc Tinh Thần Vạn Tượng Bào, chân đạp Thất Tinh Trục Nhật Ngoa, một mái tóc dài màu vàng kim lấp lánh ánh sáng thần bí, quả là thần uy lẫm liệt.

"Bằng cái gì ư?

Bằng Bản tôn là Hoàng Thiên!" Lời nói toát ra khí phách thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn.

Một luồng khí thế kinh khủng bao trùm cả Lăng Vân Sơn, tất cả mọi người sắc mặt đại biến, không ai ngờ người mạnh nhất Hồng Hoang lại xuất hiện tại hiện trường của cái gọi là hội Vạn Tộc Minh.

Ngay cả Long Vương và những người khác cũng không ngồi yên

được nữa, lập tức đứng dậy cười làm lành: "Hoàng Thiên đạo hữu nói đùa rồi, ngài có thể tham gia hội Vạn Tộc Minh, tự nhiên là hoan nghênh.

Chỉ là chuyện ra sức vì Hồng Hoang, có phải..." Chưa đợi y nói xong, chỉ nghe thần âm của Hoàng Thiên vang dội: "Hôm nay, Bản tôn Hoàng Thiên lấy danh nghĩa thần ra lệnh, để lớn mạnh sức mạnh của tiên thiên sinh linh, tại Bất Chu Sơn mở ra bốn phía đông nam tây bắc mỗi phía ức vạn dặm cương vực, cho phép tất cả sinh linh gia nhập Thần Điện." "Phàm những ai gia nhập Thần Điện, có thể tiến vào bốn đường Đan, Trận, Pháp, Khí.

Tất cả các vật phẩm như công pháp, trận pháp, thần thông, linh bảo thu được, đều có thể tự mình xử trí." Thần âm cuồn cuộn, chấn động tất cả mọi người có mặt, đặc biệt là các thế lực chủng tộc vừa và nhỏ ở khu vực gần Thiên Trụ trung bộ.

Họ có hiểu biết về Thần Điện, biết sự ảo diệu của bốn đại thần đường.

Chỉ riêng việc công pháp đã khiến tất cả mọi người thèm nhỏ dãi.

Không phải ai cũng giỏi thuật thôi diễn, lão tổ của các thế lực cũng không có thời gian để phong phú truyền thừa trong tộc.

Cho nên, các thế lực tộc vừa và nhỏ thực ra rất khổ sở.

Vì vậy, họ đặc biệt ngưỡng mộ việc sinh linh trong Thần Điện vừa có thể đổi lấy công pháp thần thông, vừa có thể đổi lấy những vật hiếm có như pháp bảo, đan dược.

Nhưng, Thần Điện không phải ai cũng có thể gia nhập.

Ngưỡng cửa mở ra ở Bất Chu Sơn, nhiều nhất cũng chỉ hấp thu các thế lực tộc quần ở trung bộ, chứ không đối mặt với toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng bây giờ Hoàng Thiên kim khẩu vừa mở, chỉ cần muốn, đều có thể gia nhập, khiến tất cả mọi người đều phát cuồng. 121.

Vô số thế lực chủng tộc vừa và nhỏ nhao nhao hoan hô cổ vũ.

So với Hồng Hoang bách tộc chỉ nói lời ngon ngọt, thực chất là thôn tính chủng tộc, lại không cho lợi lộc gì, họ càng nguyện ý gia nhập Thần Điện có tài nguyên dồi dào.

Chỉ có Long Vương và những người khác ở vị trí trung ương thượng thủ là sắc mặt khó coi.

Mẹ kiếp, bày vẽ lâu như vậy, kết quả lại làm áo cưới cho Thần Điện, thử hỏi ai trong lòng cam tâm!

Nếu y không đứng ra, ngoài họ ra, sẽ không có thế lực nào nguyện ý chống lại Hung Thú.

Đó chỉ là cái cớ để thôn tính các thế lực nhỏ khác.

Nhưng bây giờ Hoàng Thiên vừa mở miệng, uy thế của Thần Điện chấn nhiếp thiên hạ, ngay cả Hung Thú Hoàng Triều cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Thử hỏi ai lại không muốn gia nhập!

Điều đáng tức giận hơn là, Hoàng Thiên vung tay một cái, đã khoanh trọn cả trung bộ.

Phải biết rằng ý chí Bàn Cổ đang không ngừng suy yếu, trung bộ vốn cằn cỗi, hiện tại đang bùng nổ mạnh mẽ.

So với mấy khu vực khác đã được khai phá hoàn toàn. 122.

Cả trung bộ quả thực là bảo địa có tài nguyên phong phú nhất, linh khí nồng đậm nhất Hồng Hoang.

Ai mà lại nguyện ý giao cho Thần Điện, chẳng phải là để Thần Điện lớn mạnh một cách vô ích sao? 123.

Chương 104

Đặc biệt là tộc Kỳ Lân và tộc Kim Mao Hống, đúng là lửa giận ngút trời.

Vốn là thế lực ở trung bộ, họ thèm nhỏ dãi xung quanh Bất Chu Sơn. 124.

Nhưng bây giờ ngay cả địa bàn cũng bị người ta lấy đi, làm sao có thể nhịn được?

“Hoàng Thiên đạo hữu!

Các ngươi không làm gì cả, chỉ mở miệng một cái, trung bộ Hồng Hoang đã dễ như trở bàn tay, có phải là quá đáng lắm không!” Thủ lĩnh Kim Mao Hống cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, chất vấn.

Tổ Kỳ Lân bên cạnh cũng lên tiếng: “Không sai!

Bất Chu Sơn là trung tâm Hồng Hoang, do xương sống của Phụ thần Bàn Cổ hóa thành, thực sự là thánh địa mà chúng ta, những tiên thiên sinh linh, phải kính cẩn lễ bái.

Sao có thể bị một người một phe chiếm cứ, nên nhường ra, để cho sinh linh Hồng Hoang an sinh lập mệnh.” Nghe vậy, Hoàng Thiên không hề tức giận, mỉm cười đáp lại: “Xem ra các ngươi một lòng vì công, có phải nên trao cho các ngươi một giải thưởng cống hiến xuất sắc nhất Hồng Hoang không?” Nhìn vị Thần chủ đang tươi cười rạng rỡ trước mắt, tất cả mọi người có mặt ngược lại càng thêm sợ hãi.

Trước đây, Hoàng Thiên không hề lộ mặt, đã dùng hai quyền đánh nổ Liệt Thiên lão tổ.

Bây giờ dáng vẻ này lại khiến mọi người toàn thân run rẩy.

Hiện trường một mảnh tĩnh lặng, không một ai dám lên tiếng, bao

gồm cả Tổ Kỳ Lân và Kim Mao Hống.

Lúc này, Hoàng Thiên đột nhiên sắc mặt lạnh đi, nhàn nhạt nói: "Các ngươi tưởng đang đi mua rau chắc, còn mặc cả?

Huống chi chỉ bằng hai tên rác rưởi các ngươi, cũng xứng chất vấn Bản tôn.

Kẻ nào không tuân, giết không tha!" Mọi người chỉ cảm thấy thần âm rót vào tai, một luồng thần uy bễ nghễ thiên hạ tràn ngập hiện trường, xung quanh tỏa ra sát cơ vô tận, khiến người ta không rét mà run.

Không ai dám coi ba chữ cuối cùng là trò đùa.

Bởi vì lần trước, tộc Liệt Thiên Hủy coi thường cảnh cáo đã trở thành bò cày ruộng cho Thần Điện.

Lần trước nữa, Thiên Hỏa Đạo Nhân, một trong ngũ cường Hồng Hoang, đã trở thành lịch sử, Thiên Hỏa Vương Triều đều bị tàn sát, máu nhuộm vô tận non sông.

Tổ Kỳ Lân và Kim Mao Hống ngay tại chỗ lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Chưa từng bị ai khinh thường như vậy.

Nhìn khắp Hồng Hoang, ngay cả Hung Thú Hoàng Triều cũng phải nể mặt ba phần, dù sao tộc Kỳ Lân và tộc Kim Mao Hống đều là mười tộc mạnh nhất Hồng Hoang.

Nhưng tên tóc vàng trước mắt này thực sự quá kiêu ngạo, lại dám coi họ như súc vật ven đường, tùy ý lăng nhục.

"Hoàng Thiên, đừng quá kiêu ngạo, đừng tưởng diệt được Liệt Thiên lão tổ thì thật sự là đệ nhất Hồng Hoang rồi.

Ta nói cho ngươi biết, nếu Bản tọa ra tay, hai chiêu cũng đủ để

diệt ngươi.” Tổ Kỳ Lân không nhịn được gào thét.

“Ồ?

Vậy sao?” Hoàng Thiên quét mắt nhìn y, nhàn nhạt nói: “Tên Liệt Thiên đó quả thực là một tên rác rưởi, ít nhất là ở Hồng Hoang.

Nhưng trong mắt Bản tôn, các ngươi ngay cả rác rưởi cũng không bằng.” Nói rồi, một luồng khí thế hủy thiên diệt địa đột nhiên xuất hiện.

Hơn vạn Đại La Kim Tiên có mặt không kịp đề phòng, toàn bộ đều bị ép nằm rạp trên đất.

Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân và những người dẫn đầu cũng chỉ là Đại La đỉnh phong, ngay cả bán bộ Hỗn Nguyên cũng chưa phải, làm sao có thể chống đỡ được khí thế Thần Vương hậu kỳ của Hoàng Thiên.

“Ha ha ha!

Bản tôn nói cho các ngươi biết, ở Hồng Hoang, ta chính là chân lý.

Bởi vì nắm đấm của lão tử đủ lớn, các ngươi chỉ có thể nằm rạp xuống, nếu không thì chết!

Hiểu chưa?” Hoàng Thiên quét mắt một vòng, cười lớn nói.

Sau đó, chỉ thấy thần lực toàn thân y cuộn trào, hóa thành một thân ảnh uy nghiêm, cứ như vậy từng chút một biến mất trước mặt tất cả mọi người.

Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân sắc mặt tái mét, trong lòng hận thù ngút trời, nhưng ngay cả năng lực đứng dậy cũng không có, chỉ có thể nén giận không phát.

Mười năm sau, khi khí thế của Hoàng Thiên tan đi, mọi người cũng lần lượt đứng dậy.

Trong số đó, một số thủ lĩnh của các thế lực nhỏ đã không nhịn được nữa.

"Chư vị, tộc của ta đang bị Hung Thú vây công, tình hình nguy cấp, xin đi trước một bước!" Một tu sĩ Đại La Kim Tiên trung kỳ lên tiếng trước tiên.

Ngay sau đó, người thứ hai, thứ ba, lần lượt nối tiếp, tất cả các thủ lĩnh thế lực có mặt ngoại trừ những người tổ chức đều rời đi.

Đùa sao, ai mà không biết hội Vạn Tộc Minh này là một cái hố.

Giúp đỡ kẻ yếu?

Đó là thôn tính kẻ yếu thì có.

Ai cũng không dám ở lại nữa, sợ bị người khác bắt làm con tin.

Điều này cũng khiến tất cả các thế lực có mặt nhận rõ hiện thực, ai mới là thiên hạ đệ nhất, Thần chủ Hoàng Thiên xứng đáng với danh hiệu đó.

Thế lực nào đáng tin cậy nhất, không gì bằng Thần Điện.

Rất nhiều người đều âm thầm suy nghĩ có nên gia nhập Thần Điện hay không.

Dù sao Thần Điện ngoại trừ những người được tuyển chọn gia nhập Tam Thần Quân, Lưỡng Thần Cung, Tứ Thần Đường, những người còn lại đều không bị ép buộc sắp xếp.

Cho nên, gia nhập Thần Điện, chủng tộc vẫn là chủng tộc, chỉ cần cống hiến một phần sức mạnh cho Thần Điện.

Nhìn Lăng Vân Sơn trống rỗng, Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân và những người khác sắc mặt tái mét, trong lòng ai không có vô tận hận thù và lửa giận.

Âm mưu độc bá Hồng Hoang ban đầu, bây giờ đã bị Hoàng Thiên

phá hỏng hoàn toàn.

Chương 105

125.

Bị người ta dùng khí thế ép nằm rạp dưới đất, thể diện của thập đại cường tộc mất sạch, ai có thể chịu đựng được sự nhục nhã này!

Dù vậy, không một ai dám động thủ, bởi vì họ đều không phải là đối thủ của Hoàng Thiên.

Mạo hiểm ra tay, chỉ là đi tìm cái chết.

Nhìn từng vị thủ lĩnh vạn tộc rời đi, họ cũng không thể ra tay.

Đúng vậy, mười người họ đều là Đại La viên mãn, Đại La hậu kỳ đỉnh phong tu vi, là những tu sĩ mạnh mẽ chỉ sau Hoàng Thiên có mặt tại đây.

Nhưng ở đây có đến hơn vạn tu sĩ Đại La trung kỳ, hậu kỳ.

Một khi trấn áp, ai có thể đảm bảo vạn vô nhất thất.

Lúc này, hội Vạn Tộc Minh kết thúc trong vội vã.

Lão tổ của các tộc Bạch Hổ, Huyền Vũ cũng lần lượt rời khỏi Lăng Vân Sơn. 126.

Ngay cả tộc Kim Mao Hống cũng mang theo khuất nhục và hận thù rời đi.

Cuối cùng chỉ còn lại Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân ba người nhìn nhau.

“Khốn kiếp!

Kế hoạch mà chúng ta bố trí lâu như vậy, cứ thế bị Hoàng Thiên phá hủy.

Hắn đúng là tội đáng muôn chết.

Nếu không phải Hung Thú đang ở trước mặt, ta nhất định sẽ không đội trời chung với hắn.” Tổ Kỳ Lân mặt đầy lửa giận nói.

Long Vương bên cạnh cũng lên tiếng: “Hoàng Thiên quả thực đáng chết, nhưng thực lực của hắn cao thâm khó lường, chỉ riêng khí thế đã khiến chúng ta không thể động đậy.

Mạo hiểm trở mặt với hắn, thực sự là hành động không khôn ngoan, chỉ có thể chờ đợi ngày sau, sẽ thỉnh giáo.” “Không sai.

Vốn chỉ là vì khách sáo nên mới gửi thiệp mời, không ngờ lại chỉ là một trận vui mừng hão.

Một Thần chủ như vậy, một Thần Điện như vậy, thực sự quá đáng để kiêng dè.” Phượng Tổ nói với vẻ thâm sâu khó lường.

“Ha ha!” Tổ Kỳ Lân cười lạnh nói: “Cây cao hơn rừng, gió ắt sẽ quật đổ.

Nếu Hoàng Thiên muốn phô trương như vậy, vậy thì hãy để mọi người xem, rốt cuộc ai mới là chủ lực quân đối kháng Hung Thú.

Đợi sau khi tiêu diệt Hung Thú, thế tất phải nghiền xương Hoàng Thiên thành tro.” Cứ như vậy, mang theo lửa giận và hận thù, ba vị thủ lĩnh thế lực lớn đã thương lượng chi tiết về việc đối phó với Hung Thú và các thế lực Hồng Hoang, rồi lập tức quay về tộc để bố trí mọi việc.

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên sau khi giải phóng thần uy, tâm tình quả thực không tệ.

Y hiểu rõ Tam tộc có thể trở thành nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo, là vì dã tâm của họ đủ lớn.

Họ không chỉ đối phó với Hung Thú, mà còn tính đến chuyện sau

lượng kiếp, quả nhiên mưu tính sâu xa.

Chỉ là, ngàn lần không nên, vạn lần không nên chọc vào Thần Điện.

Lại dám cả gan đưa Bất Chu Sơn và trung bộ Hồng Hoang vào phạm vi phân chia của họ, đúng là người si nói mộng.

Lần này, Thần Điện đã hoàn toàn nổi danh.

Là chủ nhân của Thần Điện, Hoàng Thiên càng thêm hung uy hiển hách.

Chỉ một luồng khí thế đã trấn áp vạn tộc thủ lĩnh, có thể không lợi hại sao?

Nhưng điều khiến y chú ý nhất là tộc Kỳ Lân và tộc Kim Mao Hống.

Hai tộc này đều là thế lực cường đại ở trung bộ.

Lần này mặt mũi của hai vị thủ lĩnh đều bị Hoàng Thiên đánh sưng, chắc chắn sẽ không đội trời chung.

Chỉ cần Tổ Kỳ Lân đột phá Hỗn Nguyên, thế tất sẽ tìm đến gây phiền phức cho Thần Điện.

Bị động chịu đòn từ trước đến nay đều không phải là phong cách của Hoàng Thiên, cho nên y quyết định tiêu diệt nguy hiểm trước khi nó xuất hiện, xóa sổ nó trong hư không. ...

Chẳng bao lâu, Hoàng Thiên quay trở về Bất Chu Sơn.

Vừa bước vào chủ điện, chỉ thấy Thần Vương Huyền Thiên, Sơn Thần Liễu Mi và Nguyệt Thần Vọng Thư đã nghênh đón.

Huyền Thiên không thể chờ đợi hỏi: "Thần chủ, hội Vạn Tộc Minh rốt cuộc tình hình thế nào?

Chẳng lẽ chỉ là để đối kháng Hung Thú.” Hoàng Thiên nhàn nhạt nói: “Đúng như ta dự đoán, thập đại cường tộc do tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đứng đầu đang cố gắng thôn tính vạn tộc, thu gom địa bàn, sau đó mới đối kháng Hung Thú, còn Thần Điện của chúng ta...” Vừa kể xong, Huyền Thiên đã nổi đóa: “Cái gì?

Đám khốn kiếp đó lại dám tính kế chúng ta, đúng là tìm chết!

Thần chủ, xin ngài hạ lệnh, ta lập tức dẫn Thiên Thần Quân đi tiêu diệt chúng.” “Đúng vậy Thần chủ!

Tuyệt đối không thể tha cho đám người này!” Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Liễu Mi cũng phụ họa.

Là thế lực lớn nhất Hồng Hoang, ba người họ lại còn đứng ở đỉnh chuỗi thức ăn, là Thần Vương, tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh.

Vậy mà lại bị mấy tên Đại La Kim Tiên nhỏ bé coi thường, nhịn được cái này thì còn gì không nhịn được, không diệt chúng sao có thể nguôi giận.

“Khụ khụ!” Hoàng Thiên khẽ ho một tiếng, cắt ngang sự căm phẫn của họ, lên tiếng nói: “Hiện tại tộc Kỳ Lân, tộc Kim Mao Hống đều không thể diệt.

Lúc này chính là lúc tiên thiên sinh linh hợp lực đối kháng Hung Thú.

Nếu ta ra tay đối phó với họ, chẳng phải là tuyên bố Thần Điện cùng Hung Thú đồng lưu hợp ô sao.” Ba người lúc này mới nguôi giận.

Chương 106

Họ cũng không phải là tu sĩ chỉ biết theo đuổi sự thống khoái.

Ngược lại, là ba vị đầu lĩnh của Thần Điện, họ tự nhiên hiểu rõ ý nghĩa và thời cơ ra tay không đúng.

Lúc này, Hoàng Thiên chuyển đề tài, lập tức hỏi: "Nhưng, bài học nên có vẫn phải có.

Tam thần quân chuẩn bị thế nào rồi?

Vệ đội của Địa Thần Cung và Nguyệt Thần Cung đã được vũ trang đầy đủ chưa?" "Khải bẩm Thần chủ!

Tam thần quân đã chuẩn bị xong, chỉ chờ ngài hạ lệnh." Huyền Thiên lập tức đáp.

"Vệ đội của Địa Thần Cung, Nguyệt Thần Cung đã dọn dẹp xong tất cả Hung Thú và thế lực trong phạm vi thuộc về Thần Điện." Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Liễu Mi cũng lên tiếng trả lời.

"Ừm!" Hoàng Thiên gật đầu, ra lệnh: "Nếu đã như vậy, vậy thì bắt đầu đi.

Tam thần quân do các thống lĩnh tự phụ trách quét sạch toàn bộ Hung Thú ở trung bộ.

Còn các thế lực khác..." 127.

"Liễu Mi dẫn Man Hùng Kim Cương Vệ đến địa bàn của tộc Kim Mao Hống, Vọng Thư dẫn Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ uy hiếp tộc Kỳ Lân, nhất định phải đuổi chúng đến phía bắc Hồng Hoang.

Nếu đã đại công tước vô tư như vậy, vậy thì hãy để hai tộc đó làm tiên phong quân đối kháng Hung Thú." "Tuân lệnh!" Sơn Thần Liễu

Mi và Vọng Thư lớn tiếng nhận lệnh.

Từ năm vạn năm trước, vệ đội của Địa Thần Cung – Man Hùng Kim Cương Vệ và vệ đội của Nguyệt Thần Cung – Khiếu Nguyệt Thiên Lang Kỵ đã được mở rộng lên trăm vạn.

Mười đại thống lĩnh bên trong đều là tu sĩ Đại La Thần hậu kỳ, vạn phu trưởng đều là tu sĩ Đại La trung kỳ, thiên phu trưởng còn lại là tu sĩ Đại La sơ kỳ.

Thấp hơn nữa, tất cả bách phu trưởng, thập trưởng, ngũ trưởng đều là bán bộ Đại La Thần.

Binh lính bình thường toàn bộ đều là Thái Ất Thần đỉnh phong, trang bị toàn là thượng phẩm hậu thiên linh bảo, chiến đấu lực cực kỳ mạnh mẽ.

Lại có hai vị Thần Vương cảnh dẫn dắt, chỉ là tộc Kỳ Lân, tộc Kim Mao Hống căn bản không phải là đối thủ.

Nếu chúng không muốn di dời, vậy chỉ có thể giết gà dọa khỉ.

“Thần chủ!

Vậy còn ta?” Nhìn Sơn Thần Liễu Mi và Nguyệt Thần Vọng Thư đều đã đi xuống sắp xếp công việc của mình, Huyền Thiên không khỏi có chút lo lắng hỏi.

Lúc này, Hoàng Thiên nhìn y, lập tức nói với ý tứ sâu xa: “Bản tôn đã tuyên bố tại hội Vạn Tộc Minh rằng sẽ mở ra bốn cửa đông nam tây bắc, tiếp nhận các tộc quần thế lực ở các bộ Hồng Hoang.

Tiếp theo sẽ có vô số sinh linh đổ xô gia nhập Thần Điện của chúng ta.

Đến lúc đó, bảo khố tuyệt đối sẽ khô cạn với tốc độ nhanh như chớp.” “Cho nên, để đáp ứng nhu cầu của Thần Điện, bốn đại thần

đường ngoại trừ Trận Đường, đều phải dốc hai trăm phần trăm tinh thần, toàn lực thôi diễn công pháp, luyện chế linh bảo, đan dược.

Việc này ta chuẩn bị giao cho ngươi làm!" "Tuân lệnh!" Huyền Thiên sảng khoái đáp.

Luyện khí luyện đan là việc y thích nhất.

Là Khí Đạo chủ thần, hai việc này tuyệt đối là phương thức tăng cường tu vi nhanh nhất.

Hoàng Thiên lại bổ sung một câu: "Ngoài ra, những sinh linh mới gia nhập Thần Điện, tất cả hạn mức đổi đồ đều tăng lên một thành, dù sao cũng chưa có cống hiến.

Ba ngàn năm sau có thể mở ra tương ứng.

Điều này phải được liệt vào thông lệ của Thần Điện." "Vâng!" Sau khi Hoàng Thiên ra lệnh xong, Huyền Thiên lập tức đi xuống sắp xếp công việc của Khí Đường và Đan Đường.

Hàng trăm vạn tu sĩ không ngừng luyện chế linh bảo, đan dược, cả Bất Chu Sơn khắp nơi đều bảo quang đại phóng. 128.

Cùng lúc đó, hai đại vệ đội thần cung dưới sự dẫn dắt của Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Liễu Mi, rầm rộ tiến về phía địa bàn của tộc Kỳ Lân, tộc Kim Mao Hống.

Hai thế lực này đều là những chủng tộc lâu đời ở trung bộ có nền tảng vững chắc, địa bàn rộng lớn, tiên nhân đông đảo.

Muốn triệt để đuổi chúng đến phía bắc Hồng Hoang, cần không ít khí lực.

Là nhân vật chính, Hoàng Thiên cũng không nhàn rỗi, y đích thân dẫn dắt tam đại thần quân xuất binh toàn bộ trung bộ.

Trăm vạn Đại La Thần, mấy chục triệu Thái Ất Thần, như châu

chấu tràn qua, che trời lấp đất, thần uy lẫm liệt.

Nơi họ đi qua, sinh linh các tộc không ai không cúi đầu xưng thần.

Địa Thần Quân phụ trách khu vực phía đông Bất Chu Sơn, Nhân Thần Quân phụ trách khu vực phía nam Bất Chu Sơn.

Còn phía tây Bất Chu Sơn, đó là địa bàn của tộc Kỳ Lân và tộc Kim Mao Hống.

Thiên Thần Quân dưới sự thống soái của Hoàng Thiên, không ngừng tiến về khu vực phía bắc Bất Chu Sơn.

Nơi đây trực diện với phía bắc Hồng Hoang do Hung Thú Hoàng Triều chiếm cứ.

Vô số Hung Thú tập trung ở khu vực này, khắp nơi đều là chém giết, máu chảy thành sông.

Dưới sự tàn sát của Hung Thú, không biết bao nhiêu chủng tộc đã bị diệt, ngay cả thời gian để chạy đến địa bàn Thần Điện cũng không có.

Nhìn đại địa thây chất thành đồng, máu chảy thành sông, trong lòng Hoàng Thiên không nói nên lời bi ai.

Thực ra họ cũng là tiên thiên sinh linh.

"Truyền lệnh, Thiên Thần Quân chia làm bốn bộ, bao vây Hung Thú.

Phàm Hung Thú tiến vào trung bộ, toàn bộ giết không tha!" Chỉ nghe một tiếng lệnh hạ, hơn trăm vạn Đại La Thần, ba mươi triệu Thái Ất Thần, nhanh chóng chia làm bốn quân đoàn, từ đông tây nam bắc tiến hành chia cắt bao vây quân đội Hung Thú.

Trong đó, tất cả Đại La Thần trong Thiên Thần Quân chuyên nhằm vào những Hung Thú Kim Tiên đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong,

bán bộ Đại La, thậm chí là Đại La sơ kỳ để trảm thủ.

Nhìn đám Hung Thú đen nghịt trước mắt, vô số chiến sĩ Thần Điện tỏa ra kim quang xông lên, thiên địa phảng phất bị máu tươi nhuộm đỏ.

Điều đáng kinh ngạc là, theo cuộc chém giết ngày càng kịch liệt, huyết sát chi khí vô tận lan tỏa xung quanh, lại khiến cho tộc Hung Thú tăng thêm không ít thực lực.

Chương 107

Tổng thể mà nói, Hung Thú sẽ ngày càng ít đi, nhưng cá thể lại trở nên ngày càng mạnh.

Hoàng Thiên cau mày, vốn tưởng rằng với tu sĩ Thần Điện được vũ trang đến tận răng, đối phó với Hung Thú thú tính chưa khai, không phải là chuyện chắc như đinh đóng cột sao.

Nhưng bây giờ xem ra, lượng kiếp Hung Thú quả nhiên hung hiểm.

Thần Điện tập trung toàn bộ sức mạnh cũng có thể kết thúc lượng kiếp này, nhưng cuối cùng cũng sẽ hy sinh không ít sinh linh.

Thiên đạo thật biết luân hồi.

Bất kể là Thần Điện hay vạn tộc, không một ai ngoại lệ, đều thuộc về tiên thiên sinh linh.

Căn nguyên của họ cực tốt, mỗi giờ mỗi khắc đều đang tiêu hao tiên thiên linh khí của trời đất. 129.

Nồng độ linh khí của lượng kiếp này so với trước đây, quả thực là một trời một vực.

Nếu không thông qua lượng kiếp, hủy diệt tiên thiên sinh linh và Hung Thú, hồi phản bản nguyên, hóa lại thành linh khí, e rằng có một ngày, Hồng Hoang sẽ trở nên khô cằn, trở thành địa tinh của thời đại mạt pháp.

Mà, linh khí sau khi hồi phản bản nguyên, cũng đã mất đi một luồng tiên thiên linh tính diễn biến từ hỗn độn, cuối cùng hóa thành hậu thiên linh khí.

Tiên thiên sinh linh bình thường hấp thu loại linh khí này tu luyện,

tiến độ không bằng một phần mười khi hấp thu tiên thiên linh khí.

Tiên đạo chỉ biết lấy đi mà không biết trả lại, cuối cùng tất cả tài nguyên của Hồng Hoang chỉ có thể ngày càng ít đi.

Để duy trì sự cân bằng của thế giới, không thể không xuất hiện lượng kiếp.

Đây là nỗi bi ai của tiên đạo, cũng là may mắn của chúng sinh.

Một miếng ăn một miếng uống, đều là nhân quả.

Nhân quả tuần hoàn, mới là chính đạo.

Xem ra việc thay đổi hệ thống Thần Đạo, thiết lập tu luyện tín ngưỡng làm căn nguyên là việc phải làm.

Vào lúc sau lượng kiếp này, trước khi nhân tộc ra đời, Thần Đạo phải hoàn thiện loại hệ thống tuần hoàn đại thiên ti chức, tu hành bằng đức này.

Lúc này, hai mắt Hoàng Thiên thần quang đại phóng, quét qua tất cả sinh linh và Hung Thú có mặt, ngay cả cuộc tàn sát giữa các Đại La Thần và Đại La Kim Tiên cực phẩm Hung Thú cũng không bỏ qua.

Trên mặt y hiện lên một tia sát khí.

"Kỳ xuất!" Trong nháy mắt, tâm thần y khẽ động, cực phẩm tiên thiên linh bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ xuất hiện trong tay.

Lúc này, y vung tay một cái, giữa thiên địa, một lá cờ dài màu đỏ vắt ngang, hạ xuống vô tận hỏa diễm.

Từng luồng Tam Muội Chân Hỏa đột nhiên hiện ra, mang theo uy thế đốt trời diệt đất, hướng về những Hung Thú toàn thân huyết sát chi khí nồng đậm mà tấn công.

Nơi nó đi qua, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Hung Thú được ngưng kết từ tiên thiên sát khí, hồn phách bị oán hận che lấp, vĩnh viễn không thể sinh ra linh trí, chỉ tuân theo ý chí sát lục vô tận.

Trước mặt Tam Muội Chân Hỏa, chúng không có sức chống cự.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ tuy chỉ có bốn mươi bốn tầng cấm chế, nhưng trước mặt Hoàng Thiên, người sở hữu Thái Dương Âm Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, căn bản không đáng kể.

Sau khi y dùng thần vị hoàn toàn luyện hóa, có thể phát huy ra một trăm phần trăm uy lực.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong Hung Thú, dưới Ly Địa Diễm Quang, cũng chỉ có thể bị thiêu thành tro bụi, tiêu tán giữa thiên địa.

Hiện trường vô số tu sĩ Thần Điện, toàn bộ đều là nhục thân và nguyên thần song tu.

Mỗi người trong tay ít nhất đều có một kiện hậu thiên thượng phẩm linh bảo.

Hậu thiên linh bảo có thể trực tiếp phát huy ra một trăm phần trăm uy lực, tàn sát Hung Thú cùng cảnh giới, như bẻ cành khô.

Mà, Thiên Thần Quân là một trong ba quân của Thần Điện, tuyệt đại đa số tu vi đều ở bán bộ Đại La, lại có quân trận cường hoành liên hợp.

Nơi họ đi qua, Hung Thú toàn bộ trở thành chiến lợi phẩm, dù sao Hung Thú có thể dùng để luyện khí, luyện đan, là 'thứ tốt' mà!

"Không tệ!

Không tệ!" Hoàng Thiên mỉm cười nói.

Đám Hung Thú trung bộ này quả thực đã cung cấp một nơi luyện

binh tuyệt vời.

Tuy lượng kiếp Hung Thú lần này, Thần Điện chủ yếu là ngồi thu lợi ngư ông, nhưng quân đội đã trải qua huyết chiến sao có thể so sánh với quân đội chỉ tu luyện đơn thuần!

Là tín đồ trung thành nhất của Thần Điện, tu sĩ Thần Điện phải là một chiếc răng nanh sắc bén, có thể chém diệt bất kỳ người hay vật nào cản trở bước chân của Thần Đạo.

Cùng với tiến trình của trận chiến, Thiên Thần Quân cũng xuất hiện không ít thương vong. 130.

Số lượng Hung Thú quả thực là che trời lấp đất, vô cùng vô tận.

Bên này vừa diệt một con, bên kia lại xuất hiện một đám.

Nếu không phải tu sĩ Thần Điện dùng quân trận săn bắn, e rằng sớm đã bị luân phiên giết chết.

Lúc này, bố cục ban đầu đã phát huy tác dụng to lớn.

Bốn đội quân từ các hướng khác nhau tiến hành vây diệt Hung Thú, không ngừng tiêu diệt Hung Thú ở các nơi.

Đội ngũ Đại La Thần trong Thiên Thần Quân tạo thành mũi nhọn, xông vào giữa, chuyên tìm những Hung Thú cấp Đại La Kim Tiên để trảm thủ.

Theo cuộc tàn sát ngày càng thảm khốc, Hung Thú chết ngày càng nhiều, sát khí và huyết khí giữa thiên địa trở nên vô cùng nồng đậm.

Nhưng đối với Thiên Thần Quân, đây không phải là chuyện tốt.

Chương 108

Phải biết rằng sát khí đối với Hung Thú là vật đại bổ.

Tuy sát khí xuất hiện cần thời gian mới có hiệu quả, tốc độ tăng cường của Hung Thú xa không bằng tốc độ chém giết của Thiên Thần Quân, nhưng trên mặt Hoàng Thiên vẫn hiện lên một tia ngưng trọng.

"Ầm!" Lập tức, một thanh trường kiếm toàn thân đen kịt xuất hiện giữa hư không.

Vô tận huyết sát chi khí cuồn cuộn không ngừng bị tiên thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm hấp thu.

Nhưng, Hoàng Thiên không hề chú ý đến cảnh này, ngược lại có chút thất thần, đang suy nghĩ làm thế nào để Thần Điện duy trì ưu thế trong lượng kiếp lần này.

Ngay cả đám Hung Thú "nhỏ bé" trước mắt cũng đã khiến Thiên Thần Quân, một trong ba quân của Thần Điện, tổn thất không nhỏ.

Có thể biết, phía bắc, nơi là đại bản doanh của Hung Thú, sẽ đáng sợ đến mức nào.

Đến lúc đó, dù bốn vị Thần Vương là Hoàng Thiên, Huyền Thiên, Sơn Thần Liễu Mi và Nguyệt Thần Vọng Thư ra tay, cũng khó tránh khỏi thương vong thảm trọng.

Dù sao tác chiến quy mô lớn không phải là đơn đả độc đấu.

Thần Điện không thể ra tay như vậy.

Đùa sao, nếu phần lớn gánh nặng đều bị họ gánh vác, vậy Long Phượng Kỳ Lân và những trăm tộc mạnh khác để làm gì, sinh con sao!

Lượng kiếp Hung Thú chủ yếu nhắm vào tiên thiên sinh linh, hoặc

là Hồng Hoang vạn tộc.

Thần Điện tuy cũng vậy, nhưng đã nhảy ra khỏi ván cờ nhỏ, tiến vào ván cờ lớn đối đầu với Thiên Đạo, không thể vô cớ tổn thất lực lượng chủ yếu cho các cuộc tác chiến trong lượng kiếp sau này.

Không biết không giác, hai ngàn năm đã qua.

Địa Thần Cung, Nguyệt Thần Cung của Thần Điện đã ép buộc hai tộc Kim Mao Hống, Kỳ Lân di dời đến phía bắc, kình thôn trung bộ.

Lấy Thiên Trụ Bất Chu làm trung tâm, tam thần quân giao chiến kịch liệt với Hung Thú, khắp nơi là thi thể, máu chảy thành sông.

Vô số tu sĩ Thần Điện hóa thành tro bụi, biến mất giữa thiên địa.

Cũng có vô số tu sĩ Thần Điện tu vi đại tiến.

Đại La Thần đạt đến năm trăm vạn, Thái Ất Thần một ức hai mươi triệu, quả là thần uy hiển hách, không ai bì kịp!

Cùng lúc đó, Hung Thú tử thương tám phần.

Hai phần còn lại đều là cường giả, đa số ở cấp Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên.

Hung Thú chỉ biết tăng cường nhục thân, sau khi bước vào Đại La hậu kỳ, một thân huyết sát chi khí có thể làm ô uế nguyên thần người khác, khiến người ta kinh hãi.

Tu sĩ Thần Điện cũng không ngoại lệ, vì vậy thương vong ngày càng nhiều.

Nhìn những con hung thú cấp Đại La Kim Tiên kia, chết cũng muốn dùng huyết sát chi khí làm ô uế nguyên thần của người khác, Hoàng Thiên bất giác nhíu mày, liền vung tay một cái, trên bầu trời xuất hiện vô số giọt nước màu bảy sắc hóa thành mưa, ào ào rơi xuống.

“Xèo!

Xèo!

Xèo!” Mưa bảy màu rơi trên chiến trường, những luồng huyết sát chi khí đậm đặc kia đều hóa thành hư vô, tan biến giữa đất trời.

Chính là thần tuyền do ba mươi ba bản nguyên tạo thành, Thiên Nhất Thần Thủy, một trong thập đại thần thủy của Hồng Hoang, vốn mang theo sự thuần khiết của trời, có thể tịnh hóa tất cả những vật ô uế.

Thực ra, có một thứ thích hợp hơn để đối phó với hung thú, đó là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, lực lượng tịnh thế của nó có thể hóa cả hung thú lẫn máu tanh thành linh khí, trả về bản nguyên trời đất, nhưng làm vậy sẽ mất đi ý nghĩa luyện binh.131.

Chi bằng dùng Thiên Nhất Thần Thủy tịnh hóa huyết sát, giữ lại phần lớn chiến lực của hung thú, chuyện còn lại giao cho Thiên Thần Quân xử lý.

“Tí tách tí tách!” Hoàng Thiên thỉnh thoảng lại phất tay áo, từng dòng Thiên Nhất Thần Thủy tỏa ra ánh sáng bảy màu hóa thành những giọt mưa, rơi xuống khắp nơi, tiêu diệt toàn bộ huyết sát chi khí trên người những hung thú cấp Đại La Kim Tiên.

Còn những hung thú cấp Thái Ất Kim Tiên và tu vi thấp hơn, huyết sát chi khí tuy không ít, nhưng lại không thể làm ô uế Thiên Thần Quân có tu vi thấp nhất cũng là Đại La Thần.

Chỉ trong vòng một nghìn năm, những hung thú cấp Đại La Kim Tiên này đã bị Thiên Thần Quân tàn sát sạch sẽ, trong bảo khố của Thần Điện lại có thêm không ít thi thể và tinh huyết của hung thú, toàn bộ hung thú ở khu vực phía bắc Bất Chu Sơn, gần với bắc bộ Hồng Hoang, đều bị bắt gọn, không một con nào trốn thoát.

Sau đó, Thiên Thần Quân đã thiết lập trận pháp phòng ngự ở nơi giao giới giữa trung bộ và bắc bộ, xây dựng các cứ điểm, hễ có gió thổi cỏ lay là đều có thể biết được.

"Cuối cùng cũng xong." Hoàng Thiên nở một nụ cười, giờ đây mối đe dọa lớn nhất ở trung bộ Hồng Hoang đã bị tiêu trừ, những nơi còn lại sẽ không còn mối uy hiếp lớn nào, Địa Thần Quân và Nhân Thần Quân, hai đại thần cung hoàn toàn không gặp chút áp lực nào.

Quan trọng nhất là, qua trận chiến này, Thiên Thần Quân chỉ còn lại mười triệu tu sĩ, tổn thất nặng nề, nhưng những tu sĩ còn sống ít nhất cũng đã tăng lên hai giai, nhiều người còn trực tiếp từ Thái Ất Thần đỉnh phong tiến lên Đại La Thần trung kỳ.

Bây giờ, toàn bộ Thiên Thần Quân có thể coi là một quân đoàn Đại La Thần, tu vi thấp nhất cũng là Đại La sơ kỳ, các vạn phu trưởng trong đó đều do tu sĩ Đại La đỉnh phong đảm nhiệm, mười đại thống lĩnh đều là nửa bước Hỗn Nguyên, Hoàng Thiên quyết định sau lượng kiếp này sẽ mở toàn bộ công pháp Hỗn Nguyên thiên.

Nếu trong lượng kiếp này, số người tiến vào Hỗn Nguyên trong Thần Điện nhiều không kể xiết, vậy thì Thiên Đạo chắc chắn sẽ điên cuồng giáng sét đánh chết, bởi vì không chỉ ảnh hưởng đến sự cân bằng, mà còn lật đổ cả bàn cân.

Đương nhiên, chết nhiều hung thú như vậy, chỉ riêng thi thể đã đủ để luyện chế hàng chục triệu hậu thiên linh bảo, chưa kể đến tinh huyết quan trọng nhất, có thể luyện chế một lượng lớn kim đan, tăng cường tu vi tổng thể của Thần Điện.

Đặc biệt là tiên thiên sát khí do những hung thú đó để lại, toàn bộ đều bị Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm hấp thu, Hoàng Thiên nghĩ nếu cứ hấp thu theo cách này, nhiều nhất là ba lượng kiếp, Lục Thiên Kiếm có thể tiến cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo.

Cùng với việc Thần Điện quét sạch toàn bộ hung thú ở trung bộ, các thế lực lớn nhỏ từ xa xôi lần lượt đến đầu phục, linh bảo pháp bảo, trận pháp công pháp, võ kỹ thần thông cũng như đan dược trong bảo khố được mang ra không ngớt, Đại Thần Đường bận rộn không ngớt.

Mặc dù đám người Thần Điện không coi trọng những pháp bảo và kim đan dưới trung phẩm, nhưng những tác phẩm luyện tay của tu sĩ Thần Đường đối với các chủng tộc mới gia nhập lại là một niềm hạnh phúc lớn, vì vậy, pháp bảo và đan dược cấp thấp lại được chào đón hơn cả linh bảo, kim đan cấp cao.

Hơn vạn năm, tuy Hoàng Thiên không tự mình tàn sát, nhưng dưới sự dẫn dắt của y, Thần Điện đã sát hại ít nhất ngàn triệu hung thú, đa số đều có tu vi không tầm thường, khí vận không ngừng đổ dồn vào người Thần Điện chi chủ này.

Tự nhiên, sát khí từ những cuộc tàn sát đó cũng theo đó mà bám vào người, đi trong Thần Điện, thần quang rực rỡ cũng không che được luồng huyết sát trên người, phảng phất như một ma thần sát lục tại thế.

Điều này khiến Hoàng Thiên có chút phiền não, tuy với tu vi của y, những hung sát chi khí này ảnh hưởng không lớn, nhưng nếu cứ để mặc nó tự do, lâu ngày có lẽ y sẽ trở thành một sát ma.

Hơn nữa, ra ngoài không thể lúc nào cũng mang theo huyết sát lan tràn, đi đến đâu dọa chết cả một đám người, huyết sát chi khí, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng không chịu nổi...

"Lấy thần sắc lệnh, thiên địa luân chuyển, luyện!" Ngồi ngay ngắn trên vận đài trong nội điện, Hoàng Thiên hai tay không ngừng bấm thủ ấn, khí tức quanh thân có chút bất ổn, mặc dù dưới sự vận chuyển của thần lực, huyết sát không có chút sức chống cự nào, nhưng sát lục

pháp tắc mà y lĩnh ngộ lại rất hứng thú với những thứ này, không ngừng hấp thu vào trong cơ thể.

Phải biết đó không chỉ là huyết sát từ cái chết của ngàn triệu hung thú, mà còn chứa đựng vô tận oán hận chi khí của Hỗn Độn Ma Thần, một khi đã vào trong cơ thể, không ảnh hưởng đến sự cân bằng mới là lạ, vốn dĩ có thể áp chế được, giờ bị sát lục pháp tắc dẫn dắt, quả thực đã có sự biến đổi lớn.

Những luồng huyết sát chi khí đậm đặc gần như hóa thành dịch, mơ hồ chuyển biến thành hình người, bốn tay tám vuốt, vạn ngàn độc xà quấn quanh, quả thực là một tôn hung ma tuyệt thế, chỉ cần một Thái Ất Kim Tiên dính phải, tu vi lập tức tăng vọt, tức khắc trở thành đại ma của Hồng Hoang, có thể thấy sự khủng bố của nó.

May nhờ có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên không ngừng tỏa ra Tịnh Thế chi quang, bảo vệ thần hải, giữ lại mảnh đất tịnh thổ cuối cùng, mới khiến huyết sát không thể xâm nhập.

Chương 109

Phải biết đó là sát lục pháp tắc vốn có của Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm, nó câu liên huyết sát, một món Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên nhỏ nhoi sao có thể không 'ủy khuất' được chứ?

Chẳng trách người tu tiên hậu thế kỵ nhất là sát khí triền thân, e rằng chỉ có đám điên của Ma Đạo mới dám liều lĩnh như vậy, nhưng đối mặt với thiên kiếp, thân mang đầy nhân quả nghiệp lực, cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết thân tiêu đạo vẫn.

Ròng rã mấy nghìn năm, Hoàng Thiên ở lì trong nội điện, bế môn không ra, không ngừng luyện hóa huyết sát, còn chuyện của Thần Điện, toàn quyền giao cho Huyền Thiên, Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Liễu Mi xử lý.

Lúc này, toàn bộ trung bộ đã nằm trong tay Thần Điện, năm mươi triệu Đại La Thần gối giáo chờ sáng, kẻ nào có lá gan to bằng quả báo cũng không dám vuốt râu hùm, trừ phi muốn trở thành Kỳ Lân tộc, Kim Mao Hống nhất tộc tiếp theo.

Bọn chúng không ở yên trong trung bộ, mà các tộc như Bạch Hổ ở tây bộ cũng không tiếp nhận, giờ chỉ có thể ở ven rìa bắc bộ mà chém giết với Hung Thú Hoàng Triều, gần như mỗi thời mỗi khắc đều có thương vong, có thể thấy hung uy của Thần Điện lớn đến mức nào.

Nhưng, so với Thần Điện huy hoàng một đường, vạn tộc Hồng Hoang quả thực đã gặp phải vận rủi, các tộc trong top 100 như Đẳng Xà, Hỏa Ô, Linh Tuyết... ngay cả Kim Mao Hống, Kỳ Lân tộc cũng vì có nền tảng sâu dày nên tổn thất không lớn.

Nhưng các chủng tộc, thế lực còn lại đều tổn thất nặng nề, mỗi ngày đều có vô số sinh linh bỏ mạng trong miệng hung thú.

Duy chỉ có những chủng tộc vừa và nhỏ đã đầu phục Thần Điện, cuộc sống vô cùng sung sướng, muốn công pháp có công pháp, muốn linh bảo có linh bảo, có đủ loại thứ tốt, chỉ cần có cống hiến là đều có cả, căn bản không cần phải ra ngoài liều mạng với hung thú.

Đương nhiên, lợi ích là tương hỗ, nhờ có những chủng tộc này, Thần Điện có thêm rất nhiều tài nguyên, bốn đại thần đường không ngừng mở rộng quy mô, liên tục sản xuất linh bảo, kim đan, hiện tại luyện khí sư và luyện đan sư cấp cao đã lên đến hàng trăm người, quả thực là một vòng tuần hoàn lành mạnh.

Nhiều chủng tộc ghen tị cũng học theo gia nhập Thần Điện, nhưng đi thì đi, cơ hội không nắm bắt được thì trách ai!

Thần Điện đã tuyển đủ người, binh quý ở tinh không quý ở đông, các chủng tộc cần có đều đã có, trồng dược, trồng lúa, ngay cả linh thú cát tường cũng có một đống, thêm nữa thì có ích gì?

Vì vậy, các chủng tộc còn lại chỉ có thể tiếp tục chém giết, theo thời gian trôi đi, hung thú tuy có giảm đi một chút, nhưng tổn thất của vạn tộc còn lớn hơn, huyết sát chi khí ở Hồng Hoang gần như hữu hình, bao trùm khắp nơi, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không tránh khỏi bị lượng kiếp che mờ tâm trí, thân tử đạo tiêu.

Nhưng những điều này, Hoàng Thiên hoàn toàn không biết, sau vạn năm tĩnh tâm, huyết sát trên người chỉ còn lại một lớp mỏng, thêm vài nghìn năm nữa là hoàn toàn tiêu trừ.

Cũng may đây là dấu ấn để lại từ việc giết hung thú, có công với Hồng Hoang, nếu giết sinh linh Hồng Hoang, e rằng nhân quả nghiệp lực đã nhiều như biển cả.

Nghiệp lực triền thân đừng nói là tu luyện, ngay cả đi đường bình thường cũng bị ảnh hưởng, vốn dĩ phúc vận ngút trời, đi một bước nhặt một linh bảo, nghiệp lực ập đến, không chừng đại nạn lại giáng

xuống đầu.

Vạn năm qua, Thần Điện tuy chỉ luôn củng cố địa bàn, không ngừng xây dựng trận pháp phòng ngự xung quanh trung bộ, nhưng vẫn có không ít hung thú tự tìm đến cửa.

Những hung thú vốn đang hoành hành ở bắc bộ, nam bộ, tây bộ, đông bộ mơ hồ có xu hướng lan sang trung bộ, cũng không biết là âm mưu của vạn tộc Hồng Hoang hay vốn là như vậy.

Thế là, hai đại thần cung của Thần Điện, dưới sự dẫn dắt của Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Liễu Mi, ức vạn tu sĩ xuất chinh bốn phương, nơi họ đi qua, thây chất thành đồng, đương nhiên, đều là thi thể của hung thú.

Vạn tộc Hồng Hoang cũng không ngồi yên, theo thời gian trôi đi, họ trở nên thông minh hơn, biết lợi dụng trận pháp, cạm bẫy để tiêu diệt những hung thú không có linh trí, trong tình huống này, hung thú trừ ở bắc bộ ra, ngày càng trở nên ít hơn.

Nhưng, trong cuộc đối đầu này, vạn tộc đã phải trả một cái giá nặng nề, sinh linh tiên thiên chết và bị thương đến năm thành, các chủng tộc vốn nhiều không kể xiết, giờ chỉ còn lại lèo tèo vài tộc, ngược lại các tộc trong top 100 đã tiếp thu không ít địa bàn, thực lực dường như càng thêm mạnh mẽ.

Thần Điện vẫn ngồi yên bất động, trong khoảng thời gian trước đã thu nhận, ít nhất có ngàn triệu sinh linh tiến vào trung bộ, thực lực tuy không tăng nhiều, nhưng cơ số đã mở rộng hơn gấp đôi, qua vạn năm tu luyện, những sinh linh của các chủng tộc đó đa phần đều đột phá mạnh mẽ, nhiều nhất là một nguyên hội, có thể trở thành lực lượng chiến đấu cấp trung của Thần Điện.

Vì vậy, người ta không chủ động xâm chiếm địa bàn, nhưng luận về thực lực cũng mạnh hơn cả trăm tộc mạnh nhất Hồng Hoang, vô

số chủng tộc thế lực đã liệt Thần Điện vào hàng đệ nhất Hồng Hoang, khiến các tộc Long, Phượng, Kỳ Lân sinh lòng đố kỵ.

Phải nói rằng, sự phát triển của cục diện này mới chính là điều Hoàng Thiên thực sự mong muốn trong lòng, Thần Điện không ngừng lớn mạnh, lực lượng chiến đấu cấp cao nửa bước Thần Vương có đến hàng nghìn người, Đại La Thần còn hơn năm mươi triệu, một bước nhanh, bước bước nhanh, chờ Hồng Quân thành thánh, cũng chỉ có thể hít bụi phía sau.

Ít nhất Huyền Thiên, Vọng Thư và Liễu Mi có thể sánh ngang với Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Trấn Nguyên Tử, còn ai thành thánh trước, ai thành đế trước, phải xem vào thực lực đối quyết.

Về thân phận, Huyền Thiên, thân là Khí Đạo chi chủ, căn bản không thua kém Lục Thánh, nhập vào Thần Đế cảnh chỉ là vấn đề thời gian.

Về căn nguyên, Vọng Thư là sinh linh tiên thiên được tạo hóa từ bản nguyên Thái Âm kết hợp với khí vận tinh thần, đủ để nghiền ép Lục Thánh, Thần Đế cũng không thành vấn đề.

Người cuối cùng, Sơn Thần Liễu Mi, tuy căn nguyên không quá tốt, thân phận không quá mạnh, nhưng gốc gác cũng là thủ lĩnh của tộc Tiên Thiên Cẩu Vĩ Ba Thảo, lại có quyền hành Địa Đạo trong tay, Thiên Đạo có cửu thánh, Địa Đạo có cửu đế, hợp tình hợp lý, trong các Thần Đế của Địa Đạo sau này chắc chắn có một vị trí của nàng.

Chỉ riêng ba vị Thần Đế, nếu cộng thêm vị thánh thủ của Địa Đạo mà Hoàng Thiên đã mưu hoạch --Trấn Nguyên Tử, người khai mở Minh Giới --Hậu Thổ, ngoài ra còn có Ngũ Hành chi thần, Tứ Thời chi thần, thực lực đâu chỉ nghiền ép Tiên Đạo một bậc.

Lúc này, tại nơi giao giới giữa trung bộ và đông bộ Hồng Hoang, một lão giả tiên phong đạo cốt chậm rãi bước đi, mặt mang theo nụ

cười, thỉnh thoảng lại nhìn cảnh vật xung quanh, gật gù.

"Hoàng Thiên đạo hữu quả nhiên là bậc kỳ tài, che chở vạn ngàn sinh linh, thực là công đức vô lượng, chuyến đi này của bần đạo quả không uổng!" Hồng Quân đi một mạch từ đông bộ đến, cảnh chém giết đẫm máu đã thấy không ít, nhưng khung cảnh yên tĩnh tường hòa như thế này quả thực hiếm thấy, phải nói rằng, Thần Điện làm tốt hơn bất kỳ cường tộc hay thế lực nào.

Nếu chỉ có uy danh của Hoàng Thiên, e rằng không đủ để giải thích những tình huống này, dọc đường đi qua, một vùng thần quang vàng óng ánh, núi sông ổn định, sông ngòi hiền hòa, có thể thấy đã tốn tâm sức chỉnh trị.

Nếu không có nhiều Địa Thần của Thần Điện ổn định, e rằng với cuộc đối đầu giữa hung thú và sinh linh, đừng nói là núi sông sông ngòi, ngay cả hoa cỏ cây cối cũng khó tránh khỏi hóa thành tro bụi.

Có thể trong lượng kiếp mà bảo vệ được một phương đất trời, mới thực sự là công đức.

Sở dĩ y rời khỏi Ngọc Kinh Sơn, tìm kiếm một nhóm nhân sĩ chí sĩ, diệt trừ hung thú, trả lại cho Hồng Hoang một sự thái bình, là vì nó liên quan đến con đường thành đạo của Hồng Quân.

Phải nói, về mặt giao hữu, cả Hồng Hoang e rằng không mấy ai bì được với lão tổ Hồng Quân, nào ai biết được trong cuộc quyết chiến Đạo Ma hậu thế, một nhóm đạo hữu liều sống liều chết, cuối cùng đã hạ gục được La Hầu.

Cách Bất Chu Sơn ức vạn dặm, nơi đây vốn là một vùng thảo nguyên, không có kiến trúc, nhưng vì số sinh linh gia nhập Thần Điện quá đông, lại không dám tiến vào khu vực trung tâm dưới chân núi.

Thế là, dưới sự sắp xếp của thống lĩnh Hộ Pháp Thần Thú Tỳ

Hưu, các cung đình lầu các được xây dựng tại đây, dời núi sông, tạo nên một vùng thần cảnh thánh địa.

“Tộc trưởng, vết thương trên người con đã lành cả rồi!” một chú hươu sao nhỏ vui mừng nói với tộc trưởng hươu sao hóa thành hình người bên cạnh.

Tộc trưởng hươu sao cũng nở một nụ cười, gật đầu nói: “Cũng nhờ Thần chủ từ bi, mở bảo khố, cho phép chúng ta đổi pháp bảo linh đan, lại vô thường truyền thụ công pháp thần thông, nên vết thương của con mới lành hẳn, cũng không đến nỗi trở thành thức ăn trong miệng hung thú.” “A!

A!

Tộc trưởng, lớn lên con muốn gia nhập Thần Quân, vì Thần chủ hiệu lực, trả lại cho Hồng Hoang một bầu trời trong xanh!” chú hươu sao nhỏ vui mừng hô lớn.

“Ta cũng muốn!

Ta cũng muốn!” Sau khi nó nói xong, một đám hươu sao bên cạnh cũng nhao nhao nói theo.

Bất kể bên ngoài thế nào, ít nhất trong lòng những sinh linh Hồng Hoang được tiếp nhận này, Thần chủ Hoàng Thiên không chỉ là lãnh tụ chí cao vô thượng, mà còn là ‘người tốt’ ban cho mọi thứ, vì Thần Điện hiệu lực là điều nên làm.

Đoạn đối thoại này là hiện tượng phổ biến nhất ở trung bộ, do Tam Thần Quân của Thần Điện tuyển mộ thấp nhất cũng là tu sĩ Đại La Thần sơ kỳ, ngay cả hai đại thần cung hiện tại cũng chỉ tuyển tu sĩ Thái Ất Thần.

Vì vậy vô số sinh linh trong Thần Điện muốn gia nhập mà không được, ai nấy đều coi việc gia nhập Thần Quân là vinh diệu tối cao.

Dọc đường đi, vô số sinh linh đối với Thần Điện và Thần chủ Hoàng Thiên đều mang lòng cảm kích và sùng bái, điều này đã hoàn toàn chấn động Hồng Quân, không ngờ trung bộ đã trở thành một vùng đất thánh của Thần Đạo.

Bất tri bất giác, y đã đi vào khu vực nội bộ của Thần Điện dưới chân Bất Chu Sơn, dù sao với tu vi Đại La đỉnh phong, lại có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, những trận pháp 'đơn sơ' bố trí dưới chân núi căn bản không thể ngăn được bước chân của Hồng Quân.

Nhưng hành động của y lại kinh động đến người bảo vệ Thần Điện -- thủ lĩnh Hộ Pháp Thần Thú, Tỳ Nhất.

Chương 110

Trong Thần Điện, so với Tam Thần Quân, Tứ Thần Đường, và hai đại thần cung, thực lực của Hộ Pháp Thần Thú chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn, đứng đầu là tộc Tỳ Hưu, ba nghìn Đại La Thần hậu kỳ, thủ lĩnh Tỳ Nhất càng là Đại La Thần đỉnh phong, cường giả nửa bước Thần Vương.

Những năm nay, công việc bảo vệ Thần Điện đều do Hộ Pháp Thần Thú đảm nhiệm, với tư cách là thủ lĩnh, Tỳ Nhất hết lòng tận tụy, chưa từng để một ngoại nhân nào tiến vào phạm vi Thần Điện, nhưng hôm nay lại xuất hiện một lão giả tóc hạc da hồng, tiên phong đạo cốt.

Tỳ Nhất vốn đang có tâm trạng tốt, sắc mặt lập tức sa sầm, thân ảnh thoáng động, thần lực toàn thân cuộn trào, xuất hiện ngay trước mặt lão đạo Hồng Quân.

"Ngươi là ai?

Kẻ tự tiện xông vào Thần Điện, giết không tha!" Một thân ảnh đột ngột xuất hiện khiến sắc mặt Hồng Quân hơi biến đổi, không ngờ một người tùy tiện xuất hiện trong Thần Điện mà khí thế cũng không hề thua kém y.

Thấy người trước mắt dường như sắp ra tay, y vội vàng vận khí đan điền, hô lớn: "Bần đạo là luyện khí sĩ Hồng Quân ở Ngọc Kinh Sơn, đặc biệt đến bái phỏng Hoàng Thiên đạo hữu!" Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy trong phạm vi ngàn vạn dặm đều vang vọng, tiếng hô của một tu sĩ Đại La đỉnh phong không kém gì các thần thông âm đạo như sư tử hống. ?

Một trong ngũ cường Hồng Hoang, Hồng Quân lão tổ?

Nhiều sinh linh mới gia nhập Thần Điện lập tức ngơ ngác.

"Hồng Quân?" Tỳ Nhất có chút kinh ngạc hỏi, đương nhiên y không thể chưa từng nghe qua cái tên này, chỉ không ngờ lão đạo Hồng Quân lại đích thân đến bái phỏng, có chút kinh ngạc mà thôi.

Lúc này, trên sườn núi xuất hiện năm đạo hồng quang, bay thẳng đến trước mặt Hồng Quân lão tổ, như năm vị nữ thần kinh hồng, chậm rãi xuất hiện.

"Kiến Tỳ Nhất tôn thượng!" Nữ thần dẫn đầu hướng về phía thủ lĩnh Hộ Pháp Thần Thú Tỳ Nhất hành lễ.

"Ồ!

Là Huyền Thiên Thần Vương cho các ngươi xuống?" Tỳ Nhất phất tay, nhàn nhạt nói.

"Khởi bẩm tôn thượng, Thần Vương điện hạ lệnh cho chúng thần đến nghênh tiếp khách nhân!" các nữ thần đồng loạt đáp.

Nghe vậy, Tỳ Nhất gật đầu, đương nhiên y biết rõ, lòng dạ Thần Vương sâu như biển, với tu vi của Huyền Thiên Thần Vương, sao có thể không biết chuyện xảy ra ở đây!

"Chúng thần ra mắt Hồng Quân đại nhân, Thần Điện chí cao Khí Đạo Huyền Thiên đại Thần Vương lệnh cho chúng thần đến nghênh tiếp ngài!" các nữ thần đồng loạt hướng Hồng Quân hành lễ.

Điều này khiến Hồng Quân có chút ngơ ngác, Huyền Thiên Thần Vương, không phải là Thần chủ Hoàng Thiên sao?

Cấu trúc của Thần Điện y thực sự không rõ lắm.

Nhưng điều đó không cản trở y quan sát mấy người trước mắt, chỉ thấy năm vị nữ thần đều xuất thân từ dòng dõi Tiên Thiên Thanh Lân, căn cốt phi phàm, đạo tâm vững chắc, quan trọng hơn là, tu vi của họ

lại đều ở Đại La hậu kỳ, quả thực không thể tin nổi.

Hồng Quân không khỏi tán thưởng một câu: "Không ngờ mấy vị nữ thần đây lại là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Hoàng Thiên đạo hữu quả là có bản lĩnh!" "Đại nhân quá khen!" nữ thần cung kính nói: "Chúng thần là Đại La Thần, không phải Đại La Kim Tiên, tu vi của chúng thần trước mặt các vị điện hạ trong Thần Điện không đáng nhắc tới, Thần chủ bệ hạ đang bế quan, nên Huyền Thiên Thần Vương lệnh cho chúng thần đến nghênh tiếp đại nhân, nếu có chỗ nào đãi mạn, xin đại nhân thứ tội!" Hồng Quân gật đầu, ôn hòa nói: "Không sao!" Đùa à!

Người ta đã cho năm vị Đại La hậu kỳ ra nghênh tiếp, như vậy còn gì bằng, thật sự đánh nhau, Hồng Quân chưa chắc đã thắng được mấy nữ thần trước mặt.

Ngay khi mấy vị nữ thần chuẩn bị mời Hồng Quân vào trong, lại có hai đạo hồng quang bảy màu xẹt qua chân trời, đáp xuống ngay trước mặt.

"Chúng thần bái kiến Nguyệt Thần điện hạ, Sơn Thần điện hạ!" Mọi người vừa thấy, trừ thủ lĩnh Hộ Pháp Thần Thú Tỳ Nhất ra, đều đồng loạt quỳ một gối hành lễ.

Chỉ thấy Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Liễu Mi phất tay áo, một luồng thần lực phóng ra, nâng mọi người dậy.

"Hồng Quân đạo hữu!

Nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ!" "Ra mắt hai vị đạo hữu, nhiều năm không gặp, tu vi của hai vị đạo hữu càng thêm sâu không lường được, đại đạo có thể mong đợi." Hồng Quân tán thưởng nói.

Y vốn nghĩ tu vi của năm vị nữ thần đã đủ kinh ngạc, nhưng không ngờ lại có điều kinh ngạc hơn, hai nữ tử trước mắt, ngay cả y

cũng không nhìn thấu, tu vi ít nhất cũng phải ngang bằng với y.

Một Thần Điện lại có ba vị cường giả tu vi không dưới y, nếu cộng thêm Huyền Thiên Thần Vương chưa gặp mặt kia, đủ để đối địch với nửa Hồng Hoang.

Chưa kể đến Hoàng Thiên, người sớm đã trở thành đệ nhất nhân Hồng Hoang, trước đây tu vi của Hoàng Thiên là Đại La hậu kỳ, bây giờ đã qua bao nhiêu nguyên hội, e rằng sớm đã tiến quân Hỗn Nguyên, quả thực sâu không lường được.

"Để Hồng Quân đạo hữu chê cười rồi, chúng ta chỉ là kẻ vô danh, dưới trướng Thần chủ chỉ là một tiểu binh, cách đại đạo còn xa lắm!

Ngược lại tu vi của đạo hữu tiến triển khiến người ta ngưỡng mộ." Nguyệt Thần Vọng Thư cảm khái nói.

Liễu Mi bên cạnh cũng lên tiếng: "Chỉ vài nguyên hội, Hồng Quân đạo hữu đã từ Thái Ất Kim Tiên viên mãn tiến lên Đại La Kim Tiên viên mãn, tu vi như vậy quả thực khiến người ta phải thán phục." "Ặc!" Hồng Quân nhìn bề ngoài không có gì, nhưng thực ra trong lòng đã sóng cuộn biển gầm, không ngờ y không nhìn thấu người ta, lại bị người ta nhìn thấu, rõ ràng là tu vi mạnh hơn!

"Hai vị điện hạ, Hồng Quân đại nhân!

Huyền Thiên Thần Vương đã chờ trong nội điện từ lâu, chúng ta có nên vào trước rồi nói sau không?" các nữ thần bên cạnh khuyên nhủ.

"Phải!

Vậy mời Hồng Quân đạo hữu vào trước đi!" Nguyệt Thần Vọng Thư, Sơn Thần Liễu Mi liếc nhau một cái, sắc mặt hơi đổi, lập tức nói.

Với tư cách là Khí Đạo chi chủ, Huyền Thiên không thể nào bị

chậm trễ được.

Hồng Quân nghe xong, như có điều ngộ ra, bèn đi theo sau các nữ thần, tiến vào Bất Chu Sơn. … Còn đám sinh linh mới gia nhập bên ngoài khu vực nội bộ của Thần Điện thì đã sôi sùng sục, không ngờ ở đây lại được nhìn thấy hai vị cung chủ và các nữ thần điện tiền.

“Nghe thấy không?

Các nữ thần lại có tu vi Đại La Thần hậu kỳ, chỉ kém Hồng Quân lão đạo thôi!” “A!

Ngay cả nữ thần cũng là Đại La Thần hậu kỳ, vậy Hộ Pháp Thần Thú, Tam Thần Quân ở trên còn khủng bố đến mức nào nữa!” “Ta nhất định phải gia nhập Tam Thần Quân!” Chỉ một lần gặp mặt, Thần Điện đã hoàn toàn lật đổ thế giới quan, nhân sinh quan của đám sinh linh, cảm thấy bao nhiêu năm tu luyện, đều tu luyện vào thân chó cả rồi.

Xem người ta kìa, ngay cả nữ thần trấn điện cũng là Đại La Thần hậu kỳ, rồi nhìn lại tu vi của mình, thật mất mặt!

Đương nhiên, Nguyệt Thần Vọng Thư và những người khác không ngờ, Thần Điện chỉ mới lộ ra một góc của tảng băng trôi, đã khiến chúng sinh linh một lòng một dạ, phấn đấu vươn lên, chỉ trong vài nguyên hội đã xuất hiện vô số Thái Ất Thần, Đại La Thần, giống như hiệu ứng cạnh tranh.

“Ầm!

Cuối cùng cũng kết thúc!” Sau ba vạn năm luyện hóa, Hoàng Thiên cuối cùng cũng đã thành công tiêu trừ toàn bộ huyết sát chi khí quấn quanh thân, ngay cả đạo tâm cũng vững chắc hơn không ít.

Nhục thân cũng tiến hóa hơn một chút, bây giờ thi triển Thần Đạo pháp thể, cao đến mười một vạn trượng, chỉ còn cách Thần Vương

đỉnh phong một bước chân.

Lúc này, Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, tức khắc xuất hiện trong nội điện, làm Huyền Thiên giật cả mình, nhìn kỹ lại, mới kinh hỉ nói: “Thần chủ!

Ngài đã xuất quan rồi!?” “Ừm!” Hoàng Thiên gật đầu với hắn, rồi nhìn ra ngoài điện, vừa xuất quan thì đúng lúc có khách từ xa đến, nên y đặc biệt xuất hiện ở nội điện để chờ người.

Chương 111

Không lâu sau, ngoài điện truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy một lão già tiên phong đạo cốt chậm rãi bước vào, đi cùng có Sơn Thần Liễu Mi, Nguyệt Thần Vọng Thư.

"Mạo muội quấy rầy, xin Hoàng Thiên đạo hữu thứ lỗi!" Vừa bước vào cửa, Hồng Quân đã chắp tay nói, thái độ vô cùng thành khẩn.

"Ha ha!

Đạo hữu nói gì vậy, Thần Điện của ta có thể đón tiếp đạo hữu thực sự là vinh hạnh, mời ngồi!" Hoàng Thiên mỉm cười đáp lại.

Mặc dù trong lòng không ngừng oán thầm, lão già này rảnh rỗi không có việc gì làm lại tìm ta làm gì, chẳng lẽ đi huấn luyện hung thú gặp chuyện xui xẻo?

Nhưng nếu không phải ở trong tình thế Tiên Thần không đội trời chung, thực ra y cũng không muốn qua lại nhiều với Hồng Quân, phải biết Hồng Quân là một kẻ mang số Thiên Sát Cô Tinh, những người chơi thân với lão cuối cùng đều không sống được bao lâu, ngược lại lão già này lại sống rất thọ.

"Chúng thần cung hạ Thần chủ xuất quan!" lúc này, Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Liễu Mi bên cạnh cũng đồng thanh vấn an.

"Ừm!

Các ngươi làm không tệ, chưa từng lơ là, sau này Thần Đế chắc chắn sẽ có vị trí của các ngươi." Hoàng Thiên gật đầu, nhàn nhạt nói.

"Vâng!

Đa tạ Thần chủ!

Đa tạ Thần chủ!" Vọng Thư và Liễu Mi vui mừng đến mức nói không nên lời, tu luyện Thần Đạo khác với Tiên Đạo, mọi hệ thống công pháp đều do Thần chủ một lời quyết định, Thần chủ đã nói được, vậy thì Thần Đế tự nhiên có thể thành, sao có thể không vui được!

Hồng Quân không rõ lắm về hệ thống Thần Đạo, nhưng nhìn hai vị nữ thần có tu vi ẩn ẩn cao hơn mình lại có vẻ mặt cảm kích như vậy, trong lòng thầm thán phục Hoàng Thiên biết cách quản lý thuộc hạ. … "Hồng Quân đạo hữu!

Mời!" Sau một hồi hàn huyên, Hoàng Thiên vung tay một cái, chỉ thấy một quang động hư ảo mờ mịt xuất hiện trước mắt mọi người.

Ặc!

Không chỉ Hồng Quân ngây người, ngay cả Nguyệt Thần Vọng Thư, Sơn Thần Liễu Mi cũng có chút không hiểu, chỉ có Huyền Thiên như có điều suy tư, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Sau khi mọi người đi vào, càng thêm kinh ngạc, chỉ thấy bên trong lại là một tiểu thiên thế giới, linh khí đậm đặc, tràn ngập hỗn độn chi khí và tiên thiên linh khí, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo mới được thai nghén, quả thực là nơi hội tụ tinh hoa.

Vọng Thư và mấy người liếc nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, không ngờ thần quốc của Thần chủ Hoàng Thiên lại trở thành một phương tiểu thiên thế giới, Thần Đế e rằng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Duy chỉ có Hồng Quân ngây như phỗng, vừa rồi y dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp thôi diễn, kết quả phát hiện nơi đây căn bản không có liên hệ với Hồng Hoang, thiên cơ dường như đã hoàn toàn bị che lấp.

Khắp nơi đều là khí tức tạo hóa mới sinh và sáng thế chi lực, có

thể thấy đây tuyệt đối là một thế giới vừa mới khai tịch không lâu.

Không lâu sau, mấy vị đồng tử mang các loại linh quả lên, những quả thực tỏa sáng lấp lánh trên đó không phải là Tinh Thần Quả và Hoàng Trung Lý thì còn là vật gì?

Có một số tuy không bì được với hai gốc cực phẩm tiên thiên linh căn, nhưng cũng có phong vị riêng.

"Đạo hữu!...

Quả thực được trời ưu ái!" Hồng Quân lắc đầu, cười khổ nói, thực sự không biết nên nói gì cho phải.

"Vô sự bất đăng tam bảo điện, Hồng Quân đạo hữu đến đây chắc không chỉ để bái phỏng bản tôn chứ!" Hoàng Thiên nhìn Hồng Quân, nói một câu đầy ẩn ý.

Thật vậy, tổ sư của Tiên Đạo đang ở trước mặt, một tổ sư của Thần Đạo sao có thể ngồi yên câu cá, vững như Thái Sơn được!

Nghe vậy, Hồng Quân không kịp thưởng thức linh quả, liền nói thẳng: "Đạo hữu có biết Hồng Hoang của chúng ta tuy tiền đồ rộng lớn, nhưng vì thiên đạo luân hồi, tất sẽ có lượng kiếp hung tàn xuất hiện, lượng kiếp lần này là hung thú lượng kiếp, nhằm vào các sinh linh tiên thiên Hồng Hoang chúng ta." "Ồ?" Hoàng Thiên hiểu ra rồi, hóa ra gã này đến đây để kéo đồng minh, y nhìn Hồng Quân, rồi mỉm cười nói: "Các sinh linh tiên thiên Hồng Hoang chúng ta là huyết mạch của Bàn Cổ phụ thần, còn đám hung thú kia lại là tàn dư của Hỗn Độn Ma Thần, đám người Thần Nghịch càng hung ác hiếu sát, thực là tai họa của Hồng Hoang!" Lúc này, y ra vẻ như một đấu sĩ chính đạo, lời nói đại nghĩa lẫm liệt, khiến người ta phải kính nể.

Khiến cho mấy người Huyền Thiên bên cạnh dở khóc dở cười, rõ ràng biết lão đại là kẻ chỉ biết đến lợi ích, lại không thể vạch trần,

phải cố nén cười, sao có thể không khó chịu được!

Cả Hồng Hoang, ai mà không biết Thần chủ Hoàng Thiên sát phạt quả đoán, trước có Thiên Hỏa Vương Triều, sau có Liệt Thiên Giao nhất tộc, phàm kẻ nào khinh nhục Thần Điện, đều giết không tha!

Hồng Quân lại rất đồng tình, vội vàng gật đầu tán dương: "Bần đạo quả nhiên không nhìn lầm, đạo hữu che chở một phương sinh linh, thực là người có lòng nhân hậu, hiện nay hung thú hoành hành, sinh linh chết thảm." "Xin đạo hữu hãy vì tình đồng là huyết mạch của Bàn Cổ, triệu tập các thế lực lớn của Hồng Hoang, cùng nhau đối kháng hung thú, diệt trừ tàn dư của Hỗn Độn Ma Thần, trả lại cho Hồng Hoang một bầu trời trong xanh." "Khụ khụ!" Hoàng Thiên lập tức cạn lời, vội nói: "Đạo hữu đùa rồi, chuyện như vậy chính nên giao cho ngài làm, bản tôn nghe theo sự triệu tập của đạo hữu, cam nguyện vì Hồng Hoang cống hiến một phần sức mọn." Đùa à, triệu tập các thế lực lớn, lúc đó đám người kia lại tưởng ta muốn âm thầm làm gì!

Chẳng phải là được không bù mất sao.

Hơn nữa, chim đầu đàn bị bắn trước, nếu y đứng ra, Thần Điện chắc chắn sẽ phải đứng ở hàng đầu, lúc đó ai sẽ thương vong?

"Ai!

Bần đạo đa tạ đạo hữu đã coi trọng, chỉ là hiện nay mọi người ở Hồng Hoang, vì tranh đoạt địa bàn, thu thập khí vận, lớn mạnh tu vi, đã giết đến đỏ cả mắt, nếu lão đạo ra mặt, e rằng sẽ khiến đạo hữu thất vọng!" Hồng Quân thở dài, tự thương nói.

Lời này khiến Hoàng Thiên một đầu hắc tuyến, hóa ra cả hai đều cảm thấy không dễ làm, lại muốn đẩy cho ta, thật sự tưởng ta là kẻ ngốc dễ bị lừa sao!

Phải biết hung uy của Thần Điện còn hơn cả hung thú, đặc biệt là

sau khi trục xuất Kỳ Lân tộc, Kim Mao Hống nhất tộc, các thế lực cả Hồng Hoang đều coi họ như hồng thủy mãnh thú, lúc đó đừng nói là đối phó hung thú, e rằng kẻ đầu tiên họ muốn đối phó chính là y.

"Như vậy bản tôn cũng khó xử!" Hoàng Thiên nhàn nhạt nói.

Hồng Quân nghe xong, sắc mặt càng thêm khổ sở, phẫn uất nói: "Đám người đáng chết đó, tầm nhìn thật thiển cận, thật sự cho rằng khí vận càng nhiều thì có thể đứng ngoài cuộc sao?

Nào biết tranh giành nữa cũng không bằng khí vận của hung thú chiếm cứ một phần năm Hồng Hoang và các cảm xúc tiêu cực." Nhìn lão giả mặt mày đau khổ trước mắt, thần tình Hoàng Thiên phức tạp, có chút không dám tin gã này lại là Đạo Tổ 'ta là lớn nhất' dưới Thiên Đạo hậu thế.

"Bần đạo có cảm giác lượng kiếp của Hồng Hoang sau này sẽ ngày càng tàn khốc, nếu lần này không chống đỡ được, e rằng sinh linh tiên thiên chúng ta vạn không còn một, vì vậy xin đạo hữu ra tay tương trợ!" Hồng Quân thành khẩn nói.

Khụ khụ!

Hoàng Thiên suýt chút nữa bị sặc, hóa ra nói nhiều như vậy, vẫn chưa từ bỏ ý định kéo ta vào hố.

Y không nhịn được hỏi một câu: "Hồng Quân đạo hữu lẽ nào cho rằng hai chúng ta có thể diệt sạch hung thú?

Giải quyết lượng kiếp lần này?" Hồng Quân lập tức mắt sáng lên, lớn tiếng nói: "Không!

Đương nhiên không chỉ có chúng ta, còn có toàn bộ những người có chí hướng trong Hồng Hoang, La Hầu đạo hữu ở tây phương, Thái Cực đạo hữu ở nam phương, Âm Dương đạo hữu ở đông phương..." Nghe vậy, biểu cảm trên mặt Hoàng Thiên càng thêm quỷ dị, những

người khác thì thôi, như Âm Dương, Thái Cực đều là anh em chí cốt của lão đạo Hồng Quân, nếu không thì bạn sinh linh bảo Thái Cực Đồ, Càn Khôn Đồ sau này cũng không rơi vào tay Hồng Quân.

Nhưng La Hầu từ khi nào lại trở thành người tốt, một La Hầu toàn thân sát khí giương cao ngọn cờ vì dân trừ hại, xông vào bầy hung thú, hình ảnh đó thực sự có chút không hài hòa.

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, y lập tức nhìn chằm chằm vào Hồng Quân, thực ra, Hồng Hoang không phải chiếm địa bàn càng lớn thì khí vận càng nhiều, đặc biệt là trong lượng kiếp. 132.

Nhân vật chính mới là người sẵn có khí vận, cũng chỉ cần diệt được hung thú, vậy thì khí vận lớn nhất sẽ rơi vào tay Hồng Quân, đó là kỳ vọng của toàn bộ sinh linh tiên thiên Hồng Hoang!

Chương 112

Xem ra, đây là lý do Hồng Quân, La Hầu không tiếc công sức lôi kéo người khác, muốn diệt trừ hung thú.

Ánh mắt nóng bỏng đó nhìn Hồng Quân đến mức y cũng có chút ngại ngùng, mới nói: "Đạo hữu, thực không dám giấu, chuyến đi này của bần đạo quả thực có chút tư tâm, trời đất có gông cùm, chỉ có Hồng Hoang tiến hóa càng nhanh, tu sĩ chúng ta mới có thể tiến thêm một bước." "Hiện nay bần đạo và mọi người đều đang ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, giống như một nguyên hội trước, nhưng mãi vẫn không cảm ứng được thiên cơ đột phá, vì vậy chúng ta suy đoán sau khi lượng kiếp kết thúc mới có cơ hội đột phá, mới tìm đến đạo hữu." "Được thôi!

Nếu đã như vậy, bản tôn đồng ý!" Hoàng Thiên đối diện với ánh mắt của lão đạo Hồng Quân, gật đầu.

Mặc dù biết làm vậy là trúng kế của Hồng Quân, nhưng y không hề lo lắng, vì người hưởng lợi lớn nhất chỉ có thể là y.

Nhìn khắp Hồng Hoang, không một ai có tu vi trong Hỗn Nguyên, nhưng Thần Điện lại có năm vị Thần Vương.

Trong đó Hoàng Thiên còn là nhục thân Thần Vương hậu kỳ, ai có thể đối địch?

Y muốn để Hồng Quân nói ra hết mọi chuyện, còn những gì còn lại không cần nói, ai cũng biết, mỗi người đều cho rằng mình là người thông minh nhất, nhưng thông minh lại bị thông minh hại.

Y dám đảm bảo, tuyệt đối có Thiên Đạo chưa xuất thế đang âm thầm chỉ dẫn, nếu không đám người này tuyệt đối không thể nào cam tâm liên hợp lại với nhau để đối phó hung thú.

Lượng kiếp lần này là lượng kiếp đầu tiên sau khi khai thiên, vô cùng nguy hiểm, càng là chương trình do Đại Đạo thiết lập để hoàn toàn loại bỏ Hỗn Độn Ma Thần, nếu thành công vượt qua, sinh linh Hồng Hoang có thể tiến về phía trước không gì cản nổi.

Nhưng nếu không qua được, vậy thì sinh linh tiên thiên Hồng Hoang cũng không cần thiết tồn tại nữa, năm xưa, Bàn Cổ phụ thần tàn sát ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần như giết heo chó, bây giờ chỉ là một số hung thú do oán khí của Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, cũng không diệt được, vậy sống còn có giá trị gì.

Đồng thời, một nhóm sinh linh tiên thiên và hung thú cũng là để hoàn thiện tài nguyên chiến lược quan trọng của Hồng Hoang, ví dụ như hung thú hoàng giả Thần Nghịch, Luân Hồi, sau khi chết, tự nhiên sẽ hóa thành bản nguyên của Minh Giới, hậu thế Hậu Thổ mới có thể lấy nhục thân làm dẫn, triệt để khai mở lục đạo luân hồi, tạo ra Minh Đạo.

Tam Thanh cũng vậy, Thiên Đạo có luân hồi, bản nguyên của Tam Trọng Thiên sẽ rơi vào tay Tam Thanh, cuối cùng Tam Thanh sẽ tái khai Tam Trọng Thiên, nhân quả tuần hoàn.

Còn lão đạo Càn Khôn sau khi chết sẽ hóa thành Thanh Thành Sơn, Thái Cực đạo nhân thành Thục Sơn, La Hầu còn lấy nhục thân làm cơ sở khai mở Thiên Ngoại Ma Giới, tận dụng phế vật.

Hồng Quân sở dĩ có thể trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, không phải do Thiên Đạo lựa chọn, mà là tự nhiên sinh thành, Thiên Đạo mượn tay y, hóa thành danh sơn đại xuyên, địa phủ ma giới, chúng sinh mới có nơi luân hồi, có cơ hội khảo nghiệm tâm ma, đó mới là cống hiến thực sự cho Hồng Hoang.

Tổ sư của Tiên Đạo không phải y, thì còn có thể là ai!

Sau khi nghe Hoàng Thiên trả lời, Hồng Quân lập tức nở nụ cười,

liền nói: “Nếu vậy, bần đạo thay mặt chúng sinh Hồng Hoang cảm tạ đạo hữu!” Có Hoàng Thiên ra tay, Thần Điện tự nhiên không thể thoát được, Sơn Thần Liễu Mi, Nguyệt Thần Vọng Thư đều là cường giả không thua kém y, thật sự đại chiến, diệt vong hung thú chỉ trong tầm tay.

“Đạo hữu!

Bản tôn ở đây nói thêm một câu, hung thú tuy là đại hại của Hồng Hoang, nhưng cũng không phải là không có cơ hội rèn luyện.” Sau đó, Hoàng Thiên nói một câu đầy ẩn ý.

Thay vì nhanh chóng diệt vong hung thú, rồi để cho trăm tộc Hồng Hoang xưng hùng, không bằng trước tiên dẹp bớt nhuệ khí của hung thú, để chúng chuyển mục tiêu sang những quả hồng mềm, cũng chính là vạn tộc Hồng Hoang, dọn dẹp một nhóm người, từ đó chọn ra cường giả.

Y biết rõ từ hậu thế, hung thú sở dĩ bị diệt, đó hoàn toàn là bút tích của Thiên Đạo sau khi tiếp quản Hồng Hoang, lấy hậu thiên công đức hứa hẹn với chúng sinh, trăm tộc điên cuồng săn giết hung thú, cuối cùng tạo nên sự huy hoàng của Tam Tộc.

“Ta sẽ ghi nhớ trong lòng!” Hồng Quân gật đầu.

Sau khi hai người bàn bạc xong, Nguyệt Thần Vọng Thư bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Thần chủ!

Hồng Quân đạo hữu!

So với hung thú, Tam Thanh trợ Trụ vi ngược hiển nhiên còn đáng hận hơn, nếu chúng ta có thể trừ khử chúng trước, vậy tất sẽ khiến chúng sinh Hồng Hoang lòng tin đại tăng.” Trên thế giới này, phụ nữ là sinh vật đáng sợ nhất, chỉ cần đắc tội với họ, bất kể lúc nào, họ cũng sẽ cắn lại một miếng.

Nghe vậy, Hồng Quân như có điều suy tư gật đầu, lập tức chắp tay nói: "Đa tạ hai vị đã chỉ điểm, bần đạo hiểu rồi." Ặc!

Hoàng Thiên ngẩn ra, hiểu rồi, hiểu cái gì, có chút cạn lời, Tam Thanh đối với Thần Điện mà nói chỉ là mấy con kiến lớn hơn một chút, nhưng xem ra, lão đạo Hồng Quân lại để tâm rồi.

Y mỉm cười đáp lại một câu "Đạo hữu quá khen, chúng ta đều vì chúng sinh Hồng Hoang mà ra sức, bảo vệ đại địa của phụ thần, chuyện này tự nhiên là nghĩa bất dung từ!" 133.

Như vậy một hồi, mọi người đều nói chuyện rất vui vẻ, bao gồm cả Vọng Thư, có thể nói là cả làng cùng vui.

Lúc này, Hồng Quân lên tiếng hỏi: "Hoàng Thiên đạo hữu!

Thần Điện thần thông quảng đại, hiểu biết về hung thú chắc chắn sẽ tường tận hơn chúng ta, không biết có thể cho biết Hung Thú Hoàng Triều rốt cuộc có át chủ bài gì không?" Mấy nguyên hội trước, Hung Thú Hoàng Triều và Tam Thanh liên thủ quét sạch toàn bộ thế lực ở bắc bộ Hồng Hoang, nhanh như sét đánh không kịp bưng tai, vì vậy, căn bản không ai biết được át chủ bài của họ, vì những người biết đều đã chết. 134.

"Nếu đạo hữu đã hỏi, vậy bản tôn cũng không giấu giếm, thực không dám giấu, Hung Thú Hoàng Triều ngoài hai đại thú hoàng ra, còn có bốn đại thú vương, mười đại thống lĩnh, đều là những kẻ kiệt xuất trong Đại La Kim Tiên, tự có thiên phú thần thông, vô cùng hung lệ!" Hoàng Thiên lập tức nói. 135.

"Trong đó Thần Nghịch là tàn hồn của Sát Lục Chí Tôn trong Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, mang theo bạn sinh linh bảo -- Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương, Luân Hồi là tàn hồn của Luân Hồi Chí Tôn trong Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, mang theo bạn sinh linh bảo Tiên Thiên Chí Bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn.

Điểm này Hồng Quân đạo hữu chắc không xa lạ gì!" Nghe vậy, Hồng Quân như có điều suy tư gật đầu, y cũng là tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, tiền thân cũng là Trật Tự Chí Tôn xếp hạng top mười.

Chỉ tiếc là không may mắn như Thần Nghịch, Luân Hồi, một người có được Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương do căn hành của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, một người thì bản mệnh linh bảo của chính mình ứng với thiên cơ Minh Giới của Hồng Hoang, chỉ bị hạ một cấp, bây giờ là Tiên Thiên Chí Bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn.

Ngay khi Hồng Quân đang nghe say sưa, Hoàng Thiên đột nhiên mỉm cười nói: "Chuyện tiếp theo sẽ do thuộc hạ của ta nói, sẽ rõ hơn về những bí ẩn của Hung Thú Hoàng Triều." 136.

Lập tức, Nguyệt Thần Vọng Thư đứng dậy, chậm rãi nói, "Bốn đại thú vương của hung thú là Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn, Thao Thiết, tự có thiên phú thần thông Ác Hồn, Hóa Tà, Quy Nguyên, Thôn Phệ, mười đại thống lĩnh lần lượt là Lỏa Ngư, Thục Hồ, Nhiễm Di, Kê Dư, Hoan Thú, Phì Di, Hổ Giao, Bàn Hồ, Cổ Điêu, Hào Trệ." "Hiện tại, Hung Thú Hoàng Triều chỉ còn lại ba đại thú vương Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn và sáu đại thống lĩnh Lỏa Ngư, Thục Hồ, Nhiễm Di, Kê Dư, Hoan Thú, Hào Trệ, còn lại đều đã thành oan hồn dưới tay bản điện." Không đợi Hồng Quân kinh ngạc, chỉ nghe thấy Sơn Thần Liễu Mi tiếp lời: "Hung Thú Hoàng Triều nguyên có một triệu hung thú cấp Đại La Kim Tiên, ba mươi triệu hung thú cấp Thái Ất Kim Tiên và vô số hung thú yếu hơn, qua mấy nguyên hội tàn sát, hiện tại hung thú cấp Đại La Kim Tiên không quá năm mươi vạn, hung thú cấp Thái Ất Kim Tiên chỉ còn lại mười triệu." Sau đó, Hoàng Thiên sắc mặt bình thản nói: "Hồng Quân đạo hữu lúc này đã hiểu chưa?

Thực lực của hung thú và trăm tộc Hồng Hoang gần như ngang bằng, nếu chúng ta đại khai sát giới với hung thú, vậy thì Thiên Đạo cũng sẽ không cho phép làm như vậy." "Bởi vì hung thú và sinh linh tiên thiên Hồng Hoang vốn là át chủ bài do Đại Đạo để lại cho Thiên Đạo, nếu không có sự kiềm chế, vậy thì sinh linh Hồng Hoang sẽ không ngừng tàn sát, cuối cùng sẽ hủy diệt thế giới Hồng Hoang trong một sớm một chiều." "Mạnh như Bàn Cổ phụ thần, khai thiên cũng cần phải chịu sự vây công của ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm sinh linh Hỗn Độn, khảo nghiệm nặng nề như vậy, huống chi là sinh linh Hồng Hoang chúng ta, mạnh được yếu thua vốn là pháp tắc của Hồng Hoang." "Nếu hung thú đủ mạnh, đủ để diệt vong chúng ta, vậy thì việc chiếm cứ Hồng Hoang chưa chắc đã không thể làm cho Hồng Hoang phát triển tốt hơn, với thân phận của chúng ta, thực ra càng nên giữ thái độ trung lập, quá nhúng tay vào cũng không phải là chuyện tốt." Đoạn nói này khiến Hồng Quân hoàn toàn á khẩu không trả lời được, không khỏi có chút hoài nghi cách làm của mình rốt cuộc đúng hay sai.

Sau vài lần trao đổi, Hồng Quân cuối cùng cũng cáo từ Hoàng Thiên, mang theo một bụng nghi vấn rời khỏi tiểu thiên thế giới này.

Nhìn bóng lưng loạng choạng kia, trong mắt Hoàng Thiên lóe lên ánh sáng, y biết rõ Hồng Quân tuyệt đối sẽ không từ bỏ, chuyến này chắc chắn là đi tìm Thái Cực, Càn Khôn và những người khác để thương lượng hợp tác công phạt hung thú.

Nhưng, đoạn nói vừa rồi chắc chắn sẽ như một cái gai, cắm chặt trong lòng Hồng Quân, sau này có khả năng sẽ bén rễ nảy mầm...

Sau khi Hồng Quân đi, Nguyệt Thần Vọng Thư quỳ xuống đất thỉnh cầu: "Thần chủ!

Có thể..." "Có thể!" Không đợi nàng nói xong, Hoàng Thiên đã

đồng ý, trong mắt y, diệt Tam Thanh chỉ là chuyện nhỏ, ai làm mà chẳng được!

"Thần chủ!

Lần này chúng ta có nên phái Tam Thần Quân ra, tấn công hung thú, giành lấy lợi ích lớn hơn không?" Huyền Thiên cũng ở bên cạnh nghe được cuộc đối thoại giữa Hồng Quân và Hoàng Thiên, bèn lên tiếng hỏi.

Sơn Thần Liễu Mi bên cạnh cũng xin chiến: "Khởi bẩm Thần chủ, Tam Thần Quân hiện nay tu vi đã cao như vậy, kinh nghiệm chém giết cũng đủ, thần cảm thấy nên để lực lượng dự bị tham chiến, có thể thúc đẩy sự tiến bộ của sinh linh trong Thần Điện nhanh hơn." Hoàng Thiên xua tay nói: "Thôi được rồi, đừng tranh nữa, lần này bản tôn không chuẩn bị động dụng lực lượng của Thần Điện, sở dĩ đồng ý cho Vọng Thư tham chiến, chẳng qua là để thỏa mãn nguyện vọng tự tay báo thù của nàng." "Thực ra, bản tôn không cho rằng lần này, chúng ta có thể một lần diệt trừ hung thú, phải biết hai người Thần Nghịch, Luân Hồi của Hung Thú Hoàng Triều đều là tàn hồn của Hỗn Độn Chí Tôn chuyển thế, lại có tiên thiên linh bảo trong tay, thật sự dễ trấn áp như vậy, đã sớm bị diệt rồi." Đối với hai người Thần Nghịch, nhận thức của y hơn xa Hồng Quân, một tu sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong có nhục thân cường hãn của Tiên Thiên Chí Bảo, thật sự đánh nhau, có thể bộc phát ra chiến lực Hỗn Nguyên sơ kỳ.

Ở đây, ngoài y ra, chỉ có Hồng Quân, Thái Cực hai người có Tiên Thiên Chí Bảo, như La Hầu, Càn Khôn, trang bị có nhiều hơn nữa thì có ích gì?

Làm sao có thể nhanh chóng hạ gục hung thú.

"Các ngươi lui xuống trước đi, hiện nay Thần Điện đang trong giai đoạn phát triển lớn, tuyệt đối không thể lơ là, trước khi lượng kiếp

tiếp theo bắt đầu, bản tôn quyết định rút khỏi đại địa Hồng Hoang, vì vậy tất cả tài nguyên đều phải chuẩn bị đầy đủ, hiểu chưa?" Hoàng Thiên lạnh giọng nói.

Chương 113

"Tuân lệnh!" Thần Vương Huyền Thiên, Nguyệt Thần Vọng Thư, Sơn Thần Liễu Mi lập tức ứng thanh.

Ba người vội vàng lui xuống sắp xếp các công việc liên quan, như Nguyệt Thần Cung, Địa Thần Cung đều tập trung không ít sinh linh, tu vi không đồng đều, nếu không nhanh chóng chỉnh đốn, lúc di dời chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Còn Huyền Thiên, thì quản lý Tứ Đại Thần Đường, do trước đó có một lượng lớn sinh linh đổ vào Thần Điện, đổi lấy một lượng lớn linh bảo linh đan cũng như thần thông, công pháp, dẫn đến hiện tại kho tồn dược liệu luyện khí, luyện đan rất nhiều, nhưng linh đan linh bảo tồn kho lại ít đến đáng thương.

Vì vậy, phải tranh thủ khoảng thời gian này, nhanh chóng bổ sung đồ đạc, nếu không rời khỏi đại địa, dược liệu cũng không còn, cũng không thể tiến hành luyện chế nhiều linh bảo, đan dược.

Đương nhiên, y không nhìn thấy ánh mắt vui mừng của Hoàng Thiên, một Nguyệt Thần tiện tay cứu được, một Sơn Thần rải hoa khắp nơi đổi lấy, một Khí Thần nạp thẻ điện thoại tặng kèm.

Bây giờ lại phát hiện họ đã phát triển đến mức này, từng người quyền hành Thần Đạo vững vàng, trong lòng mơ hồ xuất hiện hư ảnh thần quốc, có thể thấy nhất định đang chuẩn bị tạo dựng thần quốc.

Bây giờ chỉ cần luyện hóa không gian linh bảo kết hợp với nó, tuyệt đối sẽ xuất hiện thế giới thần quốc không thua kém tiểu thiên thế giới, sau này có lẽ cũng có thể tiến hóa như thần quốc của Hoàng Thiên, chỉ là độ cao sẽ không bao giờ đạt đến tầng thứ của Hồng Hoang.

Bởi vì không có thế giới thụ, cũng không theo trình tự khai thiên tích địa, giống như phiên bản ăn liền.

Sau khi rời khỏi Thần Điện ở Bất Chu Sơn, Hồng Quân không ngừng thông báo cho tất cả bạn bè thân thiết, mấy anh em bắt đầu hoạt động...

Hồng Hoang tây bộ, núi Tu Di.

La Hầu và Hồng Quân ngồi đối diện nhau, thần sắc cả hai đều có chút phấn khích, một người là Đạo Tổ tương lai, một người là Ma Tổ tương lai, quả thực kỳ diệu vô cùng.

"Nếu đã như vậy, có Hoàng Thiên đạo hữu gia nhập, phần thắng của chúng ta tăng mạnh, đám người Thần Nghịch chẳng phải là chim trong lồng sao." La Hầu vui mừng nói lớn.

So với Hồng Quân, y là một 'nam thần cao lãnh', gần như không có một người bạn nào, có cũng chỉ là quan hệ xã giao.

Nhưng ai cũng không muốn từ bỏ miếng thịt béo bở là hung thú, vì vậy sau khi Hồng Quân đến, y tỏ ra đặc biệt hưng phấn, thậm chí còn gạt bỏ cả sự kiêu ngạo trong lòng, giờ đây khoảng cách đến mục tiêu gần như vậy, càng khiến trong lòng y kích động không thôi.

Hồng Quân lại không lạc quan như vậy, nhàn nhạt nói: "Hoàng Thiên đạo hữu đã đồng ý giúp ta một tay, vì vậy ta đặc biệt đến bái phỏng đạo hữu, sau đó sẽ đi liên hệ với Thái Cực đạo hữu, Âm Dương đạo hữu, cùng nhau thảo phạt hung thú." "Đạo hữu xin hãy yên tâm, ta thân là sinh linh tiên thiên của Hồng Hoang, tự nhiên sẽ vì trời đất Hồng Hoang góp một phần sức lực, tuyệt đối không cho phép hung thú hoành hành đại địa, phá hoại sự cân bằng sinh thái." La Hầu nghĩa chính ngôn từ nói.

"Ừm!" Hồng Quân gật đầu, sau đó cáo biệt La Hầu tiếp tục lên

đường liên hệ với các đạo hữu khác.

Nhưng không ngờ La Hầu lại quá để tâm đến chuyện này, bèn chủ động đề xuất cùng Hồng Quân đi liên hệ với các đạo hữu, điều này lại khiến trong lòng Hồng Quân nảy sinh một tia đề phòng.

Y không khỏi nghi ngờ La Hầu có phải cũng đã nhận được chỉ thị của Thiên Đạo, biết rằng giết hung thú có thể nhận được nhiều khí vận, đột phá giai đoạn tiếp theo.

Có lẽ từ lúc này, giữa Ma Tổ và Đạo Tổ đã có một chút tính toán, đặt nền móng cho cuộc huyết chiến giữa hai đạo sau này.

Lúc này, do các cuộc bạo loạn của hung thú ở khắp nơi dần dần được bình định, mặc dù huyết sát giữa trời đất vẫn còn rất đậm đặc, nhưng vạn tộc và Hung Thú Hoàng Triều lại rơi vào một sự cân bằng kỳ lạ, không ai biết rằng các đại thần đỉnh cấp đang hành động.

Tại một ngọn núi lớn nào đó ở bắc bộ Hồng Hoang, mặc dù linh khí dồi dào, thực vật tươi tốt, nhưng rõ ràng không phải là một phúc địa động thiên.

Tiên thiên đỉnh cấp đại thần Âm Dương lão tổ ngồi trong ngọn núi này, bế quan dưỡng thần, thực tế là vì Âm Dương Hoàng Triều trong trận đại chiến lần trước đã bị Tam Thanh liên thủ với hung thú công phá, vì vậy, bây giờ y đã trở thành kẻ cô độc.

Cũng chính vì vậy, trong lòng y hận thấu Tam Thanh và Hung Thú Hoàng Triều, nếu không phải thế đơn lực bạc, lại chỉ có một kiện bạn sinh linh bảo -- Âm Dương Thiên Địa Ấn.

Âm Dương Thiên Địa Ấn là cực phẩm tiên thiên linh bảo do tiên thiên âm dương chi khí kết hợp với một tia hậu thiên chi cơ sinh ra, tuy là chí bảo phòng ngự nhưng cũng là lợi khí công phạt, nhưng đối đầu với Thần Nghịch có Tiên Thiên Chí Bảo, quả thực là bi ai.

Ngay cả đám Tam Thanh đáng chết kia, mỗi người trong tay cũng có một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, ba người hợp lực, áp chế y không thể động đậy, vì vậy mới bị đánh cho tan tác.

Vì vậy, y suốt ngày ngồi trong ngọn núi vô danh này, u uất không vui, lòng hận thù tích tụ khá sâu, gọi là căm hận không thể nguôi.

"Ầm!" Một ngày nọ, đang ngồi bế quan trong động phủ, y đột nhiên cảm giác trận pháp thiết lập bên ngoài núi bị người khác tấn công, lập tức sắc mặt đại biến.

Vô số năm qua, để trốn tránh sự truy lùng của Tam Thanh và hung thú, y không ngừng thay đổi chỗ ở, trốn đông trốn tây, tích tụ một bụng lửa giận, bây giờ lại có người đánh đến tận cửa, cái gì có thể nhịn chứ cái này không thể nhịn.

"Thứ đáng chết!

Chết cho bản tọa!" Lúc này, y tức giận gầm lên, cực phẩm tiên thiên linh bảo Âm Dương Thiên Địa Ấn trong tay hóa thành một phương đại ấn, ẩn hiện uy lực trấn áp thiên địa, bay thẳng ra ngoài núi. … 'Khốn kiếp, lão đạo Hồng Quân này thật gian xảo, lại dám sai khiến bản tôn và La Hầu làm sứ giả, đồng thời liên hệ với toàn bộ các đại thần đỉnh cấp của Hồng Hoang.' Hoàng Thiên ở ngoài núi thầm oán thầm.

Y cũng cảm thấy bất ngờ, vài năm trước, Hồng Quân lại truyền âm cho Thần Điện, nhờ giúp đỡ liên hệ với đại thần Âm Dương đạo nhân ở bắc bộ.

Dựa trên chân lý 'đạo hữu chết chứ bần đạo không chết', Hoàng Thiên chuẩn bị từ chối thì lại nhận được truyền âm của La Hầu, hóa ra hai lão già này mỗi người đi một hướng, một người đi đông bộ, một người đi nam bộ, cuối cùng còn lại bắc bộ giao cho y, giờ không làm cũng phải làm.

Đúng lúc mọi người trong Thần Điện, Huyền Thiên đang bận luyện đan luyện khí, Vọng Thư và Liễu Mi cũng đang chỉnh đốn nhân mã của mình, nên y quyết định tự mình xuất mã.

Không ngờ Âm Dương Hoàng Triều do Âm Dương đạo nhân thành lập trước đó đã bị diệt từ ba nguyên hội trước, ngay cả y cũng trở thành tội phạm bị Tinh Thần Đình và Hung Thú Hoàng Triều truy nã, khiến Hoàng Thiên có chút phiền muộn, mất vô số năm mới tìm được đến đây.

Lúc này, đột nhiên trời đất biến sắc, chỉ thấy một luồng uy áp khủng bố ập tới, lại là một phương đại ấn.

"Càn rỡ!" Hoàng Thiên lập tức nổi giận, vốn đã mất nhiều năm tìm kiếm đã rất bực mình, bây giờ chưa thấy người đã bị người ta tấn công lén, quả thực không còn gì để nói.

Lập tức, tâm niệm vừa động, Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm xuất hiện trong tay, không nói hai lời, một đạo hỗn độn kiếm khí xé rách hư không, tức khắc chém về phía Âm Dương Thiên Địa Ấn.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, động tĩnh từ cuộc giao phong của hai kiện linh bảo đã gây ra một trận bão lớn, sinh linh trong phạm vi vạn dặm đều hóa thành tro bụi.

Chỉ thấy một luồng nghiệp lực và hung sát chi khí yếu ớt ập về phía hai người, đặc biệt là Hoàng Thiên, Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm trong tay y, hung lệ vô cùng, đã hấp dẫn phần lớn nghiệp lực.

"Tặc tử ngươi dám!" Âm Dương lão tổ trong động phủ không ngờ linh bảo của mình lại bị người ta đánh bay trở lại, bảo quang trên Âm Dương Thiên Địa Ấn ảm đạm, rõ ràng đã bị tổn thương, lập tức lửa giận bốc lên, pháp lực cuộn trào, hóa thành phi hồng xuất hiện ngoài núi.

“Vạn vật sinh linh, lấy ta làm tôn, trấn áp thiên địa, sát!” Chỉ thấy y khẽ quát, toàn thân pháp lực không ngừng rót vào Âm Dương Thiên Địa Ấn, Âm Dương Thiên Địa Ấn lập tức hóa thành ngọn núi vạn trượng, mang theo uy thế khủng bố, lao về phía Hoàng Thiên, đại ấn trời sinh dung hợp với trấn áp pháp tắc, có thể trấn áp tất cả, không thể xem thường.

Hoàng Thiên cũng không rảnh rỗi, một tay triệu ra Tử Vi Đế Tỉ, chu thiên tinh thần chi lực cuộn trào, trong chớp mắt cũng hóa thành ngọn núi vạn trượng, mang theo uy lực vô tận của tinh không, lao thẳng về phía Âm Dương Thiên Địa Ấn, đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, ai sợ ai.

“Ầm!” Hai ngọn núi vạn trượng va vào nhau, trời đất phong vân biến sắc, trong phạm vi trăm vạn dặm, tất cả đều bị sóng xung kích hủy diệt, chỉ còn lại mặt đất tan hoang.

“Ngươi là…?” Âm Dương đạo nhân lúc này mới phản ứng lại, nhìn nam tử tóc vàng uy nghiêm cầm kiếm trước mắt, có chút không dám tin hỏi.

Trước đó y vẫn luôn bế quan ẩn nấp, tuy có chút chật vật, nhưng nhiều chuyện bên ngoài y đều biết, bao gồm cả đặc trưng của Thần Điện chi chủ Hoàng Thiên.

Vốn tưởng rằng là người của Càn Khôn và Hung Thú hoàng triều tấn công, không ngờ lại là Thần Điện chi chủ Hoàng Thiên, khiến hắn có chút kinh ngạc.

Cũng phải thôi, Hoàng Thiên tự phụ như vậy, kẻ nào dám không chào hỏi mà xông thẳng vào nơi bế quan của người khác, chẳng phải rõ ràng là đến gây sự sao?

“Lũ kiến hôi, bản tôn mất mấy ngàn năm mới tìm được ngươi, không ngờ lại chào đón ta bằng một đòn tuyệt sát!

Kiếm!" Chỉ nghe Hoàng Thiên hét giận một tiếng, Tiên Thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm chợt hiện trong tay, toàn thân đen kịt sâu thẳm, sát khí ngưng kết thành thực thể, khiến người ta nhìn mà sinh lòng rét lạnh.

Chương 114

"Hoàng Thiên đạo hữu!

Nghe bần đạo..." Âm Dương đạo nhân buột miệng nói, trên mặt mang vẻ hối hận, dường như muốn giải thích một phen.

Nhưng đáp lại hắn lại là sát cơ lạnh như băng của Hoàng Thiên.

Lúc này, toàn thân pháp lực của hắn ầm ầm cuộn trào, đối mặt với cường giả như vậy, sao dám xem nhẹ.

"Vút!" Hoàng Thiên sắc mặt lạnh lùng, Lục Thiên Kiếm trong tay sát khí đại phóng, tức thì một đạo hỗn độn kiếm khí bắn ra, thẳng tắp chém về phía Âm Dương đạo nhân ở xa.

Thấy vậy, Âm Dương đạo nhân sắc mặt đại biến, vội vàng tế ra bạn thân linh bảo — Âm Dương Thiên Địa Ấn hóa thành núi lớn che chắn toàn thân.

Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Âm Dương Thiên Địa Ấn công phòng nhất thể, tự mang trấn áp pháp tắc, dù tu vi của Hoàng Thiên kinh người, chí bảo sắc bén, cũng không thể chém chết hắn ngay tại chỗ.

Đây cũng chính là chỗ thông minh của Âm Dương đạo nhân, nếu có thể dùng một đòn để đổi lấy cơ hội hòa giải với Hoàng Thiên, cớ sao mà không làm!

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, chỉ thấy một cơn bão kinh hoàng càn quét khắp phạm vi trăm vạn dặm, mặt đất vốn đã bị tàn phá nay lại càng thêm thê thảm.

Có cực phẩm Tiên Thiên linh bảo hộ thân, Âm Dương đạo nhân cũng bị một đòn của Hoàng Thiên đánh cho hộc máu, sắc mặt trở nên

trắng bệch, cuối cùng cũng đã hiểu được uy danh của đệ nhất nhân Hồng Hoang.

"Đúng là một lão già ranh ma, lại có mai rùa!" Vốn dĩ Hoàng Thiên cũng không định giết Âm Dương đạo nhân, cho nên vừa rồi chỉ dùng năm phần lực.

Nếu không, Tiên Thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm trong tay một tu sĩ Thần Vương hậu kỳ, việc phá vỡ phòng ngự của một Đại La Kim Tiên đỉnh phong là quá dư dả.

"Đạo hữu!

Đạo hữu!

Khụ khụ!

Chậm đã!" Bị người ta đánh hộc máu, trong lòng Âm Dương đạo nhân không có hận ý là giả, nhưng lại không thể không giả vờ như không có chuyện gì, nhỏ nhẹ muốn giải thích với Hoàng Thiên.

"Ha ha!

Bản tôn là Hoàng Thiên Thần Chủ độc tôn thiên thượng duy ngô, hôm nay bị một con kiến hôi đánh lén, nếu chuyện này truyền ra ngoài, sinh linh Hồng Hoang sẽ nhìn bản tôn thế nào đây!" Hoàng Thiên cười lạnh nói.

Hòa giải?

Ít nhất là lúc này, không có cách nào cả, dù thế nào cũng phải dạy dỗ gã này một trận.

Âm Dương đạo nhân ở đối diện nghe vậy, trong lòng lập tức khổ sở không thôi, 'Bảo mi tiện tay làm gì, bảo mi tiện tay làm gì!' Thôi xong rồi, không muốn gánh cũng phải gánh.

"Ầm!!!" Lúc này, Hoàng Thiên không nói lời thứ hai, lại một đạo

hỗn độn kiếm khí nữa chém về phía Âm Dương đạo nhân.

Âm Dương đạo nhân không ngừng tế ra Âm Dương Thiên Địa Ấn để phòng ngự, hai người đều phát huy ra uy lực của Hỗn Nguyên Kim Tiên, động tĩnh cực kỳ khủng bố.

Thế nhưng, xung quanh lại không bị tổn hại quá lớn, bởi vì trước đó, khu vực vạn dặm bao gồm cả bầu trời, đều đã bị Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 trấn áp, dù có thêm mấy Hỗn Nguyên Kim Tiên nữa cũng không thể gây ra nhiều tổn thương.

Theo diễn biến của trận chiến, Âm Dương đạo nhân lại mang vẻ mặt khổ sở, phát hiện mỗi lần công kích của đối thủ đều đang tăng cường độ, đừng nói là phản kích, hiện tại phòng ngự cũng đã đủ chật vật.

Liên tiếp hai lần bị phá vỡ phòng ngự, may mà trên người mặc một kiện thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo chiến giáp, nếu không đã sớm bị đánh thành kẻ ngốc.

"Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy." Âm Dương đạo nhân thầm kinh hãi, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng sẽ bị Hoàng Thiên đánh chết tại chỗ.

Hắn cũng không còn quan tâm đến duyên do, hạ quyết tâm, chuẩn bị đào tẩu.

"A!!!" Chỉ nghe Âm Dương đạo nhân gầm lên một tiếng, bạn thân linh bảo Âm Dương Thiên Địa Ấn bộc phát ra uy năng chưa từng có, Hoàng Thiên còn tưởng hắn định phản kích.

Nhưng không, cùng với một trận bão tố kịch liệt, một đạo hồng quang chợt lóe, Âm Dương Thiên Địa Ấn kia vậy mà biến mất vào trong hư không.

"Hả?

Âm Dương đạo nhân lại chạy mất rồi!" Hoàng Thiên có chút ngơ ngác, đang đánh thuận tay, kết quả mục tiêu lại chuồn mất?

Thật là...

Lần này thực sự không hoàn thành được chuyện Hồng Quân giao phó rồi.

Hoàng Thiên chỉ cảm thấy một luồng lửa giận trong lồng ngực phun trào, trên mặt là vẻ căm hận không nói nên lời, cảm giác như mình bị Âm Dương đạo nhân chơi xỏ, đúng là không thể nhịn được nữa.

"Khốn kiếp!

Âm Dương lão tặc!

Đừng để bản tôn gặp lại ngươi, nếu không tất phải cho ngươi thân tử đạo tiêu!" Một tiếng gầm kinh thiên động địa, khóc quỷ thần sầu, mang theo thần lực của Thần Vương hậu kỳ, truyền đi khắp nửa phía bắc Hồng Hoang, ngay cả Thần Nghịch cũng nghe thấy.

Chúng nhân không khỏi có chút ngơ ngác, không phải Âm Dương đạo nhân bị Hung Thú hoàng triều phá hủy căn cơ rồi sao?

Không chuẩn bị báo thù, lại đi chọc giận Thần Chủ Hoàng Thiên làm gì, đầu óc bị kẹp cửa rồi à!

Ngay cả La Hầu, Hồng Quân và những người khác ở tận phía đông cũng nghe thấy.

Bọn họ vừa gặp xong Thái Cực lão tổ, đang chuẩn bị đi tìm mục tiêu tiếp theo.

Nghe vậy, Thái Cực lão tổ sắc mặt đại biến, vẻ mặt không dám tin hỏi: "Hồng Quân đạo hữu!

Chẳng phải chúng ta liên hợp để đối phó Hung Thú sao?

Lẽ nào việc Hoàng Thiên đạo hữu và Âm Dương đạo hữu tư đấu cũng nằm trong kế hoạch?" "Không sai!

Bản tọa cũng muốn biết rốt cuộc ngươi sắp xếp thế nào?" La Hầu cũng nhìn Hồng Quân với vẻ mặt nghiêm trọng.

Thực tế, Hồng Quân cũng đang ngơ ngác, rõ ràng ông ta đã sắp xếp Hoàng Thiên đi liên hệ với Thái Cực đạo nhân, nhưng hai người họ lại đánh nhau túi bụi.

Nghe khẩu khí của Hoàng Thiên, dường như là muốn không chết không thôi.

Nghe La Hầu và Thái Cực lão tổ chất vấn, ông ta có chút khổ sở nói: "Không giấu hai vị đạo hữu!

Lão đạo trong lòng cũng có chút mờ mịt, có lẽ giữa Hoàng Thiên đạo hữu và Thái Cực đạo hữu có hiểu lầm gì đó!" Nhưng rõ ràng, La Hầu và Thái Cực lão tổ không tin câu nói này, tiếp tục nhìn chằm chằm vào ông ta.

Chương 115

Hồng Quân bất đắc dĩ, đành tiếp tục nói: "Hai vị đạo hữu chớ nên nóng vội, ta đã truyền âm cho Hoàng Thiên đạo hữu, ngài ấy đang trên đường đến phía đông.

Đợi gặp mặt rồi, mọi chuyện sẽ rõ ràng." Nghe vậy, Thái Cực lão tổ tỏ vẻ hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, liền nói: "Nếu thế thì cứ theo lời Hồng Quân đạo hữu." La Hầu ở bên cạnh cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Sau khi bàn bạc xong chuyện này, Thái Cực lão tổ liền phân phó: "Người đâu!

Chuẩn bị đại yến, bản tọa muốn chiêu đãi Hoàng Thiên đạo hữu cùng hai vị đạo hữu Hồng Quân, La Hầu!" "Vâng!" Lập tức, hai tên thuộc hạ Thái Ất Kim Tiên lĩnh mệnh rời đi.

Những người của Thái Cực hoàng triều này tuy chưa từng nghe danh La Hầu, Hồng Quân, nhưng lại nghe qua danh của Thần Chủ Hoàng Thiên, ai nấy trên mặt đều tỏ ra khá thận trọng.

Sự thay đổi nhỏ này lại bị La Hầu ở bên cạnh phát hiện, sắc mặt y lập tức âm trầm xuống.

Y và Hồng Quân tuy danh tiếng không lớn, nhưng tu vi cũng thuộc hàng đỉnh cấp Hồng Hoang, không thua kém Thái Cực lão tổ, kết quả lại bị một đám người xem thường, thật là tức chết người.

Trái lại là Hoàng Thiên, chẳng làm gì cả, chỉ giết vài con kiến hôi, kết quả danh tiếng vang dội khắp Hồng Hoang, ngay cả mấy tên Thái Ất Kim Tiên của Thái Cực hoàng triều cũng kính trọng có thừa.

Điều này khiến La Hầu, kẻ luôn tự cho mình là thiên chi kiêu tử,

làm sao có thể nhịn được.

Y thầm thề, sau này nhất định phải kiến lập một thế lực, một thế lực cường đại khiến cả Hồng Hoang phải run rẩy.

Không ai ngờ rằng, kể từ hôm nay, Ma giáo của La Hầu mới bắt đầu manh nha, để rồi sau này khiến cả Hồng Hoang phải kinh hoàng.

.....

Mấy ngàn năm sau, Hoàng Thiên đã đến Thái Cực hoàng triều nằm ở phía đông Hồng Hoang.

Chỉ thấy Thái Cực lão tổ đang đích thân ra ngoài cổng nghênh đón, bên cạnh là một đám cao tầng của Thái Cực hoàng triều, đa số là Đại La Kim Tiên.

"Chúng thần bái kiến Chí Cao Vô Thượng Đại Đức Hoàng Thiên Thần Chủ!

Nguyện Thần Chủ vạn an, sớm ngày đăng lâm Đại Đạo!" Vừa mới đáp xuống, chỉ thấy đám cao tầng của Thái Cực hoàng triều đồng loạt cúi người hành lễ, lớn tiếng chào hỏi, cảnh tượng cực kỳ hoành tráng.

Thực tế, đối với vị Thần Điện chi chủ Hoàng Thiên này, có thể nói là thâm sâu khó lường.

Chỉ riêng một Nguyệt Thần cung chủ Vọng Thư của Thần Điện đã đủ khiến người ta run rẩy.

Kể từ ngày Hồng Quân đến thăm Thần Điện, sự tích Nguyệt Thần Vọng Thư một trận chém chết Hung Thú Vương Giả Thao Thiết, đối đầu Thần Nghịch, Luân Hồi mà không bại đã dần dần được đám sinh linh ở Vọng Nguyệt Đình truyền bá ra ngoài, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang kính ngưỡng!

Đương nhiên, phần nhiều hơn là sùng bái.

Đối với những sự vật tốt đẹp, trong lòng ai cũng khó tránh khỏi tình cảm yêu mến.

Nguyệt Thần Vọng Thư chính là nữ thần vừa có nhan sắc vừa có thực lực của cả Hồng Hoang, thử hỏi sinh linh nào mà không vì nàng điên cuồng!

"Ha ha ha!

Hoàng Thiên đạo hữu đích thân đến Thái Cực hoàng triều của ta, thật khiến cho nơi hèn mọn này vẻ vang không gì sánh được!" Thái Cực lão tổ lập tức cười lớn tiến lên đón.

Bên cạnh, Hồng Quân và La Hầu cũng không đứng yên, lần lượt tiến lên chào hỏi: "Gặp qua đạo hữu!" 'Khụ khụ!' Nhìn cảnh tượng vui vẻ hòa thuận, một bầu không khí hài hòa trước mắt, trong lòng Hoàng Thiên có chút kỳ quái.

Nếu không nhớ lầm, trong trận Đạo Ma đại chiến sau này, Thái Cực lão tổ sẽ được Hồng Quân mời đi đối phó La Hầu.

Nhưng lúc đó La Hầu đã sớm luyện thành Tiên Thiên sát phạt chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận, một thân ma tu vi càng đạt đến đỉnh phong.

Thái Cực lão tổ đáng thương đã chết ngay tại chỗ. 137.

Cứ như vậy, ma cao một thước đạo cao một trượng, cuối cùng La Hầu bị Hồng Quân tiêu diệt, bất đắc dĩ thân hóa Ma giới, lập nên Vực Ngoại Thiên Ma, trở thành một bộ phận của Hồng Hoang.

"Đạo hữu mau mời vào, ta đã chuẩn bị sẵn rượu tiệc, chỉ đợi đạo hữu đến thôi!" Thái Cực lão tổ vô cùng vui vẻ mời Hoàng Thiên vào điện.

Nhìn linh khí của dãy núi xung quanh, Hoàng Thiên thầm gật đầu, Thái Cực hoàng triều chọn địa điểm thật không tồi, nơi này hẳn là một trong số ít nơi có thiên linh mạch ở Hồng Hoang.

Lập tức, hắn sải bước theo sau Thái Cực lão tổ đi vào, La Hầu và Hồng Quân cũng theo vào trong điện.

Sau khi mọi người yên vị, Hồng Quân không nhịn được hỏi: "Đạo hữu!

Có phải ở phía bắc gặp phải khó khăn, mới cùng Âm Dương đạo hữu..." Lúc này, La Hầu và Thái Cực lão tổ ở bên cạnh cũng nhìn về phía Hoàng Thiên.

"Hừ!" Hoàng Thiên lập tức hừ lạnh nói: "Cái lão tặc Âm Dương đó quả thực là được voi đòi tiên.

Bản tôn vất vả mấy ngàn năm mới tìm được hắn, kết quả vừa đến nơi, hắn đã cho bản tôn một đòn chí mạng, bạn sinh linh bảo Âm Dương Thiên Địa Ấn trực tiếp đập tới." "Nếu không phải bản tôn tu vi cao thâm, lại có chí bảo phòng ngự hộ thể, e rằng dưới một đòn đó, chắc chắn sẽ trọng thương, thật là không biết xấu hổ.

Sau đó bản tôn dạy dỗ hắn một trận, kết quả gã đó chạy còn nhanh hơn ai hết." Nghe vậy, ba người có mặt đều vạch đen đầy đầu.

Hóa ra đúng là một sự hiểu lầm, có lẽ Âm Dương đạo nhân bị Hung Thú hoàng triều truy sát đến sợ rồi, nên theo tiềm thức nhận định Hoàng Thiên là kẻ địch, vì vậy mới toàn lực ra tay.

Nhưng ai ngờ đối diện lại là Thần Điện chi chủ Hoàng Thiên, kết quả thật bi kịch, bị người ta ngược đãi đến nghi ngờ nhân sinh, cho nên mới chạy mất.

"Ba vị đạo hữu, chỉ thiếu Âm Dương đạo nhân, chẳng phải sức mạnh đối kháng Hung Thú của chúng ta sẽ giảm đi nhiều sao?" Thái Cực lão tổ nhíu mày nói.

Sắc mặt Hồng Quân ở bên cạnh cũng có chút khó coi.

Trái lại, La Hầu vẫn không biểu cảm, đối với y, một kẻ bị Hung

Thú đánh cho lăn lộn khắp nơi, căn bản không có giá trị hợp tác.

Lập tức, Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Chỉ là Hung Thú hoàng triều, ngoại trừ Thần Nghịch, Luân Hồi ra, những kẻ còn lại đều là gà đất chó sành, có gì đáng sợ.

Không có Âm Dương lão tặc, bốn người chúng ta cũng đủ rồi.

Huống hồ Hung Thú nhất tộc tụ tập quá nhiều khí vận, thêm một người tham gia, chẳng khác nào chia bớt khí vận của chúng ta, e là có chút không hay, chư vị thấy thế nào?" Lời nói này đã chỉ rõ mối quan hệ lợi ích.

Thái Cực lão tổ, Hồng Quân, La Hầu tức thì sáng mắt lên.

Không sai, bốn người chia đều khí vận vẫn tốt hơn bảy tám người chia nhau.

Thời đại này, khí vận là thứ quý hơn vàng.

Có nó, tu vi mới có thể tiến bộ nhanh chóng, ai lại chê nhiều chứ!

Chương 116

Đặc biệt là La Hầu, y tự nhận tu vi cường hãn, linh bảo đông đảo, dù không giết được Thần Nghịch, cũng căn bản không sợ Thần Nghịch.

Thái Cực lão tổ càng không cần nói, Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ phòng ngự vô song, ai có thể phá được.

Ngay cả Hồng Quân vốn định kêu gọi bè bạn cũng có chút dao động, từ bỏ ý định tiếp tục triệu tập Càn Khôn và những người khác.

Dù sao có nhiều linh bảo như vậy, cần gì phải sợ Hung Thú?

Trong tình huống này, ba người đã ngầm đồng ý với cách nói của Hoàng Thiên.

Nhiều người chia khí vận hơn, có lẽ không thể nâng cao tu vi bao nhiêu, ngược lại còn không tốt.

Thời khai thiên, thiên địa tạo hóa, Hồng Hoang có chín đại tổ linh mạch, đông nam tây bắc trung mỗi nơi một chỗ, Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng mỗi nơi một chỗ, chỗ cuối cùng thì ở Thiên Đình.

Tổ linh mạch trên đại địa tự có linh trí, ẩn giấu cực sâu, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc tìm được, đều có chức năng trấn áp một phương, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vì vậy, thông thường thiên linh mạch là lựa chọn tốt nhất, phải biết ba mươi sáu động thiên cũng chỉ là thiên linh mạch.

Còn về dị linh mạch, do thiên địa linh vật, đại năng bản nguyên hóa sinh, hoặc là ngũ hành, hoặc là phong vũ lôi điện.

Có cả linh mạch do Đại La Kim Tiên Long tộc hóa thành, không hề

thua kém thiên linh mạch.

Hậu thế, Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn tọa lạc trên thiên linh mạch, dưới Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung là dị chủng kim linh mạch, Bích Du Cung tọa lạc trên Kim Ngao đảo có dị chủng thủy linh mạch.

Sau này Tam Thanh dùng đại lượng thi thân Long tộc hóa thành dị chủng long mạch, các Thánh nhân lần lượt noi theo, khiến linh khí trong đạo trường Thánh nhân chỉ kém tổ linh mạch.

"Hẳn các vị đạo hữu đều biết Hung Thú Hoàng Giả Thần Nghịch và Luân Hồi trong tay đều có Tiên Thiên chí bảo, cho nên chúng ta muốn đối kháng chúng thì phải có điều kiện tương tự." Hoàng Thiên lên tiếng trước.

"Hoàng Thiên đạo hữu cứ yên tâm, bản tọa trong tay có Thái Cực Đồ, Hồng Quân đạo hữu có Bàn Cổ Phiên, lại thêm chí bảo của người, đối phó Thần Nghịch và La Hầu là thừa sức." Thái Cực lập tức vỗ ngực, tự tin nói.

Lời nói này như một mũi tên, trực tiếp đâm vào lồng ngực La Hầu.

Trong bốn người có mặt, chỉ trừ y ra ai cũng có Tiên Thiên chí bảo, thật là uất ức!

Giờ phút này, trong lòng La Hầu lại thầm hạ một quyết định, bản tôn nhất định phải có Tiên Thiên chí bảo, loại cường đại vô địch.

Ngược lại, Hồng Quân lại đầy ẩn ý hỏi: "Lần trước nói chuyện, đạo hữu đối với Hung Thú Hoàng Giả biết rất rõ, không biết có thể giải thích lại một lần nữa không?" Thực ra, lần trước ở Thần Điện, Hoàng Thiên nói chẳng được bao nhiêu, phần lớn là Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Dương Mi giảng giải, nhưng ông ta tin chắc Hoàng Thiên đã che giấu không ít điều.

“Ha!

Hồng Quân đạo hữu thật là...” Nghe vậy, Hoàng Thiên cười cười, rồi nói: “Về căn nguyên của Thần Nghịch và Luân Hồi, ta cũng không cần nói nhiều, chư vị là sinh linh Hồng Hoang sinh ra và lớn lên ở đây, hiểu rõ hơn ta.” “Chủ yếu là linh bảo.

Trong đó Thần Nghịch chủ về tấn công, Luân Hồi chủ về phòng ngự.

So với Sát Lục pháp tắc của Thần Nghịch, ta nghĩ Sát Lục pháp tắc của La Hầu đạo hữu cũng không yếu hơn, điểm này không cần lo lắng rồi nhỉ!” Phụt!

Lời này khiến La Hầu suýt nữa nhảy dựng lên.

Y chưa bao giờ thể hiện mình biết Sát Lục pháp tắc, tại sao Hoàng Thiên lại biết?

Phải biết năm xưa Sát Lục Ma Thần chính diện đối đầu Bàn Cổ, tử thương thảm trọng, ngay cả thần hồn cũng bị chia làm mấy phần.

Phần lớn nhất chính là Thần Nghịch hiện nay, một phần nhỏ rơi vào tay La Hầu, vừa hay lại là phần ghi chép về Sát Lục đại đạo.

Sát Lục pháp tắc của Thần Nghịch là bẩm sinh, còn Sát Lục pháp tắc của La Hầu lại là tu luyện lại từ đầu, lại dung hợp với Ma đạo, còn mạnh hơn Sát Lục đại đạo đơn thuần.

“Khụ khụ!” Hồng Quân đột nhiên chen vào: “Hoàng Thiên đạo hữu!

Xin hãy tiếp tục!” Thái Cực lão tổ bên cạnh cũng có ý đó.

Chết đạo hữu không chết bần đạo, dù sao người bị vạch trần là La Hầu, không phải ông ta.

“Trong đó, Thú Hoàng Luân Hồi là khó đối phó nhất.

Lục Đạo Chuyển Luân Bàn quỷ dị vô cùng, có thể chuyển dời công kích sang một thế giới hư ảo khác, còn có thể trục xuất người khác đến một thế giới khác, có thể nói đã kế thừa tuyệt đại đa số sức mạnh của Luân Hồi Ma Thần." Hoàng Thiên có chút kiêng kỵ nói.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, chỉ có Lục Đạo Luân Hồi có thể tạo ra Minh giới, cùng Hồng Hoang đại địa, tinh không soi chiếu lẫn nhau, lại có địa vị không thua kém Thiên Đạo, có thể thấy nó sâu không lường được.

"Đạo hữu có thể đối phó được không?" Thái Cực không khỏi buột miệng hỏi, cho rằng Hoàng Thiên đã hiểu rõ như vậy, chắc chắn sẽ có cách.

Ai ngờ Hoàng Thiên không trả lời, chỉ nhìn ông ta với vẻ hơi trêu chọc.

Đùa sao, cuộc đối đầu kiểu này không phải so kè thực lực thì chẳng lẽ có đường tắt mà đi.

La Hầu và những người khác đều hiểu ý của hắn, không khỏi có chút ngượng ngùng.

Cũng đúng, chuyện này ngoài việc đối đầu trực diện ra thì còn cách nào khác sao, thật là nực cười.

"Nếu đã như vậy, vậy bần đạo cùng Thái Cực đạo hữu đối phó Luân Hồi, Hoàng Thiên đạo hữu và La Hầu đạo hữu đối phó Thần Nghịch, như vậy có được không?" Hồng Quân lập tức hỏi.

Chúng nhân đều trầm tư.

Hồng Quân và Thái Cực, một Bàn Cổ Phiên để công, một Thái Cực Đồ để thủ, hai thứ kết hợp lại, tất sẽ áp chế được Luân Hồi, khiến hắn không thể động đậy.

Còn về La Hầu, tuy không có Tiên Thiên chí bảo, nhưng một thân

Sát Lục pháp tắc đã xuất thần nhập hóa, lại có Hoàng Thiên thực lực cường đại hỗ trợ, đối phó Thần Nghịch, hẳn cũng không thành vấn đề.

"Không tệ!

Chính nên như vậy.

Với thực lực của Hoàng Thiên đạo hữu, lại thêm Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Tạo Hóa Đỉnh, phòng ngự vô song, Thần Nghịch có lợi hại đến đâu cũng không thể làm tổn thương La Hầu đạo hữu." Thái Cực vỗ tay tán thành.

"Khụ khụ!" Hoàng Thiên liếc mắt đã nhận ra trong lời nói này có chút xem thường La Hầu, vội vàng giảng hòa, mỉm cười nói: "Thái Cực đạo hữu nói đùa rồi, Diệt Thế Hắc Liên và Trấn Ma Tháp trong tay La Hầu đạo hữu đều không thua kém linh bảo phòng ngự trong tay bản tôn." La Hầu vừa mới tức giận, giờ lại càng thêm xấu hổ.

Mấy thứ giấu trong hòm cũng bị Hoàng Thiên nói ra, còn chơi gì nữa.

"Đại chiến như vậy, cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Lưỡng Nghi Bát Quái Kiếm trong tay đạo hữu cũng nên ra tay rồi, để cho Luân Hồi xem sự lợi hại của Thái Cực đạo hữu!" Không đợi những người khác phản ứng, bài tẩy của Thái Cực lão tổ cũng bị lộ ra.

Lần này, trên mặt La Hầu lộ ra một tia cười.

Chương 117

“Khụ khụ, Hoàng Thiên đạo hữu!

Thời gian không đợi ta, chúng ta mau đi đối phó Hung Thú thôi!” Hồng Quân lập tức nói.

Nghe vậy, Hoàng Thiên nhìn ông ta đầy ẩn ý, thản nhiên nói: “Vậy xuất phát thôi!” Thực ra trong lòng hắn cũng tăng thêm mấy phần kiêng dè đối với Hồng Quân.

Lão già này đúng là cáo già, sau khi nghe được bài tẩy của La Hầu và Thái Cực, căn bản không có nửa phần kinh ngạc, có thể thấy đã biết từ sớm.

Trận Đạo Ma đại chiến đời sau chưa chắc đã là ngẫu nhiên, có lẽ là một màn kịch do kẻ nào đó và Thiên Đạo cùng diễn, để hãm hại những Tiên Thiên đỉnh cấp thần ma còn lại.

Bốn người từ trú địa của Thái Cực hoàng triều ở phía đông, phóng ra khí thế cường đại quanh thân, mênh mông cuồn cuộn, thẳng tiến về phía bắc đến Hung Thú hoàng triều.

Trên đường đi qua, sinh linh Hồng Hoang đều kinh hãi.

Bốn vị tu sĩ Đại La Kim Tiên viên mãn, những nhân vật đứng trên đỉnh của Hồng Hoang, quả thực đáng sợ.

“Oa!

Lợi hại quá, bọn họ là ai vậy?

Trông có vẻ như sắp đến phá sân của Hung Thú hoàng triều, lần này có kịch hay để xem rồi.” “Chúng ta cũng đi xem đi, ta đoán Hung Thú hoàng triều đối phó mấy vị đại thần này còn không xuể, chắc sẽ không quản chúng ta đâu!” “Đúng!

Đúng!" Trong phút chốc, bị ảnh hưởng bởi Hoàng Thiên và những người khác, vô số sinh linh Hồng Hoang bám sát theo sau, hò hét, thẳng tắp bay về phía Hung Thú hoàng triều. .....

Sau vạn năm bôn ba, bốn người dốc hết sức lực mới đến được phía bắc Hồng Hoang.

Lúc này, phía bắc đã từ một vùng đất thiên đường của vô số sinh linh biến thành một chốn địa ngục trần gian.

Chỉ còn lại vô tận Hung Thú đang tùy ý tàn sát trên mảnh đất này, những sinh linh Hồng Hoang kia đều trở thành thức ăn trong miệng chúng.

Ngay cả một kẻ lòng như giếng cổ không gợn sóng như Hoàng Thiên, trong lòng cũng dấy lên gợn sóng.

Hồng Hoang tốt đẹp như vậy, lại bị Hung Thú tàn phá thành ra thế này, quả thực chết không đủ đền tội!

Phải biết rằng Thần Đạo là hành sự thay trời, nếu Hồng Hoang ngay cả sinh linh cũng không còn, thì Thần Đạo còn có tác dụng gì?

Chỉ có Hồng Hoang ngày càng phồn vinh, Thần Đạo và Tiên Đạo mới xuất hiện, Hoàng Thiên mới có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Còn về Hung Thú, không thể giáo hóa, thực sự là đại họa của Hồng Hoang, không chỉ ảnh hưởng đến Hồng Quân và những người khác, mà còn ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của Thần Đạo.

Lúc này hắn mới cảm thấy việc đồng ý với Hồng Quân là một quyết định sáng suốt.

"Các ngươi là ai!

Đây là địa bàn của Hung Thú hoàng triều, kẻ tự tiện xông vào giết

không tha!" Khi Hồng Quân và những người khác chuẩn bị tiếp tục tiến lên, một giọng nói vang lên khiến họ lập tức dừng bước.

Chỉ thấy một con Hung Thú một chân giống hạc, toàn thân lông vũ màu đỏ và màu xanh đan xen nhau như vằn, mặt người mỏ trắng xuất hiện trước mặt mọi người.

"Trong núi sinh Tiêu Dương, trong nước sinh Võng Tượng, trong cây sinh Tất Phương, trong giếng sinh Phần Dương.

Đúng là một con hỏa hung Tất Phương Đại La Kim Tiên trung kỳ, hôm nay bản tôn sẽ thay trời hành đạo, thu phục nghiệt chướng nhà ngươi!" Hoàng Thiên lạnh giọng nói.

Nói rồi, tâm niệm vừa động, chỉ thấy cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Chu Thiên Tinh Thần Đồ tức thì xuất hiện trong tay.

Giữa thiên địa, vô số chu thiên tinh thần chi lực cuồn cuộn đổ về, khiến người ta chấn động.

"Chậm đã!" Trong sát na, một luồng sát khí hung lệ ầm ầm hiện ra, thẳng tắp tấn công về phía Chu Thiên Tinh Thần Đồ, hung uy ngút trời.

"Thần Nghịch!

Chỉ bằng ngươi cũng xứng cản đường bản tôn, thật không biết tự lượng sức mình!

Lấy danh nghĩa của ta, Chu Thiên Tinh Thần, trấn!" Lúc này, Chu Thiên Tinh Thần Đồ bộc phát ra uy năng kinh khủng chưa từng có, tiếp dẫn ba trăm sáu mươi lăm khỏa chủ tinh thần, hóa thành lồng giam ánh sao, tại chỗ thu Tất Phương vào trong đồ, thuận tiện nghiền nát luôn cả luồng sát khí kia.

"Hoàng Thiên ngươi dám!" Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng gầm thét xé lòng từ xa truyền đến.

Lúc này, Hung Thú Hoàng Giả Thần Nghịch và Luân Hồi dẫn theo một đám người, khí thế hung hăng đuổi tới.

Ngay từ khi Hoàng Thiên và những người khác vừa tiến vào phía bắc, Thần Nghịch đã nhận được tin, chỉ là không ngờ Hoàng Thiên lại trơ tráo đến vậy, bắt nạt một tên lâu la Đại La Kim Tiên trung kỳ, thật là không biết xấu hổ.

Lúc này, Thần Nghịch, Luân Hồi và những người khác lần lượt xuất hiện đối diện Hồng Quân, ai nấy mặt đầy lửa giận bừng bừng, nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên.

"Mấy vị đạo hữu không ở động phủ tĩnh tụng Hoàng Đình, lại đến hoàng triều của ta, e là có chút thất lễ!" Hung Thú Hoàng Giả Luân Hồi lập tức nói, trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

"Ha ha ha!

Từ khi nào bản tôn đi đâu lại phải bẩm báo với một con kiến hôi không ra gì, thật là kỳ quặc." Hoàng Thiên mỉa mai nói.

Nghe vậy, trong lòng tất cả Hung Thú có mặt càng thêm phẫn nộ.

Nếu có thể dùng ánh mắt giết người, e rằng Hoàng Thiên đã bị giết không biết bao nhiêu lần.

"Xem ra chư vị hôm nay cố tình đến gây sự." Luân Hồi âm trầm nói.

Hoàng Thiên thản nhiên đáp: "Gây sự?

Không!

Ta đến giết người.

Chỉ bằng đám rác rưởi các ngươi ngay cả một cánh tay của Bàn Cổ Phụ Thần cũng không đỡ nổi, cũng xứng để bản tôn đến gây sự sao, thật nực cười!" "Câm miệng!" Thần Nghịch không nhịn được

gầm lên.

Vốn định giao chuyện này cho Luân Hồi xử lý, nhưng gã trước mắt thật quá đáng ghét, đáng ghét đến mức y không thể kiềm chế được nữa.

Khụ khụ!

Ba người Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực ở bên cạnh cũng có chút xấu hổ.

Chương 118

Trên thực tế, ba người họ cũng là do 'đám rác rưởi ngay cả một cánh tay của Bàn Cổ cũng không đỡ nổi' chuyển thế.

"Hoàng Thiên tiểu nhi, đừng tưởng bản hoàng sợ ngươi!" Thần Nghịch giận dữ nói.

Ai ngờ Hoàng Thiên khinh thường đáp: "Thôi đừng gào nữa, cái điệu bộ giả tạo đó, chẳng giống đàn ông chút nào, có thể có chút cốt khí được không." 'Đại gia ngươi!' Lời này khiến Luân Hồi không thể nhịn được nữa, lập tức triệu hồi Tiên Thiên chí bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn, toàn thân tử khí cuồn cuộn, chuẩn bị động thủ.

"Tên nhãi Luân Hồi kia, đối thủ của ngươi là bần đạo, mau lăn ra chịu chết, bản tọa có lẽ sẽ lưu cho ngươi một cái toàn thây." Thái Cực lão tổ lên tiếng, trong tay cũng xuất hiện Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ.

Nhìn bộ dạng của Thái Cực lão tổ, phảng phất như đang mỉa mai đám người của Hung Thú hoàng triều: 'Thứ mà ai cũng có, khoe ra cho ai xem thế?' "Thái Cực lão tặc, chết đi cho bản hoàng!" Luân Hồi lập tức bùng nổ.

Không thể nhịn được nữa rồi, đường đường là một vô thượng Thú Hoàng mà lại trở thành thứ mà ai cũng coi thường.

Chỉ thấy pháp lực toàn thân hắn không ngừng rót vào Tiên Thiên chí bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn, giữa thiên địa xuất hiện sáu hố đen kỳ quái mờ ảo, bên trong ẩn chứa vô tận u ám.

Nhưng Thái Cực lão tổ vẫn sắc mặt thản nhiên, chỉ tung Thái Cực Đồ trong tay lên, hóa thành một bức đồ quyển che trời, trên đó vô tận đạo vận lưu chuyển, bên ngoài có kim quang lấp lánh, quả thực thần

uy lẫm liệt, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nhìn Thái Cực lão tổ và Hung Thú Hoàng Giả Luân Hồi bắt đầu đánh nhau, La Hầu ở bên cạnh cũng không nhịn được nữa, lập tức hét lớn: "Thần Nghịch tiểu nhi, mau đến chịu chết!" Mọi người chỉ thấy một bóng người áo đen lạnh lùng, đầu đội Trấn Ma Tháp, chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, tay trái cầm Diệt Ma Đao, tay phải cầm Sát Thần Việt, quả thực uy phong ngút trời.

Hay cho một gã!

Trọn vẹn bốn kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, ngay cả Hoàng Thiên cũng có chút kinh ngạc.

Quả nhiên là Ma Đạo chi tổ sánh ngang với Hồng Quân, dù không có Tru Tiên Kiếm Trận, gia sản của y cũng ít ai ở Hồng Hoang có thể bì kịp.

"Ha ha!

Chỉ là một La Hầu mà cũng dám khiêu khích bản hoàng, đúng là tìm chết!" Thần Nghịch khinh thường nói.

La Hầu có bốn kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, nhưng y không thèm để vào mắt, bởi vì giữa Tiên Thiên chí bảo và cực phẩm Tiên Thiên linh bảo là một trời một vực, có nhiều cực phẩm Tiên Thiên linh bảo hơn nữa cũng vô dụng.

Quan trọng nhất là, từ trên người La Hầu y cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, đó tuyệt đối là Sát Lục pháp tắc.

Tam thiên pháp tắc đều có thể chứng đạo, nhưng mỗi một pháp tắc cuối cùng chỉ có thể có một người đi đến cuối cùng.

Bây giờ hai người đồng thời tu luyện Sát Lục pháp tắc, chỉ có một bên chết, bên còn lại mới có thể tiếp tục đi xuống, đến điểm cuối của Đại Đạo.

Cho nên hai người đã định sẵn là phải không chết không thôi, từ lúc bắt đầu đã dùng toàn lực. .....

“Chậc chậc chậc!

Đánh hay lắm!

Thái Cực cố lên!

La Hầu làm tới đi!

Đừng khách khí!” Hoàng Thiên lớn tiếng cổ vũ.

Trên sân, cuộc chiến không ngừng, với tư cách là chủ lực, hắn và Hồng Quân lại trở thành khán giả.

“Gầm!!!” Lúc này, ba đại Hung Thú Vương Giả còn lại là Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn lần lượt hiện ra bản thể, nhục thân vạn trượng che trời lấp đất, một luồng hung sát chi khí như hủy thiên diệt địa, càn quét khắp phạm vi ngàn vạn dặm.

Hồng Quân ở bên cạnh thấy vậy, chuẩn bị ra tay, nhưng lại bị Hoàng Thiên ngăn lại: “Đạo hữu!

Cứ quan chiến, nếu có bên nào sơ hở, nhớ bổ sung.

Mấy tên lâu la này giao cho bản tôn.” Nhìn thấy ba con Hung Thú Vương Giả tu vi Đại La hậu kỳ hiện ra bản thể, trong lòng Hoàng Thiên nóng lên, có một loại ham muốn phóng thích Thần Đạo pháp thể, cuồng ngược bọn chúng.

“Vậy thì xem đạo hữu biểu diễn!” Hồng Quân gật đầu, bất đắc dĩ nói.

Ông ta cũng nhìn ra Hoàng Thiên đang ngứa tay, cho nên nhường cơ hội cho hắn.

“Ha ha ha!” 138.

Cùng với tiếng cười lớn, chỉ thấy một người khổng lồ lấp lánh kim quang xuất hiện giữa thiên địa, Thần Đạo pháp thể cao tới mười một vạn trượng khiến người ta nhìn mà sợ mất mật.

Trên Thần Đạo pháp thể đó, ánh sáng thần lực nồng đậm, ngay cả La Hầu và những người khác đang giao chiến cũng giật mình.

Gã này sao giống Bàn Cổ vậy.

"Cẩn thận, đó là đấu chiến thần thông, mau chạy!" Thú Hoàng Luân Hồi đang giao chiến vừa thấy Thần Đạo pháp thể của Hoàng Thiên, lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng gọi ba đại Thú Vương chạy trốn.

Là tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần, sao hắn lại không biết khái niệm mười một vạn trượng chứ?

Đó tương đương với Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, đâu phải là thứ mà mấy Thú Vương có thể địch lại.

Ngày xưa, Bàn Cổ đã dùng nhục thân cường đại vô địch nghiền ép vô số Hỗn Độn Ma Thần, lại thêm Bàn Cổ Phủ sát lục vô song, mới tạo ra Hồng Hoang.

Bây giờ, trong thời đại Đại La vi tôn ở Hồng Hoang, lại có một kẻ biến thái như Hoàng Thiên, tu luyện ra nhục thân thần thông mười một vạn trượng, quả thực là ác mộng của tất cả mọi người.

"Ha ha ha!

Chết cho ta!" Lúc này, Hoàng Thiên hiện ra Thần Đạo pháp thể, trên mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết, cảm giác một quyền có thể đánh nổ một Đại La Kim Tiên.

Lập tức, tay phải nắm quyền, hung hăng đấm về phía trước: "Bành!" Hư không xung quanh vỡ vụn, đại địa chấn động không ngừng.

Đào Ngột đang chuẩn bị chạy trốn bị một quyền của Hoàng Thiên đánh trúng.

“Ô!!!” Miệng thú liên tục phun ra máu tươi, nhục thân vạn trượng bị đánh bay ra ngoài, toàn thân máu me đầm đìa, ngay cả móng vuốt cũng bị đánh gãy.

“Sảng khoái!” Cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh khổng lồ, sự kích thích của quyền đấm thịt này vượt xa cuộc đối đầu bằng linh bảo.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao Hỗn Độn Ma Thần đều thích tu luyện nhục thân, quả thực quá kích thích.

Một quyền một Thú Vương, tuy Hoàng Thiên chỉ dùng ba phần lực, nhưng ba đại Thú Vương Đại La Kim Tiên hậu kỳ tại trận đều bị đánh ngã, từng con như chó chết nằm trên mặt đất.

“A!

Chương 119

Hoàng Thiên!

Bản hoàng muốn ngươi chết!" Thần Nghịch nhìn mà tròng mắt sắp nổ tung, chỉ ước gì có thể đánh Hoàng Thiên thành thịt băm ngay bây giờ, đáng tiếc La Hầu ở đối diện sẽ không cho y cơ hội đó.

Tu vi của cả hai đều như nhau, căn bản không thể phát huy hết toàn bộ uy lực của linh bảo.

Cho nên, công kích của Tiên Thiên chí bảo Thí Thần Thương dưới sự phòng ngự của cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Trấn Ma Tháp, cũng đành bó tay.

Là Hỗn Độn Thanh Liên, linh căn mạnh nhất Hỗn Độn và cũng là linh bảo vô địch, chỉ một hạt sen hóa thành Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, phòng ngự của nó ngay cả Lục Thiên Kiếm của Hoàng Thiên cũng không thể dễ dàng phá vỡ.

Thực tế, La Hầu còn uất ức hơn.

Sát Lục pháp tắc của y rõ ràng mạnh hơn Thần Nghịch, nhưng hai kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Sát Thần Việt và Diệt Ma Đao trong tay, lại kém xa Thí Thần Thương.

Vì vậy, dù tâm trí Thần Nghịch bị Hoàng Thiên làm nhiễu loạn, y cũng không cách nào gây ra tổn thương lớn cho gã này.

Bên kia, Thái Cực và Luân Hồi cũng tương tự.

Hung Thú Hoàng Giả Luân Hồi có Tiên Thiên chí bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn, tự mang tử khí, một khi dính phải, Đại La Kim Tiên cũng không chịu nổi, chắc chắn sẽ nguyên thần tiêu tán, chết không có chỗ chôn.

Nhưng đối thủ của hắn lại là Thái Cực Đồ, một trong ba đại chí bảo khai thiên.

Kim Kiều, định Hồng Hoang.

Thái Cực giả, vô cực sinh.

Động tĩnh chi cơ, âm dương chi mẫu.

Cố Thái Cực sinh âm dương, âm dương sinh vạn vật.

Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ tự có khả năng chuyển hóa, trên có đại đạo 'Đại Đạo Sấm Ngôn', trong có 'Thiên Đạo Phù Chiếu', tự mang vô tận đạo vận, chính là cái gọi là hà quang đại địa, thụy thái chấn sơn hà, quả thực huyền diệu vô cùng.

Phải biết rằng, ở thế giới Hồng Hoang hậu thế mà Hoàng Thiên biết, trong số các Tiên Thiên thần ma đỉnh cấp, trừ Thái Cực lão tổ, Càn Khôn lão tổ, Âm Dương lão tổ, chỉ có La Hầu và Hồng Quân sống sót sau Long Phượng đại kiếp.

Càn Khôn lão tổ có Càn Khôn Đỉnh, Thái Cực lão tổ có Thái Cực Đồ, hai đại Tiên Thiên chí bảo tuyệt đối là thần khí phải có khi đi du lịch tại gia.

Cùng là Tiên Thiên chí bảo, Bàn Cổ Phiên, Thí Thần Thương, Tru Tiên Kiếm Trận đều không thể làm gì được nó, có thể thấy uy lực của Thái Cực Đồ.

"Các ngươi quả thực không biết xấu hổ, làm mất hết mặt mũi của Hỗn Độn Ma Thần chúng ta!" Luân Hồi công kích trăm bề đều vô dụng, không nhịn được lên tiếng mắng chửi.

Đáng tiếc Thái Cực lão tổ đã học được điểm quan trọng nhất từ Hoàng Thiên, đó là không biết xấu hổ.

Ông ta mỉm cười đáp lại: "Ta là Thái Cực lão tổ của Hồng Hoang,

chuyện xưa đã qua.

Nay thiên địa tranh bá, mỗi người tự có thủ đoạn.

Ngươi thân là Thú Hoàng, lại ngây thơ như vậy, thật nực cười." Lời nói này khiến Luân Hồi ngây người không đáp lại được, chỉ im lặng tiếp tục công kích Thái Cực lão tổ bên trong Thái Cực Đồ. .....

Tuy hai bên đều thế lực ngang nhau, nhưng Hoàng Thiên lại không ngừng khiêu khích giới hạn của Thần Nghịch và Luân Hồi.

Thần Nghịch bị La Hầu kìm chân, hai bên đều là Sát Lục pháp tắc, chỉ cần sơ sẩy một chút là trọng thương bỏ mạng, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ có Luân Hồi đối mặt với Thái Cực Đồ như một cái mai rùa, đành bó tay, quay người bắn một đạo tử khí, tấn công về phía Hoàng Thiên.

"Vút!" Đạo tử khí đó xuyên thấu không gian, thẳng tắp chém về phía Thần Đạo pháp thể của Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên sắc mặt lạnh lùng, toàn thân thần lực bùng nổ, dường như muốn cưỡng ép đỡ lấy đòn tấn công này.

Hắn cũng muốn biết cường độ nhục thân hiện tại của mình liệu có thể chống lại đòn tấn công của Tiên Thiên chí bảo hay không, cho nên mới liều lĩnh.

"Ầm!" Ai ngờ đạo tử khí đó mang theo vô tận uy lực tịch diệt, khiến người ta không dám nhìn thẳng, ngay cả nhục thân Thần Vương hậu kỳ của Hoàng Thiên cũng cảm nhận được uy hiếp của tử vong.

Lập tức, bàn tay lớn vung lên, chỉ thấy một thanh trường kiếm toàn thân màu đen kịt xuất hiện trong tay: "Vút!" Tại chỗ chém vào đạo tử khí đó, lập tức nghiền nát nó. 139.

“Ti bỉ vô sỉ!

Thứ trong tay ngươi lại là Tiên Thiên chí bảo!” Luân Hồi suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Vốn tất cả mọi người đều biết Hoàng Thiên trong tay có ba kiện linh bảo uy lực cường đại: một là Tạo Hóa Đỉnh, hai là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, ba là Chu Thiên Tinh Thần Đồ.

Ngay cả Càn Khôn cũng không biết hắn lại có một thanh hung kiếm cấp bậc Tiên Thiên chí bảo.

Lúc này ngay cả công kích của Tiên Thiên chí bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn cũng có thể bị dễ dàng nghiền nát, có thể thấy uy lực của nó.

“Ồ?

Ngươi đang nói ta sao?” Hoàng Thiên thản nhiên nói: “Bản tôn không động dụng chí bảo đã là nhân nghĩa hết mức rồi.

Ngươi thân là Hung Thú chi hoàng của Hồng Hoang, giữa chừng lợi dụng Tiên Thiên chí bảo đánh lén, còn không bằng cả súc sinh.” “Các ngươi đến cửa giết đồng tộc của ta, lại còn vu oan giá họa, ha ha ha!

Bản hoàng thật không biết thiên lý ở đâu?” Luân Hồi lớn tiếng mỉa mai.

“Khụ khụ!” Lúc này, Hồng Quân đang xem kịch ở bên cạnh lên tiếng: “Các ngươi Hung Thú sinh ra từ oán khí của Hỗn Độn Ma Thần, tàn sát vạn vật, vô cớ gây chiến hỏa, khiến cả phía bắc hóa thành đất cháy.

Tội ác như vậy, thiên lý khó dung.

Chúng ta là những người có hiểu biết, tự nhiên phải vì sinh linh

Hồng Hoang góp một phần sức lực, bảo vệ mảnh đất tịnh thổ mà Bàn Cổ đại thần để lại!" "Hồng Quân lão tặc!

Các ngươi muốn xưng bá Hồng Hoang lại lấy thiên lý làm cớ, đang coi mọi người là đồ ngốc để đùa giỡn sao?" 140.

Luân Hồi quát lớn.

Hắn biết rõ, sứ mệnh của hắn và Thần Nghịch, thậm chí cả Hung Thú nhất tộc, là giết sạch sinh linh Tiên Thiên của Hồng Hoang, xưng bá cả thế giới.

Nhưng để tranh thủ sức mạnh, hắn phải bôi đen Hồng Quân và những người khác, tuyệt đối không thể để họ đứng trên đỉnh cao đạo đức.

Chương 120

Huống hồ, nguyên nhân căn bản của đám người này là để giết chết Hung Thú chúng ta, cướp đoạt khí vận Hồng Hoang.

"Người đời đều nói Luân Hồi Thú Hoàng giỏi nhất về ngụy biện, hôm nay thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Nếu đã như vậy, vậy bần đạo xin lĩnh giáo cao chiêu của Luân Hồi Thú Hoàng." Hồng Quân lạnh giọng nói.

Chỉ thấy ông ta vung tay, Tiên Thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên xuất hiện giữa hư không.

Bảo vật này do lưỡi rìu của Bàn Cổ hóa thành, giỏi nhất về công phạt, có thể xé rách hỗn độn, nghiền nát hư không, cũng có uy lực khai thiên tích địa.

Lúc này, chư thiên hà quang hội tụ trên đó, vô tận đạo vận càn quét thiên địa, một luồng Đô Thiên Thần Sát chi khí từ Bàn Cổ Phiên thẩm thấu ra, rực rịch, khiến người ta nhìn mà run sợ.

Hồng Quân và Thái Cực liên hợp, đó là sự gia tăng sức mạnh của hai đại chí bảo khai thiên.

Uy lực của Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, ngay cả Hoàng Thiên cũng chưa chắc đỡ nổi, huống chi là Luân Hồi.

"Lấy danh nghĩa của ta, Hung Thú đại trận!" Luân Hồi sắc mặt ngưng trọng, lập tức thấp giọng hét lên, dùng đến chiêu bài cuối cùng.

Lúc này, bảy đại thống lĩnh dẫn theo một vạn chín ngàn sáu trăm Hung Thú Đại La Kim Tiên sơ kỳ đứng ở các vị trí khác nhau, vị trí đứng ẩn hiện thế huyền diệu.

Sức mạnh nhục thân của tất cả Hung Thú dung hợp lại một, lại

hiện ra một con ‘quái vật’ toàn thân gai xương, tám vuốt chín đuôi.

Hồng Quân và những người khác thấy vậy, sắc mặt hơi biến đổi.

Trên người con quái vật đó cuồn cuộn hỗn độn chi khí nồng đậm, rõ ràng là hư thân của Hỗn Độn Ma Thần.

Dù vậy, hung uy ngút trời đó cũng đủ để chấn động thế nhân, khiến phạm vi ngàn vạn dặm phải run rẩy.

Ngay cả Hoàng Thiên ở bên cạnh sắc mặt cũng có chút ngưng trọng.

Không ngờ Hung Thú lại còn giữ lại một sát thủ giản lớn như vậy.

Hư thân của Hỗn Độn Ma Thần lấy Hung Thú làm vật dẫn, tập kết những tàn hồn Ma Thần và sát khí lượng kiếp rải rác trong thiên địa hóa thành, uy thế không hề yếu hơn Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Lúc này, chỉ thấy dưới chân hắn là một đóa Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, trên đầu là Chu Thiên Tinh Thần Đồ, tay phải vốn trống không cũng xuất hiện Tiên Thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm, quả thực thần uy lẫm liệt.

“Nghiệt súc!

Chết cho bản tôn!” Hư thân Ma Thần cao đến mười vạn trượng cảm nhận được sự khinh thường của Hoàng Thiên, đôi mắt to như đấu hiện lên vẻ giận dữ, lập tức lớn tiếng gầm thét: “Gầm!!!” Đối diện nó chính là Thần Đạo pháp thể mười một vạn trượng, không hề hung tợn như hư thân Ma Thần, ngược lại giống như một phiên bản phóng to của Hoàng Thiên, uy nghiêm trang trọng.

Trong phút chốc, hai người khổng lồ xuất hiện giữa thiên địa.

Luồng khí tức hủy diệt vạn vật trong mỗi cử chỉ của họ khiến tất

cả mọi người đều chấn động, bao gồm cả Thần Nghịch, La Hầu, Luân Hồi, Thái Cực và những người khác.

"Ầm!" Hai bên giao thủ, cả phía bắc Hồng Hoang đều cảm nhận được uy áp kinh hoàng hủy thiên diệt địa đó, phạm vi hàng trăm triệu dặm đều trở thành một mớ hỗn độn.

Lúc này, sắc mặt Thái Cực, La Hầu, Hồng Quân và những người khác trở nên có chút ngưng trọng.

Vốn tưởng rằng đã đủ sức hạ gục Hung Thú, nhưng bây giờ xem ra hy vọng mong manh.

Chỉ riêng cái hư thân Ma Thần kia đã là một sự tồn tại mà không ai trong số họ có thể địch lại.

Nếu không phải Hoàng Thiên ra tay, e rằng họ đã phải xám xịt cuốn gói khỏi phía bắc Hồng Hoang.

Điều này cũng khiến mấy người họ nảy sinh một tia tò mò về thực lực của Thần Chủ.

Nếu đổi vị trí, bất kể là Hồng Quân hay Thái Cực, đều không thể đối đầu trực diện với hư thân Ma Thần.

Thấy gã khổng lồ kia đã bị Hoàng Thiên kìm chân, La Hầu, Hồng Quân, Thái Cực liếc nhau một cái, lập tức chí bảo trong tay bùng nổ uy lực chưa từng có, không ngừng tấn công Thần Nghịch, Luân Hồi.

Nhanh chóng quyết đoán, nếu không sẽ tự rước họa vào thân.

Trong phút chốc, trận chiến trên sân vô cùng kịch liệt.

Luân Hồi dưới sự kẹp công của Hồng Quân và Thái Cực, có chút yếu thế.

Chí bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn đối mặt với sự công phạt của Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ, có vẻ lực bất tòng tâm.

Chỉ có Thần Nghịch và La Hầu ngang tài ngang sức, không ai nhường ai.

Một bên chí bảo cường đại, một bên Sát Lục pháp tắc mạnh mẽ, hai bên không ai có thể chiếm được ưu thế, lâm vào thế giằng co.

"Bành bành!

Bành!" Trái lại, cuộc đối đầu giữa Thần Đạo pháp thể của Hoàng Thiên và hư thân Ma Thần, lúc thì quyền đấm thịt, lúc thì kiếm quang chớp lóe.

Tuy hư thân Ma Thần có thể không ngừng hấp thụ sát khí lượng kiếp để cường hóa bản thân, nhưng làm sao có thể địch lại được số lượng linh bảo đông đảo của Hoàng Thiên!

Tiên Thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm không ngừng phóng ra hỗn độn kiếm khí, công phạt hư thân Ma Thần.

Tịnh hóa chi quang của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên tiêu diệt mọi hung sát.

Chu Thiên Tinh Thần Đồ tiếp dẫn tinh thần chi lực cho Hoàng Thiên sử dụng.

Một bên tiêu hao, một bên tăng cường, ý đồ hết sức rõ ràng.

Trong thời gian ngắn, chắc chắn không thể phân thắng bại với cái chân thân Ma Thần này, đây là một quyết định sáng suốt dựa trên bối cảnh lớn.

Đùa sao!

Nếu bây giờ hắn lộ ra tư thái nghiền ép tất cả, vậy thì Long Phượng lượng kiếp, Đạo Ma đại chiến sau này, ai sẽ là nhân vật chính?

HHoàng Thiên bây giờ đang chờ Thái Cực, Hồng Quân và những

người khác phân thắng bại.

Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng chờ được Hung Thú lượng kiếp sắp kết thúc, trong lòng hắn hưng phấn khôn xiết.

Phía bắc Hồng Hoang đánh nhau động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên không thể giấu được tất cả sinh linh.

Huống hồ hai bên giao chiến đều là Tiên Thiên thần ma đỉnh cấp, lại có truyền thừa của Hỗn Độn Ma Thần, nội tình thâm hậu, pháp lực cuồn cuộn không dứt.

Chương 121

Nếu không phải bị Đại Đạo hạn chế, e rằng đã sớm siêu thoát Đại La, tiến quân vào Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Trận chiến kéo dài hơn trăm năm, hai bên không ai nhường ai, đều đã dùng hết bản lĩnh.

Phạm vi ngàn vạn dặm tan hoang, khắp nơi là núi non, sông ngòi bị phá hủy.

May mà ở đây toàn là Hung Thú, không có sinh linh Hồng Hoang, nếu không nghiệp lực đã ngập trời rồi.

Không biết từ lúc nào, uy danh của Hoàng Thiên, Thái Cực, Hồng Quân, La Hầu chiến đấu với Hung Thú đã truyền khắp Hồng Hoang, vô số tu sĩ nô nức kéo đến.

Một số sinh linh ở khu vực gần biên giới phía bắc còn ngồi xem kịch, cảm nhận ở cự ly gần sự chênh lệch giữa Tiên Thiên thần ma đỉnh cấp với nhau.

Từ tình hình trên sân, ít nhất là phe Hồng Quân đang chiếm ưu thế.

Hoàng Thiên và hư thân Ma Thần không ai nhường ai, La Hầu và Thần Nghịch ngang tài ngang sức.

Thú Hoàng Luân Hồi còn lại bị Hồng Quân liên thủ với Thái Cực đánh cho không tìm thấy răng, công kích của Bàn Cổ Phiên tràn ngập tử khí... .....

"Lạy trời đất ông bà ông vải ơi, cũng quá hung tàn rồi!" Một sinh linh Hồng Hoang vừa đến ngoại vi chiến trường không khỏi kinh hô.

"Mau nhìn kìa!

Thần Chủ Hoàng Thiên và cái Ma Thần khủng bố kia đang đánh nhau qua lại, cảnh tượng kịch liệt hơn những người khác nhiều, uy danh đệ nhất nhân Hồng Hoang thật là vĩ đại!" "Không ngờ Hung Thú lại ẩn giấu sâu như vậy, có trận pháp cường đại đến thế.

Bần đạo cảm nhận được một luồng sợ hãi không tên từ trên người Thần Chủ Hoàng Thiên và cái Ma Thần kia." "Ai!

Đừng nói nữa, ta cũng có cảm giác tương tự, có phải vì chúng ta quá yếu, cho nên mới có cảm giác này." "Ta thấy chân thân của Thần Chủ Hoàng Thiên rất giống với chân thân của Phụ Thần Bàn Cổ, đều là hình người, không có biến hóa gì khác, nhưng nội hàm vô tận đạo vận, sâu không lường được!" "Đúng!

Đúng!" 141.

Mọi người nhao nhao gật đầu đáp, tỏ vẻ vô cùng kính sợ sức mạnh của Hoàng Thiên, đệ nhất nhân Hồng Hoang khiến mọi người đều sùng bái và kính ngưỡng.

"Xem ra, Hung Thú quả nhiên sâu không lường được, không chỉ ẩn giấu một đại trận, còn có một hoàng giả mạnh mẽ như vậy, đối mặt với sự vây công của Hồng Quân lão tổ và Thái Cực lão tổ mà vẫn không hề hấn gì, thực lực quả thực quá khủng bố." "Không sai, tuy có chút rơi vào thế hạ phong, nhưng trong thời gian ngắn, ta thấy vị Luân Hồi hoàng giả này không thể bị Hồng Quân lão tổ và Thái Cực lão tổ đánh bại được." Mọi người bàn tán sôi nổi về cục diện trên sân, có thể thấy ai nấy đều mày bay mặt múa, rõ ràng đã mở rộng tầm mắt.

Lúc này, một đạo nhân ở bên cạnh cười nhẹ nói: "Có lẽ các ngươi không chú ý, linh bảo trong tay những Tiên Thiên thần ma đỉnh cấp này ít nhất đều là cực phẩm, trong đó không thiếu chí bảo, đó mới thực sự kinh khủng." Lời vừa nói ra, ánh mắt của mọi người lập tức tập trung vào nơi bảo quang tràn ngập trên sân.

“Mẹ ơi!

Thật vậy, Bàn Cổ Phiên của Hồng Quân lão tổ và Thái Cực Đồ của Thái Cực lão tổ đều là Tiên Thiên chí bảo, nhưng cái chuyển luân trong tay Hung Thú Hoàng Giả Luân Hồi lại không hề yếu thế, có thể thấy cũng là Tiên Thiên chí bảo!” “Còn nhìn thứ trong tay Hung Thú Hoàng Giả Thần Nghịch kia, chẳng phải là sát lục chí bảo — Thí Thần Thương do Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành sao?

Liên đài màu đen mười hai phẩm của La Hầu lão tổ có thể địch lại nó, ta thấy ít nhất cũng phải là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo!” Một trung niên đạo nhân ở giữa thở dài nói: “Người so với người, tức chết người mà!

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, còn có chuyển bàn của Hung Thú Hoàng Giả Luân Hồi, trường kiếm trong tay Thần Chủ Hoàng Thiên, tổng cộng là năm kiện Tiên Thiên chí bảo.” “Liên đài màu đen mười hai phẩm của La Hầu lão tổ, Sát Thần Việt, Diệt Ma Đao, Bát Vu trên đầu Hồng Quân lão tổ, Kỳ Xí, bảo y trên người Thái Cực lão tổ, trường kiếm trong tay, lại thêm Chu Thiên Tinh Thần Đồ, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên của Thần Chủ Hoàng Thiên, bao nhiêu kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo chứ!” Đếm sơ qua, trên sân chỉ riêng linh bảo cấp bậc cực phẩm Tiên Thiên linh bảo đã có hơn mười kiện, chí bảo năm kiện, quả thực làm lóa mắt tất cả mọi người.

“E rằng chư vị đã quên, Thần Chủ Hoàng Thiên không chỉ có bấy nhiêu, Tạo Hóa Đỉnh, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tử Vi Ngọc Tỷ, cái nào không phải là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo.” Lúc này, có một đạo nhân đầy ẩn ý nói.

Lời vừa dứt, mọi người ngẩn ra, mới có người lên tiếng: “Thần Chủ Hoàng Thiên quả không hổ là Tiên Thiên đệ nhất nhân, pháp bảo vô cùng a!” “Hừ!

Chư vị đừng có tìm chết!

Cũng không xem trên sân là những ai!" Một lão đạo lớn tuổi ở xung quanh không khỏi hừ lạnh một câu.

Trong sát na, tất cả mọi người toàn thân run lên, mới phản ứng lại, vừa rồi lại nảy sinh ý niệm tham lam.

Hay cho một gã!

Đừng nói là Thần Chủ Hoàng Thiên, trên sân tùy tiện một người cũng có thể diệt bọn họ sạch sẽ, chẳng phải là đang tìm chết sao!

"Đa tạ đạo hữu cứu mạng chi ân!

Chúng ta cảm kích không hết!" Mọi người tỉnh táo lại vội vàng cảm tạ.

"Không sao!

Con đường tu hành nhiều dục vọng, bần đạo cũng không ngoại lệ, chỉ là có những thứ có thể lấy, có những thứ lại ngay cả nghĩ cũng không dám." Lão đạo lớn tuổi thở dài nói. 142.

Một đám sinh linh Tiên Thiên càng thêm cảnh giác, nhao nhao chắp tay.

"Chính nên như vậy!" Ai nấy thần tình cung kính nhìn lên sân, sợ hãi xuất hiện một chút manh mối.

Phải biết rằng, những người tu hành mạnh mẽ đều có thuật cảm ứng, nếu bị cảm ứng được, ngay cả chạy cũng không chạy được.

Giống như Thánh nhân hậu thế, ngay cả trong lòng nhắc đến một câu, cũng có thể cảm ứng được, cho nên Thánh nhân mới 'cao thượng'.

Không ai nhìn thấy ở xa có một đạo nhân áo lục mộc mạc, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào đám người đang kịch chiến ở phía

trước.

Đó là Dương Mi đạo nhân do tàn hồn của Không Gian Chí Tôn hóa thành, một tay Không Gian pháp tắc thần bí khó lường, ngay cả Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng không thể phát hiện ra tung tích của ông ta.

Kể từ khi được Hoàng Thiên nhắc nhở, Dương Mi vẫn luôn bế quan khổ tu, cuối cùng đã khôi phục tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên vào mười vạn năm trước.

Nhưng bây giờ nhìn Hoàng Thiên vẫn còn thần bí khó lường trên sân, trong lòng ông ta không nói nên lời.

Nếu đột phá là tất nhiên, vậy thì Hoàng Thiên thì sao?

Phải biết rằng, Dương Mi không chỉ là tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, mà còn kế thừa toàn bộ tài sản của bản thể, bao gồm cả chân thân Hỗn Độn Ma Thần đã bị tàn phá, cùng lắm là đi lại con đường tu hành một lần nữa, cho nên mới có thể đột phá nhanh như vậy.

Nhưng Hoàng Thiên chỉ là một sinh linh bản địa của Hồng Hoang, tại sao lại trâu bò như vậy, khiến ông ta có chút hoài nghi Hoàng Thiên có phải là con riêng của Đại Đạo không.

Lúc này, cục diện trên sân đã thay đổi.

Hung Thú Hoàng Giả Luân Hồi theo thời gian trôi đi, pháp lực dần dần không đủ, bị Hồng Quân và Thái Cực đánh cho lui bại liên tục.

Chỉ cần một khoảnh khắc, không chừng sẽ trọng thương bỏ mạng.

"Vút!" Vừa hay Hồng Quân tìm được một sơ hở, tâm thần vừa động, Tiên Thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên trong tay tỏa ra thần uy vô tận, một đạo hỗn độn hủy diệt chi khí thẳng tắp chém về phía Luân Hồi.

Chương 122

Thái Cực lão tổ nhân cơ hội dùng Thái Cực Đồ vây khốn Thú Hoàng Luân Hồi.

Luân Hồi ngay cả né cũng không né được, chỉ có thể trơ mắt nhìn đạo hỗn độn chi khí lướt tới.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ kinh thiên động địa, mọi người nhìn sang, chỉ thấy cơn bão dần tan biến, đạo hỗn độn hủy diệt chi khí do Bàn Cổ Phiên bắn ra, lại rơi thẳng xuống bên cạnh, tiêu tán vào hư không.

"Tình huống gì vậy??" "Chết tiệt!

Công kích của Hồng Quân lão tổ bị chặn lại rồi." Khi mọi người đang không hiểu, giữa thiên địa bỗng nhiên xuất hiện một bóng người màu trắng bạc, rơi thẳng xuống trung tâm sân đấu, tay trái là Luân Hồi, tay phải là Thái Cực và Hồng Quân, nhưng không ai có thể nhìn rõ dung mạo cụ thể.

"Hồng Quân tiểu nhi, Thái Cực lão tặc, thấy chưa?

Thiên mệnh thuộc về Hung Thú chúng ta, không giết được ta đâu!

Ha ha ha!" Luân Hồi cuồng tiếu không ngớt.

Nhưng Hồng Quân lão tổ và Thái Cực lão tổ căn bản không rảnh quan tâm đến hắn, chỉ lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, cứ thế nhìn chằm chằm vào người trước mắt.

"Ngươi là ai?

Lại dám can thiệp vào chuyện của bản tọa!" Thái Cực lão tổ lạnh giọng nói, trên mặt tràn ngập phẫn nộ.

Đánh lâu như vậy, khó khăn lắm mới sắp diệt được Luân Hồi, kết quả nửa đường lại nhảy ra một kẻ cứu được Luân Hồi, không thể nhịn được nữa!

Nếu không phải người trước mắt thần bí khó lường, ngay cả đòn tấn công mạnh nhất của Bàn Cổ Phiên cũng bị dễ dàng tiêu diệt, e rằng Thái Cực lão tổ đã sớm ra tay.

Chỉ là ông ta không biết, bóng người màu trắng bạc đó cũng không dễ chịu gì.

Trông có vẻ đã tiêu trừ được công kích của Bàn Cổ Phiên, nhưng chí bảo khai thiên đâu có dễ đối phó như vậy.

Hắn hiện tại chỉ có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, đối mặt với đòn tấn công có sức mạnh gần bằng Hỗn Nguyên sơ kỳ, có chút miễn cưỡng.

Sự xuất hiện của bóng người màu trắng bạc trên sân, không chỉ khiến ba người Hồng Quân dừng bước, ngay cả Hoàng Thiên cũng không đánh nữa, cứ thế im lặng quan sát.

Hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ trên bóng người đó.

Quan trọng nhất là, hắn phát hiện tu vi của bóng người này cũng chỉ ở Hỗn Nguyên hậu kỳ, ngang bằng với mình, nhưng lại ẩn ẩn toát ra một luồng nguy hiểm.

"Hung thú không thể diệt!" Thân ảnh màu bạc nhìn quanh bốn phía, trong miệng thốt ra một câu như vậy, lại khiến mọi người kinh hãi.

Lúc này, ngay cả La Hầu và Thần Nghịch đang kịch chiến cũng bất giác thu lại công kích, dường như muốn xem xem người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Hung thú bạo ngược, tùy ý tàn sát sinh linh Hồng Hoang ta, thiên lý bất dung, đạo hữu làm như vậy há chẳng phải là nghịch thiên hành sự sao?” Hồng Quân nhìn chằm chằm vào thân ảnh màu trắng bạc, nói.

“Thời cơ chưa tới!” Thân ảnh màu trắng bạc gật đầu, rồi quay người nhìn chăm chú vào Hoàng Thiên, nhàn nhạt nói: “Ngươi là sinh linh Hồng Hoang, lại liên tục phá vỡ cấm cố của Đại Đạo, đáng là một thiên kiêu tuyệt thế, chỉ là dưới Thiên Đạo, đại thế không thể thay đổi.” Nghe vậy, trong lòng Hoàng Thiên “lộp bộp” một tiếng, có chút quái dị nhìn thân ảnh màu bạc không mặt kia.

Quả thật, theo truyền thuyết hậu thế, hung thú không nên bị đám người Hồng Quân dẫn đầu tiêu diệt, mà phải do Tam tộc đứng ra, như vậy Tam tộc mới có thể trở thành nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo.

Chỉ là, tại sao gã này lại biết được?

Hắn mơ hồ cảm giác được thân ảnh màu trắng bạc này đang cảnh cáo mình.

“Thiên Đạo?” Hồng Quân ở bên cạnh bỗng kinh hô thành tiếng, vẻ mặt đầy vẻ khó tin, phảng phất như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng.

Lúc này, thân ảnh màu bạc không mặt nhìn xuống mọi người, nhàn nhạt nói: “Không ngờ ngươi lại ngộ ra trước.

Không sai!

Ta chính là Thiên Đạo.

Vạn vật có luân hồi, có những chuyện đã được định sẵn.

Hung thú có thể diệt, nhưng không nên diệt vào lúc này.

Hồng Quân, ngươi có hiểu không?” Mọi người tại đây nghe mà

mơ mơ hồ hồ, tưởng rằng gã này đang nói chuyện trên trời.

Nhưng Hoàng Thiên lại biết người này tuyệt không phải sinh linh Tiên Thiên bình thường, có thể khiến Hồng Quân kinh ngạc như vậy, trừ phi… là Thiên Đạo?

Hắn bỗng nhiên ngộ ra, chẳng phải là gã đó sao!

Ngoài Thiên Đạo ra, còn ai có thể thấu triệt thiên cơ như vậy, là hóa thân của tu vi đỉnh cao nhất Hồng Hoang hiện tại.

"Hồng Quân đạo hữu, ngài biết hắn là ai sao?

Lời này có ý gì?

Chẳng lẽ mấy người chúng ta liều mạng lâu như vậy, chỉ vì một câu nói của gã này mà công sức đổ sông đổ biển hết sao?" La Hầu không nhịn được lên tiếng chất vấn.

Trong mắt y, những kẻ đứng đầu Hồng Hoang ngoài Dương Mi ra, chỉ có mấy người bọn họ là mạnh nhất, không ai có thể ngăn cản việc tàn sát hung thú.

Hồng Quân sở dĩ ngộ ra, là vì tiền thân của y là Hỗn Độn Ma Thần Trật Tự Chí Tôn, lại có Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phá, nên cảm ngộ Thiên Đạo có ưu thế hơn bất kỳ ai.

Hoàng Thiên sở dĩ nhận ra gã này, là vì hắn có ký ức của vô số năm ở hậu thế, cộng thêm căn nguyên Thần Đạo của bản thân không hề kém cạnh Thiên Đạo, chỉ cần liên kết một chút là biết gã này là hóa thân của Thiên Đạo.

Thế nhưng, những người khác tại đây đều không nhận ra, bởi vì họ không biết Thiên Đạo là gì, tự nhiên cũng không hiểu được thân phận thật sự của hóa thân Thiên Đạo này.

"Ha ha!" Hoàng Thiên cười khẽ hai tiếng, rồi nhìn Thần Nghịch,

sau đó lại tập trung ánh mắt vào thân ảnh màu bạc không mặt.

Chỉ là một hóa thân Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, tu vi ngang bằng với mình, nếu thật sự đánh nhau, Thiên Đạo lại không thể sử dụng sức mạnh thế giới, ai thua ai thắng còn chưa biết đâu!

Lúc này, Hồng Quân bỗng lên tiếng hỏi Hoàng Thiên: "Hoàng Thiên đạo hữu!?" Trong số những người ở đây, người duy nhất y không nhìn thấu chính là Hoàng Thiên, bất kể là căn nguyên hay tu vi.

Hơn nữa Hoàng Thiên còn biết rất nhiều bí mật Hồng Hoang mà ngay cả y cũng không biết.

Có thể thấy Thần Điện chi chủ này tuyệt đối là một nhân vật thần bí do Ma Thần tàn hồn chuyển thế, hoặc có lẽ người ta cũng là Hỗn Độn Ma Thần, chỉ là chưa bộc lộ ra mà thôi.

Từ biểu cảm của Hoàng Thiên, Hồng Quân hiểu ra, thì ra không chỉ mình y nhận ra đây là hóa thân Thiên Đạo.

"Ồ?" Hoàng Thiên nghe xong, cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Chương 123

Hắn vốn chỉ định xem kịch, nếu không phải Dương Mi ra tay, hắn cũng sẽ không đích thân đối đầu với hư thân Ma Thần kia.

Nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một hóa thân Thiên Đạo ngăn cản, sự việc trở nên thú vị hơn nhiều.

Quan trọng nhất là, hắn biết rõ quá trình diễn ra của kiếp hung thú cũng như các đại lượng kiếp khác, thậm chí cả chi tiết cũng rõ như lòng bàn tay.

Nếu không có hắn tham gia, Hồng Quân và La Hầu không thể nào diệt được hung thú ở thời điểm hiện tại.

Chỉ thấy hắn quay đầu nhìn thân ảnh màu bạc không mặt với vẻ trêu tức, mỉm cười nói: "Bản tôn không có hứng thú nói nhiều, hỏi ngươi một câu, món đồ chơi này, ngươi bảo bản tôn thả ra, dựa vào cái gì?" "Hiện tại trong Hồng Hoang còn có ý chí Bàn Cổ, sự chú ý của Đại Đạo vẫn chưa tan đi.

Chỉ một đạo hóa thân của ngươi, tin hay không bản tôn lật tay là có thể diệt!" "Hoàng Thiên đạo hữu!!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Hồng Quân vẻ mặt lo lắng nhìn Hoàng Thiên.

Kia là hóa thân Thiên Đạo đó!

Nói chuyện như vậy thật sự không sao chứ?

Ngược lại, La Hầu và Thái Cực Lão Tổ ở bên cạnh lại lộ ra nụ cười.

Dễ dàng từ bỏ như vậy, bọn họ đương nhiên không cam tâm.

Thấy Hoàng Thiên đối chọi gay gắt như vậy, dường như không hề có ý định buông tay, họ tỏ ra rất vui vẻ.

Hóa thân Thiên Đạo có chút trầm mặc.

Tuy trên mặt không có ngũ quan cụ thể, nhưng tất cả mọi người có mặt đều cảm nhận được sự phẫn nộ trong lòng nó.

Nhưng vẻ mặt Hoàng Thiên lại không có nhiều thay đổi.

Hừ!

Đợi Thiên Đạo xuất thế, lão tử đã ở cảnh giới Thần Đế, cộng thêm Hồng Hoang có ý chí Bàn Cổ và sự chú ý của Đại Đạo, ta sợ ngươi chắc.

"Vút!" Không đợi mọi người phản ứng, chỉ thấy một thân ảnh màu xanh lục xuất hiện ở trung tâm.

"Chư vị đạo hữu!

Không biết có cần bản tọa trợ giúp không!" Dương Mi trong nháy mắt xuất hiện giữa mọi người, lên tiếng nói.

Y cũng cảm nhận được sự uy hiếp từ thân ảnh màu bạc không mặt đối diện, nên mới vội vã xuất hiện.

"Đạo hữu khoan đã!" Nhưng lời còn chưa dứt đã bị Hoàng Thiên cắt ngang.

Không ai thấy được Hoàng Thiên đang âm thầm truyền âm cho Dương Mi.

"Dương Mi đạo hữu, lần này ngài lại lỗ mãng rồi.

Bản tôn không phải là không đánh lại được người này, nhưng thân phận gã này đặc thù, là hóa thân Thiên Đạo, có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Tại đây ngoài bản tôn ra, không ai có thể kìm hãm được." "Cái gì?" Dương Mi nhận được truyền âm của Hoàng Thiên, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Rốt cuộc y cũng hiểu được cảm giác uy hiếp kia đến từ đâu. 143.

Nếu muốn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ở Hồng Hoang, với thân phận tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần, tất sẽ bị Thiên Đạo căm ghét, trừ phi luôn lang thang trong Hỗn Độn, nếu không thì căn bản không thể tồn tại ở Hồng Hoang.

Nếu có khả năng, y sẽ không do dự lựa chọn diệt sát hóa thân Thiên Đạo này, nhưng tu vi của người ta cao hơn y cả một giai đoạn, làm sao có thể diệt được?

Điều khiến y không thể tin nổi hơn là, Hoàng Thiên lại có thể diệt được gã này.

Vậy chẳng phải tu vi của Hoàng Thiên ít nhất cũng là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ sao?

Quả thực khó mà tin được.

"Thiên địa có luân hồi, hung thú sinh diệt tự có định luận.

Ngươi nhất định phải nhúng tay vào, cuối cùng chỉ có thể được không bù mất." Hóa thân Thiên Đạo lạnh lùng nói.

"Nói nhảm nhiều như vậy, có thể cho ta lợi ích gì?

Nếu không đưa ra được, hôm nay bất kể là ai cũng đừng hòng bảo vệ được Thần Nghịch và Luân Hồi." Hoàng Thiên khoát tay, tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

Thú hoàng Luân Hồi và Thần Nghịch ở bên cạnh tức đến méo miệng, thầm nghĩ, trong mắt ngươi, chúng ta còn không bằng con kiến, tùy ý có thể bóp chết.

Hóa thân Thiên Đạo trầm mặc một lúc, rồi lên tiếng hỏi: "Ngươi muốn gì?" "Sau ngày hôm nay, trong vòng ba lượng kiếp, ngươi không được nhúng tay vào chuyện của Thần Điện ta." Hoàng Thiên nhàn

nhạt nói.

Lúc này, Thái Cực Đạo Nhân và La Hầu Lão Tổ, Thú hoàng Thần Nghịch và Thú hoàng Luân Hồi đều bất giác truyền âm trao đổi, ai nấy đều bị cục diện này làm cho căng thẳng.

Cố nén lửa giận, La Hầu và Thái Cực Lão Tổ cùng nhìn Hoàng Thiên, lập tức hỏi: "Đạo hữu có ý gì?" Hoàng Thiên liếc nhìn họ một cái, nhàn nhạt nói: "Người này thân phận thần bí, tu vi cao thâm, ngay cả Hồng Quân đạo hữu cũng không thể đỡ nổi một chiêu." Nói xong liền thôi.

Hắn vốn không định giải thích, vì đẳng cấp của Thái Cực và La Hầu chưa đủ, chưa nhập Hỗn Nguyên thì chung quy vẫn là con kiến.

La Hầu và Thái Cực nghe xong những lời này, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng nhìn về phía Hồng Quân đang im lặng.

Chỉ thấy Hồng Quân gật đầu.

Lần này, hai người càng cảm thấy không thể tin nổi.

Một chọi một, bọn họ còn không chắc có thể đánh thắng Hồng Quân, vậy mà bây giờ Hồng Quân ngay cả một chiêu của người ta cũng đỡ không nổi, nếu bọn họ xông lên, chẳng phải cũng thành cặn bã sao.

Dù trong lòng không cam tâm, họ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cục diện phát triển.

Ngược lại, hai vị Thú hoàng ở bên cạnh thì trong lòng nở hoa, không dưng lại được một món hời lớn.

"Nếu đã như vậy, cứ theo ý Hoàng Thiên đạo hữu!" Thái Cực Lão Tổ lập tức lên tiếng.

Y tu luyện Thái Cực chi đạo, giỏi nhất là hòa hoãn, lần này không

được thì lần sau vậy.

La Hầu có chút không cam lòng liếc nhìn hóa thân Thiên Đạo một cái, rồi mới phụ họa: "Ta cũng nguyện theo ý Hoàng Thiên đạo hữu." Đáng tiếc hóa thân Thiên Đạo không thèm để ý đến La Hầu.

Chương 124

Trong mắt nó, ngay cả Hồng Quân cũng không đáng để lên bàn, chỉ có Hoàng Thiên mới có thể đối thoại với nó, đó là dựa vào tu vi, nếu không cả Hồng Hoang sinh linh trong mắt nó đều là con kiến.

"Được!" Cuối cùng, hóa thân Thiên Đạo đã đồng ý yêu cầu của Hoàng Thiên, lập tức hóa thành những điểm sáng li ti, biến mất trước mắt mọi người.

Nhận được câu trả lời, khóe miệng Hoàng Thiên hơi nhếch lên.

Lần này không còn ai quản được nữa rồi, chỉ cần Thiên Đạo không ra tay, trong vòng ba lượng kiếp, Thần Điện chắc chắn sẽ xuất hiện không ít Thần Đế.

Ba lượng kiếp sau, Hoàng Thiên sớm đã trở thành Thần Tôn sánh ngang với Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, lúc đó, tọa trấn một Trung Thiên thế giới, cần gì phải sợ Thiên Đạo.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía đám hung thú, lạnh lùng nói: "Các ngươi đám nghiệt súc không biết thiên số, tùy ý lạm sát.

Nếu không phải có sự cố bất ngờ, bản tôn tất sẽ thay trời hành đạo.

Phàm kẻ nào xuất hiện trong phạm vi trung bộ, giết không tha!" Sát khí sánh ngang với tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ được phóng ra, trong nháy mắt áp chế đám người của Hung Thú hoàng triều đến không thở nổi, ngay cả Thần Nghịch và Luân Hồi cũng phải run lẩy bẩy dưới sự bảo vệ của bạn sinh chí bảo.

Nhưng không một ai dám nói lời nào, bởi vì Hoàng Thiên mạnh mẽ như vậy, nếu không phải e ngại thân ảnh màu bạc không mặt kia,

e rằng hắn cũng sẽ không thu tay.

Tiếp đó, La Hầu, Hồng Quân, Thái Cực lần lượt cảnh cáo Hung Thú hoàng triều, dù sao cũng phải thể hiện sự tồn tại của mình một chút chứ!

Đáng tiếc sự uy hiếp của họ căn bản không được Luân Hồi và Thần Nghịch để vào mắt.

Thực lực mọi người đều ngang nhau, ai sợ ai chứ!

Có giỏi thì đánh một trận đi. … Đúng lúc Hoàng Thiên chuẩn bị rời đi, Thú hoàng Luân Hồi đột nhiên lên tiếng: "Hoàng Thiên đạo hữu!

Không biết có thể giơ cao đánh khẽ, thả thuộc hạ của bản tọa là Tất Phương ra được không?" Mọi người lúc này mới nhớ ra, ồ!

Lúc Hoàng Thiên vừa tiến vào bắc bộ, đã gặp phải một con hỏa chúc hung điểu Tất Phương tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thuận tay ném vào Chu Thiên Tinh Thần Đồ.

"Ha ha!" Nhưng đáp lại Luân Hồi chỉ là một tiếng cười lạnh: "Các ngươi cho rằng kiếm của bản tôn không đủ sắc bén sao?" "Thần uy không thể khinh phạm!

Hôm nay, nghiệt súc Tất Phương cả gan vô lễ, bản tôn không lấy mạng nó đã là nhân đức.

Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, sắc lệnh phạt làm tọa kỵ một lượng kiếp." "Khinh người quá đáng!" Trong mắt Thần Nghịch lửa giận bốc lên.

Một hung thú cấp bậc Đại La Kim Tiên sơ kỳ lại trở thành tọa kỵ của người khác, thể diện của Hung Thú hoàng triều để đâu?

Quan trọng hơn là, Tất Phương đã sớm được Thú hoàng Thần Nghịch bổ nhiệm làm một trong tân Thập đại thống lĩnh.

Cứ thế này, chẳng phải là rút củi dưới đáy nồi sao?

Cảnh tượng giương cung bạt kiếm như vậy lại khiến không ít người tại đây phấn khích, đặc biệt là La Hầu.

Y chỉ mong hai bên đánh nhau to, lúc đó có thể nhân cơ hội tiêu diệt hung thú, đoạt lấy khí vận.

Ngay cả Hồng Quân cũng có suy nghĩ này.

Dù sao có hóa thân Thiên Đạo, lại có Hoàng Thiên ở phía trước gánh, mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Ngay lập tức, La Hầu lên tiếng châm chọc: "Không sai!

Hung Thú hoàng triều đã định sẵn không được trời dung, thay vì đi theo các ngươi, không bằng đi theo Hoàng Thiên đạo hữu, tiền đồ vô hạn quang minh." "Đúng rồi, Tu Di Sơn của bản tọa cũng đang thiếu một con trấn sơn thần thú, ta thấy ở bắc bộ có rất nhiều, hay là Thần Nghịch, Luân Hồi hai vị đạo hữu cắt ái tặng con Hỗn Độn kia cho bản tọa được không?" "Khốn kiếp!

Các ngươi!

Các ngươi khinh người quá đáng, thật sự cho rằng bản tôn sợ các ngươi sao?" 144.

Thần Nghịch lửa giận ngút trời, Tiên Thiên chí bảo Thí Thần Thương lập tức xuất hiện trong tay, sát khí vô tận bao quanh thân thương, mắt thấy chiến tranh sắp nổ ra.

"Nói hay lắm, bản tọa đang chờ đây!" La Hầu cũng triệu hồi bạn sinh linh bảo, tay trái cầm Diệt Ma Đao, tay phải cầm Sát Thần Việt, mặt đầy hưng phấn.

"Đại huynh!

Không thể đối đầu trực diện, như vậy sẽ trúng kế của La Hầu và

những người khác." Thấy sắp đánh nhau, Luân Hồi vội vàng kéo Thần Nghịch lại, truyền âm nhắc nhở.

Bên kia, Thái Cực Lão Tổ cũng kéo La Hầu lại, khuyên giải: "Đạo hữu!

Lần này chúng ta đã thương lượng xong, nếu ngài nuốt lời, há chẳng phải để cho sinh linh Hồng Hoang chê cười sao." "Được rồi!

Đừng cãi nhau nữa.

Tất Phương bản tôn mang đi, tuy trông hơi xấu một chút, nhưng làm tọa kỵ cũng tạm được." Hoàng Thiên khoát tay nói, dường như không hề để Thần Nghịch và Luân Hồi vào mắt.

"Ngươi!" Thần Nghịch tức đến nghiến răng, nếu không phải Luân Hồi kéo lại, e rằng Tiên Thiên chí bảo Thí Thần Thương đã đâm ra rồi.

Dù hành động lần này không đi đến đâu, nhưng cuối cùng Hoàng Thiên vẫn có được danh hiệu thiên hạ vô địch.

Bất kể là Thú hoàng, La Hầu, hay Hồng Quân đều không dám trái ý, điều này khiến cho sinh linh Hồng Hoang chấn động.

Chiếm được vị trí chí cao này, đối với Hoàng Thiên cũng như Thần Điện mà nói, đều có ảnh hưởng không thể nói hết.

Dù đám người Hung Thú hoàng triều không cam tâm, nhưng cuối cùng Thần Nghịch và Luân Hồi cũng không dám ra tay, chỉ có thể mặc cho Hoàng Thiên và những người khác nghênh ngang rời đi.

Bên kia, Hồng Quân và La Hầu cũng không cam tâm.

Hai người họ muốn diệt hung thú nhất, để đoạt khí vận, khôi phục tu vi.

Cùng là Hỗn Độn Ma Thần Chí Tôn, tuy xếp hạng sau Dương Mi

rất nhiều, nhưng nội tình cũng không thể chênh lệch nhiều như vậy chứ!

Thêm nữa, còn có một hóa thân Thiên Đạo mới xuất hiện, khủng bố như vậy, ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi, lại đối với Hoàng Thiên cung kính có thừa.

Chuyện này là sao?

Ngược lại, Thái Cực Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ hai người lại nói chuyện rất vui vẻ, có lẽ vì một người tu Thái Cực chi đạo, bình đạm là chân thật, một người tiêu dao thế gian, vô ưu vô lo.

Chỉ có Hoàng Thiên là đơn độc nhất, tự mình suy nghĩ về được mất của lần này.

Chương 125

Tuy không diệt được hung thú, nhưng ít nhất cũng nhận được lời hứa của Thiên Đạo, trong ba lượng kiếp, Thần Điện sẽ không có gì phải lo lắng.

Còn về việc Thiên Đạo có dám nuốt lời hay không, vậy phải xem nó có chịu nổi đả kích kép của Đại Đạo và ý chí Bàn Cổ hay không.

Nguyên bản mọi người chuẩn bị đường ai nấy về, nhưng đều bị Hoàng Thiên giữ lại, ngay cả Dương Mi cũng không ngoại lệ.

"Hoàng Thiên đạo hữu, ngài có ý gì?" Thái Cực Lão Tổ hỏi.

La Hầu cũng có chút tức giận nói: "Đánh cũng không được đánh, giết cũng không được giết, chúng ta có thể làm gì?

Chẳng lẽ ngồi cầu cho hung thú diệt vong sao!" Ngay cả Dương Mi cũng có chút không hiểu, tại sao Hoàng Thiên lại đột nhiên giữ họ lại.

Chẳng lẽ hắn không biết y trước nay không có hứng thú với chuyện tranh đấu này sao?

"Ha ha!

Chư vị chớ vội.

Tuy lần này chúng ta bị người cản trở, nhưng không phải không có thu hoạch.

Thiên cơ đã rõ, ba nguyên hội sau, hung thú sẽ bị diệt.

Trước đó, có một vài con kiến đang chờ chúng ta đi xử lý." Hoàng Thiên nói đầy ẩn ý.

"Ồ?" Mọi người nghe xong, đều tỏ vẻ suy tư.

“Hoàng Thiên đạo hữu nói rất đúng.

So với Hung Thú hoàng triều, Tam Thiên trợ Trụ vi ngược rõ ràng càng đáng ghét hơn.

Bọn chúng thu gom tất cả sinh linh ở khu vực ven biển bắc bộ, thực lực tăng mạnh, là một đại họa cho Hồng Hoang chúng ta.” Hồng Quân cũng lên tiếng.

Lập tức, mắt mọi người sáng lên.

Đúng vậy!

Không thể đánh hung thú, nhưng không có nghĩa là không thể đánh Tam Thiên.

Ba gã này sinh ra từ tinh không, lại có khu vực ven biển bắc bộ trong tay, khí vận chắc chắn không ít.

Nhưng Dương Mi lại nhíu mày, âm thầm truyền âm cho Hoàng Thiên: “Đạo hữu!

Không biết gọi ta lại có chuyện gì quan trọng giao phó sao?” “Đạo hữu hiểu lầm rồi, không phải có chuyện quan trọng, mà là ta lo lắng cho tu vi của đạo hữu.

Nếu bản tôn không nhìn lầm, đạo hữu chỉ còn cách Hỗn Nguyên nửa bước, nhưng nửa bước này lại như trời với đất, mãi không thể đột phá.” Hoàng Thiên truyền âm.

“Ý của Hoàng Thiên đạo hữu là?” Dương Mi vội vàng hỏi.

Y đã ở cảnh giới nửa bước Hỗn Nguyên ít nhất ba nguyên hội, nhưng vẫn không thể đột phá, thật sự là sốt ruột chết đi được.

Hoàng Thiên mới truyền âm giải thích: “Hồng Hoang không phải Hỗn Độn.

Hỗn Độn Ma Thần linh trí thông suốt, tu luyện là có thể không gặp

trở ngại tiến quân đến cảnh giới cao hơn.

Nhưng ở đây có Đại Đạo trông coi, ý chí Bàn Cổ cân bằng, lại có Thiên Đạo hạn chế." "Cho nên, muốn tiến lên tầng thứ tiếp theo, tất phải đột phá bình cảnh hiện tại của Hồng Hoang. 145.

Đạo hữu thiếu không phải là cơ duyên, mà chính là khí vận mà ngài vẫn luôn không để vào mắt.

Nếu có khí vận, Hỗn Nguyên sẽ thông suốt không trở ngại, vị trí tự nhiên sẽ thuận lợi." Nghe vậy, Dương Mi bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là vậy.

Chẳng trách y mãi không thể đột phá bình cảnh.

Bởi vì ở trong Hồng Hoang, chỉ có cống hiến to lớn mới có thể nhận được khí vận, hoặc là giáo hóa một phương, hoặc là tàn sát hung thú, v.v. 146.

Nhưng y chỉ thích tiêu dao tự tại, nên chưa bao giờ quản chuyện khác, vẫn luôn không nhúng tay vào Hồng Hoang, khí vận trên người ít ỏi, mới không nhận được sự giúp đỡ của Đại Đạo và sự công nhận của ý chí Bàn Cổ, mãi không thể đột phá bình cảnh.

Hoàng Thiên nói xong cũng không quản nữa, trực tiếp nhìn mấy người kia, nhàn nhạt nói: "Chư vị, chúng ta bây giờ có thể đi đến khu vực ven biển bắc bộ trước, diệt trừ Tam Thiên độc lưu, sau đó hãy bàn chuyện hung thú." "Thiện!" Thái Cực, Hồng Quân, La Hầu ba người lần lượt gật đầu.

Nào phải vì chúng sinh Hồng Hoang, mà là vì khí vận và bảo vật của Tam Thiên.

Lúc này, bốn người cùng với Dương Mi cưỡi mây bay về phía bắc, đến nơi Tam Thiên ở là Tinh Thần Đình.

Bên kia, Nguyệt Thần Vọng Thư sau khi nhận được truyền âm của Thần chủ, cũng không ngừng nghỉ tiến đến khu vực ven biển bắc bộ.

Báo thù sao có thể nhờ tay người khác được.

Một nghìn năm sau, ở trung lộ bắc bộ, Nguyệt Thần Vọng Thư đã thành công hội hợp với Hoàng Thiên và những người khác.

"Chư vị đạo hữu, bản thần là Vọng Thư, là Tiên Thiên thần thai ma sinh ra từ khí vận tinh không hội tụ vào bản nguyên Thái Âm.

Trước đây từng bị Tam Thiên vây công suýt chết, lần này đến đây chính là để báo thù." Hoàng Thiên giới thiệu.

Mọi người nghe Vọng Thư có căn nguyên mạnh mẽ như vậy, không khỏi nhìn nàng.

Không lâu sau, sắc mặt mọi người đều hơi thay đổi, không ngờ lại không nhìn ra tu vi của Nguyệt Thần Vọng Thư.

Điều này có nghĩa là, tu vi của vị nữ thần trước mặt ít nhất cũng ngang bằng với họ, thậm chí có thể vượt qua.

Mọi người lúc này mới khách khí tiến lên chào hỏi.

Sau một hồi hàn huyên, đội ngũ lại lớn mạnh thêm.

Sáu vị Tiên Thiên đỉnh cấp thần ma với tốc độ nhanh nhất tiến đến khu vực ven biển bắc bộ.

Chương 126

Dọc đường đi, hung thú đều phải lùi lại ba xá, không ai dám chọc vào đám sát thần này.

Ngược lại, Dương Mi lại hỏi không ngừng, đối với một số bí mật của Hồng Hoang cực kỳ hứng thú, dường như muốn trải nghiệm lại tất cả những thứ mà trước đây chưa hiểu rõ.

Càng tìm hiểu càng kinh hãi.

Quả nhiên, Hồng Hoang và Hỗn Độn quả thực là hai lĩnh vực khác nhau.

Nếu đối xử với Hồng Hoang theo cách của Hỗn Độn, e rằng sẽ chịu thiệt lớn.

Trong Hỗn Độn, các Ma Thần đều tự thành một phe, một người là một thế lực mạnh.

Nhưng ở trong Hồng Hoang, đơn đả độc đấu là hoàn toàn không được, chỉ có cùng nhau tiến bộ mới có thể thúc đẩy thế giới phát triển.

Cho nên bất kể là ý chí Bàn Cổ, sự bảo hộ của Đại Đạo hay thậm chí là Thiên Đạo, đều hy vọng một nhóm người mạnh lên chứ không phải một người độc bá. 147.

Đó cũng là lý do tại sao Hoàng Thiên thành lập Thần Điện, sinh linh trong Thần Điện đều có thể nhanh chóng đề thăng tu vi, cấm cố rất nhỏ, vì Thần Điện đại biểu cho thế lực đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Tụ tập khí vận của cả một vùng tinh không, một phần năm đại lục, một phần mười hải dương, thử hỏi ý chí Bàn Cổ và Đại Đạo có thể không chiếu cố một chút sao?

Chư thiên vạn giới cuối cùng đều cần dung hợp thành một tập thể

lớn.

Hồng Hoang là thế giới đỉnh cấp nhất, chỉ có không ngừng tiến lên phát triển mới có thể đứng vững không đổ.

Đó là điều mà sinh linh Hồng Hoang phải nỗ lực.

Khí vận đại biểu cho cống hiến, cũng đại biểu cho nỗ lực phát triển Hồng Hoang, người nỗ lực mới có thể được công nhận.

Trấn Nguyên Tử của hậu thế cũng vậy, Minh Hà cũng thế.

Tuy không bằng Tam Thanh và các Thánh nhân khác, nhưng người ta ít nhất cũng là Chí Thánh, tồn tại đã trảm tam thi, mạnh hơn Tam Hoàng Ngũ Đế một chút.

Bởi vì Trấn Nguyên Tử là Địa Tiên chi tổ, Minh Hà là Huyết Hải chi chủ, Tu La chi tổ, một trong Lục Đạo đạo chủ, khí vận to lớn. … Trong khi Hồng Quân và những người khác đang nhanh chóng tiến đến khu vực ven biển bắc bộ, ba anh em Thương Thiên, Thanh Thiên, Quân Thiên đã sớm cảm nhận được.

"Sao lại là sáu người?

Ngoài Hồng Quân, Hoàng Thiên, La Hầu, Thái Cực ra, còn có ai?" Thương Thiên không dám tin hỏi.

Thanh Thiên với vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu, giải thích: "Không sai!

Sáu người, còn có Dương Mi Lão Tổ và Nguyệt Thần Vọng Thư.

Ta cảm giác tu vi cao nhất trong đó là Hoàng Thiên, tu vi của Vọng Thư chỉ sau Hoàng Thiên." "Không!

Không thể nào!" Không đợi Thanh Thiên nói xong, Quân Thiên đã phủ quyết: "Vọng Thư, con tiện nhân đó, năm đó nếu không phải Hoàng Thiên che chở, e rằng hôm nay tinh không đã là địa bàn của anh

em ta rồi, cũng không đến nỗi rơi vào tình cảnh này." "Nhị ca, nói nàng là nữ nhân của Hoàng Thiên, ta tin!

Nhưng nói tu vi của nàng cao hơn bốn người Hồng Quân, La Hầu, tuyệt đối là chuyện không thể." Sự thay đổi đột ngột khiến Tam Thiên đều có chút trở tay không kịp.

Bọn họ đang chuẩn bị tấn công đông bộ Hồng Hoang, lại gặp phải sự tấn công của sáu đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang.

Quả thực là ác mộng!

Không chỉ Quân Thiên không tin sự thật này, Thương Thiên cũng không tin.

Nếu không phải thiên cơ ở trong tay Thanh Thiên, e rằng y đã nổi điên giết người tại chỗ.

Lúc này, một tiếng gầm giận dữ đã cắt ngang cuộc thảo luận của ba anh em Tam Thiên.

"Thương Thiên tiểu nhi!

Ra đây chịu chết!" Không đợi Hoàng Thiên lên tiếng, kết quả La Hầu đã gầm lên.

Điều này khiến mọi người đều ngẩn ra, người không biết còn tưởng Tam Thiên có thâm cừu đại hận gì với y.

Bên cạnh, Hồng Quân, Thái Cực và Dương Mi đều tỏ vẻ xem kịch.

Chuyện kéo thù hận này, cứ giao cho người khác làm là tốt nhất.

"Khốn kiếp!

Gã chết tiệt nào dám mắng trận!" Không lâu sau, chỉ thấy Tam Thiên hùng hổ dẫn theo một đám sinh linh xuất hiện trước mắt mọi người.

Nguyệt Thần Vọng Thư và Thần chủ Hoàng Thiên không khỏi nhìn nhau một cái.

Không ngờ ba gã này cũng có chút bản lĩnh, lại tạo ra được nhiều hậu thiên tinh thần thể như vậy.

Có thể thấy trong tay chúng nhất định có phương pháp tiếp dẫn tinh thần chi lực.

Tinh không là đại bản doanh của Thần Đạo, nếu người khác cũng có thể dẫn động tinh thần chi lực, vậy còn cần Thần Điện để làm gì?

Cho nên, Tam Thiên chắc chắn phải chết.

"Mấy vị đạo hữu, chúng ta trước đây không thù không oán, tại sao các vị lại ép người đến cửa?" Thanh Thiên thông minh lập tức hỏi bốn người Thái Cực, Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi.

Nếu có thể dập tắt ý định tấn công của bốn người này, vậy thì còn lại Hoàng Thiên và Vọng Thư, Tam Thiên lại có gì phải sợ, vẫn có thể vây công như thường.

"Thanh Thiên không cần phải nói lời khéo léo.

Hôm nay các ngươi chắc chắn sẽ thân quy Hồng Hoang, đây là sự thật không thể nghi ngờ.

Các ngươi cấu kết với hung thú, giết hại sinh linh của ta, thực sự là tội ác tày trời.

Bản tọa có thể dung thứ, nhưng những sinh linh Tiên Thiên chết oan kia có thể dung thứ sao?" Hồng Quân nói lời chính nghĩa chất vấn.

"Đúng vậy!

Chương 127

Giết đám vô sỉ này đi!" 148.

Thái Cực và La Hầu ở bên cạnh nhao nhao phụ họa, ngay cả Dương Mi cũng gật đầu.

Nhìn Hồng Quân đang đứng trên đỉnh cao đạo đức, trong mắt Hoàng Thiên lóe lên một tia kiêng kỵ.

Quả không hổ là Đạo tổ của hậu thế, thủ đoạn thu phục lòng người này thật quá cao minh.

Người không biết còn tưởng y đang thay trời hành đạo, e rằng những sinh linh Tiên Thiên yếu đuối ở Hồng Hoang cũng sẽ kính ngưỡng không thôi.

"Ha ha ha!" Thương Thiên mặt đầy vẻ khinh thường, cười lớn: "Người đời đều nói Ngọc Kinh Hồng Quân là người có đạo, hôm nay xem ra cũng chỉ là kẻ vô sỉ.

Rõ ràng là vì cướp đoạt khí vận, lại nói nghe vĩ đại như vậy, thật không biết xấu hổ!" "Không sai!

Lão tặc các ngươi, muốn đánh thì đánh, đừng nói nhiều lời vô ích.

Tam Thiên chúng ta sinh ra từ tinh không, chưa từng sợ ai.

Hôm nay không phải các ngươi chết, thì là ba anh em ta đạo tiêu!" Quân Thiên hùng hổ nói.

Lúc này, Hoàng Thiên gật đầu với Vọng Thư.

Chỉ thấy Nguyệt Thần Vọng Thư lập tức bước ra, lớn tiếng nói: "Các sinh linh của Tinh Thần Điện, ta là Thái Âm Nữ Thần, Tinh Thần chi mẫu Vọng Thư.

Tam Thiên đảo hành nghịch thi, đã định sẵn sẽ bị trời diệt.

Các ngươi nếu không muốn thân tử đạo tiêu, hãy mau chóng bỏ tối theo sáng." Dù hậu thiên tinh thần thể không bằng tiên thiên tinh thần thể, nhưng những sinh linh này đều là sinh linh tiên thiên, hai thứ cộng lại, dù sao cũng mạnh hơn những sinh linh ra đời sau vài lượng kiếp.

Hơn nữa chúng có khả năng hô ứng với các vì sao, quả thực là đội ngũ tuyệt vời cho nhánh Tinh Thần.

Nếu từ bỏ, quả thực có chút lãng phí.

Cho nên, Hoàng Thiên mới để Nguyệt Thần Vọng Thư lên tiếng khuyên nhủ.

Phàm là sinh linh có thể tiếp dẫn tinh thần chi lực, đối với Chúng Tinh chi mẫu đều sẽ có một cảm giác đặc biệt.

So với Tam Thiên, Vọng Thư rõ ràng khiến người ta thân cận hơn.

Lời vừa dứt, vô số hậu thiên tinh thần thể phía sau Tam Thiên không khỏi có chút rục rịch.

Sáu vị đại năng trước mắt đối đầu với Tam Thiên, rõ ràng là thế cục tử, không ai muốn bồi táng cùng.

Hơn nữa, Chúng Tinh chi mẫu, Thái Âm Nữ Thần đang ở bên cạnh triệu hoán, những hậu thiên tinh thần thể này đều có chút hối hận khi đi theo Tam Thiên.

"Ta nguyện ý bỏ tối theo sáng!" Không lâu sau, một sinh linh đầu tiên từ trong trận doanh của Tam Thiên bước ra, chuẩn bị gia nhập dưới trướng Nguyệt Thần Vọng Thư.

Hoàng Thiên và những người khác hài lòng gật đầu.

Nếu không phải tình huống đặc biệt, không ai muốn ra tay tàn sát sinh linh Hồng Hoang, vì như vậy chỉ vô cớ dính phải một số nhân

quả không cần thiết.

"Gã chết tiệt!" Cảnh tượng này lại khiến Tam Thiên hoàn toàn điên cuồng.

Trong đó, Quân Thiên tính cách nóng nảy, không nói hai lời, triệu hồi bạn sinh linh bảo cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Quân Thiên Giám, một đạo hỏa quang trong nháy mắt lao về phía sinh linh kia.

Nếu để hắn thành công, sinh linh bỏ tối theo sáng này chắc chắn sẽ hồn bay phách tán.

Nhưng Hoàng Thiên và những người khác lại sao có thể trơ mắt nhìn Quân Thiên ra tay?

"Ha ha!" Dương Mi tay áo vung lên, lập tức, trong hư không xuất hiện một vòng xoáy, đem hỏa quang từ Quân Thiên Giám bắn ra trong nháy mắt cuốn vào không gian vô tận, biến mất giữa trời đất.

Hồng Quân, Thái Cực và những người khác cũng không rảnh rỗi, trực tiếp tìm đến Thanh Thiên.

La Hầu càng là một tay cầm Diệt Ma Đao, một tay cầm Sát Thần Việt, chém về phía Thương Thiên một trận.

Thời buổi này sói nhiều thịt ít, nếu chậm tay, e rằng sẽ không được gì.

Dù Hoàng Thiên không ra tay, nhưng đã nhường cơ hội cho Nguyệt Thần Vọng Thư.

Vọng Thư khóa chặt Quân Thiên.

Trong Tam Thiên, Thương Thiên trấn giữ trung khu, Thanh Thiên bày mưu tính kế, Quân Thiên khai cương khoách thổ.

Đã từng mấy vạn năm, Vọng Thư đều ở trong tình cảnh bị Quân Thiên truy sát, đúng là kẻ thù gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt.

Dương Mi Đạo Nhân thì hứng chí bừng bừng cùng Hoàng Thiên ở bên cạnh xem kịch, thỉnh thoảng diệt mấy tên fan cuồng trong trận doanh của Tam Thiên.

Tinh Thần Điện cũng có một số người trung thành, nếu không Tam Thiên còn lăn lộn làm gì.

Lúc này, đại chiến nổ ra trên bầu trời ven biển bắc bộ.

Khắp nơi đều là tiếng giao chiến ầm ầm, trong phạm vi hàng triệu dặm, một mảnh hỗn loạn.

Thái Cực Lão Tổ và Hồng Quân Lão Tổ, một tay cầm phòng ngự chí bảo Thái Cực Đồ, một tay cầm công kích chí bảo Bàn Cổ Phiên, đánh cho Thanh Thiên ôm đầu bỏ chạy, ngay cả sức chống cự cũng không có.

Giao chiến chưa được hai hiệp, Thanh Thiên đã bị Hồng Quân đánh trọng thương.

Nhìn Thái Cực Lão Tổ và Hồng Quân Lão Tổ đang chuẩn bị vây đánh mình, Thanh Thiên đột nhiên cười lớn một tiếng: "Vạn năm tu luyện một hồi công cốc.

Đại ca, tam đệ, ta đi trước một bước!" Lời vừa dứt, chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, Thanh Thiên tại chỗ tự bạo, để lại mấy món linh bảo, cứ thế biến mất giữa trời đất.

"Không!!" Thương Thiên và Quân Thiên ở bên cạnh nhìn mà mắt như muốn rỉ máu, phát hiện mình căn bản không có sức chống cự.

"A!!!

Vọng Thư!

Ta muốn ngươi chết!" 149.

Tiếp đó, Quân Thiên gầm lên một tiếng, lao về phía Nguyệt Thần

Vọng Thư, ầm ầm tự bạo, dấy lên một trận bụi mù.

Chương 128

150.

Nhưng không hề làm Vọng Thư bị thương chút nào, bởi vì Vọng Thư luôn vận dụng cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Diễn Thiên Bàn và Hồn Thiên Sách.

Dưới sự kết hợp của hai đại cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, phòng ngự không hề kém cạnh Tiên Thiên chí bảo.

Chỉ là tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn, tự bạo cũng không thể làm nàng bị thương.

Lúc này, tại nơi Thanh Thiên và Quân Thiên tự bạo, đột nhiên phong vân biến sắc, chư thiên tinh thần chi lực đại trướng, mơ hồ ngưng kết thành một khối quang mang thực chất, hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt tiến vào cơ thể Thương Thiên.

Cảnh tượng đột ngột này không chỉ khiến Thương Thiên ngẩn ra, ngay cả Hoàng Thiên và những người khác cũng có chút ngớ ngẩn, không rõ rốt cuộc có biến hóa gì.

"Ầm!" Nhưng La Hầu lại nắm lấy cơ hội này, Diệt Ma Đao trong tay hung hăng chém xuống, trong nháy mắt một đạo đao khí hung lệ rơi xuống người Thương Thiên.

"Phụt!" Thương Thiên tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay ngược ra sau mấy chục trượng, ánh mắt vô thần, phảng phất như bị thứ gì đó hấp dẫn.

Lúc này, La Hầu đang chuẩn bị thừa thắng truy kích, triệt để chém chết con kiến này, nhưng không ngờ Hoàng Thiên lại vung tay một cái, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên rơi xuống trước mặt

Thương Thiên, chặn lại một kích cuối cùng của Diệt Ma Đao.

“Hoàng Thiên đạo hữu!

Ngài có ý gì?” La Hầu sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoàng Thiên.

Người đề nghị diệt Tam Thiên là hắn, bây giờ ngăn cản không cho giết cũng là hắn.

Rốt cuộc muốn làm gì?

Nếu không phải vì tu vi của Hoàng Thiên sâu không lường được, trên người lại có nhiều linh bảo mạnh mẽ, y đã sớm ra tay đánh nhau rồi.

Ai ngờ Hoàng Thiên lại mỉm cười nói: “Đừng vội, Thiên Đạo hảo luân hồi, cứ xem đã.” “Hừ!” La Hầu tại chỗ hừ lạnh một tiếng, cũng không ra tay nữa, cứ thế đứng tại chỗ, dường như muốn xem Hoàng Thiên làm gì. 151.

Những người khác tại đây nghe xong, cũng nhao nhao tập trung ánh mắt vào Thương Thiên đang hai mắt vô thần, mặt đầy bi thương.

Lúc này, Thương Thiên ngửa mặt lên trời hét dài: “Mấy nguyên hội can đảm tương chiếu, không ngờ hôm nay lại rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

Thiên Đạo bất công a!!!” Kèm theo một tiếng nổ lớn, phạm vi hàng triệu dặm phảng phất như bị sóng xung kích cuốn đi, khắp nơi chỉ thấy một mảnh hỗn loạn.

Lúc này, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một tia khác thường.

Hắn vung tay, từng luồng thần lực bắn ra, chỉ thấy vô số linh khí trời đất hội tụ tinh thần chi lực, huyễn hóa ra ba khối hắc động lấp lánh đạo vận bảy màu.

Ba tiểu thiên thế giới hư ảo hiện ra trước mắt.

Mọi người không khỏi trong lòng nóng lên.

Ngoài ra còn có Quân Thiên Bảo Giám, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Thiên Thanh Xích, Linh Minh Bồ Đoàn và các linh bảo khác lơ lửng giữa không trung.

"Dĩ thần sắc lệnh, Tam Thiên quy nguyên, đi!" Chỉ thấy ba khối quang vận bảy màu kia hóa thành lưu quang, dưới sự hộ tống của thần lực bay về phía tinh không.

Nơi chúng đi qua, vạn vật run rẩy, uy thế sánh ngang Hỗn Nguyên, khiến mọi người biến sắc.

Tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều cảm ứng được, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ba luồng thần quang khủng bố đến cực điểm trực tiếp xuyên thấu hư không, xuất hiện bên ngoài Cửu Trọng Thiên Cương, rơi vào Thiên Đình.

"Ầm ầm ầm!" Một trận nổ lớn từ trong Thiên Đình truyền ra, chỉ thấy hư không xung quanh vặn vẹo, vô tận tinh thần chi lực, tiên thiên linh khí không ngừng tràn vào. 152.

Trời giáng đạo vận, đất trào kim hoa, quả thực thần uy miên man.

"Chuyện gì vậy…" Tu vi đạt đến Đại La viên mãn như Đế Tuấn và những người khác đều cảm giác được tinh không có biến hóa, nhưng không rõ biến hóa cụ thể là gì, nơi đó có một lớp bình chướng che giấu thiên cơ.

Chu Thiên Tinh Thần gần như hoàn chỉnh đã ngăn cách sự cảm ứng giữa đại địa và tinh không.

Đừng nói là Đại La Kim Tiên viên mãn, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không thể cảm tri được, vì uy lực của đại trận sánh ngang với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Chỉ có Hoàng Thiên ở bên cạnh mới biết rõ, Tam Thiên là do bản nguyên của trời hội tụ với tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần hóa thành.

Tuy không bằng tiên thiên thanh khí mà Tam Thanh cuốn đi, nhưng căn nguyên cũng hùng hậu, ẩn chứa một tia tinh thần khí vận.

Vì vậy, hắn thuận tay đẩy thuyền, đem bản nguyên của Tam Thiên đưa vào trung khu Thiên Đình, dùng thần lực dung hợp, hóa thành ba tầng trời còn thiếu.

Cố nên, vì thủy khí thánh thần Ngọc Thương Thiên, chân khí cao thượng Chúng Thanh Thiên, nguyên khí tứ phương Thái Quân Thiên.

Dự kiến trong vòng ba nguyên hội, Tam Thần Thiên sẽ xuất hiện, Thiên Đình sẽ đại viên mãn.

Lúc đó, khí vận của Thần Đạo sẽ triệt để dung hợp với tinh không và ba mươi sáu tầng trời, trở thành Thiên chi chủ của Hồng Hoang, vĩnh hằng bất diệt.

"Ông!" 153.

Đúng lúc mọi người đang trầm tư về sự chấn động của tinh không, những linh bảo lơ lửng trên không trung đồng loạt phát ra dao động, dường như muốn bay đi các nơi, tìm kiếm người hữu duyên.

"Không ổn!

Chư vị mau ra tay!" Hoàng Thiên lập tức hét lớn.

Linh bảo mất đi chủ nhân, nếu quá lâu không được thu phục, sẽ cảm ứng được tiếng gọi của trời đất, tự động tìm kiếm chủ nhân.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, Chu Thiên Tinh Thần Đồ huyễn hóa ra, trong nháy mắt bao phủ lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Nếu không cấm cố nó lại, e rằng Tố Sắc Vân Giới Kỳ sẽ rơi vào

tay Đông Vương Công, cuối cùng bị Hồng Quân Lão Tổ thưởng cho Dao Trì.

"Định!" Vọng Thư cũng không rảnh rỗi, Thái Âm chi lực thấu thể mà ra.

Trong lúc đó, một kiện linh bảo ẩn chứa tinh thần bản nguyên rơi vào lòng bàn tay nàng, chính là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Huyền Tẫn Tụ Tinh Phiên, có thể dẫn động chư thiên tinh thần bản nguyên chi lực, tạo ra hậu thiên tinh thần thể.

Cùng lúc đó, Thái Cực Lão Tổ trực tiếp dùng Thái Cực Đồ trùm lấy Thiên Thanh Xích.

Hồng Quân dùng Tịnh Thủy Bát Vu cuốn lấy Quân Thiên Bảo Giám.

Chương 129

La Hầu một tay tóm lấy Thiên Tuyền Tinh Sa.

Ngay cả Dương Mi cũng không ngoại lệ, đem Hấp Tinh Thần Trâm cách ly trong một không gian nhỏ.

Thật là đặc biệt, Tam Thiên quả là con cưng của Thiên Đạo.

Tuy không có được Tiên Thiên chí bảo, vì mỗi kiện Tiên Thiên chí bảo đều có định số của Đại Đạo, nhưng lại có được đến chín kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, thật là điên rồ!

Trong đó, Thiên Thư (Phong Thần Bảng), Thủy Linh Châu, Hồn Thiên Sách, Tố Sắc Vân Giới Kỳ đều rơi vào tay Hoàng Thiên.

Ngay cả Vọng Thư cũng được một kiện Huyền Tẫn Tụ Tinh Phiên.

Tổng cộng là 5 kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, có thể nói là người thắng lớn nhất trong trận chiến này.

Người không biết còn tưởng Tam Thiên là đồng tử đưa bảo chuyên tài trợ cho Thần Điện. 154.

Cũng chẳng trách hậu thế thanh danh không hiển, thì ra linh bảo còn lại đều rơi vào tay người khác phát dương quang đại. (Chú thích về Tam Giới, Ba Mươi Sáu Tầng Trời) Ngoài Huyền Tẫn Tụ Tinh Phiên cảm ứng được khí tức Thái Âm như mẫu thân và tinh thần bản nguyên trên người Vọng Thư, tự động nhận chủ ra, năm đại cực phẩm Tiên Thiên linh bảo còn lại phản ứng cực kỳ kịch liệt, đặc biệt là Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Là vật định sẵn của Thiên Mẫu, sao có thể chịu khuất phục dưới người khác.

"Ầm!" Nhưng Hoàng Thiên không cho nó cơ hội.

Hắn triệu hồi Tạo Hóa Đỉnh mạnh mẽ trấn áp, Chu Thiên Tinh Thần Đồ dẫn động chư thiên tinh thần chi lực, cưỡng ép trói buộc, một tay thu Tố Sắc Vân Giới Kỳ vào thần hải, lập tức bị Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 trấn áp.

Thái Cực, Hồng Quân và những người khác cũng không rảnh rỗi, mỗi người thi triển thần thông, lần lượt thu phục linh bảo trong tay.

Ai nấy đều mặt mày tươi cười, loại tiên thiên linh bảo phẩm cấp này, ai lại chê nhiều chứ!

Phải biết rằng, ở hậu thế các Thánh nhân, cũng chỉ có Tam Thanh sở hữu Tiên Thiên chí bảo.

Nữ Oa vì chuyện vá trời, tạm thời có được quyền sử dụng Càn Khôn Đỉnh.

Còn như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, không ai thương không ai yêu, Hồng Quân cũng chỉ cho hai kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Người ta Nữ Oa còn có hai kiện là Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, quả thực là nghèo rớt mồng tơi.

Ngược lại, La Hầu lén lút liếc nhìn Hoàng Thiên một cái.

Tuy mọi người đều được cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, nhưng ai mà không biết trong số đó, chỉ có Tố Sắc Vân Giới Kỳ do lá Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, uy lực lớn nhất, vừa có thể công vừa có thể phòng, quả là linh bảo tốt.

Đáng tiếc ở đây không ai dám cướp của Hoàng Thiên.

Kẻo lát nữa lại mất cả chì lẫn chài.

Nghĩ vậy, y liền đem cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Thiên Tuyền

Tinh Sa thu vào đan điền.

Thái Cực Lão Tổ một tay mân mê Thiên Thanh Xích, không khỏi cười nói với Hoàng Thiên: "Đạo hữu vận khí tốt thật, Tố Sắc Vân Giới Kỳ do lá Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, có công năng thần bí khó lường." Mọi người đều là người thông minh, không chỉ La Hầu nhìn mà thèm, y cũng có chút thèm nhỏ dãi.

Ai mà không biết linh bảo do Thanh Liên hóa thành đều không đơn giản.

Bốn hạt sen không cần nói, năm chiếc lá sen kia có thể kém được sao.

Hoàng Thiên cười ha hả: "Thái Cực đạo hữu cũng không tệ.

Thiên Thanh Xích là bạn sinh linh bảo của Thanh Thiên, ẩn chứa một tia Thiên chi đạo vận, nếu mang theo lâu dài, tu vi chắc chắn sẽ tăng nhanh." 155.

Lời vừa dứt, mọi người tại đây đồng loạt tập trung ánh mắt vào tay Thái Cực Lão Tổ.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ có tốt đến mấy cũng chỉ là ngoại vật, nhưng Thiên Thanh Xích lại có thể trợ giúp tu luyện.

Đại La chi thượng cuối cùng là cảm ngộ, nhưng thiên cơ hỗn loạn, Hồng Hoang biến động, Đại Đạo khó hiển.

Những người có thức thời dần dần hướng ánh mắt về phía Thiên Đạo.

Lúc này, Thiên Thanh Xích ẩn chứa Thiên chi đạo vận tự nhiên càng khiến người ta thèm muốn.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực xung quanh, Thái Cực Lão Tổ một tay thu Thiên Thanh Xích lại, trong ánh mắt mơ hồ xuất hiện một

tia kiêng kỵ.

Vốn là một nhóm tạm bợ, bây giờ đồ vật đã phân xong, ai còn là bạn tốt nữa.

Thời buổi này, mạnh mới là thật sự mạnh.

Thực tế, nếu không có đám người này cản đường, Hoàng Thiên một mình có thể diệt sạch Tam Thiên, đâu có để cho họ chiếm tiện nghi.

"Khụ khụ!

Hoàng Thiên đạo hữu gia đại nghiệp đại, chắc cũng không để mắt đến những bảo vật thu được, không biết có đúng không?" Thái Cực Lão Tổ đột nhiên lên tiếng.

Gã này một mặt là để trả đũa chiêu hiểm của Hoàng Thiên, mặt khác cũng vì dưới trướng có một thế lực lớn.

Tam Thiên càn quét nửa bắc bộ, lại có khu vực ven biển bắc bộ trong tay, tích lũy không kém gì Thái Cực hoàng triều, sao có thể bỏ qua được!

"Ha!

Thái Cực đạo hữu, Hoàng Thiên đạo hữu thần uy vô địch, sao lại để mắt đến chút đồ vật đó." La Hầu cũng lên tiếng.

Y vốn không có hảo cảm với Hoàng Thiên, bây giờ lại thấy gã chiếm được linh bảo tốt nhất, đâu có thể dung túng cho hắn tiếp tục lớn mạnh.

Hơn nữa, sau trận chiến ở bắc bộ, La Hầu càng cảm thấy đơn đả độc đấu không phải là sáng suốt, nhưng lại không muốn khuất phục dưới người khác, nên thành lập thế lực của riêng mình là lựa chọn tốt nhất.

Tích lũy của Tam Thiên chính là vốn liếng của y.

Bên cạnh, Dương Mi không nhịn được lên tiếng: "Hai vị đạo hữu, trận chiến này nếu không có Hoàng Thiên đạo hữu, các ngươi có thể rời khỏi bắc bộ hay không cũng là một vấn đề.

Bây giờ lại tham lam như vậy, có phải hơi quá đáng rồi không." 156.

Chương 130

Đối với y, Hoàng Thiên không khác gì ngọn hải đăng chỉ đường, liên tục mấy lần chỉ điểm bến mê, lại giúp y đột phá tu vi.

Bây giờ nhìn La Hầu và những người khác mượn thế ép người, sao có thể nhịn được!

Chỉ có Hồng Quân im lặng không nói, ra vẻ một kiêu hùng, tâm tính thâm trầm, bề ngoài hòa nhã, thực chất ẩn chứa âm mưu.

"Ầm!" Nguyệt Thần Vọng Thư không nói hai lời, lập tức phóng thích toàn thân thần lực.

Khí thế khủng bố vô tận cuốn lấy trời đất, ép bốn người Hồng Quân tại đây đến không thở nổi.

Thần Vương chi uy, khủng bố đến thế! 'Sao có thể?' Hồng Quân và những người khác trong lòng kinh hãi. 157.

Căn bản không ngờ Vọng Thư, người phụ nữ vẫn luôn đi theo sau Hoàng Thiên lại có tu vi mạnh mẽ như vậy.

Là Hỗn Độn Ma Thần tàn hồn chuyển thế, y vẫn còn giữ lại một số ký ức.

Khi khí thế của Vọng Thư phóng ra, y lập tức hiểu ra, đây tuyệt đối là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

"Ha ha!" Lúc này, Hoàng Thiên mới cười khẽ: "Thái Cực đạo hữu, La Hầu đạo hữu, xem ra hai vị bành trướng rồi, tu vi tinh tiến không ít nhỉ?

Bản tôn gần đây kiếm đạo có chút đột phá, không biết có thể luận đạo một phen không?" Lời vừa dứt, Nguyệt Thần Vọng Thư đem toàn bộ khí thế dồn lên người Thái Cực Lão Tổ và La Hầu, ép hai người

tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, khí tức toàn thân suy yếu, không dám hó hé một lời.

Đùa sao, ngay cả thuộc hạ cũng đã khủng bố như vậy, vậy thì thân là Thần chủ Hoàng Thiên, tu vi lại khủng bố đến mức nào?

"Chư vị đạo hữu!

Chúng ta đều vì chúng sinh Hồng Hoang, chớ nên vì chuyện này mà sinh hiềm khích." Thấy tình hình giương cung bạt kiếm, Hồng Quân mới lên tiếng khuyên giải.

"Ồ?" Hoàng Thiên liếc nhìn y một cái, nhàn nhạt nói: "Hồng Quân đạo hữu đúng là người tốt.

Chỉ là, bản tôn cần gì người giúp đỡ, trong Hồng Hoang này, duy ngã độc tôn." Một luồng thần uy vô thượng trấn áp trời đất bùng nổ, cuốn lấy toàn bộ bắc bộ Hồng Hoang.

Ngay cả Thần Nghịch và Luân Hồi đang bế quan dưỡng thương cũng không ngoại lệ, chịu vạ lây.

Thái Cực và La Hầu càng là nhục thân vỡ nát, xương cốt đứt đoạn.

Tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn tuy không bị thụt lùi, nhưng trong vòng một nguyên hội, đừng hòng có tiến triển.

Độc thuộc về Thần Đạo chi tổ, ba mươi sáu tầng trời cùng Tinh Không chi chủ thần uy vô thượng, bễ nghễ thiên hạ, ai dám cùng tranh phong.

Bên cạnh, Dương Mi phụ họa: "Hồng Quân đạo hữu đừng quên, rồng không ở chung với rắn.

Nếu ở thời Hỗn Độn, đám Ma Thần các ngươi đều là huyết thực dưới chân ta, chỉ có Thời Gian và Bàn Cổ mới có thể cùng ta làm bạn

hữu.” Tất cả mọi người tại đây trừ Vọng Thư và Hoàng Thiên, đều biến sắc.

Ngay cả Hồng Quân cũng không khỏi nhíu mày.

Hồng Hoang dù tàn khốc, cũng không bằng Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn, ba nghìn Ma Thần có cao thấp, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm sinh linh đều là huyết thực của Ma Thần, thực sự là một bước một tầng trời.

Thân là đệ nhị đại Chí Tôn Không Gian Ma Thần, Dương Mi có thực lực và nội tình để trấn áp.

Tiền thân của Hồng Quân, La Hầu và Thái Cực cộng lại cũng chưa chắc địch lại được Không Gian Chí Tôn.

Kẻ mạnh đã định sẵn bễ nghễ thiên hạ, kẻ yếu chỉ đáng làm con kiến.

“Khụ khụ!” Hồng Quân có chút ngượng ngùng nói: “Không biết Hoàng Thiên đạo hữu, Dương Mi đạo hữu có chỉ giáo gì?” Y vốn chỉ định tọa sơn quan hổ đấu, nhưng không ngờ thái độ của Hoàng Thiên lại cứng rắn như vậy, phảng phất như không để bất kỳ ai ở Hồng Hoang vào mắt, khiến y có cảm giác trộm gà không được còn mất nắm thóc.

Hoàng Thiên nhàn nhạt nói: “Nếu đã như vậy, bản tôn nói hai câu.

Tam Thiên đối với Hồng Hoang thực sự là đại họa.

Chúng ta cùng nhau thảo phạt, bảo khố nên do mọi người chia đều.” “Xem bộ dạng của Thái Cực đạo hữu và La Hầu đạo hữu, rõ ràng là rất hứng thú với tích lũy của Tam Thiên.

Thôi được, bản tôn sẽ nhường toàn bộ bảo khố cho các ngươi.” Nghe vậy, không chỉ Thái Cực và La Hầu chấn kinh, ngay cả Dương

Mi cũng vậy.

Chẳng lẽ lúc nãy làm vậy chỉ để ra oai thôi sao.

Lúc này, Nguyệt Thần Vọng Thư đột nhiên lên tiếng: "Nếu Thần chủ đại nhân đã từ bỏ tích lũy của Tam Thiên, vậy bản điện cũng từ bỏ bảo khố của Tam Thiên.

Chỉ là, những sinh linh của Tinh Thần Điện, bỏ tối theo sáng, thực sự là trên hợp thiên ý, dưới thuận dân tâm." "Bản điện thân là Thái Âm Nữ Thần, Tinh Thần chi mẫu, lẽ ra nên che chở cho những hậu thiên tinh thần thể này.

Đúng lúc tinh không hỗn loạn, những sinh linh này ta sẽ miễn cưỡng mang lên tinh không, điều lý nhật nguyệt." Những lời này cũng chính là những gì Hoàng Thiên truyền âm.

Thần Điện nội tình sâu dày, căn bản không để những tích lũy của Tam Thiên vào mắt.

Nhưng đông đảo hậu thiên tinh thần thể tuyệt đối không thể bỏ qua, đó đều là căn cơ của nhánh Thần Đạo Tinh Thần.

Sau này, dưới sự dẫn dắt của Nguyệt Thần Vọng Thư, hấp thu tinh thần chi lực, tu vi chắc chắn sẽ đại tiến, trở thành tinh thần quân tung hoành thiên địa.

"Vọng Thư đạo hữu nói rất phải.

Chúng ta đánh giết Tam Thiên, là vì chúng sinh Hồng Hoang có một trời đất trong sạch.

Lần này những sinh linh này bỏ tối theo sáng, lẽ ra nên dẫn dắt họ vào con đường đúng đắn.

Đạo hữu thân là Thái Âm Nữ Thần, Tinh Thần chi mẫu, là người thích hợp nhất." Hồng Quân tại chỗ tỏ thái độ.

“Như vậy cũng được.” Thái Cực gật đầu.

“Thiện!” Dương Mi cũng không có ý kiến.

Ngược lại, La Hầu có chút sắc mặt không vui.

Tuy không để mắt đến những hậu thiên tinh thần thể này, nhưng cảm giác cứ như bị người ta tính kế, sao có thể vui vẻ được.

Chương 131

Y không khỏi lên tiếng hỏi: "Vọng Thư đạo hữu có thể nhân cơ hội này chiếm cứ khu vực ven biển bắc bộ, tiến tới thôn tính bắc bộ không?" 158.

Lời vừa dứt, mọi người tại đây đồng loạt hướng ánh mắt về phía Vọng Thư. 159.

Nói là quan sát Vọng Thư, chi bằng nói là đang thăm dò ý của Hoàng Thiên.

"Ta là Nguyệt Thần của Thần Điện, chủ quản Nguyệt Thần Cung ba trăm vạn Đại La thần, một ức hai mươi triệu Thái Ất thần.

Chỉ cần một tiếng ra lệnh, thiên hạ nơi nào cũng có thể đến được." Vọng Thư ngạo nghễ nói.

Tuy lời nói có chút cuồng vọng, nhưng Thái Cực, La Hầu và Hồng Quân lại thở phào nhẹ nhõm.

Cũng đúng, với thực lực của người ta, chút đồ vật ở khu vực ven biển bắc bộ đâu có để vào mắt.

Thực tế, họ căn bản không biết tác dụng của những hậu thiên này.

Chỉ cần Nguyệt Thần Vọng Thư đưa họ vào tinh không, được tinh thần bản nguyên tẩy luyện thêm, tiềm lực sẽ không kém gì Bách tộc Hồng Hoang.

Đợi Hồng Hoang viên mãn, Thiên Đạo xuất hiện, chúng tinh rơi xuống, nhật nguyệt giao thế, đó cũng là một công đức lớn.

"Nếu đã như vậy, cứ theo lời Vọng Thư đạo hữu.

Những sinh linh này giao cho đạo hữu.

Lần này chúng ta cùng làm chứng nhân được không?" Hồng Quân hỏi.

"Thiện!" Hoàng Thiên, Thái Cực, Dương Mi gật đầu.

Chỉ có La Hầu vừa bị chèn ép là có chút không cam tâm.

Sau đó, Vọng Thư vung tay, đem tất cả sinh linh của Tinh Thần Điện, phàm là những kẻ tay dính ít máu tanh, đều thu vào Hồn Thiên Sách.

Sau khi được Hoàng Thiên đồng ý, nàng dẫn theo một nhóm hậu thiên tinh thần thể và chúng thần linh của Nguyệt Thần Cung bay về tinh không. … Lúc này, Hồng Hoang đại địa cũng không yên bình.

Trong hàng nghìn năm Hoàng Thiên và những người khác kịch chiến với hung thú và Tam Thiên, có vô số sinh linh chết dưới dư ba của đại chiến.

Ngay cả nhiều chủng tộc mạnh mẽ cũng âm thầm kêu khổ.

Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc và Thập đại chủng tộc khác đều co đầu rụt cổ, không dám động đậy, sợ bị Hoàng Thiên và những người khác phát hiện.

Nhưng sau hàng trăm năm, biết được mục tiêu của Hoàng Thiên không phải là họ mà là hung thú, dần dần trở nên phóng túng.

Có hung thú uy hiếp, các thế lực không dám khuếch trương rầm rộ.

Bây giờ hung thú bị người ta áp chế, quả thực là buông lỏng tay chân.

Chỉ trong nghìn năm, cả Hồng Hoang một vùng máu chảy thành sông, vô số sinh linh trở thành oan hồn dưới lưỡi đao của Bách tộc.

Chiến tranh không ngừng, trừ trung bộ và bắc bộ ra, khắp nơi hỗn

loạn không ngừng.

“Ai!

Cũng không biết Hoàng Thiên Thần chủ, Hồng Quân Lão Tổ, La Hầu Lão Tổ, Thái Cực Lão Tổ rốt cuộc ra sao rồi?

Hồng Hoang bây giờ còn đẫm máu hơn cả thời hung thú.” 160.

Vô số người nhìn đại địa bị sát lục bao trùm, không khỏi thở dài.

Tại sào huyệt Long tộc ở Đông Hải, đám rồng do Long Vương cầm đầu lại an phận thủ thường, ngoài việc quan tâm đến nhóm người Hoàng Thiên, họ đều bế quan tu luyện.

Thực tế, trong bóng tối họ cũng không rảnh rỗi.

Hải dương không chỉ có Long tộc, còn có vô tận hải tộc.

Những năm gần đây, Long tộc dưới sự dẫn dắt của Đại La Kim Tiên, không ngừng công phạt các chủng tộc khác trong tứ hải. 161.

Sát lục không ngừng, Cự Sa, Tước Hà, Mãng Giải, Huyền Quy và các hải tộc khác đều tự chiến đấu, chống cự lại sự tấn công của Long tộc.

So với đại địa, tứ hải rõ ràng yên bình hơn.

Ít nhất, trong top một trăm chủng tộc của Hồng Hoang, chín phần mười đều ở trên đại địa, trong biển hoàn toàn không có thế lực nào có thể sánh ngang với Long tộc.

Điều này đã tạo tiền đề cho đại chiến Tam tộc sau này.

Tuy có Tây phương Bạch Hổ, Nam phương Chu Tước, Bắc phương Huyền Vũ, Đông phương Thanh Long, Trung bộ Kỳ Lân.

Nhưng Bạch Hổ người ít đất cằn, Tây phương lại là địa bàn của La Hầu, chưa vào Long Phượng lượng kiếp đã không xong rồi.

Bắc phương Huyền Vũ cùng lắm cũng chỉ là con lão Huyền Quy kia, Quy tộc thậm chí còn ở chung với Long tộc, dưới trướng Long Vương có Quy Thần Tướng.

Cho nên, trong Long Phượng lượng kiếp, Long tộc cầm đầu, Phượng tộc cộng thêm Kỳ Lân tộc mới miễn cưỡng đối phó được.

Nhưng những chuyện này không liên quan đến Hoàng Thiên và những người khác.

Họ đang bận thu gom tài nguyên của mình.

Tam Thiên chinh chiến nhiều năm, những thiên tài địa bảo kiếm được đều làm lợi cho Thái Cực, La Hầu và những người khác.

Có những thứ này, thế lực của Thái Cực hoàng triều lại có thể khuếch trương không ít.

Còn La Hầu cũng nên thành lập thế lực của mình rồi.

Chỉ có Hồng Quân và Dương Mi là tùy tiện thu gom một chút.

Chương 132

Thực tế, ngoài tiên thiên linh căn, tiên thiên linh bảo, những thứ còn lại, họ thực sự không để vào mắt.

Còn Hoàng Thiên thì càng tỏ vẻ khinh thường.

Trong bảo khố của Thần Điện, tiên thiên linh bảo có đến hàng trăm kiện, tiên thiên linh căn cũng có mấy chục cây.

Chút bảo vật của Tam Thiên, quả thực là rác rưởi, cũng chỉ có đám nghèo kiết xác như Thái Cực và La Hầu mới để ý.

Bên kia, Nguyệt Thần Vọng Thư dẫn ba trăm vạn Đại La thần, một ức hai mươi triệu Thái Ất thần của Nguyệt Thần Cung, cùng một đám hậu thiên tinh thần thể, thông qua con đường do Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mở ra, trực tiếp trở về tinh không, thuận lợi tiếp nhận vị trí của Phá Quân để chủ trì các công việc trong tinh không.

Trong Thiên Đình, mọi việc đều do Phá Quân quản lý.

Ngoài Thiên Đình, mọi việc đều do Vọng Thư xử lý.

Mọi thứ đều có vẻ ngăn nắp, trật tự.

Chuyện ở Bắc Bộ vừa kết thúc, đúng lúc Hoàng Thiên chuẩn bị quay về Thần Điện thì chỉ thấy Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực ba người đằng đằng sát khí chạy tới, Dương Mi ở bên cạnh thì lại chẳng có phản ứng gì.

Hắn không khỏi mở miệng hỏi một câu: "Chư vị đạo hữu, đây là có ý gì?" Hồng Quân lập tức giải thích: "Đạo hữu có lẽ không biết, khi chúng ta đang thu gom thế lực của ba ngàn ma thần còn sót lại, đột nhiên thiên cơ hiển thị điềm báo, bấm tay tính toán một phen, lại phát hiện trong Hồng Hoang sát khí lan tràn, một luồng oán khí của sinh

linh xông thẳng lên trời.” “Ồ?” Hoàng Thiên nghe xong, mặt không đổi sắc.

Hồng Quân ba người thân là người tham gia vào lượng kiếp lần này, tự nhiên có sứ mệnh mà Thiên Đạo giao phó.

Còn hắn thì có vốn liếng để ngồi xem mây gió cuộn trào.

“Vốn dĩ cũng chẳng có chuyện gì, kẻ mạnh thì càng mạnh, kẻ yếu thì chờ chết, đó là thiên lý.

Chỉ là nguyên nhân của cuộc chém giết này lại là do chúng ta đã trấn áp hung thú, tiêu diệt ba ngàn ma thần, khiến cho tất cả các thế lực sinh linh được một phen nghỉ ngơi, không ngừng tăng cường thực lực,” La Hầu nói.

“La Hầu đạo hữu nói rất phải.

Ý định ban đầu của chúng ta là tìm một con đường sống cho sinh linh Hồng Hoang, nhưng hiện tại việc chém giết còn thảm khốc hơn xưa, những chủng tộc nhỏ yếu bị tàn sát nhiều không kể xiết, quả thực là máu nhuộm đại địa, tiếng kêu than dậy khắp nơi,” Thái Cực lão tổ thở dài một hơi, cũng mở miệng nói.

Nghe đến đây, Hoàng Thiên đã hoàn toàn hiểu ra.

Tình cảm là trước đó các chủng tộc trong Hồng Hoang không đồng ý xuất binh là hoàn toàn vì thấy đám hung thú trước mặt lại yếu ớt như vậy.

Bây giờ Thần Nghịch và các hung thú khác bị trọng thương, co cụm ở Bắc Bộ, không đủ sức uy hiếp chúng sinh, thế là một số chủng tộc nảy sinh dị tâm, âm mưu khuếch trương phạm vi thế lực, thống nhất Hồng Hoang.

Thế nên, hiện tại cả Hồng Hoang chìm trong một biển chém giết, sinh linh lầm than, dân không có kế sinh nhai.

Không chỉ các chủng tộc nhỏ yếu bị diệt, ngay cả một số thế lực vốn trung lập cũng gặp phải độc thủ.

Cứ như vậy, Thiên Đạo mất trật tự, tất cả nghiệp lực cuối cùng đều đổ lên đầu đám người Hồng Quân, vì họ chính là kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này.

Còn về phần Hoàng Thiên vì sao không có cảm giác gì, thứ nhất, Trung Bộ hoàn toàn bị Thần Điện khống chế, lại che chở cho lượng lớn sinh linh, công đức vô lượng.

Thứ hai, người chủ đạo hành động lần này không phải hắn.

Thứ ba, Thiên Đạo cũng không thể dùng thủ đoạn như vậy để gán nghiệp lực lên người hắn được.

Hồng Quân mặt đầy lo lắng thỉnh cầu: "Đạo hữu, sinh linh Hồng Hoang cứ tự tàn sát lẫn nhau như vậy, cuối cùng chỉ có hung thú được lợi.

Đến lúc đó, bất kể là hung thú hay sinh linh đều sẽ bị thế giới Hồng Hoang ruồng bỏ." 'Thiên Đạo hảo luân hồi, trời xanh tha cho ai!' Lúc này, trong lòng Hoàng Thiên đột nhiên hiện lên một câu nói.

Nếu hung thú tùy ý giết chóc, phá hoại vô hạn là căn nguyên khiến Thiên Đạo chán ghét, vậy thì những gì sinh linh Hồng Hoang đang làm bây giờ có khác gì hung thú?

Vì để bản thân lớn mạnh, không ngừng giết chóc sinh linh vô tội, cướp đoạt tài nguyên, bành trướng khí vận, thử hỏi làm sao có thể không bị Thiên Đạo ruồng bỏ?

Có lẽ đây chính là căn nguyên của việc lượng kiếp hết lần này đến lần khác thanh tẩy thế giới.

Cứ hết lần này đến lần khác thanh tẩy, nhân vật chính của Hồng Hoang từ sinh linh Tiên Thiên biến thành sinh linh Hậu Thiên, cuối

cùng rơi vào tay Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra.

"Chư vị đạo hữu đến tìm bản tôn, chắc hẳn đã có kế hoạch gì rồi, không bằng nói ra, mọi người cùng bàn bạc một chút?" Hoàng Thiên nhìn mọi người, thản nhiên nói.

Hắn không tin đám người Hồng Quân không chuẩn bị gì.

Hồng Quân không có, thì Thái Cực và La Hầu cũng nên có biện pháp gì đó.

"Khụ khụ!

Bần tọa chỉ đến xem thôi, không có ý định nhúng tay," Dương Mi mở miệng từ chối khéo.

Trước đó diệt ba ngàn ma thần, áp chế hung thú, hắn đã nhận được một ít khí vận, đột phá Hỗn Nguyên không thành vấn đề.

Vì vậy bây giờ điều quan trọng nhất là bế quan, khôi phục tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mới có sức tự vệ.

Hồng Quân ba người nhìn nhau một cái, lập tức mở miệng nói: "Không có quy củ không thành khuôn khổ.

Hồng Hoang các cường tộc san sát, nhược tộc khổ không nói nên lời.

Chúng ta cảm thấy muốn bình ổn tranh đấu, trước hết phải kiềm chế các cường tộc." Nghe vậy, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một tia hứng thú, quy củ ư?

Hay là trật tự?

Đây đúng là phong cách chiêu mộ đồng minh của Hồng Quân.

Chỉ là, trật tự này thật sự có thể duy trì được sao?

"Chư vị đạo hữu đừng quên, trong vạn tộc Hồng Hoang, một trăm

cường tộc đứng đầu đều có tu sĩ Đại La hậu kỳ, tộc trưởng của mười đại tộc đứng đầu đều là Đại La Kim Tiên viên mãn, làm sao có thể khiến họ cam tâm thần phục?" Lời vừa dứt, chỉ thấy ba người Hồng Quân đồng loạt tập trung ánh mắt vào người Hoàng Thiên, ý tứ đã quá rõ ràng.

Ngươi là đại cường giả ở đây, đừng nói trấn áp vạn tộc, trấn áp cả Hồng Hoang cũng không ngoại lệ.

"Ha ha!" Hiểu rõ ý của mọi người, Hoàng Thiên lập tức cười lạnh nói: "Chư vị đạo hữu mưu tính hay lắm.

Phải biết rằng trên người bản tôn không có bất kỳ nhân quả nghiệp lực nào, lại có Trung Bộ trong tay, cớ gì phải dính vào vũng nước đục này?" "...." Hồng Quân bị một câu nói làm cho nghẹn họng không biết nói gì.

Ngược lại La Hầu thì thẳng thắn không kiêng dè, lớn tiếng hỏi: "Hoàng Thiên đạo hữu muốn gì?" "Đúng vậy!

Chỉ cần là điều chúng ta có thể đáp ứng, đều sẽ đồng ý!" Thái Cực cũng hùa theo.

Chương 133

Hoàng Thiên lúc này mới mở miệng: "Lấy danh nghĩa của ta, hiệu lệnh Hồng Hoang, tin rằng bất kể các cường tộc hay nhược tộc đều không dám vi phạm.

Chư vị hãy mời tất cả các chủng tộc đến dưới Thiên Trụ để lập minh ước.

Nếu có kẻ vi phạm, Đại Đạo cùng trừng phạt!" "Cái gì?" Sắc mặt Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực hơi biến đổi.

Bọn họ nào không biết người hưởng lợi lớn nhất từ kế hoạch này không ai khác chính là Hoàng Thiên.

Dù sao Thần Điện cũng là một thế lực, nếu làm như vậy, há chẳng phải càng mạnh hơn sao?

La Hầu lập tức lên tiếng: "Đạo hữu có phần hơi tham lam rồi.

Chúng ta đứng ra mời vạn tộc lập minh ước, nhưng danh tiếng lại hoàn toàn thuộc về đạo hữu, như vậy chẳng phải chúng ta thành kẻ làm công không công sao?" "Ha ha!" Hoàng Thiên khinh thường nói: "Chư vị cho rằng không có các ngươi, bản tôn không làm được việc này sao?

Ta chỉ cần xuất ra ngàn vạn Đại La Thần của Thần Điện, trong Hồng Hoang còn có ai dám địch lại?

Nếu có kẻ không phục, giết hết để răn đe." "Bản tôn sở dĩ để chư vị đi mời, hoàn toàn là vì nghĩa hợp tác.

Phải biết rằng trên người các vị đang gánh vô số nghiệp lực, Hồng Hoang chém giết không ngừng, nhân quả ngày càng sâu nặng, chẳng lẽ chư vị muốn tiếp tục chờ đợi sao?" Đây là một dương mưu, nhưng

lại là điều mà đám người Hồng Quân không thể từ chối.

Bởi vì so với danh tiếng, thứ họ cần giải quyết nhất hiện tại chính là nghiệp lực trên người.

"Vì sinh linh Hồng Hoang, lão đạo nguyện ý đáp ứng đạo hữu.

Chỉ là không biết tiếp theo đạo hữu có mưu tính gì?" Hồng Quân là người đầu tiên lên tiếng.

Nhìn Hồng Quân là người đầu tiên trả lời, rồi lại nhìn Thái Cực và La Hầu đang do dự bên cạnh, Hoàng Thiên thầm nghĩ: Vị trí Đạo Tổ của Hồng Hoang, hôm nay đã được định sẵn.

Có xả mới có đắc.

La Hầu tuy sát phạt quyết đoán, nhưng bản tính tham lam.

Thái Cực làm người cẩn thận, nhưng phách lực không đủ.

Vì vậy, trong số các sinh linh Tiên Thiên, Hồng Quân là người xuất sắc nhất, đương nhiên sẽ trở thành người chiến thắng.

"Thiên diễn bốn chín, chỉ chừa lại một con đường sống.

Bản tôn lấy lệnh của Thần, định ra luật lệ cho Hồng Hoang.

Vạn tộc phải lấy Thần lệnh làm đầu, tranh đấu phải có trật tự, công phạt đều dựa vào tự giác.

Kẻ nào tùy ý tàn sát người vô tội, giết không tha!" Hoàng Thiên thản nhiên nói.

Chỉ thấy Hồng Quân nghe xong, lập tức nhíu mày: "Đạo hữu có phần hơi vô tình.

Tiên Thiên có mạnh yếu, kẻ mạnh tranh đấu với kẻ yếu, kẻ yếu tất sẽ bị áp bức tàn sát.

Cứ như vậy, sát lục ở Hồng Hoang không giảm, chuyến này của

chúng ta có ý nghĩa gì?" Hắn muốn triệt để tiêu trừ tranh đấu, chứ không phải giảm bớt tranh đấu, bởi vì bất kể chém giết thế nào, nghiệp lực cuối cùng cũng sẽ cộng dồn lên người bọn Hồng Quân.

"Hồng Quân đạo hữu có phần quá tham lam rồi.

Chém giết tranh đấu là điều khó tránh khỏi.

Hoàng Thiên đạo hữu đã giới hạn tranh đấu ở tầng lớp cao, sinh linh tầng dưới có thể giữ lại mạng sống, tiếp tục tu luyện, để chờ ngày báo thù.

Như vậy có thể nói là vừa phải," Dương Mi ở bên cạnh lập tức phản bác.

"Đúng vậy, sát lục không thể ngăn chặn, nhưng có thể ngăn chặn việc tàn sát bừa bãi!" La Hầu gật đầu.

So với Hồng Quân, La Hầu không hề bài xích sát lục.

Tuy phần lớn việc chém giết ở Hồng Hoang sẽ ghi vào sổ của hắn, nghiệp lực gia thân, nhưng một Hỗn Độn Sát Lục Ma Thần chí tôn đường đường sao có thể bị chút nghiệp lực cỏn con làm phiền.

"Bần tọa cũng tán thành đề nghị của Hoàng Thiên đạo hữu.

Chỉ là tiếp theo có cần trấn áp một bộ phận người trước không, nếu không mưu tính lần này của chúng ta đều sẽ thành công cốc," Thái Cực cũng mở miệng nói.

Năm người có mặt, bốn người trong đó bao gồm cả Hoàng Thiên đều đã đồng ý kế hoạch này, Hồng Quân dù không cam lòng cũng chỉ có thể nén xuống sự khó chịu, gật đầu đồng ý.

"Việc mời các tộc trưởng xin giao cho chư vị đạo hữu.

Long, Phượng, Kỳ Lân, Bạch Hổ, Huyền Quy các tộc đi trước, hạ gục được họ là hạ gục được tuyệt đại đa số chủng tộc Hồng Hoang.

Bản tôn sẽ về Thần Điện chủ trì việc này, các thế lực tiểu tộc ở các nơi sẽ do Thần Điện phái người đi mời," Hoàng Thiên lập tức sắp xếp.

"Như vậy rất tốt. 162.

Dưới Thiên Trụ, ý chí Bàn Cổ nồng đậm, có nơi này làm chứng, chắc chắn vạn tộc Hồng Hoang không ai dám vi nghịch!" Thái Cực gật đầu đáp.

"Không sai!

Một đám sâu kiến cỏn con, nếu có kẻ không tuân theo, phụng uy Bàn Cổ diệt nó!" La Hầu cũng mặt đầy sát khí đáp lại.

"Thiện!" Hồng Quân và Dương Mi bên cạnh cũng hùa theo.

Năm người hẹn nhau ở ven biển Bắc Bộ, định ra kế hoạch cho Hồng Hoang trước khi lượng kiếp kết thúc, vì trận quyết đấu với hung thú sau này mà tranh thủ được đại đa số lực lượng hữu sinh.

La Hầu đạo hữu chủ quản Tây Phương, Thái Cực đạo hữu chủ quản Đông Phương, Hồng Quân chủ quản Nam Phương, Dương Mi tuần thú Tứ Hải, Hoàng Thiên tọa trấn Bất Chu, ai lo việc nấy.

Trong vòng mấy vạn năm ngắn ngủi, bốn người La Hầu đã lần lượt thông báo cho trăm đại cường tộc của Hồng Hoang, tin tức cũng dần dần lan truyền ra ngoài.

Đặc biệt là Dương Mi, giỏi về không gian pháp tắc, là người nhanh nhất trong bốn người.

Chưa đến một vạn năm đã thông báo xong toàn bộ các thế lực và chủng tộc trong phạm vi Đông Hải, Nam Hải, sau đó cũng bắt đầu triệu tập từng người một ở Bắc Hải và Tây Hải.

"Này!

Chương 134

Mấy huynh đệ nghe gì chưa?

Hồng Quân lão tổ, La Hầu lão tổ và những người khác đang mời các tộc đến Bất Chu Sơn, tham gia buổi tụ hội do Thần Điện tổ chức." "Tụ hội?

Chẳng lẽ Thần Điện muốn thống nhất Hồng Hoang sao?

Trước đó Hồng Quân lão tổ, Thái Cực lão tổ, La Hầu lão tổ đã đánh cho hung thú tàn phế, tiện tay dẹp luôn cả ba ngàn ma thần.

Bây giờ vạn tộc hoành hành, lại không nhìn được nữa rồi!" "Ta thấy chắc không phải đâu.

Dưới trướng Thần chủ chỉ riêng Nguyệt Thần và Sơn Thần đã đủ để trấn áp Hồng Hoang rồi, huống chi còn có Tam Thần Quân hung danh lừng lẫy.

Nếu muốn thống nhất Hồng Hoang thì đã làm từ lâu rồi, cần gì phải phiền phức như vậy." Hành vi của đám người Hồng Quân khiến chúng sinh Hồng Hoang nghị luận sôi nổi, ai nấy đều có chút không hiểu, rốt cuộc là muốn làm gì.

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên cũng đã trở về Thần Điện, triệu tập một đám thuộc hạ, bắt đầu sắp xếp chuyện tụ hội vạn tộc.

"Khải bẩm Thần chủ!

Sơn Thần Cung đã thông báo cho các Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá, Thủy Thần ở các nơi. 163.

Tất cả các thế lực tiểu chủng tộc xung quanh đều đã nhận được tin, nhao nhao bày tỏ sẽ đến tham gia tụ hội!" Sơn Thần Liễu Mi lập tức mở miệng nói.

“Tốt!” Hoàng Thiên gật đầu, rồi hỏi: “Bốn đại thần đường bên kia thế nào rồi?

Mọi vật dụng đã chuẩn bị xong chưa?” “Khải bẩm Thần chủ!

Bốn đại thần đường đều đã chuẩn bị xong.

Bàn ghế chén đĩa cho các tộc trưởng vạn tộc ngồi đều là Hậu Thiên thượng phẩm linh bảo.

Ngoài ra linh quả, linh tửu cũng đã dự trữ trước một lô,” Huyền Thiên báo cáo.

Thần Điện là chủ nhà, lại là người chủ trì, đương nhiên phải thể hiện uy nghiêm của Thần Đạo.

Hoàng hoàng đại đạo, duy ta thượng thừa, cho nên bất kể ăn uống đi lại đều chuẩn bị theo tiêu chuẩn tốt nhất.

Lúc này, Hoàng Thiên phân phó: “Sơn Thần Quân dẫn theo ngàn vạn Thái Ất Thần, trăm vạn Đại La Thần đi đến bốn phương Đông Tây Nam Bắc, trong phạm vi ức vạn dặm để tiếp dẫn vạn tộc. 164.

Hộ pháp thần thú nhất tộc trấn thủ ở bốn cửa thần Đông Tây Nam Bắc, phàm có kẻ bất kính, có thể giết không cần hỏi!” “Tam Thần Quân ngoại trừ Thiên Thần Quân ra, tất cả đều xuất hành.

Nhân Thần Quân phụ trách hai bên Đông Tây, Địa Thần Quân phụ trách Nam Bộ và Tứ Hải.

Phải đảm bảo trước khi hội nghị bắt đầu, uy thế của Thần Đạo hùng cứ Hồng Hoang.

Bản tôn muốn cả Hồng Hoang đều biết, trong Hồng Hoang này, duy ta độc tôn!” “Tuân lệnh!” Thần Vương Huyền Thiên, Sơn Thần Liễu Mi, thủ lĩnh thần thú Tỳ Hưu đồng loạt đáp, rồi lui xuống sắp xếp công việc của mình.

Nhìn bóng lưng của Huyền Thiên và những người khác rời đi, trong mắt Hoàng Thiên lóe lên từng đạo thần quang.

Bao gồm cả Sơn Thần Cung, Thần Điện lần này đã xuất động ngàn vạn Đại La Thần, ức vạn Thái Ất Thần.

Thực lực cường đại như vậy đủ để chấn nhiếp Tứ Hải Bát Hoang, để lúc chế định quy tắc trò chơi tiếp theo không bị cản trở.

Thiên Đạo chưa xuất, có ai có thể ngăn cản hành động của Thần Điện trong lượng kiếp hung thú thậm chí là lượng kiếp Long Phượng?

Thay trời hành đạo, Thần Đạo nguy nga!

Một khi thành công tạo ra hình tượng một vị thần công chính, cân bằng trong lòng sinh linh Hồng Hoang, chắc chắn sẽ khiến Thần Đạo hưng thịnh trên đất, trấn áp trên trời, duy ngô độc tôn!

Ở một nơi khác, đám người Hồng Quân, La Hầu cũng gần như thông báo xong.

Ngay cả người bạn nhỏ của Hoàng Thiên là Dương Mi cũng chỉ còn lại mục tiêu cuối cùng, đó là chủng tộc mạnh nhất Tứ Hải – Long tộc.

Không một ngoại lệ, họ đều cảm nhận được khí vận của bản thân đang tăng lên với tốc độ đều đặn, đặc biệt là Dương Mi, bất tri bất giác đã đột phá đến Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Cảm giác như ý niệm của vạn tộc gia trì lên thân mình, khiến cho việc đột phá trở nên thuận buồm xuôi gió, tu vi không có một chút dao động nào, trông như đã đột phá từ nhiều năm trước.

Sau khi đột phá đến Hỗn Nguyên Kim Tiên, Dương Mi không hề phát hiện tu vi có giới hạn, ngược lại tiến bộ ngày càng nhanh.

“Chẳng lẽ đây là thiên mệnh sở quy mà Hoàng Thiên đạo hữu đã nói?

Xem ra khí vận quả thật thần diệu, còn khiến người ta mê đắm hơn cả thiên tài địa bảo.

Chẳng trách vô số người vì nó mà điên cuồng!” Dương Mi thầm nghĩ trong lòng.

Sự thay đổi này càng khiến hắn kiên định hơn với mục tiêu đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong lượng kiếp này.

Chỉ cần khí vận đủ, tu vi sẽ tăng vọt.

Cứ như vậy, hắn càng ra sức hoàn thành nhiệm vụ thông báo cho các tộc trưởng, bởi vì chỉ cần làm tốt việc này, sự kính sợ, cảm kích trong lòng sinh linh Hồng Hoang sẽ hóa thành khí vận, gia trì lên bản thân.

Ai lại chê tu vi đột phá quá nhanh chứ?

Trong Long Cung tọa lạc ở nơi sâu thẳm của Đông Hải, dưới Long Vương, Chúc Long, Thương Long và các cao tầng Long tộc khác đứng đối diện hai bên, trật tự nghiêm ngặt.

Long Vương thản nhiên nói: “Gần đây Tứ Hải động đãng, đại địa khá là náo nhiệt. 165.

Hồng Quân lão tổ, Thái Cực lão tổ, La Hầu lão tổ lần lượt thông báo cho các đại chủng tộc, mời mọi người tham gia đại hội Bất Chu vào vạn năm sau, các ngươi có cách nhìn gì?” “Long tộc chúng ta thân là đứng đầu vạn tộc Hồng Hoang, vì sao không có ai đến mời?

Thật là vô lý,” Chúc Long tức giận nói.

“Tam đệ nói sai rồi!

Không phải không có người thông báo, mà là Long tộc chúng ta

đứng đầu vạn tộc, nên được coi trọng, vì vậy mới được xếp cuối cùng," Thương Long lắc đầu, mở miệng nói.

Chương 135

“Từ hai vạn năm trước, đám người Hồng Quân đã thông cáo khắp Hồng Hoang.

Là một trong những Tiên Thiên đỉnh cấp ma thần hiếm có của trời đất, Dương Mi lão tổ cũng đã đến Tứ Hải, lần lượt thông báo cho các đại chủng tộc trong Tứ Hải.” “Theo báo cáo của tướng lĩnh tiền tuyến, hiện tại Dương Mi lão tổ đã từ tộc Huyền Quy ở Bắc Hải quay về, mục tiêu chính là Long Cung Đông Hải của chúng ta.” Nghe vậy, trên mặt các thành viên Long tộc có mặt đều lộ ra một tia vui mừng.

Được coi trọng như vậy đúng ý của họ.

Long tộc thích hư vinh, ham trân bảo, đó là điều nổi tiếng khắp Hồng Hoang.

Chỉ có Long Vương âm thầm trầm tư, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, ý vị thâm trường nói: “Ngày xưa, Thần chủ Hoàng Thiên, Hồng Quân lão tổ và những người khác đến Bắc Bộ, trấn áp hung thú, diệt sát ba ngàn ma thần, vạn tộc chúng ta chỉ đứng nhìn.

Lần này mời mọc, e là kẻ đến không thiện!” “Không thể nào!” Chúc Long buột miệng: “Đại ca!

Thực lực vạn tộc chúng ta ngang với hung thú, chẳng lẽ đám người Hồng Quân lão tổ lại ra tay với chúng ta, thống ngự đại địa Hồng Hoang, rồi mới đi diệt sát hung thú sao?” Ngay cả Thương Long cũng có chút không tin: “Tu vi của đám người Hồng Quân tuy thông thiên, nhưng vạn tộc chúng ta cũng không phải dạng vừa.

Muốn trấn áp toàn bộ, chẳng phải là chuyện viển vông sao?” Chẳng ai tin vào lúc này, lại có người dám làm chuyện đại nghịch bất đạo là đi chinh phục vạn tộc Hồng Hoang.

Đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

"Chưa chắc đã không thể!" Long Vương nhíu mày, thản nhiên nói: "Nếu Hồng Quân lão tổ, Thái Cực lão tổ, Dương Mi lão tổ, La Hầu đạo nhân đều đứng ra, vậy chứng tỏ trong đó chắc chắn có một người chủ đạo.

Nếu không, ai có thể khiến những đỉnh cấp thần ma này cam tâm tình nguyện bị sai khiến!" Thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi.

Long tộc cũng vậy, trong mấy vạn năm, một nửa các chủng tộc trong Tứ Hải đã bị chinh phục hoặc diệt tộc.

Nếu có người muốn thống nhất Hồng Hoang, vậy vạn tộc sẽ là lựa chọn hàng đầu.

Cứ như vậy, hành động của đám người Hồng Quân lão tổ hoàn toàn có thể giải thích được.

"Đại ca lo xa rồi.

Vừa nãy, ta nhận được điện báo khẩn từ Tây Hải, mười vạn Đại La Kim Tiên, trăm vạn Thái Ất Kim Tiên bay qua bầu trời.

Ba hải vực còn lại cũng vậy, xem ra là Địa Thần Quân của Thần Điện," Thương Long nói.

"Cái gì?" Mọi người sắc mặt đại biến.

Mười vạn Đại La, trăm vạn Thái Ất Kim Tiên, Tứ Hải đều có, vậy cộng lại chẳng phải là trăm vạn Đại La Kim Tiên sao?

Thần Điện làm sao có thể mạnh đến thế?

Tin tức bất ngờ như một cơn bão quét qua các cao tầng Long tộc.

Trong chốc lát, mọi người đều rơi vào im lặng, suy nghĩ xem đây là thị uy hay là muốn động thủ.

Một lúc sau, Long Vương phân phó: "Người đâu, sắp xếp tiệc rượu, linh quả thần thủy chuẩn bị đầy đủ.

Bất kể có chuyện gì xảy ra, Dương Mi đại thần đến nhà, Long tộc chúng ta là chủ nhà, tuyệt đối không thể mất mặt." "Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp.

Nghe lời của Long Vương, các cao tầng Long tộc có mặt đều thả lỏng một chút, bắt đầu bàn tán về đủ loại chuyện xảy ra trong Tứ Hải.

"Đại ca!

Chúng ta tuy đã dọn dẹp gần một nửa chủng tộc trong Tứ Hải, nhưng như vậy cũng khiến lực lượng của tộc ta bị phân tán để trấn áp các hải vực.

Cùng với sát khí lượng kiếp ngày càng nồng đậm, các hải vực đều có chút động đãng bất an," Thương Long đột nhiên nói.

"Đúng vậy!

Tộc trưởng, Đông Hải thì còn đỡ, có long châu của ngài trấn áp, xung quanh một mảnh yên bình.

Bắc Hải có Huyền Quy lão tổ ở đó, cũng không sao.

Nhưng Nam Hải và Tây Hải đều là bão tố, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không dám tùy tiện ra biển.

Cứ thế này, tộc ta làm sao lớn mạnh được?" 166.

Mọi người nhao nhao hùa theo.

Bốn biển mà Long tộc chiếm giữ không phải là toàn bộ hải vực của Hồng Hoang, mà chỉ là vùng biển gần đại địa.

Do trên đại địa có thần uy của Thiên Trụ, nên mới trấn áp được sóng gió.

Vùng biển gần bờ yên tĩnh hơn nhiều so với vùng biển xa, nên mới trở thành nơi sinh sống của vô số hải tộc.

Nhưng lượng kiếp diễn biến vô tận, chu thiên luân chuyển, trên biển lớn cũng có không ít động đãng.

Sát khí ngưng tụ thành bão tố, cuốn lên từng trận sóng biển, cực kỳ nguy hiểm.

Thủy triều lên xuống, vô số sinh linh thân tử đạo tiêu, thật là tàn khốc.

Ngay cả Long tộc cũng không thể chịu đựng được tổn thương như vậy.

"Ý của ngươi là gì?" Long Vương liếc nhìn một vòng những người có mặt, rồi mở miệng hỏi.

"Tộc trưởng!

Nghe nói bốn đại thần đường của Thần Điện, thuật đan, khí, trận đều là tuyệt đỉnh của Hồng Hoang.

Trong kho đổi thưởng của họ, ngay cả cực phẩm Hậu Thiên linh bảo cũng không thiếu, ngài xem có thể mời Thần chủ ra tay không?" Một trưởng lão Long tộc mở miệng nói. 167.

Những người có mặt đồng loạt gật đầu, xem ra họ rất coi trọng khả năng luyện khí của Thần Điện, nếu không thì từng người một cũng sẽ không kích động như vậy.

"Đại ca!

Ta thấy việc này đáng làm.

Không chỉ Tây Hải và Nam Hải, mà cả Đông Hải và Bắc Hải nữa, mỗi biển một kiện, như vậy Tứ Hải của chúng ta có thể bảo toàn vô lo," Thương Long cũng tán thành.

Chương 136

Nghe vậy, Long Vương cũng có chút động lòng.

Tuy hắn dùng long châu trấn áp Đông Hải, nhưng đó dù sao cũng là bản mệnh linh bảo của hắn, nếu xảy ra vấn đề gì, không ai dám đảm bảo.

Bên Bắc Hải, một khi Huyền Quy lão tổ không ở đó, Long tộc phải làm sao?

Chỉ là hắn có chút do dự: "Theo ta biết, Thần Điện chỉ mở kho báu cho người của mình, những người khác bất kể là đỉnh cấp thần ma hay tộc trưởng đại tộc, đều không thể lấy được bất kỳ thứ gì." "Đại ca, chúng ta không cần phải mở miệng với Thần Điện, chỉ cần mở lời với Thần chủ.

Ta tin rằng nể mặt Tứ Hải, Hoàng Thiên Thần chủ chắc chắn sẽ đáp ứng yêu cầu của chúng ta!" Thương Long ý vị thâm trường nói.

Theo suy luận trước đó, Thần chủ Hoàng Thiên cực kỳ coi trọng hình tượng huy hoàng của Thần Điện.

Bất kể lần nào ra tay, đều là đả kích kẻ bại hoại, cứu vớt kẻ yếu.

Có thể thấy, có đại nghĩa Tứ Hải trong tay, Long tộc đưa ra một số yêu cầu, cũng là hợp tình hợp lý.

"Đúng vậy!

Tộc trưởng! 168.

Thần chủ chắc chắn sẽ không từ chối đâu," một đám cao tầng Long tộc nhao nhao mở miệng hùa theo.

Trước yêu cầu của mọi người, Long Vương cuối cùng đã quyết

định cầu cứu Thần chủ.

Cùng lúc đó, Dương Mi lão tổ cũng đã đến dưới Đông Hải, trước cửa Long Cung, nhận được sự chào đón vô cùng nồng nhiệt, khiến hắn có chút không hiểu.

Chẳng lẽ uy danh của mình ngay cả Long tộc cũng đã nghe qua, nên mới đối đãi trịnh trọng như vậy?

Đã đến thì cứ yên tâm, thế là Dương Mi lão tổ sải bước đi vào Long Cung.

"Ha ha ha!

Dương Mi đạo hữu lần này đến đây, khiến Long tộc ta vẻ vang rực rỡ!

Thật là may mắn!

Mời mau ngồi!" Vừa vào cửa, Long Vương đã đón tới, mặt đầy nhiệt tình chào hỏi.

Dương Mi mỉm cười gật đầu, rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Lúc này, Long Vương mới mở miệng hỏi: "Đạo hữu đi một đường, vô số chủng tộc trong Tứ Hải của ta đều được triệu tập, không biết có chuyện gì quan trọng?" Là người đứng đầu vạn tộc Hồng Hoang, thực lực của Long tộc không yếu, đó cũng là lý do vì sao lúc thương nghị trước đó, mọi người đều không chọn Tứ Hải, cuối cùng chỉ có thể rơi vào tay Dương Mi.

Dương Mi thản nhiên nói: "Gần đây trong Hồng Hoang, chém giết không ngừng, sát khí lượng kiếp ngày càng nồng đậm.

Cứ thế này, chưa đợi hung thú ra tay, sinh linh chúng ta đã tự hủy diệt rồi.

Vì vậy ta và Hoàng Thiên đạo hữu cùng những người khác triệu

tập mọi người, thương thảo một biện pháp thích hợp." "Ồ?" Trong mắt Long Vương lóe lên một tia dị sắc, lập tức hỏi: "Không biết đạo hữu nói, là biện pháp gì?

Chẳng lẽ muốn chúng ta buông đao, chung sống hòa bình?" Từ giọng điệu của Dương Mi, hắn nghe ra một chút ý vị đặc biệt, nhưng không giống như dự liệu trước đó, nên mới có thể nói chuyện.

"Đạo hữu nói sai rồi, cá lớn nuốt cá bé, kẻ thích nghi thì sinh tồn, đây là Thiên Đạo, chúng ta sao có thể nghịch thiên hành sự.

Nhưng đại địch hung thú đang ở trước mắt, nếu cứ một mực tàn sát, chỉ lãng phí lực lượng hữu sinh.

Vì vậy dưới sự giám sát của Thần Điện, phàm là chém giết, đều không được làm tổn thương đến kẻ yếu vô tội, người vi phạm lệnh, giết không tha!" Các thành viên Long tộc nghe xong, sắc mặt đột biến.

Họ nào không hiểu rằng nếu cứ như vậy, các tộc chẳng phải sẽ trở thành thuộc hạ của Thần Điện, mặc cho xử trí sao?

Cái gọi là trăm cường chủng tộc lúc đó sẽ là một trò cười.

Ngay cả việc công phạt thế lực khác cũng phải tiến hành dưới sự giám sát của người khác, thật nực cười đến cực điểm!

Long Vương mặt lộ vẻ không vui: "Đạo hữu, làm như vậy là ép người quá đáng, e rằng vạn tộc Hồng Hoang đều sẽ không đồng ý đâu?" "Ha ha!" Dương Mi khẽ cười, nói: "Thần Điện có ngàn vạn Đại La Thần, ức vạn Thái Ất Thần phục vụ khắp Đông Tây Nam Bắc Hồng Hoang.

Phàm có ai không tuân theo, bản tọa và Hồng Quân, Thái Cực, La Hầu các đạo hữu tự sẽ thân chinh dẫn đại quân, trấn áp tất cả." "Cái gì?" Sắc mặt các thành viên Long tộc càng thêm khó coi.

Đây chẳng phải là uy hiếp trắng trợn sao?

Nếu không tuân theo, giết không tha!

Thử hỏi ngoại trừ Thần Điện ra, nhà ai Đại La Kim Tiên không tính bằng trăm?

Ngay cả Long tộc đứng đầu vạn tộc cũng chỉ có chưa đến vạn người.

Mẹ nó, ngươi mang cả ngàn vạn Đại La Thần ra, ai dám manh động?

"Đạo hữu, ngài vừa mới nói cá lớn nuốt cá bé, kẻ thích nghi thì sinh tồn.

Chúng ta không công phạt người khác, khó đảm bảo người khác không công phạt Long tộc ta.

Tính toán như vậy, Long tộc ta tất sẽ tổn thất thảm trọng, chẳng lẽ chúng ta không phải là một thành viên của sinh linh Hồng Hoang sao?" Chúc Long mở miệng nói.

Là tổ thứ ba của Long tộc, Chúc Long là một người trí tuệ.

Hắn không trực tiếp ương ngạnh, mà dùng cách uyển chuyển hơn để bày tỏ lập trường, nói cho Dương Mi biết, Long tộc ta không muốn bị người khác tùy ý định đoạt.

Nghe vậy, Dương Mi liếc nhìn một cái, lập tức giải thích: "Bản tọa không nói không được, chém giết có thể tiến hành.

Bất kể dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể thắng, chúng ta sẽ không can thiệp.

Nhưng những sinh linh của chủng tộc chưa tham chiến, ví dụ như người già yếu phụ nữ trẻ em dưới Huyền Tiên, đều không được tùy tiện giết." "Ồ?" Các thành viên Long tộc ngẩn ra!

Ta giết rồi, ngươi cũng không biết.

“Vạn tộc sẽ lập minh ước dưới sự chứng kiến của Thần Điện, hướng Thần Đạo thề tuân thủ ước này.

Đại Đạo hưởng ứng, ý chí Bàn Cổ chứng giám.

Chương 137

Nếu có vi phạm, tu sĩ Thần Điện sẽ có cảm ứng, trấn áp chủng tộc vi phạm lệnh, giết không tha!" Dương Mi phảng phất biết họ đang nghĩ gì, lập tức bổ sung một câu, khiến tất cả cao tầng Long tộc đều chết lặng.

Bầu không khí tại hiện trường trở nên vô cùng kỳ quái.

Một lúc lâu sau, Thương Long mới mở miệng hỏi: "Đạo hữu, không biết hiệp ước này là tạm thời hay là vĩnh viễn?" "Không cần lo lắng, ước này chỉ giới hạn trong lượng kiếp hung thú.

Khi kết thúc, tự nhiên sẽ có Thiên Đạo chỉ dẫn phương hướng phát triển tiếp theo, chúng ta và Thần Điện tuyệt đối sẽ không can dự vào chuyện của vạn tộc nữa." Vấn đề này lúc đề xuất thần dụ chứng giám, đám người Dương Mi đã thương lượng xong.

Hiện tại thuộc về thời kỳ Thiên Đạo chưa xuất, Đại Đạo tạm quản, một số quy hoạch cụ thể, họ có thể nhúng tay.

Nhưng một khi Thiên Đạo dần dần thay thế Đại Đạo, thực thi quyền lực của người giám quản Hồng Hoang, hành vi của đám người Hồng Quân sẽ có tính chất tiếm quyền, Thiên Đạo sao có thể dung túng họ tiếp tục tùy ý làm bậy.

Hơn nữa, Hoàng Thiên vốn không có ý định như trong lượng kiếp hung thú, chủ động tiến vào lượng kiếp, khuếch trương thực lực.

Phải biết rằng một khi lượng kiếp hung thú kết thúc, sinh linh Tiên Thiên trong Hồng Hoang sẽ chuyển biến thành sinh linh Hậu Thiên.

Vạn tộc ngoại trừ tộc trưởng ra, về cơ bản đều là thông qua giao phối mà sinh ra, thuộc về thể chất bán Tiên Thiên, xa xa không bằng

sinh linh Tiên Thiên do trời đất thai nghén, Thần Điện cần họ để làm gì.

Quan trọng nhất, sau lượng kiếp này là Đạo Ma đại kiếp, Thần Điện không thể trở thành một bên chém giết với Ma Giáo và Huyền Môn.

Ngồi thu ngư ông đắc lợi là lựa chọn tốt nhất.

"Hù!

Vậy thì được!" Các thành viên Long tộc thở phào nhẹ nhõm, đây hẳn là một tin tốt.

"Chư vị chọn thế nào?" Dương Mi nhìn quanh, ánh mắt như đuốc.

Thời gian quý báu, La Hầu, Hồng Quân, Thái Cực và những người khác sắp hoàn thành mục tiêu của mình.

Nếu hắn không hoàn thành, sẽ có chút tụt hậu, đó là điều tuyệt đối không được phép.

"...." 169.

Các thành viên Long tộc có chút không nói nên lời, vẻ mặt tỏ ra do dự.

Dương Mi lập tức lạnh giọng nói: "Bản tọa hôm nay hòa nhã thương lượng với chư vị, chẳng lẽ chư vị cho rằng đao của bản tọa không sắc bén, nên mới qua loa như vậy?

Xem ra chư vị muốn người của Thần Điện ra tay.

Nếu vậy, bản tọa sẽ để họ xuống đi dạo một vòng." Các thành viên Long tộc sắc mặt đại biến, Thương Long vội vàng giải thích: "Đạo hữu hiểu lầm rồi, không phải chúng ta qua loa, chỉ là gần đây bị ảnh hưởng bởi lượng kiếp, Tứ Hải bão tố liên miên, ngay cả Đại La Kim Tiên chúng ta cũng không thể toàn thân trở ra." "Long tộc chúng

ta chinh phạt hải tộc không hoàn toàn vì tư tâm, mà là để liên hợp lực lượng hải tộc, trấn áp Tứ Hải, bình định bão tố.

Nhưng hải tộc không muốn như vậy, nên hai bên chỉ có thể phát sinh đại chiến.

Bây giờ sát khí đã hoàn toàn xâm nhập Tứ Hải, ngoại trừ Đông Hải và Bắc Hải ra, không có một tấc hải vực nào yên ổn." Nghe Thương Long giải thích một hồi, sắc mặt Dương Mi dịu đi một chút, nhưng hắn không tin Long tộc thật sự vĩ đại như vậy.

Lập tức, ánh mắt hắn lạnh đi, nhìn Long Vương ở ghế trên, thản nhiên nói: "Các ngươi nói nhiều như vậy, chắc trong lòng đã sớm có mưu tính, vậy đừng giấu giếm nữa, nói hết ra đi!" "Ha ha!

Dương Mi đạo hữu quả nhiên tuệ nhãn!

Nếu vậy, bản hoàng sẽ đi thẳng vào vấn đề," Long Vương sảng khoái lớn tiếng nói.

"Hồng Hoang đều biết bốn đại thần đường của Thần Điện, thuật đan, khí, trận vô song.

Chúng ta càng biết luyện khí của Hoàng Thiên Thần chủ siêu phàm nhập thánh, không biết có thể luyện chế mấy kiện bảo vật trấn áp Tứ Hải không?

Long tộc ta thay mặt sinh linh Tứ Hải lần nữa thỉnh cầu, mong đạo hữu giúp đỡ!" "Linh bảo trấn áp Tứ Hải?

Đừng nói là Hoàng Thiên đạo hữu, e rằng Thiên Đạo cũng không luyện ra được.

Xem ra các ngươi định đánh một trận với bản tọa rồi," Dương Mi sắc mặt lạnh đi, lạnh giọng nói.

Hồng Hoang lục địa tuy lớn, nhưng Tứ Hải còn lớn hơn lục địa.

Bởi vì thế giới không ngừng khuếch trương, một khi rìa Hỗn Độn bị thôn phệ sẽ hóa thành hải vực, sau đó hải vực tích tụ vô số nguyên hội mới biến thành lục địa.

Đơn độc trấn áp một biển, ít nhất cũng phải là Tiên Thiên chí bảo.

Vào thời điểm này, không ai có thể luyện chế ra Tiên Thiên linh bảo, ngay cả Hậu Thiên linh bảo cũng hiếm có người luyện chế được.

Long tộc đúng là si tâm vọng tưởng.

"Đạo hữu khoan đã!

Đây là một hiểu lầm," Long Vương vội vàng giải thích: "Chúng ta chỉ cầu Thần chủ luyện chế một số Hậu Thiên linh bảo, có thể trấn áp vùng biển gần bờ là được." "Đúng vậy!" Một đám cao tầng Long tộc bên cạnh cũng hùa theo.

Dương Mi lúc này mới tán đi pháp lực toàn thân, thản nhiên nói: "Nếu vậy thì cũng không phải không được.

Chỉ là linh bảo và dược liệu cần các ngươi tự chuẩn bị.

Ta sẽ tự mình đề xuất với Hoàng Thiên đạo hữu, còn ngài có đồng ý hay không, ta không dám đảm bảo." Chỉ là một việc nhỏ, hắn không ngại mở lời với Hoàng Thiên.

Dù sao đi nữa, hắn cũng được lòng cả hai bên, chẳng mất mát gì.

"Chúng ta lần nữa thay mặt chúng sinh Tứ Hải đa tạ Dương Mi đạo hữu!" Nghe vậy, các thành viên Long tộc đồng thanh nói.

"Được rồi, đợi ở dưới núi Bất Chu, có thể tự mình đến tìm bản tọa để hoàn thành việc này!" Dương Mi phất tay, pháp lực quanh thân chuyển động, tức thì biến mất trong Long Cung.

Chỉ để lại cả một điện đường cao tầng Long tộc nhìn nhau ngơ ngác.

Ngay cả Long Vương Đại La Kim Tiên viên mãn cũng không cảm nhận được khí tức của Dương Mi, thật đáng sợ.

Rời khỏi Long Cung, Dương Mi đi thẳng đến Bất Chu.

Khoảng cách đến hẹn ước năm vạn năm, chỉ còn lại vài ngàn năm.

Lúc này, ở bốn phương Đông Nam Tây Bắc của Hồng Hoang xuất hiện vô số sinh linh, bất kể là chủng tộc lớn nhỏ, không một ai không tập kết về phía Thiên Trụ.

Từ lượng kiếp thứ sáu, danh tiếng của Hồng Quân, Thái Cực, La Hầu, Dương Mi, Hoàng Thiên đã truyền khắp Hồng Hoang.

Chương 138

Lại thêm lần này trấn áp hung thú, quét sạch ba ngàn ma thần, uy danh vang dội khắp chư thiên, cho nên sau khi các chủng tộc nhận được thông báo, không ai dám trễ nải.

Ngược lại, ở Bắc Bộ Hồng Hoang, nơi đóng quân của Hung Thú hoàng triều, Thần Nghịch và Luân Hồi bị thương nặng chưa lành, đang bế quan cũng nhận được tin tức, thực sự phiền não.

Phải biết rằng sự thành danh của đám người Hoàng Thiên hoàn toàn là đạp lên thân thể hung thú.

Bây giờ lại rầm rộ triệu tập vạn tộc, nếu không phải để đối phó với Hung Thú hoàng triều, không ai tin.

Vì vậy, hai đại Hung Thú hoàng triều lộ vẻ cay đắng, lần đầu tiên nghi ngờ về việc thống nhất Hồng Hoang.

Cuộc chinh chiến vốn dĩ thuận buồm xuôi gió, bây giờ lại biến thành thế quân lực địch, thật nực cười làm sao.

Cũng chính vì vậy, cuối thời lượng kiếp hung thú lại đẫm máu hơn bất kỳ lúc nào, chém giết không ngừng, cả Hồng Hoang đều bị máu nhuộm đỏ.

Trong động thiên của Thần Điện.

"Tên nghiệt súc kia, bản tôn đã đối xử với ngươi vạn phần khoan dung, ngươi lại ngoan cố không nghe, xem ra ngươi không muốn sống nữa rồi," Hoàng Thiên quát mắng.

Từ khi tiến vào Bắc Bộ, hắn đã trấn áp Tất Phương vào trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ. 170.

Sau đó nghiền ép Thần Nghịch, Luân Hồi, tàn sát ba ngàn ma thần,

vẫn luôn không có thời gian xử lý tên này.

Bây giờ đại cục đã tạm ổn.

Vì vậy, hắn định thuần hóa Tất Phương làm tọa kỵ của mình.

Tuy Thiên Đình có không ít giao long, nhưng Thần Đạo lúc này chưa đạt đến mức chưởng khống Hồng Hoang, vẫn phải giữ thái độ của một đạo nhân.

Tất Phương mặt đầy quật cường nói: "Thần chủ thân là cường giả đệ nhất Hồng Hoang, hà tất phải chấp nhặt với tiểu nhân.

Trong Hồng Hoang có vô số dị thú thần cầm, người có thể làm tọa kỵ cho ngài nhiều như lông trâu, tiểu nhân tuyệt đối không thể." Là một trong mười đại thủ lĩnh hung thú đường đường, sao có thể làm tọa kỵ cho người khác?

Đây không phải là vũ nhục hắn, mà là vũ nhục cả tộc hung thú vĩ đại.

"Ha ha!" Hoàng Thiên cười lạnh nói: "Hung thú là do oán khí của Hỗn Độn Ma Thần kết hợp với Tiên Thiên sát khí sinh ra, nói trắng ra là một đống rác rưởi tiêu cực.

Chỉ là các ngươi vận khí tốt hơn một chút, có thể sản sinh linh trí, tự mình tu hành." "Nhưng các ngươi kế thừa oán niệm của ma thần, trời sinh hiếu sát, cho nên đã định trước không thể chiếm cứ Hồng Hoang, trở thành nhân vật chính.

Trong tay bản tôn vừa hay có một số thứ có thể tịnh hóa oán khí, nếu ngươi đã kiên trì như vậy, hay là thử xem?" Lời vừa dứt, hung thú Tất Phương toàn thân rùng mình, cảm giác Hoàng Thiên dường như đặc biệt hiểu rõ về tộc của mình.

Lúc này, Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, một đạo khí tức màu trắng xuất hiện trong hư không, sát khí lượng kiếp do trời đất sinh ra

đang không ngừng giảm bớt.

“Xèo!

Xèo!” Một tiếng vang thanh thúy truyền khắp cả nội động thiên, đạo khí tức màu trắng kia lại đang không ngừng tiêu diệt sát khí.

“A!” Chỉ thấy đạo khí tức màu trắng đó rơi vào thân thể hung thú Tất Phương, tức thì khiến nó hét lên một tiếng thảm thiết.

Khí tức đó lại đang không ngừng tịnh hóa sát khí toàn thân nó, ngay cả nguyên thần cũng không ngoại lệ.

Loại thống khổ này không khác gì mò kim đáy bể.

Là hung thú sinh ra từ oán khí ma thần kết hợp với Tiên Thiên sát khí, sát khí là tất cả của nó, hoặc đã hòa làm một thể với nó.

Tịnh hóa sát khí chẳng khác nào tịnh hóa chính nó, loại thống khổ đó tựa như cắt thịt xẻ xương.

Hung thú Tất Phương mặt mũi vặn vẹo, trong nháy mắt hiện ra nguyên hình, không ngừng lăn lộn trong nội động thiên, phát ra từng trận gào thét thảm thiết.

Bây giờ điều nó muốn làm nhất là tự sát, đáng tiếc là không thể.

“Này!

Tiểu tử, bản tôn nói cho ngươi biết, thế giới này không thiếu nhất chính là xương cứng.

Nếu ngươi đã muốn kiên trì, vậy bản tôn sẽ để ngươi hưởng thụ vạn năm, đến lúc đó chúng ta lại tiếp tục chơi!” Nói xong, Hoàng Thiên chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đừng!

Thần chủ!

Ta đồng ý...

đồng ý làm tọa kỵ của ngài," hung thú Tất Phương vội vàng nói.

Cái loại thống khổ như bị vô số con kiến từng chút từng chút gặm nhấm, từ nhục thân đến nguyên thần, cuối cùng là linh hồn, mà lại không thể chết đi, nó không thể chịu đựng nổi nữa.

Thế gian này vốn có những chuyện còn đáng sợ hơn cả cái chết, đó chính là sự giày vò từ mọi phương diện.

Nhưng Hoàng Thiên không hề dừng tay, ngược lại còn thêm một đạo khí tức màu trắng nữa, thản nhiên nói: "Bản tôn thích xương cứng, đầu hàng quá nhanh không tốt, cứ đợi thêm hai vạn năm đi!" "Cái gì?" Lại thêm một vạn năm nữa, hung thú Tất Phương hoàn toàn tuyệt vọng, không ngừng giãy giụa gào thét trong nội động thiên.

Phải biết rằng đạo khí tức màu trắng đó là lực lượng tịnh hóa do Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên phóng ra.

Là Tịnh Thế Chí Tôn xếp hạng cao trong số các Hỗn Độn Ma Thần, đó là một sự tồn tại mà cả Hỗn Độn cũng phải coi trọng.

Bởi vì một tay tịnh hóa pháp tắc của người ta chính là khắc tinh của sát khí, thử hỏi hung thú Tất Phương làm sao có thể không thống khổ!

Quan trọng hơn, trước khi rời đi, Hoàng Thiên lại thu tên này vào Chu Thiên Tinh Thần Đồ.

Dù sao trong nội động thiên của Thần Điện cũng có một số người qua lại, để họ nhìn thấy cũng không hay lắm.

Vạn năm giày vò khiến hung thú Tất Phương trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ sống không bằng chết, mỗi ngày đều giãy giụa bên bờ sinh tử, hoàn toàn sợ hãi.

Nhìn thấy Hoàng Thiên là toàn thân run rẩy.

“Đã nghĩ thông suốt rồi sao?” Hoàng Thiên liếc nhìn một cái, thản nhiên nói.

Nói chuyện tử tế không nghe, cứ phải ép ta dùng thủ đoạn này, hà tất phải vậy!

Chương 139

171.

Hung thú Tất Phương cúi đầu phủ phục xưng thần, không dám có chút vi nghịch nào, sợ lại phải chịu đựng sự giày vò sống không bằng chết kia.

Nhìn bộ dạng nhu nhược đó, Hoàng Thiên không nhịn được cười, thủ ấn vừa kết, một đạo thần quang bắn ra, tiến vào trong nguyên thần của hung thú Tất Phương, để lại một đạo cấm chế.

"Được rồi!

Trong phạm vi ức vạn dặm của Thần Điện, ngươi có thể tùy ý đi lại.

Ngoài ra, cầm lệnh của bản tôn, đến Pháp đường lĩnh một bộ công pháp tu thẳng đến Thần Vương.

Người của Thần Điện sao có thể tu luyện sát khí." Nghe vậy, trên mặt hung thú Tất Phương lộ ra vẻ vui mừng, liên tục gật đầu: "Đa tạ chủ nhân!

Đa tạ chủ nhân!" 172.

Vốn tưởng làm tọa kỵ cho người khác là chuyện khuất nhục, nhưng bây giờ xem ra lại là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Phải biết đó là công pháp tu thẳng đến Thần Vương, ở Hồng Hoang gần như là độc nhất vô nhị.

Nếu không, hai đại hoàng giả Thần Nghịch, Luân Hồi cũng sẽ không bị kẹt ở đỉnh phong Đại La lâu như vậy.

Nhưng bây giờ, một thống lĩnh hung thú nho nhỏ lại có được cơ

duyên như vậy, chẳng phải là hạnh phúc gõ cửa sao?

Được Hoàng Thiên cho phép, hung thú Tất Phương vô cùng vui mừng, không khỏi hóa thành nguyên hình, xuất hiện ở sườn núi Bất Chu, vỗ cánh một cái, thân thể mấy vạn trượng nghênh gió bay cao.

"Lệ!" Bầu trời vô ngần khiến hung thú Tất Phương không nhịn được hét dài một tiếng, lập tức dọa cho vô số sinh linh Thần Điện dưới đất chạy toán loạn.

"Mẹ ơi!

Đó không phải là hung thú Tất Phương sao?" "Mau chạy đi!

Đừng để bị ăn thịt." Là một trong mười đại thủ lĩnh mới của Hung Thú hoàng triều, Tất Phương sát lục thành tính, đại đa số sinh linh ở đây đều đã nghe qua hung danh của nó, nhiều người còn sợ đến toàn thân run rẩy.

"Tất Phương là tọa kỵ của Thần chủ!

Mọi người không cần sợ hãi!" Lúc này, chỉ nghe thấy thủ lĩnh Hộ pháp thần thú Tỳ Hưu dùng đại thần lực truyền âm đi khắp phạm vi thuộc về Thần Điện.

Lập tức, một đám sinh linh Thần Điện đang hoảng loạn bỏ chạy mới dừng lại, không ít người có chút ngơ ngác.

Hung thú Tất Phương đã trở thành tọa kỵ của Thần chủ?

Một lúc lâu sau mới có người phản ứng lại, liên tục cảm thán: "Thần chủ thần uy khó lường, lại có thể thu phục cả hung thú Tất Phương." "Không sai, ngay cả thủ lĩnh hung thú cũng trở thành tọa kỵ của Thần chủ, vậy hung thú có gì đáng sợ?" "Thần Điện chúng ta quả thực là thế lực đệ nhất Hồng Hoang, nhìn xung quanh xem, có thế lực nào có thể thu phục hung thú cấp bậc Đại La Kim Tiên." "Đúng vậy!

Đúng vậy!

Chúng ta nên kính ngưỡng vô thượng Hoàng Thiên Thần chủ!” 173.

Mọi người nhao nhao cúi người hành lễ, đồng thanh hô vang: “Chúng ta kính ngưỡng vô thượng Hoàng Thiên Thần chủ, nguyện Thần chủ sớm ngày đắc đạo!” Trong lúc dưới chân núi một mảnh ồn ào, ở một nơi khác, vô số đại năng tụ hội.

Hồng Hoang lấy cường giả làm tôn, đẳng cấp phân minh.

Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực, Âm Dương, Càn Khôn các tu sĩ bán bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên là hàng thứ nhất.

Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân, Hổ Tổ, Huyền Quy lão tổ cũng thuộc hàng này.

Dưới đó, Kim Mao Hống, Đẳng Xà, Trùng Minh Điểu, Quỳ Ngưu, Lôi Thần, Thanh Đế các tu sĩ Đại La Kim Tiên viên mãn là hàng thứ hai.

Nhiều thống lĩnh của Thần Điện cũng thuộc nhóm này. 174.

Một số nữ đại thần thông giả đỉnh cấp của Hồng Hoang cũng đồng loạt tụ tập lại một chỗ, như Hoàng Mẫu, Vũ Điệp tổ tiên, Hồ Tổ, Nữ Giao, thực lực cũng không yếu.

Do Nguyệt Thần Vọng Thư đã đến Tinh Không chủ trì các công việc liên quan, nên ở đây giao cho Sơn Thần Liễu Mi chủ trì.

Ở một bên khác, do Dương Mi lão tổ và Thần Vương Huyền Thiên chủ trì.

Một người Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, một người Thần Vương hậu kỳ, đủ để trấn áp tất cả đại năng có mặt.

“Ha ha ha!

Bản tôn đến muộn một bước, xin chư vị lượng thứ!" 175.

Lúc này, một luồng khí tức nóng bỏng như mặt trời, lại dịu dàng như gió xuân quét qua cả hội trường, mọi người đồng loạt chuyển ánh mắt về phía chính trung ương.

Chỉ thấy một bóng người tóc vàng áo vàng tuấn lãng hiện ra trước mặt tất cả mọi người.

Hầu như không một ai không tán thưởng, vì họ phát hiện ra rằng mình hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của Hoàng Thiên, phảng phất như Hoàng Thiên đã hòa làm một thể với trời đất.

Có thể làm được việc thu phóng tự nhiên như vậy, tu vi chắc chắn cao hơn họ, đó là sự thật không cần nghi ngờ. 176.

Vì vậy, những người có mặt, bao gồm cả Hồng Quân, La Hầu, đồng loạt lộ ra vẻ tươi cười, chào hỏi: "Hoàng Thiên đạo hữu nói gì vậy, không muộn!

Không muộn!" "Ha ha!

Như vậy rất tốt!" Hoàng Thiên mỉm cười đáp lại.

Lúc này, ánh mắt hắn chuyển động, lại nhìn thấy Âm Dương lão tổ đang do dự trong đám đông, trên mặt không khỏi lộ ra một tia hứng thú.

Ngược lại, Âm Dương lão tổ lại đặc biệt hy vọng Hoàng Thiên không nhìn thấy mình, vì ở trong hoàn cảnh này, nếu gây ra chuyện gì, sẽ rất xấu hổ.

"Ồ!

Đây không phải là Bào Bào đạo hữu của chúng ta sao?

Quả nhiên là tốc độ đệ nhất Hồng Hoang, đến còn nhanh hơn cả bản tôn," Hoàng Thiên đột nhiên mở miệng trêu chọc.

Chương 140

Âm Dương đạo nhân nghe xong, tức đến sôi máu, hai mắt đỏ như muốn nhỏ máu.

Nếu không phải tu vi của tên này quá cao, hắn thật sự đã tại chỗ lôi Âm Dương Thiên Địa Lô ra đập chết hắn rồi.

"Khụ khụ!" Hồng Quân bên cạnh mặt đầy vạch đen, cái mớ hỗn độn này phải dọn dẹp, vội vàng mở miệng khuyên: "Ha!

Chư vị cứ ngồi xuống nói chuyện một lát, linh quả của Thần Điện vị cũng không tệ đâu." Những người có mặt nào không nhìn ra, Hoàng Thiên rõ ràng là coi thường Âm Dương đạo nhân.

Đều là tu sĩ Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng Âm Dương đạo nhân đối mặt với Hoàng Thiên, ngay cả một câu nói cứng cũng không dám nói.

Cảnh này lọt vào mắt nhiều người, mang theo ý vị không nói rõ được.

Như La Hầu, là sự ngưỡng mộ từ tận đáy lòng.

"Thần chủ!" Lúc này, trong đám nữ Tiên Thiên Thần Thai Ma, đột nhiên có một bóng người xinh xắn đáng yêu bước ra, ánh mắt long lanh nhìn Hoàng Thiên.

Nhìn Thỏ Tổ như cô bé hàng xóm, trên mặt Hoàng Thiên không khỏi lộ ra một tia ôn nhu, lập tức hỏi: "Tiểu thỏ con, có chuyện gì?" Là tổ của Tinh Không và Thiên Đình, hắn luôn có thiện cảm với sinh linh Tinh Không, đương nhiên, Thỏ tộc Hồng Hoang cùng tộc với Nguyệt Thỏ cũng không ngoại lệ.

Nghe vậy, Thỏ Tổ rụt rè nói: "Thần chủ, tộc... tộc của ta thực lực

thấp kém, ở Hồng Hoang....” Dù lời của nàng có chút chưa nói hết, nhưng nhiều người có mặt đều đã hiểu.

Tình cảm là đang cầu xin sự che chở vì quá yếu!

Hoàng Thiên trầm tư một lát, nói: “Bản tôn hiểu ý của ngươi rồi.

Thế này đi, tu sĩ từ cảnh giới Huyền Tiên trở lên của Thỏ tộc, đều là thuộc hạ của Thần Điện ta, ngay hôm nay di chuyển đến chân núi Bất Chu.

Ngươi làm thị nữ cho bản tôn, ban cho ngươi tên là Hồng Tụ.” “Tiểu miêu bên kia, ngươi cũng vậy!” Nói rồi, Hoàng Thiên nhẹ nhàng phất tay, chỉ vào một người phụ nữ vóc dáng nóng bỏng, đầy vẻ hoang dã trong đám đông.

Người phụ nữ đó lập tức đến trước mặt Hoàng Thiên, cúi người hành lễ: “Miêu tộc tộc trưởng ra mắt Thần chủ!” “Ừm!” Hoàng Thiên gật đầu với nàng, lập tức phân phó: “Giống như nàng, tu sĩ từ cảnh giới Huyền Tiên trở lên của Miêu tộc, đều là thuộc hạ của Thần Điện ta, ngay hôm nay di chuyển đến chân núi Bất Chu.

Ngươi làm thị nữ cho bản tôn, ban cho ngươi tên là Thiêm Hương.” “Cái gì?” Miêu Tổ có chút ngẩn người, ‘giống như nàng?’ Vậy chẳng phải đã trở thành một thành viên được Thần chủ che chở sao?

Một niềm vui khôn xiết dâng lên trong lòng.

Thỏ Tổ Hồng Tụ bên cạnh vội vàng kéo tay người chị em tốt của mình, Miêu Tổ Thiêm Hương lúc này mới phản ứng lại, hai cô gái vội vàng quỳ lạy hành lễ, đồng thanh nói: “Đa tạ chủ nhân!

Đa tạ chủ nhân!” Các tộc trưởng tiểu chủng tộc khác có mặt nhìn thấy mà mắt đỏ ngầu, từng người một đều chuẩn bị học theo để ôm đùi lớn.

Nhưng Hoàng Thiên lại phất tay một cái, thản nhiên nói: "Bản tôn hôm nay tâm tình tốt, chỉ thu hai thị nữ.

Yêu cầu của các ngươi, ta đã biết.

Lát nữa sẽ cho các ngươi một lời giải thích." Nhiều người có mặt không khỏi thở dài thất vọng.

Nhìn Thỏ Tổ Hồng Tụ và Miêu Tổ Thiêm Hương, trong mắt ẩn hiện một tia ghen tị.

Nhưng không lâu sau, họ đã hoàn hồn, từng người một lộ vẻ vui mừng.

Ít nhất Thần chủ đã biết yêu cầu của họ, cũng đã đồng ý xử lý, vậy thì không cần phải lo lắng nữa.

Thực ra, việc Hoàng Thiên thu nhận Thỏ tộc và Miêu tộc không phải là nhất thời hứng khởi.

Thần Điện hiện nay quy mô rất lớn, sau khi lượng kiếp kết thúc, tất sẽ tiến vào Tinh Không.

Bất kể là Tam Thần Quân, Tứ Đại Thần Đường hay Lưỡng Thần Cung đều phải hợp nhất thành một thế lực.

Đến lúc đó, là tổ của Thần Đạo, hoàng của Thần tộc, nếu không có một số quy cách đi lại tương ứng, e rằng cũng không ổn.

Tổng không thể để Nguyệt Thần Vọng Thư và Sơn Thần Liễu Mi làm thị nữ được!

Còn về yêu cầu của những chủng tộc trung tiểu có mặt, chẳng qua là vì tính mạng.

Nhưng Hồng Hoang vĩnh viễn là cường giả vi tôn.

Nhưng thực lực của những người này không đủ, chỉ có thể dựa vào đại thế lực.

Vì vậy, Hoàng Thiên sẵn lòng cho họ một cơ hội để làm lại từ đầu.

Chỉ cần chủng tộc không bị diệt, vậy thì mọi thứ đều có thể làm lại.

Lời nói của hắn vừa hay khiến nhiều đại tộc có mặt thở phào nhẹ nhõm.

Nếu những chủng tộc trung tiểu này đều trở thành thuộc hạ của Thần Điện, thì các cường tộc làm sao lớn mạnh, thôn phệ khí vận được.

Từ giọng điệu, các tộc trưởng của trăm cường chủng tộc này đều nghe ra một số ý vị đặc biệt.

Có lẽ công phạt vẫn có thể tiến hành, nhưng tuyệt đối không thể tàn sát bừa bãi như trước nữa.

Đúng như Dương Mi và Long Vương đã nói trước đó, sự che chở của Thần Điện chỉ trong một lượng kiếp này.

Lượng kiếp hung thú vừa đủ, Thiên Đạo sẽ chính thức xuất hiện.

Đến lúc đó, tất cả vận mệnh, nhân quả đều do Thiên Đạo chưởng khống.

Trừ phi có thể siêu thoát khỏi Thiên Đạo, nếu không tuyệt đối không thể ngang nhiên đoạt quyền như vậy.

Chỉ một lát sau, Hồng Quân kéo theo La Hầu, Thái Cực, Dương Mi, bốn người cùng nhau đến tìm Hoàng Thiên thương nghị xem tiếp theo nên phát triển thế nào.

“Hoàng Thiên đạo hữu!

Không biết việc này nên làm thế nào?” Hồng Quân nhìn thẳng vào Hoàng Thiên, không nhịn được hỏi.

“Đúng vậy!

Hoàng Thiên đạo hữu, nhiều người như vậy, tổng có một số kẻ cứng đầu, chúng ta nên xử lý những tên này thế nào?” La Hầu cũng một mặt hưng phấn nhìn hắn.

“Ặc!” Thái Cực và Dương Mi nhìn nhau, trong lòng không khỏi thầm mắng liên tục, tên điên thích giết người này.

Chương 141

Ai ngờ sắc mặt Hoàng Thiên lạnh đi: "La Hầu đạo hữu nghe đây, nếu chúng không muốn sống yên ổn, vậy thì tiễn chúng một đoạn đường.

Dưới lượng kiếp, có tử vô sinh, chỉ là sớm hay muộn thôi." "Không sai!

Chính là nên như vậy," La Hầu đáp, trên mặt lộ vẻ hưng phấn không nói nên lời.

"Thiện!" Hồng Quân và những người khác nghĩ lại, cuối cùng cũng tán thành.

Dù sao năm tháng này, người tốt không dễ làm.

"Keng!" Một tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng khắp đại điện, Tiên Thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm mang theo sát khí nồng đậm lơ lửng trên không trung.

Mọi người toàn thân rùng mình, một số người tu vi mới Đại La Kim Tiên hậu kỳ suýt nữa phá công.

Nhưng không ai dám mở miệng oán trách, vì đây là đang lập uy.

"Chư vị hôm nay ứng hẹn đến đây, bản tôn cùng bốn vị đạo hữu Dương Mi, Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực vô cùng vinh hạnh," Hoàng Thiên ung dung xuất hiện.

Cùng với một tiếng vang lớn, chỉ thấy Tiên Thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ hóa ra nguyên hình vạn trượng, bao trùm cả đại điện.

Tất cả mọi người sắc mặt đột biến, nếu không phải trên hai chí bảo không có chút sát khí nào, e rằng họ đã bỏ chạy rồi.

Thái Cực Đồ từng đạo tiên vận rủ xuống, trên Bàn Cổ Phiên cũng lan tỏa khí tức hủy diệt nồng đậm.

Uy thế của Tiên Thiên chí bảo, thật khủng bố như vậy.

Sau đó, Dương Mi Lục, Hãm Thiên Ma Tháp, Diệt Thế Hắc Liên của La Hầu cũng xuất hiện trong điện.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, hóa ra lập uy không chỉ có một chút vừa rồi.

Năm đại đỉnh cấp thần thông giả của Hồng Hoang đều đang ra tay, có thể thấy buổi tụ hội lần này trang trọng đến mức nào, nội dung tiếp theo tuyệt đối không phải là trò chuyện bình thường.

Lúc này, Hoàng Thiên chân đạp Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, đầu đội Chu Thiên Tinh Thần Đồ lấp lánh, quả thực thần uy lẫm liệt.

"Vì mục đích mang lại phúc lợi cho sinh linh Hồng Hoang, bản tôn và bốn vị đạo hữu Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực, Dương Mi, đã từng tự mình ra tay trấn áp hung thú, tàn sát ba ngàn ma thần.

Vốn tưởng rằng Hồng Hoang tiếp theo sẽ ổn định yên bình." "Nhưng tất cả những gì xảy ra tiếp theo, khiến chúng ta trở tay không kịp.

Vô số chủng tộc, thế lực chém giết không ngừng, còn bạo ngược hơn cả hung thú trước đây.

Cả Hồng Hoang oán khí ngút trời, máu chảy thành sông, sát khí lượng kiếp gần như ngưng kết thành thực thể." "Bản tôn ở đây hỏi một câu, cuộc sống của các ngươi quá tốt, quá an nhàn sao?

Hung thú chưa diệt, đã tự tàn sát lẫn nhau như vậy, chẳng lẽ các ngươi cho rằng nhất định có thể tiêu diệt được hung thú sao?" Lời vừa dứt, hiện trường một mảnh tĩnh lặng, trong lòng tất cả mọi người

đều dâng lên một luồng hàn ý.

Một lúc sau, chỉ có Long Vương của Long tộc, đứng đầu vạn tộc, mới dám mở miệng hỏi: "Hoàng Thiên đạo hữu nói rất phải, chỉ là tình hình Hồng Hoang chúng ta cũng không xử lý được, không biết chư vị có cao kiến gì?" 177.

Lời này vừa ra, những người có mặt đồng loạt nhìn Hoàng Thiên, họ cũng muốn hỏi vấn đề này.

Dù sao ai cũng biết hôm nay không chỉ là nói chuyện phiếm, mà càng giống như tính sổ sau thu.

"Lấy danh nghĩa của ta, dẫn vạn tộc hướng Đại Đạo minh thệ.

Từ hôm nay trở đi, chủng tộc chém giết không được ra tay với người già yếu phụ nữ trẻ em dưới cảnh giới Huyền Tiên, không được tùy ý diệt tộc.

Kẻ vi phạm, Thần Điện tru sát!" Hoàng Thiên lập tức nói.

Tuyệt đại đa số người có mặt nghe xong, sắc mặt đều trở nên xanh mét.

Chém giết mà không diệt tộc là đạo lý gì?

Chẳng lẽ để lại hậu họa cho mình thêm phiền lòng sao?

Hơn nữa, những thế lực mà thủ lĩnh chỉ là Thái Ất Kim Tiên, chủ lực dưới trướng là Huyền Tiên, nếu không thể giết Huyền Tiên, thì làm sao khuếch trương?

Quan trọng nhất, ở Hồng Hoang chỉ có triệt để diệt tộc một phương mới có thể chiếm cứ toàn bộ khí vận.

Nếu thu phục, khí vận nhận được xa xa không bằng diệt tộc.

Thử hỏi ai không muốn có nhiều khí vận, cường đại bản thân.

“Hoàng Thiên đạo hữu, có phần hơi....” “Đạo hữu, chúng ta đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, ngay cả diệt tộc cũng.....” “A!

Ta.....” Lúc này, hiện trường có một số kẻ cứng đầu bắt đầu nhảy ra, từng người một la hét không đồng ý, trong đó có một số người còn muốn rời đi ngay tại chỗ.

Nhưng họ không hề nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của năm người Hoàng Thiên, Dương Mi, Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực trên đài, dường như hoàn toàn không để ý.

“Lũ kiến cỏ cỏn con cũng dám nghi ngờ quyết định của bản tôn?

Bất thuận thiên thời, bất minh nhân đạo, là kẻ phản bội sinh linh, giết không tha!” Hoàng Thiên ra lệnh một tiếng, giữa sườn núi, vô số khí thế cường đại bùng lên ngút trời, hơn trăm bóng người màu bạc xuất hiện trên trường.

“Oanh!” Nhanh như chớp, hơn trăm bóng người màu bạc ra tay tàn nhẫn, đám thủ lĩnh chủng tộc vừa lên tiếng chất vấn toàn bộ đều bị chém đầu, máu tươi chảy lênh láng, nhuộm đỏ cả mặt đất làm bằng tinh thạch.

Các tộc trưởng còn lại của vạn tộc đều hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy xung quanh hội trường xuất hiện mấy vạn bóng người màu bạc, rõ ràng cùng một nhóm với trăm người vừa rồi.

Tu vi của những người này vậy mà đều ở Đại La Kim Tiên viên mãn, trên người mặc một bộ chiến giáp cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Nếu thật sự phải đánh, nhục thân của họ vô cùng cường hãn, e rằng mình không phải là đối thủ.

“Hít!

Thiên Thần Quân?” Có tộc trưởng nhận ra, nhìn những bóng

người sát khí ngút trời kia mà chết lặng.

Từ hồi còn ở phía nam, khi Thần Điện chưa thành lập Địa Thần Cung và Nguyệt Thần Cung, Tam Thần Quân đã là chủ lực.

Ngay cả Nhân Thần Quân yếu nhất cũng có thể dễ dàng tiêu diệt một thế lực hùng mạnh có Đại La Kim Tiên, huống chi là Địa Thần Quân và Thiên Thần Quân.

Sau đó, Thần Điện di dời đến Bất Chu Sơn, Thiên Thần Quân với khí thế cuồng bạo đã nhanh chóng dọn dẹp hàng ức Hung thú, hoàn toàn lọt vào mắt của vạn tộc Hồng Hoang, không ai là không chấn động.

"Hừ!

Chương 142

Không đồng ý thì đi chết đi!" La Hầu cũng lạnh lùng nói, hai tay mỗi tay cầm một món hung khí, ánh mắt như đuốc, quét nhìn mọi người có mặt.

Ngay cả Hồng Quân, người luôn ôn hòa đãi người, trên mặt cũng hiện ra sát khí.

Chuyện này liên quan đến thành đạo, thử hỏi sao có thể không nghiêm túc cho được!

Nhưng cảnh này lại khiến Càn Khôn Lão Tổ, cũng là một đại thần đỉnh cấp, không vui.

Lão lập tức lên tiếng chất vấn: "Chư vị đạo hữu muốn ép các ngươi ở lại sao?" Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh trong tay, lại có một thân cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân, lão ta căn bản không sợ đám người Hoàng Thiên.

"Đạo hữu hiểu lầm rồi, chúng ta không có ý đó!" Hồng Quân vội vàng giảng hòa.

Càn Khôn đạo nhân là một sự trợ giúp mạnh mẽ, có thể kết giao thì tuyệt không thể đắc tội.

Nhưng Hoàng Thiên lại chẳng thèm để ý, tâm niệm vừa động, toàn thân thần lực bùng nổ, một luồng khí thế hủy thiên diệt địa cường đại xuất hiện trên trường.

Lập tức, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy khó thở, ngoại trừ Dương Mi Lão Tổ, dù gì cũng là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, còn có thể giãy giụa.

"Các ngươi đừng tưởng bản tôn tính tình quá tốt.

Lũ rác rưởi các ngươi cũng xứng xưng đạo luận hữu với bản tôn sao, thật nực cười!

Nếu không phải vì lượng kiếp có liên quan đến các ngươi, hôm nay bản tôn nhất định sẽ để máu nhuộm thiên trụ." Nói rồi, y không hề thu lại khí thế, chỉ có ánh mắt đặc biệt dừng lại trên người các Thần Ma đỉnh cấp Hồng Hoang ở hàng đầu tiên.

"Đạo hữu!

Quá đáng lắm rồi!" Càn Khôn Lão Tổ hoàn toàn nổi giận, thân là đại thần đỉnh cấp, lại bị người ta áp chế thảm hại như vậy.

Nhưng đối tượng mà lão nhắm đến lại là lão hảo nhân Hồng Quân ở bên cạnh, ai mà biết được Hoàng Thiên nổi giận có tiện tay diệt luôn lão không.

Luồng khí thế cường đại này khiến trong lòng lão cũng phủ một tầng mây đen.

Thực ra, lúc này, trong lòng Hồng Quân, La Hầu và Thái Cực cũng đang thầm mắng: "Hoàng Thiên chết tiệt, ngay cả người của mình cũng không tha." Bỗng nghe thấy Càn Khôn đạo nhân chất vấn, Hồng Quân có phần qua loa đáp lại: "Hoàng Thiên đạo hữu chỉ nhắm vào những kẻ vừa từ chối góp sức cho Hồng Hoang thôi.

Đạo hữu xưa nay nhân hậu, chi bằng cứ nghe tiếp đi, nhất định sẽ có thu hoạch." Lời này khiến Càn Khôn Lão Tổ và những người khác trong lòng càng thêm tức giận, chỉ hừ lạnh một tiếng, nhìn thẳng vào Hoàng Thiên trên đài.

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Máu tươi của hơn trăm thủ lĩnh vạn tộc vừa rồi đến giờ vẫn chưa đông lại trên mặt đất, không ai dám đảm bảo nếu lúc này gây sự thì có trở thành một cảnh đẹp trên thiên trụ hay không.

Hơn nữa, Hoàng Thiên, Dương Mi, Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực rõ ràng là cùng một giuộc.

Khó mà đảm bảo họ sẽ không cùng ra tay, không ai có thể chống đỡ được đòn tấn công liên thủ của năm đại cường giả.

"Bản tôn xin tuyên bố ở đây, minh ước này không phải để hạn chế sinh linh Hồng Hoang, mà chỉ để bảo tồn lực lượng hữu sinh tốt hơn, đối phó với đại địch Hung thú.

Chẳng lẽ chư vị ở đây cho rằng một mình mình có thể chống lại tập kích của Hung thú, cho rằng Hung thú cùng một loại với các ngươi sao?" Hoàng Thiên tiếp tục nói: "Ký kết minh ước không ảnh hưởng các tộc khuếch trương, cũng không ảnh hưởng tư sát, chẳng qua là bỏ qua một số lực lượng cấp thấp.

Sau khi Hung thú diệt vong, bản tôn sẽ không đề cập đến chuyện minh ước nữa, chư vị có thể yên tâm." Lúc này, y mới thu lại toàn bộ khí thế, mọi người trên trường mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu còn bị áp chế nữa, e rằng trong lòng mọi người đều sẽ nảy sinh bóng ma.

Sau khi nghe một phen giải thích như vậy, sự bài xích của mọi người đối với minh ước cũng giảm đi.

Dù sao đối với các đại tộc, một số sinh linh Huyền Tiên thậm chí thấp hơn, dù có phát triển thêm một nguyên hội nữa cũng không thể gây tổn hại cho họ.

Quan trọng nhất là, minh ước này nói trắng ra là để đối phó với Hung thú, một khi Hung thú bị tiêu diệt hết, lượng kiếp hoàn toàn qua đi, thì nó còn có tác dụng gì nữa?

"Chư vị đạo hữu!

Sự đáng sợ của Hung thú vượt xa tưởng tượng của chúng ta.

Ta và Thái Cực đạo hữu cũng chỉ có thể đánh ngang tay với một Hung Thú Hoàng Giả, huống chi còn có Tứ Đại Thú Vương, Thập Đại Thống Lĩnh." Hồng Quân lúc này mới lên tiếng nhắc nhở.

Nghe vậy, mọi người đều á khẩu.

Thật ra, trước đó họ thấy Hoàng Thiên và những người khác có thể dễ dàng trấn áp Hung thú, nên mới cho rằng Hung thú rất dễ đối phó.

"Hồng Quân đạo hữu, làm như vậy thực sự có chút ép người quá đáng!" Âm Dương Lão Tổ đột nhiên đứng ra nói, trong lòng ngầm có ý đồ xấu muốn khiêu khích mọi người và Hoàng Thiên.

"Ồ?

Vậy sao?" Hoàng Thiên cười lạnh nói: "Bản tôn nói cho ngươi biết cái gì gọi là ép người quá đáng.

Nếu hôm nay các ngươi không đồng ý, mười triệu Đại La Thần của Thần Điện ta có thể xé các ngươi thành từng mảnh." "Nếu không phải Hồng Quân đạo hữu đến tận cửa mời, các ngươi thật sự nghĩ bản tôn quan tâm đến lũ rác rưởi các ngươi sao?

Hung thú diệt tuyệt các ngươi thì đã sao?

Bản tôn có thể giết sạch Hung thú, rồi lại cho sinh sôi một lứa sinh linh khác, lúc đó, Hồng Hoang lại một lần nữa tràn đầy sức sống." Lời vừa dứt, vô số người cảm thấy một luồng khí lạnh thấu tim gan từ trên trời giáng xuống, ai nấy đều run rẩy toàn thân.

Đúng như Hoàng Thiên nói, sở dĩ họ có thể tùy ý tàn sát, khuếch trương địa bàn, thu gom khí vận, là hoàn toàn bởi vì hỏa lực của Hung thú đã có người khác gánh chịu.

Hơn nữa, Thần Điện là thế lực đệ nhất vẫn chưa ra tay, nếu cứ mặc kệ họ đối đầu với Hung thú, không ai dám đảm bảo mình có thể

sống sót.

Lúc đó dù có sống sót, e rằng Thần Điện cũng sẽ bồi thêm một đao, vậy thì thật sự chết chắc.

"Ha ha!

Chính nên như thế!

Các ngươi đều không quan tâm, vậy ta còn sợ gì, giết cho trời quang mây tạnh, Hồng Hoang trong sáng, đáng cạn một chén!" La Hầu cuồng tiếu.

Nếu Hung thú giết sạch sinh linh Hồng Hoang, nghiệp lực đó tự nhiên sẽ chuyển sang người Hung thú, sao y lại không vui cho được!

"Ta nguyện tuân theo thần dụ, lập minh ước!" Theo sau người đầu tiên đứng ra đồng ý, rất nhiều tộc trưởng của các chủng tộc vừa và nhỏ cũng lần lượt lên tiếng.

"Phù Ngư nhất tộc ta cũng đồng ý!" "Linh Hầu nhất tộc ta cũng đồng ý!" ...

Mặc dù thực lực của họ chỉ mới đạt đến Đại La trung kỳ viên mãn, nhưng không ai dám coi thường nhóm người này, bởi vì họ đại diện cho phần lớn Hồng Hoang, kiến nhiều rồi cũng cắn chết voi!

Chương 143

Thực ra, minh ước không bảo vệ họ khỏi bị tấn công, nhưng lại có thể giúp họ không đến mức bị diệt tộc, có thể lưu lại một tia mồi lửa, đó mới là điều khiến người ta quan tâm nhất.

Lúc này, Hoàng Thiên liếc mắt sang bên cạnh, ánh mắt sắc bén lướt qua người Tổ Kỳ Lân, Long Vương.

Đám người Long tộc và thập đại cường tộc không khỏi run lên, rồi lại nhìn sang mấy vạn tu sĩ Đại La Thần viên mãn của Thần Điện ở bên cạnh.

"Kỳ Lân tộc ta nguyện tuân theo thần dụ!" "Thần chủ, Long tộc ta cũng nguyện lập minh ước!" "Phượng tộc ta cũng vậy." Thấy Tam tộc lần lượt đồng ý, trên mặt Hồng Quân, La Hầu và những người khác lộ ra một nụ cười.

Ngay cả mấy chủng tộc mạnh nhất trong vạn tộc cũng đã đồng ý, vậy những người khác còn phải nói sao?

Quả nhiên, các thủ lĩnh chủng tộc còn lại, nối gót thập đại cường tộc, lần lượt đồng ý hợp tác.

Nhiều người đều nhắm vào câu cuối cùng, minh ước này chỉ áp dụng trong lượng kiếp Hung thú.

Ha ha, nhưng Hoàng Thiên căn bản không cho rằng họ có thể sống đến lúc đó.

Trong lượng kiếp này Hung thú có lẽ sẽ bị diệt tuyệt, nhưng sinh linh Tiên Thiên của Hồng Hoang cũng chẳng khá hơn là bao, cuối cùng chỉ còn lại vài người lèo tèo.

Đợi đến Long Phượng lượng kiếp, Đạo Ma đại chiến qua đi, sinh

linh Tiên Thiên hoàn toàn tuyệt tích, chỉ còn lại những người như Tam Thanh là may mắn sống sót.

Lập tức, Hoàng Thiên đứng trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, cao giọng hô: "Kính bái vô thượng Đại Đạo, bản tôn lấy danh nghĩa Thần, cùng vạn tộc lập nên minh ước, phàm tư sát, không được tàn sát sinh linh dưới cảnh giới Huyền Tiên, kẻ vi phạm giết không tha!" Lời vừa dứt, giữa thiên địa bỗng vang lên một trận đạo âm, đất vọt kim liên, trời tuôn mưa hoa, vô tận tiên quang bảy màu rủ xuống, Thần Dụ Lệnh truyền khắp cả Hồng Hoang, không ai không biết, không ai không hiểu.

"Oanh!" Vào lúc Thần Dụ Lệnh được Đại Đạo công nhận, một luồng khí vận cường đại chưa từng có cuộn trào khắp toàn thân Hoàng Thiên, nguyên thần Thần Vương trung kỳ vốn chưa hoàn toàn củng cố của y tức thì đột phá lên hậu kỳ.

Nhục thân, nguyên thần song song Thần Vương hậu kỳ, uy lực cộng hưởng quả thực không gì sánh bằng.

Bây giờ toàn thân y tràn đầy sức mạnh, phảng phất như giơ tay nhấc chân cũng có thể hủy thiên diệt địa, mạnh mẽ biết bao.

Một vùng Thần hải từ đỉnh đầu y nhanh chóng biến ảo, trên đó Thần cách lơ lửng ngay trung tâm, một tòa Thiên Địa Thần Tọa cao cao tại thượng, còn có thần thư màu vàng 《Sáng Thế Kỷ》 tỏa ra vô tận thần quang sáng thế, khiến người ta nhìn mà kinh sợ.

Ban đầu y tưởng rằng Thần Dụ Lệnh dẫn động Đại Đạo, nhất định sẽ có vô tận công đức gia thân, giúp y đột phá Thần Vương hậu kỳ, không ngờ chỉ có khí vận gia thân mà đã đột phá rồi.

Sinh linh Tiên Thiên đại diện cho hai phần ba Hồng Hoang, khí vận mạnh mẽ đến mức nào, tức thì đã củng cố vững chắc tu vi Thần Vương hậu kỳ.

Ngay cả Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực ở bên cạnh cũng thu hoạch được rất nhiều, tu vi trực tiếp từ bán bộ Hỗn Nguyên đột phá lên Hỗn Nguyên sơ kỳ.

Tiền thân là một trong Thập Đại Hỗn Độn Ma Thần chí tôn, Hồng Quân và La Hầu có bản thể căn nguyên cường đại, có thể thừa nhận khí vận cũng nhiều hơn, vì vậy cả hai đều tam hoa tề khai, ngũ khí triều nguyên, trực tiếp đạt đến tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ viên mãn.

Thái Cực Lão Tổ hơi kém một chút, vừa mới đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, chưa kịp củng cố, nhưng cũng đủ để bỏ xa cả Hồng Hoang mấy con phố.

Thu hoạch lớn nhất là Dương Mi, cũng đột phá lên Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, ngang hàng với Nguyệt Thần Vọng Thư, Sơn Thần Liễu Mi. 178.

Nhìn chung cả Hồng Hoang, Hoàng Thiên, Huyền Thiên, Âm Dương Đại Gấu Trúc đều có tu vi Thần Vương (Hỗn Nguyên) hậu kỳ, dẫn đầu rất xa, là nhóm thứ nhất.

Vọng Thư, Liễu Mi, Dương Mi đều có tu vi Hỗn Nguyên trung kỳ, là nhóm thứ hai.

Tiếp theo là Hồng Quân và La Hầu, tu vi của hai người tương đương, nhưng khí vận hùng hậu, trước áp Hung thú, sau diệt Tam Thiên, lần này Thần Dụ Lệnh lại góp công lớn, nên tích lũy lâu dài mà bùng nổ, trực tiếp trở thành Hỗn Nguyên sơ kỳ viên mãn, là nhóm thứ ba.

Thái Cực đạo nhân cũng là Hỗn Nguyên sơ kỳ, miễn cưỡng xếp vào nhóm thứ ba.

Còn nhóm thứ tư thì nhiều vô kể, Càn Khôn, Âm Dương, Long

Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân cho đến trăm vạn Đại La Thần của Thần Điện, đều là tu vi Đại La viên mãn.

"Ầm ầm ầm!" Đúng lúc này, thiên địa phảng phất như tối sầm lại, chỉ thấy một con mắt khổng lồ quét nhìn chúng sinh, uy áp của Đại Đạo lẫm liệt đường hoàng, khiến người ta toàn thân run rẩy.

Ngay cả Hoàng Thiên trước mặt nó cũng cảm thấy mình chỉ là một con kiến cỏ không đáng kể, huống chi là Hồng Quân, La Hầu và Thái Cực vừa mới đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên.

"Chư vị đừng hoảng, đây là Đại Đạo Thiên Nhãn, đến để chứng kiến chúng ta ký kết Thần Dụ Lệnh.

Phàm các chủng tộc đã lập minh ước, đều sẽ bị Đại Đạo giám sát, kẻ vi phạm, thân tử đạo tiêu!" Hoàng Thiên lập tức cao giọng hô.

Tuy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng nhờ sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 mà y biết được những bí mật mà người khác không biết, nên sau cơn chấn kinh ban đầu đã trở nên bình tĩnh.

Ngược lại, các sinh linh của các thế lực cường tộc lớn ở Hồng Hoang thì chấn động đến cực điểm.

Ánh mắt của Đại Đạo Thiên Nhãn quét qua đâu, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự thờ ơ và lạnh lùng trong ánh mắt đó, cùng với sự mênh mông bao trùm thiên địa, không ai dám khinh cử vọng động.

Đây là lần đầu tiên họ chứng kiến Đại Đạo xuất hiện, trước đây luôn nói Đại Đạo ở trên, Đại Đạo ở trên, nhưng bây giờ, ngài ấy thật sự ở trên.

Rất nhiều người đều cố gắng cảm ngộ đạo uy mênh mông đó, tự mình cảm nhận sự huyền bí của Đại Đạo.

Nhưng với tu vi của họ, đừng nói là Đại Đạo, ngay cả Thiên Đạo cũng không cảm ngộ ra được, chỉ có thể phí công vô ích.

Muốn cảm ngộ Đại Đạo, trước tiên phải trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tu luyện trong Hỗn Độn, nhưng những người có mặt ở đây không một ai có thể đạt được yêu cầu này.

Chỉ thấy Đại Đạo Thiên Nhãn từ từ ẩn đi, giữa thiên địa lại xuất hiện vô số thần quang màu vàng, dần dần hội tụ trên đỉnh đầu của tất cả mọi người.

Một bức đồ án hình vuông màu vàng che phủ cả bầu trời, trên đó có ba đạo tự, viết là 《Thần Dụ Lệnh》, đạo vận chậm rãi lưu chuyển trên đó.

Lúc này, Thần Dụ Lệnh hóa thành vô số điểm sáng bắn ra, lan tỏa khắp cả Hồng Hoang, tất cả sinh linh của các chủng tộc thế lực đã lập minh ước đều nhận được cảm ứng.

Từ Đại Đạo Thiên Nhãn vừa rồi, đến 《Thần Dụ Lệnh》 sau đó, rất nhiều sinh linh có mặt không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì họ vốn không coi Thần Dụ Lệnh ra gì, nhưng bây giờ không chỉ có Đại Đạo giám thị, mà còn có uy áp của Thần Dụ trong cõi u minh, ai mà không sợ hãi cho được?

Ngược lại, Long Vương và một đám người nhìn vào Hồng Quân và những người ở hàng đầu, ngoại trừ Hoàng Thiên vẫn sâu không lường được, những người còn lại, bao gồm cả Dương Mi, đều đã lột xác thành một tồn tại mới.

Trước đây họ còn có thể cảm nhận được tu vi của đối phương, nhưng bây giờ chỉ cảm nhận được một đại dương sâu thẳm vô biên, căn bản không dò ra được nông sâu.

Lúc này, tất cả mọi người đều hiểu ra, vì sao Hồng Quân và những người khác lại nhiệt tình với việc ký kết 'Thần Dụ Lệnh' như vậy, bởi vì có lợi ích.

Lợi ích rất lớn.

“Ầm ầm ầm!” Sau khi Thần Dụ Lệnh hóa thành vô tận lưu quang, trải rộng khắp bốn biển tám cõi, trên bầu trời bỗng xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

“Hả??” Mọi người có mặt đều trợn mắt há mồm, chẳng phải đã kết thúc rồi sao?

Sao động tĩnh lại lớn như vậy.

Chương 144

Tiếp tục nhìn xuống, chỉ thấy trong vết nứt không hề truyền ra khí tức nguy hiểm, ngược lại trên mặt Hoàng Thiên và những người khác lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Đột nhiên, từ bốn phương tám hướng truyền đến từng trận đạo âm, vô số ánh sáng màu vàng kim từ trong vết nứt lan ra, hóa thành một đám mây lành màu vàng khổng lồ, xuất hiện trên đỉnh đầu của tất cả mọi người.

Đám mây lành màu vàng trên bầu trời trong nháy mắt hóa thành năm phần, trong đó phần lớn nhất rơi xuống người Hoàng Thiên, bốn phần còn lại đều rơi xuống người Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực và Dương Mi.

"!" Hoàng Thiên vẫy tay, thu lấy phần Đại Đạo công đức đó.

Thái Cực, Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi và những người khác thấy y làm vậy, cũng không lập tức hấp thu, kìm nén sự thôi thúc, thu lại công đức của mình.

Những người khác có mặt nhìn mà mắt đỏ ngầu, đó là Đại Đạo công đức, thứ tốt được tạo thành từ Tiên Thiên Huyền Hoàng Chi Khí.

Đại Đạo công đức là sự thể hiện của bản nguyên Đại Đạo, linh bảo hấp thu xong có thể lột xác thành Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo, tu sĩ hấp thu xong có thể không có trở ngại mà nâng cao tu vi.

Phải biết rằng, ở hậu thế, ngay cả Thiên Đạo công đức ngưng kết từ Hậu Thiên Huyền Hoàng Chi Khí cũng có thể khiến người ta thành thánh, sự quý giá của Đại Đạo công đức càng không cần phải nói.

Lúc này, một đám người nhìn mà lửa ghen tị hừng hực bốc cháy không nhịn được nữa, Âm Dương đạo nhân lập tức lên tiếng: "Chư vị thủ đoạn thật cao tay!" "Ha ha ha!

Lấy chư thiên sinh linh làm quân cờ, mưu đồ đại cục Hồng Hoang, kế sách của chư vị đạo hữu thực sự khiến chúng ta bội phục vô cùng!" Càn Khôn Lão Tổ cũng không nhịn được mà phụ họa.

Chỉ cần liên kết vạn tộc, cùng nhau lập minh ước là có thể nhận được nhiều lợi ích như vậy, không chỉ khí vận gia thân, tu vi đột phá, bây giờ lại còn có Đại Đạo công đức hậu hĩnh đến thế.

Nếu không phải tu vi của Hoàng Thiên và những người khác quá cao thâm, mỗi người lại có chí bảo hộ thân, e rằng các thủ lĩnh vạn tộc có mặt đều sẽ xông lên cướp đoạt.

Chỉ tiếc là, Đại Đạo công đức có định số của nó, trừ phi chủ nhân đồng ý tặng cho, nếu không ai cướp cũng vô dụng.

"Hừ hừ!" Ánh mắt Hoàng Thiên trở nên lạnh lùng, liếc nhìn Âm Dương đạo nhân, lạnh giọng nói: "Ai ghen tị cũng được, duy chỉ có lão tặc Âm Dương nhà ngươi là không có tư cách.

Tự mình chuốc lấy nhục nhã, thật đáng chê cười!" Lời này khiến mặt Âm Dương đạo nhân lúc xanh lúc tím, lửa giận trong lòng khó mà dập tắt, nhưng lại không thể nói ra nửa lời phản bác.

Trước đó, Hoàng Thiên dưới sự thỉnh cầu mạnh mẽ của Hồng Quân đã đích thân đến tìm lão hợp tác hoàn thành Thần Dụ Lệnh, nhưng lão lại từ chối...

Nếu không, hôm nay những thứ này đều nên có một phần của lão, thật sự là hối hận không kịp!

Đang lúc Hoàng Thiên mắng Âm Dương đạo nhân đến hả hê, đột nhiên một đạo nhân áo bào bạc gấm y bước ra, vẻ mặt cung kính,

hành lễ nói: “Bái kiến chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần Chủ, nguyện Thần Chủ cùng chư vị tiền bối sớm ngày đăng lâm Đại Đạo!” “Ồ?” Hoàng Thiên và mọi người đồng loạt nhìn về phía người đó.

Đạo nhân áo bào bạc gấm y cung kính nói: “Văn bối là tộc trưởng Thước Hộc nhất tộc, tại đây xin Thần Chủ, chư vị tiền bối cùng các thủ lĩnh vạn tộc chứng kiến, dưới Thần Dụ Lệnh cùng Liệp Thử tộc quyết một trận tử chiến.” Tộc trưởng Thước Hộc lên tiếng không chỉ phá vỡ bầu không khí im lặng, mà còn là một khởi đầu tốt cho Thần Dụ Lệnh.

Hoàng Thiên mỉm cười gật đầu: “Chuẩn!

Bản tôn sẽ theo lệnh phái Đại La Thần đến chứng kiến cho các ngươi!” “Thước Hộc!

Ngươi thật không phải con người!” Một đạo nhân áo gấm màu xám tro âm hiểm đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt giận dữ trừng mắt nhìn Thước Hộc đạo nhân.

Mọi người có mặt đều khá hứng thú đánh giá hai người.

Thước Hộc nhất tộc và Liệp Thử nhất tộc từ khi sinh ra đã có lãnh địa gần nhau.

Liệp Thử trời sinh thích bóng tối, giỏi leo cây, đào hang, thường xuyên nhân lúc Thước Hộc nhất tộc ra ngoài mà tấn công lãnh địa, giết chim non, cướp đoạt tài nguyên.

Thước Hộc trời sinh có thể cưỡi gió bay lượn, nhưng lại không có cách nào đối phó với Liệp Thử ẩn sâu dưới lòng đất, vì vậy chỉ có thể không ngừng di dời.

Nhưng Liệp Thử cũng luôn bám theo, bên này suy bên kia thịnh, thù hận hai bên ngày càng sâu đậm.

Thần Dụ Lệnh được Đại Đạo chứng giám, một khi bắt đầu, sẽ

đưa tất cả tu sĩ từ Huyền Tiên trở lên của hai tộc vào một chiến đài.

Nếu một bên chưa bị diệt sạch, trận chiến sẽ không bao giờ dừng lại.

Hai tộc không có cách nào trốn tránh, chỉ có thể đối quyết quang minh chính đại trên chiến đài.

Điều này đã cho Thước Hộc nhất tộc cơ hội báo thù rửa hận.

"Có chút thú vị!" La Hầu sờ cằm, nói với vẻ hứng thú.

Không chỉ y, những người khác bao gồm Hồng Quân, Thái Cực, Dương Mi, Càn Khôn, Âm Dương, cho đến các tộc trưởng vạn tộc đều tỏ ra vô cùng hứng khởi.

Đây không chỉ là trận chiến đầu tiên dưới Thần Dụ Lệnh, mà còn là cuộc đối đầu thay đổi cục diện Hồng Hoang.

Có thể thấy tộc trưởng Thước Hộc có tu vi Đại La sơ kỳ, tộc trưởng Liệp Thử cũng là Đại La sơ kỳ.

Mọi người đều suy diễn căn nguyên, thế lực của hai tộc, phát hiện Thước Hộc nhất tộc có hơn trăm Thái Ất Kim Tiên, mấy ngàn Huyền Tiên, Liệp Thử nhất tộc cũng vậy, thật sự có thể nói là thế quân lực địch.

Mọi người căn bản không quan tâm ai đúng ai sai, thời đại này ai mạnh hơn thì người đó có lý.

Chỉ vì đây là màn mở đầu của Thần Dụ Lệnh, nên mọi người đều khá quan tâm.

Lúc này, Hoàng Thiên phất tay, nhàn nhạt nói: "Thước Hộc nhất tộc đã muốn cùng Liệp Thử nhất tộc quyết chiến, vậy thì hãy gửi yêu cầu đến Thần Dụ Lệnh.

Tại đây, bản tôn xin tuyên bố, một khi lệnh đã ban ra, bất kể có

muốn hay không, hai bên đều phải chiến đấu cho đến khi một bên hoàn toàn diệt vong, nếu không, cả hai đều bị coi là vi phạm lệnh?" "Đương nhiên, bên chiến thắng, Đại Đạo sẽ chuyển toàn bộ tích lũy của tộc còn lại cho các ngươi, và che giấu nơi sinh sống của tộc bại trận.

Đợi đến khi xuất hiện Đại La Kim Tiên, mới có thể xuất thế, hiểu chưa?" Thước Hộc nghe xong, trên mặt lộ ra một tia sát ý, lập tức hành lễ với Hoàng Thiên: "Đa tạ Thần Chủ đã cho biết!

Ta nhất định không phụ lòng mong đợi của mọi người!" "Hừ!" Liệp Thử hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không coi đối thủ ra gì, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!

"Thú vị, thú vị!" Một đám Thần Ma đỉnh cấp Hồng Hoang đang xem kịch không khỏi cười nói.

Lúc này, tộc trưởng Thước Hộc cúi rạp người, cung kính nói: "Đại Đạo ở trên, Thước Hộc nhất tộc ta nguyện tuân theo thần dụ, cùng Liệp Thử quyết một trận tử chiến, đến chết mới thôi!" Lời vừa dứt, chỉ thấy giữa thiên địa một tia Tử Tiêu Thần Lôi lóe lên, vô số người toàn thân sững sờ.

Chỉ thấy kim quang từng trận, Tiên Thiên Linh Khí không ngừng hội tụ trong hư không, mơ hồ hình thành một thế giới chiến đài.

"Oanh!" Vào khoảnh khắc chiến đài thành hình, Thần Dụ Lệnh to như cái đấu treo lơ lửng trên đó, trên mặt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ ngưng trọng.

Ban đầu họ tưởng đây chỉ là một cuộc tư sát bình thường, không ngờ Đại Đạo lại đích thân ra tay, vô trung sinh hữu, tạo ra một thế giới chiến đài.

Bất cứ ai cũng không thể cảm nhận được mọi thứ bên trong thế

giới chiến đài.

Nói cách khác, chỉ cần một bên chưa chết hết, thì chạy cũng không thoát được.

Ai cũng lo lắng, nếu mình lỡ bị người khác khởi động Thần Dụ Lệnh, vậy thì đánh không lại, trước đạo tắc uy nghiêm, làm sao có thể trốn thoát?

Chương 145

“Lấy danh nghĩa Thần, chuẩn cho yêu cầu của các ngươi!

Chiến!” Nhìn tộc trưởng Thước Hộc có phần hưng phấn trước mắt và tộc trưởng Liệp Thử sắc mặt có chút hoảng loạn, Hoàng Thiên dung mạo lạnh lùng, toàn thân mang theo vô tận thần lực, vung tay một cái.

Chỉ thấy hai bóng người trong nháy mắt xuất hiện trong thế giới chiến đài.

Với tư cách là chủ nhân của Thần Dụ Lệnh, ngoài Đại Đạo ra, thì Hoàng Thiên có quyền khống chế chiến đài mạnh nhất.

Trong chốc lát, Thước Hộc và Liệp Thử mỗi người chiếm một phương, trong hư không đột nhiên xuất hiện mấy vạn bóng người, lần lượt rơi vào trận liệt của hai người.

Đó là những người có tu vi từ Huyền Tiên trở lên của hai tộc, bất kể là nam hay nữ, không một ai ngoại lệ, tất cả đều xuất hiện trên chiến đài.

“Thước Hộc tiểu nhi!

Hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Liệp Thử nhất tộc ta!” Nhìn các tộc nhân dày đặc xung quanh, Liệp Thử đạo nhân trong lòng dũng khí tăng mạnh, gầm lên.

Ai ngờ Thước Hộc đạo nhân không những mặt không đổi sắc tim không đập, ngược lại còn lộ ra ánh mắt nóng rực, ngay cả mấy vạn tộc nhân Thước Hộc sau lưng cũng như vậy.

Hai bên giương cung bạt kiếm, không nói lời nào đã bắt đầu tàn sát.

“Oanh!” Phong nhận và thổ thích đầy trời tàn phá, mỗi một khắc đều có thương vong xuất hiện, hoặc là tộc nhân Liệp Thử, hoặc là tộc nhân Thước Hộc, máu tươi nhuộm đỏ cả chiến đài.

“Lấy linh hồn của ta, huyết tế linh bảo!

Nhiếp Địa Châu!

Xuất!” Liệp Thử đạo nhân khóe miệng rướm máu, hai mắt đỏ ngầu.

Chỉ thấy một viên châu màu xám tro mang theo sức mạnh vạn quân, ầm ầm xuất hiện.

Nhiếp Địa Châu là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do Tiên Thiên Trọc Khí và Thổ Chi Bản Nguyên chi lực kết hợp mà sinh ra, có thể điều động địa lực trong phạm vi trăm vạn dặm, trấn áp thiên địa.

Chỉ tiếc là thế giới chiến đài cách biệt với Hồng Hoang, không thể phát huy được uy lực vốn có.

Ngược lại, Thước Hộc đạo nhân, trong tay liên tục kết pháp ấn, toàn thân mơ hồ có thanh quang xuất hiện, một lá cờ tinh màu xanh hiện ra trong mắt mọi người.

Chỉ thấy công kích của Nhiếp Địa Châu đều bị chặn lại bên ngoài thanh quang, gây ra vô số sóng xung kích.

Hơn trăm chiến sĩ của hai tộc xung quanh đều bị dư ba giao chiến của hai người xé nát, vì vậy khu vực giao chiến của Thước Hộc đạo nhân và Liệp Thử đạo nhân trở nên không một bóng người.

“Uy năng của Đại Đạo quả nhiên sâu không lường được!” Dương Mi đột nhiên thốt lên một tiếng cảm thán, những người đang quan chiến cũng đồng thanh phụ họa.

Đúng vậy!

Họ đều đã phát hiện ra, bất kể là công kích của các chiến sĩ hai tộc, hay công kích của hai tộc trưởng đều không thể xuất hiện bên ngoài chiến đài.

Chiến đài tuy nhỏ, nhưng bên trong lại là một không gian hoàn chỉnh, cách ly với thế giới Hồng Hoang.

Mỗi khi công kích xuất hiện ở rìa, đều sẽ bị một tầng vầng sáng bảy màu hóa giải thành hư vô, căn bản không cần lo lắng sẽ tạo thêm sát nghiệt.

Trăm năm tàn sát huyết chiến, bất kể là Liệp Thử nhất tộc hay Thước Hộc nhất tộc đều tổn thất thảm trọng.

Ban đầu có mấy vạn tộc nhân, bây giờ chỉ còn lại vài trăm người, ai cũng mang thương tích.

"A!" Đúng lúc này, Liệp Thử đạo nhân hét lên một tiếng thảm thiết, liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi, bị đánh bay ra ngoài vạn dặm, tay chỉ vào đối phương, trên mặt lộ rõ vẻ oán hận.

"Ha ha ha!

Hôm nay đám chuột đất các ngươi không ai thoát khỏi lòng bàn tay của bản tọa, bản tọa sẽ dùng máu tươi của các ngươi để tế điện cho những chú chim non đã chết yểu của tộc ta." Thước Hộc đạo nhân cười lớn tùy ý, trong tiếng cười không giấu được sự thống khoái.

Hàng triệu năm nhẫn nhịn, mối thù vô số chim non chưa kịp trưởng thành đã bị giết hại, cuối cùng cũng sắp được kết thúc vào lúc này, thử hỏi sao lại không vui cho được!

"Hoàng Thiên đạo hữu!

Kia là..." Đang lúc phong vân trên chiến đài biến ảo, trên mặt Dương Mi đạo nhân lộ ra vẻ ngưng trọng, nhìn thẳng vào Hoàng Thiên.

Ngay cả Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực, Càn Khôn, Âm Dương và những người chuyển thế từ tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần ở bên cạnh, tất cả đều nhìn lên trường, trong mắt tràn đầy vẻ kỳ lạ.

Đúng vậy!

Thước Hộc đạo nhân sở dĩ có thể thắng, là vì trong trận quyết chiến cuối cùng, y đã dùng một kiện linh bảo hình cánh, uy lực có thể sánh ngang với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Dương Mi đạo hữu!

Nếu bản tôn không cảm giác sai, đó hẳn là Thanh Điểu Chi Dực!" Hoàng Thiên nói với ý vị sâu xa.

Những người có mặt như Hồng Quân, Thái Cực, La Hầu, những người chuyển thế từ tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mặc dù họ cảm thấy linh bảo hình cánh trên đài rất quen thuộc, nhưng rốt cuộc Thanh Điểu Chi Dực là gì?

Không ai biết.

Duy chỉ có Dương Mi gật đầu, nghiêm túc nói: "Không ngờ con chim nhỏ không đáng nhắc đến ngày xưa lại có thể thoát được đại kiếp." "Đạo hữu có lẽ không biết, đại kiếp năm đó, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sinh linh Hỗn Độn không nhận được chỉ thị của Đại Đạo, trừ phi phụ thuộc vào thủ hạ của Tam Thiên Ma Thần, nếu không những sinh linh còn lại căn bản sẽ không nhúng tay vào đại chiến, khó tránh khỏi có kẻ may mắn xuất hiện." Hoàng Thiên giải thích.

"Thì ra là vậy!" Dương Mi bừng tỉnh ngộ, lập tức nói: "Xem ra con chim nhỏ đó quả thực đã sống sót đến Hồng Hoang.

Nhưng với tu vi yếu ớt của nó trong trận đại kiếp đó, căn bản

không thể toàn thân trở ra, nếu không Thanh Điểu Chi Dực đã không xuất hiện trong tay của Thước Hộc đạo nhân." "Đúng vậy!

Dưới khai thiên, không phải ai cũng có thể giống như đạo hữu, ngay cả bản thể cũng bảo tồn được." Hoàng Thiên mỉm cười nói.

Từ một ý nghĩa nào đó, trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, người thành công nhất không ai khác ngoài Dương Mi.

Có thể giữ được bản thể dưới tay Bàn Cổ, sau này còn có thể ra vào Hồng Hoang, tung hoành Hỗn Độn, quả thực là người thắng lớn.

Nhìn lại số phận của những người cùng là Thập Đại Ma Thần chí tôn như Quang Ám, tuy đã khai tịch thế giới, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi vạn giới đại dung hợp.

"Đạo hữu quá lời rồi, bần đạo cũng chỉ là kẻ sống sót lay lắt, không đáng mặt anh hùng!

Ngược lại, con súc sinh Thanh Điểu kia thật sự khiến ta chấn kinh, không ngờ trong Hồng Hoang ngoại trừ Hung thú, lại còn có tồn tại như vậy." Dương Mi mỉm cười nói.

Chương 146

“Lũ kiến cỏ cỏn con, dù có còn sót lại cũng không phải là đối thủ một chưởng của bản tôn, có gì đáng nhắc đến!” Hoàng Thiên khinh thường nói.

“Thiện!” Dương Mi tỏ vẻ đồng ý.

Với tu vi Thần Vương hậu kỳ của Hoàng Thiên, toàn bộ Hồng Hoang có ai có thể ngăn cản.

Cuộc đối thoại này lại khiến những người vốn không hiểu càng thêm mơ hồ.

Hồng Quân và La Hầu với tư cách là người chuyển thế từ tàn hồn của Thập Đại Ma Thần chí tôn, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Hồng Quân càng không thể chờ đợi mà hỏi: “Đạo hữu!

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sinh linh kia?” “Thật sao?” La Hầu cũng ghé lại gần, vẻ mặt hưng phấn nhìn Hoàng Thiên.

Nghe vậy, Hoàng Thiên gật đầu, lập tức nói: “Hai vị đạo hữu đoán không sai, linh bảo hình cánh trong tay Thước Hộc đạo nhân không phải là sản vật của Hồng Hoang, trên đó tràn ngập một tia Hỗn Độn chi khí, là do đôi cánh của Hỗn Độn Thanh Điểu hóa thành.” “Cái gì?

Sao có thể!” Mọi người nghe vậy, sắc mặt đại biến.

Lại có tàn dư của Hỗn Độn Ma Thần, vậy Hồng Hoang chẳng phải sẽ gặp tai ương sao.

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của họ, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười trêu chọc, nhàn nhạt nói: “Hỗn Độn sinh ra ba ngàn Ma Thần và mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sinh linh.

Trong đại kiếp khai thiên, ba ngàn Ma Thần và phần lớn sinh linh đều thân vẫn, phản bản quy nguyên, thúc đẩy sự phát triển của Hồng Hoang." "Thiên đạo bốn chín, tự lưu một đường sinh cơ.

Không ít Hỗn Độn Ma Thần có tu vi cao thâm đều có tàn hồn chuyển thế, ví dụ như Dương Mi đạo hữu là Không Gian chí tôn chuyển thế, Hồng Quân, La Hầu hai vị đạo hữu là Trật Tự, Sát Lục chí tôn chuyển thế, Thái Cực, Âm Dương, Càn Khôn ba vị đạo hữu đều là Ngũ Hành chí tôn chuyển thế..." Chưa đợi Hoàng Thiên nói xong, chỉ thấy Long Vương vội vàng lên tiếng hỏi: "Đạo hữu!

Không biết Hỗn Độn Thanh Điểu kia là thần thánh phương nào?" Một đám sinh linh bản thổ Hồng Hoang như Tổ Kỳ Lân, Phượng Tổ Hoàng Mẫu, Hổ Tổ, Huyền Quy Lão Tổ đều nhìn về phía Hoàng Thiên, ý tứ rõ ràng, muốn biết rõ chuyện này rốt cuộc là sao.

"Chư vị đạo hữu hiểu lầm rồi, Hỗn Độn Thanh Điểu đó không phải là Tam Thiên Ma Thần, mà là một trong mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sinh linh Hỗn Độn.

Lúc đại kiếp khai thiên, tu vi của nó chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên, giống như kiến cỏ, không biết làm sao mà thoát được một kiếp, Thanh Điểu Chi Dực mới rơi vào tay tiểu bối kia." Dương Mi giải thích.

Thực ra, sinh linh Hỗn Độn không giống như Tam Thiên Ma Thần, được ba ngàn đại đạo pháp tắc tạo nên bản nguyên đạo thể, nhục thân cường hãn.

Mỗi một sinh linh Hỗn Độn đều giống như sản phẩm lỗi, chỉ có không ngừng tu luyện, trong quá trình tu luyện mà lột xác, mới có thể khiến bản thân đạt đến cảnh giới mạnh hơn.

Thanh Điểu Chi Dực là di thể nhục thân của Hỗn Độn Thanh Điểu, nhưng dù vậy, Thanh Điểu Chi Dực vẫn bảo lưu được một tia Hỗn Độn chi khí, lại được vĩ lực khai thiên gột rửa, uy lực cũng

không thua kém cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nên mới có thể dễ dàng nghiền ép thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Nhiếp Địa Châu.

"Đạo hữu, thực lực của sinh linh Hỗn Độn mạnh như vậy, chúng ta phải làm sao?" Một đám sinh linh bản thổ Hồng Hoang mặt mày khổ sở, có chút thấp thỏm bất an.

"Ha ha ha!" Hoàng Thiên lại cười lớn: "Chỉ là một sinh linh Hỗn Độn, một con chó may mắn sống sót dưới phủ Phụ Thần mà thôi, lại khiến các ngươi sợ hãi đến vậy sao?

Nhiều năm theo đuổi Đại Đạo, thật nực cười!" Cũng kỳ lạ, sự xuất hiện của Thanh Điểu Chi Dực vừa hay phá vỡ thế cục bế tắc, khiến mọi người chuyển sự chú ý từ Thần Dụ Lệnh sang mối nguy hiểm khác, không ngờ lại khiến họ kinh sợ.

"Hoàng Thiên đạo hữu nói không sai!

Con nghiệt súc nhỏ bé, chẳng qua chỉ là thức ăn trong miệng bản tọa ngày xưa.

Bây giờ thực lực của bản tọa chưa phục hồi, nhưng bóp chết nó cũng chỉ là một món ăn nhỏ." Dương Mi cũng lên tiếng.

Tuy nhiên, mọi người vẫn có chút không tin, đó dù sao cũng là sinh linh Hỗn Độn, dù thế nào, căn nguyên và thực lực đều vượt xa họ.

Nhìn vẻ mặt đó, Hoàng Thiên có chút không kiên nhẫn mà phất tay, lớn tiếng nói: "Được rồi!

Không cần lo lắng, đợi lát nữa trận đấu của Thước Hộc kết thúc, hỏi cho rõ ràng.

Tập hợp sức mạnh của mọi người, tiêu diệt một tên tàn dư Hỗn Độn là chuyện thừa sức." Mọi người nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng đúng, sinh linh Hỗn Độn thì đã sao, dù gì ở đây cũng là tập hợp của toàn bộ nhân vật đỉnh tiêm Hồng Hoang, có gì mà phải sợ.

Lúc này, cuộc tàn sát trên trường sắp kết thúc.

Thước Hộc nhất tộc dưới sự trợ giúp của linh bảo bạn thân của tộc trưởng là Thanh Phong Kỳ, đã giải quyết những tộc nhân Liệp Thử còn lại một cách nhanh nhất.

Thước Hộc đạo nhân cũng không rảnh rỗi, không ngừng tấn công Liệp Thử đạo nhân đang bị thương.

Thanh Điểu Chi Dực có thể sánh ngang với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không ngừng dẫn động một luồng Hỗn Độn chi khí bên trong, vô cùng hung lệ.

"Oanh!" Liệp Thử đạo nhân không đề phòng bị đối phương nắm được điểm yếu, toàn thân pháp lực bùng nổ, phát ra đòn tấn công mạnh nhất, một đòn đã đánh nổ đối phương.

Cuộc tàn sát kịch liệt cuối cùng cũng phân định thắng bại, đại thù được báo, Thước Hộc đạo nhân càng cười lớn. ...

Đúng lúc tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào chiến đài, Thanh Điểu Chi Dực sau lưng Thước Hộc đạo nhân, vậy mà lại dẫn động chư thiên sát khí.

Máu tươi của mấy vạn Huyền Tiên, Thái Ất Kim Tiên và Liệp Thử đạo nhân, một Đại La Kim Tiên, không ngừng bị Thanh Điểu Chi Dực hấp thu.

"Kéééét!!!" Một tiếng kêu dài sắc nhọn vang vọng khắp không gian chiến đài, như xé toạc mây trời, xuyên kim phá đá, chấn động đến mức hư không xung quanh không ngừng vỡ nát.

Ngay dưới mí mắt của tất cả mọi người, Thanh Điểu Chi Dực vậy mà lại ảo hóa ra một cửa động, một bóng người khổng lồ ầm ầm

xuất hiện.

Trên chiến đài, sát khí ngút trời, một con hung điểu khổng lồ cao mười vạn trượng uy nghiêm sừng sững, toàn thân là vảy màu xanh dày đặc, lấp lánh ánh kim loại lạnh lẽo.

Mỏ chim hình móc câu, đen bóng sắc bén.

Đầu hai cánh có một đôi vuốt dài ngàn trượng, hàn quang lạnh lẽo.

Trên đầu con chim khổng lồ dựng đứng vô số gai nhọn, đó là những chiếc gai xương màu xanh vừa dài vừa sắc bén, phảng phất như một hàng trường thương, có thể dễ dàng xé nát bất kỳ sinh vật nào.

Hỗn Độn Thanh Điểu, toàn thân tràn ngập hung sát chi khí vô tận, hai mắt đỏ như máu và lạnh băng, nhìn mọi thứ trước mắt đều như con mồi của nó.

“Ha ha ha!

Lão tử cuối cùng cũng ra ngoài được rồi!

Bàn Cổ chết tiệt, cút mẹ mày đi!” Hỗn Độn Thanh Điểu khổng lồ đứng trên chiến đài, cười lớn phóng túng.

Nhưng bộ vảy màu xanh và sát khí nồng đậm kia, khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang có mặt đều sắc mặt đại biến.

Chương 147

Mẹ nó chứ, đánh thế quái nào được?

Ngay cả Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực đạo nhân đã đột phá lên Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, cũng có chút khó ra tay.

Nhục thân mười vạn trượng, ít nhất cũng có thể sánh với Hỗn Nguyên hậu kỳ, lại được Hỗn Độn chi khí tôi luyện, cả ba người cũng chưa chắc đã hạ được tên này.

"..." Thân là nhân vật chính, Thước Hộc đạo nhân càng đứng ngây tại chỗ.

Linh bảo đột nhiên biến thành một con chim lớn.

Không thể không nói, xét về ngoại hình, Hỗn Độn Thanh Điểu thực sự là một con hung thú, toàn thân vảy xanh hàn quang trận trận, thực sự hung lệ, khiến người ta nhìn mà chùn bước.

"Nhóc con, lão tử phải cảm ơn ngươi đấy!

Nếu không, làm sao ta có thể khôi phục sức mạnh nhanh như vậy!" Hỗn Độn Thanh Điểu nhìn Thước Hộc đạo nhân, lắc lắc đầu chim, dường như căn bản không cảm nhận được nơi này là đâu.

"Kéééét!" Chỉ nghe thấy một tiếng kêu dài hung lệ vang vọng khắp không gian chiến đài, tên này vậy mà chỉ một cử động, định ăn thịt luôn Thước Hộc đạo nhân.

Nhưng chưa kịp há mỏ, Thần Dụ Lệnh treo lơ lửng trên đỉnh không gian chiến đài ầm ầm bùng nổ, vô tận thần quang kết nối thiên địa chi lực, trên đó có đạo văn của Đại Đạo, quả thực thần uy lẫm liệt.

"A!!!" Hỗn Độn Thanh Điểu tại chỗ hét lên một tiếng thảm thiết,

thân thể mười vạn trượng dưới thần quang, từng tấc một tan rã, cuối cùng cả người lẫn hồn hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang.

Đùa sao, Thần Dụ Lệnh là được Đại Đạo công nhận, bất kể là ai chỉ cần dám can thiệp vào cuộc tư sát trên chiến đài, tuyệt đối sẽ bị Đại Đạo trừng phạt nghiêm khắc, thân tử đạo tiêu là chắc chắn.

Chưa kịp kêu xong, lưu quang lóe lên, thân thể của Hỗn Độn Thanh Điểu đã hóa thành hư vô.

"Ặc!" Một đám sinh linh Hồng Hoang vốn đang quan chiến, tất cả đều trợn mắt há mồm.

Trang bức chưa được mười giây đã kết thúc rồi.

"Ta chưa từng thấy con hung thú Hỗn Độn nào ngu xuẩn như vậy!" Mọi người sững sờ hồi lâu, Dương Mi mới lên tiếng.

Lời này khiến những người còn lại có mặt đều gật đầu phụ họa.

Nếu hung thú Hỗn Độn đều giống tên này, e rằng không cần họ ra tay, chúng nó tự chơi cũng tuyệt diệt hết.

Hoàng Thiên có chút cảm ơn Hỗn Độn Thanh Điểu, nếu không phải nó xuất hiện, y thực sự không thể giải thích sự tồn tại của chiến đài.

Bây giờ ngược lại còn tăng thêm uy năng vô thượng cho Thần Dụ Lệnh, trong Hồng Hoang e rằng không còn ai dám coi thường Thần Dụ Lệnh nữa.

"Không biết Hoàng Thiên đạo hữu tiền thân là vị Hỗn Độn chí tôn nào?" Lúc này, bên cạnh bỗng có người lên tiếng hỏi.

Lạch cạch!

Toàn trường không khí trong nháy mắt yên tĩnh, gần như tất cả ánh mắt đều tập trung vào người Hoàng Thiên.

Các đại thần thông giả có danh tiếng ở Hồng Hoang đều là tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, vậy thì với tư cách là một trong những kẻ mạnh nhất, y nên là vị nào?

Một lúc lâu sau, Hoàng Thiên xoay người, ngạo nghễ nói: "Bản tôn là do luồng khí cơ sáng thế đầu tiên và Tiên Thiên Huyền Hoàng Chi Khí sau khi khai thiên hóa hình mà sinh, là sinh linh bản thổ chính gốc của Hồng Hoang, không phải Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế." "Ha ha ha!

Chư vị đừng xem thường Hoàng Thiên đạo hữu, có thể bằng sức một mình đạt được tu vi như hiện nay, ngay cả lão đạo cũng còn lâu mới sánh kịp, thật sự có thể gọi là Hồng Hoang đệ nhất nhân!" Dương Mi cũng lên tiếng.

"Đúng vậy!

Đúng vậy!" Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực và những người khác cũng lần lượt phụ họa.

Trước đó khi Hoàng Thiên đối đầu với Thiên Hỏa Vương Triều, những người chuyển thế từ tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần này đã biết tên này không phải đồng loại.

Nhưng y lại kế thừa được Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên của Tịnh Thế Đại Tôn và Tạo Hóa Đỉnh của Tạo Hóa Chí Tôn.

Từ một ý nghĩa nào đó, di sản của Hỗn Độn Ma Thần mà Hoàng Thiên nhận được còn vượt xa họ.

Nhưng, dù sao y cũng không có ký ức truyền thừa của Hỗn Độn Ma Thần, mọi thứ trên con đường tu đạo đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Vì vậy, ở điểm này, ngay cả Âm Dương đạo nhân cũng phải vô cùng bội phục.

Nghe vậy, Long Vương, Tổ Kỳ Lân và một đám sinh linh bản thổ

thuần chính không hẹn mà cùng lộ ra một nụ cười.

Không ngờ Hoàng Thiên Thần Chủ lại mạnh mẽ như vậy, ngay cả Dương Mi cũng cam bái hạ phong.

Quan trọng nhất là Hoàng Thiên là sinh linh bản thổ thuần chính của Hồng Hoang, đứng cùng một chiến tuyến với họ.

Nếu sau này có chuyện, tuyệt đối là đối tượng đầu quân tốt nhất, sao lại không làm chứ!

"Chư vị, nhìn lên đài đi." Đang lúc mọi người suy nghĩ miên man, một câu nói bất chợt của Hoàng Thiên đã phá vỡ dòng suy nghĩ của họ, mới khiến ánh mắt của mọi người một lần nữa tập trung vào chiến đài.

Trong thế giới chiến đài, Thước Học đạo nhân trên mặt vẫn còn đầy vẻ hoảng sợ, rõ ràng bóng ma do con hung điểu khổng lồ đó gây ra quá lớn.

Sau khi Hỗn Độn Thanh Điểu thân tử đạo tiêu, Hỗn Độn chi khí trên đôi Thanh Điểu Chi Dực cũng biến mất, nhưng đạo vận vẫn còn, hoàn toàn dung nhập vào Hồng Hoang, trở thành một món cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cực tốt.

Trên đài ngoài mấy trăm tộc nhân của Thước Học nhất tộc, không có một tộc nhân Liệp Thử nào còn sống.

Trận tư sát này, cuối cùng họ là người chiến thắng.

"Dưới Thần Dụ Lệnh phân định sinh tử, nay phán Thước Học thắng!" Trong thoáng chốc, Thần Dụ Lệnh treo trên đỉnh thế giới chiến đài lấp lánh thần quang bảy màu, đạo âm lượn lờ, truyền vào mắt mỗi người có mặt.

Các tộc nhân Thước Học vốn đã kiệt sức lộ ra vẻ mặt giải thoát, cả thân tâm đều thả lỏng, hoàn toàn ngã quỵ xuống đất.

Đúng là giết địch một vạn, tự tổn tám ngàn.

Trận đối đầu này tuy đã diệt sạch Liệp Thử tộc, nhưng tổn thất của họ cũng không nhỏ.

Mấy vạn tu sĩ từ Huyền Tiên cảnh trở lên, chỉ còn lại vài trăm người, thảm trọng biết bao.

"Oanh!" Chỉ thấy giữa thiên địa vô số Tiên Thiên Linh Khí hội tụ, gần như ngưng kết thành thực thể, xuyên qua kết giới của thế giới chiến đài, không ngừng tiến vào bên trong.

Một đám người Thước Hộc tộc vốn bị thương nặng không còn sức lực, dưới sự truyền thụ của vô tận linh khí, không chỉ khôi phục tu vi, mà còn tiến thêm một bậc.

Thước Hộc đạo nhân tại chỗ đột phá lên Đại La hậu kỳ, đám tộc nhân còn lại, đa số là tu sĩ Thái Ất Kim Tiên viên mãn, có mười người là Đại La sơ kỳ.

Chương 148

Một trận chiến trực tiếp đưa Thước Học tộc bước vào hàng ngũ đại tộc Hồng Hoang.

"Ha ha ha!" Thước Học đạo nhân càng cười lớn không ngớt, bởi vì vừa rồi, y đã nhận được chỉ thị từ Thần Dụ Lệnh, chín thành tích lũy của Liệp Thử tộc đều được gửi vào kho báu của Thước Học tộc.

Giống như Liệp Thử tộc, Thước Học tộc cũng nhận được sự bảo vệ của Thần Dụ Lệnh, chỉ là thời gian bảo vệ chỉ giới hạn trong một vạn năm, nếu trong một vạn năm không quay về kịp, kết giới của Đại Đạo sẽ tự động biến mất.

Khi cuộc tư sát kết thúc, Thần Dụ Lệnh treo lơ lửng trên cao cũng biến mất trước mắt mọi người.

Đương nhiên, thế giới chiến đài cũng không ngoại lệ, tan biến vào hư không.

Thước Học tộc và những người khác ngay lập tức bay về phía tộc địa, các thủ lĩnh vạn tộc có mặt nhìn mà trợn mắt há mồm.

Hai tộc huyết chiến, bên thắng vậy mà lại nhận được lợi ích lớn như vậy.

Những người sống sót sau chiến thắng, tại chỗ đột phá một đại cảnh giới.

Hay thật!

Thước Học tộc vốn là một chủng tộc vừa và nhỏ, bây giờ lại nghiễm nhiên chen chân vào top một ngàn, xếp vào hàng ngũ đại tộc.

Cảnh này không chỉ khiến Hoàng Thiên hài lòng, mà còn khiến mọi người có mặt cũng hài lòng.

Họ đột nhiên phát hiện ra làm như vậy lợi ích nhận được còn nhiều hơn trước đây.

Ít nhất thất bại cũng không bị diệt tộc thảm thương.

Nhưng thủ lĩnh của thập đại cường tộc Hồng Hoang thì sắc mặt đều đen như mực.

So với các chủng tộc khác, họ lại khổ sở rồi.

Bởi vì Thần Dụ Lệnh không phải cứ xin là sẽ được thông qua.

Chỉ khi Đại Đạo xác định thực lực hai bên không chênh lệch nhiều, mới có thể khai chiến.

Nói cách khác, nếu muốn dùng cách này để lớn mạnh, vậy thì chỉ có thể khai chiến với các chủng tộc cùng là thập đại cường tộc.

Không ai có đủ tự tin chắc chắn sẽ thắng, đánh cái quái gì nữa!

Ngược lại, các chủng tộc vừa và nhỏ lại vui nhất.

Một số đại tộc cảm thấy mình có tất sát kỹ lại càng vui hơn, cho rằng Thần Dụ Lệnh quả thực là ân tứ của Đại Đạo.

Cứ theo đà tàn sát này, việc trở nên hùng mạnh là chuyện trong tầm tay.

Đang lúc mọi người thầm suy tính về Thần Dụ Lệnh, Thước Hộc đạo nhân, người vừa vươn lên thành thủ lĩnh đại tộc, đột nhiên quỳ xuống khấu bái, lớn tiếng hô: "Thước Hộc đạo nhân ta bái tạ chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần Tôn.

Đại Đạo ở trên, tộc ta nguyện tôn Hoàng Thiên Thần Tôn làm chủ, nếu có sai khiến, vạn tử không từ!

Kẻ vi phạm hình thần câu diệt!" "Oanh!" Thiên địa bỗng lóe lên một tia Tử Tiêu Thần Lôi, Thước Hộc nhất tộc dưới sự chứng giám của Đại Đạo đã trở thành chủng tộc phụ thuộc của Hoàng Thiên.

“Thế này cũng được à!” Thủ lĩnh của thập đại cường tộc bên cạnh nhìn mà mắt đỏ ngầu.

Mệt chết mệt sống mới thu được vài chủng tộc làm thuộc hạ, kết quả Hoàng Thiên chẳng làm gì, lại có người tự nguyện làm phụ thuộc.

Chưa kịp ghen tị xong, chỉ thấy trên trường hàng ngàn thủ lĩnh của các chủng tộc vừa và nhỏ lần lượt cúi rạp người, khấu đầu quỳ bái.

Ai có mặt ở đây cũng không phải kẻ ngốc, ai mà không hiểu lý do tại sao tộc trưởng Thước Học lại làm vậy.

Trước khi Thần Dụ Lệnh bắt đầu, Thước Học nhất tộc quả thực là rác rưởi trong đám rác rưởi.

Nhưng sau Thần Dụ Lệnh, người ta đã vươn lên thành một trong những đại tộc, đủ để chứng minh Hoàng Thiên Thần Chủ là một cái đùi cực kỳ to lớn, ai mà không muốn ôm chứ!

Cảnh này lại khiến Hoàng Thiên, nhân vật chính, có chút bất đắc dĩ.

Không thể không nói, hành vi của tộc trưởng Thước Học thực sự vô lại.

Nhưng y lại không thể vung tay diệt họ, dù sao người ta cũng là vì sự sinh tồn và phát triển của tộc quần.

Ở Hồng Hoang, ngoài việc thực lực trở nên mạnh hơn, còn có một phương pháp đơn giản và nhanh chóng hơn, đó là tìm một đại ca có thực lực mạnh mẽ, không ai dám xâm phạm.

“Được rồi!” Sau khi suy nghĩ kỹ, Hoàng Thiên vui vẻ chấp nhận.

Dù sao dưới trướng Thần Điện cũng có không ít chủng tộc, nhiều thêm một cũng không nhiều, thiếu một cũng không thiếu.

Tuy nhiên, chuyện xảy ra tiếp theo khiến y hoàn toàn choáng váng!

"Kính bái chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần Tôn, Vũ Mi tộc ta nguyện làm phụ thuộc của Thần Tôn..." "Sơn Nhạc tộc ta nguyện làm phụ thuộc của Thần Tôn..." "Kim Lý tộc ta..." "Kỳ Chương tộc ta..." Trong chốc lát, hàng ngàn chủng tộc vừa và nhỏ lần lượt thề với Đại Đạo.

Trên bầu trời, thần lôi cuồn cuộn, lời thề của mọi người đều được chấp thuận.

Tộc trưởng Thước Học vốn đang có tâm trạng vui vẻ, cả khuôn mặt âm u đến mức có thể rơi ra băng.

Khó khăn lắm mới nghĩ ra một cách, ôm được cái đùi lớn.

Kết quả bây giờ có hàng ngàn người học theo y.

Nếu Thần Chủ nổi giận, tội lỗi sẽ đổ lên đầu y.

Thử hỏi, sao y không tức giận cho được?

Cái nồi đen thì tôi gánh, vinh quang thì mọi người cùng hưởng!

Ngay cả một số đại tộc xếp hạng cao cũng gia nhập vào đội ngũ này, duy chỉ có top một trăm cường tộc không có bất kỳ biểu hiện nào, bởi vì họ không cảm thấy mình yếu hơn Hoàng Thiên bao nhiêu.

Dù vậy, một phần ba khí vận của vạn tộc Hồng Hoang cũng tập trung vào người Hoàng Thiên, y cảm thấy bây giờ mình sắp nổ tung rồi.

Không phải khí vận càng nhiều càng tốt.

Một khi gánh vác khí vận càng nhiều, thì nhân quả và nghiệp lực của tất cả những người sở hữu khí vận đó cũng cần phải gánh chịu cùng.

Chương 149

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, y cảm thấy công đức nhận được từ việc điều hòa lý tinh không và đại địa đã bị tiêu hao hết sạch.

Một bên là các Tiên Thiên Thần Ma đỉnh cấp Hồng Hoang, nhìn mà mắt đỏ rực như máu, bây giờ không còn là ngưỡng mộ nữa, mà là ghen tị trần trụi.

Ngay cả Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực cũng không ngoại lệ, duy chỉ có Dương Mi không quan tâm, dù sao ngài ấy cũng không xây dựng thế lực.

"Ta!" Nhìn đám người quỳ lạy trước mặt, trong lòng Hoàng Thiên có một câu chửi thề không biết có nên nói ra hay không, mặc dù việc này giúp Thần Điện lớn mạnh.

Nhưng việc ngàn tộc phụng tôn thực sự không thích hợp vào thời điểm này, chỉ còn một lượng kiếp nữa là Thiên Đạo chính thức lộ diện.

Đùa sao, Thiên Đạo chưa xuất hiện, làm gì cũng được, thậm chí, không có ai quản.

Dù sao Đại Đạo cũng thực hành phương thức nuôi dưỡng thả rông.

Nhưng Thiên Đạo lại khác, nó thực sự nắm quyền kiểm soát, tuyệt đối không cho phép người khác thoát khỏi sự khống chế của nó, đặc biệt là sự phát triển của Hồng Hoang.

Thiên Đạo hứa sẽ không can thiệp vào Thần Điện, nhưng đó là dựa trên cơ sở Thần Điện không ảnh hưởng đến đại cục Hồng Hoang.

Nhưng bây giờ làm như vậy, chẳng phải là ép nó phải thay đổi sao!

Các chủng tộc có mặt không ai ngoại lệ, tất cả đều là người tham gia lượng kiếp Hung thú và Long Phượng lượng kiếp.

Một khi thay đổi quỹ đạo sinh mệnh của những người này, vậy thì tương đương với việc ảnh hưởng đến hướng đi của Hồng Hoang, nhân quả sẽ lớn đến mức kinh người.

May mắn là, các cường tộc trong top một trăm Hồng Hoang đều không chịu khuất phục, có thể tiếp tục giương cờ tiến lên.

Long Phượng lượng kiếp trong tương lai chắc chắn sẽ xuất hiện, không đến mức thay đổi quá lớn.

Điều này mới khiến Hoàng Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Sự tồn tại của các tiểu chủng tộc này không đến mức khiến y phải đối đầu trực diện với Thiên Đạo.

Suy nghĩ kỹ lại, cuối cùng, Hoàng Thiên phân phó với các chủng tộc đang quỳ lạy: "Theo sắc lệnh của ta, các ngươi trong tộc lưu lại một chi nhánh, còn lại tất cả di dời đến Bất Chu Sơn, quy về dưới trướng Hộ Pháp Thần Thú, chờ lệnh điều khiển." "Vâng!

Cẩn tuân mệnh lệnh của Thần Chủ!" Hàng ngàn thủ lĩnh thế lực chủng tộc vội vàng cung kính đáp lời.

"Hít!" Mọi người nghe xong, lần lượt hít một hơi khí lạnh.

Nếu tất cả đều được hợp nhất, thế lực của Thần Điện e rằng sẽ lại lớn mạnh không ít, toàn bộ Hồng Hoang có ai có thể chế ngự được.

Việc ngàn tộc phụng tôn trông có vẻ huy hoàng, nhưng thực ra sóng ngầm cuồn cuộn.

Vô số đại thần thông giả trong lòng bất mãn, ví dụ như Âm Dương, La Hầu, ghen tị đến mức suýt chút nữa đã ra tay cướp đoạt.

Lúc này, Dương Mi đột nhiên phất tay áo, gọi Thước Hộc đạo nhân đến, rồi nói với mọi người: "Chư vị, trước tiên hãy hỏi xem Hỗn Độn Thanh Điểu kia rốt cuộc là chuyện gì đã!" Lời nói này đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, mới làm giảm bớt sự ghen tị của mọi người đối với Hoàng Thiên.

"Đúng vậy!" Mọi người có mặt lần lượt gật đầu đồng ý.

So với Hoàng Thiên, họ quan tâm hơn đến những sinh linh Hỗn Độn còn sót lại.

Bây giờ ở Hồng Hoang, bán bộ Hỗn Nguyên đã hiếm như lông phượng sừng lân, huống chi là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Phải biết rằng mỗi một sinh linh Hỗn Độn ít nhất cũng có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, nếu thật sự xuất hiện một con, chẳng phải sẽ gây ra một cuộc đại đồ sát sao!

"Bản tọa hỏi ngươi, Thanh Điểu Chi Dực rốt cuộc ngươi lấy được từ đâu?" La Hầu lại không thể chờ đợi mà lên tiếng chất vấn, một đôi mắt đáng sợ nhìn thẳng vào Thước Hộc đạo nhân, khiến y nhìn mà cũng có chút kinh hồn bạt vía.

"...Cái cánh đó... tôi lấy được từ trong một vết nứt không gian, chỉ là..." Thước Hộc đạo nhân ấp úng nói.

"Chỉ là?" Mọi người đồng loạt nhìn về phía Thước Hộc đạo nhân.

Dưới ánh mắt hung ác của nhiều người như vậy, Thước Hộc đạo nhân vội vàng bẩm báo: "Chỉ là vết nứt không gian đó kết nối với một thế giới, tôi dùng thần thức dò xét, không thể dò ra được biên giới." "Không thể nào." Một đám thần thông giả đỉnh cấp Hồng Hoang đều có chút không tin.

Phải biết rằng trước đó, Thước Hộc đạo nhân cũng có tu vi Đại La trung kỳ, ngay cả y cũng không dò ra được biên giới, vậy thế giới đối diện phải lớn đến mức nào.

Ngược lại, Hồng Quân nhìn sang Hoàng Thiên đang bình thản như nước bên cạnh, lập tức hỏi: "Đạo hữu!

Có biết những chuyện này không?" Hoàng Thiên gật đầu, nhàn nhạt nói: "Chư vị chẳng lẽ không biết Đại Đạo có ba ngàn chi số sao?

Hồng Hoang là đứng đầu trong ba ngàn Đại Thiên Thế Giới, dưới nó lại có ba ngàn Trung Thiên Thế Giới, dưới Trung Thiên Thế Giới lại có ba ngàn Tiểu Thiên Thế Giới, nhiều như cát sông Hằng, vô tận trong thời không." "Ngoài Hồng Hoang là Hỗn Độn, bản tôn không biết Hỗn Độn có phân chia hay không, nhưng những Đại Thiên Thế Giới giống như Hồng Hoang, ít nhất ta biết có thế giới do Quang Ám Đại Tôn, Vận Mệnh Chí Tôn khai tịch." "Có một số phụ thuộc vào Hồng Hoang, là ba ngàn Trung Thiên Thế Giới hay vô số Tiểu Thế Giới dưới Hồng Hoang.

Nhưng tuyệt đại đa số các thế giới cùng cấp bậc đều do Hỗn Độn Ma Thần khai tịch hoặc do bản nguyên diễn biến, được Đại Đạo thai nghén." Dương Mi ở bên cạnh cũng đồng ý: "Không sai!

Ta từng thấy rất nhiều thế giới trong Hỗn Độn, có Trung Thiên, có Tiểu Thiên, tuy không bằng Hồng Hoang, nhưng ở đó cũng có thiên tài địa bảo, cũng có vô số sinh linh." "Có lẽ mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sinh linh Hỗn Độn cũng giống như Hỗn Độn Ma Thần, tham gia vào quá trình diễn biến của thế giới, chỉ là đẳng cấp của thế giới mà chúng diễn biến thấp hơn, chỉ là Trung Thiên hoặc Tiểu Thiên." "Liệu con Hỗn Độn hung thú kia rốt cuộc có xuất hiện nữa không?" Long Vương đi thẳng vào chủ đề, vẻ mặt căng thẳng nhìn Hoàng Thiên.

"A!

Sẽ không xuất hiện nữa chứ!" Các thủ lĩnh vạn tộc có mặt tại đây cũng nhao nhao lên tiếng hỏi.

Đám người không có chút hứng thú nào với ba ngàn thế giới, trong mắt họ, dù sao cũng không bằng Hồng Hoang, những thế giới rách nát đó có ích lợi gì, nhưng lại lo lắng nhất có kẻ tranh đoạt Hồng Hoang với mình.

Hoàng Thiên nhìn quanh bốn phía, thản nhiên nói: "Các ngươi đã lo xa rồi, thanh điểu nghiệt súc đó sở dĩ có thể xuất hiện ở Hồng Hoang, là vì thế giới của nó là thế giới phụ thuộc của Hồng Hoang, đã lợi dụng lỗ hổng khi Thiên Đạo chưa xuất thế." "Thế giới của nó cách Hồng Hoang chúng ta không biết bao xa, trong vòng ba lượng kiếp không thể nào giao nhau, các thế giới phụ thuộc của Hồng Hoang lại càng không thể xảy ra động loạn, bởi vì Thiên Đạo sắp xuất thế, vạn giới đều bị trấn áp." Nghe giải thích như vậy, mọi người đều hiểu ra, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, tốt, tốt, chỉ là một phen hú vía.

Chỉ là lúc này, thân là nhân vật chính Hoàng Thiên có chút ngạc nhiên, trong ấn tượng của y, Thanh Điểu là nhân vật chính trong một câu chuyện thần thoại ở hậu thế, xem ra những thần thoại hậu thế đó hẳn là thuộc về vô lượng thế giới phụ thuộc của Hồng Hoang.

Cũng đúng, bất kể là câu chuyện thần thoại nào, dưới Hồng Quân, Huyền Môn Tam Thanh và Phật giáo nhị tổ, vĩnh viễn là những nhân vật đỉnh cao của tín ngưỡng.

Từ đó có thể thấy rõ, những trung thiên thế giới, tiểu thiên thế giới này đều trở thành cơ sở để các đại giáo phái của Hồng Hoang chiếm cứ khí vận, phân nhánh truyền giáo.

Ngược lại ba ngàn đại thế giới kia lại khiến y có chút kinh ngạc, e rằng những đại thiên thế giới đó chính là thần hệ Bắc Âu, thần hệ Hy Lạp, thần hệ Ai Cập, thần hệ Thiên Trúc vân vân.

Từ sự phân bố của những thần thoại này mà xem, vạn giới đại dung hợp có lẽ Hồng Hoang không thắng, nhưng tuyệt đối chiếm vị trí ưu thế, nếu không hệ thống thần thoại phương Đông sao có thể trở thành hệ thống lớn nhất trong đó được chứ!

"Khụ khụ!" Hồng Quân thấy sự tình đã giải quyết gần xong, vội vàng nói ra thắc mắc trong lòng, "Hoàng Thiên đạo hữu!

Không biết Đại Đạo công đức nên xử lý thế nào?" Thái Cực, La Hầu cho đến Dương Mi cũng đều nhìn về phía Hoàng Thiên, ánh mắt khao khát đó khiến người ta cạn lời.

"Haiz!" Hoàng Thiên thở dài, bất đắc dĩ nói: "Thôi được, dù sao những chuyện này sau này các ngươi cũng sẽ biết, bản tôn tiện thể làm người tốt.

Chương 150

Đại Đạo công đức được tạo thành từ Tiên Thiên Huyền Hoàng chi khí, Tiên Thiên Huyền Hoàng chi khí có thể tăng tu vi mà không gặp trở ngại nào." "Chỉ cần một chút là có thể biến Hậu Thiên linh bảo thành Hậu Thiên công đức linh bảo, trấn áp khí vận, và đạt đến một số lượng nhất định có thể biến Tiên Thiên linh bảo thành Tiên Thiên công đức linh bảo, vạn pháp bất xâm!" Thì ra đây là dầu vạn năng, Hồng Quân và những người khác vội vàng hít sâu một hơi, may mà chưa dùng Đại Đạo công đức ngay tại chỗ, nếu không sẽ hối hận không kịp.

Thần vật như vậy, bất kể là tạo công đức linh bảo, tăng tu vi, hay bồi dưỡng thuộc hạ đều là tuyệt phẩm, ai cũng không muốn lãng phí vô ích!

"Đa tạ đạo hữu đã cho biết!" Hồng Quân vẻ mặt thành khẩn chắp tay cảm tạ.

Thái Cực, La Hầu, Dương Mi ba người cũng cùng chắp tay tương trợ.

Bất kể lần này hay lần trước, họ đã nợ Hoàng Thiên không ít nhân tình.

"Ha ha!" Hoàng Thiên cười nói: "Ngày sau nếu bản tôn có phiền phức, mong chư vị đừng trách." "Được!

Được!" Mọi người nhao nhao chắp tay đáp lại.

Chỉ là sau này, khi phải trả nhân quả, từng người lại lộ vẻ mặt đau khổ, hối hận vì quyết định ban đầu.

Lúc này, đại hội vạn tộc cũng tuyên bố kết thúc viên mãn, các thủ

lĩnh vạn tộc lần lượt cáo từ Hoàng Thiên, ngay cả Dương Mi, Hồng Quân và những người khác cũng không ngoại lệ.

Thu hoạch trong mấy vạn năm ngắn ngủi, bất kể là Dương Mi, Hồng Quân, hay La Hầu, Thái Cực, đối với ai cũng giống như một giấc mơ, họ cũng cần bế quan để lắng đọng tu vi, tăng thêm một phần thắng cho trận quyết chiến sau này.

Nhìn những bóng người lần lượt rời đi, trong mắt Hoàng Thiên ánh sao lấp lánh, tiếp theo là thời khắc đối quyết thực sự của lượng kiếp, giữa vạn tộc và hung thú, chỉ có thể một còn một mất.

Thần Điện cũng không thể chỉ đứng nhìn, cũng nên bắt tay chuẩn bị làm sao để thu được lợi ích lớn nhất trong trận quyết chiến, ít nhất những Tiên Thiên linh bảo, linh căn kia không thể bỏ qua.

Thủ lĩnh của hơn nghìn chủng tộc đã quy thuận Thần Điện, không hẹn mà cùng rời khỏi Bất Chu Sơn, bên cạnh mỗi người đều có một tiểu đội trăm người của Thiên Thần Quân, toàn bộ đều là chiến sĩ Đại La Thần hậu kỳ.

Rốt cuộc bây giờ khắp nơi trong Hồng Hoang đều không yên ổn, ai biết được có kẻ nào đó bất chấp thiên hạ mà chặn giết các tộc hay không, cho nên để đảm bảo an toàn, Thần Điện đã phái đội ngũ hộ tống. .....

Bên trong nội đình Thần Điện, Hoàng Thiên đang chuẩn bị chỉnh đốn lại bản thân, đúng lúc này, Sơn Thần Liễu Mi người được giao sắp xếp phần cuối của yến tiệc đột nhiên đi vào.

“Xảy ra chuyện gì?” Ngay lúc đó, hai mắt Hoàng Thiên đột nhiên mở ra, một đạo thần quang bắn ra.

Sơn Thần Liễu Mi cung kính bẩm báo: “Khải bẩm Thần chủ!

Long tộc Long Vương, Chúc Long, Phượng Hoàng tộc Phượng

Tổ, Hoàng Mẫu cùng một đám người đang ở ngoài điện cầu kiến!" "Ồ?" Hoàng Thiên nghe xong, trên mặt lộ ra một tia hứng thú, Long tộc và Phượng Hoàng tộc cùng nhau đến đây, quả thật có chút kỳ lạ, sau đó, y phất phất tay, phân phó: "Để Long Vương và những người khác vào đi." "Vâng!" Sơn Thần Liễu Mi lập tức lui xuống sắp xếp.

Không bao lâu sau, một đám người mặc chiến giáp màu xanh nước biển và một đám người mặc chiến giáp màu đỏ rực đi vào nội điện, vừa vào cửa, Long Vương, Phượng Tổ, Hoàng Mẫu liền mở lời: "Ra mắt Hoàng Thiên đạo hữu!" Phía sau họ, đám người Long tộc, Phượng Hoàng tộc cũng lần lượt cúi mình hành lễ: "Bái kiến Thần tôn, nguyện Thần tôn sớm ngày đăng lên Đại Đạo!" Không chỉ đám tiểu bối kia, ngay cả thái độ của những người đứng đầu thế lực như Long Vương cũng tỏ ra vô cùng nghiêm túc, phải biết rằng ngay cả Hỗn Độn hung thú Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ cũng không được Hoàng Thiên để vào mắt, có thể thấy Thần chủ Hoàng Thiên mạnh mẽ đến mức nào, thử hỏi ai dám hỗn xược.

"Được rồi!

Đừng câu nệ nữa, nói đi!

Mấy người các ngươi đột nhiên tìm đến bản tôn, rốt cuộc có chuyện gì?" Hoàng Thiên có chút không kiên nhẫn nói.

Nghe vậy, Long Vương và Phượng Tổ, Hoàng Mẫu nhìn nhau, lén lút truyền âm cho mấy tiểu bối phía sau.

Chúc Long của Long tộc lập tức bước ra, cung kính nói: "Khải bẩm Thần tôn!

Tộc của ta tuy có năng lực hô phong hoán vũ, ngày thường lấy việc trấn áp Tứ Hải làm chức trách, nhưng gần đây lượng kiếp sát khí nồng đậm, lay động sóng biển Tứ Hải, khắp nơi sóng dữ dâng trào, chúng ta thực sự khó lòng chống đỡ, xin Thần tôn tương trợ!" Sau khi

Chúc Long nói xong, Thanh Loan của Phượng Hoàng tộc bên cạnh cũng lên tiếng: "Khải bẩm Thần tôn, Phượng Hoàng tộc của ta cũng vậy, gần đây núi lửa phía nam chấn động không ngừng, nham thạch nóng chảy phun trào, tộc ta đã có mấy vạn sinh linh bỏ mạng trong đó, xung quanh mấy trăm vạn dặm đều hóa thành một mảnh nhân gian địa ngục, xin Thần tôn thương xót, cứu lấy miền nam của ta." "Xin Thần tôn thương xót!

Cứu lấy sinh linh chúng ta!" Một đám người Long tộc, Phượng Hoàng tộc nhao nhao phụ họa.

"Ý của mấy người là muốn bản tôn phái Thần quân đến giúp các ngươi trấn áp núi lửa phía nam và vùng đất Tứ Hải?" Chưa đợi Hoàng Thiên nói xong, đám người Long tộc, Phượng Hoàng tộc vội vàng lắc đầu: "Không dám!

Không dám!" Lúc này, Long Vương cũng lên tiếng: "Đạo hữu hiểu lầm rồi!

Thần Điện bảo vệ sự an ninh của vùng đất rộng lớn miền trung, chúng ta sao dám tùy tiện làm phiền Thần quân." Đùa gì vậy!

Nếu Thần quân của Thần Điện đến núi lửa phía nam và Tứ Hải, thì những nơi đó có còn thuộc về Long Phượng hai tộc hay không cũng là một vấn đề.

"Ồ?" Hoàng Thiên sắc mặt lạnh đi, thản nhiên nói: "Vậy ý của các ngươi là gì?

Chẳng lẽ cố tình đến đây trêu đùa bản tôn?" Long Phượng hai tộc thấy vậy, sắc mặt ai nấy đều đại biến, ai mà không nhận ra Thần chủ Hoàng Thiên lúc này rõ ràng đã có chút tức giận.

"Khải bẩm Thần tôn!

Chúng ta nghe nói Thần tôn đại nhân có một tay luyện khí tung

hoành Hồng Hoang, không ai có thể địch lại, cho nên xin đại nhân luyện chế mấy món trấn hải thần binh cho Tứ Hải của ta." Chúc Long vội vàng giải thích.

"Đúng vậy!

Đúng vậy!" Đám người Long tộc nhao nhao gật đầu.

Ngay cả tộc trưởng Long tộc Long Vương cũng lên tiếng: "Đạo hữu đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ muốn mời ngài luyện chế linh bảo thần binh để trấn áp sự chấn động của vùng biển gần, mọi dược liệu đều đã chuẩn bị xong, xin ngài ra tay!" Nghe vậy, Hoàng Thiên cũng hiểu ra, thì ra đám người này đến cầu xin bảo vật, dù sao chưa có Hồng Quân truyền đạo, Hồng Hoang đừng nói đến luyện khí, ngay cả công pháp tu luyện chính thống cũng vô cùng thô sơ.

Không phải linh bảo nào cũng có công hiệu trấn áp, bảo vật trấn áp núi sông, sông ngòi đều phải tương ứng với ngũ hành.

Nếu muốn dùng Tiên Thiên linh bảo để trấn áp Tứ Hải, thì phải tìm được bốn kiện linh bảo có công hiệu tương đồng, phẩm giai ít nhất cũng phải là thượng phẩm.

Bản hoàn chỉnh của Định Hải Thần Châu cũng không thể làm được việc đồng thời trấn áp Tứ Hải, huống chi Long tộc có tìm đủ những linh bảo đó hay không.

Nhưng, nếu luyện chế Hậu Thiên linh bảo, thì sẽ không có mối lo này, chỉ cần kỹ thuật tốt, luyện chế một trăm kiện Hậu Thiên linh bảo thuộc tính Thủy để trấn áp hải vực cũng không thành vấn đề.

Sự khác biệt duy nhất giữa Tiên Thiên linh bảo và Hậu Thiên linh bảo là một luồng Tiên Thiên chi linh ẩn chứa bên trong, có thể giúp người ta lĩnh ngộ pháp tắc, tam thi cũng dựa vào đó để trảm ra phân thân pháp tắc tương ứng, nếu không tam thi sẽ không có chút chiến

lực nào.

Nói đến đây, y đột nhiên nhớ đến một món thần binh nổi tiếng ở hậu thế, đó chính là Như Ý Kim Cô Bổng của Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không.

Theo ghi chép hậu thế, khi Nhân tộc Đế Thuấn tại vị, Yêu tộc nổi loạn, gây ra đại hồng thủy bao trùm Hồng Hoang, Thái Thượng Lão Quân đã luyện chế ra hai món thần binh trong lò Bát Quái, giao cho Đại Vũ, gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu, mới bình định được hồng thủy, Đại Vũ cũng nhờ đó mà trở thành đại đế của Nhân tộc chỉ sau Tam Hoàng.

Món thứ nhất là Lục Đinh Thần Phủ, cũng được gọi là Khai Sơn Phủ, chính là cây búa mà Nhị Lang Chân Quân Dương Tiễn dùng để bổ núi Đào, sau rơi vào tay con trai của Tam Thánh Mẫu -- Lưu Trầm Hương, hoàn thành đại nghiệp bổ núi cứu mẹ.

Món thứ hai là Định Hải Thần Châm, tương truyền Đại Vũ dẫn nước Hồng Hoang ra biển, lại khiến sóng biển Đông Hải hung dữ, thủy tộc chết vô số, mới đặt linh bảo của mình là Định Hải Thần Châm tại Đông Hải Long Cung, trấn áp Đông Hải.

"Các ngươi muốn bản tôn luyện chế bốn kiện linh bảo trấn áp dòng nước Tứ Hải?" Lúc này, Hoàng Thiên nhìn về phía đám người Long tộc, lên tiếng hỏi.

"Vâng!" Đám người Long tộc nhao nhao gật đầu.

"Ừm!" Hoàng Thiên gật gật đầu, tiếp tục nhìn về phía đám người Phượng Hoàng tộc, hỏi: "Các ngươi cũng muốn bản tôn luyện chế linh bảo, trấn áp núi lửa phía nam?" "Vâng!" Đám người Phượng Hoàng tộc cũng nhao nhao gật đầu đáp.

Chương 151

Ban đầu Phượng Hoàng tộc không có ý định này, nhưng trên đường đi, Phượng Hoàng, Kỳ Lân, Bạch Hổ các tộc đã nghe thấy Long Vương và Huyền Quy lão tổ bàn luận về chuyện này.

Kỳ Lân tộc và Bạch Hổ tộc thì không có cảm giác gì, một tộc bị Thần Điện đuổi đến địa bàn hung thú phía bắc, một tộc ở phía tây, lại có La Hầu vị đại thần thông giả này ở bên cạnh, tự nhiên không có động tĩnh gì.

Nhưng Phượng Hoàng tộc thì khác, một phần ba đất đai phía nam đều là núi lửa, liên kết với địa hỏa Hồng Hoang, động một chút là phun trào, đặc biệt là hiện tại, lượng kiếp sát khí không ngừng tích tụ, núi lửa đều sắp sôi trào.

Phượng Tổ và Hoàng Mẫu nghe thấy Long tộc muốn tìm Thần chủ Hoàng Thiên luyện chế mấy kiện Hậu Thiên linh bảo uy lực cực lớn để trấn áp Tứ Hải, trong lòng nảy ra một ý, ê!

Biện pháp này hình như cũng áp dụng được, thế là bám theo sau Long tộc, đến Thần Điện.

"Bản tôn hiểu rồi!" Hoàng Thiên gật đầu với họ, cũng không nói tiếp, không ai nhìn ra được rốt cuộc y đang nghĩ gì.

Thực tế, Hoàng Thiên đang suy nghĩ, Định Hải Thần Châm của hậu thế có thể trấn áp Đông Hải nhiều năm như vậy, bản thể nó chẳng qua chỉ là Hậu Thiên thượng phẩm linh bảo do Thái Thượng Lão Quân luyện chế.

Nhưng vì trấn hải đã bảo vệ tính mạng của vô số sinh linh, thế là được Thiên Đạo ban thưởng vô số công đức, mới trở thành Hậu Thiên thượng phẩm công đức linh bảo, có thể trấn áp khí vận một nơi, giết

người không dính nhân quả.

Phải biết rằng, món đồ chơi này đã trở thành thần binh vô thượng của Tề Thiên Đại Thánh Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không, sau này còn tọa trấn đạo trường của Tôn Ngộ Không vô số nguyên hội.

Với tư cách là Đấu Chiến Thắng Phật của Phật giáo, địa vị của Tôn Ngộ Không trong Phật giáo chỉ đứng sau Tam Thế Phật, không hề thua kém Thượng Cổ Thất Phật và Bát Đại Bồ Tát, cho nên đạo trường của ngài là Nga Mi Sơn, xếp thứ bảy trong ba mươi sáu động thiên.

Định Hải Thần Châm một kiện Hậu Thiên thượng phẩm công đức linh bảo đều có thể trấn áp được khí vận của Nga Mi Sơn, có thể biết, công đức linh bảo lợi hại đến mức nào.

Về phần luyện chế linh bảo, đối với Hoàng Thiên chỉ là chuyện nhỏ, đừng nói là y, bất kỳ một Đại La Thần nào trong Khí Thần Đường của Thần Điện cũng có thể dễ dàng luyện chế ra Hậu Thiên trung phẩm linh bảo trở lên.

Dược liệu lại không cần y bỏ ra, chỉ cần động tay một chút là có thể dễ dàng có được mấy kiện Hậu Thiên công đức linh bảo, sao lại không làm chứ!

Chỉ riêng Tứ Hải đã cần bốn kiện công đức linh bảo, núi lửa phía nam ít nhất cũng cần ba kiện, cộng lại là bảy kiện, mỗi một kiện đều có thể trở thành nền tảng của một thế lực lớn.

Năm xưa, nếu Thông Thiên giáo chủ có công đức linh bảo trấn áp khí vận, cũng không đến nỗi rơi vào cảnh giáo diệt người vong, lại xem Phật giáo nhà người ta, trải qua Tây Du đại kiếp, Phật Ma đại kiếp vẫn không bại, tác dụng của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là không nhỏ.

Ngoài ra, sự khác biệt giữa công đức linh bảo và linh bảo thông thường, chính là được mạ một lớp vàng bên ngoài, thêm vào chức năng trấn áp khí vận, giết người không dính nhân quả, đương nhiên công đức cũng là lựa chọn tốt nhất để hộ thân.

Tiên Thiên công đức linh bảo vẫn chưa xuất hiện ở Hồng Hoang, nhưng Hậu Thiên công đức linh bảo nổi tiếng nhất không gì khác ngoài Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một công một phòng, quả thực thần uy vô cùng.

Sau một hồi suy nghĩ, Hoàng Thiên phân phó với đám người Long tộc, Phượng Hoàng tộc: "Các ngươi cứ để thiên tài địa bảo lại, vạn năm sau, bản tôn sẽ đích thân đến núi lửa phía nam, vùng đất Tứ Hải, dùng linh bảo trấn áp động loạn." Nghe vậy, Long Vương, Phượng Tổ, Hoàng Mẫu và những người khác trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng, liền thanh đáp: "Đa tạ Hoàng Thiên Thần tôn!" Đám người Long tộc, Phượng Hoàng tộc lần lượt lấy ra các loại thiên tài địa bảo mang theo, như Nam Minh Hỏa Tinh, Bắc Hải Minh Thiết, Tiên Thiên Ngọc Tủy vân vân, chất thành một ngọn núi nhỏ.

Tốt cho các ngươi!

Phượng Hoàng tộc và Long tộc không hổ là một trong những nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo, chỉ chiếm cứ phía nam hoặc bốn vùng biển gần mà đã hào phóng đến mức này, nếu là thời kỳ đỉnh cao thật sự, chẳng phải sẽ giàu đến chảy mỡ sao!

Không thể không nói, cảnh tượng này khiến Hoàng Thiên cũng có chút kích động, suýt nữa không kìm được mà ra lệnh cướp bóc hai tộc.

Sau khi Long Vương và Phượng Tổ, Hoàng Mẫu sắp xếp tộc nhân để lại dược liệu luyện khí, liền chắp tay hành lễ với Hoàng Thiên, rồi tự giác rời khỏi Thần Điện. 179.

Với tư cách là thủ lĩnh của mười đại cường tộc Hồng Hoang, họ

hiểu rõ đạo lý tiến thoái có chừng mực hơn ai hết, đã Hoàng Thiên đã đồng ý, thì không cần thiết phải ở lại thêm, để khỏi gây ra sự bất mãn của người ta, lúc đó ngược lại sẽ làm hỏng chuyện. .....

Ba ngàn năm sau, trong Thần Điện rực rỡ vạn trượng hào quang, vô số tiên thiên linh khí không ngừng hội tụ vào trong đó, tiên âm lượn lờ, thần lực hóa thành vô tận thần thú, bay lượn trên hư không.

"Ầm!" Đột nhiên, một tiếng nổ lớn như sét đánh giữa trời quang, kinh thiên động địa, chỉ thấy một cái đỉnh lớn bốn chân ở trung tâm mở lò, đó chính là Tiên Thiên linh bảo Tạo Hóa Đỉnh đã luyện chế xong.

Bốn kiện linh bảo phóng lên trời, dưới sự rót vào của tiên thiên linh khí, hóa thành bốn con trâu sắt khổng lồ, toàn thân đen kịt sâu thẳm, hai chiếc sừng trâu như lợi kiếm, cong như lưỡi câu, một đôi mắt trâu lấp lánh hàn quang.

Trong sát na, một cỗ khí thế hung lệ lan tỏa ra, bốn con trâu sắt khổng lồ kia như sống lại, ngửa mặt lên trời rống dài, "Moooo!" Thân trâu vạn trượng như núi lớn, bốn chân như cột trời, phảng phất có thể hái sao bắt nguyệt, phi nước đại trong sông ngân. 180.

Lúc này, một tiếng kêu réo rắt từ trong Tạo Hóa Đỉnh truyền ra, vang vọng khắp nội điện, chỉ thấy ba con chim sẻ đồng toàn thân đỏ rực, khắp người lượn lờ ánh ráng đỏ, vô tận thần hi lưu chuyển trên đó phóng lên trời, quanh thân mơ hồ tỏa ra uy lực khủng bố trấn áp thiên địa, đối đầu với bốn con trâu sắt.

Nhìn cảnh trâu sẻ tranh phong trước mắt, Hoàng Thiên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, gật đầu nói: "Không tệ!" Chính cái gọi là Khôn vi Thổ, Thổ khắc Thủy, Ngưu tượng bản Khôn, Thiết thuộc Kim, Kim sinh Thủy, dùng vật trấn Thủy, trâu sắt là tốt nhất.

Nhân tộc từ ngày sinh ra đã trải qua vô số tai họa, trong đó thủy tai

xuyên suốt cả lịch sử, từ Tam Hoàng Ngũ Đế trị thủy, đến hậu thế đắp đê trị sông, thường xuyên lựa chọn vật trấn thủy, tuy có rùa sắt, người đá, cột sắt, nhưng duy chỉ có trâu sắt được sử dụng nhiều nhất.

Đây cũng là lý do vì sao Hoàng Thiên lại chọn luyện chế bốn con trâu sắt làm vật trấn áp Tứ Hải.

Về phần chim sẻ đồng, thì dùng để trấn áp núi lửa phía nam, núi lửa phía nam rộng lớn bao la, trải dài khắp Hồng Hoang, phía tây nối với miền tây Hồng Hoang, phía đông nối với miền đông Hồng Hoang, chính diện đối diện với Bất Chu Sơn, vì vậy cần ba kiện linh bảo.

Chim sẻ đồng lấy hình tượng nguyên thủy của Chu Tước một trong Tứ Tượng -- thuộc tính Hỏa phương nam, liên kết với hành Hỏa của trời đất, dùng để trấn áp núi lửa phía nam là thích hợp nhất.

Quan trọng hơn, bảy kiện linh bảo này đều là Hậu Thiên linh bảo, một khi được công đức gột rửa, uy lực không hề thua kém cực phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Đương nhiên, công đức linh bảo có đặc tính độc đáo của riêng mình, tuy không thể dùng để trảm thi, nhưng dùng làm phân thân thì có thể, ví như pháp môn kim thân của Phật giáo.

Hậu thế, Đa Bảo Đạo Nhân đã dùng tín ngưỡng chi lực hợp với thiên đạo công đức tạo ra kim thân, trảm ra năm cụ minh vương phân thân, một loại ký thác tam thi khác.

"Thu!" Hoàng Thiên vung tay một cái, thu hết bảy kiện linh bảo vào trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ, rồi nhìn về một góc nội điện, trên mặt lộ ra một tia cười.

Thực tế, luyện chế bảy kiện linh bảo cũng không tốn quá nhiều dược liệu, thiên tài địa bảo mà Long Phượng hai tộc chuẩn bị còn thừa lại phần lớn, ít nhất cũng có thể luyện chế hơn trăm kiện Hậu

Thiên cực phẩm linh bảo, chắc hẳn Long Vương và Phượng Tổ vì muốn y đồng ý mà đã lấy ra hết những thứ quý giá nhất.

Sau đó, Hoàng Thiên ra khỏi đại điện, đứng trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, dùng đại thần lực truyền âm khắp Hồng Hoang.

"Bản tôn quan sát Tứ Hải, núi lửa phía nam của Hồng Hoang, đều vì lượng kiếp sát khí mà chấn động không ngừng, vô số sinh linh vì thế mà bỏ mạng, trong lòng không nỡ, đặc biệt ứng theo lời thỉnh cầu của Long tộc, Phượng Hoàng tộc, luyện chế ra bảy kiện linh bảo, để trấn áp Tứ Hải, núi lửa, bảo vệ sự an toàn của sinh linh!" Nói xong, tâm niệm vừa động, bốn con trâu sắt hóa thành lưu quang, lần lượt bay về bốn hướng đông nam tây bắc, ý chí Bàn Cổ giữa thiên địa nhận được hưởng ứng, trong nháy mắt dịch chuyển chúng đến trên Tứ Hải.

Chỉ thấy bốn con trâu sắt không ngừng hấp thu tiên thiên linh khí xung quanh, thân hình nhanh chóng phình to đến mấy vạn trượng, ầm ầm rơi xuống nơi hải nhãn của Tứ Hải.

"Ầm!" Lúc này, sinh linh Tứ Hải toàn thân run lên, vùng biển chấn động xung quanh đã khôi phục lại như cũ, bởi vì trong cõi u minh có một cỗ lực lượng trấn áp khiến nó bình tĩnh lại.

Không chỉ những dòng chảy ngầm hung dữ, còn có bão ngầm dưới đáy biển, núi lửa, thủy triều vân vân, tất cả đều bị trấn áp.

Trên thân bốn con trâu sắt đồng loạt xuất hiện đạo văn, ghi rõ "Trấn Hải Thần Ngưu", Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên cũng không thể lấy đi, bởi vì đó là đại đạo vĩ lực.

Cùng lúc đó, ba đạo lưu quang cũng rơi xuống núi lửa phía nam, hóa thành ba con chim sẻ đồng khổng lồ mấy vạn trượng, toàn thân tràn ngập thần uy hỏa diễm, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Giống như trâu sắt, chúng cũng được Đại Đạo ban cho, rơi xuống

ba nguồn núi lửa, triệt để trấn áp địa động.

Lập tức, vô số sinh linh ở Tứ Hải và phía nam Hồng Hoang đều cảm thấy đám mây u ám nặng trĩu trong lòng đã tan đi không ít, ngay cả không khí cũng trở nên trong lành hơn nhiều.

Chương 152

“Ha ha ha!

Ta cuối cùng không cần phải lo lắng nữa rồi, đa tạ Thần chủ đại nhân!

Đa tạ Thần chủ đại nhân!” Vô số hải tộc vô cùng cảm kích, không ngừng cúi lạy về phía Bất Chu Sơn.

“Kính bái Chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần chủ!

Nguyện Thần chủ sớm ngày đăng lên Đại Đạo!” Những sinh linh trong phạm vi quần sơn lửa phía nam cũng nhao nhao quỳ lạy.

Hoàng Thiên cảm giác trong thần cách, có một cỗ khí tức ôn hòa không ngừng lớn mạnh, đột nhiên nảy mầm, một tiểu nhân xuất hiện bên trong thần cách, đó chính là tín ngưỡng kim thân của y.

Sự cảm kích từ tận đáy lòng của vô số hải tộc và sinh linh phía nam đã tạo ra tín ngưỡng chi lực thuần khiết nhất, cũng khiến tín ngưỡng kim thân của y hình thành trong nháy mắt, tín ngưỡng kim thân này giống như thần đạo pháp thể, đều có tu vi nhục thân Thần Vương hậu kỳ.

Cũng có nghĩa là, Hoàng Thiên hiện tại, chỉ riêng thủ đoạn nhục thân đã có ba loại, chỉ cần y muốn, thần đạo pháp thể, tín ngưỡng kim thân cộng với nhục thể của y, có thể đồng thời đối chiến với ba người cùng cảnh giới mà không rơi vào thế hạ phong.

Ngay cả những sinh linh trong phạm vi Thần Điện cũng nghe thấy đại đạo truyền âm, những sinh linh của các chủng tộc mới gia nhập đều cảm thấy vô cùng vinh dự.

Họ có thể cảm nhận được bảy kiện linh bảo đều là những thần

binh công phạt uy lực cường đại, nhưng Thần chủ vì quảng đại sinh linh của phía nam và Tứ Hải mà đã dứt khoát ném chúng vào trong núi lửa và hải nhãn, đủ để thấy Thần chủ Hoàng Thiên vĩ đại biết bao!

Tuy nhiên, họ không hề biết rằng bảy kiện linh bảo này nhiều nhất là hai lượng kiếp sau sẽ đều quay về trong tay Hoàng Thiên, lúc đó tất cả đều đã lột xác thành Hậu Thiên cực phẩm công đức linh bảo.

Bởi vì sau Long Phượng lượng kiếp, dưới sự chỉ dẫn của Thiên Đạo, Long Vương, Hổ Tổ, Phượng Tổ, Hoàng Mẫu, Huyền Quy lão tổ, Tổ Kỳ Lân đã thân hóa ngũ hành, dùng đại vĩ lực trấn áp đông nam tây bắc trung của Hồng Hoang, linh bảo tự nhiên không cần dùng nữa.

Ngay khi mọi người ở Hồng Hoang còn đang kinh ngạc, chỉ thấy trên bầu trời phía nam và trên Tứ Hải, vô số khí huyền hoàng hội tụ, hóa thành một đám mây lành khổng lồ, bay về phía trung bộ. 181.

"Hả!?" Trừ La Hầu, Hồng Quân, Thái Cực, Dương Mi và các Tiên Thiên đỉnh cấp thần ma khác ra, không ai biết đám mây lành màu huyền hoàng kia là thứ gì. 182.

Nhưng, thân ở lưng chừng Bất Chu Sơn, đứng trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Hoàng Thiên lại lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, không ngờ lại là Đại Đạo công đức.

Chỉ thấy đám Đại Đạo công đức này còn nhiều hơn so với lúc ban hành Thần Dụ Lệnh, Hoàng Thiên vung tay một cái, thu thẳng vào trong thần hải.

Y phát hiện Thiên Đạo chưa xuất thế quả nhiên có nhiều lợi ích, ngay cả Đại Đạo công đức mà hậu thế căn bản không thể thấy cũng có.

"Ầm!" Cùng lúc đó, núi lửa phía nam, đáy Tứ Hải, vô tận thần quang huyền hoàng đại phóng, khu vực vốn bị trấn áp trở nên càng

thêm bình tĩnh.

Thì ra bảy kiện linh bảo kia được Đại Đạo ban cho, lại trải qua công đức gột rửa, đã tiến hóa thành Tiên Thiên cực phẩm công đức linh bảo, mạnh hơn nhiều so với Định Hải Thần Châm của hậu thế.

Rốt cuộc Định Hải Thần Châm của hậu thế chỉ là để dẫn nước Hồng Hoang vào Đông Hải, phải biết lúc đó, Long Vương đã sớm thân hóa Thanh Long, trấn áp miền đông vô số năm, vô cùng ổn định, công đức nhận được tự nhiên ít.

Trọn vẹn bảy kiện Tiên Thiên cực phẩm công đức linh bảo.

Vừa có thể trảm thi, vừa có thể trấn áp khí vận, sao lại không làm chứ!

Nhưng Hoàng Thiên căn bản không biết chuyện cụ thể xảy ra ở núi lửa và Tứ Hải, bởi vì trước khi Thiên Đạo xuất thế, bảy kiện linh bảo đều bị Đại Đạo che giấu, phòng ngừa có kẻ dụng tâm xấu làm chuyện xấu.

Sau hành động lần này, y đột nhiên thông suốt một số chuyện, xem ra trong lượng kiếp ngoài việc ngồi thu lợi ngư ông, cũng có thể sắp xếp người, thu hoạch Đại Đạo công đức, nếu đợi Thiên Đạo xuất thế rồi, thì khó khăn hơn nhiều. .....

"Thần chủ!" Đợi liên đài hạ xuống, Huyền Thiên và những người khác lập tức xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên.

"Liễu Mi, lệnh cho tất cả nhân mã của Sơn Thần Cung xuất động, điều chỉnh các sơn mạch, sông ngòi trong Hồng Hoang, nhớ kỹ, tuyệt đối không được phép can thiệp vào cuộc đối đầu giữa các thế lực, pháp môn Tín Ngưỡng Kim Thân, bản tôn đã đặt trong kho đổi thưởng, để họ tự mình đổi lấy." Hoàng Thiên lập tức phân phó.

"Ngoài ra, bên Vọng Thư đã chuẩn bị xong chưa, Huyền Thiên,

bắt đầu sắp xếp Thần quân đưa các sinh linh thuộc hạ từng đợt lên tinh không, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chủ, một vạn bốn ngàn tám trăm ngôi sao phụ, trừ Thái Âm, Thái Dương, Tử Vi ra, đều có thể sắp xếp các chủng tộc tương ứng định cư." "Vâng!" Thần Vương Huyền Thiên, Sơn Thần Liễu Mi lập tức cung kính đáp.

Sau đó, Hoàng Thiên lại đặt thêm một số linh bảo đặc thù vào nội điện, như 'Cản Sơn Tiên', 'Trấn Địa Ấn', 'Khống Thủy Châu' vân vân.

Những linh bảo này đều được chuẩn bị cho người của Sơn Thần Cung, có thể giúp họ điều chỉnh núi sông, thu hoạch Đại Đạo công đức, ngưng luyện tín ngưỡng kim thân, tăng thêm một pháp môn bảo mệnh.

Cùng lúc đó, thống lĩnh Thần Thú Cung là Âm Dương Đại Gấu Trúc cũng nhận được truyền âm, hấp thu hải tộc, tăng cường thực lực.

Thần Thú Cung tọa lạc trên Đông Hải, một trong ba tiên đảo Hỗn Độn là Doanh Châu, môi trường bên trong không hề thua kém Thiên Đình, là động thiên phúc địa hàng đầu Hồng Hoang, được xếp vào đạo trường cấp Thần, không chỉ linh khí nồng đậm, mà còn ẩn chứa một tia hỗn độn chi khí. 183.

Cho nên, trên Doanh Châu rộng hàng vạn dặm đã sinh ra vô số thiên tài địa bảo, sinh ra không ít tiên thiên sinh linh có căn nguyên trác tuyệt, có những kẻ không hề thua kém Âm Dương Đại Gấu Trúc. 184.

Sau khi nhận được truyền pháp của Hoàng Thiên, Doanh Châu đã đón nhận một thời kỳ tu hành thịnh vượng, chỉ trong hai nguyên hội ngắn ngủi, đã xuất hiện một lượng lớn Đại La Thần, Thái Ất Thần thì nhiều không đếm xuể.

Mặc dù Âm Dương Đại Gấu Trúc cẩn thận tuân theo chỉ thị của

Thần chủ, khiêm tốn làm người làm việc, đánh nhau thì không cần, lén lút phát tài.

Nhưng thiên cơ xoay chuyển, Thần Thú Cung trên đảo Doanh Châu đã hội tụ một lượng lớn khí vận hải ngoại, thu hút vô số sinh linh, tự nhiên, những tiên đảo hải ngoại kia cũng lần lượt xuất thế.

Trong mấy vạn năm, Thần Thú Cung đã phát hiện ra Nguyên Châu, Sinh Châu, Tổ Châu, Trường Châu, Lưu Châu năm hòn tiên đảo hải ngoại không hề thua kém đạo trường cấp Thiên, gần một nửa trong Tam Đảo Thập Châu đã rơi vào sự khống chế của Thần Điện. 185.

Từ địa bàn, khí vận, tài nguyên mà xem, Thần Thú Cung đều không thua kém hai cung còn lại, chỉ là sinh linh hơi ít một chút, dù sao năm châu cộng thêm đảo Doanh Châu, sinh linh được sinh ra bên trong đó xa xa không bằng Hồng Hoang.

Ngay cả vùng biển gần phía tây cằn cỗi nhất, nhân khẩu cũng nhiều hơn vô số lần so với địa bàn của Thần Thú Cung, có thể thấy, đúng là đất rộng người thưa.

Bây giờ thì tốt rồi, Âm Dương Đại Gấu Trúc sau khi nhận được thần chỉ của Hoàng Thiên, đã phái Thần quân, âm thầm tìm kiếm, không chỉ hải tộc, mà cả những loài chim bay thú chạy sinh ra trên các hòn đảo, tất cả đều được mời về Thần Thú Cung, thực lực không ngừng mở rộng.

Kết quả ngay cả Hoàng Thiên cũng không ngờ tới, trước khi Long Phượng lượng kiếp bắt đầu, Thần Thú Cung tọa lạc trên Đông Hải đã toàn diện áp đảo Long tộc, quả thực kinh người vô cùng!

Theo chân vạn tộc ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy, dần dần, Thần Dụ Lệnh cũng truyền khắp tứ hải bát hoang, gần như không một sinh linh Hồng Hoang nào không biết đến Bất Chu Chi Minh.

Nơi lượng kiếp sát khí nồng đậm nhất, bên trong Hung Thú Hoàng Triều ở phía bắc Hồng Hoang, một mảnh sát khí.

"Chết tiệt, trước trấn Tứ Hải, sau định núi lửa, bây giờ lại có cái Thần Dụ Lệnh chó má, Hoàng Thiên vương bát đản tuy không tự mình tiêu diệt chúng ta, nhưng chỉ cần hắn còn ở đó, Hung Thú nhất tộc của ta sẽ hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, cuối cùng bị sinh linh Hồng Hoang tiêu diệt sạch sẽ." Thú Hoàng Thần Nghịch sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Lời nói thẳng thắn, nhưng những người khác có mặt tại đó, bao gồm Thú Hoàng Luân Hồi, tam đại Thú Vương và thập đại thống lĩnh, tất cả đều rơi vào trầm tư, hiện trường một mảnh tĩnh lặng.

Chương 153

Không nhắc thì không biết, vừa nhắc đến Hoàng Thiên, gần như mỗi người đều sẽ nhớ đến Vương giả Thao Thiết bị đóng đinh trên ngọn núi lớn phía bắc, còn có thống lĩnh Tất Phương bị bắt đi.

Dưới tay của chủ nhân Thần Điện, Hung Thú Hoàng Triều không chiếm được một chút lợi thế nào, đều bị động chịu đòn, ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Thử hỏi, hung thú lập chí xưng bá Hồng Hoang sao có thể không có oán hận.

"Hoàng huynh, ta cho rằng chúng ta phải bắt tay sắp xếp đối phó với Hoàng Thiên, Hoàng Thiên không chết, hung thú chúng ta sẽ không có ngày ngóc đầu lên được." Thú Hoàng Luân Hồi lập tức đề nghị.

Nghe vậy, Thần Nghịch sắc mặt rối rắm nói: "Điều hoàng đệ nói, ta sao lại không biết, nhưng tu vi của Hoàng Thiên đó quả thực sâu không lường được, lại có nhiều linh bảo hộ thể, chúng ta muốn diệt hắn, chẳng khác nào khó như lên trời." Mặc dù Thần Nghịch từng bị Hoàng Thiên làm nhục trước mặt mọi người, nhưng hắn không vì thế mà để hận thù che mờ đôi mắt, ngược lại còn suy nghĩ một cách sắc bén.

Lúc này, Hung Thú Vương giả Đào Ngột bên cạnh lên tiếng: "Khải bẩm Ngô hoàng, chúng ta không có nắm chắc cũng phải ra tay, hiện nay Hung Thú Hoàng Triều của ta và Thần Điện đã sớm ở thế không đội trời chung.

Giết không được Hoàng Thiên, cũng phải thăm dò được thực lực của hắn, tranh thủ lần sau đối phó, nếu không cứ ngồi nhìn, chỉ lãng phí cơ hội tốt." Là kẻ âm hiểm giảo hoạt nhất trong tứ đại hung thú

vương giả, nó biết rõ, nếu cứ để Hoàng Thiên phát triển tiếp, thì theo sự hội tụ khí vận của vạn tộc Hồng Hoang, lúc đó muốn đối phó với Hoàng Thiên, cũng không còn cơ hội nữa.

Bởi vì, tiến cảnh tu vi của Hoàng Thiên dưới sự gia trì của nhiều khí vận như vậy, sẽ vượt xa bọn chúng, không cần một nguyên hội, đã có thể bỏ xa một đám người.

Luân Hồi lại lên tiếng: "Hiện nay vạn tộc Hồng Hoang dưới sự dẫn dắt của Thần Điện, tất cả đều đã ký kết Thần Dụ Lệnh, như vậy, việc chém giết có chừng mực, thế lực của phe tiên thiên sinh linh tuyệt đối sẽ tăng trưởng vượt xa bình thường, vốn dĩ tộc ta đã phải lấy sức một mình đối kháng toàn bộ sinh linh Hồng Hoang, vô cùng khó khăn." "Điều duy nhất có thể làm là không ngừng khiêu khích ly gián, khiến vạn tộc tự chém giết lẫn nhau, làm suy yếu sức mạnh của đối phương, nhưng bây giờ xem ra, kế hoạch này đã hoàn toàn thất bại, Thần Dụ Lệnh không chỉ bảo vệ sinh linh Hồng Hoang, mà còn tăng cường thực lực của họ rất nhiều." "Khải bẩm Ngô hoàng, đối thủ của tộc ta đã là vạn tộc Hồng Hoang, vậy tại sao lại cứ phải bám lấy Hoàng Thiên không tha, không bằng lùi một bước, tiêu diệt những kẻ có thần thông đỉnh cấp khác, như La Hầu, Hồng Quân, chẳng phải cũng có thể làm suy yếu sức mạnh của họ sao?" Thú Vương Hỗn Độn đột nhiên hỏi.

"Không sai!

La Hầu, Hồng Quân và những người khác đều là quả hồng mềm, không có Hoàng Thiên ứng phó, lại không có vạn tộc tiếp ứng, nếu chúng ta ám sát, nhất định sẽ thành công." Các Thú Vương khác và các thống lĩnh hung thú nhao nhao phụ họa.

Ai cũng biết quả hồng phải chọn quả mềm mà nắn, Hoàng Thiên không chỉ tự thân mạnh mẽ, thế lực dưới trướng cũng không hề thua

kém Hung Thú Hoàng Triều, cho nên bọn họ đều không muốn khai chiến với tên này.

"Hừ!" Tiếng ồn ào trong điện đã gây ra sự bất mãn của Hung Thú Hoàng giả Thần Nghịch, hắn lập tức lạnh lùng hừ một tiếng: "Ngu xuẩn!

Ngu không thể tả!" "Thật sự cho rằng La Hầu, Hồng Quân dễ đối phó hơn Hoàng Thiên sao, ta nói cho các ngươi biết, không có ai là kẻ dễ chơi cả, đạo trường của La Hầu ở núi Tu Di phía tây, trước nay giao hảo với Bạch Hổ nhất tộc, Hồng Quân cũng không ngoại lệ, tọa lạc tại núi Ngọc Kinh phía đông, đã từng thiết lập hữu nghị với tất cả các thế lực xung quanh." "Thử hỏi trong tình huống đó, các ngươi cảm thấy người ta là quả hồng mềm sao?

Diệt sát La Hầu và những người khác không có ý nghĩa gì, họ lại không tranh bá Hồng Hoang, càng không bá đạo tuyệt luân như Hoàng Thiên, đó mới là điểm mấu chốt." Dưới ánh mắt lạnh lẽo, tam đại vương giả hung thú và một đám thống lĩnh đều cúi đầu.

"Haiz!" Luân Hồi thấy vậy, không nhịn được cảm thán: "Cũng không biết Hoàng Thiên rốt cuộc là lai lịch gì, căn nguyên còn ưu việt hơn cả chúng ta, lại có được bản mệnh linh bảo của Tạo Hóa Chí Tôn và Tịnh Thế Đại Tôn, ẩn giấu thật sâu!" Ngay sau đó, hắn cũng nhìn đám thuộc hạ bên cạnh, ý vị thâm trường nói: "Các ngươi đã sai rồi, tuy Hoàng Thiên khó đối phó, nhưng chúng ta chỉ cần hạ được Hoàng Thiên, thì thứ nhận được sẽ nhiều hơn các ngươi tưởng tượng rất nhiều." "Về phần Hồng Quân, La Hầu và những người khác, đó là thịt trên thớt, không có chút uy hiếp nào, cho nên, dù thế nào đi nữa, chúng ta đều phải đi đối phó với Hoàng Thiên, diệt sát không được, cũng phải moi móc rõ ràng lai lịch của tên này.

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng." Nghe những

lời này xong, đám hung thú có mặt tại đó càng thêm hổ thẹn, bọn họ căn bản không nghĩ sâu xa như vậy, chỉ vì nhát gan, cho nên mới chủ trương công kích Hồng Quân, La Hầu và những người khác.

Nhìn đám thuộc hạ này, Thần Nghịch có chút hận sắt không thành thép, "Các ngươi có biết từ khi lượng kiếp bắt đầu đến nay, người thu hoạch lớn nhất không ai khác chính là Hoàng Thiên, thậm chí lần Thần Dụ Lệnh này cũng không ngoại lệ, đây cũng chính là mấu chốt gây ra mâu thuẫn giữa Hồng Quân và những người khác với Hoàng Thiên." "Chắc chắn sinh linh Hồng Hoang còn hận Hoàng Thiên hơn ta, một khi ta ra tay, e rằng những kẻ được gọi là tiên thiên đỉnh cấp đại năng kia, sẽ ngồi bên cạnh làm ngơ, chờ chúng ta giải quyết xong Hoàng Thiên, để ngồi thu lợi ngư ông." Thực tế, đúng như Thần Nghịch đã nói, Bất Chu Chi Minh, vạn tộc tôn sùng, cộng thêm việc phất tay tạo ra bảy kiện linh bảo cường đại, bí mật trên người Hoàng Thiên đã khiến vô số người thèm nhỏ dãi.

Nếu không phải Thần Điện cực kỳ khủng bố, cộng thêm thực lực bản thân của Hoàng Thiên trác tuyệt, e rằng cũng có không ít người sẽ mạo hiểm.

Lịch sử Hồng Hoang luôn đề cao cường giả vi vương, kẻ yếu mặc người chém giết, tình nghĩa đều là chó má, Hồng Quân, La Hầu và những người khác bề ngoài trông có vẻ thân thiết với Hoàng Thiên, nhưng thực tế bọn họ còn muốn giết người cướp của ở Hồng Hoang hơn bất kỳ ai.

"Làm thôi, người chết vì tiền, chim chết vì mồi." Thú Hoàng Luân Hồi cắn răng, dứt khoát nói.

Phía sau hắn, tam đại Thú Vương, thập đại thống lĩnh nhao nhao bày tỏ sự đồng tình.

Ngay cả hai lão đại đều đã thống nhất ý kiến, đám tiểu đệ phía

dưới ai dám không đồng ý chứ!

Phải biết rằng đẳng cấp của hung thú là nghiêm ngặt nhất, kẻ mạnh đứng trên đỉnh, một lời nói ra, vô số người đều trở thành heo chó, đây cũng là lý do vì sao Hung Thú Hoàng Triều đối phó với vạn tộc, đánh đâu thắng đó.

"Khải bẩm Ngô hoàng!

Theo như thám tử báo, sau khi ký kết minh ước tại Bất Chu Sơn, Hoàng Thiên đã ở trong Thần Điện mấy ngàn năm, luyện chế ra bảy kiện linh bảo trấn hải định sơn, chỉ không biết vì sao, gần đây Thần Điện có động tĩnh lớn." "Ồ?" Thần Nghịch nghe xong, không khỏi nhíu mày, Hoàng Thiên không ra ngoài, chẳng lẽ lại đánh lên Bất Chu Sơn sao!

Lúc này, Luân Hồi đột nhiên lên tiếng: "Không đúng, gần đây Sơn Thần Cung của Thần Điện đã phái ra vô số Đại La Thần, Thái Ất Thần, không cướp địa bàn không giết người, chỉ một mực điều chỉnh địa mạch sông ngòi, ngay cả trên địa bàn của chúng ta cũng có không ít." "Theo thói quen của Hoàng Thiên, lúc bình thường hắn ở trong Thần Điện, Thần Điện sẽ không có động tác gì, phải truyền lệnh cho các thám tử tứ phương, mật thiết quan sát động tĩnh của Hồng Hoang, một khi phát hiện Hoàng Thiên, lập tức bẩm báo." Mọi người nghe xong, hình như có lý, Thần Nghịch lập tức phái ra bầy hung thú Văn giỏi ẩn nấp, tiến về đại địa Hồng Hoang, tìm kiếm tung tích của Hoàng Thiên.

Thực tế, đám hung thú miệng thì nói diệt Hoàng Thiên, nhưng không ai tin có thể thực sự giết được Hoàng Thiên.

Ngay cả Luân Hồi và Thần Nghịch, mục tiêu cũng chỉ là đả thương hoặc vây khốn Hoàng Thiên, khiến hắn không thể ra tay trong thời gian ngắn.

Như vậy, Hung Thú Hoàng Triều có thể tập trung toàn bộ binh lực, chinh chiến đại địa Hồng Hoang, không có Hoàng Thiên can thiệp, những trận chiến còn lại chẳng phải là mười phần chắc chín sao.

Có bao nhiêu người có thể chống lại Thần Nghịch, Luân Hồi sở hữu Tiên Thiên chí bảo Thí Thần Thương, Lục Đạo Chuyển Luân Bàn.

Cùng lúc đó, Thần chủ Hoàng Thiên sau khi sắp xếp xong các công việc liên quan của Thần Điện, đột nhiên phát hiện hình như lại không có việc gì làm.

Thế là tâm niệm vừa động, vận dụng Tiên Thiên Tử Vi Đấu Số, không ngừng thôi diễn thiên cơ, khắp nơi đều là sát khí ngút trời, chỉ có phía đông lấp lánh bảo quang.

Phải biết rằng, Hoàng Thiên đã hấp thu toàn bộ tu vi ký ức của Tinh Thần lão tổ, lúc này đã là chủ nhân của Tử Vi Tinh, về mặt thôi diễn thiên cơ, Tiên Thiên Tử Vi Đấu Số chỉ có Vọng Thư mới có thể sánh bằng.

Cho nên, không nói hai lời, y vận dụng thần lực, gọi ra mây lành, liền bay về phía Đông Hải, nói thật, y cũng đã lâu không gặp tên bại hoại Hùng Đại kia. .....

Cùng với sự xuất hiện quy mô lớn của Thần Dụ Lệnh, vô số chủng tộc được hưởng lợi, rất nhiều người đều nhắc đến Thần chủ Hoàng Thiên trên môi.

Dần dần, danh tiếng của Thần chủ truyền khắp Hồng Hoang, chỉ đứng sau Đại Đạo và Bàn Cổ, đương nhiên, nhiều người hơn là kính sợ Hoàng Thiên, cho nên dù công khai hay ngấm ngầm, đều xưng tụng "Chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần tôn!" Theo thời gian, khí vận không ngừng rót vào người Hoàng Thiên, vừa tiến vào Đông Hải, y phát hiện hình như lại có dấu hiệu đột phá.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi, người khác đột phá đến phát điên, còn y nhục thân, nguyên thần song Thần Vương hậu kỳ lại đơn giản như uống nước.

Tên này không nói một lời, tìm một hòn đảo nhỏ, gọi ra Chu Thiên Tinh Thần Đồ, bắt đầu bố trí Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Với tư cách là chí tôn của ba đạo Đan, Khí, Trận, Hoàng Thiên gần như độc bá thiên hạ, chỉ tùy tiện phất tay một cái, cũng ẩn chứa vô số huyền cơ trận đạo, khiến Hồng Hoang phải chấn động.

"Lấy sắc lệnh của ta, chư thiên tinh thần, thiên địa, tụ!" Chỉ nghe Hoàng Thiên liên tục bắt tay ấn, thấp giọng hét lên, một luồng thần quang bắn ra, xuyên thẳng lên trời.

Càng ngày càng xa đại địa, ngay cả tầng hỏa cương phong cũng không cản được, thần quang đó rơi thẳng vào trung tâm tinh không, trên Tử Vi Tinh.

Dưới sự kích thích của thần lực, bản nguyên Tử Vi Tinh ầm ầm bùng nổ, Thái Dương vô chủ, Thái Âm làm phụ, vô tận tinh thần chi lực dưới sự triệu hoán của Tử Vi Tinh, hóa thành một cột sáng, rơi xuống hòn đảo nhỏ nơi Hoàng Thiên đang ở.

Với tư cách là chủ nhân của tinh không và ba mươi sáu tầng trời, cộng thêm Chu Thiên Tinh Thần Đồ và chín thành tinh thần pháp tắc, hiệu lệnh tinh thần, không ai dám không theo.

Vô số tinh thần chi lực không ngừng rơi xuống, mức độ nồng đậm đến mức sắp ngưng kết thành thực chất.

Tuy nhiên, hành động này lại gây ra sự xáo động của vô số sinh linh trên tinh không.

"Hỗn trướng!

Ai dám ngang ngược như vậy!" Ba trăm sáu mươi lăm Đại La hậu

kỳ Tinh Thần đều xuất hiện, những thần của một vạn hai ngàn phó tinh thần còn lại cũng lần lượt xuất hiện.

Từ khi Nguyệt Thần Vọng Thư bay lên trời đến nay, mọi việc trên tinh không đều do Nguyệt Thần Cung quản lý, Phá Quân chủ trì Thiên Đình, cho nên những tinh thần này cũng được quy về dưới trướng Nguyệt Thần.

Chương 154

Phải biết rằng, Nguyệt Thần Vọng Thư là một cường nhân đã tung hoành ở Hồng Hoang một lượng kiếp, sát lục vô số, thủ đoạn quả quyết.

Một khi tinh thần phụ trách vận chuyển Chu Thiên tinh thần xuất hiện sai sót, nhẹ thì bị trấn áp ở nơi địa hỏa cương phong vạn năm, nặng thì bị tước đi một tầng tu vi, cho nên không ai dám lơ là.

Nhưng biến động đột ngột xuất hiện, vô số tinh thần chi lực hội tụ về một điểm, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự vận chuyển của tinh không, thử hỏi sao họ không thể không tức giận!

Ngay khi chúng tinh thần chuẩn bị ra tay, cắt đứt tinh thần chi lực, thì từ xa đột nhiên xuất hiện một bóng người, ngăn cản họ lại.

"Các ngươi không mau bái kiến Thần chủ!" Phá Quân quát lớn, Lập tức, trên Tử Vi Tinh, thần lực chi quang đại phóng, trong tinh không, mơ hồ lan tỏa một uy nghiêm chi thế, chúng tinh thần sắc mặt đại biến, lập tức cung kính hành lễ, vấn an: "Chúng ta bái kiến Chí cao vô thượng Thần chủ tôn thượng!" "Những tinh thần chi lực này, bản tôn có việc trọng dụng, các ngươi có chức trách gì, thì đi làm việc đó đi!" Trong thần quang truyền ra giọng nói của Thần chủ Hoàng Thiên.

"Vâng!" Chúng thần vội vàng đáp, rồi lập tức giải tán.

Việc gấp thì phải làm ngay, vừa rồi Hoàng Thiên không dùng thần lực mênh mông để dẫn động tinh thần chi lực, mà dùng bản nguyên để hiệu triệu, cho nên những người này nhất thời không biết ai đã động đến tinh thần.

Lúc này, trên hòn đảo nhỏ, vô tận tinh thần chi lực hội tụ thành thực, dưới sự dẫn dắt có chủ ý của Hoàng Thiên, dần dần hình thành

ba trăm sáu mươi lăm trận nhãn, uy lực của Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng được nâng lên mức tối đa, phi Hỗn Nguyên Kim Tiên không thể phá.

"Phù!

Cuối cùng cũng hoàn thành!" Hoàng Thiên thở ra một hơi, ngưng trọng nói.

Cảm giác đột phá đến cũng không đúng lúc, không có chút chuẩn bị nào, chỉ có thể tạm thời xây dựng một hàng rào phòng ngự, phòng ngừa kẻ địch tấn công.

Hỗn Nguyên Kim Tiên đột phá, nếu có người ở bên cạnh đánh lén, dù chỉ là Thái Ất Kim Tiên mang theo linh bảo uy lực cực lớn, cũng đủ để tạo thành thương tổn trọng đại, cho nên, không thể xem nhẹ dù chỉ một chút.

"Tất Phương!" Sau khi chuẩn bị xong trận pháp phòng ngự, Hoàng Thiên mới thả tọa kỵ đang bị nhốt trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ ra.

Trải qua mấy vạn năm điều giáo, hung thú Tất Phương điểu sau khi tu luyện thần đạo công pháp, đã thành công đột phá Đại La Thần viên mãn, một thân thần lực mênh mông, lại có Hoàng Thiên ban cho cực phẩm Tiên Thiên linh bảo -- Cửu Ngục Liên Hoàn Đoạn Hồn Tiên, thực lực đại tăng.

Lúc này, cả người lẫn tâm đã hoàn toàn quy thuận Hoàng Thiên, không còn một chút ý định phản nghịch nào.

Vừa ra ngoài, liền hóa thành một đại hán hình người vạm vỡ, cung kính hành lễ: "Tất Phương ra mắt chủ nhân!" Những năm này, nó đã đích thân lĩnh giáo sự cường đại của Thần chủ Hoàng Thiên, Thần Điện lại càng đáng sợ, chỉ riêng những cường giả bị đàn áp, cũng đủ để trải khắp Hung Thú Hoàng Triều, thử hỏi Tất Phương sao có thể

không cung kính!

"Ngươi ở đây canh giữ, kẻ nào dám tự tiện xông vào, giết không tha!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Hoàng Thiên vung tay một cái, đưa Tất Phương ra ngoài đảo.

"Vâng!" Ngoài đảo, Tất Phương điểu lập tức lĩnh mệnh.

Sau khi sắp xếp xong những việc này, Hoàng Thiên gọi ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, ngồi ngay ngắn trên đó, hai mắt nhắm chặt, bắt đầu điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị đột phá.

Có Tất Phương Đại La Thần viên mãn ở bên cạnh canh giữ, toàn bộ Hồng Hoang trừ Hồng Quân, La Hầu, Thái Cực mấy người ra, không còn ai có thể uy hiếp được y.

Từ khi lập minh ở Bất Chu Sơn đến nay, Đại Đạo đã hai lần giáng xuống công đức, số lượng cộng lại cũng có thể sánh bằng hai thành khai thiên công đức.

Phải biết Tam Thanh, cũng chỉ mỗi người có một thành khai thiên công đức, mới có thể thuận buồm xuôi gió đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, leo lên ngôi vị Thánh Nhân.

Nếu Hoàng Thiên muốn, hấp thu hai thành Đại Đạo công đức, ít nhất cũng có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng, y không hề dùng đến, bởi vì thứ tốt phải dùng đúng chỗ, đợi sau khi đột phá cảnh giới Thần Đế, một lần đem hết Đại Đạo công đức đầu tư vào nội thế giới, để nội thế giới từ tiểu thiên tiến giai trung giai, đó mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Một tiểu thiên thế giới đã đủ để cho một Thần Đế vừa đột phá, bùng phát ra chiến lực Thần Đế đỉnh phong, nếu có trung thiên thế giới, thì có thể vận dụng chiến lực Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, cũng có nghĩa là trước khi Hồng Quân hợp đạo, Hồng Hoang sẽ

không có ai địch lại y.

"Phù!" Hoàng Thiên sau khi điều chỉnh xong trạng thái, hít sâu một hơi, thu hết sức mạnh vào trong cơ thể, toàn tâm toàn ý đầu nhập vào việc đột phá.

Vô tận tinh thần chi lực làm mồi dẫn, vừa rơi vào cơ thể, chỉ thấy Thần cách, 《Sáng Thế Kỷ》, Thần tọa ba vị hợp nhất, phóng ra thần lực, liên kết với tiểu thiên thế giới trong cơ thể, chuẩn bị dung hợp sức mạnh thế giới, chính thức đột phá cảnh giới Thần Vương hậu kỳ.

Tuy quá trình đột phá trông có vẻ hung hiểm, nhưng Hoàng Thiên không hề lo lắng, bởi vì có Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 hộ thể, lại có Tạo Hóa Đỉnh, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên ở bên cạnh ứng phó.

Chỉ cần nguyên thần không bị thương tổn trọng đại, thì sáng thủy chi lực và tạo hóa chi lực sẽ giúp y phục hồi như cũ.

Cùng với việc sức mạnh thế giới trong cơ thể và thần lực dần dần dung hợp, tiên thiên linh khí trong phạm vi trăm vạn dặm không hẹn mà cùng hội tụ về phía hòn đảo nhỏ, hóa thành một cơn lốc xoáy trên đỉnh đầu Hoàng Thiên, không ngừng được hấp thu.

Lúc này, trong thần thể phát ra một tràng tiếng vang như sấm sét, nếu không bị trận pháp cách ly, e rằng âm thanh có thể truyền đi nửa cái Đông Hải.

Thần thể đang tái sinh trong sự hủy diệt, mơ hồ tỏa ra một mùi hương mê người, Thần Vương viên mãn cũng được gọi là bán bộ Thần Đế.

Lúc này, thần thể có thể trở thành bảo dược không hề thua kém thượng phẩm Tiên Thiên linh căn, ăn một miếng, lập tức thành Thái Ất.

Bởi vì cảnh giới Thần Đế, đã thoát khỏi thế giới, tiếp xúc mật thiết với Đại Đạo, ngưng kết một thân đạo vận, bất kể huyết nhục cốt tủy, đều là thể hiện của đạo của bản thân.

Thần Đế, ở Tiên Đạo gọi là Hỗn Nguyên Đại La, cho nên thoát khỏi thế giới, Hồng Hoang diệt ta tự sinh, thọ mệnh vĩnh hằng.

Trong khi Hoàng Thiên đang bế quan kiên nhẫn đột phá bán bộ Thần Đế, cách hòn đảo nhỏ trăm vạn km, một đám đại hán vạm vỡ khí thế hung hăng xông tới, nơi đi qua, sát khí ngập trời, sinh linh không ai không lùi bước.

"Ngô hoàng!

Phía trước là nơi tinh thần chi lực và tiên thiên linh khí hội tụ, nhất định Hoàng Thiên đang làm động tác lớn ở đó." "Tốt!

Cuối cùng cũng tìm thấy tên này rồi! 186.

Toàn thể dùng tốc độ nhanh nhất lao tới, tuyệt đối không thể để Hoàng Thiên phản ứng." Thần Nghịch lạnh lùng phân phó.

"Vâng!" Ba Thú Vương còn lại, mười thống lĩnh đồng thanh hô lớn, không ngừng thôi phát pháp lực toàn thân, cưỡi sát khí lao tới. .....

"Ré!" Lúc này, hung thú Tất Phương đang bảo vệ bên ngoài hòn đảo nhỏ bỗng nhiên hét lên một tiếng chói tai, lộ ra bản thể khổng lồ mấy vạn trượng, một đôi mắt lớn nhìn quanh bốn phía.

"Kẻ nào dám ở đây làm càn, ta là Tất Phương dưới trướng Chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần chủ của Thần Điện, kẻ thức thời thì mau lui đi, nếu không giết không tha!" Vừa rồi, nó cảm nhận được một đám khí tức cường đại hung lệ xuất hiện xung quanh, nhưng lại không tìm thấy người, cho nên sắc mặt có chút khó coi.

"Hay cho một câu giết không tha!" Đột nhiên, xung quanh vang lên

một tiếng hét lớn, trong lời nói không giấu được sự tức giận.

Hung thú Tất Phương nghe xong, sắc mặt đại biến, toàn thân có chút run rẩy, giọng nói này đối với nó quả thực quá quen thuộc, "Thú....

Thú Hoàng đại nhân!" 187.

Không gian gần đó một mảnh vặn vẹo, một cỗ sát khí hung lệ chí cực xông phá mây xanh, chỉ thấy mấy bóng người mặt mày hung tợn xuất hiện trước mặt Tất Phương, chính là đám người của Hung Thú Hoàng Triều.

"Không ngờ Tất Phương ngươi trong mấy vạn năm đã thần phục dưới chân Hoàng Thiên, ha ha!" Thần Nghịch liếc mắt một cái, lạnh lùng cười nói.

Chương 155

Lúc này, Luân Hồi phất tay, tam đại Thú Vương lần lượt gọi thuộc hạ ra, lập tức hàng tỷ hung thú xuất hiện trên vùng biển này.

“Hoàng Thiên đâu?

Không lẽ thấy bản hoàng đến, sợ quá chạy rồi à!” Thần Nghịch không quan tâm đến hung thú Tất Phương bên cạnh, trực tiếp kêu gào ngông cuồng.

Luân Hồi bên cạnh sắc mặt lạnh đi, sát khí toàn thân lan tỏa, bao trùm về phía hòn đảo nhỏ phía trước, nhưng không ngờ lại bị chặn lại ở ngoài ngàn dặm.

“Thú Hoàng đại nhân, xem ra Hoàng Thiên đã thiết lập trận pháp, có thể đang làm chuyện gì đó mờ ám bên trong!” Hung Thú Vương giả Đào Ngột lên tiếng.

Nghe vậy, Thần Nghịch và Luân Hồi mắt sáng lên, tốt cho ngươi!

Hoàng Thiên lại thiết lập trận pháp ở đây, rõ ràng có việc quan trọng không kịp trở về Thần Điện, thậm chí không kịp tìm một nơi kín đáo hơn.

Trừ phi.... hai Thú Hoàng nhìn nhau, lập tức cười lớn: “Đúng là trời giúp ta, ha ha!

Không ngờ lão tặc Hoàng Thiên lại đang bế quan.” “Người đâu!

Chuẩn bị phá trận!” Thần Nghịch lập tức phân phó, dưới trướng tam đại Thú Vương, thập đại thống lĩnh dẫn theo một đám hung thú tràn về phía hòn đảo nhỏ.

Tuy nhiên, thân hình mấy vạn trượng của Tất Phương ầm ầm đứng trước bầy hung thú, khí thế cường đại của Đại La Thần đỉnh

phong, bán bộ Thần Vương tu vi ầm ầm bùng nổ, sóng biển xung quanh dâng trào, thiên địa linh khí một mảnh hỗn loạn, trong nháy mắt trấn trụ đám hung thú có mặt tại đó.

"Sao có thể?" Hung Thú Vương giả Cùng Kỳ sắc mặt đại biến, có chút không dám tin nhìn Tất Phương trước mắt, không ngờ lại là bán bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Một cỗ khí thế cường đại áp chế khiến đám hung thú có mặt tại đó không thể tiến lên, dù sao ngoài Thần Nghịch và Luân Hồi hai đại Thú Hoàng ra, những hung thú còn lại, tu vi cao nhất cũng chỉ là tam đại Thú Vương, nhưng cũng chỉ là Đại La hậu kỳ.

Thử hỏi, dưới sự chênh lệch một đại đẳng cấp như vậy, ai dám không kính trọng Tất Phương?

"Tốt!

Tốt!

Xem ra lão tặc Hoàng Thiên rất coi trọng ngươi nha!" Thần Nghịch thấy vậy, nhìn chằm chằm vào Tất Phương, sắc mặt đạm mạc nói.

Thú Hoàng Luân Hồi còn lại, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt, lên tiếng: "Tất Phương!

Hung Thú nhất tộc của chúng ta trời sinh không đội trời chung với tiên thiên sinh linh, hôm nay tu vi của ngươi mạnh mẽ như vậy, nhưng ngày sau khó đảm bảo Hoàng Thiên sẽ không...." Nhìn Luân Hồi, hung thú hoàng giả trước mắt đang muốn nói lại thôi, trong lòng Tất Phương cũng khó chịu.

Thân là một thành viên của hung thú, lẽ nào hôm nay phải chĩa đao vào đồng loại.

Thế nhưng nếu từ bỏ phòng ngự thì chẳng phải là bán đứng Thần

chủ sao?

Bất luận là đại ân Hoàng Thiên ban cho công pháp, ban cho linh bảo, chỉ riêng cấm chế đáng sợ kia đã quyết không cho phép Tất Phương làm ra chuyện phản bội.

Nhưng Tất Phương không ngờ, Luân Hồi lại gian trá đến vậy, nhân lúc y không chú ý, lập tức để đại quân hung thú tràn về phía hòn đảo.

"Ầm!" Ba đại thú vương, mười đại thống lĩnh dẫn đầu một đám hung thú cấp Thái Ất Kim Tiên không ngừng phá hoại trận pháp, cố gắng mở đường vào đảo.

Động tĩnh khổng lồ khiến Tất Phương bừng tỉnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xung quanh hòn đảo đã bị hung thú vây kín, cơn giận lập tức bùng lên.

"A!!!" Kèm theo một tiếng hét dài chói tai, hung thú Tất Phương hóa thành đạo thể, toàn thân bao phủ trong chiến giáp đen kịt, tay cầm Cửu Ngục Liên Hoàn Đoạn Hồn Tiên, mạnh mẽ quất một roi về phía hung thú.

Tiên thiên linh khí đầy trời bị sát khí vô tận xé tan mây khói, uy lực của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hoàn toàn bộc phát, sát khí hung lệ mơ hồ ngưng kết thành chín bộ xương khô ác quỷ, tạo thành một cây roi khổng lồ.

Sắc mặt của đông đảo hung thú có mặt đều trắng bệch, may mà hung thú hoàng Luân Hồi kịp thời gọi ra Tiên Thiên Chí Bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn để bảo vệ.

"Thú hoàng đại nhân, trận pháp thực sự quá mạnh, chúng ta không thể phá vỡ!" Lúc này, giọng của hung thú vương giả Cùng Kỳ truyền đến.

Hàng ức hung thú cấp Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên dốc toàn lực ra tay mà ngay cả một sợi lông của Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không phá nổi.

Thần Nghịch đang kiềm chế Tất Phương tức đến râu ria dựng ngược, chỉ thấy hắn nói với Luân Hồi một câu: "Bên này giao cho ngươi." Ngay lập tức, hắn gọi ra bạn sinh linh bảo Thí Thần Thương, một cây hung thương uy nghi xuất hiện, dẫn động sát khí lượng kiếp vô tận giữa thiên địa, quả thực hung uy ngút trời.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt Tất Phương đại biến, một bên chống đỡ công kích của một hung thú hoàng giả khác là Luân Hồi, lại không thể không truyền âm cho Hoàng Thiên.

Dù tu vi của y đã tăng mạnh, toàn thân lại mặc bộ trang bị Hậu Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, chiến lực cường hãn, nhưng Luân Hồi cũng không phải kẻ dễ xơi, gắt gao kiềm chế y.

Trong tình huống này, y liên tục phát tín hiệu cho Hoàng Thiên nhưng mãi không nhận được hồi âm, khiến Tất Phương ngày càng sốt ruột.

Bởi vì truyền âm không có phản ứng, điều đó chỉ có thể chứng tỏ Hoàng Thiên đang toàn lực đột phá tu vi, cho nên đã che chắn mọi thứ từ ngoại giới.

"Cút ngay!

Để bản hoàng!" Thần Nghịch thân hình lóe lên, xuất hiện ngay trung tâm hòn đảo, vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương trong tay ầm ầm hạ xuống.

"Bùm!" Lập tức, một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, sinh linh trong phạm vi ngàn vạn dặm đều run rẩy toàn thân, nhiều sinh linh cảnh giới Thiên Tiên còn chết ngay tại chỗ, vùng biển quanh đảo trở

nên tan hoang, hải tộc phía trên chịu tai bay vạ gió.

Nếu không phải hung thú hoàng giả Luân Hồi đã sớm dùng Tiên Thiên Chí Bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn che giấu thiên cơ, e rằng lúc này đã có vô số đại năng Hồng Hoang kéo đến đây.

Lúc này, muốn đánh lén Hoàng Thiên cũng không khả thi, vì Thần Điện tuyệt đối không cho phép Thần chủ bị người khác tấn công, mấy ngàn vạn Đại La Thần không phải để trưng.

Khi cơn bão tan đi, chỉ thấy hòn đảo vẫn đứng sừng sững tại chỗ như không có chuyện gì xảy ra, một kích toàn lực của Thần Nghịch ngay cả phòng ngự trận pháp của người ta cũng không ảnh hưởng, thật không thể tin nổi!

"Không!

Không thể nào!

Sao lại có trận pháp có thể đỡ được Thí Thần Thương của bản tọa!" Thần Nghịch có chút không dám tin nói.

Lúc này, hung thú hoàng Luân Hồi đang giao chiến với Tất Phương lớn tiếng nhắc nhở: "Hoàng huynh!

Đây là phiên bản rút gọn của đệ nhất trận pháp Hồng Hoang – Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tuyệt đối không dễ dàng phá vỡ." Nghe vậy, Thần Nghịch lập tức phản ứng lại, là một trong những Tiên Thiên sinh linh đời đầu, sao hắn lại không biết uy lực của thập đại thần trận Hồng Hoang.

Hắn lo lắng hỏi: "Bây giờ làm sao?

Nếu không thể phá vỡ trận pháp, đợi Hoàng Thiên lão tặc kia đột phá xong, chúng ta làm sao có quả ngon mà ăn." "Kế hoạch bây giờ, chỉ có thể học theo Bàn Cổ đại thần.

Năm xưa thời Hỗn Độn, Tinh Thần đại tôn bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn chỉnh, lại bị đại thần một búa bổ cho tan tác." Hung thú hoàng Luân Hồi tiếp tục nói.

Chương 156

"Ta hiểu rồi!" Thần Nghịch gật đầu, là tàn hồn của Hỗn Loạn đại tôn chuyển thế, hắn kế thừa không ít ký ức của trận chiến khai thiên, rõ ràng chiến pháp của Bàn Cổ đại thần, không hề có sách lược, chỉ dùng sức mạnh để phá giải.

Bây giờ, đừng nói là phá trận pháp, ngay cả biên cũng không chạm tới được, chỉ có thể tập trung sức mạnh của mọi người, cường công hòn đảo.

"Vạn thú nghe lệnh, bày Hỗn Độn Đại Trận, truyền toàn bộ sức mạnh vào thân bản hoàng." Ngay lập tức, Luân Hồi phân phó.

Chỉ thấy ba đại thú vương, mười đại thống lĩnh lần lượt dẫn thuộc hạ của mình, đứng ở bốn phương đông tây nam bắc của hòn đảo theo vị trí đã định, ngầm hợp với tiên thiên tứ tượng ngũ hành bát quái.

Hàng ức hung thú có tu vi ít nhất là Thái Ất Kim Tiên, dưới sự dẫn dắt của trận pháp, không ngừng truyền ra tu vi, liên tục rót vào trung tâm.

Là trận nhãn, Thần Nghịch lúc này đang nắm chặt Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương, hai mắt đỏ ngầu, mặt mày dữ tợn, toàn thân sát khí bao quanh.

"Ầm!" Lúc này, trên bầu trời hòn đảo, tinh thần biến ảo, một cơn lốc xoáy xuất hiện, chỉ thấy tinh thần chi lực và tiên thiên linh khí xung quanh liên tục bị hấp thu, không gian vặn vẹo, núi sông chấn động.

Đây là do Hoàng Thiên đã đạt đến bước cuối cùng của việc đột phá, cho nên thần lực và thế giới chi lực trong cơ thể đang trung hòa

với tinh thần chi lực và tiên thiên linh khí, hóa thành một thể.

"Cơ hội tốt!" Thần Nghịch thấy vậy, mắt sáng lên, không ngừng ra lệnh cho hung thú tiếp tục gia tăng sức mạnh, Thí Thần Thương trong tay cũng liên tục phát ra công kích, từng đạo hỗn độn sát khí đánh lên Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Ầm ầm ầm!" Những tiếng nổ hủy thiên diệt địa không ngừng vang lên, hung thú hoàng giả Luân Hồi bên kia cũng không rảnh rỗi, Lục Đạo Chuyển Luân Bàn áp chế Tất Phương đến mức không thể nhúc nhích.

Dù Tất Phương cũng có tu vi Bán bộ Thần Vương, nhưng Luân Hồi đã đứng vững ở Bán bộ Hỗn Nguyên vô số năm, lại có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, cho nên, đánh cho Tất Phương không có sức phản kháng.

Bên trong hòn đảo, Hoàng Thiên, đúng như dự đoán, đang ở thời khắc mấu chốt nhất.

Thần tọa, thần cách, 《Sáng Thế Kỷ》 không ngừng truyền ra thần lực, thế giới trong cơ thể cũng đang cố gắng dung hợp với bản thể.

Trong tình huống này, đừng nói là nhục thân không thể động đậy, ngay cả nguyên thần cũng bị giam cầm trong thần hải.

Vài luồng sức mạnh cường đại vượt qua tiên thiên linh khí và tinh thần chi lực không ngừng xuyên qua thần thể của Hoàng Thiên.

Thế giới chi lực không bị khống chế chạy loạn khắp nơi, đi đến đâu, gân cốt vỡ nát đến đó.

Sáng Thế chi lực thì theo sau dọn dẹp mớ hỗn độn.

Chỉ có Tạo Hóa chi lực cố gắng dẫn đường, ba thế lực tạo thành một sự cân bằng kỳ lạ.

“Phù!” Cuối cùng, luồng thế giới chi lực và thần lực cuối cùng cũng hoàn toàn dung hợp vào bản thể, đến đây, Hoàng Thiên nước chảy thành sông, đột phá đến cảnh giới Bán bộ Thần Đế.

“Hửm?” Hoàng Thiên vừa đột phá bỗng nhiên nhận được mấy chục tin nhắn truyền âm, nhìn kỹ lại thì là tin nhắn khẩn cấp của tọa kỵ Tất Phương.

Chưa kịp dùng thần thức quét ra, bỗng nhiên một tiếng nổ lớn “Ầm!”, cắt ngang suy nghĩ của Hoàng Thiên, Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chấn động không ngừng.

Nhìn ra xa, chỉ thấy trên bầu trời hòn đảo, tinh quang lấp lánh, có thể thấy công kích của đối phương hung mãnh đến mức nào.

“Thứ khốn kiếp!” Hoàng Thiên nổi giận tại chỗ, lại dám tìm đến phiền phức của ta, đúng là thọ tinh già ăn thạch tín – chán sống rồi sao.

Chẳng nói hai lời, hắn liền dỡ bỏ Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trong tay gọi ra Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm, đầu đội Chu Thiên Tinh Thần Đồ, chân đạp Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, vũ trang đến tận răng.

“Cơ hội tốt!” Thần Nghịch và những kẻ khác ở bên ngoài thấy trận pháp mở ra, tưởng rằng đã bị phá, mừng rỡ trong lòng.

Nhưng thứ chào đón bọn chúng lại là một đạo kiếm khí, toàn thân đen kịt sâu thẳm, hung lệ đến cực điểm, lại là Hỗn Độn Kiếm Khí được tạo thành từ tiên thiên sát khí.

“A!!!” Kiếm khí đi đến đâu, hàng ức hung thú phát ra một tiếng kêu thảm thiết, tất cả những kẻ dưới Đại La Kim Tiên đều hóa thành tro bụi.

Chỉ có Thần Nghịch, Cùng Kỳ và các cao tầng hung thú khác vẫn

đứng vững, dù sao cũng có linh bảo mạnh mẽ hộ thân, nhưng dù vậy, cũng bị thương không nhỏ.

Bên kia, trên đầu Tất Phương đang giao chiến bỗng nhiên xuất hiện một cái đỉnh ba chân hình tròn, tỏa ra ánh sáng thánh khiết, chặn đứng đòn tấn công từ hung thú hoàng giả Luân Hồi.

Tất Phương nhân cơ hội phản công, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Ngục Liên Hoàn Đoạn Hồn Tiên trong tay bộc phát ra uy lực kinh khủng chưa từng có, hết roi này đến roi khác quất về phía Luân Hồi, nhất thời chiếm thế thượng phong.

Sau khi ném cho Tất Phương một cái Tạo Hóa Đỉnh, Hoàng Thiên không tiếp tục nhìn về phía đó nữa, phải biết rằng Tạo Hóa Đỉnh không phải là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đơn giản.

Nó là bạn sinh linh bảo của Tạo Hóa chi tôn năm xưa, dược liệu dùng để luyện chế ít nhất cũng là cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, Lục Đạo Chuyển Luân Bàn tuy lợi hại, nhưng cũng không thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự của nó.

Vì vậy, Tất Phương tuy không đánh lại Luân Hồi, nhưng cũng có thể chống đỡ được công kích, coi như là một ván luyện tay khá tốt.

"Ầm ầm ầm!" Bên kia, Hỗn Độn Kiếm Khí hết đạo này đến đạo khác giáng xuống người Thần Nghịch và đông đảo hung thú.

Đánh cho Thần Nghịch chỉ có thể bị động phòng thủ, một lá cờ Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ biến thành một màn trời mông lung che trời lấp đất.

Hỗn Độn Kiếm Khí rơi lên bề mặt của nó, gây ra va chạm kịch liệt, đạo vận bay ngang, không gian vỡ nát, khắp nơi đều là một mảnh phế tích.

Nếu không phải Hoàng Thiên dùng Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng

Thế Kỷ》 âm thầm bảo vệ một vùng biển, e rằng vô số sinh linh sẽ thương vong.

Khi cơn bão tan đi, hàng ức hung thú trên sân mười phần không còn một, tất cả đều trọng thương, ngay cả thú hoàng Thần Nghịch cũng có chút sắc mặt tái nhợt, rõ ràng không chống đỡ nổi.

"Bản tôn còn tưởng các ngươi có bản lĩnh gì ghê gớm." Hoàng Thiên lạnh lùng nói.

Lời này khiến Thần Nghịch, Luân Hồi và những kẻ khác tức giận sôi gan, nếu không phải đánh không lại tên này, e rằng đã sớm xông lên liều mạng.

Là chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, chúng luôn tự coi mình là con cưng của trời, là chủ nhân tương lai của Hồng Hoang, lại thêm việc chiếm cứ phương bắc, thực lực tăng vọt, ai dám xem thường chúng.

"Hoàng Thiên lão tặc, khinh người quá đáng, nếu không phải có kẻ phản bội, bản hoàng đã sớm đánh ngươi thành chó chết.

Nhị lang, truyền sức mạnh cho ta, hôm nay không giết Hoàng Thiên, thề không làm thú!" Thần Nghịch gào thét.

"Gầm!!!" Vô số hung thú có mặt đồng thanh gầm lên giận dữ, liên tục truyền toàn bộ sức mạnh trong cơ thể cho Thần Nghịch.

Phải biết rằng, hung thú ở đây về cơ bản đều đã trọng thương, một khi truyền đi sức mạnh, tất sẽ khiến thương thế thêm trầm trọng, nhưng chúng không tiếc dùng tính mạng của mình để thành toàn cho thú hoàng.

"Có chút thú vị?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra vẻ hứng thú, xem ra là muốn liều mạng rồi.

Chỉ thấy Thần Nghịch hóa thành bản thể, thân thể tám vạn trượng

bao quanh bởi sát khí vô tận, hung lệ đến cực điểm, dẫn động đại lực lượng kiếp, lao về phía hắn.

Thấy vậy, Hoàng Thiên toàn thân chấn động, thân thể ầm ầm nổ tung, chỉ thấy một người khổng lồ toàn thân lấp lánh ánh vàng kim xuất hiện trên sân, đó chính là Thần Đạo Pháp Thể cao mười hai vạn chín ngàn sáu trăm trượng.

Kể từ khi đột phá Bán bộ Thần Đế, Thần Đạo Pháp Thể cũng đã đạt đến cực hạn, nhục thân quán tuyệt Hồng Hoang, đối mặt với Thánh Nhân cũng có thể chống đỡ hơn trăm hiệp, cường đại đến cực điểm.

"Đi!" Trong chốc lát, Hoàng Thiên vung Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm trong tay, một tia sáng bỗng nhiên xuất hiện giữa thiên địa, đó là một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí lao về phía Thần Nghịch.

Chương 157

188.

Ngay cả Luân Hồi đang giao chiến với Tất Phương bên cạnh cũng không rảnh rỗi, gầm lên một tiếng, Lục Đạo Chuyển Luân Bàn trong tay trong nháy mắt bành trướng, hóa ra sáu cái động khẩu khủng bố thông đến nơi không xác định, xuất hiện trên bầu trời của Hoàng Thiên.

"Vút!" Ngay khi đòn tấn công của Luân Hồi sắp xuất hiện, Hoàng Thiên hóa thành một đạo thần quang, thân hình biến mất giữa thiên địa.

Sau khi hắn rời đi, sáu cái quang động kia ầm ầm rơi xuống, không gian trong phạm vi ngàn vạn dặm đều vỡ nát, hóa thành một dòng lũ bị hút vào trong.

Lục Đạo Chuyển Luân Bàn khi vận hành toàn lực sẽ kết nối với Nhân giới trong cõi u minh, có thể hấp thu mọi thứ vào Địa giới.

Trừ phi tu vi đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu không rất khó thoát ra từ bên trong.

Thế giới Hồng Hoang lúc này vẫn chưa phát triển viên mãn, trong tam giới Thiên - Địa - Nhân, chỉ mới xuất hiện Thiên giới và Địa giới.

Thiên giới là ba mươi sáu tầng trời và tinh không, Địa giới là hải dương và đại địa Hồng Hoang.

Nhân giới tuy ở mặt tối, nhưng chỉ là một hình thái mơ hồ, không ngừng phát triển.

Vì vậy, Nhân giới lúc này bất kể thứ gì đi vào, đều sẽ bị thiên địa ý thức cưỡng ép trấn áp hấp thu.

Nhưng không phải là vào đó sướng một phen rồi ra được, muốn ra được e rằng phải đợi đến năm con lừa tháng con ngựa.

Lúc đó Hồng Hoang đã phát triển thành cái dạng gì cũng không ai biết.

"Lũ sâu bọ chỉ biết dùng mấy chiêu trò không ra hồn này!" Sau khi né được một đòn, Hoàng Thiên hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức thần lực bùng nổ, uy áp của Bán bộ Thần Đế quét qua toàn bộ Đông Hải, nơi nó đi qua, sinh linh đều phải quỳ lạy.

Phải thừa nhận, những gì hung thú làm thật sự đã chọc giận hắn.

Vốn dĩ nể mặt Thiên Đạo nên mới tha cho đám sâu bọ này.

Không ngờ lại bị người ta coi là quả hồng mềm, nếu chuyện này truyền ra ngoài, danh tiếng của Thần chủ, danh tiếng của Thần Điện chẳng phải sẽ lưu xú vạn năm sao.

Nghĩ đến đây, hắn tức không chịu nổi, tập trung toàn thân sức mạnh, tung một quyền về phía Thần Nghịch.

Nơi quyền phong đi qua, không gian vỡ nát, vạn vật hủy diệt.

Đối mặt với đòn tấn công đáng sợ như vậy, Thần Nghịch ngay cả bản lĩnh giữ nhà cũng dùng đến, nhưng lại phát hiện mình bất lực.

Giữa Bán bộ Thần Đế và Bán bộ Hỗn Nguyên chênh lệch cả một đại cảnh giới, làm sao có thể đỡ được đòn tấn công của người ta!

Luân Hồi bên cạnh không màng đến mọi thứ, phát huy uy lực của Lục Đạo Chuyển Luân Bàn đến cực hạn, tức khắc xuất hiện trước mặt Thần Nghịch.

"Ầm!" Dưới một quyền, cả hai đều phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân gân cốt đứt đoạn, rơi xuống mặt biển, thoi thóp thở.

Nhìn hai hung thú hoàng giả Thần Nghịch và Luân Hồi với vẻ mặt

suy yếu trước mắt, Hoàng Thiên hoàn toàn nổi giận, ngay lập tức ngửa mặt lên trời gầm lên: "Thiên Đạo!

Cút ra đây cho bản tôn!" Chỉ là hai tên Bán bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên, dù có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân, cũng không thể sống sót dưới tay một Bán bộ Thần Đế, trừ phi có người can thiệp chặn lại phần lớn đòn tấn công.

Ở Hồng Hoang, kẻ sẽ làm chuyện này và có năng lực làm chuyện này, ngoài cái thứ khốn nạn Thiên Đạo ra, hắn thực sự không nghĩ ra ai khác.

"Ầm!" Trong chốc lát, một luồng khí thế vô cùng cường đại ngút trời, toàn bộ Đông Hải cho đến cả đại địa phía đông Hồng Hoang đều chìm trong kinh hoàng.

Dưới uy áp toàn lực của Bán bộ Thần Đế, lại có cả một tiểu thiên thế giới gia trì, thực lực không hề thua kém Thánh Nhân.

Mạnh mẽ như vậy, sao có thể không khiến chúng sinh cúi đầu.

Hoàng Thiên trong trạng thái Thần Đạo Pháp Thể đã thể hiện ra thực lực kinh khủng chưa từng có.

Hung thú tại trận đều bị áp chế đến mức thổ huyết không ngừng, ngay cả Luân Hồi và Thần Nghịch cũng không chống đỡ nổi.

"Thiên Đạo chết tiệt, không ra đúng không!

Bản tôn sẽ khiến Đông Hải không yên, chúng sinh cầu xin, hoàn toàn đảo lộn đại thế Hồng Hoang, xem ngươi có nhịn được không." Trong mắt Hoàng Thiên hàn quang lóe lên, toàn thân thần lực bùng nổ, tiếp tục kích phát uy thế.

Nếu không phải Thiên Đạo can thiệp, đám hung thú đã chết từ lâu, làm gì có chuyện để Thần Nghịch tiếp tục nhảy nhót.

Hung thú bên cạnh còn khó chịu hơn Hoàng Thiên.

Vốn tưởng có thể đánh lén Hoàng Thiên một phen, ai ngờ kẻ địch không phải đại lão tầm thường mà là vương giả, bị người ta đánh cho nửa sống nửa chết.

"Thú hoàng đại nhân, chúng ta phải làm sao, không thể ngồi chờ chết được!" Hung thú vương giả Hỗn Độn có chút lo lắng hỏi.

"Im miệng!" Thần Nghịch lạnh lùng quát, lúc này mà còn gây sự, cũng không nhìn xem đối thủ là ai.

Hắn không khỏi quay sang hỏi Luân Hồi: "Hoàng đệ, bây giờ nên làm thế nào?" "Cục diện hiện tại rất vi diệu, chúng ta tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ, cứ chờ xem chiến cục phát triển ra sao." Luân Hồi lập tức đáp.

Là hung thú hoàng giả trí tuệ nhất của hung thú hoàng triều, hắn biết rõ sở dĩ bọn họ còn sống là vì có người ra tay.

Nếu bây giờ manh động, chắc chắn sẽ chọc giận Hoàng Thiên, đến lúc đó hắn dốc toàn lực chém giết, chẳng phải hối hận cũng đã muộn sao.

Lúc này, Hoàng Thiên trên sân đã mất kiên nhẫn, Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm trong tay dẫn động chư thiên sát khí, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí sinh ra từ hư không, chĩa thẳng vào đám hung thú.

"Ầm!" Ngay khi hắn chuẩn bị ra tay, một luồng khí tức đột ngột cắt ngang động tác của Hoàng Thiên.

Ngay cả sinh linh Hồng Hoang đang bị bao phủ dưới khí thế của Hoàng Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, vì họ phát hiện có một luồng khí tức như gió xuân thổi tan uy thế cường đại như ngục tù thần uy kia.

Một bóng người màu bạc không có khuôn mặt, cứ bình thản đứng

trên mặt biển như vậy, không ai có thể nhìn thấu hư thực.

"Ầm!!!" Bỗng nhiên, hàng vạn hung thú lao về phía Hoàng Thiên, tự bạo ngay dưới mí mắt hắn, đó toàn là hung thú cấp bậc Thái Ất Kim Tiên đấy!

Chỉ thấy sắc mặt Thần Nghịch lạnh lùng, không chút lưu tình tiếp tục chỉ huy hung thú tự bạo về phía Hoàng Thiên.

Những kẻ khác, bao gồm cả Luân Hồi, đang không ngừng hồi phục pháp lực và thương thế.

"Lũ chết tiệt!" Hắn nghĩ đến ngàn vạn khả năng, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng lũ sâu bọ như Thần Nghịch lại dám giở trò trước mặt mình, Hoàng Thiên hoàn toàn nổi giận.

"Dĩ thần ngự linh, Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, xuất!" Tuy hung thú tự bạo không thể gây thương tổn cho hắn, nhưng Hoàng Thiên không thể chịu đựng được đám ngu xuẩn này nữa.

Chỉ thấy một lá cờ lớn màu đỏ ầm ầm xuất hiện, trên đó bao quanh bởi bảo quang.

Chương 158

Thần Nghịch và những kẻ khác nhìn linh bảo mới mà Hoàng Thiên lấy ra, mày giật giật, trong lòng mơ hồ có cảm giác không lành.

"Không hay rồi!

Đó là Ly Địa Diễm Quang Kỳ của Thiên Hỏa lão tổ, do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, có uy năng hỗn loạn âm dương, đảo lộn ngũ hành." Luân Hồi kinh hãi nói.

Trong chốc lát, Ly Địa Diễm Quang Kỳ hấp thu vô số tiên thiên linh khí, ầm ầm bành trướng, hóa thành một biển lửa màu đỏ, che trời lấp đất.

"Ầm!" Ngọn lửa vô tận không ngừng tuôn ra từ bề mặt lá cờ, lửa mượn sức gió, ngày càng lớn, bao trùm tất cả hung thú đang lao tới.

Kèm theo một trận tiếng nổ lách tách, những hung thú chuẩn bị tự bạo đều bị ngọn lửa thiêu đến không còn một mẩu xương.

"A!!!" Nhìn thủ hạ của mình đều bị thiêu rụi, Thần Nghịch không nhịn được phát ra một tiếng gầm rú đau đớn xé lòng.

"Các ngươi thật có bản lĩnh, tưởng có Thiên Đạo chống lưng thì bản tôn không dám làm gì các ngươi sao?

Cho nên mới không kiêng nể gì mà ra tay, ha ha!

Ta thấy Thần Nghịch ngươi sống không kiên nhẫn rồi.

Thôi được, bản tôn tiễn các ngươi lên đường." Hoàng Thiên lạnh lùng nói.

Chỉ thấy Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm trong tay hắn tuốt vỏ, Hỗn Độn Kiếm Khí do sát khí vô tận trong hư không ngưng tụ

cũng đã thành hình, một kiếm chém xuống, vạn vật hủy diệt.

"Phụt!" Thần Nghịch và đám hung thú liên tục phun ra một ngụm máu tươi, bay ra ngoài, nằm trên mặt biển, ngay cả cử động cũng không thể.

Lúc này, Hoàng Thiên liếc nhìn Thiên Đạo một cái, trên mặt đầy vẻ mỉa mai, thứ rác rưởi như vậy mà đáng để ngươi bảo vệ hết lần này đến lần khác.

"Đạo hữu!

Hồng Hoang tự có định số, đại thế không thể thay đổi, nếu không nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo sẽ bị thay đổi." Chỉ thấy hóa thân của Thiên Đạo mở miệng nói, giọng điệu không chứa một tia cảm xúc, giống như một cỗ máy.

Tuy nhiên, sau khi nghe xong, Hoàng Thiên không có biểu cảm gì nhiều, chỉ lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ Thiên Đạo cho rằng bản tôn sẽ sợ lượng kiếp sao?

Với sức mạnh của Thần Điện dưới trướng ta, đừng nói là trấn áp lượng kiếp này, trấn áp lượng kiếp tiếp theo cũng không phải là chuyện khó." Lời vừa dứt, hóa thân của Thiên Đạo trở nên có chút im lặng.

Nó phải thừa nhận những gì Hoàng Thiên nói là sự thật, cũng chính vì vậy, nó mới phải nhượng bộ Hoàng Thiên hết lần này đến lần khác.

Không phải là nhượng bộ, mà là căn bản không thể trừng phạt đối phương.

Hiện tại, Thiên Đạo vẫn chưa thai nghén hoàn toàn, chỉ có thể mượn sức mạnh của hóa thân.

Hóa thân cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới Bán bộ Hỗn Nguyên Đại La

Kim Tiên, nhiều nhất là đánh ngang tay với Hoàng Thiên.

Nhưng nếu Hoàng Thiên muốn phá hoại Hồng Hoang, nó căn bản không thể ngăn cản.

Chỉ cần Hồng Hoang không tiếp tục phát triển, thì Thiên Đạo cũng không thể tiếp tục thai nghén.

Đây là nguyên nhân vì sao Hoàng Thiên có thể nắm bắt được Thiên Đạo, mà Thiên Đạo lại không thể nắm bắt được Hoàng Thiên.

"Khụ khụ!" Một đám hung thú bên cạnh cũng đã hồi phục được một chút khí lực, miễn cưỡng giãy giụa đứng dậy, một mặt kính sợ nhìn hai người đang đối đầu trên sân, không dám hó hé một lời.

Ngay cả hung thú hoàng giả Thần Nghịch và Luân Hồi cũng vậy.

Trải qua hai lần kiếp nạn sinh tử, nếu còn ra tay nữa thì đúng là kẻ ngốc.

Ai cũng hiểu, có một có hai chứ không có ba, Hoàng Thiên tuyệt đối sẽ không cho phép có kẻ tát vào mặt mình lần thứ ba.

Bóng người màu bạc không mặt cũng quay đầu nhìn đám hung thú, khuôn mặt không có ngũ quan kia lại khiến sắc mặt Thần Nghịch và những kẻ khác trở nên nghiêm nghị.

Bởi vì vừa rồi, chúng cảm nhận được một luồng uy áp chưa từng có, đó là đại thế đường hoàng như ý chí của Bàn Cổ, còn đáng sợ hơn cả Hoàng Thiên.

Hóa thân của Thiên Đạo im lặng một lúc, mới quay đầu nhìn Hoàng Thiên, giọng điệu bình thản hỏi: "Đạo hữu muốn thế nào?" "A!

Không phải bản tôn muốn thế nào, mà là ngươi muốn thế nào.

Trước đây ở phương bắc, bản tôn đã nể mặt đạo hữu mà tha cho đám nghiệt súc này một lần, bây giờ chúng lại chủ động tìm đến cửa

chịu chết.” Hoàng Thiên cười lạnh nói.

Đã biết Thiên Đạo bắt buộc phải bảo vệ hung thú, Hoàng Thiên tự nhiên sẽ không hạ sát thủ.

Vì vậy, lấy được chút đồ tốt từ Thiên Đạo là quan trọng nhất.

Lời vừa dứt, “Vút!” Hóa thân của Thiên Đạo nhẹ nhàng quệt tay phải, chỉ thấy một cây ngọc xích toàn thân màu huyền sắc xuất hiện trong hư không.

Hoàng Thiên nhìn đến mắt cũng thẳng ra, đây không phải là Hồng Mông Lượng Thiên Xích sao?

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo được thai nghén từ một thành khai thiên công đức và vô tận huyền hoàng chi khí, chủ về công kích, ngoài việc không thể trảm thi, uy năng không hề thua kém bất kỳ Tiên Thiên Chí Bảo nào.

Không ngờ Thiên Đạo lại nỡ lòng cho đi.

“Đạo hữu thấy thế nào?” Thiên Đạo nhàn nhạt nói.

“Được!” Hoàng Thiên gật đầu, một tay chộp lấy Hậu Thiên Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích đang lơ lửng trong hư không.

Chỉ thấy Thiên Đạo không nói một lời, cứ thế biến mất giữa thiên địa.

Bởi vì đã đàm phán xong, ở lại cũng không còn ý nghĩa gì.

“Mau đi!” Thần Nghịch vẫn luôn quan sát trên sân, thấy hai bên đã giao dịch xong, vội vàng phân phó thuộc hạ.

Nhưng chúng vừa chuẩn bị rời đi, đã bị Hoàng Thiên gọi lại: “Đi rồi?” “...Làm gì?

Vừa rồi không phải...” Thần Nghịch có chút run rẩy nhìn Hoàng Thiên nói.

Đòn tấn công đáng sợ như ma thần vừa rồi đã hoàn toàn khiến hắn chết tâm.

Cái gì mà hung thú hoàng giả, trước mặt thực lực tuyệt đối, chỉ là đồ bỏ đi.

“Không sai!

Chương 159

Bản tôn đã đồng ý với Thiên Đạo không diệt các ngươi, nhưng tội các ngươi, lũ sâu bọ, đã mạo phạm bản tôn, thì phải tính sao đây?" Hoàng Thiên mặt mang vẻ giễu cợt nói.

Thiên Đạo chỉ nói không được phá hoại lượng kiếp, cho nên hung thú hoàng giả không thể chết, nhưng không có nghĩa là không thể ngược đãi hung thú hoàng giả, lỡ tay đánh cho tàn phế cũng không biết chừng.

Lúc này, một hung thú hoàng giả khác là Luân Hồi mặt không đổi sắc, tim không đập loạn, nhìn thẳng nói: "Hoàng Thiên đạo hữu có gì cứ nói thẳng!

Bản hoàng cảm thấy mọi chuyện đều có thể thương lượng, phải không?" "Ha ha ha!

Quả không hổ là Luân Hồi.

Được rồi, để lại hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là có thể đi.

Về phần Thần Điện, ta tin ngươi hiểu rõ." Hoàng Thiên có chút tán thưởng nói.

Phải thừa nhận, hung thú hoàng Luân Hồi này, dù xét từ phương diện nào, đều là lựa chọn hàng đầu.

Nếu không phải là nhân vật chính của lượng kiếp đã được định sẵn, hắn thực sự muốn thu tên này về dưới trướng.

Các hung thú khác sau khi nghe đến hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mặt đầy vẻ không dám tin.

Phải biết Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cả Hồng Hoang cũng

không có bao nhiêu, nếu đưa cho Hoàng Thiên, hung thú hoàng triều chẳng phải sẽ lỗ nặng sao!

"Loảng xoảng!" Nhưng không đợi chúng phản ứng, Thần Nghịch đã lấy ra một lá cờ màu xanh thẳm, Luân Hồi lấy ra một cây búa, không nói hai lời, cuốn lấy thuộc hạ rồi rời đi.

Thực tế, Hoàng Thiên cũng không ngăn cản chúng đi, chỉ nhìn hai món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đang lơ lửng trên không, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và U Minh Quỷ Đầu Chùy.

Cộng thêm Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, trong Ngũ Phương Kỳ do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, hắn đã có ba lá cờ, chỉ còn thiếu Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, hai món này hắn là đang ở trong tay Hồng Quân lão đạo.

Lúc này, nhiều đại thần thông giả hàng đầu Hồng Hoang cũng đã thuận theo thiên cơ đã khôi phục mà suy tính ra được vị trí hòn đảo, nhưng quay người lại thì im lặng.

Bởi vì thiên cơ cho thấy hung thú vây công Hoàng Thiên, lại bị tiêu diệt toàn bộ.

Khủng khiếp đến mức nào, thử hỏi ai có thể ngồi yên!

"Tiểu súc xin lỗi chủ nhân!

Không thể ngăn cản Thần Nghịch, để chủ nhân bị ảnh hưởng trong lúc bế quan, thực sự tội đáng muôn chết!" Lúc này, Tất Phương bên cạnh vội vàng dập đầu tạ tội.

Là tọa kỵ, Hoàng Thiên không chỉ ban cho y công pháp thẳng đến Hỗn Nguyên, trang bị một bộ chiến giáp Hậu Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, một cây Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Ngục Liên Hoàn Đoạn Hồn Tiên, có thể nói ân sâu như núi!

Nhưng y đã làm được gì, ngay cả nhiệm vụ bảo vệ hòn đảo cũng không hoàn thành.

“Chuyện này không phải lỗi của ngươi.

Hai tên Thần Nghịch thực lực mạnh mẽ, lại có chí bảo hộ thân, huống chi còn có hàng ức hung thú.

Bản tôn nhất thời không đề phòng cũng khó tránh khỏi bị liên lụy, huống chi là ngươi.” Hoàng Thiên phất tay nói.

Tin tức về trận đại chiến cũng đã lan truyền ra ngoài, gây ra một làn sóng chấn động khắp Hồng Hoang, đặc biệt là các chủng tộc vừa và nhỏ mới gia nhập Thần Điện, vô cùng kích động.

“Nghe nói Thần Tôn đại nhân bị hung thú phục kích!” “Cái gì?

Hung thú dám phục kích Thần Tôn, đúng là thọ tinh già ăn thạch tín – chán sống rồi sao?” “Đúng vậy!

Ta cũng nghe nói rồi, lần này hung thú chết không ít người, ngay cả Thần Nghịch và Luân Hồi cũng trọng thương trở về, xem ra trộm gà không thành còn mất nắm thóc.” “Phải đa tạ Thần Tôn của chúng ta, nếu không có ngài trấn áp hung thú, sinh linh trên đại địa Hồng Hoang chẳng phải sẽ bị ăn sạch sao!

Chúng ta nên kính bái Chí cao vô thượng Đại đức Thần Tôn.” “Đúng vậy!

Kính bái Chí cao vô thượng Đại đức Thần Tôn.” Trong lòng những chủng tộc vừa và nhỏ này, họ không có yêu cầu gì quá lớn đối với Hoàng Thiên, chỉ cần được sống, cho nên mới không chút do dự gia nhập Thần Điện.

Nhưng không ngờ Thần Điện không chỉ cung cấp nơi trú ẩn, người mới gia nhập đều có thể miễn phí nhận công pháp, linh bảo, đan dược, quả thực là hưởng thụ như trên thiên đường.

Thử hỏi, trong tình huống này, ai lại không vì Thần Điện mà cúc cung tận tụy, chết không hối tiếc?

Điều khiến Hoàng Thiên không hiểu là, Long tộc và Phượng hoàng tộc cũng ở phía sau hết sức cổ vũ, người không biết còn tưởng là tiểu đệ của Thần Điện.

Có lẽ vì địa bàn của hai tộc đều được linh bảo do Hoàng Thiên sản xuất trấn áp, một mảnh hòa hợp, cho nên hai tộc sinh lòng cảm kích.

Nhưng không phải, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc là huyết mạch chính thống của Bàn Cổ, nếu không cũng không đến lượt chúng làm nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo.

Có thể sớm đặt mồi nhử, sẽ cung cấp điều kiện thuận lợi cho bố cục của Thần Điện trong lượng kiếp tiếp theo.

Sau khi dẫn động tiên thiên linh khí và Chu Thiên tinh thần chi lực để khôi phục một chút sinh khí cho vùng biển xung quanh, Hoàng Thiên mang theo Tất Phương trở về nơi đóng quân của Thần Thú Cung – đảo Doanh Châu.

Nhưng có rất nhiều người đang hối hận không thôi, trong đó La Hầu là một người.

Hắn định nhân lúc Hoàng Thiên và hung thú huyết chiến, ra tay chiếm chút lợi lớn, ai ngờ người ta không tốn chút sức lực nào đã hạ gục đối thủ.

Toàn bộ Hồng Hoang lại một lần nữa trở thành sân khấu chính của Hoàng Thiên.

Thử hỏi còn chiếm được lợi gì, chỉ có thể xám xịt cuốn gói về núi Tu Di ở phía tây.

Ngay cả Thái Cực lão tổ, Âm Dương lão tổ, Càn Khôn lão tổ và những người khác cũng có chút mất mát khó hiểu, dường như không

thấy Hoàng Thiên gặp xui, họ không vui.

Các tộc quần trên Đông Hải ai nấy đều vui vẻ như ăn tết.

Hoàng Thiên để bù đắp cho việc phá hoại sự yên bình và sinh thái của vùng biển, đã không tiếc dẫn động bản nguyên chi lực của Chu Thiên chủ tinh thần và phó tinh thần.

Trời ạ, tinh thần chi lực hóa thành tinh thần chi tinh, rơi vào trong biển.

Chỉ cần một khối đã có thể khiến tu vi của người ta tăng mạnh, huống chi còn có tiên thiên linh khí vô tận.

Các chủng tộc ở những nơi khác đều có chút tức giận, tại sao nơi bị thương không phải là chỗ chúng ta.

Nhưng nghĩ lại thôi, nếu Hoàng Thiên và hung thú thật sự đánh nhau trên địa bàn của mình, e rằng thổ huyết cũng không kịp.

So với sự náo nhiệt của vạn tộc Hồng Hoang, hung thú hoàng triều ở phương bắc lại chìm trong một mảnh bi thương.

Chỉ một lần hành động, đã tổn thất một phần ba sức mạnh, đó là hơn ngàn Đại La Kim Tiên và mấy chục triệu Thái Ất Kim Tiên đấy.

Chương 160

"Ai!" Tổn thất thảm trọng như vậy, ngay cả hung thú hoàng giả Thần Nghịch cũng không nhịn được thở dài một hơi, trong lòng không nói nên lời sự không cam lòng và oán hận.

"Khụ khụ!" Luân Hồi sắc mặt suy yếu ho nhẹ vài tiếng, nhàn nhạt nói: "Chư vị không cần đau lòng, tuy lần này chúng ta thất bại, nhưng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Ít nhất cũng biết được Hoàng Thiên và Thần Điện không có hứng thú lớn đối với việc thống nhất Hồng Hoang." "A!

Cũng chỉ có thể như vậy." Thần Nghịch nghe xong, càng thêm chán nản.

Hao phí nhiều sức mạnh nòng cốt của hung thú như vậy, cuối cùng chỉ đổi lại được một kết luận, đau lòng biết bao.

Các hung thú vương giả và thống lĩnh khác càng không dám mở miệng nói, chỉ lẳng lặng cúi đầu, thực ra là đang liếm láp vết thương.

Thấy không khí trong điện thấp trầm như vậy, Luân Hồi cố nén đau đớn trên cơ thể, lớn tiếng nói: "Thiên Đạo đã đưa ra chỉ thị rõ ràng, nhân vật chính của lượng kiếp này là hung thú chúng ta, Thần Điện cũng bị hạn chế không được can thiệp." "Thu hoạch lớn nhất của chúng ta lần này là đây, chỉ cần chư vị khôi phục thực lực, Hồng Hoang rộng lớn này có kẻ nào cản được bước chân của hung thú nhất tộc chúng ta.

Thống nhất thiên địa chỉ còn là vấn đề thời gian!

Đến lúc đó, Hoàng Thiên cũng không đáng nhắc tới!" Nghe vậy, đông đảo hung thú có mặt đều ngẩng đầu lên, trong mắt không một

ngoại lệ, đều xuất hiện tia hy vọng.

Nhưng Thần Nghịch lại không nhịn được nói: "Hành động lần này, chúng ta bị đánh cho tan tác chạy trốn, vạn tộc Hồng Hoang làm sao còn coi chúng ta ra gì, uy nghiêm ở đâu?" So với tương lai, hắn quan tâm hơn đến hiện tại.

Mặt mũi của hung thú hoàng triều liên tục hai lần bị Thần Điện giẫm đạp dưới chân, ngay cả hai đại hoàng giả cũng bị Hoàng Thiên ấn trên tường ma sát, có thể nói là nhục nhã.

Luân Hồi bên cạnh không giận mà lại cười, sảng khoái nói: "Uy danh của hung thú chúng ta từ khi nào lại phải dựa vào vạn tộc Hồng Hoang ban cho?

Nếu chúng cảm thấy tộc ta yếu đuối, vậy thì diệt vài tộc, chấn hưng uy danh của tộc ta, cũng để Hồng Hoang biết rằng, hung thú chúng ta vẫn là nhân vật chính của trời đất." "..." Nhìn bạn đồng hành 'ngông cuồng' như vậy, Thần Nghịch vừa định nhắc nhở một câu, nhưng chớp mắt đã hiểu ra.

Không sai!

Thiên Đạo đã từng cùng Hoàng Thiên định ra ước định, Thần Điện trong lượng kiếp này sẽ không can thiệp vào chuyện Hồng Hoang.

Huống chi các chủng tộc khác lại không gia nhập Thần Điện, chỉ cần hung thú không đi đến trung bộ, mọi chuyện đều ổn. 189.

Đúng lúc khí thế của hoàng triều bị gián đoạn, nếu có thể tiêu diệt vài thế lực, để uy danh của hung thú lại một lần nữa vang xa, cũng có thể khôi phục một chút sức mạnh, sao lại không làm!

Ngay lập tức hắn gật đầu, tán dương nói: "Hoàng đệ nói rất có lý, bản hoàng đã đi vào ngõ cụt.

Bất kể trời đất biến đổi thế nào, hung thú chúng ta vẫn luôn là thế

lực mạnh nhất, hà tất phải bị lũ sâu bọ vạn tộc gây nhiễu.

Nếu có kẻ không phục, giết vài tên là được.” “Gầm!

Giết!

Giết!

Giết!” 190.

Hung thú vương giả Đào Ngột ở dưới lập tức gầm lên giận dữ, các hung thú khác cũng nhao nhao ngửa mặt lên trời hú dài.

Bị đại BOSS như Hoàng Thiên đè bẹp thì thôi, bây giờ ngay cả lũ sâu bọ vạn tộc cũng dám chế giễu, cái này nhịn được thì cái gì không nhịn được!

“Tốt!

Nếu các ngươi đều muốn trút giận, vậy bản hoàng sẽ dẫn các ngươi đi tàn sát vài chủng tộc, để tế đao của ta!” Thần Nghịch lạnh lùng nói.

Sau đó hắn nói với Luân Hồi bên cạnh một câu: “Hoàng đệ bị thương nặng, lần này không cần đi, cứ ở hoàng triều trấn giữ!” Sắp xếp xong các công việc liên quan ở phương bắc, Luân Hồi thú hoàng tọa trấn sào huyệt, Thần Nghịch dẫn theo ba đại thú vương và mười đại thống lĩnh đã hồi phục không ít thực lực, cùng hàng ức hung thú lại một lần nữa xuất phát.

Lần này, chúng sẽ dùng máu của vạn tộc Hồng Hoang để lại một lần nữa dương danh thiên hạ!

Nhìn khắp Hồng Hoang, chỉ cần Thần Điện không can thiệp, Hoàng Thiên lại không quản, thử hỏi có ai có thể ngăn cản đại quân hung thú, cho dù là Hồng Quân, La Hầu và những người khác cũng không dám chính diện giao phong. ...

Nhiều chủng tộc Hồng Hoang chưa gia nhập dưới trướng Hoàng Thiên, bây giờ cũng có chút hối hận không kịp.

Sớm biết như vậy hà tất lúc đầu.

Trước đây họ tưởng rằng Thần Điện thôn tính các chủng tộc là để thu gom khí vận, lớn mạnh bản thân.

Nhưng nhìn những chủng tộc vốn yếu đuối kia, kể từ khi gia nhập Thần Điện, ngày qua ngày trở nên mạnh mẽ.

Thủ lĩnh của những chủng tộc chưa gia nhập, ruột gan ai nấy đều hối hận xanh cả ruột.

Nghe tin Hoàng Thiên lại một lần nữa hành hạ hung thú, kéo theo đó là cả khu vực giáp ranh với phương bắc đều an toàn hơn không ít, họ càng hối hận.

Nhưng trên đời này, làm gì có thuốc hối hận.

Lúc này muốn gia nhập Thần Điện, cũng không dám đi tìm Hoàng Thiên!

Cùng lúc đó, trên địa bàn cách phương bắc hàng ức dặm ở phía đông, là nơi đóng quân của Hoàng Cô tộc.

Tại đây, chúng đã thành lập một vương triều, mưu đồ tranh đoạt khí vận.

Hoàng Cô tộc, là tiên thiên chủng tộc được thai nghén từ bản nguyên chi khí của đất khai thiên kết hợp với ô huyết của Hỗn Độn Ma Thần, trời sinh có thể điều khiển đại địa chi lực, khá có tài năng trong việc xây dựng.

Nhưng, chúng cũng kế thừa sự hiếu sát và vô tình trong xương tủy của Hỗn Độn Ma Thần.

Hoàng Cô tộc có chiến lực cường hãn, hung ác vô cùng, ở phía

đông có danh tiếng không nhỏ.

Khi hung thú hoành hành, cả Hoàng Cô tộc đều không dám lên tiếng, thậm chí còn có hành vi ngầm lấy lòng hung thú hoàng triều, mới tránh được bị công phạt.

Nhưng trời có lúc mưa lúc nắng, thời thế đã khác. 191.

Hồng Quân và các đại năng giả khác lại liên thủ áp chế khí diễm của hung thú, khiến cho khu vực rìa phía đông cũng không còn bị hung thú áp chế.

Thế là, lá gan của thủ lĩnh Hoàng Cô tộc trở nên lớn hơn, dần dần bắt đầu mở rộng thế lực, thỉnh thoảng giết vài con hung thú để bổ sung nội tình.

Chương 161

Vốn dĩ trong phạm vi hàng ức dặm ở phía đông gần phương bắc, có ba đại chủng tộc cùng tồn tại, đều là cường tộc trong top một ngàn của Hồng Hoang, lần lượt là Cầm Luyệt tộc, Bì Nha tộc và Hoàng Cô tộc.

Nhưng, hai tộc kia đã bị đả kích khi hung thú hoành hành, trở nên suy sụp, thậm chí ngay cả Bất Chu Minh Hội cũng không đi.

Nhưng Hoàng Cô tộc thì khác, thủ lĩnh của chúng đã đích thân tham gia Bất Chu Chi Minh, cùng với các đại năng giả hàng đầu Hồng Hoang ký kết Thần Dụ Lệnh.

Sau khi trở về địa bàn, không ngừng nghỉ tuyên chiến với hai tộc kia, liên tiếp giành chiến thắng.

Thủ lĩnh Hoàng Cô tộc cũng đã đột phá đến Đại La hậu kỳ, chỉ còn cách viên mãn một bước chân, là cường giả mạnh nhất trong phạm vi hàng ức dặm.

Cũng chính vì vậy, chúng mới dám xuất binh chiếm cứ hàng ức dặm, trở thành một thế lực lớn có tiếng ở phía đông Hồng Hoang. 192.

Sau khi thực lực tăng mạnh, nghe tin hung thú bị đàn áp, chúng liền đục nước béo cò, phái ra một lượng lớn quân đội thâm nhập vào rìa phương bắc, không ngừng cướp đoạt thiên tài địa bảo, giết chóc hung thú, khí diễm vô cùng ngông cuồng, hoàn toàn không coi hung thú hoàng triều ra gì.

Hôm nay, hắn đang bế quan trong nội điện chuẩn bị đột phá Đại La viên mãn, nhưng trong cõi u minh, một luồng nguy hiểm lại bao trùm lấy tâm trí hắn.

Trên nguyên thần cũng bị một lớp mây đen che phủ, toàn thân có chút tim đập nhanh.

Cảm giác này chưa từng có, hắn hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Ầm!" Ngay khi thủ lĩnh Hoàng Cô tộc đang mặt mày sầu não, một cây trường mâu sát khí dài mấy trượng trực tiếp đánh vào trong đại điện, ngay cả trận pháp được bố trí cũng bị đánh vỡ.

"Kẻ nào to gan, dám đến Hoàng Cô vương triều của ta gây sự!" Nhưng chưa kịp nói xong, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, một luồng tử khí mênh mông bỗng nhiên tràn ngập giữa thiên địa, xâm nhập vào nguyên thần của thủ lĩnh Hoàng Cô tộc.

"A!!!" Thủ lĩnh Hoàng Cô tộc ngay lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bản thể cao vạn trượng ầm ầm hiện ra, không ngừng lăn lộn trên đống đổ nát của đại điện, mặt mày dữ tợn, ai oán không ngừng.

Luồng khí mênh mông kia lại là tử khí, không chỉ xâm nhập vào nguyên thần, ngay cả thân thể cũng bị tàn phá vô tận, mỗi thời mỗi khắc sinh cơ đều đang suy yếu, quả thực khủng bố đến cực điểm.

Lúc này, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một đám người đen kịt, người dẫn đầu là một nam tử lạnh lùng mặc áo đen, tay cầm một cây trường thương, nhìn xuống chúng sinh, trong mắt một mảnh thờ ơ, dường như vạn vật trời đất trong lòng hắn đều là hư vô.

"Thần Nghịch!

Là ngươi...

Lẽ nào ngươi không sợ Hoàng Thiên Thần Tôn..." Nhìn nam tử trước mắt, nội tâm thủ lĩnh Hoàng Cô tộc tràn ngập hối hận và tuyệt vọng, không nhịn được hét lên thất thanh.

Bây giờ có thể bảo vệ được tính mạng, e rằng ngoài vị chủ nhân Thần Điện cao cao tại thượng – Hoàng Thiên Thần Tôn ra, không còn ai khác.

"Ha ha ha!" Thần Nghịch phát ra một trận cười khinh bỉ, "Ngươi nghĩ Hoàng Thiên sẽ quan tâm đến tính mạng của lũ sâu bọ các ngươi sao?" Lời vừa dứt, chỉ thấy Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương trong tay hắn, mạnh mẽ tỏa ra sát khí vô tận, dẫn động sát cơ lượng kiếp, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên, không gian xung quanh vỡ nát, vạn vật điêu tàn.

Thủ lĩnh Hoàng Cô tộc chỉ có thể trơ mắt nhìn đòn tấn công đó lao tới.

Vì bị tử khí trước đó làm tổn thương nguyên thần và nhục thân, bây giờ hắn không thể thực hiện bất kỳ hành động né tránh hay phòng ngự nào.

Hơn nữa, Thần Nghịch là tiên thiên thần ma hàng đầu, làm sao có thể để hắn trốn thoát.

Lúc này, hắn bỗng nhiên hét lớn: "Tha mạng!

Ta nguyện quy thuận..." Ngay cả lời cũng chưa nói hết đã bị Thí Thần Thương đâm xuyên qua cơ thể, sát khí vô tận căn bản không cho hắn cơ hội, tức khắc diệt sát nguyên thần của thủ lĩnh Hoàng Cô tộc, biến mất trong hư không.

"Đi!" Sau đó, Thần Nghịch vung tay một cái, vô tận hung thú phía sau ùa lên, ăn sạch sẽ thi thể của thủ lĩnh Hoàng Cô tộc, một Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

"Gầm!" Một đám hung thú cấp Thái Ất Kim Tiên phát ra tiếng gầm rú hưng phấn, từ biểu cảm có thể thấy, mỗi con đều mang theo một tia điên cuồng.

Phải biết rằng, bản chất của hung thú, ngoài phá hoại và hủy diệt, chính là thôn phệ mọi thứ, để nâng cao tu vi tiến cảnh.

Trước đây vì sự đàn áp của Hồng Quân và những người khác, cho nên, hung thú nhất tộc đều co ro ở phương bắc, không thể ra ngoài ăn uống thỏa thích.

Bây giờ khó khăn lắm mới có một cơ hội, không vui đến chết mới lạ.

Tất cả sinh mệnh đều sẽ bị hung thú thôn phệ sạch sẽ, để lại một mảnh phế tích tan hoang.

Hàng chục triệu tiên thiên sinh linh bỏ mạng trong miệng thú, ngay cả một lão tổ có tiếng tăm lừng lẫy của Hồng Hoang, thủ lĩnh Hoàng Cô tộc Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng bị hung thú từng miếng từng miếng thôn phệ.

Cảnh tượng như vậy, kinh hãi đến mức nào.

Nhìn đống đổ nát đầy oán khí và huyết khí vô tận trước mắt, trên mặt Thần Nghịch không có biểu cảm gì.

Đối với hắn, không phải tộc ta, đều có thể giết!

Trong phạm vi hàng ức dặm, ít nhất trong một nguyên hội không thể sinh ra bất kỳ sinh linh nào, vì nơi đây đều bị sát khí của hung thú bao quanh, lại thêm oán khí và hận thù của vô tận sinh linh nhuốm màu, thế giới sẽ tự động che chắn khu vực này.

Đây cũng là căn nguyên vì sao vạn tộc Hồng Hoang coi hung thú là ác ma, bởi vì hung thú mang đến không chỉ là giết chóc, mà còn là sự hủy diệt vô tận.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Sau khi thôn phệ hết sinh mệnh trong phạm vi hàng ức dặm, bên trong đại quân hung thú không ngừng có đột phá, chỉ riêng thi thể của thủ lĩnh Hoàng Cô tộc đã tạo ra mấy chục vạn Thái Ất Kim Tiên.

Cộng thêm những sinh linh khác, chỉ một trận chiến, hung thú đã xuất hiện trăm vạn Thái Ất Kim Tiên và mấy chục Đại La Kim Tiên.

Lúc này, trên mặt Thần Nghịch lộ ra một nụ cười tàn bạo, khát máu.

Lấy chiến nuôi chiến mới là phương thức tốt nhất.

Cứ phát triển như vậy, chỉ cần giết mười thế lực, đừng nói là số người ngựa đã tổn thất ở Đông Hải có thể hồi phục, ngay cả sức mạnh ban đầu của hung thú hoàng triều cũng có thể tăng gấp đôi có dư.

Không sai!

Chỗ đáng sợ của hung thú là, chỉ có giết chóc mới có thể trở nên mạnh mẽ.

Trước đây, vì ngại uy nghiêm của kẻ đáng sợ Hoàng Thiên, cho nên, chúng không thể không co ro ở phương bắc, không thể tiến hành mở rộng.

Nhưng bây giờ người ta đã đồng ý với Thiên Đạo, không ra tay can dự vào sự phát triển của lượng kiếp, vậy thì cả Hồng Hoang này có thế lực nào có thể ngăn cản?

Đặc biệt là sau trận chiến ở Đông Hải, Thần Nghịch và Luân Hồi đã được Thiên Đạo ban cho, đột phá đến Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ.

Chương 162

Luân Hồi sở dĩ trọng thương, là vì Hoàng Thiên đã dùng Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm, dùng hỗn độn sát khí làm tổn thương căn bản.

Nhưng Thần Nghịch thì không, thương tổn đều bị Luân Hồi đỡ hết.

Bây giờ hắn là một Hỗn Nguyên Kim Tiên thực thụ, trong tay có Thí Thần Thương hung lệ nhất trong các Tiên Thiên Chí Bảo, có ai có thể địch lại, ngay cả Hồng Quân và La Hầu, cũng chưa chắc có thể chống đỡ.

Bước chân của hung thú không dừng lại ở rìa phía đông, mà men theo đường thẳng tiến vào nội địa phía đông, một đường máu tanh, tan hoang.

Mỗi một lần công phạt đều giống như một bữa tiệc lớn, hung thú ăn sạch cả người lẫn xương, ngay cả thực vật, kim loại cũng không tha.

Điều này khiến toàn bộ sinh linh phía đông Hồng Hoang kinh hãi, dù sao không ai muốn bị người ta ăn sống sạch sẽ, cuối cùng biến thành một đống phân, bị thải ra ngoài.

Nhiều tộc quần ở gần nội địa dần dần di chuyển đến phía nam lân cận, vì trung bộ đã bị Thần Điện chiếm cứ, không tiếp nhận người khác.

Nếu nhìn từ trên trời xuống phía đông bắc, đều có thể phát hiện từng đàn từng đàn sinh linh dắt díu gia đình, trên mặt ai nấy đều vô cùng kinh hoảng, tràn ngập sợ hãi.

Khi hàng chục chủng tộc bị tàn sát, tin tức dần dần lan truyền khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh ai oán và gầm thét vang vọng mây xanh.

Ngay cả các tộc quần ở những nơi khác cũng cảm thấy một tia kinh hoàng. 193.

Nam bộ, tây bộ cho đến các thế lực phía đông chưa bị ảnh hưởng, nhao nhao triệu tập hội nghị, thương thảo hành động đối phó hung thú.

Chỉ có sinh linh trung bộ vẫn như không có chuyện gì xảy ra.

Ở bốn phương đông nam tây bắc, Thần Điện tam thần quân, cũng như Hộ Pháp Thần Thú Điện, đều đã thành lập trạm gác.

Huống chi còn có Địa Thần Cung, chỉ cần có núi lớn và sông ngòi là có Địa Thần tồn tại.

Nếu không phải vì Địa Đạo chưa hoàn thiện, nếu không mỗi tấc đất đều có Thổ Địa Thần, căn bản không thể bị hung thú tấn công.

Hơn nữa, lão đại của họ là đại BOSS lớn nhất Hồng Hoang – Hoàng Thiên Thần Tôn, ai rảnh rỗi không có việc gì lại đi chọc vào Thần Điện.

Thảm cảnh xảy ra ở phía đông đã thu hút sự chú ý của toàn bộ vạn tộc Hồng Hoang, vô số người bàn tán xôn xao.

“Nghe chưa? 194.

Hung thú ồ ạt xâm phạm phía đông, ngay cả mấy cường tộc xếp hạng trong top ba trăm cũng bị diệt rồi.” “Không thể nào!

Hung thú không phải bị Hoàng Thiên Thần Tôn đánh cho như chó sao, bây giờ sao dám ngông cuồng như vậy, không sợ Thần Điện bứng cả ổ sao!” “Ta nghe nói là vì Thần Tôn đã đánh cho chúng tàn phế, cả

hung thú hoàng triều tổn thất thảm trọng, cho nên mới không ngừng chinh chiến, cố gắng khôi phục sức mạnh." "Không sai!

Ta cũng nghe nói rồi, những chủng tộc thất bại đó cả người lẫn nguyên thần đều bị hung thú nuốt chửng, đặc biệt là những người có tu vi cao, thực sự bị vạn thú thôn phệ, ngay cả xương cốt cũng bị nghiền nát, thê thảm." "Chết tiệt, chúng ta không phải đang đỡ đòn thay cho Thần Điện sao, đều trở thành vật trút giận của hung thú." Không ít sinh linh vạn tộc Hồng Hoang bắt đầu oán trách Thần Điện và Hoàng Thiên, dường như hoàn toàn không nhớ rằng, nếu không có Thần Điện và Hoàng Thiên, e rằng bây giờ cả Hồng Hoang đã sớm trở thành bãi săn của hung thú, làm gì có chuyện ở đây lớn lối.

Ngược lại, những thế lực lớn đã thôn tính không ít chủng tộc thông qua Thần Dụ Lệnh, lại im hơi lặng tiếng, không nói một lời.

Sinh linh đều ích kỷ, đối tốt với họ, họ sẽ cảm thấy đó là điều hiển nhiên.

Ngược lại, nếu không đối tốt với họ, họ sẽ phỉ nhổ.

Những người này từ trước đến nay chưa từng làm gì cho Thần Điện, từng có cơ hội đặt trước mặt, nhưng họ đã chọn từ chối.

Bây giờ khi bị tổn thương, đối mặt với mối đe dọa tử vong, ai nấy đều đứng ra, chỉ trích Thần Tôn Hoàng Thiên không ra tay.

Quả thực nực cười đến cực điểm. ...

Bên trong nơi đóng quân của Thái Cực hoàng triều ở phía đông.

Kể từ Bất Chu Chi Hội lần trước, danh tiếng của Thái Cực lão tổ đã vang xa, thu hút không ít chủng tộc đầu quân, thế lực không ngừng mở rộng.

Một phần năm phía đông, trong phạm vi hàng ức triệu km², đều là địa bàn của Thái Cực hoàng triều, thực lực cường kình.

Lúc này, Thái Cực lão tổ đang âm thầm bấm tay tính toán biến cục của Hồng Hoang, trên mặt không biểu lộ cảm xúc, trong lòng thầm nghĩ: 'Chuyện gì vậy?

Hung thú lúc này không phải nên co ro trong sào huyệt chờ đại quyết chiến sao?

Lần trước lại dám ra tay với Hoàng Thiên, không bị diệt tộc, bây giờ lại chủ động gây sự, lẽ nào Hoàng Thiên và chúng đã đạt được thỏa thuận?' Không, không phải hung thú và Hoàng Thiên có thỏa thuận ngầm, mà là giao dịch giữa Hoàng Thiên và Thiên Đạo, cho nên mới để hung thú không kiêng nể gì công phạt vạn tộc.

Nhưng là một thế lực lớn có tiếng ở phía đông, Thái Cực hoàng triều cách khu vực rìa không xa.

Có thể nói, nếu hung thú tiếp tục thâm nhập, thì trạm tiếp theo tuyệt đối là Thái Cực hoàng triều.

Thái Cực lão tổ lại là tiên thiên thần ma hàng đầu của Hồng Hoang, trong tay sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, chắc chắn không thể ngồi yên nhìn.

"Hừ!

Bản tọa đã sớm nói, Hoàng Thiên là kẻ ngụy quân tử, cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật rồi." Thái Cực lão tổ hừ lạnh một tiếng nói.

Một mình trong nội điện, không ai nhìn thấy một tia hưng phấn trên mặt hắn.

Hắn đã sớm muốn dương danh lập vạn, bây giờ cuối cùng cũng đợi được cơ hội.

Chỉ cần có thể đẩy lùi hung thú, danh tiếng của hắn sẽ vượt qua Hoàng Thiên, trở thành một trong những người được sinh linh vạn tộc kính ngưỡng nhất.

Đến lúc đó, vô số khí vận Hồng Hoang tập kết vào người, tu vi tất sẽ tăng nhanh chóng, Hồng Quân, La Hầu, đều không là gì.

Tất nhiên, không chỉ Thái Cực lão tổ nhân cơ hội dương danh, La Hầu tọa lạc tại núi Tu Di ở phía tây cũng có chút rục rịch.

Trước đây hắn chỉ đơn đả độc đấu, nhưng khi nhìn thấy Thần Điện với hàng ngàn vạn Đại La Thần ngang trời, uy chấn tứ hải bát hoang, trái tim băng giá của hắn đã xao động không ngừng.

Lại thêm sự chỉ dẫn của Thiên Đạo trong cõi u minh, khiến hắn sớm bước lên con đường bồi dưỡng phe cánh.

Tứ đại hộ pháp, lục dục ma sứ của hắn cũng dần dần xuất hiện.

Ngay khi hung thú vừa ra tay, hắn đã xem đây là cơ hội, thu gom khí vận Hồng Hoang, mở rộng thế lực, thế là bắt đầu hành động.

Chương 163

Hoa nở hai đầu, mỗi cành một chuyện.

Là nhân vật chính, đại quân hung thú trong vô số cuộc chinh phạt trở nên ngày càng hung hãn, sát khí ngút trời.

Dù thương vong cũng không nhỏ, nhưng khí thế lại ngày càng mạnh, bởi vì trong quá trình không ngừng thôn phệ, những hung thú vốn có tu vi thấp kém không ngừng tiến hóa.

Bây giờ hàng ức hung thú chỉ còn lại không đến năm mươi triệu, nhưng trong đó tu vi thấp nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, Đại La nhiều đến vạn người, có thể thấy mạnh mẽ đến mức nào.

Quá trình không ngừng thôn phệ, không ngừng mạnh lên này, khiến tất cả hung thú đều trở nên hưng phấn, dường như cảm nhận được giá trị và ý nghĩa tồn tại của mình.

Nụ cười trên mặt Thần Nghịch dẫn đội cũng ngày càng đậm.

Từ khi bắt đầu chinh chiến đến nay, sức mạnh mà cả hung thú hoàng triều đã tổn thất ở Đông Hải đã hoàn toàn được bù đắp, thậm chí còn có phần vượt trội.

Cứ tiếp tục như vậy, vượt qua Thần Điện cũng không phải là chuyện khó.

Dần dần, trải qua mấy vạn năm, toàn bộ phía đông Hồng Hoang gần phương bắc, trong phạm vi hàng ức ức vạn km², hoàn toàn hóa thành đất hoang, không có một sinh linh nào sống sót, chỉ có một mảnh tử khí trầm trầm.

Những chủng tộc không bị hung thú tấn công, cũng đã sớm rời khỏi nơi đây, trong lòng họ cũng xuất hiện không ít suy nghĩ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy hung thú hoàn toàn không dám động đến nơi giao nhau giữa phía đông, phía bắc và trung bộ, bất kỳ sinh linh nào trong lòng cũng không khỏi ghen tị với những chủng tộc đã gia nhập Thần Điện.

Bởi vì chỉ có dưới trướng Hoàng Thiên, mới có thể khiến hung thú phải lui ba bước, mới có thể không ngừng lớn mạnh, tự do tự tại phồn vinh sinh sôi.

Cùng lúc đó, Luân Hồi dưới sự giúp đỡ của Thiên Đạo, nhanh chóng khôi phục tu vi, thành công đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, cũng đã đến tiền tuyến, cùng Thần Nghịch dẫn quân công phạt vạn tộc. 195.

Lần này, khí diễm của hung thú hoàn toàn đạt đến đỉnh phong, nơi chúng đi qua, một mảnh ai oán khắp nơi, không có bất kỳ chủng tộc nào có thể chống đỡ.

Không biết có bao nhiêu sinh linh trong lòng thầm niệm tên Hoàng Thiên, hy vọng vị đại lão từng đánh bại hung thú lại một lần nữa ra tay, đáng tiếc mãi mãi không có phản ứng.

"Thần Điện không phái người cứu chúng ta sao?" "Lẽ nào Thần Tôn muốn từ bỏ chúng ta sao?

Cùng là tiên thiên sinh linh, tại sao ngài mạnh mẽ như vậy, lại trơ mắt nhìn chúng ta bị sát hại?" "Không!

Ta chết cũng sẽ không quên Thần Điện và Hoàng Thiên, trơ mắt nhìn hung thú hoành hành!" Bao nhiêu người trong lòng cầu xin, khát vọng cuối cùng biến thành chửi rủa, căm hận.

Nhưng lại có một số người hiểu rõ mà im lặng không nói.

Họ biết rõ, Thần Điện từng cho họ cơ hội, những người có mặt ở đây tự cho mình là đúng, không muốn chấp nhận, cho nên mới dẫn

đến thảm cảnh ngày nay.

Tóm lại một câu, gieo gió gặt bão.

Hơn nữa, Hoàng Thiên là tiên thiên sinh linh, nhưng cũng không cùng một chủng tộc với họ, dựa vào đâu mà phải vì một đám người không liên quan đi liều mạng với hung thú.

Ngay lúc hung thú hoành hành, Hồng Hoang một mảnh kêu than khắp nơi, hai vị đại thần đỉnh cấp đã ra tay.

La Hầu xuất phát từ phía tây, một đường không gì cản nổi, chém giết vô số hung thú, cứu vớt vạn linh.

Thái Cực Lão Tổ thì tập hợp trọng binh, dẫn quân bắc thượng, dọc đường đi đến đâu cũng thu nhận vô số sinh linh, bảo vệ người dân.

Nhất thời, khắp nơi đều là hình ảnh La Hầu và Thái Cực đại triển thần uy, không ít sinh linh Hồng Hoang lũ lượt gia nhập dưới trướng hai người, khiến khí vận của họ tăng vọt điên cuồng.

Vì thế, La Hầu và Thái Cực càng trở nên nỗ lực hơn, cảm thấy mình đã đưa ra một quyết định vô cùng chính xác.

Có cạnh tranh ắt có đấu tranh, hai bên đều nhìn đối phương không vừa mắt, bởi vì chẳng ai muốn bị kẻ khác chia chác lợi ích của mình.

Do đó, giữa La Hầu và Thái Cực cũng nảy sinh mâu thuẫn, dần dần sinh ra thù hận, gieo mầm cho đại chiến sau này.

Rốt cuộc nếu chỉ có một người, thì khí vận mà La Hầu hay Thái Cực được hưởng sẽ tăng lên gấp bội, ai lại nguyện ý chia cho người khác chứ!

Danh tiếng "phía tây có kịp thời vũ La Hầu, phía đông có hiếu nghĩa lang Thái Cực" truyền đi khắp nửa Hồng Hoang, cũng khiến

đám người hung thú tức điên lên.

"Lũ khốn kiếp!

Đúng là không biết sống chết!" Thần Nghịch và Luân Hồi thầm nghĩ.

Thời buổi gì mà mèo chó gì cũng xuất hiện, tưởng Hoàng Thiên không ra mặt thì có thể ngăn cản bước chân của hung thú sao, giết không tha!

Cùng ngày, Thú Hoàng Luân Hồi suất lĩnh ba đại Thú Vương, mười đại thống lĩnh cùng ức vạn đại quân hung thú tiến sâu vào phía đông đối đầu với Thái Cực Lão Tổ.

Thú Hoàng Thần Nghịch thì dẫn theo một ít tinh anh, khí thế hung hăng lao về phía La Hầu.

So với việc đơn đả độc đấu với La Hầu, Thái Cực có cả một hoàng triều, thực lực cường đại, hiển nhiên càng khó đối phó hơn.

Lúc này, Thái Cực Lão Tổ đang dẫn người bình định một đống đổ nát do hung thú tàn phá, những sinh linh Hồng Hoang được giải cứu đều nước mắt lưng tròng, dập đầu tạ ơn.

"Đa tạ Thái Cực Lão Tổ cứu mạng!

Ân đức này chúng ta sẽ khắc cốt ghi tâm!" Khí vận không ngừng đổ dồn lên người Thái Cực Lão Tổ, khiến y có cảm giác sung sướng tột độ, mỗi lần xuất binh là một lần hưởng thụ.

Những hung thú dưới Hỗn Nguyên kia, dưới tay y còn không chịu nổi một chiêu, căn bản không tốn chút sức lực nào.

Thậm chí nếu cứ tiếp tục như vậy, khí vận sẽ tăng trưởng đến mức đáng sợ, đến lúc đó tu vi chẳng phải sẽ vượt qua cả Hoàng Thiên sao.

Nhìn đám ‘sâu bọ’ trước mắt, Thái Cực Lão Tổ lộ ra nụ cười hiền hòa, thân thiết nói: “Hiện nay hung thú hoành hành, bản tọa không đành lòng thấy chúng sinh chịu khổ nên mới ra tay cứu các ngươi.

Nơi này nguy hiểm, chư vị hãy mau mau lui đi, để tránh lại bị hung thú tàn sát.” “Đa tạ Thái Cực Lão Tổ!

Nguyện lão tổ đại đạo trường tồn!” Một đám sinh linh cảm kích nói.

Ngay lập tức, tất cả ba chân bốn cẳng bỏ chạy, chạy còn nhanh hơn thỏ, thoáng chốc đã không thấy bóng người.

Trên thực tế, vì đám sinh linh này tu vi thấp kém, căn nguyên yếu ớt, nên Thái Cực Lão Tổ căn bản chẳng coi ra gì.

Đợi bọn họ đi xa một chút, Thái Cực Lão Tổ mới lộ ra vẻ mặt âm trầm, “Hừ!

Nếu không phải vì khí vận, bản tôn chẳng thèm nói chuyện với lũ sâu bọ các ngươi, chỉ là Thiên Tiên, đúng là không biết điều!” “Thái Cực lão tặc!

Chương 164

Cút ra đây cho bản hoàng!" Đột nhiên, một tiếng quát lớn cắt ngang suy nghĩ của Thái Cực Lão Tổ.

"Gào!!!" Một trận gầm thét hung lệ tột cùng quét sạch bốn phương tám hướng, chỉ thấy vô số sát khí bỗng nhiên xuất hiện giữa thiên địa.

"Kẻ chết tiệt nào, lại dám…" Thái Cực Lão Tổ nổi giận đùng đùng, đang chuẩn bị ra tay trừng phạt một phen.

Nhưng cảnh tượng xuất hiện trước mắt lập tức cắt ngang hành động của y.

Trời ạ, một đám hung thú đen kịt giăng kín giữa trời đất, thảo nào lại có luồng huyết tinh khí lớn như vậy truyền đến.

Kẻ cầm đầu lại là một trong hai hoàng giả của hung thú hoàng triều – Luân Hồi Thú Hoàng, bên cạnh còn có ba đại Thú Vương, mười đại thống lĩnh.

Thật là nể mặt, trừ Thú Hoàng Thần Nghịch ra, đội hình mạnh nhất của hung thú đều đến chào hỏi y, đãi ngộ này chỉ kém chút so với khi đối phó Hoàng Thiên mà thôi.

"Các ngươi muốn làm gì?" 196.

Thái Cực Lão Tổ ánh mắt trở nên lạnh lẽo, giận dữ nhìn về phía trước, khí thế Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ quanh thân bộc phát.

Nhưng chưa đợi y nói xong, chỉ thấy trên đầu ức vạn hung thú ngưng tụ ra một móng vuốt khổng lồ che trời, đột nhiên vỗ xuống, "Ầm!" Thái Cực Lão Tổ nhất thời không đề phòng, bị đánh bay ngay tại chỗ.

Ba Thú Vương tu vi Đại La viên mãn, cộng thêm mười thống lĩnh tu vi Đại La hậu kỳ, lại có không dưới mấy vạn Đại La Kim Tiên cùng mấy chục triệu Thái Ất Kim Tiên, đã tạo thành một đại trận hung thú hủy thiên diệt địa.

Sức mạnh của nhiều hung thú như vậy tập trung lại một chỗ, không hề thua kém Hỗn Nguyên Kim Tiên, thậm chí đủ để sánh ngang với tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

Thái Cực Lão Tổ không chút phòng bị bị một kích như vậy, khí huyết trong lồng ngực lập tức cuộn trào, suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi.

Y cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao hung thú lại dám đi phục kích Hoàng Thiên, đó là vì thực lực của bọn chúng đủ để nghiền ép rất nhiều thế lực và đại thần thông giả ở Hồng Hoang.

Lại nghĩ kỹ lại, đối mặt với đại trận khủng bố như vậy, Hoàng Thiên không chỉ dễ dàng phá vỡ, mà còn giết chết một lượng lớn hung thú cường đại, có thể thấy y mạnh đến mức nào.

Lúc này, Luân Hồi liếc mắt nhìn y, khinh thường nói: "Thái Cực lão tặc, ngươi thật sự cho rằng bản hoàng và những người khác bị thiệt một chút ở Đông Hải là không còn gì sao, lại dám ngông cuồng tàn sát tộc nhân của ta như vậy, ngươi tưởng mình là ai?

Thiên Đạo hay Hoàng Thiên?

Đúng là nực cười đến cực điểm." "Khốn kiếp!

Dám khinh ta như thế!" Đối diện với vẻ mặt chế giễu của Thú Hoàng Luân Hồi, lửa giận của Thái Cực Lão Tổ lập tức bùng lên.

Từ khi sinh ra, y chưa từng cúi đầu trước bất kỳ ai, ngay cả Hoàng Thiên cũng không ngoại lệ, nhưng bây giờ lại bị hung thú coi là quả hồng mềm, đúng là một sự sỉ nhục.

Thân là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, lại có Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ trong tay, y tự nhận không thua kém Hoàng Thiên, sao có thể để người khác khinh thị như vậy.

Nhưng nghênh đón Thái Cực Lão Tổ, ngoài móng vuốt khổng lồ do ức vạn hung thú hợp lực tạo thành, còn có một đòn toàn lực của Thú Hoàng Luân Hồi.

Tiên Thiên chí bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn dưới sự kích phát toàn bộ pháp lực của Luân Hồi, bộc phát ra uy lực chưa từng có, chuyển thủ thành công, tử khí Minh giới hóa thành sát chiêu mạnh nhất, ầm ầm bùng nổ.

Thái Cực Lão Tổ lập tức biến sắc, nếu chỉ có một mình Luân Hồi, y không để vào mắt, nhưng đại trận hung thú sánh ngang Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ kia thì không phải chuyện đùa.

Dưới sự gia trì của sát khí lượng kiếp, đại trận hung thú đủ để phát huy ra hai trăm phần trăm uy lực.

Tình thế lúc này vô cùng cấp bách, ngay khi Thái Cực Lão Tổ triệu hồi Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ chuẩn bị phòng ngự, hai đòn tấn công của hung thú đã ập đến.

"Ầm!" Hai đòn tấn công chồng lên nhau, trong nháy mắt bộc phát ra uy lực của Hỗn Nguyên hậu kỳ, một cơn bão lớn nổi lên trong phạm vi ức vạn dặm, bất kể là núi lớn hay thảo nguyên, tất cả đều hóa thành phế tích, bất kỳ sinh linh nào cũng đều biến mất trong hư không.

"Khụ khụ!" Đòn tấn công bất ngờ khiến Thái Cực Lão Tổ choáng váng, ngay cả phòng ngự cũng chưa kịp mở ra, khí huyết trong lồng ngực âm ỉ cuộn trào.

Sức mạnh của ức vạn hung thú căn bản không thua kém Hỗn

Nguyên Kim Tiên, ít nhất cũng phải sánh ngang Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, thảo nào lại khủng bố đến vậy.

Bây giờ y mới biết khoảng cách giữa mình và Hoàng Thiên lớn đến mức nào, chỉ một cái đại trận hung thú đã đủ để đánh y không có sức chống trả, huống chi bên cạnh còn có một Thú Hoàng Luân Hồi tu vi không hề thua kém.

Lúc này, Thái Cực Lão Tổ nghiến răng, hàn quang trong mắt lóe lên, không khỏi triệu hồi cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Lưỡng Nghi Bát Quái Kiếm.

Tay cầm Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ, dùng thần niệm điều khiển nó, chắn ngang trước mặt ức vạn hung thú, một người một kiếm, kiếm khí tung hoành, lao về phía Luân Hồi.

Trong lúc nhất thời, cuộc chiến diễn ra ác liệt.

Y cũng đã thấy được uy lực khủng bố của đại trận hung thú, nên mới lựa chọn né tránh, đối đầu trực diện với Luân Hồi có tu vi tương đương.

May là lần này hung thú không phong tỏa xung quanh, nên đánh không lại vẫn có thể chạy, không giống như các thế lực phía bắc trước đó, trở thành cá trong chậu.

Nhưng trận chiến ngày càng tàn khốc, mấy trăm năm trôi qua trong nháy mắt, ức vạn hung thú và Luân Hồi vẫn mặt không đổi sắc tim không đập loạn, nhưng Thái Cực Lão Tổ vì phải tác chiến trên hai mặt trận, pháp lực dần dần cạn kiệt, khó mà duy trì.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, người gục ngã đầu tiên chắc chắn là y. 197.

Vì thế, nội tâm Thái Cực Lão Tổ vô cùng lo lắng, không ngừng suy nghĩ đường thoát, đột nhiên sắc mặt trở nên lạnh lẽo, hai mắt nổi

lên tia máu.

"Vút!" Chỉ thấy một đạo quang mang bắn ra, đó là một kiện thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo hình con thoi lao về phía Luân Hồi.

Nhưng Thú Hoàng Luân Hồi ở đối diện lại lộ vẻ khinh thường, căn bản không để ý nhiều, chỉ là một đòn tấn công của thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo mà muốn phá vỡ phòng ngự của y, đúng là si tâm vọng tưởng.

Nhưng chưa đợi y phản ứng, "Ầm!" Chỉ thấy thượng phẩm linh bảo hình con thoi kia ầm ầm phát nổ, sóng xung kích quét sạch phạm vi ức vạn dặm, trời đất vỡ tan, hư không nứt toác, khủng bố đến cực điểm.

Lúc này, Thái Cực Lão Tổ cố nén đau lòng, điều khiển linh bảo nhân cơ hội đào thoát, nhưng y không ngờ rằng việc tự bạo linh bảo tuy đã kìm chân được Thú Hoàng Luân Hồi, nhưng cũng để lộ ra một sơ hở quanh thân.

Vừa hay sơ hở này bị ức vạn hung thú phát hiện, đại trận tập trung vô tận sát khí, ầm ầm bộc phát, một đạo sát cơ kinh thiên mạnh mẽ quét về phía Thái Cực Lão Tổ. 198.

Trước đó, cái Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ kia cứng như mai rùa, khiến chúng nó không thể làm gì được, nén một bụng lửa giận, không có chỗ xả.

Nhưng bây giờ Thái Cực lão tặc lộ ra sơ hở, hung thú sao có thể dễ dàng bỏ qua!

"Ầm!" Kèm theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, một đòn tấn công khủng bố giáng thẳng lên người Thái Cực Lão Tổ.

Thái Cực Lão Tổ nhất thời không đề phòng, bị đánh trúng.

Đại trận do ức vạn hung thú tạo thành đủ để sánh ngang với Hỗn

Nguyên Kim Tiên, cho dù có Thái Cực Đồ hộ thân, lực phản chấn cũng lớn đến đáng sợ.

Chương 165

"Hay lắm!" Thái Cực Lão Tổ bị trọng thương không những không buồn bã, ngược lại còn lộ ra vẻ vui mừng, trong nháy mắt hóa thành một đạo hồng quang biến mất nơi chân trời.

Bởi vì phương hướng mà hung thú vừa đánh bay y vừa hay là một khoảng trống, Thú Hoàng Luân Hồi lại bị vụ tự bạo linh bảo kìm chân, nên căn bản không có ai canh giữ, vì vậy y đã nhân cơ hội chạy thoát.

Lúc này, ở cách đó vạn dặm, một nam tử mặc thái cực hoàng bào, sắc mặt tiều tụy, miệng liên tục phun ra máu tươi, không ngừng tăng tốc bay về phía trước, đó chính là Thái Cực Lão Tổ.

"Gào!!!" Nhìn thân ảnh đã biến mất, vô số hung thú phát ra tiếng gầm giận dữ vô tận, chúng sao lại không biết mình đã bị lừa, đang chuẩn bị truy đuổi!

Nhưng đúng lúc này, Luân Hồi đột nhiên thoát khỏi cơn bão tự bạo, ngăn chúng lại, "Được rồi!

Dừng lại! 199.

Mục đích của chúng ta lần này đã đạt được, không cần lãng phí sức lực, mau đi chinh phạt các chủng tộc khác, nuốt chửng để cường đại bản thân." "Vâng!

Cẩn tuân ý chỉ của Ngô hoàng!" Vô số hung thú tuy không cam tâm, nhưng vẫn tuân theo phân phó của Luân Hồi, hạ lệnh xuống, chuẩn bị dẫn quân nam hạ. 'Quả là một Thái Cực Lão Tổ, quả nhiên có tư chất kiêu hùng, một món thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo nói vứt là vứt, không chút do dự!' Nhìn thân ảnh biến mất ở phương xa, trong mắt Thú Hoàng Luân Hồi lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Phải biết rằng Tiên Thiên linh bảo trong cả Hồng Hoang vô cùng hiếm thấy, huống chi là thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, nhưng Thái Cực Lão Tổ vì để thoát khỏi vòng vây, không nói hai lời đã cho nổ tung một món, có thể thấy con người này quyết đoán đến mức nào.

Một nhân vật sát phạt quả quyết như vậy, nếu có thời gian, ắt sẽ trở thành đại địch của hung thú, huống chi y còn là tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, tai họa vạn năm!

"Ngô hoàng, lẽ nào cứ để tên đó đi như vậy sao?" Thú Vương Hỗn Độn có chút uất ức hỏi. 200.

Những kẻ khác cũng nhao nhao nhìn về phía Luân Hồi.

Chỉ thấy Thú Hoàng Luân Hồi nở một nụ cười nhạt, thản nhiên nói: "Truyền lệnh, để đại quân Văn thú đem tin tức trận chiến này truyền khắp Hồng Hoang.

Ngoài ra, nhắc nhở tất cả mọi người, Thái Cực Lão Tổ trọng thương hấp hối, không có mấy nguyên hội, căn bản không thể nào dưỡng thương xong được." Ba đại Thú Vương nghe xong, lập tức hiểu ra, trên mặt ai nấy đều lộ ra nụ cười quỷ dị, lớn tiếng đáp: "Vâng!" Nếu trước đó là minh đấu, thì bây giờ là ám tranh, nguy hiểm ẩn giấu trong bóng tối còn đáng sợ hơn nhiều so với tập kích ngoài sáng.

Chỉ cần hung thú đem tin tức truyền ra ngoài, đến lúc đó nhất định sẽ có vô số người để mắt đến Thái Cực Lão Tổ.

Vạn tộc Hồng Hoang là những sinh linh tham lam nhất, vì vậy luôn nội đấu không ngừng.

Thái Cực Lão Tổ là bá chủ một phương, Thái Cực Hoàng Triều chiếm giữ một phần năm phía đông, lãnh thổ rộng lớn, nội tình sâu dày, thử hỏi ai có thể không đỏ mắt?

Huống chi bản thân Thái Cực Lão Tổ có rất nhiều linh bảo, một kiện linh bảo bạn sinh đã là Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ, sự cám dỗ này ngay cả đại thần thông giả đỉnh cấp cũng khó lòng tránh khỏi.

Đương nhiên, tin tức này cũng có tác dụng cảnh cáo vạn tộc Hồng Hoang, Thái Cực Hoàng Triều đã dùng thất bại của mình để chứng minh, hung thú vẫn cường đại như xưa, không ai có thể địch lại.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác phía đông xa xôi, La Hầu, kẻ có sở thích giúp người làm vui, bởi vì khí vận không ngừng gia tăng, thực lực tăng tiến vượt bậc.

Nhưng ngay lúc y đang vui vẻ, Thú Hoàng Thần Nghịch khí thế hung hăng đã tìm tới cửa.

Đúng là kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường, hai người không nói hai lời, đao thương tương hướng, ngươi tới ta đi, chém giết không ngừng.

Trận chiến diễn ra mấy trăm hiệp, hai bên đều trọng thương, nếu không phải Hồng Quân và Luân Hồi đến kịp, e rằng hai kẻ này đã đồng quy vu tận.

Hồng Quân đến thật đúng lúc, nếu không La Hầu cũng sẽ bị Luân Hồi dẫn người tiêu diệt, rốt cuộc y không giống Thái Cực Lão Tổ có Tiên Thiên chí bảo hộ thân, có thể chạy thoát được.

Dưới sự cố ý giúp đỡ của hung thú, tin tức La Hầu và Thái Cực chiến bại nhanh như gió, lan truyền khắp tứ hải bát hoang, vô số sinh linh chấn động.

Rất nhiều chủng tộc vốn được cứu giúp, không những không hề kêu oan cho Thái Cực và La Hầu, ngược lại còn chỉ trích hai người hành động lỗ mãng, tội đáng đời.

Thậm chí có kẻ còn cho rằng việc Thái Cực và La Hầu chiến bại

sẽ dẫn đến một đợt tấn công mới của hung thú, mang đến cho bọn họ tai họa lớn đến mức nào.

Mặc dù La Hầu và Thái Cực Lão Tổ đều cứu người với mục đích riêng, nhưng nhìn từng kẻ bạch nhãn lang do chính tay mình cứu giúp, trong lòng ai cũng khó chịu.

Đặc biệt là La Hầu, kẻ do tàn hồn của Hỗn Độn Sát Lục Ma Thần chuyển thế, trong lòng nảy sinh sự tàn bạo không nói nên lời, thầm thề nhất định phải để những kẻ vong ân phụ nghĩa này trả giá bằng máu.

Điều này cũng đã gieo mầm cho lượng kiếp tiếp theo, máu nhuộm Hồng Hoang, ma bá thiên địa, khi đó, những đại thần thông giả đỉnh cấp như Thái Cực và Hồng Quân đều trơ mắt nhìn La Hầu tàn sát sinh linh tiên thiên mà không hề động lòng.

Chẳng ai đi cứu một đám bạch nhãn lang, kể cả việc Hồng Quân sau này ra tay, cũng chỉ là vì Tiên Đạo, chứ không phải vì thương sinh.
… Tại một bồn địa trải dài ức vạn dặm ở phía nam Hồng Hoang, vô số cung điện lầu các lơ lửng trên không trung, soi bóng cùng linh thảo cây cổ thụ.

Trong cung điện khổng lồ nhất, Càn Khôn Lão Tổ và Huyền Hoàng Lão Tổ đang ngồi đối diện, uống rượu nói chuyện vui vẻ.

“Mỹ cảnh lương thần như vậy, lẽ nào đạo hữu định trơ mắt nhìn cơ hội trôi đi sao?” Càn Khôn Lão Tổ lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, buột miệng nói một câu.

Lời vừa dứt, Huyền Hoàng Lão Tổ ngẩng đầu nhìn y một cái, rồi lập tức trầm tư.

Thực ra, y cũng muốn ra tay.

Phải biết rằng Huyền Hoàng bản nguyên và Thái Cực bản nguyên có thể nói là tương phụ tương thành, đều xuất phát từ Hỗn Độn Ma

Thần Bình Hành Đại Tôn.

Nếu cả hai tập trung trên người một người, đó tuyệt đối sẽ là thần thông giả đệ nhất Hồng Hoang, nhưng khổ nỗi Huyền Hoàng và Thái Cực lại chia thành hai người.

Thái Cực Lão Tổ dù sao cũng có Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ, cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Lưỡng Nghi Bát Quái Kiếm bạn sinh, còn y chỉ có một cây Huyền Hoàng Xích, nghèo đến cùng cực.

Thử hỏi dưới sự so sánh như vậy, Huyền Hoàng Lão Tổ làm sao có thể bình tĩnh, vì thế y luôn mong muốn thôn phệ Thái Cực Lão Tổ.

Trước đây tu vi của Thái Cực Lão Tổ cao hơn y, lại có hoàng triều trong tay, Huyền Hoàng Lão Tổ đương nhiên không dám có động tĩnh gì, nhưng bây giờ hổ xuống đồng bằng, nếu không ra tay, thì đúng là kẻ ngốc.

Nhưng y lại ngại giao tình trước đây giữa Thái Cực Lão Tổ và Hoàng Thiên, chần chừ không dám ra tay.

Ai mà không biết Hoàng Thiên mạnh đến mức nào, chọc vào y chẳng phải là tìm chết sao!

"Ha ha ha!" Càn Khôn Lão Tổ thấy bộ dạng của y, không khỏi cười lớn nói: "Đạo hữu của ta ơi, có lẽ ngươi đã nghĩ quá nhiều rồi.

Hoàng Thiên là người đàn ông đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn, ngay cả vạn tộc còn không để vào mắt, thử hỏi y có vì một Thái Cực quèn mà ra tay không?" "Năm xưa ở Bất Chu Minh Hội, Thái Cực, La Hầu đã cùng Hoàng Thiên nảy sinh hiềm khích.

Nếu không cũng sẽ không chủ động xuất kích tranh giành khí vận danh tiếng.

Thử hỏi so sánh như vậy, chút tình nghĩa giữa ba người bọn họ đã đi đâu rồi?" "Trong tình huống này, đổi lại là đạo hữu thì sẽ làm thế

nào?

Chương 166

Huống hồ đạo hữu chẳng lẽ không biết Hoàng Thiên tự cao tự đại, căn bản không thể nào vì một Thái Cực mà đại động can qua!" Nghe vậy, Huyền Hoàng Lão Tổ không khỏi gật đầu lia lịa, tỏ vẻ đồng tình.

Lập trường của Hoàng Thiên e rằng không ai ở Hồng Hoang không biết, y luôn đứng một cách uy nghiêm.

Trong lòng y, Thần Điện đủ sức nghiền ép vạn tộc Hồng Hoang và hung thú, nên y chưa bao giờ để tâm đến cuộc tranh đấu của hai bên.

Lần trước y ra tay trấn áp Thần Nghịch và Luân Hồi cũng không phải vì khuếch trương thế lực.

Giống như bây giờ, y căn bản không quản hung thú hoành hành, có thể thấy y tuyệt đối không thể nào vì Thái Cực mà ra tay.

"Bản tọa cho rằng Hoàng Thiên có lẽ đã đạt được thỏa thuận nào đó với hung thú, nếu không chỉ với hai lần phục kích của Thần Nghịch, y sao có thể bình an vô sự, bây giờ lại còn ngang ngược như vậy." Càn Khôn tiếp tục nói.

"A, ta cũng không hiểu, rốt cuộc vì sao lại khiến Hoàng Thiên tha cho Thần Nghịch và Luân Hồi, ngay cả trước đó cũng vậy." Huyền Hoàng Lão Tổ cũng nói với vẻ mặt khó hiểu.

Thực ra, cả hai đều không hiểu gì về việc này.

Theo lý mà nói, Thần Điện của Hoàng Thiên mạnh mẽ như vậy, ở Bất Chu Minh Hội, một vạn Đại La Thần viên mãn kia, mỗi người đều có chiến lực không thua kém họ.

Phải biết rằng cả Thần Điện, chỉ riêng Tam Thần Quân, mỗi

người đều có mười triệu người, theo như trang bị của họ, mức trung bình thấp nhất cũng phải ở Thái Ất hậu kỳ, đại quân xuất chinh, thử hỏi thiên hạ ai có thể cản.

Nhưng Hoàng Thiên lại không ra tay, ngược lại còn co cụm ở trung bộ, không quan tâm gì cả, ra vẻ tọa sơn quan hổ đấu, khiến người ta trăm mối không thể lý giải.

"Đạo hữu, xem có phải là vì tu vi của Hoàng Thiên đã đột phá cấm cố của lượng kiếp, nên đối với y, một lượng kiếp này đã không còn ý nghĩa ra tay nữa?" Huyền Hoàng Lão Tổ đột nhiên nói.

Nghe vậy, Càn Khôn Lão Tổ mắt sáng lên, lập tức đáp: "Có khả năng, phải biết Thần Nghịch cũng là Đại La viên mãn, nếu Hoàng Thiên chưa đột phá Hỗn Nguyên, thì chắc chắn không thể dễ dàng áp chế như vậy.

Xem ra là vì tu vi của người ta đã tăng cao, nên không thèm để ý đến chúng ta nữa." Nói xong, hai người vừa có chút tự ti vừa có chút hưng phấn.

Tự ti vì ngay cả tư cách làm đối thủ của Hoàng Thiên cũng không có, hưng phấn vì ít nhất đã xác định được Hoàng Thiên sẽ không nhúng tay vào.

Nhưng họ không hề biết, sớm từ cuối lượng kiếp thứ bảy, Hoàng Thiên đã phá vỡ cấm cố, tiến vào cảnh giới Thần Vương.

Mỗi một lượng kiếp đều có cấm cố tương ứng, giữa lượng kiếp thứ tám mới có thể xuất hiện Hỗn Nguyên Kim Tiên, giữa lượng kiếp thứ chín mới có thể xuất hiện Thánh Nhân, đây là chuyện đã định.

Trừ phi có người có thể dùng đại pháp lực phá vỡ cấm cố, Dương Mi là một trong số đó, nhưng còn kém xa Hoàng Thiên.

Vào đầu lượng kiếp thứ tám, cũng chính là hiện tại, Hoàng Thiên

đã tiến vào nửa bước Thần Đế, sánh ngang nửa bước Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, rất có khả năng sẽ đột phá Thần Đế vào giữa lượng kiếp.

Đến lúc đó, y đã liên tục phá vỡ cấm cố của hai lượng kiếp, thiên hạ rộng lớn, ngay cả Thiên Đạo cũng khó lòng khống chế, sao phải sợ người khác.

Lý do Hoàng Thiên không ra tay, thậm chí còn ra lệnh cho Thần Điện lén lút di chuyển lên tinh không, hoàn toàn là vì ra tay vào thời kỳ này không có lợi gì cho Thần Đạo.

Thiên địa mới mở, sinh ra vô số sinh linh tiên thiên, trong đó tuyệt đại đa số là do tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, số còn lại phần lớn là huyết mạch Bàn Cổ, ví dụ như Long Vương là do một đốt xương ngón chân của Bàn Cổ đại thần hóa thành.

Cho nên, không có Đạo chỉ dẫn, họ cũng có thể dần dần mò mẫm ra cảnh giới tiếp theo, căn nguyên quá mạnh mẽ rồi.

Bất kể là Thần Đạo hay Tiên Đạo đối với họ mà nói, đều không có tác dụng lớn, họ lấy chủng tộc làm cơ sở, thủ lĩnh là người dẫn đường.

Vì vậy, thời kỳ này được liệt vào thời kỳ hoang dã, cũng được gọi là thời kỳ Thái Cổ, vạn đạo không có đất dụng võ, khắp nơi đều là đại thần thông giả tiên thiên.

Bất kể là Tiên Đạo hay Thần Đạo, nền tảng nhất không gì khác hơn là tín đồ, một con đường không có người tu luyện, làm sao có thể phát dương quang đại?

Lựa chọn tốt nhất đương nhiên là sinh linh hậu thiên, ví dụ như Yêu tộc, Nhân tộc.

Vu tộc thì tự có Bàn Cổ đại thần chỉ dẫn, không cần dạy dỗ, cũng

có thể leo lên đỉnh phong, chỉ tiếc là đã đi sai đường.

Trong cả Hồng Hoang, chỉ có Bàn Cổ Điện, một món Tiên Thiên chí bảo do chính tay Bàn Cổ đại thần làm ra, đặc biệt để lại cho Vu tộc trấn áp vô tận vực sâu.

Có thể thấy, Bàn Cổ đại thần đối với huyết mạch trực hệ của mình chăm sóc vô cùng chu đáo, ngay cả ba ngàn dấu ấn pháp tắc cũng để lại, mười hai Tổ Vu mỗi người đều kế thừa pháp tắc mạnh nhất.

Do tuyệt đại đa số ba ngàn Thần Ma đều đã bị hủy diệt trong khai thiên lượng kiếp, không có ai cũng tu luyện bản chi đạo, ví dụ như Dương Mi, đã dung hợp Thời Gian đại đạo và Không Gian đại đạo, đi ra con đường Thời Không đại đạo.

Ba ngàn pháp tắc đều có thể thành đạo, tiền đề là con đường pháp tắc đó chỉ có thể có một người đi đến đỉnh phong, đó cũng là Đại Đạo cảnh.

Bàn Cổ đại thần đã tự mình gieo mầm Đại Đạo cho mười hai Tổ Vu, chỉ cần tuần tự tu luyện pháp tắc tương ứng, tự nhiên có thể đi nhanh hơn người khác một bước.

Nhưng tạo hóa trêu ngươi, mười hai Tổ Vu tự cho mình là huyết mạch Bàn Cổ, đều tu luyện Lực chi đại đạo, để cầu nhục thân đột phá Hỗn Nguyên, tiến vào cảnh giới vô thượng, pháp tắc biến thành thần thông của họ, không được coi trọng.

Điều này cũng đã gieo mầm cho thất bại thảm hại sau này, thật là đáng thương.

Mọi người đều biết, Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang trong vô tận lượng kiếp, cho nên, bất kể là Tiên Đạo hay Thần Đạo đều nhắm vào Nhân tộc.

Hoàng Thiên sở dĩ đồng ý với Thiên Đạo, một lượng kiếp này và

lượng kiếp tiếp theo không ra tay, hoàn toàn là vì không cần thiết.

Một lượng kiếp này, ngay cả Hồng Quân lão đạo cũng đang trong trạng thái mông lung, Tiên Đạo càng không cần nói.

Chỉ có đợi Tiên Đạo nảy mầm, Thần Đạo mới nhúng tay vào, làm từng bước một, triệt để khống chế Hồng Hoang, đó mới là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên, Càn Khôn và Huyền Hoàng, thậm chí cả Hồng Quân, Dương Mi, đều không biết kế hoạch của Hoàng Thiên, bởi vì tầm nhìn đã hạn chế trí tưởng tượng của họ.

Lúc này, Càn Khôn Lão Tổ đột nhiên nhìn Huyền Hoàng Lão Tổ, nghiêm nghị hỏi: "Đề nghị lúc nãy, không biết đạo hữu bây giờ đã cân nhắc thế nào rồi?" "Thiên Đạo khó lường, ai ngồi vị trí thứ nhất chưa chắc.

Nhìn hung thú, Thái Cực sở dĩ mạnh mẽ như vậy, chẳng phải là vì đã thành lập thế lực, nhanh chóng thu thập khí vận, nếu không tu vi tuyệt đối không thể nào tăng nhanh như vậy." "Chúng ta muốn siêu thoát giữa trời đất, tiêu dao vạn thế, phải noi gương hai người họ, thành lập thế lực, tranh bá thiên hạ, tụ long khí vận." Huyền Hoàng Lão Tổ nghe xong, có chút do dự nói: "Nhưng… cây cao đón gió, bản đạo thực sự…" "Ha ha ha!" Càn Khôn Lão Tổ cười lớn nói: "Dưới lượng kiếp chỉ có chết mà không có sống, lẽ nào đạo hữu cho rằng có thể một mình tiêu dao?

Sau khi hoàng triều thành lập, đạo hữu có thể tùy ý hành động, chỉ cần tham gia chiến đấu vào thời khắc mấu chốt là được, thấy thế nào?" "Phải biết rằng Thái Cực Lão Tổ hiện tại trọng thương hấp hối, nếu chúng ta kịp thời thành lập hoàng triều, thì có thể nhân cơ hội phát động Thần Dụ Lệnh với Thái Cực Hoàng Triều, đến lúc đó đừng nói là đạo hữu có thể cướp đoạt thừa kế, ngay cả vô số tích lũy của Thái

Cực Hoàng Triều cũng đều thuộc về chúng ta.” Đúng như y nói, hiện tại đại cục biến động không ngừng, nếu cứ một mực ẩn mình, cuối cùng tu vi tiến triển chậm chạp, cũng chỉ là cá trên thớt cho người ta xâu xé.

Bây giờ chỉ cần diệt Thái Cực, cả hai đều có thể chiếm được lượng lớn khí vận và tài nguyên, trời cho không lấy, là nghịch thiên.

Dưới sự cám dỗ như vậy, Huyền Hoàng Lão Tổ cuối cùng đã đồng ý yêu cầu của Càn Khôn Lão Tổ.

Cùng với việc hoàng triều của hai người được thành lập, thời đại đơn đả độc đấu đã qua, vạn tộc Hồng Hoang cũng giống như hung thú, bắt đầu quá trình hợp nhất và thay đổi.

Một lượng kiếp này cũng sắp kết thúc, cuộc đối đầu giữa hung thú và vạn tộc ngày càng kịch liệt.

Ai cũng không ngờ, chỉ trong năm trăm năm, Càn Khôn Lão Tổ và Huyền Hoàng Lão Tổ đã lấy thế lực của mình làm cơ sở, hợp nhất thành lập Huyền Càn Hoàng Triều, một bước trở thành đại thế lực đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Sau đó, Huyền Càn Hoàng Triều ngay khi vừa thành lập, đã ra lệnh cho thuộc hạ di chuyển toàn bộ đến phía đông, gần nơi của Thái Cực Hoàng Triều, lòng lang dạ sói, rõ như ban ngày!

Trong lúc nhất thời, cả Hồng Hoang đều sôi sục.

Chương 167

“Càn Khôn Lão Tổ và Huyền Hoàng Lão Tổ muốn làm gì?

Không phải là bỏ đá xuống giếng sao?

Thái Cực Lão Tổ là vì sinh linh Hồng Hoang mới bị thương, vậy mà chúng lại ra tay.” “Ha ha ha!

Đại thần thông giả mà chúng ta tôn kính như trời, có khác gì lũ hung thú kia?” “Đúng vậy!

Lũ vương bát đản chết tiệt này, chỉ biết công phạt lẫn nhau, nhưng chưa bao giờ ra tay với hung thú, uổng làm sinh linh tiên thiên.” … Cùng lúc đó, Huyền Hoàng Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ dẫn theo một đám thuộc hạ đến phía đông, ngay lập tức xin Thần Dụ Lệnh từ Đại Đạo.

Thần Dụ Lệnh khiến Thái Cực Lão Tổ đang trọng thương bế quan không có cả thời gian phản ứng, đã xuất hiện trên Đại Đạo chiến đài.

Nhìn đám đối thủ trước mắt, y không khỏi ngạo nghễ cười lớn: “Ha ha ha!

Không ngờ bản tọa anh minh một đời, lại trúng phải cái bẫy của đám tiểu nhân hèn hạ các ngươi.

Huyền Hoàng tiểu nhi, Càn Khôn lão tặc, các ngươi đúng là không cần mặt mũi.” Thực ra, phe Thái Cực Hoàng Triều chỉ có lèo tèo vài vạn người, vì tuyệt đại đa số tu sĩ Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên đã chết thì chết, chạy thì chạy.

Nhưng, đối diện là Huyền Hoàng Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ, lại dẫn theo mười triệu thuộc hạ, đen kịt đứng trên chiến đài, khí thế hung hăng, tinh thần sung mãn.

“Thái Cực lão nhi, nói nhiều có ích gì?

Chẳng phải ngươi vì tham lam mà mất mạng sao, muốn giống Hoàng Thiên thu thập khí vận, nhưng hãy nhìn xem, ngươi có phải là loại đó không?” Huyền Hoàng Lão Tổ chế giễu nói.

Càn Khôn Lão Tổ bên cạnh không có chút động tĩnh nào, cứ như vậy nhìn hai người khai chiến.

Trận chiến này càng giống như một trận chiến định mệnh.

Y biết rõ, Huyền Hoàng đạo nhân không cho phép bất kỳ ai nhúng tay vào, bởi vì đó là tâm kết của y, nếu ngay cả một Thái Cực Lão Tổ trọng thương cũng không giải quyết được, y sao có thể trở thành đại thần thông giả đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Lúc này, thế giới chiến đài một mảnh hoang tàn, khắp nơi đều là dư chấn giao chiến.

Một nửa bước Hỗn Nguyên và một Hỗn Nguyên Kim Tiên trọng thương giao phong, cảnh tượng đó đúng là kinh thiên động địa.

Do Thái Cực Lão Tổ thân bị trọng thương, nên chiến lực chỉ còn sánh ngang nửa bước Hỗn Nguyên Kim Tiên, hai bên cũng là kỳ phùng địch thủ.

Về phía bên kia, mấy nghìn người của Thái Cực Hoàng Triều đối mặt với mười triệu người của Huyền Càn Hoàng Triều, căn bản không nảy sinh ý nghĩ chống cự, lập tức đầu hàng.

Đùa sao, muốn đi chết cũng không thể chết như vậy được, lẽ nào lấy một địch vạn, huống chi trong đội ngũ của Huyền Càn Hoàng Triều có mấy vạn Đại La Kim Tiên, chỉ cần động một ngón tay là có thể tiêu diệt toàn bộ.

Thần Dụ Lệnh cũng không yêu cầu phải tử chiến, bất kỳ ai đầu hàng đều được coi là phe kia, nếu ra tay, Đại Đạo sẽ tự động xóa sổ.

Vì vậy trên sân xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái, quân lính của Thái Cực Hoàng Triều và Huyền Càn Hoàng Triều đứng chung một chỗ, yên lặng quan sát cuộc đối đầu của hai vị đại lão.

Theo thời gian trôi đi, trận chiến của Huyền Hoàng Lão Tổ và Thái Cực Lão Tổ đã diễn ra mấy trăm năm, pháp lực của cả hai đều suy kiệt, toàn thân đầy vết thương.

Thái Cực Lão Tổ vốn đã trọng thương chưa lành, trong trận chiến kéo dài như vậy, ngày càng yếu thế, cuối cùng để lộ một sơ hở, bị Huyền Hoàng Lão Tổ chém giết ngay tại chỗ, hiện trường chỉ còn lại một luồng khí Thái Cực bản nguyên.

"Vút!" Ngay khi Huyền Hoàng Lão Tổ chuẩn bị thu lấy luồng khí bản nguyên đó, Thái Cực bản nguyên lại hóa thành một đạo lưu quang, biến mất trong chiến đài, khiến y sững sờ.

Cuối cùng, Huyền Hoàng Lão Tổ chỉ có thể thu lấy Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ và cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Lưỡng Nghi Bát Quái Kiếm, Thiên Thanh Xích, trở thành một cường giả nữa của Hồng Hoang, chỉ đứng sau Hồng Quân, La Hầu.

Càn Khôn Lão Tổ bên cạnh cũng nở nụ cười, y không mấy hứng thú với đồ của Thái Cực Lão Tổ.

Nếu nói về giàu có, y mới là phú ông nổi tiếng của Hồng Hoang.

Một bộ trang bị Càn Khôn, Tiên Thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh, cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Càn Khôn Đồ, Càn Khôn Xích và Càn Khôn Ấn, còn có thượng phẩm linh bảo Càn Khôn Quan, Càn Khôn Ngoa và Càn Khôn Tiên Y.

So với Càn Khôn Lão Tổ, ngay cả Hồng Quân cũng chỉ là một kẻ nghèo kiết xác.

Sau đó, toàn bộ Thái Cực Hoàng Triều cùng với sự thất bại, đều

rơi vào tay Càn Khôn Lão Tổ và Huyền Hoàng Lão Tổ, bao gồm cả địa bàn ức ức dặm, toàn bộ trở thành lãnh địa của Huyền Càn Hoàng Triều.

Lập tức, toàn bộ Huyền Càn Hoàng Triều chiếm giữ một nửa địa bàn phía đông, trở thành thế lực lớn nhất trong Hồng Hoang.

Các chủng tộc đỉnh cấp như Bạch Hổ, Long tộc, Kỳ Lân, Phượng Hoàng cũng chỉ chiếm giữ một phần ba địa bàn ở phương hướng của mình, hoặc thậm chí chưa đến một phần ba, căn bản không thể so sánh với Huyền Càn Hoàng Triều.

Thế lực hùng mạnh do hai vị Tiên Thiên Thần Thai Ma Tổ đỉnh cấp thành lập đã thu hút vô số chủng tộc sinh linh gia nhập, trong nhất thời đã bành trướng gấp mấy chục lần.

Đặc biệt là những sinh linh phải kéo gia đình chạy trốn vì hung thú, không ai không coi Huyền Càn Hoàng Triều là cọng rơm cứu mạng.

Đương nhiên, việc Huyền Hoàng Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ liên thủ cũng khiến vạn tộc Hồng Hoang đau đầu.

Mặc dù một thế lực có vài Tiên Thiên Thần Thai Ma cũng không có gì lạ.

Ví dụ như Phượng Hoàng tộc có Phượng Tổ và Hoàng Mẫu, Kỳ Lân tộc có Tổ Kỳ Lân, Ngũ Sắc Kỳ Lân, v.v., nhưng việc hai thần thông giả đỉnh cấp liên hợp, thực sự là lần đầu tiên ở Hồng Hoang.

Trong tình huống này, rất nhiều thế lực cũng học theo, bắt đầu đi theo con đường liên hợp, noi gương Huyền Càn Hoàng Triều, liên hợp phát động Thần Dụ Lệnh với đối thủ, không ngừng thôn tính thế lực khác.

Trong nhất thời, cạnh tranh vô cùng kịch liệt, nhưng chém giết lại

không thảm liệt như trước.

Bởi vì dưới sự khống chế của Thần Dụ Lệnh, sinh linh từ Huyền Tiên trở xuống đều sẽ được Đại Đạo bảo hộ, cho đến khi trong tộc xuất hiện Thái Ất Kim Tiên mới, mới lại xuất hiện trước mắt thế nhân.

Nhưng dù vậy, rất nhiều người vẫn cảm thấy cuộc sống không hề đơn giản.

Bên trái hung thú hoành hành, bên phải cường tộc ngang ngược, không khỏi bắt đầu nhớ lại những năm tháng Thần Chủ trấn áp tứ hải bát hoang. … Tại một nơi cách chân núi Bất Chu ức vạn dặm ở trung bộ, các Đại La Kim Tiên lần lượt cung kính đứng đó chờ đợi, toàn bộ đều là thủ lĩnh của các thế lực chủng tộc.

"Các ngươi đừng làm chuyện vô ích nữa, Thần Chủ đang bế quan, mọi việc các ngươi hãy tự mình xử lý." Thần điện hộ pháp thần thú thống lĩnh Tỳ Hưu đi ra nói.

Vừa nói xong, chưa đợi mọi người đáp lại, thân ảnh của nó đã biến mất ở xa, tiến vào khu vực điện nội.

Thực tế, Tỳ Hưu căn bản không muốn để ý đến đám người này, có việc thì tìm Thần Chủ, không có việc thì mắng Thần Chủ, đúng là đồ bỏ đi.

Nhưng không còn cách nào khác, trong Thần Điện, Thần Vương Huyền Thiên bế quan, Sơn Thần Liễu Mi bận rộn bố trí các Sơn Thần, Hà Bá, căn bản không có thời gian, không ra mặt, lẽ nào để hai vị kia ra, rõ ràng là không thực tế.

Một đám sinh linh Đại La Kim Tiên sau khi nghe tin Thần Chủ từ chối gặp, cũng chỉ có thể mang vẻ mặt buồn bã, xám xịt rời khỏi trung bộ Bất Chu Sơn.

Có thể để họ tiến vào trung bộ, đã là Thần Điện khai ân rồi, nếu còn xa vọng ở lại, e rằng là được voi đòi tiên.

Chương 168

Sau khi tin tức này truyền ra, vô số thế lực hoàng triều ở Hồng Hoang không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May mà Thần Điện không có ý định ra tay, nếu không thật khó giải quyết.

Đùa sao, đối phó với Thần Điện, chẳng phải là đầu bị cửa kẹp sao!

Vui mừng nhất không ai khác chính là Càn Khôn Lão Tổ và Huyền Hoàng Lão Tổ.

Tuy miệng nói Hoàng Thiên sẽ không ra tay, nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

Bây giờ sau khi xác nhận, chẳng phải là điên cuồng khuếch trương địa bàn sao.

Đương nhiên, phía hung thú bên kia không hề để ý, bởi vì Luân Hồi và Thần Nghịch sớm đã biết, Hoàng Thiên và Thiên Đạo đã đạt được thỏa thuận, trong vòng hai lượng kiếp, không được tùy ý ra tay.

Kể từ đó, cả Hồng Hoang rơi vào hỗn loạn, Thần Dụ Lệnh căn bản không thể ngăn cản tranh đấu, ngược lại còn sinh ra chém giết, trên chiến đài chỉ có chết mà không có sống.

Từng chủng tộc, hôm nay thôn tính người khác, ngày mai bị người khác ăn thịt, ngươi tới ta đi, vui vẻ vô cùng.

Vốn dĩ có hàng trăm vạn chủng tộc, cuối cùng chỉ còn lại lèo tèo không đến vạn tộc, có thể thấy thê thảm đến mức nào.

Núi không có hổ, khỉ xưng đại vương.

Hồng Hoang lúc này hỗn loạn, nhưng cũng là bình thường nhất, bởi vì cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh sống sót là lẽ thường của Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, đảo Doanh Châu ở Đông Hải đón một vị khách đặc biệt.

"Ha ha ha!

Biệt cung của đạo hữu thật khiến người ta bất ngờ, e rằng trong cả Hồng Hoang rộng lớn này chỉ có Thần Điện mới có bút tích lớn như vậy." Dương Mi vừa vào đại điện đã không nhịn được khen ngợi.

Hải ngoại có tiên đảo, đều do đá Hỗn Độn hóa thành, mạnh hơn động thiên phúc địa không biết bao nhiêu lần, tự mang theo đại trận chuyển hóa, có thể trực tiếp hấp thu từ Hỗn Độn chuyển hóa thành tiên thiên linh khí, Hồng Hoang không diệt, tiên đảo vĩnh tồn.

Trong không khí còn ẩn chứa một tia Hỗn Độn chi khí, đừng nói là Dương Mi, đổi lại là bất kỳ ai do tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, đều sẽ ghen tị đến phát hờn.

Trước Hỗn Nguyên tu tiên thiên, sau Hỗn Nguyên luyện hỗn độn.

Ở cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên, Hỗn Độn chi khí mới là thích hợp nhất để tu luyện, đương nhiên Chuẩn Thánh bị hoạn thì không giống.

Hỗn Nguyên Kim Tiên tu Đại Đạo, nên ở Hỗn Độn như cá gặp nước, Chuẩn Thánh tu Thiên Đạo, chỉ có thể lăn lộn ở Hồng Hoang.

Xung quanh một mảnh phồn hoa thịnh vượng, tiên thảo linh chi, thiên tài địa bảo vô số, ngay cả tiên thiên linh căn cũng có mấy chục gốc, thật là một cảnh tiên cảnh ngoại thế, khiến Dương Mi chấn động.

Thực ra, những thứ này cũng không có quan hệ lớn với Hoàng Thiên, về cơ bản đều là do Âm Dương Đại Gấu Trúc, tên bại gia tử kia làm ra.

Trước kia sinh linh trên đảo Doanh Châu không đến mười vạn, bây giờ lại có mấy chục triệu, các loại cung điện lầu các vô số, lại chiếm cứ năm châu trong Thập Châu.

Những linh căn kia càng không cần nói, đều là thu thập từ khắp nơi ở Đông Hải.

Ví dụ như thượng phẩm tiên thiên linh căn ở góc tây nam - Mặc Trúc, là loại trúc tán sinh, năm trăm năm sinh một tử chu, năm trăm năm thành tài.

Mấy nguyên hội mới sinh sôi ra một mảng lớn như vậy, mỗi một cây trúc đều là thiên tài địa bảo để chế tác sáo, tiêu.

Người có chút kỹ thuật luyện khí, đều có thể dùng nó luyện chế ra ít nhất là trung phẩm hậu thiên linh bảo.

Còn có Phượng Trúc, Kim Lôi Trúc, La Cẩu Trúc các loại trung phẩm, hạ phẩm tiên thiên linh căn.

Đây cũng là sở thích đặc biệt của Âm Dương Đại Gấu Trúc, không biết từ đâu lôi về một đống trúc, toàn là tiên thiên linh căn, khiến Hoàng Thiên dở khóc dở cười.

Nhìn Dương Mi ngó đông ngó tây, Hoàng Thiên có chút bất đắc dĩ nói: "Đạo hữu!

Hôm nay đến đây, chắc không phải chỉ để ngắm cảnh Thần Thú Cung của ta chứ!" "Ha ha ha!

Tri kỷ của ta, chính là Hoàng Thiên!" Dương Mi lập tức cười nói: "Lần này đến một là để ôn chuyện cũ, hai là nhận lời của Hồng Quân, đến hỏi đạo hữu một chuyện cho rõ ràng, người thật sự không quản

nữa sao?" Hoàng Thiên lắc đầu, thản nhiên nói: "Không phải không quản, mà là không thể quản.

Thiên Đạo đã có ý thức, trước đó phân thân của nó từng tìm ta, dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích làm lễ, đổi lấy Thần Nghịch và những người khác." Nghe vậy, sắc mặt Dương Mi trở nên có chút ngưng trọng.

Trong lần gặp mặt đầu tiên, Thiên Đạo đã từng nhúng tay vào cục thế Hồng Hoang, nhưng không lâu sau, lại tìm đến Hoàng Thiên.

Điều này đủ cho thấy ảnh hưởng của Hoàng Thiên đối với cục thế Hồng Hoang, lớn đến mức ngay cả Thiên Đạo cũng không thể ngồi yên không lý.

"Đạo hữu không biết, bản tôn và Thiên Đạo đã định ra quân tử chi minh, trong vòng hai lượng kiếp, những chuyện nhỏ nhặt, ta có thể tùy tiện ra tay, nhưng Thiên Đạo không được can dự vào sự phát triển của Thần Điện." Hoàng Thiên ngưng trọng nói: "Lượng kiếp này, không phải Đại Đạo, mà là Thiên Đạo đứng sau thao túng.

Nó có thể huyễn hóa ra hư thân Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, cho nên bản tôn muốn thoát khỏi sự khống chế, chỉ có thể tiếp tục tiến lên, không ngừng đột phá." "Đạo hữu thực sự khiến lão đạo ngưỡng mộ, mới xa cách mấy vạn năm, tu vi của người, ta lại một lần nữa không nhìn thấu." Dương Mi cười khổ nói: "Có lúc lão đạo thật sự tự hỏi, rốt cuộc người là Hỗn Độn Ma Thần, hay ta là Hỗn Độn Ma Thần, tiến cảnh nhanh như vậy." "Ha ha ha!" Hoàng Thiên cười lớn nói: "Đạo hữu chấp nhất rồi, năm xưa Hỗn Độn làm gì có Hồng Hoang?

Bắt đầu lại từ đầu cũng không hẳn nhanh hơn bắt đầu từ con số không." Dương Mi nghe xong, sững sờ một lúc, rồi lập tức hiểu ra.

Đúng vậy, năm xưa lấy thân ma thần tung hoành trong Hỗn Độn,

ngay cả lúc ngủ, tu vi cũng tăng tiến.

Nhưng bây giờ bản thể đã mượn một kỷ nguyên, lấy một trong mười đại tiên thiên linh căn là Lục Liễu hóa hình, bắt đầu lại từ đầu, căn nguyên không mạnh hơn Hoàng Thiên, chỉ có thêm nhiều gánh nặng mà thôi.

Thực ra, quan hệ giữa Dương Mi và Hoàng Thiên không tệ, mục đích nhất trí, nhưng con đường phát triển không cùng một đường thẳng.

Một người đi con đường đơn đả độc đấu, siêu thoát Đại Đạo, người còn lại lấy Hồng Hoang làm cơ sở, dùng khí vận tiến lên, cũng là để siêu thoát Đại Đạo.

Đây cũng là lý do Hoàng Thiên nguyện ý nói cho Dương Mi một số bí mật, không có xung đột sẽ không có cạnh tranh, có thể cùng nhau phát triển.

"Đạo hữu thật là thong dong, hiện nay Hồng Hoang hoàng triều san sát, quần hùng tranh bá, Thần Điện lại yên vị một góc, thật khiến người ta kinh ngạc." Hoàng Thiên cười nói: "Trời có Thiên Đạo, đất có Địa Đạo, bản tôn tự đi con đường của mình, không cần tham gia náo nhiệt.

Không chỉ vậy, trước khi lượng kiếp tiếp theo bắt đầu, Thần Điện sẽ rút khỏi Hồng Hoang, chỉ để lại một bộ phận ở Đông Hải." Dương Mi ánh mắt càng thêm kinh ngạc, "Đạo hữu không đùa chứ, hiện nay Đại Đạo đã lui, Thiên Đạo sắp ra, chính là thời kỳ thịnh vượng của tu hành, lúc này rút lui, chẳng phải có chút được không bù mất sao." Chuyện khí vận gia tăng xác suất đột phá, chính là Hoàng Thiên nói cho y biết.

Nhưng lúc này, mọi người đều đang tranh đoạt khí vận, Thần Điện lại rút khỏi cuộc tranh đấu, rõ ràng là không bình thường!

Nghe vậy, Hoàng Thiên ý vị sâu xa nói: “Thiên Đạo chưa ra, tác dụng lớn nhất của khí vận không gì khác hơn là đột phá Hỗn Nguyên, phá vỡ cấm cố của Thiên Đạo.

Hiện nay bản tôn đã không cần nó nữa, quân cờ vĩnh viễn không thể so sánh với người chơi cờ.” “Đạo hữu!

Lẽ nào người?” Dương Mi không tin nổi nhìn Hoàng Thiên.

Nhưng Hoàng Thiên lại thẳng thắn gật đầu, lập tức nói: “Không sai!

Chương 169

Bản tôn đã là nửa bước Thần Đế, sánh ngang nửa bước Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tiến thêm một bước nữa chính là Thần Đế, đến lúc đó Thiên Đạo xuất thế, cũng không dám dễ dàng động đến ta." "Hít!" Dương Mi hít một hơi khí lạnh, mới bao lâu chứ.

Một lượng kiếp trước, tu vi cao nhất của Hồng Hoang không phải là Đại La Kim Tiên sao.

Hiện tại, cũng chỉ có mấy Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, nhưng không ngờ Hoàng Thiên đã sắp bước vào giai đoạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi.

Một khi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì có thể khai tích tiểu thiên thế giới, nắm giữ một con đường pháp tắc, tung hoành trong Hỗn Độn không trở ngại, Thiên Đạo tự nhiên không thể nào khống chế được.

Thảo nào Hoàng Thiên hiện tại căn bản không để tâm đến cục thế Hồng Hoang, chỉ cần đột phá Thần Đế, đến lúc đó Thần Điện trực tiếp có thể chiếm lĩnh toàn bộ Hồng Hoang, vạn tộc đều là sâu bọ, có gì đáng sợ.

Bầu không khí tại hiện trường trở nên trầm mặc, một lúc lâu sau, Dương Mi mới hoàn hồn, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, "Nếu không phải biết rõ định số của Hồng Hoang, bần đạo thật sự sẽ cho rằng đạo hữu là con cưng của Đại Đạo." "Ha ha!

Vậy thì bản tôn chẳng cần làm gì cả, chỉ cần ngồi nhìn là được rồi!" Hoàng Thiên cười lớn, thực ra y đang đứng trên vai người khổng lồ.

Có Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 do Hậu thế Tiên Thiên

Thần Thai Đạo Phù kết hợp với Sáng Thế chi lực sinh thành trong tay, tương đương với việc sở hữu một hệ thống thế giới hoàn chỉnh, sao có thể không tiến triển thần tốc được?

Lúc này, Dương Mi đột nhiên mở miệng hỏi: "Đạo hữu, Thiên Đạo đã có thể hiển hiện hóa thân rồi, vậy có ảnh hưởng đến chúng ta không, rốt cuộc bần đạo cũng là tàn dư của Hỗn Độn Ma Thần." "Đạo hữu lo xa rồi, bản chất của Thiên Đạo cũng giống như Đại Đạo, công chính vô tư, chỉ cần không phá hoại Hồng Hoang, bất luận là ai, đều đối xử như nhau, ít nhất trong vòng ba lượng kiếp là như vậy." Hoàng Thiên lập tức giải thích.

"Vậy thì tốt!

Bần đạo cũng không làm phiền đạo hữu thanh tu nữa, trở về đạo trường bế quan, không đột phá Hỗn Nguyên Đại La tuyệt không xuất quan." Dương Mi sau khi có được đáp án mình muốn, chào hỏi Hoàng Thiên một tiếng, rồi rời khỏi đảo Doanh Châu.

Nhìn bóng lưng của y, trong mắt Hoàng Thiên lộ ra một tia sắc thái khó tả.

Phải biết rằng hiện tại là đầu lượng kiếp thứ mười, hung thú đại kiếp đã bước vào hồi kết.

Thiên Đạo dần dần tiếp quản sứ mệnh của Đại Đạo, chấp chưởng Hồng Hoang, vì vậy một số đại thần của hậu thế cũng bắt đầu sinh ra linh trí.

Đợi đến cuối lượng kiếp thứ mười một, đạo ma đại chiến kết thúc, giữa thiên địa sẽ xuất hiện vị Thiên Đạo Thánh Nhân đầu tiên, lúc đó Thiên Đạo sẽ triệt để xuất thế.

Thiên Đạo xuất hiện sẽ toàn diện chưởng khống Hồng Hoang, che lấp cảm ứng giữa sinh linh và Đại Đạo, lúc đó muốn thành Hỗn

Nguyên Đại La Kim Tiên đúng là nằm mơ.

Từ truyền thuyết hậu thế được biết, Dương Mi là thần thông giả đệ nhất tiên thiên, chứng đạo còn sớm hơn Hồng Quân, cho nên, xem ra phải giúp đỡ vị đại tiên này một phen, xem rốt cuộc có thể vượt qua tiền thế hay không.

Thần Đạo rốt cuộc chỉ có một người, đó là Thần Chủ Hoàng Thiên, nhưng Tiên Đạo và Thiên Đạo đứng chung một phe, đủ hai người, so sánh khó tránh khỏi có chút không cân bằng.

Y đã sớm bố trí quân cờ ẩn, ví dụ như Địa Đạo chi chủ Hậu Thổ, nhưng đó cũng là chuyện sau này, nên phải tìm một minh hữu để đối kháng Hồng Quân và Thiên Đạo, Dương Mi là lựa chọn tốt nhất.

Đã quen nhìn thế giới hoa lệ của Hồng Hoang, nếu lại phải quay về Hỗn Độn, không thể tiến vào Hồng Hoang, thử hỏi Dương Mi có chịu đựng được không.

Cho nên đến lúc đó, y chắc chắn sẽ phấn khởi phản kháng, trở thành kẻ địch đầu tiên của Thiên Đạo.

Hai bên đối đầu, như vậy mới công bằng.

"Chủ nhân, gần đây các tộc đã gửi không ít sinh linh đến, đặc biệt là Long tộc, Phượng tộc, ngài xem có nên trả lại không." Âm Dương Đại Gấu Trúc – Hùng Đại hỏi.

"Ồ?" Hoàng Thiên nghe xong, trên mặt lộ ra một nụ cười khó hiểu.

Long Phượng hai tộc quả không hổ là nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo, bản lĩnh chớp thời cơ đúng là hạng nhất!

Sự tồn tại của Thần Thú Cung không thể nào ẩn giấu hoàn toàn khỏi thế gian, đứng sừng sững trên Đông Hải, ra ra vào vào tổng có chút dấu vết, huống chi Thập Châu không giống như Tam Đảo, có

Hỗn Độn đại trận che đậy.

Thần Thú Cung đã chiếm cứ năm châu, thì tự nhiên, năm châu đó sẽ trở thành nền tảng phát triển của Thần Điện, xây dựng cung điện lầu các, trồng hoa cỏ kỳ lạ, động tĩnh không thể nào không bị người khác biết.

Chỉ là không ngờ, Long tộc là chủng tộc đệ nhất tứ hải, nhận được tin tức là điều đương nhiên, nhưng Phượng tộc ở phía nam cách Đông Hải không gần, vậy mà cũng nhận được tin.

Kể từ khi Thần Điện phong tỏa trung bộ, bất kể là cường tộc hay nhược tộc, sinh linh đều không thể tiến vào.

Bây giờ Thần Thú Cung xuất hiện, dường như đã trở thành nơi ký thác hy vọng của một số người.

"Bại gia tử Hùng!

Bên trong đều có sinh linh của những chủng tộc nào?" Y không khỏi mở miệng hỏi một câu.

"Hắc hắc!" Thanh niên hơi mập do Âm Dương Đại Gấu Trúc hóa hình, cười hì hì đáp: "Chủ nhân!

Bên trong phần lớn là chủng tộc trong biển, cũng có một số sinh linh chủng tộc trên cạn sống gần vùng biển, ví dụ như Mê Dương, Thanh Tước, Diễn Thánh Câu, v.v., thật là đủ loại." Nghe vậy, Hoàng Thiên trầm tư một lúc, rồi nói: "Thôi được, nếu đã có lòng, vậy bản tôn sẽ đi xem thử." "Tuyệt vời!" Nói rồi, Âm Dương Đại Gấu Trúc đi theo sau lưng y, cùng nhau ra khỏi đảo ngoại Doanh Châu.

Chỉ thấy trong phạm vi vạn dặm, một đám thú loại đứng dày đặc, có vẻ hơi ồn ào.

"Hừ!" Cảnh tượng này khiến Hoàng Thiên có chút không vui, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Chúng sinh linh có mặt tại hiện trường nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên, lập tức, từng người một nhanh chóng quỳ xuống đất, đồng thanh kính bái: "Chúng ta tham kiến chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần Tôn!

Nguyện Thần Tôn sớm đăng Đại Đạo!" Tiếng nói của hàng trăm vạn sinh linh hòa vào nhau, tuy có chút không đồng đều, nhưng đại khái là giống nhau, khó tránh khỏi khiến người ta nghe mà nhiệt huyết sôi trào, tiếng hô vang vọng khắp đảo Doanh Châu.

Hoàng Thiên liếc mắt nhìn, chỉ thấy trong đám người, chín mươi phần trăm là sinh linh trong biển, số còn lại phần lớn là phi cầm, tẩu thú lèo tèo không có.

Cũng không có gì lạ, tứ hải rộng lớn không kém gì một bộ của Hồng Hoang, chỉ là vùng biển gần bờ, còn có vùng biển xa chưa từng khám phá, chủng tộc nhiều như lông trâu.

Bị Long tộc sáp nhập một số, ngoài cá, tôm, cua, sò, cũng có hàng ngàn hàng vạn chủng tộc, số trước mắt này chẳng đáng là bao.

Những hải tộc này đến, đều là do Thần Điện bố trí trên đảo Doanh Châu.

Năm xưa lập điện ở Doanh Châu không phải vì Thần Thú Cung ngày nay.

Mà là vì khí vận của tứ hải.

Đối với Thần Đạo, tứ hải cũng không thể thiếu, tuyệt đối không thể giống như Thiên Đình hậu thế, đối với Long tộc chỉ là khống chế trên danh nghĩa, vậy thì nực cười lắm.

Nhưng, lúc Âm Dương Đại Gấu Trúc thu nhận, tuyệt đại đa số đều là tẩu thú phi cầm được sinh ra trên các hải đảo, hải tộc về cơ bản là không có.

Như vậy, mưu đồ của Thần Điện tuy có muộn một chút, nhưng với sự tồn tại của những hải tộc này, thì Hải Thần Cung có thể sớm được dựng lên.

Giống như hai thần cung ban đầu của Thần Điện, Địa Thần Cung cũng có trăm vạn sinh linh gia nhập, những sinh linh đó năm xưa ở Hồng Hoang, tu vi gọi là thấp kém.

Nguyệt Thần Cung càng không cần nói, trừ mấy chục vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang ra, những thứ khác đều không có.

Nhưng đốm lửa nhỏ có thể thiêu rụi cả cánh đồng, bây giờ chẳng phải cũng đã trở thành thế lực hùng mạnh chấn nhiếp vạn tộc Hồng Hoang sao.

Chương 170

Đảo Doanh Châu đứng ở hải ngoại, lại có năm châu trong tay, không có nhiều liên hệ với đại địa Hồng Hoang, lượng kiếp cũng không ảnh hưởng đến đây, hoàn toàn có thể để Thần Thú Cung phát triển nhanh chóng.

Bề ngoài thì xây dựng Thần Thú Cung, thực chất là vì Hải Thần Cung, đợi thời cơ chín muồi, thống nhất tứ hải, thiên hạ nằm trong tay ta.

Lập tức, Hoàng Thiên dùng đại thần lực truyền âm nói: "Ta là chủ nhân tối cao của Thần Điện Hoàng Thiên, cũng là Thần Tôn vô thượng của Hồng Hoang.

Hôm nay các ngươi cùng nhau đến đây, ý đồ gia nhập Thần Điện, bản tôn xét thấy trời diễn bốn chín, còn sót lại một đường, sẽ vì tứ hải mở ra một cánh cửa." "Đây là Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận, có năng lực luyện tâm, kiên hồn, bất kỳ ai thông qua trận pháp, đều có thể gia nhập Thần Điện." Lời vừa dứt, một đạo thần lực bắn ra, chỉ thấy ngoài vạn dặm, một tòa đại trận hùng vĩ sừng sững trên đảo Doanh Châu, ngang dọc giữa trời đất, vô cùng bí ẩn khó lường.

Một đám sinh linh có mặt tại hiện trường thấy vậy, mừng rỡ như điên, hô lớn: "Thần Tôn nhân từ!" Mục đích của họ là gia nhập Thần Điện, vốn tưởng rằng Thần Điện sẽ giống như trung bộ, thực hành chính sách từ chối, nhưng không ngờ Thần Chủ lại mở một con đường, đúng là niềm vui bất ngờ, thử hỏi sao có thể không vui mừng!

"Ầm" Trăm vạn sinh linh chưa nói xong, đã bị một trận cuồng phong cuốn đi, giây tiếp theo đã xuất hiện trong Tiên Thiên Hỗn

Nguyên Nhất Khí Đại Trận.

Thực ra, công năng chủ yếu nhất của đại trận này không phải là luyện tâm, luyện thần.

Nếu là hải tộc, ở trong trận pháp sẽ không ngừng được thần lực tẩy lễ, pháp lực của bản thân sẽ không ngừng vận chuyển theo một lộ tuyến kỳ lạ, từ đó lột xác thành thần lực thuộc về mình.

Mỗi một sinh linh của Thần Điện đều có thần lực độc nhất của riêng mình, hoặc là kim mộc thủy hỏa thổ, hoặc là địa hải không, hoặc là thiên địa nhân.

Chỉ có sở hữu thần lực thuộc về mình, mới có thể tạo ra thần đạo quyền hành, tiến vào cảnh giới Thần Vương.

Trong Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận, có 《Linh Minh Dựng Hải Quyết》 do Hoàng Thiên thôi diễn.

Những sinh linh hải tộc này sẽ dựa theo lộ tuyến vận chuyển của công pháp Thần Đạo, chuyển biến pháp lực, trở thành tu sĩ Thần Đạo, chưởng khống sức mạnh hải dương, trở thành hải thần.

Đương nhiên, những sinh linh không phải hải tộc, Hoàng Thiên cũng không từ bỏ, trong đại trận có thể đề thuần pháp lực, giúp chúng hóa hình thành công.

Mặc dù bây giờ Hồng Hoang Đại La Kim Tiên đi đầy đường, Thái Ất nhiều như chó, nhưng, công pháp hóa hình hoàn mỹ lại cực kỳ hiếm thấy.

Có chủng tộc thậm chí còn đi lại ở Hồng Hoang bằng nguyên hình, đó là chuyện không có cách nào khác.

Ít nhất ở Thần Điện, không cho phép xuất hiện một con thú nào, trừ phi là thu phục.

Đùa sao, thần thú và thần nhân là hai chuyện khác nhau, thần thú về cơ bản là sủng vật tọa kỵ.

Người không biết còn tưởng Thần Điện là sở thú, nuôi nhiều thú loại như vậy.

"Chủ nhân!

Những người này nếu không qua được trận pháp thì phải làm sao?" Hùng Đại có chút lo lắng hỏi.

Với tu vi Thần Vương đại viên mãn, nó tự nhiên hiểu rõ sự huyền ảo của Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận.

Trời ạ!

Nếu không phải để luyện thần, Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng đừng mong thoát ra, khốn sát làm một, hung lệ đến cực điểm.

"Không qua được thì để họ tiếp tục." Hoàng Thiên thản nhiên nói.

Trận pháp này là để bồi dưỡng nền tảng của Thần Đạo, thần lực chưa luyện ra, không thể nào qua được trận pháp, tự nhiên cần phải quay lại làm lại.

"Vâng!" Hùng Đại vội vàng tìm mấy thuộc hạ Đại La Thần viên mãn, canh gác bên cạnh trận pháp, nhất định phải để những người này hoàn thành toàn bộ.

Còn nó, thì đi theo Hoàng Thiên rời đi.

Trung tâm Doanh Châu là một ngọn núi lớn cao chọc trời, đỉnh núi là một dải bình nguyên, bên trong có đình đài lâu các, hồ bạc thủy tạ.

Một đạo tử quang dập dềnh, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Chu Thiên Tinh Thần Đồ tọa lạc tại vị trí trung tâm, lực bản nguyên từ ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chủ trên tinh không hạ xuống, trong sát na trận pháp Chu Thiên Tinh Đấu hình thành, bao phủ hoàn toàn đỉnh núi.

Nơi này hội tụ linh khí Tiên Thiên với nồng độ cao nhất của cả đảo Doanh Châu, lại có thể không ngừng hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, quả thực là địa điểm bế quan tuyệt hảo.

Hoàng Thiên ngồi xếp bằng trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Liên Đài, trên đầu thần quang mịt mờ lấp lánh, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 cách tuyệt thiên cơ giữa Doanh Châu và Hồng Hoang.

Một món Tiên Thiên Chí Bảo khác là Lục Thiên Kiếm cũng đặt tại trận nhãn, câu thông sát khí thiên địa, dẫn động sát cơ hỗn độn, uy thế lẫm liệt hung hãn.

Với sự phòng ngự nghiêm mật này, dù là Hỗn Nguyên Kim Tiên xông vào cũng đừng hòng chiếm được chút lợi lộc nào. "Hùng Đại, bản tôn một ngày chưa ra, nơi này không cho phép bất kỳ ai bước vào, kẻ trái lệnh giết không tha!" Thanh âm thần thánh trầm hùng vang lên, truyền ra bên ngoài trận pháp.

Bên ngoài trận, đại gấu trúc Âm Dương vội vàng gật đầu đáp lời: "Tuân lệnh!" Sau đó, hắn truyền lệnh ra khắp đảo Doanh Châu, đồng thời điều động một đội thần quân gồm vài vạn Đại La đỉnh phong canh giữ ở sườn núi, nghiêm cấm bất kỳ ai quấy rầy.

Hắn biết rõ chủ nhân sắp đột phá cảnh giới Thần Đế, không được phép có bất kỳ sai sót nào. "Lấy lệnh của ta, chư thiên tinh thần, linh khởi!" Hoàng Thiên ngồi trên liên đài liên tục kết thủ ấn, từng luồng thần lực bắn ra rơi vào bốn phương của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, dẫn động tinh thần Hồng Hoang. "Oanh!" Vô tận tinh thần chi lực hóa thành một đạo cột sáng thông thiên trực tiếp hạ xuống, bao trùm trung tâm Doanh Châu.

Không ít thiên tài địa bảo nhờ vậy mà nảy sinh linh tính, sau này chắc chắn sẽ sinh ra các linh sinh Thần Điện mới.

Lúc này, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cũng nở rộ vô tận

tịnh thế chi lực, trên đỉnh núi rộng lớn hiện lên từng đạo liên ảnh, không thể phân biệt được đâu mới là chân thân của Hoàng Thiên.

Dưới sự hộ trì của Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, Hoàng Thiên tiến vào trạng thái bế quan sâu, bất luận ngoại giới xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến hắn.

Trên đại địa Hồng Hoang, những cuộc sát phạt vẫn tiếp diễn, Thần Dụ Lệnh gần như mỗi ngày đều được kích hoạt, các cường tộc san sát, các hoàng triều đối quyết, náo nhiệt phi thường.

Trong vòng mười vạn năm, số lượng chủng tộc ở Hồng Hoang đã giảm đi một nửa, có thể thấy sát phạt thảm liệt đến mức nào.

Bất giác, hai nguyên hội đã trôi qua.

Hoàng Thiên đang ngồi trên liên đài đột nhiên cảm thấy một cơn thắt tim kỳ lạ, bên trong Thần Hải đảo lộn trời đất, thần lực quanh thân cuộn trào.

Sau thời gian dài chuẩn bị, cơ hội đột phá cuối cùng đã đến, thần lực vốn có trong Thần Cách đều bốc hơi hết sạch, một nguồn sức mạnh trắng như sữa phóng ra từ nguyên điểm, cố gắng lấp đầy Thần Cách.

Nguồn sức mạnh này mang theo sinh cơ dạt dào truyền khắp đỉnh núi, thậm chí dưới chân núi cũng cảm nhận được, thiên tài địa bảo khắp núi rừng, tiên hoa kỳ ba đều đung đưa, ẩn ẩn như đang cúi chào.

Nguồn sức mạnh nhũ bạch sắc này chính là lực lượng tràn vào từ nguyên điểm sinh mệnh của Hoàng Thiên, chỉ cần một chút xíu cũng đủ khiến đất đá hóa hình, có thể thấy nó kỳ diệu đến mức nào. "Phanh!" Kèm theo một tiếng vang giòn giã, Thần Cách tựa như vỡ vụn, các mảnh vỡ tán lạc khắp nơi trong Thần Hải, bắt đầu hiện ra vô tận thần quang rực rỡ.

Lúc này, thế giới Tiểu Thiên trong cơ thể không ngừng trào ra lực lượng thiên địa, cưỡng ép dung hóa các mảnh vỡ, sau đó ngưng tụ trong Thần Hải thành một tiểu nhân hình tinh thể, nhìn hình dáng chính là một phiên bản thu nhỏ của Hoàng Thiên.

Chương 171

Tiểu nhân này có diện mạo mờ ảo, bên trên bao phủ một tầng ánh sáng thất thải, thần thánh bất khả xâm phạm, đạo vận tự sinh, khiến người ta bất giác rơi vào trạng thái ngộ đạo.

Ngay lúc này, Hoàng Thiên tiến vào bước cuối cùng.

Các pháp tắc đã lĩnh ngộ trước đó như Tinh Thần pháp tắc, Sáng Thế pháp tắc, Tịnh Hóa pháp tắc, Sinh Mệnh pháp tắc, Đế Vương pháp tắc đồng loạt hiện ra.

Hơn trăm loại pháp tắc không ngừng va chạm, sát phạt trong Thần Hải, nhưng chúng dường như cố ý né tránh tiểu nhân tinh thể kia.

Không biết qua bao lâu, pháp tắc trong Thần Hải chỉ còn lại một chút cuối cùng, cuộc sát phạt tiến gần đến hồi kết, tiểu nhân tinh thể ở trung tâm toàn thân hiện lên ánh sáng thất thải, thấp thoáng có sắc tím hiện ra.

Tất cả pháp tắc hiện tại về cơ bản đã được dung hợp, tiểu nhân tinh thể đó chính là Thần Đạo Chi Tâm được ngưng kết từ thần chi pháp tắc của Hoàng Thiên.

Nếu dùng ngôn ngữ của Tiên Đạo thì đó chính là Đại Đạo Quả Thực, ẩn chứa toàn bộ tu vi và cảm ngộ, nếu rơi vào người bình thường có thể lập địa thành bán bộ Thần Đế.

Thái sơ hữu đạo, Thần cùng Đạo đồng hành, về bản chất mà nói, Thần Đạo ngang hàng với Đại Đạo, cho nên Đại Đạo không thể ban cấp địa vị cho Thần Đạo.

Việc Hoàng Thiên cần làm bây giờ là ký thác Thần Đạo Chi Tâm vào trong dòng sông Đại Đạo, Đại Đạo không diệt, bản thân vững chãi

như núi cao.

Giả như một ngày nào đó, Hoàng Thiên đột phá đến Đại Đạo Cảnh, thì có thể biến Thần Đạo thành căn cơ, vô số tu sĩ Thần Đạo có thể mang pháp tắc lĩnh ngộ được ngưng tụ thành quả thực, ký thác trong dòng sông Thần Đạo, Thần Đạo không diệt, chúng sinh vĩnh tồn.

Sự khác biệt giữa Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nằm ở chỗ: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ký thác vào Đại Đạo, còn Thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo.

Do đó, đạo của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vạn kiếp bất ma, nhân quả bất nhiễm; Thánh nhân thì nhân quả gia thân, khí vận vi tôn, Thiên Đạo không diệt thì Thánh nhân không diệt.

Trong quá trình ngưng kết Thần Đạo Chi Tâm, Hoàng Thiên không ngừng tu chỉnh con đường của mình, bù đắp những sơ hở từng bỏ sót.

Mất trọn hai nguyên hội, Thần Đạo Chi Tâm mới hoàn toàn viên mãn. "Oanh!" Đột nhiên, Thần Đạo Chi Tâm chấn động dữ dội từ trong ra ngoài, trực tiếp đánh tan nhục thân của Hoàng Thiên, tiêu tán vào hư không, chỉ còn lại Thần Hải tồn tại.

Cảnh giới Thần Đế không chỉ yêu cầu Nguyên Thần đạt đến cực hạn mà nhục thân cũng phải đạt đến cực hạn, lưỡng giả hợp nhất mới là vị Đế vô địch của Thần Đạo.

Vốn dĩ nhục thân của hắn chỉ đạt mức bán bộ Thần Đế, nay ngưng kết thành Thần Đạo Chi Tâm, Nguyên Thần lột xác thành Thần Đế Cảnh, tự nhiên nhục thân cũ không còn tương xứng.

Phải biết rằng, sức mạnh lớn nhất của Thần Đế chính là Thần Quốc, một khi bước vào cảnh giới Thần Đế, Thần Quốc sẽ đột phá thành thế giới chân thực.

Hoàng Thiên sở hữu một thế giới Tiểu Thiên có thể tự chủ tiến

hóa, nếu muốn huy động lực lượng Thần Quốc thì trước tiên thân thể phải chịu đựng được.

Nói trắng ra, Thần Đạo Chi Tâm chính là trung khu điều khiển, hiệp điều lực lượng nhục thể và lực lượng Thần Quốc đạt đến trạng thái cân bằng dưới pháp tắc Thần Đạo.

Chỉ khi cả hai cân bằng, mới có thể thông qua Thần Đạo Chi Tâm khống chế lực lượng Thần Quốc, không giống như Thánh nhân mượn nhờ Thiên Đạo để thi triển pháp tắc.

Thần Đế và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không chênh lệch bao xa, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên dùng lực lượng pháp tắc mạnh mẽ phá mở hỗn độn, gieo đạo vào dòng sông Đại Đạo, sau đó khai tịch thế giới Tiểu Thiên của riêng mình, mượn sức mạnh thế giới để đối kháng với Thánh nhân, nhục thân đương nhiên cũng là yếu tố then chốt.

Sau khi Hoàng Thiên bế quan được một vạn hai ngàn sáu trăm năm, bên trong thần điện Bất Chu Sơn xuất hiện một vị khách không mời mà đến. "Hoàng Thiên đạo hữu thực sự đang bế quan sao?" Hồng Quân có chút sốt ruột nhìn hộ vệ thần điện – thủ lĩnh hộ pháp thần thú Tỳ Nhất.

Tỳ Nhất vẫn mặt không cảm xúc nói: "Hồng Quân đạo hữu, ta đã nói rồi, Thần Chủ đang bế quan, nếu có chuyện quan trọng có thể giao cho ta, ta sẽ chuyển đạt." Nghe vậy, Hồng Quân có vẻ hơi chán nản, vốn định mời Hoàng Thiên ra mặt ngăn chặn những cuộc sát phạt bất thường hiện nay ở Hồng Hoang.

Nhưng người ta đang bế quan, tình huống này thật khó xử, chẳng lẽ lại đánh tới cửa cưỡng ép Hoàng Thiên xuất quan?

Đừng nói đến việc có làm được hay không, riêng thủ lĩnh hộ vệ Thần Điện Tỳ Nhất trước mắt này cũng không dễ trêu chọc, cộng

thêm hai đại cung chủ và Thần Vương bên trong, đến lúc đó trộm gà không thành lại mất nắm gạo thì thật xấu hổ. "Hồng Quân đạo hữu!

Thần Chủ sớm đã dặn dò, hết thảy tùy duyên, sinh diệt đều do lòng mình!" Lúc này, Tỳ Nhất lại lên tiếng.

Lời nói này khiến đôi mắt của Hồng Quân vốn đang uất ức bỗng sáng lên.

Sở dĩ ông ta tìm Hoàng Thiên là vì bất đắc dĩ.

Hiện nay Hồng Quân đã từ bỏ con đường Trật Tự, bước lên con đường chấp chưởng Đại Thiên, đối với Hồng Hoang trở nên đặc biệt quan trọng.

Nếu vạn tộc sát phạt quá mức, Hung Thú thực lực cường đại sẽ ảnh hưởng đến đại cục cân bằng, đến lúc đó Đạo tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng.

Hiện tại, câu trả lời của Hoàng Thiên tuy không làm ông ta hoàn toàn hài lòng, nhưng ít nhất Hồng Quân có thể mượn danh nghĩa chủ nhân Thần Dụ Lệnh để đường hoàng điều hòa tranh đấu ở Hồng Hoang, thu thập khí vận, vậy là đủ rồi.

Không chỉ Hồng Quân, ngay cả La Hầu cũng tới bái phỏng, không ngoại lệ đều nhận được câu trả lời giống như Hồng Quân, mỗi người đều lộ ra vẻ hài lòng.

Ít nhất xác định được Thần Điện sẽ không ra tay tranh đoạt, điều đó có nghĩa là miếng bánh lớn này hoàn toàn có thể cạnh tranh.

Đến lúc đó khí vận gia thân, tu vi tự nhiên tinh tấn.

Cuộc đối thoại này đã ảnh hưởng đến biến cục của Hồng Hoang suốt mấy nguyên hội, ngay cả những vị đỉnh tiêm Tiên Thiên Thần Thai ẩn cư cũng gia nhập vào cuộc tranh đấu.

Sát phạt ở Hồng Hoang càng lúc càng thảm liệt, vì không có sự tham gia của Thần Điện, các đại thần thông giả tung hoành khắp nơi, máu nhuộm thiên hạ.

Chỉ trong mấy vạn năm ngắn ngủi, số lượng Đại La Kim Tiên đã tăng hơn gấp đôi, cái chết chính là thứ kích phát tiềm lực con người nhất.

Khi cuộc chiến càng thảm liệt, tên tuổi của nhiều đại thần thông giả bắt đầu lan truyền khắp Hồng Hoang, như La Hầu, Càn Khôn.

Hoàng Thiên - người vốn được coi là đệ nhất nhân - dần biến mất khỏi tầm mắt.

Thời đại Thái Cổ phồn vinh nhất không giống như sự nghèo nàn của thời Hoang Cổ, cũng không giống như sự yếu ớt của thời Viễn Cổ, thực sự là trăm hoa đua nở.

Đương nhiên, sinh linh ở khu vực trung tâm vẫn ghi nhớ trong lòng, vì họ không chỉ được Thần Điện che chở mà còn được truyền thụ công pháp, thần thông.

Không ai biết rằng, trong một nguyên hội ngắn ngủi, toàn bộ khu vực trung tâm đã xuất hiện hàng ức vạn Thái Ất Thần, Đại La Thần cũng không ít, số lượng đủ để nghiền nát bốn phương còn lại của Hồng Hoang.

Năm chín vạn bảy ngàn của nguyên hội thứ ba thuộc Lượng Kiếp thứ mười, tại trung tâm phía đông Hồng Hoang, nhiều đại thần thông giả lần lượt đột phá đến bán bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Một nhóm người đứng đầu là Hồng Quân, La Hầu đã triệu tập vô số đại năng Hồng Hoang hội tụ một chỗ. "Chư vị đạo hữu!

Bần đạo Hồng Quân mạn phép chủ trì cuộc họp này, chắc hẳn mọi người cũng biết gần đây Hung Thú phát triển thần tốc, địa bàn từ

phía bắc lan rộng sang phía đông và phía tây, chiếm cứ một phần ba đại địa Hồng Hoang." Hồng Quân tiên phong lên tiếng. "Thần Nghịch và Luân Hồi đã trở thành Hỗn Nguyên Kim Tiên, dưới trướng có ba đại Thú Vương, mười đại thống lĩnh cũng tiến quân vào bán bộ Hỗn Nguyên.

Chương 172

Với thực lực mạnh mẽ như vậy, nếu đối kháng đơn độc, ai trong chúng ta có thể ngăn cản?

Nếu cứ tiếp tục như thế này, chúng sinh Tiên Thiên chúng ta đừng nói là tiêu dao thiên hạ, e rằng sống sót cũng khó khăn." Trước kia Hung Thú có Thần Điện treo lơ lửng trên đầu nên không dám phóng túng khuếch trương, nhưng kể từ khi Hoàng Thiên bế quan, thế giới đã hoàn toàn thay đổi.

Thần Nghịch và Luân Hồi không chút kiêng dè, từ hai phía trái phải xuất phát, lần lượt khuếch trương về phía đông và phía tây.

Vạn tộc Hồng Hoang mải mê tàn sát lẫn nhau, căn bản không màng đến việc kháng cự Hung Thú, khiến Hung Thú ngày càng lớn mạnh, giờ đây không ai dám phớt lờ nữa.

Nghe xong, các đỉnh cấp Tiên Thiên Thần Thai có mặt đều im lặng không nói, việc Hung Thú khuếch trương những năm qua cũng có một phần công lao của họ. "Ta tán đồng lời của Hồng Quân đạo hữu." Càn Khôn lão tổ cũng lên tiếng: "Hung Thú không giống như sinh linh Tiên Thiên chúng ta, mục đích của Thần Nghịch và Luân Hồi là diệt tuyệt Hồng Hoang.

Hai kẻ này liên thủ thì thực lực quá mạnh, bần đạo và Huyền Hoàng đạo hữu đã từng nhiều lần bại dưới tay chúng!" "Đúng vậy!

Hung Thú thực sự quá hung tàn, động một chút là liều mạng, căn bản không dây dưa với ta.

Thật không giấu gì chư vị, thuộc hạ của ta hiện nay đều không dám đối đầu trực diện với chúng." "Ai mà chẳng sợ chết, thật sự muốn liều mạng với Hung Thú, thử hỏi có ai tình nguyện không?

Chúng ta cũng không thể cưỡng ép bọn họ đi nộp mạng nha!" Những người khác nhao nhao lên tiếng.

Không ai thấy lông mày của Hồng Quân đã sớm nhíu chặt, thật sự coi ta là kẻ ngốc sao!

Những kẻ trước mặt này ai mà không có thế lực bàng đại, chẳng qua là không muốn liều mạng, rõ ràng là không muốn đối quyết với Hung Thú.

Trong lúc nhất thời không nhịn được, ông ta thở dài một tiếng, nói: "Năm xưa khi Hoàng Thiên đạo hữu bế quan, từng để lại một câu nói: nếu có chuyện khẩn cấp, có thể lên Bất Chu Sơn tìm cầu giúp đỡ." Dứt lời, sắc mặt của tất cả những người có mặt đều đại biến.

Những năm qua tuy mọi người đều kiêu ngạo, nhưng ai cũng giữ một sự ngầm hiểu.

Đó là tránh xa khu vực trung tâm.

Tu vi họ tuy đã thăng tiến, nhưng hai đại cung chủ của Thần Điện từ Lượng Kiếp thứ chín đã có thể ép Thần Nghịch mà đánh, lại thêm một vị Thần Vương Huyền Thiên chưa từng ra tay.

Nếu thực sự để họ ra tay, e rằng cục diện tốt đẹp mà mọi người dốc sức gầy dựng những năm qua sẽ tan thành mây khói. "Hồng Quân đạo hữu!

Đối phó Hung Thú, Huyền Càn Hoàng Triều ta nghĩa bất dung từ!" "Thủy Nguyệt Vương Triều ta cũng thế!" "Thanh Phong Vương Triều ta và Hung Thú thề không đội trời chung!" Lúc này, một đám đỉnh cấp Tiên Thiên Thần Thai tranh nhau lên tiếng, hô hào hăng hái, ai không biết còn tưởng họ thật sự vì Hồng Hoang.

Thực chất chính là sợ Thần Điện ra tay phá hỏng sự tích lũy của mình, ai cũng muốn tiếp tục thu thập khí vận, tranh bá thiên hạ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hồng Quân và La Hầu nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ cười khổ.

Cùng là đỉnh cấp Tiên Thiên Thần Thai, nhưng khi thấy đám người này nghe danh Hoàng Thiên mà phản ứng lớn như vậy, thật không biết nói gì hơn.

Thử hỏi, hai vị luôn tự coi mình là cường giả chí tôn độc nhất vô nhị làm sao có thể nhẫn nhịn được!

Nhưng bàn bạc tới bàn bạc lui, cuối cùng đám gia hỏa này không một ai nguyện ý ra tay, cuộc họp chỉ có thể kết thúc trong không vui.

Lúc này Hồng Quân và La Hầu đã hiểu ra, cầu người không bằng cầu mình, trừ phi thực sự không còn đường lui, nếu không đám gọi là chủ hoàng triều này sẽ không một ai chủ động đi tìm phiền phức với Hung Thú.

Cuộc họp kết thúc trong thất vọng.

Không ai ngờ rằng Hồng Quân và La Hầu sau khi nhận rõ bộ mặt thật của đám đại thần thông giả Hồng Hoang đã tự mình hành động, bước lên con đường đồ sát Hung Thú.

Từ mấy lượng kiếp trước, hai người đã nhận được chỉ dẫn của Thiên Đạo, Hồng Quân có được ba phần năm Tạo Hóa Ngọc Điệp, La Hầu có một phần năm.

Con đường của hai người giống nhau, chấp chưởng Đại Thiên để đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La.

Hung Thú bản tính hiếu sát, là kẻ phá hoại thế giới Hồng Hoang, định sẵn không được trời đất dung thứ, nên bất kể là Hồng Quân hay La Hầu, mục tiêu đầu tiên đều là tiêu diệt Hung Thú.

Hai người không tiếc sức lực thanh tiễu khắp nơi, thuận tay cứu giúp vô số sinh linh, lại ngoài ý muốn có được rất nhiều khí vận.

So với những chủ hoàng triều kia, họ có vẻ thuần phác hơn nhiều.

Có một vị vĩ nhân đời sau từng dùng chiến thuật nông thôn bao vây thành thị, hai người này cũng vậy, thu thập tán tu, khí vận của các chủng tộc vừa và nhỏ, từ đó một bước trở thành thế lực lớn nhất Hồng Hoang.

Trong lúc mọi người không hay biết, danh tiếng của Hồng Quân đại tiên và La Hầu đại thần đã vang dội khắp Hồng Hoang, không ai sánh kịp...

Cùng với việc Đại La Kim Tiên ngày càng nhiều, thậm chí bán bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng xuất hiện không dưới trăm người, thế giới Hồng Hoang nhất thời phát triển thành một thịnh cảnh.

Thiên Đạo ngày càng hoàn thiện, từ trong tay Đại Đạo tiếp nhận quyền hành, cũng đang nhanh chóng làm quen, bắt đầu có ảnh hưởng đến toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Sâu trong núi Côn Luân ở phía đông, bên trong một tòa Tiên Thiên đại trận bao phủ là một động thiên thương mang với tử khí vây quanh, đạo vận lưu chuyển.

Bên trong ẩn chứa ba luồng thanh khí, không ngừng hấp thụ tinh hoa thiên địa để lớn mạnh.

Dưới vực sâu vô tận dưới chân núi Bất Chu ở trung tâm, một tòa đại điện cổ phác tỏa ra hơi thở Bàn Cổ nồng đậm, trong điện huyết khí lượn lờ, thấp thoáng hiện lên mười hai luồng hư ảnh.

Tại rìa phía tây, nơi các mạch núi luân chuyển, bên dưới có một trang viên tiên nhân kiên cố được ngưng tụ từ thổ chi bản nguyên, bên trong có một cái cây lớn rậm rạp, sinh cơ bừng bừng.

Tại biển Bắc Minh, dưới đáy biển sâu thẳm sinh ra một luồng hồn khí màu xanh u tối, bên trong thấp thoáng xuất hiện một đạo hư ảnh

tựa cá tựa chim, không ngừng hấp thụ linh khí của nước để ngưng kết thành thực thể.

Trên Thái Dương Tinh, xung quanh vô số Thái Dương Chân Hỏa cháy hừng hực, trên Tiên Thiên cực phẩm linh căn Phù Tang Thụ, hai con Kim Ô đối diện nhau, không ngừng hấp thụ thái dương chi lực.

Tại trung tâm phía tây, trong một thung lũng, canh kim chi khí Tiên Thiên lưu chuyển, ao vàng dập dềnh, bát bảo lấp lánh, bên cạnh ao một cái cây lớn màu vàng chọc trời, cạnh cây là một bảo tràng đứng vững.

Ở cuối Hồng Hoang có một biển máu U Minh rộng ức vạn dặm, hội tụ lệ khí thiên địa, bên trong ẩn chứa máu của Hỗn Độn Ma Thần, nên cá tôm không hưng, chim chóc không đến, ở giữa xuất hiện một khối huyết đoàn đang ôm hai thanh kiếm.

Bên cạnh núi Bất Chu, một hang núi nơi âm dương hội tụ, khí thế tràn lan, thấp thoáng có thể thấy hai đạo hư ảnh mình rắn đầu người như Thái Cực đang bao quanh lấy nhau.

Trong Hỏa Vân Động – động thiên đệ nhất Hồng Hoang, một luồng khí vận bao phủ đóa hồng vân khổng lồ không ngừng biến hóa thân hình.

Trên Thái Âm Tinh, dưới Nguyệt Hải, thái âm chi lực không ngừng tụ tập xuống dưới, hình thành hai khối cầu bạc, bên trong hiện ra hư ảnh thỏ.

Cùng lúc đó, thiên cơ hỗn loạn, trên đại địa Hồng Hoang, linh khí cuồn cuộn, xao động không ngừng, thế giới tựa như đặc biệt hưng phấn.

Một số đỉnh cấp Tiên Thiên Thần Thai đang bế quan tu luyện có cảm ứng: "Đợt sinh linh Tiên Thiên cuối cùng sao?

Thấy Tiên Thiên sắp kết thúc, Hậu Thiên sắp ra đời, chúng ta nên đi đâu về đâu?" Ngay cả một số Đại La Kim Tiên cũng không ngừng bấm tay tính toán, dường như muốn biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng thiên cơ hỗn loạn, cũng không tính ra được.

Chương 173

Đầu Lượng Kiếp thứ mười, đợt đại thần Tiên Thiên cuối cùng ra đời, như Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Nữ Oa, Phục Hy, Côn Bằng...

đều sinh ra linh trí.

Họ kế thừa khí vận cuối cùng của thời đại Tiên Thiên, phúc duyên thâm hậu, căn nguyên thậm chí không kém cạnh đợt sinh linh Tiên Thiên đầu tiên.

Ví dụ Tam Thanh là do ba đạo thanh khí khai thiên kết hợp với Nguyên Thần của Bàn Cổ sinh ra; Thập Nhị Tổ Vu là do tâm huyết Bàn Cổ hóa sinh; Đế Tuấn và Thái Nhất được nuôi dưỡng từ bản nguyên Thái Dương; Trấn Nguyên Tử do Nhân Sâm Quả Thụ - một trong mười đại linh căn khai thiên - cùng bản nguyên Thổ Tiên Thiên hóa sinh; Tiếp Dẫn do Tiên Thiên cực phẩm linh bảo Bảo Tràng kết hợp với canh kim chi khí Tiên Thiên sinh ra; Chuẩn Đề là linh của cây Bồ Đề - mười đại linh căn Hồng Hoang.

Nữ Oa và Phục Hy sinh từ âm dương chi khí Tiên Thiên; biển máu U Minh nuôi dưỡng một bào thai là Minh Hà; dưới Bắc Minh có loài tựa cá tựa chim là Côn Bằng; còn có Hi Hòa, Thường Hi trên Thái Âm Tinh, Lôi Thần ở Lôi Trạch, Thanh Đế.

Mỗi người đều không phải hạng xoàng, sở hữu vận thế to lớn, không thành thánh cũng xưng tôn, là những đại thần thông giả lưu danh hậu thế...

Cùng lúc đó, trên bầu trời đảo Doanh Châu ở Đông Hải, tinh quang rạng rỡ, tường vân bao phủ, vạn đạo kim quang cuộn trào cầu vồng.

Thụy khí muôn vàn phun mây tím, tựa như tiên nữ phi huyền

phiến, ngọc nữ nâng khăn.

Đạo vận giữa thiên địa bay lượn, linh khí ngưng kết thành chất lỏng, vô số hư ảnh thụy thú hiện ra, long phượng cùng hót, uy thế thần thánh cái thế.

Đại gấu trúc Âm Dương đích thân trấn thủ sườn núi, phái toàn bộ ba mươi vạn Đại La Thần của Thần Thú Cung ra tuần tra xung quanh ngọn núi.

Từng chiến sĩ Đại La Thần mặc bộ giáp chiến Hậu Thiên cực phẩm linh bảo, vẻ mặt trang trọng bảo vệ đỉnh núi, vì họ biết Thần Chủ đang đột phá. "Phanh phanh!

Phanh!" Trên đỉnh núi thỉnh thoảng vang lên những tiếng nổ kịch liệt tựa như khai thiên tích địa, chấn động đến mức điếc tai.

Tiểu nhân tinh thể trong Thần Hải của Hoàng Thiên cứ mỗi vạn năm lại bộc phát vô tận uy năng, từ trong ra ngoài phá hủy nhục thân của hắn.

Ngay sau đó, thần lực từ nguyên điểm sinh mệnh ẩn sâu trong linh hồn sẽ không ngừng tuôn ra, phối hợp với sáng thế chi lực của Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 để tẩy luyện, gột rửa từ nội tạng, huyết dịch, cốt tủy cho đến da thịt gân cốt.

Sau đó, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tạo Hóa Đỉnh phóng ra tạo hóa chi lực, từ không sinh có, tái tạo một nhục thân mạnh mẽ hơn.

Cũng may Hoàng Thiên có nhiều chí bảo trên người, nếu không không thể tiến hành trọng tổ nhục thân phức tạp như vậy, suýt chút nữa Nguyên Thần cũng bị đúc lại.

Mỗi lần vỡ vụn là để thành công tốt hơn, liên tục chín lần, chín vạn năm trôi qua, thần thể nhục thân của Hoàng Thiên đã đạt đến cực hạn, không thể tiếp tục cường hóa thêm nữa.

Lúc này, mỗi lần sức mạnh từ tiểu nhân tinh thể - tức Thần Đạo Chi Tâm - phóng ra đều được nhục thân tiêu hóa, không thể gây ra sự phá hoại nào nữa, cho thấy cơ thể hắn đã đủ sức chứa đựng Thần Đạo Chi Tâm.

Linh nhục hợp nhất, tu vi vốn đang đình trệ cũng bắt đầu tăng vọt.

Trong nháy mắt lại một nguyên hội nữa trôi qua, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, Nguyên Thần và nhục thân cùng lúc bước ra bước cuối cùng.

Hoàng Thiên cũng đồng thời mở mắt, cảm nhận vô số pháp tắc mình nắm giữ quy về một mối, dung hợp vào trong Thần Đạo Chi Tâm.

Lúc này, hắn không còn cần bế quan để đột phá tu vi nữa, theo việc Thần Đạo Chi Tâm tiến vào dòng sông Đại Đạo, hắn có thể cảm nhận sự vĩ đại của Đại Đạo ở cự ly gần.

Cảm nhận sự huyền diệu của Thần Đạo ở cự ly gần như vậy là cơ hội không phải lúc nào cũng có, trong đời một người tu luyện, ngoại trừ lúc đột phá Thần Đế (Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên), muốn có cơ hội tiếp theo trừ phi phá vỡ giới hạn vận mệnh, từ Hỗn Nguyên thăng lên Thiên Đạo Cảnh, nhục thân thành Hỗn Độn, nếu không tuyệt đối không thể.

Phải nói rằng quá trình đột phá của Hoàng Thiên đơn giản là phi nhân loại, nhưng hiện giờ hắn có chút dở khóc dở cười, toàn thân cứ có cảm giác kỳ cục, trông cứ như kiệt tác của Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 vậy.

Thần Đạo Pháp Thể giống với chân thân còn có thể chấp nhận, Tín Ngưỡng Kim Thân giống cũng được, nhưng tại sao Thần Đạo Chi Tâm của ta lại là một hình người nhỏ bé?

Đặt Thần Đạo Chi Tâm vào dòng sông Đại Đạo, mỗi ngày nhìn phiên bản mini của mình như bị bắt cóc vậy, không thấy khó chịu mới lạ!

Nhưng sau đó sắc mặt hắn nghiêm lại, tập trung một lần nữa.

Thần Đạo Chi Tâm chỉ còn một bước cuối cùng là hoàn toàn thành hình, bước này còn nguy hiểm hơn bất kỳ giai đoạn nào trước đó, vì cần phải dung hợp Thần Quốc.

Thần Đạo đột phá Thần Đế là dùng Thần Quốc phản hồi thế giới, chỉ cần tiến vào Thần Đế, Thần Quốc có thể lột xác thành thế giới Tiểu Thiên.

Do Thần Quốc dễ khống chế, dù sao không cần bất cứ thứ gì cũng có thể dùng quyền hành Thần Đạo cấu tạo pháp vực thành quốc độ của chủ thần.

Nhưng Thần Quốc hư vô đương nhiên không bằng Thần Quốc thực chất, đó là lý do Hoàng Thiên yêu cầu Vọng Thư và Liễu Mi đi tìm linh bảo không gian để đúc Thần Quốc.

Tuy nhiên, hắn khác với bất kỳ vị thần nào khác, vì Thần Quốc của Hoàng Thiên được đúc theo kiểu khai thiên tích địa, lấy ngũ hành bản nguyên chuyển hóa địa hỏa phong thủy, dùng Kiến Mộc đóng vai trò Cây Thế Giới để hấp thụ hỗn độn chi lực.

Hoàn toàn là một thế giới có thể tiến hóa vô hạn giống như Hồng Hoang, hiện tại tuy chỉ là thế giới Tiểu Thiên nhưng sức mạnh ẩn chứa bên trong cũng đủ sánh ngang với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, độ khó cao vô cùng, quá trình dung hợp cực kỳ hiểm hóc. "Sống hay chết đều trông vào lúc này!

Liều mạng thôi!" Hoàng Thiên nghiến răng, dùng Nguyên Thần cưỡng ép dung hợp Thần Đạo Chi Tâm và sức mạnh thế giới.

Trước đó hắn vội vã chạy đua với thời gian đều là để nhảy ra khỏi Hồng Hoang trước khi Thiên Đạo xuất thế, không bị hạn chế, nhưng hiện tại Thiên Đạo chưa ra mà hắn đã sắp đột phá Thần Đế.

Một bước nhanh thì bước bước nhanh, đột phá Thần Đế rồi thì Thiên Đạo xuất thế cũng không làm gì được hắn, vì Thần Đạo đã có vốn liếng để kháng hành với Thiên Đạo.

Do đó, dù thế nào Hoàng Thiên cũng phải nghiến răng đột phá. "Xuy!

Xuy xuy!" Cẩn thận từng li từng tí kéo sức mạnh thế giới ra từng chút một, dùng Thần Đạo Chi Tâm để hấp thụ hóa thành của mình.

Thời gian dùng thậm chí còn dài hơn trước đó, chỉ cần một chút sai sót sẽ tan xương nát thịt, hoàn toàn biến mất khỏi trời đất.

Cứ như vậy, suốt hơn hai nguyên hội, Thần Đạo Chi Tâm cuối cùng đã dung hợp một phần sức mạnh thế giới, tiểu nhân vốn tỏa ra ánh sáng thất thải giờ đây toàn thân biến thành màu tím nhạt, trông vô cùng huyền bí.

Càng dung hợp nhiều sức mạnh thế giới, việc khống chế thế giới càng trở nên đắc tâm ứng thủ, sự khế hợp giữa pháp tắc và nhục thân cũng ngày càng thuần thục.

Cuối cùng, luồng sức mạnh thế giới cuối cùng đã được dung hợp vào tâm, đạo vận vô tận trên đảo Doanh Châu xuyên qua trận pháp, trực tiếp rơi xuống Nguyên Thần của Hoàng Thiên.

Vô tận Tiên Thiên linh khí và tinh thần chi lực cũng xuyên qua phòng ngự, không ngừng tiến vào nhục thân của hắn, tầng ngăn cách cuối cùng đã bị phá vỡ.

Hiện tại cả Nguyên Thần và nhục thân đều đang không ngừng hấp thụ sức mạnh, lột xác thành Thần Đế. "Oanh!" Một đạo Tử Tiêu Thần

Lôi xé toạc trời đất, chỉ thấy một con cửu trảo thần long ngậm Thần Đạo Chi Tâm bay vọt lên trời, tiến vào dòng sông Đại Đạo mờ ảo.

Trong nháy mắt, tử khí đông lai, tiên âm rộn rã, đất mọc sen vàng, thiên hoa rực rỡ, một luồng uy áp khủng khiếp từ trên thân Hoàng Thiên phát ra, quét sạch toàn bộ đảo Doanh Châu.

Nhất thời, sinh linh trên đảo, ngay cả Thần Vương đại viên mãn như gấu trúc Âm Dương cũng quỳ mọp xuống đất, dưới Thần Đế đều là kiến hôi.

Chương 174

Khi uy áp sắp tràn ra khỏi đảo Doanh Châu, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 bùng phát khí thế mạnh mẽ hơn, cách tuyệt thiên địa, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Ngoại trừ sinh linh trên đảo Doanh Châu, không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Trên đảo Doanh Châu vẫn vang vọng đạo âm lượn lờ, như đang chúc mừng vị Thần Đế đầu tiên của Hồng Hoang giáng thế.

Lúc này Hoàng Thiên đang bình ổn cảm ngộ: "Hóa ra câu 'Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi' là như vậy, chỉ riêng việc gieo đạo cũng đủ khiến pháp tắc của bản thân thăng tiến một thành, thật mạnh mẽ!" Thánh nhân sở dĩ là Thánh vì có thể mượn sức mạnh của Thiên Đạo, trong thời gian ngắn nâng cao pháp tắc nắm giữ, thậm chí dẫn động sức mạnh Hồng Hoang để trấn áp đối thủ.

Tuy sức mạnh Hồng Hoang huy động được rất ít, nhưng chỉ cần một chút đó thôi cũng đủ tạo thành rào cản thiên nhiên, ai có thể địch lại?

Nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không chỉ có thể đối đầu với Thánh nhân trong Hồng Hoang, mà khi ra ngoài hỗn độn còn có thể áp chế Thánh nhân, vì việc lĩnh ngộ pháp tắc của họ hoàn toàn dựa vào chính mình.

Thêm vào đó, họ đã khai tịch một phương thiên địa, một phương Thiên Đạo, có thể tùy ý sử dụng sức mạnh của một phương thiên địa đó, nên mạnh hơn Thánh nhân.

Là vị Thần Đế mạnh hơn cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không chỉ nắm giữ một phương thiên địa, nâng cao pháp tắc, mà nhục thân

cũng cực kỳ cường hãn, mới có thể quét ngang cùng cấp.

Đồng thời, Hoàng Thiên vừa đột phá đến Thần Đế sơ kỳ đang không ngừng hấp thụ linh khí thiên địa, củng cố căn cơ, ròng rã một nguyên hội mới kết thúc. "Đông!" Cả Nguyên Thần và nhục thân đều đạt đến sự viên mãn hiện tại, không thể dung nạp thêm sức mạnh nào nữa.

Thần tọa sừng sững giữa Thần Hải, bên trên là Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, hiện giờ Hoàng Thiên có thể sắc phong vị trí Thần Vương - tương đương với thần vị Thiên Đạo đỉnh cấp.

Chỉ cần dung hợp Địa Thư là có thể sắc phong vị trí Địa Đạo Thần Vương, dung hợp Nhân Thư là có thể sắc phong vị trí Nhân Đạo Thần Vương.

Phải nói rằng hiện tại Thần Điện giống như một kim tự tháp, Thần Chủ Hoàng Thiên ở vị trí cao nhất, dưới đó là Huyền Thiên, Hùng Đại, Vọng Thư, Liễu Mi, Tỳ Nhất chia nhau trấn giữ, tiếp theo là Tam Thần Cung, Tam Thần Quân, Hộ Pháp Thần Thú theo thứ tự tăng dần.

Thần Đạo là con đường trật tự phân minh, với chủ thần giữ chức, chúc thần hiệp điều, thần quân chấp pháp, thần binh hành sự.

Hiện tại hình thức của Thần Điện đang từng bước lột xác sang hình thức hoàn chỉnh, quả là chuyện đáng mừng.

Vị Thần Đế đầu tiên ra đời, có kinh nghiệm để noi theo, Thần Đạo cũng thực sự cắm rễ trên dòng sông Đại Đạo.

Không bao lâu nữa, Huyền Thiên, Hùng Đại, Vọng Thư, Liễu Mi, Tỳ Nhất đều sẽ gieo đạo vào dòng sông Đại Đạo, đột phá Thần Đế, khi đó Hồng Hoang có gì đáng sợ.

Lúc đó sẽ có Huyền Thiên tọa trấn Hồng Hoang, Nguyệt Thần

Vọng Thư, Sơn Thần Liễu Mi, Hộ Pháp Thần Thú Tỳ Nhất đều có thể buông tay chân chinh phạt các thế giới khác, chiếm cứ tiên cơ tương ứng, tạo điều kiện cho vạn giới đại dung hợp. "Hô!" Sau đợt bế quan kéo dài vài nguyên hội, Hoàng Thiên cuối cùng đã đột phá Thần Đế thành công.

Cảm nhận sức mạnh mạnh mẽ khác biệt quanh thân, dường như chỉ cần một ý niệm là có thể tách biệt khỏi thế giới Hồng Hoang, thật kỳ diệu khôn cùng.

Có lẽ sự huyền diệu của Thần Đế nằm ở chỗ: phàm nơi nào nhật nguyệt soi sáng, sông ngòi chảy tới đều là thuộc hạ của ta; nơi Thần Quốc bao phủ chính là đế thổ.

Lúc này, vận mệnh và nhân quả của Hoàng Thiên đã đoạn tuyệt liên hệ với Hồng Hoang, từ nay về sau hắn chính là chủ của một giới, Thiên Đạo xuất thế cũng không thể khống chế được.

Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên dần thu hồi phòng ngự, lộ ra vị thần minh vĩ ngạn bên trong.

Khi xuất hiện, trời đất vẫn như cũ nhưng đã không còn giống trước, người ngoài nhìn vào sẽ thấy xa vời vợi, vì thiên địa rộng lớn này đã độc thành một phái.

Lúc này, đám người gấu trúc Âm Dương canh giữ bên ngoài núi đột nhiên phát hiện đạo vận vô tận bao phủ trời đất đã biến mất không dấu vết, ngay cả tinh thần chi lực hộ trì đỉnh núi cũng tán đi. "Đông!" Một đạo nhân ảnh chậm rãi xuất hiện trong mắt mọi người, như giọt mưa rơi xuống mặt nước dập dềnh gợn sóng, chỉ cảm thấy vị "Thần" trước mắt đã siêu thoát thiên ngoại.

Nhìn bóng dáng mặc hoàng bào kia, cảm giác đó là một phương thiên địa khác vô hạn phiêu miểu, hoặc là bàng bạc, hoặc là vĩ ngạn,

hoặc là vô tận huyền bí. "Chúng thần bái kiến ngô chủ!

Chúc mừng ngô chủ chứng đạo thành Đế, Thần Chủ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Đám chiến sĩ Đại La Thần và gấu trúc Âm Dương đồng loạt quỳ một gối xuống đất, cung kính hô vang. "Ha ha ha!" Nghe vậy, Hoàng Thiên không kìm được niềm hân hoan trong lòng, cười lớn một tràng dài, sau đó xua tay, một đạo thần lực quét ra: "Tất cả đứng lên đi!" Lần đột phá này là một bước nhảy vọt từ phàm nhân siêu phàm, từ nay về sau trời đất bao la nơi nào chẳng thể đi, làm sao có thể không vui?

Hùng Đại và những người đối diện tuy thân thiết nhưng vẫn không dám nhìn thẳng Hoàng Thiên, vì khí thế trên người Hoàng Thiên dù chưa phóng ra nhưng trong cảm nhận của họ vẫn như vực sâu như biển cả, bàng đại vô cùng.

Sau khi sương mù trên đỉnh núi tan đi, mọi người theo Hoàng Thiên vào trong đại điện chính của Doanh Châu.

Để phối hợp với tổng bộ Thần Điện trên ba mươi ba tầng trời, bất kể là ở núi Bất Chu hay đảo Doanh Châu đều xây dựng một quần thể cung điện quy mô không nhỏ, tất cả đều là Hậu Thiên cực phẩm linh bảo, có thể tùy ý di động. "Chủ nhân, ta không cảm nhận được hơi thở của ngài, chẳng lẽ ngài đã siêu thoát?" Hùng Đại có chút khó hiểu hỏi.

Hoàng Thiên mỉm cười nhạt, thản nhiên nói: "Siêu thoát còn xa lắm, chẳng qua bản tôn đã công thành Thần Đế, Thần Quốc đã thành thế giới Tiểu Thiên, hồn nhiên một thể, nên ngươi mới có cảm giác như vậy.

Đúng rồi, trong lúc bản tôn bế quan có chuyện gì xảy ra không?" "Không có chuyện gì lớn, nhưng phía núi Bất Chu, Huyền Thiên gửi tin báo rằng Hồng Quân đã từng đến Thần Điện cách đây hai nguyên

hội, định bái phỏng ngài!" Hùng Đại lập tức báo cáo. "Ồ?" Hoàng Thiên gật đầu, "Xem ra Hồng Quân hiện giờ cũng đã đi vào chính đạo, Hồng Hoang ngày càng thú vị rồi." Hùng Đại không nhịn được lẩm bẩm: "Nói thâm sâu quá, Hồng Quân sao?

Chẳng lẽ hắn cũng sắp đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Không thể nào!" Nhìn vẻ lười biếng đó, Hoàng Thiên bật cười: "Ha ha!

Đúng vậy!

Bản tôn cũng nên khen ngươi vận khí tốt phúc duyên thâm hậu, hấp thụ cả một ao nước Hỗn Độn, không chỉ cải thiện căn nguyên mà thực lực còn đột phá đến Thần Vương hậu kỳ." "Nhưng tâm tính của ngươi không theo kịp, nên ngay cả Vọng Thư, Liễu Mi đều đã đuổi kịp rồi, ngươi vẫn đứng yên một chỗ, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng khi mọi người đột phá Thần Đế thì ngươi vẫn là Thần Vương!" Căn nguyên của gấu trúc Âm Dương vốn không yếu, là do tàn hồn của Thôn Phệ Ma Thần Hỗn Độn kết hợp với âm dương chi khí Tiên Thiên sinh ra, không kém cạnh Hồng Quân và những người khác.

Lại thêm một ao nước Hỗn Độn ở Doanh Châu, nhục thân của Hùng Đại thấp thoáng có xu hướng chuyển hóa thành Hỗn Độn Âm Dương Chi Thể, nếu thực sự đột phá Thần Đế thì chắc chắn là kẻ kiệt xuất cùng cấp.

Năm xưa uy thế của Thôn Phệ Ma Thần khiến cả Hỗn Độn phải run rẩy, nếu không phải do hắn hay ăn nhầm đồ, thỉnh thoảng lại rơi vào trạng thái ngủ say để tiêu hóa thì trong danh sách mười đại chí tôn chắc chắn có một suất.

Hùng Đại thực sự đã kế thừa thói lười biếng của Thôn Phệ Ma Thần, thích ngủ, thích ăn, nhưng lại không thích tu luyện, nếu không thì sau mấy nguyên hội cũng không đến mức dậm chân tại chỗ. "Hắc

hắc!

Chuyện này!" Hùng Đại gãi đầu, có chút xấu hổ cúi đầu xuống. "Ai!

Thôi đi!

Mỗi người có phúc phận riêng." Hoàng Thiên bất lực lắc đầu rồi hỏi: "Đại lục Hồng Hoang bên kia có động tĩnh gì?" Hùng Đại lập tức bẩm báo: "Chủ nhân, không ngoài dự liệu, việc Hung Thú Hoàng Triều khuếch trương mạnh mẽ không hề ảnh hưởng đến việc vạn tộc chém giết lẫn nhau.

Toàn bộ Hồng Hoang hiện giờ phong thanh hạc lệ, ngay cả một số đại thần thông giả trước nay vốn đơn thương độc mã cũng lần lượt liên thủ lập ra thế lực." "Vạn tộc vẫn lấy mười cường tộc như Long, Phượng, Kỳ Lân, Bạch Hổ, Huyền Quy làm đầu, nhưng các hoàng triều lại lấy Huyền Càn Hoàng Triều do Càn Khôn đạo nhân và Huyền Hoàng đạo nhân thành lập làm tôn, tiêu diệt Thái Cực lão tổ, chiếm cứ địa bàn của Thái Cực Hoàng Triều, thực lực không thể xem thường." Nghe vậy, mắt Hoàng Thiên sáng lên, không ngờ lá gan của Càn Khôn đạo nhân lại lớn như thế, lôi kéo cả Huyền Hoàng đạo nhân không có chí bảo, thừa dịp Thái Cực trọng thương mà một nhát chiếm lĩnh luôn.

Chương 175

Thực tế, Thái Cực và Huyền Hoàng vốn là một thể, nếu Huyền Hoàng đạo nhân có thể hợp nhất cả hai, lại có thêm toàn bộ linh bảo của Thái Cực đạo nhân thì tuyệt đối là đỉnh cấp Tiên Thiên Thần Thai không kém gì Hồng Quân, La Hầu.

Hùng Đại lại nói: "Hơn nữa, sát phạt giữa Hung Thú và vạn tộc Hồng Hoang ngày càng kịch liệt, ngay cả Bắc Hải, Đông Hải cũng không còn bình yên.

Gần đây có không ít sinh linh ra biển tìm đến nương nhờ chúng ta, trong năm châu của Thần Thú Cung, số lượng đã lên tới hàng ức vạn." "Tốt!

Hải ngoại ngũ châu và đảo Doanh Châu đều là cơ sở của Thần Điện ta, càng mạnh càng tốt, đám gia hỏa đó giết đến đỏ mắt rồi, Thần Thú Cung chúng ta vừa hay ngư ông đắc lợi." Hoàng Thiên nghe xong liền nói. "Nhưng chủ nhân!

Hung Thú hoành hành, Thần Điện chúng ta có nên ra tay không?" Hùng Đại có chút phân vân nhìn hắn.

Nhưng Hoàng Thiên mặt không cảm xúc hỏi: "Hung Thú Hoàng Triều có động đến một sinh linh nào dưới trướng Thần Điện, chiếm cứ một tấc đất nào không?" "Không có!" Hùng Đại đáp. "Đã như vậy thì việc họ sát phạt nhau can hệ gì đến Thần Điện ta.

Nếu cần thiết, Thần Điện ta có thể quét sạch mọi thứ trong thiên hạ, khu khu Hung Thú chỉ là kiến hôi mà thôi, hà tất phải bận tâm!" Hoàng Thiên mặt đầy khinh miệt.

Với sức mạnh của Thần Điện, muốn xưng bá Hồng Hoang thì vạn tộc, hoàng triều hay Hung Thú đều chỉ là rác rưởi.

Những thứ gọi là sinh linh Tiên Thiên chỉ là vật hy sinh, sự hiện diện của họ là để mở đường cho đám người Tam Thanh sau này, thậm chí là cho Nhân tộc.

Nhìn Hoàng Thiên khí phách ngút trời trước mặt, Hùng Đại yếu ớt nói một câu: "Nhưng chủ nhân!

Chúng ta cứ mãi không ra tay, gần đây Hồng Hoang có lời đồn rằng ngài cấu kết với Hung Thú!" "Ồ?" Hoàng Thiên nheo mắt, thản nhiên nói: "Chắc là do đám đại thần thông giả kia tung tin thôi.

Sở dĩ Hung Thú không dám đại tứ đồ sát là vì bị ta trấn áp." "Đúng vậy!" Hùng Đại cúi đầu đáp.

Nghe vậy, Hoàng Thiên không nhịn được cười, hắn vốn có ấn tượng khá tốt với các đại năng Hồng Hoang, nhưng giờ xem ra đám này chỉ là lũ gà con không lên được mặt bàn.

Thần Điện toàn diện thu hẹp ảnh hưởng, đám đại năng Hồng Hoang đó căn bản không gặp uy hiếp, hoàn toàn có thể không kiêng dè gì mà thu thập khí vận, vậy mà còn muốn bôi nhọ, có thể thấy nội tâm đám người này nhát gan đến mức nào. "Ha ha!

Mở toang phòng ngự ngũ châu, toàn diện tiếp nhận sinh linh Hồng Hoang.

Ngoài ra phái người đến Hồng Hoang tuyển chọn những chủng tộc có căn nguyên mạnh mẽ, di cư đến đảo Doanh Châu." Hoàng Thiên lập tức phân phó. "Nhưng!

Chủ nhân!

Chẳng lẽ ngài không quan tâm..." Hùng Đại có chút sốt ruột.

Trong mắt hắn, đám đại năng Hồng Hoang kia chỉ là kiến hôi, lúc này ngay cả kiến hôi cũng có thể bò lên đầu gấu trúc đại gia mà đi bậy, phải đập chết hết mới hợp lý.

Hoàng Thiên xua tay, thản nhiên nói: "Có những lúc lùi một bước không phải là khiếp nhược, mà là để mưu cầu lợi ích tốt hơn.

Hiện tại là thời kỳ cuối của Lượng Kiếp, sự tích lũy và kiên nhẫn phía Hung Thú đã tiêu hao gần hết rồi." "Thần Nghịch và Luân Hồi đã sớm đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng họ không còn kiên nhẫn để tiếp tục dung túng cho một đám hề nhảy nhót nữa đâu.

Kẻ nào nhảy càng cao thì chết càng nhanh, việc Thần Điện cần làm là hưởng lợi từ việc này." Nghe xong những lời này, Hùng Đại trầm tư.

Hiện nay Tam Thần Quân, Tam Thần Cung cũng như Hộ Pháp Thần Thú của Thần Điện, chỉ có Thần Thú Cung đứng ở Đông Hải là có vẻ yếu nhất.

Nhưng trong hải ngoại thập châu tam đảo đã có ngũ châu nhất đảo nằm trong tay Thần Thú Cung, địa bàn rộng lớn, thiên tài địa bảo vô số, không hề kém cạnh một phần ba phía đông Hồng Hoang.

Thứ hạn chế sự phát triển của Thần Thú Cung ngoại trừ dân số ra thì không còn gì khác, cho nên nhân lúc vạn tộc, hoàng triều và Hung Thú đang quyết chiến, thu thập lượng lớn sinh linh có căn nguyên trác tuyệt mới là phương thức phát triển tốt nhất.

Sau khi hiểu ra, hắn lập tức tán thưởng: "Chủ nhân quả nhiên là đệ nhất nhân Hồng Hoang, đám người tầm nhìn hạn hẹp kia ngay cả một chút xíu cũng không bằng ngài." "Cái tên lười biếng này giờ cũng học được cách nịnh hót rồi." Hoàng Thiên cười nói: "Nói thật chứ, Hồng Hoang chắc chắn có rất nhiều người hận bản tôn thấu xương, nếu họ biết ta đang âm thầm rút củi dưới đáy nồi chắc sẽ kéo quân đến Đông Hải giết ta mất!

Ha ha ha!" Kể từ khi ra đời, hắn đã đi khắp tinh không đại địa, xây dựng Thần Điện bá đạo vô song, độc chiếm khu vực trung tâm và

Thiên Trụ, đúng là cây mọc cao hơn rừng thì gió tất dập.

Không biết có bao nhiêu người muốn lấy mạng Hoàng Thiên, bao nhiêu người thèm khát linh bảo và sự tích lũy của hắn.

Hai món Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, thêm cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tạo Hóa Đỉnh, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, lại thêm Tử Vi Đế Tỉ và Chu Thiên Tinh Thần Đồ thống ngự tinh không.

Cả Hồng Hoang còn ai có thể giàu hơn hắn, làm sao không khiến người ta đố kỵ đỏ mắt.

Việc bôi nhọ bằng dao ngôn chỉ là phương thức hèn hạ nhất mà thôi.

Đối địch với vạn tộc Hồng Hoang thì đã sao?

Kiến hôi dù nhiều cũng chỉ là kiến hôi, cuối cùng chẳng thể lay chuyển được chân voi. "Hắc hắc!

Ta nói thật mà, tu vi của chủ nhân thông thiên, nhìn xa trông rộng, cả Hồng Hoang này ai có thể sánh được với ngài chứ!" Hùng Đại cười hì hì. "Được rồi, được rồi, đừng nịnh nữa, nói chính sự đi, đợt sinh linh trước đó thế nào rồi?" Hoàng Thiên chợt nhớ tới số sinh linh mà vạn tộc gửi đến trước đó nên lên tiếng hỏi.

Hùng Đại nghe vậy vội vàng báo cáo: "Khởi bẩm chủ nhân, đại đa số sinh linh xuất thân từ các chủng tộc bình thường trong số đó đều đã vượt qua khảo nghiệm.

Đặc biệt là các sinh linh Hải tộc sống lâu dưới biển sâu, đã trải qua những cuộc sát phạt tàn khốc nên tâm tính cực kỳ tốt, tất cả đều đã luyện ra thần lực." "Ngược lại, đám sinh linh do Long tộc, Phượng Hoàng tộc gửi tới, tu vi tuy cao, linh bảo nhiều, lại có căn nguyên

nhưng tâm tính cao ngạo, ngay cả cửa ải luyện tâm cũng mãi không qua được, đã là lần thứ tư rồi mà vẫn dậm chân tại chỗ." "Ngay cả đám sinh linh của các chủng tộc trên cạn gần biển như Mê Dương, Thanh Tước, Diễn Thánh Câu đều đã vượt qua trận pháp, tu vi đột phá mấy ngưỡng lớn, vậy mà đám gia hỏa kia vẫn không có phản ứng gì." Nghe Hùng Đại báo cáo, Hoàng Thiên gật đầu, hắn không hề ngạc nhiên trước tình trạng này.

Sinh linh xuất thân từ các tộc bình thường tuy căn nguyên và tu vi không bằng các tộc lớn, nhưng tâm tính của họ đã sớm được rèn giũa trong Hồng Hoang, trở nên kiên cường bất khuất.

Trên con đường cầu đạo, sự kiên trì luôn quan trọng hơn tu vi, đám sinh linh xuất thân bình thường này khi có được công pháp Thần Đạo của Hoàng Thiên thì tiến bộ vượt bậc là điều đương nhiên.

Nhưng đám sinh linh của các cường tộc như Long, Phượng luôn tự coi mình là thiên chi kiêu tử, ra vẻ ta đây là nhất thiên hạ, căn bản không thèm để mắt đến trận pháp, nên họ không bao giờ có thể đi trên con đường luyện tâm. "Đúng rồi, đám gia hỏa đó có ngoan ngoãn không?" Hoàng Thiên đột nhiên nhớ tới chuyện này nên hỏi một câu.

Hùng Đại lập tức lộ vẻ phẫn nộ: "Chủ nhân!

Đám gia hỏa của các tộc lớn đó thực sự không phải dạng vừa.

Lần đầu tiên không qua được trận pháp liền gây sự, tuy bị ta phái người trấn áp nhưng vẫn luôn ôm lòng bất mãn, thường xuyên khiêu khích những sinh linh xuất thân bình thường kia." "Sinh linh ở đây tuyệt đại đa số là Hải tộc, dù không phụ thuộc vào Long tộc thì cũng sẽ sợ hãi chúng, nên đám con cháu Long tộc đó kiêu căng lắm.

Nếu không phải ngài dặn dọn, ta thực sự đã..." "Ồ?

Chương 176

Có chuyện đó sao?

Xem ra Long tộc quả thực kiêu ngạo hống hách." Mắt Hoàng Thiên lóe lên dị quang, lập tức phân phó: "Như vậy đi, phái một đội thần quân đi tuần tra Đông Hải một chuyến.

Ngoài ra, tất cả những kẻ gây sự đều phế bỏ tu vi, ném trả lại cho Long Vương.

Chúng ta không tiếp nhận rác rưởi.

Bản tôn nhớ trong trận pháp chỉ có một mạch công pháp Thần Đạo của Hải tộc.

Những sinh linh chủng tộc trên cạn gần biển kia đã vượt qua thử luyện, vậy hãy truyền thụ 《Bát Hoang Thông Thần Điển》 cho họ, đợt người này tạm thời giao cho ngươi dẫn dắt." "Tuân lệnh chủ nhân!" Hùng Đại lập tức đáp lời.

Như vậy, toàn bộ các sinh linh vượt qua thử luyện sẽ biên chế vào mạch Hộ Pháp Thần Thú của Thần Điện.

Hồng Hoang không tính năm tháng, sau khi Hoàng Thiên đột phá Thần Đế, Hồng Quân đạo nhân và La Hầu đạo nhân cũng tập hợp nhiều đại năng hoàng triều, dẫn lĩnh vô số tu sĩ rầm rộ tiến về nơi giáp ranh giữa phía Đông và phía Bắc, triển khai đối trì với Hung Thú.

Tại biên giới phía đông, trên một bãi cỏ bằng phẳng, vô số bóng người lơ lửng trên không, hai bên thế lực giương cung bạt kiếm, sát khí cuồn cuộn giữa thiên địa, một luồng sát cơ ngưng tụ thành thực thể. "Hồng Quân lão tặc, nhiều năm không gặp, vẫn cứ hư ngụy như vậy.

Rõ ràng là muốn thu thập khí vận, vậy mà cứ lôi cái danh nghĩa Hồng Hoang ra, còn kéo theo bao nhiêu kẻ chết thế, thật không biết xấu hổ." Thần Nghịch lớn tiếng châm chọc.

Nghe vậy, đám đại năng hoàng triều Hồng Hoang đối diện đều biến sắc, không ai là kẻ ngốc, nếu thực sự bị biến thành kẻ chết thế thì chẳng phải nực cười lắm sao.

Lúc này, vị vua của Hung Thú Hoàng Triều khác là Luân Hồi cũng lên tiếng: "La Hầu đạo hữu giờ càng lúc càng có phong thái rồi, nghe nói ở phía tây cũng lập ra một thế lực, dưới trướng có bốn đại Ma Vương, sáu Ma Sứ thống lĩnh các đại ma quân.

Xem ra là muốn học theo Hoàng Thiên rồi.

Hôm nay dẫn theo nhiều người như vậy, trong lòng chắc hẳn cũng muốn trừ khử vạn tộc Hồng Hoang đúng không!" Lời này còn thâm hiểm hơn lời của Thần Nghịch.

Dứt lời, nhiều đại năng hoàng triều có mặt đều nhìn Hồng Quân và La Hầu với ánh mắt không thiện cảm.

Tuy nhiên, La Hầu căn bản không có ý định giải thích, khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy sát khí.

Hồng Quân đứng bên cạnh thì thực sự phẫn nộ, hét lớn: "Chư vị đạo hữu, ngàn vạn lần đừng trúng kế của Hung Thú, chúng chỉ muốn làm nhiễu loạn quân tâm, khiến chúng ta tự loạn trận chân.

Chư vị đừng quên, sinh linh Tiên Thiên chúng ta định sẵn là không đội trời chung với Hung Thú.

Hung Thú muốn chiếm lĩnh Hồng Hoang thì mục tiêu tiêu diệt đầu tiên chính là chư vị ở đây, lẽ nào chư vị nghĩ còn có chỗ để hòa hoãn sao?

Hôm nay bần đạo nguyện làm gương, tiên phong vì sinh linh Hồng

Hoang chúng ta, chiến đấu sinh tử với Hung Thú." "Phanh!" Lời của Hồng Quân còn chưa dứt, pháp lực toàn thân đột nhiên bùng nổ, uy thế Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ quét sạch vạn dặm xung quanh.

Trong nháy mắt, gió mây biến sắc, linh khí cuộn trào, một lá cờ đen cách tuyệt thiên địa, mang theo uy thế hung hãn của Tiên Thiên Chí Bảo trực tiếp lao thẳng tới Thú Hoàng Luân Hồi. "Chư vị đạo hữu!

Lúc này không xông lên thì đợi đến khi nào!" Ngay cả La Hầu cũng không nhàn rỗi, gọi ra một bộ cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, tay trái Diệt Ma Đao, tay phải Giết Thần Việt, một chiêu sát thủ giáng xuống người Thần Nghịch.

Thấy hai người này bắt đầu liều mạng, các đại thần thông giả Hồng Hoang vốn còn chút nghi ngờ cũng nghiến răng, rút vũ khí xông lên. "Chư vị!

Tiêu diệt Hung Thú chính là lúc này!

Chiến thôi!" Đội quân Hung Thú đã chuẩn bị sẵn sàng thấy vậy liền bùng nổ sát khí chưa từng có, ngửa mặt lên trời gầm thét: "Hống!!!" Toàn bộ chiến trường bùng nổ kịch liệt, sát khí của sinh linh hoàng triều Hồng Hoang hòa cùng sát khí vô tận của đám Hung Thú.

Chiến ý ngút trời tựa như làm chấn động cả thiên địa, dẫn phát sấm chớp, cả Hồng Hoang đều bị ảnh hưởng.

Sống chết có số, phú quý tại trời, Hồng Quân đấu Luân Hồi, La Hầu đấu Thần Nghịch, các đại thần thông giả khác cũng đối đầu với ba đại Thú Vương và mười đại thống lĩnh.

Quân đội hoàng triều đối đầu trực diện với quân đoàn Hung Thú, không ai giấu giếm chiêu trò gì, mọi thủ đoạn đều được tung ra, cảnh

tượng cực kỳ thảm liệt.

Gần như mỗi giây đều có sinh linh hoặc Hung Thú ngã xuống, xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông, khiến người ta rùng mình run rẩy.

Hồng Quân và Luân Hồi - những người bạn cũ - lần trước chưa phân thắng bại, lần này thật sự liều mạng.

Hồng Quân có Bàn Cổ Phiên chí bảo công phạt đệ nhất Tiên Thiên, Luân Hồi có Lục Đạo Chuyển Luân Bàn chí bảo phong ấn phòng ngự Tiên Thiên.

Không ai nhường ai, mỗi đạo tấn công từ Bàn Cổ Phiên đều bị Lục Đạo Chuyển Luân Bàn dẫn dụ vào không gian Minh Giới chưa hình thành, tan biến trong hư không.

Nếu không, chỉ riêng dư chấn của hai người cũng đủ khiến Thái Ất Kim Tiên hồn phi phách tán, đó chính là trận sinh tử chiến cấp Hỗn Nguyên.

Thực tế Hồng Quân lão tổ có giấu một chiêu, ông ta vốn có hai phần năm Tạo Hóa Ngọc Điệp, do khí vận không ngừng tăng cao những năm gần đây cộng thêm ảnh hưởng của Thiên Đạo, uy lực của Tạo Hóa Ngọc Điệp đã sớm không thua kém gì Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu nguyện ý, chỉ cần tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp lúc Luân Hồi không đề phòng, Bàn Cổ Phiên chắc chắn sẽ lập công lớn.

Đùa sao, Tạo Hóa Ngọc Điệp là chí bảo do Đại Đạo sinh ra, dù chỉ có hai phần năm nhưng bên trên cũng ghi chép ba ngàn pháp tắc.

Với sức mạnh của ba ngàn pháp tắc đủ để trấn áp Lục Đạo Chuyển Luân Bàn trong thời gian ngắn, Luân Hồi dù thực lực mạnh đến đâu cũng không thể thoát khỏi sự khống chế.

Sở dĩ Hồng Quân hào hứng cổ động sinh linh Hồng Hoang thảo

phạt Hung Thú là để nhân cơ hội thôn tính khí vận của Hung Thú.

Ở bên kia, La Hầu cũng có cùng ý đồ, nên mới dốc toàn lực kiềm chế Thần Nghịch.

Nhưng không còn cách nào khác, tu vi Thần Nghịch tuy là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ nhưng có Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương trong tay, nên dù là Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ cũng không thể nhanh chóng hạ gục hắn.

Vô nhất lệ ngoại, cả Hồng Quân và La Hầu đều tràn đầy phẫn nộ với đám đại thần thông giả Hồng Hoang kia, chỉ vì vài câu khích bác của Hung Thú mà đám này suýt chút nữa đã bỏ lỡ lương cơ.

Mặc dù đại trận Hung Thú bị quân đội hoàng triều kiềm chế, ba đại Thú Vương và mười đại thống lĩnh cũng bị các đại thần thông giả chặn lại, nhưng cục diện hiện tại cực kỳ giằng co, căn bản không biết ai đang chiếm ưu thế.

Thần Nghịch và Luân Hồi trong lòng đương nhiên cũng có hận, nếu không có Hoàng Thiên thì Hung Thú sao lại rơi vào cảnh ngộ này, bị đám kiến hôi kia tìm tận cửa giết.

Nếu không có Hoàng Thiên can thiệp, giờ này e rằng họ đã chiếm được nửa Hồng Hoang, bất luận thực lực hay thế lực đều vượt xa sinh linh Tiên Thiên.

Nhưng bây giờ thì sao?

Ngược lại phía sinh linh Tiên Thiên bị dồn vào đường cùng phải huyết chiến, lại có Thiên Đạo âm thầm chỉ dẫn nên ai nấy đều dốc toàn lực, dù chết cũng không tiếc.

Hiện trường cực kỳ đẫm máu và tàn khốc, xác Hung Thú ở khắp nơi, đại đa số sinh linh Hồng Hoang trước khi chết đều sẽ tự bạo, gần như không thể tìm thấy một xác chết nguyên vẹn nào.

Chương 177

Lúc này Hồng Quân đột nhiên phát hiện một cơ hội tốt, trên đầu ông ta đột nhiên hiện ra một dòng sông, chỉ thấy một mảnh ngọc điệp sứt mẻ mang theo vô tận đạo vận rầm rộ xuất hiện.

Vùng vạn dặm xung quanh đều bị ảnh hưởng bởi ba ngàn pháp tắc, Luân Hồi vốn đang giao chiến ác liệt bỗng biến sắc, phát hiện ra kể từ khi ngọc điệp kia xuất hiện, chí bảo bên mình là Lục Đạo Chuyển Luân Bàn có chút e sợ.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là bảo vật khai thiên tích địa của Bàn Cổ đại thần, bên trên mang theo chút hơi thở Bàn Cổ, chính là ba ngàn pháp tắc trấn áp trời đất.

Lục Đạo Chuyển Luân Bàn tiền thân bị bàn cổ phủ phách đắc tòng hỗn độn linh bảo biến thành tiên thiên chí bảo, nan miễn đối bàn cổ khí tức hữu sở âm ảnh. "Cục thế có biến!

Hoàng huynh mau ra tay!" Đột nhiên, Thú Hoàng Luân Hồi gào lên một tiếng chói tai, khiến Thần Nghịch đang khổ chiến cũng phải rùng mình, vội vàng vận pháp lực nhanh chóng thoát khỏi La Hầu.

Hắn biết Luân Hồi tuyệt đối không bao giờ nói giỡn, có thể khiến Luân Hồi hoảng hốt như vậy thì e rằng ngoại trừ mối nguy hiểm khó kiểm soát ra thì không còn gì khác.

Ba đại Thú Vương, mười đại thống lĩnh ngay lập tức nghe thấy tiếng kêu của Hoàng giả Luân Hồi, không tiếc bất cứ giá nào thoát khỏi kẻ địch trước mặt, lao về phía Luân Hồi.

“Nghiệt súc chạy đâu!” La Hầu sững sờ, nhưng lập tức phản ứng, quát lớn một tiếng.

“Oanh!” Đúng lúc này, Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương và mười kiện linh bảo bộc phát ra uy lực chưa từng có, thẳng thừng chặn đứng đòn tấn công của Tạo Hóa Ngọc Điệp, giúp Luân Hồi thoát thân ra ngoài.

“Khốn kiếp!” Hồng Quân lão tổ vốn bình tĩnh không gợn sóng giờ đã hoàn toàn phẫn nộ, chuẩn bị lâu như vậy, chỉ thiếu một chút nữa là Hung Thú Hoàng giả Luân Hồi sẽ bị tiêu diệt.

Vậy mà giữa đường lại nhảy ra một kẻ phá đám, quả thực tức chết ta mà!

Lúc này, Luân Hồi may mắn thoát chết, trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh, nói: “Hay cho một Hồng Quân đạo nhân, trong tay có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp mà nhịn đến tận bây giờ mới ra tay, quả nhiên là kẻ tiểu nhân âm hiểm bậc nhất Hồng Hoang.” Nói rồi, hắn không khỏi cất cao giọng, pháp lực dồn thẳng lên ngực, giận dữ quát: “Không ngờ Hồng Quân lại có cả Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp, xem ra trong Hồng Hoang này, hắn sẽ là người chứng đạo đầu tiên.” Luân Hồi cố ý truyền tin này ra ngoài, dù thế nào cũng không thể để Hồng Quân được yên ổn.

Hắn tin rằng một khi tin tức truyền ra, chúng sinh dù không biết Tạo Hóa Ngọc Điệp có tác dụng gì, nhưng chỉ cần nhắm vào bốn chữ Hỗn Độn Chí Bảo là sẽ đổ xô tới.

Thử hỏi, khi mà mọi người còn đang thèm nhỏ dãi một món Tiên Thiên Chí Bảo, bỗng có một người sở hữu Hỗn Độn Chí Bảo, sao mọi người có thể không sinh lòng đố kỵ?

Quả nhiên, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường vừa nghe vậy liền dừng tay, Hỗn Độn Chí Bảo, đó là thứ mà ngày xưa chỉ Bàn Cổ đại thần mới có.

Nếu có Hỗn Độn Chí Bảo, việc chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La

chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Hồng Quân có chí bảo như vậy mà cứ một mực cổ vũ mọi người đi liều mạng với hung thú, rõ ràng là có mưu đồ.

Bọn họ sẽ không cam tâm tình nguyện làm áo cưới cho người khác, thế là các đại thần thông giả có mặt đều cố ý nới lỏng công kích.

"Toàn thể nghe lệnh, quay về phía Bắc!" Thần Nghịch và Luân Hồi lập tức hạ lệnh, vô số hung thú tại hiện trường dần dần rời đi.

Ít nhất vào lúc này, những đại thần thông giả Hồng Hoang kia vì nể mặt Tạo Hóa Ngọc Điệp nên không có tâm trạng quản tới chúng.

Dưới mí mắt Hồng Quân, đám hung thú cứ thế rời đi, tim hắn như rỉ máu, thắng lợi sắp kề cận lại bị hủy trong phút chốc.

Nếu hôm nay không diệt được hung thú, ngày sau khi chúng đã hiểu rõ thủ đoạn của sinh linh Tiên Thiên Hồng Hoang, chắc chắn sẽ còn khó đối phó hơn bây giờ.

"A!!!" Cảnh tượng này khiến Hồng Quân đau đớn đến xé lòng, không kìm được mà gầm lên, hận La Hầu, hận những sinh linh Tiên Thiên Hồng Hoang ích kỷ này, hận bản thân không đủ mạnh để diệt trừ hung thú.

Trong tình huống này, không ai biết được nội tâm của Hồng Quân đã chính thức bước lên con đường Đạo Tổ.

Chuyện hôm nay đã tạo nên một Hồng Quân của sau này, khi lượng kiếp kết thúc, hung thú tàn sát sinh linh Tiên Thiên, Hồng Quân chẳng những không ra tay mà còn đứng sau thêm dầu vào lửa.

Nó đã tạo nên một vị Đạo Tổ một lời chín đỉnh, chưởng khống vạn vật Hồng Hoang sau này, bởi vì hôm nay hắn mới hiểu ra, không ai đáng tin cả, chỉ có bản thân mình là đáng tin nhất. ...

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên tại Doanh Châu đang sống rất thoải mái, thỉnh thoảng du ngoạn Đông Hải, thỉnh thoảng giảng đạo cho chúng sinh, thỉnh thoảng luyện chế pháp bảo.

Hiện tại hắn đã tiến vào Thần Đế sơ kỳ, nếu muốn đột phá lần nữa thì khó như lên trời, ít nhất Thiên Đạo sẽ không dễ dàng nhìn Hoàng Thiên lớn mạnh một cách vô tư lự, bởi vì nếu Hoàng Thiên đột phá Thiên Đạo cảnh, thì nó sẽ không còn cách nào kìm hãm hắn được nữa.

Thực tế, vào thời kỳ này, Thiên Đạo cũng không có cách nào can dự, vì hóa thân của Thiên Đạo cũng chỉ mới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Chỉ có thể đợi đến lượng kiếp tiếp theo, khi Thiên Đạo chuẩn bị xuất thế, lúc đó sức mạnh của nó mới có thể đột phá mạnh mẽ.

Nhưng, Hoàng Thiên cũng không vội vàng đột phá tầng thứ tiếp theo, đột phá quá nhanh chưa hẳn là chuyện tốt.

Hắn vốn đang đứng trên vai người khổng lồ, toàn bộ tinh hoa của Thần Đạo đều không phải do hắn tự cảm ngộ, mà do Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 mang lại.

Bởi vì, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 ngay từ đầu đã kế thừa toàn bộ hệ thống Thần Đạo của một thế giới, đó là thành quả tích lũy qua vô lượng lượng kiếp, đừng nói là Thần Đế cảnh, đủ để sánh ngang với Tổ Thần Thiên Đạo cảnh, đó cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Vì vậy, bất kể là thần lực hay thần thể, những thứ đó đều là ngoại vật, nếu không tiến hành mài giũa, dung hợp, thì vĩnh viễn không thể đạt đến đỉnh phong của cảnh giới.

Cũng chính vì vậy, Hoàng Thiên mới đang chuyên tâm mài giũa, ít

nhất phải đảm bảo rằng mỗi một giai đoạn đều là vô địch.

"Phù!" Hoàng Thiên đang ngồi xếp bằng trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, không khỏi thở ra một ngụm trọc khí, hắn đang hồi tưởng lại quá trình tu luyện trước đây.

Từ lúc hóa hình xuất thế là Huyền Thần đến nay là Thần Đế, trong đó có 5 đại giai đoạn, còn tiểu giai đoạn thì nhiều không kể xiết.

Nếu có thể hệ thống lại rõ ràng từng giai đoạn, liệu có thể tổng hợp thành một bộ công pháp thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn hay không?

Thần Đạo không lấy quan hệ sư đồ làm chủ đạo, mà lấy quan hệ trên dưới làm nền tảng, tất cả công pháp đều nằm trong thần điện, chỉ cần có năng lực, tự nhiên sẽ có được.

Mọi vấn đề về tu hành, chỉ cần có cống hiến, tự nhiên có thể tìm người giải đáp, trong Thần Đạo, chúng sinh không có sự khác biệt.

Vì vậy, Hoàng Thiên không nhận đồ đệ, nhưng nếu sau này có con cháu, bộ công pháp này tự nhiên có thể trở thành truyền thừa chí cao của một mạch Thần Đạo.

Mất trọn sáu vạn năm, hắn mới tổng hợp xong tất cả mọi thứ trước cảnh giới Thần Vương.

Thần Nhân chú thể, Thiên Thần lập chí, Chân Thần hóa nhất, Huyền Thần luyện tâm, Thái Ất Thần tu pháp, Đại La Thần ngưng tụ thần cách, mỗi một bước đều vô cùng quan trọng.

Trùng hợp thay, những con đường này tuy hắn đều đã trải qua, nhưng không phải do hắn từng bước từng bước đi lên, chung quy vẫn có sự khác biệt.

Bây giờ nhìn lại từ đầu, Hoàng Thiên phát hiện mình thu hoạch rất lớn, tu vi của mỗi một tầng, thần tâm của mỗi một tiểu tầng thứ,

thậm chí là luyện thể của mỗi một tiểu cảnh giới, đều khiến hắn hồi vị vô cùng.

Trong ba vạn năm sau đó, Hoàng Thiên mới từ từ tổng hợp lại từng tiểu cảnh giới trước Đại La Thần, biên soạn thành công pháp.

Đương nhiên đây mới chỉ là khởi đầu, cảnh giới Thần Vương phía sau mới thực sự là đại thái sơn.

Mất một nguyên hội thời gian, hắn mới sắp xếp xong xuôi cảnh giới Thần Vương, đem tri thức mạch lạc trong đó điền vào công pháp.

Chương 178

Bộ công pháp này cũng sắp thành hình, từ khi khai thiên tích địa đến nay, Hồng Hoang chưa từng có bộ công pháp điển tịch nào hoàn thiện như vậy, từ Thần Nhân ban đầu đến Thần Vương cảnh phía sau, chi tiết biết nhường nào.

Giống như Hồng Quân giảng đạo tại Tử Tiêu Cung ở hậu thế, lúc đó, bộ Hoàng Đình Kinh do ông biên soạn đã truyền khắp đại địa Hồng Hoang, chính thức hoàn thiện việc sắp xếp cảnh giới Tiên Đạo, nhận được sự hưởng ứng của cả thế giới và Thiên Đạo, công đức vô lượng.

Đúng lúc Hoàng Thiên đang biên soạn công pháp, trên bầu trời đảo Doanh Châu, vô tận linh khí không ngừng hội tụ, chư thiên huyền diệu đều hiển hiện trong đó, hoặc là đất vọt kim liên, hoặc là trời tuôn hoa rơi, thần âm vang vọng, vạn thiên đạo vận bao trùm khắp thiên địa.

"Ơ!

Sao vậy?" "Thiên địa trở nên linh hoạt hơn, tu vi của ta lại đang tăng vọt, thật không thể tin được!!" "Nhục thân của ta cũng đột phá rồi!" Trong chốc lát, Đại Đạo chúc phúc, toàn bộ sinh linh trên đảo Doanh Châu đều nhận được chỗ tốt, hoặc là nhục thân được tẩy lễ, hoặc là nguyên thần được đề thăng, quả thực vô cùng kỳ diệu.

Cảnh tượng huy hoàng như vậy kéo dài suốt ba ngàn năm, trong thời gian đó, Âm Dương Đại Hùng Trúc - Hùng Đại đã đặc biệt điều tu sĩ ở năm châu lục trở về, toàn bộ đều được tiếp nhận tẩy lễ.

Do đó, thực lực của cả Thần Thú Cung trong thời gian này tăng mạnh, Đại La Thần tăng thêm mấy chục vạn, Thái Ất Thần thì nhiều không kể xiết, một thời đuổi kịp cả các phân chi khác của Thần Điện.

Điều khiến người ta tò mò nhất là, trong ba ngàn năm, dường như tất cả sinh linh trên đảo Doanh Châu đều đã lột xác, căn nguyên đều được đề thăng không ít.

Thậm chí, có rất nhiều sinh linh mới hóa hình xuất thế đã là Thái Ất Thần, ức vạn sinh linh đều run rẩy, thần thông vĩ ngạn đến mức nào, thật không thể tưởng tượng nổi!

Trong nội điện, Hoàng Thiên cũng có chút kinh ngạc, Đại Đạo hiển hiện, pháp tắc giáng xuống, điều này cho thấy Hồng Hoang đã thừa nhận Thần Đạo, cũng thừa nhận bộ công pháp hoàn chỉnh đầu tiên này.

Những bộ công pháp Thần Đạo do Thần Điện xuất phẩm trước đây, dù sao cũng không phải do Hoàng Thiên tự mình tổng hợp, mà là do Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 thôi diễn ra, cho nên không thể có được cảm giác được thừa nhận này.

"Khụ khụ!

Ta không phải là đã cướp mất việc của lão già Hồng Quân rồi chứ!" Hoàng Thiên đột nhiên nghĩ, bộ công pháp hoàn chỉnh đầu tiên của Hồng Hoang hậu thế là 《Hoàng Đình Kinh》, bây giờ lại biến thành thứ trong tay mình, vậy chẳng phải Tiên Đạo lại chậm đi một bước sao.

Chỉ trong nháy mắt, hắn lại rơi vào trầm tư, toàn bộ công pháp đã biên soạn xong, nhưng trên đó có tới hai nghìn chín trăm chín mươi chín đạo văn, ngưng tụ tinh hoa của Thần Đạo, nên dùng cái gì để nó hiển hiện ra đây.

Nếu viết ra, thì lấy đâu ra vật Tiên Thiên đủ mạnh để chứa đựng nó, e rằng ngoài 《Sáng Thế Kỷ》 ra, cũng không có thứ gì khác.

Đương nhiên, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 không thể trở

thành một quyển sách chỉ để ghi chép công pháp được.

"Haiz!

Phải chi có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp thì tốt rồi." Hoàng Thiên thở dài một hơi, Tạo Hóa Ngọc Điệp là Hỗn Độn Chí Bảo có thể chứa đựng ba ngàn pháp tắc, dù chỉ là mảnh vỡ, đó cũng là tinh hoa của Đại Đạo, chứa đựng một bộ công pháp nhỏ nhoi này thì dễ như trở bàn tay.

Đúng lúc này, một luồng sáng xẹt qua giữa trời đất, vạn ngàn tử khí bỗng nhiên hiện ra, chỉ thấy luồng sáng đó hội tụ vô tận thần lực và tiên thiên tử khí, hóa thành một quyển ngọc thư bảy màu.

Hoàng Thiên không kịp kinh ngạc, lập tức bấm pháp ấn, trầm giọng quát: "Chư thiên linh thần, nghe ta hiệu lệnh, thần văn tự sinh..." Một rồi lại một thần văn như thông đạo chi châm ngôn, mỗi khi niệm ra một chữ, trong ngọc thư liền lóe lên một đạo thần quang.

Sau hai nghìn chín trăm chín mươi chín câu đạo ngôn, hai mắt Hoàng Thiên bắn ra thần quang, hô lớn: "《Thái Sơ Thần Hoàng Kinh》 thành!" Chỉ thấy mây lành đầy trời, vô tận thần quang đều nhập vào trong ngọc thư, từng thần văn hiện rõ trên giấy, mang theo huyền bí vô tận, khiến người ta tâm hồn sảng khoái.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Hoàng Thiên nói ba tiếng tốt, ngọc thư này là vật do Thiên Đạo ban tặng, phẩm chất hoàn toàn không thua kém Tiên Thiên Chí Bảo, vừa hợp với lý công pháp thiên thành.

Phải nói rằng, Thiên Đạo thời kỳ này không hề xen lẫn bất kỳ màu sắc tình cảm nào, chí công vô thượng, cho nên khi biết Hoàng Thiên biên soạn ra bộ công pháp hoàn chỉnh đầu tiên, có công giáo hóa Hồng

Hoang, đã vội vàng ngưng tụ vật Tiên Thiên để chứa đựng công pháp.

Về việc nó được ngưng tụ từ cái gì, thì không ai biết, có lẽ cũng có Đại Đạo dính líu trong đó, nếu không thì vật Tiên Thiên cực hạn như thế này sao lại xuất hiện!

"Oanh!" Lúc này, trên bầu trời Doanh Châu, vô tận mây đen giăng kín, trong đó sấm chớp vang rền, ẩn hiện các loại thần lôi qua lại.

"Vút!" Đạo Tử Tiêu Thần Lôi đầu tiên thẳng tắp bổ vào 《Thái Sơ Thần Hoàng Kinh》, ngọc thư bảy màu chỉ rung nhẹ một cái.

Tiếp sau đó, Điều Thiên Thần Lôi, Thái Sơ Thần Lôi, Cửu Thiên Thần Lôi, Ngũ Hành Thần Lôi... không ngừng giáng xuống, bổ đủ ba ngàn đạo, ứng với số ba ngàn của Đại Đạo.

Khi mây đen tan đi, 《Thái Sơ Thần Hoàng Kinh》 trên không trung đã biến thành một quyển ngọc thư bình thường, đúng như câu nói đại đạo chất phác.

Nhưng nụ cười trên mặt Hoàng Thiên lại càng lúc càng rạng rỡ, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện bản thể của 《Thái Sơ Thần Hoàng Kinh》 lại biến thành Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, một Tín ngưỡng linh bảo.

Chỉ cần có người không ngừng cung cấp tín ngưỡng chi lực cho nó, thì 《Thái Sơ Thần Hoàng Kinh》 sẽ không ngừng được đề thăng.

Nhưng, Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo này không có tác dụng gì khác, chỉ dùng để chứa đựng công pháp, truyền thụ công pháp, và cực kỳ cứng rắn, với thực lực của Hoàng Thiên hiện tại, ngay cả một góc cũng không phá được.

Lúc này, sau khi 《Thái Sơ Thần Hoàng Kinh》 thành hình, Hoàng Thiên cũng không hề nhàn rỗi, bởi vì bộ công pháp này vẫn chưa hoàn thiện, chỉ có phần về luyện thần...

Đối với Thần Đạo mà nói, nhục thân và nguyên thần phải cùng tiến bộ, mới có thể đạt đến đỉnh phong của Đại Đạo.

Trong đó, Hoàng Thiên không chỉ cần sáng tạo công pháp luyện thể, mà còn phải thêm vào cái gọi là nhục thân thần thông của hậu thế.

Đã sáng tạo thì phải sáng tạo thứ lợi hại nhất, loại rác rưởi bản đơn giản hóa như 《Bát Cửu Huyền Công》 hoàn toàn vô dụng, căn bản không thể so sánh với 《Cửu Chuyển Huyền Công》 mà Vu tộc kế thừa.

Tương truyền truyền thừa mà Bàn Cổ để lại chia làm hai phần, 《Cửu Chuyển Huyền Công》 luyện thể, 《Cửu Chuyển Nguyên Công》 luyện thần.

Công pháp luyện thể được trao cho Thập Nhị Tổ Vu, công pháp luyện thần được trao cho Tam Thanh.

Tam Thanh từ đó tổng kết ra công pháp của riêng mình, cũng chính là 《Thái Thanh Đại Pháp》, 《Ngọc Thanh Đại Pháp》 và 《Thượng Thanh Đại Pháp》.

Thần Đạo cũng không hề thua kém Bàn Cổ chi đạo, cho nên, Hoàng Thiên chỉ cần dựa theo đặc trưng mà ngưng tụ công pháp là được.

Không đến ba ngàn năm, công pháp luyện thể đã thành công ra lò, và được thêm vào trong 《Thái Sơ Thần Hoàng Kinh》.

Từ đó 《Thái Sơ Thần Hoàng Kinh》 mới thực sự có nền tảng để trở thành truyền thừa chí cao của Thần Đạo, bên trong bao hàm luyện thể, luyện thần, đan, trận, pháp khí và vô số tri thức khác, vô cùng hoàn thiện.

Chỉ có điều, bộ công pháp này chỉ có thể giúp người ta tu luyện đến cấp bậc Thần Đế, bởi vì cao hơn nữa, chính Hoàng Thiên cũng

chưa đạt tới!

Thiên Cương ba mươi sáu biến bao gồm: Hòa giải tạo hóa, điên đảo âm dương, di tinh hoán đẩu, hồi thiên phản nhật, hoán vũ hô phong, chấn sơn hám địa, giá vụ đằng vân, hoa giang thành lục, tung địa kim quang, phiên giang giảo hải, chỉ địa thành đồng, ngũ hành đại độn, lục giáp kỳ môn, nghịch tri vị lai, tiên sơn di thạch, tử nhi hồi sinh, phi thân thác tích, cửu tức phục khí, đạo xuất nguyên dương, hàng long phục hổ, bổ thiên dục nhật, thôi sơn điền hải, chỉ thạch thành kim, chính lập vô ảnh, thai hóa dịch hình, đại tiểu như ý, hoa khai khoảnh khắc, du thần ngự khí, cách viên động kiến, hồi phong phản hỏa, chưởng ác ngũ lôi, tiềm uyên súc địa, phi sa tẩu thạch, hiệp sơn siêu hải, tát đậu thành binh, đinh đầu thất tiễn.

Địa Sát bảy mươi hai biến bao gồm: Thông u, khu thần, đam sơn, cấm thủy, tá phong, bố vụ, kỳ tình, đảo vũ, tọa hỏa, nhập thủy, yểm nhật, ngự phong, chử thạch, thổ diễm, thôn đao, hồ thiên, thần hành, lý thủy, trượng giải, phân thân, ẩn hình, tục đầu, định thân, trảm yêu, thỉnh tiên, truy hồn, nhiếp hồn, chiêu vân, thủ nguyệt, bàn vận, giá mộng, chi ly, ký trượng, đoạn lưu, nhương tai, giải ách, hoàng bạch, kiếm thuật, xạ phúc, thổ hành, tinh số, bố trận, giả hình, phún hóa, chỉ hóa, thi giải, di cảnh, chiêu lai, trục khứ, tụ thú, điều cầm, khí cấm, đại lực, thấu thạch, sinh quang, chướng nhãn, đạo dẫn, phục thực, khai bích, dược nham, manh đầu, đăng sao, hát thủy, ngọa tuyết, bạo nhật, lộng hoàn, phù thủy, y dược, tri thì, thức địa, tịch cốc, yểm đảo.

Mất một nguyên hội trăn trở, 《Thái Sơ Thần Hoàng Kinh》 cuối cùng cũng hoàn thành, Hoàng Thiên từ trong ra ngoài, cả con người đều trở nên khác biệt.

Đây không chỉ đơn giản là việc sáng tạo ra một bộ công pháp Thần Đạo, mà quan trọng hơn là sự nỗ lực từ đầu đến cuối trong suốt những năm tháng vô tận.

Tu vi nguyên thần vốn ở Thần Đế sơ kỳ, vào lúc kinh thành, đã hiên ngang bước qua ngưỡng cửa đó, tiến vào Thần Đế trung kỳ.

Chương 179

"Oanh!" Khi hắn mở mắt ra lần nữa, mây huyền hoàng che phủ khắp trời, Đại Đạo công đức từ từ giáng xuống, đây mới thực sự là phần thưởng lớn lao.

"Đinh đoong!

Dưỡng liệu cần thiết cho Hồng Mông Lượng Thiên Xích đã đủ, có tiến hóa thành Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo không!" Giọng nói của hệ thống đã lâu không gặp đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Kể từ khi rời khỏi tinh không, linh bảo trên người Hoàng Thiên ngày càng nhiều, ngay cả đồ chứa đồ cũng là Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Chu Thiên Tinh Thần Đồ, thế nên Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đã bị lãng quên, trừ lần thôn phệ Thiên Thư đó ra.

Nhưng lúc này, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 lại đột nhiên phát ra âm thanh.

Trong mắt Hoàng Thiên, gã này càng giống một người máy hơn, bản thể cực mạnh, lại có trí tuệ, chỉ có điều chỉ có thể vận hành chương trình một cách cứng nhắc.

"Tiến hóa!" Hoàng Thiên không chút do dự hạ lệnh.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích vốn là Hậu thiên Công đức chí bảo được ngưng tụ từ công đức khai thiên, về bản chất, nó và Đại Đạo công đức đồng nguyên, cho nên có thể thôn phệ để tiến hóa cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa, những Đại Đạo công đức đó giữ lại cũng không có tác dụng gì, Tín ngưỡng kim thân của hắn vốn đã ở Thần Đế cảnh, trước khi bản thể đột phá, dù có rót vào bao nhiêu Đại Đạo công đức cũng

không thể đột phá.

Còn về việc dùng huyền hoàng chi khí để đột phá tu vi, Hoàng Thiên chưa bao giờ nghĩ tới, ngoại lực chung quy vẫn là ngoại lực, vĩnh viễn không thể so sánh với thứ do tự mình tu luyện ra.

Cứ nhìn Lục Thánh hậu thế thì biết, Nữ Oa tuy là người đầu tiên thành Thánh, nhưng chỉ trảm được một thi, dựa vào Thiên Đạo công đức để cưỡng ép dung hợp thành Thánh.

May mắn sau này có Hồng Tú Cầu trong tay, chủ trì Thiên hôn, mới trảm được thi thứ hai.

Nhưng Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn trước khi thành Thánh đã trảm được ba thi, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Tiếp Dẫn đạo nhân trước khi thành Thánh đã trảm được hai thi.

Chỉ có Chuẩn Đề đạo nhân trước khi thành Thánh trảm được một thi, nhưng thời gian Tiếp Dẫn đạo nhân trảm thi thứ hai lại sớm hơn cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Linh Bảo Thiên Tôn.

Vì vậy, trong Lục Thánh, thực lực của Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn là mạnh nhất, Tiếp Dẫn xếp thứ hai, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Linh Bảo Thiên Tôn xếp thứ ba, sau đó là Nữ Oa, cuối cùng mới là Chuẩn Đề.

Tiếp theo, sau khi Hồng Mông Lượng Thiên Xích hấp thu hết Đại Đạo công đức trên nội điện, độ tiến hóa đạt đến ba mươi phần trăm, sau đó lại không ngừng hấp thu Đại Đạo công đức mà Hoàng Thiên tích trữ.

Trọn một nguyên hội, Hoàng Thiên không làm gì cả, chỉ đóng vai trò cung cấp dưỡng liệu, không ngừng rót Đại Đạo công đức cho Hồng Mông Lượng Thiên Xích hấp thu.

Mười bốn vạn năm sau, tại nội điện trung tâm đảo Doanh Châu, một luồng bảo quang ngút trời bỗng nhiên bùng phát, xuyên phá mây xanh, phạm vi ức vạn dặm đều rực rỡ thần quang.

"Đinh đoong!

Hậu thiên Công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích tiến hóa thành công, hiện tại là Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!" Âm thanh trong trẻo của hệ thống cuối cùng cũng vang lên.

Hoàng Thiên lộ ra vẻ vui mừng, không ngừng mân mê cây thước màu huyền trong tay, quả thực yêu thích không buông tay.

Phải biết rằng Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo giết người không dính nhân quả, quan trọng nhất là có thể trảm thi, trợ giúp ngộ đạo, mạnh hơn nhiều so với Tiên Thiên Chí Bảo đơn thuần.

Hơn nữa, Hồng Mông Lượng Thiên Xích về phương diện trấn áp khí vận thì không vật gì có thể sánh bằng, là vật đầu tiên từ khi Hồng Hoang khai thiên tích địa, sao có thể không khiến người ta vui mừng!

Tính cả món này, Hoàng Thiên đã có tổng cộng ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo, toàn bộ Hồng Hoang đừng nói là hiện tại, ngay cả trong tương lai cũng không ai giàu có hơn hắn.

Thực tế, hiện tại ngoài Càn Khôn Đỉnh ra, hắn đều không xem trọng thứ gì khác.

Về công kích, cũng chỉ có Thí Thần Thương có thể sánh được với Lục Thiên Kiếm, nhưng có Lượng Thiên Xích trong tay, ai có thể chống lại được công pháp.

Về phòng ngự, có Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Tạo Hóa Đỉnh, vân vân, ai có thể phá được phòng ngự.

Cảm nhận niềm vui sướng khi sở hữu Tiên Thiên Công Đức Chí

Bảo xong, Hoàng Thiên mới tâm niệm vừa động, tính toán thiên cơ bên ngoài.

Hay thật!

Trong những năm hắn bế quan, những đại thần Tiên Thiên hậu thế kia đều đã sinh ra linh trí, đằng sau không thiếu sự thúc đẩy của Thiên Đạo.

Nhưng quan trọng hơn là, Hồng Quân lại cùng La Hầu suất lĩnh các thế lực hoàng triều công phạt hung thú, suýt chút nữa đã diệt được Luân Hồi, khiến hắn có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng tuy lượng kiếp hung thú đã đến hồi kết, nhưng kẻ thực sự kết thúc lượng kiếp tuyệt đối không thể là hoàng triều, chỉ có thể là vạn tộc.

Sự tồn tại của các hoàng triều Tiên Thiên cũng giống như hung thú, chỉ làm trì trệ sự phát triển của Hồng Hoang, thử hỏi hình thái này làm sao có thể gánh vác trọng trách lớn lao.

May mà Hồng Quân không thành công, nếu không nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo e rằng không phải là Long Phượng, mà là hoàng triều, Long Phượng đại kiếp biến thành hoàng triều đại kiếp, vậy thì đúng là cạn lời.

"Xem ra bản tôn cũng không thể ngồi yên không quan tâm được!" Hoàng Thiên nói một câu đầy ẩn ý.

Lượng kiếp này tuy Thần Điện không tham dự, nhưng thực ra ảnh hưởng đối với Hồng Hoang là lớn nhất.

Ít nhất việc Hồng Quân và La Hầu có thể đè ép Thần Nghịch và Luân Hồi mà đánh, hoàn toàn là vì Hoàng Thiên đã mở Thần Dụ Lệnh, giáng xuống Đại Đạo công đức, giúp họ đột phá giới hạn tu vi.

Là những kẻ kiệt xuất trong số Hỗn Độn Ma Thần, một khi đã phá

vỡ giới hạn, trong cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, tiến độ của Hồng Quân và La Hầu tuyệt đối là nhanh nhất.

Nếu không sao có thể chiếm thế thượng phong, bởi vì hai kẻ đó đã là Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, trong khi Thần Nghịch và Luân Hồi mới là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, làm sao có thể đánh lại.

Phải để sự việc trở về quỹ đạo vốn có, thực lực của vạn tộc phải vượt qua hoàng triều, đối đầu với hung thú, tiêu hao lượng lớn sinh linh Tiên Thiên, chỉ có như vậy, sự phát triển của thế giới mới có thể trở lại bản nguyên.

Vạn tộc ngoài thủ lĩnh là sinh linh Tiên Thiên ra, những thành viên còn lại đều là sinh linh Hậu thiên, đó mới là dòng chảy phát triển chủ đạo.

Điều này khác với các thế lực hoàng triều, hoàng triều bất kể là thủ lĩnh hay thành viên, tuyệt đại đa số đều là sinh linh Tiên Thiên, căn nguyên hùng hậu, thực lực cường đại, sức phá hoại không kém gì hung thú.

Vì vậy, Hoàng Thiên đặc biệt truyền âm cho Huyền Thiên, bảo hắn đích thân đi một chuyến đến Long cung Đông Hải và Nam Minh Hỏa Sơn, nói cho Long tộc và Phượng tộc biết, tập hợp sức mạnh vạn tộc, cùng nhau công phạt các hoàng triều.

Phối hợp với hung thú cũng không hề tiếc, sự tồn tại của các hoàng triều chính là một quả bom hẹn giờ, có thể làm tổn thương người khác cũng có thể làm tổn thương chính mình.

Vạn tộc: là chính quyền phát triển theo hình thức lỏng lẻo với thủ lĩnh làm nòng cốt và trưởng lão làm trụ cột, mục đích cốt lõi nhất là cùng nhau phát triển, chú trọng bồi dưỡng hậu đại.

Dưới đáy biển gần phía đông Hồng Hoang, trên một bình nguyên

đáy biển, trong quần thể cung điện được xây dựng bằng vô số linh bảo đã chào đón một vị khách đặc biệt.

"Ha ha ha!

Thần Vương từ xa đến, thật sự khiến Long tộc ta rồng đến nhà tôm!" Thần Vương Huyền Thiên của Thần Điện đích thân đến cửa, khiến Long Vương vô cùng chấn động, không khỏi đích thân ra cửa nghênh tiếp.

Nhìn đám người đầu rồng thân người trước mặt, trên mặt Huyền Thiên lộ ra vẻ hơi kỳ quái.

Tương truyền Bàn Cổ đại thần đầu rồng thân người, mà Long tộc là do một ngón chân của Bàn Cổ đại thần hóa thành, chẳng lẽ thói quen này cũng là để phối hợp với Bàn Cổ đại thần?

Chương 180

Hắn cũng không nghĩ nhiều, lập tức cười nói: "Long Vương đạo hữu quá lời rồi, có thể để ngài đích thân ra nghênh tiếp, bản vương mới nên cảm thấy kinh hỉ mới phải." "Ha ha ha!" Long Vương và những người khác tự nhiên rất hài lòng với thái độ của Huyền Thiên, lập tức cười mời: "Đạo hữu mời vào!" Vừa vào cửa, Huyền Thiên đã mở lời: "Chuyện phiếm ta không nói nhiều, lần này đến đây là để truyền đạt lời của Thần Chủ, hy vọng quý tộc cùng Phượng tộc triệu tập vạn tộc, cùng nhau xuất binh tiêu diệt các hoàng triều." ?

Long Vương còn chưa ngồi vững đã kinh ngạc đến ngây người, một đám Long tộc bên cạnh cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc, xuất binh tiêu diệt các hoàng triều Hồng Hoang?

"Vút!" Không đợi họ phản ứng, chỉ thấy Huyền Thiên vung tay, hai bình ngọc và mười kiện linh bảo xuất hiện trong Long cung.

"Đây là hai bình Thông Thiên Đan, bên trong có một trăm hai mươi bốn viên, tu sĩ cấp Đại La Kim Tiên uống vào có thể lập tức thành bán bộ Hỗn Nguyên.

Còn có mười kiện Cực phẩm Hậu thiên linh bảo này, cũng để các vị tăng cường thực lực." Mọi người nghe xong, trong mắt đều lộ ra vẻ nóng rực.

Toàn bộ Long tộc ngoài Long Vương ra cũng chỉ có Chúc Long đột phá đến bán bộ Hỗn Nguyên.

Nếu có những viên đan dược này, thực lực của Long tộc sẽ bành trướng đến mức nào, toàn bộ Hồng Hoang có thể địch lại được chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"À phải rồi, Thần Chủ đã nói, Thần Đạo chúng ta có một mạch

Hộ Pháp Thần Thú, trên trời bay, dưới đất đi, trong biển bơi, không thiếu thứ gì, chỉ thiếu Long tộc, nên đặc biệt cho phép một chi mạch của Long tộc gia nhập Thần Điện." Huyền Thiên tiếp tục nói.

Long Vương vốn đang trầm tư lập tức sáng mắt lên, nhìn thẳng vào Huyền Thiên, nghiêm nghị nói: "Xin Huyền Thiên đạo hữu chuyển lời đến Thần tôn, Long tộc chúng ta đồng ý việc này." "Như vậy rất tốt!

Bản vương còn phải đến nhà tiếp theo, xin cáo từ trước!" Huyền Thiên nói xong, thân hình hóa thành một dải cầu vồng biến mất nơi chân trời.

Đợi hắn đi rồi, Long Vương lập tức phân phó: "Truyền lệnh, Bàn Long nhất mạch toàn bộ di dời đến trung bộ, gia nhập Thần Điện.

Lại phái Thiên Long quân hộ tống, đảm bảo vạn vô nhất thất." "Vâng!" Trưởng lão chủ sự Long cung vội vàng xuống sắp xếp.

Lúc này, Chúc Long có chút không hiểu hỏi: "Sao ngài lại đồng ý nhanh như vậy?

Việc này có cần phải suy nghĩ kỹ hơn không?" "Ngươi không hiểu!" Long Vương lắc đầu, sâu xa nói: "Huyền Thiên đến đây không phải là mời, mà là thông báo, bất kể chúng ta có đồng ý hay không, tóm lại việc này đều phải hoàn thành." "Họ đã có thành ý như vậy, nếu chúng ta từ chối, chẳng phải vô cớ làm tổn thương tình cảm sao?

Bản thân ta vốn cũng định phái người gia nhập Thần Điện, phải biết Thần Điện không phải là một thế lực, mà là một loại đạo, sau này có lẽ sẽ trở thành dòng chảy chủ đạo của Hồng Hoang." "Bất kể Long tộc phát triển ra sao, chỉ cần Bàn Long nhất mạch không tuyệt, Long tộc tự nhiên sẽ không diệt." Trong lời nói, đôi mắt rồng của hắn lóe lên ánh sáng khó tả.

Có sự trợ giúp của những viên đan dược và linh bảo của Thần Điện, việc tiêu diệt các hoàng triều căn bản không phải là chuyện khó.

Đến lúc đó, những tài sản tích lũy kia chẳng phải sẽ là vật trong túi của Long tộc sao, hà cớ gì mà không làm!

Điều duy nhất khiến hắn có chút không hài lòng là, đã Huyền Thiên nói sẽ thông báo cho cả Long và Phượng hai tộc, vậy thì Long tộc có được gì, Phượng tộc tự nhiên cũng sẽ có.

Hồng Hoang có câu Long Phượng trình tường, chính là Long sinh cửu tử, Phượng dục cửu sồ, tranh phong đối đầu, không ai nhường ai.

Cân bằng vĩnh viễn không phải là chủ đề, trở thành bá chủ duy nhất mới là điều mà bất kỳ thế lực nào cũng theo đuổi.

Quả đúng như Long Vương dự liệu, Huyền Thiên quay người đến Phượng tộc, giao một trăm hai mươi bốn viên Thông Thiên Đan và mười kiện Cực phẩm Hậu thiên linh bảo cho Tổ Phượng.

Phượng tộc vui vẻ chấp nhận, và cũng giống như Long tộc, đã phái Kim Phượng nhất mạch gia nhập Thần Điện.

Dưới sự dẫn dắt của Long Phượng hai tộc, mười đại cường tộc Hồng Hoang lần lượt đồng ý công phạt các thế lực hoàng triều, và triệu tập tất cả các chủng tộc phụ thuộc, tập kết đại quân, rầm rộ triển khai con đường vây quét các thế lực hoàng triều.

Phía tây do Bạch Hổ tộc, Kỳ Lân tộc dẫn đầu, vô số chủng tộc Canh Kim theo sau, ức vạn đại quân sát khí ngút trời, sắc bén vô cùng, như chẻ tre, điên cuồng càn quét các thế lực hoàng triều.

Phía nam Phượng tộc dấy binh, ngũ bộ dẫn đầu, hai mạch ở giữa, Hỏa Phượng, Thanh Loan, Uyên Sồ, Hồng Hộc quân thế ngút trời, Thải Phượng minh triêu dương, Tuyết Hoàng vũ thanh thương, khắp trời đều là phượng vũ, một đường san phẳng các hoàng triều.

Phía đông là nơi các thế lực hoàng triều hoành hành nhất, Long tộc hội quân với Huyền Quy tộc, Kim Mao Hống tộc, Đằng Xà tộc và hơn nửa sức mạnh của vạn tộc, với thế như chẻ tre, phá diệt vô số thế lực hoàng triều.

Trong đó, Huyền Càn hoàng triều mạnh nhất cũng trở thành lịch sử.

Càn Khôn lão tổ và Huyền Hoàng lão tổ tuy thân mang đầy chí bảo, nhưng hai tay khó địch bốn tay.

Long Vương và Huyền Quy lão tổ vây đánh Càn Khôn lão tổ, năm thủ lĩnh cường tộc còn lại quần chiến Huyền Hoàng lão tổ, ngay từ đầu cuộc chiến, Huyền Càn hoàng triều đã thất bại, Càn Khôn lão tổ và Huyền Hoàng lão tổ càng hoảng hốt bỏ chạy ra hải ngoại. ...

Cứ địa của Hung Thú hoàng triều ở phía bắc.

"Hoàng huynh!

Vạn tộc Hồng Hoang không biết uống nhầm thuốc gì mà đang công phạt các thế lực hoàng triều, chúng ta phải làm sao?" Luân Hồi có chút nóng nảy hỏi.

Tin tức đột ngột này khiến hắn ngay cả trọng thương cũng không màng, vội vã chạy ra tìm Thần Nghịch thương lượng.

Vạn tộc và hoàng triều đều là một phần của sinh linh Tiên Thiên, việc công phạt lẫn nhau như vậy tuyệt không bình thường.

"Ta đã biết, trước đó Huyền Thiên, người chủ sự của Thần Điện đã đích thân đến Đông Hải và Nam Minh Hỏa Sơn.

Hiện tại Long Phượng hai tộc có thêm hàng trăm bán bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên, lại có lượng lớn linh bảo công kích mạnh mẽ trong tay, hẳn là bút tích của Hoàng Thiên." Thần Nghịch sâu xa nói.

“Nếu vạn tộc đã gây chuyện, chúng ta cũng không thể chỉ đứng nhìn, ra lệnh cho ba đại Thú Vương, mười đại thống lĩnh lần lượt công phạt phía tây và phía đông, ta muốn trong thời gian ngắn nhất chiếm được bốn phần mười Hồng Hoang.” Lập tức, ức vạn đại quân của Hung Thú hoàng triều xuất phát từ hai bên trái phải, mang theo sát khí vô tận, tiến vào phía tây và phía đông, các hoàng triều bị giáp công hai mặt, ngày càng suy tàn.

Bàn Long: thân dài bốn trượng, màu xanh đen, vẳn đỏ như gấm, thường ở dưới nước, khi vào biển thì có độc, cắn người là chết, là loài rồng nằm phục trên đất chưa lên trời.

Kim Phượng: tính tình ôn hòa, là điềm lành, có thể thông thiên chỉ, ứng địa linh, luật ngũ âm, lãm cửu đức, rất hợp với phong thái mẫu nghi thiên hạ của Phượng tộc.

Phong vân biến ảo, Hồng Hoang lại một lần nữa dấy lên một trận tàn sát thảm liệt, Long Phượng Kỳ Lân, những nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo bắt đầu dần lộ diện, với thế như chẻ tre mà bước lên vũ đài lịch sử.

Nhưng không ai biết kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này là Hoàng Thiên, vừa mới kết thúc bế quan, lại hoàn thành công pháp, linh bảo, đang có chút nhàm chán, chuẩn bị ra ngoài dạo chơi.

Trước đó khi công pháp hoàn thành, đã dẫn tới Đại Đạo chúc phúc, khiến tu vi nguyên thần vô cớ tăng lên một đoạn dài, hiện tại đã là Thần Đế hậu kỳ, nhưng nhục thân vẫn dừng lại ở Thần Đế sơ kỳ.

Đối với Thần Đạo mà nói, nhục thân là nền tảng để chứa đựng nguyên thần, một khi tu vi nguyên thần vượt qua tu vi nhục thân, sức mạnh sẽ mất cân bằng, cho nên đây là một chuyện cực kỳ không bình thường.

Để duy trì sự cân bằng, Hoàng Thiên chỉ có thể tìm kiếm những

nơi hiểm địa, tiến hành rèn luyện nhục thân, cầu mong đột phá nhục thân Thần Đế trung kỳ.

Vốn dĩ, vực sâu vô tận dưới chân Bất Chu Sơn là lựa chọn tốt nhất, nhưng Thập Nhị Tổ Vu đã sinh ra linh trí, được Thiên Đạo đặc biệt chiếu cố, hắn lại không muốn để lộ quá nhiều thứ cho Thiên Đạo, cho nên chỉ có thể dẹp bỏ ý niệm này.

Tương tự, các hiểm địa khác của Hồng Hoang như Thái Dương Tinh, Huyết Hải đều là đối tượng được Thiên Đạo đặc biệt quan tâm, chỉ có Lôi Trạch là ít được coi trọng nhất.

Ai bảo Lôi Trạch Lôi Thần và Thanh Đế đều không nổi tiếng bằng các đại thần khác, Hoàng Thiên đành miễn cưỡng, định đến Lôi Trạch luyện thể. ...

Đúng lúc thu dọn xong đồ đạc, chuẩn bị ra ngoài rèn luyện nhục thể cho viên mãn, Hùng Đại một mặt thở hổn hển xông vào.

Chương 181

Hoàng Thiên sững sờ, lập tức hỏi: "Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà ngay cả một tên lười như ngươi cũng hoảng hốt như vậy!" Là con Âm Dương Đại Hùng Trúc đầu tiên của Hồng Hoang, gã này chính là độc nhất vô nhị, tu vi Thần Vương hậu kỳ, ngoài hắn ra, e rằng không ai có thể chế ngự được Hùng Đại.

Nhưng bây giờ ngay cả gã này cũng có chút hoảng loạn, vậy thì sự việc thật sự có chút đặc biệt.

"Chủ nhân, không hay rồi, Bắc Hải truyền tin tức đến, phát hiện sinh vật không rõ, thực lực cường đại, ngay cả Đại La Thần quân chúng ta phái đi cũng đều bị bắt đi hết." Hùng Đại vội vàng nói.

Hoàng Thiên nghe xong, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, "Rốt cuộc là tình huống gì, nói chi tiết!" Nhìn khắp cả Hồng Hoang, ai mà không biết thực lực của Thần Điện hùng mạnh, bây giờ lại có kẻ dám vuốt râu hùm, không phải là tìm chết sao?

"Vâng!" Hùng Đại vội vàng bẩm báo: "Chủ nhân!

Mấy hôm trước hư không ở Bắc Hải đột nhiên biến đổi, xuất hiện một lối vào, bên trong là một tiểu thiên thế giới, có một sinh linh Hỗn Độn chiếm cứ, tự xưng là Ly Hoàng." "Cũng không biết gã đó từ đâu nghe được Thần Điện chúng ta là thế lực đệ nhất Hồng Hoang, thế là gã tìm đến Thần quân của chúng ta đang tuần tra ở Bắc Hải, công khai bắt người, còn buông lời, nếu ngài không đích thân đến cửa cầu xin tha thứ...." ?

Hoàng Thiên không quan tâm những lời phía trước, nhưng lại bắt được ba chữ 'đến cửa cầu xin', gã chết tiệt này, lại dám sỉ nhục hắn như vậy.

“Oanh!” Trong cơn thịnh nộ, một luồng uy áp kinh khủng chưa từng có quét qua toàn bộ đảo Doanh Châu, ngay cả Hùng Đại trong lúc không để ý cũng bị đè bẹp xuống đất.

Dù sao thì Thần Đế cảnh cũng là sinh vật đứng ở đỉnh cao của chuỗi thức ăn.

Một lát sau, Hoàng Thiên mới thu lại uy áp, trong lòng thầm nghĩ, Ly Hoàng này rốt cuộc là quỷ gì?

Một sinh linh Hỗn Độn nhỏ nhoi, sau đại kiếp, nhiều nhất cũng chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, ai cho nó dũng khí đến khiêu chiến uy nghiêm của Thần Điện.

Vận dụng Tiên Thiên Tử Vi Đấu Số, tính toán một hồi, mới phát hiện ra gã này đúng là một trong mười hai vạn chín nghìn sáu trăm sinh linh Hỗn Độn.

Chỉ có điều là loại không có tên tuổi trong đó, so với con Thanh Điểu trước đây cũng chẳng khá hơn là bao, hẳn là Bát Trảo Hỏa Ly.

Đúng là trong núi không có hổ, khỉ xưng bá vương.

Nhưng bất kể là chủng loại gì, bây giờ nó cũng chết chắc rồi, bởi vì nó đã thành công chọc giận Hoàng Thiên, uy nghiêm của Thần Đế không thể xâm phạm, Bát Trảo Hỏa Ly phải chết. ...

Trong Ly Cung ở Bắc Hải, Hung Thú Hoàng giả Thần Nghịch và Luân Hồi một mặt phẫn nộ nhìn nam tử hồng bào ngang ngược trước mắt.

Vừa mới xử lý xong lãnh thổ mới chiếm được ở phía đông, liền nhận được tấu báo từ Bắc Hải, người bạn không rõ lai lịch của họ, con Hỗn Độn Bát Trảo Hỏa Ly kia lại chủ động khiêu khích Thần Điện.

Hai người đều sắp phát điên, vốn tưởng rằng gã này sẽ trở thành

đối tác hợp tác tốt nhất, nhưng bây giờ xem ra, đầu óc có vấn đề.

Thần Điện là nơi có thể khiêu khích sao?

Chỉ vừa mới khôi phục lại tu vi ban đầu, vẻn vẹn là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, mà dám đi chọc ghẹo Hoàng Thiên, không phải là tìm chết thì là gì?

Trước khi Luân Hồi và Thần Nghịch đột phá Hỗn Nguyên cảnh, họ không biết thực lực cụ thể của Hoàng Thiên, nhưng sau khi đột phá, họ phát hiện mình vẫn không qua nổi ba chiêu dưới tay Hoàng Thiên, có thể thấy thực lực của Hoàng Thiên tuyệt đối vượt xa Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Có lẽ đã ở trên ngưỡng cửa đó rồi, một nhân vật kinh khủng như vậy, ai dám đi trêu chọc, đó không phải là chán sống rồi sao!

Thần Nghịch thật sự muốn hỏi một câu, rốt cuộc là ai cho ngươi dũng khí khiêu khích Hoàng Thiên, lẽ nào là Thiên Đạo?

Thực tế, sau khi Bát Trảo Hỏa Ly phá vỡ phong ấn, cảm thấy khí tức Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang ít đến đáng thương.

Lại thêm cái gọi là bá chủ Hồng Hoang Hung Thú hoàng triều tìm đến hợp tác, càng khiến nó tin chắc rằng tu vi của mình tuyệt đối là đệ nhất Hồng Hoang.

Thế là, trong lòng nó nảy sinh một tia tâm tư không nên có.

Từng ở trong Hỗn Độn, nó ngay cả tư cách làm thức ăn cho Hỗn Độn Ma Thần cũng không có, quả thực là rác rưởi trong rác rưởi, ai cũng có thể bắt nạt.

Nhưng sau khi chết đi tiến vào Hồng Hoang nơi Đại La đầy rẫy, địa vị của nó đã hoàn toàn thay đổi, quả thực là người trên người.

Vì vậy, nó không còn thỏa mãn với việc tu luyện, đặc biệt là sau

khi tìm hiểu, phát hiện toàn bộ Hồng Hoang có thể uy hiếp được nó chỉ có Dương Mi và cái gọi là Thần Chủ kia.

Đùa à, Dương Mi, vị Không Gian Chí Tôn ngày xưa nó không dám chọc, nhưng Hoàng Thiên, một kẻ thổ dân Hồng Hoang lại có danh tiếng lớn như vậy.

Theo thời gian trôi đi, gã này đã chiếm được một mảnh đất không nhỏ ở Bắc Hải, thế lực không thua kém Huyền Quy nhất tộc, thủ hạ lâu la đông đảo.

Dương danh lập vạn đã trở thành mục tiêu theo đuổi lớn nhất của nó, vừa hay Thần quân tuần tra của Thần Điện bay trên bầu trời Bắc Hải, gã này tính làm tới cùng, bắt hết bọn họ.

Tại trung tâm Bắc Hải dựng một cột trụ lớn, treo tất cả chiến sĩ Đại La Thần quân của Thần Điện lên đó, để cho mọi người chiêm ngưỡng, khiêu khích đến cùng.

Sau khi trở thành Thú Hoàng thứ ba, dã tâm của nó càng lớn hơn.

"Đạo hữu!

Bản hoàng không biết ngài rốt cuộc đang làm gì?

Lẽ nào là để khiêu khích Thần Điện?" Thần Nghịch cố nén lửa giận trong lòng, nhìn chằm chằm Bát Trảo Hỏa Ly hỏi.

"Ha ha ha!" Bát Trảo Hỏa Ly cười ngông cuồng nói: "Thần Nghịch đạo hữu, ngài quá coi trọng tên thổ dân đó rồi, một sinh linh Hồng Hoang nhỏ bé, sao có thể so sánh được với căn nguyên Hỗn Độn của chúng ta, một con kiến hôi bóp một hai cái là chết, giữ lại để gây thêm phiền phức cho chúng ta sao?" "Theo ta thấy nhé!

Bóp chết tên Hoàng Thiên chết tiệt đó, cái Thần Điện kia, san bằng hết, đến lúc đó ta cùng hai vị bình phân Hồng Hoang, xưng tôn làm tổ, chẳng phải sung sướng sao!" "Khốn kiếp!" Nhìn Bát Trảo Hỏa Ly

kiêu ngạo trước mắt, Thần Nghịch cùng Luân Hồi đã hoàn toàn nổi giận.

Một con nghiệt súc Hỗn Độn nhỏ nhoi, nếu là trước đây, ngay cả tư cách làm huyết thực cũng không có, bây giờ có thể để nó gọi một tiếng đạo hữu đã là nể mặt lắm rồi.

Nhưng kẻ ngu thì vĩnh viễn chỉ là kẻ ngu, không thể lên được mặt bàn, lại đi trêu chọc Hoàng Thiên, cái gã cường đại thần bí đó, quả thực không biết sống chết.

Một khi bị Hoàng Thiên để mắt tới, đừng nói là Ly Cung, ngay cả Hung Thú hoàng triều cũng không yên.

Chuyện lớn như vậy, Bát Trảo Hỏa Ly, một tên rác rưởi lại tự mình làm, coi như không có gì.

Thần Nghịch tức đến hỏng người chỉ vào Bát Trảo Hỏa Ly, lớn tiếng nói: "Tên khốn nạn này!" Đúng lúc định mắng tiếp, Luân Hồi bên cạnh đã kéo Thần Nghịch lại, dù sao cũng là quan hệ đồng minh, hơn nữa sự đã đến nước này, nếu lại xé rách mặt mũi, có chút không đáng.

"Hừ!" Bát Trảo Hỏa Ly ngay cả nhìn Thần Nghịch một cái cũng không, thái độ kiêu ngạo nói: "Bản hoàng thấy hai vị bị Bàn Cổ dọa sợ rồi, chỉ là một tên thổ dân, Hỗn Nguyên Kim Tiên thì đã sao, lẽ nào bản hoàng lại sợ chắc." Câu nói này nghe mà Thần Nghịch suýt chút nữa đã rút Thí Thần Thương ra đâm cho nó một nhát xuyên thủng, lão tử bị Bàn Cổ dọa sợ rồi sao, đồ ngu này.

Ngay cả Luân Hồi cũng hít sâu một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc, mới mở lời: "Đạo hữu cho rằng thân thể Bát Trảo Hỏa Ly của mình có thể cứng rắn như Tiên Thiên Chí Bảo sao?

Thần thông của ngài còn mạnh hơn cả chí bảo của người ta sao?"

Ai ngờ Bát Trảo Hỏa Ly chẳng những không thèm để ý, ngược lại còn cười nhạo: "Hai vị thật sự đã ở Hồng Hoang quá lâu rồi, sinh linh Hỗn Độn ngày xưa, ai mà không lấy nhục thân làm vũ khí công phạt, từ lúc nào lại phải dựa vào ngoại vật." Mẹ kiếp, Thần Nghịch và Luân Hồi đều sắp bị nó làm cho phát điên, sinh linh Hỗn Độn không dùng linh bảo, là do ngươi rác rưởi, lại còn phải tự dát vàng lên mặt.

Đừng nói là Hỗn Độn Ma Thần, cứ nhìn nhân vật chính số một Bàn Cổ thì biết, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, tay cầm Bàn Cổ Phủ, chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, vũ trang đến tận răng.

"..." Thần Nghịch tức đến không nói nên lời, chỉ có thể một mặt phẫn hận nhìn gã trước mặt.

Chương 182

Luân Hồi bên cạnh đột nhiên truyền âm nói: "Hoàng huynh, ta thấy chúng ta tuyệt đối không thể dính líu với gã này được nữa, một con Hỗn Độn Bát Trảo Hỏa Ly chó má, ngay cả con chim lần trước cũng không bằng, thật sự mà đi cùng nó, chết đến nơi cũng không biết." Thần Nghịch liên tục gật đầu, đồng ý rằng Bát Trảo Hỏa Ly là một tên ngu ngốc, cái gì cũng không hiểu, lại còn ra vẻ đại lão.

Ước chừng người của Thần Điện bây giờ đang trên đường rồi, không chừng Hoàng Thiên đang đích thân đến Bắc Hải, chuẩn bị xử lý con lợn ngu này.

Dựa theo sự hiểu biết của hắn về Hoàng Thiên, nếu gã đó biết được đằng sau còn có phần của hắn và Luân Hồi, thì đại quân Thần Điện chắc chắn sẽ lột sạch Hung Thú hoàng triều.

"Hai vị đạo hữu, yên tâm, Hoàng Thiên tiểu nhi, trong mắt bản hoàng chỉ là một con kiến hôi." Bát Trảo Hỏa Ly thấy Thần Nghịch hai người đều không nói gì, tưởng rằng đã phục, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Dù sao, hai vị này đều từng là đại năng xếp hạng đầu trong Hỗn Độn Ma Thần, bây giờ lại nghe lời một tên rác rưởi nhỏ bé, quả thực là phong thủy luân chuyển, sung sướng.

"Thôi được!

Vậy giao cho đạo hữu." Luân Hồi nhàn nhạt nói, rồi nhìn Thần Nghịch một cái.

Thần Nghịch hiểu ý ngay, lập tức lên tiếng: "Trong triều bên kia còn có chút việc đợi bản hoàng đi xử lý, chúng ta không ở lại lâu, nếu Hoàng Thiên đến, xin đạo hữu thông báo một tiếng, chúng ta nhất định

sẽ đến trợ giúp." Bát Trảo Hỏa Ly nghe xong, hài lòng nói: "Như vậy rất tốt, vậy hai vị đạo hữu mời đi trước." Nói xong, Thần Nghịch và Luân Hồi cố tỏ ra bình tĩnh, điều khiển sát khí quay về Hung Thú hoàng triều. ...

"Khốn kiếp!

Con lợn ngu chết tiệt đó lại thật sự trêu chọc Hoàng Thiên, còn muốn bắt hết người của Hoàng Thiên, quả thực là tìm chết!" Vừa về đến nội điện hoàng triều, Thần Nghịch không nhịn được mà bùng nổ.

Lửa giận đã kìm nén bấy lâu, hóa thành tiếng gầm, vang vọng khắp nội điện, bất kể là sự ngu xuẩn hay tự cho là đúng của Bát Trảo Hỏa Ly, đều khiến Thần Nghịch khó mà chịu đựng nổi.

Luân Hồi lắc đầu, cười khổ nói: "Vốn tưởng là một nước cờ hay, ai ngờ lại là một quả trứng thối.

Sự việc đã đến nước này, chúng ta phải đối phó với cơn thịnh nộ của Thần Điện như thế nào đây." "Phải nói rằng, nếu chúng ta lại dung túng Bát Trảo Hỏa Ly, e rằng sự cuồng vọng của nó sẽ khiến Hung Thú hoàng triều chúng ta rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục." Thần Nghịch lập tức nói: "Hoàng đệ!

Ta thấy không thể tiếp tục như vậy được nữa, phải lập tức rút lui, nếu cần thiết, có thể từ bỏ Bát Trảo Hỏa Ly, Thần Điện và Hoàng Thiên đều không phải là đối tượng mà chúng ta có thể trêu chọc vào lúc này." "Chính nên như vậy." Luân Hồi cũng tán thành đề nghị này, bây giờ hắn bắt đầu hối hận vì đã kết minh với Bát Trảo Hỏa Ly.

Khác với sự tĩnh lặng của đại điện hung thú, trong Ly Cung ở Bắc Hải, Bát Trảo Hỏa Ly vô cùng hưng phấn hô lớn: "Người đâu!

Dẫn những gã đó lên." "Vâng!" Thủ hạ lập tức dẫn mười mấy chiến sĩ Đại La Thần lên cung điện.

Nhìn nam tử hồng bào trước mắt, những chiến sĩ Đại La Thần này một câu cũng không nói, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Là một thành viên của Thần Điện chí cao vô thượng, lại bị một con nghiệt súc nhỏ bé bắt đi, ở trung tâm Bắc Hải, treo lên thị chúng, quả thực tội đáng muôn chết!

"Này, nghe nói các ngươi tự xưng là Thần quân?

Lại còn có cái Thần Điện chó má, đúng là quê mùa thật, còn có cái Hoàng Thiên chó má, quả thực buồn cười, mấy ngày nữa, bản đại gia sẽ đích thân để hắn hầu hạ các ngươi, ha ha ha!" Bát Trảo Hỏa Ly phá lên cười, giọng điệu kiêu ngạo không thể tả.

Phía sau hắn, một đám sinh linh Hồng Hoang mặt mày âm trầm cũng cười theo.

Bọn này đều là các tộc giao xà, độc mãng ở Bắc Hải, trời sinh âm hiểm, không có tiết tháo nhất, vừa thấy Bát Trảo Hỏa Ly xuất hiện, liền trực tiếp đầu hàng, đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, đúng lúc Hoàng Thiên đang trên đường đến Bắc Hải, Thần Nghịch, Luân Hồi bận rộn thoái thác trách nhiệm, thì trong Hồng Hoang đã dấy lên một trận cuồng phong.

"Cái gì?

Nghe nói chưa?

Thần Điện lại bị người ta chơi đểu ở Bắc Hải, ngay cả chiến sĩ Thần Điện cấp Đại La Thần viên mãn cũng bị người ta coi như đồ chơi treo trên cột trụ ở trung tâm Bắc Hải rồi." "Không thể nào!

Ai có gan lớn như vậy dám trêu chọc Thần Điện, không phải là chán sống rồi sao?" "Nghe nói là một người tên Ly Hoàng!" Trong chốc lát, thế lực ở Bắc Hải vừa mới nổi lên này đã bị người ta lật

tung lên, ngay cả thông tin về Bát Trảo Hỏa Ly cũng truyền khắp đại địa Hồng Hoang.

Không biết từ đâu lại mọc ra một sinh linh Hỗn Độn, không chỉ vũ nhục Thần Điện, mà còn âm mưu khiêu khích Thần tôn Hoàng Thiên, quả thực không thể tin được, gần như tất cả mọi người đều phát cuồng vì nó, vô số ánh mắt đều tập trung vào Bắc Hải.

"Chúng thần bái kiến Thần tôn!" Hoàng Thiên vừa bước ra khỏi nội điện, đã thấy ức vạn sinh linh thuộc Thần Thú Cung đều phủ phục cúi lạy.

Hoàng Thiên không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Hùng Đại một cái.

Hùng Đại vội vàng cúi đầu giải thích: "Chủ nhân, không phải chuyện của ta đâu, tin tức bên Bắc Hải đã lan truyền ra ngoài hết rồi, cho nên, bây giờ cả Hồng Hoang đều biết rồi." Hoàng Thiên nghe xong, lập tức hiểu ra, hẳn là thủ đoạn của con nghiệt súc Hỗn Độn kia, không chừng đằng sau còn có người thêm dầu vào lửa, muốn xem trò cười của Thần Điện, nếu không tin tức cũng không thể lan nhanh như vậy.

Lúc này, bao gồm cả Hùng Đại, ức vạn sinh linh có mặt đồng thanh hô vang: "San bằng Bắc Hải, bảo vệ Thần Điện!" "San bằng Bắc Hải, bảo vệ Thần Điện!" "San bằng Bắc Hải, bảo vệ Thần Điện!" Tiếng hô đồng lòng của vạn chúng truyền khắp đảo Doanh Châu, trời đất phong vân biến sắc, khí thế bàng bạc.

Cảnh tượng này khiến lòng Hoàng Thiên dấy lên sóng lớn, khí trầm đan điền, lớn tiếng quát: "Theo lệnh của ta, Thần Thú Cung ba mươi vạn Đại La Thần quân, năm mươi triệu Thái Ất Thần quân xếp hàng, theo bản tôn san bằng Bắc Hải!" "Vâng!" Ức vạn sinh linh Thần Điện lập tức ứng tiếng.

Trong sát na, tại hiện trường, ba mươi vạn Đại La Thần quân dẫn

đầu, năm mươi triệu Thái Ất Thần quân xếp sau, đội hình chỉnh tề, sát khí ngút trời.

"Xuất binh!" Hoàng Thiên vung tay, hàng triệu Thần quân chiến sĩ như một cỗ máy chiến tranh đáng sợ, lao về phía Bắc Hải.

Là nhân vật chính, Hoàng Thiên và Hùng Đại đi trước một bước, tỏa ra khí thế Hỗn Nguyên đỉnh phong, cưỡi thần quang, thẳng tiến đến Bắc Hải.

Vạn năm sau, tại biên giới giữa Bắc Hải và Đông Hải, Hoàng Thiên và Hùng Đại đang phi hành tốc độ cao đột nhiên dừng bước, vì trước mắt xuất hiện một bóng người, khiến họ không thể không dừng lại.

"Đạo hữu đến muộn rồi, bần đạo đã ở đây cung kính chờ đợi đã lâu!" Hồng Quân mỉm cười nói.

"Ồ?" Hoàng Thiên lộ ra một tia hứng thú, vào lúc này, Hồng Quân và Dương Mi đích thân đến cửa, quả thực có chút không bình thường.

Thử hỏi ai mà không biết Thần Điện bị công khai khiêu khích, là chủ của Thần Điện, nếu Hoàng Thiên không ra tay, thì thần uy còn đâu.

Nhưng, Hồng Quân lại sớm đã đợi ở đây, có thể nói rõ điều gì?

"Ha ha ha!" Hồng Quân cười giải thích: "Bần đạo tò mò, rốt cuộc là ai dám vuốt râu hùm, Ly Hoàng?

Quả thực là một danh hiệu không tầm thường." Tuy đã kế thừa ký ức tàn hồn của Trật Tự Chí Tôn trong Hỗn Độn, nhưng hắn thật sự không quen biết cái gọi là Bát Trảo Hỏa Ly, ước chừng cũng là một kẻ ngu ngốc đầu bị cửa kẹp, cho nên khó tránh khỏi có chút tò mò.

Đương nhiên điều hắn muốn thấy hơn là thực lực của Hoàng Thiên, Ly Hoàng kia ít nhất cũng là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, nếu

Hoàng Thiên có thể dễ dàng nghiền nát, vậy thì tu vi của hắn đáng sợ đến mức nào.

Hoàng Thiên xua tay, nhàn nhạt nói: "Đạo hữu sợ là đã xem trọng bản tôn rồi, Ly Hoàng, chỉ là một con Bát Trảo Hỏa Ly, một con kiến hôi không thể lên được mặt bàn mà thôi." "Ha ha..." Nghe vậy, Hồng Quân cười càng vui vẻ hơn, "Quả nhiên là đại tôn thần uy thiên hạ, phong thái của Hoàng Thiên đạo hữu vẫn như xưa, chuyện hôm nay, xem ra chắc chắn sẽ phải đổ máu rồi." "Bản tôn bế quan nhiều năm, e rằng Hồng Hoang sắp quên mất có một người tên là Hoàng Thiên rồi, hôm nay ta sẽ dùng máu của Bắc Hải để dương uy cho Thần Điện của ta." Hoàng Thiên lạnh lùng nói.

Dứt lời, phạm vi ức vạn dặm, không gian ngưng đọng, sát cơ ngập trời, cơn thịnh nộ của một vị Thần Đế không phải là thứ người thường có thể chống đỡ.

Nghe vậy, sắc mặt Hồng Quân cũng có chút ngưng trọng, bởi vì hắn cảm nhận được một luồng uy áp khổng lồ do vô số tu sĩ Đại La, tu sĩ Thái Ất hội tụ lại đang tiến về phía Bắc Hải.

Xem ra, Thần Điện ít nhất đã xuất động mười vạn Đại La Kim Tiên, hàng chục triệu Thái Ất Kim Tiên, e rằng không chỉ nhắm vào Bắc Hải, mà cả địa bàn hung thú ở phía bắc Hồng Hoang dưới Bắc Hải cũng không thoát khỏi trận đại động này. ...

Chương 183

Dưới Bắc Hải, trong Hung Thú hoàng triều, Thần Nghịch và Luân Hồi cùng Bát Trảo Hỏa Ly ngồi đối diện nhau, hai người mặt mày ngưng trọng, chỉ có Bát Trảo Hỏa Ly vẫn mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh.

Trận chiến chưa bắt đầu, toàn bộ bầu trời Bắc Hải đã mây đen giăng kín, vô số sinh linh cường đại của Hồng Hoang hội tụ tại đây, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Một số người muốn Thần Điện và Ly Cung lưỡng bại câu thương, một số người khác thì đơn thuần muốn xem diện mạo thật sự của Hoàng Thiên.

Về phần Ly Hoàng là ai?

Mọi người đều không quan tâm, một tên lính vô danh, có gì đáng nhắc đến!

Đúng lúc này, giữa trời đất, một tiếng vang như sấm sét, truyền đi không dứt, "Nghiệt súc Bát Trảo Hỏa Ly, còn không mau cút ra đây." Là đại thống lĩnh của Thần Thú Cung, Hùng Đại, đã phát huy một trăm năm mươi phần trăm giọng nói, khí thế Thần Vương viên mãn hùng bá thiên hạ.

Đám lâu la trong Ly Cung vốn đang gối giáo chờ giặc bị dọa đến chân mềm nhũn, Bát Trảo Hỏa Ly, tên khốn đó không biết sự lợi hại của Thần Điện, nhưng bọn chúng sao lại không biết, đó là ai?

Đó là bá chủ tuyệt đối của Hồng Hoang, ngay cả hung thú cũng không dám trêu chọc.

Nếu không phải vì ngại hung uy của Bát Trảo Hỏa Ly, e rằng tất

cả mọi người đã sớm bỏ chạy.

Thần Nghịch, Luân Hồi, Bát Trảo Hỏa Ly ba người đang tĩnh tọa trong Ly Cung dưới Bắc Hải, nghe tiếng, sắc mặt Thần Nghịch hai người đại biến.

Chỉ có Bát Trảo Hỏa Ly vui mừng hô lớn: "Tốt quá, Hoàng Thiên tiểu nhi cuối cùng cũng đến rồi, bản hoàng đã đợi lâu rồi." Nhưng Thần Nghịch và Luân Hồi thì khác, lập tức nghe ra giọng nói cường đại này không phải là Hoàng Thiên, cũng không phải là người quen thuộc nào của Thần Điện, khả năng duy nhất là, gã này là cường giả ẩn giấu của Thần Điện, trận chiến tiếp theo không dễ đánh rồi.

Chưa kịp hoàn hồn, Bát Trảo Hỏa Ly đã hóa thành bản thể xông ra mặt biển, thẳng tiến về phía phát ra âm thanh.

Hai người nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ theo sau, hóa thành một dải cầu vồng, cũng xông ra mặt biển.

Lúc này, trốn tránh cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Lẽ nào Hoàng Thiên lại không đoán ra được Hung Thú hoàng triều và Bát Trảo Hỏa Ly cùng một giuộc sao?

Bắc Hải và phía bắc gần trong gang tấc, hai bên có thể phát triển hòa bình, đó là chuyện không thể, trừ phi kết minh.

Kết quả là vừa ra khỏi mặt biển, Thần Nghịch và Luân Hồi đã nhìn thấy Hoàng Thiên và Hồng Quân, bên cạnh hắn còn có một con gấu trúc hơi mập, khí thế trên người ngay cả họ cũng không dám nhìn thẳng.

"Khụ khụ!

Lâu rồi không gặp, Hoàng Thiên đạo hữu, Hồng Quân đạo hữu vẫn khỏe chứ." Mặc dù tình hình căng thẳng, nhưng Luân Hồi vẫn lên tiếng chào hỏi.

Hoàng Thiên liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: "Thần Nghịch, Luân Hồi, các ngươi đã quên chuyện trước đây rồi sao?

Bản tôn tuy đã đáp ứng Thiên Đạo sẽ nương tay, nhưng nếu các ngươi cứ một mực tìm chết, ta e rằng Thiên Đạo cũng không giúp được đâu." Mọi người vừa nghe, lập tức nổi lên lòng hóng chuyện, hóa ra Thần Điện sở dĩ im lặng là vì Hoàng Thiên và Thiên Đạo có ước định.

Thần Chủ quả nhiên cường đại, lại có thể trực tiếp đối thoại với Thiên Đạo, chẳng trách Hung Thú hoàng triều động vào ai cũng không dám động vào Thần Điện.

Ngay cả Hồng Quân đến xem náo nhiệt cũng có chút kinh ngạc, hóa ra là chuyện như vậy!

"Đạo hữu!" Sắc mặt Thần Nghịch tái mét, lạnh lùng nói: "Bản hoàng nói chuyện này bọn ta không hề hay biết, ngươi có tin không?" Luân Hồi cũng mở miệng hỏi: "Chẳng phải bọn ta vi phạm lời hứa, chỉ là chuyện này thật sự quá bất ngờ, có thể thương lượng một chút không?" Trên mặt biển rộng hàng trăm triệu dặm, lời nói của hai đại Hung thú hoàng giả truyền vào tai mọi người rõ mồn một.

Ai nấy đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Hung thú rõ ràng đang cúi đầu, nếu không hai vị hoàng giả đã chẳng dùng thái độ đó để nói chuyện với Hoàng Thiên.

Bây giờ mọi người đã hiểu rõ uy lực của Thần Điện chi chủ rốt cuộc đáng sợ đến mức nào, đáng sợ đến nỗi cả bá chủ Hồng Hoang là Hung thú cũng phải thần phục.

"Ha ha ha!" Hoàng Thiên đột nhiên cười lớn: "Bản tôn trước nay không bao giờ tin vào sự bất ngờ.

Thần Nghịch, ngươi thử hỏi ba mươi vạn Đại La Thần, năm

mươi triệu Thái Ất Thần dưới trướng ta xem họ có đồng ý không." Tiếng nói vừa dứt, bầu trời trong nháy mắt bị nhuộm một màu vàng kim, vô số bóng người cường đại hiện ra trong mắt mọi người, chỉ thấy những thần nhân màu vàng kim dày đặc lơ lửng trên không.

Dưới mặt biển, hàng chục triệu thần nhân màu xanh lam được trang bị tận răng, người nào người nấy vẻ mặt nghiêm túc, khống chế vùng nước xung quanh hàng ngàn dặm, triệt để bao vây Ly Cung ở Bắc Hải vào bên trong.

Đây là thành quả mà Thần Điện đã gây dựng ở Đông Hải suốt mấy nguyên hội, hàng chục triệu Hải Thần dàn trận, đủ để xưng hùng ở các vùng biển Hồng Hoang.

Không chỉ Luân Hồi và Thần Nghịch sững sờ, mà những đại năng Hồng Hoang đang xem kịch cũng ngây người, đồng thời trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi.

Nếu đổi lại là mình, liệu có thể chống lại đại quân Thần Điện hùng mạnh như vậy không.

Phải biết rằng, Thần Điện ngoài đám Hải Thần này, còn có hàng trăm triệu Địa Thần chiếm cứ các bộ lạc, nếu muốn ra tay, bất kỳ thế lực nào cũng không thể tránh khỏi.

Lúc này, Bát Trảo Hỏa Ly bị phớt lờ đã hoàn toàn nổi giận, ngay từ đầu, nó đã phát hiện ra mấy kẻ trước mắt không phải tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Mặc dù có hai người không nhìn rõ, nhưng khí thế đó dù thế nào cũng không thể sánh bằng hoàng giả đệ nhất thiên hạ như nó được.

"Gầm!" Theo một tiếng gầm giận dữ, chỉ thấy một con quái vật khổng lồ dài mười vạn trượng xuất hiện trên mặt biển, râu cọp đuôi dê, thân dài như rắn, đầu không có sừng, hai mắt sưng to, dưới bụng

có bốn cặp vuốt sắc lạnh lấp lóe, toàn thân vảy đen pha đỏ, tỏa ra hung sát chi khí, quả là một con chí ác hung thú.

Bát Trảo Hỏa Ly không thèm nhìn, một đôi vuốt đen khổng lồ, tràn ngập hung sát chi khí, lao thẳng về phía Hoàng Thiên đối diện.

"Ngươi!" Thần Nghịch cũng kinh ngạc ngây người, tên này đang làm cái gì vậy?

"Khoan đã!" Luân Hồi lớn tiếng hét lên, cố gắng ngăn cản tên ngu xuẩn này.

Nhưng Hoàng Thiên ở đối diện đột nhiên bật cười, bị con Bát Trảo Hỏa Ly này chọc cho tức cười, không nhịn được phân phó: "Hùng Đại, tên này giao cho ngươi." Rốt cuộc là dũng khí gì đã khiến nó phớt lờ sự cường đại của Hoàng Thiên, dám dũng cảm xông lên liều chết, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

"Được thôi!

Chủ nhân ngài cứ xem cho kỹ!" Hùng Đại vẻ mặt hưng phấn nhìn con 'rắn lớn' trước mặt, dám động thủ trước mặt Hùng lão gia ta, quả là không biết sống chết.

Hùng Đại cũng không dùng linh bảo, thần lực toàn thân cuộn trào, tức thì, trời đất biến sắc, một con quái vật khổng lồ cao tới mười hai vạn trượng xuất hiện trên mặt biển, một con cự thú toàn thân đen trắng xen kẽ, có một khuôn mặt tròn trịa.

Cái quầng mắt đen to tướng, thân hình mũm mĩm, trông có vẻ ngây thơ đáng yêu, nhưng thần lực quanh thân lại bộc lộ sự thật rằng đây là một con mãnh thú uy mãnh.

Thân là Âm Dương Đại Gấu Trúc, đâu phải loại xuất thân từ đường ngang ngõ tắt như Bát Trảo Hỏa Ly có thể so bì.

Sau khi trải qua lễ rửa tội của Hỗn Độn Chi Trì, nhục thân của

Hùng Đại đã sớm đạt đến đỉnh phong Thần Vương Cảnh, cao mười hai vạn chín nghìn sáu trăm trượng, ngay cả đòn tấn công của Thánh Nhân cũng có thể chống đỡ, huống chi còn có Thần Đạo pháp thể, Tín Ngưỡng kim thân gia trì, sao có thể không mạnh?

"Không ổn!

Cùng nhau ra tay!" Thần Nghịch mắng một tiếng, lập tức rút ra Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương, xông ra ngoài, chuẩn bị kiềm chế Hoàng Thiên.

Luân Hồi đang chuẩn bị ra tay, thì không ngờ Hồng Quân đã xông lên trước, đúng là kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường, vừa lên đã là sát chiêu, chiêu nào chiêu nấy đều tàn nhẫn, không chút lưu tình.

"Thần Nghịch, lão tổ đến đây!" Đúng lúc Hoàng Thiên chuẩn bị trấn áp Thần Nghịch, đột nhiên, không biết trốn ở đâu, La Hầu đã xuất hiện.

Chương 184

Tay trái Diệt Ma Đao, tay phải Sát Thần Việt, chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đầu đội Thiên Ma Tháp lượn lờ, trang bị tận răng, lao thẳng về phía Thần Nghịch, hai bên giương cung bạt kiếm, trận chiến đang hồi gay cấn, ngược lại khiến Hoàng Thiên có chút bất đắc dĩ.

Hai lão đại đều đã ra tay, đại quân Hung thú ẩn trong hư không tự nhiên không thể ngoại lệ, cho dù không phải giao chiến với Thần Điện.

"Gầmmmm!!!" Tiếng thú gầm ngút trời vang vọng mây xanh, hàng trăm triệu Hung thú xuất hiện trên Bắc Hải, hung sát chi khí bao trùm toàn trường.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một tia chế nhạo, vung tay một cái, ba mươi triệu Thái Ất Thần Quân phía sau dưới sự dẫn dắt của hai mươi vạn Đại La Thần, lao thẳng lên.

Mười vạn Đại La Thần, hai mươi triệu Thái Ất Thần dưới đáy biển cũng không hề nhàn rỗi, lôi vũ khí ra lao về phía đội quân gọi là Ly Hoàng quân, trong phạm vi hàng trăm triệu dặm đều là sát cơ, khắp nơi máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng.

Trận đại chiến bất ngờ này khiến vô số đại năng Hồng Hoang có mặt ở đó đều ngây người, không kịp phản ứng.

Nói là đại lão đối quyết đâu?

Sao lại thành đánh hội đồng thế này, bên kia Thần Nghịch đấu La Hầu, bên này Luân Hồi đấu Hồng Quân, còn có hai con cự thú ở chính giữa, đánh cho trời long đất lở, nước biển cuồn cuộn, náo nhiệt vô cùng.

Ngược lại là Hoàng Thiên, không biết từ lúc nào đã lấy ra một chiếc thần tọa uy vũ, Hung thú Tất Phương hộ vệ bên cạnh, yên lặng quan sát trận đại chiến, phảng phất như một người ngoài cuộc.

Thực tế, hắn chưa bao giờ lo lắng Thần quân sẽ thất bại, chưa nói đến hai kẻ ở trung tâm, phải biết rằng Thái Ất Thần Quân của Thần Điện được trang bị bộ Thượng phẩm Hậu thiên linh bảo, còn Đại La Thần Quân thì được trang bị bộ Cực phẩm Hậu thiên linh bảo.

Thử hỏi một đội quân hùng mạnh như vậy, sao có thể thua một đám rác rưởi, Hung thú trong tình huống không có linh bảo hộ thể, nhục thân của chúng căn bản không thể chống lại vũ khí công phạt của Thần quân, quả thực như bẻ cành khô.

Chưa kể Đại La Thần có ba mươi vạn, trong đó ít nhất có hơn vạn Bán bộ Thần Vương làm thống soái, Hung thú chỉ có ba Thú vương Bán bộ Hỗn Nguyên, căn bản không thể so bì.

Còn về nhân vật chính trên sân, tên ngốc Âm Dương Đại Gấu Trúc kia, kế thừa truyền thừa của Hỗn Độn Thôn Phệ Đại Tôn, Thôn Phệ Ma Thần xét về căn bản, không hề thua kém mười vị chí tôn hàng đầu, chỉ vì sống ẩn dật, nên mới xếp hạng sau.

Đúng là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, tên ngốc này có cả một bộ linh bảo bạn sinh, bao gồm Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Phá Hư Thương, Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo Hỗn Nguyên Nhất Khí Bảo Khải, Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo Truy Tinh Cản Nguyệt Ngoa, đúng là mạnh không thể tả.

Sau này lại ở trên Ngũ Châu có được hai kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, lần lượt là Thất Uẩn Huyền Đạo Kính và Chư Thiên Thập Địa Như Ý Chùy, quả thực là vũ trang đến tận răng.

Nhục thân đã nghiền ép rồi, lại còn có linh bảo nữa chứ!

Lúc này, Âm Dương Đại Gấu Trúc -- Hùng Đại và Bát Trảo Hỏa Ly đã chiến đấu ba trăm hiệp, hai bên bất phân thắng bại.

Tuy Bát Trảo Hỏa Ly chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, nhưng tiền thân là sinh linh Hỗn Độn, nhục thân cường hãn, không hề thua kém Hùng Đại, cho nên trận so tài này quả thực là ngang tài ngang sức.

"Ra đây!

Linh bảo!" Chỉ thấy Hùng Đại quát khẽ một tiếng, trong chốc lát, toàn thân bảo quang rực rỡ, đầu đội Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thất Uẩn Huyền Đạo Kính và Chư Thiên Thập Địa Như Ý Chùy, tay cầm Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Phá Hư Thương, thân mặc Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo Hỗn Nguyên Nhất Khí Bảo Khải và Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo Truy Tinh Cản Nguyệt Ngoa.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều ngây người.

"Mẹ nó!

Bây giờ ngay cả thú cũng giàu có như vậy sao?" "Ghê thật!

Ít nhất cũng phải là Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, tận năm món, lợi hại quá!" "Thần Điện quả nhiên là đệ nhất đại thế lực Hồng Hoang, tài lực thật hùng hậu!" Ngược lại, Hoàng Thiên đang xem kịch ở bên cạnh có vẻ mặt kỳ quái, không dám tưởng tượng, một con gấu trúc lớn mặc áo giáp, tay cầm một cây thương, đây không phải là gấu hoa cúc sao?

"Ầm!" Một cỗ khí thế vô cùng cường đại bùng nổ, càn quét cả mặt biển, ngay cả Bát Trảo Hỏa Ly cũng phải kinh ngạc.

Bát Trảo Hỏa Ly sau khi ác chiến mấy trăm hiệp đột nhiên phát hiện, hình như không đánh lại được tên béo trước mắt này.

Quan trọng nhất là, cây thương trong tay Hùng Đại cùng với một

cái chùy và một cái gương trên đầu nó, đều tỏa ra một loại khí tức nguy hiểm, khiến nó lông tóc dựng đứng.

Khi hiện thực chiếu rọi giấc mơ, tất cả đều trở nên đặc biệt bi thảm, nhất là một kẻ vốn ở tầng lớp thấp của xã hội, đột nhiên tưởng mình là đại lão, kết quả lại biến thành rác rưởi, Bát Trảo Hỏa Ly hoàn toàn phát điên.

"Không!

Không thể nào, ta mới là kẻ mạnh nhất." Lúc này, Hùng Đại lộ ra bộ mặt dữ tợn, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thất Uẩn Huyền Đạo Kính và Chư Thiên Thập Địa Như Ý Chùy đã khóa chặt Bát Trảo Hỏa Ly.

Dù thế nào, Bát Trảo Hỏa Ly cũng không thể thoát khỏi phạm vi bao phủ của hai món hung khí này.

"Gầmmm!!!" Không chơi nữa, Hùng Đại lập tức gầm lên một tiếng, toàn thân thần lực bùng phát, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Phá Hư Thương trong tay đâm thẳng về phía Bát Trảo Hỏa Ly.

Bát Trảo Hỏa Ly thấy vậy, cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, vận dụng pháp lực toàn thân, hung sát chi khí hóa thành tấm chắn, cố gắng chống lại đòn tấn công của Hùng Đại.

"A!" Nhưng không đợi nó phản ứng, một luồng sáng xé toạc hư không, đâm thẳng vào hậu đình của nó, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ vô cùng thê lương, ai nấy đều không nhịn được rùng mình.

Hoa cúc nát tan, đau thương đầy đất, quả thực quá đáng sợ.

Bên kia, đại quân Thần Điện cũng đã chém giết xuyên qua, Thần quân sắc bén vô song quả thực là những vị thần sát phạt của trời đất, căn bản không ai có thể ngăn cản.

Đặc biệt là đại quân này phần lớn là Hải tộc, sau khi tu luyện công pháp Thần Đạo, đặc biệt phù hợp với đại dương, trong phạm vi biển, có thể phát huy ra hai trăm phần trăm chiến lực.

Vì vậy, cho dù kẻ địch hung hãn đến đâu, trừ phi là Long tộc, nếu không căn bản không thể đối đầu với họ trên biển.

"Vút!" Đúng lúc đó, La Hầu cũng nắm được sơ hở của Thần Nghịch, xoay người tung một đòn, đánh cho Thần Nghịch khí huyết trong lồng ngực cuộn trào.

Đối mặt với La Hầu đầu đội Thiên Ma Tháp, chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thần Nghịch khó chịu vô cùng, quả thực như một con rùa rụt cổ.

"Gầmmmm!!!" Bát Trảo Hỏa Ly bị bạo cúc chịu đựng cơn đau kịch liệt, phát ra một tiếng gầm thét, nhưng cảm giác nhiều hơn là sự khuất nhục.

Thế nhưng, Hùng Đại lại càng đánh càng thuận tay, "Ầm!" Tu vi Thần Vương đại viên mãn hoàn toàn được giải phóng, khí thế cường đại, trong nháy mắt trấn áp toàn bộ không gian.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều ngây người, ngay cả La Hầu và Hồng Quân cũng chỉ mới là Hỗn Nguyên trung kỳ, Thần Nghịch và Luân Hồi càng là Hỗn Nguyên sơ kỳ, làm sao có thể chống lại khí thế của Bán bộ Thần Đế.

"Ha ha ha!

Con rắn tám vuốt, chết cho bản tọa!" Hùng Đại hét dài một tiếng, không còn che giấu chút nào, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Phá Hư Thương, lộ ra sự sắc bén vô song.

"Ong!" Là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo được sinh ra từ sự dung hợp giữa mảnh vỡ của Tạo Hóa Thanh Liên và luồng Phá diệt chi khí

tiên thiên đầu tiên, Phá Hư Thương có khả năng phá vỡ mọi phòng ngự, tất nhiên, ngoại trừ Tiên Thiên Chí Bảo.

Lúc này, uy lực của phá diệt hoàn toàn bùng nổ, cả vùng biển đều run rẩy.

"Không ổn, tên kia định chơi thật rồi." Luân Hồi và Thần Nghịch nhìn nhau, đều thấy được sự ngưng trọng trong mắt đối phương.

"Mẹ ơi!

Cây thương kia ít nhất cũng phải là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, khí thế sắc bén ngay cả ta cũng cảm thấy khủng bố, hung lệ đến nhường nào!" Các sinh linh có mặt cảm thán không thôi.

Chương 185

"Vút!" Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Phá Hư Thương mang theo hung uy ngút trời, trực tiếp lao về phía Bát Trảo Hỏa Ly, sự kiên nhẫn cuối cùng của Hùng Đại cũng không còn, phải nhanh chóng kết thúc trận chiến.

Đối mặt với Hùng Đại được trang bị tận răng, Bát Trảo Hỏa Ly tỏ ra yếu ớt vô cùng, mọi đòn tấn công của nó đều bị bộ giáp linh bảo trên người Hùng Đại chặn lại, căn bản không thể làm đối thủ bị thương dù chỉ một chút.

Chỉ trong nháy mắt, hiện trường đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, Bán bộ Thần Đế Âm Dương Đại Gấu Trúc, tuyệt không phải là tu sĩ Thần Vương Cảnh bình thường.

Bất kể là nhục thân hay nguyên thần, đều đã đạt đến đỉnh phong Thần Vương Cảnh, bắt đầu lột xác, sự khống chế đối với linh bảo và pháp tắc, vượt xa bất kỳ ai có mặt, tất nhiên không tính Hoàng Thiên.

Đặc biệt là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Phá Hư Thương, Thất Uẩn Huyền Đạo Kính và Chư Thiên Thập Địa Như Ý Chùy trên người nó, tất cả cấm chế đều đã được luyện hóa triệt để, có thể thể hiện ra uy lực hoàn chỉnh.

Hùng Đại được vũ trang đến tận răng, toàn thân thần lực tỏa sáng, thần uy ngút trời, cỗ khí thế khổng lồ đó khiến tất cả mọi người có mặt đều phải kính nể, đó là sự tôn trọng cần có đối với kẻ mạnh.

Ngay cả những đại năng Hồng Hoang Bán bộ Hỗn Nguyên cũng cảm thấy tu vi của mình đang tiến bộ, nhưng đây là một tu sĩ Thần Vương cực hạn đang thể hiện toàn bộ thực lực của mình!

Chỉ riêng nhục thân vàng óng của nó đã khiến mọi người kinh

ngạc, chưa kể đến Âm Dương pháp tắc mà Hùng Đại khống chế, phủ lên Phá Hư Thương, quả thực đáng sợ.

Mà, Thôn phệ pháp tắc căn bản nhất còn chưa lộ ra.

Những chiến sĩ Đại La tuần tra Bắc Hải vừa được cứu ra, nhìn thấy thống lĩnh đại triển thần uy, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Con Bát Trảo Hỏa Ly dễ dàng nghiền ép họ, đối mặt với thống lĩnh, lại yếu ớt không chịu nổi một đòn, quả thực là bị hành cho ra bã.

Nhưng nghĩ lại, thân là chiến sĩ Thần Thú Cung của Thần Điện, khi đối mặt với kẻ địch, lại dễ dàng bị bắt như vậy, quả thực đã làm mất hết mặt mũi của Thần Điện.

Trận chiến này, khiến tất cả mọi người phát hiện ra một sự thật, đó là có một thế lực tài đại khí thô chống lưng, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào, bị linh bảo đánh cho không có sức chống trả.

"A!" Bát Trảo Hỏa Ly bị một đòn đánh trúng, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cơn đau trực tiếp tác động lên nguyên thần, quả thực không thể chịu đựng nổi.

Dù nó tấn công thế nào, cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của Hùng Đại, nhưng phòng ngự của nó lại chưa bao giờ cản được đòn tấn công của kẻ địch.

Thân thể Hỗn Nguyên tưởng chừng đã được rèn luyện đến cực hạn trong Hỗn Độn, thực ra lại yếu ớt không chịu nổi một đòn, vẻ kiêu ngạo ban đầu giờ đây sắp sụp đổ.

Chỉ thấy nhục thân khổng lồ mười vạn trượng của Bát Trảo Hỏa Ly, hung sát chi khí tỏa ra xung quanh phảng phất như gặp phải khắc tinh, không ngừng bị bốc hơi.

"Xì xì xì!" Trên người nó có tới hàng trăm vết thương, da thịt rách

toác, máu tươi chảy ròng ròng, trông vô cùng thê thảm.

Thần Nghịch và Luân Hồi ở bên cạnh hoàn toàn tuyệt vọng, muốn dựa vào tên này để lật ngược thế cờ, đó là điều gần như không thể tồn tại.

Không đợi họ phản ứng, Hồng Quân lại triệu hồi mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, cỗ sức mạnh khống chế tuyệt đối theo đó bao trùm lấy Luân Hồi, đám người Hung thú lại rơi vào tình thế luống cuống tay chân, căn bản không lo được cho Bát Trảo Hỏa Ly.

"Ai!

Con rắn lười, trường thương của đại gia đây có dễ chịu không!" Trên cái đầu tròn vo của Hùng Đại lộ ra một tia gian xảo.

Không ai hiểu rõ sự đáng sợ của Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Phá Hư Thương hơn nó, tuy Bát Trảo Hỏa Ly bề ngoài trông chỉ là vết thương ngoài da, không hề nặng.

Nhưng thực tế, Phá diệt chi khí đã xâm nhập vào cơ thể nó, thậm chí cả nguyên thần cũng bị tấn công, trở nên yếu ớt vô cùng.

Là một linh bảo cường đại được sinh ra từ luồng Phá diệt chi khí đầu tiên khi khai thiên, nếu không phải số lượng chí bảo có hạn, e rằng Phá Hư Thương cũng có thể tấn cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo.

"Khụ khụ!....." Bát Trảo Hỏa Ly tức đến nỗi không nói nên lời.

Lúc này, cục diện trên sân đã nghiêng về một phía, Luân Hồi bị Hồng Quân đánh như con cháu, không có sức chống trả, Thần Nghịch cũng bị La Hầu được trang bị tận răng đánh cho tơi tả.

Đại quân Hung thú vốn nên là quân đội đệ nhất Hồng Hoang, lại thêm đại trận gia trì, ngay cả Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong cũng không chiếm được lợi thế.

Nhưng xui xẻo lại gặp phải quân đội Thần Điện được huấn luyện nghiêm chỉnh hơn, ba mươi vạn Đại La Thần, năm mươi triệu Thái Ất Thần, còn ai có thể địch lại.

Hiện trường quả thực là một cuộc đại đồ sát, khắp nơi vang lên tiếng gào thét của Hung thú, những cây trường thương Cực phẩm Hậu thiên linh bảo đồng loạt đâm xuyên qua cơ thể tất cả Hung thú, phương thức tác chiến như một thể này khiến Hung thú có nỗi khổ mà không nói nên lời.

Rất nhiều đại năng quan chiến đều khắc sâu ký ức, cũng chính vì vậy, sau này trong các lượng kiếp ở Hồng Hoang không có ngoại lệ, các đại thế lực đều thành lập quân đội thống nhất, trang bị vũ khí tương đồng.

Bên kia, Hùng Đại đang thừa thắng xông lên, hai đại Cực phẩm Tiên thiên linh bảo một đầu một đuôi, đã chặn hết đường lui của Bát Trảo Hỏa Ly.

Bị Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Phá Hư Thương tấn công, Hỏa Ly suy sụp không gượng dậy nổi, bây giờ đừng nói là chống cự, ngay cả chạy trốn cũng không thể, một sinh linh Hỗn Độn sao mà khổ sở đến thế.

"Phụt!" Bát Trảo Hỏa Ly không nhịn được vết thương, lại phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt càng thêm trắng bệch, dường như cảm thấy sắp chết.

"A!!!

Hoàng Thiên tiểu nhi, hoàng ta đường đường là một sinh linh Hỗn Độn, vốn nên tung hoành Hồng Hoang, lại bị thủ hạ của ngươi đánh thành ra thế này, khó trách Thần Nghịch và Luân Hồi nghe thấy tên ngươi, cứ như chuột thấy mèo, ha ha ha!" Một tiếng cười thê lương lại một tiếng nữa vang vọng trên bầu trời Bắc Hải, khiến vô số người

có mặt trong lòng rùng mình, ngay cả sinh linh Hỗn Độn cũng rơi vào tình cảnh này, vậy sau này sẽ ra sao?

Hoàng Thiên vốn đang ngồi xem kịch đột nhiên đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười, lập tức thần lực cuộn trào, lớn tiếng nói: "Hỗn Độn sơ khai thiên địa trọc, Hung thú tứ ngược ngã thành Thần!

Nhất triều Thần hỏa nhiên cửu tiêu, Đại Đạo chi hạ ngô xưng tôn!" Bất kể là Bát Trảo Hỏa Ly, Thần Nghịch, Luân Hồi, hay là Hồng Quân, La Hầu, tóm lại tất cả mọi người đều sững sờ.

Một sớm Thần hỏa rực cháy, Hoàng Thiên xưng tôn Hồng Hoang, tự tin và vĩ đại đến nhường nào!

"Đi đi!

Đi đi!" Hoàng Thiên phẩy phẩy tay, phảng phất như một cơn gió nhẹ thổi qua, Bát Trảo Hỏa Ly tan biến từng chút một trong gió, cuối cùng hoàn toàn tan vào hư không.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi người trong lòng không khỏi thổn thức, Ly Hoàng Bắc Hải tung hoành một thời đã ngã xuống như vậy.

Đương nhiên, không ai cảm thấy Bát Trảo Hỏa Ly đáng thương, bởi vì cá lớn nuốt cá bé, kẻ thích nghi thì sinh tồn mới là chủ đề của thế giới này.

Từ khi khai thiên tích địa, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, mười hai vạn sinh linh Hỗn Độn đại đa số đều đã chết, bây giờ trong lượng kiếp, vô số đại năng Hồng Hoang cũng lần lượt bỏ mình, không ai không hiểu một điều, yếu đuối thì phải chết.

Chỉ có khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, mới có thể thoát khỏi số phận không cam lòng này, khóc lóc vĩnh viễn chỉ là biểu hiện của sự bất lực.

Trong nháy mắt, mọi người lại hướng ánh mắt về phía chiến trường ác liệt, sự xuất hiện của Bát Trảo Hỏa Ly chỉ là một sự tình cờ.

Nhưng Thần Nghịch và Luân Hồi, hai vị hoàng giả Hung thú, đã tàn phá Hồng Hoang bao nhiêu năm, hung uy ngút trời, lần này rốt cuộc có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Thần Điện không!

Thực tế, Hoàng Thiên chưa bao giờ có ý định diệt Hung thú, đặc biệt là sau khi hắn tiến quân Thần Đế, dưới Thần Đế đều là kiến hôi.

Hung thú là thế lực đối đầu với vạn tộc trong lượng kiếp này, sự tồn tại của chúng ngược lại khiến cho sự chém giết ở Hồng Hoang trở nên lành mạnh hơn, nếu không có Hung thú, vạn tộc tự tàn sát lẫn nhau, sẽ mang đến sát cơ lớn hơn.

Điều này có thể thấy rõ trong Long Phượng lượng kiếp sau này.

Chương 186

Hơn nữa, lượng kiếp này chưa nên kết thúc, nếu không theo ý Thiên Đạo, nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo sẽ biến thành Thần Điện và vạn tộc, điều này không phù hợp với lợi ích của hắn.

Đúng lúc hắn chuẩn bị tiếp tục ngồi xem phong vân, Hồng Quân đột nhiên truyền âm: "Hoàng Thiên đạo hữu, bần đạo dùng Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ để trao đổi, hy vọng đạo hữu ra tay tương trợ, tiêu diệt Thú hoàng Luân Hồi, diệt trừ một chi của chúng." Hoàng Thiên nghe xong sững người một chút, ý của Hồng Quân rất rõ ràng, đó là diệt Luân Hồi, cướp đoạt khí vận của Hung thú, khiến thực lực của Hung thú suy giảm đáng kể, sau đó mới dễ dàng nhổ tận gốc khối u ác tính này.

Vào thời điểm này, Hồng Quân dưới sự chỉ dẫn của Thiên Đạo đã bước lên con đường chấp pháp đại thiên, cho nên, bất kỳ hành động nào cũng mang mục đích bảo vệ Hồng Hoang, tăng cường thực lực bản thân.

Cuối cùng, sau khi suy nghĩ, Hoàng Thiên quyết định đồng ý với Hồng Quân, không phải vì lá cờ Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ kia.

Hắn phát hiện ra rằng bây giờ là cuối của Hung thú lượng kiếp, nếu không làm suy yếu thế lực của Hung thú, vạn tộc căn bản sẽ không nghĩ đến việc tiêu diệt Hung thú hoàng triều.

Nếu Hung thú không diệt, vậy thì đại cục thế tất sẽ bị ảnh hưởng, lúc đó chiến lược phát triển đã định của Thần Đạo, chắc chắn sẽ bị chệch hướng, đối với hắn, đó là một tin xấu.

Cho nên, hắn quyết định đẩy một tay, giúp Hung thú rút khỏi vũ

đài lịch sử.

Đúng lúc này, Thần Nghịch đột nhiên nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Hoàng Thiên đã đứng dậy, ánh mắt đang nhìn về phía này, tức thì trong lòng dâng lên cảm giác không lành.

"Hoàng Thiên!

Đừng quên ngươi đã hứa với Thiên Đạo, sẽ không ra tay với Hung thú chúng ta, lẽ nào ngươi muốn vi phạm lời hứa?" Thần Nghịch gằn giọng nói.

Mặc dù trông hắn hung uy ngút trời, nhưng mọi người đều nhận ra một tia hoảng loạn trên khuôn mặt của vị Hung thú hoàng giả này, rõ ràng, hắn đang sợ hãi.

"Ồ!" Hoàng Thiên liếc mắt một cái, khinh thường nói: "Lấy Thiên Đạo ra dọa ta, ta nói cho ngươi biết, bản tôn có tự tay giết các ngươi, Thiên Đạo cũng không dám làm gì ta, tin hay không?" Tiếng nói vừa dứt, một cỗ khí thế cường đại coi thường thiên hạ càn quét toàn trường, tất cả mọi người đều ngây người, 'Thiên Đạo cũng không dám làm gì ta', tự tin và kiêu ngạo đến nhường nào!

"Tốt!

Tốt cho một Hoàng Thiên, nếu ngươi muốn giết bản hoàng, vậy thì xem ai chết trước!" Trong mắt Thần Nghịch lộ ra một tia điên cuồng, thân hình lóe lên, Thí Thần Thương trong tay đâm thẳng về phía Hoàng Thiên.

"Keng!" Theo một tiếng vang giòn giã, mọi người chỉ thấy Hùng Đại cầm thương xông ra, nghênh đón Thần Nghịch, hai bên diễn ra một trận chiến kịch liệt.

Đúng là binh đối binh, tướng đối tướng, ở đây không một ai có tư cách đối chiến với Hoàng Thiên, cho nên tự nhiên, hắn chỉ xem kịch.

Mặc dù Thần Nghịch đã dùng hết tất cả các chiêu thức, nhưng lại phát hiện tên ngốc đối diện vẫn ung dung tự tại, trông như đang đùa giỡn, tức thì trong lòng cảm thấy không ổn.

Khóe mắt liếc nhẹ, chỉ thấy tiểu hỏa bạn của mình đang bị Hồng Quân hành cho ra bã, trên người đã xuất hiện không ít vết thương.

Lúc này, Thần Nghịch cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra từ đầu đến cuối mục tiêu của họ không phải là mình.

"Hoàng đệ!" Một tiếng gầm không cam lòng vang vọng khắp vùng biển, Thần Nghịch sau khi phản ứng lại, bất kể thương thế ra sao, liều mạng muốn phá vòng vây, cứu viện Luân Hồi.

Mặc dù hai người thuộc tàn hồn của hai Hỗn Độn Ma Thần khác nhau chuyển thế, nhưng sau vô số năm chung sống, đã sớm bồi dưỡng ra tình cảm như huynh đệ ruột thịt, thử hỏi, Thần Nghịch làm sao có thể trơ mắt nhìn Luân Hồi bị giết.

Nhưng hắn chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, căn bản không thể thoát khỏi sự trói buộc của Hùng Đại, một Bán bộ Thần Đế.

Những người khác có mặt cũng đã hiểu ra, khi họ lại lần nữa nhìn về phía chiến trường, Luân Hồi và Hồng Quân vốn đang ác chiến, lại biến thành một trận chiến một chiều.

Hồng Quân đạo nhân vốn có lòng thương sinh chúng sinh hóa thân thành một chiến sĩ sát phạt quả quyết, Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên không ngừng phóng ra Hỗn Độn kiếm khí, liên tục tấn công Luân Hồi, chiêu nào chiêu nấy đều chí mạng.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là, trên đầu Hồng Quân có một con bướm ngọc nhỏ, không ngừng phóng ra ánh sáng trắng, mỗi khi ánh sáng đó chiếu lên người Thú hoàng Luân Hồi, hành động của hắn đều sẽ ngừng lại một chút.

Cũng chính vì vậy, Thú hoàng Luân Hồi mới bị Hồng Quân đánh cho không có sức chống trả, toàn thân vết thương chồng chất, máu tươi chảy ròng ròng.

"Không thể nào!

Hoàng giả Hung thú sắp bị diệt sao?" Một đám đại năng quan chiến cảm thấy có chút không thể tin được.

Một phương hoàng giả xưng bá Hồng Hoang nhiều năm, hung uy ngút trời, hôm nay lại...

Cùng lúc đó, trận chiến dưới đáy biển cũng đã kết thúc.

Cả vùng biển đều bị máu tươi của đám lâu la Ly Cung nhuộm đỏ.

Mười vạn Đại La Thần dẫn dắt hàng chục triệu thần quân bùng nổ sức mạnh khủng bố chưa từng có, phá vỡ mặt nước, bất ngờ tấn công từ phía sau Hung thú.

Đại quân Hung thú nhất thời không kịp đề phòng, bị đánh cho tan tác, Thần quân của Thần Điện hai mặt giáp công, chiến cục trình hiện thế một chiều.

"Hoàng Thiên!

Đừng có khinh người quá đáng!" Nhìn thuộc hạ bị truy sát, Thần Nghịch phát ra một tiếng gầm thét xé lòng, có chút ý vị anh hùng mạt lộ.

Ai có thể ngờ Hung thú tung hoành Hồng Hoang vô tận năm tháng, lúc này lại rơi vào tình cảnh này, nếu Hồng Quân thành công giết chết Luân Hồi, vậy thì thân là một hoàng giả Hung thú khác, hắn khó thoát khỏi cái chết.

"Ồ?" Hoàng Thiên không thèm liếc mắt, thản nhiên nói: "Thiên đạo hảo luân hồi, lượng kiếp sắp kết thúc, Hung thú các ngươi đã

định sẵn bị Hồng Hoang đào thải, dù không cam tâm, cũng không thể nghịch chuyển kết quả này, Thần Nghịch!

Bản tôn khuyên ngươi nên nghĩ thoáng một chút." "Còn về những chuyện khác, Thần Điện sẽ không tham gia vào cuộc đối đầu giữa vạn tộc và Hung thú, bởi vì bản tôn từng hứa với Thiên Đạo, trong hai lượng kiếp sẽ không ra tay, lần này chỉ là để trút bỏ sự uất ức trong lòng, để các ngươi hiểu rõ, thần uy của Thần Đạo không thể khinh phạm!" "Ha ha ha!" Thần Nghịch phát ra một tiếng tự giễu, "Nghĩ thoáng một chút!

Bản hoàng thân là thống soái Hung thú, tự nhiên phải cùng Hung thú nhất tộc đồng sinh cộng tử!

Muốn ta nhận mệnh!

Mơ đi!" Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy hắn đốt cháy toàn thân pháp lực, tất cả linh bảo đều sử dụng hết, dùng mạng liều chết với Hùng Đại, cố gắng phá vỡ phòng ngự.

Nhưng Hùng Đại từ đầu đến cuối đều chỉ phòng ngự, không hề tấn công, bởi vì Hoàng Thiên không muốn để La Hầu không công chiếm được lợi thế.

Lúc này, trời đất đột nhiên phong vân đại biến, "Ầm!" Vùng biển rộng hàng trăm triệu dặm cuồn cuộn không ngừng, hư không vỡ nát, linh khí bạo động.

Hoàng giả Hung thú Luân Hồi không kịp phát ra một tiếng kêu thảm, đã bị Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên một đòn đánh trúng, Hỗn Độn kiếm khí ngay tại chỗ đánh vào người hắn.

Ngay cả bạn sinh chí bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn cũng bị mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp khóa chặt, không thể động đậy.

Đúng vậy!

Hồng Quân đạo nhân đã tung ra sát chiêu, không còn kiên nhẫn để liều chết với tên hoàng giả Hung thú này nữa.

"Luân Hồi!

Bản đạo kính ngươi là một Thú hoàng, nhưng vì chúng sinh Hồng Hoang, các ngươi phải chết, hôm nay bản đạo sẽ tiễn ngươi lên đường." Nói đoạn, Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trong tay Hồng Quân bảo quang đại phóng, hàng trăm đạo Hỗn Độn kiếm khí bắn ra, lao thẳng về phía Luân Hồi đang hấp hối.

"Phụt!" Luân Hồi bị mấy đạo Hỗn Độn kiếm khí xuyên qua cơ thể, liên tục phun ra một ngụm máu lớn, cố gắng chống đỡ nhục thân đứng dậy.

Chương 187

"Ha ha ha!

Bản tôn từ Hỗn Độn mà đến, trải qua vô số nguyên hội, hôm nay cuối cùng cũng đến lúc chết, Thiên Đạo!

Ta chửi mẹ ngươi!" Nỗi bi thương không dứt, mối hận không nguôi, đúng là anh hùng mạt lộ, đến lúc chết, Luân Hồi mới biết từ đầu đến cuối mình chỉ là một quân cờ của Thiên Đạo.

Sở dĩ để Hung thú tồn tại đến bây giờ, chỉ là để Hung thú cung cấp dưỡng chất tốt hơn cho Minh giới chưa thành hình.

"Ong ong ong!" Tiên Thiên Chí Bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn vốn đang bị Tạo Hóa Ngọc Điệp khống chế đột nhiên rung động dữ dội, hóa thành một luồng sáng bay đến bên cạnh Luân Hồi.

Nhìn Lục Đạo Chuyển Luân Bàn trước mắt, Luân Hồi cười lớn nói: "Ha ha ha!

Không ngờ cuối cùng lại là ngươi ở bên ta, lão hỏa kế!" Trong thoáng chốc, Luân Hồi nhìn thấy ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm xưa kiêu ngạo trong Hỗn Độn, rồi Bàn Cổ khai thiên, mọi người chuyển thế đến Hồng Hoang, Hung thú gào thét, càn quét thiên hạ, tất cả mọi thứ, cuối cùng cũng chỉ là mây khói.

"Hoàng huynh!

Hoàng đệ đi trước một bước!" Chỉ nghe thấy Luân Hồi gầm lên một tiếng, trời đất đột nhiên xuất hiện ánh sáng huyền diệu, quỷ âm lượn lờ, hóa thành vô số Dạ Xoa, Tu La bay lượn trong hư không, Lục Đạo Chuyển Luân Bàn quay tít không ngừng.

Cứ như vậy, Thú hoàng Luân Hồi dưới mí mắt của mọi người đã

phản bản quy nguyên, dung nhập vào Tiên Thiên Chí Bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn.

"Ầm!" Theo một tiếng sấm sét vang trời, chỉ thấy Lục Đạo Chuyển Luân Bàn phóng ra uy lực khủng bố chưa từng có, vô số ánh sáng bảy màu bao trùm cả đại địa Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, tất cả tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên, bất kể là vạn tộc hay Hung thú, đều cảm thấy trong cõi u minh có một sức mạnh khóa chặt linh hồn của mình.

Cỗ thần uy bí ẩn đó đủ để khiến linh hồn run rẩy, nhưng nhiều người hơn lại phát hiện nguyên thần của mình lại hưng phấn, phảng phất như gặp được chuyện tốt.

Không lâu sau, trong hư không xuất hiện một lỗ đen, hút Lục Đạo Chuyển Luân Bàn cùng với bản nguyên của Thú hoàng Luân Hồi vào trong.

Với tu vi đạt đến Thần Đế, Hoàng Thiên lờ mờ nhìn thấy phía sau lỗ đen đó là một thế giới khổng lồ, chỉ là thế giới này phảng phất như chưa hoàn thiện, không có một tia sinh khí.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là Minh giới của Hồng Hoang sau này, cũng được gọi là Âm giới, xem ra Thú hoàng Luân Hồi đã có cống hiến to lớn cho sự diễn hóa của Hồng Hoang.

Thực tế, ngay từ thời Hỗn Độn, Luân Hồi Chí Tôn đã lấy tu luyện Luân Hồi pháp tắc làm cơ sở, phụ tu Sinh tử pháp tắc, cho nên, bản nguyên của hắn là thích hợp nhất để cùng với Tiên Thiên Chí Bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn trở thành nơi luân hồi của Hồng Hoang.

Chỉ khi Lục Đạo Luân Hồi hoàn thiện triệt để, Hồng Hoang mới có thể trở thành một đại thiên thế giới thực sự có tiềm lực phát triển, thiên đạo luân chuyển, sinh tử tuần hoàn, đó mới là chính lý.

“Hoàng đệ!” Thần Nghịch phát ra một tiếng gầm bi thương, tình huynh đệ chân thành giữa hắn và Luân Hồi sau vô tận nguyên hội chung sống đã hoàn toàn bùng nổ.

Mặc dù sinh tử có mệnh, nhưng hắn không tin vào số mệnh của Luân Hồi, nếu không phải Hồng Quân đạo nhân, hoàng đệ sao có thể chết.

Trong lòng Thần Nghịch hận vô cùng, hận Hồng Quân, hận Hoàng Thiên, càng hận cái thế giới Bàn Cổ chết tiệt này, vì sao ngay cả một tia sinh cơ cuối cùng cũng không muốn cho, hắn cũng là một thành viên của sinh linh Hồng Hoang mà!

Thế nhưng, Hoàng Thiên liếc mắt một cái, cũng không hề có chút đồng tình, trời làm nghiệt còn có thể sống, tự làm nghiệt không thể sống, đã sớm biết thời đại Hung thú sắp qua đi, nhưng Thần Nghịch, Luân Hồi cứ khăng khăng nghịch thiên, như vậy không chết, thiên lý khó dung.

Huống chi, Hung thú chỉ biết phá hoại, không biết trân trọng, đối với bản thân thế giới Hồng Hoang, chúng là một khối u ác tính lớn, thử hỏi sao có thể không bị tiêu diệt!

“A!” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thần Nghịch phát ra tiếng gầm thét khiến người ta run rẩy, vô số hận thù đan xen trong lòng, bùng nổ ra đòn tấn công hung tàn nhất.

Thậm chí ngay cả bản nguyên của chính mình cũng không màng, điên cuồng tấn công Hồng Quân, dường như muốn báo thù cho Luân Hồi.

Không ai nhìn thấy sự vui mừng trên khuôn mặt của Hồng Quân, giết được Luân Hồi rồi, nếu có thể giết luôn cả Thần Nghịch, vậy thì hắn sẽ là người được hưởng lợi lớn nhất trong Hung thú lượng kiếp, sao lại không làm.

Bây giờ điều hắn muốn thấy nhất chính là cảnh tượng điên cuồng của Thần Nghịch, muốn khiến ai đó diệt vong, trước tiên phải khiến họ điên cuồng.

Nhưng Hoàng Thiên không thỏa mãn dục vọng của hắn, mày hơi nhíu lại, liếc nhìn Thần Nghịch một cái, giữ lại tên này hoàn toàn là để chuẩn bị cho lượng kiếp tiếp theo, nếu hắn chết rồi, Long Phượng lượng kiếp còn chơi cái gì nữa!

"Ầm!" Đột nhiên, một đạo thần lực được tung ra, trong nháy mắt đánh vào người Thần Nghịch đang điên cuồng, đánh cho hắn bay ngang ra ngoài.

Bị một đòn này, Thần Nghịch vốn đang bị hận thù che mờ hai mắt cũng đã tỉnh táo lại, huynh đệ Luân Hồi của hắn đã chết, nếu hắn bây giờ cũng chết, vậy thì còn ai có thể báo thù cho Luân Hồi!

Hơn nữa, hắn cảm nhận được ý đồ của Hoàng Thiên, thực tế, ở đây người không muốn giết hắn nhất chính là Thần Điện.

Một là, Hoàng Thiên và Thiên Đạo có ước định, hai là, Thần Điện không biết vì nguyên nhân gì, tóm lại không hề có hứng thú chiếm địa bàn, cho nên Hung thú hay vạn tộc, trong mắt Thần Điện đều không có gì khác biệt.

"Gầmmm!!!" Là kiêu hùng đệ nhất Hồng Hoang, Thần Nghịch lập tức đưa ra lựa chọn sáng suốt, lập tức phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Những Hung thú còn lại ở hiện trường nghe thấy lời triệu hồi của hoàng giả, lần lượt thoát khỏi trận chiến, đến bên cạnh Thần Nghịch, tạo thành một trận thế phòng ngự.

Cảnh tượng này, khiến tất cả các đại năng Hồng Hoang đều ngơ ngác, cục diện đã bước vào giai đoạn cuối cùng, chỉ còn một bước nữa, Thần Nghịch sẽ chết, lúc đó Hung thú sẽ không còn đáng lo ngại,

tại sao Hồng Quân và những người khác không tiếp tục đánh.

Chuyện xảy ra tiếp theo càng khiến họ ngây người hơn, chỉ thấy Thú hoàng Thần Nghịch vung tay một cái, "Rút lui!" Hàng trăm triệu Hung thú theo sát phía sau Thần Nghịch, ung dung rời khỏi vùng biển, Hoàng Thiên và Thần quân của Thần Điện lại trơ mắt nhìn họ rời đi.

"Thần chủ, sao có thể thả Hung thú đi?" Một số sinh linh quan chiến không nhịn được lên tiếng.

"Hừ!" Hoàng Thiên nghe xong, hừ lạnh một tiếng, hai mắt như địa ngục, quét qua tất cả mọi người có mặt, chỉ thấy mấy tên vừa lên tiếng, toàn bộ đều nổ tung trên không, hóa thành thịt vụn, biến mất trong vùng biển.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang quan chiến, đều run rẩy.

"Lũ kiến hôi, cũng xứng chất vấn bản tôn!" Hoàng Thiên gằn giọng nói.

"Đạo hữu!...." Lúc này, Hồng Quân đạo nhân đột nhiên đi tới, trong tay cầm một lá cờ nhỏ màu đen sẫm, lại là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo U Minh Lục Đạo Kỳ.

Thế nhưng, trên mặt ông ta không hề có sự vui mừng khi chém giết Thú hoàng Luân Hồi, bởi vì sau khi giết Luân Hồi, Hồng Quân phát hiện mình lại không nhận được Đại Đạo công đức, ngay cả tu vi cũng không hề tăng tiến.

Quan trọng nhất là, toàn bộ linh bảo của Luân Hồi, đặc biệt là kiện Tiên Thiên Chí Bảo Lục Đạo Chuyển Luân Bàn đã biến mất không thấy đâu.

Ngay cả khí vận của Thú hoàng Luân Hồi, vì Hung thú chưa diệt, cho nên toàn bộ đã chuyển sang người Thần Nghịch, Thần Nghịch bây giờ là hoàng giả Hung thú độc nhất vô nhị.

Cũng có nghĩa là, mẹ nó đánh cả buổi trời, Hồng Quân ngoài việc nhận được sự căm hận của Thần Nghịch, không được gì cả, ngược lại còn mất đi một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, lỗ to rồi.

"Ừm!" Hoàng Thiên như không có chuyện gì xảy ra nhận lấy U Minh Lục Đạo Kỳ từ tay Hồng Quân, trong lòng lại cười như hoa.

Hắn sớm đã biết Hồng Quân đánh giết Luân Hồi sẽ không có Đại Đạo công đức, đùa gì vậy, bây giờ Thiên Đạo sắp xuất thế rồi, Đại Đạo đã sớm giao mọi chuyện ở Hồng Hoang cho Thiên Đạo.

Cũng có nghĩa là, trừ phi là những sự kiện đặc biệt trọng đại của Hồng Hoang, ví dụ như Lục Đạo Luân Hồi mở ra, nếu không Đại Đạo sẽ không xuất hiện, quyền xử lý những chuyện này đều nằm trong tay Thiên Đạo.

Có công đức, đó cũng phải là Thiên Đạo công đức, lúc này Thiên Đạo đang bận tiếp quản mọi thứ, lại thêm Hung thú chưa xử lý sạch sẽ, sao có thể ban xuống công đức.

Không phải là Thiên Đạo tham ô công lao của Hồng Quân, chỉ là việc phân phát công đức sẽ được thực hiện vào lúc lượng kiếp kết thúc, cùng với công đức của mọi người tính sổ một lượt.

Chương 188

Cho nên, ý định của lão đầu Hồng Quân đã định sẵn là công cốc.

Đúng như dự liệu, khi Hoàng Thiên nhận lấy U Minh Lục Đạo Kỳ, trên mặt Hồng Quân lộ ra một vẻ mặt như bị táo bón.

Những chúng sinh Hồng Hoang bị thủ đoạn tàn nhẫn của Hoàng Thiên dọa cho sợ hãi, lúc này đột nhiên phản ứng lại, Hồng Quân lão tổ dù sao cũng đã giết Luân Hồi, không thể không chúc mừng một chút!

Thế là từng người một lên tiếng: "Chúc mừng Hồng Quân lão tổ chém giết Thú hoàng, dương uy danh của tiên thiên sinh linh chúng ta, chúng sinh chúng ta cảm kích không xiết." La Hầu ở bên cạnh không giành được gì, dường như cũng đã hiểu ra, trên mặt thoáng hiện một tia cười, chắp tay với Hồng Quân nói: "Chúc mừng đạo hữu thành công chém giết Luân Hồi!" "Bản tôn cũng chúc mừng đạo hữu!" Hoàng Thiên không nhịn được chen vào náo nhiệt.

Lúc này, trên mặt Hồng Quân lão tổ lộ ra vẻ bất đắc dĩ, "Hai vị đạo hữu đừng trêu chọc ta nữa!" "Ha ha ha!" Tiếng nói vừa dứt, lập tức khiến La Hầu và Hoàng Thiên bật cười lớn.

Sau một hồi hàn huyên, Hoàng Thiên mới nhìn về phía Hồng Quân và La Hầu, không khỏi mở miệng hỏi: "Hai vị đạo hữu tiếp theo định thế nào?" Chỉ nghe Hồng Quân cười khổ nói: "Bần đạo trước đây vẫn luôn cho rằng tu vi của mình đã mạnh, nhưng hôm nay nhìn thấy thuộc hạ của đạo hữu, mới biết ngoài trời còn có trời, ngoài người còn có người.

Luân Hồi đã chết, Hung thú nguyên khí đại thương, những chuyện tiếp theo ở Hồng Hoang cũng không cần đến bần đạo." "Cho nên, bần

đạo chuẩn bị phong sơn bế quan, tranh thủ đuổi kịp các vị đạo hữu, lượng kiếp tiếp theo, hy vọng có thể cùng chư vị tái độ tiêu dao." "Bản tọa cũng vậy!" La Hầu cũng gật đầu, nói.

Hoàng Thiên đương nhiên hiểu ý của hai tên này, rõ ràng đã bị tu vi Bán bộ Thần Đế Cảnh của Hùng Đại đả kích, cho nên chuẩn bị bế quan tu luyện.

Hắn không khỏi mỉm cười, chắp tay nói: "Như vậy!

Bản tôn xin ở đây chúc trước hai vị đạo hữu sớm chứng Hỗn Nguyên, đại đạo có thể mong chờ." "Cực, cực!" Hồng Quân và La Hầu cũng đáp lại.

Sau một hồi hàn huyên, cả hai thi triển thần thông, hóa thành lưu quang biến mất giữa trời đất, Ngọc Kinh Sơn của Hồng Quân nằm ở phía đông, Tu Di Sơn của La Hầu nằm ở phía tây, hai bên đều không thuận đường.

Sau trận chiến này, con đường mới của hai người cũng nên đi vào đúng quỹ đạo, Ma Tổ và Đạo Tổ nổi danh hậu thế bắt đầu bộc lộ tài năng.

Lúc này, Hùng Đại dẫn theo một đám thống lĩnh Thần quân đi tới, Hoàng Thiên liếc mắt một cái, thản nhiên nói: "Có chuyện gì?" "Chủ nhân, thế lực tàn dư của Bát Trảo Hỏa Ly và những Hung thú lưu lạc ở Bắc Hải đều đã bị dọn dẹp sạch sẽ, chỉ là thế lực ban đầu của Bắc Hải quá yếu, Huyền Quy nhất tộc càng di dời đến Đông Hải, rất nhiều Hải tộc chưa thành hình." Hùng Đại có chút ngập ngừng nói.

"Ha ha ha!" Hoàng Thiên thấy vậy, cười thành tiếng: "Tên ngốc này muốn chiếm địa bàn chứ gì, xem ra bên Đông Hải không có đất dụng võ rồi, cho nên mới để mắt đến Bắc Hải!" "Hì hì!" Hùng Đại gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng.

Hoàng Thiên phẩy tay, mỉm cười nói: "Được, nếu ngươi đã có ý tưởng đó, vậy thì để lại toàn bộ ba mươi vạn Đại La Thần Quân và năm mươi triệu Thái Ất Thần Quân." "Bên Đông Hải phong tỏa Ngũ Châu Nhất Đảo, cấm sinh linh tùy ý ra vào, Thần Thú Cung lấy Bắc Hải làm chủ, ra sức bồi dưỡng Hải Thần." Hùng Đại nghe xong, vội vàng đáp: "Vâng!" Thực tế, dù Hùng Đại không đề cập, Hoàng Thiên cũng sẽ để nó chuyển sức mạnh của Thần Thú Cung sang Bắc Hải.

Hung thú lượng kiếp đã bước vào thời khắc cuối cùng, tiếp theo là Long Phượng lượng kiếp, Thần Điện không cần thiết phải can thiệp.

Đông Hải là căn cứ của Long tộc, cho nên Thần Thú Cung ra vào rầm rộ cũng không hay lắm, phong tỏa Ngũ Châu Nhất Đảo mới là lựa chọn tốt nhất.

Ngược lại là Bắc Hải, một khi Hung thú bị diệt, phía bắc tràn ngập hung sát oán hận chi khí sẽ bị vạn tộc Hồng Hoang ruồng bỏ, lúc đó gần Bắc Hải cũng không xuất hiện được đại thế lực nào, Thần Điện ẩn mình ở đây, phát triển một mạch Hải Thần, sao lại không làm!

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện ở đây, Hoàng Thiên không quay trở lại Đông Hải, mà bay về phía Thần Điện ở trung bộ.

Bên kia, tuy Hồng Quân không được lợi gì, nhưng dù sao cũng đã lộ mặt trước các đại năng Hồng Hoang.

Nhưng La Hầu thì thật sự không thu hoạch được gì, ngay cả đối thủ Thần Nghịch đánh mãi cũng rơi vào tay Thần Điện, đặc biệt là khi hắn đối quyết, Thần Nghịch không hề rơi vào thế hạ phong.

Nhưng trong tay Hùng Đại của Thần Điện, tên kia lại bị áp chế, sự so sánh rõ ràng đến mức nào, thử hỏi các đại năng Hồng Hoang sẽ nghĩ sao.

Cho nên, dù thế nào, trong lòng hắn cũng có chút uất ức, thế là điều khiển tường vân, không ngừng phi về phía tây, sợ bị người ta nhận ra.

Trong lúc vội vã, đột nhiên ở biên giới giữa phía bắc và phía tây, một đạo thiên cơ đã lay động nguyên thần của La Hầu, khiến hắn không khỏi dừng lại.

"Tình huống gì vậy?" La Hầu nhíu mày, bay theo hướng thiên cơ, lại phát hiện ra một trận pháp ẩn bí.

Khi phá vỡ trận pháp, chỉ thấy bên trong có một mảnh ngọc điệp nhỏ, thứ này La Hầu không hề xa lạ, 'Tạo Hóa Ngọc Điệp?' Tức thì, hắn không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Vốn tưởng là cơ duyên linh bảo, không ngờ lại là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, khiến La Hầu hưng phấn không thôi, vội vàng cầm lấy, một luồng dữ liệu khổng lồ đột nhiên xông vào nguyên thần, hoàn toàn dung hợp làm một thể.

"Ha ha ha!" Không lâu sau, La Hầu phát ra tiếng cười lớn, cả người kích động đến run rẩy, không ngờ lại có cơ duyên như vậy.

Mảnh ngọc này là một phần năm mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, có khả năng che đậy thiên cơ, trên đó ghi lại một con đường, đó là Ma Đạo.

Ma Đạo chủ trương tự tại do ta, trời có mệnh, ta không tin, ta tự cường ta tự tôn.

Quan trọng nhất là tiêu dao giữa trời đất, sát lục đều do ta.

Bên trong ghi lại bao gồm các pháp tắc như Sát lục, Hủy diệt, Thôn phệ, Thất tình, Lục dục, Tham lam, Dục vọng, quan trọng nhất là ghi lại phương pháp luyện chế Hậu thiên thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Dùng linh hồn của vô tận sinh linh để ngưng luyện trận đồ, dùng

Tiên thiên canh kim chi khí để ngưng luyện bốn kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tập kết khí vận lượng kiếp, cuối cùng trận và khí dung hợp, hóa thành một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Hắn phát hiện mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này quả thực vô cùng phù hợp với mình, sở dĩ La Hầu luôn không sánh được với Hồng Quân, là vì nguyên nhân của Tiên Thiên Chí Bảo.

Cho nên, Hồng Quân có thể áp chế Luân Hồi, còn hắn chỉ có thể đánh hòa với Thần Nghịch, bây giờ có phương pháp ngưng luyện chí bảo, lúc đó hắn cũng có Tiên Thiên Chí Bảo, ai sợ ai chứ!

Thực tế, đây chính là sự cân bằng của Thiên Đạo, do Hồng Quân đánh giết Luân Hồi, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cục diện Hồng Hoang.

Nếu tiếp tục phát triển, mức độ trưởng thành của Hồng Quân tất sẽ vượt qua sự khống chế của Thiên Đạo, người đại diện như vậy làm sao có thể chưởng khống Hồng Hoang.

Cho nên, Thiên Đạo lại đưa người được chọn dự bị vào danh sách khảo sát, và giúp đỡ La Hầu trở nên mạnh mẽ, giống như Thiên Đạo đã giúp Thần Nghịch và Luân Hồi đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nói đi cũng phải nói lại, đây chính là hiệu ứng cánh bướm của Hoàng Thiên, nếu không phải hắn mang Hồng Quân và những người khác đến gặp Thần Dụ Lệnh, cũng sẽ không đến nỗi những người này đột phá chướng ngại tu vi vào thời điểm này.

Tiên Thiên Chí Bảo cũng giống như Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, chỉ có Hỗn Nguyên Kim Tiên, mới có thể phát huy ra uy lực cực hạn, điều này mới ảnh hưởng đến La Hầu và Hồng Quân.

Đương nhiên, nếu không có Hoàng Thiên, Hồng Quân và La Hầu sẽ ngang tài ngang sức, cùng một thời gian trở thành những người dẫn

đầu Hồng Hoang, khí vận cuối cùng sẽ tập trung vào hai người họ.

Nhưng bây giờ Hoàng Thiên mới là người có khí vận mạnh nhất, Hồng Quân chém giết Luân Hồi, chỉ cần lượng kiếp kết thúc, khí vận và tu vi đều sẽ tăng mạnh, duy chỉ có La Hầu không hề có tiến triển.

Nếu như vậy, chương cuối cùng của Long Phượng lượng kiếp, cũng chính là Đạo Ma đại chiến sẽ xuất hiện sự chênh lệch sức mạnh rất lớn, điều này sao có thể được cho phép!

Do đó, Thiên Đạo mới dùng đến phương pháp cẩu huyết như vậy, để La Hầu có được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, lĩnh ngộ trước Ma Đạo, thậm chí là sự ra đời của Tru Tiên Tứ Kiếm.

Phải biết rằng, Hồng Quân lúc này đã bắt đầu nghiên cứu Tiên Đạo, tiến cảnh không nhỏ, nếu không hack, căn bản không đuổi kịp. . ....

Cùng lúc đó, tại khu vực biên giới gần trung bộ và phía bắc, tộc địa của Kỳ Lân tộc.

Rất nhiều cao tầng Kỳ Lân tộc tụ họp một nơi, họ cũng đã nghe tin về trận chiến Bắc Hải, Bát Trảo Hỏa Ly và Hung thú hoàng giả Luân Hồi đều đã bỏ mình, ai nấy đều tỏ ra hưng phấn.

Cùng là huyết mạch của Bàn Cổ, Kỳ Lân tộc về căn nguyên không hề thua kém Long tộc, Phượng Hoàng tộc, tộc trưởng Tổ Kỳ Lân cũng có tu vi Đại La viên mãn, thực lực được xếp vào hàng ngũ đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang.

Chương 189

"Tộc trưởng, Hung thú hiện tại thực lực suy giảm đáng kể, ngay cả Thú hoàng Thần Nghịch cũng bị trọng thương, nếu chúng ta có thể nhân cơ hội tấn công, ít nhất một phần ba khu vực phía bắc gần trung bộ sẽ bị tộc ta chiếm giữ." Một trưởng lão Kỳ Lân tộc lên tiếng đề nghị.

Những người khác cũng lần lượt mở miệng: "Đúng vậy!

Tộc trưởng, ít lâu trước Long tộc và Phượng tộc dẫn đầu diệt rất nhiều hoàng triều, thanh thế đại chấn, nếu tộc ta không ra tay nữa, e rằng sẽ rơi vào hàng chót ở Hồng Hoang." "Không sai!

Chúng ta không thể bị Long tộc và Phượng tộc bỏ lại phía sau." Nhìn những đồng tộc đang hừng hực chiến ý trước mắt, Tổ Kỳ Lân trầm tư một hồi, mới nói: "Không!

Chúng ta không thể trở thành bia đỡ đạn cho người khác, lúc này Hung thú chưa rơi vào tình thế khốn cùng, Thần Nghịch trọng thương, nhưng vẫn còn ba đại Thú vương, mười đại thống lĩnh đang lăm le." "Tộc ta một khi ra tay sẽ vừa đúng lúc rơi vào cạm bẫy của người khác, lúc đó bất kể Long tộc hay Phượng tộc đều sẽ nhân cơ hội ra tay, chúng ta sẽ trở thành bia đỡ đạn của họ." "Tộc trưởng!

Không thể nào!" Mọi người có chút không tin nhìn hắn.

Từ khi Kỳ Lân tộc bị Thần Điện đuổi khỏi phía bắc, địa bàn đã bị thu nhỏ không biết bao nhiêu lần, danh tiếng càng một phen rơi xuống vực thẳm, tất cả mọi người đều không ai không mong muốn chấn hưng tộc uy.

Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội, hỏi sao lại có người sẵn lòng trơ mắt nhìn cơ hội trôi qua trước mắt, không hề động lòng?

Huống chi, cùng là huyết mạch của Bàn Cổ, Long tộc, Phượng tộc đều phát triển rực rỡ, còn Kỳ Lân tộc lại chật vật như vậy, làm sao có thể nhịn.

Tổ Kỳ Lân tuy biết ý của họ, nhưng vẫn dứt khoát từ chối: "Bây giờ là thời khắc cuối cùng của lượng kiếp, sự điên cuồng của Hung thú có thể thấy rõ, lại thêm mất đi một đại hoàng giả, trong lòng hận thù tăng sinh, nếu chúng ta ra tay, chẳng phải là đâm đầu vào họng súng của họ sao?" "Các ngươi không phát hiện ngay cả Thần Điện cũng đã thu hẹp địa bàn sao, Hoàng Thiên sớm đã biết cuối lượng kiếp, vạn tộc tất sẽ tàn sát thảm liệt, cho nên đã khôn ngoan rút lui khỏi trò chơi này, ngồi trên núi xem hổ đấu." Nghe những lời này, đám cao tầng Kỳ Lân có mặt đều im lặng.

Họ đã bị Thần Điện tự tay đuổi ra khỏi trung bộ, tự nhiên hiểu rõ Thần Điện mạnh đến mức nào, bây giờ ngay cả Thần Điện cũng phải né tránh cuộc loạn cục này, có thể thấy cục diện hiện tại đẫm máu đến mức nào.

"Được rồi, bây giờ không phải là lúc ra tay, chỉ có đợi những người khác động thủ với Hung thú xong, mới là lúc chúng ta xuất binh càn quét thiên hạ, cho nên các ngươi hãy nhanh chóng tu luyện, cường đại bản thân mới là căn bản của mọi thứ." Tổ Kỳ Lân lập tức quyết định. . . . . .

Trùng hợp thay, bên trong Nam Minh Hỏa Sơn, Phượng Hoàng tộc cũng đang chỉnh quân chuẩn bị chiến đấu, nhưng tỏ ra rất cẩn thận, sợ để lộ một chút phong thanh.

Phượng Tổ sau khi biết tin Bát Trảo Hỏa Ly bị một tiểu tốt vô danh của Thần Điện diệt sát, không khỏi cảm thán một tiếng: "Thần Điện không hổ là thực lực đỉnh cấp Hồng Hoang, không chỉ chấn nhiếp đại địa ở trung bộ, mà cả bốn biển cũng không hề nhàn rỗi."

“Phu quân nói không sai, chỉ không biết Long tộc rốt cuộc nghĩ gì, lại có thể dung túng cho thế lực khác phát triển trên biển.” Hoàng Mẫu vẻ mặt nghi hoặc nói.

Phượng Tổ ý vị sâu xa nói: “Dung túng?

E rằng bây giờ họ đã đi cùng một phe với Thần Điện, lão hồ ly Long Vương kia không hề đơn giản, lần trước Thần Điện thông báo tiêu diệt các hoàng triều, ông ta là người đầu tiên triệu tập mọi người, xem ra đã nhận được không ít thứ.” “Phu quân!

Thần Điện sẽ không thiên vị bất kỳ chủng tộc nào, nhìn cách họ đối xử với vạn tộc và Hung thú là có thể thấy, Long tộc có thể kết giao, tộc ta tự nhiên cũng có thể.” Hoàng Mẫu mỉm cười nói.

Mặc dù Phượng Tổ và Hoàng Mẫu cùng được thai nghén từ Nam Minh Hỏa Sơn, nhưng tính cách hai người lại hoàn toàn khác nhau, Phượng Tổ tính tình bá đạo, sát phạt quả quyết, Hoàng Mẫu lại ôn nhu nội liễm, bày mưu tính kế.

Về phương hướng phát triển lớn của Phượng tộc, vẫn luôn là Hoàng Mẫu nắm bắt, phương diện chinh chiến mới là Phượng Tổ chủ trì.

Nghe lời phu nhân nói xong, mắt Phượng Tổ sáng lên, lập tức hỏi: “Phu nhân có kế sách gì, mau nói mau nói!” “Phì!” Nghe vậy, Hoàng Mẫu mỉm cười, “Phu quân, thông minh lại bị thông minh hại, Long tộc sở dĩ có thể đi gần với Thần Điện, chẳng qua là vì họ đã thể hiện ra thành ý, tộc ta muốn có được đãi ngộ tương đương, tự nhiên cũng phải thể hiện thành ý của mình.” Phượng Tổ nghe xong, bừng tỉnh đại ngộ: “Phu nhân nói phải!

Ta lập tức phái người đi mời Sơn Thần đến miếu tiền một chuyến, phía nam chúng ta có nhiều núi lửa, động đất không ngừng, đúng lúc cần Địa Thần ổn định một phương.” Một phương diện khác,

Long tộc sau khi biết tin Thần Điện đã thành công chiếm được Bắc Hải, không những không hề tỏ ra tức giận, ngược lại còn phái người mang linh quả linh dược đến, chúc mừng đại hỷ của Thần Điện.

Phải nói rằng, Long Vương thật sự là một con lão hồ ly, giữa Đông Hải và Bắc Hải, đã quả quyết từ bỏ Bắc Hải, dù sao nơi đó cũng gần phía bắc do Hung thú chiếm đóng, có lấy cũng vô dụng.Chi bằng hào phóng tặng Bắc Hải đi, đổi lấy nhân tình của Thần Điện, sao lại không làm.

Cùng lúc đó, không ít Long tộc ở Bắc Hải gia nhập dưới trướng Thần Điện, trấn giữ một phương, có cống hiến to lớn cho sự ổn định và phát triển của Bắc Hải.

Dưới sự cố ý dung túng của Hùng Đại, những Long tộc ở Bắc Hải này đã không ngừng gửi công pháp Thần Đạo, thần thông võ kỹ thậm chí là linh bảo linh đan mà họ nhận được về tộc.

Thế là, Long tộc và Thần Điện đã hình thành một vòng tuần hoàn tốt đẹp, hai bên cùng nhau lớn mạnh.

Không biết bao nhiêu năm đã trôi qua, tại vùng biên duyên phía bắc Hồng Hoang, một con chim khổng lồ mình xanh vằn đỏ, mỏ trắng, một chân, hình dáng như hạc đang thong dong bay về phía trung bộ.

Trên lưng nó có một thanh niên tuấn tú mặc hoàng bào đang ngồi, toát ra vẻ thần uy lẫm liệt.

“Thần tôn!

Đi suốt dọc đường, ta phát hiện tuy rằng khắp nơi đều là sinh linh, nhưng tu vi của những sinh linh này thua xa lứa sinh linh được sinh ra từ mấy nguyên hội trước.

Là vì lý do gì ạ?” Nghe Tất Phương hỏi, Hoàng Thiên cười nói: “Ha ha!

Xem ra ngươi cũng có tuệ căn, thế giới đang tiến hóa, sinh linh ngày càng nhiều, đất đai vốn rộng lớn cũng không còn là vô hạn nữa." "Giữa trời đất, vạn vật đều có định số, ví như Tiên Thiên linh bảo có ba ngàn món, kể cả những chí bảo bạn sinh của Hỗn Độn Ma Thần cũng chỉ có vài vạn món." Nghe vậy, sắc mặt Tất Phương đột biến, kinh ngạc nói: "Thần tôn, ý của ngài là Hồng Hoang sẽ trở nên ngày càng cằn cỗi vì sinh linh tăng lên." "Không sai." Hoàng Thiên thở dài, cảm nhận Tiên Thiên linh khí xung quanh không còn nồng đậm như chất lỏng nữa, trong lòng đầy cảm khái.

E rằng thêm vài lượng kiếp nữa, Tiên Thiên linh khí sẽ dần dần chuyển hóa thành Hậu Thiên linh khí, lúc đó đừng nói là sinh linh Hậu Thiên, e rằng những sinh linh sinh ra đã là Tiên cảnh cũng cực kỳ hiếm thấy.

Cùng với sự biến hóa của trời đất, bất kể là Tiên Đạo hay Thần Đạo đều sẽ có cảnh giới phàm trần để đo lường, ví như Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Đại Thừa của Tiên Đạo.

"Thần tôn, vậy sau này chúng ta tu luyện thì sao?" Sắc mặt Tất Phương đại biến, tuy nó là hung thú nhưng cũng là sinh linh Tiên Thiên, tự nhiên cần hấp thu Tiên Thiên linh khí để đề cao tu vi.

Nếu tất cả đều là Hậu Thiên linh khí, đừng nói tu vi tăng tiến, có thể duy trì không bị thụt lùi đã là kỳ tích rồi.

Lứa đại năng Tiên Thiên cuối cùng như Tam Thanh sở dĩ có thể đề cao tu vi nhanh chóng là vì từ lúc hóa hình, họ đã bắt đầu hấp thu Hậu Thiên linh khí, chỉ là nồng độ không cao nên đã từ từ thích ứng với sự chuyển biến của linh khí.

"Ha ha ha!

Giữa trời đất đâu chỉ có Tiên Thiên linh khí, Thần Điện của ta tọa lạc tại Tinh Không, Tinh Thần chi lực không hề thua kém Tiên Thiên

linh khí, đồng thời ở Đông Hải còn có Ngũ Châu Nhất Đảo, Ngũ Châu có Tiên Thiên trận pháp đi kèm, có thể giữ cho Tiên Thiên linh khí trong châu không tiêu tán, còn Doanh Châu Đảo thì càng không cần phải nói.” Hoàng Thiên vung tay, dường như không hề lo lắng.

Tu hành Thần Đạo không giống Tiên Đạo, chỉ chăm chăm cần linh khí làm chủ lực.

Ngược lại, Thần Đạo dù không hấp thu Tiên Thiên linh khí cũng có thể thông qua tín ngưỡng chi lực, công đức chi lực để tăng tiến tu vi.

Địa Thần nhất mạch điều tiết sông núi, vốn đã có nguồn Thiên Đạo công đức sản sinh không ngừng.

Tinh Thần nhất mạch chưởng quản các vì sao, tự nhiên công đức vô lượng.

Hải Thần nhất mạch hiện tọa trấn Bắc Hải, cân bằng hải vực, cũng được Thiên Đạo ban công đức.

Ngay từ đầu, Thần Đạo đã hơn Tiên Đạo một bậc về mặt bố cục.

Chương 190

Nếu Hồng Quân không thể chưởng khống Thần Đạo, biến nó thành phụ thuộc của Tiên Đạo, vậy thì Tiên Đạo cuối cùng chắc chắn sẽ đi đến thời kỳ mạt pháp vì linh khí suy kiệt.

Thế giới mà Hoàng Thiên chuyển sinh đến chính là Hồng Hoang của hậu thế, cũng là do Thần Đạo phù chiếu đưa hắn vượt qua thời không, để cứu vớt vận mệnh của Thần Đạo và cả thế giới.

Tiên Đạo chỉ biết chiếm đoạt mà không biết báo đáp.

Tiên nhân sử dụng thần thông, hoàn toàn không coi Thổ Địa, Sơn Thần ra gì, trật tự trời đất làm sao có thể duy trì, thế giới tất sẽ sụp đổ.

Vì vấn đề linh khí của các đại năng Tiên Thiên hậu thế, Thánh Nhân đã khai tịch tiểu thiên thế giới trong hỗn độn làm đạo trường, có thể không ngừng chuyển hóa Tiên Thiên linh khí từ hỗn độn.

Như Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử, Địa Thư do bản nguyên ngưng kết, Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên không thua kém Tiên Thiên linh khí.

Minh Hà có Huyết Hải trong tay, oán khí, sát khí vô tận của sinh linh Hồng Hoang không ngừng hội tụ về đây, đối với tu hành Sát Đạo mà nói, quả thực là đại bổ phẩm.

Lôi Thần Lôi Trạch, Bắc Minh Hải của Côn Bằng cho đến Hỏa Vân Động nơi Tam Hoàng Ngũ Đế cư ngụ, tất cả đều là động thiên phúc địa hàng đầu, hoặc có bản nguyên chi lực không thua kém Tiên Thiên linh khí, hoặc có Tiên Thiên trận pháp chuyển hóa linh khí.

Cho nên, sự biến hóa của trời đất không ảnh hưởng lớn đến bản

thân họ.

Đúng là Thánh Nhân bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu.

Từ đầu đến cuối, Hoàng Thiên chưa bao giờ từ bỏ việc bảo vệ thế giới.

Thần Đạo và thế giới có quan hệ cộng sinh, không có thế giới, Thần Đạo như bèo không rễ; không có Thần Đạo, thế giới càng không thể phát triển bền vững.

Chỉ có Thần Đạo thống trị thế giới, trong tu đức chính, ngoài chống dị tộc, công phạt các thế giới khác để làm lớn mạnh bản nguyên Hồng Hoang, mới có thể khiến Hồng Hoang không ngừng tiến bước.

Nếu tất cả mọi người đều tu Thần Đạo, vậy sẽ có vô số người không ngừng cống hiến cho thế giới, như vậy thế giới mới có thể đi đúng quỹ đạo.

"Phù!" Tất Phương thở phào nhẹ nhõm, may mà ôm được cái đùi lớn này, nếu không với thân phận hung thú, e rằng lúc Tiên Thiên chuyển thành Hậu Thiên bên ngoài, nó đã tiêu đời rồi.

Đúng vậy, hung thú ở hậu thế sở dĩ rút lui khỏi vũ đài lịch sử cũng là vì giống như sinh linh Tiên Thiên, không thể thích ứng với môi trường Hậu Thiên.

Con hung thú cuối cùng của Hồng Hoang là Diệt Thế Hắc Văn, sinh ra ở Huyết Hải, có thể hóa hình vào cuối thời đại Thánh Nhân, tu vi cũng chỉ mới Thái Ất viên mãn.

Điều này cho thấy tầm quan trọng của môi trường đối với việc đề cao tu vi của sinh linh.

"Thần tôn!

Chẳng lẽ chúng ta không thể bố trí trận pháp chuyển hóa Tiên Thiên linh khí như Doanh Châu Đảo sao?" Tất Phương đột nhiên đưa ra một đề nghị như vậy.

Điều này khiến Hoàng Thiên có chút kinh ngạc, sau đó giải thích: "Tam Đảo Thập Châu cho đến các động thiên phúc địa ở Hồng Hoang, không phải do trời đất sinh ra, mà cũng là do Đại Đạo hay Thiên Đạo ban tặng, sức mạnh tầm thường không thể bố trí được trận pháp mạnh mẽ như vậy." "Thử hỏi, muốn vãn hồi cục diện của cả Hồng Hoang, cần phải có trận pháp hỗn độn mạnh đến mức nào mới có thể không ngừng chuyển hóa ra Tiên Thiên linh khí, đây quả thực là chuyện không thể." Thế giới Hồng Hoang mỗi thời mỗi khắc đều đang phát triển, không chỉ sinh linh không ngừng tăng lên, mà lãnh thổ cũng đang khuếch trương ra bên ngoài, mọi phương diện đều cần linh khí.

Trong tình huống này, dù hiện tại bố trí được trận pháp, nhưng có lẽ không đến một nguyên hội, tác dụng của trận pháp đó sẽ giảm đi rất nhiều.

Cho nên, giả thiết này ít nhất ở giai đoạn hiện tại là không thể hoàn thành, trừ phi có người đột phá Đại Đạo cảnh.

Phải đề ra một phương án hợp lý, di chuyển những tu sĩ không ngừng mạnh lên ra khỏi thế giới Hồng Hoang, nếu không chỉ riêng Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh) cũng đủ để khiến Hồng Hoang trở nên cằn cỗi không chịu nổi.

"Ai!" Tất Phương nghe xong mới phát hiện ra ý tưởng của mình quả thực là đang nằm mơ.

Thấy tọa kỵ của mình có suy nghĩ sâu xa như vậy, Hoàng Thiên nở một nụ cười, lời nói cũng nhiều hơn không ít.

"Thực ra chỉ cần tu vi đột phá một cảnh giới là có thể thoát khỏi

tình cảnh khó khăn này.

Thần Vương của Thần Đạo ta đột phá Thần Đế cần phải kiến lập một Thần Quốc, Hỗn Nguyên Kim Tiên đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng cần khai tịch một tiểu thiên thế giới." "Thần Quốc hay tiểu thiên thế giới tuy không bằng Hồng Hoang, nhưng chỉ để cung cấp cho một người hay một nhóm người thì vẫn dư dả!" "Ặc!" Tất Phương nghe xong, ngẩn người, rồi lại lắc đầu nói: "Thần tôn, nếu vậy thì có khác gì ở trong hỗn độn đâu?" Dù là hung thú, nhưng nó cũng biết nếu không có một Hồng Hoang phồn hoa như hiện tại, mà ngày ngày đối mặt với tiểu thiên thế giới hoang vu, đừng nói là tu vi tiến bộ, e rằng đến con thú cũng phải mắc chứng trầm cảm.

"Ha ha ha!" Nhìn bộ dạng đó của nó, Hoàng Thiên không nhịn được cười lớn, "Tiểu súc sinh, yên tâm đi, trời sập đã có người cao chống đỡ, Hồng Hoang có nhiều Hỗn Nguyên Kim Tiên như vậy, cũng không đến nỗi mỗi người chỉ lo quét tuyết trước cửa nhà mình." Vứt bỏ Hồng Hoang, tiến vào tiểu thiên thế giới là cách làm hạ đẳng nhất, vì đại thiên thế giới như Hồng Hoang trong cả hỗn độn cũng cực kỳ hiếm hoi.

Tiểu thiên thế giới chỉ có thể duy trì linh khí vận chuyển, nhưng vĩnh viễn không thể sinh ra những sinh linh, thiên tài địa bảo phong phú đa dạng như Hồng Hoang.

Thánh Nhân cũng phải dựa vào khí vận chi lực do quảng đại sinh linh Hồng Hoang tạo ra để giúp đề cao tu vi, có thể thấy tầm quan trọng của Hồng Hoang. 'Hỗn Nguyên Kim Tiên?' Tất Phương càng thêm mơ hồ, nó hiện chỉ biết đến Đại La Kim Tiên, bây giờ lại lòi ra một cái Hỗn Nguyên Kim Tiên.

"Theo một nghĩa nào đó, Tiên Đạo mà đại chúng Hồng Hoang hiện nay tu luyện, đúng như cách phân chia trước đây, có Địa Tiên, Thiên

Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên.

Trên Đại La còn có Hỗn Nguyên.

Hỗn Nguyên có ba tầng, một tầng một đẳng cấp, phân biệt là Hỗn Nguyên Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên." Hoàng Thiên lại nói: "Hỗn Nguyên giả, vạn pháp quy nhất, hồn nhiên nhất thể, cho nên Hỗn Nguyên Kim Tiên có thể độc lập nắm giữ một loại pháp tắc.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lấy pháp tắc làm nền tảng, có thể khai tịch tiểu thiên thế giới.

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên hóa tiểu thiên thành trung thiên, dung hợp một phương thế giới, trở thành kẻ chưởng khống trung thiên." Cùng với lời giảng giải, tầm mắt của Tất Phương được mở rộng, nó chưa bao giờ nghe qua nhiều tầng thứ như vậy, hóa ra Đại La chỉ là một trong số đó.

"Thần tôn, vậy chúng ta tu cái gì?" "A a!" Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười khó hiểu, nhàn nhạt nói: "Tiên Đạo tuy tốt, nhưng bản tôn không thèm." "Thái Sơ có Đạo.

Đạo cùng Thần đồng tại, cho nên bản tôn là Thần Đạo chi tổ.

Thần Đạo từ dưới lên có Thần Nhân, Thiên Thần, Chân Thần, Huyền Thần, Thái Ất Thần, Đại La Thần, trên đó có Thần Vương, Thần Đế, Thần Tôn.

Vương giả hóa pháp thành vực; Đế giả, lấy vực làm quốc, tự thành thiên địa; Tôn giả, sánh vai Thiên Đạo, ta là chí tôn." "Hít!" Tất Phương hít một hơi khí lạnh, nó nghe không hiểu lắm, nhưng tóm lại là nghe ra được sự cao ngạo và tự tin trong lời nói của lão gia nhà mình.

Vừa đi vừa nói, họ đã tiến vào trung bộ.

Tuy Hoàng Thiên không để lộ bất kỳ khí thế nào, nhưng con hung thú to lớn dưới mông hắn cũng đủ khiến vô số người phải lùi bước.

Cho nên, không có ai dám gây sự, hay nói đúng hơn là tìm chết.

Vì vậy, trên đường cũng không có sinh linh nào không có mắt đến tìm phiền phức.

Hơn nữa, hung uy của Thần Điện lẫm liệt, trong phạm vi hàng trăm triệu dặm quanh trung bộ, đa số đều là sinh linh hiền hòa, ai nấy đều rất quy củ.

"Ừm?

Tất Phương, bay về phía đông!" Hoàng Thiên đột nhiên nói.

Tuy Tất Phương đang mơ hồ, nhưng vẫn làm theo phân phó, bay về phía đông.

Vừa rồi, Hoàng Thiên bị một luồng khí tức bí ẩn lay động tâm thần, men theo khí tức đó tìm kiếm, phát hiện đó lại là một tòa Tiên Thiên đại trận.

Chương 191

Phần lớn trung bộ đều thuộc phạm vi Bất Chu Sơn, ý chí Bàn Cổ nồng đậm, cho nên, thân là Thần Đế, Hoàng Thiên cũng không nhìn rõ bên trong đại trận.

Nhưng đoán cũng có thể đoán ra, trong loại Tiên Thiên đại trận này ẩn giấu không phải Tiên Thiên linh bảo thì cũng là Tiên Thiên linh căn, nếu không tuyệt đối không thể lay động tâm thần của Hoàng Thiên.

Mặc dù sinh linh Hồng Hoang đông đảo, linh bảo và các loại thiên tài địa bảo không đủ chia, nhưng nếu thực sự tính toán thì đồ vật cũng không hề ít.

Cùng với sự phát triển không ngừng của thế giới, một số Tiên Thiên linh bảo, Tiên Thiên chi vật cũng tiếp tục được thai nghén, ba ngàn chỉ là con số nguyên thủy ban đầu.

Đặc biệt là một số tiên sơn phúc địa được diễn hóa ra mà chưa bị ai quấy rầy, Tiên Thiên chi vật được thai nghén bên trong tự nhiên vẫn tồn tại.

Đúng là bảo vật có linh, không phải ai cũng có thể có được Tiên Thiên chi vật, càng đừng nói đến Tiên Thiên linh bảo.

Nếu không có khí vận mạnh mẽ, dù linh bảo ở ngay bên cạnh cũng không thể phát hiện.

Hồng Vân của hậu thế là một ví dụ điển hình.

Mặc dù là đám mây đầu tiên của Hồng Hoang, thân là Vân Tổ, nhưng so với Trấn Nguyên Tử, Minh Hà hay Côn Bằng đều có phần không bằng.

Hơn nữa, việc chiếm giữ động thiên đệ nhất Hồng Hoang -- Hỏa

Vân Động, đã sớm tiêu hao gần hết khí vận, cho nên sau này mới chỉ có một cái Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Lúc Tử Tiêu Cung định Thánh vị, Tam Thanh có công đức Bàn Cổ, Nữ Oa tự mang sứ mệnh tạo nhân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì được Thiên Đạo đền bù cho phương Tây.

Thử hỏi Hồng Vân tài đức gì mà dám ở trước mặt Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Phục Hy, Côn Bằng đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí.

Rõ ràng đó là mồi nhử mà Hồng Quân tung ra, để tỏ rõ Thiên Đạo vô tư, nhưng y lại không biết điều, vọng tưởng chiếm làm của riêng.

Kết quả cuối cùng là thân tử đạo tiêu, nếu không phải Thiên Đạo từ bi, độc lưu một đường sinh cơ, y cũng không thể sống sót.

Sở dĩ Hoàng Thiên liên tục gặp được bảo vật là vì khí vận nồng hậu trên người hắn đã hấp dẫn sự chú ý của linh bảo.

Đó là khí vận của cả một vùng Tinh Không cộng thêm một phần năm lục địa và một phần ba cận hải!

Hơn nữa, không phải sau khi lấy được linh bảo thì chúng sẽ tiêu hao khí vận, chỉ khi luyện hóa rồi mới tiêu hao khí vận.

Cho nên, những linh bảo thực sự thuộc sở hữu của hắn cũng chỉ có chưa đến mười món, ngay cả Ngũ Phương Kỳ hắn cũng chưa luyện hóa. 《Sáng Thế Kỷ》 là chí bảo bạn sinh, lại là chí bảo của Thần Đạo, trấn áp vô tận khí số của Thần Đạo, không tiêu hao khí vận của bản thân.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích, trời sinh tự mang công đức khai thiên, lại kinh qua vô tận Đại Đạo công đức phản bản quy nguyên, trở thành Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, tự nhiên không cần tiêu hao khí vận.

Chu Thiên Tinh Thần Đồ, Tử Vi Đế Tỉ và Hoàng Bào tam kiện sáo, toàn bộ đều là chí bảo của Tinh Không, trấn áp khí vận Tinh Không, cũng không cần đến khí vận của Hoàng Thiên.

Chỉ có Lục Thiên Kiếm, sinh ra từ Thiên Đình, lại tiêu diệt toàn bộ hung thú trong Tinh Không, tiến hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực cường đại, cần rất nhiều khí vận.

Còn lại Tạo Hóa Đỉnh và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên thực ra chỉ để làm nền.

Nhìn Hồng Quân hậu thế mà xem, lão già đó có ba ngàn linh bảo trong tay, nhưng cuối cùng không phải đều ban cho người khác sao, chỉ giữ lại một cái Tạo Hóa Ngọc Điệp diễn sinh ra Thiên Đạo Pháp Luân.

Đồ vật quý ở chỗ tinh chứ không phải ở chỗ nhiều, đó mới là chân lý.

Trong đầu Hoàng Thiên, trừ 《Sáng Thế Kỷ》 và Lục Thiên Kiếm, những thứ còn lại đều có thể bỏ đi.

Hai món này là linh bảo bản mệnh cũng là chí bảo thành đạo, cho nên, chúng định sẵn sẽ cùng Hoàng Thiên đi đến cuối cùng.

Những thứ như cờ quạt, chờ khi tu vi ngày càng cao, sẽ dần dần không dùng đến nữa.

Nhưng, Tiên Thiên chi vật, Hoàng Thiên chưa bao giờ cảm thấy nhiều là không tốt, không dùng đến ta có thể tặng cho người khác mà, dưới trướng Thần Điện có vô tận sinh linh, người cần thì nhiều lắm.

Ban cho người mình còn hơn để cho ngoại nhân.

Tiên Đạo Hồng Quân sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung có hành động ban bảo, Thần Đạo đương nhiên cũng không thể lạc hậu, đây là vấn đề thể diện.

“Đúng!

Không sai!

Chính là ở đây!” Men theo hướng đông đi thẳng, khí cơ dừng lại trước một ngọn núi lớn.

Điều khiến Hoàng Thiên kinh ngạc nhất là hắn đột nhiên phát hiện một luồng khí tức Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên, gã đó hình như là một vật sống.

Hung thú Tất Phương nhìn xung quanh, cũng không giống nơi có bảo vật, khắp nơi là một mảnh hoang lương, ngay cả một con chim cũng không thấy.

“Ầm!” Đúng lúc này, một luồng khí thế khổng lồ xông thẳng lên trời, trực tiếp đè lên người Hoàng Thiên và Tất Phương, sâu như vực thẳm, đáng sợ vô cùng.

Đáng tiếc luồng khí thế đó chỉ có tu vi Đại La hậu kỳ, ngay cả Tất Phương cũng không trấn áp nổi.

“Thằng rùa nào dám ở trước mặt bản đại gia làm càn!” Suýt chút nữa bị trấn áp, Tất Phương nổi điên, gọi ra cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Cửu Ngục Liên Hoàn Đoạn Hồn Tiên.

Chỉ thấy Tiên Thiên linh khí xung quanh bị vô tận sát khí phá tan mây khói, uy lực của cực phẩm Tiên Thiên linh bảo hoàn toàn bộc phát, hung lệ sát khí mơ hồ ngưng kết thành chín con ác quỷ khô lâu, tạo thành một cây roi khổng lồ, ầm ầm hạ xuống ngọn núi trước mặt.

“Bành!” Một tiếng nổ kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu vang vọng khắp phạm vi hàng trăm triệu dặm, bão linh khí xung quanh càn quét cả trời đất, khắp nơi cát bay mịt mù.

Khi cơn bão tan đi, toàn bộ ngọn núi dường như được bao phủ bởi một lớp màng mỏng, đòn tấn công của Tất Phương lại không hề có

tác dụng.

Lúc này, đất rung núi chuyển, trời nghiêng đất lở, vô số linh khí hội tụ, ngọn núi mơ hồ hiện ra một khuôn mặt khổng lồ giận dữ, nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên và Tất Phương, có thể thấy nó rất phẫn nộ.

"Ặc!

Thần tôn!

Cái quái gì đây?" Khuôn mặt lớn đột nhiên xuất hiện khiến Tất Phương ngẩn ra, rồi vội vàng hỏi Hoàng Thiên.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên lại nở nụ cười, ngay khoảnh khắc Tất Phương ra tay, hắn đã nắm rõ mọi ngọn ngành.

Không sai!

Ngọn núi lớn trước mắt chính là một sinh linh Tiên Thiên, cho nên khí tức Thổ chi bản nguyên xung quanh mới nồng đậm như vậy, còn Tiên Thiên đại trận kia là để hộ pháp cho Sơn Thần, nếu không cũng không thể xuất hiện ở đây.

Nhìn khắp Hồng Hoang, sinh linh Tiên Thiên hóa hình từ cả một ngọn núi là cực kỳ ít.

Chương 192

Dò theo dòng sông thời gian, Hoàng Thiên phát hiện gã này sở dĩ có thể sinh ra linh trí là hoàn toàn nhờ vào một sự trợ giúp mạnh mẽ trong cõi u minh.

Luồng trợ giúp đó khiến căn nguyên của nó thuế biến thành Tiên Thiên, từ đó chưởng khống sức mạnh của Thổ chi bản nguyên, trời sinh phòng ngự vô song.

Nếu có thể hóa hình, căn nguyên của gã này ít nhất cũng không thua kém bọn Tam Thanh.

Tu vi Đại La viên mãn mới hóa hình, trong số các đại thần hậu thế, gã này cũng thuộc dạng có một không hai.

"Khụ khụ!

Vị sinh linh đột ngột xuất hiện này, cũng đừng tức giận nữa, người không biết không có tội.

Bọn ta cảm thấy nơi này có cơ duyên lay động tâm thần mới đến đây, cơ duyên đó là gì chắc ngươi cũng rõ." Hoàng Thiên nói đầy ẩn ý.

Lúc này, khuôn mặt lớn trên thân núi lộ ra vẻ nghi hoặc, giọng nói như sấm sét: "Các ngươi đến vì thứ đó?" Nghe vậy, Hoàng Thiên trực tiếp tiến lên hỏi: "Ta đoán sở dĩ ngươi có thể sinh ra linh trí, tu luyện đến trình độ này, thứ đó hẳn đã giúp ngươi không ít." "Chỉ là nghịch phản Tiên Thiên khó khăn biết bao, trong lúc tăng cường tu vi và căn nguyên cho ngươi, nó cũng mang đến không ít phiền phức, đến nỗi bây giờ ngươi vẫn chưa hóa hình được." Đợi hắn nói xong, khuôn mặt lớn trên thân núi như gặp phải quỷ, hoảng sợ nói: "Sao ngươi lại biết?" Kể từ khi sinh ra, vẫn luôn có một luồng khí tức giống như người thân không ngừng nuôi dưỡng bản thể của nó, cho nên bản thể

mới to lớn, rắn chắc, ẩn chứa Thổ chi bản nguyên như vậy.

Theo một nghĩa nào đó, thứ bên trong kia càng giống như 'phụ mẫu', chỉ tiếc là thực lực của ngọn núi còn yếu, thủy chung không thể phá vỡ trận pháp, không nhìn rõ tình hình bên trong rốt cuộc là gì.

"Phụng lệnh của ta!

Sắc phong ngươi làm Sơn Thần Thuận Vị đệ nhị của Thần Đạo, ngươi hãy kính cẩn nhận lấy!" Bấy giờ, Hoàng Thiên hét lớn một tiếng, vô tận linh khí giữa trời đất hội tụ, thần quang tỏa rạng, trong nháy mắt bao phủ ngọn núi đó.

"....Ngươi muốn làm gì?" Ngọn núi phát hiện nguyên thần của mình không thể động đậy, lộ ra một khuôn mặt kinh hãi, chất vấn.

"Ha ha ha!

Ngươi là trời sinh thần thánh, nên vào cửa Thần Điện của ta.

Hôm nay bản tôn sẽ giúp ngươi một tay, hóa thành đạo thể." Hoàng Thiên cười nhẹ.

Trong lúc hai người đối thoại, vô tận linh khí dưới sự chuyển hóa của thần quang đã biến thành thần lực cuồn cuộn, bắt đầu rót vào ngọn núi, tẩy luyện từng chút một những pháp lực mà nó tu luyện ra.

Gã này là một tiên thai thần linh do một ngọn núi hóa hình, luận về căn nguyên còn hơn Liễu Mi không ít, thực sự là Sơn Thần trời sinh, không vào Thần Đạo đúng là không có thiên lý.

Thử hỏi Hoàng Thiên sao có thể trơ mắt nhìn gã này trôi đi ngay dưới mí mắt, cho nên thuận nước đẩy thuyền, giúp nó hóa hình, định sẵn là tu sĩ Thần Đạo.

Tốt cho ta, tốt cho ngươi, tốt cho tất cả mọi người.

"Ầm ầm ầm!" Cùng với những tiếng sấm rền vang, một luồng khí

thế mạnh mẽ tràn ngập giữa trời đất, vạn trượng kim quang từ trong cơ thể nó bắn ra.

Dần dần, tiếng sấm tan đi, thần quang thu liễm, lộ ra thân ảnh dưới vòng xoáy linh khí.

Chỉ thấy một con khỉ toàn thân lông dài màu đen nâu, đầu to, đuôi cực ngắn, mắt đen sâu hoắm, mũi đỏ sậm, hai má màu xanh tím có nếp nhăn xuất hiện tại chỗ.

Hoàng Thiên vung tay, một đạo thần lực bắn ra, rơi lên người con khỉ.

Thần lực lưu chuyển, hiện ra một đại hán cao hai mét, chất phác xuất hiện tại chỗ, có chút không biết phải làm sao.

"Ban cho ngươi tên là Thương Ly, làm Thuận Vị đệ nhị Chủ Thần của Sơn Thần Cung thuộc Thần Điện ta!" Trên người nam tử hoàng bào trước mắt, Thương Ly cảm nhận được một luồng khí tức sâu không lường được, bất giác quỳ một nửa gối hành lễ, cung kính nói: "Sơn Thần Thương Ly bái kiến Thần tôn!" "Ừm!" Hoàng Thiên gật đầu, lập tức nói: "Trước tiên thu lại bản thể đi, để tránh gây ra phiền phức không cần thiết." Thương Ly là tu sĩ Đại La hậu kỳ, bản thể của hắn qua năm tháng tích lũy tẩy luyện, tự nhiên đã trở thành một loại thiên tài địa bảo.

Nếu bị đại năng giả phát hiện, tất sẽ đoạt đi làm dược liệu luyện khí, lúc đó thì có chút mất nhiều hơn được.

"Vâng!" Thương Ly lập tức tâm niệm vừa động, thu bản thể vào thần hải.

Bản thể của hắn có đặc trưng Tiên Thiên, trong tay hắn có thể phát huy uy lực không thua kém cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, tương lai chưa biết chừng sẽ trở thành chí bảo thành đạo, sao có thể lơ là.

Lúc này, sau khi Thương Ly thu hồi bản thể, lộ ra một không gian mông lung, trong đó có vô số luồng khí bảy màu lưu chuyển, vô cùng thần diệu.

Hoàng Thiên cảm thấy tâm thần mình bị lay động càng thêm mãnh liệt, có thể thấy bên trong tuyệt đối có cơ duyên kinh khủng, ít nhất là cực kỳ quan trọng đối với hắn.

"Phá!" Không chút do dự, hắn lập tức hét lớn một tiếng, thần lực toàn thân tuôn ra, tòa Tiên Thiên đại trận ầm ầm vỡ tan.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Thương Ly, khiến hắn kinh ngạc đến ngây người.

Nơi mà hắn loay hoay bao lâu không mở được, kết quả người ta ngay cả tay cũng không động đã phá vỡ, thật là xấu hổ.

Khi trận pháp ầm ầm vỡ tan, hiện ra trước mắt lại là một phương động thiên, tử khí lượn lờ, kim quang vạn đạo, còn có đạo vận vô tận hóa thành Tu Di.

"Gầm!!!" Chỉ thấy một con tiểu long trắng muốt ba thước, chín móng vuốt xuất hiện ngay trước mặt ba người, ngửa mặt lên trời gầm dài, long uy mênh mông.

"?Sao ở đây lại có Cửu Trảo Chân Long?" Tất Phương thấy vậy sắc mặt đại biến, lập tức kinh hô thành tiếng.

Ai cũng biết, Hỗn Độn có Thiên Long, có mười hai móng.

Long tộc Hồng Hoang do một đốt xương ngón chân của Bàn Cổ hóa thành, người có căn nguyên sâu dày nhất không ai khác ngoài Long Vương, trời sinh là Cửu Trảo Kim Long.

Kế đó là Chúc Long, trời sinh tám móng.

Sau đó nữa là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Long, phân biệt là bảy

móng.

Theo một nghĩa nào đó, chín móng là chí cao của Long tộc.

Muốn tiến lên nữa, trừ phi Long tộc đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, được Đại Đạo tẩy lễ, thành Hỗn Độn chi thể, mới có thể trở thành Thập Nhị Trảo Hỗn Độn Thiên Long.

Ngay cả Đông Phương Thanh Long được Thiên Đạo sắc phong làm một trong Ngũ Phương Thần Thú, do Long Vương hóa thành, cũng mới chỉ có mười móng.

Có thể thấy số móng của Long tộc quan trọng đến mức nào.

Bây giờ lại ở một nơi vô danh tại trung bộ phát hiện một con tiểu long chín móng, thử hỏi sao có thể không kinh ngạc? 'Hóa ra là thứ này!

Chẳng trách!' Hoàng Thiên thầm nghĩ, cuối cùng cũng hiểu vì sao một ngọn núi bình thường lại có thể phản bản quy nguyên, thân hóa Tiên Thiên, có được căn nguyên như vậy.

Đúng lúc này, một luồng hương thơm thanh khiết chui vào mũi ba người đang có mặt.

"Ực!" Tất Phương không nhịn được nuốt nước bọt.

Trời ạ!

Chương 193

Mùi hương thấm sâu vào linh hồn đó khiến người ta thèm nhỏ dãi, phảng phất như chỉ cần ăn con tiểu long chín móng này là có thể đến được bờ bên kia của Đại Đạo.

Nhưng Thương Ly và Hoàng Thiên lại không hề bị ảnh hưởng.

Đối với Tiên Thiên Sơn Thần Thương Ly, tiểu long chín móng trước mắt không khác gì cha mẹ tái sinh, nếu không có nó thì sẽ không có hắn.

Thử hỏi, đối mặt với 'phụ mẫu', sao có thể nảy sinh dục vọng khác thường.

Còn Hoàng Thiên thì biết rõ thứ này rốt cuộc là vật gì, hơn nữa công lực của hắn đã đến Thần Đế, ở Hồng Hoang không có gì có thể ảnh hưởng đến hắn, trừ phi là vật của Hỗn Độn.

"Vút!" Hắn không nhịn được vung ra một đạo thần lực, đánh thức Tất Phương đang chìm trong tham lam.

Nếu cứ tiếp tục, e rằng gã này sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Một lúc lâu sau, Tất Phương mới tỉnh lại, nhìn con tiểu long trắng muốt chín móng kia, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

"Thần tôn, đây là thứ gì vậy?

Sao lại đáng sợ thế, ta cảm giác toàn thân không bị kiểm soát, chỉ muốn ăn nó." Thân là bán bộ Thần Vương mà lại không chống đỡ nổi sự cám dỗ này, có thể thấy sự cám dỗ này đáng sợ đến mức nào.

"Đây là Cửu Trảo Thánh Long, trời sinh thần vật, nếu được ban cho công pháp, bồi dưỡng thành linh, có thể trong vòng ba nguyên hội thành Thần Đế, dưới Tôn vị không hề có trở ngại." Hoàng Thiên nói

đầy ẩn ý.

Không thể không nói, thứ này khiến người ta vừa ghen tị vừa căm ghét.

Đây đâu phải thần vật, đây quả thực là con ruột của Đại Đạo.

"Hít!" Tất Phương tại chỗ hít một hơi khí lạnh, cách đây không lâu nó mới biết cảnh giới trên Đại La, kết quả bây giờ lại xuất hiện một thứ không cần tu luyện, nằm không cũng lên Thần vị, thật sự quá tà môn.

Còn Thương Ly thì có chút không hiểu, chất phác hỏi: "Thần tôn!

Tiểu long chín móng rốt cuộc là gì?" "Long tộc Hồng Hoang đều do một đốt xương ngón chân út của Bàn Cổ đại thần hóa thành, Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc cũng vậy, cho nên tam tộc cũng được gọi là huyết mạch chính thống của Bàn Cổ.

Con tiểu long chín móng trước mắt chính là như vậy." Hoàng Thiên tiếp tục nói: "Khai thiên đại kiếp, Bàn Cổ đại thần lấy thân mình hóa thành vạn tộc Hồng Hoang, thai nghén ra chúng ta là sinh linh Tiên Thiên và hung thú, xương sống thì biến thành cột trời Bất Chu như ngày nay, nhưng một đốt xương đuôi lại không biết tung tích." "Bên trong xương đuôi ẩn chứa một tia tủy xương của Bàn Cổ đại thần, cũng được gọi là Sáng Thế Ngọc Tủy.

Sau khi hấp thu linh khí trời đất, dần dần diễn hóa thành con tiểu long ba thước chín móng này, gọi là Cửu Trảo Thánh Long cũng không ngoa." Nói đến đây, Tất Phương và Thương Ly đều đã hiểu.

Hóa ra nó là do di thể của Bàn Cổ đại thần hóa thành.

Long tộc chỉ là một đốt xương ngón chân út mà đã thai nghén ra nhiều cường giả như vậy, bây giờ tiểu long chín móng là cả một đốt xương đuôi, không hề thua kém đốt xương ngón chân út của Long tộc,

có thể thấy căn nguyên hùng hậu đến mức nào.

Năm xưa công lao của Bàn Cổ đại thần ngang trời đất, có hy vọng đạt đến Đại Đạo.

Thân là do một đốt xương đuôi hóa thành, tiểu long chín móng có thể không chút trở ngại tiến quân lên Thần Đế hay thậm chí là Thần Tôn, cũng là điều không có gì đáng trách.

"Thần tôn, sao ta lại muốn ăn nó nhỉ!" Tất Phương có chút ngượng ngùng hỏi.

Tiểu long là huyết mạch Bàn Cổ, ăn nó chẳng phải là tiết độc Bàn Cổ đại thần sao.

Thương Ly bên cạnh nghe thấy lời này, lập tức lộ ra vẻ mặt hung dữ.

Dám ăn 'cha mẹ tái sinh' của ta, cái này nhịn được thì còn cái gì không nhịn được.

"Ha ha ha!" Hoàng Thiên cười lớn, "Các ngươi có lẽ không biết, Cửu Trảo Thánh Long trời sinh thần thánh, công hiệu không thua kém thiên địa thánh quả, ăn vào lập tức thành Thần Đế, là thần dược hàng đầu." Cái gì?

Tất Phương nghe xong, một đôi mắt chim dán chặt vào con tiểu long chín móng đang tùy ý ngao du trong hư không, nước miếng chảy đầy đất.

Đó là Thần Đế đó!

Nhìn bộ dạng đó của nó, Hoàng Thiên nảy sinh ý trêu chọc, không khỏi hỏi: "Tất Phương!

Ngươi có muốn ăn không?" Thương Ly bên cạnh sốt ruột, vội vàng lên tiếng: "Thần tôn, không được đâu!

Nó là....” Chưa đợi hắn nói xong, Tất Phương đã vội vàng nói: “Thần tôn!

Thật sự ăn được sao?” Nó không quan tâm Cửu Trảo Thánh Long hay đuôi của Bàn Cổ, ăn được là đồ tốt.

Hoàng Thiên gật đầu, nói: “Tự nhiên là có thể.

Nhưng Cửu Trảo Thánh Long là do xương đuôi Bàn Cổ hóa thành, trời sinh có đại công đức khí vận với Hồng Hoang, một khi nuốt nó, tương đương với việc kết thù với thế giới Hồng Hoang.” “Đến lúc đó tu vi Thần Đế sẽ không thể tiến thêm, trong Hồng Hoang, bất kỳ linh bảo linh vật nào cũng sẽ không có duyên với ngươi, động một chút là Cửu Tiêu Thần Lôi giáng xuống.

Ngươi nói xem, rốt cuộc có ăn không?” Lời này nghe mà Tất Phương toàn thân run rẩy, không khỏi tự đặt mình vào cảnh đó, đi đường cũng bị sét đánh, đồ tốt đều vô duyên với mình, quả thực là sao chổi.

“Không không không!

Thần tôn, thứ này ngài cho người khác đi!

Ta không cần, ta muốn dựa vào chính mình để leo lên ngôi vị Thần Đế.” Thương Ly bên cạnh cũng nghe thấy lời này, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất hắn biết Thần tôn không có ý định ăn Cửu Trảo Thánh Long.

Về công, đây là thần vật của trời đất, do xương đuôi Bàn Cổ hóa thành.

Về tư, nó là gốc rễ tạo ra hắn.

Cho nên dù thế nào, Thương Ly cũng không thể trơ mắt nhìn Cửu Trảo Thánh Long gặp nạn.

“Ha ha ha!” Trêu chọc Tất Phương một hồi, Hoàng Thiên mới cười lớn.

Nếu thực sự là đồ tốt như vậy, hắn đã sớm ăn rồi, còn có thể để dành cho Tất Phương sao!

“Thần tôn, không biết nên xử trí tiểu long chín móng này như thế nào?” Sau khi hiểu rõ bản chất của Cửu Trảo Thánh Long, Tất Phương cũng không còn ý định ăn nữa, nhưng không biết nó có tác dụng gì.

Thương Ly ở bên cạnh cũng ló cái đầu chất phác ra, mắt không chớp nhìn Hoàng Thiên, hiển nhiên cũng không biết Hoàng Thiên có định dùng Cửu Trảo Thánh Long để luyện đan hay không.

Đối diện với ánh mắt nóng rực của hai người, Hoàng Thiên mỉm cười nói: “Thứ bản tôn muốn không phải là con tiểu long này, mà là vũng Bàn Cổ nguyên dịch dưới thân nó.” So với thần vật trời sinh, Cửu Trảo Thánh Long, thì Bàn Cổ nguyên dịch lại tự nhiên hơn, có thể cường hóa nhục thân, lớn mạnh nguyên thần, không có di chứng về sau.

Nói rồi, hắn vung tay, thu toàn bộ Bàn Cổ nguyên dịch dưới thân tiểu long vào trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ.

Vốn dĩ sau trận chiến ở Bắc Hải, hắn định sau khi quay về trung bộ xem xét thì sẽ đến Lôi Trạch ở nơi giao giới giữa trung bộ và đông bộ để rèn luyện thân thể.

Để cho nguyên thần và nhục thân của mình đạt đến trạng thái cân bằng.

Chương 194

Như vậy, hắn mới có thể không kiêng dè mà sử dụng sức mạnh Thần Quốc, đối đầu với Thiên Đạo toàn lực cũng không sợ.

Bây giờ, có được vũng Bàn Cổ nguyên dịch này, Hoàng Thiên càng có thêm lòng tin đột phá nhục thân lên Thần Đế trung kỳ.

Bởi vì Bàn Cổ nguyên dịch đối với sinh linh Hồng Hoang mà nói, không khác gì đại bổ phẩm, đó là do tủy xương của Bàn Cổ đại thần hóa thành.

Tuy có thể chỉ là một chút xíu, nhưng cũng thần uy vô lượng.

Về phần Cửu Trảo Thánh Long, Hoàng Thiên nghĩ ngợi một chút, phóng ra một đạo Sáng Thế chi lực, cẩn thận dụ dỗ gã nhỏ này lại gần.

Là chủ của Thần Điện, sao có thể không có đồng tử hầu hạ chứ!

Đồng tử của lão già Hồng Quân kia đều là đá ngoan trong hỗn độn, sau này trở thành Thiên Đế và Vương Mẫu một phương.

Nếu đồng tử của mình là Cửu Trảo Thánh Long, chẳng phải là cao hơn Tiên Đạo một bậc sao.

Trong Thiên Đình có một con dị chủng Hồng Hoang là Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp, vừa hay làm bạn với gã nhỏ này.

"Gầm!!!" Cửu Trảo Thánh Long dường như cảm nhận được lợi ích của Sáng Thế chi lực, hưng phấn liên tục gầm lên, thân hình nhỏ bé ba thước tùy ý nhào lộn trong hư không.

"Tiểu gia hỏa!

Đến chỗ bản tôn!" Hoàng Thiên lại tung ra một đạo Tạo Hóa chi

lực, hai loại sức mạnh thần kỳ tỏa ra sức hấp dẫn vô tận.

Trong nháy mắt, Cửu Trảo Thánh Long không nhịn được nữa, hóa thành một đạo bạch quang, tức thì xuất hiện trong lòng bàn tay Hoàng Thiên.

Thân hình nhỏ bé ba thước trông thật lanh lợi đáng yêu.

Tuy nhiên, thứ Hoàng Thiên muốn lại là Thần Điện có Hộ Pháp Thần Thú.

Những năm gần đây có rất nhiều chủng tộc sinh linh gia nhập Thần Điện, Tỳ Hưu làm thủ lĩnh hiển nhiên không đủ tầm.

Dù sao thiết lập Hộ Pháp Thần Thú cũng giống như Địa Thần Cung, Nguyệt Thần Cung, thực sự là nền tảng của Thần Đạo.

Bây giờ có Cửu Trảo Thánh Long, gã này cùng với Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp lại là thích hợp nhất để làm thủ lĩnh của Hộ Pháp Thần Thú Cung.

"Thần tôn!....." Thương Ly vừa thấy hành động của Hoàng Thiên, trong lòng không khỏi căng thẳng, vội vàng lên tiếng.

Hoàng Thiên gật đầu với hắn, ra hiệu.

"Yên tâm, bản tôn không có ác ý với tiểu gia hỏa này.

Trời sinh thần vật, Cửu Trảo Thánh Long, rơi vào tay bất kỳ ai cũng sẽ bị coi như bảo vật." "Nếu đã vậy, chi bằng thu nhận vào Thần Điện ta, làm một đồng tử hầu hạ, nhìn bộ dạng vui mừng của tên này, chắc là cũng khá sẵn lòng." Hấp thu xong hai đạo Tạo Hóa chi lực và Sáng Thế chi lực, Cửu Trảo Thánh Long có vẻ đặc biệt vui mừng, vây quanh Hoàng Thiên lượn lờ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười "khà khà!".

Thần vật có linh, tự nhiên có thể cảm nhận được trên người

Hoàng Thiên có rất nhiều luồng khí tức mà nó thích, cũng biết Hoàng Thiên không có ý xấu với nó.

Thấy cảnh này, lòng Thương Ly mới yên xuống.

Tiên Thiên đại trận đã bị phá, nếu lại để Cửu Trảo Thánh Long ở lại đây, sớm muộn gì cũng có ngày bị người ta phát hiện, lúc đó sẽ bị giết thịt luyện đan.

Có Thần tôn che chở, tiền đồ vô ngại, căn nguyên sâu dày như vậy, tương lai tu vi tất sẽ vượt qua hắn, đứng trên đỉnh Hồng Hoang.

Tình huống hiện tại, đối với Cửu Trảo Thánh Long mà nói, có lẽ mới là lựa chọn tốt nhất.

Một lát sau, Hoàng Thiên thu Cửu Trảo Thánh Long vào trong Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》.

Bên trong đó Sáng Thế chi lực nồng đậm, có lợi cho việc khai mở tâm trí của nó.

Trước đây, dị chủng Hồng Hoang Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp ít ra cũng có linh trí của đứa trẻ mười bảy, mười tám tuổi.

Nhưng gã nhỏ này quanh năm bị nhốt trong đại trận, chịu ảnh hưởng của ý chí Bàn Cổ, mãi không thể trưởng thành, bây giờ mới có linh trí của đứa trẻ hai, ba tuổi, căn bản không có cách nào truyền thụ công pháp tu luyện.

Tư chất của nó vốn đã tốt, căn bản không cần thúc đẩy, một mực nhồi nhét kinh nghiệm tu luyện chỉ ảnh hưởng đến sự phát triển của thánh long.

Chẳng bằng cung cấp một môi trường tốt, để nó tự trưởng thành.

Giải quyết xong mớ chuyện này, Hoàng Thiên cũng không định lãng phí thời gian nữa, lập tức toàn thân khí thế đại phóng, thần lực

cuộn trào.

"Bành!" Chỉ thấy một tầng bình chướng ở nơi động thiên, giống như không gian vỡ vụn từng tấc, khí tức mông lung bị quét sạch, lập tức lộ ra bộ mặt thật.

Tất Phương và Thương Ly bên cạnh kinh ngạc, đặc biệt là Thương Ly nhìn mà lưỡi sắp rơi ra ngoài.

Hóa ra nơi hắn loay hoay bấy lâu nay không phải là nơi này, con tiểu long chín móng và Bàn Cổ nguyên dịch kia chỉ là hàng tặng kèm thôi sao!

Chỉ thấy sau khi bình chướng ở cửa động bị phá vỡ, Tiên Thiên linh khí nồng đậm bên trong tức thì tràn ra.

Hoàng Thiên thân hình khẽ động, biến mất trong động.

Thương Ly và Tất Phương cũng không rảnh rỗi, vận thần lực, theo sát phía sau, kết quả vừa vào đã thấy một sơn cốc chim hót hoa thơm, linh khí dồi dào.

Thực ra từ lúc phá vỡ tầng Tiên Thiên trận pháp đầu tiên, hắn đã cảm nhận được bên trong có động thiên.

Nơi có Cửu Trảo Thánh Long và Bàn Cổ nguyên dịch, không thể nào không có Tiên Thiên linh bảo, điều đó không hợp lý.

Quả nhiên, chỉ thấy sâu trong sơn cốc có một hư ảnh màu vàng lơ lửng, trên đó tràn ngập khí tức Thổ chi bản nguyên nồng đậm.

Nhìn kỹ lại thì là một linh bảo roi dài chín đốt màu huyền hoàng, trông vô cùng uy vũ bất phàm.

Hoàng Thiên lập tức hiểu ra, thứ này hóa ra là chuẩn bị cho Thương Ly.

Cũng phải thôi, một Tiên Thiên Sơn Thần đường đường, nếu

không có chút đồ vật bạn sinh nào, chẳng phải là mất hết phong độ sao.

"Đây là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Cản Sơn Tiên, là vô thượng chí bảo của Thổ hành đại đạo, có sức mạnh dời non lấp biển, hôm nay liền ban cho ngươi, Thương Ly!" Một lúc lâu sau, Thương Ly mới hoàn hồn, có chút không dám tin hỏi: "Thần tôn, linh bảo này thật sự cho ta sao?" Mặc dù không hiểu rõ Hồng Hoang lắm, nhưng những kiến thức thường thức thì hắn vẫn biết.

Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo trong cả Hồng Hoang không quá hai mươi món, ngay cả Thánh Nhân cũng không chống lại được sự cám dỗ.

Không ngờ Hoàng Thiên lại hào phóng như vậy.

Không phải hắn không thích linh bảo, tuy bản thể không thua kém cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, nhưng dù sao cũng không phải là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo thực sự, chủ yếu là phòng ngự, cứ mãi chịu đòn cũng không tốt.

Chương 195

Đâu giống như Cản Sơn Tiên, vung tay một cái, mấy chục ngọn núi vạn trượng đè xuống, ai có thể dễ dàng né tránh, quả thực uy vũ bất phàm.

"Nhanh lên, đi lên thu lấy đi!" Hoàng Thiên phất phất tay, có chút không kiên nhẫn nói.

Hắn thật sự không coi trọng thứ này.

Trong tay hắn có bốn ngọn cờ, toàn bộ đều là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, còn chưa tặng ai kìa!

Về phương diện công kích thì càng khỏi phải nói, Tiên Thiên Chí Bảo Lục Thiên Kiếm còn mạnh hơn nó, lại mới được thêm một món Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Cộng thêm các cực phẩm linh bảo đặc thù như Tạo Hóa Đỉnh, Chu Thiên Tinh Thần Đồ, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, cái nào cũng mạnh hơn thứ này, cho nên đối với hắn thật sự vô dụng.

"..., Đa tạ Thần tôn đại nhân." Thương Ly hiện đang trong trạng thái mơ hồ, thứ này thật sự thuộc về mình rồi.

Sau khi phản ứng lại, hắn vội vàng lên luyện hóa món cực phẩm Tiên Thiên linh bảo này, sợ bị người khác cướp mất.

Trên thực tế, ở đây ngoài Hoàng Thiên ra chỉ còn lại Tất Phương.

Tất Phương cũng được Thần chủ ban cho cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Cửu Ngục Đoạn Hồn Tiên, luận về công kích, trực tiếp tác dụng lên nguyên thần, mạnh hơn Cản Sơn Tiên không ít.

Hơn nữa nó là hung thú, chủ tu Sát Lục đại đạo, đâu có đi dùng bảo vật của Thổ hành đại đạo, vừa nặng vừa cồng kềnh, cho nên

cũng không có cảm giác gì lớn.

Đợi Thương Ly luyện hóa xong cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Cản Sơn Tiên, Hoàng Thiên gật đầu, phân phó: "Ở đây cũng không còn gì nữa, chúng ta lên đường thôi, mau chóng quay về Thần Điện." "Vâng!" Thương Ly và Tất Phương lập tức đáp.

Lúc này, Tất Phương toàn thân thần lực đại phóng, huyễn hóa ra bản thể mấy vạn trượng.

Hoàng Thiên lập tức thân hình khẽ động, ngồi xếp bằng trên lưng Tất Phương, Thương Ly hầu hạ bên cạnh.

"Lệ!!!" Chỉ nghe hung thú Tất Phương hét dài một tiếng, vang vọng khắp phạm vi hàng trăm triệu dặm, tuyên cáo Thần tôn trở về, rồi hóa thành một luồng thần quang, biến mất trong hư không. . .....

Tám ngàn năm sau, Hoàng Thiên mang theo Thương Ly, Tất Phương trở về tổng bộ Thần Điện.

Lúc này kiến trúc của Thần Điện vẫn còn đó, nhưng người đã ít đi rất nhiều.

Từ chân núi lên sườn núi, ngoài những chiến sĩ Thần Quân bảo vệ Thần Điện ra, không còn cảnh tượng người người tấp nập như xưa.

Vừa vào nội điện, liền thấy Thủ Điện Đại Thần Vương Huyền Thiên nghênh đón, vội vàng nói: "Cung nghênh Thần tôn hồi điện!" "Ừm!" Hoàng Thiên gật đầu, thân hình lóe lên, biến mất ngay dưới mí mắt mọi người, một khắc sau đã ngồi trên thần tọa chính giữa.

"Sự vụ nội bộ Thần Điện sắp xếp thế nào rồi?

Đồ đạc đã chuẩn bị xong cả chưa?

Các chủng tộc sinh linh đã theo kế hoạch di dời đến vị trí chỉ định chưa?" Huyền Thiên lập tức bẩm báo: "Báo cáo Thần tôn, mọi thứ đã

chuẩn bị xong.

Phần lớn thiên địa linh căn, thiên tài địa bảo ở trung bộ đều đã thu thập ổn thỏa, Bắc Đẩu tinh thần trên trời cũng đã thu thập những thứ đó rồi." "Ba cung trực thuộc Thần Điện, trừ Nguyệt Thần Cung ra, hai cung còn lại phân bố ở Bắc Hải và đông bộ.

Bên phía Sơn Thần Liễu Mi đã tìm được vị trí tốt ở đông bộ, làm nơi đóng quân của Địa Thần Cung, dưới trướng có hàng ngàn vạn Sơn Thần, đã phân bố trong các danh sơn đại xuyên ở đông bộ." "Dưới trướng có mười vạn tám ngàn chủng tộc, trừ những sinh linh được chọn làm chiến sĩ quân đội cho các đại Thần Cung ra, tất cả đều đã được phân phối lên ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chính và mười bốn ngàn tám trăm ngôi sao phụ theo thuộc tính.

Những chủng tộc không có thuộc tính tinh thần tương ứng thì lần lượt được sắp xếp trong ba mươi hai tầng trời." Nghe xong báo cáo của Huyền Thiên, Hoàng Thiên thầm suy nghĩ một lúc.

Tứ đại thần đường của Thần Điện tạm thời không thể di dời, Tam Thần Quân cũng không cần thiết phải rút lui vào lúc này, còn lại về cơ bản đều đã chuyển dời lên Tinh Không.

Bất Chu Sơn là trung tâm của các lượng kiếp, Thần Điện tự nhiên không thể ở lại đây nữa, cho nên tất cả cung điện lầu các hay động phủ đều phải phá hủy.

Lập tức, hắn hạ lệnh: "Truyền thần dụ của ta, lệnh cho Địa Thần Cung tập trung toàn bộ Thần Quân, do Đệ Nhất Sơn Thần Liễu Mi làm chủ, Đệ Nhị Sơn Thần Thương Ly làm phó, lần lượt khôi phục trung bộ về nguyên dạng, xóa bỏ mọi dấu vết tồn tại của Thần Đạo.

Ngoài ra, các ngọn núi như Côn Luân, Vạn Thọ, Tu Di không cần bố trí Sơn Thần." "Vâng!" Thương Ly vội vàng đáp, còn Liễu Mi đang bận rộn ở đông bộ cũng sẽ có người phụ trách truyền đạt thần dụ.

Sức mạnh mà Thần Đạo tích lũy trong một lượng kiếp đã đủ rồi, hàng trăm triệu Thái Ất Thần, hàng ngàn vạn Đại La Thần, thậm chí có không ít bán bộ Thần Vương.

Chỉ cần lượng kiếp kết thúc, sẽ xuất hiện một lượng lớn tu sĩ cảnh giới Thần Vương, đến lượng kiếp sau, vẫn là thế lực số một Hồng Hoang.

Để Hồng Hoang phát triển tốt hơn, lượng kiếp phải tồn tại.

Nếu Thần Đạo cứ một mực can thiệp, chỉ ảnh hưởng đến quỹ đạo chính.

Ví như Long Phượng lượng kiếp, lứa sinh linh Tiên Thiên cuối cùng phải chết hết, những đại năng Tiên Thiên còn lại như Tam Thanh không phải là sinh linh Tiên Thiên thuần túy, như vậy mới có thể đảm bảo sự phát triển cân bằng của thế giới.

Lại ví như Vu Yêu lượng kiếp, chủng tộc Hậu Thiên hùng mạnh phải suy yếu, Nhân tộc mới có thể quật khởi, kế thừa vô số chủng tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang.

Thần Đạo có Thiên, Địa, Nhân.

Thiên Thần nhất mạch là Tinh Thần, Tam Thập Tam Thiên Thượng Thần; Địa Thần nhất mạch là đại địa chi thần, chỉ khi Luân Hồi mở ra, Địa Thần mới có thể hưng thịnh; còn Nhân Thần nhất mạch thì phải được xây dựng trên cơ sở của Nhân tộc.

Ở Thiên giới có Đại Đế, ở Nhân giới có Nhân Hoàng, ở Minh giới có Thành Hoàng, đó chính là Nhân Thần nhất mạch, là mấu chốt xuyên suốt hai mạch Thần Thiên, Địa.

Chỉ khi ba mạch Thần cùng phát triển, Thần Đạo mới có thể bước vào thời kỳ phồn vinh, Hoàng Thiên là Thần Đạo chi tổ mới có thể tu vi tinh tiến.

Giống như sự phát triển của Tiên Đạo, ba ngàn khách Tử Tiêu Cung, Lục Thánh cùng xuất thế, tam giáo truyền khắp thế giới, chỉ có ta Tiên Đạo vạn cổ.

Sau thời Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, hoàn toàn tiến vào thời kỳ Nhân Đạo phồn vinh, lão già Hồng Quân thu được lượng lớn khí vận, mới có thể hợp đạo.

"Ba mươi sáu tầng trời, trừ Thủy Khí Thánh Thần Ngọc Thanh Thiên, Chân Khí Cao Thượng Thượng Thanh Thiên, Nguyên Khí Tứ Phương Thái Thanh Thiên và Đại La Thần Thiên ra, ba mươi hai tầng trời còn lại đều sắp xếp sinh linh vào ở, trồng linh thảo linh dược, quả thụ tiên hoa." Hoàng Thiên lại nói: "Trong Tinh Không, lệnh cho Phá Quân, Vọng Thư giám sát chặt chẽ động tĩnh của Thái Dương và Thái Âm.

Nếu cần thiết có thể điều động Nguyệt Thần Quân, Tinh Thần Quân để khống chế chúng.

Cửu Trọng Thiên Cương quyết không cho phép bất kỳ ai tự ý thông qua.

Phàm kẻ nào cố gắng vào Tinh Không, giết không tha!" Tinh Không là nền tảng của Thần Đạo, cũng là căn cơ của Hoàng Thiên, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai tiến vào.

Đương nhiên, tốt nhất là không có một ai biết đến sự tồn tại bên trong Tinh Không, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Về Long Phượng lượng kiếp sắp tới, Thần Điện không chuẩn bị can thiệp nhiều, để làm mờ nhạt ảnh hưởng của Thần Đạo tại Hồng Hoang, Tinh Không tự nhiên biến thành một nơi hiểm địa là tốt nhất.

"Vâng!" Huyền Thiên lập tức đáp.

Chương 196

Như vậy, không ai biết rằng ở trung bộ ngoài Tam Thần Quân, Tứ Thần Đường ra, cả Thần Điện đã trở thành một cái vỏ rỗng.

Chỉ cần sau khi lượng kiếp kết thúc, tất cả những gì liên quan đến nền tảng của Thần Đạo sẽ biến mất trong mắt thế nhân.

Ngoài những đại năng giả kia ra, không ai còn biết đến Thần Đạo nữa.

Đến khi Tiên Đạo thịnh hành, chính là lúc Thần Đạo của ta uy chấn thiên hạ!

Đó chính là mưu kế mà Hoàng Thiên đã chuẩn bị!

Hồng Hoang không tính năm tháng.

Sau khi sắp xếp xong việc nhà của Thần Điện, Hoàng Thiên cũng để Tất Phương ở lại Bất Chu, một mình tiếp tục lên đường du lịch.

Mục tiêu lần này là hiểm địa Lôi Trạch tọa lạc tại nơi giao giới giữa trung bộ và đông bộ.

Vốn dĩ hắn nghĩ rằng nhục thân cần vô số nguyên hội mài giũa mới có thể đạt đến Thần Đế trung kỳ.

Nhưng không ngờ lại có được Bàn Cổ nguyên dịch ở trung bộ.

Có thứ này, có thể rút ngắn rất nhiều thời gian tu luyện, chỉ cần lợi dụng ngoại lực để mài giũa, là có thể nhanh chóng đạt đến Thần Đế trung kỳ.

Vì thế, Hoàng Thiên ngựa không dừng vó mà vội vã đến Lôi Trạch hiểm địa, để làm cho sức mạnh của mình trở nên cân bằng, phát huy ra thần uy cực hạn.

Cùng lúc đó, trên khắp đại địa Hồng Hoang đều đang lưu truyền uy danh của Thần Điện, Hùng Đại một thương bạo cúc hoa, Hồng Quân lật tay diệt Luân Hồi, thật là chấn động lòng người.

Gần như có vô số sinh linh cố gắng đến đông bộ tìm Ngọc Kinh Sơn, bái Hồng Quân đạo nhân làm sư, học tập thần thông chiến pháp mạnh mẽ.

Bởi vì ai cũng biết Thần Điện không có thói quen mở cửa, trung bộ sẽ không tiếp nhận bất kỳ ai nữa, cho nên chỉ có thể nhắm vào tán nhân Hồng Quân.

Dọc đường đi, Hoàng Thiên không biết mệt mỏi mà lắng nghe động tĩnh của chúng sinh, sau khi phát hiện ra ý tưởng này, không nhịn được cười thành tiếng.

Lão già Hồng Quân kia nổi tiếng là trạch nam, ngay cả Ngọc Kinh Sơn ở đâu còn không tìm ra, nói gì đến bái sư, căn bản là không tồn tại.

Hậu thế, lão đạo Hồng Quân cũng chỉ thu bốn đệ tử, Tam Thanh có di trạch của Bàn Cổ, Nữ Oa có đại công đức, còn lại hai tên chó mặt dày kia là để bù đắp cho tổn hại của phương Tây, có thể thấy yêu cầu của lão cao đến mức nào.

Đương nhiên, cũng không thiếu một số kẻ có ý đồ khác, thấy hung thú nửa sống nửa chết, tưởng có thể kiếm được món hời, nhưng cuối cùng lại trở thành vật bồi bổ cho Thần Nghịch.

Những chuyện này đối với Hoàng Thiên mà nói, không có chút ý nghĩa nào.

Hung thú và vạn tộc trong mắt hắn chẳng khác gì con kiến, nếu không phải vì sự phát triển bình thường của Hồng Hoang, hắn chỉ cần phất tay là có thể diệt sạch.

Mấy vạn năm sau, tại nơi giao giới giữa trung bộ và đông bộ, giữa trời đất tia chớp dày đặc, tiếng sấm không dứt bên tai.

Đây chính là hiểm địa Lôi Trạch được ngưng tụ từ tia sét bản nguyên đầu tiên lúc khai thiên.

Đối với tu sĩ tu luyện Lôi chi pháp tắc mà nói, Lôi Trạch là bảo địa tu luyện tốt nhất.

Lôi Trạch chia làm ba tầng: ngoại vi, trung bộ và khu vực trung tâm.

Trong đó, ngoại vi được phân thành Thất Sắc Thần Lôi gồm đỏ, cam, vàng, lục, thanh, lam, tím.

Đi vào sâu hơn nữa là Ngũ Hành Thần Lôi gồm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Thái Ất Kim Tiên bình thường chỉ có thể rèn luyện thân thể ở khu vực Thất Sắc Thần Lôi, Đại La Kim Tiên cũng chỉ có thể luyện thể ở khu vực Ngũ Hành Thần Lôi.

Càng đi vào trong càng có Cửu Thiên Thần Lôi, Thập Nhị Điều Thiên Thần Lôi, Thất Thập Nhị Trọng Tử Tiêu Thần Lôi.

Sâu nhất là Hỗn Độn Hủy Diệt Thần Lôi, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể chống đỡ.

Lôi Trạch rộng hàng trăm triệu dặm, trong phạm vi đó không một ngọn cỏ nào mọc được.

Khu vực Cửu Thiên Thần Lôi thích hợp cho tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên rèn luyện nhục thân, chia thành Thiên Lôi, Thương Thiên Lôi, Biến Thiên Lôi, Huyền Thiên Lôi, U Thiên Lôi, Hạo Thiên Lôi, Chu Thiên Lôi, Viêm Thiên Lôi.

Tu sĩ không luyện thể không thể vào trong.

Về phần khu vực Thập Nhị Điều Thiên Thần Lôi, còn gọi là Thập Nhị Trọng, nguyên hình là Điều Thiên Thần Lôi mà Bàn Cổ Phụ Thần dùng để khai thiên tích địa, chỉ thích hợp cho tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Thần Đế) mài giũa.

Thất Thập Nhị Trọng Tử Tiêu Thần Lôi, do Thiên Đạo sáng tạo, ngưng tụ uy lực của Thiên Đạo, phi Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên (Thần Tôn) không thể chống đỡ.

Nó được chia thành tám loại, mỗi loại lại có chín tầng, gồm Ất Mộc Chính Lôi, Bính Hỏa Dương Lôi, Quý Thủy Âm Lôi, Canh Kim Kiếp Lôi, Mậu Thổ Minh Lôi, Tru Tà Thần Lôi, Lục Thần Ma Lôi, Sinh Diệt Tử Lôi.

Thiên kiếp chi lôi lưu truyền ở hậu thế, như Nhất Cửu, Nhị Cửu, Tam Cửu, Tứ Cửu, Ngũ Cửu, Lục Cửu, Thất Cửu, Bát Cửu, Cửu Cửu, đều được tách ra từ Tử Tiêu Thần Lôi.

Loại lôi điện này chỉ có lão già Hồng Quân sau khi hợp đạo mới có thể chưởng khống, cho nên có lời đồn Tử Tiêu Thần Lôi là do Hồng Quân sáng tạo.

Cuối cùng là Hỗn Độn Thần Lôi thì không cần phải nói, đó là trung tâm của cả Lôi Trạch, tu sĩ cảnh giới Thiên Đạo (Tổ Thần) cũng không thể dễ dàng vuốt râu hùm, đó là do Đại Đạo ban tặng!

Lúc này ở ngoại vi Lôi Trạch có không ít sinh linh đang rèn luyện nhục thân, trong đó tuyệt đại đa số đều là tu sĩ tu luyện Lôi chi pháp tắc.

Nhìn chung cả Hồng Hoang, trong ngũ hành pháp tắc, Canh Kim sắc bén nhất; trong các pháp tắc dị chủng như phong, vũ, lôi, điện, băng, thì Lôi là có uy lực nhất, đại diện cho thái độ cương chính không thiên vị của Thiên Đạo, cho nên hậu thế mới có truyền thuyết Lôi có thể trừ tà.

Không thể không nói, kế thừa từ Hỗn Độn Ma Thần, rất nhiều tiên thai thần ma ở Hồng Hoang không chỉ chú trọng luyện thần mà còn chú trọng luyện thể.

Trong đó, người dùng nhục thân tung hoành Hồng Hoang càng nhiều không đếm xuể, hung thú là ví dụ tốt nhất.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan đến truyền thuyết Bàn Cổ đại thần dùng sức khai thiên.

Thử hỏi chúng sinh Hồng Hoang sao có thể không coi ngài là thần tượng chứ!

Hoàng Thiên không chút do dự, dùng sức mạnh nhục thân tức thì xông vào Lôi Trạch, nhanh như chớp đã vượt qua ngoại vi.

Thân ảnh hoàng bào đó đã thu hút ánh mắt của vô số tu sĩ luyện thể.

Phải biết rằng lớp tia chớp màu đỏ ngoài cùng của Lôi Trạch cũng đủ để khiến tu sĩ Kim Tiên hồn phi phách tán, cho nên khu vực Thất Sắc Thần Lôi chỉ có Thái Ất Kim Tiên mới vào được.

Nhưng người ta ngay cả mắt cũng không chớp, với thế sét đánh không kịp bưng tai đã xông qua khu vực Thất Sắc Thần Lôi, thử hỏi bao nhiêu người ghen tị đến đỏ mắt.

"Hít, lại thêm một vị đại năng nữa, nhìn dáng vẻ ung dung của người ta kìa, ít nhất cũng là Đại La Kim Tiên, không chừng còn là một trong những đại thần thông giả đứng ở tầng đỉnh cao." Một sinh linh đầu lừa tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ ở ngoại vi ngưỡng mộ nói.

Chương 197

“Không!

Ta cảm thấy vị tiền bối này hẳn là mạnh hơn Đại La Kim Tiên, nhìn người đó ung dung đi qua khu vực Tử Sắc Thần Lôi cuối cùng, ngay cả hơi thở cũng không gấp.” Có người tán thưởng.

“Haizz!

Chúng ta muốn đạt đến cảnh giới đó, e rằng không biết phải mất bao nhiêu năm, chư vị mau chóng luyện thể đi!” Một đám sinh linh Hồng Hoang nhìn bóng lưng của Hoàng Thiên, chỉ biết ngước nhìn mà than thở, ít nhất họ cũng rõ ràng, loại tu vi đại năng này, tuyệt đối không phải là thứ họ có thể so bì.

Có lẽ vì hung thú lượng kiếp đang tiến đến hồi kết, Thiên Đạo đang chuẩn bị xuất thế, Đại Đạo sắp hoàn toàn rời đi, khiến cho sinh linh Hồng Hoang nảy sinh một loại cảm giác.

Dường như nếu không nỗ lực tu luyện, sẽ mất đi một cơ duyên đặc biệt lớn, cho nên rất nhiều người đều đang gấp rút đề cao tu vi.

Đúng vậy, sau khi Thiên Đạo xuất thế, thế giới Hồng Hoang sẽ hoàn toàn cắt đứt cảm ứng với Đại Đạo.

Lúc đó, tất cả tu sĩ chưa đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên chỉ có thể cảm ngộ Đại Đạo được nữa.

Cùng với sự phát triển của Hồng Hoang, nếu trước khi Hồng Quân thành Thánh mà không thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy sẽ bị kẹt mãi ở tầng thứ Hỗn Nguyên Kim Tiên, trừ phi thỏa hiệp với Thiên Đạo, trở thành phiên bản Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bị thiến.

Hoàng Thiên bước vào khu Ngũ Hành Thần Lôi, toàn bộ Lôi Trạch rộng lớn vô ngần, vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Khi tiến vào khu Kim Hành Thần Lôi, nơi đây sắc bén nhất, ngay cả sinh linh cũng cực kỳ thưa thớt, đại đa số đều mình đầy thương tích, tiến gần Canh Kim chi lôi, phải gọi là một chữ hung mãnh.

Những sinh linh này đều đang trong quá trình rèn luyện thân thể căng thẳng, cho nên, căn bản không hề phát giác sự tồn tại của Hoàng Thiên.

Vừa hay Hoàng Thiên đi đến đâu, đều âm thầm quan sát sự biến hóa của những sinh linh này, biết được sau khi Đại Đạo rút đi, chúng sinh bắt đầu cảm ngộ Thiên Đạo.

Mãi đến khi tiến vào khu Cửu Thiên Thần Lôi, hắn mới cảm giác được một chút áp lực không đáng kể, dù sao đây cũng chỉ là nơi cung cấp cho tu sĩ cảnh giới Thần Vương luyện thể.

Đối mặt với Cửu Thiên Thần Lôi, hắn thậm chí không cần dùng đến nhục thân, chỉ riêng linh bảo trên người cũng đủ để chống đỡ công kích.

"Hống!!!" Bấy giờ, một tiếng rồng gầm kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu truyền vào tai Hoàng Thiên, hắn không khỏi lộ ra một nụ cười.

Chỉ thấy thần quang trong hai mắt quét qua, một sinh linh hình rồng toàn thân lấp lánh lôi quang dài vạn trượng ở phía xa đang hứng khởi hấp thu lôi điện.

Tên nhóc này khá lắm!

Đó là Cửu Thiên Thần Lôi mà lại bị nó ăn như ăn vặt, giòn tan, khiến Hoàng Thiên nhìn mà có chút ngây người.

Lần đầu tiên hắn phát hiện một sinh linh thuần nguyên tố, nhục

thân sánh ngang với cảnh giới Thần Vương, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Con lôi long đang chơi đùa thỏa thích dường như phát hiện một sinh linh xa lạ, đôi mắt to như cái sàng đồng càng trở nên linh hoạt, vội vàng lon ton chạy tới.

Đại gia hỏa này cũng thật đáng thương, từ nhiều nguyên hội trước đã sinh ra linh trí, nhưng vẫn luôn bị một cấm chế vô danh giam cầm, không thể ra ngoài.

Thêm vào đó, Hỗn Nguyên Kim Tiên ở Hồng Hoang vốn đã ít ỏi, Thần Vương lại càng hiếm thấy, căn bản không ai có thể tiến vào sâu trong Lôi Trạch, cho nên nó cô đơn vô cùng!

Từ trên người Hoàng Thiên, lôi long cảm nhận được một luồng khí tức hấp dẫn, bèn lon ton chạy tới, lượn lờ quanh người hắn.

Cũng may là Hoàng Thiên, nếu đổi lại là Hỗn Nguyên Kim Tiên bình thường, e rằng đã bị sấm sét đánh cho thành kẻ ngốc rồi!

"Ha ha ha!" Nhìn bộ dạng chân chất của đại gia hỏa, Hoàng Thiên không nhịn được mỉm cười, tâm niệm vừa động, tay phải hiện ra một luồng tạo hóa chi lực.

Lôi long vừa ngửi thấy khí tức của tạo hóa chi lực, liền vội vàng lao tới, cái đầu to lớn hút trọn luồng tạo hóa chi lực đó.

Giống như sáng thế chi lực, tạo hóa chi lực giúp sinh linh tiến hóa, tăng trưởng linh trí, nếu không thì tên Cửu Trảo Thánh Long kia cũng sẽ không ở lì trong 《Sáng Thế Kỷ》 mà vui vẻ đến thế.

Nhìn con lôi long trước mắt, trong mắt Hoàng Thiên lóe lên tinh quang, mấy ngày trước vừa mới tìm được một con Cửu Trảo Thánh Long, kết quả bây giờ lại xuất hiện cả Cửu Trảo Lôi Long.

Phải biết đây là lôi long do trời đất sinh ra, luận về căn nguyên khí

vận không hề thua kém Long Vương, tên này quả thực là Lôi Đế bẩm sinh, nếu Thần Đạo có được, sẽ như hổ thêm cánh.

Trong kế hoạch của Hoàng Thiên, Lôi hệ thần là một mạch chính trong toàn bộ hệ thống Thần Đạo, không thể thiếu, cho nên sinh linh tiên thiên được Lôi Trạch sinh ra – Lôi Thần đã trở thành lựa chọn tốt nhất.

Không ngờ lại xuất hiện một con Cửu Trảo Lôi Long, tên này có căn nguyên tốt hơn Lôi Thần, sau này Lôi Thần ra đời cũng không sợ không có sư phụ dẫn dắt.

"Này!

Tiểu gia hỏa!

Ta đưa ngươi đến một nơi tốt lành!" Hoàng Thiên nhẹ nhàng nói với lôi long, rồi lập tức gọi ra Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, thu Tiên Thiên Lôi Long vào trong.

Chờ khi hoàn hồn nhìn lại, chỉ thấy Tiên Thiên Lôi Long và Cửu Trảo Thánh Long, hai tên nhóc đang chơi đùa không biết trời đất gì bên trong.

Thật lạ, tư chất của Cửu Trảo Thánh Long đúng là nghịch thiên, chỉ trong mấy vạn năm ngắn ngủi, từ một sinh linh không có tu vi đã biến thành Đại La Thần, cứ tiếp tục thế này, chẳng phải hai ba nguyên hội nữa sẽ thành Đế sao!

Kích thích mạnh mẽ như vậy khiến Hoàng Thiên không chịu nổi, thân hình chớp động, xuất hiện tại khu Thập Nhị Điều Thiên Thần Lôi.

Cảm nhận uy áp mãnh liệt bên trong đó, hắn không khỏi có chút rùng mình, vội vàng vận chuyển thần lực, lập tức triển hiện ra Thần Đạo pháp thể cao mười lăm vạn trượng.

Trọng thứ nhất của Thập Nhị Điều Thiên Thần Lôi đối với nhục thân hiệu quả không tệ, Hoàng Thiên cảm thấy chỉ cần tiếp tục rèn luyện, Thần Đạo pháp thể đột phá Thần Đế trung kỳ có lẽ chỉ là vấn đề thời gian.

Ngay lập tức, hắn chìm vào trầm tư...

Cùng lúc đó, đại địa Hồng Hoang lại dấy lên một phen sóng gió, La Hầu đạo nhân, thân là đại năng Tây bộ, vậy mà lại chủ động tìm đến người đứng đầu Huyền Càn hoàng triều đã bị vạn tộc phá diệt – Càn Khôn và Huyền Hoàng.

Bên trong Đông Hải Long Cung.

"Tin tức này không sai chứ?" Long Vương có chút không dám tin hỏi lại, ba người bọn họ sao có thể đi cùng nhau được.

"Khải bẩm tộc trưởng, việc này đã xác nhận không nhầm, Càn Khôn và Huyền Hoàng sau khi được La Hầu hỗ trợ, đã gây dựng lại lực lượng ở vùng biên giới phía Tây và Bắc, ra sức chiêu binh mãi mã, xem ra muốn quay lại báo thù, chúng ta không thể không đề phòng!" Tuy nhiên, Long Vương lại rơi vào trầm mặc, quả thật, trước đây cùng vạn tộc san bằng thế lực hoàng triều đã mang lại lợi ích to lớn cho Long tộc.

Nhưng, cũng vì thế mà rước lấy kẻ địch hùng mạnh, ví dụ như Càn Khôn và Huyền Hoàng, ai cũng không ngờ La Hầu sẽ chủ động mời hai người gia nhập.

Cứ như vậy, liên minh do ba vị đại năng đỉnh cấp thành lập đã trở thành một thế lực hùng mạnh không thua kém Long tộc, Phượng tộc và Hung Thú hoàng triều.

Phải biết đó không phải là hung thú, kẻ thù lớn nhất của bọn họ chính là vạn tộc, thử hỏi bọn họ sẽ ra tay với ai trước, còn cần phải

nói sao?

Lúc này, Thần Điện đột nhiên chiếm cứ Bắc Hải lại tỏ ra đặc biệt bình tĩnh, suốt ngày tiến hành xây dựng quy mô lớn dưới đáy biển.

Những hòn đảo nhỏ trên mặt biển bị di dời đến trung tâm Bắc Hải, hình thành một vùng lục địa nổi rộng lớn, trên đó có rất nhiều chủng tộc lưỡng cư đang vui vẻ sinh sôi nảy nở.

Chương 198

Chỉ riêng Hoàng Thiên Thần Tôn là không rõ tung tích, dường như từ sau trận chiến ở Bắc Hải, hắn đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mọi người, tìm cũng không thấy.

Đúng lúc này, Chúc Long vội vã bước vào, lớn tiếng nói: "Đại ca!

Chuyện tốt!

Người của chúng ta nghe nói trong Lôi Trạch có một con Tiên Thiên Lôi Long xuất thế." Cái gì?

Long Vương nghe xong, lập tức không còn bình tĩnh được nữa, Tiên Thiên Lôi Long, đó là sinh linh có thể trở thành một nhánh mạnh mẽ nữa của Long tộc!

Toàn bộ Long tộc ngoài Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ long ra, còn có Giao long, Ứng long, Cầu long, Ly long, Bàn long, Vân long, Thận long chờ nhiều chủng loại.

Những loài này không phải do đoạn xương ngón chân của Bàn Cổ hóa thành, mà là những sinh linh hình rồng do Long Vương từ các nơi trong Hồng Hoang mời về, cũng chính vì vậy, Long tộc mới có thể hùng mạnh đến thế.

Cho nên, sau khi nghe tin về Tiên Thiên Lôi Long, hắn mới kích động như vậy.

"Mau!

Mau, con Tiên Thiên Lôi Long trong Lôi Trạch trông thế nào, tu vi ra sao?

Nó có cảm tình với Long tộc không?" Long Vương không thể chờ đợi được nữa, vội hỏi.

Nhưng Chúc Long ở đối diện lại có chút ngập ngừng, dường như có điều gì khó nói.

Nhìn bộ dạng của Chúc Long, trong lòng Long Vương càng thêm khó chịu, hơi tức giận nói: "Nói đi!

Cứ ấp a ấp úng thế đâu có giống người của Long tộc ta." "Đại ca!

Con Tiên Thiên Lôi Long ở Lôi Trạch, ta đang chuẩn bị phái người đi liên hệ, nhưng giữa đường nhận được một tin, nghe nói có một bóng người mặc hoàng bào tiến vào khu Cửu Thiên Thần Lôi, cho nên ta mới vội vàng chạy về báo cáo." Chúc Long trầm giọng nói.

Long Vương nghe xong, không khỏi sững sờ, bóng người mặc hoàng bào, ai cũng biết trong cả Hồng Hoang này, người có thể mặc hoàng bào ngoài Hung Thú Hoàng giả Thần Nghịch ra thì cũng chỉ có tộc trưởng của vài cường tộc.

Nhưng không có một ai dám mặc hoàng bào, vì từ khi sinh linh ra đời, hoàng bào luôn đại diện cho một người, đó chính là Thần Điện chi chủ – Hoàng Thiên.

"Ý của ngươi là Hoàng Thiên hiện đang ở Lôi Trạch?

Tin tức đã xác định chưa?" Chúc Long vội vàng đáp: "Đại ca!

Chuyện thế này, ta có thể nói bừa sao?

Hiện tại cả phía Đông Hồng Hoang đều đã truyền tai nhau rồi." Nhận được câu trả lời chắc chắn, Long Vương không khỏi gãi đầu, mẹ nó chuyện này khó giải quyết rồi, bây giờ không biết vì sao Thần Điện chi chủ đường đường lại chạy đến cái nơi khỉ ho cò gáy như Lôi Trạch.

Nhưng xem ra, Hoàng Thiên rõ ràng sẽ ở lại Lôi Trạch một thời gian, vậy thì chuyện Tiên Thiên Lôi Long chỉ có thể tạm gác lại.

Huống chi, chuyện Huyền Hoàng đạo nhân và Càn Khôn đạo nhân tro tàn lại cháy càng khiến hắn đau đầu, đâu còn hơi sức đâu mà quản chuyện khác.

"Đại ca!

Vậy chúng ta có đi Lôi Trạch không?" Chúc Long thấy Long Vương có chút phân vân, bèn tiến lên hỏi.

Long Vương lắc đầu, lập tức phân phó: "Ngươi đích thân sắp xếp một số người ở bên ngoài Lôi Trạch, nếu Hoàng Thiên xuất hiện, phải lập tức báo tin cho ta, ngoài ra không cho phép người trong tộc tiến vào Lôi Trạch." "Vâng!

Ta đi làm ngay!" Chúc Long sao lại không hiểu ý của hắn, vội vàng nhận lệnh lui xuống sắp xếp.

Trên thực tế, lý do Hoàng Thiên tiến vào Lôi Trạch vào lúc này, một là để rèn luyện nhục thân, cầu đạt đến cảnh giới thần nhục hợp nhất.

Hai là vì muốn thoát khỏi sự ràng buộc của Hồng Hoang, hiện tại vô số thế lực công phạt lẫn nhau, không còn Hung Thú kiềm chế, các thế lực mọc lên san sát, Thần Điện vừa hay có thể rút khỏi tầm mắt của vạn tộc.

Với tư cách là người lãnh đạo, hắn tự nhiên cần phải làm giảm ấn tượng sâu sắc của chúng sinh Hồng Hoang đối với mình.

Đúng như hắn dự liệu, Hồng Hoang căn bản không thể yên tĩnh, chỉ trong mấy vạn năm ngắn ngủi, vô số sinh linh thân tử đạo tiêu, phần lớn các thế lực chủng tộc biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Ngay cả tu sĩ cấp Đại La Kim Tiên cũng không tránh khỏi vẫn lạc, gần như mỗi thời mỗi khắc đều không ngừng chém giết, khắp nơi đều là tử vong và máu tươi.

Sau khi Hung Thú co cụm ở phía Bắc liếm láp vết thương, các thế lực do sinh linh tiên thiên thành lập đã triển khai một cuộc đọ sức sinh tử với vạn tộc, đại năng giả hai bên tổn thất không kể xiết.

Tán tu cũng không thoát khỏi vòng xoáy công phạt, muốn tăng cường khí vận, mở rộng địa bàn là phương thức tốt nhất, không một thế lực nào có thể dung túng cho tu sĩ không thuộc về mình tiêu dao tự tại.

Ngọa tháp chi trắc khởi dung nhân hàm thụy.

Cách đây mấy nghìn năm, một luồng thế lực 'đặc thù' hoành hành thiên hạ, lạnh lùng vô tình, không quan tâm đến một vùng một cõi, nơi nào chúng đi qua, thây chất thành núi, máu chảy thành sông, thật có thể nói là giết chóc đến cực điểm.

Càng quan trọng hơn, nhóm người này không ngừng khuếch trương nhân mã, công pháp của bọn họ không trên thuận thiên tâm, dưới thuận thế giới, bất chấp thủ đoạn để cường đại bản thân.

Trong đó, có công pháp thôn phệ thi thân, luyện hóa tinh huyết, cũng có công pháp khu trùng vi cổ, chinh chiến vạn thiên, càng có công pháp luyện thi vi nô, chúng sinh vi thi.

Cái gọi là tả đạo của Hồng Hoang, bát bách bàng môn chính là bắt đầu từ đây, một số đại năng giả bản tính tà ác bắt đầu lộ diện, ví dụ như 'Bàn Vương', 'Cổ đạo nhân', 'Huyết Tổ' v.v.

Rất nhiều sinh linh căn nguyên yếu kém, tu vi thấp, trong tình huống không được người khác chỉ điểm, lại gặp được loại công pháp truyền thừa này.

Từng người vui mừng khôn xiết, không khỏi tu luyện, phát hiện dường như nó tiện lợi hơn nhiều so với việc thể ngộ Thiên Đạo, chỉ cần ăn vài sinh linh, luyện một ít tinh huyết là có thể tăng tu vi đáng

kể.

Dần dần, ngày càng nhiều sinh linh gia nhập đội ngũ này, các tu sĩ tà đạo với tư cách là một phần của Hồng Hoang cũng trở nên cực kỳ ngang ngược trong thời kỳ này.

Quan trọng nhất, những người này không thành lập bất kỳ thế lực nào, thuần túy vì để tăng tu vi mà đi giết chóc, khắp nơi đều là tiếng ai oán thấu trời.

Phải nói rằng, những kẻ này không thể được gọi là sinh vật có lý trí nữa, bởi vì giết chóc và tàn bạo sẽ hoàn toàn thay đổi chúng.

Thậm chí sau khi chinh chiến khắp bốn phương Đông Tây Nam Bắc của Hồng Hoang, chúng đã nhắm mục tiêu vào trung bộ, kể từ khi ý chí Bàn Cổ dần suy yếu, nơi đó đã trở thành nơi phì nhiêu nhất của cả Hồng Hoang.

Đất liền Đông Nam Tây Bắc cho đến không trung Tứ Hải đều tràn ngập sát khí và lệ khí, chỉ riêng không trung trung bộ là một vùng thần quang lượn lờ, vô cùng thanh tịnh bình hòa, biên giới trung bộ nơi đâu cũng linh khí dồi dào, thiên tài địa bảo phong phú.

Thử hỏi, bảo địa như vậy sao có thể không khiến những sinh linh tà đạo kia thèm nhỏ dãi?

Nhưng thứ nghênh đón chúng, là những Thần quân được vũ trang đến tận răng, chia ra do mười vạn Đại La đỉnh phong Thần quân suất lĩnh một nghìn vạn Thái Ất đỉnh phong Thần quân quét sạch bốn phương Đông Nam Tây Bắc.

Nơi nào họ đi qua, thần quang rực rỡ, tu sĩ tà đạo đều thân tử đạo tiêu, cũng giống như vậy, Thần quân đối với tu sĩ tà đạo không có hảo cảm.

Ngay cả thi thể, tinh huyết cũng không tha, toàn bộ được vận

chuyển về Thần Điện, giao cho Tứ Đại Thần Đường, luyện đan, luyện khí, những thủ đoạn này cao minh hơn nhiều so với tà đạo.

Chương 199

Đối với Thần quân mà nói, những tu sĩ tà đạo này tương đương với điểm cống hiến, cho nên, họ vô cùng phấn khích, một đường cuồng sát, kéo dài ra bốn phương Đông Nam Tây Bắc ức vạn vạn dặm mới dừng bước.

Trong một thời gian, tất cả tu sĩ tà đạo nghe đến Thần Điện là biến sắc, coi trung bộ như hồng thủy mãnh thú, không dám xâm phạm chút nào.

Cùng lúc đó, các thế lực chủng tộc lân cận trung bộ học tập theo Thần Điện, dọn dẹp sạch sẽ sinh linh tà đạo trong phạm vi ức vạn vạn dặm mấy lần.

Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc đứng đầu vạn tộc càng coi đó là cấm kỵ, phàm trong tộc có kẻ tu luyện thủ đoạn tà đạo, giết không tha!

So với những sinh linh tầng thấp kia, Long Vương và những người khác đứng ở đỉnh cao nhất của Hồng Hoang, tự nhiên có thể hiểu rõ những tệ nạn của loại tu hành này.

Giai đoạn đầu có thể tiến bộ như bay, nhưng một khi đạt đến Đại La, căn bản không thể thể lượng thiên tâm, không chỉ Đại Đạo, ngay cả Thiên Đạo cũng sẽ không cho những kẻ này cơ hội, bởi sự tồn tại của chúng là một khối u ác tính.

Nói trắng ra, loại sinh linh này đang tiêu hao tiềm lực để đổi lấy hiện tại, dần dần cục thế Hồng Hoang bị đảo ngược.

Tà đạo dưới sự phong tỏa chung của nhiều đại thế lực đã im hơi lặng tiếng, sinh linh bất tri bất giác phân ra hai con đường, con đường tự mình tu luyện và con đường mượn ngoại vật tu luyện.

Trên thực tế, nếu tà đạo không gây trở ngại cho việc leo lên đỉnh cao Đại Đạo, thì sinh linh cả Hồng Hoang cũng sẽ không quan tâm con đường nào tốt hơn.

Không ai biết rằng đằng sau trận tinh phong huyết vũ đó, có một nhân vật hùng mạnh đang tọa sơn quan hổ đấu, đó chính là La Hầu đạo nhân ở phương Tây, tà đạo sở dĩ ngang ngược như vậy, nguyên nhân căn bản nhất là do La Hầu ở phía sau quạt gió thổi lửa.

Kể từ khi đoạt được mảnh nhỏ Tạo Hóa Ngọc Điệp ở phía Đông, hắn ngày đêm ăn không ngon ngủ không yên, không ngừng tham ngộ ma đạo được ghi lại trên mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, ba nghìn tả đạo này đều chỉ là sản phẩm ngoài ý muốn khi La Hầu ngộ đạo, bị hắn cố ý truyền ra ngoài, tạo thành cục diện hiện tại.

Tại phương Tây, ngoài Bạch Hổ tộc, núi Tu Di là hung hãn nhất, dưới trướng có thất tình lục dục ma sử pháp lực cường đại, khống chế hàng trăm vạn sinh linh.

Những sinh linh này không giống như những kẻ ở Hồng Hoang kia, chúng tu luyện ma đạo chính tông, là một con đường hùng mạnh theo đuổi sự tự ngã siêu thoát.

Trên thực tế, sau nhiều lần chiến đấu, nhìn thấy sự hùng mạnh của Thần Điện, La Hầu nảy sinh ý nghĩ khác, từ đơn đả độc đấu bắt đầu chuyển hướng sang quần ẩu, vì vậy mới có sự ra đời của thế lực dưới trướng.

Ba nghìn tả đạo cũng chỉ để bồi dưỡng thế lực, Hồng Hoang tuy đã phát triển gần mười lượng kiếp, vô tận nguyên hội, nhưng những người thực sự nắm giữ phương pháp tu luyện chỉ có nhóm người đứng trên đỉnh cao nhất.

Ít nhất đại đa số sinh linh đừng nói Hỗn Nguyên, ngay cả Thái Ất cũng vô vọng, thế là những công phu thô thiển nhất của ma đạo này đã

trở thành liều thuốc an thần.

Bọn họ không biết thôn phệ huyết nhục, nguyên thần sẽ bị trời phạt sao?

Đương nhiên biết, nhưng đó là phương pháp duy nhất để trở nên mạnh mẽ, không thể không làm.

Nhiều thế lực hiểu rõ điểm này, nhưng ai lại nguyện ý tiết lộ truyền thừa của mình ra ngoài, thế là mới xảy ra loại tranh đấu này.

Chỉ mới bắt đầu, và sẽ không bao giờ kết thúc, bởi vì thực lực khiến vô số người phải điên cuồng vì nó.

Người khác không cho ngươi công pháp tu luyện, ta cũng không làm việc thiện, đạo thống của các thánh nhân hậu thế vẫn giữ phong cách này.

Không phải ai cũng thu nhận, chỉ chiêu mộ những sinh linh có căn nguyên tốt, ngay cả Thông Thiên được xưng là vạn tiên lai triều, dưới trướng cũng không lạm dụng trà trộn cho đủ số, đó chính là đạo sinh tồn.

Trong nháy mắt mười vạn năm đã qua, Hung Thú vẫn chiếm cứ một vùng, trốn ở phía Bắc liếm láp vết thương, những nơi khác lại chém giết không ngừng.

Cuộc tranh đấu giữa sinh linh tiên thiên và vạn tộc còn tàn khốc hơn bất kỳ thời điểm nào, sau khi mất đi kẻ thù chung, họ lại coi nhau như kẻ thù, không chết không thôi.

Chỉ có trung bộ vẫn bình tĩnh như nước, bởi vì máu của ức vạn tu sĩ tà đạo ở biên giới bốn phương vẫn chưa khô, không ai dám xâm phạm Thần Điện.

Đầu lượng kiếp thứ chín, cùng với việc Dương Mi, La Hầu, Hồng Quân, Thần Nghịch lần lượt tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên, rất

nhiều tu sĩ bị kẹt ở Đại La hậu kỳ, từng người đột phá đến bán bộ Hỗn Nguyên, trong một thời gian tất cả mọi người đều bế quan.

Hầu như không ai để ý đến những chuyện xảy ra ở Hồng Hoang, cũng chính vì vậy, La Hầu mới dám ngang nhiên khuấy đảo cục thế như thế...

Bên trong Lôi Trạch.

Trải qua gần mười vạn năm khổ luyện, ngày ngày được thần lôi gột rửa, Hoàng Thiên càng lúc càng tiến gần đến Thần Đế trung kỳ, nhưng lằn ranh cuối cùng lại tựa như trời ngăn đất cách, khiến hắn mãi không thể đột phá.

Ngay cả nguyên thần những năm này cũng được Thập Nhị Điều Thiên Thần Lôi gột rửa, trở nên vô cùng kiên cố, trên thần hải có một tiểu nhân toàn thân tỏa ra đạo vận quang mang.

Đó là Thần Đạo quả thực độc thuộc về Hoàng Thiên, tiếp theo hắn chỉ có thể cưỡng ép dùng thần quả làm dẫn, liên kết với lực lượng Thần Quốc, phá tan cấm cố của nhục thân, từ đó đột phá Thần Đế trung kỳ.

Trên thực tế, không phải Thiên Đạo đang cản trở hắn đột phá, mà là sự điều khống vô tình của dòng sông Đại Đạo.

Trên dòng thời gian nguyên bản, phải đến đầu lượng kiếp thứ mười mới có Thánh Nhân xuất thế.

Nhưng hiện tại mới là đầu lượng kiếp thứ chín, Hoàng Thiên đã chuẩn bị tiến quân Thần Đế trung kỳ rồi, theo tốc độ này, đến khi Thánh Nhân xuất thế, Thần Đạo chẳng phải sẽ nghiền ép Tiên Đạo hay sao, còn chơi cái gì nữa!

Dẫn động lực lượng Thần Quốc để cưỡng ép phá tan cấm cố của nhục thân, phương thức này cực kỳ nguy hiểm, hơi bất cẩn một chút

là nguyên thần sẽ bị hủy diệt.

Bởi vì điều này tương đương với việc dùng lực lượng của Thần Đạo quả thực để chịu đựng lực đẩy của dòng sông Đại Đạo, bên nào có thể tiến thêm một bước, có nghĩa là quỹ đạo của trời đất sẽ bị thay đổi bấy nhiêu.

Nếu Hoàng Thiên không đủ mạnh, thì dòng sông Đại Đạo sẽ hoàn toàn nghiền nát Thần Đạo quả thực, lúc đó đừng nói tiến bộ, có thể sống sót đã là Đại Đạo ban ơn.

Mặc dù nguy hiểm, nhưng hắn không sợ hãi cũng không lùi bước, con đường tu đạo có tử vô sinh, nếu muốn sống, chỉ có thể phá phủ trầm châu.

Vô tận năm tháng giày vò, chẳng phải là để cho Thần Đạo thay đổi quỹ đạo vốn có, để sự tồn tại của nó có thể thoát thai hoán cốt sao, nếu cứ một mực tuân theo dòng sông Đại Đạo, vậy thì trọng sinh còn có ý nghĩa gì?

"Phá!" Chỉ thấy hắn hét khẽ một tiếng, gương mặt lộ vẻ kiên định, Thần Đạo quả thực bên trong thần hải bay lơ lửng trên đỉnh đầu, đối ứng với Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》.

Dưới chân là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Tạo Hóa Đỉnh tỏa ra tạo hóa chi lực vô tận, Chu Thiên Tinh Thần Đồ càng tự động dẫn dắt bản nguyên tinh thần của Hồng Hoang, chiếu rọi vô tận tinh thần chi lực lên người Hoàng Thiên.

Giờ phút này, Hoàng Thiên đã dốc toàn bộ tu vi, linh bảo, không thành công thì cũng thành nhân.

Thần Đạo từ trước đến nay không đơn độc luyện thần hay luyện thể, chỉ có linh nhục hợp nhất, mới có thể thực sự đạt đến đỉnh phong của một cảnh giới nào đó.

Mặc dù nguyên thần của hắn đã ở Thần Đế trung kỳ, nhưng nhục thân lại dừng ở Thần Đế sơ kỳ, sự không hài hòa này khiến Hoàng Thiên ngay cả tu vi Thần Đế sơ kỳ cũng không dám tùy ý phóng thích, đó chính là Thần Đạo.

"Lách tách!" Bàn Cổ nguyên dịch được cất giữ trong Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, uyển như một dòng suối nhỏ, không ngừng chảy vào cơ thể hắn.

Thứ này bây giờ càng giống như thập toàn đại bổ hoàn, có thể bổ sung tiêu hao của nhục thân mọi lúc mọi nơi, khiến nhục thân từ đầu đến cuối đều ở trạng thái đỉnh phong.

Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ chờ gió đông, chỉ thấy bên trong khu Thập Nhị Điều Thiên Thần Lôi của Lôi Trạch xuất hiện một khoảng trống nhỏ, nơi đó tràn ngập lượng lớn tinh thần chi lực, tạo hóa chi lực thậm chí cả sáng thế chi lực.

Thần lực vô tận làm trung tâm không ngừng chuyển hóa các loại sức mạnh, khai phát nhục thân đến cực hạn, Thần Đạo pháp thể của Hoàng Thiên oanh nhiên lộ ra, một người khổng lồ cao mười lăm vạn trượng xuất hiện tại chỗ, toàn thân thần quang lấp lánh.

Xung quanh càng có vô số thần lôi hội tụ, lôi quang cuồn cuộn, Thần Đạo pháp thể uy nghiêm như thiên thần cực kỳ khủng bố, không hề sợ hãi Thập Nhị Điều Thiên Thần Lôi.

"Ầm!" Khi Hoàng Thiên bắt đầu, toàn bộ Hồng Hoang đều bị ảnh hưởng, lần đầu tiên có một tu sĩ Thần Đế (Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên) phóng thích toàn bộ tu vi.

Chương 200

Bắc đến Hung Thú hoàng triều, Tây đến núi Tu Di, Nam đến Phượng Hoàng tộc, Đông đến Long Cung, bất kể là sinh linh tiên thiên hay Hồng Hoang vạn tộc, tất cả mọi người đều cảm ứng được sự xuất hiện của một nhân vật mạnh mẽ chưa từng có.

Thần Nghịch, La Hầu, Hồng Quân, Dương Mi những Hỗn Nguyên Kim Tiên này là những người đầu tiên cảm tri được khí tức của Hoàng Thiên, sau đó là Long Vương và các đại năng đỉnh cấp khác đang ở Đại La viên mãn, bán bộ Hỗn Nguyên, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Luồng khí tức mạnh mẽ bất ngờ ập đến, càn quét cả Hồng Hoang, tức thì vô số người phải kinh ngạc.

"Chuyện gì vậy?" "Là ai?

Sao lại mạnh mẽ đến thế?" "Ta cảm nhận được sự tồn tại của Đại Đạo!" Chúng sinh Hồng Hoang phần lớn đều mắt chữ A mồm chữ O, vì tu vi của họ quá thấp, không thể cảm nhận được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hồng Quân và những người khác, cũng chỉ có thể mơ hồ hiểu rằng có một cường giả đang phóng thích khí tức, nhưng lại không biết cường giả đó rốt cuộc là ai?

Cảnh tượng tiếp theo, càng khiến tất cả mọi người phải chấn động.

"Ầm ầm ầm!" Cùng với tiếng sấm dữ dội, trời đất biến sắc, màn đêm bao trùm cả bầu trời, một khe nứt nhỏ xuất hiện ở phía xa, sau đó ngày càng lớn dần.

Nhìn qua khe nứt, chỉ thấy một vùng đạo vận lưu chuyển, vô số pháp tắc lấp lánh, một hư ảnh giống như dòng sông hiện ra giữa không trung.

Hầu như tất cả mọi người đều cảm nhận được luồng khí tức uy nghiêm không gì sánh được đó, một Pháp Luân khổng lồ xuất hiện, trên đó ẩn hiện ba nghìn luồng sáng lưu chuyển, đó chính là Đại Đạo Pháp Luân trong truyền thuyết.

Đáng tiếc chỉ là hư ảnh.

"Ầm!" Đại Đạo Pháp Luân trên bầu trời dẫn động linh khí vô biên, huyễn hóa thành một vật khổng lồ, đầu rồng thân người, cao khoảng mười lăm trượng, toàn thân màu ngọc.

"Sát!" Bấy giờ, một tiếng gầm giận dữ khuấy động cảm xúc của chúng sinh, vô số người phải run rẩy, rốt cuộc là ai, lại dám vô lễ với hóa thân của Đại Đạo, không phải đang tìm chết sao?

Nhiều đại năng đỉnh cấp ngay lập tức nhận ra đó là giọng của Thần Điện chi chủ Hoàng Thiên, sau đó một người khổng lồ ánh vàng rực rỡ, một tay nắm quyền, tung một cú đấm về phía hóa thân Đại Đạo.

"Hít!" Tất cả mọi người đều hít vào một hơi lạnh, không ngờ Hoàng Thiên lại điên cuồng như vậy, dám ra tay với Đại Đạo.

Trong thoáng chốc, mọi người dường như đã hiểu ra điều gì đó, chỉ khi tiến quân vào tầng diện cấm kỵ, mới có thể dẫn đến phản ứng của dòng sông Đại Đạo, vậy thì Hoàng Thiên rốt cuộc đã làm gì?

Ít nhất họ cũng hiểu rằng, tu vi của người ta không cùng một đẳng cấp với mình.

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vì hắn cảm tri được tu vi của hóa thân Đại Đạo cũng tương

đương với mình.

Nói cách khác, bài kiểm tra này thực ra là nhắm vào cùng cảnh giới, chỉ cần phá vỡ được bài kiểm tra, thì tự nhiên, dòng sông Đại Đạo sẽ thay đổi quỹ đạo.

"Binh!

Binh!

Binh!" Hai người khổng lồ cao mười lăm trượng trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, một quyền ta một quyền ngươi triển khai trận chiến tay không, quả thực kinh thiên động địa.

Mặc dù thần uy hạo đãng, nhưng cuộc giao chiến không làm tổn hại bất kỳ vật phẩm nào của Hồng Hoang, thậm chí cả bầu trời, vì Đại Đạo đang bảo hộ khu vực giao chiến.

Theo thời gian trôi qua, một nghìn năm thoáng chốc đã qua, màu ngọc trên người hóa thân Đại Đạo đã trở nên nhạt đi, chính là bị Hoàng Thiên tiêu hao gần hết.

Chúng sinh quan chiến cũng đã phản ứng lại, phát hiện đây không chỉ là một cuộc đối đầu đơn giản, mà còn là sự so tài giữa các loại Đạo.

Một đám đại năng ở tầng cao nhất của Hồng Hoang, càng sớm phóng xuất nguyên thần, cảm ngộ Đại Đạo ở cự ly gần.

Bất kể là Hoàng Thiên cảnh giới Thần Đế, hay là hóa thân Đại Đạo, đều có thể mang lại cho họ thu hoạch vô hạn, ít nhất đối với việc mọi người xung kích Hỗn Nguyên Kim Tiên có lợi ích không gì sánh bằng.

Thời kỳ này, Thiên Đạo chưa xuất hiện, Đại Đạo đã thoái lui, muốn đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên bắt buộc phải phá vỡ cấm cố của Thiên Đạo.

Cho nên, cuộc đối đầu hiện tại giữa Hoàng Thiên và hóa thân Đại Đạo, đối với đám người này có ý nghĩa tham khảo cực lớn.

Toàn bộ đại địa Hồng Hoang trở nên đặc biệt sôi động, viễn hải không ngừng mở rộng ra Hỗn Độn, thôn phệ Hỗn Độn, chuyển hóa thành lục địa, tiên thiên linh khí không ngừng hội tụ về phía những đại thần thông giả đang cảm ngộ.

Kể từ khi khai thiên lập địa, đây là lần đầu tiên chúng sinh quy mô lớn ngộ đạo, thậm chí còn liên quan đến mấu chốt thế giới có thể phát triển nhanh chóng hay không.

Một khi trong đám người này xuất hiện người đầu tiên dựa vào việc phá vỡ gông cùm mà trở thành Hỗn Nguyên Kim Tiên, thì những người khác sẽ ùn ùn kéo theo.

Lúc đó, từng Hỗn Nguyên Kim Tiên ra đời, sẽ khiến cả thế giới xảy ra những biến hóa kinh thiên động địa...

Giờ phút này, bản thể Hoàng Thiên trên chiến trường, có chút mệt mỏi, hoặc là khí hư, những công kích mà hóa thân Đại Đạo phải chịu, nào có khác gì những đòn mà hắn phải nhận.

Hai bên thực lực tương đương, ngoài thế quân lực địch, không thể dùng từ nào khác để giải thích, lúc này hắn không chuẩn bị lưu thủ, tiểu nhân trong thần hải vẫy tay, tức thì một đạo tạo hóa chi lực rơi xuống nhục thân, xóa tan mọi thương tổn.

"Lại nữa!" Hoàng Thiên hồi đầy máu, vận chuyển Thần Đạo pháp thể, xông lên tung một quyền về phía hóa thân Đại Đạo.

"Ông!" Một cú giao thủ đánh cho trời đất biến sắc, hóa thân Đại Đạo không khỏi lại nhạt đi một phần, nhưng rất nhiều đại năng Hồng Hoang lại sắc mặt ngưng trọng, vì họ đang bắt lấy dấu vết của Đạo.

Mỗi một lần Hoàng Thiên giao chiến với hóa thân Đại Đạo, đó

chính là một lần Đạo va chạm, vô số người nín thở, không ngừng cảm ngộ Đại Đạo.

Hồng Quân và những người đang bế quan, cũng không khỏi mở to hai mắt, nguyên thần xuất khiếu, chăm chú quan sát dấu vết của Đại Đạo.

"Binh!" Đột nhiên, một tiếng vang cực lớn truyền khắp cả Hồng Hoang, mọi người không khỏi toàn thân run lên, lập tức tập trung ánh mắt trở lại chiến trường.

Chỉ thấy thứ đập vào mắt lại là hóa thân Đại Đạo bị đánh xuyên qua nửa người bên phải, khí tức suy yếu, tức thì khiến người ta hít vào một hơi lạnh.

"Hít!

Hoàng Thiên lại mạnh mẽ đến thế!" Không dám tưởng tượng, vừa rồi còn là cục diện thế quân lực địch, vậy mà trong nháy mắt đã biến thành địch yếu ta mạnh, Hoàng Thiên hiên ngang chiếm thế thượng phong.

Mẹ kiếp!

Hầu như trong lòng mọi người đều thốt lên một câu như vậy, lão tử còn chưa cảm ngộ xong, kết quả đã tiến vào giai đoạn cuối cùng, chơi thế nào đây?

Lần đầu tiên, vô số đại thần thông giả của Hồng Hoang đánh giá lại Thần Điện chi chủ, họ đã hiểu, vì sao Hoàng Thiên lại được gọi là Thần chủ, và Thần lại là thứ gì?

Mọi người đều cảm ngộ Đại Đạo, tại sao hắn lại trở nên mạnh mẽ như vậy, còn mình chỉ như một người chơi mới.

Trên chiến trường, Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười, quả nhiên không sai, hóa thân Đại Đạo chỉ có tu vi tương đương với hắn, nhưng

thủ đoạn lại không giống.

Có lẽ Đại Đạo có thể sao chép mọi linh bảo, nhưng lại không thể sao chép được đặc điểm của Thần Đạo, đó là sự tồn tại của Thần Quốc, Thần Đế không giống với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giống như Thánh Nhân, thế giới mà họ khai tích đều ở trong Hỗn Độn, cũng có nghĩa là Đại Đạo có thể tùy thời cắt đứt liên hệ của họ với thế giới đó.

Chương 201

Thánh Nhân thì còn tệ hơn, thế giới của họ là mượn Thiên Đạo để khai tích, dựa vào đại thế giới Hồng Hoang, chỉ cần Thiên Đạo muốn, có thể tùy thời khiến họ mất đi liên hệ với thế giới đã khai tích.

Duy chỉ có Thần Đế, khai tích Thần Quốc bên trong thần cách, là thế giới của chính mình, là thế giới của tự thân, bất kể là ai cũng không thể cắt đứt liên hệ giữa Thần Đế và Thần Quốc, đó chính là lợi ích của linh nhục hợp nhất.

Là Thủy tổ của Thần Đạo, Hoàng Thiên đứng ở điểm bắt đầu cũng là điểm kết thúc, Thần Quốc của hắn không giống với bất kỳ vị thần nào.

Hắn dùng năm viên Thiên Địa bản nguyên linh châu ngưng tụ khi Hồng Hoang khai thiên lập địa để phản bổn địa hỏa phong thủy, hóa thành điểm khởi đầu của sinh mệnh, thành công khai tích thế giới, Thần Quốc như vậy về bản chất giống với Hồng Hoang, có khả năng tiến hóa vô hạn.

Thêm vào đó, hắn dùng Kiến Mộc của thế giới Hồng Hoang hóa thành Thế Giới Thụ, chống đỡ thế giới mở rộng ra bên ngoài, Thế Giới Thụ bất diệt, Thần Quốc vĩnh tồn, ngày càng cường đại.

Cho nên, lực lượng Thần Quốc mà hắn có thể vận dụng vượt xa Thần Đế thông thường, đó là một tiểu thiên thế giới phiên bản tăng cường thật sự.

“Ha ha ha!

Lại nữa!” Hoàng Thiên cười lớn, phát động đợt tấn công thứ ba về phía hóa thân Đại Đạo, thần lực quanh thân cuộn trào, ẩn hiện một lớp quang mang trong suốt bao phủ, đó chính là lực lượng Thần Quốc.

Không một chút dư thừa, một quyền tung ra, tại chỗ đánh cho hóa thân Đại Đạo, đạo vận bay đầy trời, toàn thân tối tăm không còn ánh sáng.

Lúc này, tất cả mọi người đều hiểu ra, không phải hóa thân quá yếu, mà là tên Hoàng Thiên này từ đầu đã không dốc toàn lực, e rằng hiện tại cũng không phải là toàn bộ thực lực của hắn.

"Ực!" Nhìn cuộc đối đầu cuồng bạo như vậy, tất cả mọi người không khỏi nuốt nước bọt, quá mạnh mẽ.

Hoàng Thiên lại có chút kiệt sức, nhục thân chỉ mới Thần Đế sơ kỳ không thể chịu đựng lực lượng Thần Quốc và lực lượng nguyên thần trong thời gian dài.

Bàn Cổ nguyên dịch không còn đáp ứng được nhu cầu, hiện tại Tạo Hóa Đỉnh đang không ngừng truyền tạo hóa chi lực vào người hắn, nhục thân lại một lần nữa được tẩm bổ, tiếp tục gánh vác trọng trách chống đỡ lực lượng Thần Quốc.

"Ầm!" Cú đấm cuối cùng dồn hết toàn bộ sức mạnh, tựa như sự khủng bố giáng xuống hóa thân Đại Đạo, trong nháy mắt đánh nát nó.

Trong sát na, hư ảnh của dòng sông Đại Đạo mang theo đạo vận vô tận lơ lửng giữa không trung, thiên hoa loạn trụy, đất vọt kim liên, kèm theo vô số thần âm, bao trùm cả đại địa.

Một con Hỗn Độn Thiên Long vượt qua thời không, từ bờ bên kia của Đại Đạo bay tới, đáp thẳng xuống trước mặt Hoàng Thiên, phun ra một dòng hồng lưu pháp tắc, gột rửa nhục thân và nguyên thần của hắn.

"Hóa!" Vô số sinh linh trong trời đất hoan hô nhảy nhót, ngay cả ý chí Bàn Cổ cũng đang cổ vũ cho hắn, người đàn ông đầu tiên trong lịch sử phá vỡ cấm cố của Đại Đạo.

Sau khi tiếp nhận sự gột rửa của Đại Đạo, nhục thân Hoàng Thiên bắt đầu xảy ra biến chuyển lớn, máu từ màu vàng chuyển sang bảy sắc cầu vồng, đó là màu sắc đại diện cho Hỗn Độn.

Khi sương mù tan đi, người khổng lồ mười lăm trượng đã đạt đến mười sáu trượng, một gương mặt trang nghiêm xuất hiện trong mắt thế nhân, tức thì tất cả đại năng giả Hồng Hoang không khỏi hít vào một hơi lạnh, quả nhiên là Hoàng Thiên.

Một tiểu nhân màu vàng giống hệt Hoàng Thiên nhảy ra khỏi thần hải, đáp xuống lưng Hỗn Độn Thiên Long, bay thẳng về phía dòng sông Đại Đạo, trong cõi u minh xuất hiện vô số pháp tắc cúi đầu trước nó.

Đó là cái giá của việc phá trừ chướng ngại, nếu không đạt đến cảnh giới Đại Đạo, Thần Đạo quả thực sẽ mãi mãi ở trong dòng sông Đại Đạo, hấp thu pháp tắc đạo vận.

Nhưng những đại thần thông giả ở Hồng Hoang không biết, họ chỉ biết Hoàng Thiên đã thành công, cho nên Thần Đạo quả thực mới được ký thác trong dòng sông Đại Đạo.

Từ lúc bắt đầu cảm ngộ pháp tắc, đến chưởng khống pháp tắc, cuối cùng là dung nhập vào pháp tắc.

Đại Đạo bất diệt, Hoàng Thiên vĩnh tồn.

Cùng lúc đó, vô tận sinh linh Hồng Hoang cũng bắt đầu phủ phục hô lớn ‘Thần Tôn vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!’, trong lòng họ, địa vị của Hoàng Thiên trở nên càng thêm sùng cao.

“Binh!” một tiếng, Hoàng Thiên đang chìm đắm trong cảm ngộ Đại Đạo tỉnh lại, vì hắn phát hiện chướng ngại ngăn cản ở trung tâm nhục thân đã hoàn toàn biến mất.

Nhục thân đột nhiên tăng vọt, cao đến mười sáu trượng, và còn có

xu thế tiếp tục tiến lên, con đường phía trước là vô tận.

Bỗng nhiên, mọi thứ đều trở nên kỳ diệu như vậy, dường như chỉ cần giơ tay nhấc chân, hắn có thể dễ dàng hủy diệt một không gian của Hồng Hoang.

Phải biết thế giới Hồng Hoang đẳng cấp cực kỳ cao, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường căn bản không thể phá vỡ, trừ phi là Thánh Nhân chưởng khống lực lượng Thiên Đạo, Thần Đế có thể phá vỡ một không gian, đủ để thấy sự đáng sợ của nó.

"Ầm ầm ầm!" Lúc này, Thập Nhị Điều Thiên Thần Lôi trong Lôi Trạch không ngừng hội tụ về trung tâm, tia chớp dày đặc, dường như đang trút giận.

"Nhân danh Thần!

Lôi tán!" Hoàng Thiên khẽ quát một tiếng, thần lực kết nối với thiên địa chi lực, trong nháy mắt vạn lôi thần phục, tia chớp tan thành mây khói.

Bản hoàn chỉnh của Thần Đạo, Thần giả, đại thiên hành pháp, bất kể là phong vũ lôi điện, đều phải tuân theo mệnh lệnh của Thần Đế.

Từ một ý nghĩa nào đó, trong phạm vi Hồng Hoang, ngoài Thiên Đạo ra, không ai có tư cách điều động vạn thiên pháp tắc hơn Hoàng Thiên...

Ba nghìn năm sau, Hoàng Thiên mới mở mắt ra, thở ra một ngụm trọc khí, bình ổn lại tâm trạng kích động, giờ phút này, hắn đặc biệt hài lòng.

Nguyên thần, nhục thân đều đạt Thần Đế trung kỳ, có thể sánh ngang với loại yếu nhất trong ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, ít nhất có thể nghiền ép mười hai vạn chín nghìn sáu trăm sinh linh Hỗn Độn.

Kể từ khi trọng sinh, trải qua chín lượng kiếp, vô tận nguyên hội

nỗ lực, hôm nay cuối cùng cũng thoát khỏi một phần vận mệnh bị khống chế, đứng trên đỉnh cao của Hồng Hoang.

Thiên Đạo còn một lượng kiếp nữa mới xuất thế, nhưng thì sao chứ, thực lực của hắn lúc này đã sánh ngang với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đối đầu với Thiên Đạo cũng không hề sợ hãi.

Thần Đạo, chỉ cần nguyên thần và nhục thân đạt thành nhất trí, liền có thể đột phá cảnh giới tiếp theo, chiến lực có thể vượt qua Tiên Đạo một đại cảnh giới, đó chính là đạo thần nhân vô địch.

Trong những năm này, chúng sinh Hồng Hoang lại ngơ ngác, đều không biết Hoàng Thiên rốt cuộc đang làm gì, là đột phá tu vi, nhưng tu vi đột phá lại có thể đánh bại cả hóa thân Đại Đạo.

Nhưng ít nhất tất cả mọi người đều rõ, khoảnh khắc hóa thân Đại Đạo vỡ nát, Hoàng Thiên đã thành công.

Về điểm này, không ai nghi ngờ, nhiều người hơn lại cảm kích, vì Hoàng Thiên đã cho họ thấy con đường phía trước, đạo vô chỉ cảnh không còn là một câu nói suông.

Hôm nay, Hoàng Thiên đã hoàn toàn điều chỉnh tốt trạng thái, phóng thích thần lực vô tận, linh khí quanh thân, pháp tắc bầu bạn, một bước một tầng trời, dưới chân kim liên nở rộ.

Trước mặt tất cả sinh linh Hồng Hoang, một bóng người màu vàng uy nghiêm chí cao cùng với Thần Đạo chân thân, xuất hiện giữa trời đất.

"Hôm nay, bản tôn là Thần Điện chi chủ – Hoàng Thiên, tại Lôi Trạch tuyên cáo, chứng đắc chí cao vô thượng Thần Đế chi vị, từ nay về sau, thiên thượng địa hạ, duy ngô độc tôn!" Giọng nói như sấm trời truyền khắp cả Hồng Hoang, thế giới đều đang chấn động, hưởng ứng lời nói của hắn, hầu như không ai không kinh hãi.

Thiên thượng địa hạ, duy ngô độc tôn!

Kiêu ngạo và tự tin đến nhường nào!

"Ầm ầm ầm!" Tức thì thiên hoa loạn trụy, đất vọt kim liên, linh khí vô tận, tinh thần chi lực bao trùm cả Hồng Hoang, không biết bao nhiêu hoa cỏ nhờ đó mà linh trí đại khai, quả là thần uy hạo đãng.

Toàn bộ Hồng Hoang chấn động!

"Chúng ta cung hạ Chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần Tôn chứng đạo Hỗn Nguyên Thần Đế!" "Bái kiến Chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần Tôn!

Chương 202

Chúc Thần Tôn vạn thọ vô cương!" "Kính bái Chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần Tôn!

Nguyện Thần Tôn sớm chứng Đại Đạo!" Lời vừa dứt, tất cả sinh linh trong cả Hồng Hoang không ai không quỳ lạy hành lễ, khí thế thiên thượng địa hạ duy ngô độc tôn đó đang áp bức họ.

Hồng Quân, La Hầu cho đến Dương Mi cũng không thể không hành nửa lễ, chính cái gọi là dưới Thần Đế đều là giun dế, chúng sinh quỳ lạy là lẽ đương nhiên...

Thần sơn Côn Luân, ba luồng thanh khí lộc cộc xoay tròn, trong đó luồng lớn nhất chính là Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn – Lão Tử.

Từ hai nguyên hội trước, lão đã sinh ra linh trí, và hấp thu lượng lớn linh khí trong động phủ, hiện tại nguyên thần đã sánh ngang Kim Tiên, những biến động bên ngoài tự nhiên cũng ảnh hưởng đến lão.

"Sao có thể có uy áp mạnh mẽ đến thế!

Rốt cuộc là ai?" Thái Thanh đạo nhân hình người thanh khí bị khí thế của Hoàng Thiên áp bức đến nguyên thần run rẩy không thôi. 'Không!

Ta không cam tâm, ta là huyết mạch Bàn Cổ, là kẻ mạnh nhất trời đất!

Tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước người khác!' Thái Thanh đạo nhân cố nén sự run rẩy của nguyên thần, gào thét trong lòng.

Là một trong ba phần nguyên thần của Bàn Cổ, lại mỗi người mang theo một thành khai thiên công đức, sinh linh hùng mạnh như Thái Thanh đạo nhân cho rằng cả Hồng Hoang không ai cao quý hơn,

mạnh mẽ hơn mình.

Tuy nhiên, thần uy của Thần Đế bất ngờ ập đến cuối cùng đã ép lão phải cúi đầu hành lễ, ngay cả Ngọc Thanh đạo nhân và Thượng Thanh đạo nhân chưa sinh ra linh trí bên cạnh cũng vậy.

Thần Đế đại biểu không chỉ là mạnh nhất, mà còn là uy của Đạo, Thần Đế chưởng khống một thế giới hoàn chỉnh, trước mặt thế giới này, đó chính là sự tồn tại của Đạo, cho nên, uy của Đạo không thể khinh phạm.

Mang theo sự khuất nhục, Thái Thanh Lão Tử cứ như vậy lần đầu tiên cúi đầu, không khỏi hoài nghi ký ức truyền thừa của mình có phải là sai lầm không, tại sao bên ngoài lại có sinh linh mạnh mẽ như vậy.

Lô sinh linh tiên thiên cuối cùng, cũng chính là những đại thần trong hậu thế, không một ai ngoại lệ, đều nhận được sự chiếu cố đặc biệt của Thiên Đạo.

Ít nhất về phương diện ký ức truyền thừa, Thiên Đạo cho họ biết rằng Lão Tử là thiên hạ đệ nhất, cho nên đại đa số người đều không biết bên ngoài có bao nhiêu sinh linh mạnh mẽ hơn mình.

Thêm vào đó, lúc họ xuất thế, từng người đều là Đại La Kim Tiên, lúc đó, tu sĩ trên Đại La Kim Tiên của cả Hồng Hoang về cơ bản đã chết sạch, Đại La Kim Tiên cũng chẳng còn lại mấy người.

Cho nên, những đại thần linh hậu thế này phải đến khi tu vi đạt đến Hỗn Nguyên, mới phát hiện ra bộ mặt thật của thế giới.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Một nơi khác, bên dưới Bất Chu Sơn trong điện thờ Bàn Cổ, mười hai Tổ Vu do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, nhờ sự giúp đỡ của Hoàng Thiên, đã sớm sinh ra linh trí.

Quả thật, mười hai người không có nguyên thần nhưng trong đầu

lại có Thần Đạo truyền thừa, bất tri bất giác đã ngưng tụ chân linh cho họ, chân linh sẽ ẩn giấu trong thần hải.

Chỉ cần mười hai Tổ Vu một ngày chưa hóa thành tu sĩ Thần Đạo, thì vĩnh viễn không thể phát hiện ra bí mật trong thần hải, trừ phi đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

So với Tam Thanh và những người khác, mười hai Tổ Vu vì sát khí ở nơi sinh ra đã bị quét sạch, cho nên có thể ngang nhiên hấp thu trọc khí để lớn mạnh.

Trong cõi u minh, chân linh trong thần hải cũng đang dẫn động thiên địa linh khí, thế là dưới sự kết hợp của hai thứ, mỗi người đều có tu vi sánh ngang Kim Tiên hậu kỳ, chỉ đáng tiếc do hạn chế, không thể hóa hình.

Người đứng đầu là Đế Giang, Chúc Cửu Âm càng đủ sức sánh ngang Thái Ất Kim Tiên, dẫn dắt các em trai em gái không ngừng tu luyện.

Do sự chiếu cố đặc biệt của Bàn Cổ, cho nên, mười hai Tổ Vu đối với cường giả đều có một lòng tôn kính, nhưng lại chưa bao giờ sợ hãi cường giả.

Điều này khiến họ khi đối mặt với uy áp của Thần Đế, không có tâm lý trời là số một, ta là số hai như Thái Thanh Lão Tử.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm kế thừa pháp tắc không gian và thời gian, chính cái gọi là không gian vi vương, thời gian xưng tôn, hai người bổ sung cho nhau, tự nhiên hiểu rõ Hồng Hoang không 'yếu ớt' như họ tưởng.

Mặc dù hai người hiểu rõ huyết thống cao quý, nhưng xuất phát từ sự cẩn thận, họ vẫn thúc giục các em trai em gái tiếp tục đẩy nhanh tiến độ tu luyện, để cầu sớm ngày hóa hình...

Đúng như Hoàng Thiên dự liệu, Thái Dương và Thái Âm, do sự bố trí của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tu vi tiến cảnh của chúng vượt xa hậu thế.

Lúc này, bất kể là Hi Hòa, Thường Hi, Đế Tuấn, hay Thái Nhất đều đã sớm sinh ra linh trí, cường độ nguyên thần sánh ngang Thái Ất Kim Tiên.

"Đại ca, rốt cuộc là ai mà mạnh mẽ đến thế, có phải là vị tiền bối kia không?" Thái Nhất bị bao bọc trong quả cầu lửa tò mò hỏi.

Chỉ thấy Đế Tuấn suy nghĩ kỹ, nói: "Vi huynh cũng không rõ, nhưng bên ngoài Thái Dương Tinh có rất nhiều khí tức mạnh mẽ, dường như có liên hệ với chúng ta, chẳng lẽ huynh đệ ta không phải là sinh linh duy nhất?" Phải nói rằng, hiệu ứng cánh bướm của Hoàng Thiên quá lợi hại, Bắc Đẩu Lục Tinh Thần trú thủ Thiên Đình và Nguyệt Thần Vọng Thư trú thủ Tinh Không, sau khi nhận được tin tức, không một ai ngoại lệ, đều tăng cường sự quan sát đối với Thái Âm và Thái Dương.

Nguyệt Thần Vọng Thư là Thần Vương hậu kỳ, Tinh Thần Phá Quân cũng là Thần Vương hậu kỳ, dưới đôi mắt tinh tường của hai người, sao có thể không phát hiện ra sinh linh đang được thai nghén trên Thái Âm và Thái Dương.

Đặc biệt là Nguyệt Thần Vọng Thư, bản thân là do Thái Âm bản nguyên kết hợp với khí vận Tinh Không sinh ra, sự chưởng khống đối với Thái Âm Tinh vượt xa Hi Hòa, Thường Hi, sớm đã biết Thái Âm đã sinh ra hai sinh linh tiên thiên có căn nguyên hùng hậu.

Trong Tinh Không, Nhật vi Hoàng, Nguyệt vi Hậu, Tử Vi vi Tôn, ngoài Tử Vi ra, sinh linh sinh ra từ Thái Âm và Thái Dương tự nhiên có căn nguyên vượt trội so với chúng thần tinh thần, đương nhiên là chúa tể bẩm sinh của Tinh Không.

Nhưng bất kể là hậu thế hay kim sinh, Đế Tuấn và Thái Nhất đều không làm được điều đó.

Hậu thế là vì có những sinh linh khác xuất thế trước, Tử Vi Tinh Không Lão Tổ và ba nghìn tinh thần khác, cho nên lúc họ xuất thế, sinh linh Tinh Không đã sớm bị tiêu hao hết.

Hiện tại càng không cần nói, Hoàng Thiên đã bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khống chế cả Tinh Không, lại sớm ban xuống công pháp Thần Đạo, tinh thần chi linh đều hóa thành tinh thần.

Ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần chi linh tu vi đều ở bán bộ Thần Vương cảnh, trong đó Bắc Đẩu Lục Tinh hóa hình sớm nhất, người đứng đầu là Phá Quân đã là Thần Vương hậu kỳ.

Một vạn hai nghìn phó tinh thần chi linh còn lại cũng không nhàn rỗi, tu vi của họ đều ở Đại La hậu kỳ, cá biệt ưu tú thậm chí đã đột phá bán bộ Thần Vương.

Thử hỏi, trong tình huống này, Đế Tuấn Thái Nhất xuất thế là Đại La Kim Tiên, thì có thể làm được gì?

Hành động của Thần Điện đã ảnh hưởng đến quỹ đạo bình thường của Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa, Thường Hi, ít nhất đạo trường của Nguyệt Thần Vọng Thư trên Thái Âm Tinh sẽ không thay đổi.

Trên Thái Dương Tinh, kẻ địch tuyệt đối của Kim Ô nhất tộc – Độc Hỏa Giao Long đã biến mất, Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ mạnh hơn trước đây.

“Đại ca!

Chúng ta mau tăng tu vi đi!

Đợi hóa hình tự nhiên sẽ biết bên ngoài có ai.” Thái Nhất lớn tiếng nói.

Nghe vậy, Đế Tuấn gật đầu, hai con Tam Túc Kim Ô lại bắt đầu một vòng hấp thu, luyện hóa mới, nỗ lực để trở nên mạnh mẽ...

Lúc này ở nơi giao giới giữa Tây bộ và Trung bộ, một ngọn tiên sơn được đại trận tiên thiên bao phủ, bên trong có một trang viên tên là Ngũ Trang Quán.

Bên trong, một trong thập đại cực phẩm linh căn Hồng Hoang là Nhân Sâm Quả Thụ và Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên linh bảo Địa Thư đang nhìn nhau.

Chương 203

"Ai!

Rốt cuộc nên lựa chọn thế nào!" Giữa hai vật, một luồng khí màu vàng ẩn hiện run rẩy, đó chính là Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử.

Phải nói rằng, hắn chiếm cứ khí vận chung của Trung bộ và Tây bộ, căn nguyên hùng hậu, linh bảo đông đảo, quả thực khiến người khác phải ghen tị.

Trong số các đại thần thông giả hậu thế, chỉ có Tam Thanh, Minh Hà mới có thể so sánh được với gia sản phong phú của Trấn Nguyên Tử.

Nhưng, hiện tại hắn lại rơi vào tình thế khó xử, có nên tiếp tục kiên trì dùng bản thể hóa hình, phải biết thập đại cực phẩm tiên thiên linh căn bản thân khí vận đã vô cùng lớn, bị trời đất ghen ghét, muốn hóa hình, khó như lên trời.

Trấn Nguyên Tử lại có một phần Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên trong tay, nếu hắn muốn, hoàn toàn có thể dùng Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên kết hợp với lứa quả Nhân Sâm đầu tiên để hóa hình, như vậy sẽ đơn giản hơn nhiều.

Trên thực tế, nếu bản thể hóa hình, căn nguyên sẽ không thua kém sinh linh tiên thiên đỉnh cấp, nhưng phương thức thứ hai tuy có Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên, nhưng khó tránh khỏi không thể bước vào đại nhã chi đường.

Trấn Nguyên Tử của tiền thế, chính vì bản thể căn nguyên quá mạnh, khó hóa hình, cho nên đã lựa chọn phương thức thứ hai.

Cuối cùng tu vi tư chất thua kém Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề,

Tiếp Dẫn một bậc, có thể trảm tam thi, nhưng cũng không thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực sự uất ức đến cực điểm.

Nếu dùng bản thể hóa hình, lại có vô lượng pháp lực trong tay, phá vỡ gông cùm Thiên Đạo hiển nhiên sẽ dễ dàng hơn, thêm vào đó khí vận của Địa Tiên nhất mạch, ý chí thế giới cũng sẽ để hắn đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Ầm ầm ầm!" Lúc này, một trận uy áp to lớn như trời đất cương mãnh ập đến, ngay cả Trấn Nguyên Tử đang ở trong đại trận cũng không thể không cúi đầu hành lễ.

Chuyện gì vậy?

Sự thay đổi đột ngột khiến hắn hoàn toàn không kịp phản ứng, so với bên ngoài, lựa chọn nhỏ bé của mình có đáng là gì?

Uy áp mạnh mẽ như vậy, đủ để chứng minh bên ngoài còn mạnh hơn Trấn Nguyên Tử tưởng tượng rất nhiều, có lẽ người có căn nguyên hùng hậu nhiều không kể xiết.

Hiện thực bày ra trước mắt, cuối cùng hắn cắn răng, lựa chọn dùng bản thể đột phá, tiếp tục tích lũy tu vi.

Đương nhiên, rất nhiều người đã thay đổi, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến Hoàng Thiên, hắn đang củng cố Thần Đế trung kỳ vừa mới đột phá.

Khu Thập Nhị Điều Thiên Thần Lôi của Lôi Trạch lúc này đối với hắn đã quá nhỏ, nhưng khu Thất Thập Nhị Trọng Tử Tiêu Thần Lôi lại có vẻ quá hung lệ, cho nên hắn tạm thời án binh bất động.

"Hử!?" Hắn lại phát hiện ở một nơi không xa có một chỗ thiên cơ mờ mịt, dường như bị một trận pháp tiên thiên che đậy.

Chỉ riêng uy lực của đại trận, tuyệt đối không thua kém đại trận ẩn giấu cực phẩm tiên thiên linh bảo, có thể biết bên trong có lẽ có

thứ tốt.

Điều này khiến Hoàng Thiên có chút động lòng, thầm nghĩ: Chẳng lẽ sau khi tu vi tăng lên, lại có phúc lợi thế này, đây không phải là gói quà lớn mà Thiên Đạo tặng chứ!

Thế là, Hoàng Thiên không nói hai lời, đi đến trước chỗ mờ mịt đó, cẩn thận quan sát nơi này, thật lạ, nơi này nằm ở chỗ giao giới giữa khu Thập Nhị Điều Thiên Thần Lôi và khu Cửu Thiên Thần Lôi.

Xung quanh đầy rẫy sức mạnh sấm sét hội tụ, thời không giao thoa không ngừng, ẩn hiện có xu thế trở thành hiểm địa trong hiểm địa, phàm là ai bước vào nơi này, sẽ bị hai khu lôi lớn công phạt, có thể nói là phòng ngự nghiêm ngặt.

Nhưng hắn là ai chứ, Thần Đế đầu tiên của Hồng Hoang, linh nhục song tu, tồn tại có thể nghiền ép Hỗn Độn Ma Thần cùng cảnh giới, một khu lôi cỏn con có đáng gì.

"Ầm!" Cứ như vậy, Hoàng Thiên không hề phóng thích pháp bảo, đội sấm sét đầy trời, từng bước đi vào trong đại trận.

Thực lực đủ để triệt tiêu mọi ưu thế.

Khi tiến vào bên trong đại trận, hư không chi lực xung quanh dường như trở nên hỗn trọc hơn, xem ra thiên cơ lại bị nhiễu loạn thêm một chút.

Chỉ mấy chục năm sau, một nam tử mặc hoàng bào xuất hiện ở trung tâm đại trận, nam tử đó chính là Thần Tôn Hoàng Thiên đang đi tìm bảo vật.

"Thứ gì đây?

Không thể nào là Tiên Thiên chí bảo chứ?" Nhìn khu vực hình cầu bị sấm sét bao quanh trước mắt, hắn không khỏi nhíu mày, nói.

Hiện nay, trong Hồng Hoang, những Tiên Thiên chí bảo nên xuất hiện đều đã xuất hiện, ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm cũng đã có manh mối nhất định.

Nếu là Tiên Thiên chí bảo của Hồng Hoang, e rằng không thể nào, nếu là Tiên Thiên chí bảo của thế giới khác, thì tự nhiên sẽ không xuất hiện ở đây.

Cho nên, nơi này càng giống linh căn linh vật hơn.

"Bái kiến tiền bối!" Đúng lúc này, một giọng nói lọt vào tai Hoàng Thiên, chỉ thấy bên trong khu vực hình cầu kia, dường như xuất hiện một hư ảnh hình người.

"Vút!" Hoàng Thiên nghe xong, thần lực lập tức dâng lên, thần quang trong hai mắt đại phóng, phóng thích ra uy lực mạnh mẽ chưa từng có, quét về phía khu vực hình cầu đó.

Đáng tiếc đều không nhìn thấy gì, sức mạnh che giấu thiên cơ trên đó dường như là sức mạnh của thế giới, căn bản không cho phép hắn nhìn thấu.

"Ngươi là vật gì?" Cảnh tượng này khiến Hoàng Thiên càng thêm kinh ngạc, trong Hồng Hoang, nơi có thể không bị phát hiện ngoài những tàn dư của Hỗn Độn.

Trừ phi là những nơi yếu hại mà Thiên Đạo có thể ra tay, những địa điểm quan hệ đến quá trình phát triển của Hồng Hoang, nếu không quyết không thể nào nghiêm ngặt đến thế.

Khu vực hình cầu kia dường như nghe thấy câu hỏi, run lên, lập tức một giọng nói truyền ra: "Khải bẩm tiền bối, ta là linh của Lôi Trạch, sinh ra linh trí từ mấy nguyên hội trước, thế giới ban tên: Lôi Thần!" "Ặc!" Nghe vậy, Hoàng Thiên ngẩn ra, tên nhóc trông có vẻ ngốc nghếch này lại là tổ của vạn lôi Hồng Hoang – Lôi Thần, quả là

có chút kỳ diệu.

Trong thế giới Hồng Hoang, thần minh duy trì trật tự đều là những nhân vật rác rưởi phụ thuộc vào Tiên Đạo, trong đó Thiên Đình có hai đại thiên vị, không thua kém Lục Ngự.

Một vị là Trung Thiên Phạn Khí Đấu Mẫu Nguyên Quân, là mẹ của các vì sao Bắc Đẩu, thống lĩnh chư thiên tinh thần; một vị khác là Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn, là thiên thần tối cao của Lôi bộ, quản lý tổ chức Lôi Thần phức tạp.

Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn của Thiên Đình tiền thế do tam đại đệ tử của Tiệt giáo là Văn Trọng đảm nhiệm, vị cao quyền trọng.

Chỉ đáng tiếc Văn Trọng một không phải là Tiên Thiên Lôi Linh, hai không phải là Hồng Hoang Lôi Đình chi thể, cho nên lôi đình mà ông ta có thể chưởng khống cũng chỉ giới hạn ở những gì thiên vị ban cho, là Ngũ Lôi của Đạo giáo, Thiên Lôi, Thủy Lôi, Địa Lôi, Thần Lôi, Xã Lôi.

Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn chủ quản vạn vật sinh sát khô vinh, thiện ác thưởng phạt, hành vân bố vũ, trảm yêu phục ma các việc.

Trên chiếu thiên tâm đại đạo, dưới tế u minh quần khổ.

Đến sớm không bằng đến đúng lúc, trước đó ta vừa mới thu phục một con Tiên Thiên Lôi Long làm tiểu đệ, hiện tại đến cả Lôi Trạch Chi Linh cũng xuất hiện, Hoàng Thiên không khỏi nghi ngờ mình có phải là con trai Bàn Cổ hay không mà lại may mắn đến thế.

Lôi Trạch Chi Linh được ngưng tụ từ bản nguyên lôi điện của Hồng Hoang mà thành, sinh ra đã có khả năng ngự vạn lôi, lại có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Hạo Hãn Thiên Lôi Chùy và Lôi Ấn bạn sinh.

Nếu không phải vị này quá mức thấp điệu, e rằng đã sớm nổi danh thiên hạ, ít nhất cũng sánh ngang với các Tiên Thiên đại thần như Tam Thanh hay Nữ Oa.

Hậu thế truyền rằng, Phục Hy chuyển thế thành Nhân Hoàng, lại mượn ánh sáng của Lôi Thần nên vạn tà không xâm, vạn pháp không diệt.

"Khá lắm!

Lôi Trạch của ta sao có thể vô duyên vô cố xuất hiện ở nơi này được." Hoàng Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Chương 204

Đúng là tóm được một con cá lớn, Lôi Trạch Chi Linh hóa thân, ngay cả cái tên cũng là Lôi Thần, nếu không gia nhập Thần Điện thì thật là trái đạo trời!

Hèn chi thiên cơ nơi này bị che giấu mạnh mẽ như vậy, bởi vì Lôi Thần là một mắt xích quan trọng của Thiên Đạo, lại thêm mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân, làm sao có thể không phòng ngự kỹ lưỡng cho được!

Nếu không, bị những kẻ có tâm tà niệm phát hiện, sớm đã bị kéo đến luyện hóa thành bản mệnh thần thông rồi.

Tại Hồng Hoang, pháp lực là cơ bản, thần thông võ kỹ là thủ đoạn, nếu luyện hóa được vị này, thần thông lôi điện kia chắc chắn là đệ nhất Hồng Hoang, ai mà không thèm muốn cơ chứ?

Hãy nhìn Hoàng Thiên luyện hóa Độc Hỏa Giao Long, có được Thái Âm Chân Hỏa liền hiểu rõ tầm quan trọng của một thần thông cường đại.

"Tiểu tử!

Xem ra ngươi có vẻ hiểu rõ về bản tôn?" Lúc này, Hoàng Thiên mở miệng hỏi.

Lôi Thần chưa hóa hình nghe xong, có vẻ hơi kích động, đoàn hư ảnh hình người kia không ngừng chạy loạn trong vòng bảo hộ do Thiên Đạo cấu thành.

Mất một lúc lâu sau nó mới trả lời: "Tiền bối... tiền bối thực sự quá mạnh mẽ.

Mấy vạn năm trước, ngài ở Lôi Trạch cư nhiên một hơi mang đi

mười hai khu vực Thiên Thần Lôi, thực sự là...

Vô số năm qua, không một ai có thể phát hiện sự tồn tại của ta, chứ đừng nói đến việc rời đi, sự cường đại của tiền bối thực sự khiến ta không thể chạm tới!" Nghe những lời nịnh nọt có phần vụng về kia, Hoàng Thiên không nhịn được mà bật cười thành tiếng: "Ha ha ha!" Phải nói thật, Lôi Thần quả nhiên là thiên chi kiêu tử, ngưng tụ khí vận của chín đại lượng kiếp trước đó của Hồng Hoang, tuyệt đối là nhân vật chính.

Toàn bộ hiểm địa Lôi Trạch chính là đạo trường của hắn, chỉ cần có kẻ tiến vào là hắn biết rõ mười mươi, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không ngoại lệ.

Lôi Trạch không diệt, Lôi Thần vĩnh sinh, điểm này còn lợi hại hơn Minh Hà rất nhiều.

Huyết Hải suy cho cùng là nơi tập trung tạp chất của thế giới, chỉ cần thực lực đủ mạnh, một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khống chế Hỏa hành thần thông cường đại có thể thiêu cạn Huyết Hải.

Huyết Hải không khô, Minh Hà không diệt, chỉ là chuyện hão huyền.

Nhưng Lôi Trạch thì khác, nơi này là một trong những bản nguyên của thế giới, đừng nói là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể hủy diệt được, nếu không sẽ dẫn phát thế giới phản kích, ai dám làm càn?

Lúc này, Hoàng Thiên bắt đầu quan sát Lôi Trạch Chi Linh trước mắt, nịnh nọt cũng đủ lanh lợi.

Hậu thế danh tiếng không hiển hách, thấp điệu đến đáng sợ, nếu không phải Phục Hy chuyển thế, e là chúng sinh Hồng Hoang đều không biết có một vị đại năng là Lôi Thần, có thể thấy sự cẩn thận

của hắn.

Vì vậy, trong đám người hậu thế, chỉ có hắn là được tiêu dao tự tại, có Thanh Đế làm bạn, có thể thấy kẻ này lão luyện khôn ngoan nhường nào.

Một lúc sau, Hoàng Thiên lạnh lùng thốt lên một câu: "Tiểu tử, từ đầu ngươi đã biết bản tôn là ai rồi phải không?" Bầu không khí hiện trường lập tức trầm xuống, Lôi Thần vội vàng cung kính trả lời: "Khởi bẩm tiền bối, ba nguyên hội trước ta mới nảy sinh linh trí, khi đó nghe nhiều sinh linh trong Lôi Trạch kể về phong công vĩ tích của tiền bối, lòng đầy ngưỡng mộ." "Ân!" Hoàng Thiên gật đầu, lập tức mở miệng: "Lôi là do trời đất sinh ra, là then chốt của âm dương, là căn bản hiệu lệnh vạn vật.

Xuất hiện ở vạn loài, nắm giữ cơ duyên sinh sát nguyên thủy, không nơi nào không có..." Một ngàn năm sau, trên không trung Lôi Trạch bỗng nhiên mây đen dày đặc, vô số tia chớp xuyên thoi trong đó.

"Đa tạ tôn thượng chỉ điểm!" Lôi Thần hình người quỳ một gối xuống trong vòng bảo hộ của Thiên Đạo hành lễ.

Chứng kiến cảnh này Hoàng Thiên rất hài lòng, tuy căn nguyên của Lôi Thần cường đại, bản nguyên dày nặng, nhưng so với con Lôi Long trong Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 thì vẫn còn chưa thấm vào đâu.

Nếu không phải từ đầu hắn đã biểu hiện cung kính, lại thêm sự cơ mẫn như thế, Hoàng Thiên cũng không thể giảng đạo cho hắn một phen.

Hiện tại xem ra, tên này quả nhiên là kẻ hiểu chuyện, không cần nói rõ cũng đã lĩnh ngộ được ý tứ của ta, lập tức đầu hàng.

"Được rồi, đã hành đại lễ thì bản tôn cũng không thể không có

biểu hiện gì.

Đây là công pháp Thần Điện ta 《Bát Hoang Thông Thần Điển》, có thể trợ ngươi tu luyện đến bán bộ Thần Đế." Nói đoạn, Hoàng Thiên phất tay một cái, một đạo lưu quang bắn ra, trực tiếp rơi vào trong vòng bảo hộ Thiên Đạo.

Nếu là hành động bất lợi cho Lôi Thần, Thiên Đạo tự nhiên sẽ không ngồi yên, nhưng hiện tại người ta muốn ban cho chỗ tốt, Thiên Đạo làm sao lại không mở cửa tiện nghi cơ chứ!

Có được công pháp, Lôi Thần vui mừng khôn xiết, liên tục lớn tiếng cảm tạ: "Đa tạ tôn thượng!" Phải biết rằng, vừa rồi hắn đã được phổ cập thường thức Hồng Hoang, hiểu rõ thân phận của mình quý giá nhường nào.

Là nhóm Tiên Thiên sinh linh cuối cùng được sinh ra từ khí vận của chín đại lượng kiếp Hồng Hoang, bẩm sinh đã mang sứ mệnh lớn lao, nhưng đối mặt với Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu, Lôi Thần vẫn cảm thấy có chút không đủ.

Nhưng hiện tại, có được chỉ điểm và công pháp sớm hơn một bước, hắn có lòng tin mình sẽ hóa hình sớm hơn, khi đó ai mạnh ai yếu còn chưa biết được!

"Được rồi!

Hãy hảo hảo tu luyện đi!

Khi cơ duyên đến, bản tôn tự sẽ dẫn các ngươi vào Thần Điện của ta!" Hoàng Thiên phất tay, thân hình nháy mắt biến mất bên ngoài Lôi Trạch.

Đến khi Lôi Thần phản ứng lại thì người đã không thấy đâu, chỉ để lại một ít cảm ngộ về Lôi đạo.

Tuy Hoàng Thiên không phải tu sĩ chuyên tu Lôi đạo, nhưng là

Thần Đạo chi tổ, kiêm dung vạn pháp, lại là tu sĩ Thần Đế trung kỳ, chỉ điểm một kẻ mới như Lôi Thần cảnh giới Kim Tiên thì chỉ là chuyện nhỏ.

Nhìn bóng dáng xa dần kia, Lôi Thần thầm hạ quyết tâm: "Tôn thượng, sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ trở thành tín đồ trung thành nhất dưới trướng ngài!" Tất nhiên, những chuyện xảy ra phía sau Hoàng Thiên đều không biết, vì hắn đã sớm rời khỏi Lôi Trạch.

Không ai biết vị đệ nhất nhân Hồng Hoang cường đại vô cùng kia lúc này lại giống như một người bình thường, ngồi trên lưng một con Thanh Tước, thong dong bay về phía Tây.

Hai nguyên hội trước, Thần Điện đã phát hiện một số thứ đặc biệt ở phương Tây, nên Hoàng Thiên mới muốn đến đó xem thử xem La Hầu rốt cuộc đang bày trò gì.

Thêm vào đó, do đã đột phá đến Thần Đế trung kỳ, Thần Quốc trong cơ thể tăng trưởng khá nhanh, chỉ còn thiếu một chút tích lũy nữa là đạt đến quy mô Trung Thiên thế giới.

Sự phát triển của thế giới cần sức mạnh của ngũ đại bản nguyên Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, trong đó Mộc có Kiến Mộc, Thủy có Tạo Hóa Chi Dịch, Thiên Nhất Thần Thủy, Hỏa có Tam Muội Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Thái Dương Âm Hỏa, Thổ có Sáng Thế Thánh Thổ.

Duy nhất thiếu hụt chính là sức mạnh Kim bản nguyên, cho nên Canh Kim chi khí ở phương Tây đối với ta rất quan trọng, không thể không đi thu thập một ít.

Trải qua mấy vạn năm, đi dọc theo ranh giới Đông bộ, Bắc bộ, Trung bộ tiến về phía Tây, trên đường đi chứng kiến những cuộc chém giết không ngừng.

“Tất Phương!

Ngươi thấy sao?” Hoàng Thiên nhàn nhạt hỏi một câu.

Những năm qua, một người một chim tiêu dao mà đi, đã nhìn thấy rất nhiều tu sĩ khác hẳn trước kia, có kẻ dùng trùng để chiến đấu, có kẻ luyện độc, thậm chí có kẻ luyện thi, nhiều không đếm xuể.

Trong đó nhiều nhất là phương thức tu luyện nuốt chửng cả thi thể, tóm lại, đám người này chiến lực cường đại, sát khí quấn thân, có thể nói là tà ác cực kỳ.

“Chủ nhân, bọn chúng còn hung lệ hơn cả hung thú chúng ta, không chỉ luyện hóa nhục thân địch nhân, dường như đến cả nguyên thần, linh hồn cũng không tha, thực sự là quá...” Tất Phương có chút ngập ngừng.

Tuy Hung Thú nhất tộc có thể thôn phệ lẫn nhau để tăng cường bản thân, nhưng thôn phệ sinh linh chủ yếu là để no bụng, cũng là một loại đạo bình hành.

Chương 205

Nhưng đám người trước mắt này rõ ràng đã đi vào dị lộ, mỗi một tên trông còn hung lệ hơn hung thú, trong mắt không còn chút lý trí nào.

"Kẻ yếu định sẵn sẽ bị kẻ mạnh chà đạp." Hoàng Thiên bình thản nói.

Thật lòng mà nói, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, ta đã hiểu ra tất cả, thiên cơ hiển thị tà đạo có nguồn gốc từ phương Tây, ngoài Ma Tổ La Hầu sau này thì còn ai có bản lĩnh đó nữa?

Còn về những sinh linh đi lạc lối hay chết thảm kia, ta không bao giờ cảm thấy họ vô tội, bởi vì họ yếu, nên định sẵn phải làm bia đỡ đạn.

"Xem ra vị La Hầu đạo nhân của chúng ta hiện tại đã đắc đạo rồi, năm xưa lạc hậu hơn Hồng Quân, lần này chắc hẳn muốn phấn đấu vươn lên." Hoàng Thiên đầy ẩn ý nói.

Thiên Đạo ra tay, cân bằng khoảng cách giữa hai ứng cử viên, làm sao có thể không có ý đồ gì cho được?

"Chủ nhân!

Ý của ngài là?" Tất Phương có chút không dám tin nhìn Hoàng Thiên, tất cả cư nhiên là thủ bút của La Hầu.

Thực sự là có chút không tưởng tượng nổi, so sánh ra, thậm chí hắn còn cảm thấy Hung Thú nhất tộc làm chưa đạt yêu cầu, cư nhiên đến cả mức độ hung tàn của một Tiên Thiên sinh linh cũng không bằng.

Nghe vậy, Hoàng Thiên gật đầu, cảm thán nói: "Năm xưa Bàn Cổ

do Đại Đạo dựng dục, chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, phòng ngự vô song, tay cầm Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, công kích chí cường, trên đầu có Tạo Hóa Ngọc Điệp trợ giúp ngộ ba ngàn pháp tắc, cường đại biết bao.

Sau trận chiến khai thiên, Bàn Cổ đại thần thân tử, Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành vô tận linh bảo Hồng Hoang, Bàn Cổ Khai Thiên Phủ hóa thành tam đại chí bảo, duy chỉ có Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phá không rõ tung tích." "Trận chiến Bắc Hải, Hồng Quân sở dĩ có thể tiêu diệt Luân Hồi, phần lớn nhờ vào mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, hiện tại La Hầu cũng có một mảnh, định sẵn trận phong ba này sẽ thuộc về hai người họ, trước khi Thiên Đạo xuất thế, định sẵn hai người sẽ tranh phong." Tất Phương nghe mà càng thêm mơ hồ, đang nói chuyện tà tu, lại lôi cả Bàn Cổ đại thần vào, giờ lại đến Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Ha ha ha!" Nhìn bộ dạng ngơ ngác đó, Hoàng Thiên nói: "Đi nếm thử xem, bọn tà đạo kia rốt cuộc có hương vị gì." "Hả?

Được ạ!" Tất Phương vừa nghe xong liền ngây người.

Sau đó lộ ra biểu cảm vui vẻ, được ăn là thấy vui rồi.

Chỉ thấy một cơn gió lướt qua, đám tà tu đang đồ sát hăng say ở nơi đó đều bị Tất Phương nuốt chửng vào miệng, thuận tiện nhai vài cái.

"Răng rắc!

Chủ nhân, đám này vị cũng không tệ, nhục thân có thể sánh ngang với hung thú chúng ta, sát khí toàn thân cũng rất dồi dào." Tất Phương sau khi ăn xong có chút vui mừng nói.

"Ồ!" Hoàng Thiên phất tay, bất lực nói: "Xem ra ngươi lại tìm được một loại thức ăn mới rồi, sau này có thể ăn nhiều một chút."

“Rõ!” Tất Phương sảng khoái đáp ứng.

Thực ra Hoàng Thiên bảo hắn ăn đám tà tu đó là vì muốn tốt cho hắn, bởi vì ngay lúc nãy, một luồng công đức Thiên Đạo đã rơi trên người Tất Phương, tẩy rửa đi không ít sát lực.

Tại Hồng Hoang sinh tồn và tu luyện, chỉ dựa vào nhục thân là không đủ, chỉ có linh nhục hợp nhất mới có thể tiến quân Đại Đạo.

Đặc biệt là Thần Đạo, kỵ nhất là đi khập khiễng bằng một chân, nếu Tất Phương mãi không thể giải quyết sát lực trên người, vậy thì nguyên thần linh hồn sẽ dừng lại tại chỗ, cực kỳ bất lợi cho việc thăng tiến Thần Đế.

Cho nên, Hoàng Thiên mới tìm cho hắn một công việc vừa phù hợp vừa hài lòng, ăn tà tu không những có được công đức mà còn có thể tăng cường tu vi, tội gì không làm!

Sau đó, càng về phía Tây, tà tu gặp phải chém giết càng nhiều, sát khí cực kỳ nồng đậm, nhiều đến mức Tất Phương cũng cảm thấy phiền não.

Hắn không khỏi mở miệng hỏi: “Chủ nhân, La Hầu tạo ra mấy thứ này có ích gì chứ?

Tổng không thể chỉ giống như ta, chuyên môn đi phá hoại chứ!” “Tự nhiên là có chỗ tốt, đám người này về bản chất là hàng lỗi, nhưng lại thuộc quyền quản lý của La Hầu, chỉ cần đám người này càng nhiều, khí vận ngưng tụ trên người La Hầu cũng càng nhiều.

Thiên địa không thể chỉ có chính đạo mà không có tà đạo.” Hoàng Thiên đầy ẩn ý đáp lại một câu.

Bất kể Thiên Đạo hay Đại Đạo đều sẽ không quan tâm đến sự sống chết của sinh linh, sự tồn tại của họ là chí cao vô thượng, công bình chính trực.

Tà ác cũng là một loại thủ đoạn cường đại, hành vi của La Hầu đã tạo ra một lượng lớn sinh linh nhanh chóng cường đại, tốc độ khuếch trương của thế giới cũng trở nên nhanh hơn, thử hỏi Thiên Đạo làm sao lại quản?

Cần biết tà tu chỉ tể sát sinh linh thiên địa, chứ không phá hoại thiên địa, cho nên khác biệt rất lớn với hung thú.

Tất Phương có chút hiểu ra, trong Hồng Hoang, cường giả vi tôn, thích nghi thì sinh tồn, từ trước đến nay đều như thế, La Hầu làm vậy chỉ là tăng thêm độ khó mà thôi, không hề vi phạm nguyên tắc cơ bản, cho nên bất kể là thế giới hay bản thân Thiên Đạo đều tán đồng.

Nói đoạn, trên trán hắn hốt nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng vàng, chỉ thấy bên trong đó một vật thể hình lăng trụ như tinh thể đang lấp lánh tỏa sáng.

"Oanh!" Một luồng khí thế cường đại nháy mắt bộc phát, tu vi nguyên thần của Tất Phương từ Thần Vương sơ kỳ đột phá lên Thần Vương trung kỳ.

Hoàng Thiên bên cạnh liếc nhìn một cái, khóe miệng khẽ cong lên: "Không tệ!

Nhanh như vậy đã lĩnh ngộ được rồi, xem ra tối đa đến lượng kiếp sau là có thể thành Thần Đế, chỉ có việc công đức này là phải làm nhiều một chút.

Căn cơ Thần Đạo của ta nằm ở bản thân thế giới, Thiên Đạo hay thế giới đều không có ý thức, chỉ duy trì sự cân bằng, cho nên chỉ cần trên người không có cảm xúc tiêu cực, vậy thì bất kể là hung thú hay Tiên Thiên sinh linh, Thiên Đạo đều sẽ không ngăn cản sự trưởng thành." "Vâng, chủ nhân!

Tiểu súc đã hiểu." Tất Phương cung kính nói.

Ở bên cạnh Hoàng Thiên bao nhiêu năm qua, hắn cũng nhận được không ít giáo huấn, tự nhiên hiểu rằng sự tồn tại của hung thú hay Tiên Thiên sinh linh vốn dĩ đều không hợp lý.

Hung thú cố nhiên là đang phá hoại thiên địa, nhưng Tiên Thiên sinh linh căn nguyên cường đại như vậy, cứ mải mê hấp thụ tài nguyên của trời đất, thì có khác gì hung thú đâu!

Cho nên, cả hai định sẵn sẽ phải rút lui khỏi sân khấu lịch sử.

Nhưng Tất Phương vì có sự tồn tại của Hoàng Thiên, vừa vặn bước vào cửa Thần Đạo, bù đắp được mắt xích quan trọng nhất, cho nên đã tránh được trận hạo kiếp này.

Vì vậy, tình cảm của hắn đối với Hoàng Thiên không chỉ là trung thành, mà còn là sự cảm kích đến tận xương tủy.

Do Tất Phương vừa mới đột phá, nên Hoàng Thiên thu hắn vào trong Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》, một mình đi bộ về phía Tây.

Thực tế, sau khi đột phá lên Thần Đế, mỗi bước chân của Hoàng Thiên đều thu ngắn khoảng cách, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn cả Tất Phương.

Nhưng vừa mới đạt tới ranh giới giữa Tây bộ và Trung bộ, hắn lại gặp phải một chuyện đặc biệt thú vị.

"Bản tôn để xem rốt cuộc kẻ nào to gan như vậy?" Sắc mặt Hoàng Thiên đanh lại, ngay lúc nãy, một luồng khí tức không rõ danh tính đã lướt qua người hắn vài lần.

Đối với các cường giả Hồng Hoang mà nói, hành vi này không khác gì khiêu khích, ngoại trừ những kẻ thực lực cường đại ra, chỉ có một số kẻ mới chân ướt chân ráo không hiểu chuyện mới làm như vậy.

Bấm ngón tay tính toán, kết quả phát hiện thiên cơ mờ mịt, dường như căn bản không tra ra được kẻ đó rốt cuộc là thứ gì.

“Ranh giới phía Tây, Thiên Đạo che đậy!” Hoàng Thiên bỗng nhớ lại lần gặp gỡ ở Lôi Trạch, lập tức lộ vẻ thích thú.

Xem ra tên này đúng là một thanh niên có lai lịch, ở nơi này, ngoại trừ vị đại thần hậu thế kia ra, Hoàng Thiên thực sự không nghĩ ra là ai khác.

“Dùng sắc lệnh của ta!

Chương 206

Chu thiên linh lực, nhập!" Tức thì, một tiếng quát vang lên, dưới thần lực, tiên thiên linh khí trong phạm vi ức vạn dặm toàn bộ hội tụ về đây.

Chẳng mấy chốc, dưới sự quét sạch của linh khí, ta đã tìm thấy nơi bị Thiên Đạo che đậy kia, quả nhiên Tiên Thiên đại trận bao quanh, có thể nói là thủ vệ sâm nghiêm.

Lúc này, bên trong trận pháp, một gốc đại thụ chọc trời lộ ra hình bóng con người, biểu tình có chút lo lắng và hoảng loạn.

Đó chính là chủ nhân của Ngũ Trang Quán núi Vạn Thọ - Trấn Nguyên Tử.

Trước đó, hắn đã định dùng bản thể hóa hình, nhưng kế hoạch bao giờ cũng dễ hơn thực hành, sau khi nguyên thần dung nhập vào bản thể, căn bản không thể tách rời.

Một khi bản thể chưa hóa hình, coi như bị trói chặt vào cây Nhân Sâm Quả, không thể động đậy, cho nên mới dẫn đến cục diện khó xử như hiện tại.

Mà hắn cũng thật là biết tìm đường chết, cậy có đại trận che đậy, đã dám không chút kiêng dè đi quét mắt khắp phạm vi vạn dặm.

Tu vi dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì tự nhiên không cảm nhận được sự tồn tại của hắn, bởi vì không phải ai cũng có thể bắt thâu được dấu vết của Thiên Đạo.

Nhưng ngặt nỗi Hoàng Thiên là một vị Thần Đế, một tu sĩ cường đại chân chính sánh ngang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt hắn, sao có thể không bị phá đám cơ chứ!

Hiện tại hay rồi, chỉ có thể chờ người ta đến làm thịt mình, có thể thấy Trấn Nguyên Tử hiện tại đang hoảng hốt đến mức nào!

Ở phía bên kia, Hoàng Thiên cũng nổi hứng muốn trêu chọc, không khỏi vung ra thần lực, thử phá giải Tiên Thiên đại trận bên trong.

Trận pháp của núi Vạn Thọ tuy tương tự với Lôi Trạch, nơi sâu nhất có vòng bảo hộ cấu thành từ Lôi chi bản nguyên, nên Thiên Đạo không quá coi trọng.

Nhưng Trấn Nguyên Tử thì đãi ngộ khác hẳn, tầng tầng Tiên Thiên đại trận, mỗi một cái đều không hề trùng lặp, từ công phạt, vây sát cho đến trận pháp hấp thu linh khí, chủng loại đều đầy đủ.

Nhìn mà Hoàng Thiên không khỏi nảy sinh một ý nghĩ, không lẽ Tam Thanh ở đó sẽ có chín tầng Tiên Thiên trận pháp?

Đãi ngộ đúng là có sự khác biệt rất lớn.

"Oanh!" Mấy chục năm sau, trận pháp ngăn cản trước mặt Hoàng Thiên rốt cuộc cũng tuyên bố bị phá, Trấn Nguyên Tử bên trong sớm đã sợ đến mềm nhũn chân tay.

Chỉ thấy thân hình Hoàng Thiên khẽ động, nháy mắt đã xuất hiện tại một nơi trong núi, núi này tuy không hùng vĩ, nhưng tiên thiên linh khí sung túc, cỏ tiên linh thảo đông đảo, có không ít thảo mộc sinh linh vui đùa trong đó, đúng là cảnh tượng tiên gia hưng thịnh. 'Vạn Thọ Sơn?' Trong đầu Hoàng Thiên lập tức hiện ra ba chữ, động thiên phúc địa bậc này tuyệt đối là đạo trường của Trấn Nguyên Tử.

Quả nhiên, nhìn về phía xa, lưng chừng núi có một sơn trang cổ phác, bên trong có một gốc đại thụ chọc trời che lấp cả bầu trời, khắp nơi tràn ngập đạo vận, thậm chí còn có từng trận pháp tắc chi lực vây quanh, chính là Nhân Sâm Quả thụ, một trong thập đại cực phẩm linh căn.

Chỉ tiếc là hiện tại chưa thể dựng dục ra loại thảo đan mà ngửi một cái có thể sống ba trăm sáu mươi tuổi, ăn một quả có thể sống bốn vạn bảy ngàn tuổi kia.

"Hưu!" Một đạo lưu quang xẹt qua, Hoàng Thiên không chút khách sáo, trực tiếp đáp xuống trước mặt cực phẩm Tiên Thiên linh căn.

Nhìn Thổ chi bản nguyên linh khí nồng đậm xung quanh, hắn gật đầu, quả nhiên căn nguyên tốt, cơ duyên tốt, chẳng trách danh tiếng không hề thua kém Tam Thanh.

Thật lòng mà nói, Trấn Nguyên Tử có thể mạnh hơn những người khác rất nhiều, nếu xét kỹ, Tam Thanh chưa chắc đã có căn nguyên hùng hậu bằng hắn.

Vì sao?

Bởi vì trong tay Trấn Nguyên Tử có Địa Thư - chí bảo được ngưng tụ từ Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên của Hồng Hoang.

Địa Thư là một trong những Thần Đạo chí bảo của Hồng Hoang, một khi Địa Đạo mở ra, liền có thể sắc phong vô số Địa Thần, với tư cách là chủ nhân của Địa Thư, Trấn Nguyên Tử chính là đệ nhất thánh nhân của Địa Đạo dưới trướng Hậu Thổ.

Điều quan trọng nhất để mở ra Địa Đạo chính là liên thông Thiên Địa Nhân, Lục Đạo Luân Hồi chính là then chốt, cho nên vị Tổ Vu Hậu Thổ kia mới được xưng là Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Đức Quang Đại Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ, nắm giữ âm dương, nuôi dưỡng vạn vật, hay còn gọi là Đại Địa Chi Mẫu.

Chỉ tiếc là lẽ trời luân chuyển, Hồng Quân đột ngột xuất hiện, dẫn đến Tiên Đạo sinh sôi dưới sự cai quản của Thiên Đạo, khiến Nhân Đạo và Địa Đạo đều phải thần phục Tiên Đạo.

Cái gọi là Thiên Địa Nhân viên mãn đã đi vào con đường sai lầm, cho đến cuối cùng, đại thế giới Hồng Hoang rơi vào mạt thế, hóa thành hư vô.

"Không ra sao?

Cần bản tôn phải tự mình động thủ à?" Đứng một lúc, thần lực của Hoàng Thiên cuộn trào, lớn tiếng quát hỏi.

Trấn Nguyên Tử nguyên bản đang ẩn mình trong cây Nhân Sâm Quả, đột nhiên nghe tiếng quát giận dữ, sợ đến run cả người, càng thêm không biết phải làm sao. 'Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!' Sắc mặt Hoàng Thiên lạnh lùng, tên Trấn Nguyên Tử này thật là không biết điều, đã cho cơ hội mà không biết trân trọng.

Thật sự tưởng Thần Đạo chi chủ là trò đùa sao, tùy ý thăm dò người khác, ở Hồng Hoang, nhẹ thì cũng phải chết đi sống lại.

Trấn Nguyên Tử là Tiên Thiên đại thần được Thiên Đạo che chở, nhưng thì đã sao, chẳng lẽ Thiên Đạo lại dám ra tay với ta hay sao.

"Oanh!" Hoàng Thiên phất tay một cái, chỉ thấy một đạo thần quang chợt hiện, nháy mắt rơi lên cây Nhân Sâm Quả, lập tức một cành lá lớn rụng xuống, bị thu vào Thần Quốc.

"A!!!" Nguyên thần của Trấn Nguyên Tử và cây Nhân Sâm Quả đã dung làm một, một kích này không khác gì cắt thịt trên người hắn, thực sự là đau đớn thấu tim gan!

Trấn Nguyên Tử tức giận đến phát điên, đang chuẩn bị triệu ra bạn thân chí bảo Địa Thư để trấn áp kẻ địch trước mắt, nhưng rồi một luồng khí tức to lớn chưa từng thấy đã ép tới, khiến hắn không thể động đậy.

"...Cư nhiên là..." Khí tức vừa lạ vừa quen khiến hắn hoàn toàn ngây người, nguyên thần hiện lên trên bề mặt thân cây, vẻ mặt kinh

ngạc nhìn trân trân vào Hoàng Thiên.

Lúc này Hoàng Thiên đã hoàn toàn hiểu ra, cảm tình tên này dã tâm cũng không nhỏ nha, muốn dùng bản thể hóa hình, nhưng căn nguyên thực sự quá hùng hậu, gậy ông đập lưng ông rồi.

Cho nên, Trấn Nguyên Tử hiện tại ngay cả việc cấu thành nguyên thần hư ảnh như Lôi Thần cũng không làm được, trừ khi có thể khiến cây Nhân Sâm Quả hoàn toàn hóa hình, rõ ràng đó là điều không thể.

"Cuối cùng cũng chịu ra rồi sao?

Vậy hãy nói xem chuyện ngày hôm nay nên giải quyết thế nào?" Hoàng Thiên vẫn mang sắc mặt lạnh lùng, khí thế toàn thân từ từ ép về phía Trấn Nguyên Tử.

Khí thế của Thần Đế trung kỳ ép cho sắc mặt Trấn Nguyên Tử trắng bệch, thân cây kia run rẩy không thôi, giống như gặp phải một loài hung vật đáng sợ vậy.

Thậm chí cả Địa Thư - Địa Đạo chí bảo ẩn giấu dưới thân cây cũng bị trấn áp, căn bản không thể phóng thích sức mạnh để giúp hắn chống đỡ áp lực.

Phải biết rằng đó là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do đại địa thai mô kết hợp với Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, hiện tại cư nhiên bị trấn áp, thật là không thể tin nổi.

"Oanh!" Chỉ thấy giữa hư không, một cuốn sách vàng đột nhiên xuất hiện, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 cảm nhận được khí tức của Thần Đạo chí bảo, không tự chủ được mà hiện ra.

"Cái gì?" Trấn Nguyên Tử vốn đang gian nan giãy giụa, phát hiện bạn sinh linh bảo của mình đang rục rịch, như thể muốn thoát ly, không khỏi sắc mặt đại biến.

Chuyện này là sao?

“Rốt cuộc là ai?” Trấn Nguyên Tử hoàn toàn bất lực, mang theo vẻ kinh khủng nhìn về phía Hoàng Thiên.

Chương 207

Đáp lại hắn chỉ là nụ cười của Hoàng Thiên, đối với những vị Tiên Thiên đại thần hậu thế này, thực ra ta cũng không có nhiều cảm xúc lắm.

Nhưng từ sau khi phát hiện Thập Nhị Tổ Vu dưới vực sâu Bất Chu, Hoàng Thiên khó tránh khỏi cảm thấy ngứa tay, thậm chí còn đích thân giảng đạo cho Lôi Thần ở Lôi Trạch, và giờ cũng vậy.

Trong kế hoạch, Trấn Nguyên Tử là lực lượng nòng cốt của mạch Địa Thần trong Thần Đạo, Địa Thư trong tay hắn lại là chí bảo không thể thiếu của Thần Đạo.

Ta đã nghĩ đến vô số khả năng, nhưng chưa bao giờ dự liệu được lại thành ra thế này, Trấn Nguyên Tử cư nhiên là một tên hấp tấp như vậy.

Rõ ràng biết thực lực đối phương mạnh, vậy mà vẫn mạnh miệng đi trêu chọc, không phải là tìm chết thì là gì?

"Hỗn độn sơ khai thiên địa đục, hung thú tàn phá ta thành thần, một sớm thần hỏa cháy chín tầng mây, dưới đại đạo ta xưng tôn!

Bản tôn là Hoàng Thiên!" Hoàng Thiên vô biểu tình nói: "Có lẽ ngươi không biết, đám các ngươi chỉ là sinh linh sinh ra vào đầu lượng kiếp thứ chín, trước đó, Hồng Hoang đã có chín lượng kiếp sinh ra vô số sinh linh, mỗi một người đều mạnh hơn các ngươi rất nhiều." "Không!

Không thể nào!

Ta sao có thể là tầng lớp thấp nhất được!" Trấn Nguyên Tử có chút không dám tin mà gào thét, thân là thiên chi kiêu tử như hắn, làm

sao có thể...

“Ha ha!

Chỉ có ngạo khí mà không có thực lực.” Hoàng Thiên đến một cái liếc mắt cũng không thèm, thực tế là đứng ở góc độ của hắn, đối với vị Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử này, hắn cực kỳ khinh thường.

Dẫu sao cũng là chí cường giả dưới trướng Thánh nhân, cư nhiên lại đồng ý yêu cầu nực cười của Phật giáo.

Để cho một con khỉ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đứng trên đầu đi vệ sinh, đó chẳng phải là biểu hiện của sự vô năng sao, không có thực lực thì đừng có ra vẻ.

Người ta Lôi Thần bẩm sinh thấp điệu, còn Trấn Nguyên Tử thì sao?

Thực lực không có bao nhiêu, lại cứ thích phô trương sự hiện diện của mình, như vậy không bị vỗ mặt thì thật là trái đạo trời!

Cho dù Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Minh Hà có thất bại, nhưng ít nhất họ cũng có dũng khí để thử sức, cả đời sống trong sự kiêu hãnh.

Trấn Nguyên Tử thì cả đời làm rùa rút đầu, đến cả người bạn thân duy nhất bị người ta đánh cho hồn phi phách tán cũng không thể đi báo thù, thật là nực cười.

“Tiền bối!

Ta không cố ý...” Trấn Nguyên Tử bị vùi dập thảm hại cuối cùng cũng nhận rõ thực tế, nhỏ giọng lên tiếng.

“Hừ!” Ai ngờ Hoàng Thiên lạnh hừ một tiếng, thần lực ầm ầm bộc phát, khí thế vốn đang ép trên người Trấn Nguyên Tử càng trở nên nặng nề hơn, khiến hắn lại một trận đau khổ.

“Không cảm thấy bất cam lòng sao?

Đường đường là cực phẩm Tiên Thiên linh căn hóa hình, lại chịu sự sỉ nhục này?

Không cảm thấy sau này nhất định sẽ mạnh hơn bản tôn, nên không cần cung kính hay sao!” Mỗi một chữ của Hoàng Thiên như tiếng sét giữa trời quang, nổ vang bên tai Trấn Nguyên Tử, khiến hắn không nhịn được mà run rẩy nguyên thần.

“Bản tôn nói cho ngươi biết, hiện tại ta có thể giết chết ngươi, ngươi tin không?” Câu nói cuối cùng càng giống như lửa địa ngục, quét qua toàn thân Trấn Nguyên Tử, khiến hắn không kìm được mà run lẩy bẩy.

“Theo sắc lệnh của ta!

Tước đoạt!” Hoàng Thiên vừa ra lệnh, Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 giáng xuống vô tận thần quang, triệt để thu đi Địa Thư. ‘Không!’ Trấn Nguyên Tử trơ mắt nhìn bạn sinh linh bảo rời đi, trong lòng đầy sự oán hận và phẫn nộ không nói nên lời.

“Hiện tại sao không giết chết bản tôn đi?” Hoàng Thiên nhìn Trấn Nguyên Tử, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử im lặng không nói gì, không thể và cũng không dám, bởi vì một khi nói ra, sợ là sẽ chết tại đây...

Mất một lúc lâu sau, Trấn Nguyên Tử mới hồi thần, vẻ mặt bình tĩnh trở lại, cung kính nói với Hoàng Thiên: “Tiểu đạo không biết sống chết đã mạo phạm tiền bối, ngày hôm nay hoàn toàn là do tự chuốc lấy, không dám oán hận.” Hiện tại hắn mới hiểu ra, nếu đổi lại là người khác, hành vi này chắc chắn sẽ dẫn tới họa sát thân, linh bảo cũng không giữ được.

Huống chi là cực phẩm Tiên Thiên linh căn, thử hỏi giữa trời đất

này, có ai cưỡng lại được sự cám dỗ đó.

Vị cường giả bào vàng trước mắt tuy đoạt đi Địa Thư, nhưng lại không hề có chút ý định giết người nào, càng không hề thèm muốn bản thể của hắn, có thể thấy chỉ là muốn trút giận mà thôi.

"Không tệ!" Nhìn Trấn Nguyên Tử trước mắt đã có chút minh ngộ, Hoàng Thiên gật đầu, lập tức phất tay một cái, một đạo lưu quang bay vào trong cây Nhân Sâm Quả, ai bảo nguyên thần và bản thể của Trấn Nguyên Tử đã dung làm một chứ!

Những thứ đó đều là vô số sự tích kể từ khi Hồng Hoang khai thiên, ghi lại tư liệu của tất cả các đại năng giả, bao gồm cả những trận chém giết, sự phồn hoa, vô biên chủng tộc, vân vân.

Luồng thông tin khổng lồ như vậy tràn vào não bộ Trấn Nguyên Tử, khiến hắn rơi vào trạng thái đờ đẫn, ròng rã ba ngàn năm mới miễn cưỡng xem hết những thứ đó.

"Đa tạ Thần Tôn!" Sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên hắn làm chính là hành lễ với Hoàng Thiên, tạ ơn không giết.

Ai ngờ câu đầu tiên Hoàng Thiên hỏi lại là: "Có muốn đòi lại Địa Thư không, Trấn Nguyên Tử?" "..." Trấn Nguyên Tử đứng hình tại chỗ, không ngờ Hoàng Thiên lại tự mình chọc thủng lớp màng mỏng này, bảo không muốn là giả, dù sao đó cũng là bạn sinh linh bảo, là kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo duy nhất trong tay hắn.

Đặc biệt là sau khi tiếp nhận luồng ký ức kia, hắn càng hiểu rõ sự quý giá của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, càng thêm không nỡ rời xa Địa Thư.

Nhưng trong chớp mắt, ánh mắt hắn trở nên vô cùng kiên định, lập tức nghiêm túc trả lời: "Nếu là lỗi của ta, vậy Địa Thư chính là vật bồi lễ của ta, xin Thần Tôn hãy thu lấy!" Ít nhất vào lúc này, sau khi

mất đi Địa Thư, Trấn Nguyên Tử sẽ càng thêm nỗ lực tu luyện, tiến tới đỉnh cao của đại đạo, để một mai kia không còn phải chịu sự nhục nhã này nữa.

Bởi vì hắn biết, số người có thể dễ dàng nghiền nát mình ở Hồng Hoang nhiều không đếm xuể.

Sau khi chịu đả kích, Trấn Nguyên Tử đã hoàn toàn thay đổi cách nghĩ trong lòng, từ một vị đại năng cao ngạo ban đầu trở thành một sinh linh yếu nhỏ luôn mang tâm thế cảnh giác.

Đây chính là lý do Hoàng Thiên tán thưởng hắn, kẻ yếu không đáng sợ, đáng sợ là kẻ yếu mà không tự biết, người biết nhận rõ bản thân mới có thể bước lên đỉnh phong.

"Ngươi có biết Hồng Hoang khai thiên thập đại cực phẩm linh căn không, Phù Tang đứng ở mặt trời, Nguyệt Quế rơi ở mặt trăng, Tinh Thần Quả Thụ cắm rễ ở Tử Vi Tinh, Lục Liễu chính là cành từ bản thể Dương Mi lão tổ, Bàn Đào rơi vào tay Hồng Quân đạo nhân, còn lại Khổ Trúc, Ngũ Châm Tùng không rõ tung tích." Đợi Hoàng Thiên nói xong, Trấn Nguyên Tử im lặng một lúc, tuy không hiểu ý của người trước mắt, nhưng không kìm được sự tò mò, mở miệng hỏi: "Thần Tôn!

Vậy còn Hoàng Trung Lý và Bồ Đề Thụ thì sao?" "Hoàng Trung Lý vốn cắm rễ ở Bất Chu Sơn, sau rơi vào tay bản tôn, Tiên Thiên Canh Kim linh căn Bồ Đề Thụ bản nguyên tổn thất nghiêm trọng, lại nhận được khí vận phương Tây, cũng giống như ngươi, đã nảy sinh linh trí, cũng không hổ danh là một phương Tiên Thiên đại năng." Hoàng Thiên tiếp tục nói: "Nhưng duy chỉ có ngươi căn nguyên hùng hậu, lại có Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên trong tay, muốn dùng bản thể hóa hình, thực sự là khó như lên trời." Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử lập tức quỳ xuống van xin: "Cầu Thần Tôn khai ân!

Ban cho ta pháp hóa hình, ta nguyện làm trâu làm ngựa cho tiền bối, cam chịu sai bảo." Đáng tiếc là Hoàng Thiên không hề nhìn hắn, chỉ tự nói tiếp: "Bản tôn vốn tưởng rằng ngươi sẽ dùng lứa quả bản thể đầu tiên để hóa hình, không ngờ lại có dã tâm lớn như vậy.

Đúng là, dùng bản thể hóa hình, ưu thế sẽ vượt xa tất cả." "Tiền bối!

Xin ngài khai ân!" Trấn Nguyên Tử liên tục cúi đầu cầu xin.

Lời đã nói đến nước này, hắn làm sao lại không hiểu, bóng dáng bào vàng trước mắt có thể nhìn ra vấn đề của mình, đương nhiên cũng sẽ có cách giải quyết.

"Bản thể hóa hình thực ra cũng đơn giản, chẳng qua là cần thời gian mà thôi, nhưng cái ngươi không có nhất chính là thời gian, không còn nghi ngờ gì nữa, tối đa đến lượng kiếp sau, tất cả những vị Tiên Thiên cuối cùng dưới trướng Thiên Đạo đều sẽ hóa hình hết." Nói đoạn, Hoàng Thiên không nhịn được cười thành tiếng: "Bỏ lỡ cơ hội này, muốn hóa hình nữa thì gian nan vô cùng, cũng không biết là may mắn hay bất hạnh cho ngươi khi gặp được bản tôn." Trấn Nguyên Tử nghe xong lập tức ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt khao khát, cháy bỏng, cứ thế nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên.

"Dưới trướng bản tôn có Đại La Thần hàng vạn, Thái Ất Thần không đếm xuể, khu khu một tên Thiên Tiên như ngươi, lại có tư cách gì để bản tôn ra tay?" Hoàng Thiên hỏi ngược lại một câu.

Chương 208

Nhất thời làm cho Trấn Nguyên Tử không nói nên lời, đúng vậy, người ta là đỉnh cấp đại năng Hồng Hoang, Thần Điện chi chủ, hắn lấy tư cách gì mà đòi Thần Chủ đích thân ra tay chứ?

"Ha ha ha!

Cũng khá lanh lợi, hơn cả bản tôn dự liệu." Trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một tia nụ cười, nếu không phải Trấn Nguyên Tử kịp thời tỉnh ngộ, hắn cũng chẳng hơi đâu mà đứng nói chuyện phiếm lâu như vậy, e là sớm đã diệt linh đoạt bảo rồi.

Ngay lập tức, trên mặt Trấn Nguyên Tử lộ ra vẻ ngỡ ngàng, hắn bị sự thay đổi đột ngột này làm cho ngây dại.

Vốn dĩ tưởng rằng cả đời này không thể hóa hình, đã chuẩn bị tâm lý tuyệt vọng, nhưng ý tứ trong lời nói của Hoàng Thiên rõ ràng là muốn giúp hắn một tay.

Thử hỏi Trấn Nguyên Tử làm sao có thể không mừng rỡ khôn xiết?

Chỉ thấy cây Nhân Sâm Quả khổng lồ kia hơi cúi mình xuống, linh trí trong thân cây phủ phục sát đất, tỏ ra cực kỳ cung kính.

"Thần Tôn đại nhân, ta tự thấy tư chất thấp kém, không dám xa cầu được bái vào môn hạ Thần Tôn, ơn huệ ngày hôm nay khắc cốt ghi tâm, nguyện làm một tiểu tốt dưới trướng Thần Tôn, mong Thần Tôn đừng chê cười." "Ồ?

Tiểu tử này cũng tinh khôn đấy." Hoàng Thiên nghe xong, sắc mặt chợt biến, lập tức thần tình đanh lại, thần lực quanh thân ầm ầm bộc phát.

Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 hiện ra từ thần hải, phóng thích ra vô tận thần quang, chiếu rọi khắp Ngũ Trang Quán núi Vạn Thọ, nơi nơi một mảnh thần uy hạo đãng.

"Cái gì!" Chưa đợi Trấn Nguyên Tử kịp hoàn thần, một luồng thần lực cường đại chưa từng thấy đã ầm ầm tràn vào trong cây Nhân Sâm Quả, và không ngừng tẩy luyện trong thân cây theo một quỹ đạo vận hành nhất định.

Trấn Nguyên Tử theo bản năng đi theo luồng thần lực đó vận chuyển, chỉ thấy luồng sức mạnh thần kỳ kia xuyên qua kinh mạch bản thể, chảy vào đan điền nguyên thần, rồi lại đi ra, luân hồi lặp lại không ngừng ở đó.

Mỗi khi thần lực đi qua, hắn đều có thể cảm nhận bản thể và nguyên thần dường như càng thêm nhẹ nhàng, sự ngăn cách giữa cả hai cũng không còn ngoan cố như trước nữa.

"Oanh!" Vô tận tiên thiên linh khí, tinh thần chi lực giữa đất trời cũng đang không ngừng rót vào cơ thể Trấn Nguyên Tử, Thiên Đạo và ý chí của Bàn Cổ đang ra tay.

Bởi vì lúc này Thiên Đạo chưa bị Hồng Quân dung hợp, không mang theo một chút cảm tình nào, sự thay đổi của Trấn Nguyên Tử có thể thúc đẩy đại thế giới Hồng Hoang phát triển, cho nên mới dốc sức ủng hộ như thế.

Một thế giới, chỉ có Thiên Địa Nhân tam đạo cùng tiến bước, mới có thể thực sự đi tới bến bờ Đại Đạo.

Chớp mắt đã ba ngàn năm trôi qua, thần lực từ Tiên Thiên Chí Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 tuôn ra đã hợp làm một với Trấn Nguyên Tử.

Đến đây, toàn bộ pháp lực Tiên đạo của Trấn Nguyên Tử đã chuyển hóa thành thần lực, nguyên thần cũng dần dần chuyển biến

thành thần hỏa, chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể nhen nhóm thần hỏa, tiến quân vào cảnh giới Thái Ất Thần.

"Thần Điện ta chia làm ba cung ba quân bốn đường, trong đó Hải Thần Cung quản lý Bắc Hải và Đông Hải, Địa Thần Cung phân bố khắp đại địa Hồng Hoang, Nguyệt Thần Cung hiệp quản tinh không, Thiên Địa Nhân tam quân duy trì trật tự Trung bộ, bốn đường làm lớn mạnh sức mạnh sinh linh." Lúc này, thần âm của Hoàng Thiên từ từ truyền vào tai Trấn Nguyên Tử.

"Vừa rồi đã giao cho ngươi chí cao công pháp của mạch Địa Thần là 《Vạn Vật Hóa Thần Quyết》 và 《Đại Địa Tôn Thần Điển》, có thể trợ ngươi tu hành đến Thần Vương đỉnh phong, bán bộ Thần Đế cảnh.

Ngoài ra, bản thể của ngươi sau khi được thần lực tẩy luyện, nguyên thần lớn mạnh, sẽ không còn ngăn cách với bản thể nữa, khi thời cơ đến tự nhiên sẽ có thể hóa thành tiên thiên đạo thể, cây Nhân Sâm Quả có thể luyện chế thành thân ngoại hóa thân." Trấn Nguyên Tử nghe xong, cả người suýt chút nữa là sướng điên rồi, công pháp bán bộ Thần Đế, lại còn là truyền thừa đích hệ nhất của ba cung Thần Điện, chẳng phải từ nay về sau đã ôm được cái đùi lớn hay sao.

"Xem ở phần các ngươi cung kính như thế, bản tôn lấy danh nghĩa Thần Đạo chi tổ, thu nhận ngươi làm đệ tử đầu tiên của môn hạ, sau khi tiến quân lên Thần Đế, sẽ tổ chức đại điển, chiêu cáo Hồng Hoang.

Như thế, ngươi có nguyện ý không?" Hoàng Thiên nhìn Trấn Nguyên Tử, nhàn nhạt nói.

Lúc này Trấn Nguyên Tử vui mừng khôn xiết, đến nỗi có chút mất hồn mất vía, mất một lúc lâu mới hồi thần, vội vàng phủ phục sát đất, lớn tiếng bái kiến: "Bái kiến sư tôn!" Bản thể cây Nhân Sâm Quả vì

được thần lực tẩy luyện, hiện tại đã hoàn toàn dung hợp làm một, có thể tách có thể hợp, cũng hiện ra bộ dạng quỳ lạy, thực sự khiến người ta dở khóc dở cười.

"Được rồi!

Đứng lên đi!

Nhìn cái cây thế kia cũng thấy hơi kỳ quặc." Hoàng Thiên mang vẻ mặt bất lực, không nhịn được phất tay một cái, một đạo thần lực bắn ra, đưa Trấn Nguyên Tử trở lại trạng thái đứng thẳng.

Bất kể là ai nhìn một cái cây quỳ lạy trước mặt mình, cũng khó tránh khỏi có chút khó xử.

"Oanh!" Ngay lúc này, sau khi Trấn Nguyên Tử chính thức bái Hoàng Thiên làm thầy, giữa trời đất bỗng có một luồng khí vận huyền ảo rơi trên người Hoàng Thiên, khiến biểu cảm của hắn có chút thay đổi.

Khá lắm!

Cũng may ta là Thần Đạo chi tổ, lại là đệ nhất Thần Đế Hồng Hoang, nếu không thì thực sự không chịu nổi sự quỳ lạy của Địa Tiên chi tổ này.

Nếu không có một lượng khí vận nhất định mà dám thu nhận kẻ có căn nguyên trác tuyệt làm đồ đệ, đó chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Ngay cả Hồng Quân cũng vậy, mặc dù trước khi khai giảng ở Tử Tiêu Cung đã chỉ điểm cho Tam Thanh, nhưng mãi đến lần giảng đạo cuối cùng ở Tử Tiêu Cung mới chính thức thu đồ.

Bởi vì sau khi hoàn thành lần giảng đạo cuối cùng, Hồng Quân lão đạo mới có được đại đa số khí vận của chúng sinh Hồng Hoang, mới có thể chịu đựng được sự bái lạy của Tam Thanh và những người

khác.

Nếu không, chỉ riêng khí vận và công đức chứa đựng trong nguyên thần của Bàn Cổ cũng đủ để khiến Hồng Quân tro bụi bay mất rồi.

Nhờ sự thay đổi của Trấn Nguyên Tử, hiện tại hắn từ nhóm Tiên Thiên đại thần cuối cùng đã hoàn toàn tiến vào tầng lớp đỉnh cao, tư chất vô cùng vô tận.

Cho nên, khí vận ngưng tụ được không chỉ giới hạn ở một trong mười đại cực phẩm linh căn khai thiên, mà còn bao gồm cả Thổ chi bản nguyên, bao gồm một phần của Địa Đạo tương lai.

Đây cũng là lý do vì sao ngay cả một nhân vật cường đại như Hoàng Thiên cũng bị khí vận va chạm đến mức có chút không phản ứng kịp.

"Bản tôn là Thần Điện chi chủ, chư thiên Thần Đạo chi tổ, ngươi là đệ tử đầu tiên môn hạ của ta, tự nhiên phải nỗ lực tiến bước, đem ánh sáng Thần Đạo rải khắp vạn thiên thế giới." Trấn Nguyên Tử cung kính ứng lời: "Đệ tử ghi nhớ lời sư tôn dạy bảo, nhất định sẽ nỗ lực tu hành, tranh thủ sớm ngày dương uy Hồng Hoang." Hoàng Thiên tiếp lời: "Địa Thư trong tay ngươi có đại dụng với Thần Đạo, vì vậy bản tôn ban cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tạo Hóa Đỉnh cho ngươi để phòng thân, ngoài ra trong Hồng Hoang này, kiếm đạo là tôn quý nhất, không ai qua được bản tôn, là người đứng đầu môn hạ bản tôn, kiếm đạo cũng phải nỗ lực tu hành.

Đây là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Khôn Nguyên Xích Hà Kiếm, ẩn chứa con số Khôn Nguyên của trời đất, cực kỳ phù hợp với việc tu hành Địa đạo, hôm nay nhất tịnh ban cho ngươi, bản tôn chỉ có một yêu cầu, tu vi chưa đạt tới Thần Vương, ngươi không được ra ngoài tự xưng là đệ tử Thần Điện." Câu nói cuối cùng có phần nặng nề, khiến sắc mặt Trấn Nguyên Tử chợt biến, vội vàng ứng lời: "Đệ

tử ghi nhớ trong tâm." Thực tế, sau khi bái sư, Trấn Nguyên Tử cũng không còn muốn đòi lại Địa Thư nữa, so với một người thầy cường đại vô cùng, một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dường như chẳng thấm vào đâu.

Nhưng hắn không ngờ rằng Hoàng Thiên lại đặc biệt bù đắp cho mình, đầu tiên là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tạo Hóa Đỉnh, tiếp đó là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Khôn Nguyên Xích Hà Kiếm, một công một thủ, trang bị đầy đủ.

Tạo Hóa Đỉnh cũng không hề kém cạnh Địa Thư, thậm chí còn có phần hơn, vốn là bạn sinh chí bảo của Tạo Hóa Ma Thần Hồng Hoang, bản chất khỏi phải bàn cãi, có thể luyện chế đan dược, vũ khí, có thể nói là thần thông quảng đại.

Thử hỏi Trấn Nguyên Tử làm sao có thể không kinh ngạc?

Sư phụ này, thực sự là quá tốt rồi.

Còn về yêu cầu chưa đạt tới cảnh giới Thần Vương thì không được tự xưng là đệ tử Thần Điện, hắn chấp nhận yêu cầu này, bởi vì dưới trướng Thần Điện số người có tu vi cao hơn hắn nhiều không đếm xuể.

Là đại đệ tử đầu tiên của Thần Chủ Hoàng Thiên, nếu ngay cả tu vi cảnh giới Thần Vương cũng không có, thì làm sao ăn nói với Thần Đạo trong thiên hạ.

Hoàng Thiên đối với Trấn Nguyên Tử thật là hết lòng chăm sóc, Tạo Hóa Đỉnh không cần nói nữa, uẩn hàm Tạo Hóa chi đạo, đó là truyền thừa của Hỗn Độn Tạo Hóa Đại Tôn.

Trong cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Khôn Nguyên Xích Hà Kiếm cũng đã rót vào cảm ngộ kiếm đạo của hắn, đó là kinh nghiệm tu luyện của một vị Thần Đế, thật là kinh khủng nhường nào.

Trấn Nguyên Tử căn nguyên hùng hậu, bản nguyên cường đại, nhưng so với nhóm Tiên Thiên sinh linh đầu tiên của Thần Điện, quả thực vẫn chưa đủ tầm.

Ví dụ như Hồng Hoang dị chủng Cửu Thái Mê Huyễn Vũ Điệp, Tiên Thiên Cửu Trảo Thánh Long, Tiên Thiên Lôi Long, mỗi một kẻ đều có thể dễ dàng đạt tới phẩm chủng Thần Đế.

Chương 209

Nhưng Trấn Nguyên Tử có một ưu thế độc nhất vô nhị, đó chính là vị trí thủ tôn của Địa Đạo không ai khác ngoài hắn.

Đúng vậy, Địa Đạo sẽ do Tổ Vu Hậu Thổ mở ra, Địa Đạo chi chủ cũng là nàng, nhưng người thực sự có thể phát dương quang đại Địa Đạo thì không ai qua được Trấn Nguyên Tử, Địa Tiên chi tổ hậu thế chính là sứ mệnh bẩm sinh.

Hoàng Thiên không chỉ đang bồi dưỡng đệ tử, mà còn đang vì kế hoạch làm lớn mạnh Thần Đạo, ở giai đoạn đầu, Địa Đạo chính là vũ khí lớn nhất để kháng hành với Thiên Đạo.

Trời có chín thánh, đất có chín thần, Hồng Quân đối đầu với Hậu Thổ, hươu chết về tay ai còn chưa biết được.

"Hưu!" Ngay lập tức một đạo thần quang từ trong tay áo Hoàng Thiên bay ra, chính là Sáng Thế Thánh Thủy rơi trên cây Nhân Sâm Quả, triệt để tu phục phần cành lá bị tổn hại kia.

"Vì đã chọn con đường dùng bản thể hóa hình, nên những lời thừa thãi bản tôn sẽ không nói nữa, tiếp theo bản tôn sẽ bố trí một cái Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, dẫn sức mạnh tinh thần chu thiên về để ngưng tụ bản nguyên, có thể rút ngắn thời gian hóa hình." Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử vui mừng khôn xiết, không ngờ Hoàng Thiên cư nhiên có thể bố trí Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, có thể dẫn động bản nguyên tinh thần chu thiên, nếu có thêm tinh thần chi lực và tiên thiên linh khí, thì ngày hóa hình sẽ không còn xa nữa.

"Sự hạn chế của Thiên Đạo đối với linh căn chẳng qua là áp chế cảm ngộ nguyên thần, ép buộc linh nhục hợp nhất, dựa vào bản nguyên cường đại khiến nó không thể hóa hình, chỉ cần cảm ngộ

nguyên thần của ngươi đủ mạnh, việc hóa hình bản thân nó không phải là chuyện khó." Hoàng Thiên nói tiếp: "Nhưng trước đó, ngươi phải kiên định con đường của mình, cây Nhân Sâm Quả là Mậu Thổ linh căn, lại có Thổ chi bản nguyên trong tay, vốn dĩ Thổ chi đại đạo là phù hợp nhất, nhưng vì ngươi gánh vác trọng trách Địa đạo, nên chỉ mình Thổ chi pháp tắc là không đủ.

Địa đạo bao hàm Thổ chi pháp tắc, Sinh chi pháp tắc, Trật tự pháp tắc, đủ loại pháp tắc nhiều không kể xiết, muốn đại thành, nhất định phải không ngừng nghiên tập các loại pháp tắc, bổ sung cảm ngộ Thần Đạo của ngươi, khi tạo ra thần cách, phải đi trước người khác một bước." Nói đoạn, chỉ thấy khắp nơi trong Ngũ Trang Quán được bố trí ba trăm sáu mươi lăm mắt trận theo thuật Tử Vi Đẩu Số, toàn bộ đều là tinh túy tinh thần thuần khiết, nhất thời hình thành một loại trận thế huyền diệu nào đó, kết nối với bản nguyên tinh thần chu thiên, giáng xuống vô tận tinh thần chi lực.

Tiên thiên linh khí và Thổ chi bản nguyên nồng đậm vốn có trong núi Vạn Thọ, giờ đây cảm nhận được một luồng 'thế lực' mới xuất hiện, liền trở nên năng động hơn hẳn.

Dưới sự hội tụ của cả hai, giữa trời đất vô số tinh quang điểm xuyết trên lớp bình chướng màu vàng đất, tạo nên một cảnh tượng Thần Đạo tuyệt đẹp, không sao tả xiết.

"Đa tạ sư tôn ân tứ, đệ tử nhất định không quên lời sư tôn dặn dò, vì Thần Đạo ta khai tích lãnh địa địa chi, phát dương quang đại." Trấn Nguyên Tử lập tức phủ phục sát đất, cảm kích vô cùng.

"Tốt!" Hoàng Thiên hài lòng gật đầu, ít nhất cho đến lúc này, Trấn Nguyên Tử vẫn là một nhân tài có thể đào tạo.

Sau đó, hắn giao Tạo Hóa Đỉnh và Khôn Nguyên Xích Hà Kiếm cho Trấn Nguyên Tử, lại lấy ra một số thiên tài địa bảo.

“Xèo xèo xèo!” Dùng bản nguyên thần hỏa hóa những dược liệu đó thành chất lỏng, khắc họa trận pháp lên trên, đúc thành khuôn mẫu.

Trong mấy trăm năm, toàn bộ Ngũ Trang Quán tiếng sấm không dứt, đều là khí đạo chi kiếp, ròng rã hơn trăm kiện cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, hàng ngàn kiện thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo ra đời.

Cảnh tượng này đã làm đảo lộn tam quan của Trấn Nguyên Tử, người này luyện chế cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo cứ như đang chơi vậy, vừa vung tay một cái là hơn trăm kiện cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Sự cường đại của Hoàng Thiên đã hoàn toàn ăn sâu vào lòng người, trận pháp phất tay là có, luyện khí phất tay là xong, thật là kinh khủng.

Lúc này đây, trong lòng Trấn Nguyên Tử vừa mừng vừa sợ, sợ là vì hành động lúc nãy cư nhiên không bị đánh chết, mừng là vì đã bái được một người thầy vô cùng lợi hại.

Sau khi xử lý xong một số linh bảo, Hoàng Thiên lại lấy ra một đống linh quả tiên hoa, pháp ấn trong tay không ngừng thay đổi, bắt đầu hành động sản xuất đan dược hàng loạt.

Những thứ này không phải chuẩn bị cho Trấn Nguyên Tử, mà là chuẩn bị cho đội ngũ của Địa đạo, Địa đạo ngoài Địa Thần Cung trên mặt sáng ra, còn cần ẩn mình ở khắp mọi nơi đất đai.

Lấy Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử làm cơ sở, thu nạp một lượng lớn sinh linh Hồng Hoang tu luyện Thổ chi pháp tắc hoặc Thổ chi bản nguyên, phân bố khắp Tây bộ và Bắc bộ, Trung bộ, rồi mở rộng sang Đông bộ, Nam bộ, xây dựng nền móng thống nhất cho Địa đạo.

Nếu để Trấn Nguyên Tử tự mình sắp xếp, những linh bảo, linh đan đó không biết phải trải qua bao nhiêu gian nan thử thách.

Bởi vì vào thời điểm đó, Thiên Đạo xuất thế, tự nhiên sẽ có khảo nghiệm giáng xuống, lấy lôi kiếp làm cơ sở, căn cơ càng thâm hậu thì càng cần trải qua gian nan, linh bảo, linh đan cũng như vậy.

Chủ yếu là vì Đại Đạo đã ẩn đi, rất nhiều đạo tắc đều không thể cảm ngộ, Thiên Đạo so với Đại Đạo thì có rất nhiều khiếm khuyết.

So với chúng sinh Hồng Hoang lúc này, tốc độ tu luyện của đám người hậu thế đúng là nhanh, nhưng chiến lực thì đúng là tệ hại.

Dẫu sao thì một bên là được người ta tặng, một bên là cực khổ có được, làm sao có thể đánh đồng được chứ?

Nếu Trấn Nguyên Tử và Lôi Thần cũng giống như các Tiên Thiên đại thần khác, tu luyện theo công pháp do Thiên Đạo truyền xuống, thì chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Đại La.

Đó chính là những quân cờ do Thiên Đạo bố trí, vì sự cân bằng và phát triển, tất cả đều phải đi theo hướng bị kiểm soát.

Từ việc điều động hung thú trước đó, cho đến sự phát triển của tà đạo hiện nay, có cái nào mà không phải do Thiên Đạo đứng sau đẩy thuyền?

Khi Hoàng Thiên đang ở Ngũ Trang Quán, trong Hồng Hoang lại dấy lên một đợt biến động mới, Hồng Quân đạo nhân cư nhiên đã thành công tiến vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Điều quan trọng nhất là khi Hồng Quân đột phá, cư nhiên dẫn tới sự chúc mừng của Thiên Đạo, đất mọc sen vàng, trời hoa rực rỡ, thử hỏi ai mà không biết?

Vừa vặn La Hầu đang không ngừng mở rộng thế lực, cảnh tượng này như một cái dằm đâm vào họng hắn, khiến hắn khó chịu vô

cùng...

Tại ranh giới giao nhau giữa Tây và Bắc bộ, tổng bộ của Huyền Càn hoàng triều lại được thiết lập.

“Chẳng lẽ hai vị đạo hữu không nhìn rõ sao?

Hồng Quân vì sao lại cường đại nhanh chóng như vậy, chẳng qua là nhờ tiêu diệt được hung thú hoàng giả Luân Hồi, nếu chúng ta có thể quét sạch số hung thú còn lại, thì chắc chắn sẽ trở nên cường đại hơn hắn.” La Hầu dụ dỗ nói.

Nhưng đối diện, Càn Khôn đạo nhân và Huyền Hoàng vẫn vô cảm.

Bởi vì hai người càng tiếp xúc với La Hầu càng thấy kinh hãi, những kẻ tà đạo đang tàn phá Hồng Hoang kia toàn bộ đều từ phương Tây chảy ra.

Những tu sĩ tà đạo hung tàn bạo ngược như thế còn đáng sợ hơn cả hung thú, khiến họ không khỏi suy nghĩ xem La Hầu bồi dưỡng những kẻ đó rốt cuộc là để làm gì?

Chính như lời đề nghị tiễu trừ hung thú hoàng triều lần này, Càn Khôn đạo nhân và Huyền Hoàng đạo nhân đều thầm đề cao cảnh giác.

Ai biết được La Hầu có vì muốn tiêu diệt Thần Nghịch mà đâm lén sau lưng hay không, dẫu sao mục tiêu và dã tâm của tên này đều cực mạnh, vì mục đích mà không từ thủ đoạn.

Quan trọng hơn là họ không muốn vì một số sự tồn tại hư ảo nào đó mà làm lụng vất vả, hiện tại như thế này rõ ràng là phù hợp với tâm cảnh của hai người hơn.

Sau một hồi nỗ lực, sự kiên nhẫn của La Hầu hoàn toàn bị mài mòn, nhìn hai kẻ được mình cứu sống trước mắt, trong lòng hắn đã sóng cuộn biển gầm, bị trêu đùa như thế, làm sao có thể nhẫn nhịn?

Càn Khôn đạo nhân và Huyền Hoàng đạo nhân đều không phát hiện ra, trong ánh mắt của La Hầu khi rời đi tràn đầy sát ý, mang theo một luồng khí tức hung lệ vô cùng: 'Nếu bản tọa có thể cứu, tự nhiên cũng có thể giết.' Bây giờ hắn không muốn hợp tác nữa, thay vì lôi kéo hai tên này, thà rằng trực tiếp thôn phệ luyện hóa cả hai, tu vi tự khắc sẽ tiến bộ thần tốc.

Sau đó, lại dùng thân phận khác để nắm quyền kiểm soát Huyền Càn hoàng triều, âm thầm hoạt động, cách này có thể nhanh hơn nhiều.

Nhìn bóng dáng đen kịt rời đi, Càn Khôn đạo nhân và Huyền Hoàng đạo nhân thầm thở phào nhẹ nhõm, tuy sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng đối mặt với một La Hầu cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, không ai dám đảm bảo có hy vọng sống sót.

Đại La và Hỗn Nguyên, đó thực sự là một rãnh trời!

Đâu chỉ có mình La Hầu không yên, uy thế của Hồng Quân đã chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang, mọi người phát hiện tuy vẫn chưa sánh được với sự cường đại của Hoàng Thiên, nhưng như thế này cũng đã vượt xa họ rồi.

Thế là một số đỉnh cấp đại thần thông giả Hồng Hoang bắt đầu con đường bái phỏng, quan trọng nhất là họ cũng muốn đột phá Hỗn Nguyên.

Ở một phía khác, bên trong Huyền Càn hoàng triều, Càn Khôn đạo nhân đang bế quan trị thương, trận đại chiến trước đó bị Long Vương và Phượng Tổ liên thủ kẹp kích, gây ra vết thương kinh khủng, đến giờ vẫn chưa hồi phục.

Ngược lại là Huyền Hoàng đạo nhân, có Thái Cực Đồ trong tay, chống đỡ được sự tấn công của Tổ Kỳ Lân và Hổ Tổ, chỉ bị thương nhẹ.

Chương 210

Cho nên, Huyền Hoàng đạo nhân thong thả đi về phía núi Ngọc Kinh ở Đông bộ để tìm Hồng Quân lão tổ học hỏi, để lại một mình Càn Khôn đạo nhân trấn thủ nội điện hoàng triều.

Nhưng giữa đường cư nhiên lại gặp phải La Hầu, La Hầu cũng muốn đến núi Ngọc Kinh để chúc mừng Hồng Quân lão tổ tu vi tiến bộ vượt bậc.

Vì La Hầu và Hồng Quân đã từng hợp tác đánh đuổi hung thú, nên Huyền Hoàng đạo nhân không nảy sinh chút nghi ngờ nào, liền đi cùng hắn về phương Đông.

Nhưng, không ai biết đó chính là khởi đầu của một âm mưu.

Lại ba ngàn năm nữa trôi qua, Hoàng Thiên cuối cùng cũng từ trong việc luyện đan mà hồi thần, nhìn thẳng vào Trấn Nguyên Tử.

"Sư tôn, ngài về Thần Điện sao?" Trấn Nguyên Tử không khỏi hỏi một câu.

"Ha ha!

Chắc vậy.

Thần Điện có lẽ có việc, chỉ là bản tôn cảm ứng thiên cơ biến hóa, có một đạo hữu đã tiến quân vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, ta muốn đi xem thử." Hoàng Thiên cười nói.

Thiên Đạo tạo ra động tĩnh lớn như vậy để phô trương thanh thế, làm sao Hoàng Thiên lại không cảm nhận được chứ, thêm vào đó Hồng Quân lão tổ kia chính là 'lão bằng hữu', tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội thám thính tình hình quân địch.

Cùng với việc thời gian Tiên đạo lâm phàm ngày càng gần, bước

chân của Thần đạo cũng nên nhanh hơn rồi.

Còn về Trấn Nguyên Tử, nghe thấy Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ thì cũng không có cảm xúc gì nhiều, theo hắn biết, trong Thần Điện chỉ riêng số Thần Vương có thực lực tương đương với bán bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã không dưới năm người.

Chưa kể đến những tu sĩ cảnh giới Thần Vương sơ kỳ, Bắc Đẩu lục tinh thần ngoại trừ Phá Quân ra thì đều là Thần Vương trung kỳ, thủ lĩnh Nguyệt Thần Cung Khiếu Nguyệt Thiên Lang kỵ, thủ lĩnh Phục Địa Kim Cương doanh của Địa Thần Cung đều là Thần Vương hậu kỳ.

Khu khu một kẻ Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, có gì đáng để bận tâm cơ chứ!

Nhìn vẻ mặt không cho là đúng của Trấn Nguyên Tử, Hoàng Thiên cau mày, lập tức lạnh giọng nói: "Hồng Hoang đại địa rộng lớn vô ngần, cường giả nhiều không đếm xuể, huống chi bên ngoài Hồng Hoang còn có vô tận thế giới." "Chỉ là một Huyền Thần nho nhỏ, ngay cả Thái Ất còn chưa bước vào, mà lại dám coi thường Hỗn Nguyên Kim Tiên?

Chẳng lẽ giáo huấn trước đó ngươi đã quên sạch ra sau đầu rồi sao?" Trấn Nguyên Tử nghe xong, vội vàng quỳ xuống giải thích: "Đệ tử không dám!" "Hừ!

Không dám?

Ta thấy ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!" Hoàng Thiên lạnh hừ một tiếng, nói lớn: "Hồng Quân lão tổ tiền thân là Hỗn Độn Ma Thần chí tôn, kiếp này càng là sinh linh có trật tự nhất hóa hình, căn nguyên bỏ xa ngươi cả ba con phố.

Ngươi nghĩ mình có thể so bì được với hắn sao?" Vừa dứt lời, mồ

hôi lạnh trên người Trấn Nguyên Tử đã chảy dài ba ngàn thước, rốt cuộc hiểu được tại sao Hoàng Thiên lại tức giận.

Tôn trọng cường giả là pháp tắc cơ bản nhất của Hồng Hoang, kẻ yếu có thể có ngạo cốt, nhưng không được tự đại.

Nhìn Trấn Nguyên Tử đang phủ phục dưới đất, Hoàng Thiên nhíu mày, lập tức vung đại thủ, một đạo hỗn độn khí lưu bắn ra, bao trùm hoàn toàn phạm vi mười dặm quanh cây Nhân Sâm Quả vào bên trong.

"Đây là Cửu Cửu Hỗn Nguyên Luyện Tâm Trận, Bản tôn hy vọng trước khi ta quay lại, ngươi có thể phá khai đại trận này.

Ngoài ra bên trong có rất nhiều thiên tài địa bảo, dược liệu luyện khí, lại có Tạo Hóa Đỉnh trong tay, ngươi nhất định phải đạt được thành tựu trác tuyệt ở cả hai đạo Đan và Khí." Trấn Nguyên Tử nghe xong, vội vàng cung kính đáp lễ: "Đồ nhi xin ghi nhớ mệnh lệnh của Sư tôn." Chưa kịp đứng dậy, Hoàng Thiên đã biến mất trong quần sơn trung bộ.

Thần Đế pháp tắc trong tay, đủ để thực hiện thần thông chỉ xích thiên nhai.

Nếu không phải thế giới Hồng Hoang quá mức cường đại, e rằng chỉ trong một ý niệm, hắn đã lập tức có mặt ở Đông bộ.

Lúc này, Hoàng Thiên đang nhanh chóng tiếp cận Ngọc Kinh Sơn.

Tuy Ngọc Kinh Sơn không sánh được với Thiên Đình, nhưng cũng là một trong những động thiên phúc địa hàng đầu Hồng Hoang.

Nó tọa lạc tại Đông bộ trù phú nhất, linh khí đỉnh thịnh, dưới sự hun đúc của khí vận, quả thực là một tiên gia phúc địa.

Ở hậu thế, vì Hồng Quân thành thánh nên Ngọc Kinh Sơn trôi nổi giữa hư không, có thể xuất hiện ở bất cứ đâu trong thế giới Hồng Hoang.

Sau mấy vạn năm ròng rã, Hoàng Thiên mới tới được đích đến.

Hắn cũng không mang theo món đồ gì đặc biệt, chỉ hái vài quả Hoàng Trung Lý và Tinh Thần Quả làm quà gặp mặt.

Thực tế, mục đích chính của hắn là dò xét 'tình hình quân địch'.

Sự tiến bộ thần tốc của Hồng Quân đồng nghĩa với việc Thiên Đạo đang nhanh chóng nắm quyền kiểm soát.

Một khi Hồng Quân thành thánh, Thiên Đạo chắc chắn sẽ xuất thế, tượng trưng cho đại thế phồn vinh nhất của Hồng Hoang sắp đến.

Thần Đạo cần phải tranh đoạt thành quả của Tiên Đạo trong đại thế này để chuẩn bị cho việc kiểm soát tốt hơn sau này.

Tại Ngọc Kinh Sơn ở Đông bộ, Hồng Quân đang bế quan điều tức bỗng cảm nhận được một luồng khí tức huyền bí mạc trắc đang nhanh chóng áp sát.

Ngay lập tức, đôi mắt ông mở trừng, bắn ra hai đạo tinh quang, kích động hét lớn: "Hạo Thiên, Dao Trì, mau theo lão tổ ra nghênh tiếp quý khách!" Từ mấy nguyên hội trước, khi nhìn thấy cảnh tượng đại quân hùng hậu của Thần Điện, Hồng Quân tâm sinh cảm khái, đặc biệt từ trong hỗn độn lấy ra hai khối nguyên thạch, điểm hóa thành một đồng tử và một đồng nữ.

Chỉ tiếc là, Hạo Thiên và Dao Trì lúc này mới chỉ là Huyền Tiên, chưa có uy nghi của Thiên Đế và Kim Mẫu như hậu thế.

Sự thay đổi của Hồng Quân khiến hai vị đồng tử vô cùng ngạc nhiên.

Đã bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên họ thấy lão gia hưng phấn đến vậy, thật là kỳ quái cực điểm.

Đúng lúc đó, pháp lực của Hồng Quân cuộn trào, đại quát: "Hoàng

Thiên đạo hữu đại giá quang lâm, bần đạo thất lễ chưa đón tiếp từ xa, thật ngại quá.” “Haha!” Từ trong hư không truyền đến một tràng cười hào sảng nhưng vẫn không thấy bóng người.

Một lát sau mới có một đạo kim quang rơi xuống Ngọc Kinh Sơn, Hoàng Thiên đã xuất hiện trước mặt Hồng Quân tự lúc nào.

“Bái kiến Hoàng Thiên Thần tôn!

Thần tôn vạn an!” Hạo Thiên và Dao Trì bên cạnh thấy vậy, vội vàng cung kính hành lễ.

Hoàng Thiên liếc nhìn một cái, khẽ gật đầu tán thán: “Đồng tử dưới trướng Hồng Quân đạo hữu quả nhiên không đơn giản, hóa sinh từ Hỗn Độn nguyên thạch, căn nguyên không hề thua kém đám người kia, tương lai tiền đồ vô lượng.

Hai món đồ này xem như quà tặng cho các ngươi chơi đùa vậy!” Nói xong, hắn lấy ra hai món pháp bảo hào quang rực rỡ đưa cho Hạo Thiên và Dao Trì.

“Đạo hữu quá khen rồi.

Chỉ mới mấy vạn năm không gặp, tiến cảnh tu vi của đạo hữu lại nhanh như vậy, thực khiến bần đạo hâm mộ vô cùng!” Hồng Quân cảm khái vạn phần.

Đối với hai món cực phẩm Hậu Thiên linh bảo kia, ông không quá để tâm, dù quý giá nhưng cũng không bí ẩn bằng kẻ trước mặt này.

Từ khi tiến giai Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, ông cảm thấy bên trong Hồng Hoang này, dù là đỉnh cấp cường giả như La Hầu mình cũng có thể nhìn thấu.

Chương 211

Vậy mà Hoàng Thiên trước mắt này, từ đầu đến cuối đều giống như một phàm nhân không có tu vi, đây chính là biểu tượng của đạo tâm như nhất, hồn nhiên nhất thể.

Có thể thấy tu vi của hắn rốt cuộc cường đại đến nhường nào!

"Haha!

Không giấu gì ngươi, ta sao có thể so được với đạo hữu, có Thiên Đạo quyến cố, con đường tu hành có thể nói là xuôi chèo mát mái." Hoàng Thiên nói thật lòng.

Mỗi một phân tu vi của hắn đều phải tranh đấu với Đại Đạo và Thiên Đạo mà có, gian nan hiểm trở trong đó người ngoài không thể hiểu được.

Nhưng Hồng Quân từ khi bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ đến nay chưa đầy hai nguyên hội đã vượt qua liên tiếp hai đại cảnh giới, đây chẳng phải là tu vi từ trên trời rơi xuống sao?

Tất nhiên, hắn không hề hâm mộ Hồng Quân.

Bởi vì lão gia hỏa này bây giờ nhận quả của Thiên Đạo vui bao nhiêu thì về sau sẽ phải khóc bấy nhiêu.

Thử hỏi, đồ của người khác có dễ dàng biến thành đồ của mình không?

Về sau muốn thoát thân, trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

"Thẹn quá!

Thẹn quá!

Đạo hữu mới là đệ nhất nhân danh xứng với thực của Hồng Hoang, bần đạo có thể kết giao với đạo hữu, thật là tam sinh hữu hạnh.” Hồng Quân khiêm tốn đáp.

Hai người trò chuyện khách sáo không ít, nhưng Hoàng Thiên vẫn không ngừng thăm dò thực lực át chủ bài của Hồng Quân.

Quả nhiên không sai, Thiên Đạo không chỉ đơn giản là giúp đỡ mà còn đưa vào một số ‘thứ’ đặc biệt.

Hiện tại Hồng Quân tuy vẫn giữ dáng vẻ cũ, tùy hòa đãi người, nhưng trong mỗi cử chỉ hành động đã có thêm một luồng tiên khí mờ ảo.

Khi tu vi ngày càng cao, luồng tiên khí do Thiên Đạo cố ý bồi dưỡng này sẽ càng nồng đậm.

Đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ thấy được thế nào gọi là Tiên Đạo vô tình.

Chẳng trách hậu thế lục thánh ngoại trừ Thông Thiên còn chút nhân khí, thì ai nấy đều tu thành dáng vẻ cứu thế chủ, cao cao tại thượng, coi vạn vật như chó rơm.

Có vẻ Thiên Đạo muốn thông qua Hồng Quân để tìm kiếm và bồi dưỡng những thuộc hạ như vậy, người chấp chưởng Hồng Hoang bắt buộc phải vô tình mới có thể công chính.

Hạo Thiên và Dao Trì bên cạnh không hề phát hiện ra những tiểu động tác giữa lão gia nhà mình và Hoàng Thiên Thần tôn, chỉ mải mê nghịch ngợm hai món cực phẩm Hậu Thiên linh bảo trong tay.

Phải biết rằng tu vi của họ còn yếu, nếu đưa Tiên Thiên linh bảo cũng không phát huy được uy lực lớn, nhưng Hậu Thiên linh bảo có thể sánh ngang cực phẩm Tiên Thiên linh bảo thì lại không có lo ngại này.

Họ có thể dễ dàng phát huy sức mạnh lớn nhất, lực công kích trực bức Đại La tu sĩ, hùng vĩ cỡ nào, nên Dao Trì và Hạo Thiên sao có thể không vui mừng cho được!

"Haha!

Dưới trướng Bản tôn người đông thế mạnh, không sánh được với gia sản phong hậu của lão đạo ngươi, vài quả trái cây này xem như hạ lễ, mong đạo hữu đừng chê cười." Hoàng Thiên mỉm cười nói.

Hắn vung tay lên, dưới sự dao động của thần lực, trong hư không xuất hiện mười mấy quả trái cây to bằng nắm tay, chia làm hai phần rõ rệt.

Một bên là năm quả màu vàng hình hạnh đào tràn ngập đạo vận, trên quả có ba phù văn đại đạo chính là ba chữ 'Hoàng Trung Lý'.

Bên kia là mười hai quả rực rỡ như tinh thần, mỗi quả đều mang khí tức tinh tú khác thường, hoặc là Thái Âm, hoặc là Thái Dương, vô cùng diệu kỳ.

"Ái chà, nếu đạo hữu còn tự nhận là gia sản thanh bần, thì bần đạo chẳng phải nghèo đến rớt mồng tơi sao." Hồng Quân bất đắc dĩ nói, vội vàng thu đồ lại, thuận tiện mời Hoàng Thiên vào trong.

Cứ thế, Hoàng Thiên dưới sự đồng hành của Hồng Quân tiến vào Ngọc Kinh Sơn.

Phải công nhận rằng, Ngọc Kinh Sơn không hổ danh là đứng đầu các động thiên phúc địa ở Hồng Hoang.

Tuy không sánh được với ba mươi sáu tầng trời của Thiên Đình, nhưng cũng cao hơn hẳn cái gọi là ba mươi sáu động thiên, bảy mươi hai phúc địa một bậc.

Chỉ riêng vẻ tuấn tú diễm lệ của nó cũng không thua kém gì các tiên đảo ngoài hải ngoại.

Lấy Huyền Đô Ngọc Kinh Sơn làm trung tâm, bốn phía núi non bao bọc đều do chân khí hóa thành, bên trên cung khuyết lâm lập, đình đài lầu các san sát.

Toàn bộ Ngọc Kinh Sơn từ trong ra ngoài đều toát ra một thứ vận vị trật tự sâm nghiêm, trên dưới rõ ràng, đậm chất thủ bút của Thiên Đạo, ngưng tụ vạn thiên pháp tắc, quả thực là Tiên Đạo vô tình.

Hình thức này có nét tương đồng diệu kỳ với sự huy hoàng của Thần Đạo, Hoàng Thiên cảm thấy không tệ, chỉ tiếc là mọi thứ bên trong đều do thiên định, thực sự xung đột với Thần Đạo.

Cũng không thể nói dưới Thiên Đạo thì Tiên Đạo lạc hậu, chỉ có thể nói Tiên Đạo vô tình, còn Thần lại hữu tình.

"Không biết đạo hữu thấy đạo tràng của bần đạo thế nào?" Lúc này, Hồng Quân bỗng nhiên nhìn hắn, lộ ra vẻ mặt trêu chọc hỏi.

"Hồng Quân đạo hữu đang ra đề khó cho Bản tôn sao!" Hoàng Thiên đầy ẩn ý đáp: "Ngọc Kinh tuy đẹp, nhưng không phải nơi Thần lưu luyến, suy cho cùng Tiên Thần có biệt." Trong lời nói không hề có ý khen chê, nhưng lại chỉ ra con đường mà Hồng Quân đang đi lúc này, khiến Hồng Quân không khỏi kinh ngạc, bởi vì ngay cả ông cũng chỉ mới vừa lĩnh ngộ được Tiên chi đạo.

"Haha, đa tạ đạo hữu tán dương!" Hồng Quân mỉm cười, sau đó phân phó Hạo Thiên và Dao Trì: "Đi hái thêm ít trái cây và linh dược đi." "Tuân mệnh!" Hạo Thiên và Dao Trì lập tức rời đi hướng về phía bên kia núi.

Hành động này không làm Hoàng Thiên chú ý, dù sao bậc tiền bối này cũng nên có chút đãi ngộ đặc biệt, lão nhi Hồng Quân phỏng chừng định lấy hết vốn liếng ra để thiết đãi riêng.

"Hoàng Thiên đạo hữu!

Mời!" Nói rồi, Hồng Quân dẫn Hoàng Thiên vào trong.

Bên trong Ngọc Kinh có tiên cung, nhưng lại là một đạo quán chất phác không chút cầu kỳ, hỗn nguyên nhất thể, giống như không nằm trên cùng một mặt phẳng với ngọn núi.

Hoàng Thiên nhìn mà hơi sững sờ, hóa ra Tử Tiêu Cung lại là một tòa Hậu Thiên chí bảo, xem ra cũng là thủ bút của Thiên Đạo, hèn gì có thể tự tại tiêu dao trong hỗn độn.

Chẳng mấy chốc, Dao Trì và Hạo Thiên mỗi người bưng một khay ngọc tiến vào nội điện, trên khay đặt chín quả dẹt tròn màu hồng rực rỡ.

Lúc này, bên trong Tử Tiêu Cung tỏa ra một mùi u hương ngào ngạt, thấm đẫm vạn thiên pháp tắc và vận vị huyền bí của đại đạo, khiến người ta không khỏi thèm thuồng.

"Bần đạo từ mấy chục nguyên hội trước đã có được Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào, tuy không trân quý bằng Hoàng Trung Lý nhưng cũng có phong vị riêng, mời đạo hữu nếm thử!" "Ồ?" Hoàng Thiên nghe xong mắt sáng lên, Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào quả nhiên không đơn giản.

Mười đại linh căn khai thiên mỗi loại đều có sở trường riêng, không phân cao thấp.

Trong đó, Hoàng Trung Lý mỗi lần kết bảy mươi hai quả, ăn một quả có thể lập địa thành Đại La Kim Tiên, công hiệu ngày càng tăng theo sự biến hóa của thiên địa.

Chương 212

Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào tuy không bằng Hoàng Trung Lý về khả năng tăng thăng tu vi, nhưng lại là thánh vật tốt nhất để bồi dưỡng thế lực.

Quan trọng nhất là, cây Bàn Đào mẫu thân có thể phân ra ba ngàn sáu trăm cây con.

Phía trên có một ngàn hai trăm cây, chín ngàn năm mới chín, người ăn vào sẽ thọ cùng trời đất, nhật nguyệt, trở thành Bất Diệt Kim Tiên.

Ở giữa có một ngàn hai trăm cây, sáu ngàn năm một lần chín, ăn vào sẽ trường sinh bất lão, thành Trường Sinh Huyền Tiên.

Phía dưới có một ngàn hai trăm cây, ăn vào thành tiên đắc đạo, là Lục Địa Thần Tiên.

Mỗi cây có thể kết được một trăm hai mươi quả, mỗi lần thu hoạch tới hàng chục vạn quả.

Loại Bàn Đào kém nhất đối với người thường cũng đã là thần tiên thánh vật rồi.

Ở kỷ nguyên hiện tại là Hoang Cổ, căn nguyên của chúng sinh đều là Tiên Thiên, vô cùng trác tuyệt, không cần linh dược cũng có thể thành Thái Ất, Đại La.

Nhưng đợi đến kỷ nguyên Thượng Cổ sau khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thế giới, bất luận là Yêu, Vu hay Nhân tộc đều mang thể chất Hậu Thiên, sinh ra mà có thể thành tiên nhân đúng là lông phượng sừng lân, lúc đó Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào mới trở thành chí bảo của Tiên Đạo.

Hạo Thiên và Dao Trì hậu thế sở dĩ có thể ngồi vững vị trí chủ tể

Thiên Đình trong thời gian ngắn, Bàn Đào chính là thứ quan trọng nhất.

Lúc này, Hạo Thiên và Dao Trì dâng Bàn Đào lên, Hoàng Thiên không khỏi bị mùi thơm thu hút, bắt đầu ăn uống linh đình.

Mặc dù Bàn Đào không có tác dụng lớn với hắn, nhưng hương vị của mười đại cực phẩm Tiên Thiên linh căn mà không nếm qua hết thì quả là uổng công làm sinh linh Hồng Hoang.

"Hửm?" Vừa ăn quả đầu tiên, hắn không khỏi sáng mắt lên, hóa ra linh khí ẩn chứa bên trong Bàn Đào lại thâm hậu đến vậy.

Xem ra đây là quả từ cây mẫu thân chưa phân tách, kết được ba ngàn sáu trăm quả, ăn một quả có thể lập địa thành Thái Ất Kim Tiên, uy năng không hề nhỏ.

Hoàng Thiên bỗng nhớ ra một việc, lập tức tâm thần độn vào trong Thần Quốc.

Chỉ thấy trung tâm Thần Quốc có một cây đại thụ che trời lấp đất, không hề thua kém cực phẩm Tiên Thiên linh căn, chính là Thông Thiên Kiến Mộc.

Cách Kiến Mộc không xa có một cây nhỏ đang kiên cường sinh tồn, có thể cảm nhận được cái cây nhỏ này đang không ngừng hấp thụ hỗn độn chi khí để chuyển hóa thành Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên, giúp đẩy nhanh quá trình tiến hóa của thế giới Thần Quốc.

Cái cây nhỏ này chính là một nhánh của cây Nhân Sâm Quả, sau khi trải qua sự tẩy lễ của Tiên Thiên chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 đã được ban cho ấn ký của thế giới Thần Quốc, tách biệt hoàn toàn liên hệ với Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, bất luận sinh linh nào dựa vào Thiên Đạo thì chỉ có thể có một cây đi đến cuối cùng, Thiên Đạo hiện tại giới hạn

chỉ có một cây cực phẩm Tiên Thiên linh căn Nhân Sâm Quả tồn tại.

Chỉ cần cây mẫu không chết, nhánh cây này vĩnh viễn không thể trở thành cực phẩm linh căn Tiên Thiên vì khí vận có hạn.

Theo một nghĩa nào đó, cây Nhân Sâm Quả trong Thần Quốc không còn quan hệ quá lớn với cây của Trấn Nguyên Tử nữa.

Vì đã được đóng dấu ấn Thần Quốc, nên từ nay về sau, nó là sinh vật bản địa của thế giới Thần Quốc, giống như cây Kiến Mộc vậy.

Thần Quốc phát triển càng nhanh thì cây Nhân Sâm Quả này sẽ không ngừng tiến hóa thành Tiên Thiên trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, thậm chí là Hỗn Độn linh căn.

Đúng lúc này, Hoàng Thiên ăn sạch quả bàn đào trong miệng, lập tức nhìn Hồng Quân với ánh mắt nóng rực nói: "Đạo hữu, không biết có thể giúp Bản tôn một tay không?" "Ách?" Hồng Quân ngẩn người, ướm hỏi: "Chẳng lẽ Hoàng Thiên đạo hữu muốn nuôi trồng cây Bàn Đào?

Nhưng mười đại cực phẩm Tiên Thiên linh căn của Hồng Hoang là định số của Khai Thiên, là duy nhất dưới Thiên Đạo, làm sao có thể?" "Haha!

Hồng Quân đạo hữu cũng là duy nhất dưới Thiên Đạo thôi, còn về việc làm sao nuôi trồng thành công, Bản tôn tự có biện pháp, xin đạo hữu ban cho một nhành Bàn Đào." Hoàng Thiên thành tâm nói.

Nhìn vẻ mặt đầy tự tin của Hoàng Thiên, Hồng Quân dường như đã tìm ra nguyên nhân tại sao tu vi của hắn lại tinh tiến như vậy, mang theo một trái tim không hề sợ hãi, con đường đại đạo tự nhiên sẽ hanh thông không gì cản nổi.

Mặc dù không tin hắn có thể trồng ra một cây Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào khác, nhưng Hồng Quân vẫn lấy ra một nhành Bàn

Đào.

Hồng Hoang trọng nhất là nhân quả, ngoại trừ hai lão gia hỏa không cần mặt mũi ở hậu thế ra, thì Thánh nhân cũng cực kỳ kỵ kết nhân quả với người khác.

Chuyện Thần Dụ Lệnh lần trước, Hoàng Thiên đã giúp Hồng Quân đột phá giới hạn Hỗn Nguyên, đó là một ân tình cực lớn, ông đang rầu rĩ không biết trả thế nào, chuyện này coi như đúng ý nguyện của ông.

"Hưu!" Lúc này, trong hư không đột nhiên xuất hiện một đạo chất lỏng màu trắng mang theo huỳnh quang thất thải, tỏa ra một loại vận vị pháp tắc không thể gọi tên.

"Haha!

Đây là Thiên Nhất Thần Thủy.

Cây Bàn Đào của đạo hữu trưởng thành không dễ, chiết đi một nhành làm tổn thương bản nguyên thực khiến Bản tôn áy náy.

Thiên Nhất Thần Thủy cực kỳ hữu hiệu trong việc khôi phục bản nguyên, xin tặng cho đạo hữu." "!" Hồng Quân có chút ngây người, bất đắc dĩ đáp: "Đa tạ đạo hữu!" Thực sự không ngờ Hoàng Thiên làm việc lại chu toàn như vậy, không những không trả được một phân nhân tình nào mà hiện giờ lại còn mắc nợ thêm một cái nhân tình.

Phải biết rằng Thiên Nhất Thần Thủy là một trong mười đại thần thủy của Hồng Hoang, uy năng không hề kém cạnh Tam Quang Thần Thủy, tưới lên cây Bàn Đào không chỉ bù đắp được bản nguyên mà còn có thể thúc sinh ra một lứa bàn đào khác.

Ở bên rìa Đông bộ cách đó ức vạn dặm, hai bóng người đang cấp tốc phi hành hướng về phía Ngọc Kinh Sơn.

"Hồng Quân đạo hữu thật không tầm thường, lại có thể nhanh

chóng tiến quân vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ như vậy, xem ra truyền thừa Ma Thần của hắn còn hoàn chỉnh hơn chúng ta." Huyền Hoàng đạo nhân thở dài nói.

Bên cạnh hắn là La Hầu, trong lòng đang cực kỳ uất nghẹn.

Vốn tưởng mình sắp đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, vậy mà lão nhi Hồng Quân lại đi trước một bước vào hậu kỳ, thật là không thể nhẫn nhịn.

Nếu Càn Khôn đạo nhân và Huyền Hoàng đạo nhân sớm đồng ý tiêu diệt Hung Thú Hoàng Triều thì hắn cũng không rơi vào tình cảnh này.

Đặc biệt lời nói của Huyền Hoàng càng làm lửa giận trong lòng La Hầu bốc lên dữ dội, nếu không phải vì thời cơ chưa tới, e rằng hắn đã sớm bộc phát rồi.

"Hừ, Bản tọa và Hồng Quân đạo hữu cùng là những người được Thần Dụ Lệnh tạo ra, chỉ trong vài nguyên hội ngắn ngủi hắn đã bước vào cảnh giới đó, thực khiến ta hổ thẹn!" Lúc này, La Hầu giả vờ giả vịt nói.

Huyền Hoàng đạo nhân lập tức an ủi: "La Hầu đạo hữu chớ tự trách, đợi sau khi ta và Càn Khôn đạo nhân lành vết thương, nhất định sẽ cùng đạo hữu tiêu diệt Hung Thú Hoàng Triều kia, đến lúc đó tu vi tự nhiên sẽ không thua kém Hồng Quân đạo hữu!" Thực tế, từ mấy chục nguyên hội trước, chúng sinh Hồng Hoang đã nhận ra tầm quan trọng của khí vận, kiến lập một phương thế lực lớn có thể nhận được sự ưu ái của thế giới.

Tự nhiên, hủy diệt một phương thế lực lớn cũng nhận được ưu ái tương tự, khí vận của thế lực bị hủy diệt sẽ giáng xuống người ra tay.

Vì thế, nhiều đại năng Hồng Hoang không ngừng ra tay hủy diệt một số thế lực nhỏ để lược đoạt khí vận tự cường.

Huyền Hoàng đạo nhân không nói thì thôi, vừa nói ra, sát cơ trong lòng La Hầu càng đậm.

Nghe qua cứ như thể Huyền Hoàng và Càn Khôn đang uy hiếp hắn vậy.

Đến lúc này rồi mà còn muốn sắp xếp cho người khác, làm gì có lý đó!

Sau khi cả hai bôn tập mấy ngàn năm mới dừng lại, trên một bình nguyên, La Hầu quát khẽ một tiếng: "Ma Trận Thương Khung!" Đột nhiên, phong vân biến sắc, phía trước mờ mịt, vây khốn cả Huyền Hoàng đạo nhân và La Hầu vào một khu vực nhỏ hẹp.

Chương 213

Đúng lúc Huyền Hoàng đạo nhân đang sinh nghi thì "Bành!", tay trái La Hầu cầm Diệt Ma Đao, tay phải cầm Giết Thần Việt (Sát Thần Việt), bộc phát uy lực khủng khiếp chưa từng có, chém thẳng lên người Huyền Hoàng đạo nhân.

Huyền Hoàng đạo nhân nhất thời không kịp đề phòng, dù có linh bảo hộ thể nhưng đối mặt với sự tấn công của hai món cực phẩm Tiên Thiên linh bảo thì thực sự quá yếu ớt.

Hắn bị đánh bay ra xa, khí huyết toàn thân sôi trào, một luồng khí tức ma đạo tà ác tràn vào cơ thể.

"Phụt!" Huyền Hoàng đạo nhân phun ra một ngụm tiên huyết lớn, đôi mắt muốn rách ra nhìn chằm chằm La Hầu, hắn không ngờ mình lại bị đánh lén.

"Tại sao?" Huyền Hoàng đạo nhân gượng dậy, không dám tin mà chất vấn.

Lúc này trên bầu trời, một linh bảo dạng tháp tỏa ra hắc sắc huyết sát chi khí đang không ngừng khống chế bốn phía.

Linh bảo này chính là bản mệnh chí bảo của La Hầu, cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Thiên Ma Tháp, phòng ngự vô song, vây sát nhất thể.

Nếu là lúc trước khi chưa bị thương, Huyền Hoàng đạo nhân có lẽ có thể mượn sức mạnh của Thái Cực Đồ để phá vỡ vòng vây, nhưng hiện tại hắn trọng thương, ngay cả nguyên thần cũng bị xâm thực, pháp lực căn bản không thể huy động, thực sự vô cùng khổ sở.

"Tại sao?

Ngươi hỏi Bản tọa tại sao à?

Trước đó các ngươi trọng thương, là ai đã cứu?

Là Bản tọa!

Vậy mà đối với yêu cầu nhỏ nhoi của ta, các ngươi lại thoái thác đủ đường, tùy ý nhục mạ Bản tọa." La Hầu hận giọng nói: "Nếu không phải tại các ngươi, Bản tọa đã sớm diệt sạch Hung Thú Hoàng Triều, giết Thần Nghịch, cũng không đến nỗi để lão nhi Hồng Quân đi trước một bước!

Huyền Hoàng, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết." Nghe vậy, Huyền Hoàng đạo nhân rốt cuộc đã hiểu, ngay từ lúc cứu mạng, La Hầu đã định sẵn âm mưu này.

Muốn hắn nghe theo mệnh lệnh làm hạ thuộc, hiện giờ rốt cuộc đã xé rách mặt nạ, lộ rõ dã tâm lang sói.

Hừ!" Lúc này, La Hầu không còn kiên nhẫn nữa, pháp lực toàn thân cuộn trào.

Thiên Ma Tháp lơ lửng trên hư không bỗng chốc phóng đại, che trời lấp đất, bao trùm hoàn toàn phạm vi mấy vạn dặm.

Giữa trời đất, hung sát chi khí không ngừng tuôn ra, đứng đầu là ma khí, tỏa ra vô tận dục vọng, hận thù, sát lục và thị huyết, tà ác cực điểm, khiến người ta trông thấy mà phát lạnh, toàn thân run rẩy.

"Thì ra tất cả tội khôi họa thủ lại chính là ngươi!" Huyền Hoàng không dám tin hét lớn.

Luồng tà khí giữa trời đất vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, giống hệt với các tà đạo tu sĩ đang tung hoành khắp đại địa Hồng Hoang, không ngờ lại tuôn ra từ tay La Hầu.

"Chỉ tiếc là ngươi biết quá muộn rồi!" Mất đi kiên nhẫn, La Hầu

chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đầu đội Thiên Ma Tháp, tay trái Diệt Ma Đao, tay phải Giết Thần Việt, sát khí ngút trời, lao thẳng tới công sát Huyền Hoàng lão tổ.

Huyền Hoàng lão tổ vốn bị đánh lén trọng thương, giờ đây càng không phải đối thủ của La Hầu, nhưng đối mặt với hiểm cảnh sinh tử, hắn không tiếc thiêu đốt tinh huyết và pháp lực của mình.

"A!

La Hầu lão tặc, ta muốn ngươi phải chết!" Kèm theo một tiếng thét xé lòng, Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ biến ảo thành một bức đồ âm dương thái cực che trời lấp đất, huyền hoàng chi khí cuồn cuộn dâng trào, mang theo vạn quân cự lực, không chút sợ hãi đối đầu với sát cơ của La Hầu.

"Oanh!" Mặc dù Huyền Hoàng lão tổ chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tu sĩ bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng có Thái Cực Đồ trong tay, lại thiêu đốt tinh huyết và pháp lực nên có thể bộc phát uy lực sánh ngang Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ.

Hai bên giao đấu thảm khốc, chiêu chiêu mất mạng.

Nếu không phải La Hầu đã sớm bố trí đại trận, lại dùng Thiên Ma Tháp làm trận nhãn che giấu thiên cơ vạn dặm xung quanh thì trận chiến này đã kinh động khắp nơi.

Phải nói rằng, kể từ khi La Hầu đạt được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi chép Ma Đạo, tiến cảnh của hắn cực kỳ nhanh chóng, không hề kém cạnh Hồng Quân.

Thêm vào đó, với tư cách là người khai sáng tà đạo, khi số lượng tà đạo tu sĩ ở Hồng Hoang ngày càng tăng, tu vi của hắn cũng tăng tiến theo từng ngày, hiện tại chỉ còn cách Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ một bước chân.

Ngay tại lúc này, dù Huyền Hoàng lão tổ có đánh cược cả tính mạng cũng không thể vãn hồi được cục diện bại trận.

Ở một diễn biến khác, bên trong Ngọc Kinh Sơn, không lâu sau khi Hoàng Thiên tới, Dương Mi cũng đã xuất hiện.

Ba người là những nhân vật đỉnh tiêm của Hồng Hoang, trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Theo thời gian trôi qua, nhiều đại năng đỉnh tiêm và thủ lĩnh vạn tộc cũng lần lượt tới dự, khiến Ngọc Kinh Sơn vô cùng náo nhiệt.

"Bần đạo đa tạ chư vị đã tới chúc mừng, trong điện linh quả đã chuẩn bị xong, mời mọi người vào điện tọa đàm!" Thấy người đã đông đủ, Hồng Quân vội vàng mời mọi người vào trong.

Tại Ngọc Kinh Sơn lúc này, ngoài các sinh linh đỉnh cấp Tiên Thiên còn có thủ lĩnh vạn tộc như Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, có thể nói là đã cho ông đủ mặt mũi.

Mọi người theo lời mời của Hồng Quân lần lượt tiến vào nội điện, lập tức bị những quả Bàn Đào trên bàn thu hút.

Đây là một trong mười đại cực phẩm linh căn của Hồng Hoang cơ mà, ai nấy đều không giữ được vẻ dè dặt, bắt đầu ăn uống linh đình.

Vì bữa tiệc này, Hồng Quân đã lấy ra hơn vạn trái Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào, cùng một số linh quả linh dược kỳ lạ khác như Bích Ngọc Qua, Tiên Thiên Huyết Bồ Đề, vân vân.

Trái lại, ở nơi không xa Ngọc Kinh Sơn, Huyền Hoàng lão tổ từng một thời phong quang vô hạn, lúc này lại rơi vào cảnh bi thảm.

Thế công hung mãnh của La Hầu khiến hắn không còn sức chống đỡ, mỗi chiêu mỗi thức đều mang tính mạng ra đánh cược, vô cùng hung hiểm, chỉ một chút sơ sẩy là thân tử đạo tiêu.

“Haha!

Không ngờ ta tung hoành Hồng Hoang bao năm, cứ ngỡ có thể bước vào đại đạo, vậy mà hôm nay lại bị La Hầu âm một vố!

Đại đạo bất công!” Huyền Hoàng lão tổ phát ra một tiếng bi minh, sau đó bị đòn tấn công tàn độc của La Hầu đánh trúng giữa không trung, hóa thành tro bụi, biến mất giữa hư không.

Một đại năng Hồng Hoang danh tiếng lẫy lừng rốt cuộc lại kết thúc thê lương như vậy.

Tất nhiên, La Hầu cũng không phải không bị tổn thương khi đối mặt với sự phản kích cuối cùng của một kẻ liều chết như Huyền Hoàng lão tổ.

Các linh bảo trên người hắn khi đối đầu với Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ cũng có chút bó tay bó chân, khiến hắn chịu không ít thương tổn, nếu không có vài nguyên hội tu dưỡng thì không thể lành lại được.

Nhưng hắn không hề phiền não, nhìn đống linh bảo rơi vãi và quan trọng nhất là đoàn Huyền Hoàng bản nguyên đang bị Thiên Ma Tháp trấn áp, La Hầu không nhịn được mà cười lớn: “Haha!” Có được đoàn bản nguyên này, hắn có thể nhanh chóng tiến vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, dù không diệt được Thần Nghịch thì cũng chẳng sao cả.

“Hưu!” Chưa kịp vui mừng xong, Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở phương xa.

La Hầu đứng hình, chuyện gì thế này?

Hắn vội vàng bấm quyết, cố gắng bắt giữ tung tích của Thái Cực Đồ, nhưng thông tin nhận được khiến hắn cạn lời.

Chương 214

Hóa ra Thái Cực Đồ là bảo vật đã được thiên định, không thuộc về hắn.

Niềm vui diệt được Huyền Hoàng vơi đi quá nửa, La Hầu thu dọn chiến trường, mang theo mớ linh bảo và bản nguyên rời khỏi hiện trường.

Bên trong Ngọc Kinh Sơn, Hồng Quân giảng giải một lượt những cảm ngộ khi tiến quân vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, khiến mọi người được lợi không ít.

Chỉ có Hoàng Thiên và Dương Mi là không mấy để tâm, vì một người là Thần Đế trung kỳ, một người là bán bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ròng rã một ngàn năm, trong bầu không khí vừa khẩn trương vừa vui vẻ, mọi người rời khỏi Ngọc Kinh Sơn.

Nhưng chưa kịp tiêu hóa hết cảm ngộ, một tin tức lại một lần nữa chấn động Hồng Hoang: Huyền Hoàng lão tổ đã thân vẫn.

Đó là một trong những đại năng đỉnh tiêm cùng thời với Thái Cực đạo nhân, rốt cuộc là ai có thể diệt được hắn, chuyện này quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

"Ồ?

La Hầu sau khi hack game quả nhiên không đơn giản." Hoàng Thiên đang du lịch Hồng Hoang lập tức hiểu rõ ngọn ngành.

Có vẻ như việc Hồng Quân đột phá đã tạo ra ảnh hưởng cực lớn tới La Hầu, cuộc chiến Tiên Ma bắt đầu từ lúc này.

E rằng đây cũng là điều Thiên Đạo muốn thấy, nếu không thì

chuyện Huyền Hoàng lão tổ chết lớn như vậy, chỉ một mình La Hầu cũng không thể che giấu thiên cơ lâu đến thế.

"Như thế này cũng diệu cực, La Hầu một khi động thì thiên hạ động, xem ra sự tiến hóa của thế giới sẽ ngày càng nhanh hơn, ngày Thần Đạo hưng thịnh chắc chắn không còn xa nữa!" Bất kể là Huyền Hoàng hay La Hầu, đối với Hoàng Thiên mà nói đều không có quan hệ quá lớn, giờ đây họ chỉ là quân cờ trên bàn cờ của hắn.

Chỉ cần chưa đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong mắt hắn tất cả đều là quân cờ, tác dụng của quân cờ là để mở mang đại cục.

Tất cả hành vi dựa trên việc mở mang đại cục và phát triển thế giới đều được hắn tán thành.

Quan trọng nhất là, La Hầu chắc chắn sẽ không chết, hãy nhìn hậu thế mà xem, dù thua trong cuộc chiến Tiên Ma nhưng hắn chẳng phải vẫn hóa thân thành Vực Ngoại Thiên Ma quấy nhiễu phong vân Hồng Hoang đó sao.

Vì sự tồn tại của kẻ này vốn là một phần mà Thiên Đạo bồi dưỡng để bổ khuyết thế giới, không thể dễ dàng tiêu biến.

Sau khi tin tức này truyền đến Huyền Càn Hoàng Triều, Càn Khôn lão tổ triệt để phẫn nộ, lão hữu cùng làm việc bao năm không ngờ lại chết như vậy.

Quan trọng hơn, lúc này mất đi Huyền Hoàng lão tổ, hắn căn bản không thể chế hành được La Hầu, Huyền Càn Hoàng Triều lại đang đối mặt với nguy cơ bị lật đổ.

Tại phía Bắc Hồng Hoang, trong lãnh thổ Huyền Càn Hoàng Triều, khi La Hầu bước vào, Càn Khôn lão tổ đã hiểu ra tất cả.

"Thì ra là ngươi làm, quả nhiên là kẻ khai sáng tà đạo tâm ngoan

thủ lạt, La Hầu lão tổ, hừ!" Nhìn bóng đen trước mắt, Càn Khôn lạnh lùng nói.

Hắn vốn không phải đòi công bằng cho Huyền Hoàng lão tổ, suy cho cùng sự kết hợp của hai người cũng chỉ là vì lợi ích, nhưng cách làm của La Hầu khiến Càn Khôn lão tổ sinh lòng kỵ đạn.

Ngay cả Huyền Hoàng đạo nhân còn bị gã giết, không biết sau này gã có ra tay với mình không?

Thử hỏi, một nhân vật nguy hiểm như vậy đặt ở bên cạnh, ai có thể an tâm cho được?

"Ra tay đi!" La Hầu mặt không cảm xúc nhìn Càn Khôn đạo nhân.

Muốn chiếm được Huyền Càn Hoàng Triều thì ải này là con đường bắt buộc phải đi qua.

Cùng lúc đó, toàn bộ Huyền Càn Hoàng Triều trên dưới đều lòng người hoảng loạn, không một ai dám ra tay, vì bất luận là Càn Khôn hay La Hầu đều không phải là người họ có thể đối phó, nên thà chờ đợi ông chủ mới xuất hiện còn hơn.

Dù sao ai lên nắm quyền thì họ cũng vẫn làm tiểu đệ, có quan hệ gì đâu?

"Oanh!" Càn Khôn lão tổ không nói hai lời, triệu ra tất cả linh bảo, đầu đội Tiên Thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh, mình khoác Càn Khôn Tiên Y, tay cầm Càn Khôn Xích, pháp lực cuộn trào, quả thực là uy phong lẫm lẫm.

Lúc này, sắc mặt La Hầu ngưng trọng, không ngờ phản ứng của Càn Khôn lại lớn đến vậy, vết thương của hắn còn chưa lành, nếu đánh tiếp thắng phụ khó đoán.

Dù vậy, hắn vẫn vận dụng thần thông linh bảo, triển khai trận chiến kịch liệt với Càn Khôn đạo nhân, đôi bên đều đánh ra chân hỏa,

sát phạt quyết đoán.

Càn Khôn lão tổ có Tiên Thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh hộ thể, rốt cuộc vẫn bị La Hầu âm một vố, dù sao khoảng cách giữa Đại La và Hỗn Nguyên cũng giống như rãnh trời.

Quan trọng hơn, để giành chiến thắng, La Hầu không tiếc thôn phệ bản nguyên của Huyền Hoàng lão tổ vừa mới lấy được, thực lực tăng vọt tức thì.

Chỉ sau ngàn năm, trận chiến này đã phân thắng bại, Huyền Càn Hoàng Triều danh tiếng lẫy lừng với Huyền Hoàng bị giết, Càn Khôn bại trận, cuối cùng rơi vào tay La Hầu.

Để che giấu lá bài tẩy thực sự, sau khi nắm quyền kiểm soát Huyền Càn Hoàng Triều, La Hầu đạo nhân đã lấy thân phận thủ lĩnh của hoàng triều này để xuất chiến, chinh chiến khắp Tây bộ và Bắc bộ, giành lại được một phần ba lãnh thổ Bắc bộ từ miệng lũ Hung Thú.

Trong phút chốc, danh tiếng vô nhị, trở thành thế lực hùng mạnh chỉ đứng sau Thần Điện và Hung Thú, không hề kém cạnh các tộc Long, Phượng.

Trái lại, Càn Khôn lão tổ vốn đầy tham vọng nay lại một lần nữa trở thành kẻ cô độc, bất đắc dĩ phải rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, ẩn cư tại một ngọn tiên sơn ở Đông bộ, làm hàng xóm với Hồng Quân, suốt ngày cầu đạo.

Thế sự diệu kỳ, cứ như vậy hắn đã thành công vượt qua Hung Thú lượng kiếp và Long Phượng lượng kiếp, cuối cùng dưới lời mời của Hồng Quân đã quyết chiến với La Hầu và táng thân dưới Tru Tiên Kiếm Trận.

Tại ranh giới giữa Trung bộ và Tây bộ, trong Vạn Thọ Sơn Ngũ

Trang Quán, sau vạn năm du ngoạn, Hoàng Thiên cuối cùng cũng thong thả quay về đây.

"Đệ tử cung nghênh Sư tôn!

Sư tôn vạn thọ vô cương!" Vừa bước vào cửa, hắn đã thấy nguyên thần của Trấn Nguyên Tử ra nghênh đón.

Những năm tu luyện này đã giúp tu vi của Trấn Nguyên Tử đạt đến cảnh giới Thái Ất Thần, nguyên thần ngưng tụ thành thần hỏa, có thể thoát ly bản thể hoạt động tự do.

"Không tệ!" Hoàng Thiên thấy vậy khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Xem ra những năm qua ngươi cũng không lãng phí thời gian, Bản tôn hôm nay sẽ trợ giúp ngươi một tay, để ngươi hoàn toàn hóa ra đạo thể, sau này thế nào phải xem bản lĩnh của ngươi." Sau khi dạo một vòng Ngọc Kinh Sơn, hắn phát hiện sự thay đổi của thế giới này đã vượt xa kế hoạch, Thiên Đạo lại đường hoàng nhúng tay vào.

Hồng Quân và La Hầu vốn đang dừng chân trên con đường cầu đạo nay tiến bộ phi khoái, ngay cả Tiên Đạo và Ma Đạo cũng đã xuất hiện sơ hình.

Cứ đà này, chưa đợi đến Long Phượng lượng kiếp thì hai gã này đã đủ lông đủ cánh, rõ ràng sẽ ảnh hưởng đến đại cục của Thần Đạo.

Vì thế, sau khi cân nhắc, Hoàng Thiên quyết định hạ quân cờ, sắp xếp trước cho lượng kiếp thứ mười một, nâng đỡ Trấn Nguyên Tử trở thành người dẫn đầu trong số các đại thần Tiên Thiên cuối cùng xuất thế.

"Lấy sắc lệnh của ta, Sáng Thế Chi Lực, giáng!" Sau một hồi thi triển, Hoàng Thiên triệu hồi Thần Đạo chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, gọi ra Sáng Thế Chi Lực, từ trong ra ngoài cải biến hoàn toàn Trấn Nguyên Tử.

Sau khi hấp thu Địa Thư, 《Sáng Thế Kỷ》 giờ không còn là Tiên Thiên chí bảo nữa mà là Hỗn Độn linh bảo, đủ để dẫn động sức mạnh trời đất tạo ra thiên vị cường đại.

Tự nhiên, uy năng của Sáng Thế Chi Lực chứa bên trong cũng đại tăng, nhìn Cửu Trảo Thánh Long và Tiên Thiên Lôi Long trong vòng mười vạn năm ngắn ngủi đã lột xác thành Thần Vương là đủ hiểu mức độ cường đại của nó.

Lúc này nguyên thần của Trấn Nguyên Tử tuy đã ngưng tụ thần hỏa nhưng vẫn còn yếu ớt, không thể chịu nổi uy năng của Sáng Thế Chi Lực.

Do đó, Hoàng Thiên không tiếc lấy thần lực của mình làm dẫn, bảo hộ bản thể và nguyên thần của hắn, cưỡng ép hấp thu Sáng Thế Chi Lực để tẩy luyện.

Chương 215

"A!!!" Quá trình này chẳng khác nào thoát thai hoán cốt, vô cùng đau đớn, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng không nhịn được mà liên tục thảm thiết kêu gào.

Cũng may đây là một trong mười đại cực phẩm linh căn khai thiên có nội hàm cường đại, nếu không căn bản không thể chịu đựng nổi cuộc tẩy luyện này.

Trong tiếng kêu gào của Trấn Nguyên Tử, mười hai vạn năm đã trôi qua, tu vi nguyên thần của hắn đã đạt tới cảnh giới Đại La Thần, một phần lớn Sáng Thế Chi Lực vẫn còn lưu lại trong cơ thể.

Không phải để dành cho sau này, việc hóa hình của Trấn Nguyên Tử không phải là tái tạo bản thể mà là tạo ra một cơ thể cường đại mới trong khi vẫn giữ lại bản thể cũ.

Một cơ thể như vậy cần tiếp dẫn bản nguyên cường đại từ bản thể, cho nên các vị đại thần Tiên Thiên dù có Thiên Đạo buff cũng phải mất vô số nguyên hội mới xong.

Những gì Hoàng Thiên đang làm là dùng Sáng Thế Chi Lực để sinh ra một nhục thân cường đại không kém gì bản thể, như vậy Trấn Nguyên Tử chỉ cần dung hợp nguyên thần là có thể hóa hình.

Ngay cả khi bản thể cây Nhân Sâm Quả bị tổn hại cũng không ảnh hưởng đến nhục thân, nhưng nhục thân vẫn có thể nhờ bản thể mà không ngừng mạnh lên.

Thật là vẹn cả đôi đường!

"Oanh long long!" Lại thêm ba ngàn năm trôi qua, bên trong Ngũ Trang Quán lôi vân dày đặc, linh khí ngưng kết thành dịch, một bóng

người mông lung đứng dưới cây Nhân Sâm Quả, không ngừng chịu đựng lôi điện rèn đúc.

Tất nhiên, đây không thể là Thiên Đạo kiếp lôi vì Thiên Đạo còn chưa xuất thế, đây là lôi kiếp do Đại Đạo ban tặng.

Bất cứ sinh linh nào phá vỡ được gông xiềng vận mệnh cố hữu đều sẽ nhận được sự ban tặng của Đại Đạo, tuy Trấn Nguyên Tử có được sự trợ giúp của Hoàng Thiên nhưng việc hắn đạt tới cảnh giới Đại La Thần là sự thật.

Tổng cộng có ba ngàn đạo thần lôi, bao gồm Ngũ Hành Thần Lôi, Cửu Thiên Thần Lôi và cuối cùng là một đạo Tử Tiêu Thần Lôi.

Nhưng trong mắt Trấn Nguyên Tử đang có Tạo Hóa Đỉnh – một cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, thì những thứ đó chẳng thấm vào đâu, hắn dễ dàng vượt qua sự ban tặng của Đại Đạo và hóa hình thành công.

Thiên hoa rực rỡ, địa dũng kim liên, vô số đạo tắc hưởng ứng, từ chân trời giáng xuống một luồng huyền hoàng chi khí rơi lên cây Nhân Sâm Quả.

Chẳng mấy chốc, một bóng người hiện ra, đầu đội mũ Tử Kim Quan, mình khoác bào Giang Sơn Xã Tắc, chân mang giày Bát Quái Phương Thốn, lưng thắt đai ngọc.

Thân hình tám thước, không giận tự uy, đôi mắt sáng như sao lạnh, đôi mày kiếm đâm thẳng lên trời, đứng sừng sững tỏa ra khí thế ngạo thị thiên địa.

Nhìn Trấn Nguyên Tử hoàn toàn khác biệt trước mắt, Hoàng Thiên gật đầu hài lòng, là người của Thần Đạo ta thì phải đường hoàng uy nghiêm, không được lười nhác phóng túng.

Huống chi Trấn Nguyên Tử sau này sẽ thống lĩnh vô tận sơn thần

thổ địa, là thủ tôn của địa đạo Hồng Hoang, địa vị không kém gì Thiên Đế, xứng đáng với danh xưng cao cao tại thượng.

"Trấn Nguyên bái kiến Sư tôn!

Sư tôn vạn thọ vô cương!" Trấn Nguyên Tử sau khi hóa hình xong không chút do dự, lập tức quỳ xuống dập đầu hành lễ với Hoàng Thiên, trong mắt tràn đầy sự cảm kích.

Bởi vì không có Hoàng Thiên thì không có hắn ngày hôm nay.

"Đứng lên đi!" Hoàng Thiên phất tay, một đạo thần lực bắn ra lập tức đỡ Trấn Nguyên Tử dậy.

Trong nháy mắt, một luồng dữ liệu khổng lồ tràn vào cơ thể Trấn Nguyên Tử, bao gồm quy hoạch của Thần Điện trên đại địa Hồng Hoang, cũng như cách thức vận hành của mạch Địa Thần và sự triển khai kế hoạch tại Tây bộ.

Ngoài ra, một lượng lớn công pháp thần thông, linh vật linh dược của mạch Địa Thần cũng được giao cho hắn.

Như vậy, một mình Trấn Nguyên Tử có thể sánh ngang với một thế lực, chỉ cần thời gian, thế lực thổ địa lấy Ngũ Trang Quán làm trung tâm sẽ hoàn toàn viên mãn.

"Hiện tại ngươi đã hóa hình, bình chướng do Thiên Đạo thiết lập cũng không ngăn nổi, chỉ còn một lượng kiếp nữa là đến lúc nhóm người kia xuất thế, Bản tôn hy vọng ngươi có thể xây dựng được đội ngũ cho riêng mình." Hoàng Thiên tiếp tục: "Địa Thần nhất mạch của Thần Điện cai quản tất cả các thần trên đại địa Hồng Hoang, bao gồm Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá, Thủy Thần.

Trong đó Sơn Thần do Liễu Mi chưởng quản, Hà Bá và Thủy Thần thống lĩnh vẫn chưa xuất thế.

Những Thổ Địa còn lại sẽ do các ngươi tự mình kiểm soát và bồi

dưỡng, lấy Ngũ Trang Quán làm căn cứ, trước tiên xâm nhập vào đại địa Tây bộ để chuẩn bị cho lượng kiếp sắp tới." "Tuân mệnh Sư tôn!

Đệ tử đã rõ!" Trấn Nguyên Tử lập tức gật đầu đáp ứng.

"Ừm!" Hoàng Thiên nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Chưa đạt tới Thần Vương thì không được đánh ra danh hiệu Thần Điện ở bên ngoài.

Thời đại của các ngươi là một thời đại huy hoàng nhất, Bản tôn không hy vọng các ngươi tầm thường vô vi." Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử có chút luyến tiếc nhìn Sư tôn, dường như cảm giác được Hoàng Thiên sắp rời đi.

Hoàng Thiên lại nói: "Có cơ thể linh bảo này, cộng thêm Càn Nguyên Xích Hà Kiếm và Tạo Hóa Đỉnh, công thủ đều vẹn toàn, cũng xem như ổn thỏa.

Đây là Bát Hoang Thiên Địa Giám, có thể điều tiết địa mạch, điều động sức mạnh bản nguyên của đại địa, trấn áp vạn vật, không thua kém gì Địa Thư, nay ban cho ngươi." "Đệ tử đa tạ Sư tôn!" Trấn Nguyên Tử kích động hét lớn.

Vốn dĩ Địa Thư cũng chỉ là cực phẩm Tiên Thiên, chỉ có tác dụng phòng ngự, giờ có Bát Hoang Thiên Địa Giám công thủ toàn diện, càng hợp ý hắn.

Thực tế, Bát Hoang Thiên Địa Giám vốn là Địa Thư, vì 《Sáng Thế Kỷ》 chỉ hấp thụ quyền hành Thần Đạo nên bản thân Địa Thư không bị ảnh hưởng.

Xét thấy món đồ này liên quan đến con đường chứng đạo của Trấn Nguyên Tử, nên Hoàng Thiên đã dùng Thiên Thư bản thể dung hợp với Địa Thư, đưa vào một lượng lớn cảm ngộ Thổ chi pháp tắc để tạo ra linh bảo này.

Như vậy, với ba món cực phẩm Tiên Thiên linh bảo trong tay, cộng thêm thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo 【Tử Kim Quan】, 【Giang Sơn Xã Tắc Bào】, 【Bát Quái Phương Thốn Ngoa】, 【Ngộ Đạo Phất Trần】, cực kỳ phù hợp với địa đạo, chắc chắn có thể bảo đảm tung hoành Hồng Hoang mà không bại.

Nhóm đại thần thông giả Tiên Thiên cuối cùng, Trấn Nguyên đứng đầu, Tam Thanh thứ hai, Lôi Thần thứ ba, đó là quy hoạch của Thần Đạo.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Hoàng Thiên không chút do dự hóa thành một đạo thần quang, biến mất giữa hư không.

Cuộc vui nào rồi cũng đến lúc tàn, với nhiều bài tẩy như vậy, nếu Trấn Nguyên Tử còn không phát triển được thì đúng là phế vật, Hoàng Thiên có ở lại cũng chẳng giúp gì được.

Hơn nữa Thần Điện gia đại nghiệp đại, Thiên Đạo sắp xuất thế, thời gian dành cho hắn không còn nhiều, cần phải tiếp tục mưu tính.

Cùng lúc đó, sau khi Hung Thú thu hẹp chiến tuyến, trong khắp Hồng Hoang, vạn tộc tranh giành, giết chóc không ngừng.

Đặc biệt là La Hầu, kẻ chiếm giữ một phần ba địa bàn Bắc bộ, quả thực là một tên điên, bất chấp tất cả mà đồ sát khiến vô số sinh linh run rẩy.

Tà đạo tu sĩ cũng đang nhanh chóng lớn mạnh, mũi đao chỉ thẳng vào Thần Nghịch, ngày hai bên khai chiến không còn xa nữa.

Hoàng Thiên không quan tâm đến những chuyện đó, hắn đi thẳng về phía Tây tìm kiếm Canh Kim chi khí, tốt nhất là tìm được cây Bồ Đề, hái một nhành mang về là hoàn hảo.

Ba ngàn năm sau, tại vùng biên giới phía Nam của Tây bộ, nơi đây sức mạnh của bốn đại bản nguyên Địa Hỏa Phong Thủy bị hỗn loạn,

thời không càng thêm nát bét.

Giữa trời đất tràn ngập các loại pháp tắc chi lực nhưng lại vô cùng bạo loạn, chỉ cần sơ suất một chút là có thể khiến một Hỗn Nguyên Kim Tiên thân tử đạo tiêu, quả thực là một ma địa.

"Hửm?

Bên ngoài Thiên Đạo, bên trong Đại Đạo, địa vực này quả thực kỳ dị." Ngay cả Hoàng Thiên nhìn thấy cũng phải nhíu mày.

Tử Vi Đẩu Số lại không thể tính ra được địa vực này, ngay cả Thiên Đạo cũng không vươn tới được, thật là bất khả tư nghị.

Chương 216

Quan trọng hơn là nơi đây tràn ngập một lượng lớn pháp tắc chi lực, ít nhất cũng phải có hàng vạn loại, tuyệt đại đa số là phân chi của Thời Gian pháp tắc, kinh khủng cỡ nào.

Nếu không phải tu vi của Hoàng Thiên đã đạt tới Thần Đế trung kỳ, e rằng nơi này thực sự khiến hắn phải lùi bước.

Sức mạnh pháp tắc hỗn loạn thấp thoáng hiện ra một đại trận, giống như cấu thành một thế giới trận pháp độc lập bên ngoài, kẻ tu vi yếu kém ngay cả tư cách vào trận cũng không có.

Vốn dĩ Hoàng Thiên tưởng rằng trận đạo mình có thể độc bá Hồng Hoang, nhưng sau khi nhìn thấy dấu vết của đại trận này, hắn mới phát hiện trời đất rộng lớn.

Lấy vạn thiên pháp tắc làm dấu vết trận đạo, bố trí ra một thời không đại trận kinh hoàng như vậy, quả thực khiến người ta kinh sợ.

"Bản tôn phải xem thử, bên trong rốt cuộc là cái quỷ gì, Hồng Hoang không thể để một nơi hỗn loạn như vậy tồn tại." Khi phát hiện ra sự huyền diệu bên trong, hắn bắt đầu tham ngộ trận pháp.

Thần Đạo thống ngự vạn thiên, thời không cũng chỉ là một trong số đó.

Chỉ cần dung hợp được sức mạnh thời gian chứa trong trận pháp, hắn có thể tìm ra hạt nhân của trận pháp, không cần phá hủy mà trực tiếp khống chế nó.

Sau đó, Hoàng Thiên bấm quyết, thấy trong hư không nổi lên từng đợt sóng lăn tăn, vài đạo truyền âm biến mất giữa không trung.

Tại trung tâm Bất Chu Sơn, Huyền Thiên Đại Thần Vương đang

chủ trì công việc sau khi nhận được truyền âm của Thần chủ Hoàng Thiên, liền lập tức triệu tập bốn đại Thần Đường cùng hộ pháp Thần Thú nhất tộc.

Ngoại trừ ba vị Thần quân, tất cả mọi người kể cả kiến trúc đều được chuyển dời hoàn toàn vào Tinh Không.

Trong phút chốc, Thần Điện vô cùng bận rộn.

Trong lúc Hoàng Thiên tham ngộ trận pháp thì Hồng Hoang cũng không bình yên, Hồng Quân lão tổ sau khi đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên cuối cùng cũng xuất quan.

Khí tức tà ác tràn ngập trời đất đã hoàn toàn đảo lộn tam quan của ông, Tiên Đạo lấy chính khí làm chủ, chú trọng thuận theo thiên tâm, cai trị bằng quang minh, làm sao có thể nhẫn nhịn địa bàn bị vấy bẩn.

Thế là dưới lời hiệu triệu, không ít chủng tộc thế lực lần lượt kết thành đồng minh, bắt đầu tiến hành giảo sát quy mô lớn đối với tà đạo tu sĩ.

Long Vương của Long tộc, Phượng Tổ của Phượng Hoàng tộc cùng với Kỳ Lân tộc, Bạch Hổ tộc, Huyền Quy tộc sau khi nhận được tin tức cũng lần lượt xuất binh tiêu diệt tà đạo tu sĩ trong phạm vi của mình.

Toàn bộ Hồng Hoang trong phút chốc, tà đạo trở thành đối tượng bị mọi người xua đuổi giết hại.

Các đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp cũng không hề rảnh rỗi.

Khi Hồng Quân đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự thay đổi khi Thiên Đạo sắp xuất thế, nên không ngừng đấu tranh.

Vạn năm sau, sinh linh đầu tiên là Càn Khôn đạo nhân đã thành công phá vỡ gông xiềng vận mệnh, đột phá tới Hỗn Nguyên Kim Tiên

sơ kỳ, tất cả mọi người đều như phát điên liên tục công kích bình chướng tu vi.

Chỉ trong vòng nửa nguyên hội, số đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang thân tử đạo tiêu vì đột phá tu vi không dưới một trăm người.

Bên ngoài Hồng Hoang, tại một nơi nào đó trong hỗn độn, Ma Thần chân thân của Dương Mi lão tổ đứng sừng sững, hình thành liên hệ với bản thể trong Hồng Hoang, không ngừng hấp thụ hỗn độn chi khí để trở nên mạnh mẽ, chuẩn bị cho việc khai tịch tiểu thiên thế giới thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tiếp theo đó, những người khác như Bát Cực đạo nhân, Thông Minh lão tổ lần lượt tuyên bố bế quan đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Lúc này các thủ lĩnh vạn tộc, bao gồm cả Long Vương, ai nấy đều mặt mày ủ rũ, tất cả đều có thể cảm nhận được bình chướng tu vi nhưng đều cảm thấy không thể vượt qua.

Muốn đột phá thành công cảnh giới tu vi tiếp theo, bắt buộc phải viên mãn ở cảnh giới hiện tại mới có thể cảm tri được bình chướng.

Nói cách khác, không cảm nhận được bình chướng thì không thể đột phá.

Với tư cách là nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo, khi Thiên Đạo chưa xuất thế cũng bắt buộc phải hạn chế tu vi của họ, nếu không cứ đà này đến cuối lượng kiếp, những kẻ như Long Vương chiếm giữ quá nửa Hồng Hoang lại có Tứ Hải trong tay cực kỳ có khả năng đột phá Thánh nhân.

Đến lúc đó, ai sẽ là người bổ khuyết trời đất Hồng Hoang?

Vị trí Tứ Tượng Ngũ Phương sẽ giao cho ai?

Trong mấy nguyên hội sau đó, Hồng Hoang vô cùng bình tĩnh, vạn tộc cũng không còn công phạt thiên hạ mà đều bế quan đột phá.

Dần dần, những người như Bát Cực lão tổ, Thương Khung lão tổ, Giang Sơn lão tổ lần lượt đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Thần Điện cũng không hề yên tĩnh, Bắc Đẩu Lục Tinh, Khiếu Thiên, Lục Địa Bát Thần, Hải Tộc Tứ Thú lần lượt bước vào cảnh giới Thần Vương.

Vào giai đoạn cuối của lượng kiếp thứ chín, toàn bộ Hồng Hoang đã có hàng chục tu sĩ phá vỡ được sự cấm cố của Thiên Đạo để đột phá tới cảnh giới Hỗn Nguyên (Thần Vương), trong đó tuyệt đại đa số là tu sĩ của Thần Điện.

Bởi vì Thần Điện hiểu rõ các cảnh giới tu hành hơn những người khác, khi chúng sinh Hồng Hoang còn đang mò mẫm về Đại La thì tu sĩ Thần Điện đã biết đến cảnh giới Thần Đế, đứng trên vai người khổng lồ thì làm sao có thể không đột phá được cơ chứ!

Cùng với việc các đại năng Tiên Thiên Hồng Hoang đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, hầu như cách một thời gian lại có dị tượng thiên địa xuất hiện, thế giới hoan hô, Đại Đạo chúc mừng.

Vô số sinh linh vì thế mà ngơ ngác, vì họ phát hiện mình vốn chẳng biết những người đó là ai.

Thực tế, những lão tổ đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên này, ngoại trừ Càn Khôn đạo nhân, còn lại đều là những người cầu đạo kiên định, từ khi khai thiên tích địa đến nay luôn bế quan tu luyện, có thể gọi là những khổ tu sĩ.

Vị trí của họ cũng cực kỳ hẻo lánh, người ở bến Tây Hải, kẻ ở tận cùng Nam bộ, có người thậm chí ở tận chân trời, quả thực là bất khả tư nghị.

Vào lúc này, hầu như tất cả mọi người đều nhận ra một vấn đề, đó là vị cường giả mạnh nhất Hồng Hoang – Hoàng Thiên đã đi đâu

mất rồi?

Bao nhiêu năm qua không chỉ Hoàng Thiên mà ngay cả dấu vết của Thần Điện cũng không thấy.

Nếu không phải vùng biên giới Trung bộ vẫn có trận pháp phòng ngự và Thần quân thủ hộ, e rằng họ đã tưởng Thần Điện hoàn toàn biến mất rồi!

Không ai biết rằng La Hầu – kẻ vốn phong quang nhất ở Bắc bộ, hiện đang ở trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Vốn tưởng rằng thôn phệ được bản nguyên của Huyền Hoàng lão tổ là có thể đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, nhưng không ngờ lại bị kẹt ở cảnh giới này suốt mấy nguyên hội, ngay cả bọn Càn Khôn cũng đã phá vỡ được bình chướng Hỗn Nguyên mà hắn vẫn chưa thể đột phá.

Bao nhiêu năm qua, Huyền Càn Hoàng Triều thương vong vô số, dưới mệnh lệnh của La Hầu đã điên cuồng giảo sát Hung Thú, chiếm lĩnh được hai phần ba Bắc bộ.

Nếu xét về cống hiến cho Hồng Hoang thì lúc này La Hầu đứng thứ nhất, vậy mà Thiên Đạo vẫn không cho hắn cơ hội đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, chẳng lẽ ông trời trêu ngươi?

Tất nhiên, Thú Hoàng Thần Nghịch vẫn chưa chết, hắn đang khôi phục tu vi, chờ đợi đợt chinh chiến tiếp theo.

Tây bộ Hồng Hoang.

"Trận pháp huyền bí như vậy quả thực là ảo diệu vô cùng, ngay cả Bản tôn cũng không thể dễ dàng phá giải!" Qua mấy nguyên hội nghiên cứu, tuy trận pháp chưa được mở ra nhưng Hoàng Thiên càng lúc càng kinh ngạc.

Trận Đạo cũng là một trong vô tận đại đạo, trong quá trình nghiên

cứu này, nguyên thần của Hoàng Thiên đã đột phá lên Thần Đế hậu kỳ mà không hay biết, ngay cả nhục thân cũng tiến bộ không ít, thật là bất khả tư nghị.

Quan trọng nhất là trong Thần Đạo lại có thêm hai loại pháp tắc nữa, đúng vậy!

Chương 217

Chính là hai đại pháp tắc Thời Gian và Không Gian.

Bao nhiêu năm trôi qua, bất kể là Thời Gian pháp tắc hay Không Gian pháp tắc, sự lĩnh ngộ của Hoàng Thiên đều đã vô cùng thâm hậu.

Trận pháp trước mắt lấy Không Gian làm nền tảng, lấy Thời Gian làm phương tiện, độc lập bên ngoài Hồng Hoang, tiếp giáp với vô tận hỗn độn, quả thực là thần diệu tới cực điểm.

Phía trên có bảy mươi hai tầng biến hóa, phía dưới có ba mươi sáu tầng cấm chế, sự kết hợp của hai bên có thể tạo ra vô vàn trận pháp huyền diệu.

Hoàng Thiên sau bao năm nghiên cứu cũng chỉ mới phá giải được bảy mươi tầng biến hóa và ba mươi tư tầng cấm chế.

Hai tầng và hai lớp cuối cùng là hạt nhân của hạt nhân, cực kỳ khó nhằn, nên hắn mới thận trọng đến vậy.

Chỉ cần nắm vững được những biến hóa còn lại, hắn có thể tiến vào trung tâm luyện hóa hạt nhân trận pháp, từ đó nắm quyền kiểm soát đại trận này.

Vài vạn năm sau, khi tầng biến hóa cuối cùng bị phá giải, hạt nhân của toàn bộ trận pháp hoàn toàn phơi bày trước mắt Hoàng Thiên.

Ngay lúc đó, một đạo lưu quang từ trong hạt nhân bắn ra, lao thẳng về phía Hoàng Thiên, trong sát na không gian như ngừng trệ.

"Hửm?" Hoàng Thiên kinh ngạc, đột nhiên phát hiện mình không thể kiểm soát được thời gian xung quanh nữa.

"Hưu!" Đạo lưu quang đó thừa cơ xuyên thủng nhục thân của Hoàng Thiên, lao thẳng vào trong thần hải như muốn chiếm lấy tổ

chim.

Hoàng Thiên hoàn toàn chấn động, không ngờ một Thần Đế đường đường đứng trên đỉnh cao Hồng Hoang như mình mà thần hải lại bị kẻ khác dễ dàng xâm nhập như thế.

"Haha!" Lúc này trong thần hải, một bóng người nguy nga đang cười lớn đầy đắc ý.

"Bao năm chờ đợi cuối cùng Bản tôn cũng không phí công, tiểu bối, nhờ có ngộ tính của ngươi mới giúp Bản tôn phá vỡ giới hạn nhanh như vậy.

Với tu vi sánh ngang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ này, Bản tôn chắc chắn có thể tung hoành Hồng Hoang!

Haha!

Bàn Cổ, Thời Thần ta đã trở lại!" Thời Thần đạo nhân, đó chẳng phải là Hỗn Độn Ma Thần Thời Gian chí tôn sao?

Hoàng Thiên có chút ngây người, không ngờ kẻ ẩn nấp lại là một đại BOSS như vậy.

"Oanh!

Sao có thể?

A!!!" Ngay lúc đó, luồng sáng kia sau khi tiến vào thần hải của hắn, dường như đã triển hiện ra thần uy vô thượng năm xưa, muốn triệt để thôn phệ thần hồn của Hoàng Thiên.

Thế nhưng, một thanh hung kiếm lập tức xuất hiện ngay trước mắt, huyết sát chi khí thậm chí còn xuyên thủng cả lớp phòng ngự, ngay sau đó một thanh huyền hoàng xích từ trên trời giáng xuống, đòn tấn công tựa như khai thiên tích địa đánh cho tàn hồn của Thời Thần phải chật vật không thôi.

Nhìn hai món công phạt chí bảo trước mắt, mỗi món đều khiến Thời Thần cảm thấy sự tồn tại đầy nguy hiểm, hắn mơ hồ phát hiện trong không gian thần hải còn ẩn giấu một thứ gì đó kinh khủng hơn.

"...Rốt cuộc là kẻ nào?

Sao có thể có hai kiện chí bảo?

Chẳng lẽ là lão tặc Bàn Cổ lưu lại hậu thủ." Tàn hồn của Thời Thần không dám tin mà chất vấn.

Ban đầu, hắn định dùng Thời Gian pháp tắc cường đại để phá vỡ không gian thần hải, tìm thấy thần hồn của Hoàng Thiên rồi tiến hành thôn phệ.

Thế nhưng, sự xuất hiện của hai kiện chí bảo khiến hắn căn bản không có cách nào ra tay.

Thanh hung kiếm kia mỗi khi động đậy liền tỏa ra sát cơ vô tận, còn cây thước kia thì càng không cần phải nói, đường hoàng mà mang theo vạn quân cự lực, khiến người ta không thể nảy sinh ý nghĩ phản kháng.

"Thời Gian Ma Thần?" Hoàng Thiên có chút không dám tin mà hỏi, khả năng khống chế Thời Gian pháp tắc mạnh mẽ như vậy, có thể tiến vào thần hải của hắn mà không tốn chút sức lực nào, ngoài gã này ra, còn ai làm được?

"Không ngờ trong Hồng Hoang lại có người nhận ra bản tôn, ha ha ha!" Thời Thần cất tiếng cười lớn, trong lời nói mang theo vài phần cuồng ngạo và không cam lòng.

Năm xưa tung hoành Hỗn Độn, là chí tôn đứng đầu trong ba nghìn Ma Thần, một trăm hai mươi chín nghìn sáu trăm sinh linh, hôm nay lại rơi vào tình cảnh này, sống lay lắt qua ngày, bi thương biết bao.

"Quả nhiên là Hỗn Độn đệ nhất Ma Thần chí tôn, ngay cả khai

thiên đại kiếp cũng trốn được, lợi hại!

Lợi hại!" "Hừ, không gian vi vương, thời gian xưng tôn, giữa thiên địa có ba dòng sông, một là Đại Đạo, hai là Vận Mệnh, ba là Thời Gian.

Dòng sông bất diệt, ta ắt vĩnh tồn." Thời Thần ngạo nghễ nói.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên lại lộ vẻ mặt khinh thường: "Chỉ còn lại tàn hồn như chó, sa cơ thất thế đến mức phải đoạt xá một sinh linh Hồng Hoang như ta, Thời Gian Ma Thần chẳng lẽ chỉ còn chút bản lĩnh đó thôi sao?" "Hỗn Độn tung hoành vô số năm, Thời Không đều là tôn, nay Không Gian đã phản về Hỗn Độn, chỉ còn Thời Gian sa sút quay về, ha ha ha!" Trong không gian thần hải vang lên lời chế giễu của Hoàng Thiên, tiếng cười kia tựa như sấm rền, không ngừng vang vọng quanh tàn hồn của Thời Thần, tức đến nỗi hắn tam thi thần bạo khiêu, nhưng lại không thể làm gì được Hoàng Thiên.

Hồi lâu sau.

"Tiểu bối, ta, Thời Thần, thừa nhận đã nhìn lầm ngươi rồi.

Hay là thế này, thả ta ra ngoài, bản tôn bảo chứng sẽ không tìm ngươi gây phiền phức nữa, thế nào?" Thời Thần ôn hòa nói.

"Ha ha!" Hoàng Thiên liếc mắt một cái, chế giễu.

Thả hắn ra ngoài, để hắn trở về dòng sông thời gian, sau đó nhảy vào Đại Đạo, thoát khỏi Vận Mệnh, trở lại Hỗn Độn ư?

Đến lúc đó, ai dám đảm bảo Thời Thần sẽ không giở trò gì, thả hổ về rừng, hắn không ngu ngốc đến mức đó.

Lúc này, trong thần hải mở ra một không gian mông lung, Thời Thần không khỏi sáng mắt lên, tưởng rằng Hoàng Thiên đã nghĩ thông suốt muốn thả hắn đi.

Dù sao sự tồn tại của hắn đối với 'tiểu tử' trước mắt này chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ, hắn không cho rằng Hoàng Thiên có cách nào tiêu diệt được mình.

"Oanh!" Thời Thần không chút do dự, lập tức hóa thành một luồng sáng lao ra khỏi thần hải, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn thanh hung kiếm và cây thước dài kia.

"Rào rào!" Ngay lúc đó, trong cõi u minh xuất hiện một dòng sông dài, xuyên suốt trời đất, không biết dài bao nhiêu, trên đó tràn ngập vô tận Thời Gian chi lực.

"Ha ha ha!

Tiểu tử, ngươi có biết thả bản tôn rời đi là biểu hiện ngu xuẩn nhất không, đây chính là dòng sông thời gian, ngươi hiểu chứ?" Tàn hồn Thời Thần đứng sừng sững trên dòng sông hóa thành một bóng hình vĩ ngạn, nhìn thẳng vào Hoàng Thiên, trong mắt lộ rõ vẻ cười quỷ dị.

Chỉ thấy Hoàng Thiên mặt không biểu cảm, tâm niệm vừa động, một tiểu nhân hình ngôi sao đột nhiên nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, rồi đột ngột lớn dần, lớn dần, và lớn dần.

Cuối cùng, một bóng hình đường hoàng xuất hiện đối diện Thời Thần, ngồi trên thần tọa, đầu đội thần cách lấp lánh, trong tay là một quyển sách màu vàng kim tỏa ra ánh sáng bí ẩn.

Chương 218

Thần cách đại biểu cho tu vi Đại La, thần tọa đại biểu cho tu vi Thần Đế, quyển sách màu vàng kim kia chính là Thần Đạo chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, ngưng tụ toàn bộ quyền hành Thần Đạo của Hoàng Thiên, có thể sắc phong cao giai thần vị.

Lúc này, thần hồn của Hoàng Thiên đã dung hợp với Thần Đạo chi tâm của bản thân để hóa hình, Đại Đạo trường hà của hắn kết nối với dòng sông thời gian và dòng sông vận mệnh, vì vậy, Thần Đạo chi tâm được gieo trồng trong Đại Đạo trường hà cũng có thể xuất hiện trong dòng sông thời gian.

Đây chính là sự vô tận và ảo diệu tột cùng của Đại Đạo.

Thực ra, Hoàng Thiên chưa bao giờ lo lắng, bởi vì có Thần Đạo chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 trong tay, một tàn hồn Ma Thần cỏn con có đáng gì.

Sở dĩ hắn thả hổ về rừng, chỉ là muốn xem xem Thời Thần rốt cuộc còn có chiêu sau nào không.

Dù sao cũng là một Hỗn Độn Ma Thần chí tôn đã lăn lộn vô tận kỷ nguyên, không thể nào đoạt xá không thành lại xám xịt bỏ đi nơi khác.

Nhiều năm như vậy, Thời Thần vẫn luôn ở đây chờ đợi, có thể thấy mục đích của hắn rất rõ ràng, đó là tìm kẻ thay thế.

“Ha ha ha!

Lấy danh nghĩa của ta, triệu hoán thời gian chí bảo, Thời Gian Sa Lậu, hiện!” Theo một tiếng nổ lớn, Thời Thần triệu hồi một chiếc đồng hồ cát bảy màu từ hư không vô tận.

Trong dòng sông thời gian, đồng hồ cát bảy màu thể hiện ra uy lực

cường đại chưa từng có, hư không vô tận vì nó mà vỡ nát, vạn thiên pháp tắc hưởng ứng sinh huy.

"Ồ?" Hoàng Thiên sáng mắt lên, là chí tôn đứng đầu ba nghìn Ma Thần, Thời Thần đáng lẽ phải sở hữu một món Hỗn Độn linh bảo của riêng mình, xem ra Thời Gian Sa Lậu chính là bạn sinh chí bảo của hắn rồi.

Phải biết rằng Dương Mi xếp thứ hai sở hữu Hỗn Độn Châu, bên trong có một Hỗn Độn thu nhỏ, có thể khai tịch thế giới, là cực phẩm Hỗn Độn linh bảo.

Thời Gian Sa Lậu trước mắt rõ ràng có thể ảnh hưởng đến dòng sông thời gian, ít nhất cũng phải là cực phẩm Hỗn Độn linh bảo, quả thực thần diệu vô cùng.

"Xem ra đây là thủ đoạn cuối cùng của ngươi rồi, Thời Gian Ma Thần, bản tôn rất muốn biết rốt cuộc là Đại Đạo cho ngươi sự tự tin, hay là sự vô tri mang đến cho ngươi hạnh phúc.

Có thủ đoạn gì cứ dùng ra đi!" Hoàng Thiên cười khẩy.

Đương nhiên hắn không thể không biết, kể từ khi Thời Thần tiến vào dòng sông thời gian, tàn hồn của bản thân hắn đang nhanh chóng lớn mạnh, Thời Gian pháp tắc chi lực ngập trời đang không ngừng bồi bổ cho nguyên linh của hắn.

"Hừ!

Tiểu bối!

Chết đến nơi còn không biết." Thời Thần hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Ngươi có biết tác dụng lớn nhất của dòng sông thời gian là gì không?

Bản tôn sở dĩ có thể gây thương tổn cho Bàn Cổ, thủ đoạn quan trọng nhất chính là nghịch chuyển thời không.

Ngươi tưởng chỉ dựa vào mấy kiện Tiên Thiên chí bảo đó là có thể ngăn cản bản tôn sao?

Đúng là si tâm vọng tưởng." Giữa hư không, Thời Gian Sa Lậu phóng ra uy lực vô tận, trên dòng sông mơ hồ lóe lên vô số hình ảnh, từ lúc hung thú tứ ngược đến khai thiên tích địa, thời gian đang quay ngược trở lại.

Lúc này, Hoàng Thiên đã hiểu rõ ý đồ của Thời Gian Ma Thần, sắc mặt hắn lạnh đi, nhưng vẫn lộ vẻ khinh thường: "Ha ha!

Bản tôn lại muốn xem xem Thời Gian Sa Lậu của ngươi lợi hại, hay Sáng Thế Kỷ của ta lợi hại." Tìm đến khoảnh khắc sinh linh đó ra đời, diệt sát linh trí, chưởng khống tất cả, quả là thủ đoạn cao minh.

Tuy nhiên Thời Gian Ma Thần căn bản không tìm được linh trí của Hoàng Thiên.

Bởi vì lời cầu xin cuối cùng của thế giới kia, Mạt Pháp Hồng Hoang sau khi được Đại Đạo đồng ý, đã dùng tiên thiên thần thai đạo phù chiếu cuối cùng làm bản thể, mang theo linh hồn của thế kỷ hai mươi mốt quay về thời điểm thiên địa chưa mở.

Đừng nói là Thời Gian Ma Thần, ngay cả Bàn Cổ cũng không làm được, trừ phi là cường giả siêu việt Đại Đạo tương tự, mới có thể cưỡng ép thay đổi bút tích của Đại Đạo.

"Ầm ầm ầm!" Thời Gian Ma Thần hoàn toàn điên cuồng, không ngừng lớn mạnh nguyên linh, vô tận pháp tắc chi lực dưới sự dẫn dắt của Thời Gian Sa Lậu rót vào, cả dòng sông thời gian nổi lên sóng to gió lớn.

Thế nhưng mấy nghìn năm trôi qua, thời gian quay ngược về khoảnh khắc thiên địa sơ khai, lúc này, trên hư không, bỗng nhiên xuất hiện một vết nứt, chỉ thấy một con mắt khổng lồ xuyên qua vết nứt

nhìn quét qua hai người Hoàng Thiên.

"A!!!" Thời Gian Ma Thần tại chỗ hét lên một tiếng thảm thiết, nguyên linh dưới sự trừng phạt của Đại Đạo, vỡ nát từng tấc.

Sinh mệnh nguyên linh của hắn bắt đầu nhanh chóng tiêu tan, ngay lúc sắp tan thành mây khói, Thời Gian Ma Thần đã thiêu đốt bản nguyên chi lực cuối cùng.

"Ta muốn giết ngươi!" Thời Gian Sa Lậu bộc phát ra uy lực kinh khủng chưa từng có, dấy lên thủy triều thời gian, lao thẳng đến Hoàng Thiên.

"Ha ha!" Nhìn đòn tấn công mạnh mẽ kia, Hoàng Thiên lộ vẻ khinh thường, Thần Đạo chi tâm dần dần tỏa ra thần quang.

Ngay sau đó, hắn biến mất trong dòng sông thời gian, quay thẳng về Đại Đạo chi hà thuộc về mình, cấm chỉ cả sợi nguyên linh cuối cùng của Thời Gian Ma Thần đi theo.

"Oanh!" Đại Đạo không cho hắn cơ hội đó, trực tiếp nghiền nát nguyên linh của Thời Gian Ma Thần, sau đó Đại Đạo chi nhãn cũng không biết đi đâu mất.

Cùng với Thời Gian Sa Lậu và bản nguyên chi lực còn sót lại của Thời Gian Ma Thần, tất cả đều được rót vào trong thần hồn của Hoàng Thiên.

Không bao lâu, Đại Đạo chi nhãn dùng vĩ lực vô thượng, đưa thần hồn Hoàng Thiên đang trong cơn mê man trở lại bản thể lần nữa.

Khoảnh khắc đó, toàn bộ Hồng Hoang đều run rẩy, bởi vì thế giới bản nguyên đã cảm nhận được khí tức của Đại Đạo.

Vô số sinh linh toàn thân cứng đờ, phát hiện có một luồng uy thế kinh khủng có thể dễ dàng hủy diệt tất cả xuất hiện trên đỉnh đầu.

Cũng chính vì cái chết của Thời Gian Ma Thần, trên con đường Thời Gian pháp tắc, không còn một sinh linh nào ngáng trở, thông suốt vô cùng.

Đại Đạo vì để chờ đợi Thời Gian chi chủ xuất hiện, đã thiết lập vô số chướng ngại, ngay cả Thiên Đạo cảnh cũng không thể sử dụng thời gian đảo lưu. .....

"Không hay, khí tức Đại Đạo sao lại đột nhiên xuất hiện?" Hầu như tất cả mọi người đều sắc mặt đại biến, theo sự xuất hiện của Thiên Đạo, Đại Đạo sớm đã ẩn náu trong Hỗn Độn, sinh linh chưa đến Hỗn Nguyên cũng không cảm giác được dấu vết của Đại Đạo.

Từ lúc bắt đầu cảm ngộ Đại Đạo, đến cảm ngộ Thiên Đạo, bọn họ gần như đã quên đi sự tồn tại của Đại Đạo.

Ngay cả Dương Mi đang chuẩn bị đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc, không khỏi thốt lên: "Thật là quen thuộc Thời Gian pháp tắc chi lực, lại còn có Đại Đạo, chẳng lẽ lại có chuyện gì đó xảy ra sao?" Chính cái gọi là không gian vi vương, thời gian xưng tôn, Thời Không hai đạo kết hợp lại một, ngay cả Bàn Cổ cũng không thể xem thường.

Vì vậy, thân là Không Gian Ma Thần chí tôn, ông ta vô cùng quen thuộc với Thời Gian pháp tắc, vừa rồi cảm nhận được một tia pháp tắc chi lực trong Đại Đạo chi nhãn.

Nhưng, trong toàn bộ Hồng Hoang, ngoài Hoàng Thiên ra, còn ai có thể gây ra chuyện như vậy, đến mức kinh động cả Đại Đạo.

Mà Hoàng Thiên đang dung hợp thời gian bản nguyên, căn bản không biết hành vi của mình bên ngoài đã gây ra sóng gió ngập trời.

Thời Gian Ma Thần thiêu đốt sợi nguyên linh cuối cùng, tuy không gây ra tổn thương lớn cho hắn, nhưng Đại Đạo cưỡng ép dung hợp

thời gian bản nguyên với hắn lại không phải chuyện đùa.

Sự việc này đã kinh động Thiên Đạo đang chuẩn bị xuất thế, vì vậy mới có Đại Đạo chi nhãn xuất hiện, để giao phó một số chuyện với Thiên Đạo.

Chương 219

Từ đó có thể thấy, trận chiến trước đó giữa Thời Gian Ma Thần và Hoàng Thiên khủng bố đến mức nào!

Lúc này Hoàng Thiên đã mất đi ý thức tự chủ, tiên thiên công đức chí bảo lơ lửng trên đỉnh đầu, tiên thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm tỏa ra ngoài tuần tra, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên hóa thành bình chướng, bảo vệ chu toàn.

Bạn sinh chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 càng không ngừng rót Sáng Thế chi lực vào thần hồn và nhục thân của hắn, phòng ngừa bất kỳ sự cố nào xảy ra trong quá trình dung hợp.

Từng luồng thời gian bản nguyên chi lực, dưới sự điều hòa của Sáng Thế chi lực, không ngừng dung hợp với thần hồn của Hoàng Thiên, lĩnh ngộ về Thời Gian pháp tắc trong cảm ngộ Thần Đạo của bản thân hắn cũng không ngừng tăng lên.

Từ một ý nghĩa nào đó, hắn đã kế thừa lĩnh ngộ pháp tắc chín tầng Thiên Đạo của Thời Gian Ma Thần chí tôn, quả thực là đứng trên vai người khổng lồ.

Dương Mi cũng không phải dựa vào bản thể chi lực, từng chút một truyền thừa Không Gian pháp tắc chi lực, làm gì có chuyện như hắn nuốt chửng một cách thô bạo như vậy.

Trong quá trình dung hợp này, bên trong Thần Đạo chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, xuất hiện một vật thể nhỏ hình bầu dục, xung quanh có từng sợi pháp tắc chi lực thẩm thấu vào bên trong.

Trong nháy mắt mấy nguyên hội đã trôi qua, đặc trưng Thiên Đạo xuất thế ngày càng rõ ràng, toàn bộ Hồng Hoang đều cảm nhận được sự khác biệt này.

Lúc này, ở vùng biên duyên phía Tây, pháp tắc vẫn còn hỗn loạn, nhưng trung tâm lại có một bóng người hoàng bào đứng sừng sững không ngã.

"Thịch!" Đột nhiên, nhục thân của Hoàng Thiên động đậy, thần hồn đang ngủ say trong vô tận thời gian, dưới sự bồi bổ của Sáng Thế chi lực, đã hoàn toàn tỉnh lại.

Một dòng ký ức vỡ nát xông vào thần hồn của hắn, khiến Hoàng Thiên vừa tỉnh lại không nhịn được lại rơi vào trầm tư.

Trăm năm sau, hắn mới hoàn toàn dung hợp những ký ức này, nguyên lai Thời Gian Ma Thần đã cố gắng mượn cực phẩm Hỗn Độn linh bảo Thời Gian Sa Lậu, thực hiện thời gian đảo lưu.

Nhưng lại tính sai sự tồn tại của Hoàng Thiên, không hiểu sao lại chọc tới Đại Đạo, chuyện sau đó không cần nói cũng biết.

"Hừ!

Lũ Ma Thần Hỗn Độn chết tiệt, không phải đều bị Bàn Cổ đại thần xử lý hết rồi sao?

Sao còn nhiều thế này." Hoàng Thiên may mắn thoát chết có chút tức giận nói.

Trước có Hỗn Độn Thanh Tước, sau có Cửu Trảo Hỏa Ly, bây giờ ngay cả Hỗn Độn Ma Thần chí tôn xếp hạng nhất cũng xuất hiện.

Rốt cuộc là tình huống gì thế này, ngay cả sinh linh Hỗn Độn cũng có thể sống sót nhiều như vậy, xem ra những kẻ được gọi là Hỗn Độn Ma Thần chí tôn, đại tôn, hẳn là cũng còn sót lại không ít.

Vận Mệnh, Luân Hồi, Nhân Quả, Sát Lục, Trật Tự, Ngũ Hành, Tịnh Thế, Tạo Hóa những gã này, chỉ đứng sau Không Gian Ma Thần và Thời Gian Ma Thần.

Không một ai trong số chúng là dễ đối phó, xem ra những gã này hẳn là những kẻ tạo ra thế giới trong các truyền thuyết hậu thế.

Hệ thần Hy Lạp, hệ thần Bắc Âu, hệ thần Thiên Trúc còn có thiên sứ và ác ma, quả là vạn giới phân vân.

"Thịch!

Thịch!

Thịch!" Khi Hoàng Thiên đang suy nghĩ rốt cuộc có bao nhiêu Ma Thần Hỗn Độn đáng chết còn sống sót?

Một trận tim đập đã cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Trong nháy mắt, thần niệm dò xét, lại khiến hắn kinh ngạc, chỉ thấy trong Thần Đạo chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 xuất hiện một cái kén, đây chẳng phải là điềm báo sắp thai nghén sinh vật sao?

Chẳng lẽ Thần Đạo chí bảo lén lút qua lại với thứ gì đó không rõ ràng, nên mới sinh ra một sinh vật mới?

"Ong ong ong!" Thần Đạo chí bảo phảng phất cảm ứng được suy nghĩ của Hoàng Thiên, không khỏi chấn động, dường như đang kháng nghị.

Trong sát na, một luồng thần quang bắn ra, dung làm một thể với thần hồn của Hoàng Thiên, lúc này, Hoàng Thiên hoàn toàn cạn lời.

Trời ạ!

Hóa ra sinh linh bên trong không liên quan gì đến 《Sáng Thế Kỷ》, nhưng lại không thể tách rời quan hệ với hắn.

Tiên Đạo có Trảm Tam Thi, Thần Đạo cũng có hóa thân.

Hoàng Thiên thân là Thần Tổ, phải chiếm giữ ba vị Thiên - Địa - Nhân, mới có thể thu gom vô tận khí vận.

Trước đó vì thời cơ chưa đến, nên không thể diễn sinh ra phân thân, nhưng sau khi dung hợp tàn hồn chi lực của Thời Gian Ma Thần, đã đủ rồi.

Thế là, một luồng thần hồn của bản thân hắn kết hợp với Thời Gian pháp tắc chi lực, lấy Hồng Hoang Địa Thư làm nền tảng, hóa sinh ra 'chính mình'.

"Ta?" Lúc này, Hoàng Thiên đã không còn lời nào để nói, quả thực, mượn pháp môn Trảm Tam Thi của Tiên Đạo, dùng ba kiện Thần Đạo chí bảo, chém ra ba phân thân.

Tại thiên là Đế, tại địa là Hoàng, tại nhân là Tôn, chính là tam vị nhất thể.

Sự tồn tại của phân thân là cần thiết, bởi vì thực lực bản thể quá mạnh mẽ, có lúc sẽ trở thành cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của nhiều người.

Hắn không giống Nguyên Thủy Thiên Tôn không cần mặt mũi, lấy lớn hiếp nhỏ.

Ý tưởng này dường như giờ đã thành hiện thực, một Đại Đạo phân thân được thai nghén từ Sáng Thế chi lực và Thời Gian pháp tắc.

Chỉ cần hóa hình xuất thế, căn nguyên của phân thân tuyệt đối không thua kém bản thể, trời sinh chưởng khống Thổ chi đại đạo, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng không sánh bằng.

"Thôi vậy, bản tôn thuận nước đẩy thuyền, triệt để thai nghén phân thân ra đi!" Hoàng Thiên thầm nghĩ.

Tuy đã dung hợp tàn hồn của Thời Gian Ma Thần, nhưng trận chiến trước đó, lấy tu vi Thần Đế đối đầu với Thiên Đạo cảnh, dư chấn đã khiến hắn trọng thương, không có trăm nguyên hội, căn bản không thể hồi phục.

Nhưng cục thế Hồng Hoang đã bước vào giai đoạn gay cấn, hung thú lượng kiếp không kết thúc, Thiên Đạo sắp phát điên rồi, Thần Điện còn rất nhiều chuyện chờ hắn đi làm.

Vì vậy, sự tồn tại của phân thân đặc biệt quan trọng.

Vả lại, không có nơi nào an toàn hơn ở đây, trận pháp này do Thời Gian Ma Thần đích thân bố trí, ngay cả Thiên Đạo cũng chưa chắc phá được, là nơi thích hợp nhất để dưỡng thương. .....

Giữa kỳ của Lượng kiếp thứ chín, bên trong Hồng Hoang.

"Ầm ầm ầm!" Đột nhiên, thiên địa xảy ra biến hóa kịch liệt, pháp tắc chi lực ngưng tụ thành thực, ba nghìn cột sáng pháp tắc sừng sững trong thế giới, hoặc ở hải vực, hoặc trên đại địa, hoặc tận chân trời.

Lập tức, khiến vô số sinh linh trong Hồng Hoang lộ ra vẻ vui mừng, đạo tắc không ngờ lại có thể cảm ngộ được?

Chương 220

Hầu như tất cả sinh linh đang dậm chân tại chỗ đều tìm thấy phương hướng tiến lên, nhất thời mọi chinh chiến, tàn sát đều dừng lại, vô số người đang cảm ngộ sự huyền diệu của Thiên Đạo trong khoảnh khắc này.

Tuy nhiên, không phải ai cũng vui vẻ, một số đại năng tiên thiên đỉnh cấp đã đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên đều chau mày.

Thiên Đạo chưa xuất thế đã bắt đầu bố cục rồi, sinh linh Hồng Hoang mượn Thiên Đạo chi lực cảm ngộ vạn thiên pháp tắc, từ nay về sau sẽ không bao giờ có thể rời khỏi Thiên Đạo nữa.

Ngay cả Hồng Quân trên núi Ngọc Kinh cũng có chút sắc mặt ngưng trọng, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trước người lấp lánh đạo vận quang mang, dường như dưới ảnh hưởng của Thiên Đạo đã xảy ra một số biến hóa bí ẩn, mơ hồ hiện ra hình dạng một vòng tròn.

Hắn cảm tri được hành động tiếp theo của Thiên Đạo, xem ra sự phát triển của thế giới không thể thỏa mãn khẩu vị của nó, hung thú lượng kiếp sắp kết thúc.

"Chẳng lẽ là chuyện cách đây không lâu?" Hồng Quân bỗng nhớ lại Đại Đạo chi nhãn và sự xuất hiện của Thời Gian pháp tắc hôm đó.

Theo lý, Thiên Đạo không nên vội vàng như vậy, e rằng có kẻ đã làm chuyện gì đó ảnh hưởng đến đại cục, nên mới khiến nó căng thẳng đến thế.

Cùng lúc đó, tại núi Tu Di phía Tây.

La Hầu cũng giống như Hồng Quân, thân là ứng cử viên chấp hành giả của Thiên Đạo, cũng hiểu rõ nhiều chuyện mà người khác

không biết.

Từ Thiên Đạo, La Hầu đã nhận được rất nhiều thứ, ví dụ như linh bảo, con đường tu luyện, những ân huệ này không thể xóa nhòa, hắn hiểu rõ mối liên hệ giữa mình và Thiên Đạo là không thể xóa bỏ.

Vì vậy, tiếp theo phải chứng được Thiên Đạo Thánh Nhân, chứ không phải Đại Đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn cũng không thể không đi tranh đoạt.

Bởi vì, chỉ cần bám vào Thiên Đạo, La Hầu mới có khả năng khôi phục tu vi tiền thân nhanh hơn.

Không biết là tốt hay xấu, vào khoảnh khắc này, hai vị đại năng Hồng Hoang định sẵn sẽ khuấy động phong vân thiên địa, đều cảm thấy rối rắm vì sự ban tặng của Thiên Đạo.

Sự ban tặng của Thiên Đạo kéo dài suốt mấy vạn năm, nhiều tu sĩ dừng chân ở Đại La hậu kỳ đã đột phá đến Đại La viên mãn.

Lúc này, bọn họ nhận được chỉ thị của Thiên Đạo: "Diệt hung thú có thể nhận được công đức để tăng tu vi?" Họ không phân biệt được Đại Đạo công đức và Thiên Đạo công đức, nhưng ai cũng biết công đức có thể nâng cao tu vi.

Thế là từng người một đều phát điên, lợi ích che mờ đôi mắt, lúc này hung thú đang ở thời kỳ toàn thịnh, nhưng những kẻ này cũng không hề sợ hãi.

Giữa việc nâng cao tu vi và sinh tử, tất cả mọi người đều sẽ lựa chọn mò kim đáy bể, không liều thì vĩnh viễn không thành đại lão, liều rồi, còn có một tia cơ hội.

Nhất thời, toàn bộ Hồng Hoang trừ Trung Bộ ra, khắp nơi đều có bóng người di chuyển, vô số sinh linh lần lượt hướng về lãnh địa của hung thú hoàng triều ở phía Bắc hội tụ.

Trong đó, La Hầu là người vui mừng nhất.

“Ha ha ha!

Bản tọa cuối cùng đã chờ được, Thần Nghịch, lần này, xem ngươi chạy đi đâu!” Trong vô số năm chinh chiến, La Hầu đạo nhân từng đơn thuần thích giết chóc đã biến thành một phương chưởng quyền giả, để tiến lên, hắn đã học được không ít thủ đoạn.

Âm hiểm, tà ác, thị huyết... vô số cảm xúc đan xen trên người hắn, La Hầu lúc này và Ma Tổ hậu thế ngày càng giống nhau.

Đặc biệt là dưới sự dẫn dắt của Thiên Đạo, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp kia ghi lại tất cả những đại đạo mang cảm xúc tiêu cực của Hồng Hoang, thử hỏi La Hầu sao có thể không điên cuồng?

Nhưng, nhiều người đã nhận ra bộ mặt thật của hắn, dẫn đến La Hầu một mình khó làm nên chuyện, nên mãi vẫn chưa thể diệt được hung thú.

Cục diện hiện tại, vừa hay thỏa mãn nhu cầu của hắn, thử hỏi La Hầu sao có thể không vui?

Ngay khi nhận được chỉ thị của Thiên Đạo, hắn đã triệu tập tất cả thế lực dưới trướng, quân mã của Ma triều chia nhau kéo đến.

Để triệt để thu gom khí vận, từ vô số năm trước, Huyền Càn hoàng triều đã bị La Hầu đổi thành ‘Ma triều’, ngay cả thế lực núi Tu Di phía Tây cũng được dung hợp vào, ý là thiên hạ độc nhất vô nhị.

Nghìn năm sau, hung thú hoàng triều ở phía Bắc Hồng Hoang.

“Bẩm Ngô hoàng!

Ngoài Bắc Hải, Trung Bộ ra, Tây Bộ, Đông Bộ thậm chí cả Nam Bộ, vô tận sinh linh tiên thiên đều đang tập trung về phía Bắc.” Thần Nghịch ngồi trên hoàng tọa ở vị trí cao nhất, mặt không biểu cảm, kể

từ khi Luân Hồi chết đi, hắn đã mất đi hỉ nộ ái ố, chỉ còn lại oán hận vô tận.

Oán hận trời đất, oán hận Đại Đạo, oán hận vô tận sinh linh Hồng Hoang, hắn muốn phá hủy cái thế giới bất công này hơn bất kỳ ai.

Dưới hoàng tọa, tam đại thú vương, thập đại thống lĩnh cùng vô số hung thú cao tầng, cứ thế lặng lẽ nhìn hoàng giả của mình.

Không một ai trong lòng sinh ra sợ hãi hay lùi bước, thậm chí không có một tia dao động, bởi vì bọn họ sớm đã biết.

Ánh mắt của mỗi hung thú cao tầng đều tràn ngập chiến ý vô tận, sinh ra từ Hỗn Độn, hóa hình ở Hồng Hoang, tung hoành vô tận năm tháng, cuối cùng cũng đến khoảnh khắc này.

Đột nhiên, Thần Nghịch phóng ra toàn bộ khí thế, sát khí ngút trời cùng sát cơ xé toang mây xanh, giận dữ quát: "Giết!" Lập tức, ức vạn vạn hung thú của hoàng triều cảm nhận được ý nguyện của hoàng giả, lần lượt ngửa mặt lên trời gầm thét: "Gầm!!!" Nếu lúc này nhìn từ trên trời xuống, hai phần ba phía Bắc đã bị vô số hung thú thân hình khổng lồ chiếm giữ, toàn thân tràn ngập sát khí, không hề sợ hãi.

Không có một chủng tộc nào có thể sánh bằng hung thú, kế thừa bản nguyên chiến thiên chiến địa của Hỗn Độn Ma Thần, xứng đáng là đệ nhất cường tộc của Hồng Hoang.

Bị cả trời đất vây công, trên dưới hung thú hoàng triều, không một ai lùi bước, sợ hãi, không biết.

Vô số hung thú to như ngọn núi nhỏ, trước mắt sinh linh Hồng Hoang xông ra khỏi nơi đóng quân, lao về phía biên giới phía Bắc.

Trải qua chín lượng kiếp diễn hóa, Hồng Hoang đã sinh ra vô tận chủng tộc và sinh linh, là lượng kiếp đầu tiên sau khi khai thiên, cứ thế bắt đầu.

“Gầm!!!” Tiếng thú gầm vô tận và tiếng hét giết đan xen, linh bảo bay rợp trời, máu nhuộm đại địa, vừa khai chiến, sinh linh Hồng Hoang đã rơi vào khổ nạn.

Vốn tưởng có thể dễ dàng diệt sát hung thú, không ngờ chúng lại để lộ thân thể cường hãn sánh ngang tiên thiên linh bảo, tay xé vô số sinh linh.

Toàn bộ biên giới phía Bắc, trên đại địa vô biên vô tận, trên bầu trời, khắp nơi đều là một màu đỏ máu, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số sinh linh chết dưới móng vuốt của hung thú.

Chỉ mới trăm năm, cái giá thảm khốc đã khiến sinh linh Hồng Hoang run rẩy toàn thân, khác với hung thú, mỗi một trận đại chiến, đều là một nhóm đại năng đỉnh tiêm do Hoàng Thiên dẫn đầu gánh vác ở phía trước.

So với hung thú, những sinh linh này như những đóa hoa trong nhà kính, hung thú từ lúc bắt đầu không có linh trí, thôn phệ tất cả, cùng trời đất tranh đấu, mới có được sự mạnh mẽ như ngày nay.

Thử hỏi, đại chiến ở mức độ này, đối với chúng có ảnh hưởng lớn đến đâu, chẳng qua chỉ là cơm bữa mà thôi.

Đại La Kim Tiên, trên chiến trường cũng chỉ là một con số.

Thái Ất Kim Tiên, Huyền Tiên cũng không khác gì.

Hung thú hoàng triều ôm tâm thế quyết tử để chiến đấu, từng con một dù sắp chết cũng phải kéo theo vài kẻ đệm lưng.

“Bùm!

Chương 221

Bùm!

Bùm!" Trên toàn bộ chiến trường, khắp nơi vang lên tiếng nổ kịch liệt, đó là hung thú đang tự bạo.

Đối mặt với đối thủ kinh khủng như vậy, vô số sinh linh run rẩy sợ hãi, chỉ trong vài trăm năm ngắn ngủi, đã có rất nhiều sinh linh bắt đầu rút lui.

Tuy nhiên, đối thủ là hung thú căn bản không cho họ cơ hội, nơi chúng đi qua, sát khí ngút trời, sát khí lan tỏa.

Lúc này hung thú đã hoàn toàn điên cuồng, đối mặt với cái chết và diệt tộc, chúng không còn nương tay, nơi đi qua, thiên tài địa bảo đều hóa thành hư không, ngay cả tiên thiên linh mạch cũng bị thôn phệ sạch sẽ, toàn bộ Hồng Hoang rơi vào khổ nạn.

Nơi giao giới giữa Bắc Bộ và Tây Bộ, nơi giao giới giữa Bắc Bộ và Đông Bộ, trọn vẹn một phần năm đại địa Hồng Hoang biến thành chiến trường.

Khắp nơi có thể thấy pháp tắc thiên địa cuồng bạo, linh khí kịch liệt hóa thành bão tố, càn quét vô số vùng đất, bất kể là sinh linh hay hung thú, tất cả đều bị xé nát.

Ba nghìn năm qua, sinh linh vô tận của Hồng Hoang ít nhất đã tổn thất một nửa, nhưng vẫn không nhận ra hiện thực, vì Thiên Đạo công đức, vẫn như thiêu thân lao vào lửa, tiến vào chiến trường. .....

"Gia gia!

Chúng ta không cần nữa, chúng ta đi đi!" Một sinh linh trẻ tuổi khuyên nhủ.

Nhưng sinh linh già nua lại lộ ra vẻ mặt càng điên cuồng hơn: "Không!

Gia gia đã dừng ở cảnh giới Kim Tiên vô số nguyên hội, nếu lần này không liều, lần sau sẽ không còn cơ hội nữa, dù có chết, ta cũng phải kéo theo hung thú chôn cùng." Cuộc đối thoại như vậy xuất hiện ở mọi ngóc ngách, hầu như tất cả sinh linh Hồng Hoang đều như vậy, không chỉ hung thú điên rồi, mà họ cũng điên rồi.

Một phần năm đại địa Hồng Hoang hóa thành lò mổ đẫm máu, khắp nơi tràn ngập oán khí, sát khí, sự liều chết của hung thú và sự điên cuồng của sinh linh Hồng Hoang đan xen vào nhau, rơi vào thế giằng co.

Không ai nhìn thấy, thi thể của những hung thú và sinh linh tiên thiên kia, hóa thành từng luồng bản nguyên, biến mất trong hư không.

Kẻ đi đầu hy sinh vĩnh viễn là những kẻ tu vi thấp, những thế lực như Ma triều, Long tộc căn bản sẽ không làm như vậy.

Mãi cho đến khi cuộc chiến diễn ra được năm nghìn năm, các thế lực lớn, các chủng tộc mới chậm rãi xuất hiện, và cũng không vội vàng tham gia chiến trường, chỉ đóng quân ở vùng biên.

Trong mắt của Long Vương và những người khác, mọi thứ trước đó chỉ là món khai vị, pháo hôi cuối cùng cũng chỉ là pháo hôi, bây giờ mới là bữa chính.

Thực tế, khi họ xuất hiện, Thần Nghịch cùng tam đại thú vương, thập đại thống lĩnh và vô số hung thú Đại La cảnh cũng xuất hiện ở biên giới phía Bắc.

Không ai nói gì, bởi vì cuộc chiến này không có đúng sai, hai bên mặt không biểu cảm, cứ thế âm thầm phát động trận chiến.

Lấy mười đại hung thú thống lĩnh bán bộ Hỗn Nguyên cảnh làm

trung tâm, vô tận hung thú Đại La cảnh làm quân cờ, tổ thành hung thú đại trận, cùng các thế lực, chủng tộc của Hồng Hoang triển khai giao tranh.

Sát khí ngút trời dẫn động sát cơ vô thượng, đến nỗi linh khí bạo động, xé rách hư không, khiến vô tận lãnh địa chìm trong biển lửa chiến tranh.

Thành viên của vạn tộc, các thế lực không giống với những sinh linh Hồng Hoang kia, họ cũng là những đội quân hùng mạnh được rèn luyện trong máu và lửa.

Không một ai chủ động rút khỏi chiến trường, khắp nơi đều là tiếng gầm giận dữ, tiếng tàn sát, không chỉ hung thú biết tự bạo, vạn tộc cũng biết tự bạo, qua lại, tàn sát vô cùng thảm liệt.

Dần dần, vô số hung thú Đại La cảnh bị giết sạch, thương vong của vạn tộc đối diện còn nhiều hơn, toàn bộ biên giới phía Bắc thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Trận chiến thực sự mới bắt đầu, những sinh linh đứng ở đỉnh chuỗi thức ăn đang dốc toàn lực giao chiến.

Thần Nghịch đối đầu La Hầu, một bên tay cầm tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương, bên kia đầu đội Thiên Ma Tháp, chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, tay trái Diệt Ma Đao, tay phải Sát Thần Việt, hai bên không ai nhường ai.

Phải chỉ ra rằng, trung tâm của toàn bộ chiến trường này chính là điểm mấu chốt quyết định rốt cuộc là sinh linh Hồng Hoang thắng lợi hay hung thú thắng lợi.

Trọn vẹn hơn vạn năm, tất cả mọi người nhìn hai người toàn thân sát khí ngưng tụ thành thực, phảng phất như đã tàn sát vô số nguyên hội, bất kể là La Hầu hay Thần Nghịch, trên mặt đều lộ ra một tia mệt

mỏi, xem ra có chút kiệt sức.

Nhưng, dù là phe hung thú hay phe vạn tộc, không một ai đi quản, phe hung thú là vì Thần Nghịch ra lệnh, còn La Hầu, thì tất cả đại năng Hồng Hoang đều kiêng dè ba phần.

Một kẻ ngay cả đối tác hợp tác cũng có thể giết hại, thử hỏi có ai dám hợp tác với hắn.

Thậm chí trong lòng vô số sinh linh Hồng Hoang, họ còn mong Thần Nghịch và La Hầu đồng quy vu tận, bởi vì hai tai họa này đều chết hết, mới là kết cục tốt nhất cho Hồng Hoang.

Theo cục thế phát triển hiện tại, nếu La Hầu chém giết được Thần Nghịch, vậy hắn sẽ trở thành người thắng lớn nhất trong cuộc tàn sát này, đến lúc đó Thiên Đạo công đức giáng xuống, tu vi tất sẽ đột phá mạnh mẽ, còn ai có thể chế ngự được hắn?

"Ai!" Hồng Quân, Dương Mi và những người khác ẩn nấp trong hư không quan chiến, không hẹn mà cùng thở dài một hơi, vì trận quyết chiến này, sinh linh Hồng Hoang đã chết đến chín phần mười.

Quả thực, dưới sự tàn sát kịch liệt như vậy, hung thú trừ Thú hoàng Thần Nghịch, tam đại thú vương và một số thống lĩnh Đại La hậu kỳ ra, còn lại đều chết sạch.

Nhưng sinh linh tiên thiên cũng vậy, trừ những đại năng đỉnh cấp kia ra, còn lại cũng chết sạch, những sinh linh bình thường còn lại đều là thành viên của vạn tộc, những loài thai sinh, nằm giữa tiên thiên và hậu thiên.

Sau trận chiến này, toàn bộ Hồng Hoang sẽ trở nên thưa thớt sinh linh, là chiến trường chính ở phía Bắc, không có vô số nguyên hội căn bản không thể hồi phục, khắp nơi oán khí hoành hành, sát khí lan tràn, nghiễm nhiên trở thành tử địa.

Sau khi cuộc chiến hung thú kết thúc, để phân chia thành quả thắng lợi, giữa vạn tộc nhất định sẽ tiếp tục tàn sát, có thể biết, nỗ lực của cả chín lượng kiếp khai thiên đều sẽ bị hủy trong một sớm.

Tuy Thiên Đạo xuất thế, đại biểu cho sự khởi đầu phồn vinh của Hồng Hoang, nhưng sinh linh hậu thiên và sinh linh tiên thiên có thể so sánh với nhau được sao?

Chỉ riêng thương vong như vậy đã khiến tất cả mọi người kinh hãi, sự cám dỗ của Thiên Đạo khủng khiếp đến mức nào, khiến chúng sinh cam nguyện đi vào chỗ chết.

Giai đoạn đầu chỉ là một số sinh linh vì công đức mà liều mình, giao chiến với hung thú, nhưng chiến tranh vĩnh viễn không tồn tại sự may mắn.

Dần dần, những sinh linh bế quan ẩn thế sau này, cũng gia nhập vào trận chiến, ai mà không có vài người bạn tốt chứ?

Trận chiến cuối cùng là tàn khốc nhất, vạn tộc và Ma triều không được lợi lộc lớn như tưởng tượng, ngược lại còn kích phát sự điên cuồng cuối cùng của hung thú.

Thực lực mạnh mẽ của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, cũng không ngoại lệ, tổn thất thảm trọng.

Giai đoạn đầu còn có thể bảo toàn thực lực, nhưng tộc nhân chết càng ngày càng nhiều, ai không có huyết mạch thân nhân, ai có thể bỏ qua hận thù với kẻ địch.

Khi trên chiến trường chỉ còn lại La Hầu và Thần Nghịch, Long Vương toàn thân nhuốm máu quay đầu nhìn lại những tộc nhân còn lại, trên mặt lộ ra một nụ cười vui mừng.

Những tộc nhân còn sống này đều là nền tảng cho sự trỗi dậy của Long tộc, còn về hận thù, sinh tử có mệnh, phú quý tại thiên.

Không thể nào bắt hắn đi huyết chiến với Thần Nghịch được.

Một góc khác, Tổ Kỳ Lân cũng đang nhìn tộc nhân của mình, nhưng so với Long Phượng hai tộc, số người còn lại của Kỳ Lân tộc không bằng một phần ba của Long tộc.

Một trận chiến không chỉ vì tranh đoạt công đức, mà còn là sự phân chia lại địa bàn của Hồng Hoang, kẻ yếu tự nhiên không được nhiều thứ hơn.

Chương 222

.....

“Phu quân!

Tộc nhân của chúng ta đã chết ba thành.” Hoàng Mẫu một khuôn mặt xinh đẹp lạnh như sương, có chút oán giận nói với Phượng Tổ.

Bao nhiêu nguyên hội kinh doanh, lại hôm nay tổn thất thảm trọng như vậy, thử hỏi lòng nàng sao có thể không rỉ máu, Hồng Hoang tàn khốc biết bao.

Phượng Tổ không trả lời Hoàng Mẫu, chỉ nhìn đội ngũ của Long tộc và Kỳ Lân tộc ở xa, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

Từ chiến trường mà xem, thực lực của Long tộc mạnh nhất, nhiều hơn họ một phần năm quân số, Kỳ Lân tộc tuy yếu hơn, nhưng tốc độ hồi phục của họ lại nhanh nhất, danh xưng ‘Đại địa chi tử’ không thể xem thường.

Nếu không phải Thần Điện đuổi họ ra khỏi Trung Bộ, e rằng thực lực của Kỳ Lân tộc bây giờ cũng không kém Phượng tộc bao nhiêu.

Thực ra Long tộc và Phượng tộc nếu không dựa vào Thần Điện, cũng không thể phát triển nhanh như vậy, núi lửa ở Nam Bộ, biển cả biến động đều bị trấn áp, nên mới có thể phát triển nhanh như thế.

Thực tế, là người cầm lái của tam tộc, Phượng Tổ, Long Vương, Tổ Kỳ Lân trong lòng đều rõ, hung thú và sinh linh tiên thiên chết cũng gần như nhau rồi.

Thời đại của sinh linh Lượng kiếp thứ sáu đã qua, tiếp theo sẽ là sân khấu của sinh linh Lượng kiếp thứ bảy, huyết mạch Bàn Cổ mới là chủ nhân thực sự của thế giới Hồng Hoang.

Ít nhất vào khoảnh khắc này, họ đã có kế hoạch cạnh tranh.

Lúc này, La Hầu đang kịch chiến dường như không nhịn được nữa, tại chỗ lớn tiếng hét lên: "Chư vị đạo hữu, còn đợi gì nữa?

Đợi Thần Nghịch xử lý sạch sẽ từng người một sao?" Không ngờ Thần Nghịch cũng đã đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, lại sở hữu tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương, La Hầu không chiếm được chút lợi thế nào.

"Oanh!" Thiên địa bỗng vang lên một tiếng nổ lớn, một đám đại năng đã triệt để phá vỡ hung thú đại trận, thập đại thống lĩnh đa số đã chết, kẻ chưa chết cũng bị mọi người bắt giữ trấn áp.

Nhưng họ không giúp La Hầu, vẫn đứng yên tại chỗ xem kịch, khiến La Hầu lúng túng.

"Ha ha ha!

Không ngờ La Hầu cũng sợ rồi!" Thần Nghịch toàn thân đẫm máu tươi, ngông cuồng cười lớn, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Lúc này sát khí quanh thân hắn đã ngưng kết thành thực, vô số oán khí vây quanh, đó là từ vô tận sinh linh Hồng Hoang chết dưới móng vuốt của hung thú trong vạn năm qua.

Cả người hắn không còn hình tượng Thú hoàng tung hoành thiên hạ vô địch thủ năm xưa, ngay cả Thí Thần Thương trong tay cũng có chút ảm đạm, liên tục tàn sát không ngừng, khiến Thần Nghịch trông có vẻ mệt mỏi.

Trên toàn bộ chiến trường, ngoài hắn ra, chỉ còn vài hung thú lẻ tẻ đang giãy giụa.

Từ lúc Thú hoàng Luân Hồi bị Hồng Quân đánh cho hồn bay phách tán, Thần Nghịch đã không còn là chính mình nữa, hắn hoàn toàn hiểu ra, hung thú nhất tộc từ đầu đến cuối đều chỉ là quân cờ trong mắt

người khác.

Thứ chống đỡ hắn vẫn chinh chiến thiên hạ, là sự kiêu ngạo tung hoành vô tận năm tháng, là lòng tự tôn của một thành viên Hỗn Độn Ma Thần.

"Hừ!" La Hầu liếc mắt một cái, hừ lạnh nói: "Thần Nghịch chẳng qua chỉ là nghiệt dư bị thế giới ruồng bỏ, có tư cách gì mà sánh vai với bản tọa!" "Ha ha ha!

Thật đáng cười, La Hầu bây giờ vẫn không nhìn rõ, đường đường là Hỗn Độn Ma Thần Sát Lục chí tôn chuyển thế, giờ đây lại rơi vào tình cảnh tự lừa dối mình.

Thiên Đạo chẳng qua là mượn tay các ngươi, thanh trừ tàn dư của Hỗn Độn, ngày sau các ngươi cũng không thoát được đâu, ha ha ha!" Trên toàn bộ chiến trường, chỉ nghe thấy tiếng cười ngông cuồng của Thần Nghịch, bên trong chứa đựng sự chua xót, khổ sở, giải thoát, thấu hiểu... vô số cảm xúc, khiến người ta kinh ngạc.

Những lời này lọt vào tai La Hầu, lại tỏ ra vô cùng chói tai, nhưng hắn căn bản không thể phản bác, bởi vì đó đều là hiện thực.

"Chư vị, chẳng lẽ chúng ta thật sự không ra tay sao?" Bát Cực lão tổ hỏi.

"Hừ!" Càn Khôn đạo nhân nghe xong, lập tức hừ lạnh nói: "La Hầu loại người này có khác gì hung thú, bản tọa cho rằng lúc này không phải là thời cơ ra tay, đợi hai người đều dầu cạn đèn tắt, chúng ta lại ra tay tiêu diệt dị đoan của Hồng Hoang, mới là chính đạo." Nếu không phải La Hầu, ông ta cũng không đến nỗi rơi vào tình cảnh hiện tại, thử hỏi Càn Khôn đạo nhân sao có thể đồng ý giúp La Hầu một tay.

Những người khác nghe lời của Càn Khôn xong, từng người một

đều gật đầu tán thành.

“Đúng vậy!

Đúng vậy!

La Hầu này gây hại không kém gì hung thú, ba nguyên hội qua, tà đạo tu sĩ khắp nơi ở Hồng Hoang, tàn sát đâu chỉ ức vạn, quả thực tàn nhẫn vô cùng!” “Không sai!

La Hầu bây giờ không còn cứu được nữa, chúng ta tiễn hắn một đoạn đường đi!” Trùng hợp thay, tại đây không một ai nguyện ý ra tay giúp đỡ La Hầu, bởi vì ai cũng nhìn thấy dã tâm ẩn giấu sau lưng La Hầu.

Những năm này, để thu gom khí vận, hắn lại tạo ra một thế lực ác đồ của tà đạo tu sĩ khắp Hồng Hoang, khiến cả đại địa máu chảy thành sông.

Bây giờ để công phạt hung thú, lại không tiếc để vô tận sinh linh làm tiên phong, thử hỏi loại người này, ai lại nguyện ý đi giúp?

Lúc này, La Hầu gần như dầu cạn đèn tắt, quét mắt nhìn một vòng mọi người có mặt, trong lòng oán hận dâng trào, thầm hạ một quyết định.

Năm đó ta nếu thành Ma hoàng, tất sẽ khuynh đảo hết đám đại năng Hồng Hoang này.

Nhìn Thần Nghịch đối diện ngày càng hung hãn, phảng phất như muốn cùng hắn đồng quy vu tận, hắn không thể làm ngơ được nữa.

Lập tức nguyên thần vừa động, triệu hồi mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn giấu trong thức hải, trên sân đột nhiên được ánh sáng bảy màu chiếu rọi.

Sau khi ánh sáng tan hết, một mảnh ngọc màu đen huyền lơ lửng

trên đỉnh đầu La Hầu, trên đó tràn ngập đạo vận quang mang, tượng trưng cho ma đạo sát lục, thị huyết, thôn phệ... các ma đạo pháp tắc phóng ra uy lực chưa từng có.

Nhất thời, ngay cả hung thú hoàng giả Thần Nghịch cũng ngây người, mảnh ngọc này và mảnh mà Hồng Quân lão đạo đã hại Luân Hồi có sự tương đồng kỳ diệu.

"Vút!" Trong sát na, chỉ thấy mảnh ngọc trên đỉnh đầu La Hầu bắn ra vô tận quang mang, bao phủ lấy Thần Nghịch, khiến hắn không thể động đậy.

Nhân cơ hội này, La Hầu tay trái Diệt Ma Đao, tay phải Sát Thần Việt, pháp lực cuồn cuộn tuôn ra, dùng hết toàn lực phá vỡ phòng ngự của Thần Nghịch, ngay cả Thí Thần Thương trong tay Thần Nghịch cũng bị đánh bay.

"Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp?" Nhiều đại năng Hồng Hoang quan chiến nhìn đến trợn mắt há mồm, là sinh linh do tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, đối với chí bảo hack game của Bàn Cổ đại thần năm xưa, ai cũng không xa lạ, đương nhiên, sau khi biết Hồng Quân sở hữu mảnh vỡ, không một ngoại lệ, đều giao hảo với Hồng Quân.

Nhưng không ai ngờ La Hầu cũng có, quả thực không thể tin được!

Lúc này, Hồng Quân lão tổ vốn đang ẩn nấp trong hư không cũng bị kinh ngạc đến mức hiện ra thân hình, mọi người lại một lần nữa ngây người.

"Hồng Quân đạo hữu, ngài có biết không?" Càn Khôn ứng theo thứ tự, lập tức hỏi.

Thực ra, là một trong những người trong cuộc, Hồng Quân tự

nhiên cũng vô cùng kinh ngạc trước mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp của La Hầu.

Chương 223

Ông ta không khỏi giải thích: "Năm xưa Bàn Cổ đại thần thân hóa vạn vật, Tạo Hóa Ngọc Điệp trong trận chiến khai thiên đã hóa thành vô số mảnh vỡ, lão đạo may mắn được một mảnh trong đó, La Hầu cũng có cơ duyên." Một mình vui không bằng mọi người cùng vui, ban đầu ông ta lo lắng mọi người sẽ vì thế mà thèm muốn, nhưng bây giờ có thêm một kẻ sở hữu mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, tự dưng kéo đi một phần thù hận, hà cớ gì mà không vui!

Quả nhiên, lời vừa dứt, trên mặt mọi người lộ ra một tia hòa hoãn, hóa ra chỉ là hàng lỗi, ai lại đi để tâm!

Nhưng họ không biết, trong tay Hồng Quân có một phần ba mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, uy lực không thua kém tiên thiên chí bảo. .....

Lúc này, trận chiến trên sân đã bước vào giai đoạn gay cấn, Thần Nghịch sau khi bị La Hầu đánh thương, lại mất đi tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương, cả người đều rơi vào điên cuồng, liên tục phát ra tiếng gầm thét.

"Gầm!!!" Theo tiếng thú gầm kịch liệt hung lệ, chỉ thấy một con hung thú khổng lồ cao mấy chục vạn trượng xuất hiện trong mắt mọi người, toàn thân huyết sắc sát khí vây quanh, hung lệ không tả xiết.

Đây mới là thiên địa chí hung sinh ra từ oán khí của Hỗn Độn Ma Thần và sát khí của Hồng Hoang, không ai dám xem thường.

"Chỉ là con kiến hôi thôi!" La Hầu thấy vậy, mặt lộ vẻ khinh thường, hành động này của Thần Nghịch càng giống như cùng đường bí lối, không khỏi gia tăng pháp lực xuất ra.

Vô cùng huyết sát chi khí và oán khí trong thiên địa, không ngừng

bị mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp hấp thu, chuyển hóa thành sức mạnh của ma đạo bảo vật, trước mặt toàn bộ Hồng Hoang, lần đầu tiên triệt để phát uy.

"Chết cho bản tọa!" Đòn cuối cùng tập hợp vô cùng sát khí của thiên địa và toàn bộ tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ của La Hầu, cứ thế đánh xuyên qua nhục thân của Thần Nghịch, chỉ để lại một đoàn bản nguyên màu đen, lơ lửng trong hư không.

Không ai ngờ, là một trong những hung thú hoàng giả của Hồng Hoang, Thần Nghịch cuối cùng lại có kết cục như vậy, càng không ngờ La Hầu lại ẩn giấu sâu đến thế.

Lúc này, Thí Thần Thương, tiên thiên chí bảo được mệnh danh là thiện công kích nhất trong mười đại tiên thiên chí bảo, lại xuất hiện trước bản nguyên của Thần Nghịch.

"Vút!" Đột nhiên, đoàn bản nguyên của Thần Nghịch kia bị Thí Thần Thương hút thẳng vào không gian chí bảo, sau đó, tất cả mọi người cứ thế trơ mắt nhìn kiện tiên thiên chí bảo này biến mất.

Chỉ có một đoàn quang mang bảy màu rơi vào thân La Hầu, không sai, đó chính là khí vận cuối cùng của toàn bộ hung thú hoàng triều.

Theo sự tiêu vong hoàn toàn của hung thú, thiên địa vang lên từng trận tiên nhạc, thế giới khẽ rung động, phảng phất như đang chúc mừng.

Tất cả các đại năng giả có mặt đều ngây người, một loạt thao tác liên tục đã làm kinh ngạc tất cả mọi người.

Trên sân La Hầu cũng nhanh chóng thu đi linh bảo của Thần Nghịch, ngay cả bản thể thú hoàng cao mấy chục vạn trượng kia cũng bị thu vào Thiên Ma Tháp.

"Ha ha ha!!!" Lúc này, hắn không nhịn được mà cất tiếng cười

lớn, mưu đồ vô tận năm tháng, cuối cùng cũng kết thúc vào khoảnh khắc này, khí vận cuối cùng của hung thú đã thuộc về hắn.

Theo tiếng cười ngông cuồng đó, sát khí và sát khí phù táo trên người La Hầu dần dần nội liễm, pháp lực quanh thân trở nên ngày càng viên dung, trông giống như ngộ đạo viên mãn, khiến mọi người không hiểu ra sao.

Chỉ biết rằng, từ khoảnh khắc này bắt đầu, Hồng Hoang thiếu đi một thú hoàng, nhưng lại có thêm một ma hoàng không thua kém gì thú hoàng.

Một kẻ có thể bồi dưỡng ra tà đạo tu sĩ, sao có thể là loại lương thiện, hung tàn của hắn không kém gì hung thú, thậm chí còn hơn thế nữa.

"Ầm ầm ầm!" Lúc bấy giờ, thiên địa vang lên từng trận sấm rền, đại địa rung chuyển, phong vân biến sắc, hung thú tung hoành ba lượng kiếp cuối cùng cũng bị diệt.

Là đại lượng kiếp đầu tiên sau khi khai thiên, hung thú lượng kiếp, đã hoàn toàn kết thúc trong sự hy sinh của vô số sinh linh tiên thiên.

Thiên Đạo cảm động trước sự cống hiến của chúng sinh, bèn giáng xuống vĩ lực, một luồng sức mạnh trong cõi u minh càn quét toàn bộ Hồng Hoang, đặc biệt là khu vực giao chiến phía Bắc, linh khí không ngừng hội tụ, tinh thần chi lực, tạo hóa chi lực liên tục sinh ra.

"Tí tách!" Linh khí ngưng kết thành dịch, hóa thành giọt mưa tưới tắm đại địa, phía Bắc vốn bị vô tận sinh linh oán khí sát khí bao phủ, nay đã hoàn toàn mới mẻ.

Đạo vận thiên địa vỡ nát chậm rãi hồi phục, linh mạch bị phá hủy tái sinh, huyết nhục bản nguyên của những hung thú, sinh linh đã chết, dần dần diễn sinh ra một số sinh linh nằm giữa tiên thiên và hậu thiên,

chỉ là cần một chút thời gian để hóa hình.

Những sinh linh Hồng Hoang may mắn sống sót, dưới ân tứ của Thiên Đạo, đã hồi phục thân thể và bản nguyên, không những không tổn hại mà ngược lại còn tinh tiến hơn.

Hầu như tất cả mọi người đều quỳ xuống đất khấu bái, tam hô: "Thiên Đạo vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Từ khoảnh khắc này bắt đầu, Thiên Đạo chính thức thay thế Đại Đạo, trở thành người quản lý trong lòng vô tận sinh linh của Hồng Hoang, thế giới cũng sẽ dưới sự chưởng khống của Thiên Đạo mà tiếp tục tiến lên.

Những sinh linh tiên thiên đỉnh cấp đã sớm thành Hỗn Nguyên Kim Tiên, không biết nên nói gì cho phải, tuy tạm thời thoát khỏi sự chưởng khống của Thiên Đạo, vẫn có thể cảm ngộ Đại Đạo.

Nhưng thân ở Hồng Hoang, đối mặt với người chưởng khống là Thiên Đạo, ai có thể thật sự siêu thoát?

Những người như Thông Minh lão tổ, Bát Cực lão tổ, thầm hạ quyết tâm, khí vận có thể tăng tiến tu vi, họ cũng không cần nữa, bởi vì không ai có thể đối kháng với Thiên Đạo.

Lúc bấy giờ, thiên địa một mảnh thanh minh, lượng kiếp chi khí sớm đã tiêu tan không còn tăm hơi, khắp nơi sấm rền trận trận, phảng phất như đang chúc mừng một thời đại mới.

Trên cửu thiên hà quang tỏa ra bốn phía, dưới đại địa kim quang rực rỡ, vô tận pháp tắc chi lực hóa thành cầu vồng, xuyên suốt trời đất, khiến chúng sinh Hồng Hoang trợn mắt há mồm.

"Ào ào!" Trên bầu trời một mảnh huyền hoàng chi khí, hóa ra lượng kiếp đã qua, Thiên Đạo bắt đầu luận công ban thưởng, vô số công đức hóa thành từng đóa tường vân, rơi rải rác khắp nơi trên thiên địa, ban thưởng cho những tộc quần và sinh linh đã từng có cống hiến

vĩ đại cho sự tiến bộ của thế giới.

Chỉ cần đã tự tay diệt sát hung thú, về cơ bản đều nhận được Thiên Đạo công đức, nhiều hay ít, có còn hơn không.

Lúc này, tường vân công đức phân ra một khối lớn, ước chừng có năm thành của lượng kiếp này, cứ thế hóa thành một đóa kim hoa khổng lồ bay về phía núi Bất Chu.

Mọi người đều lòng dạ biết rõ, những Thiên Đạo công đức này thuộc về Thần Điện, so với việc thu dọn tàn cuộc sau này, Hoàng Thiên và thần quân dưới trướng mới là chủ lực thực sự.

Trước đó, Thần Điện đã tru sát hung thú gấp đôi số lượng trong cuộc chiến, ngay cả tứ đại thú vương ban đầu cũng bị tru sát một con, nên có nhiều công đức như vậy thực ra cũng không có gì lạ.

Đóa tường vân công đức khổng lồ kia đến không trung trên núi Bất Chu, phân thành vô số đóa kim hoa công đức nhỏ, rơi xuống người tất cả mọi người trong Thần Điện, trong đó đại đa số đều bay về phía tinh không.

Xem ra Thần Điện trong lượng kiếp này nhận được lợi ích nhiều nhất, dù sao liên tục hai lần đại chiến đồ lục vô tận hung thú, lại thêm Thần Dụ Lệnh, ai có thể phủ nhận công tích của Thần Điện?

Không ngoài dự đoán của mọi người, trong số đó La Hầu nhận được công đức, nghiễm nhiên là đệ nhị Hồng Hoang, thậm chí còn nhiều hơn cả Hồng Quân lão tổ.

Bởi vì La Hầu không chỉ chém giết một trong hai đại hung thú hoàng giả là Thần Nghịch, mà Ma triều dưới trướng hắn còn là thế lực kiên cường nhất trong trận chiến cuối cùng, cống hiến lớn nhất.

So sánh với đó, Hồng Quân trừ việc giết Luân Hồi ra, không còn chút công lao nào, ngay cả Thần Dụ Lệnh kia cũng là mượn danh

Hoàng Thiên.

Mọi người nhìn La Hầu, trong mắt lần lượt bắn ra ánh sáng ngưỡng mộ, đố kỵ, khiến La Hầu không khỏi rùng mình.

Nhiều người như vậy nếu muốn giết hắn, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất.

Thế là, hắn vội vàng hạ lệnh cho quân đội Ma triều toàn bộ tập kết trở về tổng bộ núi Tu Di phía Tây, ngay cả La Hầu cũng cố nén xung động đột phá, thu lấy công đức, nhanh chóng rời khỏi chiến trường phía Bắc.

Phải nói, thu hoạch lần này của La Hầu là lớn nhất, cực phẩm tiên thiên linh bảo Hắc Ám Đại Kỳ, Hung Diệt Bàn..., lại thêm thi thể của Thần Nghịch, quả thực phát tài lớn.

E rằng thu hoạch lần này đã đặt nền móng cho hắn, trong một lượng kiếp tiếp theo, danh xưng Ma Tổ sẽ truyền khắp Hồng Hoang, Ma giáo cũng sẽ lộ ra bộ mặt hung tàn.

Những người khác nhìn La Hầu rời đi, cũng lần lượt thu lấy Thiên Đạo công đức, quay người rời đi, năm nay người xấu có ở khắp nơi, đừng để chưa kịp nâng cao tu vi đã bị người ta nửa đường ám toán.
.....

Chương 224

Bên trong thời gian đại trận ở biên giới phía Tây.

Hoàng Thiên đang mượn sức mạnh của Thần Đạo chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》 để thai nghén phân thân, bỗng nhiên kinh tỉnh, chỉ thấy thiên địa một màu huyền hoàng, hóa ra là Thiên Đạo công đức đang bay về phía hắn.

Lập tức, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra vẻ vui mừng, có những công đức này, thương thế của hắn không chỉ có thể hoàn toàn hồi phục, mà ngay cả phân thân cũng có thể ngưng kết thành công.

Bởi vì trước đó vô số lần đàn áp hung thú, lại thêm liên tục trọng thương Thần Nghịch và Luân Hồi, nên, Thiên Đạo đối với phần thưởng của hắn cũng không ít, trọn vẹn một thành rưỡi Thiên Đạo công đức.

"Ha ha!

Đắc lai toàn bất phí công phu, đúng lúc phân thân đang trong giai đoạn thai nghén quan trọng nhất, Thiên Đạo công đức tuy là hậu thiên huyền hoàng chi khí, nhưng cũng thích hợp để ngưng tụ phân thân." Hoàng Thiên không chút do dự, trực tiếp rót toàn bộ Thiên Đạo công đức vào trong Thần Đạo chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, qua sự chuyển hóa của 《Sáng Thế Kỷ》, những công đức này sẽ phản bản quy nguyên.

Như vậy hóa thành tiên thiên huyền hoàng chi khí, mới có thể xứng với căn nguyên vô thượng của phân thân được ngưng tụ từ Sáng Thế chi lực và Thời Gian pháp tắc.

Phân thân vốn cần vô số năm mới có thể thai nghén ra, bây giờ có nhiều Thiên Đạo công đức như vậy, nhiều nhất hai nguyên hội là có

thể hoàn toàn hóa hình.

Lúc đó vừa hay là giữa kỳ của Lượng kiếp thứ chín, chúng sinh đang trong thời gian hồi phục sau chiến đấu, phân thân xuất hiện mới có thể trổ hết tài năng.

"Ai!

Xem ra Thần Nghịch cuối cùng vẫn không thoát được một kiếp, đường đường là Sát Lục Ma Thần chí tôn chuyển thế, cứ thế biến mất giữa thiên địa, đáng tiếc!

Thực sự đáng tiếc!" Hoàng Thiên cảm khái vô vàn.

Từ căn nguyên mà nói, hung thú thậm chí còn vượt qua đại đa số sinh linh tiên thiên, nếu để chúng phát triển, đến lúc vạn giới dung hợp, tuyệt đối là chủ lực mạnh nhất.

Nhưng Thiên Đạo sao có thể cho phép một đám gia hỏa có thể siêu thoát nảy sinh?

Sinh linh tiên thiên đều bị Thiên Đạo tính kế chỉ còn lại mèo con ba hai con.

Mặc dù có sự tồn tại của Hoàng Thiên, nhưng kết cục cũng không thay đổi bao nhiêu, bởi vì trận quyết chiến cuối cùng, Thần Điện hai bên đều không giúp, hung thú và sinh linh tiên thiên vẫn tàn sát thảm liệt, ngươi chết ta sống, gần như đồng quy vu tận.

Cuối cùng, vẫn là vạn tộc do huyết mạch Bàn Cổ nằm giữa hậu thiên và tiên thiên hóa thành giành được thắng lợi, Long tộc, Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc, Bạch Hổ tộc, Huyền Quy tộc đều lớn mạnh không ít.

Lượng kiếp đã qua, vô số Thiên Đạo công đức giáng xuống, rất nhiều sinh linh đều nóng lòng sử dụng Thiên Đạo công đức để nâng cao tu vi.

Sau một trận quyết chiến, sự xuất hiện của vô số Đại La Kim Tiên như lông trâu đã kích thích tâm lý nhiều kẻ.

Để sống sót, họ không tiếc bất cứ giá nào để thăng cấp, dục vọng sinh tồn mãnh liệt tạo nên những tranh đoan mới.

Nhưng tại Thần Điện lại không một ai sử dụng Thiên Đạo công đức để thăng cấp.

Đùa gì thế, Đại Đạo công đức vốn do Tiên Thiên Huyền Hoàng chi khí ngưng kết thành, nâng cao tu vi không hề có trở ngại.

Còn Thiên Đạo công đức chỉ do Hậu Thiên Huyền Hoàng chi khí ngưng kết, một khi dùng nhiều sẽ khiến tu vi đình trệ, vạn năm khó tiến thêm, bởi vì khi ấy đã mắc nợ nhân quả với Thiên Đạo, nhân quả không trả thì làm sao tiến bộ được?

Lục Thánh đời sau, tu vi Tam Thanh vượt xa Nữ Oa, Chuẩn Đề cũng bởi vì họ căn bản không dùng Thiên Đạo công đức, mà ẩn giấu Khai Thiên công đức sâu trong nguyên thần.

Còn Tiếp Dẫn, kẻ mạnh chỉ đứng sau Lão Tử, vốn là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hóa hình, đối với y mà nói, công đức dù loại nào cũng là đại bổ phẩm.

Thần Đạo coi trọng nhất là tu luyện sức mạnh, công đức tuy nhiều nhưng nếu phân phối cho cả thần hồn và nhục thân thì chỉ như muối bỏ bể, thay vì thế, chi bằng dùng công đức nâng cấp linh bảo.

Nếu người của Thần Điện ai nấy đều sở hữu một món Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo, giết người không dính nhân quả, thì Hồng Hoang này có gì phải sợ?

Sau khi Thiên Đạo xuất thế, hết thảy sẽ đi vào quỹ đạo.

Trước kia tàn sát sinh linh có lẽ không sao, nhưng hiện nay sẽ nảy sinh nghiệp lực, một khi sát lục quá nhiều ắt không thể đắc đạo, đó

cũng là lý do Thánh nhân không dám tùy tiện diệt thế.

Trận đại chiến kết thúc, vạn tộc tổn thất thảm trọng cần thời gian phục hồi, Hồng Hoang dần lấy lại sự yên bình, bước vào giai đoạn hưu dưỡng sinh tức.

Lượng kiếp này đến cả Đại La Kim Tiên cũng tử thương vô số, chứ đừng nói đến Thái Ất Kim Tiên và những sinh linh thấp kém khác, nếu không có Thiên Đạo công đức, vạn tộc không biết phải mất bao nhiêu năm mới khôi phục được.

Thần Điện thì không tổn thất gì.

Dưới sự thống lĩnh của Chủ Sự Đại Thần Vương Huyền Thiên, Nhân Thần Quân gồm ba ngàn vạn Thái Ất Thần và mười vạn Đại La Thần tướng đã bao vây chặt chẽ tộc Kim Mao Hống.

Không nói hai lời, họ trực tiếp ra tay, đến cả Kim Mao Hống lão tổ cũng thành ma dưới đao.

Ngoại trừ những huyết mạch không chính thống, không một con Kim Mao Hống nào sống sót, cả tộc này hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang.

Tộc Kỳ Lân ở gần đó không những không ra tay cứu giúp mà còn thừa cơ chiếm cứ tộc địa của Kim Mao Hống.

Nhiều kẻ hiểu rằng, Kỳ Lân tộc đã sợ rồi.

Sau trận chiến này, cả Hồng Hoang lại một lần nữa tập trung ánh mắt vào trung bộ.

Thần Điện, một thế lực siêu nhiên trước đây, giờ đây nghiễm nhiên trở thành bá chủ Hồng Hoang, ai dám tùy tiện đụng vào?

Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân dù đã đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng không dám trở mặt với Thần Điện, tưởng Thần tôn

Hoàng Thiên là kẻ dễ đùa sao?

Thiên Đạo định sẵn thời đại này cũng sẽ phân chia đẳng cấp, còn tàn khốc và đẫm máu hơn cả thời Hung thú lượng kiếp.

Không ai biết vì sao La Hầu, kẻ thắng lớn nhất, lại tuyên bố giải tán Ma triều, các đại năng khác cũng lần lượt giải tán thế lực dưới trướng.

Ngoại trừ vạn tộc, Hồng Hoang không còn thế lực nào khác tồn tại, thời đại vương triều lâm lập đã hoàn toàn kết thúc.

Dưới cục diện có vẻ bình lặng ấy là những đợt sóng ngầm hung hiểm.

Vạn tộc còn lại chẳng quan tâm gì khác, nhân lúc hỗn loạn bắt đầu hành trình bành trướng.

Trước kia tán tu có thể gia nhập vương triều, nhưng giờ đây các chủng tộc đều không chấp nhận người ngoài, tình cảnh thật thảm hại.

Tại biên duyên phía Tây, bên trong Thời Gian đại trận.

Thông qua thần đạo chí bảo Sáng Thế Kỷ chuyển hóa, Thiên Đạo công đức biến thành dưỡng chất cuồn cuộn rót vào phân thân của Hoàng Thiên.

Phân thân vốn được tạo ra từ Sáng Thế chi lực và Thời Gian pháp tắc chi lực nay nhanh chóng trưởng thành, phần thần hồn kia cũng không ngừng lớn mạnh.

Tình huống này khiến Hoàng Thiên mừng rỡ ngoài ý muốn, vì anh nhận thấy phân thân càng mạnh thì thương thế trên bản thể cũng được cải thiện rõ rệt.

Chương 225

Đúng lúc này, một luồng khí vận đột ngột quán chú vào cơ thể khiến Hoàng Thiên ngẩn người: "Chuyện gì vậy?".

Bấm ngón tay tính toán, anh mới hiểu ra: "Thì ra là vạn tộc sắp trỗi dậy, hèn gì khí vận của bản tôn lại tăng lên nhiều như thế!".

Thần Điện chiếm cứ Bắc Hải, Trung bộ và năm châu một đảo ở Đông Hải, thu phục toàn bộ hải tộc và các chủng tộc trên đất liền.

Quan trọng hơn, các chủng tộc này không bị Thần Điện thôn tính hoàn toàn mà tồn tại dưới tư cách chủng tộc phụ thuộc, các thành viên ưu tú có thể chọn gia nhập Thần quân.

Do vạn tộc trỗi dậy kéo theo các chủng tộc bước lên đài nghiên lịch sử, nên Hoàng Thiên với tư cách là chủ nhân Thần Điện cũng được hưởng lợi từ khí vận tăng lên.

Khí vận dồi dào giúp tốc độ hồi phục của Hoàng Thiên nhanh hơn hẳn.

Đây quả là chuyện tốt.

Chỉ cần tối đa hai nguyên hội nữa, phân thân sẽ hoàn toàn hóa hình, thương thế của anh cũng sẽ khôi phục toàn bộ, lúc đó có thể tái xuất hoành hành Hồng Hoang.

Một nguyên hội nữa trôi qua, đại địa Hồng Hoang dần khôi phục cảnh phồn vinh, không còn hung thú hoành hành, khắp nơi đều là chủng tộc mới sinh.

Phương Bắc vốn tổn thất nặng nề nay cũng dịu đi, do vạn tộc không ngừng bành trướng, nhiều sinh linh chạy trốn chiến hỏa đã tìm đến đây.

Vì nơi này gần Bắc Hải - địa bàn của Hải Thần Cung thuộc Thần Điện, nên các chủng tộc đều cố ý lờ đi sự hiện diện của phương Bắc, dẫn đến việc nơi đây trăm tộc lâm lập, tạo nên một cảnh tượng thịnh trị. "Nhìn khắp phương Bắc, trong Hồng Hoang này e rằng chỉ có nơi đây mới thực sự là nhạc thổ!" Một Đại La Kim Tiên vừa vào phương Bắc cảm thán. "Hừ, ai mà ngờ hung thú vừa diệt, đám chủng tộc kia đã vội vàng bành trướng địa bàn, đi đến đâu tán tu không còn đất sống đến đó." "Chẳng còn cách nào, Thiên Đạo sắp xuất thế, vạn tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, tự nhiên không thể buông tha chúng ta.

Ngươi không thấy đám Tiên Thiên đại năng đều bế quan không ra đó sao?" Vốn dĩ Đại La Kim Tiên cũng là cường giả, nhưng nhờ Thiên Đạo công đức, những kẻ có công trong lượng kiếp có tu vi tăng vọt như ngồi tên lửa.

Long tộc hiện có hàng vạn Đại La Kim Tiên, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng có hàng ngàn, đều là cao thủ dày dạn kinh nghiệm.

Thử hỏi tán tu Đại La làm sao chống đỡ được sự công phạt của họ, đành phải bỏ chạy.

Cái vạn tộc muốn không chỉ là địa bàn, mà còn là tài nguyên và khí vận.

Trước kia Hung thú có thể trở thành thế lực đứng đầu không phải vì chúng chiếm địa bàn rộng, tài nguyên nhiều nên sinh ra nhiều kẻ mạnh sao?

Mọi người không phục, nhưng cũng chẳng làm gì được bọn họ!

Từ sau trận Bắc Hải, Thần Điện lấy Âm Dương Đại Gấu Trúc làm đầu, đã di dời đại bộ phận Thần quân từ Doanh Châu tiên đảo và năm châu đảo ở Đông Hải tới Bắc Hải.

Đại dương vô tận trở thành tiền khu cho Thần Điện, thực lực Hải Thần Cung tăng trưởng vượt bậc, đặc biệt là khi lượng kiếp kết thúc, nhiều tán tu buộc phải tìm đến phương Bắc, giúp Hải Thần Cung tuyển chọn được một lượng lớn binh nguyên ưu tú.

Trong đó có không ít tu sĩ Đại La Kim Tiên tìm kiếm tịnh thổ tại đây, kẻ thì bế quan, người thì mở môn phái thu đồ.

Dần dần, phương Bắc trở thành nơi dự bị binh viên cho Hải Thần Cung, chỉ những sinh linh từ Thái Ất Kim Tiên trở lên và có sự thân hòa với thần lực mới có thể gia nhập.

Những sinh linh đến được phương Bắc chẳng kẻ nào là hạng xoàng, trên đoạn đường dài đằng đẵng, vô số chủng tộc chặn giết, kẻ nào thiếu thủ đoạn hay thực lực đều đã chết giữa đường. "Thần Vương đại nhân!

Gần đây khắp Hồng Hoang đều xuất hiện linh bảo, linh căn, dẫn đến tranh chấp giữa vạn tộc, chúng ta không ra tay sao?" Sau trận chiến trước, lượng lớn sinh linh chết đi để lại nhiều địa bàn trống, vạn tộc tranh đấu không thôi làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến bố cục của Sơn Thần Cung.

Liễu Mi sau khi nhận truyền âm của Hoàng Thiên đã dẫn theo toàn bộ thuộc hạ tập trung tại Thần Điện.

Bất Chu Sơn vì sự di dời của bốn đại Thần đường, Nguyệt Thần Cung và hộ pháp thần thú nên có chút trống trải.

Sự gia nhập của ức vạn tu sĩ Sơn Thần Cung đã giúp trung bộ khôi phục không ít sinh khí.

Thần Điện đã góp nhiều công sức trong Hung thú lượng kiếp, tuy không ai dùng Thiên Đạo công đức để thăng cấp nhưng khí vận hội tụ giúp tinh thần thông suốt, ai nấy đều đột phá cảnh giới mới.

Trong Thần Điện, tu sĩ Sơn Thần Cung không một ai dưới cấp Thái Ất Thần, thực lực vô cùng hùng hậu.

Lúc này, tại nội điện, Huyền Thiên Đại Thần Vương ngồi chính giữa, bên trái là Sơn Thần Liễu Mi và thống lĩnh hộ pháp thần thú Tỳ Nhất, bên phải là ba vị thống lĩnh Thần quân Cư Bỉ, Áp Du, Ngạo Nhân.

Mọi người hội tụ để thảo luận về những biến động gần đây trên Hồng Hoang. "Đây là điềm báo trước khi Thiên Đạo xuất thế, xem ra ngày đó không còn xa nữa." Huyền Thiên nói đầy ẩn ý.

Thiên Đạo sắp xuất thế?

Mọi người đều kinh ngạc, sao lại nhanh như vậy?

Cần biết rằng khi Thiên Đạo xuất thế sẽ ban xuống ân trạch vô tận, lúc đó vạn thiên pháp tắc sẽ hiển hiện.

Vô số sinh linh Hồng Hoang đã chuyển sang tu luyện theo Thiên Đạo, nên ân trạch này vô cùng quan trọng, thực lực của vạn tộc và cả Hồng Hoang sẽ tăng vọt.

Đối với sự bố trí của Thần Điện tại Hồng Hoang, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt, nên mọi người mới đặc biệt để tâm. "Thần Vương!

Hiện giờ Thiên Đạo sắp xuất thế, nếu chúng ta không ra tay, e rằng khi vạn tộc mạnh lên sẽ công phạt trung bộ?" Liễu Mi lo lắng.

Tỳ Nhất cũng nhíu mày: "Đúng vậy!

Trung bộ tuy có ba đại Thần quân và tu sĩ Sơn Thần Cung trấn giữ, nhưng đối mặt với sự công phạt của cả Hồng Hoang, nếu chúng ta chỉ thủ thì tổn thất chắc chắn không nhỏ." Nghe vậy, Huyền Thiên không trả lời ngay mà quay sang hỏi ba vị thống lĩnh Thần quân: "Chuẩn bị đến đâu rồi?". "Khởi bẩm Thần Vương!

Thiên Thần Quân đã thu xếp xong, dù tướng sĩ rời đi, đại trận vẫn có thể duy trì vài vạn năm." Cư Bỉ đáp.

Tiếp đó, Áp Du và Ngạo Nhân cũng xác nhận.

Liễu Mi và Tỳ Nhất đứng bên cạnh nghe mà ngơ ngác, không hiểu chuyện gì. "Rất tốt!" Huyền Thiên mỉm cười gật đầu, nói tiếp: "Thần tôn đại nhân đã sớm có dụ chỉ, Thần Điện chúng ta sẽ rút khỏi đại địa Hồng Hoang, Tam Thần Quân và hộ pháp thần thú cũng không ngoại lệ.

Đợi đến khi vạn tộc đến công phạt, chúng ta đã rút lui từ lâu, bọn chúng có đánh cũng chẳng có ý nghĩa gì." Cư Bỉ, Áp Du, Ngạo Nhân và Tỳ Nhất đều không lộ biểu cảm vì đã biết trước chức trách, nhưng Liễu Mi không nhịn được hỏi: "Thần Vương!

Vậy Sơn Thần Cung chúng tôi thì sao?".

Chương 226

Huyền Thiên nhìn Liễu Mi, điềm nhiên nói: "Thần tôn có lệnh, trong Sơn Thần Cung, những vị là Hà Bá, Thủy Thần sẽ quy về Hải Thần Cung, lập tức đến Bắc Hải chờ lệnh của Hải Thần Cung Chủ Âm Dương Thần Vương.

Những Sơn Thần còn lại sẽ quy về Địa Thần Quân quản hạt, tạm thời ở lại Bất Chu Sơn nghỉ ngơi, chờ Thần tôn về sẽ có an bài tiếp theo." Liễu Mi nghe xong lập tức đáp: "Tuân mệnh!".

Đối với sự sắp xếp này, cô không có ý kiến gì, bởi ngay từ khi thành lập Thần Điện, Thần Đạo đã xác định rõ sự tồn tại của Thiên, Địa, Nhân.

Đại địa và tứ hải được chia thành hai thực thể, nay Hà Bá Thủy Thần về Hải Thần Cung, Sơn Thần về Địa Thần Quân, đúng là hợp với quy hoạch của Thần Đạo.

Theo kế hoạch đã định, ngoại trừ những người phòng thủ biên giới, hầu như tất cả nhân mã Thần Điện đều tập trung dưới chân núi Bất Chu.

Đại địa Hồng Hoang trở nên trầm mặc, vô số người cảm nhận được sự hiện diện của Thiên Đạo, biết rõ nó sắp xuất thế.

Họ hiểu rõ tầm quan trọng của quà tặng từ Thiên Đạo, khoảnh khắc Thiên Đạo xuất thế, vạn thiên pháp tắc sẽ hiện ra, chỉ cần nắm bắt cơ hội này, tu vi sẽ tăng vọt.

Vì thế không ai dám lười biếng, đều chờ đợi khoảnh khắc đó.

Ba ngàn năm sau, cả Hồng Hoang phong vân biến sắc, đại địa chấn động không ngừng, nồng độ Tiên Thiên linh khí tăng cao đột ngột.

"Oanh!" Lúc đó vạn thiên pháp tắc hiện ra giữa không trung, ba ngàn cột sáng dựng đứng giữa trời đất, thần diệu vô cùng.

Ở trung tâm, một vòng luân xa hình răng cưa gồm bốn mươi chín nan hiện ra, tượng trưng cho Thiên Đạo "Tứ Cửu".

Đại Đạo có năm mươi, Thiên Đạo có bốn mươi chín, ba ngàn pháp tắc đều từ đó diễn biến ra, vì thiếu mất một là "Độn khứ chi nhất", nên Thiên Đạo định sẵn không thể sản sinh ra kẻ siêu thoát.

Bất kể là ai, tu luyện theo Thiên Đạo chỉ có thể dừng bước ở Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên cửu trọng, đó là chân lý duy nhất dưới Thiên Đạo cảnh.

Tất nhiên, ba ngàn Đại Đạo pháp tắc chỉ là một sự tổng hợp, ví dụ như Băng, Tuyết đều là một dạng thể hiện của Thủy chi Đại Đạo pháp tắc.

Chỉ cần sinh linh tu luyện pháp tắc chi lực đều có thể từ đó cảm ngộ sức mạnh thuộc về mình, ở điểm này, Thiên Đạo và Đại Đạo không có gì khác biệt.

Nhìn hư ảnh pháp tắc đầy trời từ không hóa có, vô tận sinh linh Hồng Hoang đều đắm chìm trong cảm ngộ, sự khống chế pháp tắc của bản thân ngày càng thuần thục.

Dưới Thái Ất thì luyện Ngũ Khí, phải hấp thụ đủ sức mạnh Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ mới có thể tiến quân Thái Ất Kim Tiên.

Đại La ngưng Đạo Quả, Tam Hoa tụ đỉnh mới thành Đại La.

Tu luyện Hỗn Nguyên cần lĩnh ngộ và chưởng khống pháp tắc, cuối cùng khai tịch thế giới của riêng mình, thế giới đó chính là Đạo Quả, tồn tại bên trong Đại Đạo.

Nhưng Thiên Đạo thì khác, chỉ cần Đại La viên mãn đem bản thân chia làm ba phần ký thác vào Thiên Đạo, là có thể mượn sức mạnh

Thiên Đạo để chưởng khống pháp tắc, đó là con đường của Thánh nhân.

Đó cũng là lý do Chuẩn Thánh nếu không có Tiên Thiên linh bảo thì mãi mãi không đánh lại Hỗn Nguyên Kim Tiên cùng cảnh giới.

Trong Hồng Hoang, Thánh nhân vô địch, nhưng khi Thánh nhân rời khỏi Hồng Hoang vào hỗn độn, kẻ cùng cảnh giới là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể đánh họ tơi bời.

Theo một ý nghĩa nào đó, vạn thiên pháp tắc của Thiên Đạo hay Đại Đạo hội tụ đều là một loại cảnh giới, cũng là một loại bình chướng.

Sinh linh tu luyện là để ngưng tụ cái Đạo của riêng mình, ví dụ như Tiên Đạo của Hồng Quân, chỉ cần Hồng Quân có thể dung nạp ba ngàn pháp tắc, phá vỡ bình chướng, thì địa vị của Tiên Đạo sẽ không kém cạnh Thiên Đạo.

Nhưng Thiên Đạo có khiếm khuyết, nó không chỉ là tập hợp của đạo tắc mà còn pha tạp cảm xúc của ba ngàn Ma Thần hỗn độn và cả bản nguyên của Bàn Cổ.

Từ khi sinh ra, Thiên Đạo đã không viên mãn, chỉ có bốn mươi chín, nên cần có người bổ khuyết, đó cũng là lý do sau này Hồng Quân hợp đạo.

Đạo vốn không có tình cảm, nhưng Thiên Đạo sau khi dung hợp sinh linh lại tồn tại tình cảm, không thể đối xử bình đẳng với mỗi cá nhân.

Đó là lý do mọi người đều muốn tu luyện Đại Đạo.

Đại Đạo có năm mươi, để lại một tuyến thiên cơ cho chúng sinh cơ hội siêu thoát.

Nhưng những điều đó không thể thay đổi tâm thái của những sinh

linh tầng lớp thấp nhất, họ khao khát mạnh lên.

So với một Đại Đạo xa xăm mờ mịt, Thiên Đạo giống như một đường tắt, thử hỏi ai lại không muốn đi?

Đặc biệt là sau khi bước vào kỷ nguyên Thái Cổ, Tiên Thiên dần chuyển sang Hậu Thiên, môi trường thay đổi, không thể cứ thoải mái hấp thụ linh khí để mạnh lên như trước.

Những sinh linh sinh ra sau này cũng không có căn nguyên như Hoàng Thiên để dễ dàng cảm ngộ Đại Đạo.

Thiên Đạo đối với họ phù hợp hơn Đại Đạo nhiều.

Thậm chí nếu lúc này Đại Đạo có xuất hiện lần nữa, ít nhất chín mươi chín phần trăm sinh linh Hồng Hoang vẫn sẽ chọn Thiên Đạo, đó là thực tế.

Ân tứ của Thiên Đạo kéo dài suốt vạn năm, nhanh chóng khôi phục lại sự tiêu điều sau đại chiến Hung thú.

Vạn tộc xuất hiện ngày càng nhiều cường giả, trở nên cực kỳ lớn mạnh.

Chúng sinh ngày càng gởi gắm hy vọng vào Thiên Đạo, giúp Thiên Đạo dung hợp với thế giới Hồng Hoang nhanh chóng hơn.

Chỉ có những đại năng đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn mới phát hiện ra đất trời đã đổi khác, ngay cả Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng bị trói buộc.

Trong cõi u minh xuất hiện một luồng sức mạnh tạo thành tấm lưới lớn vây khốn mọi tu sĩ, kẻ dưới Hỗn Nguyên căn bản không thể phát hiện thiên cơ.

Trước kia, Thái Ất Kim Tiên cũng có thể dựa vào thực lực để đoán ra một tia thiên cơ, nhưng giờ đây, thiên cơ mà Đại La Kim Tiên cảm

ngộ được đều mờ mịt, như có một lớp màn che phủ.

Trừ phi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bằng không căn bản không thể tùy ý làm nhiễu loạn thiên cơ, vì sức mạnh nhỏ bé không thể phá vỡ rào cản do Thiên Đạo thiết lập.

Quan trọng hơn, bên trong Hồng Hoang, Đại Đạo đã hoàn toàn bị ngăn cách, từ nay về sau chỉ có Thánh vị của Thiên Đạo chứ không còn Đạo quả của Đại Đạo.

Những đại năng tu luyện Hỗn Nguyên Kim Tiên dĩ nhiên có thể phá bỏ sự cấm cố đó, nguyên thần kết nối với Đạo quả để cảm ngộ Đại Đạo.

Nhưng dưới Hỗn Nguyên, trừ phi có thể tiến vào hỗn độn sinh tồn thời gian dài để tu luyện Đại Đạo, bằng không căn bản là chuyện không thể.

Tuy nhiên, có một phát hiện kinh người hơn, đó là tất cả sinh linh Hồng Hoang thấy tu luyện trở nên dễ dàng hơn.

Thiên Đạo đặc biệt dễ cảm ngộ vì có quy luật để noi theo, còn Đại Đạo thì quá tối giản, chỉ có thể tự mình mày mò.

Từ đó, vô số môn phái và công pháp ra đời, bên trong Hồng Hoang dưới trướng Thiên Đạo trở nên phồn vinh xương thịnh hơn bao giờ hết.

Không ai biết rằng thực chất ân tứ của Thiên Đạo thực sự nằm ở nhóm Tiên Thiên đại thần cuối cùng, vì họ chính là những sứ giả được Thiên Đạo tuyển chọn.

Ví dụ như dưới Bắc Minh, cảm ngộ về Thôn Phệ chi đạo rơi xuống người Côn Bằng; trong Ngũ Trang Quán, Đại Địa bản nguyên trên người Trấn Nguyên Tử một lần nữa được tăng cường.

Chương 227

Trên Thái Dương Tinh, Hà Đồ Lạc Thư mang theo Đế Đạo pháp tắc tiến vào thức hải của Đế Tuấn, Thái Nhất đang ôm Hỗn Độn Chung cũng nhận được Hoàng Đạo truyền thừa.

Trong Lôi Trạch, phù chiếu tượng trưng cho vạn lôi chi nguyên xuất hiện trong tay Lôi Thần; dưới chân núi Côn Luân, Tam Thanh lần lượt nhận được Đan, Khí, Trận đạo.

Ngay cả trong biển máu vô tận, Minh Hà với hai thanh kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ cũng nhận được Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Bản thân căn nguyên của những kẻ như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử hay Tam Thanh so với sinh linh hiện tại đã vô cùng xuất chúng rồi.

Nhưng nếu muốn vượt qua đỉnh tiêm Tiên Thiên đại năng để trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, họ cần được cường hóa thêm một bước.

Vì vậy, Thiên Đạo mới không tiếc giá nào để tăng thêm nội hàm cho những người này.

Ân trạch của Thiên Đạo kéo dài vạn năm tuy tạo điều kiện cho thế giới phồn vinh nhưng cũng mang lại cảm giác khác lạ cho nhiều người.

Đặc biệt là những sinh linh hóa hình từ lượng kiếp thứ sáu, Đại Đạo biến mất, Thiên Đạo xuất hiện, nhân quả bao trùm, mọi thứ đều thật quỷ dị.

Nhưng đối với vạn tộc hóa hình ở lượng kiếp thứ bảy, đây chẳng khác nào cuộc lột xác.

So với Tiên Thiên sinh linh hóa hình ở lượng kiếp thứ sáu, họ không đủ nội hàm, căn nguyên thiếu hụt.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của Thiên Đạo đã thu hẹp khoảng cách đó một cách đáng kể.

Cảnh giới có quy luật rõ ràng khiến việc tu luyện trở nên đơn giản, vạn tộc tiến bộ cực nhanh.

Nỗi bi ai của kẻ mạnh chính là phúc âm của kẻ yếu, đạo trời là bớt chỗ thừa bù chỗ thiếu.

So với sự lớn mạnh của một nhóm người, Thiên Đạo thích sự yếu nhỏ của tất cả mọi người hơn.

Thời Thái Cổ tượng trưng cho thiên hạ của chúng thần, vạn linh tranh phong.

Tất nhiên, những người như Hồng Quân, Dương Mi, La Hầu, Càn Khôn không hề bị ảnh hưởng, họ vẫn có thể cảm ngộ Đại Đạo.

Thậm chí Dương Mi sắp đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể khai tịch thế giới, tu luyện phục hồi trong hỗn độn, Thiên Đạo đối với y ngoài việc trói buộc ra thì chẳng còn gì khác.

Hiện tại có thể thấy, quỹ đạo Hồng Hoang không khác gì đời sau, Đế Tuấn, Thái Nhất vẫn là bọn họ, Tam Thanh vẫn là Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử vẫn là Trấn Nguyên Tử.

Nhưng thực tế thì Thái Dương, Thái Âm đang bị Thần Điện khống chế, Trấn Nguyên Tử hóa hình thành thần sớm nhất, Lôi Thần theo sau, đến cả Thập Nhị Tổ Vu cũng có những quân cờ do Thần Đạo cài cắm, tương lai thế nào chưa ai nói trước được.

Điều Thiên Đạo muốn thực ra rất đơn giản, đó là trở thành duy nhất của thế giới, khiến sinh linh sau này mỗi khi nhắc đến đều nói "Thiên Đạo ở trên", thậm chí địa vị của Bàn Cổ đại thần cũng không

bằng Thiên Đạo.

Nó cần biến những vinh quang và lịch sử trước kia thành bí mật và truyền thuyết, từ nay về sau mọi người chỉ nhìn về phía Thiên Đạo mà thôi.

Phải nói rằng Thiên Đạo đã chọn một thời điểm rất tốt.

Nếu không có Hoàng Thiên can thiệp, sau khi Hung thú lượng kiếp kết thúc, các Tiên Thiên sinh linh đồng quy vu tận với hung thú, những đại năng còn lại cũng ẩn cư.

Chỉ qua vài nguyên hội, những cái tên như Thần Nghịch, Luân Hồi hay Ngũ Hành, Huyền Hoàng sẽ chỉ còn là cát bụi lịch sử, chỉ còn lại La Hầu và Hồng Quân là hai đại diện của Thiên Đạo.

Đời sau, sinh linh chỉ biết đến đại năng sớm nhất là Đạo Tổ và Ma Tổ.

Một nguyên hội sau, Thiên Đạo hoàn toàn chưởng khống cả thế giới, ân trạch dần biến mất, vạn tộc Hồng Hoang chìm vào cảm ngộ, bế quan để tiêu hóa những gì thu hoạch được.

Trên đại địa một mảnh tịch mịch, không còn tranh đấu, Hồng Hoang bước vào giai đoạn tu dưỡng sinh tức.

Lúc này tại biên duyên phía Tây, Hoàng Thiên đang nhíu mày suy nghĩ về ảnh hưởng của việc Thiên Đạo xuất thế.

Với tư cách là tổ sư Thần Đạo, sự cảm ứng giữa anh và Thiên Đạo vượt xa bất kỳ ai trong Hồng Hoang.

Ngay từ khi Thiên Đạo chuẩn bị xuất thế anh đã cảm nhận được, có lẽ vì tu vi của Hoàng Thiên quá mạnh.

Lúc này Thiên Đạo chưa chưởng khống được một thế giới ở trạng thái đỉnh phong, Hồng Hoang chỉ có thể chịu đựng được thần thông

giả tối đa là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Vì vậy, hóa thân của Thiên Đạo cùng lắm chỉ có thể sử dụng sức mạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, căn bản không thể hạ gục được Hoàng Thiên.

Thế nên nó đành tỏ ra thân thiện, chào hỏi Hoàng Thiên, thậm chí đề xuất trao đổi đãi ngộ lấy đại thế.

Chỉ cần Hoàng Thiên không ra tay, uy danh Hoàng Thiên Thần Tôn cao quý sẽ tồn tại vĩnh viễn trong Hồng Hoang, ngay cả việc Thần Điện đi lại trên đại địa, Thiên Đạo cũng sẽ không can thiệp.

Như vậy là đủ để duy trì trạng thái phát triển rồi. "Mẹ kiếp, Thiên Đạo cũng biết làm ăn gớm, bảo bản tôn không ra tay, nhưng đâu có bảo không được ra tay gián tiếp." Hoàng Thiên cười mắng.

Thần Điện lúc này tuy có mười mấy Thần Vương, thậm chí có cả bán bộ Thần Đế, nhưng Hồng Hoang cũng không yếu.

Dương Mi là bán bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hồng Quân và La Hầu là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, còn Càn Khôn và những người khác cũng là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Chỉ cần Hoàng Thiên không xuất hiện, chiến lực cao tầng của Thần Điện cơ bản ngang ngửa với toàn bộ thế lực cao tầng của Hồng Hoang.

Muốn Thần Điện ảnh hưởng đến đại thế Hồng Hoang thì cũng cần thực lực mạnh mẽ tương ứng chứ! "Thôi được rồi, cứ để mặc bọn chúng quậy phá, miễn là không ảnh hưởng đến bản tôn thì sao cũng được." Sau một lần trao đổi với Thiên Đạo, Hoàng Thiên đã có được thứ mình muốn.

Phân thân hóa hình thì Thiên Đạo không được can thiệp, anh cũng có thể thoải mái ngưng tụ phân thân.

Miễn là thần hồn của anh chịu được sự phân liệt đó, nhìn hàng ngàn hàng vạn "mình" xuất hiện, chính Hoàng Thiên cũng thấy sợ.

Tuy nhiên, ba phân thân Thiên, Địa, Nhân mới là then chốt.

Chỉ cần Thiên Đế, Địa Hoàng, Nhân Tôn quy vị, việc Thần Đạo thống nhất Hồng Hoang sẽ không còn gì nghi ngại.

Suy cho cùng, Thần Điện chỉ là công cụ để Thần Đạo hưng thịnh, mục đích đạt được thì mọi thứ khác đều không quan trọng.

Nghĩ vậy, anh lại bắt đầu lao vào hành trình khôi phục đầy căng thẳng, đồng thời phân thân bên trong Sáng Thế Kỷ cũng đang nhanh chóng được thai nghén.

Hồng Hoang không tính năm tháng, thời gian trôi đi để lại những dấu vết trên đại địa, ròng rã hai nguyên hội.

Chiến trường xưa của Hung thú lượng kiếp là phương Bắc bị oán khí của vô số sinh linh xâm chiếm, tuy vẫn có thể sống nhưng linh khí thưa thớt, là vùng đất nghèo nàn nhất Hồng Hoang.

Nhưng nay dưới sự điều chỉnh của Thiên Đạo, linh khí cuồn cuộn ngưng kết tại phương Bắc, sinh cơ dần khôi phục, những chủng tộc mới bắt đầu ra đời.

Chương 228

Nhiều chủng tộc trong những năm qua đã xuất hiện không ít cường giả, không còn e sợ Thần Điện, bắt đầu nhắm tới vùng đất phương Bắc.

Gần quan được ban lộc, hai phần năm vùng phía Bắc từng bị Ma triều của La Hầu chiếm cứ nay nhanh chóng bị tộc Kỳ Lân tiếp quản.

Dù nơi đây nảy sinh không ít hậu thiên hung thú nhưng chúng không thể cản bước Kỳ Lân tộc, ngược lại còn trở thành tài nguyên cho họ.

Sau đó, nhiều chủng tộc không trụ nổi ở phương Đông và phương Nam cũng kéo tới phương Bắc, nơi đây rồng rắn lẫn lộn, cực kỳ thích hợp để phát triển.

Nhưng không ai dám làm càn hay chinh chiến ở vùng duyên hải gần Thần Điện, nếu có cũng chỉ là những xích mích nhỏ.

Không chỉ phương Bắc, ngoại trừ trung bộ ra, tất cả các vùng của Hồng Hoang đều bị vạn tộc chiếm cứ, họ bắt đầu tranh đoạt địa bàn không ngừng nghỉ.

Trước đó, những vùng đất do các Vương triều chiếm giữ đều là nơi tụ hội tinh hoa đất trời, thiên tài địa bảo rất nhiều, vô cùng hấp dẫn đối với người tu luyện.

Nay các thế lực cũ đã mất, vạn tộc bắt đầu tranh đoạt điên cuồng để chiếm được nhiều địa bàn rộng lớn hơn.

Bất giác lại một nguyên hội nữa qua đi, phân thân Hoàng Thiên ẩn giấu trong Sáng Thế Kỷ cuối cùng cũng thai nghén hoàn thành. "Ầm ầm!" Cùng với tiếng sấm Thiên Đạo, vạn thiên pháp tắc hội tụ tại

biên duyên phía Tây, sức mạnh tinh thần và Tiên Thiên linh khí cuồn cuộn đổ về.

Lúc này, một bóng dáng hiên ngang hiện ra trong đại trận, đầu đội Sơn Hà Xã Tắc quan, mình khoác Cẩm Tú Thiên Địa bào, lưng đeo Ly Văn trường kiếm.

Đôi mày kiếm hơi nhếch, đôi mắt như mực ngọc, gương mặt cương nghị mang uy nghi của một bậc đế vương, cả người toát ra khí thế tôn quý bễ nghễ thiên hạ, đúng là phong thái rồng phượng, thiên chất tự nhiên.

Chung quanh bóng dáng đó tỏa ra đạo vận vô tận, sức mạnh thời gian và tạo hóa hiện rõ thành thực chất như những tia sáng nhấp nháy.

Người đó khẽ cúi mình chào: "Địa Hoàng, kiến bái bản tôn!".

Hoàng Thiên nghe xong không khỏi ngẩn ngơ, nhìn bóng dáng có ngoại hình giống hệt mình hiện ra trước mắt, có một cảm giác khó tả.

Nếu không phải trên người đối phương đầy rẫy bá khí của một vị đế vương nghiền nát tất thảy, nhưng phong thái lại ôn hòa như gió xuân, thì thật là có chút ngượng ngùng.

Dĩ nhiên sự khác biệt về khí chất này là do con đường hai người đi giống nhau.

Hoàng Thiên là tổ sư Thần Đạo, vạn thiên pháp tắc đều là thần tử, nên phải có bá khí nghiền nát tất cả.

Còn Địa Hoàng thuộc mạch Thần Đạo chưởng quản các địa thần, đại địa vốn dày dặn che chở vạn vật, nên phong thái ôn hòa như gió xuân mới hợp đạo.

Phải nói thật, sau khi dùng Thiên Đạo công đức nâng cấp tu vi, Địa Hoàng hiện tại có thực lực ngang hàng bản tôn Hoàng Thiên.

Tuy bề ngoài nhìn chỉ có tu vi Thần Vương viên mãn, nhưng thực tế chỉ là vấn đề thời gian để tiêu hóa, đạt tới Thần Đế hậu kỳ là chuyện không có gì trở ngại.

Bởi vì bản tôn và phân thân thực chất dùng chung một trái tim Thần Đạo, suy cho cùng vẫn là một người. "Haha!

Cuối cùng cũng ra rồi, bản tôn nên gọi ngươi là Địa Hoàng đạo hữu, hay là phân thân đây?" Hoàng Thiên cười nói.

Có Địa Hoàng nghĩa là kế hoạch Thần Đạo đã tiến thêm một bước lớn, làm sao không vui cho được? "Chúng ta vốn là một, Địa Hoàng hay phân thân thì có gì khác biệt?" Địa Hoàng thản nhiên nói, tuy không cười nhưng khiến người ta thấy vô cùng tự nhiên, như được tắm gió xuân. "Nói đúng lắm, vậy sau này ta gọi ngươi là đạo hữu vậy!" Hoàng Thiên gật đầu.

Có thêm một phân thân không hề thấy đột ngột, ngược lại con đường cầu đạo nhờ đó mà tiến thêm một bước, khiến anh đặc biệt vui mừng. "Đạo hữu trông thật diệu kỳ, bộ trang bị Sơn Hà Xã Tắc được ngưng kết từ Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên, phòng ngự vô song, có thể cắt đứt thiên cơ, bình định địa vực, đúng là Địa Đạo chí bảo!" Nhìn những món linh bảo trên người Địa Hoàng, Hoàng Thiên cũng không kìm được lời khen ngợi.

Có lẽ vì Thiên Đạo muốn hối lộ, cộng thêm phân thân này có căn nguyên Tiên Thiên đỉnh cấp, nên Địa Hoàng vừa sinh ra đã có linh bảo đi kèm.

Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo Sơn Hà Xã Tắc Quan, thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo Cẩm Tú Thiên Địa Bào, thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo Bát Hoang Đạp Địa Ngoa, và thanh kiếm bên hông là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Sơn Hà Xã Tắc Kiếm.

Trong số các hậu thiên sinh linh, trừ nhóm Tiên Thiên đại thần

thông giả cuối cùng, cơ bản không ai có gia tài so được với Địa Hoàng. "Bản tôn quá khen rồi, những linh bảo này tuy tốt nhưng vẫn có chỗ chưa đủ, e rằng không đủ sức đối phó với La Hầu ở phía Tây." Địa Hoàng thản nhiên nói.

Nghe vậy, Hoàng Thiên nhíu mày.

Đúng thật, cực phẩm Tiên Thiên linh bảo đối phó người thường thì bách chiến bách thắng, nhóm Tiên Thiên sinh linh cuối cùng trước khi phân bảo cũng không thể vượt qua.

Nhưng La Hầu thì khác.

Gã này tay trái cầm Diệt Ma Đao, tay phải cầm Sát Thần Việt, đầu đội Thiên Ma Tháp, dưới chân là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, trang bị cực phẩm Tiên Thiên đầy mình, chẳng khác gì game thủ nạp tiền, không dùng hack thì không thắng nổi gã.

Quan trọng nhất là La Hầu thắng lớn sau trận Hung thú, có được tàn khu của Thú Hoàng Thần Nghịch, theo chỉ dẫn của Thiên Đạo, việc dung hợp thân xác Thú Hoàng với Diệt Ma Đao và Sát Thần Việt là mấu chốt.

Chỉ khi ba thứ đó dung hợp mới đúc thành phôi thai của Tru Tiên Tứ Kiếm, sau đó dùng máu của vô số sinh linh trong Long Phượng đại kiếp tế luyện mới thành Tiên Thiên chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Tứ Kiếm là đệ nhất sát trận dưới Thiên Đạo, gồm Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm, mỗi thanh đều là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, Tru Tiên Trận Đồ cũng là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Truyền thuyết kể rằng chí bảo này chủ tể sự sát phạt của Thiên Đạo, trong kiếm trận huyền diệu quỷ quyệt, sát cơ vô hạn, một vị Thánh nhân bày trận thì phải bốn vị Thánh nhân mới phá được, Đại La

Kim Tiên đi vào trận trong chốc lát sẽ hóa thành tro bụi.

Xét kỹ thì Tru Tiên Tứ Kiếm hợp nhất phù hợp cho đánh đoàn, còn đơn đả độc đấu, miễn là không lọt vào trận thì trong mười đại Tiên Thiên chí bảo Khai Thiên, uy lực của Bàn Cổ Phiên hay Thí Thần Thương cũng không hề kém cạnh.

Chưa kể đến Tiên Thiên chí bảo Hỗn Độn Chung được hóa thành từ cán của Hỗn Độn chí bảo Khai Thiên Phủ, có thể trấn áp cả thế giới Hồng Hoang.

Với riêng Hoàng Thiên thì không sao, dù là Lục Thiên Kiếm hay Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay anh đều có thể đấu ngang ngửa với La Hầu.

Nếu dùng Sáng Thế Kỷ - một món Hỗn Độn hạ phẩm linh bảo - thì đừng nói Tru Tiên Kiếm Trận, dù có cả ba đại Khai Thiên chí bảo cũng không chống nổi uy trấn áp của nó. "Nếu vậy, ta giao cây thước này cho ngươi!" Hoàng Thiên suy nghĩ một lát rồi triệu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích giao cho Địa Hoàng.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích vốn được tạo ra từ một thành công đức khai thiên của Bàn Cổ kết hợp với Hồng Mông chi khí, là Hậu Thiên Công Đức chí bảo có đặc tính không gì không phá được, ngang hàng với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp một công một thủ, vô cùng thần diệu.

Sau đó nó được Hoàng Thiên dùng lượng lớn Đại Đạo công đức thăng cấp thành Tiên Thiên Công Đức chí bảo, uy lực vượt xa Tiên Thiên chí bảo thông thường.

Chỉ tiếc là Hoàng Thiên đã có Tiên Thiên sát đạo chí bảo Lục Thiên Kiếm nên Hồng Mông Lượng Thiên Xích vẫn luôn bị cất xó.

Nay giao cho phân thân Địa Hoàng là hợp nhất với khí thế hoàng

đạo, lại có thể kết nối với địa mạch Hồng Hoang, không để minh châu bị bụi mờ.

Chương 229

Theo một nghĩa nào đó, phân thân của Hoàng Thiên giống như một cá thể độc lập.

Những gì Hoàng Thiên biết thì phân thân chưa chắc biết, nhưng những gì phân thân biết thì Hoàng Thiên đều biết.

Thứ nhất, Hoàng chi pháp tắc mà Địa Hoàng nắm giữ là một phần trong Đế Hoàng pháp tắc của Hoàng Thiên.

Thứ hai, Địa Hoàng nắm giữ các địa đạo pháp tắc nhằm vào đại địa Hồng Hoang, còn Thần Đạo của Hoàng Thiên thống trị vô tận pháp tắc.

Mối liên hệ duy nhất giữa cả hai là dùng chung một trái tim Thần Đạo.

Nhưng trên đại địa, sự chưởng khống của Hoàng Thiên kém xa Địa Hoàng, đó là do căn nguyên quyết định, nên Địa Hoàng còn được gọi là Đại Địa Hoàng Giả.

Vì vậy, giao Hồng Mông Lượng Thiên Xích cho Địa Hoàng sẽ phát huy tác dụng lớn hơn nhiều, ít nhất là trước khi Địa Đạo khai mở, Địa Hoàng tuyệt đối là kẻ chưởng khống mạnh nhất của đại địa Hồng Hoang. "Đa tạ bản tôn!" Địa Hoàng không chút do dự nhận lấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích, dù sao cũng là một người, phân biệt gì chứ! "Ơ!

Cảm giác như có chỗ nào đó không ổn?" Hoàng Thiên nhíu mày quan sát phân thân Địa Hoàng trước mặt.

Đúng rồi, công kích thì có nhưng phòng ngự vẫn thiếu, bộ trang bị Sơn Hà Xã Tắc nếu tách lẻ ra chỉ là thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo,

sao chống đỡ nổi đòn đánh từ Tiên Thiên chí bảo.

Lúc này Địa Hoàng lên tiếng: "Bản tôn hiểu lầm rồi, thực ra bần đạo không phải không có linh bảo khác.

Địa Hoàng là chúa tể duy nhất của đại địa Hồng Hoang, có thể điều động sức mạnh của tất cả động thiên phúc địa trong bát hoang." Một luồng thần quang lóe lên, trong tay phải của Địa Hoàng xuất hiện một chiếc đại ấn vuông vức bốn thốn, phía trên có năm con rồng quấn quýt sáu mặt, màu sắc huyền hoàng rực rỡ, bên trong ẩn chứa sơn hà xã tắc, kim quang xuyên thấu bích lạc, điềm lành lan tỏa bát hoang.

Dưới ấn khắc tám chữ Đại Đạo minh văn: "Thần Đạo Cực Hoàng, Bát Hoang Trấn Địa!", tỏa ra uy nghiêm hoàng giả duy ngã độc tôn của đại địa.

Đó là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Bát Hoang Hoàng Tỳ.

Hoàng Thiên nhìn mà mắt sáng lên, tán thưởng: "Hoàng giả phải có bảo tỳ, nghe nói chỉ cần ra lệnh là bát hoang không ai dám không tuân theo, tuyệt diệu!

Thật là tuyệt diệu!".

Trên người anh vốn cũng có một phương ngọc tỷ là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Tử Vi Ngọc Tỷ, dưới tỷ khắc minh văn: "Chúng Tinh Chí Tôn, Tử Vi Ngự Thiên!".

Đó là thứ lấy được từ Tinh Không lão tổ, ngoài ra còn có bộ trang bị Tử Vi gồm mũ, bào, giày và cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Tinh Thần Cẩm Vân Đâu.

Chỉ là anh có quá nhiều linh bảo nên Tử Vi Ngọc Tỷ vẫn được để trong Thiên Đình làm đồ trang trí.

Nay nhìn thấy Bát Hoang Hoàng Tỳ của Địa Hoàng, anh đã biết nên dùng Tử Vi Ngọc Tỷ cho ai.

Ba đại phân thân của Thần Tổ gồm: một là Thiên Đế, hai là Địa Hoàng, ba là Minh Tôn.

Địa Hoàng đã có bộ trang bị Sơn Hà Xã Tắc và Bát Hoang Hoàng Tỳ do Thiên Đạo tặng, Minh Tôn kiêm nhiệm Minh giới thì Đại Đạo dĩ nhiên sẽ cấp đủ trang bị.

Chỉ còn lại Thiên Đế, vùng Tinh Không đã bị Thần Đạo chiếm cứ, trang bị cho phân thân Thiên Đế chắc chắn phải do Hoàng Thiên chuẩn bị, mà Tử Vi Ngọc Tỷ cùng bộ trang bị Tử Vi kia chính là phù hợp nhất với phong thái Thiên Đế.

Bảo tỳ là gì?

Thiên tử đeo gọi là tỳ, thần hạ đeo gọi là ấn.

Không có bảo tỳ thì lời vua không truyền được tới tứ hải, không có ấn chương thì văn thư của quan lại không thể ban hành tới cấp dưới, đó là chuyện từ thời Tần Hán vậy. "Trong Hồng Hoang, Thiên Đạo đã xuất thế, bản tôn cũng hứa trong vòng hai lượng kiếp sẽ không ra tay, nên Thần Điện cần ngươi thân hành tọa trấn." Hoàng Thiên tiếp tục: "Long Phượng lượng kiếp sắp tới không liên quan nhiều đến Thần Đạo chúng ta, mục tiêu tiếp theo của chúng ta sẽ tập trung vào trận chiến Đạo - Ma, nên các sự vụ ở phương Tây cần phải xử lý." "Chúng ta vốn là một, bản tôn đừng khách khí." Địa Hoàng gật đầu đáp ứng.

Ngay từ khi sinh ra, y đã hiểu rõ sứ mệnh của mình là làm hưng thịnh Thần Đạo, thống nhất Hồng Hoang.

So với Hoàng Thiên thích đi ngao du khắp nơi, y thích đứng trên đại địa, lo liệu chu toàn mọi việc hơn. "Ngươi có thể đi trước, đến Bất Chu Thần Điện tiếp quản nhóm Sơn Thần của Địa Thần Cung.

Phía Tây Trấn Nguyên Tử chưa thành khí hậu, Thổ Địa nơi đó e

rằng cần đạo hữu đích thân sắp xếp." Hoàng Thiên dặn dò. "Ta hiểu rồi, nhưng đạo hữu hiện giờ chưa rời đi sao?" Địa Hoàng thắc mắc.

Thương thế của Hoàng Thiên đã hồi phục hoàn toàn từ vạn năm trước, anh ở lại phía Tây lâu như vậy hoàn toàn là để chờ phân thân xuất thế, nay phân thân đã ra đời, còn ở lại làm gì? "Vốn tưởng Ma Thần hỗn độn chẳng có gì ghê gớm, nhưng sau trận chiến này bản tôn mới hiểu ba ngàn Ma Thần không khác gì con đẻ của Đại Đạo, thật thần bí khó lường!" Hoàng Thiên thở dài: "Chỉ riêng Thời Gian đại trận này, để ta luyện hóa hoàn toàn e rằng phải mất vài nguyên hội nữa mới xong." Địa Hoàng bấy giờ mới hiểu, thì ra anh bạn này có thu hoạch được gì đó từ đại trận nên mới chưa rời đi.

Mà cũng đúng, Thời Thần vốn là kẻ đứng đầu ba ngàn Ma Thần, nội hàm sâu nhất, gã đã chiếm giữ nơi này vô số nguyên hội, chắc chắn để lại thứ gì đó.

Nếu có thể luyện hóa hoàn toàn đại trận, trình độ sử dụng Thời Gian pháp tắc của Hoàng Thiên sẽ tăng vọt, Thần Đạo lại có thêm một quân bài tẩy, tội gì không làm!

Ngay lập tức, Địa Hoàng gật đầu: "Được, vậy ta đi Bất Chu trước." Sau khi tiễn Địa Hoàng đi, Hoàng Thiên lại tiếp tục tham ngộ đại trận.

Những năm tháng sau đó, thông qua tham ngộ, anh không ngừng nâng cao khả năng khống chế Thời Gian pháp tắc, thần hồn cũng không ngừng lớn mạnh.

Khoảnh khắc trước đó, Đại Đạo đã dung hợp một phần bản nguyên của Thời Thần Đạo Nhân vào Thần cách của Hoàng Thiên, nên anh chỉ cần giải mở những cảm ngộ thời gian trong Thần cách là được.

Tu vi đã đạt Thần Đế trung kỳ, trong thời gian ngắn không thể đột

phá nhanh chóng, độ khó cực cao, nên thay vì thế, thà nâng cao cảm ngộ về Đạo còn sướng hơn.

Nếu không phải vì vậy, Hoàng Thiên cũng chẳng thèm ở lại đây.

Hồng Hoang không tính năm tháng, chẳng biết đã bao lâu trôi qua, phần lớn Tiên Thiên linh khí đã chuyển hóa thành Hậu Thiên linh khí, ngoại trừ một số danh sơn đại xuyên thì đại địa hiếm có nơi nào phù hợp cho sinh linh Tiên Thiên tu luyện và sinh sống.

Dĩ nhiên các động thiên phúc địa không nằm trong số đó.

Lúc này, thế hệ sinh linh Hậu Thiên đầu tiên ra đời, số lượng vượt xa các Tiên Thiên sinh linh hóa hình trước đó, họ chính là các chủng tộc mang huyết mạch Bàn Cổ.

Nhiều đại năng ẩn cư nhìn ra được sinh linh Hậu Thiên mới là dòng chảy chính của Hồng Hoang, còn các chủng tộc huyết mạch Bàn Cổ đứng giữa ranh giới Tiên Thiên và Hậu Thiên tuy hiện tại là thế lực mạnh nhất nhưng cũng như Hung thú và Tiên Thiên sinh linh, định sẵn sẽ bị đào thải.

Cần biết rằng sinh linh Hậu Thiên chưa đầy ngàn năm đã có thể nảy sinh linh trí dưới ảnh hưởng của Thiên Đạo, vạn năm là hóa hình được.

Trong khi đó, các tộc như Long, Phượng sinh đẻ theo kiểu thai sinh hay noãn hóa cũng cần ít nhất vài vạn năm thai nghén.

So sánh như vậy, số lượng sinh linh Hậu Thiên ngày càng nhiều.

Dần dần, khắp Hồng Hoang đầy rẫy sinh linh Hậu Thiên, dù tu vi của họ chỉ ở mức Thiên Tiên, Huyền Tiên là đỉnh.

Chương 230

Nhưng họ thực sự là một gam màu mới trên đại địa Hồng Hoang, không ai có thể dễ dàng xóa bỏ.

Cùng với sự xuất hiện của Thiên Đạo, thế giới dần bị một mạng lưới nhân quả bao phủ, những chuyện xảy ra trước lượng kiếp thứ chín rất ít người biết tới.

Những cái tên như Hoàng Thiên, Hồng Quân, Dương Mi, La Hầu dường như đã lùi vào lịch sử.

Hiện nay đối với mọi sinh linh Hồng Hoang, vạn tộc mới thực sự là trung tâm, đặc biệt là mười đại cường tộc.

Thứ nhất là Long tộc, thứ hai Phượng Hoàng tộc, thứ ba Kỳ Lân tộc, thứ tư Bạch Hổ tộc, thứ năm Huyền Quy tộc, thứ sáu Đằng Xà tộc, thứ bảy Trùng Minh Điểu tộc, thứ tám Quỳ Ngưu tộc, thứ chín Viên tộc, thứ mười là tộc Cửu Vĩ Hồ thế chỗ tộc Kim Mao Hống đã bị diệt.

Trong đó Long tộc mạnh nhất, tộc trưởng Long Vương là Chuẩn Thánh trung kỳ, ngoài ra còn có Chúc Long là Chuẩn Thánh sơ kỳ và năm đại trưởng lão Long tộc ở mức bán bộ Chuẩn Thánh.

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kém hơn một chút.

Vào lúc này, trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, những người như Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân, Hổ Tổ, Huyền Quy Lão Tổ mới là những kẻ đứng trên đỉnh thế giới.

Sau sự diễn biến của mười mấy nguyên hội, nhờ thủ đoạn của Thiên Đạo, linh khí đã khôi phục không ít, các đại chủng tộc bắt đầu hành trình chinh phạt, việc cường tộc thôn tính nhược tộc đã thành

chuyện cơm bữa.

Với tư cách là tộc mạnh nhất, Long tộc chiếm cứ ba đại cận hải Đông Tây Nam cùng một phần địa lục phương Đông, khí thế hừng hực nhắm thẳng tới ngôi vị bá chủ Hồng Hoang.

Phượng Hoàng tộc theo sát phía sau, chiếm cứ bốn phần năm phương Nam.

Các tộc khác ở phương Nam như Hỏa Tước, Hỏa Ô hoặc là quy thuận Phượng tộc, hoặc là chạy tới vùng duyên hải phương Bắc.

Đáng kinh ngạc nhất là tộc Kỳ Lân.

Vốn dĩ họ chỉ co cụm ở biên duyên phía Bắc và phía Tây, nhưng từ sau khi Ma triều giải tán, vùng đất rộng lớn trở thành nơi vô chủ.

Tổ Kỳ Lân đã thể hiện bản lĩnh lớn nhất khi chia quân làm hai đường, một đường chiếm phương Bắc, một đường chiếm phương Tây.

Một phần năm địa bàn phía Tây và một nửa địa bàn phía Bắc đã rơi vào tay Kỳ Lân tộc.

Các cường tộc khác như Bạch Hổ tộc chiếm một phần năm phương Tây, Huyền Quy tộc hợp tác với Long tộc tản ra ba vùng biển còn lại.

Tộc Đẳng Xà chiếm một phần năm phương Đông, tộc Trùng Minh Điểu chiếm một phần năm phương Nam, tộc Quỳ Ngưu làm chủ phần lớn đảo trên Đông Hải, Viên tộc chiếm Hoa Quả Sơn, tộc Cửu Vĩ Hồ đóng tại Thanh Khâu.

Xét về địa bàn, Long tộc rộng nhất, Phượng Hoàng và Kỳ Lân ngang nhau.

Nhưng xét về tài nguyên, Long tộc chiếm giữ ba vùng biển và

phương Đông là những nơi linh khí dồi dào nhất, thiên tài địa bảo rất nhiều.

Phượng Hoàng tộc ở phương Nam thì đa phần là núi lửa, môi trường khắc nghiệt, tài nguyên chủ yếu là thuộc tính Hỏa.

Ngược lại, một nửa phương Bắc mà Kỳ Lân tộc chiếm đóng là vùng nghèo nàn nhất Hồng Hoang, phía Tây thì nhiều kim khí, chẳng khác gì gân gà.

Vì thế, Long tộc vẫn đứng nhất, Phượng tộc thứ hai, Kỳ Lân tộc cuối cùng.

Điều gây tò mò là Phượng Hoàng tộc không những không tiếp tục bành trướng mà còn thu hẹp chiến tuyến, bắt đầu hành trình "trồng trọt", mỗi ngọn núi lửa phương Nam đều được trồng cây Ngô Đồng.

Các loại thiên tài địa bảo hỏa thuộc tính nhiều không đếm xuể, khiến các tộc khác lóa cả mắt.

Họ áp dụng phương thức ôn hòa, chào đón tất cả các tộc loài chim gia nhập.

Nhờ có lượng lớn thiên tài địa bảo hỏa thuộc tính, nhiều tộc chim đã trở thành thân tín của Phượng tộc.

Ví dụ như Thanh Tước hóa thành Hỏa Tước, Quạ đen thành Hỏa Nha, khiến thực lực thực tế của Phượng Hoàng tộc tăng mạnh.

Chẳng ai biết rằng lúc này thực lực của Phượng tộc không hề kém cạnh Long tộc, chỉ là họ kín tiếng hơn mà thôi.

Thực tế là ba tộc mang huyết mạch Bàn Cổ chưa bao giờ coi các tộc khác ra gì, vạn tộc cũng chẳng thèm để mắt tới sinh linh Hậu Thiên, không ai ngờ rằng sau này sinh linh Hậu Thiên sẽ thay thế vị trí của họ.

Sau vô số năm đi đường, Địa Hoàng cuối cùng cũng trở về trung bộ.

Vì bản nguyên thông với Hoàng Thiên nên y hiểu rõ đại trận của Thần Đạo như lòng bàn tay, chỉ cần phất tay là mở ra cánh cổng dẫn vào thiên trụ Bất Chu.

Cảnh tượng này khiến đám người Tỳ Nhất, Cư Bỉ, Áp Du, Ngạo Nhân một phen khiếp vía.

Với tư cách là thống lĩnh Thần quân trấn thủ bốn phương Đông Tây Nam Bắc của Thần Điện, đột nhiên thấy đại trận mình quản lý bị kẻ khác mở ra dễ như bỡn thì sao không kinh ngạc cho được!

Mọi người lập tức xuất hiện tại khu vực trận pháp bị mở ra, thấy một bóng dáng có diện mạo giống hệt Hoàng Thiên hiện ra trước mắt.

Quan trọng nhất là trên người bóng dáng này đầy rẫy uy nghiêm Thần Đạo đậm đặc, gần như giống hệt Hoàng Thiên. "....." Tỳ Nhất không dám tin vào mắt mình, gương mặt đầy vẻ kinh hãi, Cư Bỉ và những người khác cũng vậy. "Bản tọa là Địa Hoàng của Thần Điện, chí tôn của mạch Địa Thần, là hóa thân của chí cao vô thượng Hoàng Thiên Đại Thần Tôn, các ngươi cứ coi như bản tôn là được." Địa Hoàng liếc nhìn họ, thản nhiên nói. "...." Tỳ Nhất và mọi người vẫn bán tín bán nghi, nếu không phải vì uy nghiêm Thần Đạo nồng hậu trên người Địa Hoàng thì họ đã coi y là kẻ thù rồi. "Từ nay về sau ta sẽ thay thế bản tôn tọa trấn Thần Điện, các ngươi có thể gọi ta là Địa Hoàng bệ hạ." Mọi người lần lượt hành lễ chào hỏi: "Tuân lệnh!

Hộ pháp thần thú thống lĩnh Tỳ Nhất bái kiến Địa Hoàng bệ hạ!", "Thiên Thần Quân thống lĩnh Cư Bỉ bái kiến Địa Hoàng bệ hạ!", "Địa Thần Quân thống lĩnh Áp Du bái kiến Địa Hoàng bệ hạ!", "Nhân Thần Quân thống lĩnh Ngạo Nhân bái kiến Địa Hoàng bệ hạ!". "Bình thân, các ngươi cứ tự nhiên!" Nói đoạn, Địa Hoàng phất tay, thần lực bắn

ra, dưới chân hiện lên một con đường kim quang dẫn thẳng tới núi Bất Chu.

Đến lúc này, bọn Tỳ Nhất mới hoàn hồn.

Dù chưa rõ tình hình hóa thân thế nào, nhưng đã là Địa Hoàng bệ hạ nói y và Thần tôn Hoàng Thiên là một thì mọi người đều yên tâm.

Trong Hồng Hoang này chẳng ai là đối thủ của Thần tôn, ngay cả Thiên Đạo cũng không làm gì được ngài, nên khả năng bị đoạt xá là không tồn tại.

Chẳng mấy chốc, Địa Hoàng đã xuất hiện trong đại điện.

Hai thị nữ của Thần tôn Hoàng Thiên là Thỏ tổ Hồng Tụ và Miêu tổ Thiêm Hương cũng ngẩn ngơ trước tình cảnh này.

Mất nửa ngày hai cô mới hiểu được mối quan hệ giữa bóng dáng trước mắt và Thần tôn, phong thái hoàng giả ôn hòa như gió xuân của Địa Hoàng khiến họ có chút thẹn thùng.

Hoàng Thiên tuy bình thường cũng thoải mái nhưng dù sao cũng là tổ sư một đạo, quản lý vô tận sinh linh, uy nghiêm tự nhiên khiến người khác không dám lờ đi.

Nhưng Địa Hoàng thì khác, Đại Địa Hoàng Giả là nguồn gốc của vạn vật, sinh linh vừa gặp đã có cảm giác gần gũi tự nhiên.

Chương 231

"Hồng Tụ, hãy truyền lệnh xuống, thông báo chuyện của bản tọa khắp Thần Điện.

Từ nay ta sẽ thay mặt Thần tôn tọa trấn nơi này." "Tuân lệnh, Địa Hoàng bệ hạ!" Thỏ tổ Hồng Tụ ngoan ngoãn đáp.

Cùng lúc đó, Thần Vương Huyền Thiên và Sơn Thần Cung Chủ Liễu Mi cũng nhận được truyền âm, biết được sự tồn tại của Địa Hoàng nên vội vàng ra nghênh đón.

Về địa vị, Địa Hoàng là phân thân của Hoàng Thiên, cả hai không có gì khác biệt nên họ không dám lơ là. "Chúng thần bái kiến Địa Hoàng bệ hạ!" "Ừm!" Địa Hoàng vừa vào cửa, thấy hai người cung kính như vậy liền gật đầu: "Đứng lên đi!".

Sau đó, y đi thẳng tới chính giữa nội điện, phất tay một cái, đặt thêm một chiếc ghế hoàng gia bên phải của Thần tôn Hoàng Thiên.

Đợi mọi người ngồi xuống, Địa Hoàng mới hỏi: "Thiên Đạo xuất thế, vạn tộc Hồng Hoang đột phá Chuẩn Thánh rất nhiều, Thần Điện có biến hóa gì không?". "Ách?" Mọi người sững lại, không hiểu ý của Địa Hoàng cho lắm.

Lúc này, Thần Vương Huyền Thiên đứng ra giải thích: "Thời kỳ Đại Đạo chưởng khống, chúng sinh cảm ngộ Đại Đạo, con đường chứng đạo không có gì thay đổi, cứ thứ tự tu luyện tới Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, Thiên Đạo cảnh, Đại Đạo cảnh.

Nhưng sau khi Thiên Đạo xuất thế, nó ngăn cách liên hệ với Đại Đạo, chúng sinh bắt đầu cảm ngộ Thiên Đạo.

Thiên Đạo có khiếm khuyết là bốn mươi chín, nên chứng đạo có số chín, gọi là Thánh nhân, hay còn gọi là con đường Thánh Đạo.

Thánh nhân khác với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không cần tự mình khai tịch Pháp tắc tiểu thiên thế giới, mà nhờ vào việc chưởng khống sức mạnh thế giới để tung hoành hỗn độn, mượn nhờ Thiên Đạo để vận hành pháp tắc chi lực.

Trong Hồng Hoang thì Thánh nhân vô địch so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng cảnh giới, nhưng ra ngoài Hồng Hoang thì chiến lực lại yếu ớt.

Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng được gọi là Chuẩn Thánh, và Chuẩn Thánh cùng cảnh giới thì yếu hơn Hỗn Nguyên Kim Tiên." Mọi người nghe xong đều hiểu ra, hóa ra Chuẩn Thánh là phiên bản "thiến" của Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Tu sĩ của Thần Điện đồng tu cả thần hồn và nhục thân, chiến lực vô địch, sợ gì mấy thứ đó. "Hừm!" Địa Hoàng khẽ hừ một tiếng, mắt tỏa thần quang quét qua toàn trường, lạnh lùng nói: "Chuẩn Thánh tuy không bằng Hỗn Nguyên Kim Tiên nhưng dù sao cũng là Hỗn Nguyên cảnh, nghiền nát kẻ dưới Đại La là chuyện dễ dàng.

Trong Hồng Hoang hiện nay có ít nhất hai mươi vị Chuẩn Thánh, số lượng nhiều hơn Thần Điện chúng ta.

Phần lớn Thần Vương của Thần Điện đang trấn giữ tinh không, thử hỏi nếu họ ra tay, các ngươi có thể dễ dàng chống đỡ không?".

Cần biết rằng cảm ngộ Thiên Đạo dễ hơn Đại Đạo nhiều.

Đời sau vào thời Vu - Yêu lượng kiếp, Chuẩn Thánh đi đầy đất, Đại La không bằng chó, đủ thấy độ khó để Thiên Đạo đột phá thấp thế nào.

Hiện nay có hai mươi Chuẩn Thánh, nhưng cho họ thời gian, ai

dám đảm bảo sẽ không xuất hiện hai trăm hay hai ngàn kẻ như vậy?

Thần Đạo đồng tu nhục thân và thần hồn, mỗi bước đều cần vô số năm tích lũy.

Tuy căn nguyên của sinh linh Thần Điện hùng hậu nhưng xét sự thay đổi của Hồng Hoang hiện nay, linh khí không thể đáp ứng đủ nhu cầu.

Muốn đột phá Chuẩn Thánh dễ dàng như vạn tộc Hồng Hoang là chuyện không tưởng.

Trong tình huống đó, tại sao Thần Điện lại không coi trọng vạn tộc?

Những người có mặt đều là thống lĩnh cấp cao của Thần Điện, căn nguyên không kém gì Long Vương, nên sau khi nghe Địa Hoàng cảnh báo, họ lập tức hiểu ra nút thắt của vấn đề.

Sơn Thần Cung Chủ Liễu Mi lập tức bẩm báo: "Địa Hoàng bệ hạ, những năm qua tuy thiên cơ và nhân quả thay đổi, nhưng tu sĩ Thần Điện không bị ảnh hưởng, vẫn có thể cảm ngộ Đại Đạo nâng cao tu vi." "Không!" Địa Hoàng lắc đầu, điềm nhiên nói: "Các ngươi có thể tiếp tục tu luyện là vì Thần tôn đã thiết lập trận pháp tại Bất Chu, dùng Thần Đạo để kết nối với Đại Đạo.

Chỉ cần các ngươi rời khỏi trung bộ, chắc chắn sẽ nảy sinh nhân quả với Thiên Đạo, lúc đó trừ khi là Thần Vương, bằng không căn bản không thể tiếp tục cảm ngộ Đại Đạo nữa." Thần Đạo chi chủ Hoàng Thiên hiện mới ở Thần Đế trung kỳ, chỉ có thể nhờ vào thiên trụ trận pháp dẫn thẳng tới hỗn độn để kết nối Đại Đạo.

Trừ phi đạt tới Thiên Đạo cảnh mới có thể giải quyết triệt để rào cản thế giới, cho phép tất cả tu sĩ Thần Đạo thoải mái cảm ngộ Đại Đạo.

Sắc mặt mọi người tại tràng đều đại biến.

Tu sĩ Thần Vương cảnh có thể không cần quan tâm đến loại ảnh hưởng này, nhưng tại Trung bộ có tới chín mươi triệu Tam Thần Quân tướng sĩ, mười triệu hộ pháp thần thú cùng với ức vạn sinh linh của Sơn Thần Cung, những người này không phải toàn bộ đều đạt tới Thần Vương cảnh.

Một khi rời khỏi khu vực Bất Chu Sơn, họ sẽ không thể tiến bộ thêm được nữa, điều này chẳng khác nào ác mộng.

Liễu Mi lập tức hiểu ra, vì sao từ đầu chí cuối mọi người đều không cảm nhận được Thiên Đạo biến hóa, đó là bởi vì tất cả đã di cư đến Trung bộ trước khi Thiên Đạo xuất thế.

"Thần Đạo của ta tuy cường đại, nhưng vẫn chưa thể thay đổi được ảnh hưởng của Thiên Đạo.

Hiện nay chỉ có Thần Vương mới có thể cấu kiến Thần Vực, bình tế Thiên Đạo, liên kết Đại Đạo, lấy Thần Vực thoát thai thành Thần Quốc để tiến quân Thần Đế." Địa Hoàng tiếp tục nói: "Đây cũng là lý do Bản tôn liên tục nhấn mạnh Thần Điện phải triệt thoái khỏi Hồng Hoang để tiến về Tinh Không, bởi vì chỉ có Tinh Không mới giúp các ngươi đột phá." Thực tế, Địa Hoàng còn một phần chưa nói ra, đó là Thần Đạo không phải không dung hợp được với Thiên Đạo.

Chỉ cần lấy 《Sáng Thế Kỷ》 cấu kiến mạng lưới Thần Đạo, kết nối với Thần Đạo pháp tắc, tự nhiên có thể tiếp tục cảm ngộ Đại Đạo.

Tuy nhiên, ở lại Hồng Hoang có một tệ đoan lớn nhất không phải là ngộ đạo mà là tài nguyên không đủ, Tiên Thiên linh khí phần lớn đã chuyển hóa thành Hậu Thiên linh khí.

Với số lượng Tiên Thiên sinh linh mà Thần Điện đang thu nhận,

môi trường Hồng Hoang cơ bản không thể thỏa mãn nhu cầu tu luyện.

Nhánh Hải Thần Cung có thể tiếp tục lớn mạnh hoàn toàn nhờ vào việc hấp thụ linh khí chuyển hóa từ Thủy chi bản nguyên, đại dương còn thì linh khí còn.

Nhánh Địa Thần Cung cũng vậy, nhờ hấp thụ sức mạnh từ Thổ chi bản nguyên, đại địa còn thì linh khí còn.

Sau này, Thần Đạo sẽ chia thành bốn bộ phận: Thiên Không chi thần lấy Tinh Không làm cơ sở, hấp thụ sức mạnh Chu Thiên Tinh Thần; Đại Địa chi thần lấy đại địa làm gốc, hấp thụ Thổ chi bản nguyên; Đại Hải chi thần lấy đại dương làm nền, hấp thụ Thủy chi bản nguyên; Minh Giới chi thần lấy U Minh làm cơ sở, hấp thụ linh hồn chi lực bản nguyên nhất của thiên địa.

"Địa Hoàng bệ hạ, vậy chúng ta nên an bài thế nào?" Huyền Thiên không nhịn được hỏi, những người khác cũng tập trung ánh mắt vào bóng dáng hoàng bào phía trên.

Nghe vậy, Địa Hoàng không nói gì, chỉ phất tay một cái, vô số đạo thần lực bắn ra, rơi vào thần hải của mọi người.

"Đây là pháp môn cấu kiến Thần Đạo pháp trận, các ngươi hãy an bài Tam Thần Quân và hộ pháp thần thú tộc bố trí ở Trung bộ, Sơn Thần Cung thì học tập Địa Chi Pháp để cấu kiến pháp vực của riêng mình." "Tuân lệnh!" Mọi người tức khắc đáp lời.

Từ đây, tu sĩ Thần Đạo bắt đầu con đường ngưng kết pháp vực dưới cấp Thần Vương, thu thập khí vận, tín ngưỡng và công đức để tu luyện; còn Thần Vương thì ngưng kết Thần Vực, hóa Thần Vực thành Thần Quốc.

"Trước đó, Long Vương cùng những người khác đã lần lượt truyền âm cho Bản tôn, hy vọng vạn tộc có thể đến Bất Chu Sơn triều

bái Bàn Cổ đại thần.

Bản tôn đã đồng ý và mời cả Dương Mi lão tổ, Hồng Quân lão tổ cùng đến dự lễ, các ngươi đi chuẩn bị đi!" Địa Hoàng phân phó.

"Tuân lệnh!" Đám người lần lượt rời khỏi nội điện.

Việc vạn tộc triều bái Bàn Cổ đại thần không hề đơn giản, quan trọng nhất là họ muốn nhân cơ hội này dò xét bí ẩn của Thần Điện.

Nếu sức mạnh Thần Điện thể hiện ra không đủ để khiến họ kỵ đạn, e rằng sau lưng cuộc triều bái này sẽ là những lưỡi đao lạnh lẽo.

Chương 232

Pháp trận Thần Đạo mà Địa Hoàng truyền xuống có tác dụng lớn nhất là che đậy thiên cơ, kết nối Đại Đạo, khiến Long Vương không thể phát hiện hư thực của Trung bộ.

Trước khi hoàn toàn chuyển dời vào Tinh Không, mọi thứ của Thần Điện đều không được lộ ra ngoài, vì thế đám người Huyền Thiên, Liễu Mi đều không dám lơ là.

Lúc này, Địa Hoàng theo ý của Hoàng Thiên đã gửi lời mời đến Dương Mi và Hồng Quân, hy vọng hai vị có thể cùng chứng kiến đại điển vạn tộc tế bái phụ thần Bàn Cổ.

Địa Hoàng hiểu rõ ẩn bí về ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, dù sao so với Hồng Quân và Dương Mi, ông mới thực sự là sinh linh bản địa của Hồng Hoang.

Đối với những chuyện trong Hỗn Độn, không ai rõ ràng hơn hai vị từng là Ma Thần chí tôn như Dương Mi và Hồng Quân.

"Hử!" Tại một nơi nào đó trong Hồng Hoang, Dương Mi vừa mới đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sau khi nhận được truyền âm của Địa Hoàng liền thốt lên một tiếng cảm thán.

"Không ngờ lại có loại phân thân chi pháp này, độc chiếm Tiên Thiên căn nguyên, Hoàng Thiên đạo hữu quả nhiên lợi hại, bần đạo nên đi Thiên Trụ một chuyến." Trong Ngọc Kinh Sơn, Hồng Quân cũng chấn động.

"Phân thân Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, thật không thể tin nổi, là Hoàng Thiên đạo hữu làm sao?" Từ khi đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ đến nay, Hồng Quân vẫn trì trệ không thể tiến thêm, trong lòng nảy sinh dị nghị, định tìm kiếm lối đi riêng để tăng cường chiến

lực.

Kể từ lúc nhìn thấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay La Hầu, ông đã hiểu đối thủ lớn nhất đời mình chính là La Hầu.

Qua vô tận năm tháng nghiên cứu, ông cuối cùng đã hình thành bí pháp Trảm Tam Thi, nhưng còn chưa tự mình thử nghiệm thì đã bị phân thân của Hoàng Thiên làm cho kinh ngạc.

Một phân thân có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, uy nghiêm như bản thể, thật khiến người ta kinh hãi!

Mặt khác, nhận được truyền âm của Địa Hoàng, Dương Mi và Hồng Quân không nén nổi tò mò mà cấp tốc lên đường tới Trung bộ.

Do đại hội vạn tộc sắp diễn ra, Thần Điện đã mở các cửa chính, chỉ để lại ức vạn sinh linh của Sơn Thần Cung âm thầm quan sát.

Những sinh linh Tiên Thiên hóa hình từ sơn xuyên thổ địa này có thể dễ dàng hòa mình vào các mạch núi, vùng đất mà không ai hay biết, rất thích hợp cho tình hình hiện tại.

Lúc này ở biên giới Trung bộ, nhiều sinh linh lần lượt tiến vào, trong đó đoàn của Long tộc là nổi bật nhất.

Long Vương đã phái chín người con đến tham gia thịnh điển.

"Oa!

Địa bàn của Thần Điện nhìn có vẻ đặc biệt yên tĩnh, sinh tồn ở nơi như thế này thì có bao nhiêu chiến đấu lực chứ, hừ!" Long tử Ly Vẫn có chút bất tiết nói.

Tù Ngưu là người đứng đầu chín long tử nghe thấy thế lập tức biến sắc, quát lớn: "Lão cửu, câm miệng!

Ngươi muốn chết thì không ai cản, nhưng đừng có liên lụy đến tộc ta." "Ha ha!

Đại ca đừng nghiêm túc thế chứ, đệ chỉ đùa chút thôi.” Ly Vẫn cười gượng, đối mặt với lão đại hắn vẫn có chút sợ sệt.

Tuy nhiên, nhìn ánh mắt của Ly Vẫn, có thể thấy hắn không hề để tâm đến lời Tù Ngưu.

Long tộc đang thời hưng thịnh, lại thêm tính cách hoạt bát, hắn làm sao coi Thần Điện ra gì.

“Đại ca nói không sai, vạn tộc đều kỵ đạn Thần Điện, chứng tỏ thế lực của họ cực kỳ cường đại.

Từ lúc chúng ta vào Trung bộ đến giờ vẫn chưa phát hiện ra một sinh linh nào, chẳng lẽ không kỳ quái sao?

Giải thích duy nhất là tu vi của họ vượt xa chúng ta.” Long ngũ tử Toan Nghê cũng lên tiếng.

Các long tử khác nghe xong đều lộ vẻ ngưng trọng, dùng linh thức quét qua bốn phía thì phát hiện đúng như lời Toan Nghê nói.

Ngay lập tức, không còn ai dám lộ vẻ khinh thường nữa.

Cả một Trung bộ rộng lớn mà thân là Thái Ất Kim Tiên lại không phát hiện được sinh linh nào, chẳng lẽ tu vi thấp nhất của sinh linh Thần Điện ở đây đều là Đại La Kim Tiên?

Thử hỏi chín long tử làm sao dám tiếp tục khinh suất.

“Chúng ta tiếp tục lên đường, tới dưới Thiên Trụ để kịp đại hội.” Tù Ngưu nói.

“Phải, đại ca nói đúng.” Các long tử khác phụ họa.

Lúc này, xung quanh xôn xao hẳn lên, thì ra là mấy vị điện hạ của Phượng Hoàng tộc đã đến, ai nấy đều tuấn tú vô song khiến người ta không thể rời mắt.

“Các ca ca mau nhìn, đại huynh, đối thủ cũ của huynh là Kim

Phượng cũng tới kìa!" Ly Vẫn hào hứng nói.

"Ha ha ha!

Đại ca!

Hay là lên chào hỏi Kim Phượng một tiếng, sau này biến nàng thành muội phu, à nhầm, biến nàng thành tẩu tử, rồi bảo phụ hoàng sang cầu hôn Phượng Tổ." Các long tử khác trêu chọc.

Ngược lại, Tù Ngưu nhìn Kim Phượng từ xa, ánh mắt đầy vẻ ngưng trọng.

Kim Phượng là đại điện hạ của Phượng tộc, tính tình ôn hòa nhưng tu vi cao thâm, ngang hàng với hắn, nếu thực sự tranh đấu thì chưa biết ai thắng ai thua.

"Các vị điện hạ, thời gian không còn sớm, chúng ta nên nhanh chóng tới Thiên Trụ giao lễ vật cho người của Thần Điện, nếu không vạn tộc lại cười tộc ta không hiểu lễ số." Quy thừa tướng đứng bên cạnh khuyên bảo.

"Thừa tướng nói đúng, các huynh đệ, đừng nhìn nữa, chính sự quan trọng hơn." Tù Ngưu phân phó, các long tử cũng lộ vẻ trang trọng.

Lần này tới Trung bộ không chỉ vì minh hội vạn tộc, mà quan trọng hơn là giao hảo với Thần Điện, nếu làm hỏng việc thì không ai gánh nổi hậu quả, vì thế cả đám cấp tốc hướng Bất Chu Sơn mà đi.

Các điện hạ và công chúa Phượng Hoàng tộc tự nhiên cũng nhìn thấy chín long tử của Long tộc.

"Đại ca, huynh nhìn tên Tù Ngưu trông có vẻ hàm hậu kia kìa, thật giống với khí chất của huynh ấy quá!" Tam điện hạ Hỏa Phượng trêu chọc.

“Tam đệ, chín long tử tu vi không hề kém chúng ta, tên đại ca Tù Ngưu kia nhìn có vẻ chỉ còn cách Đại La Kim Tiên một bước cuối cùng thôi, tuyệt đối không được xem thường.” Kim Phượng ngưng trọng nói.

So với các điện hạ khác của Phượng tộc, Kim Phượng rõ ràng hiểu rõ sự cạnh tranh giữa hai tộc hơn.

Phượng Tổ tu vi hơi kém Long Vương một chút, nên thế hệ thứ hai tuyệt đối không thể thua kém Long tộc.

“Các vị điện hạ, chúng ta cứ tới Thần Điện tặng lễ vật trước, sau đó mới giao lưu với vạn tộc cũng chưa muộn.” Trưởng lão Thanh Tước của Phượng tộc nói.

Tức thì, Kim Phượng dẫn đầu đoàn người bám theo sau chín long tử tiến về Bất Chu Sơn.

Chẳng mấy chốc, các tộc Kỳ Lân, Bạch Hổ, Huyền Quy, Đằng Xà, Trùng Minh Điểu, Quỳ Ngưu, Viên tộc, Cửu Vĩ Hồ lần lượt kéo đến.

Chương 233

Trận thế không hề nhỏ hơn Long tộc và Phượng tộc, các tộc đều phái ra những hậu duệ xuất sắc nhất để phô trương uy thế.

Sự xuất hiện của mười cường tộc khiến những người có mặt phải kinh ngạc, trận thế của họ đúng là kiểu 'trời là cả, ta là hai', cực kỳ kiêu ngạo.

Về tu vi, thế hệ thứ hai của mười cường tộc này thấp nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, những kẻ ưu tú như Tù Ngưu của Long tộc, Kim Phượng của Phượng tộc, Mặc Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc đều đã là bán bộ Đại La Kim Tiên.

Mọi người tụ tập tại biên giới Trung bộ, bàn tán xôn xao cực kỳ náo nhiệt.

Trừ mười cường tộc ra, sinh linh của các chủng tộc khác thì cứ lững thững như đang đi ngắm cảnh.

"Thánh địa Thần Điện không dung kẻ tiết độc!" Ngay lúc đó, một tiếng gầm phẫn nộ vang lên, giữa thiên địa xuất hiện một luồng khí thế khủng bố ép cho tất cả những người có mặt không thể cử động.

"Phụt!" Những kẻ cầm đầu đang ồn ào nhất đều thổ huyết, rõ ràng đã được 'chăm sóc' đặc biệt.

Lúc này trên không trung Trung bộ, một hàng kim sắc nhân ảnh xuất hiện, hàng vạn Đại La Thần quét ngang không trung, ai nấy đều mặc chiến giáp, sát khí ngút trời, đúng là cường binh của Hồng Hoang.

Mỗi chiến sĩ Thần Quân đều mặc bộ sáp trang Cực phẩm Hậu Thiên linh bảo, nhục thân và nguyên thần đều mạnh mẽ, đều là Đại La

Thần với chiến lực hãn kiến.

Đám người vạn tộc vốn tự phụ giờ mới phát hiện mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

"Nếu có lần sau, nhất định trảm không tha!" Tướng lĩnh Thần Quân dẫn đầu quát lớn.

"Chúng ta tuân theo thần dụ!" Đám người vạn tộc vội vàng ứng tiếng, không ai dám thử thách giới hạn của Thần Điện, họ không tin đám Đại La Thần Quân này chỉ đứng đó cho đẹp.

Chờ đám Thần Quân đi khuất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, đối mặt với đám sát thần đó không ai dám manh động.

"Hô!

Thật đáng sợ, đó tuyệt đối là uy thế tích tụ từ vô số cuộc sát lục!" "Mỗi người đều ít nhất có tu vi Đại La Kim Tiên, chẳng lẽ đây là Tam Thần Quân của Thần Điện?" "Không, nhìn chiến giáp thì có vẻ chỉ là hộ vệ quân của Sơn Thần Cung thôi." "Cái gì?

Còn chưa phải Tam Thần Quân..." Mọi người không khỏi ngẩn ngơ.

Tỳ Nhất, thống lĩnh hộ pháp thần thú, mỉm cười đón khách.

Quy thừa tướng của Long tộc vội tiến lên chào hỏi: "Ha ha ha!

Vô số năm không gặp, tu vi của Tỳ Nhất thống lĩnh càng thêm thâm bất khả trắc, Đại Đạo khả kỳ!" "Lão rùa đen, bao lâu không gặp, ngươi vẫn cái đức hạnh đó." Tỳ Nhất cũng cười đáp.

Tộc Huyền Quy thiên sinh giỏi bói toán, tránh họa tìm cát, Tỳ Hưu cũng là thụy thú chuyển họa thành phúc nên hai tộc vốn có hảo cảm với nhau.

Quy thừa tướng giới thiệu với chín long tử: "Các vị điện hạ, đây

là Tỳ Nhất đại nhân, thống lĩnh hộ pháp thần thú của Thần Điện!" Chín long tử vội tiến lên vấn an: "Tù Ngưu, Nhai Tí, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bá Hạ, Bệ Ngạn, Phụ Hí, Ly Vẫn bái kiến Tỳ Nhất đại nhân!" Dù tự phụ là đích hệ Long tộc nhưng sau khi vào Trung bộ, thấy Thần Điện quá nhiều điều huyền diệu, chín long tử đã thu lại lòng khinh thị.

Đặc biệt là vị thống lĩnh trước mặt này mang lại khí thế cường đại như phụ hoàng Long Vương, thần bí mạc trắc như biển sâu.

"Tốt!

Tốt!" Nhìn chín long tử, Tỳ Nhất gật đầu hài lòng, thái độ này được đấy.

Ông nói thêm một câu: "Các vị long tử cứ chờ xem, thịnh yến vạn tộc lần này không giống trước kia, có lẽ sẽ có thu hoạch lớn." Nghe vậy, Quy thừa tướng và chín long tử đều lộ vẻ hoan hỉ, đúng là không uổng công chuyến này.

Không lâu sau, trưởng lão Phượng tộc dẫn theo đám phượng tử hoàng nữ và người của Kỳ Lân tộc cũng đi tới.

"Ha ha ha!

Lại thêm một đám chim lông tạp." Tỳ Nhất nhìn thấy trưởng lão Phượng tộc liền lên tiếng trêu chọc.

Trưởng lão Phượng tộc bất lực giới thiệu với Kim Phượng: "Các vị điện hạ, đây là Tỳ Nhất đại nhân." "Kim Phượng, Thải Phượng, Hỏa Phượng, Tuyết Hoàng, Lam Hoàng bái kiến Tỳ Nhất đại nhân!" Đám người Kỳ Lân tộc cũng không chịu thua kém: "Mặc Kỳ Lân, Ngọc Kỳ Lân, Thổ Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân bái kiến Tỳ Nhất đại nhân!" "Ha ha!

Không tồi không tồi!

Phượng Tổ và Hoàng Mẫu biết chơi đấy, không chỉ có đám tiểu tử mà còn có cả tiểu cô nương, âm dương điều hòa mới là căn bản của Đại Đạo.” Tỳ Nhất không nhịn được trêu đùa.

Kim Phượng cùng những người khác lộ vẻ ngượng ngùng, chẳng biết tiếp lời thế nào vì dù sao người ta cũng là bậc tiền bối cùng thời với phụ hoàng, mẫu hậu của mình.

Đám Long tộc và Kỳ Lân tộc bên cạnh càng ngượng hơn, Long tộc toàn chín gã đực rựa, Kỳ lân cũng năm gã thanh niên, chẳng thấy bóng dáng phái nữ nào.

Nghe Tỳ Nhất liên tục trêu chọc, các trưởng lão chỉ biết cười khổ, ai rảnh mà đứng tán gẫu với ông chứ, chúng tôi vào đây là để dò xét thực lực Thần Điện mà!

“Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, nhất khí hóa Hồng Quân.” Lúc này, một tiếng đạo âm từ chín tầng mây truyền xuống, trong não hải mỗi người đều hiện lên một bóng dáng phiêu miểu.

Chỉ thấy phía xa kim quang rực rỡ, một lão giả tiên phong đạo cốt đứng trên đóa kim liên, thong dong tiến tới.

Chưa đợi mọi người hoàn hồn, lại thêm một tiếng đạo âm nữa vang lên: “Hỗn độn sơ khai ngô vi tôn, tam thiên ma thần cư kỳ nhị, không gian hữu đạo tâm nan bình, khước tiêu dao Dương Mi tiên.” Không trung xuất hiện từng trận gợn sóng, bóng dáng một lão giả áo xanh hiện ra trong tầm mắt mọi người, nhưng không ai có thể nhìn rõ Dương Mi, ông như đang ở một không gian khác.

“Ha ha ha!

Bản Hoàng kiến quá Hồng Quân đạo hữu, Dương Mi đạo hữu!” Trong Thần Điện bỗng xuất hiện một thanh niên hoàng bào, mặt mang

nụ cười, quanh thân quấn quýt thần quang vô tận, ôn hòa như gió xuân.

Lúc này đám sinh linh vạn tộc mới phản ứng lại, đồng thanh hành lễ: "Chúng ta bái kiến Dương Mi đại tiên, bái kiến Hồng Quân lão tổ!" Dù Thiên Đạo xuất thế đã che đậy hầu hết chuyện thời Thái Cổ, nhưng vạn tộc có truyền thừa từ thời Hoang Cổ làm sao có thể không có ghi chép về Hồng Quân.

Ngược lại, sự xuất hiện của Địa Hoàng khiến mọi người không hiểu rõ lai lịch, sau khi bái kiến hai vị đại đức kia, họ có chút lúng túng nhìn Địa Hoàng.

Từ đầu, ba đại phân thân của Hoàng Thiên đã cần xuất hiện quang minh chính đại trong Hồng Hoang, nên sự tồn tại của Địa Hoàng không cần giấu giếm.

"Ta là chí cao vô thượng Địa Hoàng Thần Tôn của Thần Đạo, chí tôn của nhánh Địa Thần trong Thần Điện, sau này các ngươi có thể xưng hô Bản tọa là Địa Hoàng bệ hạ!" Dứt lời, tất cả mọi người đều hiểu ra, vị này có địa vị không hề kém cạnh Hoàng Thiên Thần Tôn.

Thế là mọi người vội khom người hành lễ: "Chúng ta bái kiến Địa Hoàng bệ hạ!

Nguyện bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Sự xuất hiện đột ngột của Địa Hoàng bệ hạ khiến vạn tộc ngỡ ngàng, ngay cả Dương Mi và Hồng Quân dù đã hiểu đạo lý trong đó cũng có chút mục trừng khẩu ngốc.

Dù biết Địa Hoàng là do Hoàng Thiên hóa ra, nhưng tận mắt chứng kiến thì ai cũng không dám tin đây chỉ là một phân thân.

Từ khí thế đến tu vi, Địa Hoàng không khác gì một vị đỉnh cấp đại năng Tiên Thiên, pháp tắc Địa Đạo nồng đậm trên người ông cũng

khác biệt hoàn toàn với Hoàng Thiên.

Hai người đều là cáo già lăn lộn ở Hồng Hoang nhiều năm, lập tức chắp tay: "Địa Hoàng đạo hữu!" "Ha ha!

Đã lâu không gặp hai vị đạo hữu!

Chương 234

Mời vào trong đàm đạo.” Địa Hoàng mỉm cười.

“Đó là điều chúng tôi mong muốn.” Hồng Quân và Dương Mi lập tức theo sau Địa Hoàng vào nội điện.

Đám sinh linh vạn tộc nhìn theo ba bóng dáng ấy, trong lòng đầy chấn động.

Hồng Quân lão tổ và Dương Mi đại tiên thật lợi hại, nhưng đáng ngưỡng mộ nhất vẫn là Địa Hoàng bệ hạ, khiến ức vạn sinh linh phải phủ phục, thật sảng khoái biết bao.

Tỳ Nhất lúc này hô lớn: “Ý định kính bái phụ thần Bàn Cổ của các ngươi bệ hạ đã rõ, nên sai Bản tọa dẫn các ngươi tới thần đàn Thiên Trụ.

Còn lễ vật vạn tộc kính dâng Bản tọa xin thay mặt Thần Tôn thu nhận.

Địa Hoàng bệ hạ có lời, từ nay về sau Thần Điện sẽ bế quan vô số năm để đợi Thần Tôn trở về, mọi tranh chấp ở Hồng Hoang các ngươi cứ tự quyết định!” Nghe vậy, vạn tộc tuy có chút không tin nổi nhưng vẫn đồng thanh hô: “Chúng ta đã rõ!” Cuộc hội ngộ này ban đầu không chỉ để tế bái Bàn Cổ mà còn để dò xét Thần Điện, nhưng giờ chẳng ai thấy được gì ngoài tu vi thông thiên của Địa Hoàng bệ hạ cùng hai vị đại năng kia.

Ý tứ của Thần Điện đã rõ: chỉ cần vạn tộc không xâm phạm Trung bộ, Hồng Hoang có đảo điên thế nào họ cũng không quản.

Sau đó Tỳ Nhất phái người dẫn vạn tộc tới thần đàn đã dựng sẵn ở chân núi Bất Chu Sơn, nơi hướng lên Thiên Đạo, hướng xuống Địa

Đạo, thích hợp nhất để lễ bái Bàn Cổ.

Trong nội điện, Hồng Quân không nhịn được hỏi ngay: "Địa Hoàng đạo hữu, không biết...?" "Địa Hoàng không phải Bản tôn, cùng gốc gác nhưng lại khác biệt.

Ta kế thừa nhánh Địa Thần của Thần Đạo, là Hoàng giả của đại địa, hai vị đạo hữu có thể hiểu như vậy." Địa Hoàng giải thích.

Ông biết trong lòng Dương Mi và Hồng Quân đang thắc mắc, thay vì để họ đoán già đoán non thì cứ nói thẳng, dù sao đây cũng chẳng phải cơ mật gì.

"Thì ra là thế!" Dương Mi và Hồng Quân nhìn nhau.

Nhìn quen một Hoàng Thiên cường thế, đột nhiên thấy một phân thân Địa Hoàng dễ nói chuyện thế này họ thực sự chưa thích ứng kịp.

Sau một hồi, Hồng Quân mới mỉm cười: "Hoàng Thiên đạo hữu thực sự cao thâm mạc trắc.

Thú thực với hai vị, từ sau khi giết Luân Hồi, bần đạo một mực tinh tiến tới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ nhưng vẫn không thể tiến thêm bước nào.

Trong lòng nảy ra một pháp môn, định dùng phân thân chi pháp mượn bản nguyên Tiên Thiên linh bảo để trảm ra Thiện, Ác và Bản ngã Tam Thi.

Tam thi hợp nhất sẽ đạt Hỗn Nguyên Kim Tiên đại viên mãn, từ đó đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng tự khai sáng một con đường đâu có dễ dàng.

Hôm nay thấy phân thân của Hoàng Thiên đạo hữu bần đạo cảm xúc rất sâu, ta tự tin tối đa ba cái nguyên hội nữa sẽ hoàn thiện Tam Thi Chi Pháp để tiến quân Hỗn Nguyên Kim Tiên đại viên mãn." Cuối

lượng kiếp thứ tám, Thiên Đạo hiện thân, Hồng Quân thông qua Tạo Hóa Ngọc Điệp cảm ngộ ra con đường mới.

Dưới ảnh hưởng của pháp tắc trật tự kiếp trước, ông một lần nữa lĩnh ngộ ba ngàn pháp tắc, dung hợp làm một để đạt tới mục đích tiêu dao Đại Đạo, đó chính là Tiên Đạo.

Muốn thành đạo phải tâm vô tạp niệm, nên ông mới sáng tạo ra Tam Thi Chi Pháp để trảm đi ba loại ham muốn bản nguyên nhất, giúp tâm linh thông đạt.

Quan trọng hơn, phương pháp này cực kỳ thích hợp để cảm ngộ Thiên Đạo.

Mỗi khi trảm ra một thi là có thể ký thác vào Thiên Đạo, khi cả ba thi đều ra, Thiên Đạo sẽ giúp ích cực lớn cho tu sĩ.

Nếu mượn được sức mạnh Thiên Đạo dung hợp Tam Thi thì có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Đạo hữu đại tài!

Về việc phân thân, bần đạo không bằng hai vị đạo hữu!" Dương Mi khiêm tốn.

Thực tế Dương Mi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bằng cách dùng thân thể mới ở Hồng Hoang dung hợp với bản thể Hỗn Độn Không Gian Ma Thần chí tôn kiếp trước, đi theo con đường độc nhất pháp tắc chứng đạo.

Phân thân tuy tốt nhưng với ông không có tác dụng gì, vì mỗi phân thân đều tiêu tốn tu vi và nguyên thần, cuối cùng vẫn phải dung hợp, chẳng phải là bỏ gốc lấy ngọn sao?

Địa Hoàng cũng tán thán: "Hồng Quân đạo hữu không hổ là Trật Tự Ma Thần chuyển thế, có thể nghĩ ra phương pháp này để đề cao chiến lực dưới Thiên Đạo, quả thực hiếm có.

Tam Thi ký thác không chỉ là dục vọng mà còn là nhân quả.

Sau khi Thiên Đạo xuất thế, chúng sinh khó tránh khỏi vướng vào nhân quả, nếu không thể kết thúc nhân quả với Thiên Đạo thì tu vi sẽ không thể tiến thêm." Bị nói trúng tim đen, Hồng Quân đỏ mặt có chút ngượng ngùng.

Ông cứ ngỡ mình giấu đủ sâu, ai dè chỉ trong chốc lát người ta đã nhìn ra hết.

"Nguyên lai là như vậy!" Dương Mi cũng đã hiểu.

"Ha!

Không giấu gì hai vị đạo hữu, không phải bần đạo xảo quyệt mà là bất đắc dĩ.

Tu vi của bần đạo tiến bộ thần tốc như vậy toàn nhờ vào mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhưng mảnh vỡ đó lại mang ý chí Thiên Đạo, một khi đã vướng vào nhân quả với nó thì đời này không còn khả năng thoát khỏi." Hồng Quân khổ sở nói: "Dù bần đạo đã là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ một bước chân, nhưng nếu Tạo Hóa Ngọc Điệp không muốn, bần đạo e rằng cả đời chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ." Thành cũng tại nó, bại cũng tại nó!

Dương Mi nghe xong biến sắc, không ngờ bên trong lại có uẩn khúc như vậy.

Từng thấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp ông cũng từng hâm mộ, nhưng giờ lại thấy may mắn vì mình không có nó.

"Đúng vậy, Bản tôn từng nói Tạo Hóa Ngọc Điệp là chí bảo do Đại Đạo dựng dục, cùng gốc với Thiên Đạo.

Theo một nghĩa nào đó, nó chính là phần khuyết thiếu của Thiên

Đạo, nên từ lúc đạo hữu có được nó đã chú định nhân quả với Thiên Đạo." Địa Hoàng bình thản nói, vì những chuyện này đã được định sẵn.

Nếu không có Tạo Hóa Ngọc Điệp và Thiên Đạo chỉ dẫn, căn nguyên của Hồng Quân cũng chẳng mạnh hơn Càn Khôn, Âm Dương, Thái Cực bao nhiêu.

Có được địa vị như hôm nay thì phải chấp nhận mất mát, đó là cái giá phải trả.

"Bần đạo có một thắc mắc, xin Địa Hoàng đạo hữu đừng ngần ngại chỉ giáo." Hồng Quân đột nhiên nhìn Địa Hoàng với ánh mắt khát khao.

Địa Hoàng vẫn bình thản như mặt nước hồ thu, nhàn nhạt nói: "Ta đã biết đạo hữu muốn hỏi gì.

Không sai, La Hầu cũng có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng là người được Thiên Đạo chọn lựa, bốn mươi chín thiếu một, cần phải viên mãn." "Tại sao lại như vậy?" Hồng Quân nhìn chằm chằm vào Địa Hoàng để tìm câu trả lời.

"Đạo hữu có biết nếu không phải mình muốn, thì dù Thiên Đạo chỉ dẫn thế nào, con đường của mình vẫn là con đường của mình không?" Địa Hoàng nhìn Hồng Quân, vừa lắc đầu vừa gật đầu rồi nói tiếp: "Tiền thân của đạo hữu là Hỗn Độn Trật Tự Ma Thần chí tôn, sinh ra đã chưởng khống trật tự, Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ giúp đạo hữu phát triển trên nền tảng đó thôi.

La Hầu cũng vậy, tiền thân là Sát Lục Ma Thần chí tôn, dưới sự dẫn dắt của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, sát lục đã diễn hóa thành thôn phệ, thị huyết, tà ác... tùy tâm nhi hành mới là đạo của hắn." Dứt lời, Dương Mi trầm tư nhìn Hồng Quân.

Chương 235

Hiện tại đã rõ, đạo của Hồng Quân là trật tự, giờ mở rộng ra thành thay trời hành đạo, mọi cử động đều mang theo Thiên Đạo, nên nhân quả chính là Thiên Đạo.

Nhưng La Hầu thì khác, đạo của hắn mở rộng ra chỉ làm sát lục lớn thêm, nhân quả không vướng được vào hắn.

Đạo của hắn có thể trở thành Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải đạo của hắn.

Điều này cũng chú định sau này Hồng Quân thành công sẽ dung hợp với Thiên Đạo, trở thành một phần của nó.

Còn La Hầu dù thất bại cũng khai tịch Ma Giới, trở thành mặt tối của thế giới, Thiên Đạo có thể ảnh hưởng nhưng không thể chưởng khống hắn.

"Thần Đạo của ta tự thành hệ thống, Bản tôn cũng đã đạt được thỏa thuận với Thiên Đạo.

Trong vòng hai lượng kiếp, Thần Chủ không ra tay thì Thiên Đạo sẽ không can thiệp vào chuyện của Thần Điện." Địa Hoàng nói tiếp.

Ông biết rõ nếu tu sĩ Thần Điện tiếp tục xuất hiện ở Hồng Hoang mà không chịu ảnh hưởng của Thiên Đạo để cảm ngộ Đại Đạo thì sớm muộn cũng bị bại lộ.

Chi bằng bây giờ công bố đường hoàng, cũng là cái cớ cho các Thần Vương tiến quân Thần Đế sau này.

Dù là Đại Đạo hay Thiên Đạo, Thần Đạo, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thánh Nhân, Thần Đế về địa vị không có quá nhiều khác biệt, đều có khả năng khai tịch tiểu thiên thế giới.

Trừ khi giống như Dương Mi khai tịch thế giới trong linh bảo, tự thành Thiên Đạo thì mới có thể che giấu thiên cơ của chính mình.

Nhưng Hỗn Độn Châu chỉ có một, trường hợp này không thể sao chép.

Hồng Quân và Dương Mi sững người, sau đó nhìn Hoàng Thiên đầy vẻ không thốt nên lời.

Thật là quá đáng, bảo mọi người chơi chung mà cuối cùng mình lén lút thăng cấp một mình.

"Mọi nhân quả đều do đạo hữu tự giác, Thiên Đạo cũng tốt, Đại Đạo cũng tốt, suy cho cùng đều là con đường cầu đạo, đích đến chưa bao giờ thay đổi." Địa Hoàng nhàn nhạt nói.

Dương Mi thì mỉm cười, dù sao tiểu thiên thế giới của ông cũng là một phương Thiên Đạo, Hồng Hoang Thiên Đạo không ảnh hưởng nhiều đến ông.

Hồng Quân suy nghĩ kỹ rồi cũng nghiến răng, mắt lóe lên tia quyết tuyệt.

Đã không thể thoát khỏi thì cứ tiếp tục dung hợp, đến lúc đó ai khống chế ai còn chưa biết chừng.

Từ cách làm của Hoàng Thiên, ông đã tìm ra một phương pháp độc đáo, cùng lắm sau này trảm ra một phân thân, chuyển di nguyên thần, còn bản thể thì để Thiên Đạo quản lý.

Như thế, Thiên Đạo là Hồng Quân, nhưng Hồng Quân không phải Thiên Đạo.

Không ai ngờ rằng từ hôm nay, Hồng Quân đã thực sự bước lên con đường siêu thoát, đó chính là thôn tính Thiên Đạo để trở thành Thiên Đạo.

Từ đây thời đại Tiên Đạo dần lâm bồn, Đạo Tổ Hồng Quân cũng bắt đầu lộ diện.

"Hai vị đạo hữu, hôm nay mời hai vị đến là có chuyện quan trọng muốn thương lượng." Địa Hoàng đột nhiên lộ vẻ ngưng trọng.

Điều này khiến Dương Mi và Hồng Quân không khỏi nhíu mày, đến Địa Hoàng còn thấy khó nhằn thì rốt cuộc là chuyện gì.

"Sở dĩ bây giờ ta xuất hiện ở Thần Điện thay cho Bản tôn là vì Bản tôn đã gặp gỡ Hỗn Độn Ma Thần Thời Gian chí tôn ở biên giới phía Tây và bị hắn 'chơi' cho một vố." Địa Hoàng ném ra một quả bom tấn.

"Tê!" Cả hai hít một hơi khí lạnh.

Ma Thần Thời Gian còn sống sao?

Dương Mi biến sắc, khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bùng nổ chấn động cả Trung bộ, may mà thu lại kịp nếu không chắc chắn sẽ gây ra sóng gió lớn.

Ngay cả Hồng Quân cũng bị áp chế đến khó thở, ngược lại Địa Hoàng ở cảnh giới Thần Đế trung kỳ thì chẳng hề hấn gì.

Đám người bên ngoài thì khỏi nói, tất cả đều bị trấn áp, những kẻ tu vi thấp của vạn tộc đều ngã rạp xuống đất, ai nấy đều kinh hãi tột độ.

Khi luồng uy thế khủng bố biến mất trong tích tắc, mọi người đều đầy kỵ đạn nhìn về ngôi điện đường hoàng trên sườn núi, nơi đó chính là nòng cốt của Thần Điện.

Trong phút chốc, sự kỵ đạn của vạn tộc với Thần Điện tăng lên nhiều phần, dẫn đến việc suốt vô số năm sau này họ đều tránh xa Trung bộ để chinh chiến.

Trong nội điện, Dương Mi đã bình tĩnh lại.

Ông cứ ngỡ ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần trừ vài tàn hồn chuyển thế ra thì chẳng còn ai.

Đám Hỗn Độn Thanh Tước, Bát Trảo Hỏa Ly kia ông còn chẳng để vào mắt vì với Ma Thần thì chúng chỉ là món nhắm rượu.

Không ngờ cái tên trùm lớn nhất lại còn sống, thật không thể tin được.

"Địa Hoàng đạo hữu nói là Ma Thần Thời Gian đứng đầu ba ngàn Ma Thần sao?" Hồng Quân hỏi.

"Không sai, chính là hắn." "Vậy Hoàng Thiên đạo hữu hiện giờ thế nào?" Dương Mi lo lắng cho Hoàng Thiên, vì dưới thời chí tôn Pangu trong không gian hỗn độn thì Thời Gian là đệ nhất nhân, dù có bị thương nặng khi khai thiên cũng không thể coi thường.

Nếu Hoàng Thiên thất bại và bị Ma Thần Thời Gian chiếm xác trọng sinh thì Hồng Hoang chắc chắn sẽ đại biến, cả ông cũng bị ảnh hưởng.

Dù sao thế giới trong Hỗn Độn Châu còn nhỏ bé, nếu không lấy tài nguyên từ Hồng Hoang thì e rằng qua vô số lượng kiếp nữa cũng chưa chắc thành Đại Thiên thế giới được.

"Về điểm này hai vị cứ yên tâm, Bản tôn tuy bị thương nặng nhưng Ma Thần Thời Gian cũng chẳng khá khẩm gì, ngay cả bản nguyên cuối cùng cũng bị hủy diệt triệt để rồi." Địa Hoàng nhàn nhạt nói.

"Hô!" Dương Mi và Hồng Quân đồng thanh thở phào.

Dù sao cũng là Ma Thần chí tôn, không thể lơ là nửa điểm.

Nếu thực sự xảy ra chuyện thì ai làm chủ Hồng Hoang này cũng

chưa biết được.

“Hai vị đạo hữu, mười vị Ma Thần chí tôn đứng đầu ai nấy đều có tu vi từ Thiên Đạo lục trọng trở lên.

Thời Gian, Không Gian, Luân Hồi, Sát Lục, Trật Tự đều có thể né tránh thiên đại kiếp nạn, ai dám đảm bảo những kẻ còn lại không có hậu thủ?” Lời của Địa Hoàng khiến Hồng Quân và Dương Mi đồng cảm, vì cả hai đều là Ma Thần chuyển thế.

Dương Mi còn dùng chính bản thể chuyển thế nên kế thừa mọi ký ức, ông hiểu rõ Ma Thần đáng sợ thế nào.

Tu vi thấp nhất cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mười người đứng đầu đều ở Thiên Đạo cảnh lục trọng trở lên.

Thử hỏi nếu họ muốn giở trò thì Pangu liệu có tiêu diệt được hết sạch sành sanh không?

Địa Hoàng nói tiếp: “Trước đó Bản tôn có dặn ta, hiện nay Hồng Hoang trăm hoa đua nở, một số nơi vẫn còn lưu lại sức mạnh pháp tắc đặc biệt.

Chương 236

Nhiều người lần lượt tiến vào Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng lại chứng được là Chuẩn Thánh.

Nếu không có di sản của Ma Thần thì căn bản không thể xảy ra tình huống này, điều đó chứng minh một số người thực sự tồn tại." Hai kẻ nổi danh sau này là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập giáo bằng nhân quả, nếu sau lưng không có Ma Thần Nhân Quả chỉ điểm thì chẳng ai tin.

Nữ Oa Thánh Nhân tạo ra nhân tộc bằng tạo hóa, nếu không có phục bút của Ma Thần Tạo Hóa thì sao có thể làm được?

Vậy nên tàn dư của Ma Thần đã xâm nhập vào mọi ngóc ngách của Hồng Hoang từ lâu.

Dương Mi và Hồng Quân nhìn nhau rồi đồng thanh: "Đạo hữu nói chí lý, nhưng định mưu hoa thế nào?" Họ không tin Địa Hoàng nói ra chuyện này chỉ để thông báo suông.

Nhưng họ cũng không nghĩ Hoàng Thiên sẽ rủ ba người đi tiêu diệt tàn dư Ma Thần, vì làm thế là tự rước họa vào thân, Ma Thần nào cũng khó nhằn, một khi ra tay là bất tử bất hưu.

Dương Mi và Hồng Quân không ngu đến mức làm chuyện đó khi chưa độc chiếm được Hồng Hoang.

Địa Hoàng nhìn họ đầy thâm ý: "Mỗi Ma Thần tồn tại đều là quả bom hẹn giờ cho Hồng Hoang.

Tiêu diệt họ không chỉ giúp lấy được khí vận mà còn có lượng lớn công đức." Chưa đợi ông nói hết, Hồng Quân đã vỗ ngực: "Đạo hữu yên tâm, tôi nghĩa bất dung từ!" Bất kể thế nào, chỉ cần tăng được tu

vi là ông chơi hết.

“Hai vị đạo hữu, chúng ta không cần vội vã...

Ma Thần không phải ai cũng muốn hủy diệt Hồng Hoang.” Dương Mi muốn nói lại thôi.

“Ha!

Chuyện đó đợi khi các Ma Thần xuất hiện rồi hãy bàn.” Địa Hoàng cười nói: “Ta và Bản tôn gần nửa lượng kiếp không xuất hiện ở Hồng Hoang, không biết hiện giờ có biến hóa gì không?” “Ách!” Cả Hồng Quân và Dương Mi đều cạn lời, chuyển chủ đề nhanh quá.

Dương Mi nói trước: “Địa Hoàng đạo hữu, bần đạo không thường xuyên đi lại trong Hồng Hoang, chỉ biết vạn tộc đang trỗi dậy, đứng đầu là ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

Thế lực của họ hiện giờ không hề kém cạnh hung thú hoàng triều trước kia.” “Đúng vậy, sau khi Thiên Đạo xuất thế, tam tộc là những kẻ thay đổi chiến lược nhanh nhất, họ tập trung cảm ngộ Thiên Đạo.

Long Vương, Chúc Long, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân đều đã đột phá Chuẩn Thánh, hiện đang chinh chiến tứ phương, khí thế ngút trời!” Hồng Quân cảm khái.

Dù ông đang ở Chuẩn Thánh hậu kỳ nhưng đối diện với tam tộc hùng hổ như thế cũng thấy lực bất tòng tâm, đành phải bế quan, thời gian du ngoạn Hồng Hoang cũng ít đi nhiều.

“Nhân vật chính của lượng kiếp trước là hung thú và sinh linh Tiên Thiên, lấy các hoàng triều làm nòng cốt để chinh phạt thống nhất Hồng Hoang.

Hiện tại cũng tương tự như vậy, chỉ là thay nòng cốt thành các chủng tộc thôi.” Dương Mi tiếp tục.

Hồng Quân lắc đầu: "Tôi thấy con đường thống nhất Hồng Hoang để thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là đường cụt.

Thiên Đạo xuất thế, mọi thứ đều nằm trong tầm tay của nó, làm sao có thể cho phép tam tộc can thiệp ngang ngược như vậy." Qua cuộc đàm luận, Địa Hoàng phát hiện khởi đầu của tam tộc tốt hơn tiền thế nhiều.

Nhờ có Hoàng Thiên ảnh hưởng, thực lực hung thú yếu hơn hẳn, chủ lực đã bị tiêu diệt trong các cuộc đối quyết với hoàng triều.

Ngược lại Long tộc thì tứ hải thăng bình, Phượng tộc thì núi lửa ổn định, hai tộc có thể tập trung phát triển sức mạnh.

Ngay cả Kỳ Lân tộc sau khi bị đẩy khỏi Trung bộ cũng đã chiếm được một nửa phương Bắc và một phần năm phương Tây, thực lực vượt xa tiền thế.

Chỉ riêng Long tộc, nếu không phải tốn sức trấn áp loạn lạc ở ngoại hải thì họ có thể tập trung chinh phạt các vùng gần biển.

Hiện tại cả ba biển Đông, Tây, Nam đều nằm trong tay họ, hải tộc quy thuận.

Cả tộc Huyền Quy phương Bắc dưới sự an bài của Huyền Quy lão tổ cũng đã kết minh với Long tộc, thực lực cực kỳ đáng gờm.

Phượng Hoàng tộc cũng không cần trấn áp núi lửa bất tử ở phương Nam mà lấy đó làm bàn đạp mở rộng, chiếm bốn phần năm địa bàn phương Nam, vô cùng trương dương.

"Hồng Quân đạo hữu nói không sai, nhân vật chính còn chưa xuất thế, mọi thứ chỉ là màn dạo đầu, tam tộc đơn thuần là quân tiên phong thôi." Mắt Địa Hoàng lóe sáng.

"Nhân vật chính?

Chẳng lẽ đạo hữu biết?" Hồng Quân kinh hãi nhìn Địa Hoàng, chẳng lẽ ông biết cả diễn biến sau này của thế giới.

Dương Mi tiếp lời: "Tam tộc tuy sinh ra từ lượng kiếp thứ bảy, căn nguyên kém chúng ta là sinh linh từ lượng kiếp thứ sáu, nhưng họ là đích hệ huyết mạch của Pangu, nếu chiếm được Hồng Hoang thì sẽ phát triển rất mạnh.

Nhưng hiện tại linh khí Hồng Hoang đang chuyển từ Tiên Thiên sang Hậu Thiên, không đủ thỏa mãn nhu cầu tiêu thụ của tam tộc.

Thế giới chưa tiến hóa hoàn mỹ sẽ bị họ kéo sập, nên Thiên Đạo chắc chắn phải chọn một nhân vật chính không ảnh hưởng đến sự phát triển của thế giới." Những lời này thu hút sự chú ý của Hồng Quân, Địa Hoàng cũng thầm phục suy luận của Dương Mi.

Sự tiến bộ của thế giới chậm hơn nhiều so với sinh linh.

Sinh linh Tiên Thiên và đích hệ Pangu quá mạnh, cuối cùng ngay cả sinh linh Hậu Thiên cũng khó tồn tại, chỉ có nhân tộc kém cỏi mới trở thành nhân vật chính.

Nếu không có Thiên Đạo quyết định thì điều đó là không thể.

Nhân tộc tư chất tu luyện kém xa Vu, Yêu, tuổi thọ lại ngắn nên khó ảnh hưởng đến thế giới.

Trừ phi người cầm quyền thiên địa có vấn đề, nếu không thế giới rất khó bị hủy diệt.

Trong ký ức của Hoàng Thiên, nếu không phải Hồng Quân thôn tính Thiên Đạo, lấy Hồng Hoang bồi bổ bản thân để đột phá Đại Đạo nhưng thất bại thì Hồng Hoang đã không đến mức rơi vào thời mạt pháp, không còn lấy một chút linh khí.

"Hai vị đạo hữu, nếu tam tộc xuất hiện lượng lớn tu sĩ Chuẩn Thánh thì cục diện thế giới có lẽ sẽ không đợi được đến lúc nhân vật

chính ra sân.” Hồng Quân đột nhiên lên tiếng.

“Ha ha ha!” Địa Hoàng cười: “Đạo hữu lo xa rồi.

Thiên Đạo lúc này dễ cảm ngộ không có nghĩa là sẽ mãi như thế.” Dương Mi nắm bắt ngay ẩn ý: “Địa Hoàng đạo hữu, chẳng lẽ Thiên Đạo sẽ...?” “Hai vị đoán không sai, đạo quả không dễ ngưng tụ như thế đâu.

Mấy vị Chuẩn Thánh của tam tộc bây giờ là những người đầu tiên và cũng có thể là những người cuối cùng.” Địa Hoàng nhàn nhạt nói.

Hồng Quân sững sờ, Thiên Đạo không cho chúng sinh lấy một chút cơ hội nào sao, vậy con đường ngộ đạo chẳng phải thành xa vời sao?

Nhìn vẻ mặt ngây ra của hai người, Địa Hoàng mỉm cười đầy ý vị.

Chuẩn Thánh ư?

Thế giới này rất coi trọng sự cân bằng.

Nếu cứ để chúng sinh thoải mái thành Chuẩn Thánh, mà một Chuẩn Thánh tiêu tốn bằng một nửa Long tộc thì thế giới còn tiến bộ được sao?

Chuẩn Thánh giống như một cái hố không đáy, mỗi hơi thở đều ngốn sạch linh khí và bảo vật.

Chương 237

Trừ khi Thiên Đạo tìm ra cách thỏa đáng hơn, nếu không chỉ có nước hạn chế đột phá thôi.

“Hai vị có phát hiện ra, La Hầu từ sau khi giết Thần Nghịch vẫn chưa hề lộ diện, không biết hắn đang làm gì.” Hồng Quân đổi chủ đề.

Dương Mi cũng nói: “Đúng thế, sau khi giết Thần Nghịch, mang theo linh bảo và bản thể thú hoàng đi thì cả Ma Triều của hắn cũng giải tán, giờ chẳng ai tìm thấy tung tích hắn đâu cả.” Địa Hoàng lắc đầu đầy ẩn ý: “Giải tán Ma Triều không có nghĩa là giải tán dã tâm.

Phương Tây rộng lớn, người của Ma Triều chỉ cần ẩn nấp đi là rất khó phát hiện.” Theo ký ức của Hoàng Thiên, La Hầu sau này mạnh ngang Hồng Quân, trong trận chiến Đạo - Ma chỉ kém một chiêu là hạ gục được Hồng Quân, đủ thấy hắn mạnh thế nào.

Việc hắn ẩn nấp bây giờ có lẽ là để tiêu hóa thành quả trận chiến hung thú, ít nhất là dùng bản thể thú hoàng để luyện chế Tiên Thiên chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận.

Còn quân mã Ma Triều chắc chắn không giải tán, những kẻ đó sau này sẽ là cơ sở để lập Ma Giáo, dù Đạo - Ma đại chiến thất bại thì hắn vẫn mang thuộc hạ vào Ma Giới.

Nghe vậy, Dương Mi và Hồng Quân thầm rùng mình, càng thêm đề phòng La Hầu.

Kẻ thù công khai không đáng sợ bằng kẻ ẩn mình sâu như vậy.

Sau đó cả hai cùng Địa Hoàng luận đạo, Địa Hoàng vui vẻ đồng ý.

Đúng là 'ba người cùng đi tất có người là thầy ta', qua buổi luận đạo, cái nhìn của Hồng Quân và Dương Mi về Địa Hoàng lại được

nâng lên tầm cao mới.

Đặc biệt là Dương Mi, dù đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ nhưng khi luận đạo vẫn kém Địa Hoàng một bậc, chứng tỏ cảm ngộ đạo tắc của Địa Hoàng đã vượt xa ông.

Thần Điện đã có một Hoàng Thiên, giờ lại thêm một Địa Hoàng, thế lực đệ nhất Hồng Hoang đúng là danh bất hư truyền.

Hồng Quân cũng bị chấn động bởi đạo của Địa Hoàng, đó thuần túy là Đại Địa chi đạo, lấy Thổ chi pháp tắc nhào nặn với Hoàng chi pháp tắc để tạo nên Thần Đạo Địa Hoàng độc nhất vô nhị.

Có thể nói Địa Hoàng chính là chúa tể của đại địa, toàn Hồng Hoang không ai sánh bằng.

Mấy vạn năm sau buổi luận đạo kết thúc, Hồng Quân và Dương Mi lần lượt rời khỏi Thần Điện.

Lúc này tại Đông Hải Long Cung, chín long tử đang báo cáo với Long Vương về chuyện Địa Hoàng.

"Ý ngươi là Thần Điện lại có thêm một vị đại năng?" Long Vương hỏi.

Tù Ngưu trả lời: "Phụ hoàng, khí thế của Địa Hoàng khiến con cảm thấy ông ấy còn mạnh hơn cả cha, căn bản không thể sinh ra lòng phản kháng." Quy thừa tướng đi cùng cũng lên tiếng: "Tộc trưởng, Địa Hoàng toàn thân là một khối hỗn nguyên, tỏa ra uy áp hoàng đạo mạnh mẽ nhưng lại dày nặng như đại địa." "Mối quan hệ giữa ông ta và Hoàng Thiên Thần Tôn thế nào?" Long Vương cau mày.

"Chủ hạ từng nghĩ đó là phân thân, nhưng khí thế hoàn toàn khác biệt, vả lại làm gì có phân thân Hỗn Nguyên Kim Tiên nào như thế..." Quy thừa tướng cúi đầu.

Chín long tử cũng gật đầu đồng tình.

Ở Hồng Hoang, Hỗn Nguyên Kim Tiên đã hiếm, phân thân Hỗn Nguyên Kim Tiên lại càng là chuyện không tưởng.

Long Vương trầm tư một hồi rồi nói: "Nghe nói Huyền Thiên đại thần vương của Thần Điện là do Hoàng Thiên Thần Tôn đích thân luyện chế linh bảo hóa hình thành, nên hai người ngoại mạo giống nhau.

Có lẽ Địa Hoàng cũng là trợ thủ do Thần Tôn bồi dưỡng ra." Ông thở dài: "Hỗn Nguyên khó biết bao, Chuẩn Thánh nếu không có thời gian tích lũy căn nguyên cũng khó đạt tới, vậy mà Thần Tôn tùy tiện đã tạo ra một vị ngang ngửa Hỗn Nguyên Kim Tiên, thật là người so với người chỉ có nước tức chết!" Trước kia ông kẹt ở Đại La Kim Tiên viên mãn vô số năm, nếu không có Thiên Đạo xuất thế thì chẳng bao giờ sờ tới ngưỡng cửa Chuẩn Thánh.

Vậy mà người ta phất tay một cái là một Thần Vương tương đương Hỗn Nguyên Kim Tiên xuất hiện.

Chín long tử và Quy thừa tướng im lặng không dám xen vào.

Hồi lâu sau Long Vương mới hỏi: "Lần này đi tế điển, các con gặp gỡ đồng lứa của vạn tộc, thấy thế nào?" "Phụ hoàng, trong vạn tộc chỉ có Phượng Hoàng, Kỳ Lân, Bạch Hổ, Đằng Xà, Trùng Minh Điểu, Quỳ Ngưu, Viên tộc, Cửu Vĩ Hồ là ra hồn, còn lại các tộc khác ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng hiếm thấy." Tù Ngưu đáp.

"Hừ, phụ hoàng, bọn họ thực sự quá yếu." Nhai Tí, Trào Phong và những người khác cũng lên tiếng.

Long Vương không để ý, nhìn sang bốn long tử Toan Nghê, Bá Hạ, Bệ Ngạn, Phụ Hí đang im lặng: "Các con thấy sao?" Toan Nghê tính tình trầm lặng suy nghĩ rồi đáp: "Bẩm phụ hoàng, con thấy đúng như đại huynh nói, chỉ có mười cường tộc mới sánh được với chúng ta, mỗi tộc đều có những kẻ kiệt xuất không thể xem thường." "Ngũ

ca nói đúng, Kim Giác Quỳ Ngưu của tộc Quỳ Ngưu, Liệt Thiên Thần Viên của Viên tộc và Cự Quy Nam Hải của tộc Huyền Quy đều là những kẻ sức mạnh vô biên, nhục thân cường hãn, tu vi ngang ngửa với con, là kình địch thực sự." Bá Hạ nói với giọng ồm ồm.

"Còn Bệ Ngạn và Phụ Hí?" Long Vương hỏi tiếp.

Bệ Ngạn trầm giọng: "Phượng tộc và Kỳ Lân tộc thực lực ngang ngửa chúng ta.

Bạch Hổ tộc dù ít người nhưng giỏi công phạt, Trùng Minh Điểu tính tình bạo liệt, tộc Quỳ Ngưu ở ngay sát chúng ta, Viên tộc hiếu chiến, Cửu Vĩ Hồ tộc giỏi mưu lược nhất.

Đằng Xà có cánh, rất giống Ứng Long của tộc ta, trong tộc có Cửu Văn Đằng Xà căn nguyên bất phàm, đang ở Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, có thể kết thân để lôi kéo." Sau khi nghe xong lời của Bệ Ngạn, Long Vương không hề phát biểu ý kiến gì, chỉ nhìn thẳng về phía Phụ Hý vẫn chưa mở miệng.

Phụ Hý dường như có chút xấu hổ, không dám nghênh đón ánh mắt của Long Vương, nhỏ giọng trả lời: "Phụ hoàng, Phượng tộc Lam Hoàng rất tốt." Nghe vậy, đám Long tử tại tràng đều cười rộ lên, ngay cả Long Vương cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Trong số các Long tử ở đây, lão đại Tù Ngưu tính tình ôn hòa, có thể đoàn kết huynh đệ, giao hảo đồng tộc, có phong phạm trưởng giả nhất, nếu chấp chưởng Long tộc nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió.

Lão nhị Nhai Tí hiếu sát hỉ đấu, chiến lực trác tuyệt, có thể tranh phong với Bạch Hổ, cực kỳ thích hợp thống quân chinh chiến, khai cương khuếch thổ cho Long tộc.

Lão tam Trào Phong bình sinh thích mạo hiểm, có thể làm kỳ binh xuất kích.

Lão tứ Bồ Lao thích gầm thét, có thể làm hùng tráng quân tâm.

Lão ngũ Toan Nghê kiên nhẫn mười phần, thích mưu định rồi sau mới động.

Lão lục Bá Hạ sức mạnh vô cùng, tính tình trầm ổn.

Hai người bọn họ đều là tài năng thống soái tốt nhất.

Lão thất Bệ Ngạn tướng mạo uy nghiêm, minh biện thị phi, tính cách quả quyết, chiến lực trác tuyệt, thích hợp nhất để chấp chưởng quân pháp, uy nhiếp toàn quân, lúc khẩn cấp có thể chưởng quân ổn định cục diện.

Lão cửu Ly Vẫn thích quan sát khắp nơi, làm việc tiểu tâm cẩn thận, thống lĩnh nhãn tuyến cho Long quân, chức vị tiên phong tướng quân không hắn thì còn ai.

Duy chỉ có lão bát Phụ Hý, từ nhỏ thích chuyên nghiên đạo văn, một khi đã nhập tâm là ngồi cả ngày, có lĩnh ngộ sâu nhất với Đại Đạo và Thiên Đạo, tuy đối với việc thống quân tư sát không tinh thông lắm, nhưng tu vi thực sự không yếu, chỉ đứng sau Tù Ngưu, đã là Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Phượng Hoàng tộc Phượng nữ — Lam Hoàng, tính tình như nước, nhu hòa hào phóng, nhuận vật vô thanh, ban phước cho vạn vật mà không tranh lợi, lại có thể hành vân bố vũ, thật sự rất hợp với Phụ Hý, hèn chi hắn lại để mắt tới nàng.

Nhìn dáng vẻ trầm tư của Long Vương, Quy thừa tướng hiểu ý, lập tức mở miệng: "Tộc trưởng!

Truyền văn Phượng dục cửu sồ, sinh ra Kim Phượng, Thải Phượng, Hỏa Phượng, Tuyết Hoàng, Lam Hoàng; Kỳ Lân cửu tuấn cũng có Mặc Kỳ Lân, Ngọc Kỳ Lân, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Kỳ Lân, tu vi đều ngang ngửa với các vị điện hạ của tộc ta." Lời nói này rất rõ

ràng, thế lực Long tộc tuy mạnh hơn hai tộc kia, nhưng ở thế hệ thứ hai, ba tộc không có sai biệt mấy.

Nếu không thể quyết thắng phụ ở thế hệ thứ nhất, vậy trong ba tộc ai có thể nhất thống Hồng Hoang vẫn còn là ẩn số.

Long Vương nghe vậy, trầm mặc một hồi mới mở miệng: "Thừa tướng, Long tộc ta có chín con, Phượng tộc cũng có hai Hoàng nữ, nếu đôi bên liên hôn, có khả thi không?" Mặc dù hiện tại Long tộc tráng đại rất nhanh, tọa ủng Tam Hải, thực lực cường hãn, nhưng hiện tại Hồng Hoang vạn tộc đứng lặng, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc mỗi bên chiếm cứ một phương, sinh thái cân bằng chưa thể phá vỡ.

Long tộc muốn khuếch trương thế lực lên toàn bộ đại địa, trừ phi xuất hiện lượng lớn chiến lực cao tầng, bằng không căn bản không thể nào.

Nếu Phượng tộc có thể kết thân với Long tộc, hai tộc liên hợp thanh quét các chủng tộc nhỏ, chia cắt Đông bộ và Nam bộ, chẳng phải tốt sao?

Chương 238

"Tộc trưởng, địa bàn của Phượng tộc ở Nam bộ hiện nay là lớn nhất, muốn tiến thêm một bước, trừ phi thanh quét các chủng tộc khác, nhưng nếu đơn độc xuất thủ chắc chắn sẽ dẫn đến chúng nộ.

Nếu mượn danh nghĩa kết thân để liên hợp xuất binh, tin rằng Phượng Tổ sẽ không phản đối đâu." Quy thừa tướng kiến nghị.

Long Vương nghe xong, lập tức phân phó: "Thừa tướng, việc này giao cho ngươi đi làm, ngoài ra để nhị đệ của ta đi nghênh thân." "Tuân mệnh!" Quy thừa tướng lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Sau khi lão đi, chín Long tử nháy mắt xao động, vây quanh Phụ Hý trêu chọc, Long Vương cũng không nói gì thêm, chỉ âm thầm suy tính bước tiếp theo.

Cùng với việc đội ngũ nghênh thân của Long tộc tiến về núi lửa phía Nam, tin tức dần dần truyền khai.

Cùng lúc đó, Phượng tộc cũng nhận được truyền âm của Long Vương, biết được Long tộc phái đội ngũ đến cầu thân, Phượng Tổ và Hoàng Mẫu không ngồi yên được nữa, vội vàng gọi một đám Phượng tử Phượng nữ đến. "Các con, chuyến đi Trung bộ lần này, các con có giao thiệp gì với chín Long tử của Long tộc không?" Hoàng Mẫu hỏi.

Kim Phượng, Thải Phượng, Hỏa Phượng, Tuyết Hoàng, Lam Hoàng lần lượt lắc đầu: "Khởi bẩm phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần và những người khác không hề giao thiệp với chín Long tử." Vậy thì thật kỳ quái, Phượng Tổ và Hoàng Mẫu đều có chút nghi hoặc, đã không giao thiệp, vì sao Long tộc lại đột nhiên thượng môn cầu thân.

Hai người nhìn Tuyết Hoàng, rồi lại nhìn Lam Hoàng, hai nữ nhi đều kế thừa dung mạo vô song của Hoàng Mẫu, nổi danh trong vạn

tộc, cùng với Bạch Hổ công chúa và Thánh nữ Cửu Vĩ Hồ tộc trở thành bốn đại mỹ nhân của vạn tộc.

Nhưng trong Hồng Hoang, thực lực vi tôn, vô luận dung mạo thế nào, nếu không có thực lực cường đại, cuối cùng cũng chỉ có thể luân thành món đồ chơi.

Cho nên, việc giáo dục hai vị Hoàng nữ luôn lấy cường giả vi tôn làm đầu, chưa từng nghĩ đến chuyện tìm phu tế. "Khụ khụ!" Phượng Tổ ho khan vài tiếng, nhìn hai nữ nhi bảo bối, trên mặt lộ ra vẻ từ ái, ôn hòa hỏi: "Hoàng nhi, không biết đối với chín Long tử ấn tượng thế nào?" Tuyết Hoàng và Lam Hoàng nghe xong liền ngây người, cái tình huống gì đây?

Phụ hoàng lại đột nhiên hỏi về chín Long tử. "Không cảm giác!" Tuyết Hoàng ngay cả suy nghĩ cũng không cần, trực tiếp đáp.

Ách!

Phượng Tổ và Hoàng Mẫu đối thị một cái, đều thấy được sự bất lực trong mắt đối phương, đại nữ nhi thiên sinh mang theo Hàn Băng bản nguyên, sở thích là băng tuyết.

Thở ra thành tuyết, hít vào thành băng, một lòng không nghe chuyện bên ngoài, trong đám Phượng tử, nàng hình thành sự tương phản rõ rệt với Hỏa Phượng tính cách bạo liệt, một chí âm một chí dương, thực sự cực đoan. "Khởi bẩm phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần không quen biết chín Long tử nên không pháp phán đoán." Lời này hiển nhiên là Lam Hoàng nói, ôn nhuận hòa nhã, đoan trang đắc thể. "Phụ hoàng, mẫu hậu!

Chín Long tử..." Kim Phượng ở bên cạnh có chút dục ngôn hựu chỉ, Thải Phượng và Hỏa Phượng cũng có chút không hiểu vì sao, ba người nhìn chằm chằm Phượng Tổ và Hoàng Mẫu.

Hoàng Mẫu gật đầu, ôn hòa nói: "Vừa rồi, ta và phụ hoàng đã nhận được truyền âm của Long Vương, muốn kết thân với tộc ta, và đã phái đội ngũ nghênh thân, người dẫn đầu là Chúc Long." Hoàng Mẫu vừa nói xong, Tuyết Hoàng đã biểu minh thái độ: "Mẫu hậu, nhi thần không gả người, con muốn giống như Vọng Thư nương nương, Liễu Mi nương nương, trở thành nữ chiến thần của Hồng Hoang, chinh chiến thiên hạ cho Phượng tộc ta." Nghe vậy, những người có mặt đều có chút đổ mồ hôi hột, Vọng Thư là chủ nhân Nguyệt Thần cung của Thần Điện, từng dẫn quân đồ lục ức vạn hung thú, chém chết hung thú vương giả Thao Thiết, đơn đấu với hung thú hoàng giả Thần Nghịch mà không bại, lại có thể chưởng khống Tinh Thần bản nguyên chi lực, ngay cả Phượng Tổ cũng chưa chắc đánh thắng được.

Liễu Mi cũng không kém, là chủ nhân Sơn Thần cung của Thần Điện, bên ngoài chống hung thú, bên trong giết tà tiên, trong tay máu tươi vô số, hung uy hách hách.

Nếu Tuyết Hoàng muốn học tập theo họ, thật sự trở thành nữ chiến thần thì Phượng Tổ và Hoàng Mẫu cũng mừng, nhưng người bình thường làm nổi sao?

Ngược lại Lam Hoàng ở bên cạnh tính tình nhu thuận, thích cư ngụ ở ven biển Nam Hải, ban phước vạn vật không tranh với đời, đức hạnh thâm hậu, lại có thể hành vân bố vũ, nhìn kiểu gì cũng thấy giống đối tượng mà Long tộc muốn nghênh thú. "Tộc trưởng!

Đội ngũ Long tộc đã đến núi Ngô Đồng rồi." Lúc này, đại trưởng lão Phượng Hoàng tộc hỏa cấp hỏa liêu chạy tới.

Phượng Tổ cũng không kịp hỏi kỹ tình hình, lập tức phân phó: "Đại trưởng lão, mau dẫn người đi nghênh tiếp." "Rõ!" Đại trưởng lão vội vàng xuống dưới an bài.

Hoàng Mẫu ở bên cạnh nghe xong vội nói: "Phu quân, thiếp cũng

nên an bài yến tiệc mời người của Long tộc." Phải biết rằng Long tộc phái tới không chỉ có nhị đệ của Long Vương là Chúc Long, mà còn có Quy thừa tướng, mang theo một đám linh bảo linh vật thượng phẩm, dù kết thân không thành thì ít nhất lễ số cũng phải chu toàn. "Phu nhân!

Việc yến tiệc phải phiền nàng an bài rồi." Phượng Tổ nói với Hoàng Mẫu. "Được!

Thiếp đi làm ngay!" Hoàng Mẫu vội vã dẫn theo hai vị Hoàng nữ xuống chuẩn bị.

Phượng Tổ thì dẫn ba vị Phượng tử chuẩn bị tiến về phía ngoài núi lửa để nghênh tiếp khách quý Long tộc... "Cái gì?

Long tộc phái người đến Phượng tộc cầu thân rồi?" Tổ Kỳ Lân sau khi nghe tin này, cả người đều chấn kinh.

Từ bất kỳ phương diện nào mà nói, Kỳ Lân tộc đều không bằng Long tộc và Phượng tộc, địa bàn càng khỏi phải nói, Phượng tộc chiếm cứ bốn phần năm Nam bộ, dù sao cũng chỉ kém khu vực Đông bộ phồn hoa.

Long tộc chiếm cứ ba đại cận hải và một phần năm đất đai Đông bộ, phồn hoa nhất, duy chỉ có Kỳ Lân tộc chiếm cứ một phần hai Bắc bộ và một phần năm Tây bộ, toàn bộ đều là những địa vực tệ nhất Hồng Hoang.

Hiện nay ba tộc lấy Đông bộ làm trung tâm, Kỳ Lân tộc ở Bắc bộ nhìn chằm chằm, Phượng tộc ở Nam bộ chờ thời, Long tộc thì một chân đã giẫm vào Đông bộ.

Nếu không phải vạn tộc đang ở trong trạng thái cân bằng quỷ dị, một nhà động thủ sẽ bị các cường tộc khác vây đánh, thì e rằng ba tộc đã đánh nhau long trời lở đất rồi.

Hiện tại Long tộc và Phượng tộc chuẩn bị kết thân, có khả năng hai bên sẽ hợp mưu chia cắt Đông bộ, khi đó Kỳ Lân tộc một sợi lông cũng không chiếm được, thử hỏi sao có thể không sốt ruột? "Tộc trưởng!

Hay là chúng ta cũng phái người đến Phượng tộc nghênh thú công chúa đi!" Đại trưởng lão Kỳ Lân tộc hốt nhiên đề nghị.

Tổ Kỳ Lân liếc nhìn một cái, đề nghị này chẳng khác nào đống phân bò, sớm không đề thân muộn không đề thân, bây giờ đi đề thân chẳng phải là muốn phá đám sao?

Đừng nói Phượng Hoàng tộc sẽ không đồng ý, phía Long tộc ước chừng cũng sẽ khuynh sào xuất động, giết cho Kỳ Lân tộc một trận tử hoạt.

Nhân sinh có ba đại hận: thù giết cha, hận đoạt vợ, nỗi đau mất con, thử hỏi Long tộc sao có thể nhịn?

Lúc Tổ Kỳ Lân đang sứt đầu mẻ trán, đột nhiên trong não hải lóe lên một tia sáng, đúng vậy, thú thân không thành thì chưa chắc không thể kết thân.

Long tộc cần một nàng dâu, còn ta cần một huynh đệ gánh lôi, nếu lúc này Kỳ Lân tộc biểu minh tâm ý, Long Vương với tư cách là kiêu hùng không thể nào không đồng ý.

Vả lại Phượng Hoàng tộc chỉ có hai công chúa, Tuyết Hoàng lạnh như băng khối, Long tộc chắc chắn không chọn.

Còn lại Lam Hoàng nổi danh ôn uyển hiền thục, nhưng đại công chúa Thủy Kỳ Lân của tộc ta cũng không hề thua kém Tuyết Hoàng, gả cho Long tộc, Long tộc sao có thể không muốn. "Đại trưởng lão!

Chương 239

Lần này Long tộc kết thân là vị Long tử nào?" Đại trưởng lão nghe xong vội vàng trả lời: "Khởi bẩm tộc trưởng, lần này Long tộc kết thân chính là bát Long tử Phụ Hý." "Tốt!

Truyền lệnh, đại công chúa Kỳ Lân tộc ta sẽ hạ giá cho Phụ Hý!" Tổ Kỳ Lân đương trường quyết định.

Chín con của Rồng đương nhiên không xa lạ gì, đứa con thứ tám Phụ Hý là do Long Vương giao hợp với Hoàng Hà Cự Miết sinh ra, thiên sinh thích văn chương, Thủy Kỳ Lân gả đi cũng không lo bị ủy khuất.

Đại trưởng lão có chút không hiểu, nhưng thấy tộc trưởng không giống như đang nói đùa, nên vội vàng xuống dưới an bài.

Trong lúc Hồng Hoang đang xôn xao vì chuyện liên hôn của Long Phượng hai tộc, thì đại địa phương Tây lại âm triều hung dũng, La Hầu đạo nhân không hề bế quan tu luyện như lời đồn.

Ngay cả Ma triều cũng không hoàn toàn giải tán, tuyệt đại đa số người đã gia nhập núi Tu Di, ẩn nặc ở phương Tây, chờ đợi La Hầu đạo nhân triệu hoán lần nữa.

Trên núi Tu Di ma vân lượn lờ, trong đại điện quan trọng nhất, La Hầu đoan tọa phía trên. "Bẩm lão tổ, sinh tử thí luyện đã quyết định được người chiến thắng cuối cùng." Tâm Ma cung kính bẩm báo.

Từ sau khi La Hầu nhìn thấy đại quân Thần Điện, trong lòng đã nảy sinh ý định bồi dưỡng thế lực, dưới trướng đã triệu tập Thất Tình Lục Dục Ma sứ, ngay cả Huyền Càn hoàng triều vốn có cũng chỉ là nơi bồi dưỡng thủ hạ.

Sau khi tuyên bố giải tán Ma triều, tại núi Tu Di lại tuyên bố tuyển bạt nhân tài mới, sinh tử thí luyện là một khâu quan trọng nhất.

Đem ba ngàn sinh linh an bài vào một tiểu động thiên dưới sự khống chế của núi Tu Di, bên trong có nhiều cự thú do hỗn độn sinh linh chết đi hóa hình thành, nhục thân cường hãn lại có linh trí nhưng không bao giờ hóa hình, La Hầu gọi chúng là Hoang thú.

Ba ngàn sinh linh sau khi vào động thiên sẽ không ngừng bị Hoang thú truy sát, đồng thời cũng phải giết chết đồng bạn, thời gian là mười vạn năm, chỉ còn một người mới là người thắng.

Nếu hết thời gian mà trong động thiên còn hơn một người, thì toàn bộ người tham gia thí luyện sẽ bị phế trừ tu vi, để lại bên trong làm thức ăn cho Hoang thú.

Trong đó, tuyệt đại đa số sinh linh tu luyện Ma Đạo công pháp, một số ít tán tu cũng bị ném vào.

Người chiến thắng sẽ hấp thu bản nguyên và nhục thân của ba ngàn sinh linh đó, cùng với số lần thí luyện tăng lên, sinh linh chết đi ngày càng nhiều, tiểu động thiên tích tụ vô số oán khí, sát khí, cũng biến thành Ma vực.

Người được bồi dưỡng trong điều kiện như vậy là thuộc hạ trung thành nhất mà La Hầu cần, từ khi có được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, tất cả bên trong đều bị hấp thu.

Từ đó hóa tác Ma Đạo, thậm chí y theo luyện khí chi pháp bên trong, dung luyện ra cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Ma Đao và Giết Thần Việt.

Lại lấy bản thể Thú Hoàng Thần Nghịch làm cơ sở, thêm vào Sát Lục quy tắc, dung hợp lại sinh ra bốn thanh thạch kiếm to lớn.

Đó chính là tiền thân của Tru Tiên Tứ Kiếm, chỉ có hấp thu tiên

huyết và oán hận của vô số sinh linh mới có thể triệt để khai phong.

Tru Tiên Tứ Kiếm đời sau sở dĩ mạnh mẽ như thế, được dự là thiên hạ đệ nhất sát trận dưới Thiên Đạo, đều là vì trong Long Phượng lượng kiếp và Đạo Ma đại kiếp đã có vô số sinh linh chết đi, tất cả đều bị Tru Tiên Tứ Kiếm hấp thu. "Ồ?" La Hầu nghe xong sắc mặt không đổi, chỉ có ma khí quanh thân hơi xao động, từ khi tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ tới nay, y ngày càng trở nên thần bí khó lường.

Mỗi khi đứng trong điện, Thất Tình Lục Dục Ma sứ căn bản không cảm ứng được sự tồn tại của y, chỉ có thể nhìn thấy bóng người do sát khí và oán khí ngưng kết ở phía trên.

Ma Đạo vốn là Thiên Đạo vì duy hộ sự cân bằng của Hồng Hoang mà dẫn ra phụ diện nhất đạo, để triệt để hấp thu năng lượng tiêu cực, oán khí, sát khí của Hồng Hoang, đó đều là chất dinh dưỡng cho Ma Đạo.

Cho nên, khi Hồng Hoang chém giết càng thảm khốc, tu vi của La Hầu cũng sẽ càng mạnh mẽ.

Lúc này tu vi của La Hầu không kém gì Hồng Quân, đó chính là kết quả duy trì cân bằng của Thiên Đạo. "Lão tổ!

Có để hắn vào khấu bái không?" Tâm Ma thấp giọng thỉnh cầu. "Được!" La Hầu lạnh lùng đáp.

Trở thành Chuẩn Thánh hậu kỳ tu sĩ, tu vi của y bắt đầu tiếp xúc với việc ký thác vào Thiên Đạo bản nguyên, thông tin cuối cùng ghi trên mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp là phải tiên phong chứng đạo thành thánh mới có thể tiến thêm một bước dung hợp với Thiên Đạo bản nguyên.

Như thế, La Hầu và Thiên Đạo không phân biệt lẫn nhau, tương đương với một loại chứng Thiên Đạo cảnh khác, ít nhất là đã đi trước

tuyệt đại đa số người ở Hồng Hoang.

Cũng chính vì có loại át chủ bài này, La Hầu mới trở nên cao ngạo hơn, ngay cả Hồng Quân cũng không để vào mắt, hiện tại đối thủ duy nhất khiến y coi trọng chính là Thần Điện.

Sở dĩ phải kinh doanh thế lực là hoàn toàn vì sự tồn tại của Thần Điện, đơn thuần đánh bại Hoàng Thiên không thể làm y thỏa mãn, cảnh tượng Thiên tộc khấu bái, vạn linh thần phục ngày trước giống như một cái gai cắm sâu trong lòng La Hầu.

Y muốn từ bất kỳ phương diện nào cũng phải nghiền ép Hoàng Thiên, siêu việt Hoàng Thiên, thực sự trở thành kẻ mạnh độc tôn trên trời dưới đất của Hồng Hoang.

Nhưng La Hầu không biết rằng, tất cả lòng tin của y suy cho cùng là bắt nguồn từ Tạo Hóa Ngọc Điệp và Tru Tiên Tứ Kiếm mới thành hình.

Tuy nhiên, sau chuyến đi Thần Điện, Hồng Quân đã triệt để ngộ ra Trảm Tam Thi chi pháp, hiện tại bắt đầu dựng dục Tam Thi, chỉ cần Tam Thi thành công, tu vi lúc đó sẽ cao hơn La Hầu một tầng.

Cả hai đều là ứng cử viên của Thiên Đạo, không lý nào La Hầu có thể nhìn thấy phương pháp dung hợp Thiên Đạo mà Hồng Quân lại không thấy, nghĩa là hai người chắc chắn phải tử chiến một mất một còn.

Đó là Thiên Đạo chú định! "Bẩm lão tổ, người đã tới!" Lúc này, Tâm Ma dẫn theo người sống sót duy nhất trong cuộc chém giết đi tới, đó là một nam tử có tướng mạo yêu dị tà mị, nhưng trong ánh mắt lại mang theo sát ý lạnh lẽo. "Không tệ!" La Hầu nhìn một cái, gật đầu tán thán.

Từ ngoại quan mà nói, người này và tâm ma trong lòng y như đúc,

xuyên qua bề mặt có thể cảm nhận được sinh linh trước mắt là từng bước từng bước bò lên từ tầng đáy thấp nhất.

Từ nhỏ đã vùng vẫy trong máu, tâm ngoan thủ lạt, quả thực là một kẻ có tài. "Từ hôm nay, ngươi là đệ tử duy nhất dưới tọa của La Hầu ta, địa vị ngang hàng với Thất Tình Lục Dục Ma sứ, ban cho ngươi tên là Vô Thiên, vô pháp vô thiên, xưng tôn vì Ma." La Hầu nói.

Nhìn thấy Vô Thiên, y như nhìn thấy chính mình ngày trước, có thể sống sót từ trong sinh tử lịch luyện thì không có gì ưu tú.

Nhưng có thể dùng một trăm năm thời gian giết sạch tất cả những người tham gia lịch luyện khác, lại đồ lục vô số Hoang thú, tâm tính này thực sự hiếm có, giả dĩ thời nhật tất sẽ thành trụ cột của Ma Đạo.

Người đó nghe xong lập tức quỳ xuống dập đầu: "Vô Thiên bái kiến sư tôn, kể từ hôm nay nhi thần sẽ bỉnh thừa tôn chỉ Ma Đạo, nếu Thiên không có ngày xuất thủ thì ta sẽ đâm thủng trời." "Ha ha... tốt, nói hay lắm!

Ma Đạo ta không kính trời, không bái đất, hà tất phải sợ vạn vật thế gian, trong lòng có Ma, lập tức thành Đại Đạo." La Hầu ngày càng mãn ý đệ tử này.

Chỉ thấy phất tay một cái, một đạo ma quang giữa trời đất lóe lên, mang theo truyền thừa vô tận rơi vào nguyên thần của Vô Thiên.

Một lát sau, hấp thu xong truyền thừa, Vô Thiên lại quỳ xuống, không nói lời nào, trực tiếp dập đầu ba cái biểu thị lòng cảm kích. "Được rồi, đứng lên đi, bản tọa sinh ra từ Hỗn Độn, nhất sinh cao ngạo không sợ bất kỳ ai, duy chỉ có đối mặt với Hoàng Thiên là có chút đình trệ, sau này ta hy vọng ngươi có thể kế thừa ý chí của bản tọa, hoành tảo đồng lứa của Thần Điện để dương oai Ma Đạo ta." La Hầu nói.

Chương 240

"Đệ tử định không phụ sự kỳ vọng của sư tôn!" Vô Thiên lập tức trịnh trọng hứa. "Được rồi, với tu vi hiện tại thì không giúp được gì, xuống bế quan đi!" La Hầu xua tay. "Rõ!" Lập tức Vô Thiên dưới sự dẫn dắt của Tâm Ma đi về phía bế quan chi địa.

Ai mà ngờ được hắn lại có thể trở thành thân truyền đệ tử của Ma Tổ La Hầu, người thống trị ức vạn sinh linh núi Tu Di, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Ma Đạo là tùy tâm chi đạo, không phải vô tình lãnh khốc, chỉ là tất cả tình cảm đều giấu kín trong lòng, được La Hầu xem trọng như vậy khiến Vô Thiên từ trong lòng đã thiết lập ý thức trung thành với Ma Đạo.

Còn về sinh tử thí luyện trước đó, trong Hồng Hoang cường giả vi tôn, thích giả sinh tồn, cũng không có gì không ổn.

Cách núi Tu Di không xa có một Tiên Thiên đại trận, bên trong Bát Bảo Công Đức Trì mỗi thời mỗi khắc đều tỏa ra Tiên Thiên linh khí, bên bờ hồ một đóa Kim Liên và một cây Bồ Đề nương tựa lẫn nhau.

Hiện tại Kim Liên và cây Bồ Đề đều đã sinh ra linh trí, thậm chí có thể ngưng kết hư ảnh.

Đóa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên sinh ra một đạo nhân có vóc người cao lớn, vẻ mặt vàng vọt nhưng mang theo dáng vẻ bi thiên mẫn nhân.

Một người khác là Tiên Thiên Canh Kim Bồ Đề thụ sinh ra, đầu to tai lớn, từ bi thiện mục, khi đi lại khiến người ta có cảm giác như gió xuân, là một đạo nhân hơi mập.

Đó chính là hai vị thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nổi tiếng sau này. "Sư huynh!

Tiền bối nói Bát Bảo Công Đức Trì này là nơi tụ hợp phúc nguyên của sinh linh Hồng Hoang, nước trong trì là một trong mười đại thần thủy của Hồng Hoang, chẳng lẽ thật sự có thể bù đắp căn cơ cho chúng ta sao?" Chuẩn đề đạo nhân có chút không dám tin hỏi.

Mặc dù bản thể của Tiếp Dẫn là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, bản thể Chuẩn Đề là Canh Kim Bồ Đề thụ, nhưng cả hai đã tổn thất lượng lớn bản nguyên trong Khai Thiên đại kiếp, nhìn cây Bồ Đề chỉ còn là thượng phẩm linh căn thì biết.

Nếu không thể khôi phục bản nguyên, vậy khi hóa hình ra, căn nguyên cũng sẽ kém hơn các vị Tiên Thiên đại thần thông giả khác. "Sư đệ!

Tiền bối là Hỗn Độn Ma Thần, nếu không phải bị Bàn Cổ phong ấn thì cũng không rơi vào địa bộ như hôm nay.

Nếu không có tiền bối bồi dưỡng, hai huynh đệ ta sao có được tạo hóa như ngày nay, sao có thể bất kính với tiền bối chứ?" Tiếp Dẫn huấn trách. "Sư huynh đừng cười, sư đệ chỉ nói đùa thôi, đừng cho là thật." Chuẩn Đề cười gượng, hai mắt thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh, dường như sợ bị ai nghe thấy lời vừa rồi. "Sư đệ, Bát Bảo Công Đức Trì này có thể mượn phúc nguyên của chúng sinh Hồng Hoang để bù đắp bản nguyên cho chúng ta, không phải là không dính nhân quả, chỉ là nhân quả đã kết hạ với chúng sinh, chẳng lẽ là truyền nhân của tiền bối mà đệ không hiểu điểm này sao?" Tiếp Dẫn đạm đạm nói.

Sau khi Thiên Đạo xuất thế, Hồng Hoang đã cấu kiến một mạng lưới nhân quả cường đại, nếu không giải quyết được nhân quả với chúng nhân thì tu vi sẽ mãi đình trệ không tiến bộ được.

Nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì khác, họ được sự chỉ điểm của Nhân Quả Ma Thần chí tôn, đối với họ nhân quả có thể trở thành trợ lực to lớn. "Ai!

Sư huynh!

Đệ không biết nhân quả lại thâm ảo như vậy, đệ tinh tu bao nhiêu năm mới chạm được một chút ngưỡng cửa, muốn thành Đại Đạo không biết phải đợi đến năm nào tháng nào." Chuẩn Đề thở dài.

Sau đó lại hứng thú nhìn Tiếp Dẫn hỏi: "Hắc hắc!

Sư huynh là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên kết hợp với Tiên Thiên Tịch Diệt chi khí hóa thành, tiền bối truyền thụ Đại Tịch Diệt chi đạo cho huynh chẳng phải là rất hợp ý sao?" Nghe vậy Tiếp Dẫn không nhịn được mỉm cười: "Sư đệ nói không sai, Nhân Quả Đạo của tiền bối không hợp với ta, ngược lại Tịch Diệt Đạo này rất được lòng ta." "Tiền bối nói, sắc tức thị không, không tức thị sắc, nay ta đã minh ngộ, đợi thêm một thời gian nữa sẽ nhập Thái Ất Kim Tiên chi cảnh." Không biết có phải do Thiên Đạo an bài không, nơi hai người ở là Tiên Thiên đại trận không chỉ che giấu thiên cơ, mà quan trọng hơn là trấn áp một vị Hỗn Độn Ma Thần ở bên dưới.

Vị Hỗn Độn Ma Thần đó chính là kẻ nổi bật trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần — Nhân Quả chí tôn, lúc Khai Thiên vốn là Thiên Đạo bát trọng tu vi, chỉ tiếc là đụng phải Bàn Cổ.

Hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn do chịu ảnh hưởng của Khai Thiên đại kiếp nên căn nguyên yếu ớt, hóa hình cũng không thể đi tới đỉnh cao.

Nhưng cơ duyên lớn nhất là gặp được Nhân Quả Ma Thần, Chuẩn Đề còn được thu làm truyền nhân trực hệ, được Ma Thần chỉ điểm nên tu vi đại tiến.

Chỉ tiếc trời đất có nhân quả, để không bị người khác phát hiện quan hệ, Chuẩn Đề thậm chí không thể gọi Nhân Quả Ma Thần là sư tôn, chỉ xưng hô là tiền bối.

Thế là Chuẩn Đề có được y bát của Nhân Quả Ma Thần, Tiếp Dẫn cũng được ban cho Tịch Diệt chi đạo, tu vi tiến độ của hai người không kém gì Tam Thanh, thứ duy nhất thiếu hụt là căn nguyên.

Lần này, thứ họ cần làm là mượn phúc nguyên của chúng sinh để bù đắp căn cơ, chuyển tiếp nhân quả lên Thiên Đạo.

Nhân Quả chi đạo là nghịch thiên nhất, ngay cả việc sống chết cũng có thể chuyển tiếp lên người khác để bản thân sống sót, quả thực là không tưởng.

Nhân Quả Ma Thần chí tôn đã sống sót như vậy, còn vị Ma Thần nào bị hại chết thì không rõ.

Đương nhiên, loại phương pháp chuyển tiếp này không thể thay đổi triệt để kết quả, nếu không trong Khai Thiên đại kiếp Nhân Quả Ma Thần đã không bị phong ấn ở trung tâm phía Tây, ngay cả bản thân cũng bị trọng thương, phải nghỉ dưỡng ròng rã chín lượng kiếp mới miễn cưỡng khôi phục tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ. "Tiểu béo tử, tưởng nói nhỏ một chút là bản tọa không nghe thấy sao?" Trong lúc Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang trò chuyện, một đạo minh minh chi âm truyền vào tai hai người khiến họ rùng mình.

Chuẩn Đề đạo nhân lập tức lộ ra vẻ mặt cười xòa: "Hắc hắc!

Tiền bối nói gì vậy, sao con dám phỉ báng tiền bối chứ!" "Được rồi, bản tọa cũng không rảnh nói nhảm với các ngươi, hai nhóc con không mau đi tu luyện đi, tốc độ này thì bao giờ mới tiến quân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hả!" Nhân Quả Ma Thần bất lực nói.

Nếu không phải uy thế của Bàn Cổ quá mạnh, Thiên Đạo lại thêm

một tầng phong ấn, cái Tiên Thiên đại trận này mỗi thời mỗi khắc đều hấp thu tu vi của y chuyển hóa thành chất dinh dưỡng cho đại địa, khiến Nhân Quả Ma Thần luôn ở trạng thái bị tiêu hao, y cũng không đến mức nói chuyện cũng phải căn thời gian. "Tiền bối yên tâm, anh em chúng con nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, quyết không phụ kỳ vọng của tiền bối." Tiếp Dẫn vẻ mặt nghiêm túc nói.

Hắn không hoạt bát như Chuẩn Đề, Nhân Quả Ma Thần truyền thụ công pháp, lại ra chiêu tu bổ bản nguyên cho hai người nên Tiếp Dẫn tự nhiên coi y như sư phụ.

Cứu sư phụ ra là việc mà đồ đệ nên làm. "Tiểu tử, đừng nói khoác!" Nhân Quả Ma Thần trọng giọng nói: "Bản tọa tỉnh lại từ lượng kiếp thứ tám, trời đất xuất hiện vô số Tiên Thiên sinh linh, các ngươi căn nguyên chỉ đứng sau lớp cuối cùng, dù bù đắp được bản nguyên cũng chưa chắc siêu việt được những nhân vật đỉnh cấp của Hồng Hoang." "Kẻ tu vi cao thâm thậm chí đã vượt qua cả bản tọa, trước đó có một luồng khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ quét qua Hồng Hoang, xem ra đó chính là thế giới chi tử của Hồng Hoang, nếu các ngươi có hóa hình ra ngoài thì tuyệt đối không được giao ác với hắn." Nghe vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắc mặt nghiêm lại, nghiêm túc đáp: "Rõ!

Tiền bối!

Chúng con sẽ ghi nhớ kỹ trong lòng!" Nếu không có Nhân Quả Ma Thần giúp đỡ, e rằng dưới sự chỉ dẫn của Thiên Đạo, hai người cũng sẽ sinh ra tâm lý kiểu trời bằng vung.

Nhưng từ khi được Nhân Quả Ma Thần quán thâu truyền thừa, hai người hiểu rằng mình sinh ra muộn, chẳng khác nào kiến hôi, cần phải tiếp tục nỗ lực. "Được rồi, bản tọa không nói nhiều nữa, Thiên Đạo hiện tại xuất thế, mạng lưới nhân quả của Hồng Hoang đang

nhanh chóng mở rộng, hai người các ngươi là quân cờ quan trọng của Thiên Đạo, lượng kiếp sau sẽ hóa hình, lúc đó hãy tự trân trọng!" Nhân Quả Ma Thần dặn dò. "Rõ, tiền bối!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vô cùng cảm kích.

Không chỉ hai người họ có cơ duyên, những người như Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa cũng không hề tụt lại phía sau.

Chương 241

"Mau!

Mau!

Mau!

Địa Hoàng bệ hạ đang triệu hoán chúng ta!" Lúc này vô số sinh linh ở Trung bộ đột nhiên nhận được mệnh lệnh cấp cao nhất từ Thần Điện: Địa Hoàng triệu tập mọi người đến núi Bất Chu.

Khi đến nơi, chỉ thấy Đại Thần Vương Huyền Thiên, Sơn Thần cung chủ Liễu Mi, hộ pháp thần thú thủ lĩnh Tỳ Nhất, Thiên thần quân thống lĩnh Cư Bỉ, Địa thần quân thống lĩnh Áp Du, Nhân thần quân thống lĩnh Ngạo Nhân đang đứng ở sườn núi, chính giữa là Địa Hoàng uy nghiêm. "Bản hoàng sắp đột phá Thần Đế, nên gọi các ngươi đến quan ma, sau ngày hôm nay các ngươi sẽ tiếp nối con đường của bản hoàng đột phá Thần Đế, đóng góp to lớn cho sự phát triển của Thần Đạo ta, các ngươi đã rõ chưa!" Địa Hoàng nói.

Đám người nghe xong lời này, từng người lộ ra vẻ kích động, lập tức đồng thanh hô vang: "Kính bái chí cao vô thượng Địa Hoàng bệ hạ!" Thần Đế nha!

Đó là sự tồn tại có thể xông ra khỏi Hồng Hoang, tự thành một giới, thử hỏi ai mà không kích động?

Từ khi Thần Điện thành lập tới nay, tất cả đều phát triển theo an bài sẵn, chúng sinh linh ban đầu có thể nghe đạo mười lần tại Truyền Pháp điện, cũng có thể vào Tàng Kinh các lấy công pháp, thần thông, võ kỹ mỗi thứ một bộ.

Sau này nếu muốn giải đáp nghi hoặc thì cần nộp điểm cống hiến

mới được vào Truyền Pháp điện nghe đạo, trong Thần Điện tất cả đều lấy điểm cống hiến làm chuẩn.

Hiện tại có Địa Hoàng bệ hạ thân hành thị phạm việc đột phá Thần Đế, đối với ức vạn sinh linh Thần Điện quý giá biết bao nhiêu.

Chúng sinh linh không hề do dự, người thì lấy bồ đoàn, người thì ngồi bệt xuống đất, lần lượt điều chỉnh tư thế, tĩnh đợi Địa Hoàng đột phá.

Lúc này chỉ thấy Địa Hoàng gật đầu với Huyền Thiên và những người khác, lần thị phạm này chủ yếu là để trải đường cho họ.

Đại Thần Vương Huyền Thiên của Thần Điện tu vi đã đạt đến Thần Vương viên mãn, Sơn Thần cung chủ Liễu Mi là Thần Vương hậu kỳ, hộ pháp thần thú thủ lĩnh Tỳ Nhất và những thống lĩnh khác đều là Thần Vương trung kỳ.

Trước thời đại Thánh nhân, lứa người này cần phải đột phá đến Thần Đế, bằng không Thần Điện sẽ không thể duy trì vị thế bá chủ Hồng Hoang.

Đám người Huyền Thiên, Liễu Mi đều sắc mặt túc mục, ánh mắt nghiêm túc nhìn Địa Hoàng, hiểu rõ Đại Địa chi đạo mà Địa Hoàng chưởng khống bàng bạc đến mức nào.

Lại kết hợp với Thiên Địa Hoàng Đạo tạo nên Địa Hoàng Thần Đạo, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, cho nên việc đột phá chắc chắn sẽ chấn động hơn người thường.

Đặc biệt là Sơn Thần Liễu Mi, con đường của nàng là Sơn chi đạo, cũng là một loại của Địa đạo, việc thống ngự các ngọn núi và Hoàng đạo cũng có điểm tương đồng, Địa Hoàng đối với Liễu Mi mà nói chẳng khác nào mục tiêu học tập tốt nhất.

Hồng Hoang truyền văn, Đại Đạo ba ngàn đều có thể siêu thoát,

không có nghĩa là chỉ có ba ngàn con đường Đại Đạo mới có thể đi đến cực hạn.

Trên thực tế dưới Đại Đạo có vô tận quy tắc, đều có thể gọi là con đường, ba ngàn quy tắc thống suất vô tận quy tắc.

Ví dụ, Lực chi đạo của Bàn Cổ đại thần bao hàm các quy tắc như nặng nhẹ, lớn nhỏ, phá hoại, điệp gia.

Đơn thuần một nhánh nhỏ không thể đi đến cực hạn, mỗi một vị trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần chưởng khống đều là các quy tắc thống suất, giống như tu luyện Kim chi quy tắc thì nhất định cũng sẽ tu luyện bốn quy tắc còn lại để thành Ngũ Hành Đại Đạo.

Địa Hoàng bản thân chưởng khống Đại Địa chi đạo là một loại quy tắc thống suất, bao hàm núi non sông ngòi thậm chí là Thổ chi quy tắc, trong đó lại thêm vào Hoàng đạo, thử hỏi chiến lực của y có thể mạnh đến mức nào.

Đương nhiên không phải ai cũng có khả năng đồng thời lĩnh ngộ hai hay nhiều quy tắc, quy tắc càng nhiều thực lực càng mạnh nhưng độ khó tu luyện cũng càng lớn. "Bản hoàng sinh ra từ Thần Đạo bản nguyên kết hợp với Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên, thiên sinh chưởng khống Đại Địa chi đạo và Hoàng Giả chi đạo, nay bản hoàng thống suất núi non sông ngòi, lấy vô tận đại địa chi lực phá vỡ cấm cố Thiên Đạo để đột phá Thần Đế, các ngươi hãy dụng tâm cảm ngộ." Dứt lời, trời đất biến sắc, trên đỉnh đầu Địa Hoàng hiện ra một vật thể dạng sách, chính là nguyên hình quyền hành của Thần Đạo — 《Địa Thư》. "Oanh!" Sau đó lại thấy vạn trượng thần quang ngút trời, bên dưới vật thể dạng sách xuất hiện một Thần tọa, phía trên huyền phù một tinh thể hình lăng trụ, Thần cách, quyền hành, Thần tọa ba thứ cùng hiện ra giữa không trung.

Một trận đạo âm phiêu miểu từ thiên ngoại truyền tới, vang vọng

khắp núi Bất Chu, vô tận pháp tắc hư ảnh bao phủ lấy Địa Hoàng, trời rơi hoa vàng, đất mọc sen màu, lại có thần lực vạn đạo cuồn cuộn như cầu vồng, thụy khí thiên điều phun tử vụ.

Chỉ thấy vô số hư ảnh núi non sông ngòi hiện ra giữa không trung, vây quanh Địa Hoàng, ẩn ẩn có tư thế thần phục khấu bái, vô tận đại địa thần thú do Tiên Thiên Thổ chi linh lực ngưng tụ hóa hình hộ vệ xung quanh. "Tâm lạc băng tinh, vạn vật bất xâm, chư thiên đại địa, lấy ta làm tôn, Hoàng giả đương sơ, hiệu lệnh thiên hạ." Địa Hoàng cao giọng hét lớn.

Trong lời nói toát ra phong thái hoàng giả duy ngã độc tôn giữa trời đất khiến người ta không nhịn được mà thần phục khấu bái.

Thực tế đã lược bỏ nhiều bước bao gồm ngưng tụ Thần quốc, chỉ mang tính tượng trưng thông báo cho Thiên Đạo là ta sắp đột phá.

Bởi vì Địa Hoàng và Hoàng Thiên là nhất thể đồng nguyên, Thần quốc của Hoàng Thiên bao hàm vô tận Thần đạo Thiên Địa Nhân, cũng chính là Thần quốc của Địa Hoàng nên không cần mở thêm.

Mỗi sinh linh Thần Điện tại tràng đều trân trối nhìn Địa Hoàng đột phá tu vi không chút cản trở, từ Thần Đạo quy tắc đến từng thốn huyết nhục của bản thân.

Từng bước chuyển biến đều hiện ra trước mắt, còn tinh tế hơn cả dạy học.

Sau này nếu sinh linh Thần Điện muốn đột phá Thần Đế, đã có tiền lệ soi chiếu thì lo gì trời đất khó khăn.

Thứ duy nhất khác biệt chính là Thần Đạo chi tâm, cả hai có thể bổ trợ cho nhau nhưng không phụ thuộc vào nhau, Thần Đạo của Địa Hoàng và Hoàng Thiên dù sao cũng không hoàn toàn giống nhau. "Trá!" Kèm theo một tiếng thần hống, chỉ thấy toàn thân Địa Hoàng

kim quang đại phóng, vô tận hư ảnh núi non đều quy về một mối.

Giữa trời đất xuất hiện một tiểu nhân mặc hoàng bào dạng tinh thể, toàn thân đạo vận lưu chuyển, bên trên tràn đầy quang trạch Thần đạo khiến chúng sinh say đắm, đó chính là tượng trưng của Thần Đế — Thần Đạo chi tâm.

Nhiều người thậm chí đã đột phá Thần Vương cảnh ngay tại chỗ, ngay cả đám người Huyền Thiên cũng tiến bộ không ít, khoảng cách tới Thần Đế chỉ còn là vấn đề tích lũy thời gian.

Tuy nhiên việc đột phá vẫn chưa kết thúc, Địa Hoàng ngưng thần bình khí, liên thông với bản nguyên của Hoàng Thiên, lấy vĩ lực vô tận hóa thành cự phủ chém khai cấm cố Thiên Đạo. "Oanh!" Chỉ thấy bên ngoài Hỗn Độn, Đại Đạo hiện hành, vô tận pháp tắc chi quang lấp lánh, một con Thất Thải Kỳ Lân nhảy vọt lên trời.

Không hề đình lưu, nó trực tiếp chở Thần Đạo chi tâm của Địa Hoàng, giẫm lên con đường pháp tắc tiến về phía dòng sông Đại Đạo rồi biến mất giữa trời đất.

Địa Hoàng đang ngồi tại chỗ bỗng mở bừng đôi mắt, hai đạo thần quang đại phóng xuyên phá vân tiêu, chấn nhiếp tứ hải bát hoang, thần uy lẫm lẫm. "Hôm nay đã kết thúc, các ngươi trở về tiêu hóa cảm ngộ đi." Lúc này một đạo thần chỉ hạ xuống, ức vạn sinh linh Thần Điện đều phủ phục khấu tạ ơn đức của Địa Hoàng bệ hạ, một lát sau mọi người đều triển khai thần thông rời khỏi sườn núi Bất Chu.

Nhất thời toàn bộ Trung bộ đều là người bế quan.

Đương nhiên nhiệm vụ của Địa Hoàng vẫn chưa kết thúc, việc ký thác Thần Đạo chi tâm vào trong Đại Đạo chi hà chỉ là đột phá Thần Đế.

Việc cần làm là kết nối Thần Đạo chi tâm của mình với Thần Đạo

chi tâm của Hoàng Thiên, như thế Thần Đạo chi tâm không diệt thì một trong hai còn tồn tại là có thể khôi phục nguyên trạng.

Bởi vì Địa Hoàng là phụ thân của Hoàng Thiên, không giống như Trảm Tam Thi, bản nguyên Địa Hoàng là Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên kết hợp với Tiên Thiên Huyền Hoàng chi khí sinh ra, lại có Địa Thần Đạo pháp tắc dung nhập nên là một cá thể độc lập.

Nếu Địa Hoàng chết thì Hoàng Thiên sẽ không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, nhưng khí vận Thần Đạo sẽ sụt giảm mạnh và cũng không thể khôi phục Địa Hoàng.

Hiện tại kết nối hai Thần Đạo chi tâm lại thành một thể, dù bản tôn Hoàng Thiên hay phân thân Địa Hoàng tử vong, chỉ cần một người còn sống là cả hai có thể cùng tồn tại.

Chương 242

Đó chính là phân thân chi pháp độc nhất vô nhị của Hoàng Thiên, trên trời dưới đất chỉ có một nơi này.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, Hồng Hoang phát sinh biến hóa long trời lở đất, sau khi Long Phượng Kỳ Lân tam tộc kết thân đã cùng nhau phát động hành động thanh quét trong lãnh địa của mình.

Chỉ trong một nguyên hội, Bắc bộ chỉ còn lại vùng duyên hải, phần còn lại đều nằm trong tay Kỳ Lân tộc, Tây bộ cũng có hai phần năm rơi vào tay Kỳ Lân tộc.

Nam bộ hoàn toàn bị Phượng tộc khống chế, Phượng tộc cũng chiếm một phần năm Tây bộ.

Với tư cách là lão đại, Long tộc tự nhiên không ngồi yên, Long Vương xuất binh Đông bộ, chiếm cứ một phần hai, cộng thêm vùng Tam Hải thì hiện tại toàn bộ Hồng Hoang, địa bàn của Long tộc là lớn nhất và phì nhiêu nhất.

Phần còn lại của Tây bộ (hai phần năm) nằm trong tay Bạch Hổ tộc, núi Tu Di và các thế lực khác nên Kỳ Lân tộc và Phượng tộc không thể tiến thêm bước nữa.

Trung bộ và Bắc Hải đều là đất của Thần Điện thì khỏi phải nói.

Thế là tam tộc đều tập trung ánh mắt vào một phần hai đất đai Đông bộ còn lại, dù là Kỳ Lân tộc hay Phượng tộc đều tiếp giáp với Đông bộ.

Ai mà không muốn cắm cờ ở vùng Đông bộ nhân kiệt địa linh, phồn hoa xương thịnh này chứ.

Chỉ tiếc là do tam tộc vừa mới khuếch trương địa bàn không lâu,

chưa kinh doanh tốt thế lực của mình, lại thêm quan hệ thông gia nên tạm thời chưa xé rách mặt.

Một khi tam tộc đã triệt để tiêu hóa chiến quả, vậy Đông bộ Hồng Hoang sẽ trở thành chiến trường của họ, chiến hỏa có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Đến đây, thế giới Hồng Hoang phân ra bốn bộ lớn: một là Thần Điện mạnh nhất, hai là Long tộc hưng vượng, ba là Phượng tộc hồng hỏa, bốn là Kỳ Lân trấn vực, còn Bạch Hổ tộc và núi Tu Di tự nhiên bị ngó lơ.

Ở tận biên giới phía Tây, Hoàng Thiên đang không ngừng lĩnh ngộ thời gian đại trận, đột nhiên bị một đạo ba động đánh đoạn khiến hắn có chút não hỏa.

Nhưng khi bấm ngón tay tính toán, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc, tinh quang giữa trời đất đại thắng, trong chư thiên tinh tú thì Thái Âm bản nguyên hoạt dược nhất, thậm chí ẩn ẩn có xu thế trở thành kẻ dẫn đầu Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Không ngờ chủ nhân Nguyệt Thần cung của Thần Điện là Vọng Thư cư nhiên sắp đột phá, quả thực là bất ngờ kinh hỉ.

Nguyệt thần Vọng Thư là lớp người gia nhập Thần Điện sớm nhất, cũng là lứa Tiên Thiên sinh linh đầu tiên của Hồng Hoang, căn nguyên không kém gì Hoàng Thiên, Dương Mi, Hồng Quân.

Nếu không phải tinh thần Ma Thần tàn hồn chuyển thế trên Tử Vi tinh chiếm cứ lượng lớn khí vận thì nàng đã sớm phất lên rồi.

Nhưng chuyện lại trùng hợp, tinh thần Ma Thần bị Hoàng Thiên tiêu diệt, khí vận tập trung về Thần Điện, Nguyệt thần Vọng Thư lại gia nhập Thần Điện nên tất cả những gì đã mất không những được bù đắp mà còn dư dả.

Trong ba lượng kiếp sau đó, Nguyệt thần Vọng Thư dẫn dắt Nguyệt Thần vệ chinh chiến khắp nơi, thực lực tăng trưởng nhanh chóng trong sinh tử bác sát, trong Thần Điện chỉ có Huyền Thiên mới có thể sánh ngang.

Nửa lượng kiếp trước, Hoàng Thiên đích thân phân phó Nguyệt thần dẫn bộ hạ tiến về tinh không, giáo hóa tinh thần sinh linh trong vô tận tinh không, thu hoạch được lượng lớn khí vận, tu vi đã tiến sát điểm giới hạn Thần Vương.

Cộng thêm tính tình quyết đoán nên nàng không hề do dự, lập tức thử đột phá Thần Đế.

Nhưng Thiên Đạo sẽ không giương mắt nhìn dưới trướng xuất hiện một sự tồn tại không thể chưởng khống, Thần Điện có Hoàng Thiên là đủ rồi.

Không hề do dự, hắn lập tức thông qua Thần Đạo chi tâm liên hệ với Địa Hoàng: "Đạo hữu!

Nguyệt thần gặp nạn, cần đích thân xuất thủ để quét sạch chướng ngại." "Ý của bản tôn là Thiên Đạo sẽ xuất thủ thiết trí chướng ngại, nhưng hiện tại nó đang bận chưởng khống thế giới, sao có thể rảnh tay quản việc Vọng Thư đột phá chứ, chẳng lẽ là đám hỗn độn sinh linh tàn tồn?" Địa Hoàng nhíu mày nói.

Từ khi sinh ra tới nay, ký ức của Hoàng Thiên và y là cộng hưởng nên đối với Thiên Đạo, Địa Hoàng không hề xa lạ mà cực kỳ quen thuộc.

Một sự tồn tại có tư duy máy móc, không cho phép bất kỳ ai siêu thoát khỏi hệ thống nhân quả đã cấu kiến, nếu không phải Hoàng Thiên thực lực cường đại thì e rằng cũng đã bị Thiên Đạo trấn áp rồi.

Nguyệt thần Vọng Thư không giống Địa Hoàng, Địa Hoàng đột

phá đối với Thiên Đạo chẳng qua chỉ là một phân thân, nhưng một khi Nguyệt thần đột phá Thần Đế, vậy thế tất sẽ phá vỡ sự cân bằng của Thần Điện ở Hồng Hoang, Thiên Đạo tuyệt đối không thể giương mắt nhìn nàng đột phá. "Đúng vậy!

Hỗn độn sinh linh, ta từng đích thân tính toán, số lượng hỗn độn sinh linh và Ma Thần tồn tại trong Hồng Hoang không hề ít.

Lúc Khai Thiên, Bàn Cổ đại thần vì sự phát triển của thế giới đã phong ấn một số Ma Thần và sinh linh ở nơi nào đó trong thế giới." Hoàng Thiên nói: "Mượn sức mạnh đại trận không ngừng trừu lấy bản nguyên của họ để làm tráng đại sự phát triển của thế giới, nhưng sau khi Thiên Đạo xuất thế, tuyệt đại đa số hỗn độn sinh linh đều bị chưởng khống, trong đó có một số hỗn độn Ma Thần thực lực yếu hơn." "Xem ra phải dùng đám gia hỏa này làm khổ lực, thỉnh thoảng thả một đứa ra để hoàn thành một số kế hoạch của nó, đạo hữu vạn lần không thể khinh suất, hỗn độn Ma Thần xuất thủ thấp nhất cũng phải có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ." Nghe vậy, Địa Hoàng nhận chân đáp: "Bản tôn yên tâm, ta đã hiểu, sẽ đích thân chăm sóc Nguyệt thần, quyết không để nòng cốt của Thần Điện ta bị tổn thất." "Ừm!

Đạo hữu có thể ở bên cạnh quan sát trước, nếu Vọng Thư thực sự không giải quyết được mới ra tay, Nguyệt Thần Tôn của Thần Đạo ta quyết không thể chỉ là một kẻ vô dụng." Hoàng Thiên nói.

Gặp được hỗn độn Ma Thần, đối với Vọng Thư có lẽ cũng là chuyện tốt, có thể thông qua đối chiến để ma luyện và cường hóa bản thân.

Chuyện đột ngột phát sinh này khiến Hoàng Thiên có chút cảm giác khẩn bách, vốn tưởng có Địa Hoàng ở đó thì mọi việc của Thần Điện có thể bảo đảm không sai sót.

Nhưng hiện tại xem ra một mình Địa Hoàng vừa phải tọa trấn đại địa, vừa phải tọa trấn tinh không, phân thân vô số thì sao có thể chu toàn mọi mặt.

Thế là hắn gia tăng tốc độ cảm ngộ thời gian đại trận, sau khi câu liên với Thần Đạo chi tâm của Địa Hoàng, tuy không thể cộng dồn chiến lực nhưng dùng để ngộ đạo thì tuyệt đối là thần khí gian lận.

Khi Thái Âm bản nguyên đang hoạt dược, trong Thái Dương tinh cũng phát sinh biến hóa kịch liệt, một đạo nhân ảnh từ trong Thái Dương thần điện bước ra.

Cả Thái Dương Chân Hỏa lẫn Thái Dương Kim Diễm đều không gây ra bất kỳ thương hại nào cho y, ngược lại còn tỏ ra thân cận. "A!!!

Lục Áp ta rốt cuộc cũng ra ngoài rồi." Đúng vậy!

Bị phong ấn trong Thái Dương tinh chính là Hỗn Độn Hỏa chi Ma Thần Lục Áp đại tôn, một tay Hỗn Độn chi hỏa bá đạo vô cùng, không vật gì không đốt cháy, hèn chi Thái Dương Chân Hỏa, Thái Dương Kim Diễm thấy y chẳng khác nào thấy cha vậy.

Nếu không phải Thiên Đạo ra tay, e rằng bản nguyên của Lục Áp đã bị Thái Dương tinh hấp cạn vào lượng kiếp thứ mười, chỉ còn lại một luồng tàn hồn chuyển thế trọng sinh.

Cho nên, y đã kết hạ nhân quả với Thiên Đạo, chọn đáp ứng yêu cầu đó, không có gì quan trọng hơn sự tự do.

Trước có Hồng Quân sau có Thiên, Lục Áp đạo quân còn có trước cả Thiên.

Với tư cách là Hỗn Độn Hỏa chi Ma Thần đại tôn, Lục Áp không hề chuyển thế trọng sinh mà vẫn giữ được bản thể và bản nguyên, về điểm này thời gian tồn tại của y chắc chắn dài hơn Dương Mi, Hồng

Quân.

Tự nhiên các thủ đoạn Hỗn Độn đều còn đó bao gồm bản thể cường hãn và ngự hỏa chi pháp vô biên.

Nếu không phải như vậy, Bàn Cổ cũng sẽ không phong ấn y trên Thái Dương tinh do mắt trái diễn hóa thành, ngay cả Thiên Đạo cũng phải kiêng dè y.

Để đổi lấy tự do, y không những đáp ứng yêu cầu của Thiên Đạo mà còn giao ra một phần bản nguyên và cảm ngộ hỏa đạo.

Thế là thực lực lại bị suy yếu, chỉ còn lại tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, yếu hơn Hoàng Thiên vài phần. "Hay cho một cái Thiên Đạo, bản quân để xem cảm ngộ hỏa đạo mà ngươi hằng mong ước rốt cuộc là tặng cho ai?" Lục Áp vừa bước ra từ bên trong Thái Dương tinh không nhịn được phóng khai bản nguyên cảm ứng xem phần bản nguyên bị tước đoạt đó đang ở đâu. "Dì!" Ngờ đâu một lát sau, y phát hiện bản nguyên gốc và cảm ngộ hỏa đạo đang ở ngay dưới mí mắt mình.

Chương 243

Nhìn xa xa chỉ thấy hai con Tam Túc Kim Ô đang đậu trên cành cây Phù Tang, bên ngoài có Thái Dương Chân Hỏa không ngừng hóa thành dưỡng chất tư bổ.

Người mà Lục Áp cảm ứng được chính là Đế Tuấn và Thái Nhất, hai vị Tiên Thiên sinh linh được dựng dục từ Tiên Thiên Hỏa chi bản nguyên và Thái Dương bản nguyên. "Có chút ý tứ, một con thân mang Đế đạo pháp tắc, một con thân mang Hoàng đạo pháp tắc, cả hai đều thuộc Tam Túc Kim Ô, là hóa thân tinh linh của Hỏa chi bản nguyên." Lục Áp đầy ý vị nói.

Chỉ mới Kim Tiên cảnh mà Đế Tuấn, Thái Nhất đã sở hữu hai đại pháp tắc Đế và Hoàng, nếu không phải thủ bút của Thiên Đạo thì còn có thể là ai?

Tuy nhiên y cũng không tiếp tục tiếp cận, dù sao hai sinh linh này đã được Thiên Đạo coi trọng, nếu mạo nhiên ra tay e rằng sẽ dẫn đến sự phản phệ của Thiên Đạo. "Nếu không phải hai đứa này là quân cờ của Thiên Đạo, bản quân thật sự muốn thu một đồ đệ." Lục Áp đạm đạm nói.

Hỗn Độn Hỏa Nha hóa hình sinh ra, còn hai đứa trước mắt là Tam Túc Kim Ô hóa hình, về nguyên hình thì mọi người cũng không khác nhau mấy.

Hơn nữa Đế Tuấn và Thái Nhất đều mang bản nguyên của Lục Áp, luận về huyết mạch của Lục Áp thì thực ra cũng được.

Đang lúc quan sát hai con Tam Túc Kim Ô thì đột nhiên một đạo truyền âm rơi vào nguyên thần của Lục Áp, chính là Thiên Đạo đã không kiềm chế được nữa, khiến y phải bay về hướng Thái Âm.

Một bên khác trên đại địa Hồng Hoang, Địa Hoàng sau khi nhận được thông báo của Hoàng Thiên đã lập tức tiến về tinh không tọa trấn, tĩnh đợi kẻ địch.

Lúc này trong tinh không bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm vang vọng khắp thế giới Hồng Hoang. "Ta là Vọng Thư, chủ nhân Nguyệt Thần cung của Hồng Hoang Thần Điện, nay tu vi viên mãn, sẽ chứng vị Thần Đế tại Thái Âm, mời các vị đạo hữu Hồng Hoang đến quan lễ." Lúc đó, vô số sinh linh trên đại địa đều ngơ ngác không hiểu, nhiều người đều là hậu thiên sinh linh nên chưa từng nghe danh Vọng Thư và Thần Điện, chỉ biết đến danh xưng vạn tộc. "Ách!

Vọng Thư Nguyệt thần là ai?" "Chứng Thần Đế, Thần Đế là Đại La Kim Tiên sao?" "A!

Thần Điện lại là cái gì?" Nhất thời toàn bộ Hồng Hoang lâm vào xôn xao.

Ngược lại nhân vật chính khác là Lục Áp đạo quân đang thong thả chạy đến Thái Âm, dọc đường đi tinh thần rạng rỡ, sinh linh đông đúc.

Những năm qua Thần Điện đã di cư lượng lớn sinh linh vào vô tận tinh không, trên ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chủ và một vạn hai ngàn ngôi sao phụ đều trồng đầy thiên tài địa bảo, linh căn linh dược.

Tinh không vốn nghèo nàn, hoang lương giờ đã trở nên đa dạng màu sắc, không hề kém cạnh Hồng Hoang khiến Lục Áp đạo quân rất thích.

So với sự cá lớn nuốt cá bé ở Hỗn Độn, y thích cảnh tượng phồn hoa xương thịnh của Hồng Hoang hơn.

Vô số sinh linh sinh tử bi hoan, màu sắc phân minh, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Việc Nguyệt thần Vọng Thư quảng bá chuyện này cũng khiến y

biết được đối thủ là ai. "Cư nhiên là một nữ tính đại năng, sinh ra từ Thái Âm bản nguyên hội hợp với khí vận tinh không, căn nguyên thâm hậu như vậy quả thực không thể tin nổi!" Sau một hồi tìm hiểu, sắc mặt Lục Áp đạo quân trở nên hơi khó coi, không ngờ Thiên Đạo lại chuẩn bị cho y một món đại lễ như thế này.

Nếu thực sự ra tay cản trở Vọng Thư đột phá thì chẳng phải sẽ kết hạ nhân quả sâu đậm với tinh không sao, dù sao nàng cũng là bản nguyên của Thái Âm, lại có khí vận tinh không hộ thân, gọi là con gái của tinh không cũng không sai. "Thiên Đạo a!

Thiên Đạo!

Quả nhiên thâm độc!" Lục Áp cười khổ nói, rõ ràng là nó không muốn để y sống yên ổn ở Hồng Hoang.

Trong Thái Âm thần cung. "Điện hạ, thực ra người có thể đợi Thần Tôn trở về rồi mới đột phá, như vậy nắm chắc mười phần, hiện tại đột phá thì Thần Điện ta ở Hồng Hoang..." Phá Quân khổ sở nói.

Lẽ ra Nguyệt thần đột phá nên hoàn thành dưới sự hộ pháp của Thần Đế thì mới đảm bảo không sai sót, dù sao các thế lực ở Hồng Hoang đều coi Thần Điện là cái gai trong mắt, không chừng sẽ giở trò.

Không ngờ Vọng Thư không những không đợi Hoàng Thiên về mà còn quảng bá rầm rộ, chẳng khác nào muốn thông báo cho người ta đến phá đám!

Nguyệt thần Vọng Thư mỉm cười đạm đạm nói: "Phá Quân, không cần nói nhiều, bản điện từ khi sinh ra chưa từng sợ bất kỳ ai, nếu ngay cả việc đột phá Thần Đế mà cũng sợ đầu sợ đuôi thì bản điện lấy mặt mũi nào đảm nhiệm chức Nguyệt thần của Thần Điện ta." "..." Vẻ mặt Phá Quân càng thêm khó coi. "Ngoài ra, hãy an bài Thần quân tạm thời mở Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, bố trí điển lễ nghênh tiếp các đạo hữu Hồng Hoang quang lâm, Thần Điện ta không

thể thua kém người khác, hiểu chưa?" Sau đó Nguyệt thần Vọng Thư phân phó.

Phá Quân dường như còn muốn nói gì đó nhưng nhìn khuôn mặt cười lạnh lùng kia, hắn đành nuốt lời vào bụng. "Các ngươi đừng lo lắng, từ một nguyên hội trước ta đã được Thần Tôn chỉ điểm, phá vỡ Thần Đế trên Thái Âm tinh không chỉ có khí vận tinh không ưu ái mà ngay cả Thái Âm bản nguyên cũng sẽ không ngồi yên lý đãi, đây chỉ là chuyện nước chảy thành sông thôi." Nguyệt thần Vọng Thư liếc nhìn một cái, mỉm cười nói.

Nhìn khuôn mặt không chút gợn sóng kia, trái tim hoảng loạn của Phá Quân và những tinh thần binh lính khác mới ổn định lại đôi chút, ít nhất là có tinh thần bản nguyên hộ vệ thì sẽ bớt đi những sự cố ngoài ý muốn.

Thế là tinh thần nhất mạch dưới sự chủ trì của Phá Quân đã tạm thời mở Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, thả lỏng sự che chắn với Thái Âm tinh, cho phép mọi người đến gần thậm chí là dùng nguyên thần quan sát.

Còn những ngôi sao khác đương nhiên không thể lộ ra trước mắt mọi người, dù sao đó là cơ mật của Thần Điện.

Hoàng Thiên đang ở biên giới phía Tây cũng nghe thấy lời của Vọng Thư, trên mặt lộ ra một nụ cười khó hiểu: "Khá cho một con nhóc, cư nhiên tâm kiên như thế, muốn lấy tư thế đại vô úy sát nhập Thần Đế cảnh, thực sự hiếm có, xem Thần Điện ta sắp xuất hiện một vị nữ chiến thần rồi." Ba ngàn năm sau, Nguyệt thần Vọng Thư điều chỉnh tu vi đến trạng thái tốt nhất, bắt đầu hành trình đột phá Thần Đế, phá vỡ cấm cố Thiên Đạo.

Xung quanh Thái Âm tinh xuất hiện vô số thần thức, nhiều đỉnh cấp đại năng Hồng Hoang lần lượt tập trung ánh mắt vào đây, không

hiểu ý đồ là gì. "Ha ha ha!

Ta cũng tới đây!" Lúc này trên trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười đại tiếu kiêu ngạo bạt hỗ, các tinh thần quân thủ vệ xung quanh Thái Âm tinh đều trợn mắt nộ hỏa, hàng triệu Khiếu Nguyệt Thiên Lang đang sẵn sàng chiến đấu.

Trong thời kỳ nhạy cảm này mà làm bộ làm tịch như thế, bất kể tâm địa tốt xấu gì thì cũng làm ảnh hưởng đến Nguyệt thần điện hạ, thử hỏi sao có thể nhẫn nhịn.

Chỉ thấy phía xa hắc sắc tà ác chi khí di mạn, vô tận sát khí và oán khí hóa thành từng đạo huỳnh quang, nơi nào đi qua đều sâm nhiên ma khí, hung uy hách hách! "Không ngờ trong số chúng ta, Vọng Thư đạo hữu lại là người đầu tiên đột phá ngưỡng cửa đó, bản tọa thực sự ngưỡng mộ." La Hầu từ phía Tây chạy tới đầy ẩn ý nói.

Thực tế y hiểu rõ Nguyệt thần Vọng Thư có được công đức trong Hung Thú lượng kiếp không kém gì mình và Hồng Quân, chém chết Thao Thiết, đối trận với hai vị hoàng giả mà không bại, giết vô số hung thú đã ngăn chặn đại kiếp năm đó.

Không ai không biết chuyện công đức của Nguyệt thần Vọng Thư, với tư cách là mẹ của tinh không, dẫn dắt vô tận tinh thần vận hành đúng quỹ đạo cũng là một đại công đức. "La Hầu đạo hữu quá khen!" Vọng Thư đạm đạm đáp, không hề để tâm đến ý châm chọc trong lời nói đó, ngày hôm nay La Hầu không xứng làm đối thủ của nàng. "Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn liễu đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, nhất khí hóa Hồng Quân!" Chưa đợi mọi người nhìn rõ diện mạo của La Hầu thì phía xa lại truyền đến một trận đạo âm phiêu miểu, nơi đó hoa trời rực rỡ, tiên khí lượn lờ, chính là Hồng Quân.

Sau đó Càn Khôn lão tổ, Huyền Đạo lão giả, Vô Cực lão tổ...

Chương 244

tộc trưởng tam tộc là Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân lần lượt tới.

Nhiều đại năng Hồng Hoang hội tụ một chỗ như vậy khiến một số tiểu bối có chút trợn mắt hốc mồm.

Ví như Long tộc mang theo chín Long tử, Phượng tộc mang theo ba phượng một hoàng, Kỳ Lân tộc mang theo bảy vị tuấn tài, đều là để mang ra kiến thức sự đời. "Không ngờ hai vị đạo hữu lại đích thân tới đây, khiến bản điện thụ sủng nhược kinh." Nguyệt thần Vọng Thư lập tức tiến lên kiến lễ.

Với tư cách là người quản lý vô tận tinh không của Thần Điện, nàng có lý do và tư cách thay Hoàng Thiên chiêu đãi Hồng Quân và La Hầu. "Ha ha!

Bần đạo đến để học tập tham khảo, tại đây chúc nguyện Vọng Thư đạo hữu thành công đột phá Thần Đế!" Hồng Quân mỉm cười chào hỏi.

Thực tế Hồng Quân không muốn tới, nhưng y đã bế quan nghiên cứu Trảm Tam Thi chi đạo thành công, đang chuẩn bị trảm thi thì nhận được đề kỳ của Thiên Đạo.

Gặp gỡ đối thủ cạnh tranh tiềm năng nên y mới đến Thái Âm.

La Hầu ở bên cạnh không nói gì, chỉ đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, chân mày nhíu chặt, cảm nhận được sự nguy hiểm ẩn tàng trong tinh không khiến y trở nên ngoan ngoãn hơn một chút.

Chỉ thấy Nguyệt thần Vọng Thư sau khi chào hỏi La Hầu và Hồng Quân xong, đôi mắt thần quang đại phóng, sắc mặt nghiêm nghị, quát

lớn: "Lúc này không ra còn đợi khi nào, chư vị, chẳng lẽ phải để bản điện đích thân mời hay sao?" Những người có mặt nghe xong đều có chút mờ mịt, nữ thần đang nói với ai vậy?

Nhưng chưa đợi họ hiểu ra. "Hoa!!!" Bốn đạo thân ảnh oanh nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, mỗi người đều toát ra một luồng uy thế hồn nhiên nhất thể, hiển nhiên đều là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Chúng nhân không khỏi kinh ngạc, Hồng Hoang thật quá đáng sợ, ẩn giấu nhiều cường giả như vậy.

Chẳng lẽ vạn tộc là lợi hại nhất sao?

Ngược lại các Long tử, Phượng tử, Kỳ Lân tử đi theo tộc trưởng lại tỏ ra vô cùng hưng phấn. "Bần đạo Thiên Nguyên kiến chư vị đạo hữu, Vọng Thư đạo hữu đừng hiểu lầm, bần đạo chuyến này chỉ là để quan ma, không có ác ý." Thiên Nguyên lão tổ vừa lộ thân hình đã lập tức chắp tay xin lỗi. "Bần đạo Trấn Hải kiến chư vị đạo hữu, mục đích của ta cũng giống Thiên Nguyên, xin Vọng Thư đạo hữu đừng trách!" "Bần đạo Bàn Vương kiến chư vị đạo hữu, năm xưa lão đạo từng được Thần Tôn giáo huấn nên thực lực đại tăng, hôm nay tới đây chỉ là để làm người thủ hộ cho Nguyệt thần." Bàn Vương khẩn thiết nói. "Bần đạo Cửu Tiêu kiến chư vị đạo hữu, bần đạo bế quan nhiều năm nghe tin Vọng Thư đạo hữu sắp đột phá Thần Đế nên đặc biệt đến chúc mừng, xin đừng trách!" Cửu Tiêu lão tổ nói.

Chúng nhân không khỏi kinh ngạc, Thiên Nguyên đạo nhân, Trấn Hải đạo nhân, Bàn Vương lão tổ, Cửu Tiêu lão tổ đều là những đại năng hiếm khi xuất hiện ở Hồng Hoang, cư nhiên đã sớm đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, tu vi cường hoành.

Không ngờ hôm nay toàn bộ đều xuất hiện trên Thái Âm tinh, xem ra việc Nguyệt thần Vọng Thư đột phá thực sự đã ảnh hưởng đến nhiều người. "Oanh!" Trong lúc chúng nhân kinh ngạc, phía chân trời

lại truyền đến một trận khí thế cường đại, giữa tinh không Thái Dương thần quang đại phóng, chiếu rực một vùng không gian hỏa hồng. "Bản quân Lục Áp, nay ứng yêu cầu của Thiên Đạo, đặc biệt đến để ngăn cản Vọng Thư đạo hữu, mong đạo hữu đừng trách!" Mọi người nghe xong đều câm nín, lên cửa làm khách xấu mà còn bắt người ta lượng thứ, đúng là logic của kẻ cướp. "Lục Áp là ai?" Nhiều đại năng Hồng Hoang phát hiện cư nhiên không nhận ra gia hỏa trước mắt này, ai nấy đều cảm giác khí thế trên người y hạo hãn vô tận, có thể thấy tu vi thâm hậu mức nào. "Hỗn độn Hỏa chi đại tôn, thân hỏa nha Lục Áp, không ngờ Thiên Đạo cư nhiên mời được y ra, thì ra là thế, Thái Dương đối Thái Âm sao!" Đột nhiên một câu nói kỳ lạ vang lên giữa tinh không, chúng nhân tại tràng đều chết lặng, một ngày nhìn thấy bao nhiêu đại lão mà cơ bản đều không nhận biết được, thật không thể tin nổi. "Bản tọa Địa Hoàng, kiến chư vị đạo hữu." Lúc này một thân ảnh uy nghiêm mặc hoàng bào sơn hà xã tắc xuất hiện trước mắt mọi người.

Nháy mắt La Hầu, Càn Khôn, Bàn Vương, Thiên Nguyên đều trợn mắt há mồm, thân ảnh xuất hiện trước mắt cư nhiên có tướng mạo cực kỳ giống Hoàng Thiên.

Chưa từng thấy Địa Hoàng nên tự nhiên không biết quan hệ giữa Địa Hoàng và Hoàng Thiên, cộng thêm khí thế trên người Địa Hoàng hoàn toàn khác biệt với Hoàng Thiên nên đám người La Hầu mới càng kinh ngạc hơn. "Mấy vạn năm không gặp, Địa Hoàng đạo hữu vẫn phong độ như xưa, thật khiến lão đạo hâm mộ không thôi!" Hồng Quân là người đầu tiên tiến lên hàn huyên.

Sau đó vạn tộc chúng nhân lần lượt kiến lễ vấn hậu: "Bái kiến Địa Hoàng bệ hạ!" Các đại năng khác cũng lần lượt tiến lên kiến lễ, đối mặt với cường giả như vậy ai cũng muốn kết giao. "Không ngờ Hồng Hoang cư nhiên xuất hiện nhân vật như thế này, đạo hữu là ai?" Lục

Áp nhíu mày, nhìn chằm chằm thân ảnh hoàng bào trước mặt, cư nhiên không nhìn thấu được tu vi của Địa Hoàng, thật đáng sợ. "Đạo hữu nói sai rồi, Thần Điện ta không chỉ có một mình bản hoàng, hôm nay nếu Thần Tôn ở đây e rằng đạo hữu khó thoát kiếp này, bản tọa là Địa Hoàng của Thần Điện!" Địa Hoàng đạm đạm đáp.

Trước đó Hoàng Thiên đã từng đích thân ra tay hạ gục một vị Thời Gian Ma Thần xếp thứ nhất, nếu Lục Áp đụng phải, thì hạng Ma Thần xếp thứ chín mươi bảy như hắn có gì đáng để nhắc tới.

“Địa Hoàng?

Thần Điện?” Lục Áp nhíu mày nói, hắn bị thả ra thời gian chưa lâu, tự nhiên không thể rõ ràng phân bố thế lực tại Hồng Hoang.

“Ngô Địa Hoàng, nãi là Địa Hoàng Giả Chí Tôn đời thứ hai của Thần Điện, hiện chủ quản toàn bộ thế lực thiên thượng địa hạ của Thần Điện.

Vị thứ nhất là Hoàng Thiên Thần Tôn vì sự tình của Thời Gian Ma Thần mà đang tạm thời bế quan.” Địa Hoàng đạm mạc nói.

Thời Gian Chí Tôn?

Lục Áp có chút không dám tin tưởng hỏi: “Có thể sao?

Thời Thần đạo nhân không phải đã chết rồi sao?

Với thực lực đó, kẻ gọi là Hoàng Thiên kia lại có thể...” Kết quả chưa nói hết đã bị ngắt lời: “Lục Áp đạo hữu!

Thời Gian Ma Thần đã tan thành mây khói, nếu đạo hữu không tin, lần tới gặp Không Gian Ma Thần Dương Mi, có thể tự mình hỏi thăm.” Đôi mắt của Địa Hoàng không chút gợn sóng, tĩnh lặng nhìn Lục Áp.

Lục Áp không thể không tin, bởi vì đối phương ngay cả Dương

Mi cũng đã nhắc tới.

“Bần đạo Hồng Quân kiến qua Dương Mi đạo hữu!” “Bần đạo La Hầu kiến qua hai vị đạo hữu!” “Bần đạo Càn Khôn kiến qua hai vị đạo hữu!”...

Lúc này, một nhóm đại năng bên cạnh phân phân ra mắt hành lễ, khiến Lục Áp triệt để ngây người, khí tức Trật Tự Ma Thần, khí tức Sát Lục Ma Thần, Ngũ Hành Ma Thần.

“Không ngờ cư nhiên có nhiều đạo hữu tồn tại như vậy, đạo của ta không cô độc, không cô độc nha!

Ha ha ha!” Lục Áp nhịn không được cười lớn.

Từng cho rằng Hỗn Độn Ma Thần chỉ còn sót lại mình hắn, nhưng hôm nay nhìn lại, nhiều tàn hồn Ma Thần chuyển thế như thế, có thể thấy Khai Thiên đại kiếp năm xưa cũng không hủy diệt tất cả.

Ít nhất tại Hồng Hoang này, hắn không còn là Hỗn Độn Ma Thần duy nhất, đáng để uống cạn một bầu.

Sau một hồi lâu, Lục Áp mới bình tâm lại, nhìn chằm chằm Địa Hoàng hỏi: “Đạo hữu định ngăn cản ta sao?” Lời này lọt vào tai các đại năng Hồng Hoang, quả thực là chuyện cười.

Chương 245

Thần Điện người ta địa vị chỉ dưới Hoàng Thiên, bây giờ ngươi muốn động thủ với đối tượng là Nguyệt Thần Vọng Thư - thuộc hạ của người ta, cần phải hỏi sao?

Chẳng lẽ Địa Hoàng sẽ giương mắt nhìn thuộc hạ bị đánh bại?

Với truyền thống hộ ngắn của Thần Điện, không đánh ngươi thành thịt vụn đã là nhân từ rồi.

Không đợi Địa Hoàng mở miệng, La Hầu bên cạnh đã nhịn không được nói: "Bản tọa hôm nay tới đây là vì chúng sinh, tinh không là của chúng sinh, Thần Điện không quyền chiếm giữ, bằng không hôm nay Vọng Thư đừng hòng đột phá." Lúc nãy hắn từng dùng thần niệm quét ngang tinh không, kết quả không thu hoạch được gì, có thể thấy bên trong ẩn chứa nhiều bí mật.

Chính hảo hiện tại Nguyệt Thần của Thần Điện muốn đột phá, lại cho hắn một cơ hội để lên tiếng tống tiền.

Lời vừa dứt, một nhóm đại năng Hồng Hoang bên cạnh toàn bộ tản ra, Thiên Nguyên, Trấn Hải, Cửu Tiêu cùng những người khác mắt không chớp nhìn chằm chằm vào hiện trường, một bộ dáng xem náo nhiệt.

"Hôm nay bần đạo ở đây, La Hầu hưu đắc càn quấy." Hồng Quân lập tức quát lớn một tiếng, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ toàn thân triệt để bộc phát, khí thế xung phá vân tiêu, cường đại bực nào.

"Hồng Quân, ngươi dám cản ta?" Nhất thời, La Hầu cũng bộc phát toàn bộ khí thế, so với Hồng Quân chỉ có hơn chứ không kém.

Những người có mặt bị uy thế ngất trời của hai người triệt để làm

cho kinh hãi, không ngờ Hồng Quân và La Hầu cư nhiên cường đại đến mức độ này.

Đám tiểu bối như Cửu Long Tử đều tập trung ánh mắt lên thân La Hầu, vô cùng hứng thú, bá liệt như thế mới là phong phạm cường giả.

Ngược lại Phượng tộc Tuyết Hoàng, Kỳ Lân tộc Băng Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân lại đặt ánh mắt lên người Nguyệt Thần Vọng Thư, cùng là nữ giới, đây mới là thần tượng của họ.

"La Hầu lão tặc, hưu phải kiêu trương, có bản thần ở đây!" Trong sát na, một đạo thần quang vụt tới, chỉ thấy một thanh tinh quang đại đao chém về phía đầu La Hầu.

"Oanh!" La Hầu nhất thời không kịp phòng bị, bị đánh lui mấy bước.

Mọi người mới nhìn về phía hiện trường, thấy sáu đạo thân ảnh uy nghiêm hóa thành hai hàng đứng sừng sững.

Bên trái dẫn đầu là một đại hán trung chính hào sảng, hai người còn lại hoặc là kẻ gian hiểm quỷ trá, hoặc là thiếu niên hung sát cương nghị.

Bên phải ba người, một là đại hán bát diện linh lung, hai là nho sinh cao khiết, ba là tướng quân âm trầm thâm thúy, quả thực thần uy hách hách.

Cú đánh vừa rồi là do vị đại hán hào sảng dẫn đầu phát ra, bên hông hắn treo cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phá Quân Đao, tay cầm thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cường Quân Ấn, sau lưng cắm thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Trấn Quân Kỳ.

Mọi người nhìn thấy, đúng là một vị đại hán uy vũ hùng tráng.

Hồng Quân bên cạnh vừa chuẩn bị ra tay thì bị Địa Hoàng ngăn lại: "Hồng Quân đạo hữu thiết mạc lo lắng, chút việc nhỏ này cứ giao

cho bọn hắn đi!" "Lũ vô sỉ các ngươi, cư nhiên dám đánh lén bản tọa, quả thực tìm chết!" La Hầu tức đến mức Tam Thi thần bạo khiêu, anh minh một đời cư nhiên bị mấy tên tiểu tử này hố.

"Hừ!

Đối phó với loại rác rưởi như ngươi, không cần dùng tới chính nghĩa.

La Hầu lão tặc nghe cho kỹ, bản thần nãi là Tinh Không Phá Quân đại thống lĩnh của Thần Điện, hôm nay khiến ngươi có đi mà không có về." Phá Quân lệ quát một tiếng, lập tức bộc phát uy thế Thần Vương trung kỳ.

Bên cạnh hắn, Tham Lang, Cự Môn, Thất Sát, Lộc Tồn, Liêm Trinh ngũ tinh thần không chút do dự, phân phân bộc phát uy thế Thần Vương trung kỳ, lao thẳng về phía La Hầu.

Nhất thời đao khí tung hoành, kiếm phá thương khung, tạo thành một khung cảnh sát lục, sáu thanh cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đánh cho La Hầu chật vật không chịu nổi.

Nếu không có Thiên Ma Tháp và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên phòng ngự, sợ rằng hôm nay hắn phải gục ngã trên Thái Âm tinh này.

Sau một hồi giao chiến, La Hầu lấy ra cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hung Thú Mâu, nộ quát một tiếng, nghênh chiến với Tinh Không Lục Thần.

Dù sao bạn sinh linh bảo Thí Thần Thương và Diệt Ma Đao đều đã bị dung luyện thành Tru Tiên Tứ Kiếm, mà Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Tứ Kiếm còn thiếu đạo công đoạn cuối cùng, không thể động dụng.

"Hưu!" Địa Hoàng thấy thế, đại thủ nhất huy, chỉ thấy đấu

chuyển tinh di, dưới tinh quang rực rỡ, La Hầu cùng Lục Tinh Thần đều bị chuyển di ra ngoài Cửu Thiên.

Tinh không này là căn cơ của Thần Điện, nếu bị bảy người này tùy ý tàn sát, hậu quả tất định sẽ khiến sinh linh thương vong vô số, sao có thể nhẫn nhịn.

"Đạo hữu!?" Hồng Quân càng thêm kinh ngạc, nhìn thủ bút này đúng là phi đồng tầm thường.

Địa Hoàng mỉm cười nói: "Hồng Quân đạo hữu, vừa rồi sáu người đó là Lục Tinh thống lĩnh của Thần Điện ta: Phá Quân, Tham Lang, Thất Sát, Cự Môn, Lộc Tồn, Liêm Trinh.

Để không ảnh hưởng nhã hứng của mọi người, bản hoàng đặc địa chuyển bọn họ lên Cửu Thiên chi thượng." Hóa ra là như vậy, mọi người có mặt bừng tỉnh đại ngộ, cũng phải, tinh không được Thần Điện xem như vườn sau, sao có thể không lưu lại nhân vật cấp bậc đại lão.

Sáu vị Thần Vương trung kỳ, cộng thêm Nguyệt Thần Vọng Thư sắp đột phá Thần Đế, quả thực khiến người ta có chút mục trừng khẩu ngốc.

"Vọng Thư, lúc này không phá, còn đợi khi nào!" Khi đó, Địa Hoàng thúc giục thần lực, nộ quát một tiếng.

Khí thế của Nguyệt Thần Vọng Thư đã lên tới đỉnh điểm, nếu không đột phá, sợ rằng sẽ phản tác dụng.

Nghe vậy, Nguyệt Thần Vọng Thư lập tức bộc phát tu vi Thần Vương đại viên mãn, nhất thời Thái Âm thần lực tịch quyển bát hoang, chấn nhiếp thương khung, vô số người run rẩy.

Thứ thần lực có thể trực tiếp tác dụng lên linh hồn đó có thể đóng băng vạn vật, khiến chúng sinh tiêu vong trong vô hình, thử hỏi ai mà

không sợ?

"Oanh long long!" Trên tinh không đột nhiên nứt ra một khe hở, nhìn theo khe hở đó, chỉ thấy Đại Đạo Chi Hà đang cuồn cuộn chảy trôi.

Ẩn ẩn có vô số lực lượng quy tắc xuyên qua khe hở truyền vào tinh không, Tiên Thiên linh khí oanh nhiên bộc phát, tức thì thiên lạc kim liên, địa dũng thần hoa, hùng vĩ cỡ nào.

Vô số sinh linh có mặt đều bị chấn hám, đặc biệt là đám tiểu bối như Tuyết Hoàng của tam tộc, nhìn đến mức mắt hiện lên những ngôi sao nhỏ.

"Đạo hữu!

Đắc tội!" Nguyên bản Lục Áp không chuẩn bị ra tay, nhưng hiện tại không thể không ra tay, bởi vì Thiên Đạo đang bức bách.

Sát na gian, Địa Hoàng phất tay, chỉ thấy một đạo thân ảnh xuất hiện trong hư không, chính là Huyền Thiên Đại Thần Vương của Thần Điện, tiến thẳng về phía Lục Áp.

Dù sao Lục Áp cũng chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên đại viên mãn, nếu Địa Hoàng ra tay, chẳng phải lấy lớn hiếp nhỏ, khiến người ta coi thường Thần Điện sao?

Lần này, Địa Hoàng quyết định triệt để chấn nhiếp Hồng Hoang, Lục Tinh Thần bên kia áp chế La Hầu, Thần Vương Huyền Thiên hạ gục Lục Áp, còn có ai dám địch lại?

Quả thực, chúng sinh linh có mặt đều nhìn ngốc rồi, phất tay một cái là ra vài thuộc hạ đều cấp bậc đại lão.

"Oanh!" Thần Điện Đại Thần Vương Huyền Thiên cầm lấy bản thể là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo —— Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, nhắm vào Lục Áp mà nện một trận ra trò, đánh cho hắn có chút hoài

nghi nhân sinh.

Nhân loại gì đây!

Nhục thân còn cường hoành hơn hẳn, hẳn là Hỗn Nguyên Kim Tiên đại viên mãn, đối phương là Thần Vương đại viên mãn.

Nhưng một kẻ thổ trước Hồng Hoang lại có thể áp đảo Lục Áp – một chính phái Hỗn Độn Ma Thần Đại Tôn, thiên hạ sao lại có chuyện này?

Chương 246

Thực tế, những người quan chiến cũng có chút run rẩy, tùy tiện một sinh linh Thần Điện ra ngoài cũng có thể áp chế Hỗn Độn Ma Thần, thử hỏi sao không sợ hãi cho được?

Huống hồ hiện tại trên trường còn có một Địa Hoàng thần bí mạc trắc, bọn người Hồng Quân đều không dám khinh dị động thủ.

"Bất thác!

Có chút ý tứ!" Nhìn từng màn giao chiến trên trường, Địa Hoàng tỏ vẻ hài lòng.

Hỏa Chi Ma Thần Lục Áp là trợ thủ mà Thiên Đạo mời tới, Huyền Thiên có thể lấy thân hậu thiên kháng cự và chiếm thượng phong, quả thực không dễ dàng.

Dù sao Huyền Thiên bản thể là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, công phòng nhất thể, bản thân lại là tổ của Khí Đạo, thực lực cường kình là lẽ đương nhiên.

Phía bên kia, Lục Tinh Thần vây đánh La Hầu, khiến người ta có chút dở khóc dở cười.

Ai cũng không ngờ La Hầu đại sỏa tử này cư nhiên nhắm trúng tinh không – nơi là căn cơ của Thần Điện.

Có lẽ gần đây bị Thiên Đạo lừa gạt đến mức đầu óc hỏng rồi, tự tin thái quá mới dám khiêu khích Thần Điện.

"Bành!

Bành!" Lúc này trên Cửu Thiên, La Hầu cùng Lục Tinh Thần nghênh tiếp lôi điện cương phong đầy trời, không ngừng tử sát, nhìn đến mức chúng nhân biến sắc.

Bên khác Huyền Thiên đối chiến Lục Áp, tòa bảo tháp chín tầng đó gần như bị dùng làm búa, liên tục oanh kích phòng ngự của đối phương, Lục Áp lộ rõ vẻ cực kỳ uất ức.

Tất cả đại năng Hồng Hoang có mặt đều không nhìn hai trận chiến kia, ánh mắt họ tập trung vào Nguyệt Thần Vọng Thư, có gì chấn hám bằng việc tận mắt chứng kiến người khác đột phá Thần Đế?

Duy có Càn Khôn đạo nhân, tâm trí cứ quấn lấy La Hầu, dù sao bị La Hầu hại thê thảm như vậy, nếu không tìm lại danh dự, ngụm oán khí trong lòng sao có thể phát tiết.

"Oanh long long!" Trên Thái Âm tinh xuất hiện vô số lôi vân, tinh quang bị triệt để đánh tan, chỉ thấy từng tầng mây đen bao phủ toàn bộ tinh tú.

Giữa thiên địa hốt nhiên xuất hiện một con mắt khổng lồ, khiến người ta hồn thân run rẩy, chính là Thiên Đạo Chi Nhãn.

Đằng sau Thiên Đạo Chi Nhãn là khe hở đã mở ra, bên trong đạo vận lưu chuyển, vô số quy tắc lấp lánh sinh huy, có một hư ảnh tựa như dòng sông hiện ra giữa không trung, chính là Đại Đạo Chi Hà.

Chỉ cần Nguyệt Thần Vọng Thư có thể phá vỡ cấm cố của Thiên Đạo, thành công đặt Thần Đạo Chi Tâm vào trong Đại Đạo Chi Hà, vậy Thần Đế sẽ tự nhiên đột phá.

Khi đó, từ Thiên Đạo Chi Nhãn, mọi người đều cảm nhận được luồng khí tức uy nghiêm không thể ngăn cản, xung quanh cũng có ba ngàn quang trạch lưu chuyển, chỉ tiếc Thiên Đạo tứ cửu, thiếu mất một chỗ hổng.

"Oanh!" Thiên Đạo Chi Nhãn phẫn phất như giận dữ, hóa thành màu thâm tử, dẫn động vô tận Tiên Thiên linh khí của Hồng Hoang giới, tạo ra một vật khổng lồ trong hư không Thái Âm.

Một thân ảnh không mặt mũi toàn thân bạc trắng xuất hiện trước mắt mọi người, khắp người tràn ngập khí thế Chuẩn Thánh đại viên mãn, khiến người ta không dám nhìn thẳng, chính là Thiên Đạo hóa thân.

"Sát!" Lúc này, Nguyệt Thần Vọng Thư phát ra một tiếng nộ hống, tay cầm cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tinh Quang Thần Mâu tiến thẳng về phía Thiên Đạo hóa thân, thần uy lẫm lẫm.

Chúng nhân có mặt ánh mắt rạng rỡ, thán phục không thôi, có thể đối mặt Thiên Đạo mà không sợ đã là không dễ, có thể ra tay với Thiên Đạo thì quả thực không phải người thường.

"Tê!" Không ngờ Nguyệt Thần Vọng Thư một kích hạ xuống, Thiên Đạo hóa thân cư nhiên bị đánh nát, nhưng lại nhanh chóng ngưng tụ, khôi phục nguyên dạng.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, Vọng Thư nương nương có thể thắng không?" Tuyết Hoàng nhìn cảnh này, ngơ ngác hỏi.

Nhưng Phượng Tổ và Hoàng Mẫu đều á khẩu không trả lời được, thực tế tu vi của họ ngay cả Nguyệt Thần Vọng Thư cũng không bằng, nói chi đến việc hướng Thiên Đạo ra tay, làm sao nhìn ra thắng bại?

Thời gian không ngừng trôi qua, không chỉ La Hầu, Huyền Thiên, Lục Áp, Lục Tinh Thần đang kịch liệt giao chiến, Nguyệt Thần Vọng Thư càng liều mạng bính sát với Thiên Đạo.

Tinh quang rực rỡ, sát khí di mạn, vĩ lực vô tận phá tan thương khung, cảnh tượng hùng vĩ này là nhất Hồng Hoang, không ai muốn bỏ lỡ.

"Đạo hữu còn muốn tiếp tục giãy giụa?" Lúc này, Huyền Thiên ở phía bên kia nhận ra Lục Áp đã suy yếu, không nhịn được mở miệng

khuyên nhủ.

Là Hỗn Độn Hỏa Chi Ma Thần Đại Tôn, tự nhiên không thể yếu ớt như vậy, nhưng bị Hồng Hoang giới trấn áp nhiều năm, bản nguyên đều bị rút đi gần hết.

Để thoát ra, lại giao nộp gần hết bản nguyên còn sót lại cho Thiên Đạo, thử hỏi đối mặt với Huyền Thiên Đại Thần Vương thời kỳ toàn thịnh, sao có thể không rơi vào hạ phong?

"Đạo hữu quả thực hảo thủ đoạn, không phải bản quân không muốn dừng tay, mà là bản quân không thể dừng tay.

Nhưng ta rất hiếu kỳ, ngay cả ngươi cũng cường đại như vậy, vậy vị thống trị cao nhất của Thần Điện rốt cuộc là bộ dạng như thế nào." Lục Áp khổ sở nói.

Trước tiên là nhìn không thấu Địa Hoàng, ít nhất cũng là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, rồi đến vị Nguyệt Thần Vọng Thư đang đột phá kia, hiện tại lại là Huyền Thiên Hỗn Nguyên Kim Tiên đại viên mãn, Thần Điện quả thực thần bí mạc trắc.

"Lục Áp đạo hữu chắc là không quá muốn gặp Thần Tôn đâu, bởi vì nếu Thần Tôn nhìn thấy ngươi, sợ là sẽ bạo đả một trận, khi đó..." Huyền Thiên lộ ra nụ cười quỷ dị, muốn nói lại thôi.

"Ngạch!" Sắc mặt Lục Áp đen như đít nồi, chẳng lẽ nhìn ta là thấy muốn đánh sao!

"Đạo hữu còn muốn tiếp tục không?" Huyền Thiên hỏi một câu.

Dù sao hiện tại đang là cục diện thuận phong, đánh tiếp nữa sợ là Lục Áp chỉ thua thảm hơn, sao hắn lại không nguyện ý chứ?

"A!

Bản quân không phải không muốn dừng tay, chỉ là Thiên Đạo nhân

quả tại thân, nếu cứ thế bỏ dở, sợ là tổn thương chịu lấy còn lớn hơn." Lục Áp khổ cười.

Huyền Thiên im lặng, chỉ là trong sát na thần niệm khẽ động đã triệu hoán ra một tòa tiểu tháp chín tầng, cao ba tấc, bề ngoài nhìn không thấy một tia thần lực dao động, cũng không có đạo vận quang trạch, bình phàm cổ phác như thế.

Nhưng Lục Áp đạo quân đối diện lại một vẻ mặt ngưng trọng, dĩ nhiên biết đây là bản mệnh linh bảo của Huyền Thiên, uy lực vô cùng, đúng là vũ khí tốt.

Khi đó, tòa bảo tháp chín tầng kia nghiễm nhiên hóa ra bản thể, chân thân chín vạn trượng lơ lửng giữa thiên địa, trên đó tràn ngập luồng khí tức huyền hoàng mờ mịt, càng lộ vẻ cổ phác, vạn thiên đạo vận lưu chuyển, tử khí bao phủ, quả thực vô dĩ luân tỉ.

"Oanh!" Chỉ thấy tòa bảo tháp đó rung lên giữa không trung, thần lực vô tận bộc phát, lực lượng tinh thần đầy trời đều bị nghiền nát thành hư vô, huyền hoàng chi khí hóa thành rèm trùm xuống, khiến người ta không dám nhìn thẳng, về mặt công kích và phòng ngự không hề thua kém Tiên Thiên Chí Bảo, chính là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

"Cái gì?

Đó cư nhiên là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo!" "Đại Thần Vương của Thần Điện đều sở hữu loại chí bảo này, vậy Địa Hoàng chẳng phải..." Người quan chiến đều kinh ngạc đến ngây người, biết Thần Tôn Hoàng Thiên có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng không ngờ ngay cả một thuộc hạ cũng có Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, quả thực là không có nhân tính.

Lúc này, Huyền Thiên hiện ra Thần Đạo pháp thể, một cự nhân cao gần mười hai vạn trượng một tay nâng tháp, tòa bảo tháp cao chín

vạn trượng đó không ngừng phóng thích uy năng vô tận, luồng huyền hoàng trọng khí từ thời Hồng Mông tràn ra, chấn nát hư không xung quanh thành tro bụi.

"Trấn!" Kèm theo một tiếng bạo quát, chỉ thấy Huyền Thiên vác tòa bảo tháp chín vạn trượng đó từ hư không hạ xuống, tiến thẳng về phía Lục Áp đạo quân.

"Bành!" Sắc mặt Lục Áp ngưng trọng, lập tức triệu hoán bản mệnh thần thông Hỗn Độn Chi Hỏa, hóa thành một cự chưởng ngập trời, bàn tay lớn màu hỏa hồng đập mạnh lên Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, nhưng chỉ phát ra một tiếng nổ lớn, bảo tháp không chút hư tổn.

Đó là tổ của tất cả Hậu Thiên linh bảo, linh khí trong Hồng Hoang, lại kinh qua Đại Đạo công đức tẩy lễ hóa thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, có thể trấn áp thiên địa sơn hà, sao có thể bị một kích nhỏ nhoi đánh vỡ.

Chương 247

"Không ngờ bên trong Hồng Hoang, đối thủ đầu tiên ta gặp lại là như vậy, lấy thân thể Hậu Thiên Chí Bảo hóa hình không thua gì Hỗn Độn chi thể, quả nhiên cường hoành." Lục Áp đạo quân đứng giữa hư không, tóc như ngọn lửa, đôi mắt rạng rỡ, chỉ đứng ở đó thôi cũng khiến hư không run rẩy, cường đại cỡ nào.

Qua lần giao chiến trước, cuối cùng cũng phát hiện ra bí mật của Huyền Thiên, tòa tháp Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo kia không phải bản mệnh linh bảo, mà là bản thể của hắn, thảo nào Huyền Thiên lại cường đại như vậy.

Những người quan chiến sau khi nghe xong, thảy đều lộ vẻ kinh hãi, ai cũng không ngờ Huyền Thiên Đại Thần Vương cường đại như thế cư nhiên là một tôn Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo hóa hình, quả thực bất khả tư nghị!

Hồng Quân thán rằng: "Hoàng Thiên đạo hữu quả nhiên đại tài, cư nhiên ngay cả Hậu Thiên Chí Bảo cũng có thể luyện chế ra, còn có thể khiến nó sinh ra linh trí, tự hành tu luyện, quả thực thần uy hạo đãng." "A!

Nếu đổi lại là chúng ta, tuyệt đối sẽ không cho phép chí bảo hóa hình." Càn Khôn cũng cảm khái nói.

Tầm thường cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều là thịt trong lòng, huống chi là Hậu Thiên Chí Bảo không thua kém Tiên Thiên Chí Bảo về phương diện tính năng đơn nhất, ai lại nguyện ý để nó hóa hình thoát ly khống chế chứ?

Còn về việc tại sao biến thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, phần lớn người ở đây đều hiểu, bởi vì là kiện Hậu Thiên Chí Bảo đầu

tiên được luyện chế ra kể từ khi khai thiên tích địa, tự nhiên sẽ kinh qua Đại Đạo khảo nghiệm.

Chỉ cần thuận lợi vượt qua khảo nghiệm, Đại Đạo nhất định sẽ ban xuống cơ duyên, Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo chẳng phải là chuyện lý sở đương nhiên sao.

"Vạn hỏa chi nguyên, tụ!" Lục Áp đạo quân quát lớn một tiếng, chỉ thấy giữa thiên địa vô tận Tiên Thiên hỏa linh khí từ Thái Dương tinh cuồn cuộn đổ về, hóa thành dòng hồng lưu thiêu đốt thiên hạ.

Luồng hỏa lưu nóng bỏng đó ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh đỉnh phong như Hồng Quân cũng cảm thấy toàn thân không thoải mái, những người khác càng run rẩy, cảm nhận được uy hiếp của cái chết.

"Hống!!!" Trong hư không truyền đến một tiếng long ngâm, chỉ thấy Lục Áp đạo quân đem Hỗn Độn Chi Hỏa hội hợp với thiên địa vạn hỏa tạo thành một con hỏa long khổng lồ, hỏa long bá liệt vô song, tiến thẳng về phía Huyền Thiên, nơi nó đi qua hư không đều bị thiêu thành tro tàn.

"Đến hay lắm!" Mắt Huyền Thiên sáng lên, tay phải cầm Thiên Địa Tạo Hóa Tháp đập mạnh xuống, tức thì hư không vỡ vụn, bảo tháp cùng hỏa long oanh nhiên va chạm.

"Oanh!" Giữa thiên địa truyền đến một tiếng nổ lớn, tựa như âm thanh khai thiên tích địa, chỉ thấy hư không xung quanh thảy đều toái liệt, Hỗn Độn Chi Hỏa cùng thần lực đan xen vào nhau, dẫn phát phong bạo, như dịch bệnh quét sạch bát phương.

Như gió cuốn mây tan, như sóng lớn đãi cát, toàn bộ tiểu tinh thần trong một khu vực đều bị băng toái trong hư không, hóa thành từng đạo tinh phấn, bị Chu Thiên tinh thần chi lực cuốn vào ngân hà, cuối cùng gột rửa thành tinh thần chi tinh.

Hai vị Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong kịch liệt va chạm, khiến tinh thần phá toái, thiên hà đảo lưu, quả thực tồi khô lạp hủ, tất cả mảnh vỡ tinh thần xung quanh hóa thành hư vô.

Lục Áp đạo quân cũng hóa ra chân thân, một con Hỏa Nha khổng lồ toàn thân tràn ngập Hỗn Độn Chi Hỏa xuất hiện trong tinh không.

Đôi mắt lửa cháy bập bùng, vỗ cánh một cái, hóa thành một đạo quang mang nóng rực lao thẳng tới Huyền Thiên, xung quanh không ngừng vang lên tiếng nổ lép bép, chính là Hỗn Độn Chi Hỏa đang thiêu đốt cả hư không, có thể thấy một kích này khủng khiếp cỡ nào.

Nhưng Thần Điện Đại Thần Vương Huyền Thiên vẫn mặt không đổi sắc, bản thể Thiên Địa Tạo Hóa Tháp oanh nhiên bộc phát uy năng chưa từng có, vô tận huyền hoàng chi khí bao phủ lên trên, thần lực cuộn trào, uy nghiêm tráng lệ bực nào, khiến người ta thán vi quan chỉ!

"Oanh long long!" Hai người lại bắt đầu một trận tử sát khủng bố, Hỗn Độn Chi Hỏa cùng thần lực của đôi bên uy năng ngập trời, tựa như hải tiều cuốn động thập phương.

"Mẹ ơi!

Hai người này sao đánh hăng thế, quả thực quá khủng bố!" Một trưởng lão vạn tộc kinh hô đại thanh.

"Cả hai đều là Hỗn Nguyên Kim Tiên đại viên mãn, có thể trực tiếp hấp thụ sức mạnh từ Hỗn Độn, một là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, một là Hỗn Độn Ma Thần bản thể, tự nhiên không thể dễ dàng phân ra thắng bại." Thiên Nguyên đạo nhân ngưng trọng nói.

"Thần Đạo quả nhiên phi đồng tầm thường, nguyên thần cùng nhục thân đồng thời tu luyện, nếu cả hai không đạt được thăng bằng thì không thể tiến bộ, thảo nào ngay cả bản thể Hỗn Độn Hỏa Nha

cũng không thể dễ dàng tạo thành sát thương.” Hồng Quân kinh thán nói.

Qua một trận đối quyết này, có thể thấy Thần Đạo mà Hoàng Thiên sáng tạo ra khủng bố thế nào, đơn thuần tu luyện thần lực cũng không đáng sợ, đáng sợ là người ta tiện tay tu luyện cả nhục thân đến mức độ cùng cảnh giới có thể bác sát Hỗn Độn sinh linh.

“Oanh!” Huyền Thiên không chỉ tấn công cường hoành, khi đối mặt với sự tấn công từ chân thân của Lục Áp, hắn hoàn toàn không dùng linh bảo phòng ngự mà lao lên nghênh chiến trực diện, nhục thân quả thực kiên bất khả tồi.

Lúc này công thủ hoán vị, hỏa quang không ngừng xung sát, khiến hư không phá toái, tinh quang thành tro, Lục Áp đạo quân trở nên dị thường thần dũng, chiêu này tiếp nối chiêu kia.

Hai người không dùng thần thông hay linh bảo nữa, chỉ đơn thuần dùng nhục thân bác sát, quyền trảo tương giao, hỏa quang dập dềnh, thần huy lấp lánh, vô cùng kịch liệt.

Ngay lúc đó, Huyền Thiên tâm niệm khẽ động, trên trán hiện ra Thần Cách, đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa cho đến ấn tháp toa giám đầy trời, vô số hư ảnh linh bảo hiện ra trong hư không.

“Cái gì?” Những người có mặt càng thêm kinh hãi.

Hiện ra trước mắt phảng phất như một thế giới linh bảo, thần lực hạo đãng, linh khí tung hoành, thần binh hoành không, chân thực biết bao.

Thần Quốc đó oanh nhiên hạ xuống, đè thẳng lên chân thân của Lục Áp đạo quân, trong nháy mắt đè ép hắn vỡ nát hư không, không ngừng rơi xuống.

Nhìn cảnh này, người quan chiến càng thêm kinh hãi, ngay cả bản

thể Hỗn Độn Ma Thần cũng không kháng cự nổi loại công kích này, nếu đối mặt trực diện chẳng phải bị đè thành thịt vụn sao!

"Lệ!!!" Cường đại như Lục Áp đạo quân cũng chịu không nổi nữa, lập tức phát ra một tiếng tiêm khiếu, vô tận Hỗn Độn Chi Hỏa tái độ hiện lên, hỏa quang xung phá vân tiêu, nhuộm đỏ nửa mảnh tinh không.

Nơi liệt diễm xung thiên, một con Hỏa Nha khổng lồ xuất hiện, toàn thân hỏa diễm lóa mắt, tựa như tinh linh trong lửa vô cùng đáng sợ.

Vỗ cánh cao tường, phảng phất như xé rách thương thiên, mang theo hung uy từ Hỗn Độn.

Lửa thiêu tinh không, liệt diễm ngập trời, tất cả hư không thảy đều bị thiêu rụi, nhiệt độ tăng vọt, tôn lên vẻ uy vũ của Hỏa Nha Hỗn Độn kia.

Nhưng không may cho hắn lại đụng phải Huyền Thiên, một tòa bảo tháp ngợp trời mang theo hư ảnh thế giới rực rỡ thần quang phía sau đè về phía Hỏa Nha, nhìn mà khiến người ta đảm chiến tâm kinh.

"Phanh!" Bảo tháp hạ xuống, Thần Quốc trấn vực, uy lực khủng bố như thế đánh lên thân Hỏa Nha Hỗn Độn, Lục Áp đạo quân đương trường phát ra một tiếng ai hào, bay ngược ra ngoài.

Chỉ thấy con Hỏa Nha kia giữa không trung phun ra vô số tiên huyết, nhuộm đỏ một vùng tinh không, mùi máu tanh nồng nặc.

Chúng nhân sắc mặt ngưng trọng, không ngờ ngay cả Lục Áp đạo quân cũng bị đánh thành bộ dạng này.

Cùng với việc Lục Áp đạo quân suy sụp, trận chiến giữa Huyền Thiên và Lục Áp đạo quân đã cáo một đoạn kết.

Nhưng ở phía bên kia trên Cửu Thiên, nơi vô số địa hỏa cương

phong hội tụ, có người lại đang liều mạng, đó chính là La Hầu đạo nhân.

Vốn tưởng rằng được Thiên Đạo ưu ái, lại chém giết Thần Nghịch thu hoạch được vô số linh bảo là có thể dễ dàng nghiền ép đối phương.

Nhưng ngay cả Hoàng Thiên còn chưa ra tay, chỉ là sáu kẻ tiểu giác sắc chưa từng lộ diện đã khiến hắn không chống đỡ nổi.

Thần Đạo chó chết, có thể so được với Ma Đạo sao?

Lúc này La Hầu cực kỳ phẫn nộ, cùng với việc Ma Đạo ngày càng hoàn thiện, hắn trở nên hỉ nộ vô thường.

"Khốn kiếp!

Lũ chết tiệt kia, cư nhiên dám đối xử với bản tọa như thế!" Đột nhiên, La Hầu lộ vẻ âm hiểm, nghiến răng bộc phát uy lực chưa từng có.

Lục Tinh Thần vốn đang thong dong, thấy La Hầu biến hóa như vậy, từng người sắc mặt cũng bắt đầu lộ vẻ ngưng trọng.

"Tinh thần quy vị, Bắc Đẩu hoành thiên!" Phá Quân lập tức đại hảm một tiếng, Tham Lang, Thất Sát, Liêm Trinh, Lộc Tồn, Cự Môn đang giao chiến sắc mặt đại biến, phân phân câu liên tinh thần bản nguyên.

Chương 248

Tinh không tức thì phát sinh biến hóa thiên phiên địa phúc, sáu đại tinh thần Bắc Đẩu bộc phát uy năng vô tận, tinh quang rực rỡ rơi xuống Cửu Thiên.

Lúc này, khí thế của Phá Quân tinh thần đứng đầu Bắc Đẩu triệt để thay đổi, từ nội ra ngoại bộc lộ ra một loại uy nghiêm khủng bố.

"Sao có thể?" "Không!

Bất khả năng?" Bắc Đẩu thành trận, bản nguyên tương liên, sức mạnh của năm tinh thần còn lại đều tập trung lên thân Phá Quân, khiến khí thế bạo tăng, tu vi đột phi mãnh tiến.

Mọi người đều cảm nhận được khí thế của Phá Quân tăng cường nhanh chóng, như đang dung hợp sức mạnh của người khác để tiến hành đối chiến.

"Cái thứ gì đây, trang thần lộng quỷ!" La Hầu lộ ra một tia bất tiết.

Nhưng chưa kịp định thần, một đạo tinh lực oanh nhiên bộc phát, trong đó quy tắc uy nghiêm cuồn cuộn tiết lộ ra.

"A!" Tức thì một tiếng thảm khiếu vang lên, La Hầu trong nháy mắt bị kích phi.

Phải biết rằng đây là Thần Vương trung kỳ đối chiến Thần Vương hậu kỳ, vậy mà tu sĩ Thần Điện cư nhiên có thể dễ dàng thu thập La Hầu, quả thực bất khả tư nghị.

"Không ổn!" La Hầu bị kích phi lập tức cảm nhận được uy hiếp tử vong, đây chính là thủ đoạn liên hợp đặc hữu của Bắc Đẩu, uy lực gần như tăng thêm nửa bước Thần Đế.

“Phụt!” Sau một kích, dư ba chiến đấu lan khắp toàn bộ tinh không, La Hầu cường đại giả bộ thất bại, bị đánh đến mức khí huyết cuộn trào, khóe miệng rỉ máu, ma khí lượn lờ xung quanh đều bị đánh tán.

Bắc Đẩu Lục Tinh, khủng bố như thế.

Vô số người đều ngây dại, cự bá La Hầu tung hoành Hồng Hoang vô số tuế nguyệt cư nhiên lại bị thuộc hạ của người ta một kích hạ gục.

“Thần Điện quả nhiên cường đại, ẩn tàng nhiều cao thủ như thế.” Bàn Vương lão tổ chấn hám nói.

Hắn cũng gia nhập Thần Điện, nhưng nhìn thấy những người lợi hại như thế hết người này đến người khác, lòng kiêu ngạo trong tim cũng giảm đi nhiều.

“A!

Bần đạo tưởng rằng tiến giai Hỗn Nguyên Kim Tiên sau này, dù không bằng thực lực của Thần Tôn Hoàng Thiên, nhưng ít ra cũng có thể đứng hàng..., thật là đả kích quá lớn.” Thiên Nguyên lão tổ nói.

“Thần Điện - đệ nhất cường giả Hồng Hoang, quả thực lợi hại!” Cửu Tiêu lão lão tổ nói.

Nhất thời, La Hầu mang vẻ bi phẫn vô tận, tự tôn bị tàn phá khủng bố, ta lợi hại như vậy cư nhiên lại bị thuộc hạ Thần Điện làm thương tổn, quả thực là ác mộng.

“Đi!” Trong lời nói, Phá Quân tinh thần nắm lấy một đạo tinh thần bản nguyên chi lực, hóa thành một đạo thần quang bay về phía Nguyệt Thần Vọng Thư, đó chính là toàn bộ bản nguyên Bắc Đẩu.

Nó giúp khôi phục toàn bộ tinh lực của Nguyệt Thần Vọng Thư, bao gồm nhục thân và thần hồn, hồi máu hoàn toàn, càng thêm thần

thái dịch dịch.

"Oanh!" Chỉ thấy giữa thiên địa tinh quang dập dềnh, vô tận tinh thần chi lực oanh nhiên rơi xuống bao phủ lấy thân thể Nguyệt Thần, trên đầu nàng, một bàn một sách không ngừng xoay chuyển, lóe lên ánh đạo vận vô tận.

Là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sinh ra ứng với Tiên Thiên Tử Vi Đẩu Số, Diễn Thiên Bàn và Hồn Thiên Sách, hai thứ kết hợp lại có thể bộc phát uy lực không thua kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Chỉ thấy nàng mặc thất thải tinh thần chiến giáp, tay cầm một thanh Tinh Quang Thần Mâu, tựa như nữ chiến thần anh dũng soái khí, toàn thân tràn ngập chiến ý sôi trào.

Một vầng minh nguyệt hoành không, tỏa ra quang huy rực rỡ vô tận, phát ra những dao động khiến lòng người run sợ, ngay cả tinh không cũng có chút rung động, Thái Âm Chí Tôn chi uy, khủng bố dường nào.

"Bản điện hôm nay thề phá Thiên Đạo!" Nguyệt Thần Vọng Thư nộ quát một tiếng, toàn thân thần quang lấp lánh như Đại Đạo chi thể, tràn ngập vận vị quy tắc vô tận.

Chỉ thấy cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diễn Thiên Bàn và Hồn Thiên Sách bộc phát uy lực không kém Tiên Thiên Chí Bảo, ban cho Tinh Quang Thần Mâu thuộc tính diệt sát hết thảy.

Trường mâu thông thiên, tinh quang vạn trượng, Nguyệt Thần Vọng Thư mặt không biểu tình, mạnh mẽ vung tay đâm mạnh mâu ra, đánh cho Thiên Đạo hóa thân liên tục lùi bước, thân thể bạc trắng không mặt mũi nhịn không được phun ra từng đạo thiên vận, toàn thân ảm đạm không chút ánh sáng.

"Oanh!" Thần niệm khẽ động, Tử Vi Đẩu Số ngưng kết thành

thực, sát cơ đại phóng bao phủ lấy xung quanh Thiên Đạo hóa thân, vô tận nguyệt quang hóa thành lệ khí băng lãnh, rực rỡ trong sự tàn sát, theo một kích nữa của Tinh Quang Thần Mâu, hung hăng đánh lên người Thiên Đạo hóa thân.

Ngay dưới mí mắt của mọi người, thân thể bạc trắng của Thiên Đạo hóa thân như khối băng từ từ vỡ vụn, tiêu tán trong hư không.

Lúc này Nguyệt Thần Vọng Thư cuối cùng cũng phá vỡ cấm cố của Thiên Đạo, vô tận quy tắc quang mang thuận theo khe hở từ Đại Đạo rơi xuống, chiếu rọi toàn bộ tinh không.

Một đạo trường hồng màu tím vắt ngang thiên địa rơi thẳng xuống trước mặt nàng, phảng phất như đang chờ đợi Nguyệt Thần quang lâm.

Ngay cả Lục Áp, Huyền Thiên, La Hầu, Lục Tinh Thần đang kích chiến cũng không hẹn mà cùng dừng động tác trên tay, ngơ ngác nhìn cảnh tượng rực rỡ giữa hư không kia.

Lúc này giữa thiên địa thần âm vang dội, vô tận tinh thần chi lực hóa thành từng đóa hoa tuyết rơi xuống, tất cả mọi người đều cảm nhận được niềm vui của tinh không, đó là đang chúc mừng hài tử của nó.

"Ông!" Một tiểu nhân tí hon từ thần hải của Vọng Thư bước ra, nghênh tiếp ánh sáng quy tắc đầy trời, bước lên tử sắc trường hồng đi về phía Đại Đạo Chi Hà.

Từ đây, vị Thần Đế thứ ba của Thần Điện ra đời, cũng là vị nữ Thần Đế đầu tiên của thiên địa Hồng Hoang.

"Lấy sắc lệnh của ta, nay phong Vọng Thư làm Tiên Thiên Phạm Khí Bắc Đẩu Tử Quang Nguyệt Thần Đế Tôn.

Các thần dưới quyền Thần Đạo của ta thảy đều xưng hô nàng là

Nguyệt Thần điện hạ!" Chưa đợi mọi người phản ứng, chỉ nghe thấy từ một nơi không xác định lại truyền đến một đạo âm, một đạo thần chỉ rơi xuống trước mặt Nguyệt Thần Vọng Thư.

"Nặc!

Tiểu thần Vọng Thư tạ ơn điển của Chí Cao Vô Thượng Thần Tôn!" Nguyệt Thần quỳ một gối tiếp chỉ.

Lúc này mọi người đều hiểu ra, đây chính là ý chỉ của Đại Thần Tôn Thần Điện - Hoàng Thiên, có người ngộ ra, có người không.

Chờ Nguyệt Thần Vọng Thư đứng sang một bên hấp nạp tinh thần chi lực của chu thiên để bổ túc nguyên khí, sắc mặt Địa Hoàng không những không lộ vẻ vui mừng mà lại lộ ra vẻ nghiêm nghị.

"La Hầu!

Bản hoàng thấy ngươi muốn chết, thật sự tưởng rằng có Thiên Đạo che chở thì bản hoàng không thể động vào ngươi sao?

Hôm nay sẽ cho ngươi biết tại sao hoa lại đỏ như thế!" Trong lời nói, Phá Quân cùng Lục Tinh Thần âm thầm thối lui.

"Ha ha ha!

Địa Hoàng có ở đây bản tọa cũng không sợ, một kẻ mạo danh như ngươi làm gì được ta?" La Hầu cười lạnh tứ ý, lời nói đầy vẻ bất tiết.

Mọi người nghe xong thì mục trừng khẩu ngốc, tên này hôm nay điên rồi sao?

Người ta Thần Điện chỉ cần Lục Tinh Thần cũng đủ áp chế ngươi mà đánh, hiện tại cư nhiên dám khiêu khích Địa Hoàng tọa trấn, chẳng phải chán sống rồi sao.

"Hảo!

Chương 249

Tốt lắm!" Địa Hoàng tức đến bật cười, lần đầu tiên thấy kẻ vội vã tìm chết như thế, tâm niệm khẽ động, Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích lập tức xuất hiện trong tay phải.

Đối phó với loại vô lại này, nói lý lẽ chẳng có ích gì, chi bằng thống khoái đánh một trận, còn có thể tống tiền Thiên Đạo chút đồ vật.

"Oanh!" Địa Hoàng đột nhiên ra tay, Hồng Mông Lượng Thiên Xích đánh vỡ phòng ngự của La Hầu, khiến hắn không kịp trở tay bị đánh bay đi vạn trượng.

"Phụt!" Một kích chỉ mang uy thế Thần Vương viên mãn, nhưng vẫn đánh cho La Hầu khí huyết cuộn trào, trong miệng liên tục phun ra máu, uất nghẹn đến cực điểm.

"A!

Địa Hoàng, ta muốn ngươi chết!" Bị đánh thành chó chết trước mặt bao nhiêu người, La Hầu triệt để điên cuồng, lộ vẻ liều mạng, dù trong tay chỉ có một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vẫn không ngừng tấn công Địa Hoàng.

Đáng tiếc mỗi lần tấn công đổi lại đều là bị đánh tơi bời, Địa Hoàng như một ngọn núi cao không thể vượt qua sừng sững trước mặt La Hầu.

Đám đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang quan chiến dở khóc dở cười, La Hầu hôm nay mất trí rồi sao!

Biết không thể mà cứ làm.

Ai cũng không ngờ La Hầu bị ngược đãi như thế cư nhiên bắt đầu

đốt cháy bản nguyên để liều mạng với Địa Hoàng, tu vi dưới sự gia trì của Thiên Đạo, "Phanh!" một tiếng phá vỡ giới hạn Chuẩn Thánh, tiến vào thời kỳ Thánh nhân ngắn ngủi.

Tất cả mọi người có mặt đều bị uy thế cường đại đột ngột đó của La Hầu ép đến mức không thở nổi, dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ, câu nói này không phải đùa đâu.

"Hừ, Thiên Đạo!

Ta xem ngươi có bản sự gì." Địa Hoàng thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, toàn thân sát khí đại phóng, dưới sự cuộn trào của thần lực, tu vi Thần Đế sơ kỳ nghị nhiên lăng không, ngay cả tinh không cũng bị sắc kim nhuộm đỏ.

Không chỉ dạy cho La Hầu một bài học, mà hắn còn bị Thiên Đạo xem như đá mài dao, cư nhiên âm thầm giúp đỡ La Hầu sở hữu thực lực Thánh nhân ngắn ngủi, thật sự tưởng hắn dễ bắt nạt sao?

Địa Hoàng phẫn nộ không lộ chút biểu tình nào, triệu hoán ra một bộ trang bị cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bộc phát uy thế khủng bố thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn.

Nhất thời, tay trái cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Kiếm, tay phải Hồng Mông Lượng Thiên Xích, công phạt vô song, đánh cho La Hầu ngay cả sức hoàn thủ cũng không có.

"Oanh long!" Cục diện hiện trường rơi vào thế giằng co, tất cả đại năng Hồng Hoang đều lùi lại mười vạn trượng, nếu tinh không không có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khống chế, loại giao phong cấp bậc Thánh nhân này đủ để khiến họ hồn phi phách tán.

Dù đã đốt cháy bản nguyên, ngắn ngủi đột phá Thánh nhân sơ kỳ, nhưng La Hầu vẫn chỉ là một kẻ tầm thường, đối diện với Địa Hoàng trang bị tận răng, căn bản không gây thương tổn được chút nào.

Hơn nữa, Địa Hoàng và Hoàng Thiên có Thần Đạo Chi Tâm tương liên, về tu vi, nếu Địa Hoàng nguyện ý, có thể trong nháy mắt sở hữu thực lực Thần Đế trung kỳ.

Đương nhiên, với Thần Đế sơ kỳ, hắn cũng đủ để đánh tơi bời một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên suy yếu.

Có lẽ ở Hồng Hoang, các Thánh nhân được Thiên Đạo gia trì có thể đánh bại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng đối mặt với một Thần Đế có nhục thân, nguyên thần đồng dạng cường hoành và có một Thần Quốc trong cơ thể, Thánh nhân cũng chỉ là rác rưởi.

"Tê!" Người quan chiến đều hít một ngụm khí lạnh, thân ảnh thương tích đầy mình như con chó điên trên trường kia chính là La Hầu vừa mới đại triển thần uy.

Đám tiểu bối Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc nhìn Địa Hoàng, trong mắt bắn ra tinh quang, đặc biệt là Tuyết Hoàng, hình ảnh Nguyệt Thần Vọng Thư của Thần Điện triệt để in sâu vào tâm trí nàng.

Ngay lúc này, không ai không chấn hám trước sự cường đại của Thần Điện.

Vạn tộc càng thêm khánh hạnh vì Thần Điện không mấy hứng thú với việc tranh bá Hồng Hoang, bằng không làm gì đến lượt họ.

Cùng với thời gian trôi qua, trận chiến càng lộ rõ ưu thế, La Hầu không chỉ sắc mặt tái nhợt mà ngay cả thân thể cũng hơi run rẩy, có thể thấy sắp chống đỡ không nổi.

Nhưng Địa Hoàng đối diện vẫn công thế lăng lệ, không chút kiệt sức, ngay cả một tia mồ hôi cũng không có, quả thực là du nhận hữu dư.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu tiếp tục đánh, La Hầu sẽ trở thành đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang đầu tiên bị Thần Điện đóng đinh tại

tinh không.

"Oanh!" Ngay lúc đó, một luồng khí tức khủng bố chưa từng có quét qua toàn bộ tinh không, mọi người thảy đều rùng mình, thân hình không thể động đậy được nữa.

Bởi vì họ cảm nhận được luồng khí thế cao cao tại thượng đó đã khống chế mình, bao gồm cả nguyên thần, chỉ cần khẽ động một cái là sẽ phi hôi yên diệt.

Giữa thiên địa một vệt sáng bạc chợt hiện, xuyên qua tinh không, rơi thẳng vào giữa La Hầu và Địa Hoàng, đó là một cán cờ bạc, cứng rắn tách hai người ra khỏi trận chiến.

Bất kể là La Hầu hay Địa Hoàng đều cảm nhận được trên cán cờ bạc đó tràn ngập uy nghiêm của Thiên Đạo, phảng phất như vận mệnh ở trên đầu, chúa tể vạn thiên nhân quả.

"Ồ?

Thiên Đạo rốt cuộc cũng bỏ được công sức tự mình ra tay rồi sao?" Địa Hoàng bất tiết nói.

Nhưng La Hầu đối diện lại có chút thất hồn lạc phách: 'Không!

Bất khả năng, ta là người được Thiên Đạo tuyển định, Thiên Đạo nhất định nhầm rồi, tại sao không diệt sạch Thần Điện chết tiệt này đi.' Mọi người có mặt cũng hiểu ra, hèn gì không sinh nổi ý định phản kháng, hóa ra là thiên uy rạng ngời, không ai bì nổi.

Lúc này, Địa Hoàng lạnh lùng liếc La Hầu một cái, thật đúng là ngu xuẩn không thể cứu chữa, nếu không phải vì sự thăng bằng của thế giới, sau này Hồng Hoang Vực Ngoại Thiên Ma giới cần người khai tịch, Thiên Đạo cũng sẽ không ra tay đối phó hắn.

Chỉ với Hoàng Thiên ở cấp Thần Đế trung kỳ, Thiên Đạo đã đủ kiêng dè như hổ, nói chi đến việc hai người có Thần Đạo Chi Tâm

tương liên, một khi cộng dồn có thể phát huy ra tu vi Thần Đế hậu kỳ cho đến bán bộ Thần Tôn, lúc đó ai đánh ai còn chưa biết đâu?

Dù Thiên Đạo ra tay, nhưng những khiêu khích mà quân cờ La Hầu này gây ra cho Thần Điện tuyệt đối không thể dễ dàng xóa bỏ.

"Thiên Đạo, bản hoàng cho ngươi một khắc, nếu hôm nay không thể cho Thần Điện ta một lời giải thích, vậy vị Ma Đạo Chi Tổ đó cứ đổi người khác đi!" Địa Hoàng đạm mạc nói.

Hắn cũng chẳng quan tâm đến đám người đang ngây ra như phỗng xung quanh, điều động thần lực toàn thân, cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích nhắm thẳng vào La Hầu, câu liên sát cơ của thiên địa.

"Ngươi muốn gì?" Lúc này giữa thiên địa hốt nhiên truyền đến một đạo âm, phảng phất như chúa tể của chúng sinh, cao cao tại thượng.

Địa Hoàng lạnh lùng nói: "Muốn giữ mạng cho La Hầu, vậy thì lấy Tiên Thiên Chí Bảo ra đổi!" Cái gì?

Đám đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang chết lặng tại chỗ, bắt Thiên Đạo lấy Tiên Thiên Chí Bảo đổi mạng cho La Hầu, thao tác gì đây.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc hơn là Thiên Đạo cư nhiên suy nghĩ một hồi rồi đạm mạc nói: "Địa Hoàng, thanh Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay ngươi là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, ba đại Khai Thiên chí bảo cũng chưa chắc sánh bằng, Tiên Thiên Chí Bảo đối với ngươi không có tác dụng!" "Được rồi!

Đừng nói nhảm nữa, có cho hay không!

Nếu bản tôn ở đây, ngươi nghĩ La Hầu có thể sống được sao?" Địa Hoàng có chút thiếu kiên nhẫn nói.

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo cường hơn Khai Thiên ba đại chí bảo?

Các đại năng nhìn Địa Hoàng như nhìn thấy quỷ.

Hoàng Thiên đã có Tiên Thiên Chí Bảo rồi, bây giờ ngay cả lão nhị của người ta cũng có món Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo chưa từng nghe tên, thật là, mọi người còn làm ăn gì nữa.

Chương 250

Hơn nữa thái độ của Địa Hoàng đối với Thiên Đạo giống như đang ra lệnh, không chút sợ hãi quyền uy của Thiên Đạo, khiến người ta vô cùng hâm mộ.

"Tiên Thiên Chí Bảo, trong tay ta cũng không còn nữa." Thiên Đạo có chút nghẹn lời, nếu không phải đánh không lại Hoàng Thiên, đã sớm diệt trừ Địa Hoàng rồi.

Tiên Thiên Chí Bảo là rau cải trắng chắc?

Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao.

Lúc này chỉ thấy giữa thiên địa vô tận lực lượng quy tắc huyễn hóa thành thất thải quang mang, phủ thẳng lên người Nguyệt Thần Vọng Thư.

Một lát sau, Nguyệt Thần Vọng Thư triệt để ổn định tu vi Thần Đế sơ kỳ, trên mặt nàng lộ rõ vẻ vui mừng.

"Ông ông ông!" Lúc này mọi người nhìn thấy một tấm bảo giám màu ngọc trong lòng nàng, toàn thân tỏa ra đạo vận không hề thua kém bất kỳ kiện Tiên Thiên Chí Bảo nào.

"Yêu cầu của ngươi, ta đã hoàn thành!" Dứt lời, cán cờ bạc đứng giữa Địa Hoàng và La Hầu biến mất vào hư không.

Mọi người đều hiểu Thiên Đạo đã hoàn thành giao dịch nên rời đi, nhìn tấm bảo giám trong lòng Vọng Thư, không ai không lộ vẻ hâm mộ.

Đương nhiên không ai dám lộ ra ý định thèm khát, trước mặt Vọng Thư và Địa Hoàng, làm vậy chẳng phải tìm chết sao?

"Ha ha!

Thiên Đạo thật biết tính toán.” Địa Hoàng bình tâm lại, liếc nhìn Tiên Thiên Chí Bảo trong lòng Vọng Thư, cười khẩy nói.

Vốn dĩ tất cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của Vọng Thư như Diễn Thiên Bàn và Hồn Thiên Sách đều sinh ra ứng với Tiên Thiên Tử Vi Đẩu Số, hai thứ kết hợp lại có thể bộc phát uy lực không thua Tiên Thiên Chí Bảo.

Bây giờ Thiên Đạo chỉ phất tay một cái biến hai kiện linh bảo thành một kiện chí bảo, hầu như chẳng tốn sức lực gì.

Nhưng nhìn vẻ vui mừng của Vọng Thư và sự hâm mộ trên mặt những người khác, hắn cũng đành miễn cưỡng chấp nhận.

Đối với mọi người, dù cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có tốt đến đâu thì vẫn chỉ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sao có thể sánh được với Tiên Thiên Chí Bảo.

Thực tế, sau khi Diễn Thiên Bàn và Hồn Thiên Sách dung hợp, Tiên Thiên Chí Bảo mới sinh ra —— Thiên Địa Giám, không chỉ là chí bảo của Tử Vi Đẩu Số mà còn có khả năng che đậy thiên cơ tuyệt vời.

Nó có thể bố trí ra Hồn Thiên Đại Trận, công phòng nhất thể, so với trước kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

“Khụ khụ!” Nhìn thấy mọi người vẫn đang trong trạng thái ngây ngốc, Địa Hoàng nhịn không được ho nhẹ mấy tiếng để đánh thức họ.

Hiện tại mọi sự đã kết thúc, ai về nhà nấy thôi, ở lại tinh không của Thần Điện làm gì!

“Chư vị, hôm nay chứng kiến Nguyệt Thần đột phá, bần đạo được ích lợi không nhỏ, xin đi trước một bước về bế quan trầm lắng.” Thiên Nguyên lão tổ phản ứng nhanh nhất, chắp tay hành lễ với mọi người rồi vội vàng hóa thành lưu quang rời đi.

“Bần đạo cũng vậy, cùng đi thôi!” “Thiện!” Các đại năng đỉnh cấp khác sao không hiểu ý của Địa Hoàng, từng người tìm lấy một cái cớ rồi lần lượt rời đi.

Duy có La Hầu ngây ngốc đứng tại chỗ, miệng lẩm bẩm: “Tại sao?

Tại sao Thiên Đạo lại đối xử với ta như vậy?” “Bởi vì ngươi yếu, rời đi thôi!” Địa Hoàng không nói lời tàn ác, chỉ đạm mạc phất tay.

Theo một nghĩa nào đó, La Hầu cũng chỉ là một kẻ đáng thương, quân cờ của Thiên Đạo, vật làm nền cho Hồng Quân, sao có thể không đáng thương?

Nghe vậy, La Hầu ngẩn ra một lúc, rồi thất hồn lạc phách rời đi.

Đúng vậy, bởi vì yếu nên mới rơi vào bộ dạng như ngày hôm nay.

“Địa Hoàng đạo hữu, vừa rồi đó là...?” Lúc này Hồng Quân đột nhiên mở miệng hỏi.

Địa Hoàng mỉm cười gật đầu: “Không phải ta mạnh hơn Thiên Đạo, mà là nhờ uy thế của Bản Tôn nên mới làm một giao dịch với Thiên Đạo thôi.” “Ai!

Không ngờ Hoàng Thiên đạo hữu lại tiến đến bước đường này.” Dương Mi đạo nhân đứng bên cạnh không nhịn được cảm khái vạn thiên.

Từng là Đệ Nhị Ma Thần Chí Tôn tung hoành Hỗn Độn, vậy mà đến giờ hắn vẫn chưa khôi phục được tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nhìn lại Hoàng Thiên người ta xem, phân thân đã là Thần Đế rồi, giờ ngay cả thuộc hạ Vọng Thư cũng bước vào cảnh giới Thần Đế, ngang hàng với hắn, quả thực người so với người là muốn tức chết mà!

Hồng Quân thì không có cảm xúc gì nhiều, dù sao hắn cũng có pháp môn đột phá, Thánh nhân chỉ là vấn đề thời gian.

Hắn quay người chắp tay chúc mừng Vọng Thư: "Chúc mừng đạo hữu bước vào cảnh giới Thần Đế, ngày siêu thoát không còn xa nữa!" "Đúng vậy, bần đạo cũng ở đây chúc mừng Vọng Thư đạo hữu." Dương Mi cũng nói.

Sau một hồi trò chuyện, bất kể là Hồng Quân hay Dương Mi cũng lần lượt rời đi, còn lại sinh linh vạn tộc nhìn nhau, trừ tộc trưởng tam tộc, tất cả đều đã đi hết.

"Vọng Thư đạo hữu!

Đại nữ nhi của ta muốn bái ngươi làm thầy, không biết ý ngươi thế nào?" Tổ Phượng tộc trưởng Phượng tộc tiến lên mở miệng trước.

Tiếp theo, Long Vương và Tổ Kỳ Lân cũng lần lượt mở miệng.

Họ không ngốc, giờ Vọng Thư đã đột phá Thần Đế, đó là một vị đại BOSS trong Hồng Hoang, không nhanh chóng ôm lấy cái đùi này thì mới là ngốc.

Ai ngờ Nguyệt Thần Vọng Thư nhìn mọi người, đạm mạc nói: "Không phải bần điện không thu, mà là cơ duyên chưa tới, cơ duyên đến, thầy trò tự kết." Dù không nói thẳng lời từ chối tam tộc, nhưng cũng khiến Tuyết Hoàng thất vọng, thần tượng của nàng cư nhiên không thu nàng làm đồ đệ, ai!

Sau khi nhận được câu trả lời, tộc trưởng tam tộc tuy thất vọng vì con cái mình không được nhận làm đồ đệ, nhưng nhìn thấy đối phương cũng như mình nên cảm thấy khá hài lòng.

Thế là từng người dẫn theo con cái rời khỏi tinh không.

Điều khiến mọi người không ngờ là tuy nhiều đại năng đã quay lại

đại lục, nhưng tin tức về đại chiến tinh không không hề lan truyền ra ngoài.

Thứ nhất, uy lực của Thần Điện đã chấn nhiếp mọi người, thứ hai, không ai muốn trở thành kẻ vô dụng trong mắt sinh linh Hồng Hoang khi bị Thần Điện cướp sạch uy phong.

Vì vậy, sau khi Nguyệt Thần Vọng Thư đột phá Thần Đế, Thần Điện vẫn bình tĩnh như trước, không có chút dao động nào.

Phía bên kia tại vùng biên giới phía Tây, Hoàng Thiên vẫn đang ở trong Thời Gian đại trận, sau khi nhận được truyền âm từ phân thân, hắn lộ vẻ trêu đùa.

"Ồ?

Không ngờ Thiên Đạo cũng nhịn không nổi rồi, tiếc là tính sai rồi, tự nhiên mất trắng một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, ha ha!" Trước khi Vọng Thư đột phá, hắn đã dự liệu Thiên Đạo sẽ can thiệp, nhưng không ngờ lại xuất hiện theo cách này, quả thực nực cười.

Bởi vì Thiên Đạo sớm đã giao dịch với Lục Áp, thất bại cũng chẳng sao, nhưng vạn vạn không ngờ lại có một đồng đội như heo —— La Hầu.

Vì vậy, cuối cùng không muốn can thiệp cũng phải can thiệp, tự nhiên khiến Thần Điện được lợi lớn, hỏi sao Hoàng Thiên không vui cho được?

Chương 251

Theo một nghĩa nào đó, không chỉ Thiên Đạo đang khắc chế, mà Hoàng Thiên cũng đang khắc chế, việc mù quáng xung đột với Thiên Đạo sẽ không có lợi cho sự phát triển của thế giới.

Thần Đạo dựa trên Hồng Hoang, vạn linh Hồng Hoang chính là nguồn gốc của tín ngưỡng chi lực và công đức cho Thần Đạo.

Chỉ có thế giới ngày càng cường đại, không ngừng tiến tới thì hắn mới có thể mạnh hơn.

Lần đột phá này của Vọng Thư khiến toàn bộ bố cục của Hoàng Thiên được thăng hoa, phải nói là một bước đi rất hay.

Hắn quyết định thay đổi phương châm, để Huyền Thiên, Hùng Đại, Liễu Mi lần lượt đột phá Thần Đế trong từng lượng kiếp.

Như vậy, Thần Điện của hắn sẽ có năm vị Thần Đế, lúc đó lục thánh có xuất hiện thì đã sao, cũng chỉ bị đánh tơi bời thôi.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, với tư cách là Thần Chủ, hắn cũng tiến bộ nhanh chóng, hiện giờ sắp bước vào Thần Đế hậu kỳ rồi.

Tu vi càng tiến lên cao, khoảng cách càng lớn.

Thử hỏi khắp Hồng Hoang này, còn ai có thể sánh được với Hoàng Thiên?

Câu chuyện tạm gác lại đây, tâm tình Hoàng Thiên vui vẻ, nhưng sắc mặt La Hầu lại sa sút như trời sập.

Trải qua bao nhiêu lượng kiếp giãy giụa, vốn tưởng rằng đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ là đã mạnh rồi, đứng hàng đỉnh phong Hồng Hoang.

Nhưng giờ thì sao?

Chỉ một Địa Hoàng của Thần Điện đã đánh hắn không còn sức hoàn thủ, nếu không có Thiên Đạo ra tay, sợ là hắn đã chết rồi.

Sau nỗi sỉ nhục này, La Hầu càng điên cuồng tu luyện, không ngừng hấp thụ linh khí thiên địa, thậm chí ngay cả việc bồi dưỡng thuộc hạ cũng trở nên điên cuồng hơn.

Hàng triệu sinh linh tiến vào Ma vực, cuối cùng ra ngoài không được mười người, trong đó hắn lại thu thêm một đệ tử, chính là Ma La.

"Ai có thể nói cho bản tọa biết, tại sao Tru Tiên Tứ Kiếm lại dậm chân tại chỗ?" La Hầu phẫn nộ quát mắng.

Là át chủ bài cuối cùng, Tru Tiên Tứ Kiếm đã có phôi kiếm từ vạn năm trước, nhưng sau bao nhiêu năm vẫn không có chút tiến bộ nào, quả thực khốn khiếp.

"Khởi bẩm chủ thượng!

Không phải chí bảo tiến hóa chậm, mà là không có dưỡng liệu cung cấp cho nó." Lúc này Hận Ma mở miệng giải thích.

Tru Tiên Tứ Kiếm được luyện chế bằng Ma Đạo chí bảo, tự nhiên cần thủ đoạn tà ác để khai phong, hấp thu vô tận huyết nhục và oán khí của sinh linh mới có thể tiến hóa trưởng thành.

Trước kia có lượng lớn thi thể sinh linh di lưu từ Hung Thú lượng kiếp, miền Bắc Hồng Hoang càng tràn ngập oán khí vô tận.

Nhưng theo thời gian, miền Bắc dần khôi phục sinh cơ, oán khí và thi thể thảy đều tiêu tán, thử hỏi lấy gì cho Tru Tiên Tứ Kiếm tiếp tục tiến hóa?

Nhưng La Hầu không quản được nhiều như thế, nỗi sỉ nhục trong

trận chiến tinh không như ngọn núi lớn đè nặng khiến hắn không thở nổi, nếu Tru Tiên Kiếm Trận không thể hoàn thành, không thể diệt sát Địa Hoàng, hắn không thể nhẫn nhịn.

"Ra lệnh cho tất cả quân cờ tiềm phục trong vạn tộc, toàn bộ khởi động cho ta.

Bản tọa không cần biết dùng phương pháp gì, chỉ cần có thể khiến vạn tộc chém giết lẫn nhau không ngừng, cái gì cũng không tiếc, rõ chưa?" La Hầu lạnh lùng nói.

"Rõ, chủ thượng!" Thất Tình Lục Dục Ma Sứ lập tức đáp lời, phân phân đi xuống an bài.

Là người trong Ma Đạo, họ không quan tâm bao nhiêu sinh linh chết đi, chỉ quan tâm có thể đạt được lợi ích từ đó hay không, hiện tại Ma Chủ đã hạ lệnh, phải dốc hết sức hoàn thành mục tiêu này.

Không ai biết rằng kể từ ngày hôm nay, sự chém giết giữa vạn tộc Hồng Hoang càng thêm kịch liệt, ngay cả tam tộc cũng liên tục bị các chủng tộc khác tập kích.

Có đôi khi thậm chí vài chủng tộc cũng không hiểu tại sao mình phải chém giết, nhưng đã giết đỏ mắt thì chỉ có thể tiếp tục.

Để rửa sạch sỉ nhục, triệt để tế luyện ra Tru Tiên Tứ Kiếm, La Hầu đã điên rồi.

Trong khi Hồng Quân không ngừng hành thiện trên đại địa thì hắn lại không ngừng sát lục, nhân quả quấn thân, khiến Thiên Đạo triệt để đặt mục tiêu lên người hắn.

Chẳng qua La Hầu được chọn làm quân cờ dự phòng, cũng là đại diện cho mặt tiêu cực của Hồng Hoang.

Hồng Hoang Nam bộ, bên trong quần thể cung điện Hỏa Sơn.

Một đám cao tầng Phượng tộc quy tụ một chỗ, nín thở chờ đợi.

Phía trên, Phượng Tổ cùng Hoàng Mẫu sắc mặt ngưng trọng, sát khí bừng bừng.

"Các ngươi không giải thích một chút, tại sao lại ra tay giết chết người của Kỳ Lân tộc?" Đôi mắt Phượng Tổ lóe lên hàn quang lăng liệt, nhìn quanh bốn phía, khiến chúng nhân không khỏi rùng mình.

Phía dưới, một người đại cười nói: "Tộc trưởng, khu khu Kỳ Lân tộc mà dám ở địa bàn của ta kiêu ngạo như thế, quả thực là tìm cái chết.

Ngô đại diện bản tộc giết mấy tên nhóc con đó thì có gì không được?" "Khốn khiếp!" Phượng Tổ đương trường giận mắng: "Tộc ta cùng Kỳ Lân tộc vốn có giao tình, đôi bên qua lại thân thiết để cùng mưu tính Đông bộ.

Chỉ vì đám lợn ngu xuẩn các ngươi mà phá hỏng bang giao hai tộc, giờ đây đôi bên đang chém giết kịch liệt, khiến ta tổn thất biết bao nhiêu tộc nhân!" "Tộc trưởng bớt giận!" Đám cao tầng Phượng tộc phía dưới nhao nhao khuyên nhủ, nhưng trên mặt không hề có vẻ hối cải, có thể thấy bọn hắn đối với hành động của vị trưởng lão kia đều cảm thấy vô thưởng vô phạt.

Cảnh tượng này càng khiến Phượng Tổ thêm nổi giận.

Xem ra nội bộ Phượng tộc quả thực đã nảy sinh không ít vấn đề, hèn chi gần đây thường xuyên xuất hiện những cuộc tư sát quy mô nhỏ không rõ nguyên do.

Tại Hồng Hoang vạn tộc, Phượng tộc vốn nổi tiếng đoàn kết, nay cũng đã nảy sinh không ít mầm mống tự ngạo.

Chẳng trách Tam tộc liên tục xảy ra ma sát, bề ngoài duy trì quan hệ thân thiết nhưng bên trong lại chém giết không ngừng.

Hôm nay vài con Phượng Hoàng bị Long tộc giết, ngày mai vài con Kỳ Lân bị Phượng tộc làm thịt, cứ tuần hoàn như vậy, mâu thuẫn giữa Tam tộc ngày càng tăng.

Cứ tiếp tục thế này, Tam tộc nhất định sẽ bùng phát sinh tử đại chiến, kết cục e là chẳng tốt đẹp gì hơn hung thú.

Đặc biệt gần đây, Phượng Tổ phát hiện khí tức của một số người trong tộc không bình thường, mang theo một luồng vị đạo tà ác.

Vì vậy, ông ta hoài nghi không ít người đã bị La Hầu khống chế, mưu toan lợi dụng mâu thuẫn Tam tộc để khơi mào đại chiến, nhằm thỏa mãn dục vọng phục thù của hắn.

Dù sao kẻ kia cũng chẳng phải hạng bình thường, khó bảo đảm hắn sẽ không vì nỗi nhục bại trận tại Tinh Không mà trút giận lên đầu Tam tộc.

"Hừ!

Ngô tộc độc chiếm Nam bộ, thực lực cường đại, hà tất phải sợ hãi các chủng tộc khác?

Chương 252

Chẳng lẽ Tộc trưởng lại sợ Long tộc và Kỳ Lân tộc hay sao?" Lúc này, một vị trưởng lão Phượng tộc khác mở miệng châm chọc.

Lời vừa dứt, đám cao tầng Phượng tộc tại trường đều trợn mắt há mồm.

Rốt cuộc là ai cho hắn cái gan dám nói chuyện với Tộc trưởng như vậy?

"Đồ khốn nạn!" Phượng Tổ tức khắc nổi trận lôi đình, đại thủ vung lên, tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ ầm ầm bộc phát, một kích đánh lên thân hai kẻ phản nghịch, khiến máu tươi đầm đìa.

"Ai cho các ngươi lá gan dám cấu kết với La Hầu, họa loạn tộc ta?

Người đâu!

Đem hai tên khốn này xuống, lăng trì xử tử để răn đe!" Không đợi chúng nhân phản ứng, hai vị trưởng lão kia đã bị Phượng Tổ trấn áp, tu vi toàn thân bị phong tỏa, bị Phượng vệ áp giải đi ngay tại chỗ.

"Phượng vệ đâu!

Kể từ hôm nay, phàm là kẻ nào khiêu khích Tam tộc đại chiến, giết không tha!" Sau đó, Phượng Tổ tiếp tục hạ lệnh.

"Tuân lệnh!" Mấy thủ lĩnh Phượng vệ tức khắc lĩnh mệnh.

Đám cao tầng Phượng tộc đều ngây người.

Phải biết Phượng vệ là bộ đội tinh nhuệ mô phỏng theo Thần quân của Thần điện.

Tuy chỉ có vỏn vẹn vạn người, nhưng mỗi người đều là Đại La Kim Tiên, tu vi trác tuyệt, chiến lực ngất trời.

Nay Tộc trưởng vận dụng đến Phượng vệ, có thể thấy tính nghiêm trọng của sự việc.

Đúng lúc đó, hai vị trưởng lão bị áp giải đi bỗng nhiên gầm lên, khí tà ác quanh thân tản ra, khác hẳn với trạng thái lúc trước.

"Khặc khặc khặc!

Không hổ là Tộc trưởng Phượng tộc, chúng ta ẩn nặc sâu như vậy mà vẫn bị phát hiện." Từ miệng hai người truyền ra tiếng cười rợn người, diện mạo vặn vẹo khiến kẻ khác phải run rẩy.

Cảnh tượng này khiến cao tầng Phượng tộc càng thêm kinh hãi, hóa ra hai kẻ bị áp giải đi thực sự có vấn đề.

"Hừ!

La Hầu cũng chỉ biết làm mấy trò quỷ quyệt không lên được mặt bàn, hèn chi bị Địa Hoàng bệ hạ đánh cho như con chó chết." Phượng Tổ đầy mặt khinh thường.

Nói xong, Hoàng Mẫu khẽ phất ngọc thủ, kim thoa trên đầu hóa tác lợi khí, bộc phát uy lực của Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, triệt để hủy diệt hai tên ma hóa trưởng lão kia.

Trong phút chốc, dáng vẻ tà ác kia khiến đám cao tầng Phượng tộc rùng mình, không nhịn được nhìn về phía Phượng Tổ, đầy vẻ nghi hoặc hỏi: "Tộc trưởng!?" "Nói nhiều vô ích, xuống dưới chuẩn bị chiến đấu đi!" Phượng Tổ nhạt giọng nói.

Chuyện ở Tinh Không không thích hợp để bọn hắn biết, biết càng nhiều chết càng nhanh, dù sao chuyện đó cũng liên quan đến Thần điện.

"Tuân lệnh!" Chúng nhân không ngốc, sau khi thấy hai vị trưởng lão ma hóa, tự nhiên hiểu rõ quyết định của Tộc trưởng là chính xác.

Mặc kệ La Hầu kiêu ngạo thế nào, Phượng tộc ta cũng chẳng phải ăn chay, nếu thực sự phải tử chiến, bọn hắn có lòng tin đồ sát Ma đạo.

"Ngoài ra, tại Hỏa Sơn của Nam bộ dựng lên Bia Thần Dụ, kính bái ân đức của chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần tôn đối với tộc ta!" Phượng Tổ dặn dò tiếp.

"Tuân lệnh, Tộc trưởng!" Phượng tộc chúng nhân nhao nhao ứng mệnh.

Trong lòng Phượng Tổ hiểu rõ, kẻ thù của kẻ thù là bạn.

La Hầu có kiêu ngạo đến đâu thì ít nhất cũng có Thần điện chống đỡ, Phượng tộc tự nhiên sẽ không sao.

Khi tin tức truyền ra, vạn tộc đều lộ vẻ không hiểu, trong đó bao gồm cả hai vị bá chủ Kỳ Lân tộc và Long tộc.

Tại điện chính Kỳ Lân tộc, dưới chân núi Trấn Oán ở Bắc bộ.

"Ai có thể nói cho ta biết tình hình hiện tại là thế nào?

Tại sao tộc ta lại không ngừng tranh đấu với Long Phượng hai tộc?" Tổ Kỳ Lân mang theo nộ khí nói.

Không hiểu vì sao, Tam tộc vốn đang phối hợp tốt để công phạt Đông bộ, chuẩn bị thôn tính đại bán Hồng Hoang, thành tựu bá nghiệp.

Vậy mà hiện tại lại phát sinh không ít thương vong, cao tầng tuy chưa động thủ nhưng tầng lớp trung và hạ lưu lại liên tục xảy ra chuyện.

Đặc biệt thời gian trước, trưởng lão Phượng tộc đã đánh chết vài tiểu bối Kỳ Lân tộc, khiến cơn giận của Kỳ Lân tộc bùng phát, cũng đã phản sát không ít tiểu bối Phượng Hoàng.

“Tộc trưởng, gần đây trong tộc xuất hiện không ít khí tức lạ lẫm, tộc nhân dường như có chút giống với đám tà đạo tu sĩ trước kia, có lẽ có liên quan đến động thái gần đây của Phượng tộc.” Một vị trưởng lão Kỳ Lân tộc hốt nhiên bẩm báo.

“Đúng vậy!

Tộc trưởng!

Nghe nói Phượng Tổ đã thân thủ giết chết mấy vị trưởng lão gây chuyện, hiện tại Phượng tộc đang tiến hành chỉnh đốn đại quy mô.” Các trưởng lão khác cũng nhao nhao báo cáo. ‘Tà đạo tu sĩ?’ Tổ Kỳ Lân nghe xong, đôi mắt lóe lên tinh quang.

Hơn nữa, Phượng tộc còn chủ động đặt Bia Thần Dụ tại Nam bộ Hỏa Sơn, rõ ràng là muốn giao hảo với Thần điện.

Như vậy chỉ có thể chứng minh một điều: Phượng Tổ đã gặp phải kẻ thù khó đối phó, nên mới cần kết giao Thần điện để mượn uy nhiếp địch.

“Tộc trưởng!

Chẳng lẽ chuyện Phượng tộc tùy ý đồ sát người của tộc ta cứ thế bỏ qua sao?

Tộc ta là bá chủ Bắc bộ, sao có thể nhẫn nhịn!” “Đúng thế!

Tuyệt đối không thể buông tha Phượng tộc!” “Phải đòi lại uy nghiêm cho tộc ta!” Một đám cao tầng Kỳ Lân tộc lộ vẻ phẫn khái, ngữ khí kích động.

Đúng lúc đó, Mặc Kỳ Lân từ đại điện vội vã xông vào, đại hảm: “Phụ hoàng, xin hãy khoan động thủ!” “Ồ?” Tổ Kỳ Lân ngẩn ra, tùy tức hỏi: “Nhi tử có kiến giải gì?” “Khởi bẩm phụ hoàng, đại điện hạ của Phượng tộc từng truyền âm cho nhi thần, hy vọng tộc ta đừng vì kẻ gian ngụy tạo mà làm tổn thương tình phân hai tộc, Phượng tộc đã

xử lý hai kẻ đầu sỏ gây tội rồi.” Mặc Kỳ Lân nói.

Nghe vậy, Tổ Kỳ Lân trầm tư một hồi mới ngẩng đầu nhìn trưởng tử Mặc Kỳ Lân, đầy ý vị thâm trường nói: “Chuyện này quả thực có điểm kỳ lạ, không biết nhi tử đã phát hiện ra điều gì?” “Phụ hoàng, sau khi Kim Phượng truyền âm, nhi thần đã lập tức điều tra căn nguyên các vụ tư sát gần đây giữa tộc ta và các tộc khác, phát hiện trong đó không ít vụ là do người tộc ta khiêu khích trước.” Mặc Kỳ Lân tiếp tục: “Mâu thuẫn giữa tộc ta và hai tộc kia bị cố ý thổi phồng lên ngày càng nhiều, xem ra có kẻ đứng sau châm ngòi thổi gió, hèn chi Phượng tộc gần đây có động thái lớn như vậy.” Sau khi nghe xong, Tổ Kỳ Lân gật đầu tán thưởng: “Tốt!

Suy luận rất có logic, chỉ là còn thiếu một chút chứng cứ thực tế.” Trước đó, ông đã hiểu rõ căn nguyên hành động của Phượng tộc, tự nhiên cũng biết nội bộ tộc mình cũng xuất hiện vấn đề tương tự.

Chương 253

Chẳng qua vì có kẻ khiêu khích nên mới dẫn đến vạn tộc chém giết không ngừng, kẻ này tuyệt đối không phải đại năng bình thường, nếu không cũng chẳng khiến Phượng Tổ kiêng kị như vậy.

Mục tiêu duy nhất chỉ có thể là La Hầu, kẻ vừa thảm bại tại Tinh Không.

Ma Chủ La Hầu tâm tính hẹp hòi, lại nắm giữ khí vận tà tu, làm mấy chuyện này là sở trường của hắn.

Tức khắc, Tổ Kỳ Lân hạ đạt mệnh lệnh: "Ra lệnh cho Kỳ Lân vệ xuất thủ, bắt giữ những kẻ đầu sỏ dẫn dắt các tộc tư sát.

Ngoài ra, tại trung tâm Bắc bộ lập Bia Thần Dụ, tộc ta nên cảm niệm ân đức của Thần tôn cùng Hồng Quân lão tổ, Dương Mi lão tổ." Đám cao tầng Kỳ Lân tộc tuy không rõ nguyên do nhưng vẫn chấp hành, ít nhất tại Kỳ Lân tộc, lời của Tổ Kỳ Lân là nhất ngôn cửu đỉnh.

Thế là, sau khi Phượng tộc thanh lý môn hộ, Kỳ Lân tộc cũng bắt đầu con đường bế quan tự tỉnh, Bắc bộ chìm trong bầu không khí túc sát suốt trăm năm mới kết thúc cuộc thanh trừng quy mô lớn này.

Cùng lúc đó, Long tộc dưới sự dẫn dắt của Long Vương cũng đã thanh lý hơn vạn tộc nhân bị ma hóa, Tam Hải nhuốm máu, thậm chí ở Đông bộ máu rồng cũng chảy thành sông.

Những kẻ có thể trở thành bá chủ Hồng Hoang sao có thể là hạng xoàng xĩnh?

Tuy không thể trả đũa La Hầu một cách thực chất nhưng để tiêu diệt đảng vũ của hắn, phá bỏ âm mưu ma đạo thì vẫn dư sức.

Sau đó, vạn tộc cũng bắt chước làm theo, lần lượt thanh lý phản

đồ trong tộc, dựng Bia Thần Dụ trong phạm vi cai quản.

Như vậy, La Hầu muốn báo thù vạn tộc cũng phải cân nhắc xem có thể phớt lờ Hồng Quân, Dương Mi và Hoàng Thiên hay không.

Bia Thần Dụ là do đích thân các đại năng tham gia định ra, tùy tiện ra tay chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

"Ha ha ha!

La Hầu lão tặc vô sỉ cuối cùng cũng nếm mùi gậy ông đập lưng ông rồi.

Thanh lý tốt!

Thanh lý rất hay nha!" Ngay cả Càn Khôn đạo nhân đang bế quan tại Đông Hải cũng nhận được tin tức, phát ra tiếng cười sảng khoái.

Khắp Hồng Hoang, không ai hận La Hầu hơn ông, thấy âm mưu của La Hầu tan thành mây khói, hỏi sao Càn Khôn đạo nhân không vui cho được?

Tất nhiên, các đỉnh cấp đại năng khác cũng biết chuyện này, không khỏi nảy sinh ý vị châm chọc đối với La Hầu.

Đường đường là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ mà lại đi tính kế đám tiểu bối Thái Ất Kim Tiên, quả thực là làm mất mặt các bậc đại năng.

Cộng thêm trận chiến Tinh Không, lục tinh của Thần điện ép La Hầu ra bã, La Hầu đốt cháy bản nguyên cũng không phải đối thủ của Địa Hoàng, hỏi ai có thể kính trọng hắn cho được?

Tại điện viện núi Tu Di ở Tây phương.

"Khốn khiếp!

Phượng Tổ cư nhiên dám làm thế, chẳng lẽ tưởng rằng dựa vào Hoàng Thiên là có thể áp chế được bản tọa sao?" La Hầu nổi trận lôi

đình.

Khi biết được những chuyện xảy ra trên Hồng Hoang, đặc biệt là việc vạn tộc mượn danh Thần điện để uy hiếp, hắn càng thêm phẫn nộ.

Vốn dĩ nỗi nhục tại Tinh Không đã là vết thương lòng, nay lại bị người ta xát muối vào, hỏi La Hầu làm sao nhẫn nhịn cho được?

"Chủ thượng!

Hay là chúng ta đích thân xuất thủ giáo huấn vạn tộc một phen." Tâm Ma lên tiếng đề nghị.

Nào ngờ La Hầu nghe xong, ánh mắt băng lãnh quét qua điện nội một lượt, sau đó lạnh giọng nói: "Truyền lệnh bản tọa, từ hôm nay rút hết toàn bộ bố trí tại vạn tộc, kẻ nào dám tiếp tục ra tay, giết không tha!" "Tuân lệnh!" Thất Tình Lục Dục ma sứ cúi đầu ứng mệnh.

La Hầu không ngốc, nếu tiếp tục ra tay chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, trong cục diện hiện tại, Ma đạo chưa đạt đến mức hùng bá Hồng Hoang, không thể đối mặt với sự vây đánh của vạn tộc.

Đồng thời ở phía Tây, Hoàng Thiên bị một luồng khí vận và công đức thiên đạo khổng lồ đánh thức, thậm chí không tiếc dừng việc ngộ trận trong tay lại. 'Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ Địa Hoàng đã làm chuyện gì giúp thế giới hoàn chỉnh hơn nên mới có nhiều khí vận và công đức rơi xuống như vậy?' Nhưng sau khi bấm tay tính toán, trên mặt hắn lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

Không ngờ vạn tộc lại vô tình đưa một phần khí vận cho Thần điện, dẫn đến sự biến hóa này.

Lúc này, Hoàng Thiên không biết nên bảo La Hầu ngu xuẩn hay nên khen ngợi nhân phẩm của mình đại bộc phát nữa.

Sau khi đạt đến Thần Đế cảnh, khí vận Hồng Hoang và công đức thiên đạo đối với hắn không còn tác dụng quá lớn.

Trừ khi khí vận Thần đạo tăng mạnh, hoặc đại đạo công đức rơi xuống, hắn mới có khả năng tiến thêm một bước.

Thế là hắn đem toàn bộ công đức này chuyển đến Tinh Không.

Hiện tại Tinh Không đang mở rộng về phía Hỗn Độn, tiến độ ngang bằng với Hải ngoại của Hồng Hoang.

Vùng đất Hỗn Độn bị thôn tính nếu muốn chuyển hóa thành Tinh Không cho sinh linh sinh tồn thì cần sinh ra vô số tinh thần, số công đức thiên đạo này vừa hay thúc đẩy quá trình chuyển hóa, giúp Tinh Không có thêm hàng vạn ngôi sao.

Lượng sinh linh thặng dư của Thần điện cần phải tiến vào Tinh Không để cư trú và tu luyện, cộng thêm lượng sinh linh sẵn có không dưới nghìn ức, tinh thần tự nhiên càng nhiều càng tốt.

Dù sao sự lớn mạnh của Tinh Không đối với Thần điện là vô cùng quan trọng, nên Hoàng Thiên không tiếc dùng công đức để thúc đẩy.

"Xem ra La Hầu lần này bị vỡ kế hoạch rồi!

Tam tộc đã chơi hắn một vố đau đớn, với tính cách của gã đó chắc chắn sẽ báo thù." Hoàng Thiên cân nhắc xem có nên để Địa Hoàng ra tay bảo hộ Tam tộc một chút hay không.

Dù sao người ta cũng đã dâng lên nhiều khí vận và công đức như vậy, ăn không mà không làm gì thì cũng ngại!

Trong lúc suy tư, hắn truyền âm cho Địa Hoàng, bảo ông đi Tam tộc một chuyến để trấn an lòng người, đồng thời tạo điều kiện cho hành động tiếp theo của Thần điện.

Còn về phía bên kia, La Hầu phẫn nộ quyết tâm báo thù Tam tộc,

nhưng chưa kịp hành động thì Thần điện đã bố trí sẵn nhân mã, đánh cho hắn trở tay không kịp.

Ba trăm năm sau, tiếp nhận truyền âm của bản tôn, Địa Hoàng không ngừng nghỉ chạy đến Hỏa Sơn ở Nam bộ.

“Phượng Tổ đâu?

Bản tọa Địa Hoàng của Thần điện hôm nay đến bái phỏng.” Phượng Tổ và Hoàng Mẫu đang bàn bạc đại sự trong điện, nghe thấy thần âm phiêu diểu, sắc mặt không khỏi đại biến, tức khắc bước ra ngoài.

Sau đó, một đám cao tầng Phượng tộc cũng vội vàng chỉnh đốn trang phục, ra nghênh tiếp Địa Hoàng.

Chương 254

Lúc này, Địa Hoàng đứng trên đỉnh Hỏa Sơn, trước Bia Thần Dụ, nhìn xuống chúng sinh, bào phục thêu hình sơn hà xã tắc tung bay trong gió, thần uy bất phàm.

“Kiến quá Địa Hoàng đạo hữu!

Không biết đạo hữu đến đây...” Phượng Tổ chưa nói xong đã bị Địa Hoàng ngắt lời.

“Chuyện trước đây bản hoàng đã biết rõ.

Ngô đại diện Thần điện giải quyết vấn đề một lần, nhưng không có nghĩa ngô sẽ trở thành bùa hộ mệnh của vạn tộc.

Con đường tranh bá có tử không sinh, các ngươi phải hiểu rõ, một khi đã ra tay thì không thể quay đầu.” Địa Hoàng nhạt giọng nói.

Phượng Tổ nghe xong sắc mặt khẽ biến, có chút muốn nói lại thôi: “Địa Hoàng đạo hữu!

Không biết đây là ý của Thần tôn?” “Đúng vậy!

Bản hoàng sở dĩ đến đây là vì Thần tôn đích thân truyền âm cho ta.

Những gì các ngươi cầu xin lần này được đáp ứng là vì Thần điện ta còn nợ chúng sinh rất nhiều.” Địa Hoàng liếc nhìn một cái, sắc mặt cổ tỉnh vô ba.

“Thiên đạo có định số, nếu các ngươi cứ mãi muốn đi đường tắt, giở chút mưu hèn kế mọn thì con đường tranh bá tiếp theo sẽ mất đi tiên cơ, thậm chí mất đi sự quyến cố của Thiên đạo.

Điểm này, bản hoàng hy vọng các ngươi tự hiểu lấy.” Nói xong, thân ảnh Địa Hoàng biến mất trong hư không.

Chỉ để lại Phượng Tổ, Hoàng Mẫu cùng những người khác đứng đó mặc nhiên trầm tư.

Bọn hắn hiểu rõ ý của Địa Hoàng, cái gì của người khác thì chung quy vẫn là của người khác, La Hầu cũng là một mắt xích trong con đường tranh bá, nếu cứ dựa dẫm vào sức mạnh của kẻ khác thì mãi mãi không thể đứng trên đỉnh cao.

"Phu quân!

Thần điện cảnh cáo như vậy, tộc ta nên làm sao đây?" Hoàng Mẫu lộ vẻ lo lắng.

Ánh mắt Phượng Tổ ngưng lại, sắc mặt lẫm liệt nói: "Địa Hoàng bệ hạ nói đúng, ta đã sai rồi.

Với khí vận và thực lực của tộc ta hiện nay, hà tất phải kiêng dè La Hầu?

Nếu La Hầu dốc toàn lực tấn công, chẳng lẽ hai tộc còn lại sẽ ngồi yên nhìn tộc ta bị diệt sao?" "Truyền lệnh xuống, kể từ hôm nay gỡ bỏ Bia Thần Dụ, mở cửa biên giới giữa Nam bộ và Tây bộ, điều động trọng binh trấn giữ biên thùy.

Nếu La Hầu dám có hành động gì, giết không tha!

Phượng tộc ta mang huyết mạch Bàn Cổ, đương vô úy thiên hạ!" "Tuân lệnh, Tộc trưởng!" Đám cao tầng Phượng tộc phía sau đồng thanh ứng mệnh.

Từ khoảnh khắc sinh ra, sự tàn khốc của Hồng Hoang đã định trước là phải đối mặt, dù đối thủ có mạnh hơn thì đã sao?

Hoàng Thiên ở trên đại địa cũng không dám tùy ý xuất thủ, dưới Thiên đạo không ai có thể tùy ý đồ sát, chỉ cần nắm vững nhịp độ, tất cả sẽ nằm trong lòng bàn tay.

Tại Ngọc Kinh Sơn ở trung tâm Đông bộ, Hồng Quân lão đạo bấm tay tính toán, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt.

"Không ngờ Hoàng Thiên đạo hữu lại giúp ta một đại ân.

Tam Thi pháp đã thành, trước tiên cần trảm Thiện Thi, nếu không có La Hầu làm ác, bần đạo thực sự không biết nên bắt đầu từ đâu." Sự đối quyết giữa Tam tộc và Ma đạo đã nảy sinh không ít ác nghiệp và sát lục, đây chính là cơ hội tốt nhất để Hồng Quân trừng ác dương thiện.

Như vậy, Thiện Thi có thể được trảm trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng qua đó, Hồng Quân cũng phát hiện ra thủ bút của Thiên đạo, để chọn ra một người chấp hành, không tiếc lấy sinh mạng của vô số sinh linh trong Long Phượng lượng kiếp làm tiền cược, thật kinh khủng.

Chỉ là bọn hắn không biết, Thiên đạo không phải đang đi ngược dòng nước, tất cả chỉ vận hành theo quỹ tích đã định.

Long Phượng là chủng tộc sinh ra ở lượng kiếp thứ bảy, tuy không phải Tiên Thiên nhưng huyết mạch hệ Bàn Cổ của bọn hắn ảnh hưởng đến Hồng Hoang không thua gì hung thú.

Nếu để bọn hắn trở thành nhân vật chính của thiên địa, lâu dần sự phát triển của thế giới tuyệt đối sẽ không theo kịp sự tiến bộ của tu sĩ, lúc đó Hồng Hoang sẽ đi vào ngõ cụt.

Thiên đạo cũng khuyết mất một phần, tự nhiên cần bổ sung, nếu không sẽ không thể triệt để chưởng khống Hồng Hoang, khí vận sẽ tập trung hết vào tay bọn hắn.

Thế là, sự đối quyết giữa Hồng Quân và La Hầu không còn là cuộc so tài giữa hai người, mà là tiến trình tất yếu của thế giới.

Sau khi Phượng tộc mở cửa biên giới, đại binh dàn trận ngoài Hỏa

Sơn ở Nam bộ, sẵn sàng chiến đấu, sát khí ngất trời trái lại khiến La Hầu không dám khinh suất động thủ.

Địa Hoàng lại đích thân tới Long tộc và Kỳ Lân tộc một chuyến, tháo gỡ nút thắt trong lòng Long Vương và Tổ Kỳ Lân.

Long tộc dàn quân ở Tây Hải, Kỳ Lân tộc tiến quân về phía Tây, Tam tộc tạo thành thế gọng kìm phong tỏa triệt để thế lực của La Hầu đang ẩn nấp dưới núi Tu Di.

Chỉ cần La Hầu động đậy một chút, thế lực Ma đạo sẽ bị hủy diệt ngay lập tức, cục diện một lần nữa trở lại sự khống chế của Tam tộc.

Hiểu rõ sứ mệnh tranh bá, Tam tộc không còn dùng trí khôn vặt hay dựa vào Thần điện để áp chế tất cả, thay vào đó là đường đường chính chính tiến quân.

Cuộc chém giết giữa vạn tộc trở nên công khai hơn, khí vận Thiên đạo cũng dần nghiêng về phía Tam tộc, sát khí lượng kiếp ngày càng nồng đậm.

Ẩn nặc dưới Thiên Trụ Bất Chu Sơn, bên trong điện Bàn Cổ nơi vực sâu vạn trượng.

"Đại ca, đệ cảm giác sát khí giữa thiên địa lại tăng lên rất nhiều, xem ra Hồng Hoang đã xảy ra biến hóa không nhỏ." Thập Nhị Tổ Vu vốn được Hoàng Thiên chiếu cố, tuy không được ban cho công pháp tu luyện nhưng sớm đã được trồng "thần chủng" trong người, không chỉ hấp thu sát khí và trọc khí để cường hóa nhục thân, mà còn không ngừng thu nạp linh khí thiên địa để tráng đại thần hồn, chỉ có điều bọn hắn không biết mà thôi.

Thế là, Thập Nhị Tổ Vu sinh ra linh trí sớm hơn hậu thế, Đế Giang (kế thừa không gian) và Chúc Cửu Âm (kế thừa thời gian) đã trở thành Thái Ất Kim Tiên, không hề thua kém Trấn Nguyên Tử, Lôi Thần, Đế

Tuấn, Thái Nhất hay Tam Thanh.

Chín Tổ Vu còn lại đều là Kim Tiên đại viên mãn, duy chỉ có Thổ chi Tổ Vu Hậu Thổ nắm giữ Luân Hồi chi đạo không tên, tu vi cũng đã bước vào Thái Ất Kim Tiên.

Biến hóa của Tam tộc dẫn đến sát khí thiên địa dao động, Thập Nhị Tổ Vu vốn lấy sát khí để luyện thân đã lập tức cảm nhận được sự thay đổi này.

Mấy chục nguyên hội trước, Hoàng Thiên từng dùng tinh huyết Thần Tổ để kích động tinh huyết Bàn Cổ ẩn sâu trong Thập Nhị Tổ Vu, dùng quy tắc Thần đạo để kết nối quy tắc bản thân bọn hắn, gieo xuống thần hồn chi dẫn, rèn đúc Thần đạo nhất mạch.

Điều này giúp Thập Nhị Tổ Vu hấp thu linh khí không chậm hơn tốc độ hấp thu sát khí luyện thân, phương thức song hành này vừa hay phù hợp với đặc trưng Thần đạo, nên tu vi của bọn hắn vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới.

"Vi huynh cũng phát hiện sự biến hóa của sát khí, xem ra thế giới bên ngoài sắp có đại chiến mới." Đế Giang đôi mắt tinh anh, có chút hưng phấn nói.

"Ha ha ha!

Đúng ý ta, chư vị huynh đệ tỷ muội, mọi người mau chóng tu luyện, ra ngoài giết một trận cho trời nghiêng đất lệch, triển hiện uy danh huyết mạch Bàn Cổ của chúng ta!" Chúc Dung đại cười.

"Phải!

Chương 255

Phải!" Cộng Công cũng lớn tiếng phụ họa.

Thủy hỏa vốn vô tình, hai người lại sinh ra từ bản nguyên thủy hỏa kết hợp tinh huyết Bàn Cổ nên hung bạo nhất, ham thích chinh chiến.

"Chúc Dung ca ca, Cộng Công ca ca đừng tiểu tiểu thiên địa.

Theo trí nhớ kế thừa, thế giới đã trải qua chín lượng kiếp, lịch kinh vô tận năm tháng, sinh linh không kể xiết.

Tu vi của chúng ta hiện nay còn thấp, nếu lỗ mãng xuất hiện e là chỉ làm bia đỡ đạn." Hậu Thổ là em út, kế thừa đức hậu của đất, thiên tính ôn nhu, không bị sát khí làm mờ mắt nên làm sự cực kỳ cẩn trọng.

"Hậu Thổ muội muội nói đúng, Chúc Dung, Cộng Công, hai đệ phải tăng cường nhận thức về Hồng Hoang, nếu không ra ngoài sẽ chịu thiệt thòi lớn!" Đế Giang trầm giọng khiển trách.

Là thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu, sự hiểu biết của Đế Giang về trí nhớ kế thừa vượt xa chúng nhân, tự nhiên hiểu rõ sự đáng sợ bên ngoài.

Thực tế, phần trí nhớ đó là do Hoàng Thiên đặc biệt để lại, mười hai vị Thần Đế mà Thần đạo cần không thể là lũ đần độn không não.

"Việc cấp bách là mau chóng tu luyện, sớm hóa hình ra ngoài.

Đến lúc đó tình hình thế giới thế nào, chúng ta nhìn là biết." Chúc Cửu Âm lên tiếng.

"Nhị ca nói phải, đệ biết rồi." Huyền Minh phụ họa.

Các Tổ Vu lại chìm vào tu luyện, bọn hắn cũng cảm nhận được cục diện căng thẳng của Hồng Hoang nên muốn sớm hóa hình để kiến

thức một phen.

Tất nhiên, kẻ bị sát khí lượng kiếp kích thích không chỉ có Thập Nhị Tổ Vu, Minh Hà tại Huyết Hải uế tạp cũng cảm nhận rõ nhất.

Từ mấy nguyên hội trước, Minh Hà đã sinh ra linh trí, hiện tại tu vi đạt đến Thái Ất Kim Tiên.

Nhờ thời gian qua vô số huyết khí đổ về Huyết Hải khiến nơi này lớn mạnh không ít, Minh Hà là chủ nhân Huyết Hải tự nhiên cũng được hưởng lợi.

Khắp Huyết Hải chỉ có một sinh linh, toàn bộ khí vận đều tập trung vào Minh Hà, có thể nói Huyết Hải chính là Minh Hà.

Minh Hà dựa vào việc hấp thu huyết khí và sát khí để tiến bộ, Huyết Hải càng lớn thì tu vi của hắn càng cao.

"Khặc khặc khặc!

Giết hay lắm!" Giữa biển máu vô tận, một thanh niên tóc đỏ yêu dị tuấn mỹ không ngừng cười lớn, tiếng cười nghe mà sởn gai ốc.

Là người giàu có nhất Hồng Hoang thời bấy giờ, Minh Hà không chỉ có Nguyên Đồ, A Tỳ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mà còn có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng ngự vô song.

Ngoài ra còn có Tu La Thất Bảo danh chấn thiên hạ: Nại Hà Khuê, Hồng Liên Trạc, U Linh Tán, Minh Ngục Lưỡi Hái, Tang Hồn Chung, Tích Huyết Kiếm, Huyết Phù Đồ, kém nhất cũng là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp.

Nhưng không ai biết tại nơi sâu nhất của Huyết Hải có một khe nứt không gian, kết nối với một thế giới bí ẩn.

Nếu lắng nghe kỹ sẽ phát hiện bên trong ẩn hiện tiếng chất vấn lạnh thấu xương: "Luân Hồi...

Tướng Thần...

Luân Hồi...

Tướng Thần!".

Thực tế, Hoàng Thiên ở biên duyên phía Tây mới là người đầu tiên cảm nhận được sự tồn tại của sát khí lượng kiếp, nhưng hắn vừa lĩnh ngộ xong đại trận, đang tiến vào lõi bên trong nên không quan tâm nhiều.

Chỉ thấy lõi trận pháp cư nhiên là một tiểu thế giới, bên trong sức mạnh thời gian nồng đậm, như thể thời gian bị ngưng đọng.

Duy chỉ có một con sông đầy đạo vận thần bí chảy róc rách, như từ quá khứ chảy về tương lai qua hiện tại.

"Oanh!" Quy tắc thời gian quanh thân Hoàng Thiên bộc phát, thân hình thuấn gian tiến vào tiểu thế giới.

Thế giới này ngoài con sông thời gian thì chỉ có một mảnh đất nhỏ như hạt cát giữa dòng.

Khi định bước lên mảnh đất đó, sức mạnh thời gian xung quanh bùng phát loạn xạ, thuấn gian nghiền nát hòn đảo nhỏ thành hư vô, ngay cả sông thời gian cũng dậy sóng.

"Không ổn!" Hoàng Thiên sắc mặt đại biến.

Dòng sông này tuy chỉ là một đoạn nhỏ do Thời Gian Ma Thần trích ra từ sông thời gian thực sự, nhưng uy lực bùng nổ của nó không phải là thứ mà một Thần Đế trung kỳ có thể dễ dàng chống đỡ.

Hỗn Độn Linh Bảo hạ phẩm 《Sáng Thế Kỷ》 thuấn gian xuất hiện, thần lực vô tận cùng sức mạnh sáng thế tuôn ra mới giúp khôi phục bình tĩnh.

Khi Hoàng Thiên hoàn hồn, một đạo lưu quang rơi thẳng vào lòng,

đó là hai vật thể hình bầu dục trong suốt, xem ra là Thời Gian Chi Tinh.

Cái lão Thời Thần Đạo Nhân chết tiệt, ngay cả sào huyệt của mình cũng không yên tâm, đặc biệt thiết trí cạm bẫy, suýt nữa thì hại chết ta rồi.

Đế Giang: Không gian Tổ Vu, mặt người thân chim, đỏ như lửa, sáu chân bốn cánh; giỏi về tốc độ, bốn cánh vỗ một cái là mười vạn tám nghìn dặm.

Chúc Cửu Âm: Thời gian Tổ Vu, mặt người thân rắn, toàn thân đỏ rực, chưởng quản nhật nguyệt vận chuyển, mắt trái mở là ngày lên, mắt phải nhắm là trăng lặn, hai mắt cùng mở thì nhật nguyệt chiếu sáng.

Cú Mang: Mộc chi Tổ Vu, xanh như tre trúc, thân chim mặt người, chân đạp hai rồng.

Chúc Dung: Hỏa chi Tổ Vu, đầu thú thân người, thân phủ vảy đỏ, tai xỏ hỏa xà, chân đạp hỏa long.

Nhục Thu: Kim chi Tổ Vu, mặt người thân hổ, thân phủ vảy vàng, vai mọc đôi cánh, tai trái xỏ rắn, chân đạp hai rồng.

Cộng Công: Thủy chi Tổ Vu, đầu trăn thân người, thân phủ vảy đen, chân đạp hắc long, tay quấn thanh mãng.

Huyền Minh: Vũ chi Tổ Vu, toàn thân đầy gai xương, là một cự thú dữ tợn.

Cường Lương: Lôi chi Tổ Vu, đầu hổ thân người, trong miệng ngậm rắn, tay cầm rắn, bốn vó chân, khuỷu tay dài.

Thiên Ngô: Phong chi Tổ Vu, tám đầu mặt người, thân hổ mười đuôi.

Hấp Tư: Điện chi Tổ Vu, mặt người thân chim, tai treo thanh xà, tay cầm hồng xà.

Xa Bỉ Thi: Thiên khí Tổ Vu, mặt người thân thú, hai tai như chó, tai treo thanh xà.

Hậu Thổ: Thổ chi Tổ Vu, thân người đuôi rắn, sau lưng bảy tay, trước ngực hai tay, hai tay nắm đẳng xà.

"Bản tôn xem thử Thời Thần rốt cuộc để lại chiêu trò gì?" Nhìn hai viên Thời Gian Chi Tinh trong tay, mắt Hoàng Thiên lóe lên tia sáng nguy hiểm.

Chương 256

Không ngờ một kẻ đã chết còn có thể ám hại mình, uy nghiêm của chủ nhân Thần đạo đặt ở đâu?

Đối với hai viên Thời Gian Chi Tinh này, hắn nâng cao cảnh giác tối đa, triệu ra 《Sáng Thế Kỷ》 hộ thân, mới bắt đầu cẩn thận truyền một luồng thần lực mang quy tắc thời gian vào bên trong.

Điều khiến hắn dở khóc dở cười là bên trong không có sát cơ nào cả, chỉ có những hình ảnh quá khứ.

Từng thước phim như máy quay hiển hiện trước mặt, từ lúc Hỗn Độn dựng dục Ba Nghìn Ma Thần, Thời Gian Ma Thần xuất thế, đối địch, tu luyện đến Thiên Đạo cảnh cửu trọng, trở thành thủ lĩnh mười đại chí tôn Ma Thần Hỗn Độn.

Tất cả đều là trải nghiệm của bản thân hắn, ẩn chứa kinh nghiệm tu luyện và cảm ngộ phong phú. 'Hả?

Cư nhiên...' Mạnh nhiên, đồng tử Hoàng Thiên co rụt lại, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng nhìn chăm chằm một đoạn phim.

Trên đó là cảnh Thời Gian Ma Thần đang đàm thoại với một đạo thân ảnh khác, đạo thân ảnh kia như chìm trong sương mù, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Nhưng Hoàng Thiên dám khẳng định, đó tuyệt đối là sức mạnh Nhân Quả, đạo thân ảnh kia ngoài Nhân Quả Ma Thần thần long kiến thủ bất kiến vĩ ra thì không còn ai khác.

Một Thời Gian Ma Thần đã khiến kẻ khác run sợ, nay lại thêm một Nhân Quả Ma Thần, rốt cuộc bọn hắn định làm gì?

Đây không phải là "đoạn phim" bình thường, mà là khởi đầu của

một âm mưu.

Càng xem, Hoàng Thiên càng chấn kinh.

Thời Gian và Nhân Quả cư nhiên kết hợp sức mạnh thời gian để thôi diễn cảnh tượng sau khi khai thiên, thủ đoạn này thật kinh khủng!

Bọn hắn cư nhiên bắt đầu săn giết các sinh linh Hỗn Độn.

Giờ thì Hoàng Thiên đã hiểu vì sao những sinh linh Hỗn Độn không tham gia khai thiên chiến lại sống sót ít hơn cả Ma Thần.

Đó là vì mười hai vạn chín nghìn sáu trăm sinh linh Hỗn Độn, một nửa đã bị hai kẻ này giết sạch từ trước đó.

Hai gã Thiên Đạo cảnh đối chiến với Thái Ất Kim Tiên hay Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chẳng hề thấy mất mặt chút nào.

Sau khi giết sạch, bọn hắn không hủy diệt bản nguyên và nhục thân mà bảo tồn cực tốt, gieo vào đó ấn ký quy tắc Thời Gian và Nhân Quả.

Sát na gian, hình ảnh nhảy đến sau khai thiên chiến, thi thể của những sinh linh Hỗn Độn bị gieo ấn ký kia vô hình trung được Đại Đạo hóa tác phôi thai của các tiểu thiên thế giới.

Dưới Hỗn Độn có các thế giới, lớn nhất là Đại Thiên thế giới (Hồng Hoang là nơi có tiềm năng nhất), dưới có ba nghìn Trung Thiên thế giới, mỗi Trung Thiên lại có ba nghìn Tiểu Thiên thế giới.

Dưới nữa là các động thiên phúc địa, số lượng không dưới bách vạn.

Nếu chỉ dựa vào Đại Đạo tạo vật thì tổn thất sẽ rất lớn.

Vì vậy, Đại Đạo chọn thi thể và bản nguyên của sinh linh Hỗn Độn hóa thành Tiểu Thiên thế giới, thi thể Ma Thần hóa thành Trung Thiên và Đại Thiên.

Những thế giới bị Nhân Quả và Thời Gian gieo ấn ký kia trong quá trình diễn biến sẽ mang hơi thở của bọn hắn.

Nói cách khác, bọn hắn chính là những người đúc nên thế giới.

"Khốn khiếp!

Cư nhiên dám làm thế." Hoàng Thiên tức giận đến mức bốc hỏa, đây không đơn thuần là mưu hoa, mà là tổn nhân lợi kỷ.

Lợi dụng phục bút đã gieo để chuẩn bị cho sự trọng sinh, chỉ cần bọn hắn khôi phục tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên thì những tiểu thiên thế giới kia sẽ trở thành vật bổ, hấp thu hết bản nguyên là có thể khôi phục Thiên Đạo cửu trọng.

Nhưng những tiểu thiên thế giới bị hút cạn bản nguyên kia sẽ thế nào?

Chúng sẽ hóa thành hư vô.

Phải biết thế giới chính Hồng Hoang và thế giới phụ thuộc quan hệ mật thiết, thế giới phụ cung cấp nhân tài, thế giới chính phân cấp linh khí.

Kế hoạch của bọn hắn chẳng khác nào đào tận gốc rễ Hồng Hoang.

Một kẻ coi Hồng Hoang là căn cứ địa như Hoàng Thiên làm sao có thể nhẫn nhịn?

Thần đạo phát triển dựa trên tiền đề Hồng Hoang hưng thịnh, không có Hồng Hoang thì tất cả đều là hư không.

Không ai hiểu rõ tầm quan trọng của thế giới phụ thuộc hơn hắn, vì ở hậu thế, những thế giới như Bạch Xà, Thiến Nữ U Hồn, Đại Đường, Thiên Long, Xạ Điêu...

đều là căn cơ của các thế lực Hồng Hoang.

Hai lão già kia định thôn phệ hết để đột phá Đại Đạo, thật là tang tâm bệnh cuồng.

Hành động này sẽ khiến Hồng Hoang khô kiệt, thậm chí hủy diệt.

Lúc này, Hoàng Thiên bỗng hiểu ra nhiều chuyện, cười nhạt: "Hừ!

Tính toán cho lắm cũng không bằng biến số." E là hai lão già kia không ngờ sẽ xuất hiện một kẻ như hắn giết chết Thời Gian Ma Thần.

Càng không ngờ trong Hồng Hoang lại xuất hiện một tồn tại chỉ đứng sau Đại Đạo, đó là Tứ Cửu Thiên Đạo.

Với tốc độ tiến bộ và dục vọng khống chế của Thiên Đạo, hỏi Nhân Quả có thể vượt qua Thiên Đạo để thực hiện kế hoạch thôn phệ đó không?

Ngay cả Lục Áp còn bị Thiên Đạo hành cho ra bã, Nhân Quả đương nhiên cũng không thoát khỏi ma chưởng.

Đó chính là sự thể hiện sức mạnh chưởng khống của Thiên Đạo.

Nhưng chuyện này lại vô tình làm lợi cho Hoàng Thiên.

Tuy Thần đạo không thôn phệ bản nguyên thế giới, nhưng cũng cần phát triển.

Nếu có thể dung hợp tiểu thiên thế giới, một Đại La Thần cũng đủ để đột phá Thần Vương hay Thần Đế.

Quan trọng hơn, có tu sĩ Thần đạo dẫn dắt thế giới phát triển, đối với Thiên Đạo mà nói là chuyện tốt, đôi bên cùng có lợi.

Dù các tu sĩ Thần đạo trấn giữ ở tiểu thiên thế giới không thể dễ dàng rời đi, nhưng Hoàng Thiên không quan tâm.

Vì hắn chỉ cần đến lúc vạn giới đại dung hợp, các Thần Đế này có thể trở thành quân bài tẩy là đủ.

Chương 257

Kẻ thù của Thần đạo chưa bao giờ là tu sĩ Hồng Hoang, mà là tu sĩ ở các đại thiên thế giới khác trong Hỗn Độn.

Nhìn từ góc độ phát triển, thế lực Hồng Hoang hậu thế không chưởng quản nhiều tiểu thiên thế giới, Phật Đạo hai gia thuần túy là tổn nhân bất lợi kỷ.

Việc mù quáng bồi dưỡng thiên tài vượt quá sức chịu đựng của thế giới khiến nó nhanh chóng khô kiệt, ảnh hưởng đến thế giới chính, dẫn đến thời kỳ mạt pháp.

Thần đạo không cần vắt kiệt thế giới, Thần đạo và thế giới cộng sinh, cộng đồng phát triển.

Vì vậy, giao thế giới cho Thần đạo là lựa chọn tốt nhất để mang lại sự phát triển lớn mạnh cho Hồng Hoang.

Càng xem, những bí ẩn về tiểu thiên thế giới dần hé lộ những mắt xích phát triển của Hồng Hoang hậu thế, Hoàng Thiên lông mày càng nhíu chặt.

"Hèn chi Phật giáo ở các tiểu thiên thế giới hoạt động năng nổ hơn Đạo giáo!" Xem ra Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chính là quân cờ mà Nhân Quả Ma Thần bồi dưỡng, nếu không làm sao lại xuất hiện Tịch Diệt và Nhân Quả đại đạo?

Nhân Quả Ma Thần đến chết chắc cũng không hiểu vì sao mình thất bại, đó là vì Thiên Đạo cần hắn chết để thành toàn cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Hắc hắc!" Hoàng Thiên cười lạnh: "Lão gia hỏa!

Trước đây không biết lão trốn ở đâu, giờ thì bản tôn đã biết, Tây

bộ quả nhiên tàng long ngọa hổ.” Nhưng hắn không lập tức đi đóng vai sứ giả chính nghĩa để tiêu diệt tàn hồn Nhân Quả, vì dù lão ta có quậy phá thế nào thì cuối cùng cũng bị Thiên Đạo chơi chết, Thần đạo cần gì ra tay.

“Khốn khiếp!” Hoàng Thiên lại nhịn không được chửi thề khi thấy Thời Gian Ma Thần cư nhiên đem những chuyện hậu thế kể cho Luân Hồi Ma Thần nghe.

Thảo nào Luân Hồi (hoàng giả hung thú) không sợ chết, vì tất cả đã được tính toán từ đầu đến cuối.

Cái chết lần thứ hai giúp hắn hoàn thiện lục đạo luân hồi, có công đức tại thân, lại có thể trở thành thủy tổ cương thi Tướng Thần.

Để khen thưởng Luân Hồi Ma Thần, Thiên Đạo đã cho hắn quyền lực nhảy ra ngoài Tam giới, không nằm trong Ngũ hành, bất tử bất diệt, từ đó sinh ra Cương thi nhất tộc.

Quả nhiên, những kẻ từng đứng đầu chí tôn Ma Thần Hỗn Độn không kẻ nào là dễ chọc.

Thần Nghịch và La Hầu so với bọn hắn đúng là hạng xoàng. ‘Đã vậy thì cứ xem thử bản tôn và các người ai cao tay hơn.’ Hoàng Thiên thầm nghĩ.

Khi hắn rót thần lực vào viên Thời Gian Chi Tinh còn lại, chỉ thấy phong vân biến sắc, dòng sông thời gian cư nhiên dung hợp với viên tinh thạch, hóa thành một cái đồng hồ cát – đó chính là bạn sinh linh bảo của Thời Gian Ma Thần: Thời Gian Sa Lậu.

Hiện tại nó có phẩm giai Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ cần thời gian là có thể khôi phục thành Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo.

Đây có lẽ là chuyện vui nhất trong mười nguyên hội qua.

“Thu!” Hoàng Thiên không chút do dự thu Thời Gian Sa Lậu vào

không gian 《Sáng Thế Kỷ》.

Hắn đã có kế hoạch rồi, phân thân tiếp theo sẽ ngưng tụ Thiên Thư bản nguyên Thiên Không Chi Tôn, Thời Gian Sa Lậu chính là vũ khí thuận tay cho vị Thiên Tôn này.

"Ha ha ha!

Lăn lộn bao nhiêu năm, bản tôn cũng không uổng công chuyến này, đã đến lúc trở về Thần điện." Hoàng Thiên cười nói.

Tuy suýt bị Thời Gian Ma Thần chơi khăm nhưng kết quả cuối cùng vẫn viên mãn, có được tất cả của lão ta, lại hiểu thêm nhiều bí mật Hỗn Độn, thu hoạch quả thực cực lớn.

"Chư thiên tinh thần, nghe lệnh bản tôn, huyễn hóa thời gian, tất cả quy nguyên!" Dưới lời nói của hắn, tinh không giáng xuống thần lực vô tận, rơi vào từng điểm nút của đại trận.

Lúc này, sự hiểu biết của Hoàng Thiên về Thời Gian Đại Trận không hề thua kém Thời Gian Ma Thần.

Cùng với sự biến đổi của phong vân, toàn bộ đại trận dưới sự luyện hóa của tinh thần lực, từ trận cơ đến trận kỳ đều được khắc lên ấn ký Thần đạo.

Hồng Hoang có vô số đại trận, nhưng đỉnh tiêm nhất chỉ có Thập Nhị Thiên Đô Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Vì một cái do Bàn Cổ sáng tạo, một cái do Đại Đạo sinh ra, chỉ cần chủ trận tu vi đột phá thì uy lực đại trận không có giới hạn.

Hoàng Thiên dựa vào Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ và Chu Thiên Tinh Thần Đồ để kết nối các ngôi sao, bố trí ra đại trận có thể giết cả Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Nếu dùng toàn bộ tinh thần để bố trận, mỗi ngôi sao có tu vi ít

nhất là Đại La Thần, uy lực bộc phát sẽ cực kỳ đáng sợ.

Còn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lấy mười hai Tổ Vu làm chủ, ngưng tụ Bàn Cổ chân thân (tồn tại nửa bước Đại Đạo).

Chỉ cần mười hai Tổ Vu đột phá thành Thần Đế, Bàn Cổ chân thân bọn hắn ngưng tụ ra sẽ không thua gì Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Thời Gian Đại Trận tuy không bằng hai đại trận kia, nhưng có đặc điểm là chỉ cần một người cũng có thể thành trận.

Với quy tắc thời gian đã nắm giữ, Hoàng Thiên có thể dễ dàng bố trí nó ở bất cứ đâu.

"Thu!" Cuối cùng, tất cả đều được thu vào 《Sáng Thế Kỷ》 làm bản mẫu cho Thần điện.

Tại Thiên Trụ Bất Chu Sơn, bên trong Thần điện.

Trải qua vô số năm, Hoàng Thiên lại trở về đại bản doanh, lần này hắn định "đóng gói" mang cả Thần điện đi.

Lúc này, Địa Hoàng, Huyền Thiên và Liễu Mi đều tụ họp.

Sau lượng kiếp hung thú, Thần điện có lượng lớn công đức Thiên đạo, Huyền Thiên dùng nó để tăng cường bản thể, Liễu Mi dùng để thuế biến linh bảo.

Điểm này rất đúng ý Hoàng Thiên, bọn hắn không dùng công đức để tăng tu vi một cách cưỡng ép.

Dù vậy, Huyền Thiên cũng đã chạm đến cực hạn, chỉ cần đột phá là được, Liễu Mi kém một chút nhưng tối đa một nguyên hội nữa cũng sẽ đột phá Thần Đế.

Đến lúc đó, Thần điện sẽ có sáu vị Thần Đế (tính cả âm dương đại gấu trúc ở Bắc Hải).

Lục Thánh chưa xuất thế, Lục Đế đã là cực hạn của Hồng Hoang rồi.

"Những năm qua, Hồng Hoang có sự kiện gì lớn không?" Hoàng Thiên nhìn mọi người, hỏi một câu.

Sơn Thần cung chủ Liễu Mi lập tức đáp: "Khởi bẩm Thần tôn, khi đi bố trí, chúng thần phát hiện vạn tộc xuất hiện thêm một nhóm người, ma khí sâm nhiên, tâm ngoan thủ lạt, tu vi tiến triển cực nhanh, thực sự là đại địch của Thần điện." Hoàng Thiên nhíu mày: "Chuyện này bản tôn đã biết, là do La Hầu làm.

Ma đạo hiện tại tiến bộ không ít, nhóm người kia đã thành khí hậu." Hắn cảm nhận được một luồng sát khí cực kỳ mạnh mẽ, mang theo sự hung lệ tạo thành vô số kiếm khí, xem ra Tru Tiên Kiếm Trận đã được La Hầu luyện thành.

Không thể không nói, hắn đã có chút xem thường La Hầu, kẻ này thực sự là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, nếu không giải quyết triệt để sẽ mang lại nhiều rắc rối về sau.

"Tôn thượng!

Chương 258

Hay là chúng ta làm một lần cho xong, tiêu diệt La Hầu trước, như vậy Thần điện sẽ an nhiên vô sự." Huyền Thiên ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn nói.

Nghe vậy, Địa Hoàng và Liễu Mi đều hài lòng gật đầu, sát phạt quyết đoán mới là diện mục của thần linh, ưu nhu quả đoán ở Hồng Hoang chỉ là ngu xuẩn.

Hoàng Thiên gật đầu nhưng thở dài: "Không phải bản tôn không muốn, mà là La Hầu là một trong những đại diện được Thiên đạo chọn.

Dù thế nào Thiên đạo cũng không để chúng ta tiêu diệt hắn dễ dàng.

Hơn nữa, nhân vật chính thực sự của lượng kiếp này không phải Tam tộc, mà là Ma đạo của La Hầu và Tiên đạo của Hồng Quân.

Nếu hắn chết, chẳng lẽ Thần đạo chúng ta lại nhảy ra gánh cái danh nhân vật chính lượng kiếp sao?" Câu nói này khiến Huyền Thiên và Liễu Mi ngẩn người.

Hóa ra Tam tộc chỉ là vật lót đường, Ma đạo mới là nhân vật chính.

Vậy Thần đạo phải tính sao đây?

Hoàng Thiên dặn dò: "Lượng kiếp hung thú vừa qua, lượng kiếp tiếp theo còn lâu mới bùng phát.

Nhân cơ hội này các ngươi hãy nỗ lực tu luyện, sớm ngày đột phá Thần Đế." "Tuân lệnh!" Hai người gật đầu.

Sắp tới sẽ là thời đại huyết mạch Bàn Cổ tung hoành, một đợt đại

bùng phát mới sắp đến, Chuẩn Thánh đỉnh phong mới thực sự là cường giả, nếu không đột phá Thần Đế sẽ khó lòng áp chế các tộc.

Địa Hoàng quan tâm nói: "Bản tôn, lần này tiến vào Thời Gian Đại Trận tiêu hao quá nhiều thần lực, hãy bế quan ổn định tu vi trước rồi tính tiếp." Hoàng Thiên gật đầu: "Đến lúc bế quan rồi.

Sau khi ta bế quan, Thần điện giao cho ngươi.

Tất cả sinh linh tập kết chờ lệnh, Tứ đại thần đường để lại một phần truyền thừa, còn lại đóng gói chuẩn bị mang đi hết." Phần truyền thừa để lại là dành cho Thập Nhị Tổ Vu.

Theo hậu thế, Bất Chu Sơn là xương sống của Bàn Cổ, là Thiên Trụ, Vu tộc coi đây là thánh địa.

Những thứ Thần điện để lại như luyện khí, luyện đan, công pháp, thần thông sẽ được Vu tộc tiếp nhận.

Võ Thần nhất mạch cực kỳ hợp với Vu tộc, có thể chuyển hóa thành chiến kỹ mạnh mẽ, quan trọng nhất là tu luyện truyền thừa Thần đạo sẽ dựng dưỡng thần tính – đây chính là quân bài ngầm của Thần điện cắm vào Vu tộc!

Còn về trận pháp, những trận pháp sánh được với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ở Hồng Hoang rất hiếm.

Dù có Chu Thiên Tinh Đấu, Thời Gian hay Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí đại trận, Hoàng Thiên cũng không định giao cho Vu tộc, vì sau Long Phượng là Vu Yêu lượng kiếp, lúc đó Lục Thánh xuất thế, rơi vào tay người khác sẽ rất rắc rối.

Sau khi giao phó cho Địa Hoàng, Hoàng Thiên vào động thiên bế quan.

Những năm qua tham ngộ trận pháp giúp thần hồn của hắn đã chạm đến bình cảnh Thần Đế trung kỳ, chỉ cần một khế cơ là có thể

phá vỡ.

Nhục thân sau khi được sức mạnh thời gian tẩy lễ cũng đã đủ mạnh để dung nạp thêm sức mạnh thế giới, đột phá là chuyện sớm muộn.

Hiện tại hóa thân Thiên đạo có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ nhưng có thể mượn sức mạnh thế giới Hồng Hoang, tu vi của Hoàng Thiên còn hơi mỏng, nếu bị trấn áp sẽ rất phiền phức.

Vì vậy hắn phải tiếp tục đề thăng để có thể phân đình kháng lễ với Thiên đạo.

Trong lúc hắn bế quan, vạn tộc cũng bước vào giai đoạn tu dưỡng sinh tức.

Không có Ma đạo quấy nhiễu, bọn hắn lại bắt đầu âm thầm lớn mạnh.

Tam tộc là những kẻ dẫn đầu, chiếm giữ nửa Hồng Hoang và đại dương, tài nguyên dồi dào, phát triển cực nhanh.

Hiện tại Hồng Hoang đã bị phân chia xong, chỉ còn Trung bộ, Bắc Hải, Lôi Vực, Huyết Hải là chưa có ai chiếm cứ.

Còn Tinh Không, tuy ít người biết là địa bàn của Thần điện, nhưng bão tinh thần trên Cửu Trọng Thiên Cương khiến Đại La cũng khó toàn mạng, chưa kể còn có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Áp lực từ trận chiến Tinh Không và sự tàn phá của Ma đạo khiến các thủ lĩnh vạn tộc điên cuồng tu luyện để đột phá Chuẩn Thánh.

Đám Tiên Thiên đại thần như Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử... cũng đang nỗ lực.

Tu vi của bọn hắn đa phần đã đạt Thái Ất, cá biệt như Trấn Nguyên Tử đã là Đại La Thần, những người khác cũng nửa bước Đại

Đạo.

Một làn sóng tu luyện chưa từng có quét qua Hồng Hoang.

Có thể dự kiến Long Phượng lượng kiếp sẽ còn tàn khốc và đẫm máu hơn cả hung thú, vì người tham gia đa phần là Đại La trở lên, đúng nghĩa là "Đại La đi đầy đất, Thái Ất kém cả chó".

Thời hung thú, sinh linh đa phần không có truyền thừa, tu vi thấp nên không tiêu tốn nhiều tài nguyên.

Nhưng nay Thiên đạo xuất thế, con đường tu luyện Chuẩn Thánh rộng mở, nhu cầu tài nguyên của ức vạn sinh linh là cực lớn.

Mười vạn Thái Ất không bằng một Đại La, lượng kiếp hình thành sẽ nhanh và tàn khốc hơn bao giờ hết.

Đó là lý do Thiên đạo chọn Nhân tộc làm nhân vật chính sau này.

Nhân tộc thế hệ đầu là Tiên Thiên Đạo Thể, cực kỳ hợp tu luyện, nhưng thế hệ sau kém dần, thành Hậu Thiên Đạo Thể, tư chất ngày càng đi xuống.

Tuy số lượng lớn nhưng đại năng lại ít, khiến Nhân tộc khó lòng độc chiếm tài nguyên thiên địa.

So với thời đại hiện nay, toàn là Chuẩn Thánh đại năng có thể dốc cạn linh khí thiên địa, nếu cứ để các chủng tộc này tồn tại, Hồng Hoang sẽ sớm diệt vong.

Vì vậy, Nhân tộc thay thế vạn tộc là đại thế tất yếu, dù Tiên đạo hay Thần đạo cũng không thể thay đổi.

Thời đại mới mang theo những nhu cầu mới.

Kể từ khi Hoàng Thiên biết được âm mưu của Thời Gian Ma Thần, Nhân Quả Ma Thần và Luân Hồi Ma Thần, sự nóng nảy trong lòng hắn ngày càng gia tăng.

Việc cấp bách hiện nay là không ngừng tu luyện, nâng cao tu vi, đột phá tới Thần Tôn cảnh thì mới có tư cách tham gia vào cuộc va chạm cấp bậc Ma Thần, chiếm lấy tiên cơ, triệt để hủy diệt âm mưu của những Hỗn Độn Ma Thần kia. "Khí trầm thần hải, lấy thần ngự lực!

Chu Thiên tinh thần, nghe lệnh của ta, giáng xuống!" Trên đỉnh đầu Hoàng Thiên, Hỗn Độn Linh Bảo 《Sáng Thế Kỷ》 liên tục hạ xuống sức mạnh sáng thế, không ngừng tẩy luyện bản thân.

Trong tay hắn, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Chu Thiên Tinh Thần Đồ càng tụ tập bản nguyên tinh thần của toàn bộ tinh không, hình thành một tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thu nhỏ ngay trong nội điện động thiên.

Lúc này đây, sức mạnh tinh thần vô tận như vòng tay của người mẹ bao bọc toàn thân hắn.

Chương 259

Tâm thần Hoàng Thiên đắm chìm vào Thần Đạo, những lĩnh ngộ về pháp tắc ẩn chứa bên trong đang nhanh chóng thăng hoa.

Cùng với sự tiến bộ của thời đại, linh khí Hồng Hoang dần dần chuyển hóa từ Tiên Thiên đậm đặc thành dịch sang Hậu Thiên.

Linh khí Hậu Thiên đối với những sinh linh Tiên Thiên có căn nguyên cực hạn mà nói thì hoàn toàn vô dụng.

Đây cũng là lý do tại sao Hồng Quân và La Hầu ngay từ đầu đã bế quan tu luyện, sau đó dần dần bước vào thế giới chủ Hồng Hoang, chuyển sang tranh đoạt khí vận để tu luyện.

Cũng may Hoàng Thiên có Chu Thiên Tinh Thần Đồ và cây Chu Thiên Tinh Thần Quả trong tay.

Cả hai đều là chí bảo được tinh không nghén ra, có thể hiệu lệnh tinh thần, cho nên sức mạnh tinh thần đối với hắn là thứ dễ dàng như lấy đồ trong túi. "Oanh!" Chỉ thấy trong nội điện thần quang đại phóng, Thần Cách lơ lửng trên đỉnh đầu Hoàng Thiên.

Phía sau hắn, hư ảnh Thần Quốc thậm chí còn xông ra khỏi nội điện, phản chiếu lên toàn bộ Bất Chu Sơn, khiến vô số sinh linh trong Thần Điện hoàn toàn bị chấn động.

Là tu sĩ Thần Đạo, việc phổ cập cảnh giới đã đạt tới Thần Đế cảnh, cho nên không ai không hiểu rằng chìa khóa để đột phá Thần Đế nằm ở việc chuyển hóa Thần Quốc.

Tu sĩ Thần Vương tầm thường chỉ cần ngưng tụ một Thần Vực hư ảo là có thể lợi dụng vĩ lực thiên địa để đột phá Thần Cách.

Thế nhưng chiến lực của loại Thần Đế đó là thấp nhất, chỉ tương

đương với Thiên Đạo Thánh Nhân, thậm chí ở trong Hồng Hoang còn bị Thiên Đạo Thánh Nhân nghiền ép.

Trong Thần Quốc của Hoàng Thiên, không chỉ có quy mô bàng đại mà còn là một mảnh hưng thịnh.

Hoa cỏ cây cối, sơn thạch ngói gạch, vô số sinh linh đi lại trong đó, người có tu vi cao nhất thậm chí đã đạt tới Thái Ất Kim Tiên.

Có thể thấy, Thần Quốc này là một thế giới độc lập hoàn chỉnh, có thể vận hành, phát triển và tiến bộ.

Ở một mức độ nào đó, nó không hề kém cạnh so với Hồng Hoang, đây là một chuyện đáng sợ đến nhường nào.

Trong nội bộ Thần Điện, ngoại trừ Thần Quốc do Đại Thần Vương Huyền Thiên dùng bản thể là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp khai tịch ra, thì chỉ có Thần Quốc của Nguyệt Thần Vọng Thư dùng Nhật Nguyệt Châu khai tịch và Thần Quốc của Sơn Thần Liễu Mi dùng Hậu Thổ Châu khai tịch là có khả năng phát triển nhất.

Nhưng tất cả đều thua xa Hoàng Thiên, từ đó có thể thấy sự mạnh mẽ của vị chủ nhân Thần Đạo này.

Lúc này, trên Bất Chu Sơn xuất hiện một hư ảnh thế giới, Chu Thiên tinh thần hiện ra bên trong, vô tận tử khí dao động khắp thiên hạ, khiến người ta phải run rẩy. "Cái... cái gì thế kia?" "Mau nhìn xem, dường như là động tĩnh truyền ra từ Thần Điện!" "Chắc chắn là vị đại thần nào đó đang đột phá!" Cùng với việc Hoàng Thiên không ngừng thâm nhập vào Thần Đạo, dần dần, hắn lĩnh ngộ pháp tắc càng lúc càng nhiều.

Thậm chí xung quanh hắn xuất hiện vô tận sợi dây pháp tắc, tựa như những điểm tinh quang bao quanh cơ thể, cao thâm mạt trắc như

con trai của Đại Đạo.

Từng luồng khí tức Thần Đạo thuận theo nội điện động thiên không ngừng lan tỏa ra ngoài, mang theo ý chí Thần Tổ chí cao vô thượng, hiệu lệnh vạn thần, thâm thúy vô cùng, huyền ảo cực tận.

Suốt mấy ngàn năm, hư ảnh Thần Quốc trên Bất Chu Sơn không những không biến mất mà còn sinh ra nhiều dị tượng hơn.

Lúc thì thiên hoa loạn trụy, lúc thì địa dũng kim liên, lúc pháp tắc hoạt dược, lúc linh khí hội tụ.

Thậm chí vào một ngàn năm trước, trên tinh không, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chủ đồng loạt giáng xuống cột sáng bản nguyên, kết thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dưới chân Bất Chu Sơn, không ngừng hấp thụ sức mạnh tinh thần vô tận.

Ngay cả Hỗn Độn chi khí trong hư không cũng liên tục bị chuyển hóa thành Tiên Thiên linh khí, tràn ngập xung quanh Thần Điện.

Vô số sinh linh lưu lại ở khu vực trung bộ Thần Điện, chỉ trong vòng ba ngàn năm ngắn ngủi đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Tiếng đột phá vang lên không ngớt, ngay cả tu sĩ Thần Vương cảnh cũng xuất hiện thêm hơn trăm người, thật là khủng khiếp.

Lúc bấy giờ, khí tức quanh thân Hoàng Thiên không chút rò rỉ, hỗn nguyên nhất thể.

Thần Cách tỏa ra rạng đông rực rỡ, dẫn động nghê hồng vạn trượng.

Cuốn 《Sáng Thế Kỷ》 vốn đang tĩnh lặng bỗng bộc phát uy lực chưa từng có, rót sức mạnh sáng thế cuồn cuộn vào cơ thể hắn.

Hư ảnh Thần Quốc ầm ầm phóng đại, thần hồn và nhục thân đồng thời đột phá đỉnh phong, tiến vào Thần Đế hậu kỳ.

Không chỉ có vậy, ngay cả cây Kiến Mộc trong cơ thể sau nhiều năm được tưới tẩm cũng đã trưởng thành thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Tâm Thần Đạo hòa hợp với Đại Đạo, dẫn dắt vô số sợi dây pháp tắc xuyên qua hư không và nội động thiên, trực tiếp tràn vào cơ thể Hoàng Thiên.

Thần lực vốn cạn kiệt nhanh chóng tăng trưởng.

Lúc này Thần Đạo không còn là chế ngự hay dung hợp nữa, mà là hóa thành của mình, ví như Tinh Thần pháp tắc, Thời Gian pháp tắc, Đế Vương pháp tắc... thảy đều dễ như trở bàn tay.

Mặc dù tu vi đột phá tới Thần Đế hậu kỳ, nhưng Hoàng Thiên không mấy vui vẻ.

Bởi vì hắn biết Thần Đế hậu kỳ đối với Hỗn Độn Ma Thần mà nói chỉ là một con kiến hôi không đáng kể.

Năm đó mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sinh linh Hỗn Độn, những kẻ tu vi cao thâm gần chạm tới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên mà chẳng phải vẫn bị Hỗn Độn Ma Thần coi như thức ăn đó sao. "Hử?" Đúng lúc này, trong thần hải đột nhiên xuất hiện một thứ đặc biệt, đó là một trang hình ảnh được ghi lại trong 《Sáng Thế Kỷ》.

Bên trong đó cư nhiên ẩn chứa khí tức Thiên Đạo nồng đậm, loại khí tức Thiên Đạo bản nguyên nhất, có thể khiến cảm ngộ về đạo của một người tăng lên vượt bậc.

Sau một hồi bấm ngón tay tính toán, Hoàng Thiên cuối cùng cũng biết tại sao 《Sáng Thế Kỷ》 lại có sự biến hóa này.

Bởi vì tiền thân của nó chính là Tiên Thiên Thần Thai Đạo Phù chiếu cuối cùng của thời kỳ mạt pháp trong thế giới Hồng Hoang.

Nó ký thác hy vọng của Thiên Đạo và thế giới, bên trong chứa đựng lượng lớn sức mạnh Thiên Đạo bản nguyên, cho nên mới có thể xé rách thời gian và không gian, đưa hắn trở về lúc thiên địa sơ khai.

Nhìn thấy vậy, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Có thể trở về lúc thiên địa sơ khai, chứng tỏ khí tức Thiên Đạo bản nguyên có khả năng chứa đựng lượng lớn Thời Gian chi đạo và Không Gian chi đạo.

Nếu có thể tranh thủ cơ hội biến những lĩnh ngộ đó thành của mình, thì Thời Gian chi đạo và Không Gian chi đạo của bản thân sẽ thăng tiến phi tốc.

Ba ngàn Ma Thần đại diện cho ba ngàn đại đạo pháp tắc, trong đó Thời Gian là tôn, Không Gian là vương.

Có nội hàm của Thời Gian Ma Thần, Hoàng Thiên từ lâu đã lĩnh ngộ được Thời Gian pháp tắc, nhưng ngặt nỗi Không Gian pháp tắc vẫn luôn khó lòng nhập môn.

Chương 260

Hai đại pháp tắc này thực sự thần bí và huyền ảo, nhưng không phải là thần xuất quỷ nhập, mỗi một ngóc ngách giữa trời đất đều ẩn chứa hai đại pháp tắc này, chúng gần như liên quan mật thiết tới mọi sinh linh.

Từ góc độ thế giới, mỗi sinh linh đều có cơ duyên lĩnh ngộ Thời Gian pháp tắc và Không Gian pháp tắc, đó gọi là đại đạo chí giản.

Nhưng người thực sự có thể lĩnh ngộ được cả hai loại pháp tắc này gần như bằng không, thậm chí người lĩnh ngộ được một trong hai cũng là lông phượng sừng lân.

Nhìn lại lịch sử vô tận của Hồng Hoang, người lĩnh ngộ Không Gian pháp tắc chỉ có Không Gian Ma Thần Dương Mi, tất nhiên Không Gian Tổ Vu Đế Giang cũng có thể sử dụng.

Nhưng sinh linh lĩnh ngộ được Thời Gian pháp tắc thì cơ bản là không có, Chúc Cửu Âm cũng chỉ có thể sử dụng mà thôi, bởi vì Vu Tộc không có nguyên thần, không thể tham ngộ pháp tắc.

Nếu cả Chúc Cửu Âm và Đế Giang đều có nguyên thần, thì chỉ riêng chiêu Thời Gian và Không Gian pháp tắc đó thôi cũng đủ khiến Hồng Hoang phải run rẩy, làm sao cuối cùng lại rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương với Yêu Tộc được.

Cơ duyên xảo hợp, Hoàng Thiên nhờ vào Đại Đạo đã tiêu diệt được Thời Gian Ma Thần, lại nhận được một thân truyền thừa cảm ngộ, nắm giữ được Thời Gian pháp tắc.

Không ngờ bây giờ ngay cả Không Gian pháp tắc cũng có cơ hội lĩnh ngộ, hỏi xem thế giới này kỳ diệu đến nhường nào!

Nếu pháp tắc Thời Không một khi kết hợp, thì ngay cả Bàn Cổ năm xưa, trong cùng cảnh giới, Hoàng Thiên cũng có gan đi đọ sức một phen.

Thế là hắn không chờ đợi được nữa, lập tức tiến vào trạng thái ngộ đạo căng thẳng.

Một trăm năm... một ngàn năm... một vạn năm...

Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, hư ảnh Thần Quốc bên ngoài Thần Điện tuy đã biến mất, nhưng sức mạnh Chu Thiên tinh thần và Tiên Thiên linh khí giữa trời đất vẫn cuồn cuộn đổ về từ hư không.

Nếu trong quá trình cảm ngộ pháp tắc mà thần lực bị cạn kiệt, thì mọi nỗ lực của Hoàng Thiên sẽ đổ sông đổ biển, cho nên dù là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hay Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận đều đang vận hành hết công suất.

Không biết đã qua bao lâu, trong nội điện động thiên bỗng xuất hiện một luồng khí tức kỳ lạ, như thể tách biệt Hoàng Thiên ra khỏi Thần Điện.

Ngay cả sức mạnh Chu Thiên tinh thần vốn đang ồ ạt đổ tới cũng dường như chịu sự dẫn dắt, bị nuốt chửng vào trong cơ thể Hoàng Thiên. "Oanh!" Đúng lúc đó, Hoàng Thiên chậm rãi mở mắt, một đạo thần quang bắn ra.

Ròng rã mười vạn năm, cuối cùng hắn cũng lĩnh ngộ được Không Gian pháp tắc.

Tuy chưa thâm hậu nhưng toàn thân hắn đã có thể cảm nhận được sức mạnh không gian đang tràn ngập giữa trời đất.

Chỉ cần một chút thôi cũng khiến thần hồn vừa mới đột phá có xu thế tiến bộ, hướng tới Thần Đế viên mãn.

Có thể thấy lĩnh ngộ Không Gian pháp tắc kỳ diệu tới mức nào, dù sao đó cũng là thứ được thể hiện ra từ Thiên Đạo bản nguyên.

Chỉ trong vài vạn năm, đại địa Hồng Hoang đã thay đổi khôn lường.

Sau khi Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, vạn tộc cũng lũ lượt xuất hiện Chuẩn Thánh, Tam Tộc Long Phượng Kỳ Lân lại càng xuất hiện thêm mấy vị Chuẩn Thánh nữa.

Để chấn nhiếp thiên hạ, Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân lần lượt tổ chức những buổi khánh điển long trọng cho các vị vừa đột phá trong tộc, chỉ sợ người khác không biết.

Tất nhiên, quan trọng hơn là để áp chế phe Ma Đạo của La Hầu, dù sao Tam Tộc cũng không giống Thần Điện, không thể phẩy tay một cái là nghiền nát cả một đám đông.

Từ lúc Hoàng Thiên tiến quân Thần Đế, đến nay cả Nguyệt Thần cũng tiến vào Thần Đế, điều này cực kỳ quan trọng đối với Hồng Hoang.

Nếu Thần Điện không thu hẹp chiến tuyến, bày tỏ lập trường không tranh bá, e rằng vạn tộc đều sẽ thấp thỏm lo âu hàng ngày.

Nhưng La Hầu đã đột phá tới Chuẩn Thánh hậu kỳ thì lại khác.

Hắn ta suốt ngày chỉ rình rập gây chuyện, khác hẳn với những đại năng như Hồng Quân Lão Tổ, tích cực cứu thế nhưng lại không tranh bá.

Đằng sau La Hầu là Ma Đạo, cái loại thế lực chỉ sợ thiên hạ không loạn, hỏi sao vạn tộc không lo lắng cho được.

Hiện nay vạn tộc sau Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân cũng đã lần lượt xuất hiện Chuẩn Thánh.

Khoảng cách giữa Chuẩn Thánh với Chuẩn Thánh xem ra không quá lớn, dường như cái bóng của La Hầu đã bị vượt qua, bóng tối đã bị xua tan.

Tiếp sau đó, việc đột phá giữa vạn tộc diễn ra như uống nước, gần như mỗi trăm năm lại có một đợt người.

Cho đến khi đại đa số các đại năng ẩn tu và thủ lĩnh vạn tộc đều đột phá Chuẩn Thánh, cơn sốt điên cuồng này mới bắt đầu dừng lại.

Mười vạn năm nghỉ ngơi dưỡng sức, thế giới Hồng Hoang nơi nơi đều là thiên tài địa bảo, thực lực vạn tộc càng bành trướng nhanh chóng, so với thời kỳ vương triều lâm lập còn trở nên đáng sợ hơn.

Tuy nhiên phía trên có Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc áp chế, nên không ai dám ra tay trước, trái lại còn tỏ ra đặc biệt bình tĩnh.

Nhưng ai cũng rõ trước cơn bão luôn là sự bình tĩnh, trận bão này sẽ hung mãnh hơn bất cứ lúc nào, bởi vì đây là cuộc so tài giữa các Chuẩn Thánh.

Hiện nay trong Hồng Hoang, số lượng Chuẩn Thánh không dưới vài trăm, có thể hiểu một khi khai hỏa sẽ khủng bố đến nhường nào.

Cũng chính vì lẽ đó, ba đại chủng tộc bá chủ Long Phượng Kỳ Lân cũng không dám khinh cử vọng động.

Một Chuẩn Thánh có thể quét sạch vô số Đại La Kim Tiên, đôi khi thế lực chủng tộc căn bản không giúp ích được gì.

Tuy nhiên, sự khuếch trương của Tam Tộc không hề dừng lại.

Long Tộc không ngừng đồng hóa các tộc Giao, Mãng, Xà; Kỳ Lân Tộc cũng đang đồng hóa Ngưu, Dương, Lộc; Phượng Tộc thì đồng hóa Ưng, Chuẩn, Tước.

Dần dần, trong tình trạng thực lực nòng cốt của bản tộc không

đổi, thế lực ngoại vi của Tam Tộc đã bành trướng nhanh chóng, khiến người ta phải chấn động.

Những động tác này căn bản không qua nổi mắt vạn tộc.

Những chủng tộc có Chuẩn Thánh tọa trấn cũng bắt đầu con đường cường đại của mình, cục diện vạn tộc tranh hùng lại một lần nữa xuất hiện.

Tại khu vực trung bộ Bất Chu Sơn, trong Thần Điện, Sơn Thần Liễu Mi đang chỉnh đốn nhân mã dưới trướng.

Đại Thần Vương Huyền Thiên đang luận đạo cùng Địa Hoàng.

Tất nhiên đối với cục diện Hồng Hoang, hai người khá quan tâm. "Địa Hoàng bệ hạ!

Chương 261

Nay Thần Tôn đã bế quan mười hai vạn năm rồi, dị tượng bên ngoài đã tan hết, liệu có phải tôn thượng sắp xuất quan?" Huyền Thiên có chút lo lắng hỏi.

Trên mặt Địa Hoàng vẫn giữ nụ cười như cũ, thản nhiên nói: "Túy ông chi ý bất tại tửu (ý người say không ở tại rượu) nha!

Đúng là vạn tộc Hồng Hoang gần đây hành động khá nhiều, thậm chí đã xuất hiện dấu hiệu muốn nhúng tay vào khu vực trung bộ này." "Nhưng những thứ đó đều vô thưởng vô phạt.

Nên biết tu vi mới là cơ sở chinh phục tất cả.

Thần Điện ta đã chuẩn bị sẵn sàng, nhường ra trung bộ, đứng ngoài cuộc chiến, vậy thì vạn tộc có làm gì cũng chẳng liên quan tới chúng ta, cứ đứng xem là được." Huyền Thiên nghe xong, suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: "Bệ hạ nói không sai, một đàn kiến làm sao thu hút được sự chú ý của đại tượng.

Chỉ là Thần Điện ta một khi rời xa đại địa Hồng Hoang, ngày sau quay lại, liệu có chút không theo kịp bước chân?" Địa Hoàng không trả lời mà hỏi ngược lại một câu: "Ngươi thấy xu thế phát triển tương lai của đại địa Hồng Hoang thế nào?" "Xu thế phát triển?" Huyền Thiên nhíu mày, rồi mới nói: "Bệ hạ, ta cho rằng lượng kiếp tương lai của đại địa Hồng Hoang chắc chắn sẽ càng thêm hung mãnh, mỗi trận lượng kiếp sẽ diễn ra nhanh hơn.

Cùng với sự tiến bộ thực lực của vạn tộc, sự tàn sát của chính thế giới này nhất định sẽ trở nên cực kỳ tàn khốc." Địa Hoàng nhìn hắn, sắc mặt ngưng trọng nói: "Đã rõ những biến hóa tiếp theo của đại địa, vậy sao ngươi còn lưu luyến nơi này?

Thần Điện ta nên tọa thu ngư ông đắc lợi, đó mới là lựa chọn tốt nhất, hiểu chưa?" Nghe những lời của Địa Hoàng, sắc mặt Huyền Thiên lập tức lộ vẻ ngưng trọng.

Hiện nay trong Hồng Hoang Chuẩn Thánh xuất hiện liên tục, Thần Điện có Thần Đế tọa trấn cũng không thể quan tâm hết thảy mọi mặt, ngược lại sẽ kiềm chế tiềm lực phát triển của sinh linh Thần Điện.

Dù sao sát khí lượng kiếp không có lợi cho tu luyện, điều này ai cũng biết.

Thiên địa linh khí của thế giới Hồng Hoang đại đa số đã chuyển biến thành linh khí Hậu Thiên.

Với căn nguyên của sinh linh Thần Điện, linh khí Hậu Thiên chỉ trở thành rào cản tu luyện chứ không thể thành trợ lực, nhưng chuyển lên tinh không thì lại khác.

Sức mạnh Chu Thiên tinh thần thích dụng cho bất kỳ sinh linh nào, tác dụng không kém gì linh khí Tiên Thiên.

Huống hồ Thần Điện từ lâu đã lấy tinh thần làm cơ sở, bố trí Tiên Thiên Nhất Khí Hỗn Nguyên Đại Trận, có thể trực tiếp hấp thụ Hỗn Độn chi khí chuyển hóa thành Tiên Thiên linh khí.

Thực ra, điều đáng sợ nhất của lượng kiếp không phải là tu luyện đình trệ, mà là nhân quả quấn thân.

Thiên Đạo sắp xuất thế, chỉ cần sát lục sinh linh sẽ sinh ra nhân quả.

Một khi nhân quả nghiệp lực nhiều, tất yếu sẽ bị Thiên Đạo vứt bỏ, uống nước lã cũng dắt răng.

Huyền Thiên trầm tư một hồi mới mở lời: "Bệ hạ!

Ta hiểu rồi.

Thần Điện ta rốt cuộc không giống vạn tộc, không cần thu được bao nhiêu chiến quả từ lượng kiếp." "Không!

Thần Điện rút khỏi Hồng Hoang không có nghĩa là ta sẽ từ bỏ lượng kiếp, sở dĩ rút lui chỉ để mưu cầu lợi ích lượng kiếp tốt hơn thôi." Đúng lúc này, một giọng nói hùng hồn đầy lực lượng bỗng nhiên truyền tới.

Nghe vậy, Địa Hoàng và Huyền Thiên đồng loạt nhìn về phía nội điện, chỉ thấy Hoàng Thiên thong thả bước ra.

Ngay lập tức, đồng tử của Địa Hoàng và Huyền Thiên co rụt lại, phát hiện trên người Hoàng Thiên cư nhiên xuất hiện một luồng khí tức kỳ lạ, như thể tách biệt hoàn toàn với thế giới. "Bản tôn!...

Ngài đã đột phá tới Thần Đế hậu kỳ rồi sao?" Địa Hoàng có chút không dám tin hỏi. "Ừm!" Hoàng Thiên gật đầu.

Lập tức, cả Địa Hoàng và Huyền Thiên đều lộ vẻ kinh hãi.

Mới bao lâu chứ?

Chưa đầy hai cái nguyên hội mà đã từ Thần Đế trung kỳ tiến quân tới Thần Đế hậu kỳ.

Mẹ nó, tốc độ tiến bộ này vượt xa trí tưởng tượng của tất cả mọi người. "Địa Thần nhất mạch chỉnh hợp thế nào rồi?

Địa Thần là tuyến phòng thủ cuối cùng của Thần Điện ta tại đại địa Hồng Hoang, tuyệt đối không được lơ là." Lúc này Hoàng Thiên lên tiếng hỏi.

Địa Hoàng lập tức nghiêm túc báo cáo: "Bản tôn!

Địa Thần nhất mạch đã hoàn toàn thành hình, chỉ để lại ức vạn Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá, Thủy Thần toàn bộ giao cho Bắc Hải Thần Cung thống hạt." Nghe vậy, Hoàng Thiên chợt hiểu ra điều gì

đó.

Dưới sự dao động của thần lực, hắn triệu ra bạn sinh chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, một bóng người xuất hiện trong đại điện.

Người này cao hai mét, lưng hùm vai gấu, da mặt hơi vàng, đứng đó mang lại cho người ta cảm giác vững chãi như đại sơn, đoan chính khôi ngô, chất phác khỏe mạnh. "Sơn Thần Thương Ly kiến kiến Thần Tôn!" Bóng người khôi ngô ấy vừa xuất hiện đã vội vàng cúi người hành lễ với Hoàng Thiên. "Bình thân đi!

Bản tôn giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là Địa Hoàng của Thần Điện, địa vị không kém gì ta, bên cạnh là Đại Thần Vương Huyền Thiên của Thần Điện." Tiên Thiên Sơn Thần Thương Ly tiếp đó lại hành lễ vấn an Địa Hoàng và Huyền Thiên: "Kiến kiến Địa Hoàng bệ hạ, Thần Vương điện hạ." Địa Hoàng và Huyền Thiên nhất thời không kịp phản ứng.

Chuyện gì vậy?

Nhưng nhìn kỹ lại, sắc mặt cả hai lại trở nên quái dị.

Tu vi của Sơn Thần Thương Ly trước mắt rõ ràng ở mức bán bộ Thần Đế, không hề yếu hơn Huyền Thiên, thậm chí còn nhỉnh hơn Liễu Mi một bậc.

Hoàng Thiên mỉm cười nói: "Bản tôn lần trước ra ngoài đã thu được mấy mầm non tốt, bao gồm Lôi Thần nhất mạch chí tôn, Sơn Thần nhất mạch chí tôn, Long Thần nhất mạch chí tôn.

Thương Ly là Tiên Thiên Sơn Linh hóa hình, căn nguyên trác tuyệt, không kém gì những đỉnh cấp đại năng của lượng kiếp thứ sáu.

Ta có ý để hắn trở thành Trấn Điện Đại Thần Vương của Sơn Thần nhất mạch.

Sau này Thương Ly chủ ngoại, Liễu Mi chủ nội, đợi Trấn Nguyên

Tử quy vị, Sơn Thần nhất mạch tự nhiên sẽ bàng bạc hùng vĩ, không thể lay chuyển." Địa Hoàng và Huyền Thiên nghe xong đồng thanh tán thán: "Thần Tôn anh minh!" Địa Thần nhất mạch là sức mạnh cuối cùng Thần Điện để lại trên đại địa.

Trong vòng ba cái lượng kiếp tới, ảnh hưởng của Thần Điện đối với đại địa cũng chỉ thông qua Địa Thần, cho nên việc lớn mạnh sức mạnh Địa Thần là điều tất yếu.

Hiện nay Địa Thần nhất mạch có Thần Đế Địa Hoàng tọa trấn, lại có hai đại bán bộ Thần Đế chinh phạt thiên hạ, đương nhiên không kém cạnh bất kỳ ai, vững vàng chiếm lấy tiên thủ. "Sắp xếp cho Thương Ly tiếp thủ các sự vụ liên quan tới Địa Thần, còn Huyền Thiên thì luyện chế một lô linh bảo chuyên thuộc về Địa Đạo để cung cấp cho Địa Thần Cung những thứ cần thiết trong vòng ba cái lượng kiếp tới." Hoàng Thiên dặn dò.

Mặc dù Địa Thần Cung cũng có luyện khí sư, nhưng trong toàn bộ Thần Điện, chỉ có Khí Đạo Đại Thần Vương Huyền Thiên và Thần Tôn Hoàng Thiên mới có thể luyện chế ra Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, thậm chí là Hậu Thiên Chí Bảo, những thứ đều là vũ khí trọng yếu cấp chiến lược.

Chương 262

Tiên Thiên Linh Bảo có hạn, Hậu Thiên Linh Bảo không thể dùng để trảm thi, nhưng phân thân Thần Đạo cũng cần bản nguyên linh bảo để ký thác, cho nên Công Đức Linh Bảo trở thành lựa chọn tốt nhất.

Địa Thần nhất mạch thiên sinh là để điều hòa địa mạch Hồng Hoang, Thiên Đạo đương nhiên sẽ có công đức giáng xuống không ngừng.

Chỉ cần rót công đức vào linh bảo, những Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo này đều sẽ trở thành Công Đức Linh Bảo, uy năng không kém gì Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Vì vậy mới cần Huyền Thiên trong thời gian ngắn đúc ra lượng lớn Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo để làm vật trấn áp cho Địa Thần Cung.

Hoàng Thiên đích thân tới Tàng Pháp Điện để hoàn thiện truyền thừa Thần Đạo.

Sau lần đột phá Thần Đế hậu kỳ này, hắn đã lĩnh ngộ được không ít thứ, ví dụ như Thời Gian pháp tắc, Không Gian pháp tắc, hay như Thời Gian đại trận.

Những thứ này giữ trong tay hắn cũng không có tác dụng gì lớn, nhưng nếu đặt trong Thần Điện, vô tận sinh linh Thần Đạo đều có thể học tập, tăng cường chiến lực bản thân, hì hà gì mà không làm?

Hiện nay Hồng Hoang không còn hoang vu như trước, Chuẩn Thánh nhan nhản, tự nhiên cũng có thể tổng kết ra phương pháp tu luyện, hình thành hệ thống truyền lại cho bộ tộc.

Đây cũng là lý do vạn tộc phát triển tốt, còn tán tu thì sống gian

nan.

Nhưng đối với Hoàng Thiên thì không hề gì.

Chút truyền thừa Chuẩn Thánh kia có thể khiến vạn tộc tiến bộ tới đâu chứ?

Cùng lắm là dừng bước ở Chuẩn Thánh mà thôi.

Trong khi đó, bất kỳ một vị Thần Vương nào của Thần Điện để lại truyền thừa cũng không kém gì vạn tộc, huống hồ còn có truyền thừa của Địa Hoàng, Hoàng Thiên và những Thần Đế khác.

Ngoài ra, Hoàng Thiên và Địa Hoàng đã cùng nghiên cứu ra một đại trận chuyên thuộc về Địa Thần nhất mạch, tên là Địa Hoang Đại Trận.

Nó dẫn sức mạnh bản nguyên của đất trong thiên hạ hóa ra pháp tướng, hoặc là núi non, hoặc là đại địa, trấn áp vạn vật, uy lực vô cùng.

Địa Thần nhất mạch có ưu thế Tiên Thiên, chỉ cần đứng trên mặt đất là có thể liên tục hấp thụ sức mạnh đại địa, sức mạnh cực kỳ khó cạn kiệt.

Quan trọng nhất là trận pháp này căn bản không thể rò rỉ ra ngoài.

Nếu chỉ câu liên đại địa thì không thể bố trí được đại trận, chỉ khi có đầy đủ quyền hành Địa Thần độc nhất mới có thể bố trí hoàn chỉnh.

Trong vòng mấy vạn năm sau đó, Hoàng Thiên đóng cửa không ra ngoài.

Các đại lão của Thần Điện cũng đang bận rộn khẩn trương, không ngừng bổ sung nội hàm cho Địa Thần nhất mạch để chuẩn bị cho những sắp xếp tiếp theo.

Thần Điện hiện nay có Địa Thần, Hải Thần, Tinh Thần đứng cùng nhau.

Đất có Địa Hoàng, Sao có Nguyệt Thần, Biển có Hùng Đại, không cần Hoàng Thiên phải bận tâm nữa, tự nhiên có thể tiếp tục phát triển.

Còn về phương diện tu vi, muốn đột phá trong thời gian ngắn còn khó hơn lên trời.

Thần Đế hậu kỳ cách bán bộ Thần Tôn không chỉ cần sự tích lũy mà còn cần cả vận khí.

Sự phát triển tiếp theo của Hồng Hoang có liên quan tới sự tiến bộ của Thần Đạo, đó mới là điều Hoàng Thiên quan tâm nhất.

Việc hắn cần làm là tĩnh tâm đợi thời cơ ra tay.

Tại Tu Di Sơn ở phía Tây, mặc dù bên ngoài nhìn vào vẫn thấy linh khí dồi dào, không kém gì Ngọc Kinh Sơn, nhưng động thiên bên trong núi lại trở nên vô cùng tà ác.

Sát khí và ma khí vô tận lượn lờ, âm sâm đáng sợ.

Sâu trong Ma Điện, La Hầu ngồi xếp bằng trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Quanh thân sát khí tung hoành, bên ngoài có sát khí hộ thể, uy thế hung hãn vô song.

Ở tay phải hắn, một miếng ngọc đen liên tục phóng ra ma khí.

Đó chính là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, sau khi được La Hầu luyện hóa đã hoàn toàn dung hợp với Ma Đạo, dần trở thành Ma Đạo Chí Bảo.

Bây giờ La Hầu ngày càng có phong thái của Ma Đạo thủy tổ, vung tay một cái, ma khí cuộn trào vô tận là có thể khiến Đại La Kim Tiên tầm thường bị tẩy não nhập ma, đủ thấy sự khủng bố của hắn.

"Kệ kệ!

Lượng kiếp sắp tới, Ma Đạo đại xương!" La Hầu đột nhiên mở mắt, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác, nhìn về phía chân trời như thể dự đoán được một biển máu vô tận trong tương lai.

Tất nhiên, tất cả những gì đang diễn ra ở phương Tây vạn tộc Hồng Hoang đều không hay biết.

Ngay cả nhiều chủng tộc đã đột phá Chuẩn Thánh cũng không còn chú ý tới La Hầu như trước nữa.

Vị chủ nhân Thần Điện Hoàng Thiên đó, trong mắt bọn họ cùng lắm chỉ là một con sói, không phải là không thể vượt qua.

Kể từ khi khai thiên, đây là trận lượng kiếp cuối cùng kết thúc các sinh linh Tiên Thiên, ngay cả những người như Long Vương cũng không ngoại lệ.

Trên bề mặt là Tam Tộc tranh bá, nhưng thực chất kẻ quyết định cuối cùng vẫn là hai đạo Tiên và Ma.

Hồng Quân thắng thì Tiên Đạo hưng thịnh, La Hầu thắng thì Ma Đạo phát triển, nói trắng ra là sự lựa chọn giữa những người đại diện cho Thiên Đạo.

Điều này Hoàng Thiên biết nhưng không buồn quan tâm, bởi vì đối với hắn, Thiên Đạo không có bao nhiêu uy lực đe dọa.

Hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!

Vào lúc này, ở phương Đông, một đạo bảo quang vô thượng xông thẳng lên trời.

Gần như tất cả các Chuẩn Thánh đều cảm nhận được có trọng bảo xuất thế.

Lập tức toàn bộ Hồng Hoang sôi sục.

Dị tượng thiên địa mạnh mẽ như vậy, ít nhất cũng phải là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hỏi xem ai có thể đứng ngoài cuộc chứ?

Thủ lĩnh vạn tộc không ngừng nghỉ vội vã chạy về phương Đông, ngay cả một số đại năng Tiên Thiên ẩn thế cũng đồng loạt hướng về phía đó mà lao tới.

Không phải ai cũng giống như Càn Khôn, Thái Cực có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hay thậm chí là Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân.

Thiên địa linh bảo đều có số lượng nhất định, toàn bộ Hồng Hoang Tiên Thiên Linh Bảo chỉ có khoảng một vạn món.

Chương 263

Vì thế giới đã phát triển qua nhiều nguyên hội, cho nên từ con số ba ngàn ban đầu đã diễn biến thành vạn món.

Nhưng bên trong đó chỉ có mười món Tiên Thiên Chí Bảo, năm mươi món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, còn lại Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không tới hai trăm món.

Sáu vị Thánh Nhân đời sau, Tam Thanh có đại công đức Bàn Cổ nên mới có được Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm.

Còn như Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì linh bảo tốt nhất cũng chỉ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Từ đó có thể thấy sự hấp dẫn của một món Tiên Thiên Linh Bảo mạnh mẽ đối với chúng sinh Hồng Hoang lớn đến nhường nào.

Tại Thần Điện trên Bất Chu Sơn, Đại Thần Vương Huyền Thiên, Sơn Thần Liễu Mi, Thương Ly và ngay cả Địa Hoàng đều hội tụ một chỗ.

Đương nhiên bọn họ cũng cảm nhận được luồng bảo khí xung thiên ở phương Đông kia.

Huyền Thiên lập tức hưng phấn thỉnh chiến: "Tôn thượng, phương Đông có Tiên Thiên Linh Bảo mạnh mẽ như vậy xuất thế, ta quyết không thể ngồi nhìn.

Hay là một không làm hai không nghỉ, cướp nó về đi!" "Thần Tôn, linh bảo như vậy nên thuộc về Thần Điện ta, nếu không thiên địa khó dung nạp!" Trên mặt Liễu Mi cũng rạng rỡ vẻ kích động nói.

Địa Hoàng ở bên cạnh thầm trầm tư một hồi mới ngưng trọng nói: "Tiên Thiên Linh Bảo có định số, đột nhiên xuất hiện linh bảo mạnh

mẽ như vậy, e rằng không phải là ý trời mà là do con người tạo ra, e là một âm mưu." Sơn Thần Thương Ly ngoan ngoãn đứng cạnh Hoàng Thiên không nói lời nào.

Hắn mới gia nhập Thần Điện không lâu, chưa quen thuộc cách làm việc nên tĩnh quan kỳ biến là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ có Hoàng Thiên vận chuyển Tử Vi Đấu Số, tỉ mỉ bấm tính chuyện linh bảo ở phương Đông.

Điều khiến hắn kinh ngạc là món linh bảo kia có mối quan hệ rất lớn với hắn.

Dưới sự hỗn loạn của thiên cơ, món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mạnh mẽ như vậy vẫn có thể lay động tâm thần hắn, đủ thấy uyên nguyên giữa nó và hắn.

Theo hắn tính toán, loại bảo quang này không hề kém cạnh Tiên Thiên Chí Bảo hay Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Toàn bộ Hồng Hoang không có nhiều, ngoại trừ Ngũ Đại Liên Hoa thì chỉ có Tam Đại Thần Đạo Chí Bảo, Ngũ Phương Kỳ và Nhân Đạo Chí Bảo Không Động Ấn.

Thần Đạo Chí Bảo và Ngũ Đại Liên Hoa thì có vẻ không thực tế lắm.

Còn về Nhân Đạo Chí Bảo Không Động Ấn thì bây giờ chưa tới lúc xuất thế, vậy thì chỉ còn lại Ngũ Phương Kỳ.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hoàng Thiên bỗng hiện lên một nụ cười, lập tức phân phó: "Truyền lệnh, Huyền Thiên, Liễu Mi tức khắc lên đường tới phương Đông.

Thương Ly dẫn ba ngàn Sơn Thần Vệ bọc hậu, nhất định phải đoạt được món Tiên Thiên Linh Bảo đó về." "Rõ!" Đại Thần Vương Huyền Thiên, Sơn Thần Liễu Mi, Thương Ly lớn tiếng nhận lệnh.

Địa Hoàng không khuyên ngăn nữa.

Mặc dù thấy đó là một âm mưu, nhưng âm mưu trước thực lực tuyệt đối chỉ là trò cười.

Dưới trướng Thần Điện, ai có thể địch lại?

Không ai biết nơi linh bảo xuất thế cư nhiên lại là lãnh địa của tộc Bá Vương Kỳ Nhông bình thường vô kỳ trong vạn tộc Hồng Hoang.

Tộc Bá Vương Kỳ Nhông là một trong vạn tộc, không thuộc Thủy Tộc cũng chẳng phải chủng tộc trên cạn, mà là chủng tộc lưỡng cư độc đáo, cho nên không gia nhập phe Kỳ Lân hay Long Tộc.

Vốn dĩ sự trung lập giúp họ như cá gặp nước ở phương Đông, nhưng sự biến hóa đột ngột hiện tại đã phá vỡ sự yên bình của tộc Bá Vương Kỳ Nhông.

Trọng bảo như thế bọn họ làm sao chiếm giữ được.

Tộc trưởng Kỳ Nhông với tu vi chỉ ở mức Đại La Kim Tiên viên mãn hiểu rõ món trọng bảo này có sức hút lớn thế nào đối với chúng sinh Hồng Hoang.

Hiện nay đã có vô số đại năng đang kéo tới, lát nữa mảnh lãnh địa này sẽ xảy ra đại chiến thảm khốc.

Nếu tộc Bá Vương Kỳ Nhông không khẩn trương di tản, e rằng sẽ bị vạ lây.

Tộc trưởng Kỳ Nhông trí tuệ đã lập tức hạ lệnh cho tộc nhân rút lui về phía Tây, gần khu vực trung bộ, còn về lãnh địa thì chẳng màng tới nữa.

Chẳng bao lâu sau, một toán đại năng đã tới hiện trường.

Ít nhất đều là tu sĩ Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng không ai dám ra tay trước, tất cả đều tĩnh lặng quan sát, chờ đợi con chim đầu đàn

bị bắn.

Lượng kiếp Hung Thú đi qua chưa lâu, trận giáo huấn sâu sắc đó đến giờ mọi người vẫn nhớ rõ mồn một, không ai muốn mở đường cho kẻ khác.

Chẳng mấy chốc tộc địa của Kỳ Nhông trở nên đông đúc, ngày càng nhiều đại thần thông giả Hồng Hoang hội tụ về đây, tu vi thấp nhất cũng là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Khu vực trung tâm luôn là nơi các Chuẩn Thánh tụ tập, ngay cả Đại La Kim Tiên viên mãn cũng chỉ có thể đứng xa giống như tộc trưởng Kỳ Nhông, vì ai cũng không muốn làm bia đỡ đạn.

Trong chớp mắt, số lượng Chuẩn Thánh ở đây đã lên tới hơn mười người, Đại La Kim Tiên viên mãn vượt quá con số ngàn và vẫn đang tăng lên.

Gần như ai cũng phát hiện trong đó có không ít gương mặt lạ.

Ngoài các thủ lĩnh vạn tộc, đại năng ẩn thế, còn có đợt sinh linh Tiên Thiên đầu tiên xuất thế.

Từ đó có thể thấy cuộc tranh đoạt linh bảo lần này sẽ tàn khốc đến mức nào. "Hưu!" Đúng lúc này, hai đạo thần quang sắc bén đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, chính là Đại Thần Vương Huyền Thiên của Thần Điện và Sơn Thần Cung Chủ Liễu Mi.

Thấy cảnh này, mọi người đều biến sắc, chân mày nhíu chặt.

Đây là hai vị đại năng tung hoành Hồng Hoang từ thời Hoang Cổ nha!

Nhìn kỹ thì Huyền Thiên và Liễu Mi ít nhất cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ, nếu không cũng chẳng thể tạo nên uy danh hiển hách như vậy.

Trước đó trong trận chiến tinh không, Huyền Thiên để bảo vệ Nguyệt Thần đã bộc phát thực lực mạnh mẽ chưa từng có.

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp trong tay hắn áp chế La Hầu bất động, không có cả sức phản kháng.

Sơn Thần Cung Chủ Liễu Mi thì càng không cần nói tới.

Sơn Thần nhất mạch lập ở phương Đông, tiễu trừ vô số kẻ thù xâm phạm, uy danh của Sơn Thần Vệ đều được tạo nên từ vô số xương trắng và máu tươi.

Thử hỏi đối mặt với hai người mạnh mẽ như vậy, ai có thể không thận trọng cho được?

Một cách vô tình, các thủ lĩnh vạn tộc tại hiện trường có xu thế liên hợp lại với nhau, đặc biệt là ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân, thủ đoạn của họ là cao minh nhất.

Chương 264

Huyền Thiên không quan tâm tới đám người xung quanh, chỉ tự mình phóng ra thần lực thăm dò nơi bảo quang phát ra kia.

Nhìn kỹ lại quả nhiên không đơn giản.

Ngọn núi nhỏ kia nhìn có vẻ bình thường nhưng thực chất ẩn chứa sát cơ, bên trong chứa đựng Tiên Thiên Sát Trận, không biết rốt cuộc là kẻ nào đã chọn ra tuyệt địa này.

Bốn phía đại địa bên ngoài thấp thoáng có thần thánh chi khí tiết lộ, uy nghiêm như Thiên Đạo không thể mạo phạm, lại như đại địa không thứ gì phá vỡ nổi, linh bảo quả thực cường đại vô cùng. "Thần Vương có nhìn ra gì không?" Lúc này Liễu Mi bỗng lên tiếng hỏi.

Huyền Thiên nhíu mày, lập tức nói: "Quả nhiên giống như Địa Hoàng bệ hạ dự đoán.

Linh bảo Tiên Thiên bình thường khi nghén ra phải mất vô số nguyên hội, không phải người có duyên thì không thể phát hiện.

Nay linh bảo tỏa sáng rực rỡ nhưng Tiên Thiên Sát Trận bên trong vẫn tĩnh lặng như nước, chứng tỏ có kẻ cố ý đặt linh bảo ở đây, điều chỉnh trận pháp để bẫy người!" Liễu Mi nghe xong, càng đích thân cảm ngộ vùng bảo quang kia.

Tu luyện Sơn Thần chi đạo, ngự trị quần sơn thành chí tôn, ngọn núi nhỏ này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Thông qua linh lực ẩn tàng của núi non, nàng cảm nhận rõ ràng bố cục hoàn mỹ bên trong.

Nếu không phải tu vi bản thân đã đạt tới bán bộ Thần Đế, e rằng Liễu Mi thực sự không phát hiện ra sự can thiệp này.

Nơi đây đúng là đã nghén ra một món linh bảo, nhưng tuyệt đối không phải món hiện tại, vì đây là nơi hội tụ Tiên Thiên hung sát, thứ nghén ra phải là một món hung lệ chi bảo.

Với mật độ linh khí và quy mô khu vực xung quanh, linh bảo nghén ra cùng lắm cũng chỉ là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn món bên trong ít nhất cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tràn đầy ý vị thần thánh.

Khả năng duy nhất là có kẻ đã đặc biệt đặt linh bảo vào đó.

Trong Hồng Hoang, những kẻ có thể thần không biết quỷ không hay làm chuyện này không nhiều, và những kẻ có thể không thèm để mắt tới Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo lại càng ít hơn.

Những người như Càn Khôn, Hồng Quân hay Hoàng Thiên đều không màng tới vì họ đã có Tiên Thiên Chí Bảo. "La Hầu!" Huyền Thiên ở bên cạnh hít một hơi sâu, đột nhiên nói.

Mặc dù bây giờ La Hầu không có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trên người hắn nhiều không đếm xuể, bỏ ra một món để đổi lấy sự hỗn loạn của Hồng Hoang cũng không hề lỗ.

Huống hồ Ma Đạo trọng sát lục, tà ác, món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bên trong rõ ràng là vật quang minh thần thánh, chẳng liên quan gì tới hắn cả.

Nếu vậy thì kẻ đó chắc chắn là Ma Chủ La Hầu không nghi ngờ gì nữa.

Nhất đào sát tam sĩ (dùng một quả đào giết ba dũng sĩ), Liễu Mi và Huyền Thiên nhìn quanh một lượt.

Chuẩn Thánh có tới cả trăm người, ngoài ra còn có hàng vạn tu sĩ Đại La Kim Tiên viên mãn.

Mặc dù những người này sợ uy thế của Chuẩn Thánh không dám lên tiếng, nhưng không loại trừ khả năng có kẻ muốn thử vận may.

Trọng bảo làm lay động lòng người, ai biết được liệu có kẻ nào muốn liều chết một phen không.

Đại La Kim Tiên viên mãn đã đặt một chân vào ngưỡng cửa Chuẩn Thánh, nếu tự bạo thì ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ nếu đại ý cũng có khả năng bị trọng thương.

Đó đều không phải là mấu chốt nhất.

Mấu chốt nhất là kiến đông cắn chết voi, bên trong có hàng trăm tu sĩ Chuẩn Thánh sơ kỳ, trong đó ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đã đạt Chuẩn Thánh trung kỳ.

Là nhân vật chính của lượng kiếp, họ tự mang hào quang khí vận, tốc độ tu luyện tiến bộ vượt bậc, chỉ trong vài nguyên hội đã liên tục đột phá Chuẩn Thánh sơ kỳ và trung kỳ, đủ thấy họ mạnh mẽ nhường nào.

Cùng với thời gian, Tam Tộc sẽ tiếp tục lớn mạnh, tu vi của họ cũng sẽ ngày càng cao, dần dần kéo dãn khoảng cách với các thủ lĩnh vạn tộc khác của Hồng Hoang.

Thực lực mạnh mẽ đã nảy sinh dã tâm cho ba người họ.

Lúc này, e rằng Tam Tộc đã mất đi sự kính sợ đối với Thần Điện như trước kia.

Trong trận chiến tranh đoạt linh bảo sắp tới, tộc trưởng Tam Tộc tuyệt đối là đối thủ lớn nhất.

Huyền Thiên nhận thần dụ phải mang linh bảo về, nhưng hắn không hứng thú với việc trở thành quân cờ của kẻ khác, huống hồ kẻ đứng sau lại là La Hầu.

Không ai biết La Hầu đang âm mưu trò gì, lát nữa nếu nổ ra hỗn chiến, hắn và Liễu Mi sẽ thực sự trở thành cái gai trong mắt vạn tộc.

Khi đó, mục đích đứng ngoài cuộc của Thần Điện có khả năng bị ảnh hưởng, ít nhất là sau trận chiến này, vạn tộc chắc chắn sẽ nảy sinh oán hận trong lòng.

Nhìn những vị Chuẩn Thánh đại năng xung quanh với ánh mắt như loài sói, sắc mặt Huyền Thiên dần trở nên ngưng trọng.

Nếu thực sự đánh nhau, ở đây không có mấy người là đối thủ của hắn, nhưng vấn đề là nơi này đại diện cho đỉnh cấp chiến lực của toàn bộ Hồng Hoang.

Ngoại trừ tán tu, đại đa số đều là thủ lĩnh thế lực một phương, một khi họ ngã xuống, chủng tộc của họ chắc chắn sẽ chịu sự đả kích nặng nề.

Điều đó có lẽ sẽ mang tới một làn sóng khuếch trương và tàn sát mới cho Hồng Hoang.

Khi đó Thần Điện vốn đứng ngoài cuộc sẽ kết hạ nhân quả vô tận với chúng sinh, bị Thiên Đạo chú ý, không phù hợp với sự sắp xếp của Thần Tôn Hoàng Thiên.

Cùng với thời gian trôi qua, khí tức của món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia ngày càng nồng đậm.

Mọi người ai nấy đều lộ vẻ tham lam trong mắt.

Có kẻ đứng trên mây, có kẻ ngồi trên tọa kỵ, có kẻ lơ lửng trong đài sen, mỗi sinh linh đều toát ra một khí thế liều mạng, ngay cả Huyền Thiên và Liễu Mi cũng vậy.

Thời gian đối với mọi người ở đây chẳng khác nào phế phẩm, nhưng nó lại là thánh vật tuyệt nhất để bào mòn sự kiên nhẫn.

Nhân lúc linh bảo chưa xuất thế, Đại Thần Vương Huyền Thiên khẩn trương truyền âm về Thần Điện, thông báo cho Thần Tôn Hoàng Thiên để hỏi về các biện pháp sắp xếp cụ thể.

Nhưng Hoàng Thiên chỉ trả lời vỏn vẹn hai chữ: "Đã biết!" Tuy nhiên bấy nhiêu đó cũng khiến tâm thần Đại Thần Vương Huyền Thiên và Sơn Thần Cung Chủ Liễu Mi bình định trở lại.

Bởi vì Thần Điện đã có sự sắp xếp, có lẽ quân chi viện đang trên đường tới.

La Hầu muốn ngư ông đắc lợi thì cũng phải xem lại trọng lượng của mình.

Từ đầu đến cuối, đối với La Hầu, Thần Điện không có quá nhiều cảm xúc.

Chương 265

Mặc dù là tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, nhưng hiện nay hắn cũng chỉ là một sinh linh cầu đạo trong giới Hồng Hoang.

Tiên, Ma hay Thần, suy cho cùng đều là những kẻ hiểu chuyện trên con đường truy cầu sự siêu thoát vô thượng.

Chỉ cần có thể siêu thoát, thiện hay ác đều có thể làm.

Hồng Quân đời sau chứng đạo chẳng phải cũng hy sinh vô tận sinh linh của Tam Tộc, ngay cả những hảo hữu như Càn Khôn, Âm Dương cũng bị dùng để tế trận đó sao.

Có thể thấy lòng nhân từ không tồn tại trong thời đại này.

Kẻ mạnh luôn thắng, kẻ yếu chỉ xứng bị kẻ mạnh tùy ý xử trí.

Đối với Thần Điện, tất cả những kẻ ngăn cản Thần Đạo siêu thoát đều là kẻ địch, dù là La Hầu hay Hồng Quân cũng đều như nhau.

Không ai biết rằng, cách nơi linh bảo xuất thế không xa, một gã mặc ma bào màu đen là La Hầu đang quan sát tất cả. "Kệ kệ!

Giết đi!

Giết đi!

Hãy tận hưởng món quà lớn mà bản tọa đã chuẩn bị cho các ngươi!

Ha ha ha..." Cũng cảm nhận được thiên cơ biến hóa là Hồng Quân ở Ngọc Kinh Sơn.

Loại bảo quang thiên địa này làm sao thoát khỏi sự chú ý của ông ta.

Tuy nhiên, vì đang sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên nên

ông ta cũng không mấy bận tâm.

Nhưng ông ta phát hiện ra những luồng thiên cơ đang xoáy chặt lấy nơi đó, dường như có kẻ đang cố tình kéo nhân quả vào.

Hồng Quân không khỏi hơi nhíu mày, tay liên tục bắt pháp ấn.

Sau một lúc lâu, ông ta mới thở dài một tiếng: "Ai!

Lượng kiếp vừa qua mà trận khác lại sắp tới rồi.

Xem ra những ngày tháng an nhàn của lão đạo cũng chẳng còn bao lâu nữa." Thiên Đạo sắp hiển hiện, nhưng Hồng Quân vẫn không can thiệp vào chuyện này.

Lúc này nâng cao tu vi mới là quan trọng nhất, mặc kệ bên ngoài có trời nghiêng đất lệch.

Nếu không, một khi lượng kiếp tới, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể đảm bảo chắc chắn sẽ sống sót.

Nếu không chứng Thánh Nhân, chúng sinh đều là kiến hôi.

Ở một thế giới nào đó xa xôi ngoài Hồng Hoang, một cây liễu khổng lồ xanh biếc xuyên trời không gió tự lay động, đó chính là bản thể của Dương Mi Đạo Nhân hóa thành cây thế giới trong Hỗn Độn Châu.

Cùng với một trận dao động linh khí, bỗng nhiên một giọng nói không linh vang lên trong thế giới đó: "Ai, bần đạo đã siêu thoát khỏi Hồng Hoang, nhưng Thiên Đạo vẫn không cam lòng buông tha cho ta.

Xem ra cũng đã tới lúc phải rời đi rồi." Tuy thế giới do Dương Mi Đạo Nhân khai tịch không nằm dưới sự quản lý của Hồng Hoang, nhưng dù sao tàn hồn cũng chuyển sinh tại Hồng Hoang, mối quan hệ với Hồng Hoang luôn không thể cắt đứt hoàn toàn, hỏi sao không bị Thiên Đạo kỵ đạn cho được.

Hai trăm năm sau, bảo quang tràn ngập bốn phía ngày càng rực rỡ.

Tâm thần của vô số người đều tập trung vào ngọn núi nhỏ kia, trên mặt ai nấy đều tràn đầy sự cảnh giác và hung lệ.

Chờ đợi bấy lâu, cuối cùng hoa cũng sắp nở.

Huyền Thiên và Liễu Mi thấy vậy không khỏi nhìn nhau một cái.

Liễu Mi lập tức hỏi: "Thần Vương, chúng ta có nên ra tay không?" "Không!

Cứ đợi thêm chút nữa.

La Hầu đã bày ra một cái cục lớn như vậy, bản vương muốn xem xem bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Còn về chuyện linh bảo, chẳng lẽ ở đây có kẻ nào có thể tranh đoạt được với chúng ta sao?" Huyền Thiên nói một cách đầy thâm ý.

Nghe vậy, Liễu Mi gật đầu tán đồng.

Ở đây tuy có hàng trăm vị Chuẩn Thánh, nhưng người thực sự có thể địch lại Đại Thần Vương thì không có lấy một ai.

Có Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp trong tay, không ai bì kịp.

Thêm vào đó Thương Ly đang dẫn ba ngàn Thần Vệ tới, đó không phải là ba ngàn Đại La Thần Vệ, mà là ba ngàn Bán Bộ Thần Vương Vệ, đủ để quét sạch mọi sức mạnh tại hiện trường. "Oanh!" Đúng lúc này, đất trời bỗng nhiên biến sắc, một luồng kim quang thấu đất xông lên, phá tan mây xanh, khiến người ta run sợ.

Chỉ thấy trong luồng kim quang vô tận đó, chợt hiện ra một lá cờ nhỏ màu huyền hoàng dài một thước bảy tấc.

Khi lá cờ hiện thế, hư không xung quanh sinh ra vạn đóa kim liên, thần thánh chi khí vô cùng nồng đậm, quả là bách tà né tránh, vạn pháp

bất xâm.

Cảnh tượng này khiến mắt những người có mặt đỏ rực, trong lòng thèm khát không thôi.

Ai cũng cảm nhận được khí tức chí bảo nồng đậm trên đó. "Tê!" Huyền Thiên nhìn thấy liền hít một hơi lạnh.

Cư nhiên là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!

Năm xưa Bàn Cổ được nghén ra từ Hỗn Độn, mang trong mình ba đại chí bảo: một là Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, hai là Tạo Hóa Ngọc Điệp, ba là Ba Mươi Sáu Phẩm Hỗn Độn Sáng Thế Thanh Liên.

Cả ba đều là Hỗn Độn Chí Bảo.

Trong trận đại kiếp khai thiên, Bàn Cổ ngã xuống, cả ba đại Hỗn Độn Chí Bảo đều không thể tồn tại.

Bàn Cổ Phủ phân làm ba, hóa thành ba đại Tiên Thiên Chí Bảo: lưỡi rìu thành Bàn Cổ Phiên, cán rìu thành Hỗn Độn Chung, lưng rìu hóa thành Thái Cực Đồ.

Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ thành nhiều mảnh, hai phần năm rơi vào tay Hồng Quân thành Tiên Đạo, một phần năm rơi vào tay La Hầu thành Ma Đạo, hai phần năm còn lại tán lạc khắp nơi, kết hợp với Tiên Thiên chi khí nghén ra vô số linh bảo của Hồng Hoang.

Chương 266

Là chí bảo vô thượng đã nghén ra Bàn Cổ đại thần, Sáng Thế Thanh Liên cũng không tránh khỏi kiếp số bị tổn hại.

Bốn hạt sen lần lượt hóa thành Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên (Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên (Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo) và Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên (Tiên Thiên Chí Bảo).

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên không được Thiên Đạo dung nạp nên đã phân làm ba: hoa sen hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý, ngó sen hóa thành Thái Thượng Quải Trượng, lá sen hóa thành Thanh Bình Kiếm, thảy đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn lá của Sáng Thế Thanh Liên thì hóa thành: Thiên Thư (Phong Thần Bảng), Địa Thư, Nhân Thư (Sổ Sinh Tử), Chu Thiên Tinh Thần Đồ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hà Đồ Lạc Thư, Càn Khôn Đồ, Âm Dương Đồ...

đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đài sen hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, rễ sen hấp thụ hung sát chi khí hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương.

Năm cánh hoa thì thành Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ: Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Món Tiên Thiên Linh Bảo xuất hiện trước mắt Huyền Thiên chính là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ - Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do cánh hoa Sáng Thế

Thanh Liên hóa thành.

Bảo vật này uy lực vô cùng, có thể phóng ra vạn đóa kim liên, không thứ gì phá nổi, lại có vô tận hào quang xá lợi rủ xuống, giúp ninh tâm tĩnh khí, bách tà né tránh, vạn pháp bất xâm, quả là bảo bối tốt.

Quan trọng nhất là Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ vốn là linh bảo do năm cánh hoa Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, một khi tập hợp đủ có thể bày ra Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, công thủ toàn diện, uy lực không kém gì Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu có thể dùng vĩ lực cực đại để hoàn toàn dung hợp chúng lại, thì ít nhất cũng là Hạ Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo.

Là sinh linh do chính tay Thần Tôn Hoàng Thiên tạo ra, quan hệ giữa Huyền Thiên và Hoàng Thiên chỉ đứng sau Địa Hoàng, cho nên hắn hiểu rõ những linh bảo mà Hoàng Thiên đang sở hữu.

Trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đều đang ở trong tay Hoàng Thiên.

Cộng thêm Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ này, chỉ cần đoạt thêm được Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là có thể phản bản quy nguyên, tái hiện chí bảo.

Thử hỏi làm sao hắn có thể bình tĩnh cho được?

Tất nhiên không chỉ có Huyền Thiên, tất cả sinh linh có mặt tại đây đều dán chặt mắt vào Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ với vẻ mặt thèm thuồng.

Mặc dù không biết lá cờ nhỏ kia rốt cuộc là bảo bối gì, nhưng nhìn uy thế thì tuyệt đối là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực chỉ kém Tiên Thiên Chí Bảo một bậc, không ai dám xem thường.

Quan trọng hơn là từ Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, họ cảm nhận được một ý vị thần thánh chưa từng có, như thể tâm hồn đều được gột rửa.

Trong Hồng Hoang, vạn tộc sợ nhất không phải là những thế lực mạnh mẽ ở nơi sáng, mà là những bóng ma ẩn nấp trong bóng tối, Ma Chủ La Hầu chính là một trong số đó.

Nếu có được món linh bảo trước mắt này thì có thể dễ dàng nhận ra các tà tu, khi đó làm sao có thể chịu tổn thất lớn như vậy.

Sau khi suy tính, mọi người càng cảm thấy đây là một món chí bảo phi thường, không ai chịu dễ dàng buông tay, từng người một lộ ra vẻ hung dữ. "Giết!" Lập tức, hàng chục vị Chuẩn Thánh tại hiện trường bộc phát toàn bộ pháp lực, kẻ dùng vuốt lớn, người dùng chưởng ấn, tóm lại là phát huy một trăm năm mươi phần trăm sự tham lam, trực tiếp chộp về phía Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Vô số đòn tấn công nổ tung ngay trên không trung, mây đen che kín mặt trời.

Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ dường như cảm nhận được nguy hiểm, phóng ra vạn đóa kim liên, ngăn cản các đòn tấn công từ vạn dặm bên ngoài.

Chính những hành động này lại càng làm bùng lên khao khát tranh đoạt trong lòng mọi người, ra tay cũng ngày càng tàn độc. "Thần Vương!

Nếu chúng ta còn đợi nữa thì rau héo hết mất!" Giao tranh kịch liệt tại hiện trường khiến vô số người tâm thần dao động, ngay cả Sơn Thần Cung Chủ Liễu Mi của Thần Điện cũng không nhịn được mà sốt ruột nói.

Không đợi Huyền Thiên trả lời, Liễu Mi vội vàng gọi ra bạn sinh

chí bảo - Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Mãng Hoang Trấn Sơn Ấn.

Vô tận thần lực hội tụ vào đó, trên hư không xuất hiện vô số hư ảnh núi non. "Theo sắc lệnh của ta, vạn sơn Hồng Hoang, trấn áp cho ta!" Liễu Mi khẽ quát một tiếng, vô số hư ảnh núi non trên bầu trời ầm ầm rơi xuống, mang theo cự lực mạnh mẽ không thể cản phá, đập tan đòn tấn công của tất cả những người có mặt, đi tới đâu là tan hoang tới đó.

Huyền Thiên thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Vốn định chơi trò bọ ngựa bắt ve hoàng tước phía sau, nhưng nay Liễu Mi ra tay đã trực tiếp phá vỡ kế hoạch.

Hồng Hoang đều công nhận thực lực của Thần Điện là mạnh nhất, trước đó mọi người còn ôm tâm lý may mắn, nhưng bây giờ ai cũng nhận ra rằng muốn đoạt được Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ thì trước tiên phải đối phó với Liễu Mi và Huyền Thiên.

Lập tức sắc mặt của hàng trăm vị Chuẩn Thánh xung quanh thay đổi, ánh mắt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Nói thật, thực lực của Đại Thần Vương Huyền Thiên trong trận chiến tinh không mọi người đều đã tận mắt chứng kiến.

Ngay cả Chuẩn Thánh lão làng như La Hầu còn bị đánh tơi bời, thử hỏi ai có thể địch lại?

Sơn Thần Cung Chủ Liễu Mi vừa ra tay đã làm lay động tâm thần của vô số người, các Chuẩn Thánh vạn tộc vốn đang là kẻ thù của nhau nay bỗng chốc liên kết lại. "Ra tay!" Khi Liễu Mi sắp lấy được Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, hàng chục vị Chuẩn Thánh bộc phát thực lực chưa từng có, linh bảo bay rợp trời, thần thông trấn áp bát hoang, cùng lao về phía Liễu Mi để công sát.

Liễu Mi với tu vi Thần Vương đại viên mãn, trong phút chốc không kịp đề phòng cũng bị đòn tấn công của đám đông đánh cho choáng váng, lùi lại mấy bước. "Hừ!" Thấy cảnh này, Huyền Thiên lạnh hừ một tiếng, lộ vẻ hung tàn.

Người của Thần Điện ta mà lũ kiến hôi các ngươi cũng dám chạm vào sao?

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, đất trời biến sắc, vô số linh khí cuồn cuộn hội tụ về phía hư không.

Chỉ thấy một hư ảnh thế giới xuất hiện, bên trong có vô số binh khí sắc bén, thần uy chấn thiên.

Đó chính là Vô Thượng Thần Vực độc nhất vô nhị của Đại Thần Vương Thần Điện, Khí Đạo Chí Tôn Huyền Thiên.

Chỉ cần là Hậu Thiên Linh Bảo hay binh khí đều sẽ không tự chủ được mà hiện ra một đạo hư ảnh, trôi nổi trong Thần Vực của Huyền Thiên, khiến uy lực của nó được tăng lên gấp bội.

Mặc dù thế giới diễn sinh từ Thần Vực này không thể tự cung tự cấp và tuần hoàn liên tục như Hồng Hoang, nhưng nó có thể khiến vô số Hậu Thiên Linh Bảo và binh khí sinh ra linh trí, hóa hình thành người.

Về phương diện Khí Đạo, nó không hề kém cạnh Thần Quốc của Hoàng Thiên.

Mang theo vĩ lực vô thượng, hư ảnh Thần Vực khủng bố nghiền ép tất cả, lao thẳng về phía hàng chục vị Chuẩn Thánh đang tấn công Liễu Mi. "Tê!" Ngay cả những sinh linh đang đứng xem cũng phải hít một hơi lạnh.

Có thể tưởng tượng nếu để Huyền Thiên thi triển hết mức thì hàng chục vị Chuẩn Thánh kia không chết cũng phải lột một tầng da.

Chương 267

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, một con Quỳ Thủy Cự Long dài mười vạn trượng lăng không hiện ra, đâm thẳng vào đòn tấn công của Huyền Thiên, cứng rắn đỡ lấy đạo hư ảnh Thần Vực đó.

Mọi người nhìn theo hướng con rồng, hóa ra là thủ lĩnh Long Tộc - Long Vương đã ra tay.

Trước ngực ông ta lơ lửng một viên kim châu khổng lồ, liên tục hấp thụ sức mạnh bản nguyên của nước từ trời đất.

Quan trọng hơn là trên viên kim châu đó tràn ngập không khí nồng đậm, thần uy chấn thiên, quả là cương mãnh bá liệt. "Có chút thú vị nhỉ?" Trên mặt Huyền Thiên hiện lên một tia trêu đùa.

Nếu hắn không nhìn lầm thì viên kim châu kia hẳn là Khí Vận Linh Bảo, tập hợp khí vận của toàn bộ Long Tộc.

Hiện tại nó không hề kém cạnh Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo. "Lệ!" "Hống!" Ngay sau đó, xung quanh vang lên một tiếng rít nhọn và một tiếng gầm bá đạo.

Chỉ thấy một con Hỏa Phượng và một con Kỳ Lân hoành không xuất thế, kiên quyết lao về phía hư ảnh Thần Vực của Huyền Thiên công sát. "Oanh long long!" Cùng với một tiếng nổ lớn, hư ảnh Thần Vực vốn chưa ngưng tụ thành hình của Huyền Thiên đã cùng đòn tấn công của ba người Long Vương đồng quy vu tận, hóa thành những điểm thần quang tan biến vào Hồng Hoang.

Tộc trưởng Tam tộc đột nhiên ra tay, phá vỡ cục diện một đối nhiều tại hiện trường.

Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân đứng cùng một chỗ, uy thế

không hề thua kém Huyền Thiên và Liễu Mi, bởi vì phía sau bọn họ còn có gần mười vị Chuẩn Thánh.

Đây chính là cái lợi khi có thế lực cường đại, ba người đứng cùng một chỗ đủ để càn quét toàn trường, chỉ là không biết tộc trưởng Tam tộc sẽ phân chia linh bảo này như thế nào.

Ban đầu mọi sự căm hận đều tập trung lên người Huyền Thiên và Liễu Mi của Thần điện, hiện tại một nửa đã chuyển sang người Long Vương cùng những kẻ khác, bởi vì uy hiếp mà bọn họ mang lại không hề kém cạnh Huyền Thiên.

"Huyền Thiên đạo hữu, Thần điện gia đại nghiệp đại, chắc hẳn không thiếu một kiện linh bảo này đâu.

Bây giờ lại muốn tranh giành với chúng sinh, vị tất có chút quá đáng rồi!" Đột nhiên, Long Vương vận khí trầm đan điền, lớn tiếng nói.

Lời nói này ngay lập tức thu hút ánh mắt của mọi người tại tràng.

Thần điện giàu có đã nổi danh, vốn dĩ đã khiến mọi người không thoải mái, giờ lại muốn tranh đồ, thử hỏi trong lòng ai có thể nhẫn nhịn được?

"Long Vương đạo hữu nói không sai, Huyền Thiên đạo hữu thân mang Hậu Thiên Chí Bảo, hà tất phải tranh giành đồ vật!" "Đúng thế!

Hành động này của Thần điện quá mức rồi." "...!" Nhất thời, mọi mũi dùi tại hiện trường đều bị Long Vương chuyển dời lên người Huyền Thiên.

Nếu không phải vì hai người Huyền Thiên tu vi cao thâm, e rằng tất cả mọi người đã sớm xông lên giết sạch đoạt sạch rồi.

Liễu Mi đứng bên cạnh lộ vẻ không vui, Thần điện ta làm việc, đâu đến lượt lũ kiến hôi các ngươi chỉ trỏ?

Chỉ thấy khắp người nàng dâng lên một luồng lệ khí, tay trái cầm Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Mãng Hoang Trấn Địa Ấn, tay phải cầm Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tích Địa Kiếm, phảng phất như kẻ nào dám nói thêm một câu nữa sẽ bị băm thây vạn đoạn.

Huyền Thiên lại càng hừ lạnh một tiếng, mặt đầy sát khí, nhìn chằm chằm Long Vương mà chất vấn: "Ngày trước khi các ngươi lên Thiên Trụ Bất Chu, cầu Thần tôn ban xuống linh bảo, sao không thấy có bộ dạng này?" "Hồng Hoang đại địa tứ hải, Thần điện ta chỉ chiếm một phần, Long tộc chiếm tam hải, Phượng tộc lập nghiệp ở phương Nam, Kỳ Lân hùng cứ phương Bắc, ngay cả vùng phương Đông trù phú nhất cũng bị ba vị phân chia.

Bản tọa xin hỏi Long Vương đạo hữu, chẳng lẽ không nên nhường ra linh bảo sao?" Nếu không phải Hoàng Thiên luyện Thiết Ngưu trấn tứ hải, dùng Đồng Tước khống hỏa sơn, thì làm sao có chuyện Long tộc, Phượng tộc kiêu ngạo như bây giờ?

Còn về Kỳ Lân tộc, nếu Thần điện không nương tay, sớm đã không biết chết ở xó xỉnh nào rồi.

Nghe vậy, sắc mặt ba người Long Vương đại biến, ánh mắt không nói ra được vẻ khó coi.

Tam tộc nói nghe cho hay cũng là nhờ Thần tôn Hoàng Thiên mà sống, giờ làm vậy chẳng phải là lấy oán báo ân sao?

Hồng Hoang tuy giảng đạo lý nhục nhược cường thực, nhưng trong quan hệ giữa chúng sinh linh, phẩm đức vẫn là nền tảng để xem xét có thể giao du hay không.

Lời của Huyền Thiên không nghi ngờ gì đã vạch trần mặt xấu xa nhất của Tam tộc.

Thử hỏi, sau này còn chủng tộc nào dám kết giao với một chủng

tộc vong ân phụ nghĩa?

Không đợi Long Vương phản bác, Phượng Tổ đã nhịn không được lớn tiếng nói: "Hồng Hoang là đại địa do Bàn Cổ phụ thần khai tịch, chúng ta là hậu duệ huyết mạch của Bàn Cổ, đương nhiên phải thay phụ thần thủ hộ tốt tứ hải bát hoang.

Ngược lại là Thần điện, vọng tự chiếm cứ Thiên Trụ Bất Chu, là đạo lý gì?" "Ha ha ha!" Huyền Thiên nghe xong, lập tức cười lớn nói: "Huyết mạch Bàn Cổ, thật nực cười!

Bản tọa nói cho các ngươi biết, Thần điện ta có thể chiếm cứ trung bộ là vì Thần điện ta chí cường.

Kẻ nào không phục, sát vô xá!" "Hôm nay Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ này, bản tọa lấy chắc rồi, kẻ nào cản ta, chết!" Một lũ kiến hôi nghĩ rằng nắm giữ chút sức mạnh là có thể khiêu chiến uy nghiêm của Thần điện sao?

Huyền Thiên căn bản không thèm nể mặt, phất tay một cái, Sơn Thần Cung chủ Liễu Mi phía sau lập tức phát uy, Mãng Hoang Trấn Địa Ấn triệt để bộc phát.

Chỉ thấy vô tận sức mạnh núi sông địa lực không ngừng bị rút ra, hội tụ trên Tích Địa Kiếm, một kiếm chém xuống, thần quỷ đều phải lánh xa.

Liễu Mi dùng tâm niệm ngự sử thần lực hóa tác cự chưởng ngợp trời, mưu đồ đoạt lấy Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ vào tay, không để lại dù chỉ một sợi lông cho chúng nhân.

"Gux gan!" Mọi người thấy thế sắc mặt biến đổi mạnh, thi triển đủ loại thủ đoạn, linh bảo, thần thông phủ kín phạm vi thiên vạn dặm.

Huyền Thiên phất tay một cái, chẳng khác nào chọc vào tổ ong vò

vẽ, hiện trường hỗn loạn tột độ, ngay cả ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân cũng không kiềm chế được nữa.

Long Vương thúc động Long tộc chí bảo, dẫn động sức mạnh Quỳ Thủy của chư thiên, hóa thành chín con cự long dài mười vạn trượng, lao thẳng về phía Liễu Mi, long uy hạo đãng, vạn linh thần phục.

Phượng Tổ cũng không rảnh rỗi, từ trong ngực lấy ra một vật, nháy mắt huyễn hóa thành một phương viêm ngọc, chính là khí vận chí bảo Phượng Chương của Phượng tộc.

Chỉ thấy nàng rót toàn bộ pháp lực vào Phượng Chương, Phượng Chương đón gió lớn lên vạn trượng, từ hư không tiếp dẫn tinh hoa Ly Hỏa, huyễn hóa ra năm con Chu Tước khổng lồ, mang theo hỏa diễm vô tận công sát Liễu Mi.

Còn về Tổ Kỳ Lân, lão đã sớm gọi ra khí vận chí bảo Kỳ Lân Ấn, huyễn hóa ra Tiên Thiên Thổ chi bản nguyên pháp tướng, ba con kỳ lân vàng rực rỡ ngửa mặt lên trời nộ hống, mang theo sức mạnh đại địa lao về phía Liễu Mi.

Trên trường một mảnh hỗn loạn, Huyền Thiên vẫn chưa ra tay, ngược lại còn gọi ra một tòa vân đài ngồi xem chúng nhân tư sát, chỉ dùng một tiểu thủ đoạn đã phá hỏng âm mưu của Tam tộc, có thể thấy lũ kiến hôi này ngu xuẩn thế nào.

Ngược lại, Liễu Mi đang bị mọi người vây công, trên mặt không kìm được hiện lên một tia tàn nhẫn, lập tức lạnh lùng cười một tiếng, khẽ quát: “Bạo!” “Oanh!” Kèm theo một tiếng nổ lớn, đạo kiếm khí ngưng tụ vô tận địa lực núi sông kia bỗng nhiên nổ tung khi đang đối kháng với kẻ địch.

Đòn tấn công ngưng tụ tu vi Bán bộ Thần Đế một khi nổ tung, ngay cả Chuẩn Thánh cũng phải chịu thiệt thòi lớn.

Hàng chục vị Chuẩn Thánh bị thương vong, những kẻ ở gần trung tâm vụ nổ nhất thậm chí phải lập tức tháo lui khỏi vòng chiến vì thương thế nghiêm trọng ảnh hưởng đến nguyên thần, nếu còn tiếp tục e rằng mạng cũng chẳng còn.

Sau khi kích nổ đòn tấn công, Liễu Mi không hề dừng lại, cầm Tích Địa Kiếm xông vào vòng chiến hỗn loạn, kiếm khí công phạt vô song, chỗ nào kiếm không xong thì dùng Trấn Địa Ấn gõ xuống, đánh cho mọi người ôm đầu chạy tán loạn.

Đám đông Chuẩn Thánh trong cơn não nộ liền bộc phát toàn bộ pháp lực, các loại linh bảo, thần thông đều được phóng ra, ngay cả Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân cũng không được yên ổn, bị tấn công trúng mấy lần.

Chương 268

Lúc này, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ vốn mang linh tính phảng phất như nhìn thấy một tia thiên cơ, hóa thành một vệt kim quang lao vút lên trời.

Không động thì thôi, động một cái như lôi đình.

Vốn dĩ có vô số người đang tập trung ánh mắt vào nó, giờ thấy nó di động, cả trường diện lập tức xảy ra phản ứng dây chuyền.

Cuối cùng cũng có người không nhịn được ra tay, trực tiếp đánh ra một đạo thần thông chặn đường linh kỳ.

Sau đó, những kẻ khác cũng phân phân ra tay, ngay cả ba người Long Vương cũng không ngoại lệ, muốn chiếm đoạt linh kỳ làm của riêng.

Không ai nhìn thấy vẻ châm chọc hiện lên trên mặt Huyền Thiên, ngay cả Liễu Mi vốn đang lực địch quần hùng cũng đã lùi về bên cạnh hắn.

Đương nhiên, kẻ thông minh không chỉ có vậy, trong hàng trăm vị Chuẩn Thánh tại hiện trường, có một phần nhỏ vẫn trì trì chưa ra tay, có lẽ muốn làm ngư ông đắc lợi, hoặc có lẽ căn bản không đủ thực lực chen chân vào.

Tóm lại, cả trong lẫn ngoài đều đầy rẫy sát cơ, thần thông, linh bảo công phạt lẫn nhau, hàng chục vị Chuẩn Thánh chiến đấu đến mức bế tắc.

Chỉ trong chốc lát, sườn núi nơi thai nghén Tiên Thiên Sát Trận đã bị san phẳng hoàn toàn, hung sát chi khí ẩn tàng trong đó hòa vào cơ thể mọi người, khiến họ triệt để giết đỏ cả mắt.

Ban đầu còn có chút tiết chế, hiện tại lại trở nên điên cuồng, bộc phát toàn bộ pháp lực, sát chiêu nối tiếp sát chiêu.

Hàng vạn tu sĩ Đại La Kim Tiên viên mãn quan chiến xung quanh không hẹn mà cùng lùi lại mười vạn dặm.

Liễu Mi nhìn cục diện loạn lạc trước mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia khinh miệt, thản nhiên nói: "Thần Vương, lũ kiến hôi này có thêm một trăm đứa nữa cũng chỉ nạp mạng, chúng ta hà tất phải lánh mặt với bọn chúng." Huyền Thiên nghe vậy chỉ biết thở dài bất lực.

Những nữ thần thống lĩnh của Thần điện này, Nguyệt Thần Vọng Thư thì chinh chiến thiên hạ, đồ lục vô tận hung thú, Sơn Thần Liễu Mi thì tay nhuốm đầy máu tươi, coi chúng sinh như cỏ rác, thật là một người so với một người còn bá khí hơn.

Nguyệt Thần Cung là hộ pháp cho tinh thần nhất mạch, gánh vác trọng trách tuần tra tinh không, Sơn Thần Cung cũng là hộ pháp cho sơn thần nhất mạch, duy trì trật tự Thần Đạo của đại địa, nghĩa bất từ nan, cho nên hai vị Cung chủ có tâm hiếu chiến như vậy cũng không có gì không ổn.

Hắn luôn tin tưởng một câu, cường giả đều là đánh ra mà có, tu sĩ không trải qua tư sát tàn khốc thì làm sao có thể bước vào cảnh giới tiếp theo, hướng tới siêu thoát.

"Đừng vội!

Mục tiêu của Thần điện tuy là linh kỳ kia, nhưng việc làm loạn Hồng Hoang, phá hoại sự đoàn kết của vạn tộc cũng không phải chuyện nhỏ.

Trước khi Thần điện chúng ta hoàn toàn ẩn mình, tuyệt đối không cho phép bất kỳ thế lực nào thử thách lằn ranh cuối cùng của chúng

ta.” “Rõ!

Thần Vương!

Ta đã hiểu!” Liễu Mi nghe xong, sắc mặt lộ ra một tia ngưng trọng, nàng tự nhiên hiểu rõ tiềm lực của vạn tộc, dù sao cũng là nhân vật chính của một lượng kiếp.

Nếu Thần điện cứ dung túng không quản, e rằng sau khi đám hỏa này bộc phát sẽ ảnh hưởng đến bố cục Thần Đạo tại Hồng Hoang.

Thay vì như vậy, chi bằng nhân cơ hội này cưỡng ép phá hủy quan hệ hữu hảo giữa vạn tộc và Tam tộc, mở ra cục diện lượng kiếp, tranh thủ thời gian cho Thần điện.

Hiện tại các Chuẩn Thánh đều tự chiến đấu, tranh đấu tư sát lẫn nhau, ngay cả công phu áp hòm cũng đều đem ra dùng, có thể thấy được sự chấp nhất đối với Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Chỉ cần đợi thêm một lát, mọi người tự nhiên sẽ kiệt sức.

Lúc đó, ba ngàn Sơn Thần Vệ của Thần điện cũng sẽ đến đích.

Ba danh Thiên phu trưởng cấp Thần Vương thống lĩnh ba mươi Bách phu trưởng Thần Vương sơ kỳ cùng ba ngàn tướng sĩ Bán bộ Thần Vương, đủ để càn quét toàn trường.

Ba trăm năm sau.

“Liễu Mi Cung chủ!

Đến lúc thượng đài rồi!” Huyền Thiên đang ngồi trên vân đài bỗng nhiên mở miệng, đôi mắt lóe lên một đạo tinh quang.

Cùng lúc đó, ba ngàn bóng người vàng rực đột nhiên xuất hiện trên trường, khiến đám người quan chiến sắc mặt đại biến.

Đây chính là ‘Sát Thần Quân’ của Thần điện, chiến lực vô cùng, thủ đoạn tàn nhẫn, thử hỏi ai mà không sợ?

“Người đâu!

Theo ta giết!” Liễu Mi lập tức ứng tiếng, mặt lộ vẻ hưng phấn.

Chỉ thấy nàng phất tay một cái, ba danh Thiên phu trưởng Thần Vương trung kỳ cùng hai mươi mốt danh Bách phu trưởng Thần Vương sơ kỳ phía sau bộc phát thần lực oanh nhiên, trang bị Hậu Thiên Cực Phẩm Linh Bảo trên người triển hiện uy lực khủng khiếp chưa từng có, lao thẳng vào chiến đoàn.

Liễu Mi cùng ba danh Thiên phu trưởng Thần Vương trung kỳ dẫn đầu, số còn lại tạo thành bảy chiến đoàn, cứ ba người một trận pháp, công thủ toàn diện.

Đi đến đâu, bất luận là Tiên Thiên đại năng hay thủ lĩnh vạn tộc đều bị đánh bại.

Phải biết rằng đám Thần Vương này vốn có chiến lực trác tuyệt, cộng thêm trận pháp Tam Tài hỗ trợ, có thể phát huy uy lực cực cường, phối hợp ăn ý, cùng lúc đối chiến với năm Chuẩn Thánh cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

Chín danh Bách phu trưởng Thần Vương sơ kỳ còn lại mỗi người dẫn một bộ tản ra xung quanh, trấn giữ phía Bắc nơi Huyền Thiên đang tọa trấn.

Lúc này đây, ngoài những Chuẩn Thánh đang tư sát, hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh khác đang mang ý đồ riêng đều bị Sơn Thần Vệ bao vây đoàn đoàn, không ai dám khinh cử vọng động.

Một số Chuẩn Thánh vốn không ra tay càng không hẹn mà cùng lùi lại hàng triệu dặm, thể hiện sự kính sợ đối với Thần điện.

Họ hoặc là vừa mới đột phá, hoặc là tán tu không có linh bảo cường đại chống lưng, nên căn bản không dám nhúng tay vào cuộc đối đầu giữa những kẻ sừng sỏ này, chỉ có thể đứng ngoài xem kịch.

Chiến trường vì có sự gia nhập của Sơn Thần Vệ mà trở nên đẫm máu hơn.

Các Chuẩn Thánh bắt đầu tìm người kết minh, ngược lại ba vị tộc trưởng Tam tộc đã sớm hội hợp lại một chỗ, ra tay cực kỳ ăn ý, chắc hẳn đã chuẩn bị từ trước.

Nhìn bộ dạng bọn họ kề vai chiến đấu, gần như không ai có thể ngờ rằng trong vòng không đầy năm nguyên hội nữa, Tam tộc sẽ trở thành tử địch không đội trời chung, tư sát còn thảm khốc hơn hiện tại.

"Lão Phượng Hoàng!

Bên trái, Kỳ Lân, bên phải!" Long Vương ở giữa điều phối, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân hai bên tả hữu, ba người cứ thế từng bước tiếp cận linh kỳ, kẻ địch dọc đường đều bị đánh lui.

"A!" Đúng lúc này, kèm theo một tiếng thét thê lương, một Chuẩn Thánh bị trọng thương sắp chết đã oanh nhiên tự bạo.

Giữa trời đất dấy lên một trận phong bạo mang theo huyết khí vô tận, san phẳng phạm vi thiên vạn dặm.

Ở phía bên kia, ba vị tộc trưởng Tam tộc thủ khởi đao lạc, dưới đại ấn của Tổ Kỳ Lân đã trấn áp cứng ngắc một danh Chuẩn Thánh, Long Vương trực tiếp đánh nổ nhục thân, ngay cả nguyên thần cũng bị Nam Minh Ly Hỏa của Phượng Tổ thiêu rụi, không để lại một tia hậu họa nào.

Là thủ lĩnh của ba chủng tộc bá chủ Hồng Hoang, bọn họ hiểu rõ một đạo lý: nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

Chương 269

Tại nơi thần kỳ như Hồng Hoang này, tu sĩ một khi nhục thân bị hủy sẽ độn xuất nguyên thần, sau này vẫn có thể khôi phục nhục thân.

Khi đó, kết oán với những kẻ này chẳng phải sẽ rơi vào chiến đấu không hồi kết sao?

Cho nên không ai muốn thấy cảnh đó.

Hiện trường đột ngột xảy ra biến cố khiến đám sinh linh quan chiến đều lạnh sống lưng, ngay cả Chuẩn Thánh đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn cũng bị người ta diệt sát, thử hỏi ai có thể may mắn thoát nạn?

Đúng lúc này, Mãng Hoang Trấn Địa Ấn trong tay Liễu Mi bộc phát uy lực khủng bố, mãnh nhiên trấn xuống một danh Chuẩn Thánh ngay phía trước.

"A!!!" Sau một tiếng thảm thiết, Chuẩn Thánh đó lập tức thân tử đạo tiêu, ngay cả nguyên thần cũng bị Trấn Địa Ấn hấp thu.

Phải nói rằng đại đa số Chuẩn Thánh tham chiến đều nghèo kiết xác, Liễu Mi cau mày, đầy vẻ khinh bỉ bảo Thiên phu trưởng phía sau thu lấy kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia, sau đó lại giết về phía Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Mới trôi qua bao lâu đã có hai tôn Chuẩn Thánh bị xử lý, nên biết toàn bộ Hồng Hoang cũng chỉ có trăm tôn Chuẩn Thánh, hiện thực tàn khốc khiến mọi người không thể chấp nhận được.

Thậm chí trong lúc loạn chiến, một số Chuẩn Thánh đã nảy sinh ý định rút lui.

Bảo vật tuy tốt nhưng cũng phải có mạng mà hưởng, đối mặt với

cường giả Thần điện như Liễu Mi bọn họ không có sức chống trả, đối mặt với ba người Long Vương liên thủ cũng không có cách nào đào thoát.

Thế là, không ít Chuẩn Thánh đã thoát ly chiến đấu, bày tỏ thái độ rõ ràng: linh bảo ta không lấy nữa.

Tuy không trọng thương nhưng vết thương nhẹ trên người không ít.

Trong lúc loạn chiến, ai nấy đều thi triển thần thông, ai mà không đem đồ áp hòm ra dùng?

Cho nên bị thương là điều khó tránh khỏi.

Theo sự rút lui của một số Chuẩn Thánh, hiện trường trống trải hơn hẳn, chỉ còn lại hơn bốn mươi vị Chuẩn Thánh ngoan cố chống trả, đều là thủ lĩnh các cường tộc đứng đầu vạn tộc hoặc những tán tu sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo cường đại.

Không ai nguyện ý dễ dàng từ bỏ món bảo bối trước mắt, từng người phản sát càng thêm hăng máu.

Thực tế, cục diện bế tắc vẫn chưa được giải tỏa, bởi vì những Chuẩn Thánh rút lui kia căn bản chưa hoàn toàn từ bỏ ý định đoạt bảo.

Họ đứng trên đài quan chiến cùng đám Đại La Kim Tiên, nếu trên trường có biến cố chắc chắn sẽ lại xông lên.

Cục thế biến hóa chớp nhoáng, ba người Long Vương liên thủ từng bước tiến tới, Liễu Mi cầm Trấn Địa Ấn đi tiên phong, đi đến đâu thần uy lẫm lẫm đến đó, các tiểu đội Sơn Thần Vệ còn lại cũng từ tứ diện bát phương áp sát linh kỳ.

"Oanh!" Cái chết giáng xuống nhanh chóng, liên tục có Chuẩn Thánh bị xử lý, một tôn, hai tôn, ba tôn...

đương nhiên không thiếu kẻ nhát gan tạm thời rút lui khỏi chiến trường.

Nhưng những kẻ đó cuối cùng đều bị các tiểu đội Sơn Thần Vệ tiêu diệt sạch sẽ.

Kẻ nào dám tranh đoạt linh bảo với Thần điện, sát vô xá!

Lúc này, có bốn tôn Chuẩn Thánh kề vai sát cánh chặn đường tiến của Liễu Mi, khiến nàng nổi giận không thôi: "Các ngươi dám khiêu hấn bản điện, đúng là tội đáng muôn chết!" Mãnh nhiên, Mãng Hoang Trấn Địa Ấn bộc phát, hư không xung quanh phảng phất bị vô tận địa lực trấn áp, bốn danh Chuẩn Thánh càng không thể cử động.

Chỉ thấy Liễu Mi tay cầm Tích Địa Kiếm, thần lực cuộn trào, sát khí đầy thân kiếm, uy thế kinh người như một vị Địa Sát Thần không thể ngăn cản.

Bốn tôn Chuẩn Thánh bị khống chế nhìn thấy bộ dạng đằng đằng sát khí kia không khỏi lộ vẻ sợ hãi, không ngừng bộc phát pháp lực mưu đồ thoát khỏi sự khống chế.

"A!

Phá cho ta!" Cuối cùng ngay trước khi kiếm khí chạm tới, bọn họ đã thành công thoát khỏi sự trói buộc của Trấn Địa Ấn, nhưng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đâu có dễ đối phó như vậy, bốn người tại chỗ phun ra một ngụm máu lớn, khí tức uể oải, rơi xuống phía xa.

Sau đó, hai đội Sơn Thần Vệ lập tức tiến lên, thủ khởi đao lạc, tiêu diệt hoàn toàn bốn tôn Chuẩn Thánh.

Đám Thần Vệ tu luyện Thần Vương cảnh này tuy trang bị toàn Hậu Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, nhưng đã được rót toàn bộ Thiên Đạo công đức vào, sớm đã lột xác thành Công Đức Linh Bảo, vô cùng kiên cố, giết người còn có thể giảm bớt nhân quả, diệu dụng vô cùng.

Cộng thêm thần vực tự thân tu luyện, nếu luận chiến lực, mỗi một vị Thần Vương đều có thể đối phó với hai ba danh Chuẩn Thánh đồng cấp.

Thủ đoạn hung lệ của Sơn Thần Vệ khiến đồng tử của mọi người co rụt lại, dưới cơn giận của thần, có tử không sinh.

Nhìn lại Liễu Mi đang đại sát tứ phương trên trường, một mình độc đương một phía, thử hỏi có ai không sợ hãi Thần điện?

Trước đó cứ ngỡ đột phá Chuẩn Thánh là có thể nói chuyện ngang hàng với Thần điện, nhưng giờ nhìn xem, chỉ riêng Sơn Thần Vệ đã đủ để đoàn diệt bọn họ, huống hồ còn có hai đại BOSS, Đại Thần Vương Huyền Thiên của Thần điện còn chưa ra tay nữa kìa!

Sau khi các lực lượng thuộc Thần điện gia nhập chiến đấu, cục diện nghiêng về một phía, chỉ kéo dài chưa đầy trăm năm, hơn bốn mươi vị Chuẩn Thánh tại hiện trường giờ chỉ còn lại lẻ loi mười người, có thể nói là thảm liệt cực điểm.

Những Chuẩn Thánh ngã xuống kia đều đại diện cho thủ lĩnh của các tộc cường đại, là những đại năng đứng đầu Hồng Hoang, vậy mà vì một kiện linh bảo mà thân tử đạo tiêu, vô tận nguyên hội tu luyện đổ sông đổ biển, thật bi ai thay!

Những Chuẩn Thánh còn lại đều là thủ lĩnh của mười đại cường tộc Hồng Hoang và các tán tu cường đại, thực lực cực mạnh, linh bảo lại càng cường đại hơn.

Bảy tổ Sơn Thần Vệ đã sớm đứng bên ngoài canh giữ cho Liễu Mi, ba người Long Vương cùng năm danh Chuẩn Thánh khác đang chiến thành một đoàn.

Liễu Mi một mình đấu với ba tôn Chuẩn Thánh, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ bị vây ở giữa không ngừng xoay tròn tỏa ra thần

quang thánh khiết, phảng phất như đang tìm cơ hội đào tẩu.

Dù sao cũng là linh bảo thiên định, tự tìm người hữu duyên.

Theo truyền thuyết đời sau, lá cờ này đáng lẽ sẽ rơi vào tay lão đầu Hồng Quân, cuối cùng khi phân bảo sẽ trở thành vật hộ thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn có Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn có Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn có Thiên Hoa Diệu Trụy Kỳ, tam giáo phân đình kháng lễ, mới là Thiên Đạo cân bằng.

Đột nhiên, trong hư không xuất hiện ba đạo thân ảnh, một người mặc đạo bào màu hạt dẻ đưa tay chộp về phía linh kỳ, một người khác mặc đạo bào màu lam cư nhiên lao về phía Liễu Mi công sát.

"Đáng chết!" Huyền Thiên đang ngồi xem kịch thấy hành động của hai kẻ đó không khỏi biến sắc, đôi mắt lộ ra hàn quang.

Nếu đám người này chỉ vì tranh đoạt linh kỳ thì hắn đã không giận dữ đến thế, nhưng mấy tên này cư nhiên lại nhắm vào linh bảo bản mệnh Mãng Hoang Trấn Địa Ấn của Liễu Mi, đúng là tội đáng muôn chết!

Đang lúc định ra tay, một bóng người hỗn độn chặn trước mặt Huyền Thiên, thản nhiên nói: "Huyền Thiên đạo hữu hà tất phải vội vã như vậy, định đi đâu thế?

Bần đạo Hư Không đạo nhân đã chờ đợi từ lâu, nghe danh Đại Thần Vương của Thần điện thâm bất khả trắc, bần đạo đặc biệt đến thỉnh giáo." Sát ý trong lòng Huyền Thiên càng thịnh, lệ thanh quát: "Tốt!

Tốt!

Tốt!

Không ngờ bây giờ ngay cả loại mèo khen chó chê nào cũng dám khiêu hấn bản tọa.” Lời vừa dứt, chỉ thấy trời đất nhuốm màu tăm tối, một tòa bảo tháp chín tầng khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người, thần quang tỏa ra bốn phía.

Chương 270

Huyền Thiên động niệm, Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo mang theo sát cơ vô cùng lao thẳng xuống trấn áp Hư Không đạo nhân, muốn triệt để diệt sát hắn.

Còn về Liễu Mi, do liên tiếp huyết chiến nên thần lực đã gần cạn kiệt, tuy có hai kiện linh bảo uy năng vô cùng nhưng lại bị ba tôn Chuẩn Thánh kềm chế, nếu tên đạo nhân áo lam kia đột nhiên tập kích, e rằng sẽ gây ra thương vong không nhỏ.

"Hưu!" Ba danh Thiên phu trưởng Thần Vương trung kỳ đứng cảnh giới bên cạnh không hề do dự, lập tức bộc phát toàn bộ thần lực lao về phía Liễu Mi để hỗ trợ.

"Đối phó hắn đi, bản điện sẽ đi hội hội kẻ không biết sống chết kia!" Liễu Mi lập tức phân phó, giao ba đối thủ Chuẩn Thánh bên cạnh cho Thần Vệ, một mình nghênh chiến bóng người áo lam.

Không ngờ lại xuất hiện tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, Tích Địa Kiếm trong tay nàng bộc phát uy năng khủng bố, kiếm khí hoành không, sát lục tung hoành, chiến đấu kịch liệt với bóng người áo lam.

Ở phía bên kia, Huyền Thiên cũng sững sờ, đối mặt với bản thể của hắn — Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, Hư Không đạo nhân cư nhiên không hề né tránh, ngược lại còn gọi ra một tấm lệnh bài, khí tức tỏa ra quanh thân hách nhiên là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Phải biết rằng trong cả Hồng Hoang này, ngoại trừ Dương Mi ra, chỉ còn lại Hồng Quân và La Hầu là có tu vi cao nhất, vậy mà giờ không biết từ đâu chui ra một kẻ Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Tấm lệnh bài trước mặt Hư Không lão tổ cư nhiên không ngừng

phóng ra sức mạnh đặc thù, khiến Thiên Địa Tạo Hóa Tháp dường như không thể trấn áp được mục tiêu, ngược lại còn khiến vùng không gian triệu dặm xung quanh gặp họa.

Sự xuất hiện đột ngột của ba đạo thân ảnh cùng những linh bảo cường đại và lá gan cực lớn đã khiến đám người quan chiến ngây dại.

Thực tế, tấm lệnh bài tỏa ra khí tức hỗn độn thương mang trước mặt Hư Không lão tổ trông thì cổ phác vô hoa, nhưng lại tác động đến tâm thần của tất cả mọi người, nó cư nhiên không hề kém cạnh Thiên Địa Tạo Hóa Tháp.

"Khí tức không gian!...!" Đồng tử của Đại Thần Vương Huyền Thiên lập tức co rụt lại rồi nhanh chóng giãn ra.

Trong cả thế giới hỗn độn, trong số ba ngàn Ma Thần, ngoại trừ Không Gian Chí Tôn Dương Mi, còn có một vị Ma Thần cũng nắm giữ thủ đoạn không gian, đó chính là Hỗn Độn Ma Thần Hư Không Đại Tôn.

Chỉ là tên này nắm giữ không phải là Không Gian Pháp Tắc hoàn chỉnh, mà là Hư Chi Pháp Tắc được diễn sinh từ Không Gian Pháp Tắc.

Thật không ngờ, ban đầu chỉ là tranh đoạt một kiện linh kỳ mà cư nhiên lại dẫn ra nhiều đại lão như vậy.

Quan trọng hơn, khí tức trên tấm lệnh bài kia tượng trưng cho sự huy hoàng từng có, có lẽ nó từng là một kiện Thượng phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng giờ đã bị rớt cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo.

"Ồ?

Thần điện quả nhiên phi phàm, ngay cả một giới hậu thiên sinh linh cũng nhận ra bản tọa!" Hư Không đạo nhân phảng phất như biết Huyền Thiên đang nghĩ gì, lập tức tán thưởng nói.

Là tàn hồn chuyển thế của Hỗn Độn Ma Thần Hư Không Đại Tôn năm xưa, lão đương nhiên nhận ra căn nguyên hậu thiên nồng đậm trên người Huyền Thiên.

Vậy mà một hậu thiên sinh linh lại cư nhiên vượt qua vô số tiên thiên sinh linh, tu vi thậm chí còn cao hơn lão một bậc.

Nếu Hư Không đạo nhân không có di trạch từ tiền thế, thật sự không có nắm chắc đối phó với Huyền Thiên.

"Ha ha!

Không ngờ Hỗn Độn Ma Thần Hư Không Đại Tôn danh tiếng lừng lẫy lại trở nên rụt đầu rụt đuôi như thế này, thật khiến người ta chê cười.

Hai vị bên cạnh ngươi chắc cũng không đơn giản chứ!" Huyền Thiên lạnh lùng nói.

Cục diện trên chiến trường đã có sự thay đổi, bóng người áo hạt dẻ mưu đồ đoạt linh kỳ đã bị ba người Long Vương liên thủ chặn lại, bóng người áo lam thì đang tư sát không khoan nhượng với Liễu Mi.

Điều khiến người ta kinh ngạc là bóng người áo hạt dẻ đã lấy ra một lá cờ lớn mờ ảo, giải phóng uy năng vô tận chiến đấu ngang ngửa với ba vị tộc trưởng.

Bóng người áo lam cũng lấy ra một cây trường tiên, Liễu Mi trong thời gian ngắn căn bản không thể tiêu diệt được hắn.

E rằng hai kẻ này cũng là tàn hồn Ma Thần chuyển thế, linh bảo trong tay ít nhất cũng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tiền thân có thể là Hỗn Độn Linh Bảo bản mệnh nên mới có thể chống đỡ được sự công phạt của Tam tộc và Liễu Mi.

Còn mười danh Chuẩn Thánh còn lại thì bị Thần Vệ vây khốn một bên, tiến hành tể sát từng tên một, ngay cả khi đại địch ra tay cũng

không ai thèm quản, không có tư cách để sống.

"Ha ha ha!

Thắng làm vua thua làm giặc, năm xưa đám Ma Thần chúng ta vì quá thật thà mới bị Bàn Cổ đánh bại từng đứa một, nay đương nhiên phải rút kinh nghiệm." Hư Không đạo nhân cười lớn.

Đám sinh linh quan chiến tại trường đều ngây ngốc, không ngờ tên này lại là tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần Hư Không Đại Tôn.

Sau nhiều lần đại chiến giữa các tàn hồn Ma Thần, gần như ai cũng hiểu rõ sự tương quan giữa danh xưng và thực lực của Ma Thần.

Đại Tôn, đó là những kẻ nằm trong top 100 của Hỗn Độn Ma Thần đấy!

Tiền thân ít nhất cũng là Thiên Đạo cảnh, thử hỏi làm sao không khiến người ta khiếp sợ.

Nhìn những kẻ tranh phong ở lượng kiếp trước như Luân Hồi, Thần Nghịch, La Hầu, Huyền Hoàng, Càn Khôn, Thái Cực, Hồng Quân, có ai mà không phải tàn hồn Ma Thần chuyển thế?

Hỗn Độn Ma Thần trong lòng mọi người đã trở thành đại từ cho sự cường đại, còn về lý do tại sao bọn họ lại tranh đoạt linh kỳ này thì không ai biết.

"Các ngươi muốn mượn sức mạnh của Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ để phá vỡ sự phong tỏa ở khắp Hồng Hoang, triệt để giải phóng những Ma Thần còn lại?" Huyền Thiên lập tức chất vấn.

Hư Không đạo nhân nghe xong sắc mặt đại biến, nhưng sau đó lập tức khôi phục bình thường, thản nhiên nói: "Quả nhiên là thế lực đệ nhất Hồng Hoang, ngay cả một vị Thần Vương cũng bác học như vậy, không thể coi thường nha!

Không sai!

Ta cùng Mê Vụ, Hoang Hải đến đây là để đoạt lấy linh kỳ này để giải trừ phong ấn.

Hỗn Độn Ma Thần chúng ta do Đại Đạo dựng dục, thiên sinh căn nguyên cường đại, tự nhiên không thể bị Thiên Đạo khốn tại Hồng Hoang đến chết mới thôi!" Sau khi có được lời giải thích, sắc mặt Huyền Thiên càng thêm ngưng trọng.

Thần Nghịch, Luân Hồi của Hung Thú hoàng triều cũng chỉ muốn xưng bá Hồng Hoang, nhưng ba người Hư Không này thì khác.

Giải phóng tất cả Hỗn Độn Ma Thần bị Thiên Đạo giam giữ?

Đám Ma Thần đó một khi thoát ra thì thế giới Hồng Hoang này còn được yên ổn sao?

Một lũ Hỗn Độn Ma Thần bị khốn vô số năm, trong lòng đầy rẫy lệ khí, không chỉ hận Bàn Cổ mà còn căm phẫn cả thế giới Hồng Hoang này, tuyệt đối sẽ hủy diệt Hồng Hoang ngay lập tức.

Là Đại Thần Vương của Thần điện, Huyền Thiên sao có thể trơ mắt nhìn âm mưu của Hư Không đạo nhân thành công?

"Ha ha!

Đúng là nực cười, bằng vào các ngươi mà cũng muốn đoạt linh kỳ, coi chừng mất cả chì lẫn chài." Hiện tại trong Thần điện, ngoại trừ Hoàng Thiên và Địa Hoàng ra, ngay cả Nguyệt Thần Vọng Thư cũng có Tiên Thiên Chí Bảo, là Đại Thần Vương nếu Huyền Thiên không có thì chẳng phải mất mặt sao.

Vừa vặn Hư Không đạo nhân dâng xác tới cửa, Hư Không Lệnh không chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo mà còn ẩn chứa một tia sức mạnh không gian.

Nếu có thể đoạt lấy Hư Không Lệnh, Huyền Thiên tuyệt đối sẽ đột phi mãnh tiến trên con đường pháp tắc, bản thể thậm chí có thể hấp thu sức mạnh không gian để triệt để đúc thành thế giới Thần Quốc.

Chương 271

'Khốn kiếp!' Hư Không lão tổ tự nhiên hiểu được ý vị trong ánh mắt nóng rực kia của Huyền Thiên, cư nhiên dám nhắm vào Hư Không Lệnh của lão.

Từng là Hư Không Đại Tôn của hỗn độn, lão còn chẳng coi đám sinh linh bản thổ Hồng Hoang ra gì, huống hồ chỉ là một hậu thiên sinh linh khu khu.

Nếu không lão cũng đã chẳng nhắm tới Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Mãng Hoang Trấn Địa Ấn, vậy mà giờ đây cư nhiên lại bị người ta coi là con mồi, đúng là không thể lý giải nổi!

"Huyền Thiên, ngươi quá cuồng vọng rồi, cư nhiên dám có ý đồ với Hư Không Lệnh của ta, hôm nay nếu ta không băm ngươi vạn đoạn thì tôn nghiêm của Hỗn Độn Ma Thần đặt ở đâu?" Hư Không đạo nhân bộc phát nộ hỏa, rót pháp lực vào Hư Không Lệnh, lập tức bộc phát ra một luồng khí tức cường đại hủy diệt vạn vật.

Chỉ thấy từ trong lệnh bài bắn ra một đạo khí tức trong suốt, chính là Toái Không kiếm khí, cực kỳ hung lệ, nếu Huyền Thiên bị trúng một kiếm này thì trọng thương là điều khó tránh khỏi.

Huyền Thiên thấy thế không những không sợ hãi, trên mặt ngược lại còn lộ ra vẻ hài lòng.

Tiên Thiên Chí Bảo Hư Không Lệnh quả không hổ danh là linh bảo bản mệnh của Hư Không Đại Tôn, ẩn chứa hư không pháp tắc, có thể xé rách mọi không gian, công kích vô song.

Trong cả Hồng Hoang này, có thể so bì về công kích lực thì ngoài Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Kiếm Trận và Lục Thiên Kiếm của Hoàng Thiên ra thì không còn cái nào khác.

Đương nhiên, Dương Mi — vị Không Gian Ma Thần chí tôn kia, chí bảo trên tay cũng không ít, quang cái Phá Không Trượng do một nhành liễu bản thể ngưng tụ thành đã không hề thua kém Hư Không Lệnh.

Bất luận thế nào, chỉ cần đoạt được Hư Không Lệnh thì có thể mượn đó để lĩnh ngộ sức mạnh không gian ở mức độ lớn, dù không được thì hư không pháp tắc cũng có thể khiến thực lực bản thân tăng mạnh.

Huyền Thiên bây giờ tâm niệm: cướp đồ, giết Ma Thần.

"Ha ha ha!

Khu khu tiểu thuật, làm gì được ta!" Đối mặt với đòn tấn công cường đại của Hư Không lão tổ, Huyền Thiên lộ vẻ khinh bỉ, cười lớn nói.

Lúc này, thần niệm hắn vừa động, vô số linh bảo hiện ra từ hư không, nhanh chóng hấp thu linh khí thiên địa, ngưng kết thành thực thể, cuối cùng xuất hiện mười tám loại binh khí như đao thương kiếm kích, bắn ra phong nhuệ chi khí, lao thẳng về phía Hư Không đạo nhân.

Là chí tôn thần của Khí đạo nhất mạch, tạo nghệ của Huyền Thiên về linh bảo và binh khí không ai bì kịp, Khí đạo pháp tắc đủ để hư không tạo vật.

Mặc dù mười tám loại binh khí đó đều do linh khí ngưng thành nhưng cũng mang theo một tia tiên thiên chi uy, không hề kém cạnh đòn tấn công từ Hư Không Lệnh.

"Tê!" Một màn này khiến tất cả mọi người tại trường hít một ngụm khí lạnh.

Chuẩn Thánh có thể lĩnh ngộ pháp tắc, dần nắm giữ sức mạnh

pháp tắc, nhưng những gì họ lĩnh ngộ thường chỉ là những tiểu pháp tắc, đòn tấn công phát ra căn bản không thể mạnh mẽ như Hư Không đạo nhân.

Càng đừng nói đến việc có thể giống như Huyền Thiên, pháp tắc tạo vật, thật không thể tin nổi.

Có thể thấy trên con đường pháp tắc, Huyền Thiên không hề kém cạnh một tàn dư Ma Thần như Hư Không đạo nhân.

"Keng!" Phảng phất như tiếng kim loại va chạm, mười tám loại binh khí kia đã trấn áp cứng ngắc đạo Toái Không kiếm khí kia, từng chút từng chút mài mòn sức mạnh bên trong nó.

Đại Thần Vương Huyền Thiên của Thần điện một lần nữa triển hiện sự cường đại và thâm bất khả trắc của mình trước mắt mọi người.

Nhưng màn này lại không khiến Huyền Thiên kinh hỷ, vì hắn hiểu rõ tàn hồn Ma Thần tuy có ký ức pháp tắc từ tiền thân nhưng khi sống lại một đời cũng cần phải tu luyện lại pháp tắc.

Còn về bản thân hắn, Hậu Thiên Linh Bảo, Khí Đạo cùng pháp tắc của hắn còn không bằng đạo tắc bản thân ngưng tụ, cho nên nghiền ép Hư Không đạo nhân Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng không có gì lạ.

Nếu cho thêm thời gian, đợi đám tàn dư Ma Thần này khôi phục lĩnh ngộ pháp tắc thì đối phó sẽ không dễ dàng như hiện tại.

"Oanh!" Chỉ một lát sau, mười tám loại binh khí đã tiêu diệt sạch đạo Toái Không kiếm khí kia, sau đó lộ ra hung lệ chi khí lao thẳng tới Hư Không đạo nhân.

Không ngừng hấp thu linh khí thiên địa, những binh khí đó ngày càng trở nên ngưng thực, phong nhuệ chi khí vô tận tụ lại trên đó, uy lực vô cùng.

“Lệnh xuất hư không, diệt!” Hư Không lão tổ thấy vậy lạnh hừ một tiếng, vòng đối đầu đầu tiên rõ ràng là lão đã thua Huyền Thiên.

Một giới Hỗn Độn Ma Thần cư nhiên lại kém một hậu thiên sinh linh về lĩnh ngộ pháp tắc, thật không thể tin nổi.

Điều này cũng khiến trong lòng lão nảy sinh ý chí tranh thắng, vốn dĩ chỉ muốn đoạt bảo, giờ lão còn muốn tự tay trấn áp Huyền Thiên.

Trong sát na, Tiên Thiên Chí Bảo Hư Không Lệnh bỗng nhiên phóng đại, phát ra một luồng sức mạnh kỳ lạ, mười tám loại binh khí lập tức khựng lại tại chỗ như bị thứ gì đó vây khốn, cuối cùng từng chút một biến mất trong mắt mọi người.

Nhìn thấy đòn tấn công bị hóa giải dễ dàng, Huyền Thiên không khỏi biến sắc.

Người khác không biết chứ hắn làm sao không biết?

Hư Không Lệnh không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo, uy năng quả nhiên khác biệt, cư nhiên dùng hư không pháp tắc kết nối với không gian vô tận, cưỡng ép trục xuất đòn tấn công của hắn vào dòng chảy không gian.

Hư Không lão tổ khinh bỉ nói: “Huyền Thiên tiểu nhi, muốn Hư Không Lệnh của bản tôn sao?

Trọng bảo cỡ này mà một giới kiến hôi hậu thiên như ngươi cũng xứng dòm ngó à?

Thật không biết tự lượng sức mình.” Nghe vậy, Huyền Thiên lạnh lùng đáp: “Ha ha!

Một tên già sắp chết mang theo hai con ma nạp mạng mà cũng xứng huênh hoang trước mặt bản tọa, ta xem ngươi còn cứng miệng được bao lâu.” Lời vừa dứt, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp oanh nhiên xuất hiện trên tay, tháp liên tục giải phóng lực trấn áp, vạn trượng hào

quang bao phủ thiên hạ, lại được Thiên Đạo công đức tẩy luyện nên càng thêm kiên cố.

"Hư Không lão tặc, tiếp ta một chiêu, tháp trấn thiên địa, sát!" Kèm theo tiếng quát của Huyền Thiên, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp bay thẳng ra, huyễn hóa thành thân tháp dài mười vạn trượng giữa không gian vô tận, che trời lấp đất, thần uy cái thế.

Mọi người chỉ thấy một tòa bảo tháp thất thải hiện ra trên đỉnh đầu, giải phóng kim quang vô tận, thần hồng xuyên không, nhất thời phạm vi thiên vạn dặm bất kể đại địa hay bầu trời đều bị trấn áp.

Ngay cả linh khí thiên địa cũng hoàn toàn đình trệ, xung quanh tồn tại một luồng khí tức hoang lương phảng phất như bị cách ly khỏi đại địa Hồng Hoang.

"Oanh long long!" Thiên Địa Tạo Hóa Tháp không ngừng giải phóng lực trấn áp, Hư Không Lệnh bắn ra Toái Không kiếm khí nhưng đối mặt với thân tháp cũng chỉ có thể tạo ra những gợn sóng trên kim quang vô tận.

Những đòn tấn công liên tục không hề khiến phòng ngự của bảo tháp xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, có thể thấy công kích của Hư Không Lệnh không hiệu quả.

Nụ cười trên mặt Hư Không lão tổ lập tức cứng đờ, lão lạnh hừ một tiếng, dồn toàn bộ pháp lực vào Hư Không Lệnh, bộc phát uy lực chưa từng có.

Chỉ thấy Hư Không Lệnh phát ra một tiếng vang rền, bắn ra từng luồng hư không chi khí mang theo sát cơ vô tận đồng loạt kích vào bảo tháp, khiến Thiên Địa Tạo Hóa Tháp không ngừng rung động.

Điều này khiến lực trấn áp thiên vạn dặm của bảo tháp bị ảnh hưởng lớn, nhiều Đại La Kim Tiên căn bản không chịu nổi chấn động

từ đòn tấn công mạnh mẽ này, liên tục phun máu.

“Dưới sắc lệnh của ta, tháp nghênh Thần Đạo, Thần Quốc xuất!” Huyền Thiên phất tay, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp trực tiếp bay về tay, sau đó hắn ném mạnh về phía chân trời, lạnh lùng quát.

Chỉ thấy bảo tháp không ngừng xoay chuyển trên không trung, thần lực vô tận từ hư không không ngừng tuôn ra, giữa trời đất tràn ngập một luồng sức mạnh uy nghiêm và ấm áp, chúng sinh phảng phất như đang tắm mình trong vòng tay của mẹ, vô cùng hạnh phúc.

Thiên Địa Tạo Hóa Tháp dẫn động bản nguyên Thần Đạo, thần lực ngập trời điên cuồng tập trung lên người Huyền Thiên, hiện ra hư ảnh của một thế giới to lớn giữa không trung, sau đó thế giới đó dần dần trùng khớp với bảo tháp, trở thành một thể.

Nhất thời, kim quang trên Thiên Địa Tạo Hóa Tháp tăng vọt, uy thế trở nên khủng bố hơn, phảng phất như đã vượt qua chí bảo để trở thành một tồn tại từ một giới diện khác.

Chương 272

Đây chính là bí pháp dung hợp độc nhất của Thần Đạo, lần trước Nguyệt Thần Vọng Thư đã mượn sức mạnh của chư thiên tinh thần, khi còn ở Thần Vương cảnh sơ kỳ đã cưỡng ép dung hợp hư ảnh Thần Quốc vào Tinh Quang Thần Mâu, đánh cho Thần Nghịch ôm đầu chạy trốn, nếu Luân Hồi không đột nhiên ra tay thì Thần Nghịch sớm đã không biết sống chết thế nào rồi.

Giờ đây Huyền Thiên còn đáng sợ hơn, bản thân là Khí Đạo chí tôn, lại có khí linh của Thiên Địa Tạo Hóa Tháp hiện diện, bản nguyên tương thông, thực chất là Thần Quốc, chí bảo và bản thân là tam vị nhất thể, uy lực tuyệt đối không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai.

Thiên Địa Tạo Hóa Tháp lúc này như một món Hỗn Độn Chí Bảo, uy năng tăng mạnh, dưới sự thúc động của Huyền Thiên một lần nữa lao về phía Hư Không lão tổ, đi đến đâu ngay cả không gian cũng không thoát khỏi số phận bị trấn áp.

Thần quang vô tận trông có vẻ dịu dàng như trước, chiếu rọi đại địa, nhưng thực chất ẩn chứa bên sau là sát cơ vô hạn.

"Không ổn!" Ngay cả Hư Không đạo nhân vốn không hề để ý giờ cũng biến sắc, vẻ kinh hãi càng đậm.

Hư Không Lệnh liên tục phát ra những đòn tấn công mạnh mẽ, từng luồng hư không chi khí đánh vào bảo tháp hòng ngăn cản nó.

Nhưng uy lực của Thiên Địa Tạo Hóa Tháp hiện tại gần như đã tăng gấp mười, pháp lực Bán bộ Thần Đế cộng với sức mạnh tiểu động thiên Thần Quốc, đâu phải một kiện Tiên Thiên Chí Bảo khu khu có thể chống đỡ được.

Chỉ thấy những luồng hư không chi khí bắn ra từ Hư Không Lệnh khi chưa kịp tới gần bảo tháp đã bị thần quang vô tận triệt để trấn áp, ngay cả Hư Không Lệnh cũng bị liên lụy, bản thể vốn đang ẩn hiện trong không gian phiêu miểu liền lộ ra hình dáng.

"Oanh!" Huyền Thiên thừa thắng xông lên, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp trực tiếp trấn áp vùng không gian đó, chỉ thấy hư không vỡ vụn từng mảnh, không gian xung quanh gợn lên từng đạo sóng yếu.

Hư Không Lệnh bị rơi ra một nửa bản thể.

Hư Không đạo nhân sắc mặt đại biến, liên tục rót pháp lực thúc động Hư Không Lệnh để nó lại một lần nữa ẩn nặc vào dòng chảy không gian.

Là một trong những Tiên Thiên Chí Bảo, tác dụng lớn nhất của Hư Không Lệnh là dẫn động sức mạnh không gian vô tận, không ngừng giải phóng hư không chi khí, vừa có công kích mạnh mẽ vừa có phòng ngự vô song, có thể trục xuất bất kỳ đòn tấn công nào vào hư không để dòng chảy không gian nghiền nát hoàn toàn.

Một khi Hư Không Lệnh rời khỏi hư không thì muốn quay lại sẽ rất khó.

Nếu Huyền Thiên trực tiếp tấn công Hư Không Lệnh, không chỉ bản thân chí bảo bị ảnh hưởng mà ngay cả Hư Không đạo nhân cũng sẽ trọng thương, vì bản nguyên của lão và Hư Không Lệnh đã dung làm một.

Điều đó không chỉ làm tổn thương linh bảo mà còn gây ra sát thương không nhỏ cho lão, thậm chí có thể bị Thiên Địa Tạo Hóa Tháp đánh trọng thương, Hư Không lão tổ tự nhiên không dám đại ý.

Nhưng Huyền Thiên làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Thiên Địa Tạo Hóa Tháp dưới sự gia trì của sức mạnh Thần Quốc

lập tức tung ra những đòn tấn công vô tận, triệt để trấn áp hư không xung quanh.

Hư Không đạo nhân dù muốn phá vỡ hư không để Hư Không Lệnh quay lại dòng chảy không gian cũng vô ích, chỉ có thể trơ mắt nhìn chí bảo bị phong tỏa trấn áp.

Sự biến hóa của cục diện không cho phép Hư Không đạo nhân làm gì thêm, trong lòng lão đã nảy sinh ý định rút lui.

Lúc này, hai người đồng hành cũng bị Liễu Mi và Tam tộc đánh cho thổ huyết.

Đùa sao, Liễu Mi là Bán bộ Thần Đế, còn tộc trưởng Tam tộc cũng là những kẻ được khí vận ưu ái, đâu phải loại dư nghiệt Ma Thần bị Thiên Đạo ruồng bỏ có thể so sánh được.

Nhưng lúc này muốn rút lui cũng không được nữa rồi, Huyền Thiên đã phong tỏa không gian thiên vạn dặm xung quanh, ba ngàn Thần Vệ dưới sự thống lĩnh của hàng chục Thần Vương đã dàn trận khắp nơi, chờ nạp mạng.

Chưa đầy trăm năm, tất cả những gì xảy ra tại hiện trường đã khiến mọi người trợn mắt há mồm.

"Thiên Địa Thần Đạo, giúp ta diệt địch, tụ!" Thấy chí bảo của Hư Không đạo nhân sắp rơi ra khỏi không gian, Huyền Thiên lập tức bắt quyết, câu thông khí vận Thần Đạo để cưỡng ép tăng tu vi.

Nhất thời khí thế quanh thân Huyền Thiên đại thịnh, bản thể Thiên Địa Tạo Hóa Tháp càng thêm tỏa sáng, tăng cường lực trấn áp.

Nhìn hành động của Huyền Thiên, sắc mặt Hư Không đạo nhân ngày càng ngưng trọng, vội vàng giá ngự Hư Không Lệnh phá vỡ không gian để trì hoãn sự tấn công của bảo tháp, trong lòng càng thêm nôn nóng.

“Hư không vô cực, lệnh phá thương khung, phóng trục!” Trong cơn tuyệt vọng, lão chỉ còn cách cắn đầu lưỡi, đốt cháy pháp lực và tinh huyết, lệ thanh quát lớn.

Hư Không đạo nhân mưu đồ mượn sức bộc phát mạnh mẽ trong tích tắc để phá vỡ không gian một lần nữa, trục xuất Thiên Địa Tạo Hóa Tháp vào dòng chảy không gian.

Phải công nhận rằng khi Tiên Thiên Chí Bảo đột nhiên bộc phát, uy lực quả thực phi phàm, nó đã mở lại được một phần không gian bị bảo tháp trấn áp, ngay cả đòn tấn công của bảo tháp cũng bị chậm lại đáng kể.

Huyền Thiên đang lúc căng thẳng thấy màn này liền triệt để bùng nổ, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp không giống những thứ khác, đó là bản thể của hắn, nếu thực sự bị trục xuất vào dòng chảy hư không thì việc nó còn tồn tại ở Hồng Hoang hay không cũng là một vấn đề.

Mặc dù uy lực của Hư Không Lệnh vẫn không sánh được với Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, nhưng Huyền Thiên hiểu rõ không cần phải phá vỡ cả bầu trời, chỉ cần có thể chứa được Hư Không Lệnh là đủ.

Lúc đó mượn sức mạnh của dòng chảy không gian, Hư Không Lệnh có thể phát huy 200% sức mạnh công kích, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp đối mặt với sự trục xuất sẽ trở nên vô lực.

Cho nên sự tình đã đến nước này không thể nương tay nữa, chỉ còn cách liều mạng.

“Lấy thần huyết của ta, thắp sáng thần lộ, thần tháp trấn thiên, sát!” Huyền Thiên nhìn Hư Không Lệnh đang xoay chuyển không ngừng, trên mặt lộ ra một tia tàn nhẫn, lệ thanh quát lớn.

Hiện tại hắn đã dùng đến tiên huyết để triệt để khai mở con đường Thần Đạo, dẫn dắt khí vận vô cùng của người tu Thần Đạo để mượn

ba phần sức mạnh.

Đó là sức mạnh của vô tận tu sĩ Thần Đạo, bao gồm cả Thần Đế hậu kỳ Hoàng Thiên, Thần Đế trung kỳ Địa Hoàng và Thần Đế sơ kỳ Nguyệt Thần Vọng Thư.

"A!!!" Theo sức mạnh thần lực vô tận giữa trời đất tràn vào cơ thể, Huyền Thiên không nhịn được phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Trên bản thể Thiên Địa Tạo Hóa Tháp bỗng nhiên phát ra một vòng quang chuyển mạnh mẽ, hư ảnh Thần Quốc đột nhiên hiện ra ngợp trời, vạn thiên linh bảo binh khí bao phủ toàn bộ bầu trời.

Sự biến hóa đột ngột này không chỉ khiến Hư Không đạo nhân mà cả những sinh linh quan chiến cũng kinh ngạc, không hiểu Huyền Thiên rốt cuộc định làm gì.

Lúc này, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp phảng phất như trở nên ảm đạm đi nhiều, thần lực trên đó không còn hào quang như trước.

Huyền Thiên phất tay, thân tháp lập tức quay về thần hải, sau đó hắn liên tục bắt quyết, một khối tinh thể hình lăng trụ hiện ra giữa trán, chỉ nghe hắn khẽ nói: "Nguyên thần hóa nhất, Thần Quốc hàng thế, sát!" Mọi người nhìn Đại Thần Vương của Thần điện, quanh thân hắn lấp lánh kim quang vô tận, thần lực cuồn cuộn không ngừng tỏa ra, phảng phất như biến mất giữa trời đất.

Nhưng hư ảnh Thần Quốc bao phủ bầu trời kia lại trở nên ngày càng ngưng thực, linh bảo rung động, binh khí bay ngang, trời đất vì đó mà biến sắc.

Phảng phất như hư ảnh đó đã thay thế Thiên Đạo để trở thành duy nhất, nhìn xuyên qua Thần Quốc có thể thấy rõ một thế giới Khí đạo to lớn bàng bạc.

Khi Thần Quốc xuất hiện, bất kể là thiên địa hay sinh linh đều

phải khiếp sợ phục tùng.

"Không ổn!" Hư Không lão tổ nhìn đòn tấn công này của Huyền Thiên, không màng tất cả vội vàng rót pháp lực vào Hư Không Lệnh.

Đùa sao, người ta ngay cả đồ áp hòm cũng đem ra rồi, tuy không có linh bảo cường đại nhưng đòn tấn công tập trung toàn bộ tu vi và cảm ngộ đạo tắc đó đủ để hủy thiên diệt địa.

"Oanh!" Đột nhiên, hư ảnh Thần Quốc triệt để ép xuống, chỉ thấy Hư Không Lệnh phát ra một tiếng nổ đục ngầu rồi trở nên ảm đạm hẳn đi.

"Phụt!" Hư Không đạo nhân tại chỗ phun ra một ngụm máu lớn, đó là chí bảo liên quan đến bản nguyên của lão mà!

Chỉ tiếc hiện tại lão không còn thời gian để quan tâm đến nó nữa, vì đòn tấn công của Huyền Thiên đã triệt để trút xuống đầu lão.

"Xẹt xẹt xẹt!" Kèm theo những âm thanh nhỏ yếu, toàn bộ không gian xung quanh đều bị ép thành thể rắn, hư không chi khí bắn ra từ Hư Không Lệnh cũng tại chỗ vỡ tan thành hư vô.

Chương 273

Hư Không đạo nhân chịu trận đầu tiên liên tục phát ra những tiếng thét thảm thiết, khắp người không ngừng bắn ra huyết vụ, cơ thể văng xa hàng vạn dặm, vô cùng thê thảm.

Thần niệm Huyền Thiên vừa động, thần lực bắn ra nháy mắt đã trấn áp được Hư Không Lệnh, dùng thần lực vô tận phong tỏa triệt để.

Đồ vật này dù sao cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, từng là Thượng phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, uy năng cực đại.

Không ai dám bảo đảm bên trong nó có đòn tấn công đặc thù nào không, Huyền Thiên tự nhiên không dám khinh suất, chỉ có phong ấn triệt để mới có thể yên tâm.

Còn về Hư Không đạo nhân, Huyền Thiên đương nhiên sẽ không tha, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp trực tiếp xuất hiện trên tay, hắn dồn sức phất mạnh, bảo tháp hóa thành một đạo lưu quang đâm thẳng vào Hư Không đạo nhân.

"A!!!

Huyền Thiên tiểu nhi sao dám khinh ta như vậy, bản tọa nếu không băm ngươi vạn đoạn thề không làm người!" Hư Không đạo nhân cảm nhận được chí bảo bản mệnh bị người ta phong ấn, lập tức gào thét điên cuồng.

Đó không chỉ là một kiện linh bảo mà còn là vật chứng đạo liên quan đến bản nguyên, nếu rơi vào tay người khác thì cả đời lão chỉ có thể dừng bước ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, không bao giờ tiến thêm được

nửa bước.

Mặc dù mất đi chí bảo nhưng Hư Không đạo nhân lại càng trở nên điên cuồng hơn, lão đốt cháy toàn bộ pháp lực và tinh huyết để ngăn chặn đòn tấn công của bảo tháp.

"Bành!" Sát ý trong mắt Huyền Thiên càng thịnh, loại tàn dư Hỗn Độn Ma Thần cường đại như thế này sao có thể tha cho được?

Hắn phất tay, thần lực quanh thân đại thịnh, dùng sức mạnh Thần Quốc khống chế không gian xung quanh ép về phía Hư Không đạo nhân.

"A!!!" Trong nháy mắt, Hư Không đạo nhân dưới sức mạnh của Thần Quốc và Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo đã triệt để thân tử đạo tiêu, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo Hư Không Lệnh cũng rơi vào tay Huyền Thiên.

Đám người quan chiến không khỏi rùng mình sợ hãi, một vị từng là Hỗn Độn Ma Thần Đại Tôn, sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ mà cứ thế chết đi sao?

Dường như họ căn bản không dám tin vào sự thật này, vì chính chủ Huyền Thiên trông chẳng hề hấn gì, ngay cả Thiên Địa Tạo Hóa Tháp cũng đã khôi phục nguyên dạng.

Mặc dù không biết tác dụng cụ thể của Hư Không Lệnh là gì, nhưng qua trận chiến có thể thấy đó là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo mang tính tấn công.

Năm xưa Thần Nghịch chẳng phải nhờ có Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương mới vô địch thiên hạ, ngay cả La Hầu cùng cảnh giới cũng bị đánh cho tơi bời đó sao.

Thử hỏi ai mà không thèm muốn?

Nhưng không ai dám khinh suất động thủ, chỉ riêng tòa Hậu Thiên

Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp kia thôi đã đủ thấy Huyền Thiên đáng sợ thế nào rồi.

Xung quanh còn có Sơn Thần Cung chủ Liễu Mi, tay trái cầm Mãng Hoang Trấn Địa Ấn nắm giữ cự lực của núi sông đất trời, tay phải cầm Tích Địa Kiếm với phong mang không gì cản nổi.

Cộng thêm việc cả hai đều có tu vi Bán bộ Thần Đế cường đại, thật là khủng khiếp, ai mà dám đi tìm cái chết chứ?

Giải quyết xong Hư Không đạo nhân, Huyền Thiên nhìn Hư Không Lệnh đang bị phong ấn trong tay, rồi lại nhìn những kẻ vẫn đang hăng say tư sát trên trường, không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Tàn dư Hỗn Độn Ma Thần, bất quá chỉ là kiến hôi." Nếu không phải vì nhắm vào Tiên Thiên Chí Bảo Hư Không Lệnh, lo sợ tên già kia tự bạo chí bảo thì Huyền Thiên căn bản chẳng cần phiền phức đến thế.

Trở tay một cái, Hư Không Lệnh được thu vào trong Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, mượn sức mạnh của bảo tháp để triệt để trấn áp nó, tránh xảy ra ngoài ý muốn.

Hư Không lão tổ vừa chết, hai tên đồng bọn là tàn dư Hỗn Độn Ma Thần kia sắc mặt đại biến, căn bản không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Mãng Hoang Trấn Địa Ấn nữa.

Trong số họ Hư Không đạo nhân là mạnh nhất, giờ không còn lão kềm chế Huyền Thiên, thử hỏi ai có thể cản được hắn?

Lúc đó mà bị thân tử đạo tiêu thì thật là trớ trêu. "Gió thổi mạnh!

Rút lui thôi!" Mê Vụ đạo nhân và Hoang Hải đạo nhân cách không đối thị một cái, lập tức sắc mặt đột biến, chu thân pháp lực kích đãng, định thừa cơ đào tẩu.

Hai tên này vốn là loại bất nhập lưu nhất trong đám Hỗn Độn Ma

Thần, từng là thủ hạ của Hư Không đại tôn, cho nên mới dám bí quá hóa liều.

Hiện tại lão đại đã chạy, tái lại đây chẳng phải là tìm chết sao?

Nhưng Long Vương cùng Sơn Thần Liễu Mi làm sao có thể trơ mắt nhìn bọn chúng rời đi.

Sơn Thần Liễu Mi đột nhiên ném ra Mãng Hoang Trấn Địa Ấn, hóa thành một đạo lưu quang, nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Mê Vụ đạo nhân, trực tiếp trấn áp. "A!" Trở tay không kịp, Mê Vụ đạo nhân dưới sự công kích của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Mãng Hoang Trấn Địa Ấn đã phát ra một tiếng thảm thiết, đương trường bị đại ấn trấn áp đến xương cốt cũng không còn.

Sơn Thần cung chủ Liễu Mi hừ lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ khinh thường: "Khu khu tàn dư Ma Thần, chân chính cho rằng có thể thoát khỏi sự công kích của bản điện sao, thật là không biết lượng sức!" Nàng vung tay một cái, bản mệnh linh bảo Mãng Hoang Trấn Địa Ấn nháy mắt bay về, mang theo cả đám linh bảo của Mê Vụ đạo nhân.

Tuy phẩm giai không cao nhưng trong đó cũng có một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, khiến đám người quan chiến không khỏi đỏ mắt.

Ở bên kia, Tam tộc Long Vương đang khổ sở dây dưa với Hoang Hải Ma Thần, tên kia như một con chạch, linh bảo lại là loại quỷ dị khiến người ta không thể nắm bắt.

Ngược lại, Sơn Thần cung chủ Liễu Mi nhân lúc này thu Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ vào lòng, kết thúc chuyến đoạt bảo này. "Tê!" Đám người hiện trường hít ngược một hơi khí lạnh.

Nhiều Chuẩn Thánh tranh đoạt Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đến mức máu nhuộm bát phương như vậy, cuối cùng vẫn rơi vào

tay Thần Điện, đúng là tạo hóa trêu ngươi.

Nữ tính đại năng trong Hồng Hoang vốn cực kỳ hiếm thấy, huống chi là tu sĩ tiến quân vào hàng ngũ Chuẩn Thánh.

Thần Điện Nguyệt Thần Vọng Thư là Tiên Thiên Thái Âm bản nguyên hội hợp cùng khí vận tinh thần mà sinh, căn nguyên trác tuyệt, chiến lực kinh người, từng lực địch hai vị Thú Hoàng không bại, điều này mọi người đều biết.

Nhưng Sơn Thần Liễu Mi từ trước đến nay danh tiếng không hiển hách, vậy mà tu vi và chiến đấu lực không hề kém cạnh Nguyệt Thần, quan trọng hơn lại là cao tầng của Thần Điện.

Chúng nhân tuy trong lòng không cam nhưng cũng không dám khinh suất động thủ.

Huống chi Thần Điện Đại Thần Vương Huyền Thiên còn ở đó, biểu hiện vừa rồi của hắn đã dễ dàng diệt sát một tên Hỗn Độn Ma Thần tàn dư cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Tuy nhìn tu vi có vẻ không cao, nhưng thực tế sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng không thể rút lui toàn mạng khỏi tay hắn, huống chi là kẻ khác.

Bi thảm nhất tại trường chính là ba người Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân, khổ tâm mưu tính bấy lâu, cuối cùng lại phải liều mạng tử sát với tàn dư Ma Thần.

May mà tàn dư Hỗn Độn Ma Thần có gia sản không nhỏ, nên bọn họ mới dốc toàn lực như vậy, chỉ cần giết được Hoang Hải đạo nhân thì mọi chuyện đều ổn. "Ân!

Bất quá!" Khi Huyền Thiên thấy Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ rơi vào tay Liễu Mi, không nhịn được gật đầu, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Tổng cộng không phụ sự ủy thác của Thần Tôn, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đã rơi vào tay Thần Điện.

Chương 274

Hiện nay có Tiên Thiên Chí Bảo Hư Không Lệnh, Liễu Mi cũng đoạt được không ít linh bảo, trong đó có một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thu hoạch lần này vô cùng phong phú, có thể coi là công đức viên mãn.

Về phần Sơn Thần Liễu Mi, nhìn Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ trong tay, trên mặt tươi cười không dứt, không hẳn vì một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Phải biết nàng vốn có hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại từ Mê Vụ đạo nhân đoạt được một kiện, hiện tại trừ Tiên Thiên Chí Bảo ra, căn bản không có linh bảo nào làm nàng động lòng.

Nàng vui vì đã hoàn thành nhiệm vụ Thần Tôn giao phó, nhưng những ánh mắt thèm muốn xung quanh đã khiến Liễu Mi cảnh giác.

Trọng bảo động lòng người, tuy nàng là Thần Điện Đại Thần Vương, nhưng đám gia hỏa này khi túng quẫn có thể sẽ bí quá hóa liều, nửa đường ra tay tất sẽ gây ra không ít phiền toái. "Sự tình kết thúc rồi, ta cũng nên về Thần Điện thôi." Lúc này, thân hình Huyền Thiên nháy mắt xuất hiện bên cạnh Liễu Mi, khẽ nói.

Huyền Thiên vừa mở miệng, Liễu Mi lập tức gật đầu, hai người hóa thành thần quang biến mất nơi chân trời, ngay cả ba ngàn Sơn Thần Vệ cũng giải trừ cảnh giới, hướng về Bất Chu Sơn mà đi.

Tại trường có hàng vạn tu sĩ Đại La Kim Tiên viên mãn, mấy chục danh Chuẩn Thánh tuy lòng không cam, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn đám người Huyền Thiên rời đi, không ai dám ra tay, tất cả đều kiêng dè thực lực đáng sợ của Huyền Thiên.

Chỉ trong chốc lát, người của Thần Điện đã hoàn toàn biến mất,

cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cũng đã đổi chủ, nhiều người lập tức rời đi.

Duy chỉ có sinh linh Tam tộc vẫn đang quan chiến, bởi vì Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân vẫn đang tử sát với tên tàn dư Hỗn Độn Ma Thần kia, mang theo sự không cam lòng mà phát ra những đòn tấn công cường đại.

Sự kiện linh bảo ở phương Đông lần này, người được lợi lớn nhất không ai khác ngoài Thần Điện.

Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ rơi vào tay Liễu Mi, nàng còn đoạt được toàn bộ gia sản của một tên tàn dư Ma Thần.

Về phần Trấn Điện Đại Thần Vương Huyền Thiên, hắn đã thể hiện thực lực khủng bố, cường sát Hư Không đại tôn tàn dư, đoạt lấy Tiên Thiên Chí Bảo Hư Không Lệnh, khiến vạn tộc Hồng Hoang phải run rẩy.

Sau trận chiến này, chúng nhân triệt để hiểu rõ khoảng cách với Thần Điện, nhất thời, Thần Điện lại trở thành đề tài nóng bỏng nhất Hồng Hoang.

Cách khu vực giao chiến không đầy trăm vạn dặm trên đỉnh núi, Ma Chủ La Hầu mặt đầy nộ dung, lạnh lùng hừ đạo: "Phế vật Hư Không, cư nhiên để một giới hậu thiên sinh linh giết chết, làm mất hết mặt mũi của Hỗn Độn Ma Thần chúng ta, nếu ngươi không chết, bản tọa cũng phải thanh lý môn hộ." Vinh quang Hỗn Độn năm xưa La Hầu chưa bao giờ quên, thậm chí từ tận đáy lòng hắn luôn coi thường đám sinh linh Hồng Hoang, nhưng hôm nay, một hậu thiên sinh linh lại có thể dễ dàng diệt sát Ma Thần xếp hạng trong top 100, hỏi sao hắn có thể không phẫn nộ cho được?

Đặc biệt là âm mưu lần này bị Thần Điện phá vỡ, căn bản không đạt được hiệu quả dự kiến, có thể nói là tiền mất tật mang.

Mang theo đầy bụng nộ hỏa, thân hình hắn rung lên, hóa thành một đạo hắc quang biến mất trong hư không.

Đương nhiên, hết thảy những gì phát sinh ở phương Đông, Hoàng Thiên đều biết rõ, đặc biệt là khi tàn hồn Hư Không Ma Thần xuất hiện, hắn càng quan tâm mật thiết hơn.

Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ tuy quan trọng, nhưng so với Hư Không Ma Thần thì vẫn kém một chút, bởi vì tên kia thực lực cường kình, dã tâm càng lớn.

Điều không ngờ là Huyền Thiên lại có thể dễ dàng hủy diệt Hư Không Ma Thần, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo Hư Không Lệnh cũng đoạt được, quả thực là một điều bất ngờ thú vị!

Như vậy cũng tốt, nó đã đặt nền móng cho uy danh của Trấn Điện Đại Thần Vương, để ánh hào quang của Thần Điện một lần nữa chiếu rọi khắp Hồng Hoang trước khi hắn rời đi.

Tại Thần Điện Bất Chu Sơn. "Khởi bẩm Thần Tôn, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đã đoạt được!" Huyền Thiên vung tay, Sơn Thần cung chủ Liễu Mi phía sau vội vàng dâng một mặt kỳ nhỏ màu vàng dài ba tấc đến trước mặt Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên thấy vậy gật đầu, nhàn nhạt nói: "Chuyến đi phương Đông lần này, hai người làm rất tốt, diệt sát được tàn dư Hỗn Độn Ma Thần, làm rạng danh uy phong Thần Điện ta." Trong nháy mắt, hắn đã thu lấy Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ chỉ còn thiếu Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là chưa nằm trong tay hắn, nếu không sẽ lại có thêm một món bảo vật cấp Tiên Thiên Chí Bảo. "Thần Tôn!

Chuyến đi phương Đông này, ta phát hiện số lượng Chuẩn Thánh trong vạn tộc tăng lên rất nhiều, dẫn đến thái độ đối với Thần Điện

cũng thay đổi, đặc biệt là Tam tộc, khí thế cực kỳ kiêu căng, chúng ta có nên ra tay áp chế một chút không!" Sơn Thần cung chủ Liễu Mi lập tức bẩm báo.

Huyền Thiên bên cạnh cũng đồng thanh phụ họa: "Đúng vậy Thần Tôn, ta thấy vạn tộc hiện tại có chút được đằng chân lân đằng đầu, nếu không giáo huấn một chút, chúng sẽ không biết Thần Điện ta mạnh đến mức nào." Từ thời Hoang Cổ, Thần Điện đã sừng sững trên đại địa Hồng Hoang, không ai không biết, không ai không hiểu, thần uy quét ngang thế giới, ai dám không kính sợ?

Ngay cả đám Hung Thú hung uy ngút trời cũng không dám khinh suất trêu chọc Thần Điện, tất cả mọi người trong Thần Điện từ trên xuống dưới luôn giữ một phần cao ngạo.

Vậy mà phần cao ngạo này lại bị vạn tộc công khai khiêu khích trước mặt bao nhiêu người, hỏi Huyền Thiên làm sao có thể nhẫn nhịn? "Không!

Cứ để chúng tiếp tục kiêu ngạo." Trong mắt Hoàng Thiên lóe lên một đạo hàn quang, không tự tìm cái chết thì sẽ không chết, vạn tộc sớm muộn cũng bị Tam tộc thôn tính, cuối cùng trong lượng kiếp hóa thành tro bụi, cần gì phải so đo với kẻ sắp chết.

Khi Huyền Thiên và Liễu Mi định nói thêm, Hoàng Thiên đã ngắt lời, không cho bọn họ cơ hội phản bác.

Hai người bất lực, chỉ đành lắc đầu trở về cung điện của mình.

Liễu Mi mới đo được một số linh bảo cần đi luyện hóa, còn Huyền Thiên thì phải xử lý Hư Không Lệnh.

Dù sao Hư Không Lệnh cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, nếu chỉ trấn áp đơn giản, e rằng khó bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi Hoàng Thiên rời đi, Huyền Thiên và Liễu Mi bế quan, Thần Điện chỉ còn lại Thương Ly là cao tầng, nhưng thực tế cũng chẳng có việc gì cần xử lý.

Bởi vì những gì cần an bài đã sớm an bài xong, lực lượng lưu thủ ở trung bộ chỉ còn lại ba đại Thần Quân cùng Sơn Thần Vệ, mục đích là để mê hoặc chúng sinh Hồng Hoang, dẫn dắt nhịp độ của lượng kiếp.

Không ngoài dự liệu của mọi người, trận chiến phương Đông cuối cùng vẫn là Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân thắng lợi, tên Hoang Hải Ma Thần kia hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa.

Long Vương đoạt được bản mệnh cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của Hoang Hải Ma Thần là Liệt Hải Xoa, Phượng Tổ được hai kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Tổ Kỳ Lân cũng được một kiện thượng phẩm cùng năm kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chuyến này trừ Thần Điện ra, Tam tộc là những kẻ thu hoạch lớn nhất.

Điều này làm kẻ chủ mưu đứng sau là La Hầu thập phần khó chịu.

Vốn dĩ Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ là mồi nhử hắn ném ra để trả thù Tam tộc.

Bởi vì đối với Ma Đạo, lá cờ này chẳng khác nào thuốc độc, có thể dùng một thứ vô dụng đối với mình để đạt được mục đích tối đa cũng không tệ.

Nhưng ai ngờ được, bọ ngựa bắt ve hoàng tước phía sau, cư nhiên dẫn ra con cá lớn là Thần Điện, lại thêm ba tàn hồn Ma Thần ra góp vui.

Cuối cùng, Thần Điện ngư ông đắc lợi, Tam tộc cũng giết được

một tên Ma Thần, ai nấy đều thu hoạch lớn nên rất vui vẻ.

Nếu không phải hiện tại Tam tộc được Thiên Đạo quyến cố, khí vận thâm hậu, e rằng La Hầu đã đơn thương độc mã giết đến tận cửa diệt sạch bọn chúng, một lũ sâu kiến mà dám khiêu khích Ma Chủ.

Nhưng hiện tại hắn không dám, vì trước đó đã xảy ra nhiều chuyện khiến mối quan hệ giữa hắn và Thiên Đạo cực kỳ bất hòa, nếu lại động vào Tam tộc thì coi như hoàn toàn trở mặt với Thiên Đạo.

Thông qua mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, La Hầu cảm nhận rõ ràng bản nguyên Thiên Đạo dường như đang dần nghiêng về phía đối thủ Hồng Quân, khiến lão ta đang nhanh chóng lớn mạnh.

Điều này làm hắn cảm thấy bi ai, hiện nay tu vi đình trệ không thể tiến bộ nhanh chóng, Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Tứ Kiếm vẫn đang trong quá trình thai nghén, nếu không có Thiên Đạo che chở thì thật khó khăn.

Chương 275

Cho nên, Tam tộc mới trở nên càng ngày càng kiêu ngạo, Kỳ Lân tộc và Phượng Hoàng tộc binh phong chỉ thẳng vào Tây Bộ Tu Di Sơn, Long tộc càng thông qua Tây Hải khống chế các khu vực vùng biên Tây Bộ.

Bởi vì bọn chúng biết khí vận tộc quần hiện tại bàng đại, ngay cả cường giả như La Hầu cũng không dám khinh suất đè ép, nếu không sẽ bị khí vận Thiên Đạo phản phệ.

Điều này đã hoàn toàn đẩy bọn chúng vào con đường tranh đoạt khí vận, sau này dần dần diễn biến thành lượng kiếp.

Cùng lúc đó, trong Thần Điện, Hoàng Thiên đã chuẩn bị gần xong các di sản truyền thừa và linh bảo, bao gồm cả một loạt võ kỹ thần thông để lại cho Vu tộc. "Thần Tôn!

Ta có một chuyện muốn bái thác ngài!" Lúc này, Trấn Điện Đại Thần Vương Huyền Thiên đột nhiên tìm đến. "Ồ?" Hoàng Thiên nhìn chằm chằm Huyền Thiên một hồi lâu mới mở miệng: "Năm đó bản tôn vì để lại truyền pháp điện cho Thần Điện nên mới luyện chế ra một tòa Tàng Kinh Các, nhưng thiên cơ biến hóa đã sinh ra ngươi.

Những năm qua sự nỗ lực của ngươi bản tôn đều nhìn thấu, từ thân phận hậu thiên đã lột xác thành bán bộ Thần Đế, ngay cả bản thể cũng đạt đến trình độ hậu thiên công đức chí bảo, quả thực rất nỗ lực.

Nhưng ngươi phải hiểu rõ, với thực lực hiện tại của bản tôn, tuy có thể luyện lại Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, nhưng Tiên Thiên Chí Bảo và hậu thiên công đức linh bảo không dễ dung hợp như vậy, nếu có sai sót, ngươi có khả năng sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang." Huyền Thiên nghe xong, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, lập tức khấu

bái: "Thần Tôn, ta hiểu rõ sự hiểm nghèo trong đó, nhưng chỉ có đột phá Thần Đế, đăng sơn đỉnh cao hơn thì bản thể bắt buộc phải lột xác, hậu thiên phản tiên thiên, xin chủ nhân tái tạo bản thể." Nhìn vẻ kiên định đó, Hoàng Thiên không khỏi thở dài.

Khí linh của Thiên Địa Tạo Hóa Tháp là Huyền Thiên đã bầu bạn từ thời Hoang Cổ đến nay, mối quan hệ giữa hai bên không chỉ đơn thuần là linh bảo và chủ nhân, mà giống như huynh đệ sinh tử có nhau.

Nay Huyền Thiên muốn luyện lại bản thể, một việc cực kỳ nguy hiểm.

Đúng vậy, Hư Không Lệnh tiền thân là Hỗn Độn thượng phẩm linh bảo, nếu có thể dung hợp với Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, con đường đại đạo tương lai nhất định sẽ rạng rỡ.

Nhưng một kiện hậu thiên linh bảo muốn thôn phệ dung hợp Tiên Thiên Chí Bảo từng là Hỗn Độn linh bảo như Hư Không Lệnh, nói thì dễ hơn làm. "Thôi được!

Nếu ngươi đã quyết định, bản tôn sẽ đích thân ra tay giúp một tay, thành Đế hóa hư, phải xem tạo hóa của ngươi rồi." Hoàng Thiên gật đầu, ngưng trọng nói.

Nghe vậy, Huyền Thiên lộ vẻ vui mừng, lập tức dập đầu tạ ơn, sau đó hóa ra bản thể.

Chỉ thấy trong Thần Điện xuất hiện một tòa bảo tháp chín tầng, Hoàng Thiên vẫy tay, thần lực rơi trên tháp, tháp thân nhanh chóng thu nhỏ lại rồi nằm gọn trong tay hắn. "Thiên địa tạo hóa, xuất!" Hoàng Thiên quát nhẹ một tiếng, Tiên Thiên Chí Bảo Hư Không Lệnh đang bị trấn áp trong tháp được lấy ra.

Cầm Thiên Địa Tạo Hóa Tháp và Hư Không Lệnh trong tay,

Hoàng Thiên lập tức truyền âm cho Địa Hoàng: "Đạo hữu, Thần Điện giao cho ngươi, ta luyện lại Thiên Địa Tạo Hóa Tháp cần một thời gian, e là không thể chiếu cố được." Địa Hoàng lập tức đáp lời: "Bản tôn cứ yên tâm, mọi việc ở Thần Điện đã có ta." "Ân!" Hoàng Thiên không nói gì thêm, xoay người biến mất trong nội điện, đi thẳng vào thế giới Thần Quốc.

Luyện lại tháp không khó, nhưng dung hợp với Hư Không Lệnh thì cực kỳ gian nan.

Nếu ở Hồng Hoang sẽ chịu sự chế ước của Thiên Đạo, nhưng Thần Quốc của hắn là một cá thể độc lập, Thiên Đạo không quản tới được, chính là lựa chọn tốt nhất.

Ngồi xếp bằng dưới gốc Kiến Mộc của Thế Giới Thụ, Hoàng Thiên triệu ra tháp và lệnh, dùng sức mạnh thế giới làm lò luyện, thu cả hai vào trong. "Huyền Thiên, ta định dùng hỏa của Thần Quốc để luyện lại bản thể của ngươi, có lẽ có thể san bằng khoảng cách giữa hai thứ, nhưng hỏa của thế giới đối với ngươi là một loại dày vò, nếu không kiên trì được sẽ hồn phi phách tán, ngươi hiểu chứ?" Trong Thiên Địa Hồng Lô, một đạo nhân ảnh hiện ra từ tháp, chính là Huyền Thiên kiên định nói: "Xin chủ nhân yên tâm, ta nhất định sẽ kiên trì đến cùng." Hoàng Thiên gật đầu, sắc mặt nghiêm lại, chu thân tỏa ra khí tức ngưng trọng, thần niệm khẽ động, vô tận thiên tài địa bảo xuất hiện trước mắt.

Những thứ này cơ bản đều là linh vật Tiên Thiên, thậm chí có cả một ít vật chất Hỗn Độn, tuyệt đối là chí bảo hàng đầu Hồng Hoang.

Để dung hợp hoàn toàn tháp và lệnh, Hoàng Thiên đã bỏ ra vốn lớn, không chỉ vậy, hắn còn lấy ra một đoàn Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên, đó là đồ tốt mà Thời Gian Ma Thần để lại năm xưa!

Không còn cách nào, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp khi luyện chế lần

đầu nguyên liệu không được tốt lắm, chỉ có Tinh Thần chi tinh, Bắc Hải chi đồng...

Nếu không trọng tố tháp thân, làm cho nguyên liệu tiệm cận với Hư Không Lệnh thì không thể dung hợp thành công, đương nhiên để hoàn toàn ngang hàng với Hư Không Lệnh là không thể nào.

Dù sao Hư Không Lệnh cũng là của Hư Không đại tôn, tập hợp vật chất Hỗn Độn luyện thành thượng phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, tuy phẩm giai bị rớt nhưng bản thể vẫn vậy. "Theo lệnh của ta, triệu hoán chư thiên Thần Quốc, hỏa của thế giới, cháy!" Hoàng Thiên vẫy tay, thiên địa lực hội tụ dưới hồng lô, một đoàn hỏa diễm trong suốt bốc lên.

Tức thì, vô số thiên tài địa bảo như mưa rơi vào trong lò, hỏa thế giới điên cuồng tôi luyện tháp, những nguyên liệu và bản nguyên Ma Thần trong quá trình tinh luyện không ngừng hòa vào tháp thân.

Thông Thiên Kiến Mộc không ngừng hấp thụ Hỗn Độn chi khí chuyển hóa thành thiên địa linh khí, xung quanh là Nhâm Thủy Bàn Đào, Hoàng Trung Lý, Nhân Sâm Quả và Tử Kim Bồ Đào cũng không ngừng phóng ra ngũ đại bản nguyên kim mộc thủy hỏa thổ.

Sau khi nâng cấp, Thần Quốc đã lột xác thành Trung Thiên thế giới, Thông Thiên Kiến Mộc cũng trở thành Thế Giới Thụ không hề kém cạnh Tiên Thiên Chí Bảo.

Về phần Nhâm Thủy Bàn Đào, Nhân Sâm Quả, Hoàng Trung Lý đều tiến hóa thành thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn, Tử Kim Bồ Đào cũng vậy.

Một hiện tượng cực tốt, hoàn toàn khiến ngũ hành đạt được cân bằng, không ngừng mở rộng ra ngoài, tuy tốc độ chậm nhưng Thần Quốc thực sự đang phát triển.

Có toàn bộ Thần Quốc trợ giúp, việc luyện lại bản thể của Huyền Thiên cũng dễ dàng hơn đôi chút, các loại nguyên liệu sau khi tinh luyện đạt đến cực hạn, thúc đẩy tháp thăng hoa.

Hoàng Thiên cũng không nhàn rỗi, hắn bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đồ xung quanh, hình thành một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thu nhỏ, mượn nhờ Thần Điện không ngừng hấp thu tinh thần chi lực.

Trong quá trình tôi luyện, hắn liên tục cải tạo các cấm chế trên tháp, khiến chúng tiến hóa thành Tiên Thiên cấm chế. "A!!!" Huyền Thiên trong lò không ngừng gào thét, thời gian này là thống khổ nhất, bản thể nhục thân bị hỏa thế giới thiêu đốt, thực sự là xé lòng.

Quan trọng hơn, hỏa thế giới thiêu đốt song trọng, ngay cả thần hồn của hắn cũng không thoát khỏi sự đối đãi này, quá trình vô cùng tàn nhẫn.

May mà Hoàng Thiên ném vào đoàn bản nguyên Thời Gian Ma Thần, tuy lượng nhỏ nhưng đều là tinh hoa, mượn hỏa thế giới không ngừng hòa vào thần hồn Huyền Thiên, giúp hắn mạnh lên trong vô thức.

Thấy Huyền Thiên tuy thống khổ nhưng vẫn kiên trì hoàn thành việc tôi luyện, Hoàng Thiên không khỏi lộ vẻ tán thưởng.

Tuy việc trọng tố đầy nguy hiểm, nhưng với tư cách là Thần Đạo chi chủ, hắn làm sao không có thủ đoạn ngăn chặn?

Chỉ là nếu làm vậy, giấc mộng nghịch phản Tiên Thiên của Huyền Thiên sẽ tan vỡ.

Tuy Huyền Thiên do hắn tạo ra, nhưng dù sao linh bảo hóa hình cũng đã thành sinh linh Hồng Hoang, là tổ của Khí Đạo, khí vận hùng hậu.

Nếu giải quyết được vấn đề bản thể để đột phá lên Tiên Thiên,

thực lực khi đó sẽ tăng vọt, trước Thiên Đạo cảnh sẽ không còn trở ngại.

Vì vậy, Hoàng Thiên hy vọng Huyền Thiên có thể đột phá, vì hắn đối với tên này cũng có chút "tình cha con".

Trong Thần Quốc, hắn chính là Thiên Đạo, có thể gia tốc thời gian, giúp đẩy nhanh tiến độ rèn đúc.

Dù vậy, Hoàng Thiên vẫn tiêu tốn mấy chục vạn năm, đó là tỉ lệ thời gian một phần mười vạn so với bên ngoài đấy!

Trong quá trình rèn đúc căng thẳng như vậy, cuối cùng cũng nâng cấp thành công tháp, bên ngoài là hậu thiên nhưng cốt lõi là tiên thiên.

Tiếp theo là luyện hóa Hư Không Lệnh, dung hợp cả hai làm một, đây là việc có độ khó cao, không được phép lơ là.

Chương 276

"Oanh!" Ngay lập tức, Hoàng Thiên hấp thu một ít sức mạnh thế giới để hồi phục thần lực, sốc lại tinh thần, vận hỏa thế giới điểm nhiên Hỗn Độn chi khí, không ngừng nung đốt Hư Không Lệnh.

Là bạn sinh linh bảo của Hư Không đại tôn, đẳng cấp của Hư Không Lệnh rất cao, hỏa thế giới đơn thuần không thể làm nó tan chảy, chỉ có ngọn lửa được thắp lên từ Hỗn Độn chi khí mới làm được. "Oanh long long!" Thiên địa không ngừng vang lên tiếng sấm, đó là sự bất mãn của Thiên Đạo, vì việc nung chảy Hỗn Độn linh bảo thành Tiên Thiên Chí Bảo là nghịch phản pháp tắc.

Ngay cả trong Thần Quốc cũng có lôi vân dày đặc, nhưng Hoàng Thiên đã bố trí đại trận cách ly chúng ra ngoài.

Nhưng chỉ cần Huyền Thiên xuất hiện ở Hồng Hoang, lôi phạt ngập trời sẽ giáng xuống, uy nghiêm Thiên Đạo không thể làm trái, huống chi là hành vi này.

Thời gian trôi đi, không biết từ bao giờ, trong Thần Quốc đã trôi qua vô số năm, thiên địa đột nhiên vang lên trận trận đạo âm, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vạn thiên pháp tắc đồng loạt hiện thân, thần quang vô tận chiếu rọi trên lò luyện. "Phanh!" Kèm theo một tiếng nổ lớn, Thiên Địa Hồng Lô nháy mắt nổ tung, bảo quang tứ xạ, một tòa tháp nhỏ lung linh như lưu ly, lấp lánh hào quang thất thải xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên.

Nhìn Thiên Địa Tạo Hóa Tháp đã thoát thai hoán cốt, Hoàng Thiên mỉm cười: "Tốt!

Tiên Thiên Chí Bảo, bốn mươi chín tầng cấm chế, có nền tảng từ Hư Không Lệnh, việc đột phá lên Hỗn Độn Linh Bảo không còn xa."

Lúc này, tháp lóe lên một đạo kim quang, một thanh niên có ngoại hình giống Hoàng Thiên xuất hiện.

Huyền Thiên lập tức quỳ một gối hành lễ, lớn tiếng bái tạ: "Đa tạ Thần Tôn ơn tái tạo!" Hoàng Thiên gật đầu nói: "Ngươi nhiều năm qua tận tụy vì Thần Điện, công lao rất nhiều, hôm nay bản tôn chỉ là thuận nước đẩy thuyền giúp một tay, có thể nghịch phản Tiên Thiên hoàn toàn là nhờ sự nỗ lực của chính ngươi." Lời vừa dứt, hắn vẫy tay một cái, thần lực vô tận ùa về phía Huyền Thiên, ngay cả sức mạnh Thần Quốc xung quanh cũng không ngừng tẩy luyện bản thể, tu phục những ám thương trong quá trình đột phá.

Một lát sau, trên mặt Huyền Thiên lộ rõ vẻ vui mừng, lần nữa bái tạ: "Đa tạ Thần Tôn!" Tuy thành công dung hợp Hư Không Lệnh giúp bản thể đạt cấp Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng thần hồn không tránh khỏi bị hỏa thế giới thiêu đốt gây tổn thương, cái phẩy tay của Hoàng Thiên đã khiến hắn hoàn toàn đổi mới. "Được rồi, đứng lên đi, là Trấn Điện Đại Thần Vương của Thần Điện, sau này có nhiều việc phải giao cho ngươi làm, hy vọng lúc đó đừng phụ kỳ vọng của bản tôn." Hoàng Thiên nhạt giọng nói.

Huyền Thiên lập tức đáp lễ: "Rõ!

Huyền Thiên tất không phụ lòng Thần Tôn!

Nhất định sẽ làm rạng danh Thần Điện ta." Thực tế, khi Thần Điện rút khỏi đại địa, ngoại trừ mạch Địa Thần và Hải Thần, các lực lượng còn lại đều tập trung trên tinh không.

Nguyệt Thần Cung thống lĩnh tinh thần vô tận, những sinh linh còn lại của Thần Điện đang không biết đi đâu về đâu, lúc này vai trò của Huyền Thiên trở nên cực kỳ then chốt, toàn bộ ba mươi sáu tầng thiên đấu sẽ do hắn quản lý. "Ra ngoài thôi!" Hoàng Thiên vung tay áo, thân hình hai người biến mất khỏi Thần Quốc, chớp mắt đã xuất hiện trên

một bình nguyên ở trung bộ.

Chỉ thấy bình nguyên vốn đang quang đãng lập tức bị mây đen vô tận bao phủ, trong mây đen có vô số lôi điện xuyên qua.

Ngay khoảnh khắc Huyền Thiên xuất hiện, Thiên Đạo đã cảm ứng được, lập tức ngưng tụ kiếp lôi định cho một bài học.

Nếu vượt qua được thiên phạt tự nhiên sẽ có tạo hóa vô tận, nếu không thể, Thiên Đạo sẽ hủy diệt cả bản thể lẫn thần hồn của Huyền Thiên.

Chỉ trong chốc lát, thiên phạt trên bình nguyên đã thành hình, kiếp vân dài tới ức vạn dặm, toàn thân đen kịt, bên trong điện quang lấp lánh hoặc u hắc, hoặc huyết hồng, hoặc ánh tím, vô số lôi điện xuyên qua mây, uy nghiêm thiên đạo bao trùm phương viên ức vạn dặm.

Trên bình nguyên, vô số sinh linh phủ phục sát đất, run rẩy không thôi, không dám nhìn thẳng uy nghiêm của Thiên Đạo, như thể có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào. "Ồ?

Thiên Đạo thật sự coi trọng người của Thần Điện ta, ngay cả thiên phạt loại này cũng lôi ra, mười hai điều thiên thần lôi, loại lôi kiếp mà ngay cả Thần Đế cũng không dám đối mặt trực tiếp, ha ha!" Hoàng Thiên thấy vậy không nhịn được cười lạnh.

Không khó để thấy Thiên Đạo cực kỳ kỵ đạn Thần Điện, cho nên mới hạ hạ sách này để chặt đứt cánh tay của hắn. "Thần Tôn chớ lo!

Thiên Đạo muốn mạng của Huyền Thiên ta, phải xem nó có bản lĩnh đó không, hôm nay ta có liều chết cũng phải chém nát bầu trời này, vuốt râu hùm một phen!" Lời nói của Huyền Thiên tràn đầy ngạo khí, nay đã lột xác thành Tiên Thiên Chí Bảo, cần gì phải sợ Thiên Đạo.

Lúc này, kiếp vân trên cao như nghe thấy lời Huyền Thiên, tiếng

sấm ầm ầm vang dội, đột nhiên một đạo kiếp lôi cao trượng bát rơi xuống từ trong mây, toàn thân huyết hồng, lệ khí mười phần.

Nhìn kiếp lôi bổ xuống, Huyền Thiên lộ vẻ khinh thường, không hề né tránh, thần niệm khẽ động triệu ra bản thể Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, kim quang vô tận bắn ra, một tòa tháp nhỏ cổ phác hiện ra giữa trời đất.

Tức thì, một luồng khí thế duy ngã độc tôn oanh nhiên bộc phát, mang theo vĩ lực trấn áp thiên địa quét ngang phương viên ức vạn dặm, không hề bị thiên phạt dọa sợ, hai bên tranh phong tương đối.

Thiên Địa Tạo Hóa Tháp lơ lửng trước ngực Huyền Thiên, thân tháp lóe kim quang, hướng về phía kiếp lôi trên cao khẽ rung một cái, một đạo xoáy nước ba thước thấu thể bay ra, mang theo khí thế thôn phệ thiên địa khủng bố hút về phía kiếp lôi.

Xoáy nước này chính là thần thông chuyển hóa từ Tiên Thiên Chí Bảo Hư Không Lệnh, quy luật hư không cũng đã hoàn toàn dung hợp vào tháp trong quá trình rèn đúc, sinh ra một động thiên vô ngân bên trong có thể phá vỡ hư không, hấp thu vạn vật. "Hưu!" Kèm theo một tiếng vang giòn giã, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp như một hố đen vô tận, trực tiếp hấp thu đạo thiên thần lôi kia, ngay cả một bọt khí cũng không sủi lên, bị nghiền nát trong động thiên.

Kiếp vân trên cao đột nhiên cuồn cuộn dữ dội, dường như bị chọc giận, trong chớp mắt giáng xuống mấy chục đạo thiên thần lôi, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa bổ về phía Huyền Thiên.

Tuy bề ngoài Huyền Thiên tỏ ra khinh thường nhưng trong lòng không hề chủ quan, mười hai điều thiên thần lôi là thần thông mạnh mẽ mà Bàn Cổ đại thần từng dùng khi khai thiên lập địa, ai có thể dễ dàng né tránh?

Dù là bản suy yếu cũng không dễ chọc. "Dưới danh nghĩa của ta,

triệu hoán tháp linh, trấn!" Huyền Thiên quát nhẹ, thần lực toàn thân dao động, rót thẳng vào tháp, thân tháp kim quang lấp lánh nháy mắt phình to lên trăm vạn trượng.

Tức thì, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp xông thẳng lên trời, như rồng lượn phượng múa giữa rừng thiên thần lôi vô tận, lên xuống đảo điên, trấn áp và hấp thụ toàn bộ kiếp lôi vào trong tháp.

Nhưng Thiên Đạo không cho Huyền Thiên thời gian thở dốc, đợt kiếp lôi kia vừa bị hút sạch, nháy mắt đợt tấn công tiếp theo đã tới, hàng vạn đạo thiên thần lôi rơi xuống, mỗi đạo dày tới trăm trượng, cực kỳ hiểm độc.

Ngay cả màu sắc kiếp lôi cũng chuyển từ huyết hồng sang tím đen, hàng vạn đạo kiếp lôi như những con rồng hủy diệt hung tợn vồ về phía Huyền Thiên. "Hừ!" Huyền Thiên lạnh hừ một tiếng, sắc mặt trầm xuống, Thiên Địa Tạo Hóa Tháp liên tục lóe lên thần quang, trong hư không xuất hiện mấy chục đạo xoáy nước bao quanh bản thể, ẩn ẩn thành một trận thế huyền diệu.

Khi kiếp lôi chỉ còn cách Huyền Thiên chưa đầy trăm mét, mấy chục xoáy nước oanh nhiên bùng nổ, sức mạnh hư không vô tận tràn ngập phương viên ức vạn dặm, hóa thành một hố đen khổng lồ nhắm thẳng vào hàng vạn đạo thiên thần lôi.

Tiếng nổ lách tách không dứt bên tai, khí hư không liên tục nổ tung trong lôi vân, tống khứ từng đạo thiên thần lôi vào cõi hư vô.

Khi tất cả thiên thần lôi bị tống đi, thần quang trên tháp có chút ảm đạm, rõ ràng đòn vừa rồi tiêu tốn quá nhiều sức mạnh. "Không xong!" Huyền Thiên bắt đầu lo lắng, thiên phạt đang tích lũy sức mạnh, đợt tấn công vẫn sẽ tiếp tục, nhưng thần lực của hắn đã tiêu hao quá nửa, đỉnh điểm chỉ có thể trụ thêm một đợt nữa, sau đó sẽ khó mà duy trì.

Thiên Đạo dường như biết hắn sắp hết hơi, lôi vân cuồn cuộn

không ngừng như có hung thú khủng bố đang sôi sục bên trong.

Màu sắc kiếp vân dần chuyển từ đen sang tím đỏ, uy áp từ thiên phạt càng lúc càng mạnh, phương viên ức vạn dặm đều run rẩy không thôi.

Hoa cỏ cây cối hay núi sông xung quanh đều bị kiếp lôi rò rỉ phá hủy hoàn toàn, không còn một chỗ nào nguyên vẹn, ngoại trừ mảnh đất dưới chân Huyền Thiên. "Oanh long!" Trong nháy mắt, kiếp lôi lại rơi xuống dày đặc, ít nhất cũng phải hàng vạn đạo, mỗi đạo đều là màu tím đỏ, dài trăm trượng, mang theo sát cơ vô tận nhắm vào Huyền Thiên.

Tuy kiếp lôi cách mặt đất hàng vạn trượng, nhưng uy nghiêm thiên đạo đã nghiền nát mọi thứ trên mặt đất thành tro bụi, thật đáng sợ!

Chương 277

"A!!!" Đứng trước bầu trời kiếp lôi, Huyền Thiên gầm lên một tiếng, bản thể tháp bộc phát uy lực chưa từng có, thần quang vô tận hiện ra, mấy chục đạo kiếm khí hư không sinh ra xung quanh tháp quay cuồng không ngừng.

Một lúc sau, những kiếm khí hư không này biến mất không dấu vết, thay vào đó là ba thanh kiếm dài chín thước trong suốt, thân kiếm thanh mảnh cổ phác, không thấy chút sơ hở nào.

Nhưng chúng ẩn ẩn tạo thành một trận thế tam tài huyền diệu, như phân cắt không gian, nếu ai mạo muội trêu chọc sẽ bộc phát uy lực hủy thiên diệt địa.

Khí hư không phóng ra từ tháp đã nhiễm phải sự sắc bén của Hỗn Độn, sát cơ ngập trời, Chuẩn Thánh tầm thường gặp phải cũng chỉ có con đường chết.

Lúc này, thần hồn và bản thể của Huyền Thiên hô ứng lẫn nhau, tháp tỏa thần quang rực rỡ như một vị thần vệ kình thiên uy vũ, phát ra tiếng gầm thét như rồng ngâm phượng hót, mang theo thần uy vô tận lao thẳng vào đám thiên thần lôi dày đặc kia. "Phanh!

Phanh!

Phanh!" Kiếm khí hư không không ngừng tử sát với thiên thần lôi, hai bên không ai nhường ai, sát khí tung hoành.

Nhất thời, một trận cuồng phong bão tố nổi lên trong phương viên ức vạn dặm, cuộc giao tranh làm không gian vỡ vụn, linh khí bạo loạn cuốn phăng mọi thứ xung quanh.

Khi cơn bão tan đi, đám thiên thần lôi dày đặc đã hoàn toàn biến

mất, kiếm khí hư không cũng rời khỏi Hồng Hoang, chỉ còn lại Thiên Địa Tạo Hóa Tháp quang hoa ảm đạm.

Tuy tháp không bị tổn hại, nhưng khí linh là Huyền Thiên đã kiệt sức, thần lực trong cơ thể tiêu hao sạch sành sanh.

Đối mặt với cuộc tấn công tập thể của mười hai điều thiên thần lôi, nếu không dùng hết vốn liếng thì e rằng hắn không thể đứng vững tại chỗ như bây giờ.

Chỉ tiếc thiên phạt vẫn chưa tan, chắc chắn sẽ còn một đợt tấn công nữa, lúc này mất sạch thần lực chỉ có thể dựa vào việc gánh chịu cứng nhắc.

Kiếp lôi thông thường tự nhiên không làm gì được tháp, vì nó cấu thành từ chất liệu của Hỗn Độn thượng phẩm linh bảo.

Nhưng không có nghĩa là Huyền Thiên có thể thoát thân, thần hồn và pháp thể Thần Đạo của hắn mới chỉ là bán bộ Thần Đế, làm sao chống đỡ được đòn công phạt cuối cùng.

Chỉ cần để lại một luồng tàn hồn, Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này, vì đây là lúc tốt nhất để làm suy yếu sức mạnh Thần Đạo.

Ngay lúc này, lôi vân trên cao cũng đã chuẩn bị xong, tập trung toàn bộ kiếp lực, phát ra đòn tấn công khủng bố chưa từng có. "Hưu!" Một đạo thần lôi mông lung dài ba thước lao về phía Huyền Thiên, nhưng hắn hoàn toàn không thể cử động, vì hắn nhận thấy đạo thần lôi này còn khủng bố hơn bất kỳ đợt tấn công nào trước đó. "Cút mẹ ngươi đi Thiên Đạo!" Ngay khi thần lôi rơi xuống, Huyền Thiên đột nhiên nghe thấy một tiếng nộ hống, Thần Tôn Hoàng Thiên đột nhiên xuất hiện trước mặt, bóng dáng hoàng bào đó trông thật cao ngạo và vĩ đại, như thể mang theo cả vạn vật thế gian, mênh mông tráng lệ.

Nhìn kiếp lôi mang theo thiên uy vô thượng đang lao tới, Hoàng Thiên không những không hoảng sợ mà còn lộ vẻ mỉa mai, nhàn nhạt nói: "Để đối phó với Thần Đạo của ta, Thiên Đạo thật sự đã tốn rất nhiều tâm tư, ngay cả Hỗn Độn thần lôi cũng lôi ra dùng." Không sai, đạo lôi cuối cùng này căn bản không phải mười hai điều thiên thần lôi, mà là Hỗn Độn thần lôi mà ngay cả Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên cũng không dám đối mặt.

Trong lời nói, sắc mặt Hoàng Thiên nghiêm lại, một thanh trường kiếm đen kịt hiện ra trong tay, hắn nhẹ nhàng vung tay phải, Tiên Thiên sát lục chí bảo Lục Thiên Kiếm lập tức bắn ra một đạo sát lục kiếm khí.

Mang theo sát cơ Hỗn Độn vô tận, kiếm khí đón gió mà lớn, quấn quanh tiên thiên sát khí, chỉ một đòn đã đâm xuyên qua đạo Hỗn Độn thần lôi kia mà không hề tổn hại. "Tê!" Huyền Thiên hít ngược một hơi khí lạnh, phải biết đó là Hỗn Độn thần lôi do Thiên Đạo ngưng tụ, ngay cả Thần Đế gặp phải cũng chưa chắc thoát nạn.

Vậy mà Thần Tôn Hoàng Thiên chỉ cần vung nhẹ tay đã đánh tan nó, quan trọng nhất là đạo sát lục kiếm khí kia không hề giảm sút mà còn mạnh thêm.

Đạo kiếm khí đó giờ đã biến thành dài trăm vạn trượng, toàn thân huyết hồng trong suốt, tỏa ra khí tức đồ thiên diệt địa lao thẳng vào thiên phạt.

Vốn dĩ thiên phạt sau khi tung ra đòn cuối cùng nên tan biến, nếu không phải Thiên Đạo nhúng tay thì đã không kéo dài đến giờ.

Đạo sát lục kiếm khí này cứ thế đâm thẳng vào, xé nát toàn bộ thiên phạt, kiếp vân bao trùm ức vạn dặm trong phút chốc tan tành.

Hoàng Thiên đứng bên dưới cười quái dị: "Ha ha!

Thiên Đạo, dám ám toán thủ hạ của bản tôn, đám kiếp vân này coi như là vật bồi thường đi." Nói xong, hắn vung tay lớn, một luồng kim quang huyền bí bắn vào đám kiếp vân đang tan tác, trong chốc lát đã hấp thu sạch sẽ.

Sau khi hút xong, kim quang không hề do dự lao thẳng xuống người Huyền Thiên. "Sướng!" Huyền Thiên bị luồng sức mạnh đó tràn vào, cả người ấm áp như thánh đấu sĩ tái sinh, tự tin bùng nổ.

Đó dù sao cũng là thiên phạt ngưng tụ từ bản nguyên Thiên Đạo, tuy sức mạnh đã giảm nhưng đối với Huyền Thiên vẫn là một siêu cấp thuốc bổ, làm sao không sướng cho được?

E rằng đám kiếp vân này không chỉ bù đắp tiêu hao cho Huyền Thiên mà còn giúp tu vi của hắn tiến thêm một bước, chỉ cần bế quan một chút, trong vòng hai nguyên hội đột phá Thần Đế không thành vấn đề, cộng thêm bản thể là Tiên Thiên Chí Bảo, con đường đến Thần Tôn sẽ không còn trở ngại.

Chưa kịp để Huyền Thiên khôi phục, thiên địa đột nhiên vang lên một hồi tiên âm, linh khí vô tận ngưng tụ thành thiên hoa rơi rụng, dưới đất mọc lên những đóa kim liên thánh khiết.

Chân trời hiện ra một mảnh huyền hoàng, pháp tắc vô tận hiện thân, hào quang vạn trượng chiếu rọi.

Một luồng tiên thiên huyền hoàng chi khí bàng đại giội rửa Thiên Địa Tạo Hóa Tháp sạch bong.

Huyền Thiên là linh bảo hóa hình càng cảm thấy thư sướng khắp người, một cảm giác kỳ diệu khó tả, như thể giơ tay nhấc chân là có thể hủy thiên diệt địa.

Một trận thần quang lóe lên, linh khí thiên địa ngưng kết thành dịch rơi xuống phương viên ức vạn dặm, núi non bằng phẳng lại mọc

thêm vô số hoa thơm cỏ lạ, trở thành một chốn động thiên phúc địa.

Đây là sự thỏa hiệp của Thiên Đạo để bù đắp cho vùng đất này.

Một hồi lâu sau, Huyền Thiên mới phản ứng lại, vội vàng hành đại lễ với Hoàng Thiên, cung kính bái tạ: "Đa tạ Thần Tôn ra tay cứu giúp!" Nếu không có Hoàng Thiên, e rằng việc hắn có vượt qua nổi thiên phạt hay không vẫn là một vấn đề, huống chi là cái bẫy cuối cùng của Thiên Đạo, việc đó còn khó hơn nhiều.

Nhưng Hoàng Thiên không để ý đến lời cảm ơn, trái lại nhìn chằm chằm vào tháp, mắt bắn ra tia sáng tinh anh, thực sự không ngờ tên này lại có phúc duyên sâu dày đến vậy.

Tuy tháp đã dung hợp Hư Không Lệnh, có nền tảng từ Hỗn Độn linh bảo, nhưng thành Tiên Thiên thì dễ, phá Hỗn Độn thì khó, ranh giới đó không dễ dàng san bằng.

Kết quả là vì Thiên Đạo mạo muội ra tay giáng xuống Hỗn Độn thần lôi, dẫn đến sự bất mãn của Đại Đạo, cho nên đã giáng xuống ân tứ, pháp tắc vô tận hạ xuống sinh ra cấm chế thứ năm mươi, cư nhiên khiến nó trở thành Hỗn Độn hạ phẩm tiên thiên linh bảo.

Như vậy, ít nhất trước khi đạt đến thượng phẩm Hỗn Độn linh bảo, con đường thăng cấp sẽ không còn rào cản, vì Thiên Địa Tạo Hóa Tháp đã thay thế Hư Không Lệnh trở thành một dấu ấn trong Hỗn Độn, tiền đồ của bản thể Huyền Thiên sau này là không thể hạn lượng! "Đi thôi!

Lần này Thiên Đạo đã tính sai, nhưng cũng trách ngươi thực lực còn kém!

Nếu có tu vi như Thần Tôn, cần gì phải sợ Thiên Đạo!

Ngươi hiểu chứ?" Hoàng Thiên đầy ý vị thâm trường nói.

Nghe vậy, Huyền Thiên sững người rồi rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, nếu có thực lực mạnh mẽ như Hoàng Thiên, Thiên Đạo không bị hủy diệt thì khi ra tay cũng phải kiêng nể ba phần, sở dĩ nguy hiểm như vậy hoàn toàn là do thực lực kém cỏi.

Chương 278

Hắn lại cung kính hành lễ với Hoàng Thiên, lớn tiếng đáp: "Rõ, Thần Tôn!

Ta đã hiểu!" "Ân!

Trước tiên hãy lên tinh không bế quan, tranh thủ sớm ngày đột phá Thần Đế, mọi việc ở Thần Điện tạm thời giao cho Liễu Mi xử lý." Hoàng Thiên gật đầu nói.

Huyền Thiên lập tức đáp: "Tuân lệnh!" Nói đoạn, hai người vận thần quang hóa thành một đạo trường hồng trở về Thần Điện.

Vừa vào điện đã thấy Sơn Thần Liễu Mi gấp gáp nói: "Thần Tôn!

Ngài cuối cùng cũng xuất quan rồi!" Hoàng Thiên nhíu mày, nhàn nhạt hỏi: "Chẳng lẽ trong mấy chục vạn năm ta bế quan, Hồng Hoang lại xuất hiện linh bảo gây ra náo loạn sao?" "Thần Tôn anh minh!

Trong mấy chục vạn năm qua, Hồng Hoang tổng cộng có mười ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế, hầu hết đều mang thuộc tính ngự ma, trong đó kiện tốt nhất không hề thua kém Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ." Liễu Mi hỏa tốc báo cáo.

Trấn Sơn Thần Vương Thương Ly bên cạnh cũng ồm ồm nói: "Những năm này, linh bảo đa số xuất hiện ở biên duyên trung bộ của chúng ta, vạn tộc Hồng Hoang và các tán tu ẩn thế vì tranh đoạt linh bảo mà không tiếc giao phong với Thần Điện, Thần Quân của ta đã tổn thất hàng vạn bán bộ Thần Vương vệ sĩ." "Tình huống gì vậy, đám người này điên rồi sao, những linh bảo đó đẳng cấp cao nhất cũng chỉ là cực phẩm, cư nhiên dám vì chúng mà trở mặt với Thần Điện ta, thật không biết sống chết." Huyền Thiên khinh miệu nói.

Nghe vậy, Liễu Mi và Thương Ly đều lộ vẻ khổ sở, đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra, không phải ai cũng có chí bảo bạn sinh như hắn.

Liễu Mi và Thương Ly thực ra cũng có chút tâm động với những linh bảo đó, nếu không phải vì ổn định Thần Điện thì e là cũng đã đi góp vui rồi.

Hoàng Thiên nghe xong nhàn nhạt nói: "La Hầu thật khéo thủ đoạn, xoay đám thủ lĩnh vạn tộc và tán tu như chong chóng, thậm chí ngay cả Thần Điện cũng bị tính kế vào trong, ha ha!" Chỉ với mười mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo mà khiến các phương Hồng Hoang tử sát không ngừng, e là cấp bậc Chuẩn Thánh cũng đã ngã xuống không ít, huống chi là Đại La Kim Tiên.

Mưu đồ như vậy có thể coi là một mũi tên trúng ba đích, từ đợt lượng kiếp trước đến giờ chưa đầy mười cái nguyên hội đã bắt đầu bố cục rồi.

Nếu đợi đến khi Long Phượng lượng kiếp bùng nổ hoàn toàn, đại thế Ma Đạo đã thành, lúc đó với thủ đoạn của La Hầu, vạn tộc Hồng Hoang liệu có kết cục tốt đẹp? "Thần Tôn!

Chúng ta không cho lũ chuột nhắt đó một bài học sao!" Huyền Thiên đề nghị. "Ngươi cứ đi tinh không bế quan đi, việc ở đây giao cho mạch Sơn Thần xử lý." Hoàng Thiên không trả lời mà bảo hắn thu dọn đồ đạc rời đi. "Tuân lệnh!" Đối với phân phó của Hoàng Thiên, Huyền Thiên không có ý kiến gì, vì hiện tại với hắn, quan trọng nhất vẫn là đột phá Thần Đế.

Sau khi Huyền Thiên đi, Hoàng Thiên mới nói với Liễu Mi và Thương Ly: "Nay lượng kiếp sắp đến, những cuộc tử sát này mới chỉ là khởi đầu, Tam tộc tranh bá, vạn tộc hỗn chiến là xu thế đại tất yếu, Thần Điện chúng ta nên thuận theo tự nhiên, không can thiệp vào

chuyện Hồng Hoang." Liễu Mi có chút ấm ức: "Thần Tôn, chẳng lẽ chúng ta cứ phải nhẫn nhịn sao, lúc đó vạn tộc chẳng phải sẽ càng được đằng chân lân đằng đầu." Hoàng Thiên lắc đầu cười: "Liễu Mi, tuy ngươi là Sơn Thần cung chủ, thống soái ức vạn Sơn Thần quân, chủ trì chinh phạt, nhưng tuyệt đối không được quên cái đức của Hậu Thổ, nếu không đột phá Thần Đế thì dễ, tiến quân Thần Tôn mới khó.

Cứ mãi tranh phong không phải chuyện tốt, vạn tộc có khí vận bao phủ, Thần Điện chỉ cần động nhẹ một cái rất có khả năng sẽ trở thành bia đỡ đạn, lúc đó chủ khách của lượng kiếp hoán đổi, ai thảm hơn vẫn chưa biết được." Lúc này, Địa Hoàng cũng xuất hiện trong điện, phụ họa: "Bản tôn nói không sai, cây cao vượt rừng gió tất dập, không cần vì những cuộc tranh phong vô bổ mà tổn thất sức mạnh, huống hồ đó lại đúng là kế của La Hầu." Liễu Mi và Thương Ly nghe xong, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Mười mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo cứ thế nhẹ nhàng ném ra, trong đó có hai kiện cực phẩm, Thần Điện cũng chưa bao giờ hào phóng đến thế.

La Hầu kẻ này mưu đồ sâu xa, lại có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, vốn là tàn hồn của Hỗn Độn Sát Lục Chí Tôn chuyển thế, thủ đoạn thần bí khôn lường, thực sự là một đại địch.

Bọ ngựa bắt ve hoàng tước phía sau, không ai biết liệu có Ma Thần Hỗn Độn nào khác đứng sau thúc đẩy hay không, kẻ địch của Thần Điện không nằm ở nội bộ, mà ở ngoại vực.

Sau một hồi trầm tư, Hoàng Thiên lập tức phân phó: "Truyền lệnh, lấy Thương Ly làm thống soái, dẫn ba ngàn vạn Sơn Thần quân tiến về Tây Bộ.

Liễu Mi, ngươi đích thân dẫn một triệu Sơn Thần Vệ đi Tu Di Sơn.

Nếu La Hầu đã dám ra tay, bản tôn muốn xem gan của hắn lớn cỡ nào." "Tuân lệnh!" Trấn Sơn Thần Vương Thương Ly và Sơn Thần cung chủ Liễu Mi lập tức đáp lời. "Ngoài ra!

Long Phượng lượng kiếp sắp bắt đầu, ta đã hứa với Thiên Đạo trong ba cái lượng kiếp không được ra tay.

Kể từ hôm nay, người thuộc Thần Điện không được đi lại trong Hồng Hoang, mạch Sơn Thần ngoại trừ việc triển khai ở Tây Bộ thì toàn bộ bế quan!" "Tuân lệnh!" Thương Ly, Liễu Mi và Địa Hoàng đồng thanh đáp ứng.

Một khi Thần Tôn đã quyết định thì không thể thay đổi, chỉ có thể tuân theo.

Bởi vì trong Thần Điện, trong Thần Đạo, vô tận sinh linh đều lấy Thần Tổ làm tôn, lời của Hoàng Thiên chính là ý trời.

Tây Bộ, cách Tu Di Sơn không đầy ngàn vạn dặm có một tòa Ma thành. "Thống lĩnh!

Người của Thần Điện tới rồi, ít nhất cũng phải có một triệu tu sĩ, tu vi đều trên Đại La, chẳng lẽ định khai chiến với Ma triều ta sao?" Tên ma tu thủ quan run rẩy nói.

Ngay lúc này, trên bầu trời phía trước Ma thành, vô số Sơn Thần Vệ mặc kim sắc chiến giáp dày đặc, sát khí lộ rõ, thấp nhất cũng là cấp bán bộ Thần Vương, khí thế bộc phát như muốn hủy thiên diệt địa, khiến người ta phải run rẩy.

Dẫn đầu chính là Sơn Thần cung chủ Liễu Mi, nàng mặc Sơn Xuyên Xã Tắc vương bào, nghênh phong bay phấp phới, đứng trên cao nhìn xuống Ma thành, mắt lộ vẻ khinh thường.

Để nghênh tiếp Sơn Thần Vệ, toàn bộ tu sĩ của Ma thành đều ra trận, nhìn đen kịt một mảnh, tà khí trên người càng nồng đậm.

Nhưng những ma tu vốn bình thường tung hoành ngang ngược ở Hồng Hoang nay ai nấy đều bủn rủn tay chân, mồ hôi lạnh đầm đìa, một triệu Sơn Thần Vệ trông như một triệu vị sát thần, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Thủ vệ tòa Ma thành này chính là Ai Ma, một trong Thất Tình Lục Dục ma sứ.

Sắc mặt hắn cũng cực kỳ khó coi, ma tu bề ngoài hung ác tột độ, nhưng nếu bàn về trận chiến tử sát, đừng nói là quân đội Thần Điện, ngay cả Tam tộc chúng cũng không bằng.

Trận chiến đoạt bảo ở phương Đông mấy chục vạn năm trước, hung uy của Sơn Thần cung chủ Liễu Mi tay không xé xác tàn hồn Ma Thần đã sớm truyền khắp Tây Bộ.

Một tu sĩ bán bộ Thần Đế như Liễu Mi, trong mắt những người hiểu chuyện không hề kém cạnh Ma Chủ La Hầu, cộng thêm đội quân mạnh nhất Sơn Thần Cung là một triệu Sơn Thần Vệ, mỗi người ít nhất là bán bộ Thần Vương, hỏi thiên hạ ai có thể cản nổi. "Dặn mọi người kiên trì, Ma Chủ sẽ tới ngay!" Ai Ma cố tỏ ra bình thản.

Tòa Ma thành này là tiền trạm của Tu Di Sơn, nếu để mất, e là chưa bị Sơn Thần giết chết cũng đã bị La Hầu xóa sổ rồi, cho nên dù khó khăn đến đâu cũng phải thủ vững. "Rõ!" Thống lĩnh ma quân lập tức đi truyền lệnh.

Nghe tin Ma Chủ La Hầu đang tới, sĩ khí đám ma tu đại chấn, ngay cả khi nhìn một triệu Sơn Thần Vệ bên ngoài cũng không còn thấy khủng bố như trước.

Nhìn tòa Ma thành đen kịt trước mắt, Sơn Thần cung chủ Liễu Mi khẽ nheo mắt, vẫy tay ra lệnh: "Công!" Tức thì, một triệu Sơn Thần Vệ bắt đầu hành động, vung vẩy linh bảo binh khí trong tay, miệng hô vang "Giết!", lao về phía Ma thành với thần uy chấn thiên, như muốn

lật tung cả thương khung.

Đi đầu Sơn Thần Vệ là một vị đại tướng khôi ngô, tu vi Thần Vương trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn cách Thần Vương hậu kỳ một bước cuối cùng.

Hắn cầm một thanh đại đao vạn trượng, tiếng như sấm rền, ngửa mặt lên trời gầm thét: "Nhị lang, dưới danh nghĩa Thần Vệ của ta, toàn quân xuất kích!

Công phá Tu Di Sơn!" Lời vừa dứt, một triệu Sơn Thần Vệ đồng thanh nộ hống: "Giết!

Giết!

Chương 279

Giết!" Sát khí vô tận xông thẳng vân tiêu, như những tử thần kim sắc nhanh chóng lao vào Ma thành.

Họ đều là những tinh anh được tuyển chọn từ vô tận sinh linh của Sơn Thần Cung, mỗi người đều là sát thần đột phá trong máu và lửa, sức chiến đấu vượt xa lũ sâu kiến đối diện.

Cảnh tượng hào hùng như vậy khiến đám ma tu vừa mới bình tĩnh lại một phen dao động, ai mà không kinh hoảng cho được. "Giết!" Ai Ma thấy vậy trầm giọng quát, lật tay lấy ra một cặp ma tiên, vận pháp lực lao thẳng về phía tướng quân Sơn Thần Vệ.

Cùng là Chuẩn Thánh, Ai Ma cũng là tu sĩ bò ra từ cõi chết, tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, chiến lực trác tuyệt, làm sao có thể sợ đối thủ?

Huống chi cuộc đối đầu giữa các tu sĩ, lời nói không có tác dụng, chỉ xem ai mạnh ai ác, ai là kẻ thắng cuộc.

Thế là dưới sự dẫn dắt của chủ tướng Ma thành Ai Ma sứ giả, vô số ma tu như ruồi nhặng điên cuồng lao về phía Sơn Thần Vệ, kẻ chết người sống không ai hay. "Tìm chết!" Tướng quân Sơn Thần Vệ thấy hắn lao tới liền lộ vẻ giận dữ, thần lực toàn thân bộc phát, thân hình như tên lửa bay về phía Ai Ma sứ giả.

Không cần tích lực, đại đao vạn trượng oanh nhiên chém xuống, phương viên thiên vạn dặm hóa thành phế tích, uy lực của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo lộ rõ. "Phụt!" Ai Ma bị đánh bay tại chỗ, phun ra một ngụm tiên huyết lớn, khí tức uể oải, pháp lực cạn kiệt.

Sắc mặt hắn lúc này âm trầm, đôi mắt bốc hỏa, không ngờ bị người ta đánh trọng thương chỉ trong một chiêu, thật là sỉ nhục. "Lũ sâu kiến!

Đỡ thêm một đao của bản tướng nữa!" Chỉ nghe một tiếng nộ hống chấn thiên, tướng quân Sơn Thần Vệ một tay cầm đao, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thanh Long Vạn Lý Trấn Vực Đao bộc phát uy lực chưa từng có, kim quang rực rỡ, sát cơ tung hoành.

Ai Ma lập tức sắc mặt đại biến, cảm thấy hơi thở tử vong phả vào mặt, không nhịn được mà đốt cháy tinh huyết định chạy trốn, nhưng tiếc là khoảng cách giữa Chuẩn Thánh sơ kỳ và Thần Vương trung kỳ là một trời một vực, không kịp nữa rồi.

Tướng quân Sơn Thần Vệ vung đao chém ngang, thân đao tỏa ra đao khí khủng bố dài tới mấy chục vạn trượng, khiến người ta run rẩy, làm cả một triệu Sơn Thần Vệ và ma quân đang giao phong cũng phải khựng lại. "Xoẹt!" Một tiếng vang giòn giã truyền tới, nơi đao quang biến mất, máu tươi bắn tung tóe.

Một trong Thất Tình Lục Dục ma sứ dưới trướng Ma Chủ là Ai Ma đã tro bay yên diệt ngay tại chỗ, một luồng ma hồn bay về phía Tu Di Sơn.

Tướng quân Sơn Thần Vệ định hủy diệt ma hồn đó nhưng đã bị Liễu Mi ngăn lại.

Đối phó với hạng người như La Hầu cần gì phải dè chừng, nếu hắn đã dám phạm vào Thần Điện thì phải biết cái giá phải trả.

Luồng ma hồn đó cố tình để La Hầu biết Sơn Thần Vệ đã đánh tới.

Là một tàn hồn Hỗn Độn Sát Lục Ma Thần chuyển thế đường đường chính chính, La Hầu sẽ không đến mức bỏ chạy giữ mạng.

Cùng lúc đó, một triệu Sơn Thần Vệ như một thanh lợi kiếm đâm xuyên qua toàn bộ ma quân, khắp nơi đều là máu tươi và xác vụn. "Vô tận ma tu kỵ Thần Vệ, triệu vạn Sơn Thần diệt ma quân!" Sơn Thần

Vệ chỉ đâu đánh đó, sát cơ vô tận hội tụ thành thực thể, giết đến mức ma tu gan mật đều vỡ vụn, chỉ có thể chờ chết.

Khí thế của chỉ một triệu người đã quét sạch vùng địa vực vô tận, dù là sinh linh hay núi sông đều bị Sơn Thần Vệ làm cho chấn động.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, một triệu Sơn Thần Vệ đã đồ sát sạch sẽ Ma thành, thần uy của quân đội chấn động cả trời đất.

Khi tin tức lan truyền khắp Hồng Hoang, vô luận là vạn tộc hay các đại năng tán tu đều thảy đều ngạc nhiên, không ai ngờ Thần Điện lại cường thế đến mức này.

Càng khiến người ta chấn kinh hơn chính là ngay cả La Hầu cũng đích thân ra tay, nhưng lại bị Sơn Thần cung chủ Liễu Mi đánh trọng thương.

Tu Di Sơn – động thiên phúc địa tốt nhất Tây bộ – bị triệu Sơn Thần Vệ đánh thành một mảnh phế tích, ma tu nhất mạch hoảng hốt tháo chạy.

Nhất thời, bất kể là Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, hay vạn tộc cho đến những đại năng từng đắc tội Thần Điện, thi nhau lên môn tặng lễ, uy danh của Thần Điện một lần nữa chấn động cả thế giới Hồng Hoang.

Hoàng Thiên e là cũng không ngờ tới, chỉ một hành động bình thường như vậy lại dẫn tới ảnh hưởng to lớn đến thế.

Không, nếu sớm biết thì hắn cũng chẳng bận tâm, bởi vì đối với Thần Điện mà nói, vô luận là vạn tộc hay La Hầu, chung quy cũng chỉ như đám sâu kiến khách qua đường mà thôi.

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, hết chất thảy đều như mây khói, tu đạo là tu chính mình, bản thân mạnh mới là thật sự mạnh. "Hoàng Thiên!

Lão tổ thề không đội trời chung với ngươi!" Tại Hồng Hoang Tây bộ, La Hầu đạo nhân nhìn Tu Di Sơn hoang tàn đổ nát, trên mặt hiện lên lệ khí vô tận, trong ánh mắt đầy rẫy hận ý và sát khí.

Nếu không phải Hoàng Thiên, lão sao lại rơi vào bước đường này, ngay cả sào huyệt cũng bị Sơn Thần Vệ đánh thành phế tích, Ma Đạo nghiễm nhiên trở thành trò cười cho Hồng Hoang.

Quan trọng hơn, chỉ riêng một Sơn Thần cung chủ Liễu Mi đã khiến lão trọng thương sắp chết, thân là tàn hồn của Sát Lục Chí Tôn trong Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, La Hầu tự nhiên coi đây là kỳ sỉ đại nhục.

Tại một thung lũng ở khu vực ven biển Đông bộ Hồng Hoang, thủ lĩnh tam tộc là Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân đang tề tựu tại đây.

Hiện nay, tin tức La Hầu mượn linh bảo khuấy động cục diện Hồng Hoang đã sớm truyền khắp nơi, nếu không Thần Điện sao lại đại động can qua, đặc biệt là Sơn Thần cung chủ Liễu Mi nghiền ép La Hầu khiến vạn tộc không khỏi hoàng khủng.

Tuy theo việc Thiên Đạo tăng tốc chưởng khống thế giới, nhiều người đã bắt đầu đột phá Chuẩn Thánh, nhưng Chuẩn Thánh – những nhân vật tiếp cận đỉnh điểm nhất – trong số vô tận sinh linh Hồng Hoang, số lượng thủ lĩnh vạn tộc cộng lại không quá một trăm năm mươi người.

Vậy mà một cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ như La Hầu lại bị một cung chủ của Thần Điện tùy ý treo lên đánh.

Cần biết rằng phía trên Liễu Mi còn có Trấn Sơn Thần Vương Thương Ly, Trấn Điện Thần Vương Huyền Thiên, chưa nói đến Địa Hoàng và Hoàng Thiên.

Thử hỏi, làm sao không gây ra sóng gió lớn ở Hồng Hoang cho được! "Hai vị đạo hữu chắc cũng đã biết chi tiết về trận chiến ở Tây bộ rồi.

Không sai!

Thần Điện chỉ xuất động sức mạnh của Sơn Thần cung, ba mươi triệu Thần quân càn quét cả Tây bộ, triệu Sơn Thần Vệ còn đánh phá Tu Di Sơn." Long Vương lên tiếng trước.

Tiếp đó, Phượng Tổ lộ vẻ ngưng trọng nói: "Thần Điện quả thực đáng sợ, trước đó cứ ngỡ Nguyệt Thần Vọng Thư và Thần Vương Huyền Thiên chỉ kém Địa Hoàng, Hoàng Thiên một bậc, giờ xem ra vị Sơn Thần cung chủ này... còn chưa kể tới vị Trấn Sơn Thần Vương kia nữa." "A!

Ta mượn linh bảo tranh đấu để thăm dò nội mạc Thần Điện đã hoàn toàn thất bại rồi, những linh bảo đó lẽ nào thật sự là âm mưu của La Hầu?" Tổ Kỳ Lân đầy mặt thắc mắc hỏi.

Ngay từ lúc tranh đoạt Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ở Đông bộ, tam tộc đã ngầm quyết định thử đào bới thực lực của Thần Điện, cho nên trong những cuộc tranh đấu linh bảo sau đó, họ cố tình nhắm mũi dùi vào Trung bộ.

Thực tế, họ đã làm không ít việc, hàng vạn Thần quân bị người của tam tộc âm thầm sát hại, ngay cả linh bảo cũng bị mang đi.

Chương 280

Dù sao mỗi đại la Thần quân của Thần Điện đều được trang bị bộ Linh bảo Hậu thiên thượng phẩm, đúng là giàu đến nứt đố đổ vách. "Xem chừng La Hầu muốn mượn sức mạnh của chúng ta để khuấy động một lần lượng kiếp, nhưng bản hoàng cảm thấy có lẽ hắn muốn dẫn dụ vạn tộc tranh đấu với Thần Điện, để lưỡng bại câu thương, hắn ngồi hưởng lợi." Long Vương ý vị thâm trường nói.

Phượng Tổ nghe xong liền lạnh cười một tiếng: "Ha ha!

La Hầu tính toán rất hay, nhưng Thần Điện dễ đối phó vậy sao?

Giờ ngay cả Liễu Mi mà hắn còn đánh không lại, nói gì đến đối phó Hoàng Thiên." "Hai vị đạo hữu, e là mục tiêu tiếp theo của Thần Điện sẽ là chúng ta.

Hoàng Thiên nổi danh là kẻ hộ đoản, chết nhiều Thần quân như vậy, hắn lẽ nào lại không biết?" Tổ Kỳ Lân vẻ mặt lo lắng nói.

Nghe vậy, cả Long Vương và Phượng Tổ đều trầm mặc, đối mặt với đối thủ mạnh mẽ như vậy, ai có thể sinh ra tâm phản kháng.

Hồi lâu sau, Long Vương mới lên tiếng: "Bởi vì Thần Điện đại động can qua với Ma Đạo, có thể thấy Hoàng Thiên đang nhắm thẳng vào La Hầu, việc của chúng ta có lẽ còn chỗ xoay xở." Phượng Tổ cũng gật đầu: "Đúng vậy!

Tam tộc ta vốn hòa hảo với Thần Điện, chẳng qua có chút hiểu lầm, nếu chúng ta có thể đích thân tới xin lỗi, tin rằng Hoàng Thiên sẽ không bác bỏ." Đúng lúc đó, cả ba người đồng thời nhận được truyền âm từ trong tộc, sắc mặt đột nhiên đại biến. "Cái gì?

Đặc sứ Thần Điện đích thân đến Đông Hải." Long Vương kinh hô,

nhìn hai người bên cạnh.

Phượng Tổ gật đầu: "Nam Minh Hỏa Sơn của ta cũng đã tiếp đón đặc sứ Thần Điện, xem ra Hoàng Thiên so với tưởng tượng của ta còn thần bí khó lường hơn, hắn đã sớm lên kế hoạch sát kê cảnh hầu (giết gà dọa khỉ)." Tổ Kỳ Lân ngưng trọng nói: "La Hầu trong mắt Hoàng Thiên chỉ là đối tượng để cảnh cáo vạn tộc mà thôi, xem ra Thần Điện thật sự hung uy hiển hách." Không ngờ bước chân của Thần Điện lại nhanh như vậy, không đợi tam tộc hạ mình đi xin lỗi, người chất vấn đã tới tận cửa, có thể thấy thái độ của Thần Điện đối với chuyện này cực kỳ nghiêm túc.

Lúc này, Long Vương đề nghị: "Hai vị đạo hữu, bất luận thế nào, trong chuyện này quả thực chúng ta không đúng, hiện giờ chỉ có chúng ta đích thân tới bồi tội mới mong có được sự thứ lỗi của Thần Điện, nếu không nhất định sẽ đón nhận một trận đại chiến." "Không sai!

Để được Thần Điện lượng giải, vạn tộc không thể thiếu một ai, ta đề nghị ba người chúng ta đứng đầu, tổ chức lại Vạn Tộc Minh Hội, tôn Thần Điện làm chủ." Phượng Tổ nói giọng ngưng trọng. "Được!" Long Vương và Tổ Kỳ Lân đồng thanh đồng ý.

Người dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu, thà giả làm cháu chắt còn hơn bị Thần Điện đánh cho thê thảm như La Hầu.

Tin tức tam tộc truyền ra khiến vạn tộc sôi sục, Hồng Hoang chấn động không thôi, không ai ngờ ba thế lực bá chủ lại chịu thần phục dưới chân Thần Điện.

La Hầu đang liếm vết thương ở Tây bộ nghe tin này thì tức đến mức tam thi thần nhảy dựng, không tiếc ném ra thêm mười mấy kiện Linh bảo Tiên thiên, trong đó có hai kiện cực phẩm để gây loạn.

Mục đích lớn nhất là ly gián vạn tộc và Thần Điện, để Hoàng Thiên trở thành đích ngắm của mọi người, nhưng vạn lần không ngờ

tam tộc lại đi đầu thần phục, đúng là không cần mặt mũi.

Dù La Hầu nộ hỏa trung thiên nhưng hiện tại căn bản vô lực ảnh hưởng đến cục diện.

Tu Di Sơn gần đó sau bao năm tu bổ mới khôi phục được chút nguyên khí, nếu đại quân Thần Điện quay lại lần nữa, e là Ma Đạo phải chạy sang Hỗn Độn mà phát triển.

Càng không ngờ tới là Sơn Thần cung chủ Liễu Mi chỉ là cao tầng có tu vi yếu nhất của Thần Điện, hiện tại Trấn Điện đại Thần Vương Huyền Thiên, Trấn Sơn đại Thần Vương Thương Ly đều đang chuẩn bị đột phá Thần Đế, Nguyệt Thần Vọng Thư đã là Thần Đế sơ kỳ.

Còn Địa Hoàng và Hoàng Thiên thì khỏi bàn, nếu thật sự đánh nhau, ngay cả Bắc Đẩu Lục Tinh Thần cũng đủ sức hành hạ một Chuẩn Thánh hậu kỳ, có gì đáng nhắc tới!

Thực tế, lúc triệu Sơn Thần Vệ công phá Tu Di Sơn, La Hầu lão tổ đã hối hận rồi, chọc ai không chọc, lại đi chọc Thần Điện.

Là tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần, so với Hoàng Thiên, lão có nội hàm thâm hậu, nếu có thời gian tích lũy thực lực chưa chắc đã kém hắn, nhưng giờ vừa động thủ là hỏng bét cả.

Tiếc là La Hầu không biết nội hàm của Hoàng Thiên thâm hậu đến mức nào, đó là sự tích lũy của cả một thế giới rộng lớn, tập trung trên Tiên Thiên Thần Thai Đạo Phù Chiếu, hình thành nên Thần Đạo chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》.

Phải biết Hoàng Thiên vì phát triển Thần Đạo mới tổ kiến thế lực, chỉ trong vài lượng kiếp, Thần Điện đã sản sinh ra hàng triệu Thần Vương, Đại La thì không đếm xuể, có thể thấy thực lực đáng sợ đến mức nào, chỉ cần phất tay là đủ nghiền nát Ma Đạo.

Tại Thần Điện trên Bất Chu Sơn. "Khởi bẩm Thần tôn, ba người

Long Vương mời thủ lĩnh vạn tộc thương nghị tái khởi Vạn Tộc Minh Hội, tôn Thần Điện ta làm tông chủ, chuyện này đang gây chấn động lớn ở Hồng Hoang!" Sơn Thần cung chủ Liễu Mi cung kính bẩm báo. "Ồ?" Hoàng Thiên lộ vẻ thú vị, nhàn nhạt nói: "Xem ra ba gã kia bị chuyện ở Tây bộ dọa sợ khiếp vía rồi, giờ đều chuẩn bị ôm đùi bản tôn, ha ha!" "Thần tôn!

Chúng ta có nên chuẩn bị gì không?

Ví dụ như khống chế tam tộc để kiềm chế vạn tộc, triệt để chinh phục Hồng Hoang." Liễu Mi cẩn thận hỏi.

Bởi lẽ trước đó Thần Điện đã sắp xếp rút toàn bộ khỏi đại địa, nhường không gian cho tam tộc tự sát hại lẫn nhau để kích phát lượng kiếp.

Hoàng Thiên nghe xong trầm giọng nói: "Bản tôn nhắc lại lần cuối, Thần Điện không được phép tham dự vào sự vụ Hồng Hoang, rõ chưa?

Tộc trưởng tam tộc chẳng qua là mượn oai hùm, lẽ nào ngươi nghĩ họ cam tâm thần phục?

Vạn Tộc Minh Hội chỉ là cái cớ để mượn cơ hội ra tay với vạn tộc nhằm lớn mạnh bản thân.

Là nhân vật chính của lượng kiếp, sự đe dọa từ tam tộc thậm chí vượt xa La Hầu.

Nếu bản tôn không đích thân mang người san bằng Tu Di Sơn, e là Long Vương căn bản không làm vậy, liên quân vạn tộc có khi đang ủ mưu đuổi chúng ta khỏi Bất Chu Sơn ấy chứ!" Trấn Sơn Thần Vương Thương Ly cũng lên tiếng phụ họa: "Một Thần Điện cường đại và một đám chủng tộc yếu tiểu nhưng đầy dã tâm đặt cạnh nhau, tuyệt đối không thể chung sống hòa bình, trừ khi một bên nhượng bộ,

nếu không Thần Điện đối với tam tộc chính là một mối đe dọa không thể dung thứ.

Dù hiện tại sợ hãi chúng ta, nhưng trong lòng tuyệt đối không cam tâm, ngày họ lớn mạnh chính là lúc Thần Điện bị tam tộc công phạt." Liễu Mi nhíu mày thắc mắc: "Thần tôn, vậy tại sao tam tộc không trực tiếp giả vờ thần phục chúng ta, mà phải lôi kéo cả vạn tộc vào?

Như vậy không phải càng tỏ ra thấp kém sao?" Hoàng Thiên cười nhạt: "Không hiểu à?

Không có gì che đậy mục đích tốt hơn là sự đường hoàng." Nghe vậy, Liễu Mi và Thương Ly như có điều suy nghĩ, quả nhiên cái gì tưởng như không thể nhất lại thường là khả thi nhất. "Được rồi, không nói lời thừa nữa, truyền lệnh, ba ngàn Sơn Thần Vệ đến Thiên Phong Sơn ở Đông bộ phối hợp với Long Vương tổ chức Vạn Tộc Minh Hội.

Người ta muốn diễn kịch, bản tôn đương nhiên không thể phá đài." Hoàng Thiên lập tức phân phó. "Rõ!" Liễu Mi và Thương Ly dù còn thắc mắc nhưng vẫn theo lệnh mà làm.

Sau khi họ đi, Hoàng Thiên nở một nụ cười quỷ dị, nếu tam tộc mượn Vạn Tộc Minh Hội để đạt mục đích, vậy Thần Điện giúp một tay thì có sao.

Một khi tam tộc thôn tính vạn tộc, mâu thuẫn giữa chủ nhân bầu trời, chủ nhân đại địa và chủ nhân tứ hải sẽ bùng nổ, lượng kiếp sẽ theo đó mà tới, Thần Điện tự nhiên có đất dụng võ.

Chắc chắn sẽ có nhiều chủng tộc nóng lòng gia nhập Thần Điện vì bị tam tộc thôn tính đồng nghĩa với mất hết tất cả, truyền thừa và tài vật tích lũy đều thành đặc quyền của tông chủ tộc, chính là nhục nhược cường thực.

Nhưng gia nhập Thần Điện thì khác, Hoàng Thiên căn bản không cần những truyền thừa rác rưởi đó, thậm chí còn thông qua Thần Điện giúp các chủng tộc lớn mạnh, bởi vì Thần Đạo nằm ở chỗ thống ngự chúng sinh, chúng sinh mạnh thì Thần Đạo càng mạnh.

Dĩ nhiên, những thứ như thiên tài địa bảo, sinh linh thuộc Thần Điện sẽ nộp cho điện để đổi lấy điểm cống hiến, từ đó đổi lấy đan dược và linh bảo đã luyện chế xong.

Đây là dương mưu thuần túy, các tông môn hậu thế đều làm vậy, lấy điểm cống hiến đổi lấy tài vật của cấp dưới, sau đó lại dùng pháp bảo, đan dược, truyền thừa để thu hồi điểm cống hiến, tuần hoàn không ngừng, ngày càng lớn mạnh.

Chương 281

Cách làm này khiến sinh linh Thần Điện cam tâm tình nguyện nỗ lực kiếm điểm, nội hàm của Thần Điện sẽ ngày càng thâm hậu.

Biển nạp trăm sông, có dung nạp mới lớn mạnh, theo việc ba mạch Sơn Thần, Hải Thần, Tinh Thần được phân chia triệt để, Thần Điện ngày càng đồ sộ, ít nhất khung xương đã dựng xong, cần nhiều sinh linh lấp đầy để hoàn thiện hệ thống Thần Đạo.

Mặc dù vạn tộc Hồng Hoang chỉ là sinh linh nằm giữa Hậu thiên và Tiên thiên, nhưng đa số đều có huyết mạch Bàn Cổ.

Đối với thế giới Hồng Hoang, dưới sự bao phủ của khí vận to lớn, tốc độ tu luyện không kém gì lứa sinh linh Tiên thiên đầu tiên.

Như vậy, Thần Đạo sẽ vượt xa Tiên Đạo, dù sao lúc này Tiên Đạo chẳng thấy bóng dáng nào.

Tiên Đạo lúc đầu có thể bành trướng chủ yếu nhờ Hồng Quân truyền đạo cho ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung, đó mới là khởi đầu phồn vinh của Tiên Đạo.

Toàn bộ Hồng Hoang từ khi có Thiên Đạo, con đường tiến tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã bị đoạn tuyệt, ngoại trừ đám Vu Tộc mang theo lỗi hệ thống.

Vì vậy, chúng sinh cần Hồng Quân truyền đạo để mạnh lên, Tiên Đạo trở thành lựa chọn duy nhất.

Đến mức trong vô số năm sau đó, các đạo Ma, Nho, Tà, Yêu, Tu La lần lượt ra đời đều phải phụ thuộc dưới Tiên Đạo, mãi không thể vượt qua.

Trong Thiên Đạo, Tiên Đạo vi tôn; trong Lục Đạo, Tiên Đạo đứng

đầu.

Hoàng Thiên mượn hung thú lượng kiếp thu phục đại bộ phận sinh linh Tiên thiên, giờ lại mượn Long Phượng lượng kiếp thu phục sinh linh mang huyết mạch Bàn Cổ, Thần Đạo không biết đã dẫn trước Hồng Quân bao nhiêu bước, đây chính là đại quy hoạch. "Thần tôn!?" Liễu Mi và Thương Ly nhìn ba miếng vàng mỏng trước mắt.

Hoàng Thiên ý vị thâm trường nói: "Người ta đã dựng sẵn võ đài, ta cũng không thể ngồi không, đây là ba bộ công pháp Thần Đạo có thể tu luyện đến cảnh giới Thần Vương." Nghe vậy, Liễu Mi và Thương Ly ngẩn người, dù Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang không ít, nhưng đột phá được không phải nhờ công pháp mà nhờ khí vận, nên trong tộc thường không xuất hiện Chuẩn Thánh thứ hai trừ khi người thứ nhất chết.

Nhưng ba bộ công pháp trước mắt hoàn toàn có thể phổ cập, chỉ cần tu luyện là có thể đạt tới Thần Vương.

Thử hỏi vạn tộc Hồng Hoang sao có thể ngồi yên, lúc đó không chỉ là liên thủ, mà gây ra chém giết máu tanh mới là lạ. "Bản tôn dùng kế 'Nhị đào sát tam sĩ' (hai quả đào giết ba dũng sĩ) quả thực không tồi!" Đúng lúc này, một tiếng tán thán vang lên, Địa Hoàng khoác hoàng bào thêu hình sông núi xuất hiện. "Ồ?

Chuyện Tây bộ xử lý xong rồi?" Hoàng Thiên mỉm cười hỏi.

Triệu Sơn Thần đánh Tu Di, ba mươi triệu Thần quân quét sạch Tây bộ, mục đích chính không phải dọa vạn tộc mà là vì Sơn Thần đại trận ngầm, đánh La Hầu chỉ là tiện tay. "Mọi thứ đã sẵn sàng, chờ cá cắn câu." Địa Hoàng nói đầy ẩn ý.

Liễu Mi và Thương Ly ngơ ngác không hiểu chuyện gì, chỉ có Hoàng Thiên gật đầu mỉm cười tâm đắc.

Quân cờ chôn ở Tây bộ đã xong, giờ chỉ chờ lượng kiếp, chỉ cần La Hầu dám dẫn nổ bản nguyên Tây bộ, lúc đó có thể mượn cơ hội thu hoạch lượng lớn công đức, hưng hứa còn có thể tách ra một phân thân khác.

Còn việc ba bộ công pháp Thần Đạo có khiến những người bên ngoài vạn tộc ra tay không?

Chắc chắn là không.

Những người như Hồng Quân, La Hầu đều là tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần, tuy tu vi chưa tới nhưng tu luyện đến Chuẩn Thánh là được, sự kìm hãm nằm ở Thiên Đạo chứ không phải ở pháp môn.

Nhưng loại nội hàm này những người như Long Vương không có, nên dù đột phá Đại La Kim Tiên viên mãn, muốn lên Chuẩn Thánh chỉ có thể dựa vào Thiên Đạo chúc phúc, đó là khoảng cách lớn nhất giữa sinh linh Hồng Hoang và sinh linh Hỗn Độn.

Nếu có truyền thừa Hỗn Độn Ma Thần như Hồng Quân, tam tộc hà tất vắt óc mưu cầu khí vận để đột phá, hoàn toàn có thể bế quan, sau khi đột phá mới đi chinh phạt Hồng Hoang.

Loại truyền thừa này hầu như tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần nào cũng có, nên họ coi thường công pháp Thần Đạo cũng là lẽ đương nhiên.

Dù sao bất kỳ Hỗn Độn Ma Thần nào trước đây cũng từng là chúa tể của một trong ba ngàn đại đạo, nếu đi đến cuối đường, thành tựu chẳng kém gì Bàn Cổ. "Đã về rồi thì việc Vạn Tộc Minh Hội ở Thiên Phong Sơn giao cho ngươi nhé!" Hoàng Thiên nhàn nhạt nói, ánh mắt sắc lẹm như nhìn thấu tương lai.

Địa Hoàng đáp: "Ân!

Ta sẽ xử lý sạch sẽ." Chỉ trong nháy mắt, vạn năm đã trôi qua, ánh

mắt của vô số sinh linh Hồng Hoang đều tập trung dưới chân Thiên Phong Sơn ở Đông bộ – nơi diễn ra Vạn Tộc Minh Hội lần thứ hai.

Lần thứ nhất do bốn đại năng đỉnh tiêm Hoàng Thiên, Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi dẫn đầu; lần này do tộc trưởng tam tộc dẫn đầu, vị thế hai bên không chênh lệch mấy, vì ở thời đại này, nổi danh nhất chính là ba tộc trưởng.

Nhiều chủng tộc đã tới Thiên Phong Sơn, ngay cả nhiều đại năng Tiên thiên ẩn thế cũng lục tục kéo đến vì tò mò về Thần Điện.

Trên núi Thiên Phong, ba ngàn Thần Vệ bán bộ Thần Vương mặt lạnh như băng, khí thế căm căm, canh giữ dọc theo lối mòn khiến người ta phát khiếp, đây chính là đòn phủ đầu của Thần Điện.

Tộc trưởng tam tộc đã sớm sắp xếp tộc nhân đón khách dưới núi, còn mình đứng trên đỉnh chờ đợi những khách nhân cấp Chuẩn Thánh để thể hiện phong độ của người cầm đầu.

Dĩ nhiên, nhìn ba ngàn Thần Vệ đó, Long Vương và những người khác ngoài mặt cười hì hì, trong lòng thì nghiến răng.

Đợi không biết bao lâu, chân trời đột nhiên xuất hiện một luồng khí thế cường đại, oai phong lẫm liệt, hào hùng bàng bạc, thu hút sự chú ý của mọi người. "Oanh!" Thần quang hạ xuống, Địa Hoàng mỉm cười dắt theo Sơn Thần cung chủ Liễu Mi chậm rãi đăng tràng. "Ha ha ha!

Ba vị đạo hữu, vẫn khỏe chứ!" Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đều khựng lại, cứ ngỡ Hoàng Thiên sẽ đích thân tới, không ngờ cuối cùng chỉ có mỗi Địa Hoàng.

Long Vương phản ứng nhanh nhất, cười đón: "Không ngờ đạo hữu đích thân tới, chúng ta vinh hạnh khôn cùng, mời đạo hữu chủ trì minh hội hôm nay!" Địa Hoàng đánh giá một hồi mới lên tiếng: "Thần

tôn cảm thấy tu vi sắp đột phá nên bế quan, phái bản hoàng và Sơn Thần cung chủ Liễu Mi tới chủ trì sự vụ này." Nghe vậy, sắc mặt cả ba đều biến đổi, 'tu vi đột phá?' Hoàng Thiên đã mạnh thế này rồi, còn đột phá tiếp thì ai sống nổi nữa.

Nhưng dù sao cả ba cũng là tộc trưởng một tộc, lập tức lộ vẻ chào đón, đưa nhóm Địa Hoàng vào trong.

Lúc này đỉnh núi như một không gian độc lập, bên trong đình đài lầu các, hoa thơm cỏ lạ, tiên quả quỳnh tương, không thiếu thứ gì.

Nhìn lại, chỉ thấy vài ngàn người, tu vi thấp nhất cũng là bán bộ Chuẩn Thánh hoặc Đại La viên mãn, chính là các thủ lĩnh vạn tộc và đại năng tán tu Hồng Hoang.

Khi Địa Hoàng vào, mọi người đồng thanh hành lễ: "Chúng thần kiến lạy Địa Hoàng bệ hạ, nguyện Thần Điện vạn thọ vô cương!" Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân nghe xong sắc mặt không khỏi cứng đờ, tuy lần này dẫn đầu chủ yếu để lấy lòng Thần Điện, nhưng không ngờ vạn tộc lại sợ hãi và cung kính Thần Điện đến mức này.

Nếu thật sự đánh nhau, e là đám người này sẽ làm phản ngay lập tức, nhìn tộc nhân mình vẫn là yên tâm nhất.

Không ai biết rằng từ khắc này, ba người Long Vương đã hạ quyết tâm, từ nay không kết minh với vạn tộc nữa mà chuyển sang thôn tính vạn tộc để tự cường, bước lên con đường tranh bá.

Lúc này, Địa Hoàng cùng Liễu Mi xuất hiện trên cao đài, thần uy ngoại lộ.

Hắn mỉm cười xua tay, nhàn nhạt nói: "Chư vị mời ngồi, hôm nay tới đây là theo lời mời của tộc trưởng tam tộc.

Chương 282

Cố nhiên bản hoàng mang theo lễ vật theo phân phó của Thần tôn." Giữa hư không đột nhiên xuất hiện ba miếng vàng mỏng, trên đó tỏa ra hơi thở Thần Đạo nồng đậm, thần uy hoàng hoàng khiến thiên hạ thần phục, mọi người không ai không chú mục.

Có người nhịn không được hỏi: "Địa Hoàng bệ hạ, không biết Thần tôn mang lễ vật gì trên những miếng vàng kia vậy!" "Chư vị đừng gấp, hôm nay tới đây, thứ nhất là để Thần Điện ta biểu thái, từ hôm nay, Thần Điện ta rút khỏi đại địa Hồng Hoang, sau ba nguyên hội, vùng Trung bộ sẽ nhường lại cho chúng sinh Hồng Hoang." Một lời của Địa Hoàng gây ra cơn đại địa chấn tại hiện trường, thủ lĩnh vạn tộc đều ngẩn người, ngay cả ba người Long Vương cũng kinh hãi nhìn bóng dáng hoàng bào trên đài.

Ai cũng biết Thần Điện cao cao tại thượng, không thích tham gia chém giết, nhưng là thế lực vương giả, không ai dám coi thường, vậy mà không ngờ Thần Điện lại rút lui, thật không thể tin nổi. "Địa Hoàng bệ hạ!...

Là thật sao?" Một thủ lĩnh vạn tộc không dám tin cất tiếng hỏi.

Những thủ lĩnh khác cũng ngẩng cao đầu, chăm chú nhìn, đây là chủ đề họ quan tâm nhất lúc này.

Từ lượng kiếp thứ tám trở đi, hỗn độn chi khí tiêu tán, tiên thiên linh khí chuyển dần sang hậu thiên, uy áp của Thiên trụ Bàn Cổ yếu đi, Trung bộ vốn nghèo nàn bắt đầu tràn đầy sinh cơ.

Trải qua hai lượng kiếp diễn hóa, Trung bộ trở thành khu vực không kém gì Đông bộ, tài bảo đông đúc.

Nếu không phải Thần Điện chiếm cứ nơi đó, e là không chỉ vạn

tộc mà cả tán tu cũng điên cuồng tranh đoạt để lập đạo trường. "Không sai!

Đây là quyết định của Thần tôn, sau ba nguyên hội, tất cả Thần quân ở Trung bộ sẽ rút khỏi đại địa Hồng Hoang." Địa Hoàng khẳng định.

Tức thì, toàn trường reo hò nhảy nhót, cuối cùng cũng thoát cảnh có 'Thái thượng hoàng' đè đầu cưỡi cổ, ai nấy đều nhẹ nhõm.

Ba người Long Vương thì nhìn nhau đầy sát cơ, cả ba đều nhắm vào miếng mồi béo bở mang tên Trung bộ này.

Đặc biệt là Tổ Kỳ Lân, Trung bộ vốn là tổ địa của Kỳ Lân tộc, sao có thể không đoạt lại?

Chẳng ai thấy được sự giao lưu ngầm và niềm vui thầm kín giữa Địa Hoàng và Liễu Mi, vì kế hoạch 'Nhị đào sát tam sĩ' đã chính thức bắt đầu.

Chỉ cần ném miếng bánh Trung bộ này ra, cộng thêm ba bộ công pháp Thần Đạo, sự chém giết giữa vạn tộc nhất định sẽ bùng phát nhanh chóng, lúc đó lửa lượng kiếp sẽ hừng hực cháy, Thần Điện cao ngự tinh không nhìn thiên địa nhuộm máu, sảng khoái biết bao.

Đợi một lát, Địa Hoàng khẽ ho hai tiếng, chậm rãi nói: "Chư vị, việc thứ hai hôm nay chính là ba thứ trên đài.

Từ thời màng hoang đến nay, chúng sinh vì cầu đại đạo mà khổ sở giãy giụa, Thần Điện ta không nỡ nhìn vạn linh chịu khổ.

Thần tôn Hoàng Thiên đã đích thân biên soạn ba bộ công pháp Thần Đạo, bất luận phi cầm tẩu thú, cá lội hay sơn linh đều có thể tu hành.

Công pháp này có thể tu luyện trực tiếp đến cảnh giới Thần Vương, linh hồn và nhục thân cùng tu luyện, chiến lực tương đương

đủ để nghiền ép Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên Kim Tiên." Lời nói như tiếng sét đánh tỉnh mọi người, ai nấy mắt sáng rực, dường như nhìn thấy chân tướng đại quân Thần Điện tung hoành thiên địa năm xưa.

Mọi người đều hiểu vì sao Nguyệt Thần Vọng Thư năm đó có thể cùng lúc giết hai Thú Hoàng mà không hề nao núng, hóa ra là nhờ công pháp trâu bò.

Địa Hoàng tiếp lời: "Ba bộ công pháp này đều do Thần tôn vắt óc biên soạn, đương nhiên không thể truyền thụ một cách dễ dàng." Nếu cứ thế ném ra, vạn tộc ở đây ai coi trọng cho được, chỉ có tranh giành mới là thật, Hồng Hoang là thế, nên trao đổi là lựa chọn tốt nhất để tối đa hóa giá trị.

Dứt lời, các thủ lĩnh vạn tộc và tán tu xôn xao bàn tán, biết Thần Điện đang 'bán thuốc'.

Nhưng dù thế nào, mắt họ cũng không rời khỏi ba miếng vàng kia, bởi đó là công pháp Thần Vương.

Ai cũng nghĩ nếu có nó, trong tộc sẽ không ngừng sản sinh Thần Vương.

Đặc biệt khi Thần Điện sắp rút đi, cả đại địa chỉ còn vạn tộc tranh hùng, chẳng phải có thể xưng bá thiên hạ sao?

Địa Hoàng chẳng thèm để ý, nói thẳng: "Chư vị, chuyện tiếp theo giao cho Sơn Thần cung chủ Liễu Mi, bản hoàng đi trước." Dứt lời, bóng dáng hắn biến mất, thay vào đó là một nữ thần anh tư táp sảng đăng tràng.

Mọi người không ai dám lơ là, trái lại sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, vì họ rõ nếu đánh nhau thật, Liễu Mi có thể dễ dàng diệt sát họ.

Một nữ sát thần mà ngay cả La Hầu cũng không dám trêu chọc, động thiên phúc địa số một Tây bộ đến giờ vẫn còn trọc lốc. "Khụ

khụ!

Thần tôn thương xót chúng sinh Hồng Hoang nên soạn ba bộ công pháp để thỏa lòng cầu đạo, nhiên đạo không thể truyền khinh suất, hôm nay mở đấu giá hội, giá cao thì được!" Liễu Mi lạnh lùng nói: "Cuộc đấu giá này không cho phép tư thông nhường nhịn, nếu có công pháp phải toàn lực ứng phó, kẻ làm giả giết không tha!" Lời vừa dứt, mọi người rùng mình, cảm giác sát cơ lẩn quất quanh thân, vài chủng tộc vốn định liên kết cũng bỏ ngay ý định.

Quá nguy hiểm, nếu có công pháp mà cuối cùng bị Thần Điện diệt tộc thì chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao?

Ba người Long Vương quét mắt toàn trường, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Giờ trong tam tộc, Chuẩn Thánh là nhiều nhất, nếu không có công pháp thì tỷ lệ xưng bá của họ là lớn nhất, giờ lại phải cạnh tranh với đám người này.

Quan trọng nhất là công pháp Thần Đạo này bỏ thì tiếc mà giữ thì khổ, đúng là gân gà! "Sau đây bắt đầu đấu giá bộ công pháp thứ nhất: 《Ngao Du Quyết》, có thể giúp Thủy tộc ngưng kết Thủy chi bản nguyên, dùng thần thủy khai tịch Thần vực, trở thành chúa tể sông hồ biển cả, giá khởi điểm là một kiện Linh bảo Tiên thiên trung phẩm." "Một kiện Linh bảo Tiên thiên trung phẩm!" Liễu Mi chưa dứt lời, thủ lĩnh Hải Sa tộc đã vội vàng lên tiếng.

Sau đó, bất kể Hải tộc hay Thủy tộc, ngay cả những chủng tộc lưỡng cư đều điên cuồng tranh đoạt. "Hai kiện Linh bảo Tiên thiên trung phẩm!" "Một kiện Linh bảo Tiên thiên thượng phẩm!"...

Nhìn cuộc đấu giá kịch liệt trước mắt, Địa Hoàng không khỏi mỉm cười, phải nói là phương pháp của Thần tôn học tập từ hậu thế quả thực lợi hại, nếu không cũng chẳng dẫn dụ được mọi người tham gia

nhiệt tình thế này.

Chỉ riêng bộ công pháp đầu tiên đã khiến Thủy tộc và Hải tộc tranh cướp không ngừng, mỗi người ra giá thấp nhất cũng là một kiện Linh bảo Tiên thiên.

Cuối cùng người sở hữu công pháp không nghi ngờ gì chính là Long Vương, nhưng vẻ mặt lão khổ sở như vừa mất người thân, vì lão đã tiêu tốn hai kiện Linh bảo Tiên thiên thượng phẩm và một gốc Tiên thiên linh căn thượng phẩm mới có được 《Ngao Du Quyết》.

Cả Long tộc tích lũy bao nguyên hội mới có được hơn trăm kiện Linh bảo Tiên thiên, thượng phẩm chỉ có vài kiện, giờ ném ra một phần ba, đúng là cắt thịt mà.

Chỉ một bộ công pháp Thần Đạo phổ thông mà khiến mọi người tranh cướp, vật trao đổi đủ để vũ trang cho một thế lực trung bình, khiến Địa Hoàng cũng thèm thuồng.

Hắn nghĩ nếu Thần Điện thường xuyên tổ chức đấu giá thế này thì kho linh bảo và dược liệu chẳng mấy chốc sẽ đầy ắp.

Cuộc đấu giá này không đơn thuần là giao dịch, mà còn là nơi các tộc phô diễn tài lực và thực lực để cảnh cáo kẻ khác, đúng là trên đài quân tử, dưới đài tiểu nhân.

Hiển nhiên việc bộ công pháp đầu tiên rơi vào tay Long Vương đã gây chấn động lớn, một thứ có thể sản sinh Thần Vương hàng loạt thì ai nỡ từ bỏ!

Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân vẻ mặt ngày càng ngưng trọng, ánh mắt bắn ra hung quang, cuộc đấu giá tiếp theo sẽ là một trận tranh phong thảm liệt hơn dù không thấy máu tanh.

Sau khi Liễu Mi giao dịch thành công bộ thứ nhất, nàng mỉm cười nói: "Bộ thứ nhất 《Ngao Du Quyết》 do Long tộc sở hữu, tiếp theo

là bộ thứ hai 《Kình Thiên Quyết》, có thể ngưng tụ Thiên chi pháp tắc, chưởng khống một phương không vực, hoặc bay cao chín tầng trời, hoặc mọc cánh bằng địa, đều có thể.

Giá khởi điểm một kiện Linh bảo Tiên thiên trung phẩm." "Hai kiện Linh bảo Tiên thiên trung phẩm!" "Ba kiện Linh bảo Tiên thiên trung phẩm!" "Một kiện Linh bảo Tiên thiên thượng phẩm!" Chưa đầy một phút, 《Kình Thiên Quyết》 đã vọt lên giá hai kiện Tiên thiên thượng phẩm, có thể thấy sức hấp dẫn của nó lớn thế nào, ít nhất một nửa thế lực vạn tộc đang tranh đoạt.

Trước đó 《Ngao Du Quyết》 chỉ hợp với Hải tộc, không phải ai cũng thích sống dưới nước, nhưng 《Kình Thiên Quyết》 thì khác.

Chương 283

Hễ là sinh linh đều muốn đứng ở trên cao nhìn xuống, kẻ thắng làm vua, ngay cả những tộc tẩu thú trên cạn cũng ra tay tranh giành, giá cả không ngừng tăng lên. "Hai kiện Linh bảo Tiên thiên thượng phẩm!" Lúc này Long Vương đột nhiên ra giá, ra tay một lúc hai kiện thượng phẩm quả thực giàu nứt đố đổ vách, khiến mọi người kinh hãi. "Ba kiện Linh bảo Tiên thiên thượng phẩm!" Tổ Kỳ Lân cũng không cam lòng kém cạnh.

Kinh ngạc nhất chính là Phượng Tổ, nàng đập bàn một cái, đôi mắt phượng quét toàn trường, sát khí tung hoành nộ thanh nói: "Một kiện Linh bảo Tiên thiên cực phẩm!" Tức thì, hiện trường im phăng phắc, mọi người tuy có thể lấy ra cực phẩm nhưng cũng phải cân nhắc xem có chịu nổi cơn giận của Phượng tộc hay không.

Hiện nay quan hệ tam tộc vẫn duy trì thân mật vì sự phát triển chung, trước mặt công pháp Thần Đạo, ba người không xé rách mặt, có thể thấy họ đã rõ mưu đồ của Thần Điện.

Cuối cùng 《Kình Thiên Quyết》 rơi vào tay Phượng Tổ, Long Vương và Tổ Kỳ Lân không giúp tay nữa.

Mọi người nhận ra ba lão này rõ ràng đã đạt thỏa thuận ngầm để khống chế giá. "Chút khôn vặt!" Địa Hoàng khinh miệt thầm nghĩ, họ ép giá thì đã sao, họ đâu biết đây chỉ là khởi đầu.

Thật sự nghĩ Thần Điện hảo tâm đưa ra ba bộ công pháp sao?

Đó là ba bộ cấp thấp nhất, một khi tu luyện sẽ phát sinh liên hệ với Thần Đạo, lúc đó dù không thần phục thì thực tế cũng đã thần phục, chính là dương mưu.

Hơn nữa, hành vi ép giá của tam tộc chắc chắn sẽ gây thù chuốc

oán với vạn tộc, cũng không thể tiếp tục hợp tác khăng khít vì ai cũng có bài tẩy riêng.

Chỉ cần một tộc xuất hiện Thần Vương, tình nghĩa tam tộc sẽ chấm dứt, đường ai nấy đi là chuyện sớm muộn.

Tiếp theo là bộ công pháp cuối cùng 《Hậu Thổ Quyết》, chủ về phòng ngự, có thể ngưng tụ lực lượng đại địa thành giáp, cực kỳ hiếm thấy ở Hồng Hoang.

Hầu như các tộc sống trên cạn đều tham gia.

Không nghi ngờ gì, người chiến thắng cuối cùng là Tổ Kỳ Lân với sự trợ giúp của Long Vương và Phượng Tổ.

Hắn bỏ ra một gốc Tiên thiên linh căn thượng phẩm và hai kiện Linh bảo Tiên thiên thượng phẩm để lấy 《Hậu Thổ Quyết》.

Đối với mọi người, linh căn quan trọng hơn linh bảo nhiều vì linh căn đại diện cho vị thế, nên giá linh căn luôn cao hơn linh bảo.

Cuộc đấu giá phô diễn nội hàm thâm hậu của tam tộc, những Linh bảo Tiên thiên, linh căn trân quý trong tay họ ném ra cứ như đồ chơi. "Ta tuyên bố!

Cuộc đấu giá lần này chính thức kết thúc!" Khi Liễu Mi vừa dứt lời, trời đất đột nhiên giáng xuống công đức huyền hoàng vô tận, nhuộm vàng cả vùng không gian hàng tỷ dặm.

Thiên Đạo tưởng thưởng cho đóng góp của cuộc đấu giá đầu tiên tại Hồng Hoang, đặc biệt giáng công đức khiến hai cực phẩm linh bảo Mãng Hoang Trấn Địa Ấn và Tích Địa Kiếm của Liễu Mi tiến hóa thành Cực phẩm Tiên thiên công đức linh bảo.

Như vậy, chúng có uy lực không kém gì chí bảo, chiến lực của Liễu Mi cũng đạt tới cực hạn.

Các thủ lĩnh vạn tộc đều ngây người nhìn, dù họ cũng được chút công đức nhưng chỉ là bề nổi, kém xa Liễu Mi.

Không ngờ làm trò này cũng có công đức, đúng là mở mang tầm mắt.

Sau khi kết thúc, nhiều thủ lĩnh tìm Liễu Mi muốn trao đổi công pháp Thần Đạo khác nhưng đều thất bại.

Thần Điện đâu có ngu, tuy cái giá họ đưa ra không nhỏ nhưng sao bằng lợi ích đấu giá mang lại?

Đưa ra ba bộ công pháp này cốt để tăng cường thực lực tam tộc.

Chỉ khi tam tộc đủ mạnh mới đi thống nhất Hồng Hoang, lúc đại địa chỉ còn tam tộc thì lượng kiếp tự nhiên sẽ nổ ra.

Lần này Địa Hoàng nhìn thấy ba người kia, cảm giác tu vi của họ cách Chuẩn Thánh trung kỳ không xa nữa.

Chỉ cần địa bàn càng lớn, đột phá sẽ càng nhanh cho đến Chuẩn Thánh hậu kỳ mà không gặp trở ngại.

Đương nhiên tiến độ này không đe dọa được Thần Điện, cùng lắm chỉ ngang Hồng Quân, nếu không tam tộc cũng chẳng dám đối đầu La Hầu.

Một khi thủ lĩnh tam tộc tiến vào giai đoạn này, nghĩa là thời đại mới của Hồng Hoang bắt đầu, dấu hiệu của thời đại Tiên Đạo mở ra: tứ tượng xuất, thánh nhân hiện.

Lúc đó Thần Điện mới thực sự lộ diện tranh phong với Thiên Đạo.

Không ai ngờ một cuộc đấu giá lại ẩn chứa mưu đồ sâu xa và âm mưu quỷ kế đến thế, ảnh hưởng của Thần Điện sẽ xuyên suốt Hồng Hoang vô số năm sau.

Tin tức từ Thiên Phong Sơn lan nhanh như ung nhọt khắp Hồng

Hoang, khiến người ta không thể hiểu nổi là vì sao Thần Điện – vị vua không vương miện của Hồng Hoang – lại chủ động rút lui, thật không thể tưởng tượng được!

Đương nhiên cuộc đấu giá càng gây chấn động hơn, không ngờ Hoàng Thiên lại đem ba bộ công pháp cấp Chuẩn Thánh ra trao đổi, thứ này cũng đổi được sao?

Không sợ tiếp tay cho giặc à?

Không chỉ thủ lĩnh vạn tộc mà cả những đại năng ẩn thế cũng rục rịch, công pháp là độc nhất vô nhị ở Hồng Hoang mà!

Đột phá Chuẩn Thánh rồi nhưng con đường phía trước còn dài, nếu có công pháp Thần Đạo tham chiếu chưa biết chừng có thể tiến thêm bước nữa.

Chỉ tiếc cuộc đấu giá đã kết thúc, Thần Điện không định tổ chức tiếp khiến bao người ấm ức.

Tại Tây bộ, dưới chân núi Tu Di, La Hầu đạo nhân biết tin này thì tức đến tam thi thần nhảy dựng, vung tay phá nát đạo trường vốn phải mất mấy nguyên hội mới tu sửa xong.

Giờ chỉ cần nghe tin tốt về Thần Điện là đối với lão đều là tin xấu nhất, làm sao không giận cho được.

Lão khổ sở vật lộn ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, trong khi Thần Điện có ba đại Thần Đế, giờ ngay cả Liễu Mi cũng mạnh hơn lão nhiều, La Hầu sao nhịn nổi?

Vô hình trung, Thần Điện trở thành rào cản trong lòng La Hầu, từ lần bị đánh trọng thương suýt chết lão đã ghi hận Liễu Mi.

Thậm chí sau khi thương thế khôi phục, lão một lòng muốn báo thù, bao năm qua tu vi Ma Đạo tăng vọt như tên lửa.

Nhưng lão không biết làm vậy chỉ khiến sự ưu ái của Thiên Đạo giảm bớt, khiến Thiên Đạo nghiêng về Hồng Quân hơn, vì Thiên Đạo không cần một người đại diện theo cảm tính.

Hoàng Thiên e là cũng không ngờ một phút hứng lên tổ chức đấu giá lại ảnh hưởng lớn thế, càng làm hắn vui hơn vì ảnh hưởng càng lớn thì mục đích nhiễu loạn Hồng Hoang càng hoàn thành.

Hiện tại hắn không rảnh quản chuyện đó, đang bận nâng cao lĩnh ngộ pháp tắc.

Bao nhiêu năm trôi qua, tu vi tuy tiến vào Thần Đạo hậu kỳ nhưng mức độ hoàn thiện của Thần Đạo vẫn còn nghèo nàn.

Khi Thần Đế ngày càng nhiều, nếu không nâng tầm Thần Đạo thì sự phát triển sẽ chậm lại.

Chương 284

Pháp tắc là mấu chốt nhất, Tiên Đạo có ba ngàn pháp tắc, Thần Đạo thì vô tận pháp tắc đều là Thần, chỉ khi Hoàng Thiên đào sâu lĩnh ngộ mới thúc đẩy Thần Đạo tiến bộ.

Hồng Hoang không kể năm tháng, triệu năm trôi qua trong nháy mắt, đại địa chính thức nghênh đón thời kỳ thịnh thế, vô số sinh linh Hậu thiên xuất hiện khiến thực lực vạn tộc tăng vọt như tên lửa.

Hồng Hoang rộng lớn sau hung thú lượng kiếp vốn vắng vẻ, giờ trông đã náo nhiệt hẳn lên.

Đương nhiên có những nơi không bóng người như Lôi Trạch hiểm địa, dưới sự oanh tạc của thần lôi, đừng nói sinh linh, đến cọng lông cũng thành tro, chỉ có vài Lôi Linh sinh ra từ đó là tiêu dao tự tại.

Hay như huyết hải vô biên do rốn của Bàn Cổ hóa thành – nơi ô uế nhất Hồng Hoang – sinh linh nào tới đó cũng bị huyết sát khí xâm thực, mất trí và trở thành máy chém giết.

Bao năm qua huyết hải chỉ sinh ra mỗi Minh Hà lão tổ, tộc Tu La sau này Minh Hà tạo ra thì chưa tính.

Còn có tinh không vô tận với cương phong tứ ngược, tinh tú hoang vu, tuy tinh thần lực nồng đậm nhưng chẳng thay đổi được gì.

Trong mắt chúng sinh đó là nơi chim không thèm ị, nhưng chẳng ai ngờ tinh không đã được Hoàng Thiên bố trí, bao năm qua Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chuyển hóa khiến nơi đó không kém gì đại địa Hồng Hoang.

Trên đó có vô số sinh linh Thần Điện sinh sống, đa số là các tộc Tiên thiên và tinh linh sinh ra từ lượng kiếp thứ bảy.

Ngoại trừ những nơi đó và Trung bộ, đâu đâu cũng thấy chém giết.

Khi thế lực vạn tộc lớn mạnh, mâu thuẫn giữa họ cần phải dùng máu để rửa sạch.

Ngươi sống ta chết, chém giết cực kỳ hăng say, máu nhuộm đỏ cả vùng không gian rộng lớn, khiến vạn tộc Hồng Hoang bị nhiễm sát khí lượng kiếp.

Thời gian trôi đi, khoảng cách thực lực giữa vạn tộc ngày càng xa, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc bỏ xa phần còn lại.

Sau khi có công pháp Thần Đạo, tam tộc xuất hiện hàng loạt Chuẩn Thánh, số lượng lên tới hàng trăm người.

Lấy Chuẩn Thánh làm tướng, dẫn đại quân chinh phạt xung quanh, thôn tính các tộc khác, dùng thế và võ lực ép người, cực kỳ bành trướng.

Nhịn bao nhiêu năm, tam tộc đã không kìm nén được nữa, từ chỗ lén lút sang thôn tính công khai.

Chỉ trong ba nguyên hội, thế tranh bá tam tộc đã thành hình, tuy chưa đến mức kịch liệt nhưng đã hình thành sát khí lượng kiếp nhỏ, đợi vài nguyên hội nữa bùng phát thì sẽ là một yến tiệc sát lục mới.

So với cả Hồng Hoang, Trung bộ lại bình tĩnh lạ thường, Thần Điện không khuếch trương cũng chẳng tranh đấu, chỉ tĩnh lặng tu luyện, không tộc nào dám chọc vào nơi này, biến nó thành mảnh tịnh thổ.

Thực tế không ai biết Trung bộ đã sớm 'người đi trà nguội', chỉ còn Thần quân canh giữ, chẳng có sinh linh chủng tộc nào dư thừa.

Dù vậy, thực lực Thần Điện ở Trung bộ vẫn thừa sức nghiền nát tam tộc vì họ là kẻ thắng cuộc từ hung thú lượng kiếp.

Tuy nhiên tốc độ trỗi dậy của tam tộc rất đáng kinh ngạc, ước chừng không bao lâu nữa sẽ thống lĩnh lân giáp nhất tộc, phi cầm nhất tộc và tẩu thú nhất tộc.

Lúc đó vị thế bá chủ không thể coi thường, tuy chưa có chiến lực cấp Thánh nhân nhưng tầng lớp trung gian như Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên rất nhiều, nhìn số lượng hàng trăm Chuẩn Thánh xuất hiện trong một nguyên hội là đủ hiểu.

Trong triệu năm qua, Chuẩn Thánh xuất hiện lớp lớp, không chỉ là những Tiên Thiên Thần Thai còn sót lại mà đa số là những kẻ có tư chất ưu tú đời sau.

Như trong vạn tộc, thủ lĩnh và các đại trưởng lão đều là Chuẩn Thánh, đúng là thời kỳ tu luyện thịnh thế.

Còn về Thần Điện, Huyền Thiên, Thương Ly, Liễu Mi, thống lĩnh hộ pháp thần thú Tỳ Nhất đều sắp đột phá Thần Đế; ba đại thống lĩnh Thần quân, thống lĩnh Sơn Thần Vệ, Nguyệt Thần Vệ, Thất Tinh Thần đã tiến quân vào bán bộ Thần Đế, thần uy hạo đãng.

Nếu tin này truyền ra, vạn tộc chắc chắn sẽ hâm mộ không thôi, vì khi họ đang ở giai đoạn đột phá Chuẩn Thánh thì Thần Điện đã bắt đầu hàng loạt tiến quân vào Thần Vương.

So với cả Thần Điện, sự tiến bộ của Hoàng Thiên đúng là siêu thần.

Triệu năm trong thời gian đại trận tương đương với hàng chục nguyên hội, dù chỉ ngồi yên nhưng tu vi vẫn tiến bộ.

Vạn thiên pháp tắc đã tu luyện tới viên mãn, Thần Đạo giờ có thể chống đỡ cho vô số người tiến vào Thần Tôn, bao gồm cả chính hắn.

Tại Hồng Hoang, ba người Long Vương đã đường ai nấy đi từ triệu năm trước, hơn nữa tam tộc còn nảy sinh mâu thuẫn khi chinh

phạt Đông bộ khiến nhiều người thở phào.

Dù sao tam tộc hiện giờ là ba thế lực lớn nhất chỉ sau Thần Điện, nếu liên hợp thì ai cản nổi.

Giờ họ chia rẽ, áp lực lên vạn tộc cũng giảm bớt, nhưng thực tế họ vẫn tiến bộ vùn vụt.

Những năm qua Chuẩn Thánh tam tộc xuất hiện liên tục, cực kỳ hung hãn, bao nhiêu chủng tộc ở Nam bộ, Bắc bộ và ven biển Đông bộ bị quét sạch, sinh linh bị thu nạp, tài bảo và công pháp bị cướp hết.

Đây đúng là sự hủy diệt một chủng tộc, nhiều thủ lĩnh minh mẫn trong vạn tộc đã liên minh để ngăn cản sự khuếch trương của tam tộc.

Nhất thời biện pháp này cũng kìm hãm được họ nhưng về lâu dài thì không ổn.

Cục diện ngày càng căng thẳng, chém giết không ngừng, sát khí bao phủ thiên địa khiến không khí cực kỳ áp bách.

Tại sườn núi Bất Chu Sơn, Hoàng Thiên tọa trên Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, quanh thân bao phủ linh khí tiên thiên và tinh thần lực nồng đậm, mỗi hơi thở đều làm thiên địa biến sắc.

Thần Đế đối với Hồng Hoang đã là sinh vật đỉnh chuỗi thức ăn, lúc này ngay cả Thiên Đạo cũng không thể hủy diệt Thần Đế.

Vì Thiên Đạo hiện tại chưa hoàn chỉnh, phải đợi Tiên Đạo xuất thế, Hồng Quân thành thánh thì mới tiến thêm một bước hóa ra phân thân Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, nhưng khi đó Hoàng Thiên có lẽ đã tiến quân vào Thần Tôn.

Đặc biệt Thần Đạo độc quyền 'linh hồn và nhục thân cùng tu luyện' nghĩa là một Thần Vương sơ kỳ có thực lực vượt xa Chuẩn Thánh sơ kỳ vì có cả tu vi thần hồn lẫn nhục thân, thực lực ít nhất gấp đôi. "Hô!" Tu luyện bấy nhiêu năm, Hoàng Thiên cuối cùng mở

mắt, thở ra một luồng trọc khí, chỉ còn bước cuối là tới Thần Tôn.

Càng lên cao càng khó đột phá, giờ chỉ có thể chờ khí vận Thần Đạo tăng mạnh mới thúc đẩy vị trí Thần Tổ tiến lên.

Cảm nhận sự thay đổi của Hồng Hoang, Hoàng Thiên mỉm cười, ba người Long Vương quả không uổng công hắn khổ tâm sắp đặt.

Không cần chỉ dẫn, chỉ nhờ cảm ngộ công pháp Thần Đạo và khí vận khổng lồ của tam tộc mà họ đã bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, trở thành cường giả hiếm hoi của Hồng Hoang không kém gì La Hầu, Hồng Quân. "Không ngờ dã tâm của ba gã này lớn thật!" Hoàng Thiên nói đầy ẩn ý.

Ba người vừa đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ đã lập tức dẫn quân chinh phạt.

Hiện nay bốn phần năm Nam bộ nằm trong tay Phượng tộc, bốn phần năm Bắc bộ thuộc về Kỳ Lân tộc, còn Đông Tây Nam tam hải đều do Long tộc chưởng khống.

Xem ra ba gã này đã nếm mùi ngọt ngào, giờ muốn đi đường tắt, mượn khí vận mạnh mẽ để phá quan tiến vào Thánh nhân, hèn gì cứ liên tục thôn tính vạn tộc.

Cả đại địa hiện giờ như gió bão sắp đến, Hoàng Thiên hóa thành một luồng thần hồng xuyên thấu không gian, đáp thẳng vào Thần Điện.

Vừa vào cửa đã thấy Địa Hoàng, Thương Ly, Liễu Mi nhìn chằm chằm.

Chương 285

Liễu Mi nôn nóng nói: "Thần tôn, ngài cuối cùng cũng về rồi.

Hiện nay tam tộc khí thế kiêu căng nghiễm nhiên như hung thú năm xưa, chinh chiến vạn tộc, thôn tính không ngừng khiến họ trỗi dậy nhanh chóng, có thể đe dọa Thần Điện ta." Sát khí ngập trời là do vạn tộc chinh phạt tạo thành, Chuẩn Thánh trở lên đều cảm nhận được.

Cứ đà này không bao lâu nữa Long Phượng lượng kiếp sẽ bùng phát, lúc đó hàng ngàn Chuẩn Thánh và vô tận Đại La Kim Tiên gây ra sự phá hoại vượt xa hung thú lượng kiếp, đúng là sinh linh đồ thán.

Nhưng chuyện đó không liên quan nhiều đến Thần Điện, vạn tộc chém giết, tam tộc xưng vương, phía sau có Ma Đạo hoành hành, đúng là một nồi cháo loãng.

Cuối cùng lượng kiếp sẽ thành trận Tiên Ma tranh hùng giữa La Hầu và Hồng Quân, đây cũng là kết quả do Thiên Đạo cố tình dẫn dắt.

Thực tế Hồng Quân và La Hầu hiện giờ cũng đã đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ kém đỉnh phong một bước, chờ lượng kiếp bùng phát là mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. "Tam tộc tranh bá, lượng kiếp tái diễn, thú vị đấy, Thần Điện chúng ta cũng nên bắt đầu bước cuối cùng rồi, đừng để mưu đồ bao năm bị mấy con sâu kiến làm ảnh hưởng." Hoàng Thiên nhàn nhạt nói.

Địa Hoàng và Thương Ly gật đầu, cũng cảm thấy đã đến lúc rút lui.

Chỉ có Liễu Mi nghe xong nhịn không được hỏi: "Thần tôn, vì sao nhất định phải rút lui?

Với thực lực của chúng ta hoàn toàn có thể nghiền nát tam tộc, lúc đó thống trị thế giới chẳng phải Thần Đạo sẽ đại xương sao?" "Bộp!" Sắc mặt Hoàng Thiên lạnh lùng, thần uy vô tận bùng phát áp thẳng lên người Liễu Mi, khí thế bán bộ Thần Tôn mạnh mẽ khiến nàng phun ra một ngụm máu lớn ngay tại chỗ. "Rốt cuộc là ai cho ngươi cái tự tin đó, dám lên tiếng chất vấn quyết sách của bản tôn?

Đừng quên mọi thứ ngày hôm nay đều là do bản tôn ban cho, ta có thể cho thì cũng có thể thu hồi." "Thần tôn!

Ta sai rồi!" Liễu Mi nén cơn khí huyết đang cuộn trào, quỳ sụp xuống đất, lí nhí nói.

Địa Hoàng và Thương Ly bên cạnh lắc đầu, từ lúc đoạt bảo ở Đông bộ đến cuộc đấu giá, Liễu Mi được tăng cường cả người lẫn vũ khí nên tự tin thái quá.

Hôm nay nếu không phải Thần tôn tâm tình tốt, e là phế bỏ tu vi còn là nhẹ, một kẻ sâu kiến lấy tư cách gì mà chất vấn, thật là không biết điều. "Hừ!" Hoàng Thiên lạnh giọng: "Long Phượng lượng kiếp, tam tộc tranh bá là đại thế, là do Thiên Đạo lựa chọn, bản tôn không muốn vì sự ngu xuẩn của ai đó mà làm tổn hao sức mạnh Thần Điện vô ích.

Thương Ly, từ nay về sau toàn bộ Sơn Thần cung giao cho ngươi thống lĩnh.

Còn Liễu Mi, cút lên tinh không bế quan tự hối, trong vòng ba nguyên hội không được rời đi nửa bước!

Kẻ nào làm trái, giết không tha!" "Rõ!" Thương Ly và Liễu Mi lập tức đáp.

Thần uy hủy diệt vừa rồi khiến Liễu Mi triệt để tỉnh ngộ, chỉ cần Hoàng Thiên muốn, hắn có thể bóp chết nàng bất cứ lúc nào.

Tinh không tuy là thắng địa tu luyện nhưng đối với Sơn Thần, rời xa đại địa nghĩa là tu vi sẽ đình trệ, đó là hình phạt lớn nhất.

Sau khi xử lý xong vấn đề của Liễu Mi và Sơn Thần cung, Địa Hoàng mới lên tiếng hỏi: "Bản tôn, từ cục thế hiện tại mà xem, khoảng cách giữa Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân không lớn, đặc biệt là Kỳ Lân tộc, hiện tại trừ phương Bắc ra, còn cứng rắn chen chân vào phương Tây." "Trừ phi xuất hiện biến cố trọng đại, nếu không Tam tộc triệt để thôn tính vạn tộc trong vài cái nguyên hội tới là điều chắc chắn.

Nhưng nhìn cục thế hiện tại, rốt cuộc là Long tộc độc bá thiên hạ hay Tam tộc bình phân, thực có chút khó dự liệu." Nghe vậy, Hoàng Thiên thầm trầm tư một lát.

Thực tế, thời kỳ Hồng Hoang này so với những gì hắn biết trước kia quả thực đã xuất hiện đại cải biến.

Nếu như không có hắn nhúng tay, hiện tại mới chỉ là sơ kỳ của Lượng kiếp thứ chín, tu vi của ba người Long Vương hẳn là dừng lại ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tuyệt không thể đột phá Chuẩn Thánh.

Khả hiện tại đối phương đều đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, có thể tỉ vết với Hồng Quân, La Hầu, quả thực là bất khả tư nghị!

Kỳ Lân tộc dị quân đột khởi là điều Hoàng Thiên vốn không lường tới.

Nguyên bản Kỳ Lân tộc luôn ở Trung bộ sống qua ngày, nhưng sau khi Trung bộ bị Thần Điện chiếm cứ, họ đã bị đuổi đi triệt để.

Ai ngờ Kỳ Lân tộc lại nhân cơ hội đó, nhân lúc Hung thú diệt vong mà đại cử tiến công phương Bắc và đứng vững gót chân.

Phải biết rằng, đại đa số lãnh thổ Trung bộ là Bất Chu Sơn, thiên trụ khổng lồ không thể đo lường, có uy áp của Bàn Cổ bao phủ, linh

khí dư dật nhưng cũng không sinh ra hiệu ứng lớn nào, khiến Trung bộ trước Lượng kiếp thứ chín luôn là nơi bần cùng nhất Hồng Hoang.

Phải đến Lượng kiếp thứ chín, khi Hồng Quân thành Thánh, Thiên Đạo nhanh chóng nắm giữ tiết tấu, uy áp Bàn Cổ tiêu tán nhanh chóng thì Trung bộ mới dần có sinh cơ.

Đến Lượng kiếp thứ mười khi Vu tộc xuất thế, Trung bộ mới triệt để trở thành nơi trù phú nhất Hồng Hoang.

Điều này cũng khiến Kỳ Lân tộc vốn ở Trung bộ luôn không thể phát triển lớn mạnh, thủy chung nằm dưới đáy Tam tộc.

Nhưng hiện tại, Kỳ Lân tộc tuy chiếm cứ phương Bắc vốn bị Hung thú tàn phá gần hết, nhưng sau khi được Thiên Đạo bù đắp cũng không hề kém cạnh.

Phương Nam có lượng lớn núi lửa, phương Tây thì Canh Kim tứ ngược, phương Đông quần hùng hội tụ, vốn không thể so sánh với sự an ninh phát triển của phương Bắc.

Vì vậy Kỳ Lân tộc âm thầm lần mò tiến lên, trong tình huống không ai hay biết, thực lực đã sánh ngang Phượng tộc.

Còn về Phượng tộc, nhờ vào Đồng Tước do Thần Điện luyện chế đã biến cả vùng núi lửa phương Nam thành lãnh địa riêng, sức mạnh không ngừng lớn mạnh.

Ngược lại, Long tộc vốn mạnh nhất, vì bị Thần Điện lấy mất Bắc Hải nên chỉ còn lại ba biển, thực lực so với Phượng tộc, Kỳ Lân tộc chỉ mạnh hơn một chút, thực sự bi thảm.

"Quả thực có chút ngoài ý muốn.

Thiên địa là bàn cờ, vạn tộc là quân cờ, Thần Điện ta phải thao túng sự cân bằng mới có thể bác dịch với Thiên Đạo, tuyệt đối không thể để đại thế bị thay đổi." Hoàng Thiên trầm giọng nói.

Nếu Long tộc không thể giống như trước kia nghiền ép hai tộc Phượng, Kỳ Lân, e rằng trận Long Phượng Lượng kiếp này sẽ triệt để biến đổi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của Thần Đạo.

"Tê!" Mọi người tại chỗ nghe xong đều lộ vẻ kinh hãi.

Lấy thiên địa làm bàn cờ, vạn tộc Hồng Hoang làm quân cờ để bác dịch với Thiên Đạo, đây là dã tâm và khí phách lớn đến nhường nào?

Chỉ riêng Địa Hoàng là không có biến hóa gì, chỉ trực tiếp hỏi: "Bản tôn!

Ngài định xử lý chuyện Tam tộc thế nào?" Hoàng Thiên mỉm cười nói: "Ba cái nguyên hội trước, chủ sự Tinh Thần Phá Quân của Tam Thập Lục Trọng Thiên đã tìm thấy tàn hài Hỗn Độn Thiên Long và Hỗn Độn Hỏa Phượng từ sâu trong tinh không vô tận, tập hợp lực lượng của Nguyệt Thần và Huyền Thiên để chiết xuất ra không ít tinh huyết." "Vừa vặn Long tộc và Phượng tộc dưới trướng Thần Điện ta số lượng ít ỏi, không thể đại biểu cho uy nghiêm của Thần Điện.

Vì vậy ta đã mượn tinh huyết Thiên Long, Hỏa Phượng, tuyển chọn các tinh anh Đại La Thần của các tộc Thương Thanh Ngưu Mãng, Minh Linh Thước để chuyển hóa thành thuần huyết Long tộc, không thua kém Long tộc do tiên thiên chi linh hóa thành.

Giờ đây trên tinh không, số lượng Thần Long Thần Phượng sinh ra tuy không nhiều, nhưng thực lực không hề thua kém Long Phượng hai tộc ở Hồng Hoang." Như vậy cũng được sao?

Thương Ly và Liễu Mi cảm thấy nhân sinh quan liên tục bị đảo lộn.

Long tộc người ta liều mạng mới lớn mạnh được như hiện tại, vậy mà Thần Điện chỉ từ hai bộ tàn hài ở sâu trong tinh không đã trực

tiếp bồi dưỡng ra lượng lớn tinh anh Long tộc, Phượng tộc, quả thực bất khả tư nghị.

"Thần Tôn, ý của ngài là để Long tộc của Thần Điện gia nhập Long tộc, từ đó đề cao thực lực của Long tộc để nghiền ép Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, khôi phục cân bằng sinh thái ban đầu?" Địa Hoàng lập tức hỏi.

Chương 286

“Chính xác!

Ta đã truyền lệnh cho tinh không, điều động ba trăm Thần Long cảnh giới Thần Vương, ba vạn Thần Long bán bộ Thần Vương, do Thương Lan là Thần Vương hậu kỳ thống lĩnh tiến vào Tây Hải, lấy danh nghĩa là Long tộc thiên sinh ở Bắc Hải để trợ uy cho Hải Thần Cung.” Hoàng Thiên đầy ẩn ý nói.

Địa Hoàng lập tức vỗ tay khen hay: “Chiêu này quả thực là bút sa của thần, diệu vô cùng!” So với Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân, Long Vương tuyệt đối là một thủ lĩnh có lương tâm.

Dưới tay lão, Long tộc không những hấp thu Giao, Xà, Mãng mà còn đại lực tiếp nạp Tiên Thiên Chi Long.

Long tộc ngoài Ngũ bộ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, số lượng Long tộc còn lại như Phong Hỏa Lôi Điện Vân thậm chí là Hư Không Chi Long đều do Long Vương từ khắp nơi ở Hồng Hoang tìm về rồi bồi dưỡng ra cả một phân chi, có thể thấy ý chí rộng lớn dường nào.

Từ sớm khi Long tộc chưa thống nhất bốn biển, Hải Thần Cung của Thần Điện đã lấy mất Bắc Hải, cho nên sự huyền diệu trong đó Long Vương căn bản không biết.

Dùng Bắc Hải làm vỏ bọc, lượng lớn Thần Long gia nhập vào đó tuyệt đối sẽ không khiến Long Vương phản cảm.

Quan trọng hơn, hiện tại Long tộc cũng có không ít người tu luyện công pháp Thần Đạo.

Cộng thêm sự tồn tại của Bắc Hải Hải Thần Cung, đủ để giải thích cho những dấu vết công pháp trên người đám Thần Long kia,

quả thực là một nước đi diệu kỳ.

“Truyền lệnh, Thần Điện ta trừ Sơn Thần Vệ ra, các Thần Quân còn lại toàn bộ tiến về Tam Thập Lục Trọng Thiên trên tinh không trú đóng, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy ra khỏi bàn cờ, tránh để Thiên Đạo chớp thời cơ biến thành quân cờ.” Hoàng Thiên tiếp tục hạ lệnh.

“Tuân lệnh!” Trấn Sơn Thần Vương Thương Ly và Sơn Thần cung chủ Liễu Mi lần lượt ứng tiếng, sau đó lui xuống sắp xếp các sự vụ liên quan.

Vừa vặn Liễu Mi cũng phải tới tinh không chịu phạt, nên tạm thời thống lĩnh Thần Quân của Thần Điện là hợp lý nhất.

Sau khi họ rời đi, Địa Hoàng mới lên tiếng: “Bản tôn, chúng ta cũng nên mưu tính đường lui rồi, Thần Đạo nên có một đại bản doanh.” Hoàng Thiên nghe xong, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, đầy ẩn ý nói: “Thần Đạo ta tự nhiên không thể cư ngụ mãi ở Hồng Hoang.

Trong Hỗn Độn có vô tận thế giới nên được tắm gội thần quang.

Tinh không tuy tốt nhưng không thể vĩnh viễn dung nạp toàn bộ sinh linh Thần Điện.” “Bản tôn, trước kia vùng rìa tinh không thường xuyên có Cửu Thiên Cương Phong quấy nhiễu, thậm chí tạo ra bão tinh thần quy mô lớn, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể dễ dàng tránh né.

Nhưng hiện tại nhờ đại trận của Thần Điện ta, môi trường tinh không ngày càng tốt lên, ngay cả Cửu Thiên Cương Phong cũng yếu đi không ít.” Địa Hoàng nhíu mày nói.

“Cứ đà này mãi, e rằng lá chắn tự nhiên ở ngoại vi tinh không sẽ triệt để biến mất.

Khi đó, đại trận của Thần Điện ta sẽ xuất hiện trong mắt chúng

sinh Hồng Hoang, điều này thực sự có chút bất lợi.” Hoàng Thiên nghe xong, thản nhiên cười: “Ha ha!

Chuyện này không cần lo lắng, ta sẽ ở ngoại vi tinh không bố trí một tòa Điên Đảo Âm Dương Đại Trận, phối hợp với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận một trong một ngoài, triệt để cách tuyệt tinh không khỏi Hồng Hoang.” “Vạn tộc sát phạt sinh ra Tam tộc, trong Tam tộc lại tranh bá, Lượng kiếp đã bắt đầu, thời gian lưu lại cho ta không còn nhiều.

Bản tôn hy vọng sinh linh Thần Điện có thể nỗ lực tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá cảnh giới Thần Đế.” Nghe vậy, lòng của Địa Hoàng và những người khác cũng bình định hơn nhiều, bởi vì định tâm hoàn của Thần Điện chính là Hoàng Thiên, Hoàng Thiên không hoảng, họ có gì phải sợ.

Tổng kết lại, hiện tại vạn tộc sát phạt cuối cùng chắc chắn sẽ chỉ còn lại Tam tộc.

Chỉ có như vậy, hậu thiên sinh linh mới có thể bước lên vũ đài lịch sử.

Nếu hậu thiên sinh linh không thể phát triển trước một bước, làm sao có thể địch lại Vu tộc vốn mang đầy thiên phú gian lận.

Hồng Quân tại sao trì trì không lộ diện, La Hầu tại sao liên tục khuấy động phong vân?

Mục đích căn bản của họ là lợi dụng lúc Lượng kiếp để triệt để nhảy ra khỏi bàn cờ chúng sinh, trở thành người đánh cờ.

Cây to đón gió, thế lực hiện tại của Thần Điện đã vượt xa tất cả.

Nếu còn tiếp tục tham dự vào sự vụ Hồng Hoang, về sau tất sẽ ảnh hưởng đại thế, trở thành cái gai trong mắt Thiên Đạo.

Để phát triển Thần Đạo tốt hơn, việc Thần Điện cần làm hiện tại

là nhảy ra khỏi cục diện, lấy tĩnh chế động, ngồi xem thủy triều lên xuống, ta vẫn sừng sững bất động.

Còn việc mỗi ngày Hồng Hoang chết bao nhiêu sinh linh, điều đó không liên quan đến Thần Điện.

Cá lớn nuốt cá bé, thích nghi thì tồn tại, đó mới là quy luật thái cổ.

Trong lúc Thần Điện đại cử thiên di, vạn tộc bắt đầu cuộc sát phạt điên cuồng.

Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân khai chiến tứ phía, lửa chiến tranh bùng nổ khắp Đông Tây Nam Bắc.

Một số chủng tộc yếu nhỏ thậm chí còn chưa kịp đánh đã bị thôn tính.

Đương nhiên, những chủng tộc này đều có tự tri chi minh, biết rằng chờ người khác tới thôn tính cũng là bị nuốt chửng, chi bằng chủ động đầu hàng, như vậy đãi ngộ nhận được còn tốt hơn.

Kỳ thực lựa chọn tốt nhất chính là Thần Điện, bởi vì Thần Điện đối xử với các chủng tộc chưa bao giờ là thôn tính, chỉ tuyển chọn tinh anh gia nhập các đại Thần Quân để chinh phạt các thế lực bất bình.

Cộng thêm việc có đệ nhất cường giả thiên hạ Hoàng Thiên tọa trấn, dưới trướng hai đại Thần Vương, hai đại Cung chủ đều là những nhân vật hung hãn lẫy lừng, kẻ nào dám gây hấn đều bị tiêu diệt sạch.

Hiện tại, chỉ có địa vực Trung bộ là bình tĩnh như nước.

Long tộc hùng cứ ba biển, cùng lắm chỉ thổi chút gió ở ven biển.

Phượng tộc chưa bình định xong phương Nam nên chưa rảnh tay.

Kỳ lân tộc một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, càng

không dám xuất thủ.

Vạn tộc sát phạt không ngừng, chinh phạt thôn tính không nghỉ, Thần Điện lại sừng sững bất động, quả thực bất khả tư nghị.

Ngay cả Phượng tộc và Kỳ Lân tộc ở gần nhất, khi chinh phạt sát phạt đều đặc ý tránh né phạm vi thế lực của Thần Điện, tạo thành một sự mặc định chung.

Thời gian phi tốc lưu thệ, chớp mắt đã mấy ngàn vạn năm trôi qua.

Sinh linh vạn tộc tử thương vô số, thậm chí có rất nhiều chủng tộc biến mất trong dòng sông lịch sử, đó chính là sự tàn khốc của Lượng kiếp.

Nhưng cứ như vậy, chiến tranh chưa từng dừng lại, khắp nơi máu chảy thành sông, thi hài đầy đồng, cục thế cũng trong cuộc sát phạt thảm liệt mà trở nên minh lãng hơn.

Thế quật khởi của Tam tộc không thể ngăn cản, đặc biệt là Long tộc.

Sau khi có được sự gia nhập của ba trăm Thần Long cảnh giới Thần Vương và ba vạn Thần Long bán bộ Thần Vương, họ lập tức trở thành thế lực khủng bố chỉ đứng sau Thần Điện.

Không chỉ hùng cứ ba biển, ngay cả một phần ba đất đai phương Đông cũng rơi vào tay Long tộc.

Với sự dung hợp triệt để của Huyền Quy nhất tộc và sự gia nhập của ba đại chủng tộc Mãng, Xà, Giao, sự bành trướng của Long tộc lớn đến mức không ai dám tưởng tượng.

Kỳ Lân nhất tộc quét ngang phương Bắc, thậm chí xuất binh phương Tây.

Chương 287

Phượng tộc đứng vững trên đỉnh núi lửa phương Nam, hổ thị đam đam trực chỉ phương Tây.

Giữa hai tộc ngăn cách bởi Trung bộ giống như một rạch trời, khiến mâu thuẫn tạm thời gác lại.

Cũng chính nhờ vậy mà hai tộc bình an vô sự, con đường mở rộng thôn tính tự nhiên cũng thuận lợi hơn nhiều.

Ngoài Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, còn có một số chủng tộc để không bị thôn tính cũng đang nhanh chóng mở rộng, bao gồm Bạch Hổ, Đằng Xà, Quỳ Ngưu... mười đại cường tộc từng có tên tuổi không tộc nào là kẻ yếu.

Khi Tam tộc mở rộng, các tộc trong top 10 tiền nhiệm cũng tích cực thôn tính các thế lực xung quanh, nhiều tiểu tộc không bị Tam tộc nuốt chửng đã gia nhập vào hàng ngũ của họ.

Đương nhiên, Thần Điện là nơi nhiều người muốn gia nhập nhất, nhưng Hoàng Thiên đã không chút do dự từ chối.

Đùa gì vậy, những chủng tộc này đều là trung tâm của Lượng kiếp, cũng là sức mạnh nòng cốt của Yêu tộc sau này, nếu Thần Điện thu nhận thì chẳng phải lại bị kéo vào Lượng kiếp sao?

Huống hồ trên tinh không đã thu nạp một lượng lớn tiên thiên chủng tộc, sinh sôi nảy nở qua vô tận năm tháng khiến số lượng sinh linh tinh không tăng nhanh, cơ bản có thể đáp ứng nhu cầu của Thần Điện, hà tất phải thu nạp những chủng tộc vướng đầy nghiệp lực này.

Giờ đây, trong toàn bộ Hồng Hoang, các thế lực chủng tộc ngày càng ít đi, nhưng mỗi chủng tộc còn sót lại đều trở nên cực kỳ cường

đại, Tam tộc cũng không dám tùy tiện xuất thủ.

Cá lớn nuốt cá bé, thích nghi thì tồn tại, quy luật này được thể hiện rõ nét hơn bao giờ hết, sát khí Lượng kiếp tích tụ ngày càng nhanh. ...

"Cuối cùng cũng lại đến rồi!" Hoàng Thiên độc lập trên sườn núi Thiên Trụ, nhìn xuống toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

Chỉ thấy sát lục chi khí vô cùng vô tận quấn quanh bốn phía, trên người mỗi một sinh linh đều tràn ngập huyết sát chi khí cực kỳ nồng đậm.

Gần ức năm sát phạt, oán linh tăng sinh, sát khí tung hoành, luồng khí tức Lượng kiếp từng biến mất kia lại một lần nữa xuất hiện giữa thiên địa.

Có thể thấy khoảng cách đến thời điểm tàn khốc nhất của Long Phượng Lượng kiếp không còn xa nữa.

Khí tức Lượng kiếp lần này rõ ràng nồng đậm hơn lần trước, kết cục chắc chắn sẽ càng thêm thảm liệt.

Thực tế, đây là sự tất nhiên của quá trình phát triển thế giới.

Cùng với việc Thiên Đạo xuất thế, độ khó để sinh linh Hồng Hoang cảm ngộ đạo giảm xuống, tu vi của mọi người ngày càng cao hơn.

Mặc dù dưới trướng Thiên Đạo, Chuẩn Thánh và Thánh Nhân đều yếu nhược hơn so với tu sĩ Hỗn Độn cùng cảnh giới, nhưng sự tiêu hao của một Chuẩn Thánh tuyệt đối không phải vài trăm Đại La Kim Tiên có thể bù đắp được.

Nếu không, vô tận tiên thiên linh khí giữa thiên địa làm sao có thể nhanh chóng diễn biến thành hậu thiên linh khí như vậy.

Hiện tại trừ một số động thiên phúc địa ra, trên đại địa Hồng Hoang căn bản không còn thấy bóng dáng tiên thiên linh khí nữa.

Cứ kéo dài như vậy chỉ làm trầm trọng thêm quá trình diễn hóa thiên địa, cuối cùng linh khí ngày càng hiếm hoi, triệt để tiến vào thời đại mạt pháp.

Nếu muốn ngăn chặn sự diễn biến bất lương này, phương pháp duy nhất là khai mở Lượng kiếp, dùng bản nguyên và thi thân của vô tận đại năng giả hồi quy thiên địa để tái nuôi dưỡng thế giới.

Đó là sự tất yếu của Lượng kiếp.

Hung thú Lượng kiếp, chúng sinh Hồng Hoang tử thương không nhiều, nguyên khí chưa thương tổn, chủ yếu là La Hầu ở phía trước thu hút hỏa lực, nếu không thế giới đã nhận được một phần nuôi dưỡng.

Cộng thêm ảnh hưởng từ Thần Điện khiến Chuẩn Thánh xuất hiện liên tục, Long Phượng Lượng kiếp sở dĩ nhanh chóng và thảm liệt như vậy, thực chất cũng vì Lượng kiếp trước đó đã bị thay đổi.

Sau mỗi lần Lượng kiếp, một mảnh tàn hài, vô tận sinh linh hóa thành tro bụi biến mất giữa trời đất.

Theo thời gian, Hồng Hoang lại xuất hiện vô số sinh linh, nhưng căn nguyên tư chất của những sinh linh mới sinh ra này đều thua kém xa so với lứa đã mất.

Giống như thời Hung thú Lượng kiếp, mặt đất toàn là tiên thiên chủng tộc, nhưng đến Long Phượng Lượng kiếp đã biến thành sinh linh mang huyết mạch Bàn Cổ nằm giữa ranh giới tiên thiên và hậu thiên.

Đến Vu Yêu Lượng kiếp sau này thì toàn bộ là hậu thiên sinh linh.

Chính vì căn nguyên sinh linh ngày càng kém, đời sau yếu hơn đời

trước, nên tốc độ tu luyện sẽ ngày càng chậm lại, tạo thành một hiện tượng cực đoan: kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu càng yếu.

Giống như thời Vu Yêu Lượng kiếp, kẻ mạnh nhất thiên địa không ai khác ngoài Tam Thanh và lứa tiên thiên đại thần cuối cùng, còn lại hậu thiên sinh linh không ai bì kịp.

Vô tận năm về sau, Thánh nhân vẫn chỉ có bấy nhiêu vị, không tăng thêm ai.

Điều này dẫn đến câu nói: Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi.

Những người đứng trên đỉnh cao mãi mãi là vài người đó, số sinh linh còn lại đều là những nhân vật nhỏ không đáng kể.

Như vậy, sự tiêu hao linh khí thiên địa do chúng sinh Hồng Hoang tu luyện đương nhiên cũng nhỏ đi rất nhiều.

Đây chính là nguyên nhân căn bản khiến Lượng kiếp ra đời chậm lại.

Nói thẳng ra, Lượng kiếp là hạ sách trong các hạ sách.

Mỗi trận Lượng kiếp xuất hiện đều đại diện cho việc một lượng lớn tinh anh thế giới ngã xuống, là cục diện mà Thiên Đạo Hồng Hoang không muốn thấy.

Để cứu vãn cục diện này, Thiên Đạo thậm chí đã phủ quyết Vu tộc - tộc có tư cách nhất để trở thành nhân vật chính của thiên địa, liên tục giở thủ đoạn để Yêu tộc lớn mạnh, từ đó khiến hai tộc đồng quy vu tận.

Cuối cùng, Nhân tộc với sức mạnh không hề có chút phát triển nào đã trở thành lựa chọn tốt nhất của Thiên Đạo.

Số lượng nhiều, sinh sôi nhanh nhưng căn nguyên không hành, thủy chung không thể bước lên đại đạo chân chính.

Ngay cả Tam Hoàng Ngũ Đế, người có tu vi cao nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, thử hỏi làm sao thoát khỏi sự khống chế của chư Thánh.

Dù sao đi nữa, hiện tại sát khí Long Phượng Lượng kiếp đã sinh ra, thiên cơ cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn, ngoại trừ đám Thần Đế dưới trướng Hoàng Thiên ra, căn bản không ai có thể nhìn thấu Thiên Đạo.

Vạn tộc Hồng Hoang cũng vậy, thế nên sát phạt ngày càng xương quyết, người chết ngày càng nhiều.

Phải nói rằng, sự biến hóa này chính là điều Hoàng Thiên muốn thấy. ...

Sau khi quan sát xong cục thế Hồng Hoang, Hoàng Thiên lập tức trở về nội điện và triệu tập tất cả những nhân vật trọng yếu của Thần Điện đang ở trên đại địa.

Bao gồm Địa Hoàng, Trấn Sơn Thần Vương Thương Ly, Trấn Hải Thần Vương Hùng Đại, thống lĩnh Thiên Thần Quân Cư Bỉ, thống lĩnh Địa Thần Quân Áp Du, thống lĩnh Nhân Thần Quân Ngạo Nhân, thống lĩnh Sơn Thần Vệ Băng Lang, thống lĩnh Hải Thần Vệ Ngu Quắc, Hồ Dư, Yểm Tư, Ngu Cương.

Chương 288

Sức mạnh nòng cốt của mạch Sơn Thần và Hải Thần của Thần Điện toàn bộ tập hợp tại Bất Chu Sơn, bắt đầu cuộc hội đàm đầu tiên về việc xưng bá thế giới.

"Chư vị, những lời dư thừa bản tôn không nói nữa, hẳn mọi người cũng đã nhận ra.

Thiên cơ thế giới Hồng Hoang đã vặn vẹo, sát khí Lượng kiếp đã sinh, đại bộ phận sức mạnh của Thần Điện ta sẽ triệt thoái." Hoàng Thiên lên tiếng: "Bản tôn sẽ đích thân suất lĩnh Tam Thần Quân tiến về tinh không.

Kể từ đây, Thần Điện ta sẽ lấy Tam Thập Lục Trọng Thiên làm cơ sở để thống ngự tứ hải bát hoang." "Chúng thần đã hiểu!" Mọi người đồng thanh hô.

Hoàng Thiên đảo mắt một vòng, thần lực quanh thân phát tiết ra ngoài, lập tức phân phó: "Từ hôm nay, mạch Hải Thần do Trấn Hải Thần Vương Hùng Đại chưởng quản, thống lĩnh bốn đại Hải Thần Vệ là Ngu Quắc, Hồ Dư, Yểm Tư, Ngu Cương, nắm giữ khu vực Bắc Hải, xâm nhập vào bốn biển còn lại." "Tuân lệnh!" Hùng Đại, Ngu Quắc, Hồ Dư, Yểm Tư, Ngu Cương lập tức bước ra, quỳ một gối hành lễ lĩnh mệnh.

Tiếp đó, Hoàng Thiên lại hạ lệnh: "Từ hôm nay, mạch Sơn Thần do Trấn Sơn Thần Vương Thương Ly quản hạt, thống lĩnh ức vạn quân Sơn Thần Vệ, trú đóng phương Tây, nghe theo mệnh lệnh của Địa Hoàng." "Tuân lệnh!" Thương Ly lập tức bước ra, quỳ một gối hành lễ lĩnh mệnh.

Lúc này, Địa Hoàng lên tiếng: "Xin Bản tôn yên tâm, có chúng thần

ở đây, đại địa Hồng Hoang sẽ không xảy ra rắc rối nào đâu." Nói xong, Hoàng Thiên gật đầu với mọi người, thần uy quanh thân không kìm được mà lộ ra ngoài, thân hình hóa thành một luồng trường hồng, trong nháy mắt rời khỏi Thần Điện, bay thẳng về phía thiên không.

Theo sau hắn là thống lĩnh Thiên Thần Quân Cư Bỉ, thống lĩnh Địa Thần Quân Áp Du, thống lĩnh Nhân Thần Quân Ngạo Nhân, lần lượt dẫn theo ba ngàn vạn Thần Quân, hạo hạo đãng đãng tiến thẳng ra thiên ngoại.

Cùng lúc đó, tại Ngọc Kinh Sơn ở phương Đông, Hồng Quân Lão Tổ vốn đang tĩnh tọa ngộ đạo chợt mở bừng mắt, nhìn trời đất mông lung xung quanh, không nhịn được thở dài một tiếng: "Ai!

Tam tộc tranh bá, Lượng kiếp lại tái diễn, thật đúng là mùa thu nhiều sự cố.

Xem ra chúng sinh Hồng Hoang lại sắp rơi vào một vùng máu tanh rồi." Tại Ma Quật dưới chân núi Tu Di ở phương Tây, La Hầu tự nhiên cũng không bỏ lỡ cơ hội.

Tu luyện Ma Đạo, gã cảm nhận được sát khí nồng đậm giữa trời đất ngay từ giây phút đầu tiên, vô số mùi máu tanh kích thích giác quan của gã.

Phảng phất như thấy được cảnh tượng tuyệt mỹ khi gã tự tay luyện chế ra Tiên Thiên Chí Bảo — Tru Tiên Kiếm Trận, quét ngang bát phương, đồ sát huyết nhục đại địa.

Nghĩ đến đây, La Hầu cười lớn: "Ha ha!

Thất Tình Lục Dục Ma Sứ đâu, truyền lệnh của bản tọa, vô tận ma chúng lập tức lên đường, phải khiến hoa máu nở khắp nơi, máu chảy thành sông trong thời gian ngắn nhất!" Thất Tình Lục Dục Ma Sứ nghe lệnh, lập tức bái lạy: "Cẩn tuân pháp chỉ của Ma Chủ!"

Không ai ngờ rằng, nhân lúc thiên cơ vặn vẹo, thế lực tà ác nhất Hồng Hoang đã âm thầm giương ra nanh vuốt.

Không biết bao nhiêu ma tu mang theo công pháp tà ác đã tràn vào chiến trường vạn tộc từ mọi phía.

Lúc này, ma tu không ngừng khơi mào tranh đoan, cuộc sát phạt ngày càng trở nên đẫm máu.

Vạn tộc trong vô tri vô giác đã bị kéo theo nhịp độ, ngay cả chết cũng không biết vì sao, ngược lại vì sát khí Lượng kiếp mà càng thêm chìm đắm trong chém giết.

Từ khoảnh khắc này, Đạo Ma chi tranh cũng đã mở màn, bởi vì khi ma tu ra tay, Hồng Quân dù muốn bế quan Thiên Đạo cũng sẽ không cho phép lão đứng ngoài Lượng kiếp.

Dưới Đông Hải, trong Long Cung, một chúng cao tầng Long tộc hội tụ lại một chỗ, mặc nhiên không nói gì, cứ ngồi tĩnh lặng như vậy.

Cơ bản họ đều có tu vi Chuẩn Thánh, cho nên việc thiên địa đột nhiên xuất hiện lượng lớn sát khí dẫn đến xu thế Lượng kiếp, hầu như ai cũng cảm nhận được.

Hồng Hoang có Lượng kiếp, mỗi sinh linh đều hiểu đại thế, nhưng không ai ngờ Lượng kiếp lại đến nhanh như vậy.

Vạn tộc chưa triệt để thôn tính xong, ngay cả trong Tam Hải vẫn còn không ít chủng tộc phản kháng, vậy mà Lượng kiếp đã tới.

Kế hoạch vĩnh viễn không kịp sự thay đổi!

"Bệ hạ!

Lượng kiếp tái hiện, e rằng giữa thiên địa lại sắp dấy lên một trận hạo kiếp.

Chúng ta liệu có nên tạm dừng chinh phạt, chờ Lượng kiếp qua đi không?" Một vị trưởng lão Long tộc nhìn Long Vương, nhỏ giọng ướm lời.

Nghe vậy, Long Vương nhìn quanh bốn phía, thấy các trưởng lão Long tộc xung quanh đều mang theo ánh mắt kỳ vọng, có thể thấy họ cũng muốn từ bỏ chinh phạt để tránh Lượng kiếp.

Hung thú Lượng kiếp năm xưa đã để lại cho tất cả mọi người những ký ức đau thương không thể diễn tả bằng lời, khiến ai nghe đến Lượng kiếp cũng biến sắc.

Long Vương thầm thở dài trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ lãnh lệ, trầm giọng nói: "Chinh phạt tiếp tục!

Trừ Bắc Hải ra, ba biển còn lại tuyệt đối không cho phép tồn tại bất kỳ một âm thanh nào phản đối Long tộc ta, kẻ vi lệnh giết không tha!" Chúng nhân Long tộc lộ vẻ kinh hãi, tiếp tục chinh phạt chẳng phải là tự tìm cái chết trong Lượng kiếp sao?

Thủ lĩnh bộ Ứng Long lập tức lên tiếng: "Bệ hạ!

Lượng kiếp đã tới, chẳng lẽ chúng ta không màng sao?" "Các ngươi hiện tại vẫn chưa nhìn thấu.

Lượng kiếp lần này do vạn tộc ta dẫn phát, tất yếu phải do vạn tộc ta kết thúc.

Nếu lúc này tộc ta không thừa thắng xông lên thống nhất thiên hạ, e rằng cuối cùng sẽ bước lên con đường của Hung thú, bị triệt để nghiền nát." Long Vương lệ thanh nói: "Ta từ bỏ chinh phạt để trì hoãn bước chân Lượng kiếp, nhưng liệu Phượng tộc và Kỳ Lân tộc vốn cũng là chủng tộc bá chủ có dừng bước không?

Không, bản hoàng nói cho các ngươi biết là không bao giờ!

Họ sẽ chỉ tiếp tục mở rộng để có một ngày có thể thôn tính triệt để

Long tộc ta." Mọi người nghe xong đều cúi đầu trầm tư, dù sao họ cũng không có tu vi thâm hậu như Long Vương để hiểu rõ nguyên nhân cụ thể phát sinh Lượng kiếp.

Lúc này, một vị trưởng lão Long tộc không nhịn được hỏi: "Bệ hạ, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc tuy là đại địch của tộc ta, nhưng nếu Lượng kiếp diễn ra như trước kia, bọ ngựa bắt ve sầu hoàng tước đứng sau, Thần Điện lại ra thu dọn tàn cục thì tộc ta phải làm sao?" "Trước kia Thần Điện cũng mạnh mẽ như bây giờ, cao cao tại thượng, treo bảng hiệu nhân súc vô hại.

Thần Điện chi chủ Hoàng Thiên thậm chí không tham dự trận đại chiến Hung thú cuối cùng, nhưng Thần Điện vẫn là kẻ hưởng lợi lớn nhất trong kiếp nạn đó, có thể thấy tâm địa lang sói." "A!

Bệ hạ, tuyệt đối không thể không phòng Thần Điện!" "Tộc ta cường đại đến nay, mọi trở ngại đều phải quét sạch." Một chúng trưởng lão Long tộc nghe xong lần lượt khuyên nhủ.

Ngay cả Long Vương cũng trở nên ngưng trọng, đôi mày nhíu chặt.

Đúng vậy, tuy Thần Điện tuyên bố rút khỏi Hồng Hoang, nhưng ai biết rốt cuộc họ đang đánh chủ ý gì.

Hơn nữa Lượng kiếp đã đến, biết đâu Thần Điện sẽ nhất thời đổi ý cũng không biết chừng.

Là những kẻ từng chiến thắng và vượt qua Lượng kiếp, không ai dám đảm bảo có thể sống sót qua một trận Lượng kiếp nữa, nhưng Thần Điện thì chưa biết chừng.

Mặc dù Long tộc đã xuất hiện tới hàng trăm tu sĩ cấp Chuẩn Thánh, Long Vương cũng đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng lão căn bản không nắm chắc có thể hạ được Thần Điện.

Đối phó với Liễu Mi đã khó khăn, huống chi là Thần Tôn Hoàng Thiên cao cao tại thượng.

“Bệ hạ!

Thần cho rằng Thần Điện không đáng ngại!” Đúng lúc này, một câu nói đột ngột cắt ngang sự trầm tư của mọi người.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy người phát ngôn chính là thủ lĩnh bộ Thần Long mới gia nhập Long tộc — Thương Lan, bèn nhao nhao lộ vẻ nghi hoặc.

Long Vương cũng trực tiếp hỏi: “Không biết Thương Lan trưởng lão có cao kiến gì?” Đối với thủ lĩnh bộ Thần Long mới gia nhập này, Long Vương cũng không dám coi thường.

Chương 289

Bởi vì bộ Thần Long tuy ít người nhưng toàn bộ là tinh anh, ba trăm Thần Long Chuẩn Thánh, ba vạn Thần Long bán bộ Chuẩn Thánh, thực lực này đủ để lật đổ cả Long tộc.

Nếu không phải Thương Lan không có dã tâm, tận tâm tận lực chinh chiến cho Long tộc, e rằng cả Long tộc mỗi ngày đều phải đề phòng bộ Thần Long làm loạn.

"Bệ hạ!

Chư vị, thời gian trước, Thần Long dưới trướng của thần phát hiện lượng lớn tu sĩ Thần Đạo đang hướng về thiên không, con số lên tới hàng ức, mà mỗi một người đều mạnh mẽ cực điểm, ít nhất cũng là bán bộ Thần Vương cảnh." Thương Lan lên tiếng giải thích: "Theo thần ước tính, có lẽ ba đại Thần Quân của Thần Điện đều đã rời đi.

Như vậy Thần Điện còn sức mạnh nào trên đại địa?

Đủ để thấy thái độ của họ đối với Lượng kiếp lần này." Chúng nhân Long tộc đều kinh ngạc.

Quân đội nòng cốt nhất của Thần Điện chính là: Thần Tôn ở đâu, Thần Quân ở đó.

Hiện tại ngay cả ba đại Thần Quân cũng không thấy đâu, vậy Thần Điện ở Trung bộ còn sức mạnh gì?

Chỉ dựa vào đám Sơn Thần đó mà muốn khống chế cục diện sao?

Hiện tại họ bắt đầu tin vào lời Địa Hoàng đã nói tại buổi đấu giá, rằng Thần Điện thực sự muốn nhường ra Trung bộ.

Chỉ là không ai hiểu nổi tại sao Thần Điện lại làm vậy?

Chẳng lẽ họ dự liệu trước Lượng kiếp nên cố ý né tránh?

Ngay cả Thần Điện cũng không thể phớt lờ Lượng kiếp, vậy nó tàn khốc đến mức nào?

Điều này quả thực đảo lộn tam quan của mọi người.

Sau một hồi trầm tư, Long Vương quyết đoán hét lớn: "Thần Điện thực sự là thế lực thần bí nhất Hồng Hoang, không thể xem thường.

Nhưng những gì họ làm không liên quan nhiều đến tộc ta, tạm thời không cần bận tâm." "Tuân lệnh!" Chúng nhân Long tộc đồng thanh đáp.

Ngay sau đó, Long Vương lại hạ đạt một loạt mệnh lệnh: "Truyền lệnh, kể từ hôm nay, tộc ta chính thức tổ kiến Thần Long Quân.

Bất kỳ ai tu luyện công pháp Thần Đạo đều được đưa vào Thần Long Quân, do Thương Lan trưởng lão dẫn dắt tiến quân vào phương Đông." "Thủ lĩnh Ngũ bộ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ mỗi người dẫn theo tinh binh xuất binh Nam Hải, dẹp tan các chủng tộc không phục, triệt để chiếm lấy toàn bộ Nam Hải." "Thủ lĩnh các bộ Giao Long, Mãng Long, Xà Long, Ngư Long dẫn tinh binh xuất binh Tây Hải, dẹp tan các chủng tộc không phục, tiến quân vào phương Tây." "Lôi bộ, Vân bộ, Vụ bộ, Ứng Long bộ dưới sự thống lĩnh của Đệ Chúc Long ta, quét sạch Đông Hải.

Trừ các đảo thuộc trướng Thần Điện, các đảo còn lại không cho phép tồn tại thế lực khác." "Ngoài ra, các bộ phân biệt phái năm ngàn tinh anh Đại La về Long Cung, do bản hoàng thân tự tổ kiến bốn đại Long Đường Giang Hà Hồ Hải, chuẩn bị cho việc tiến quân vào đại địa." Theo từng quyết định của Long Vương được phân phó xuống, chúng nhân Long tộc bắt đầu bước vào chuỗi ngày chinh chiến bận rộn.

Tất cả tu sĩ Long tộc từ Thái Ất cảnh trở lên đều được huy động, vô số chủng tộc phụ thuộc dưới trướng cũng được động viên.

Mười vạn Thần Long từ Đông Hải quét ngang bát phương, chỉ trong vạn năm ngắn ngủi đã triệt để chiếm cứ hai phần năm địa bàn phương Đông.

Ba biển còn lại cũng không nhàn rỗi, vô số Long tộc lao vào cuộc đại chiến, sát khí Lượng kiếp giữa thiên địa ngày càng nồng đậm.

Động thái lớn và kịch liệt của Long tộc như vậy căn bản không thể qua mắt hai đại chủng tộc bá chủ còn lại là Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Ngay lúc này, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân cũng chẳng màng tới Lượng kiếp quái quỷ gì nữa, chỉ có mạnh mẽ mới là thật.

Hiện tại bị Long tộc kích thích đến mức khó chịu, họ chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành việc mở rộng, còn những thứ khác gạt sang một bên.

Thật lòng mà nói, đối với một chủng tộc cường đại, Lượng kiếp tuy đáng sợ nhưng không thể gây ảnh hưởng quá lớn đến Tam tộc lúc này.

Bởi họ hiểu rõ chỉ có thực lực mới giúp họ sống sót, nên dù thế nào cũng phải bảo trụ Tam tộc.

Chinh phạt vĩnh viễn không phải mục đích, mà chỉ để tồn tại tốt hơn!

Hoàng Thiên đang trên đường tới tinh không cũng cảm nhận được sự biến hóa giữa trời đất.

Hắn khấp chỉ tính toán, biết được Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân không màng Lượng kiếp mà điên cuồng mở rộng, khắp nơi trên đại địa đều đẫm máu.

Lúc này, trong lòng Hoàng Thiên hiện lên một câu: "Thiên tác nghiệt do khả hoạt, tự tác nghiệt bất khả hoạt!" (Trời gây nghiệp còn có thể sống, tự gây nghiệp không thể sống).

Nếu không phải chinh phạt điên cuồng như vậy để tranh đoạt vị trí chủ nhân thiên địa Hồng Hoang, họ cũng không đến mức rơi vào cảnh thê thảm như hậu thế.

Phượng trấn núi lửa, Kỳ Lân ẩn tích, còn Long tộc trở thành thú cưng của Thiên Đình, không biết bị đồ sát bao nhiêu.

Nhưng Hoàng Thiên không hề quản, Thiên Đạo có luân hồi, mỗi người đều có túc mệnh.

Nếu Tam tộc không phát triển như vậy thì Lượng kiếp sao có thể tiếp diễn.

Không có Long Phượng Lượng kiếp, Thần Điện sao có thể bố trí thỏa đáng, mượn cơ hội mở rộng ảnh hưởng của Thần Đạo, và làm sao lợi dụng đại thế Thần Đạo để thay thế Thiên Đạo, từ đó ảnh hưởng vạn giới.

Ngàn vạn năm sau, Tam đại Thần Quân dưới sự dẫn dắt của Thần Tôn Hoàng Thiên đã toàn bộ tới được Bắc Thiên Môn bên ngoài Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Bao nhiêu năm qua đi, khi trở lại cố thổ, Hoàng Thiên không khỏi cảm khái vạn phần, phảng phất cảm nhận được luồng khí tức thân thuộc như mẹ hiền xung quanh.

Tam Thập Lục Trọng Thiên đối với hắn là nhà, không có bản nguyên của nó nuôi dưỡng, Hoàng Thiên cũng không thể trở thành chủ nhân Thần Điện, vị Đại Thần Tôn của Hồng Hoang như hiện tại.

"Chúng thần tham kiến Thần Tôn!

Cung nghênh Thần Tôn hồi điện!" Lúc này, Bắc Thiên Môn đột

nhiên mở ra, vô tận chiến binh Tinh Thần mặc ngân giáp kim y xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên, cúi đầu quỳ bái.

Trên người họ tràn ngập ánh sáng tinh thần nồng đậm.

Thực tế, những người này là sinh linh sớm nhất của Thần Điện trên tinh không.

Nhờ sự bố trí của Thần Điện, Hỗn Độn chi khí thẩm thấu qua thiên khung, không ngừng chuyển hóa thành tiên thiên linh khí rót vào thế giới tinh không.

Qua hàng chục nguyên hội, tinh không xuất hiện lượng lớn tinh thần mới, tu sĩ Thần Điện lập tức cải tạo tinh thần thành động thiên phúc địa.

Những sinh linh Thần Điện trốn tránh Hung thú Lượng kiếp năm xưa trên tinh không không ngừng phát triển lớn mạnh, thực lực hiện giờ không hề thua kém đại địa.

Điểm thiếu hụt duy nhất là sự mài giũa chiến lực, dù sao trong tinh không không có ngoại địch, ngay cả vài sinh linh Hỗn Độn đang cư ngụ trong các động thiên tiểu thế giới cũng không gây ảnh hưởng gì được.

Cho nên hiện tại đại đa số sinh linh tinh không chỉ có tu vi cao thâm, nhưng nếu thực sự đánh nhau, chưa chắc đã là đối thủ của những sinh linh cùng cảnh giới ở Hồng Hoang.

Hoàng Thiên nhìn qua sáu người dẫn đầu chính là Phá Quân, Tham Lang, Thất Sát, Cự Môn, Liêm Trinh, Lộc Tồn.

Tu vi của họ không hề kém cạnh so với mạch Sơn Thần.

Chương 290

Phá Quân thậm chí đã trở thành tu sĩ Thần Đế cảnh, năm người còn lại đều là bán bộ Thần Đế, thực lực không thể khinh thường.

Chu thiên tinh thần lấy Thái Dương, Thái Âm làm đầu, Tử Vi ở giữa, Nam Đẩu chủ sinh, Bắc Đẩu chủ tử.

Cho nên tư chất của đám người Phá Quân thực sự không kém gì đám người Liễu Mi, có tu vi như vậy cũng là bình thường.

"Các ngươi làm tốt lắm!" Hoàng Thiên nhìn mọi người, gật đầu tán thán.

"Đa tạ Thần Tôn khen ngợi!" Vô tận sinh linh tại chỗ đồng thanh hô lớn, ai nấy đều tỏ ra đặc biệt vui mừng, dù sao được đại lão tán thưởng thì ai mà không nghiêm túc đối đãi chứ!

Lúc này, Hoàng Thiên bỗng nhiên vung tay đại thủ, vô số đạo Sáng Thế Chi Lực bắn ra, trong nháy mắt rơi vào người mỗi một sinh linh tại chỗ để tẩy địch căn nguyên.

"Bái tạ Đại Đức Ngã Chủ chí cao vô thượng!" Chúng sinh linh đồng thanh hét lớn, không ai không cảm kích khôn nguôi.

Bởi vì vừa rồi, họ cảm thấy toàn thân như được thoát thai hoán cốt, căn nguyên cư nhiên được tăng lên không ít.

Nếu trước kia một người tối đa chỉ có thể tu luyện tới Thần Vương đỉnh phong, thì hiện tại họ phát hiện mình cư nhiên có thể tu luyện tới Thần Đế.

Rõ ràng, Thần Tôn đã nâng giới hạn của tất cả mọi người lên, quả thực là tạo hóa thiên công.

"Được rồi!

Giải tán đi, bản tôn có chút việc không ở lại lâu.

Phá Quân, ngươi hãy dẫn Tam đại Thần Quân lần lượt tới Thủy Khí Thánh Thần Ngọc Thương Thiên, Chân Khí Cao Thượng Chúng Thanh Thiên và Nguyên Khí Tứ Phương Thái Quân Thiên.” Hoàng Thiên thản nhiên nói.

“Tuân lệnh!

Chúng thần cẩn tuân mệnh của Thần Tôn!” Phá Quân và những người khác lập tức lớn tiếng đáp ứng.

Lời vừa dứt, thân ảnh Hoàng Thiên đã biến mất giữa tinh không, mọi người đành lẳng lặng đường ai nấy đi.

Còn sáu người Phá Quân lần lượt dẫn Thiên, Địa, Nhân Tam Thần Quân, mỗi quân ba ngàn vạn tướng sĩ bán bộ Thần Vương tiến về Tam Thần Thiên.

Thần Đình Tam Thập Lục Trọng Thiên, hai mươi tám tầng trời đầu tiên bao gồm Dục Giới lục thiên, Sắc Giới thập bát thiên, Vô Sắc Giới tứ thiên đều là nơi sinh sống của vô tận sinh linh.

Mỗi một tầng trời tương đương với một tiểu thiên thế giới.

Trong đó Dục Giới lục thiên bố trí Linh tộc thuộc trướng Thần Điện, bao gồm linh hồn của hoa cỏ cây cối, sơn xuyên hà lưu.

Sắc Giới thập bát thiên bố trí Thú tộc dưới trướng Thần Điện, bao gồm Độc Giác Thanh Giao, Thương Thanh Ngưu Mãng, Thiên Linh Dương, Tịch Thủy Kim Tình Thú...

Vô Sắc Giới tứ thiên trở thành bốn đại bản nguyên thiên Địa Thủy Phong Hỏa, bố trí Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, Tỳ Hưu tộc.

Ngoài ra, Tứ Phạn Thiên cũng không để trống: Thái Hư Vô Thượng Thường Dung Thiên là nơi trú đóng của tinh anh Địa Thần

Vệ, Thái Thích Ngọc Long Đằng Thắng Thiên trú đóng tinh anh Nguyệt Thần Vệ, Long Biến Phạm Độ Thiên trú đóng tinh anh Hải Thần Vệ, Thái Cực Mông Ế Giả Dịch Thiên trú đóng đại bộ phận Minh Thần Vệ.

Nếu cộng thêm Thủy Khí Thánh Thần Ngọc Thương Thiên, Chân Khí Cao Thượng Chúng Thanh Thiên, Nguyên Khí Tứ Phương Thái Quân Thiên vừa mới tiến vào, cả Thần Đình đã trở thành đại bản doanh của Thần Đạo.

Tứ Phạn Thiên cộng với Tam Thần Thiên là sức mạnh cốt lõi nhất của Thần Điện, sự tồn tại của họ là để chuẩn bị cho việc chinh phạt Hỗn Độn vạn giới sau này.

Dù sao vạn giới đồng nguyên, nếu muốn quy về Hồng Hoang, trước tiên phải để người Hồng Hoang chiếm lĩnh các thế giới đó.

Đơn thuần dựa vào sức mạnh của sinh linh phổ thông thì cơ bản là không thể, chỉ có Thần Quân cường đại quét ngang thiên hạ mới có thể chiếm lĩnh đồng hóa vô tận thế giới, đóng góp một phần cho sự lớn mạnh của Hồng Hoang.

Đương nhiên, tầng Đại La Thần Thiên trên đỉnh cao nhất của Tam Thập Lục Trọng Thiên, ngoại trừ Thần Tôn Hoàng Thiên và con cháu ra, e rằng không ai có tư cách bước lên.

Trung ương tinh không, trên Tử Vi Tinh, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, chính là Hoàng Thiên tại Hồng Hoang Đế Tinh.

"Hô!

Bao nhiêu năm trôi qua, nơi này vẫn không thay đổi!" Nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh, Hoàng Thiên thở dài một hơi.

Từ lần đầu tiên giết chết tinh không hung thú khiến Lục Thiên Kiếm tiến hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo, rồi sau đó trên Tử Vi Tinh

ngộ được tàn hồn Tinh Thần Ma Thần chuyển thế, đạt được Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ, Chu Thiên Tinh Thần Đồ... một loạt trọng bảo tinh không.

Từ đó hắn mới nắm giữ được một sát khí tuyệt vô khéo hữu, dù là bây giờ cũng là vật phẩm khủng bố cấp độ hoàn chỉnh Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, có thể dễ dàng kháng cự tu sĩ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên đại viên mãn.

Nhìn từ bất kỳ phương diện nào, Tử Vi Tinh đều là điểm khởi đầu, cũng là khởi điểm của Thần Điện, điểm khởi đầu cho Thần Đạo vô thượng.

Bỗng nhiên, thần niệm của Hoàng Thiên khẽ động, một cán kỳ phiên tinh quang rực rỡ trực tiếp xuất hiện trước mắt, trên đó tràn ngập bản nguyên tinh lực Tử Vi nồng đậm.

Đúng vậy, chính là cán Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên tương ứng với Tử Vi Tinh trong bộ Chu Thiên Tinh Thần Phiên đầu tiên.

Qua bao nhiêu năm dưỡng dục, nó đã liên kết chặt chẽ không rời với Tử Vi Tinh, có thể tạo ra cộng minh.

"Nhân danh Thần, gọi hồn Tử Vi, dung!" Chỉ nghe Hoàng Thiên quát khẽ một tiếng, cán Chu Thiên Tinh Thần Phiên hóa thành một luồng lưu quang, lao thẳng về phía Tử Vi Tinh, đi sâu vào trong mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Cán kỳ phiên này qua nhiều năm dưỡng dục đã hội tụ bản nguyên chi lực Tử Vi nồng đậm, tự nhiên sẽ không bị bản nguyên Tử Vi Tinh bài xích, từ đó dễ dàng tiến vào nơi sâu nhất, triệt để dung hợp với bản nguyên Tử Vi Tinh.

Chỉ có dung nhập triệt để Tinh Thần Phiên vào bản nguyên tinh thần mới có thể thực sự dựa vào Chu Thiên Tinh Thần bố trí ra một

tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn chỉnh.

Cùng với việc Thiên Đạo nắm quyền khống chế thế giới, tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện tại chỉ đủ sức đối phó Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên đỉnh phong đã không còn chiếm thế thượng phong nữa.

Huống hồ Thiên Đạo không phải không có ảnh hưởng tới tinh không, vì vậy mới cần dung hợp Tinh Thần Phiên và bản nguyên tinh thần làm một.

Như vậy nếu Thiên Đạo muốn động thủ, chính là động tới bản nguyên Tử Vi Tinh.

Một khi dẫn phát tinh thần băng vỡ, hậu quả đó ngay cả Thiên Đạo cũng không thể thừa thụ, bởi vì thế giới Hồng Hoang có địa vị độc nhất vô nhị trong cả Hỗn Độn.

Trong tinh không, Thái Dương, Thái Âm là đứng đầu chư thiên tinh thần, do đôi mắt của Bàn Cổ hóa thành, nắm giữ sự thay đổi ngày đêm của Hồng Hoang, nuôi dưỡng vạn vật thương sinh.

Tử Vi Tinh thì khác, do Đại Đạo Đế Hoàng Pháp Tắc trực tiếp ngưng tụ thành đế tinh cường đại.

Ở bất kỳ thế giới nào, đế tinh cũng là ngôi sao cốt lõi nhất.

Nếu Thái Dương, Thái Âm bị hủy diệt, có thể dựa vào vĩ lực vô thượng để ngưng tụ lại, nhưng nếu Tử Vi bị hủy diệt, trừ phi có thể câu thông với Đại Đạo trong cõi u minh để dùng Đế Hoàng Pháp Tắc ngưng tụ, nếu không căn bản không thể tái tạo.

Mất đi Tử Vi chính là mất đi chủ nhân thiên địa.

Chương 291

Hậu thế Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế hay bất kỳ một nhân chủ nào cũng đều dựa vào một luồng đế khí của Tử Vi để thành đạo.

Tử Vi nếu diệt, Chu Thiên Tinh Thần có lẽ không loạn vì còn Thái Âm, Thái Dương, nhưng vạn tộc Hồng Hoang sẽ vĩnh viễn không thể quyết định được nhân vật chính chân chính, đó mới là chuyện mấu chốt nhất.

"Đã đến lúc tới Thái Dương Tinh!" Sau khi bố trí xong chuyện ở Tử Vi, Hoàng Thiên vận thần lực hóa thành lưu quang biến mất khỏi tinh không, khoảnh khắc sau đã xuất hiện trên Thái Dương Tinh.

Cảm nhận cái nóng rực rực quen thuộc, trong lòng hắn không khỏi vui sướng.

Thần niệm khẽ động, hắn bay về phía cây Phù Tang ở nơi sâu nhất.

Trong thế giới Thần Quốc có Hoàng Trung Lý, Bàn Đào, Nhân Sâm Quả Thụ, Kiến Mộc... sức mạnh bản nguyên Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ vẫn chưa hoàn chỉnh, vì vậy cần Phù Tang để bổ khuyết.

Cành cây Phù Tang tỏ ra đặc biệt quan trọng.

Có nó, thế giới Thần Quốc không những cân bằng triệt để hỏa hành chi lực, mà Hoàng Thiên còn có thể dùng Thái Dương Chân Hỏa và Thái Dương Âm Hỏa do bản thân nắm giữ để dung hợp, cấu trúc nên mặt trời và mặt trăng độc nhất cho thế giới Thần Quốc.

Vừa lên Thái Dương Tinh, hắn đã phát hiện một tổ chim vàng trên cây Phù Tang, trong tổ có hai quả trứng khổng lồ đang rực lửa.

Xem chừng Đế Tuấn và Thái Nhất đã có chút không nén nổi rồi,

không lâu nữa sau khi tu vi đạt tới Đại La Kim Tiên sẽ hóa hình xuất thế.

Năm xưa, Hoàng Thiên đã phát hiện Độc Hỏa Giao Long nhất tộc ở sâu trong Thái Dương Tinh.

Đây là một tộc hung thú do Thái Dương Âm Hỏa nuôi dưỡng, thiên sinh đối địch với Kim Ô.

Vì mục đích ổn định tinh không, hắn đã triệt để hủy diệt tộc Độc Hỏa Giao Long, ngay cả bản nguyên cũng bị luyện hóa thành thần thông Thái Dương Âm Hỏa của hắn.

Nhờ vậy sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất xuất hiện, cả Thái Dương Tinh không còn trở ngại gì, cộng thêm sự giúp đỡ của Lục Áp nên phát triển nhanh chóng, hiện đã sắp đạt tới Đại La Kim Tiên.

Chờ tới khi Tam tộc đại chiến, e rằng họ đã có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, lúc đó mưu cầu lợi ích trong Lượng kiếp cũng thuận tiện hơn nhiều.

Lúc này, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một tia ngoạn vị, tay kết pháp ấn, từng đạo Thái Dương Âm Hỏa tán ra ngoài cơ thể.

Đám Thái Dương Chân Hỏa xung quanh ẩn ẩn có chút sợ hãi, tách ra một vòng tránh lửa.

"Thiên địa hỏa đạo, thần chỉ ngự mệnh, âm dương tương dung, nhập!" Trong sát na, hai con giao long nhỏ bé sinh ra từ hư không, toàn thân đỏ rực, do Thái Dương Âm Hỏa cấu thành.

Chúng thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm gừ rồi hóa thành hồng quang, trực tiếp dung nhập vào trứng của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Với tu vi hiện tại của hai kẻ này, chỉ một luồng hỏa chủng Thái Dương Âm Hỏa căn bản không thể gây thương hại cho họ, ngược lại còn giúp họ nâng cấp Thái Dương Chân Hỏa thành Thái Dương Kim

Diễm tốt hơn.

Chỉ có Thái Dương Kim Diễm mới có thể gây sát thương cho thánh thể của Thánh Nhân, đây cũng là một nước cờ phục bút Hoàng Thiên bố trí trước.

Dù sao Thập Nhị Tổ Vu có thần huyết Thần Đạo tẩy địch nhục thân, cộng thêm pháp tắc khắc sâu vào xương tủy không ngừng tôi luyện, chỉ cần Chuẩn Thánh hậu kỳ đã có thể dùng nhục thân kháng lại đòn tấn công của Thánh Nhân.

Về điểm này, Vu tộc thắng được Yêu tộc, sự cân bằng tự nhiên bị phá vỡ, đây là sự thực Hoàng Thiên không thể chấp nhận.

Dù sao, hai tộc đều là một mắt xích không thể thiếu đối với Thần Đạo.

Chín là viên mãn, mười hai là cực hạn.

Khi chinh phạt vạn giới sau này, Vu và Yêu đều sẽ là bộ đội chủ lực, Đông Hoàng và Yêu Đế thiếu một không được.

Hoàng Thiên sau khi bẻ một đoạn cành cây Phù Tang liền thu vào thế giới Thần Quốc, không dừng lại ở Thái Dương Tinh lâu mà hóa thành lưu quang bay thẳng tới Thái Âm Tinh đối diện.

Đã có Phù Tang sinh Thái Dương, sao có thể thiếu Nguyệt Quế sinh Thái Âm được?

Thái Âm Tinh lúc này nhờ có Nguyệt Thần Vọng Thư tồn tại nên thêm không ít sinh cơ.

Lượng lớn thỏ ngọc đùa giỡn trong bụi cỏ nguyệt, bên ngoài Quảng Hàn Cung tràn đầy sức sống.

"Hưu!" Hoàng Thiên vung tay, một đạo thần lực bắn ra trực tiếp bẻ gãy một đoạn cành cây Nguyệt Quế, sau đó không thèm ngoảnh

đầu lại mà rời khỏi Thái Âm Tinh.

Dưới cây Nguyệt Quế, nơi sâu nhất của Thái Âm có một không gian cấu thành từ vô lượng huyền tinh.

Bên trong có hai quả trứng khổng lồ không ngừng rung động, trông có vẻ khá cấp thiết.

So với Đế Tuấn và Thái Nhất trên Thái Dương Tinh, hai chị em Hi Hòa và Thường Hi có vẻ hạnh phúc hơn.

Nguyệt Thần Vọng Thư không hề che đậy thiên cơ, cho nên họ thấy rõ hành động "lạt thủ tồi hoa" của Hoàng Thiên.

Tự nhiên, lòng hai người đều có chút tức giận, chỉ tiếc tu vi không đủ, ngay cả hóa hình cũng không được.

Cộng thêm việc Hoàng Thiên thần bí mạc trắc, dù bất mãn họ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng Thiên bẻ cành Nguyệt Quế.

Đương nhiên họ không biết mục đích chủ yếu của Hoàng Thiên là dung nhập Chu Thần Tinh Thần Phiên thuộc về Thái Âm Tinh vào bản nguyên của nó.

Loại bí mật trọng yếu này sao Hoàng Thiên có thể để họ phát hiện được.

"Hưu!" Tuy nhiên Hoàng Thiên sớm đã phát hiện tung tích của hai nữ thần Thái Âm, chỉ là căn bản không quan tâm tới sự tồn tại của Hi Hòa và Thường Hi.

Đối với Thần Điện, Thái Âm Tinh là đạo trường của Nguyệt Thần Vọng Thư.

Dù hiện tại Vọng Thư đã nhập chủ Đấu Mẫu Cung ở Thần Đình, nhưng đạo trường Thái Âm vẫn sẽ không thay đổi sự thực là đã có chủ nhân.

Lúc này Hoàng Thiên đang hướng về ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chủ tinh thần, thân hình hóa thành một đạo thần hồng xuyên toa giữa các tinh hệ.

Đi tới đâu, cán Chu Thiên Tinh Thần Phiên tương ứng liền dung nhập vào bản nguyên tinh thần đó.

Chỉ riêng ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần và một vạn hai ngàn phó tinh thần đã ngốn của hắn mấy chục vạn năm.

Còn những ngôi sao nhỏ còn lại, từ vô tận nguyên hội trước, Chu Thiên Tinh Thần Phiên dưới sự trợ giúp của tinh thần chi linh đã triệt để dung hợp làm một với bản nguyên tinh thần rồi.

Chỉ có chủ tinh thần và phó tinh thần là có bản nguyên chi lực quá mạnh mẽ, trừ Hoàng Thiên ra, cả Thần Điện không ai có thể giúp chúng dung hợp được. ...

Mấy triệu năm sau, tại trung tâm tinh không bên ngoài Tử Vi Tinh, một thân ảnh mặc kim bào đứng sừng sững giữa hư không, thần lực quanh thân phát tiết, bỗng nhiên kháp động thủ ấn.

Chương 292

"Nhân danh ta, hào lệnh tinh thần, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mở!" Lúc này, vô số quang mang Thần Đạo chiếu rọi khắp tinh không.

Chỉ thấy trên những ngôi sao rực rỡ vô tận kia phảng phất như được phủ thêm một tầng kim quang, trông cực kỳ thần bí.

"Oanh!" Cả vùng tinh không chợt rung chuyển, vô số tinh thần đồng loạt bộc phát uy lực khủng bố, lực lượng chu thiên tinh thần trở nên dị thường nồng đậm.

Nhìn từ bề ngoài, có lẽ tinh không không có thay đổi gì lớn, nhưng thực tế cả tinh không đã tràn ngập vận vị Thần Đạo.

Những cơn bão tinh thần tàn phá trong dải ngân hà biến mất không dấu vết, thay vào đó là từng luồng thần quang đường hoàng, khiến tinh không thêm phần rực rỡ.

Đúng vậy!

Sau khi thêm vào sự huyền bí của Thần Đạo, đặc biệt là khi tất cả Tinh Thần Phiên dung nhập vào bản nguyên tương ứng, cả tinh không đã triệt để trở thành một tòa đại trận mật không thể tách rời.

Mỗi một cán Chu Thiên Tinh Thần Phiên đều do Hoàng Thiên kết hợp thủ pháp và pháp tắc Thần Đạo luyện chế thành.

Tuy chúng thiên về cảm ứng với tinh thần hơn, nhưng thực tế lại liên kết với sự phát triển của Thần Đạo trong cõi u minh.

Chỉ khi những cán kỳ phiên này dung nhập triệt để vào bản nguyên tinh cầu, cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mới triệt để ngưng tụ thành một thể, đại trận khôi phục uy lực đỉnh phong nhất, quang mang Thần Đạo cũng có thể chiếu diệu tới mọi ngóc ngách của tinh không.

Tóm lại, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện tại đã là đại trận mạnh nhất của Thần Đạo, người không thuộc Thần Đạo không thể khởi động.

Còn về việc Đế Tuấn, Thái Nhất dựa vào Hà Đồ Lạc Thư suy diễn ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trong Vu Yêu Lượng kiếp thực chất không liên quan nhiều đến tinh không.

Họ chỉ cần hô ứng với tinh thần, mượn lực lượng tinh thần, tập hợp sức mạnh của vô số Đại La Kim Tiên Yêu tộc để huyễn hóa ra tinh thần rồi phát động tấn công.

Điều này không xung đột nhiều với việc Thần Đạo khống chế tinh không.

Hoàng Thiên chỉ cần vung tay mở ra một chút quyền hạn là có thể thỏa mãn nhu cầu của Đế Tuấn, Thái Nhất, vẹn cả đôi đường!

"Thiên địa hữu linh, vạn vật luyện thần, không gian làm cơ, thời gian làm trận, mở!" Sau khi xử lý xong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Hoàng Thiên không dừng bước mà ngược lại phóng ra một giọt bản nguyên chi huyết, cũng chính là Thần Tổ chi huyết.

Lấy huyết khai linh, câu thông sức mạnh không gian và thời gian, bố trí một tòa đại trận trong cõi u minh bên ngoài tinh không.

Đây chính là mục đích chủ yếu nhất của Hoàng Thiên khi tới tinh không lần này!

Trước đó, dùng Thần Đạo liên kết Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để dung hợp tinh không, khiến nó trở thành nội thế giới của Thần Đạo chỉ là món khai vị.

Từ vô tận nguyên hội trước, Thần Điện đã sinh ra vô số tinh thần trong tinh không, dần dần bắt đầu bố trí trận pháp chuyển đổi trên mỗi ngôi sao, bồi dưỡng linh thảo linh căn.

Tinh không từ một mảnh hoang vu ngày càng trở nên có sinh cơ.

Khi tinh không xuất hiện Tiên Thiên Hỗn Nguyên Đại Trận, nhờ vào lớp chắn tinh không, Hỗn Độn chi khí không ngừng được chuyển hóa thành tiên thiên linh khí, trên các ngôi sao không còn chỉ có thể nuôi dưỡng thiên địa địa bảo thuộc tính tinh không nữa.

Nói cách khác, hiện tại các ngôi sao không khác gì đại địa Hồng Hoang, thậm chí vì có lực lượng chu thiên tinh thần nên còn ưu việt hơn đa số địa vực Hồng Hoang.

Nhưng chính vì vậy, Hỗn Độn chi khí và bão tinh thần vốn tạo nên sự hoang vu đã gần như biến mất, tầng Cửu Trọng Thiên Cương bên ngoài cũng ngày càng yếu đi.

Cứ đà này, bão tố trên tầng Cửu Trọng Thiên Cương sẽ biến mất không dấu vết, lúc đó ngay cả Thiên Tiên phổ thông cũng có thể lên trời.

Cộng thêm việc Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận triệt để hoàn thiện, nếu có sinh linh nhìn thấy cảnh này, chẳng lẽ họ không tập trung ánh mắt vào mảnh bảo địa tinh không này sao?

Ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần, mỗi ngôi sao không kém gì đạo trường thiên giai.

Một vạn hai ngàn phó tinh thần, mỗi ngôi sao không kém gì đạo trường địa giai, ai mà không thèm thuồng chứ?

Quan trọng hơn, tinh không là nơi trú ngụ của vô tận sinh linh Thần Điện, là căn cơ cuối cùng tại Hồng Hoang.

Nếu mất đi nơi này thì Thần Đạo sao có thể lớn mạnh.

"Ông ông ông!" Lúc này, toàn bộ sinh linh Thần Điện trong tinh không đều cảm nhận được sự biến hóa, nhưng không ai kinh hoảng vì mệnh lệnh của Thần Tôn đã sớm được ban xuống.

Tuy nhiên, hai nữ thần trên Thái Âm Tinh thì không biết gì cả.

Dưới cây Nguyệt Quế, hai chị em Hi Hòa và Thường Hi đang tu luyện chợt biến sắc.

Họ phát hiện bản nguyên Thái Âm Tinh dường như xuất hiện biến hóa, cư nhiên khiến họ suýt chút nữa không cảm ứng được.

"Tỷ tỷ, không xong rồi, muội dường như không cảm ứng được bản nguyên tồn tại, lực lượng chủ tinh thần xung quanh phảng phất như đang dung hội với thái âm chi lực." Thường Hi kinh hoảng thất thố nói.

Hi Hòa nghe xong, khuôn mặt xinh đẹp tối sầm lại, lãnh thanh nói: "Là kẻ lúc nãy, chắc chắn là kẻ lúc nãy giở trò.

Đợi ta hóa hình xong, nhất định phải tính sổ với hắn một trận." Tại Ngọc Kinh sơn, Hồng Quân đạo nhân đang tĩnh tọa tụng niệm 《Hoàng Đình》 bỗng nhiên sắc mặt chợt biến, đôi lông mày không khỏi nhíu lại, phảng phất như cảm thụ được điều gì đó.

Lão nhịn không được ngẩng đầu nhìn trời, rồi lại quét mắt nhìn một vòng Hồng Hoang đại địa, trầm giọng nói: "Thiên cơ thế mà lại càng trở nên mơ hồ hơn, lẽ nào là La Hầu đang ở trong đó tác quái, tên hỏa này định làm gì trong lượng kiếp sao?" Việc Thần Điện bố trí tại Tinh Không vốn đã bắt đầu từ thời đại Hoang Cổ, chỉ tiếc là mọi hành động luôn ở trong trạng thái ẩn nặc.

Khi Tinh Không triệt để liên hệ với Thần Đạo, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không chỉ ảnh hưởng đến Tinh Không, mà ngay cả thiên cơ của toàn bộ Hồng Hoang cũng sẽ bị liên lụy.

Hoàng Thiên không biết rằng, chỉ một cái phất tay nhỏ tại Tinh Không của mình đã khiến Hồng Quân hiểu lầm, liên lụy đến La Hầu phải gánh một cái nồi đen cực lớn.

Thực tế, La Hầu cũng đã chụp cho Hồng Quân một cái mũ lớn.

Thân là đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, y tự nhiên có thể cảm giác được thiên cơ hối sáp.

La Hầu ngay lập tức bấm tay niệm quyết, định tính toán ra điều gì đó, nhưng loay hoay nửa ngày vẫn không có kết quả.

Y không khỏi nhíu mày lẩm bẩm: "Khốn kiếp, không lẽ Hồng Quân lão đạo đã dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp để ảnh hưởng thiên cơ?

Lẽ nào lão cũng đang mưu đồ gì đó, xem ra bản tọa gần đây hành sự phải cẩn thận hơn rồi." Trên một hòn đảo nhỏ ở Đông Hải, một lão đạo mặc áo xanh vừa uống trà vừa hồi tưởng chuyện xưa.

Trà này là do Thần Điện chi chủ Hoàng Thiên tặng, ám hàm đạo vận, kỳ diệu vô cùng; lão chính là Không Gian Chí Tôn của Hỗn Độn Ma Thần – Dương Mi.

Từ sau khi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có lẽ Thiên Đạo cảm thấy uy hiếp từ Dương Mi nhỏ hơn Thần Điện nhiều, nên không hạn chế Dương Mi ra vào Hồng Hoang.

Ai ngờ Dương Mi đã mở một đường hầm giữa thế giới Hỗn Độn Châu và thế giới Hồng Hoang, trực tiếp kết nối với hòn đảo nhỏ ở Đông Hải này.

Dù sao thế giới Hồng Hoang mới là thế giới đệ nhất Hỗn Độn, thiên tài địa bảo vô số, đúng là một bảo địa, so với cái thế giới mới phát triển kia thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Thế nhưng thiên cơ biến hóa đột ngột khiến Dương Mi cũng rơi vào một phen khổ não.

Chương 293

Rốt cuộc là kẻ nào đang giở trò?

Lẽ nào lượng kiếp thứ hai này cũng có người đang mưu tính?

Lão cũng không biết là thủ đoạn của vị lão hữu nào, nhưng nhìn bộ dạng người đi lâu trống ở khu vực trung bộ, hiển nhiên Thần Điện không có hứng thú tranh bá đại địa, tự nhiên sẽ không lãng phí bao nhiêu công phu ở nơi đó.

Mặc dù Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi đều là những nhân vật đứng đầu Hồng Hoang, nhưng họ căn bộ không thể nhìn thấu được bản hoàn chỉnh của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bởi vì đó là đại sát khí có thể địch lại Thiên Đạo lục trọng.

Đây cũng là nguyên nhân Hoàng Thiên nóng lòng khôi phục đại trận.

Khi Hồng Quân thành thánh, Thiên Đạo kiểm soát thế giới sẽ cực kỳ nghiêm ngặt, có thể phát huy ra thực lực Vô Cực Thánh Nhân đỉnh phong.

Nếu Thiên Đạo muốn đối phó Thần Điện mà Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chưa hòa làm một thể với Tinh Không, thì Thiên Đạo có thể mượn quyền kiểm soát thế giới để bóc tách liên hệ giữa Thần Đạo và Tinh Không.

Khi đó Thần Điện đối mặt với Thiên Đạo chẳng khác nào cá nằm trên thớt.

May mắn là hiện tại Hồng Hoang đang trong lượng kiếp, chém giết không ngừng, sát khí che mờ thiên cơ, động tĩnh ở Tinh Không dù lớn đến đâu cũng không ai liên tưởng đến Thần Điện.

Đây quả thực là thời cơ bố cục tốt nhất, bỏ lỡ cơ hội này e rằng sau này khó mà ra tay được nữa.

Sau khi bố trí xong, dù Hồng Quân có hợp đạo, Thần Điện cũng không cần e sợ Thiên Đạo, nếu không phục thì cứ đánh một trận thôi.

Cả Tinh Không bao la vô ngần, hiện tại tỷ trọng trong thế giới chỉ đứng sau đại địa, ngày sau tất sẽ song hành với đại địa, khí vận ngập trời.

Thần Đạo nắm giữ quy tắc nơi này, tương đương với nắm giữ một phần ba thế giới, có gì phải sợ hãi cơ chứ!

Giữa trung tâm Tinh Không, bên cạnh Tử Vi tinh, một thân ảnh mặc kim bào đứng sừng sững, toàn thân tỏa ra thần uy hoàng hoàng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hoàng Thiên đang cảm nhận ở cự ly gần sự liên kết với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Sau khi thêm vào pháp tắc Thần Đạo và những huyền bí khác, trận pháp này không thể gọi đơn thuần là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nữa.

Có lẽ, gọi nó là Thần Đạo Tinh Thần Đại Trận thì hợp lý hơn, vì mỗi một ngôi sao đều lấy thần lực làm hạt nhân, tinh thần chi lực làm phụ trợ để dẫn động đại trận.

Theo thời gian, Thần Đạo Tinh Thần Đại Trận sẽ biến toàn bộ Tinh Không thành phúc địa của Thần Quốc, bất luận là hạt bụi hay ngôi sao nào cũng đều thuộc về Thần Điện.

Lúc này, Hoàng Thiên liên tục kết pháp ấn, khẽ quát: "Thần mệnh chư thiên, tinh thần nghe lệnh, trận, huyễn!" Trong nháy mắt, màn trời Tinh Không phảng phất khôi phục lại nguyên trạng, ngoại trừ tầng Cửu Trọng Cương Phong ở rìa ngoài trở nên hung hiểm hơn, cơ bản

không khác gì trước đó.

Bình chướng thiên khung ở rìa ngoài vì có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nên đã triệt để biến mất, thay vào đó Hoàng Thiên mượn không gian chi lực, thời gian chi lực hỗn hợp với tinh thần chi lực để bố trí một tòa Hỗn Độn Điên Đảo Đại Trận.

Lấy không gian chi lực làm cơ sở, thời gian chi lực làm trận nhãn, không ngừng pha trộn tinh thần chi lực để nhân tạo ra Cửu Trọng Thiên Cương, phong bạo mãnh liệt hơn trước rất nhiều.

Dẫu sao không gian vô tình, thời gian vô lập, uy lực bộc phát từ hai thứ này tuyệt đối có thể khiến Thánh nhân biến sắc, kẻ nào không có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ thì đừng hòng vào được Tinh Không.

Sau tầng Cửu Trọng Thiên Cương là Thần Đạo Tinh Thần Đại Trận, một đại trận khủng khiếp có thể chống lại Thiên Đạo cảnh lục trọng, thử hỏi ai có thể địch lại?

Chẳng mấy chốc, luồng thần quang Thần Đạo nồng đậm bên ngoài Chu Thiên Tinh Thần phảng phất triệt để biến mất, nhìn lại thì thấy không hề có gì thay đổi.

Thực tế, ngoại trừ các vị Tinh Thần chi chủ, cơ bản không ai phát hiện được sự biến hóa cụ thể, bao gồm cả hai vị Thái Âm nữ thần cũng vậy, vì Thái Âm chi chủ là Nguyệt Thần Vọng Thư.

Còn về Thái Dương chi chủ, hiện tại không phải Đế Tuấn hay Thái Nhất, vì đã tiêu diệt Độc Hỏa Giao Long nhất tộc, Hoàng Thiên sở hữu một nửa quyền kiểm soát Thái Dương Tinh, cộng thêm chín phần khí vận Tinh Không trong tay, Thái Dương Tinh nhất định phải nghe lệnh.

“Bái kiến Thần tôn!

Vọng Thư không biết Thần tôn đang làm công vụ ở đây, mạo muội tới gần, xin Thần tôn thứ tội!" Đột nhiên, một đạo thân ảnh kinh hồng xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên, chính là Nguyệt Thần Vọng Thư đã tới trung tâm Tinh Không.

Nhìn vị nữ thần không nhuốm bụi trần trước mắt, Hoàng Thiên hơi ngẩn ra.

Ngài không ngờ tiến bộ của Vọng Thư lại nhanh như vậy, mới bao lâu chứ mà đã đạt tới Thần Đế trung kỳ rồi.

Trước đó ngài bảo nàng về Tinh Không là để chuẩn bị cho việc di dời Thần Điện, không ngờ Nguyệt Thần ở Tinh Không lại phát huy tác dụng lớn đến thế.

Khí vận của Tinh Không và Thái Âm gia thân lên người Nguyệt Thần Vọng Thư không thua kém gì tộc trưởng Tam tộc, tiến bộ quả thực là đột phi mãnh tiến.

Còn việc Vọng Thư quản lý nơi này, Hoàng Thiên không hề cảm thấy ngạc nhiên, vì ngoại trừ Tam Thập Lục Trọng Thiên ra thì hiện tại Tinh Không thuộc quyền quản hạt của Nguyệt Thần Cung.

Dù sao sinh linh ngày càng nhiều sẽ nảy sinh không ít vấn đề, khi ba đại Thần quân chưa tới, Tinh Không chỉ có Nguyệt Thần Vệ quản lý, nếu Nguyệt Thần Vệ không ra mặt duy trì trật tự thì e rằng sẽ loạn mất.

"Haha!

Không biết không có tội, đứng lên đi.

Bản tôn đang hoàn thiện bình chướng cuối cùng của Tinh Không, lát nữa có thể sẽ cần ngươi hộ pháp." Hoàng Thiên gật đầu, mỉm cười nói.

Dứt lời, thần lực quanh người ngài không kìm nén được mà ẩn

hiện xu hướng bộc phát, dưới chân hư không vô tận tinh thần chi lực hội tụ.

Đột nhiên, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện dưới thân Hoàng Thiên, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Chu Thiên Tinh Thần Đồ lơ lửng trên đỉnh đầu.

Thiên địa vô tận tinh thần chi lực cuồn cuộn không ngừng rót vào trong đồ, sau khi được tinh lọc thì đổ xuống.

Lúc này, toàn thân Hoàng Thiên tỏa ra khí tức thần bí chưa từng có, vô tận tinh thần chi lực tựa như thác nước đổ xuống, gột rửa từng huyệt vị trên Thần Đạo pháp thể của ngài.

"Hả?" Nguyệt Thần Vọng Thư ngây người, không ngờ thời cơ lại khéo như vậy, đúng lúc Thần tôn đột phá.

Bây giờ đi cũng không được, nàng chỉ có thể đứng tại chỗ, triệu ra Tiên Thiên Chí Bảo Tinh Thần Bàn, canh giữ chặt chẽ cho Hoàng Thiên.

Phải nói rằng, xét từ phương diện nào thì thủ bút của Hoàng Thiên cũng thực sự vượt ngoài dự liệu, đột phá là đột phá, căn bản chẳng cần tính toán gì cả.

Phải biết Thần tôn Hoàng Thiên từ vô số năm trước tu vi đã đạt Thần Đế hậu kỳ, nếu đột phá nữa chẳng phải sẽ bước vào Bán bộ Thần Tôn sao?

Trên khắp Hồng Hoang đại địa, ngoại trừ Thần Điện ra, các sinh linh khác đều đang ở giai đoạn dưới Thánh nhân, việc một tu sĩ Thần Tôn cảnh xuất hiện là chuyện kinh thiên động địa đến nhường nào!

Nhưng họ không biết rằng, đối với việc đột phá lần này, thực ra Hoàng Thiên cũng không hiểu rõ lắm.

Ngài vốn tưởng ít nhất phải đợi đến cuối lượng kiếp Long

Phượng, vì việc gia tăng khí vận của Thần Điện cần không ít thời gian.

Nhưng hiện tại, do việc bố trí Thần Đạo Tinh Thần Đại Trận và Hỗn Độn Điên Đảo Đại Trận đã khiến Tinh Không trở thành trọng địa của thế giới chỉ đứng sau đại địa.

Thần Điện thông qua đại trận không ngừng hấp thu Hỗn Độn chi khí, chuyển hóa thành Tiên Thiên linh khí, từ đó sinh ra vô số tinh tú, mở rộng diện tích Tinh Không.

Chương 294

Theo một nghĩa nào đó, hành động của Thần Điện cũng là đóng góp cho thế giới, vì Tinh Không lớn mạnh đồng nghĩa với thế giới lớn mạnh.

Do đó, dù là Thiên Đạo hay bản nguyên thế giới đều bày tỏ sự ủng hộ cực lớn đối với hành động này, một lượng lớn khí vận tập trung lên người Hoàng Thiên, tự nhiên nước chảy thành sông mà đột phá, đúng là vô tâm cắm liễu liễu thành râm.

Lúc này Chu Thiên Tinh Thần Đồ không tự chủ được mà liên kết với Thần Đạo Tinh Thần Đại Trận, luồng tinh thần chi lực cuồn cuộn đó chính là do bản nguyên Tinh Không phóng thích ra, chất lượng không thua kém gì Hỗn Độn chi khí.

Nhờ vậy, Thần Đạo pháp thể của Hoàng Thiên không ngừng được tẩy luyện.

Trong Tinh Không, vô số tinh thần chi lực dưới sự tập kết của Chu Thiên Tinh Thần Đồ đã thăng hoa từng tấc huyết thịt của ngài.

Xung quanh phương viên thiên vạn lý ẩn ẩn xuất hiện một phiên bản thế giới Tinh Không thu nhỏ, thần uy mạc trắc.

Nguyệt Thần Vọng Thư đứng bên cạnh hộ pháp thấy vậy không những không lơi lỏng mà còn cảnh giác hơn.

Động tĩnh của tinh thần chi lực càng chứng thực việc Hoàng Thiên đang đột phá là sự thật.

Hiện tại Thần tôn Hoàng Thiên đang bước vào thời khắc quan trọng, nếu không cũng không thể dẫn động bản nguyên chi lực của Tinh Không, khiến vô số tinh tú đều ẩn hiện hộ vệ, cảnh tượng như

vậy thật kinh khủng!

Nó đã vượt qua bản thân việc đột phá, là sự hiển thị uy năng của vị Tinh Không chi chủ.

Từ đây, Hồng Hoang chia làm ba phần, Tinh Không là nơi Thần cư ngụ.

"Cái gì?

Ngay cả Tinh Thần bản nguyên cũng bị dẫn động rồi." Chưa đợi Nguyệt Thần Vọng Thư kịp hoàn hồn, sắc mặt nàng liền trở nên kinh hãi hơn.

Thân là vị đứng đầu chư thiên tinh thần, Thái Âm chi chủ, nàng phát hiện bản nguyên của Thái Âm Tinh có dị động.

Không chỉ vậy, các ngôi sao khác cũng trở nên cực kỳ hoạt bát, từng luồng tinh thần bản nguyên chi lực pha lẫn trong vô tận tinh thần chi lực không ngừng hội tụ về phía Hoàng Thiên.

Xem ra Hoàng Thiên không chỉ nhận được sự công nhận của Tinh Không, mà quan trọng hơn là đã thiết lập được mối liên hệ với chư thiên tinh thần không thua kém gì các Tinh Thần chi chủ.

Phải biết nếu việc này đặt lên người kẻ khác thì tuyệt đối là một chuyện vô cùng đáng sợ, tinh thần mà ngay cả Tinh Thần chi chủ cũng không khống chế được lại có thể bị người khác khống chế, thật là bất khả tư nghị.

Tất nhiên, những chuyện này Hoàng Thiên không biết, mà có biết cũng không tâm trí đâu mà quản, vì hiện tại đối với ngài, đột phá mới là quan trọng nhất.

Ngay cả ngài cũng không ngờ tới, Chu Thiên Tinh Thần Phiên được thai nghén bởi pháp tắc Thần Đạo đã không còn thuần túy nữa, chúng trở thành Thần Đạo chí bảo, cho nên Thần Đạo Tinh Thần Đại

Trận được bố trí mang ý nghĩa phi phàm.

Đối với chư thiên tinh thần, hiện tại địa vị của Thần tổ Hoàng Thiên không thua kém gì bản nguyên Tinh Không, đó là lý do chúng không tiếc đem tinh thần bản nguyên chi khí không ngừng truyền tống cho Hoàng Thiên để làm lớn mạnh Thần Đạo pháp thể.

Cùng với việc tinh thần bản nguyên chi lực quán thâu, Hoàng Thiên có thể cảm giác rõ ràng Thần Đạo pháp thể đang nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, tu vi nhục thân đã chạm đến ngưỡng cửa Thần Đế hậu kỳ, chỉ thiếu một bước nữa là có thể bước vào Bán bộ Thần Tôn cảnh.

Quan trọng nhất là, những tinh thần bản nguyên chi lực này thông qua thần cách đang cuồn cuộn tiến vào thế giới Thần Quốc, làm lớn mạnh lực lượng Thần Quốc, từ đó kéo theo sự lột xác của thần hồn Hoàng Thiên.

Hiện tại Hoàng Thiên giống như một nhân vật nhỏ được đại thần dẫn dắt, dù là nhục thân hay thần hồn đều đang tiến hành lột xác trong tình trạng không thể kiểm soát, hay nói cách khác, đó chính là nằm mà thắng.

Bán bộ Thần Tôn tương đương với việc một chân đã bước vào Thần Tôn cảnh, chỉ cần tích lũy đủ thì việc đạt tới Thần Tôn căn bản không thành vấn đề.

Hoàng Thiên có nắm chắc sẽ đột phá Thần Tôn trước khi lượng kiếp Long Phượng kết thúc.

Nếu đột phá Thần Tôn cảnh, ngài sẽ không còn cần lo lắng về sự cấm cố của Thiên Đạo, mọi ước định đều chỉ là hư ảo.

Khi đó, sau khi lượng kiếp kết thúc, Thần Điện hoàn toàn có thể nhúng tay vào chuyện của Tam tộc, mượn danh nghĩa lập công đức

Tứ Tượng Ngũ Hành để đại giảm nghiệp lực cho Long, Phượng, Kỳ Lân.

Lại lấy danh nghĩa Thần Đạo để sắc phong các vị thần làm mưa làm gió, thần sông ngòi hồ ao, thần tường thụy, thần mưa thuận gió hòa, Tam tộc sẽ triệt để trở thành trợ lực cho Thần Điện.

Như vậy, ngay cả khi sau lượng kiếp Vu Yêu, Hồng Quân có hợp đạo thành công, trở thành một loại Thiên Đạo cảnh khác thì ngài cũng chẳng sợ.

Haha!

Chỉ cần Tứ Tượng Ngũ Hành quy vị, Thần Đạo sẽ tăng thêm năm tôn Thần Đế, năm tôn thần vị thiên vị cao giai này có hy vọng đột phá Thần Tôn để phân đình kháng lễ với Hồng Quân.

Cộng thêm Địa Hoàng, Huyền Thiên, Hùng Đại, Thương Ly, Liễu Mi, Vọng Thư, sức mạnh của Thần Điện đủ để đồng quy vu tận với Thiên Đạo, thử hỏi Hồng Quân và Thiên Đạo còn dám khinh cử vọng động sao?

Chưa kể còn có một đại sát khí là nhị tộc Vu Yêu, Thái Dương tinh thần, Không Gian chi thần, Thời Gian chi thần, Phong Vũ Lôi Điện chi thần, cộng thêm Địa Đạo chí tôn.

Hồng Quân có thể có thì Hậu Thổ tự nhiên không thiếu.

Có Hoàng Thiên vận tác phía sau, sau khi lập Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ sẽ không còn bị Hồng Quân tính kế trở thành một con kiến hôi ngay cả Thánh nhân cũng không bằng như trước kia nữa.

Phải biết công đức khai mở Lục Đạo Luân Hồi không kém gì năm thành công đức khai thiên, cộng thêm số công đức khai thiên trên người Hậu Thổ, việc trực tiếp trở thành Đại Đạo Thần Tôn cũng không phải chuyện khó.

Suốt mấy chục vạn năm, Nguyệt Thần Vọng Thư không nhúc nhích canh giữ một bên.

Vô tận tinh thần chi lực rót vào cơ thể Hoàng Thiên, phương viên ức vạn lý triệt để trở thành một thế giới Tinh Không.

Trên người Thần tôn, Nguyệt Thần Vọng Thư nhìn thấy rõ ràng Tinh Thần pháp tắc đã đại thành, cùng với một loại Thần Đạo khác, đó là vận chuyển chi đạo độc nhất vô nhị của chư thiên tinh thần, lấy Thái Âm làm trung tâm điều phối vạn vật, thật là mênh mông thâm thúy, huyền diệu dị thường khiến người ta kinh hãi.

"Oanh long long!" Đúng lúc này, giữa thiên địa bỗng vang lên một hồi sấm sét, chỉ thấy một luồng khí thế khủng bố hách nhiên xuất hiện, từ trên người Hoàng Thiên xuyên thấu ra, càn quét khắp tứ diện bát phương, tựa như hủy thiên diệt địa khiến người ta run rẩy.

Thấy vậy, Nguyệt Thần Vọng Thư tức khắc biến sắc, thần lực toàn thân phóng ra ngoài, thân hình bắn vọt tới một phía khác của Tinh Không, cơ trí né tránh cơn phong bạo đó.

Quả nhiên, không lâu sau khi nàng rời đi, khí thế khủng bố trên người Hoàng Thiên đã triệt để làm rối loạn trật tự Tinh Không, vô tận tinh thần chi lực trở nên ngày càng cuồng bạo, không thể ngăn cản.

Luồng khí thế này vẫn đang tiếp tục tăng cường, giống như ánh sáng giữa đêm đen đang từ từ dâng lên, vượt ra ngoài giới hạn nhận thức của Vọng Thư.

Thậm chí trong Tinh Không còn xuất hiện một luồng khí tức huyền bí khiến nàng phải trầm túy.

Điều khiến Nguyệt Thần Vọng Thư khó hiểu là thần lực quanh người Thần tôn Hoàng Thiên dồi dào như nước sông cuồn cuộn, sắc mặt hồng nhuận hiển nhiên là vẫn còn dư lực.

Nhưng tại sao ngài không tiếp tục đột phá mà lại kịp thời cắt đứt quá trình đó để tiến hành củng cố tu vi, lẽ nào như vậy là bình thường sao?

Theo lý mà nói, người cắt đứt đột phá giữa chừng chỉ trừ khi thần hồn tu vi không bằng nhục thân, không thể cân bằng cả hai, nhưng đối với Thần tôn Hoàng Thiên thì rõ ràng không phải như vậy.

Có pháp tắc Thần Đạo gia trì, việc thần hồn đột phá chỉ là thuận nước đẩy thuyền, sao có thể nói không thể cân bằng nhục thân và thần hồn được.

Ngay lúc này, Hoàng Thiên đã thành công đột phá tới Bán bộ Thần Tôn, nhưng trên mặt ngài không có chút ý mừng nào mà ngược lại còn lộ ra một tia khổ não.

Đúng như Vọng Thư suy đoán, vừa rồi tu vi có thể tiếp tục đột phá nhưng đã bị ngài cắt ngang, vì bên trong ẩn chứa âm mưu của Thiên Đạo.

Chương 295

Theo lý, việc Thần Đạo mở rộng diện tích Tinh Không là đại công đức với thế giới, khí vận gia thân là chuyện thường, nhưng lượng khí vận này dường như quá nhiều, nhiều tới mức khiến ngài có cảm giác sắp đột phá lên hẳn Thần Tôn.

Người tu hành giảng cầu thuận nước đẩy thuyền, thông thường mỗi sinh linh đều có thể biết rõ giới hạn ở đâu, nên không ai cố ý truy cầu nhiều hơn, vì hậu quả của việc cưỡng ép đột phá là khó có thể lường trước.

Một khi đột phá vượt quá giới hạn kiểm soát của bản thân, tu sĩ sẽ cần hao phí vô tận thời gian để hoàn thiện sự đột phá đó, thậm chí sự đột phá này còn gây mất cân bằng sức mạnh, khiến thực lực đỉnh phong e rằng chưa chắc đã sử dụng được một phần mười.

Nếu Hoàng Thiên cứ nương theo khí vận mà tiến tới thì chắc chắn sẽ đột phá Thần Tôn cảnh, khi đó thần hồn và cảm ngộ đạo tắc của ngài sẽ cách Thần Tôn một khoảng lớn, ngay cả Thần Đạo pháp thể cũng chưa đạt tới mức đó.

Hậu quả của việc "nhổ mạ giúp lớn" này e rằng không chỉ thần hồn và Thần Đạo pháp thể bị thương, mà ngay cả Thần Đạo chi tâm cũng sẽ bị chấn động.

Thậm chí sau vô tận lượng kiếp cũng không thể đột phá cảnh giới tiếp theo, khi đó mới thực sự là bi thảm tột cùng.

"Hay cho Thiên Đạo, quả nhiên là một cái dương mưu đường đường chính chính!", Hoàng Thiên không khỏi lộ ra tia lệ sắc trong mắt, định đoạn tuyệt căn cơ của ta sao!

Địa vị của Hoàng Thiên đối với Thần Điện hay Thần Đạo là

không cần bàn cãi, nếu ngay cả tu vi của ngài cũng đình trệ thì các tu sĩ Thần Đạo khác tối đa chỉ đột phá tới Thần Tôn cảnh, căn bản không thể hoàn thành nhiệm vụ làm lớn mạnh Thần Đạo.

Như vậy chỉ cần Hồng Quân hợp đạo thành công, Thần Điện hay cả Thần Đạo đều không thể địch lại, khi đó chẳng phải mặc người chém giết sao?

Chính vì thế, Hoàng Thiên đã kịp thời ngắt quãng đột phá, thậm chí dùng khí vận chi lực dư thừa để dẫn động chư thiên tinh thần chi lực nhằm củng cố tu vi hiện tại.

Hiện giờ không thể hủy diệt Thiên Đạo, mà Thiên Đạo trong cõi u minh lại có thể tính kế, đó quả là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Vì vậy, chỉ có không ngừng làm bản thân lớn mạnh, làm sức mạnh Thần Đạo lớn mạnh mới có thể địch lại Thiên Đạo, thậm chí thay thế Thiên Đạo, đó cũng là nhu cầu cấp thiết nhất trong lòng Hoàng Thiên.

Lần đột phá này không chỉ khiến Thần Đạo pháp thể và thần hồn đồng thời bước vào Bán bộ Thần Tôn cảnh, mà một lượng lớn khí vận Hồng Hoang rót vào Thần Quốc đã khiến thế giới Thần Quốc đột phá lên Trung Thiên thế giới.

Nếu đơn thuần sử dụng sức mạnh Thần Quốc, Hoàng Thiên sẽ không thua kém gì Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên và Vô Cực Thánh Nhân.

Thiên Đạo không những không đạt được ý đồ hủy hoại mà ngay cả việc ảnh hưởng tiền lộ cũng không làm được, đúng là mất cả chì lẫn chài.

Tiếp theo sẽ là sân khấu biểu diễn của Thần Điện.

Thiên Đạo định ra đại thế là Tam tộc tranh bá sinh ra Đạo Ma chi tranh, kẻ chiến thắng cuối cùng đương nhiên là Hồng Quân hoặc La

Hầu.

Nhưng đại thế không thể đổi, tiểu thế lại có thể chuyển dời, Hoàng Thiên hoàn toàn có thể bảo trụ Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân, Hổ Tổ và Huyền Quy lão tổ.

Lấy danh nghĩa Thần Đạo cưỡng ép chuyển đổi khí vận, nghiệp lực gia thân, có sự gia trì của các vị chủ nhân phi cầm, tẩu thú và thủy tộc, vô số tín ngưỡng chi lực sẽ chuyển hóa thành Tín Ngưỡng Kim Thân, bản thể hoàn toàn có thể thoát khỏi sự trói buộc của thế giới.

Tín Ngưỡng Kim Thân trấn áp tứ phương và trung ương, toàn bộ nghiệp lực đều chuyển sang Tín Ngưỡng Kim Thân, bản thể vẫn có thể tiêu dao Hồng Hoang như cũ, mà đó là năm vị chiến lực Thần Đế cảnh đấy!

Haha!

Khi đó Thiên Đạo dù có để Hồng Quân hay La Hầu đột phá thì cũng vô ích, năm đánh hai, trấn áp vững vàng.

"Truyền lệnh xuống, phàm là tu sĩ Thần Vương cảnh đều lập tức tới biên giới Tinh Không tu luyện, hấp thu Hỗn Độn chi khí làm lớn mạnh Thần vực, chuẩn bị cho việc khai tịch Thần Quốc." Hoàng Thiên không khỏi dặn dò Nguyệt Thần Vọng Thư.

Nguyệt Thần Vọng Thư nghe xong lập tức gật đầu đáp: "Tuân mệnh!" Cứ mãi co cụm cũng không thể tránh khỏi bị Thiên Đạo ám toán, vậy thì chi bằng đường đường chính chính lớn mạnh để Thiên Đạo phải kiêng dè.

Hỗn Độn chi khí nguyên bản thì ngay cả Thần Đế khi tu luyện cũng phải cẩn thận từng li từng tí, chứ đừng nói đến Thần Vương cảnh, nhưng ở biên duyên Tinh Không có Hỗn Nguyên Đại Trận, có thể làm suy yếu Hỗn Độn chi khí một cách đáng kể.

Tu sĩ Thần Vương cảnh của Thần Điện hoàn toàn có thể trích lấy một luồng nhỏ Tiên Thiên linh khí có lẫn Hỗn Độn chi khí để từ từ hấp thu luyện hóa.

Hỗn Độn là căn bản để khai thiên lập địa, lợi ích của Hỗn Độn chi khí đối với thế giới là không cần bàn cãi.

Nếu Thần Vương cảnh có thể hấp thu lượng lớn Hỗn Độn chi khí để chuyển hóa Thần vực thì Thần Quốc được khai tịch sau này chắc chắn sẽ nghiền ép các Tiểu Thiên thế giới phổ thông về chất lượng.

Đây chính là hiệu quả mà Hoàng Thiên mong muốn.

Trước đó đã hứa với Thiên Đạo trong vòng ba cái lượng kiếp không được ra tay, nhưng gã kia cư nhiên dám phạm quy, vậy thì đừng trách ta giở trò.

Cuối lượng kiếp Long Phượng, Ma Đạo chi chủ La Hầu tất nhiên sẽ thành lập Ma Giáo, khi đó bốn vị trưởng lão của Ma Giáo đều là tu sĩ Chuẩn Thánh, cộng thêm phía Hồng Quân nữa là có tới mười người.

Thần Điện nhất định phải triệt để trấn áp, thay đổi chiến cục, do đó việc nâng cao chiến lực của các Thần Vương phổ thông là việc không thể không làm.

Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh của Thần tôn Hoàng Thiên, toàn bộ Tinh Không bao gồm cả sinh linh trong Tam Thập Lục Trọng Thiên đều sôi sục.

Hiện tại tu sĩ Thần Đạo khai tịch Thần Quốc cũng không khác gì tu sĩ Tiên Đạo khai tịch thế giới.

Tu sĩ Tiên Đạo khi đột phá từ Hỗn Nguyên Kim Tiên lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dấu hiệu rõ ràng nhất chính là khai tịch Tiểu Thiên thế giới.

Tu sĩ Thần Đạo khi từ Đại La Thần đột phá lên Thần Vương sẽ chuyển pháp vực thành Thần vực, có thể dung nạp linh hồn của các sinh linh trở thành tín đồ của mình.

Tu sĩ Thần Đạo đột phá Thần Đế cảnh sẽ chuyển hóa Thần vực thành thực thể, trở thành thế giới Thần Quốc, sau đó những tín đồ linh hồn đó có thể trọng sinh trong Thần Quốc, trở thành đội quân tín đồ mạnh mẽ hơn.

Thực tế đây chỉ là bản giản hóa, tu sĩ Thần Đạo chân chính khi đột phá Thần Đế nên dùng nhục thân cường đại tìm ra điểm nguyên khởi của sinh mệnh, rồi khai tịch động thiên tại đó.

Thông thường động thiên sau khi được khai tịch sẽ có mọi khả năng trưởng thành, nếu thêm vào Không Gian Linh Bảo để ổn định và làm lớn mạnh động thiên đó, chuyển hóa nó thành Tiểu Thiên thế giới thì toàn bộ sức mạnh sẽ vượt xa tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng cảnh giới.

Đây mới là tu sĩ Thần Đạo bản hoàn chỉnh, nguyên nhân có thể địch lại Hỗn Độn Thần Ma, vì Thần Quốc cộng với nhục thân cường đại cộng thêm thần hồn thì không thua kém gì con của Đại Đạo – Hỗn Độn Thần Ma.

Ví dụ như Thần Quốc của Vọng Thư đã dung hợp cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tinh Thần Châu nên đã thành thế giới Tinh Thần.

Nhìn khắp Hồng Hoang, linh bảo thuộc tính không gian còn hiếm hơn cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thử hỏi lấy đâu ra nhiều như vậy để cấp cho tu sĩ Thần Đạo làm lớn mạnh Thần Quốc.

Tất nhiên còn có một cách, đó là lấy không gian bên trong chí bảo cường đại làm Thần Quốc, chẳng hạn như Huyền Thiên lấy Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Tạo Hóa Tháp để khai tịch Thần Quốc, thực sự là Khí Đạo thế giới.

Cách này còn khó hơn cả việc tìm linh bảo không gian, Hồng Hoang chí bảo chỉ có mấy món, loại có không gian bên trong lại càng hiếm, tổng không lẽ mọi người đều đi tranh đoạt Càn Khôn Đỉnh hay Thái Cực Đồ sao!

Do đó, ngoài việc hấp thu Hỗn Độn chi khí để làm lớn mạnh thế giới Thần Quốc ra thì không còn cách nào khác, thử hỏi tu sĩ Thần Đạo sao có thể không sôi sục cho được?

Đợt tu sĩ Thần Vương hậu kỳ đầu tiên lên đường tới biên giới Tinh Không có hơn ba ngàn người, số còn lại là Thần Vương trung kỳ và sơ kỳ cộng lại ít nhất cũng có mười vạn người.

Nếu không luân phiên thì e rằng sức mạnh trấn áp của toàn bộ Tinh Không sẽ bị trống rỗng.

May mà có Huyền Thiên – một vị Thần Đế sắp đột phá và Vọng Thư – một tu sĩ Thần Đế trung kỳ tọa trấn nên mới không đến mức trống vắng.

Còn Hoàng Thiên thì chuẩn bị quay về Đại La Thần Thiên ở tầng cao nhất của Tam Thập Lục Trọng Thiên để bế quan củng cố cảnh giới, tạo tiền đề cho việc đột phá Thần Tôn cảnh.

Trước đó, ngài cần dùng pháp tắc Thời Gian và Không Gian do mình nắm giữ để luyện chế Thần Đạo Thời Không Đại Trận, dùng để liên kết Sơn Thần nhất mạch và Hải Thần nhất mạch, khi cần thiết có thể mượn đại trận để trực tiếp đổ bộ xuống Hồng Hoang.

Chương 296

Dù sao lần bế quan này không giống trước đây, tu vi càng về sau càng cao thâm, thời gian cần để điều chỉnh bản thân vượt xa so với trước.

Trong khi đó Hồng Hoang đại địa thay đổi nhanh chóng, khó tránh khỏi việc có kẻ muốn gây chuyện.

Tuy Hải Thần nhất mạch có Hùng Đại là Thần Đế tọa trấn, Sơn Thần nhất mạch cũng có Địa Hoàng tọa trấn, nhưng không có nghĩa là Hồng Hoang không có đối thủ.

Số lượng Hỗn Độn Thần Ma và sinh linh Hỗn Độn bị phong ấn khắp nơi trong thế giới không biết bao nhiêu mà kể, nếu Thiên Đạo bằng lòng để họ khôi phục một chút tu vi đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không phải chuyện khó.

So với Thần Điện, những Hỗn Độn Thần Ma này trong mắt Thiên Đạo vốn không đáng ngại, khó bảo đảm Thiên Đạo sẽ không gây chuyện.

Vì vậy Hoàng Thiên mới để lại một quân bài tẩy, luyện chế sẵn trận kỳ của Thần Đạo Thời Không Đại Trận, như vậy trong thời gian bế quan nếu có sự cố, dù là Sơn Thần hay Hải Thần nhất mạch đều có thể nhận được sự chi viện từ Tinh Không.

Tệ nhất là toàn bộ có thể dời tới Tinh Không, với Thần Đạo Tinh Thần Đại Trận che chở, đừng nói là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngay cả Thiên Đạo cảnh cũng không thể dễ dàng phá vỡ bình chướng Tinh Không.

"Phá Quân, các ngươi mau chóng sắp xếp người đem Thời Gian Chi Tinh, Không Uẩn Thạch, Thiên Thanh Linh Dịch, Bắc Cực Huyền

Thiết, Cửu Huyền Thiền Thuế cùng các thiên tài địa bảo khác vận chuyển hết vào Thần Hoàng Điện cho ta." Vừa về tới Thiên Đình, Hoàng Thiên đã khẩn cấp hạ đạt mệnh lệnh.

Nhóm Phá Quân lập tức đáp: "Tuân mệnh!" Sau đó họ không ngừng phái người vận chuyển thiên tài địa bảo vào Thần Hoàng Điện.

Còn về việc những thứ này dùng để làm gì thì không ai dám hỏi vì đó là điều kiêng kỵ.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Hoàng Thiên kết ấn mở ra kết giới Thiên Đình, triệt để phong bế Thần Hoàng Điện, đồng thời dẫn nhập vô tận tinh thần chi lực và Tiên Thiên linh khí.

"Cửu U chi linh, dĩ Thần vi khu, thính ngô hào lệnh, huyễn hóa Thời Không!" Chỉ thấy ngài liên tục kết ấn, vô tận thần lực liên kết với Thời Gian, Không Gian, tạo thành một lò luyện khổng lồ trong suốt giữa hư không.

Đúng vậy!

Chính là Thiên Địa Hồng Lô phiên bản nâng cấp, được cấu thành từ sức mạnh Thời Gian và Không Gian, uy lực vô cùng.

Sau đó Hoàng Thiên không chút do dự ném toàn bộ thiên tài địa bảo vào trong Thiên Địa Hồng Lô.

Nhờ tu vi đột phá nên việc luyện chế trận kỳ diễn ra cực kỳ thuận lợi.

Chưa tới một nguyên hội, trận kỳ Thần Đạo Thời Không Đại Trận đã luyện chế hoàn thành, đương nhiên việc sử dụng gia tốc thời gian đóng vai trò rất lớn.

Vật phẩm bố trận của bộ Thần Đạo Thời Không Đại Trận này hoàn toàn khác với Thời Gian Đại Trận trước kia, mỗi một món đều là Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, lại được pha trộn sức mạnh Thời

Gian, Không Gian và lấy pháp tắc Thần Đạo làm chất điều hòa.

Nếu rơi vào tay kẻ khác mà không phải tu sĩ Thần Đạo thì căn bản không thể phát huy được uy lực tối thượng của đại trận.

Sau khi luyện chế xong vật phẩm bố trận, Hoàng Thiên không chút do dự triệu tập Nguyệt Thần Vọng Thư cùng sáu đại Tinh Thần để giao lại trận kỳ.

Ngay lập tức, thân hình ngài hóa thành một dải cầu vồng dài trực chỉ hướng Đại La Thần Thiên mà đi.

Tam Thập Lục Trọng Thiên bộc phát ra khí thế mạnh mẽ chưa từng có để chào đón chủ nhân quay về.

Gần như tất cả mọi người đều cảm nhận được, ngay lúc này bản nguyên của Tam Thập Lục Trọng Thiên đang hân hoan, và trong vô thức, Đại La Thần Thiên đã triệt để bị phong bế.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không thể cưỡng ép mở ra, vì sự vận động bản nguyên của toàn bộ Tam Thập Lục Trọng Thiên có thể sánh ngang với sự tồn tại của ba mươi sáu Tiểu Thiên thế giới độc lập!

Sau khi Thần tôn Hoàng Thiên bế quan, vô tận sinh linh của Thần Điện đều cảm thấy một áp lực khủng khiếp, chủ yếu là vì vạn tộc Hồng Hoang liên tục sản sinh ra các Chuẩn Thánh mới, cộng thêm thế lực của Tam tộc đang bành trướng nhanh chóng.

Không ai có thể phớt lờ sự tồn tại mạnh mẽ như vậy, khí vận tập trung khiến khí thế của các nhân vật chính thiên địa bộc phát vượt xa lũ Hung Thú ngày trước.

Họ càng hiểu rõ nguyên nhân Hoàng Thiên phải bế quan hoàn toàn là để chuẩn bị đột phá Thần Tôn.

Hãy nghĩ xem, trong thời đại mà Hồng Hoang chỉ có Chuẩn Thánh là tôn quý nhất, Thần Đế đã là đỉnh phong rồi, vậy mà Hoàng Thiên

vẫn khẩn trương xung kích Thần Tôn cảnh, rốt cuộc ngài đang e sợ điều gì?

Nếu Tam tộc đột phá thành công tới Thánh nhân thì cùng lắm cũng chỉ có ba vị, làm sao có thể địch lại Thần Điện, điều này hiển nhiên là có chút bất khả tư nghị!

Duy chỉ có Địa Hoàng là bình tĩnh nhất, trong mắt ngài ẩn hiện chiến ý.

Việc bản tôn Hoàng Thiên đột phá đồng nghĩa với việc thời đại phân đình kháng lễ với Thiên Đạo sắp tới.

Để đuổi kịp bước chân của bản tôn, lòng ngài cũng tràn đầy kích động, nóng lòng muốn bế quan chuẩn bị tiến tới Thần Đế hậu kỳ.

Dù không thể theo kịp Hoàng Thiên nhưng ít nhất ngài có thể thay mặt bản tôn trở thành chiến lực mạnh mẽ trấn áp Thần Điện, như vậy là đủ rồi.

Không biết đã qua bao nhiêu năm, Thần Đạo đại trận bao phủ phía ngoài trung bộ dần lộ ra chân diện mục.

Vô tận sinh linh đều nhìn thấy một khu vực trung bộ trống trải, chỉ còn sót lại một hai binh sĩ mặc áo giáp linh bảo màu vàng đất đi tuần tra.

Tin tức này vừa truyền ra liền lập tức gây ra chấn động lớn, ngay cả vạn tộc Hồng Hoang đang chém giết không ngừng cũng phải dừng bước.

Sở dĩ họ điên cuồng như vậy là để chiếm cứ thêm nhiều địa bàn, tích tụ thêm nhiều khí vận để cung cấp cho việc tu hành.

Khí vận hội tụ nghĩa là được Thiên Đạo ưu ái, tự nhiên những huyền bí của Thiên Đạo cũng sẽ hiện ra trước mắt, việc đột phá sẽ trở nên cực kỳ dễ dàng.

Chẳng hạn như thủ lĩnh Tam tộc là Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân để nhanh chóng vượt qua kiếp hạn Đại La Kim Tiên trở thành Chuẩn Thánh, chỉ trong vòng vài nguyên hội ngắn ngủi đã đột phá lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, không hề thua kém La Hầu hay Hồng Quân.

Trong chuyện này không lẽ không có tác dụng của khí vận sao?

Phượng Hoàng tộc chiếm cứ bốn phần năm phương Nam, Kỳ Lân tộc nắm giữ ba phần năm phương Bắc và một phần năm phương Tây, Long tộc chiếm giữ Tam Hải cùng một phần năm phương Đông.

Hiển nhiên tất cả đã chứng minh một điều: địa bàn của ai càng lớn, khí vận của kẻ đó càng mạnh thì đột phá càng nhanh.

Thực tế trung bộ dần trống rỗng phơi bày trước mắt vạn tộc khiến gần như tất cả đều tin rằng Thần Điện sẽ không tham gia tranh bá nữa.

Điều này vô tình cung cấp thêm dưỡng chất cho sự chém giết của vạn tộc, ai nấy đều thèm khát tiếp quản trung bộ sau khi Thần Điện triệt để rút lui.

Để đạt được mục tiêu này, trước tiên phải sở hữu thực lực cực kỳ mạnh mẽ có thể nghiền ép các thế lực khác mới có thể chiếm cứ được trung bộ.

Vì thế tranh đấu trên khắp Hồng Hoang đại địa ngày càng điên cuồng, máu chảy đầm đìa.

Tam tộc không hề dè dặt mà triệt để buông lỏng tay chân, hơn năm trăm vị Chuẩn Thánh dẫn đội quét ngang vạn tộc, nơi họ đi qua thây chất thành núi.

Long tộc chia làm bốn tập đoàn lớn đồng thời càn quét ba mặt Đông, Tây, Nam của vùng biển cũng như đại địa phương Đông.

Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc cũng không chịu kém cạnh, trong

lúc dọn dẹp khu vực của mình cũng vươn móng vuốt về phía đại địa phương Đông và phương Tây.

Thật là lợi hại!

Chương 297

Khi thực sự vác đao súng ra trận, vạn tộc triệt để sững sờ.

Vốn dĩ họ tưởng Tam tộc sẽ tiêu diệt từng đối thủ một, nhưng giờ đây nhìn xu thế đó chẳng khác nào gió cuốn lá rụng, muốn triệt để bình định thiên hạ!

Nhiều chủng tộc vốn giữ thế trung lập nay cũng không thể không tìm kiếm đối tác hợp tác để cùng liên thủ kháng cự Tam tộc.

Đại chiến cứ thế kéo dài liên miên suốt mấy ngàn vạn năm, không biết bao nhiêu sinh linh đã ngã xuống, vạn tộc thương vong thảm trọng.

Điều đáng kinh ngạc là sát khí lượng kiếp không những không tăng mà còn giảm bớt, dường như sự ngã xuống của vô số sinh linh đã phản bổ lại thiên địa.

Sau khi bản nguyên thế giới được tưới nhuần đã đạt được sự đồng thuận với ý chí Bàn Cổ, hai bên cùng bắt tay đối kháng với sự kiểm soát thế giới của Thiên Đạo.

Nhờ vậy lượng kiếp bùng phát đã bị trì hoãn.

Thế nhưng lúc này giữa thiên địa không còn đối thủ nữa, vì vạn tộc đã bị ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân triệt để thôn tính, Tam tộc nghiễm nhiên trở thành bá chủ Hồng Hoang.

Trên thực tế là thế chân vạc bốn chân, vì vẫn còn đó một Thần Điện không tham gia tranh bá, nhưng điều đó giờ không còn quan trọng nữa.

Bên trong Địa Thần Cung tại trung bộ.

"Địa Hoàng bệ hạ!

Chúng thần đã theo dặn dò của ngài thu nạp các tộc Thanh Thạch Thú, Tích Địa Tê Tê... hiện tại số lượng sinh linh gia nhập Thần Cung đã đạt tới con số ức vạn, có tiếp tục thu nạp nữa không?" Trấn Sơn Thần Vương Thương Ly nhìn thẳng lên Địa Hoàng phía trên mà bẩm báo.

Từ lúc Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đại chiến, Địa Thần nhất mạch của Thần Điện ở lại đại địa đã có hành động.

Tuy không chủ động xuất kích nhưng nhiều chủng tộc đã không hẹn mà cùng tiến về khu vực trung bộ.

Điều này khó tránh khỏi khiến Địa Hoàng có chút tâm tư khác.

So với Bắc Hải Hải Thần Cung hay Nguyệt Thần Cung nắm giữ Tinh Không thì Địa Thần Cung quả thực có chút yếu ớt.

Trấn Nguyên Tử ở Vạn Thọ sơn phương Tây chưa trưởng thành, đại địa sắp bị nhường đi rồi, không thể quang minh chính đại chiêu mộ thành viên được nữa, lúc này không hành động thì còn đợi đến bao giờ.

Thế là Địa Thần nhất mạch dưới sự dặn dò của Địa Hoàng đã âm thầm lôi kéo một nhóm chủng tộc có sự thân hòa với đại địa.

Không ít chủng tộc lần lượt tiến vào trung bộ, hiển nhiên Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân không thể không biết, nhưng họ cũng không khinh cử vọng động, chẳng ai muốn chọc giận Hoàng Thiên.

"Truyền lệnh xuống, từ hôm nay ngừng thu nạp vạn tộc.

Địa Thần Cung nhất mạch của ta cũng đã đến lúc di dời, bảo mọi người chuẩn bị cho tốt." Địa Hoàng lập tức ra lệnh.

Ức vạn sinh linh đã đủ để thỏa mãn nhu cầu mở rộng của Địa Thần nhất mạch rồi, nếu tiếp tục e rằng sẽ dẫn tới sự phản kháng của Tam tộc.

Cho nên chi bằng nhân cơ hội này để những chủng tộc đã quy thuận chuyển hóa công pháp bản thân thành tu sĩ Thần Đạo.

"Tuân mệnh!

Thần sẽ đi sắp xếp ngay!" Trấn Sơn Thần Vương Thương Ly lập tức đáp.

Đồng thời tính đến nay Thần tôn Hoàng Thiên của Thần Điện đã bế quan được ba ngàn vạn năm.

Tuy Tinh Không không có động tĩnh gì nhưng các tu sĩ Thần Đạo trong Tam Thập Lục Trọng Thiên không ai dám lơ là.

Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân vẫn còn e sợ Thần Điện.

Phải biết Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đã là tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong rồi, chỉ còn cách Á Thánh bước cuối cùng.

Nhưng họ hiểu rõ trước mặt Thần Đế thì Á Thánh cũng chỉ là thứ yếu, chưa kể Thần Điện còn có bao nhiêu Tiên Thiên Chí Bảo.

Thực tế vào lúc này liên minh giữa ba người Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân bắt đầu xuất hiện rạn nứt, Tam tộc nghiễm nhiên đã trở thành đối thủ.

Chẳng ai muốn đi gây phiền phức cho Thần Điện để kẻ khác hưởng lợi.

Vì vậy đại chiến giữa ba tộc bùng phát là chuyện sớm muộn, chỉ là vì vạn tộc Hồng Hoang vừa mới chém giết xong, mọi người đều đang trong giai đoạn khôi phục nên chưa dám động thủ.

Dù sao ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân thôn tính vạn tộc cũng bị tổn thất to lớn, dù tổng thể thực lực tăng lên nhưng đoản thời gian chưa thể xuất binh, vì việc chỉnh hợp thế lực là một chuyện cực kỳ phiền

phức.

Sự đồng thuận duy nhất là phải trở nên mạnh hơn, thật mạnh mới có thêm cơ hội trở thành nhân vật chính thiên địa.

Nghỉ ngơi dưỡng sức không chỉ để khôi phục thực lực mà còn để chiến đấu tốt hơn.

Đương nhiên cũng là để dành thời gian cho Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đột phá Á Thánh, từ đó có cơ hội lớn hơn để thống nhất Hồng Hoang.

Trong bối cảnh lớn đó Hồng Hoang ngược lại được yên bình hơn nhiều.

Giờ đây không còn sự phân chia vạn tộc nữa mà chỉ còn các tiểu đội dưới trướng Tam tộc.

Những kẻ thực sự có thể lên tiếng tại Hồng Hoang chỉ có Long, Phượng, Kỳ Lân và Thần Điện.

Tam tộc sau khi lần lượt khống chế toàn bộ phương Bắc, phương Nam và Tam Hải, ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân không hẹn mà cùng bắt đầu bế quan để mưu cầu xưng bá Hồng Hoang, cố gắng học theo cách làm của Thần Điện để xung kích thánh vị.

Nếu không thể đột phá Thánh nhân e rằng khi đối mặt với Thần Điện sẽ chỉ có nước bị ăn đòn.

Kết cục cuối cùng của đại chiến Tam tộc sẽ giống như lượng kiếp Hung Thú trước đây, bị Thần Điện tùy ý đoạt lấy, đó là sự thật mà bất kỳ thủ lĩnh cường tộc nào cũng không thể dung thứ.

Sát khí lượng kiếp giữa thiên địa nồng đậm, có thể ước đoán thời gian bùng nập e rằng cũng không còn bao nhiêu nữa.

Việc vạn tộc tử vong một lượng lớn sinh linh phản bổ bản nguyên Hồng Hoang mới khiến lượng kiếp chưa lập tức bùng nổ, nhưng Tam tộc nghỉ ngơi dưỡng sức khiến vô số sinh linh đột phá.

Số lượng Chuẩn Thánh toàn Hồng Hoang từ vài trăm vị nay đã lên tới gần ngàn vị, thật đáng sợ!

Việc nghỉ ngơi dưỡng sức này tuyệt đối mang lại ác quả cực lớn, chắc chắn sẽ khiến lượng kiếp bắt đầu diễn hóa trở lại, nhanh thì vài triệu năm, chậm thì mười triệu năm, lượng kiếp chắc chắn sẽ bùng phát.

Thực tế khoảng thời gian đó còn lâu mới đủ để Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đột phá.

Đùa sao, Chuẩn Thánh không bằng Á Thánh, đó tuyệt đối là vấn đề thay đổi về chất.

Chương 298

Sau nhiều lần thử nghiệm cuối cùng họ đã chọn những cách khác.

Bên trong Đông Hải Long Cung, Long Vương triệu tập đông đảo trưởng lão Long tộc để thương nghị về việc tập hợp khí vận phục vụ đột phá.

"Chư vị, e rằng mọi người đều cảm giác được lượng kiếp sắp bùng phát.

Long tộc ta cùng Phượng Hoàng nhất tộc, Kỳ Lân nhất tộc tất sẽ có một trận chiến.

Nếu không thể phân thắng bại thì tình cảnh nguy hiểm của tộc ta trong lượng kiếp khó mà cải thiện được." Long Vương trầm giọng nói: "Nếu muốn triệt để chinh phục Phượng tộc, Kỳ Lân tộc thì trước tiên phải đánh thắng Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân.

Nhưng hiện nay bản hoàng cùng bọn chúng đều đang ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, thực lực tương đương, trừ khi đột phá Thánh nhân tiến thêm một bước." "Nhưng vấn đề hiện nay là khí vận tộc ta không cách nào tiếp tục chi trì bản hoàng đột phá được nữa.

Cả Hồng Hoang duy nhất chỉ có Thần Điện là không cần mượn khí vận tu luyện nhưng họ căn bản không mở lời với tộc ta, thật là một chuyện vô cùng khó chịu." Chúc Long lập tức lên tiếng: "Đại ca nói không sai.

Chúng ta thân là Tiên Thiên thần thai ma, tuy có Bàn Cổ đại thần hộ hữu nhưng truyền thừa chỉ có thể tu luyện tới Chuẩn Thánh.

Còn về Thánh nhân cảnh sau đó e rằng cả Hồng Hoang không ai biết được, trừ phi chuyển tu Thần Đạo." Một vị trưởng lão Long tộc

cũng tán đồng: “Chúc Long đại nhân nói đúng.

Quy tắc thiên địa đã thay đổi rồi, ngay cả tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế là Hồng Quân và La Hầu cũng không thể tiếp tục đột phá, bị kẹt ở Chuẩn Thánh hậu kỳ nhiều năm.

Nếu không có Thánh đạo hoặc Thần đạo thì bước tiếp theo chỉ là mộng huyễn bọt nước mà thôi.” “Chính vì thế nên bản hoàng mới triệu tập mọi người, tập hợp sức mạnh của mọi người để tìm ra một cách đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ tiến quân vào Thánh nhân.

Có như vậy tộc ta mới có thể đoạt vị trí chủ tể thiên địa từ hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân.” Long Vương vẻ mặt ngưng trọng nói.

Mọi người nghe xong không khỏi trầm mặc.

Ngay cả Long Vương cũng không tìm ra cách thì những kẻ tu vi thấp hơn làm sao biết được cách đột phá Chuẩn Thánh tiến quân Thánh nhân?

Lúc này trưởng lão Thương Lan của Thần Long bộ đột nhiên đứng lên nói: “Bệ hạ!

Chư vị đồng liêu, ta có một cách có lẽ khả thi.” Long Vương vừa nghe thấy liền gấp gáp hỏi: “Cách gì?

Mời Thương Lan trưởng lão nói!” Hiện tại đối với ngài việc đột phá tu vi hiện tại đạt tới cảnh giới cao hơn mới là quan trọng nhất, ngoài ra tất cả đều vô nghĩa.

Không chỉ Long Vương mà các trưởng lão Long tộc khác cũng không hẹn mà cùng tập trung ánh mắt lên người Thương Lan, vì Long Vương mạnh thì Long tộc mạnh, ai cũng muốn Long Vương đột phá cảnh giới tiếp theo.

Nghe vậy Thương Lan mới mở lời: “Không biết chư vị còn nhớ trong lượng kiếp Hung Thú, các vạn tộc và tán tu lần lượt thành lập

Vương triều, Hoàng triều mới đột phá được Chuẩn Thánh không?

Đặc biệt là những kẻ hoàng giả Hung Thú như Thần Nghịch, Luân Hồi đã chiêu cáo thiên địa mới có thể tiến thêm bước nữa." Long Vương nghe xong mắt sáng lên, nóng lòng hỏi: "Ý của ngươi là bảo ta học theo các Hoàng triều Hung Thú chiêu cáo Hồng Hoang để tụ tập khí vận?

Quả là một cách hay, nhưng tộc ta không lập Hoàng triều thì làm sao có được sự công nhận của thiên địa?" Nói đoạn ngài không khỏi nhíu mày.

"Haha!" Thương Lan không nhịn được cười nói: "Bệ hạ!

Chúng ta cần gì phải lập Hoàng triều.

Lấy danh nghĩa tộc chiêu cáo Thiên Đạo, thay trời hành trách, ngự trị vạn tộc, chẳng lẽ không phải là một đại công đức sao?

Thiên địa không ban khí vận thì Thiên Đạo cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu." Nghe xong Long Vương rơi vào trầm tư, những người khác cũng cúi đầu lặng thinh, tất cả đều đang suy nghĩ xem kiến nghị của Thương Lan rốt cuộc có khả thi hay không.

Chỉ một lát sau trong mắt Long Vương lộ ra vẻ kiên định, lập tức vỗ bàn nói: "Tốt, cứ quyết định vậy đi.

Truyền lệnh xuống, dựng đàn chuẩn bị tế thiên." Có thể dẫn dắt Long tộc thoát ly khỏi hàng ngũ vạn tộc để trở thành một trong ba bá chủ Hồng Hoang như hiện nay, Long Vương làm sao có thể thiếu đi sự quyết đoán.

Tình hình hiện tại chỉ cần đột phá Chuẩn Thánh tiến quân vào tầng thứ cao hơn thì Long tộc có thể triệt để xưng bá Hồng Hoang.

Vì vậy dù chỉ có một tia cơ hội Long Vương cũng không thể từ bỏ.

“Cẩn tuân mệnh lệnh của bệ hạ!” Đám trưởng lão Long tộc có mặt tại đó đồng thanh đáp.

Chẳng ai nhìn thấy một tia cười thầm trên khuôn mặt của thủ lĩnh Thần Long bộ Thương Lan trưởng lão.

Phải biết kiến nghị này là do đích thân Thần tôn nói cho lão biết, làm sao có thể không thành công cho được?

Chỉ cần Long Vương của Long tộc đột phá Chuẩn Thánh tiến quân vào Á Thánh thì hai tộc kia cũng sẽ rập khuôn làm theo.

La Hầu nhìn thấy vậy tự nhiên trong lòng sẽ nảy sinh ý nghĩ khác.

Cứ như thế lượng kiếp chắc chắn sẽ bùng phát, khi đó cứ để Thần Điện ngồi xem kịch vui.

Đúng như dự liệu tin tức này không biết từ lúc nào đã truyền vào tai hai vị tổ kia.

Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân không chút do dự quyết định học tập cách làm của Long Vương, chuẩn bị tế thiên mưu cầu khí vận.

Tại chân núi Tu Di phương Tây ngay lúc này dưới lòng đất xuất hiện những hang động liên miên bất tuyệt, nghiễm nhiên hình thành một vùng thế giới độc đáo.

Vô số sinh linh sinh tồn và hoạt động trong động thiên dưới lòng đất, kẻ có khí tức yếu nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên thì nhiều vô kể, mười mấy kẻ dẫn đầu đều là tu sĩ Chuẩn Thánh.

Vùng động thiên dưới lòng đất này tràn ngập một luồng khí tức tà ác nồng đậm, những tu sĩ đó từ trên xuống dưới đều lộ ra dáng vẻ quỷ dị.

Hiển nhiên đây đều là tu sĩ Ma đạo và Tà đạo.

Mặc dù đại bản doanh của La Hầu từng bị Sơn Thần Quân của

Thần Điện công phạt gây thương vong thảm trọng, nhưng trong những năm khôi phục này Thất Tình Lục Dục đã phụng mệnh Ma Chủ La Hầu chuyển hóa không biết bao nhiêu tu sĩ Ma đạo.

Đặc biệt là các cuộc huyết chiến giữa vạn tộc khiến oán khí gia tăng, máu chảy thành sông càng trở thành thánh địa cho tu sĩ Ma đạo, tu vi của họ đột phá nhanh chóng.

Hiện tại thực lực Ma đạo nghiễm nhiên vượt qua trước kia.

La Hầu mượn Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên để cưỡng ép chuyển đổi ma khí nồng độ cực cao nhằm tẩy lễ cho từng đợt ma chúng.

Hiện nay bên dưới động thiên núi Tu Di đã xuất hiện hàng ngàn vạn tu sĩ Ma đạo, số lượng vẫn đang tăng lên, dã tâm của La Hầu cũng đã quá rõ ràng.

"Ma tôn!

Chúng thần đã chuẩn bị xong rồi.

Những quân cờ mai phục trong Tam tộc đang theo bộ thự định sẵn mà phát động Ma triều." Trong động thiên, La Hầu đang tọa trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên nghe xong báo cáo của thuộc hạ Tâm Ma liền lộ ra một nụ cười tàn nhẫn: "Kặc kặc kặc!

Ma đạo sẽ triệt để chiếm cứ Hồng Hoang, ma lâm thiên hạ, duy ngã độc tôn!" Phía trước một tòa tế đài cửu thải ven biển phía Đông Hồng Hoang, Long Vương cùng đông đảo trưởng lão Long tộc sắc mặt trang nghiêm, đứng sừng sững uy nghi.

Chương 299

“Đại ca!

Đến giờ rồi, nên lên đài thôi!” Lúc này Chúc Long đột nhiên lên tiếng.

“Ừm!” Long Vương gật đầu với mọi người, từng bước một bước lên tế đài.

Đi tới nơi cao nhất ngài hít sâu một hơi, phóng thích pháp lực ra ngoài.

Chỉ thấy khí thế Chuẩn Thánh hậu kỳ càn quét phương viên ức vạn lý, sau đó vang lên một tiếng rồng ngâm: “Thiên Đạo ở trên, ta là chủ của Long tộc – Long Vương.

Tộc ta từ khi Bàn Cổ khai thiên đến nay luôn tận trung chức thủ, bảo hộ tứ hải.

Nay tứ hải bình định, đặc biệt bẩm báo thiên địa: kể từ hôm nay Long tộc ta là chủ của lân giáp nhất tộc, chưởng quản Hồng Hoang!” Cùng với lời tuyên cáo của Long Vương, Thiên Đạo đã phóng đại tiếng nói của ngài, trong nháy mắt truyền khắp tứ hải bát hoang, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều nghe thấy tuyên ngôn của Long tộc.

“Tên Long Vương khốn kiếp thật là không biết xấu hổ!” “Long tộc vô sỉ sao dám như thế!” “Long tộc uổng công là huyết mạch Bàn Cổ!” Những lời này đã kích động nộ hỏa của không ít thế lực.

Các đại chủng tộc xếp trong top mười tuy e ngại binh phong của Tam tộc mà phải lánh cư hải ngoại, nhưng họ chưa từng thừa nhận quy thuận Tam tộc.

Nay Long tộc tuyên cáo không biết ngượng như vậy chẳng khác

nào tự coi mình là chủ nhân thế giới, thử hỏi ai mà không tức giận?

Quan trọng nhất là Thiên Đạo lại ngay lập tức truyền lời tuyên cáo của Long tộc đi khắp Hồng Hoang, đủ thấy Thiên Đạo đã công nhận Long tộc là chủ của lân giáp nhất tộc.

"Oanh long long!" Đúng lúc này một hồi sấm sét vang vọng khắp thiên địa, phương xa trôi tới một dải mây sắc huyền hoàng, chính là Thiên Đạo ban xuống đại lượng công đức hướng về bờ biển phía Đông.

Ngay lập tức vô số kẻ trong Hồng Hoang nhìn mà đỏ mắt, vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ hận thù.

Phải biết lượng Thiên Đạo công đức lớn như vậy đủ để một kẻ từ Đại La Kim Tiên đột phá lên Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi.

Đám mây công đức khổng lồ khi tới trên không bờ biển phía Đông lập tức chia thành nhiều luồng, trong đó luồng lớn nhất chiếm khoảng hai phần ba rót thẳng xuống người Long Vương.

Nhất thời trên tế đài kim quang công đức lấp lánh, vô số đạo vận lưu chuyển trên người Long Vương khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Hống!!!" Long Vương nhịn không được phát ra một tiếng nộ hống, thật sự là quá sảng khoái!

Sự kìm hãm của Chuẩn Thánh hậu kỳ đã bị phá vỡ, cảm ngộ nguyên thần tăng vù vù, Thiên Đạo công đức thậm chí còn chưa tiêu hao hết một phần ba.

Nguyên thần hư ảnh vốn mờ ảo nay ẩn hiện kết thành quả thực thực chất, nhìn vẻ ngoài giống như một con Thập Nhị Trảo Kim Long.

Gần như tất cả các đại thần thông giả Hồng Hoang đang nhìn trộm

đều chấn kinh.

Ai mà không biết mười hai vuốt đại diện cho Hỗn Độn Thiên Long, đó là sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ một lát sau đạo quả hư ảnh của Long Vương đã kết thành.

Ngay khi đang định ký thác vào Thiên Đạo thì đột nhiên phát hiện công đức đã hết.

Trên đạo quả có một lớp trông giống như màng mỏng dường như đang ngăn cản bước chân cuối cùng.

Hử?

Long Vương triệt để phẫn nộ, nhưng khi Thiên Đạo làm rõ mọi chuyện ngài lại rơi vào trầm mặc.

Hóa ra vì thấu chi trước nên không thể tiến thêm bước nữa.

Hiện tại cảnh giới này thuộc về Á Thánh, nếu muốn đột phá Thánh nhân thì bắt buộc phải hoàn thành đại nghiệp thống nhất Hồng Hoang, nếu không sẽ cả đời dừng lại ở cảnh giới này không thể tiến thêm.

Trong mắt tất cả mọi người bên ngoài, Long Vương đã thành công đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ để tiến vào tầng thứ cao hơn, ai nấy đều ngưỡng mộ khôn xiết.

Nhưng không ai biết rằng thực tế hiện giờ Long Vương đang cực kỳ nghẹn khuất, cảm giác thấu chi Thiên Đạo đó quả là gánh nặng mệt mỏi!

Các trưởng lão Long tộc bên dưới cũng nhận được không ít công đức, lần lượt đột phá cảnh giới hiện tại, trong đó Chúc Long, Ứng Long và Thương Lan đều tiến quân vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Bỗng chốc toàn bộ Long tộc vì việc tế thiên mà thực lực tăng mạnh, thật là không thể tưởng tượng nổi!

Gần như mọi thành viên Long tộc đều điên cuồng, vì tộc trưởng hiện giờ đã là Á Thánh – đệ nhất nhân của Tiên đạo Hồng Hoang, kẻ nào có thể địch lại?

"Chúng thần cung chúc bệ hạ tiến quân Á Thánh, thánh đạo có thể kỳ vọng!" Nhất thời tiếng chúc tụng của thuộc hạ vang lên không dứt.

Ngay cả tâm tình tồi tệ của Long Vương cũng được cải thiện đôi chút, ít nhất hiện tại có thể đường đường chính chính công phạt hai tộc kia để hoàn thành đại nghiệp thống nhất.

Đến khi đó Hồng Hoang thống nhất, thánh đạo ngay trước mắt, lời thề kia có xá gì!

"Haha!

Long tộc ta tất sẽ xưng bá thiên hạ!" Trong tiếng cười lớn, khí thế vô tận uy nghi tựa Thiên Đạo, hỗn nguyên nhất thể, khiến vô số thành viên Long tộc càng thêm sùng kính.

Từ nay về sau Long tộc sẽ càng thêm đoàn kết, chỉ cần có Long Vương ở đây thiên hạ có gì đáng sợ.

Không phải ai cũng vui mừng, các chủng tộc thuộc loài lân giáp trong Hồng Hoang hiện giờ kẻ nào kẻ nấy đều kinh hoàng vạn phần.

Ngay cả Thiên Đạo cũng đã ban xuống công đức, chẳng phải Long tộc là Thiên định lân giáp chi chủ sao?

Trước đại thế như vậy thử hỏi có ai địch lại được.

Bên trong núi lửa phương Nam, tại Phượng Hoàng Điện.

"Tộc trưởng, chúng ta cũng học theo Long tộc tế thiên đi!" "Đúng vậy tộc trưởng, Long tộc hiện giờ nhờ Thiên tứ công đức mà không ít người đột phá Chuẩn Thánh, thực lực tăng mạnh.

Chỉ riêng Long Vương đã khó đối phó rồi, nếu chúng ta cứ dừng

bước không tiến e rằng...” “Tộc trưởng!

Cầu xin ngài, bắt đầu tế thiên đi!” Các trưởng lão Phượng Hoàng tộc liên tục khuyên nhủ.

Nhìn thấy sự tiến bộ của Long tộc rồi đối chiếu lại, chẳng ai muốn bị người ta vượt mặt cả.

Phượng Tổ ngồi phía trên nhìn quanh một lượt rồi lập tức dặn dò: “Truyền lệnh của ta, mười năm sau tộc ta bắt đầu tế thiên chiêu cáo Hồng Hoang.

Phượng tộc ta sẽ thống ngự phi cầm nhất tộc trong Hồng Hoang, làm chủ tể thiên hạ!” “Tuân lệnh!” Mọi người lập tức đồng thanh đáp, gương mặt ai nấy đều tràn đầy hân hoan, dường như đã thấy hàng đống Thiên Đạo công đức đang vẫy gọi mình.

Nhưng ngay lúc đó giữa thiên địa bỗng vang lên một hồi đạo âm, y hệt như lời chiêu cáo của Long tộc trước đó, Thiên Đạo chủ động truyền xướng.

Chương 300

“Thiên Đạo ở trên, ta là chủ của Kỳ Lân tộc – Tổ Kỳ Lân.

Tộc ta là huyết mạch Bàn Cổ, không nỡ nhìn Hồng Hoang động loạn, nay thống nhất các tộc tẩu thú, đình chỉ công phạt, đặc biệt bẩm báo thiên địa: Kỳ Lân nhất tộc ta sẽ là Tẩu Thú chí tôn, là chủ của Hồng Hoang!” Những người còn lại trong Hồng Hoang đều ngẩn ngơ.

Long tộc vừa làm một vố, Kỳ Lân tộc lại làm thêm phát nữa.

Không nghi ngờ gì Tổ Kỳ Lân cũng nhận được Thiên Đạo ban tặng, công đức chỉ ít hơn Long tộc một chút nhưng lão cũng đã đúc được đạo quả, lập thành Á Thánh.

Các thành viên Kỳ Lân tộc còn lại thu hoạch khá lớn, lần lượt đột phá Chuẩn Thánh, thực lực toàn tộc tăng vọt. "Khốn kiếp, Kỳ Lân tộc đáng chết!" Toàn bộ Phượng tộc đều sôi sục, từng người một nộ hỏa dâng trào.

Ai mà không biết thực lực Phượng tộc chỉ đứng sau Long tộc, vậy mà hiện tại lại để Kỳ Lân tộc nhanh chân chiêu cáo Hồng Hoang trước, quả thực là lẽ nào lại như vậy!

Bọn họ phát hiện công đức mà Kỳ Lân tộc nhận được rõ ràng ít hơn Long tộc một đoạn, có thể thấy kẻ nào chiêu cáo Hồng Hoang trước thì kẻ đó được công đức nhiều hơn.

Hiện tại, Phượng tộc rơi xuống cuối cùng, e rằng thiên đạo công đức chỉ đủ để Phượng Tổ đột phá Á Thánh là cùng, còn những người khác thì quả thực bi thảm!

Phượng Tổ hối hận đến xanh cả ruột.

Nàng cũng nhận được tin tức của Long tộc, nhưng vì ưu nhu quả

đoạn nên mới để Kỳ Lân tộc hậu cư thượng nhân, ôi!

Mười năm sau, trên đỉnh núi Nam Minh Hỏa Sơn, vô số người của Phượng tộc quy tụ. "Thiên đạo tại thượng, ngô Phượng tộc thân là huyết mạch Bàn Cổ, tọa trấn Nam Bộ Hỏa Sơn, chưởng quản vạn tộc trên bầu trời, các loài phi cầm đều là thuộc hạ của ta.

Ngô, chủ của Phượng Hoàng tộc -- Phượng Tổ, không nỡ thấy Hồng Hoang tranh đấu, đặc biệt bẩm minh thiên địa.

Từ ngày hôm nay, Phượng Hoàng tộc ta là chủ của Hồng Hoang, chí tôn của bầu trời!" Không gì có thể nghi ngờ, Thiên Đạo hạ xuống một lượng lớn công đức, nhưng so với những gì Long tộc và Kỳ Lân tộc nhận được, Phượng tộc quả thực ít đến đáng thương.

Chỉ đủ để Phượng Tổ đột phá Á Thánh, còn những người như Hoàng Mẫu cũng chỉ tiến bộ thêm một chút xíu.

Từ đó, thực lực Kỳ Lân tộc và Phượng tộc vừa vặn cân bằng, Long tộc thì vẫn dẫn đầu xa xa, thế cục Tam tộc tranh bá đã bắt đầu hiển lộ.

Ba đại bá chủ Hồng Hoang lần lượt kỳ cáo Thiên Đạo, bẩm minh thiên địa, đồng thời nhận được sự chúc phúc của Thiên Đạo.

Vô số công đức phổ chiếu xuống Tam tộc, số người đột phá tu vi không thể đếm xuể.

Cảnh tượng này khiến sinh linh Hồng Hoang kinh hãi tột độ.

Chỉ riêng thủ lĩnh Tam tộc đã thành công đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, trở thành Á Thánh, chỉ còn cách Thánh nhân một bước cuối cùng.

Càng không cần nói đến việc không ít Chuẩn Thánh trong Tam tộc tiến thêm một bước, Đại La Kim Tiên đột phá Chuẩn Thánh, thực lực bành trướng với tốc độ phi mã.

Chỉ riêng khí thế bàng đại của Long Vương đã giống như nhân vật chính của thiên địa, khiến người ta run sợ, chưa kể sau đó còn có Tổ Kỳ Lân và Phượng Tổ.

Ba lần liên tiếp, tất cả sinh linh Hồng Hoang không ai không chấn động, khiến mọi người thấy được một thời đại mới đã đến.

Thời đại Đại La Kim Tiên đã qua, hiện tại là thời đại Thánh Đạo, Chuẩn Thánh thậm chí Á Thánh, Thánh nhân mới thực sự là nhân vật đứng trên đỉnh cao Hồng Hoang.

Sau khi Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đột phá, bọn họ không hẹn mà cùng hướng khí thế về phía Bất Chu Sơn, định khiêu khích tôn quái vật khổng lồ kia.

Ngay cả các đại năng Hồng Hoang cũng cảm giác tình hình có chút không ổn, nhất thời ánh mắt toàn Hồng Hoang đều tập trung vào Bất Chu Sơn.

Tuy nhiên, Bất Chu Sơn trì trệ không có động tĩnh, ngược lại giống như không có người ở, khiến nhiều người không khỏi hoài nghi liệu Thần Điện đã thực sự rút đi hay không.

Lúc này tại sườn núi Bất Chu Sơn, bên trong Sơn Thần Cung còn sót lại của Thần Điện, Trấn Sơn Thần Vương Thương Ly dĩ nhiên không thể không biết động tĩnh của Tam tộc, trên mặt hắn ẩn ẩn hiện lên một tia phẫn nộ.

Cho dù tộc trưởng Tam tộc có đột phá Á Thánh, đối với Thần Điện mà nói cũng chỉ như lũ kiến hôi lớn hơn một chút, vậy mà dám đem khí thế ép về phía Trung Bộ, quả thực là tìm chết!

Nếu không phải đại bộ phận Thần Điện đã rút khỏi Hồng Hoang, cộng thêm Trấn Sơn Thần Vương Thương Ly chưa đột phá Thần Đế cảnh, e rằng ngày vui tế thiên hôm nay của Tam tộc sẽ biến thành đám

tang.

Nếu thực sự đánh nhau, Thương Ly với nhục thân và thần hồn đều đạt bán bộ Thần Đế, thật chẳng sợ ba người Long Vương.

Lũ tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bị khiếm khuyết kia có gì đáng sợ.

Nhưng nếu chỉ đọ khí thế, một mình hắn chưa chắc ép được ba tộc trưởng, nên hắn mới trì trệ chưa động thủ.

Hiện tại Thương Ly đang khổ não, nếu cứ mãi không ra tay, e rằng chúng sinh Hồng Hoang thực sự nghĩ Thần Điện sợ Tam tộc không bằng. "Oanh!" Ngay lúc đó, một luồng khí thế bễ nghễ thiên địa, vô cùng khủng bố đột ngột xuất hiện ở Hồng Hoang, quét qua Bắc Bộ, đem khí thế của ba người Long Vương nghiền nát hoàn toàn.

Theo sau đó, một giọng nói cao cao tại thượng truyền vào tai mọi người: "Bản tọa là Thần Điện Hải Thần Cung Trấn Hải Đại Thần Vương.

Tại đây chúc mừng ba vị đạo hữu tu vi tinh tiến, xem ra ba vị đã một chân bước vào Thánh cảnh.

Chỉ là con đường tu đạo vô cùng gian nan, kẻ vẫn lạc không kể xiết, từ xưa đến nay chưa từng lưu danh, mong ba vị có thể tiếp tục tiến bước.

Bản tọa ở trên con đường Thánh đạo chờ ba vị!" Nghe vậy, sắc mặt ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đồng loạt biến đổi, vô cùng khó coi.

Luồng khí thế bàng đại kia lại có thể dễ dàng trấn áp cả ba người, tuyệt đối là Thần Đế trong truyền thuyết.

Thần Điện tuy rằng rút đi sức mạnh ở Trung Bộ, nhưng lại để lại một chiến lực mạnh mẽ chưa từng có ở Bắc Hải.

Đúng vậy, Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại, thiên địa dị chủng Âm Dương Đại Gấu Trúc, lại có thể đi trước một bước, đạt tới bán bộ Thần Đế đỉnh phong.

Chỉ từ khí thế mà phán đoán, hơi thở của Hùng Đại viên nhuận, căn bản không giống như vừa mới đột phá, mà ngược lại như đã đột phá từ lâu, tu vi vô cùng ổn định. "Ha ha ha!

Tốt!

Đánh hay lắm!" Thương Ly đang chuẩn bị ra tay, bỗng nhiên cảm giác được khí thế của Hùng Đại, cả người trở nên vô cùng hăng hái.

Chiêu này của Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại quả thực là nét bút của thần, tát một cú thật mạnh vào mặt Tam tộc.

Cảnh tượng này vừa vặn bị chúng sinh Hồng Hoang thu vào tầm mắt, Thần Điện chỉ với một Trấn Hải Đại Thần Vương chưa mấy danh tiếng mà đã mạnh mẽ như thế.

Khí thế đó so với ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân quả thực là một trời một vực, khiến người ta phải tán thán.

Chương 301

Không ít người đang thầm cười trộm, Thần Điện thật biết ẩn giấu, thỉnh thoảng lại cho mọi người một điều bất ngờ.

Còn đối với Tam tộc, e rằng là một vố kinh hồn bạt vía. "Hừ!" Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân thảy đều lạnh lùng hừ một tiếng, đương nhiên bọn họ không thể không hiểu ý đồ trong lời nói của Hùng Đại.

Đó rõ ràng là sự uy hiếp, nếu Tam tộc còn tiếp tục không biết sống chết, Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại của Thần Điện tuyệt đối sẽ ra tay.

Cho dù cả ba đều đã đột phá Á Thánh, nhưng bọn họ vẫn chưa tự phụ đến mức nghĩ rằng có thể dễ dàng đánh thắng một vị Thần Đế sắp đột phá.

Thế là tộc trưởng Tam tộc gồm Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân sau khi tế thiên, đều không hẹn mà cùng tuyên bố bế quan tỏa tộc.

Mọi hành động của Tam tộc tạm thời đình chỉ, chiến lực cao tầng toàn bộ bế quan.

Dù sao dùng Thiên Đạo công đức để tăng tu vi không phải là chính đạo, khó tránh khỏi có ẩn họa tồn tại.

Nếu không thể dễ dàng khống chế sức mạnh bạo tăng, e rằng sau này căn bản không phát huy được chiến lực mạnh nhất, như vậy quả thực là lợi bất cập hại.

Về phần Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại vừa phát uy, cũng không tiếp tục làm màu, ngược lại thu hồi khí thế, bắt đầu cuộc sống

"cá mặn" tại Bắc Hải.

Hiện nay Hải Thần nhất mạch có Ngu Quắc ở phía Đông, Hồ Dư ở phía Tây, Yểm Tư ở phía Nam và Ngu Cương ở phía Bắc.

Mỗi người đều có tu vi Thần Vương hậu kỳ, đủ để trấn giữ một phương, xử lý công việc tại Hải Thần Cung đâu vào đấy, khiến Hùng Đại vô cùng yên tâm.

Ai cũng biết Hùng Đại vốn là Âm Dương Đại Gấu Trúc được hóa hình từ sự kết hợp giữa Âm Dương nhị khí tiên thiên và bản nguyên Thôn Phệ Ma Thần, về bản chất là một loài thú đi trên cạn thuần túy.

Có nhà ai mà thú đi trên cạn lại suốt ngày ở dưới đáy biển, đảm nhiệm vị trí thủ lĩnh Hải Thần nhất mạch bao giờ, thật chẳng ra làm sao!

May nhờ việc ở Bắc Hải do Hùng Đại một lời quyết định, nên hắn đã tìm một hòn đảo xây dựng Hải Thần Cung, nhờ vậy mới không đến nỗi u uất.

Hiện tại có các Hải Thần bẩm sinh quản lý sự vụ, hỏi sao hắn không lười biếng cho được?

Mặc dù hiện tại tu vi Hùng Đại đã đạt Thần Đế cảnh sơ kỳ đỉnh phong, nếu lộ ra bản thể Âm Dương Đại Gấu Trúc, chiến lực sẽ tăng vọt tới Thần Đế trung kỳ.

Chỉ đối phó với tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ thì căn bản không thỏa mãn được nhu cầu của hắn, có lẽ chỉ tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ mới có thể ép ra giới hạn của Hùng Đại.

Trong toàn bộ Thần Điện, người có thể chiến thắng Hùng Đại chỉ có Địa Hoàng và Hoàng Thiên.

Nguyệt Thần Vọng Thư dù ở Thần Đế trung kỳ, nhưng đối đầu

với kẻ da mặt dày như hắn, ước chừng cũng chẳng chiếm được ưu thế gì.

Dù sao gã này cũng là tiên thiên dị chủng Hồng Hoang, lại ngâm mình trong hồ Hỗn Độn Nguyên Dịch nhiều năm, thể chất đã tiệm cận Hỗn Độn Thần Ma, lại thêm bản nguyên Thôn Phệ Ma Thần thức tỉnh khiến nhục thân tu vi bùng nổ theo đường thẳng.

Nếu không có Tiên Thiên Chí Bảo, không cách nào gây ra thương tổn cho Hùng Đại. "Đông đông đông!" Đúng lúc này, một trận bước chân trầm đục vang lên trong Hải Thần Cung, quấy rầy Hùng Đại đang chuẩn bị đi ngủ.

Hùng Đại ngẩng đầu nhìn, không khỏi lười biếng hỏi: "Có chuyện gì vậy, cả bốn người các ngươi lại cùng tìm bản vương?" Thống lĩnh Hải Thần Quân bộ phận phía Đông - Ngu Quắc cung kính bẩm báo: "Khởi bẩm Thần Vương, Long tộc đang co cụm lại, phàm là nơi giao giới giữa Bắc Hải và Đông Hải, Thần quân của chúng ta đều đã giới nghiêm, không biết tiếp theo chúng ta nên làm gì..." Ba thống lĩnh Hải Thần Quân còn lại là Hồ Dư, Yểm Tư và Ngu Cương cũng lần lượt nhìn về phía tên béo đang lười nhác ngồi phía trên kia. "Ồ?

Lão chạch già Long Vương đó bây giờ đã biết bản vương lợi hại rồi sao?

Hừ hừ!

Chiếm xong tiện nghi rồi chạy, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy!" Hùng Đại cười lạnh nói. "Thần Vương điện hạ, ý của ngài là?" Ngu Quắc cẩn thận hỏi.

Ngay lúc đó, Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại của Thần Điện ầm vang đứng dậy, thần lực quanh thân đột nhiên dâng trào, một luồng khí thế quét ngang bát phương xông thẳng lên mây xanh, quả thực thần uy hạo đãng.

Chỉ nghe hắn dõng dạc nói: "Phụng sắc lệnh của Thần Đạo Chí Cao Hoàng Thiên tại Tam Thập Lục Trọng Thiên: Ngu Quắc thiên sinh thần thánh, ngự hải bình ba, nay phong ngươi làm Đông Hải Hải Thần, chấp chưởng hải vực Đông Hải, quản hạt hải tộc vô tận, tiếp lệnh!" "Nặc!

Ngu Quắc tiếp lệnh!" Đông Hải Hải Thần Ngu Quắc lập tức hành lễ, lớn tiếng nhận lệnh, trên mặt không giấu nổi vẻ vui mừng.

Ngay sau đó, Hùng Đại lại quát lớn: "Phụng sắc lệnh của Thần Đạo Chí Cao Hoàng Thiên tại Tam Thập Lục Trọng Thiên: Nay phong Hồ Dư làm Tây Hải Hải Thần, Yểm Tư làm Nam Hải Hải Thần, Ngu Cương làm Bắc Hải Hải Thần, mỗi người chấp chưởng một phương hải vực, quản hạt hải tộc vô tận, tiếp lệnh!" Ba người Hồ Dư nghe xong, cùng bước ra cúi người hành lễ: "Nặc!

Chúng thần kính tuân mệnh lệnh của Hoàng Thiên Thần Tôn, chấp chưởng Tam Hải, quyết tâm khiến hải tộc vô tận được nghỉ ngơi hồi sức." "Được rồi!

Đi cả đi!" Sau khi phân phong xong bốn vị Hải Thần, mặt Hùng Đại lộ ra một tia hài lòng, không nhịn được phất phất tay, đạm nhiên nói.

Bốn người Ngu Quắc nghe xong, lập tức ứng hòa: "Kính tuân mệnh lệnh của Thần Vương!" Tuy nhiên Hùng Đại lúc này lại lộ ra khí thế oai nghiêm, quát lớn: "Các ngươi có biết dưới Thần Đạo của ta có ba mạch: một là Tinh Thần, cư ngụ tại tinh không, thống ngự tinh linh thiên địa; hai là Địa Thần, lập ra địa mạch, thống ngự địa linh thế giới; thứ ba chính là Hải Thần chúng ta.

Đại dương mênh mông không kém gì đại địa và tinh không.

Tứ Hải không chỉ là vùng biển gần bờ, bên ngoài đó còn có hải vực vô tận, gọi là Viễn Hải.

Thế giới Hồng Hoang không ngừng khuếch trương về phía Hỗn Độn, hải vực vô tận cũng ngày càng rộng lớn hơn.

Hải Thần nhất mạch chúng ta tuy không tham gia tranh bá Hồng Hoang, nhưng thay trời hành đạo, gánh vác trách nhiệm đâu phải chuyện dễ dàng.

Vì vậy, bản vương hôm nay sắc phong các ngươi làm Đông Tây Nam Bắc tứ đại Hải Thần, trách nhiệm không chỉ ở gần bờ, mà là toàn bộ đại dương, các ngươi có hiểu không?" Trong bốn đại Hải Thần, Đông Hải Hải Thần Ngu Quắc ra đời sớm nhất, tu vi đã đột phá Thần Vương hậu kỳ, là người gánh vác Hải Thần Cung.

Dĩ nhiên trí tuệ của hắn cũng cao thâm nhất, lập tức hiểu rõ ý của Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại.

Hắn lập tức lên tiếng trả lời: "Khởi bẩm Thần Vương, chúng thần nhất định kính tuân thần mệnh, thu nhận sinh linh trong vô tận ngoại hải để lớn mạnh thực lực, chờ bốn đại vùng biển gần bờ hưng vượng sẽ tiến hành thống ngự." Ba vị Hải Thần còn lại cũng không hẹn mà cùng đồng thanh: "Chúng thần nhất định kính tuân thần mệnh, làm lớn mạnh Hải Thần nhất mạch chúng ta!" Hùng Đại nghe vậy không khỏi cười lớn: "Ha ha!

Tốt, quả thực rất tốt!

Ý của bản vương chính là như vậy.

Hiện nay Tam Hải thuộc về Long tộc, Hải Thần Cung ta không sợ Long tộc nhưng cũng không muốn dây dưa vào lượng kiếp, cho nên tìm một con đường khác là lựa chọn tốt nhất.

Vùng ngoại hải quảng mâu vô ngân có không ít đảo tự, trong đó hai tộc trong mười đại cường tộc Hồng Hoang là Lam Hải Cự Kình và Quỳ Ngưu đều đã di cư ra ngoại hải.

Ngoại hải tuy hoang vu hỗn loạn nhưng cũng sản sinh không ít chủng tộc.

Nếu chỉnh hợp được những sức mạnh kia thì chẳng kém gì bốn đại vùng biển gần bờ.

Các ngươi nếu có thể lập được căn cơ tại ngoại hải, truyền bá hào quang Thần Đạo của ta, tất nhiên có thể khiến tứ hải hưng vượng.

Chương 302

Đợi sau khi lượng kiếp qua đi, Long tộc bại lạc, chúng ta sẽ tiến quân vào bốn đại vùng biển gần bờ.

Khi đó hải vực thiên địa đều do Thần Điện ta quản lý, lo gì đại sự không thành." Bốn người lập tức hiểu ra, việc sắc phong Hải Thần này e rằng không phải ý của Thần Vương, mà là Thần Tôn đã định đoạt quyết sách từ trước, đến giờ mới đưa ra.

Tiếp theo đó, Hùng Đại lại phân phó: "Hải Thần Cung cần trấn áp Bắc Hải nên không thể hỗ trợ các ngươi nhiều hơn.

Ngu Quắc, Hồ Dư, Yểm Tư, Ngu Cương nghe lệnh, mệnh mỗi người các ngươi dẫn theo ba triệu Hải Thần Quân tổ chức lại thế lực dưới trướng, chinh chiến ngoại hải, phô diễn uy thế của Thần Đạo." "Nặc!" Bốn người lập tức lớn tiếng đáp ứng.

Sau đó Hùng Đại cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ sắp xếp người bàn giao mười hai triệu Hải Thần Quân cho nhóm Ngu Quắc rồi để họ xuống chuẩn bị xuất chinh.

Phải biết rằng Hải Thần Quân là lực lượng nòng cốt của Hải Thần Cung dùng để trấn áp Bắc Hải, uy hiếp cường quân thiên hạ.

Mỗi một binh sĩ đều được tuyển chọn từ vô tận sinh linh Bắc Hải, tu vi thấp nhất cũng là Đại La Thần sơ kỳ.

Hải Thần Cung tổng cộng chỉ có ba mươi triệu Hải Thần Quân mà đã giao ra một phần ba, có thể thấy Hùng Đại coi trọng kế hoạch xuất quân ngoại hải của bốn đại Hải Thần đến nhường nào.

Biên chế Hải Thần Quân tương đương với Sơn Thần Quân và Nguyệt Thần Quân: nghìn người một lữ, tu sĩ Đại La Thần trung kỳ

làm Thiên phu trưởng; vạn người một giáo, tu sĩ Đại La Thần hậu kỳ làm Vạn phu trưởng; mười vạn người một quân, tu sĩ Thần Vương sơ kỳ làm Giáo úy; triệu người làm đại quân, tu sĩ Thần Vương trung kỳ làm Tướng quân.

Trong mười hai triệu thần quân này, tu sĩ Thần Vương cảnh tổng cộng có một trăm ba mươi sáu người, trong đó một trăm hai mươi người là Thần Vương sơ kỳ, mười hai người là Thần Vương trung kỳ, còn lại bốn đại Hải Thần đều là Thần Vương hậu kỳ.

Toàn bộ ngoại hải cộng thêm tộc Quỳ Ngưu và Lam Hải Cự Kình đã rút ra trước đó, số tu sĩ Chuẩn Thánh không quá trăm người.

Đối phó với thần quân mạnh mẽ như vậy thì sức lực họ không đủ, cho nên hành động của Hải Thần Cung chắc chắn sẽ thành công, chỉ là vấn đề thời gian.

Trong Ma Vực dưới chân núi Tu Di ở phương Tây, La Hầu - kẻ vốn tưởng rằng nắm chắc phần thắng, thiên hạ nằm gọn trong lòng bàn tay - giờ đây sắc mặt vô cùng âm trầm.

Những kẻ trước kia bị hắn coi là kiến hôi như Tam tộc, đặc biệt là Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân, lại có thể tế thiên tuyên cáo, mượn nhờ khí vận mà thành công đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, đạt tới cảnh giới Á Thánh.

Đúng vậy, hiện tại tu vi của ba người Long Vương đã vượt xa hắn, quả thực không thể tin nổi!

Nhưng điều khiến hắn chấn động hơn là phân bộ Thần Điện tại Bắc Hải luôn trầm mặc bấy lâu nay - Hải Thần Cung, lại xuất hiện một chưởng môn nhân hoàn toàn mới, gọi là Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại.

Luồng khí tức Thần Đế của hắn quét qua bát hoang, bễ nghễ vạn

cổ, khiến người ta phải run sợ!

Một Thần Điện to lớn như vậy, bao gồm Thần Vương Huyền Thiên, Sơn Thần Liễu Mi, Nguyệt Thần Vọng Thư, Địa Hoàng cùng Hoàng Thiên, hiện tại lại lòi ra một Trấn Hải Thần Vương nữa, hỏi đến bao giờ hắn mới có thể thực sự báo thù rửa hận? "Ma Chủ!

Chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?" Thất Tình Lục Dục Ma Sứ lần lượt nhìn về phía La Hầu đang ngồi phía trên.

La Hầu lạnh lùng nói: "Truyền lệnh xuống, ma chúng tạm thời tiềm phục, cho phép tự mình hành sự nhưng nhất định phải giữ bí mật, tuyệt đối không được để Tam tộc phát hiện trước, đại nghiệp Ma Đạo của chúng ta trông chờ vào lúc này." Thất Tình Lục Dục Ma Sứ nghe xong, đồng thanh đáp: "Kính tuân pháp chỉ của Ma Chủ!".

Tại một ngọn tiên sơn vô danh ở phương Đông, Âm Dương Lão Tổ pháp lực quanh thân phát tiết ra ngoài, bày ra phong thái đại năng Tiên Đạo, khí chất phiêu miểu lộ rõ.

Mặc dù ba tộc Long Phượng Kỳ Lân liên tiếp bẩm minh Thiên Đạo, chưởng quản đại địa, tứ hải, bầu trời; ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân lại mượn nhờ Thiên Đạo công đức để thành công tiến quân vào Á Thánh, nhưng tất cả vẫn không khiến Âm Dương Lão Tổ phải kiêng dè.

Ngược lại, trên mặt lão còn hiện lên một tia khinh miệt.

Đường đường là tiên thiên đại năng mà lại đi đầu khâu Thiên Đạo, trở thành một lũ chó săn, quả thực là làm nhục mặt mũi huyết mạch Bàn Cổ.

Là tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, trong ký ức của Âm Dương Lão Tổ dĩ nhiên không thiếu sự hận thù và oán khí đối với Bàn Cổ, nhưng ở một khía cạnh nào đó, lão lại cực kỳ kính trọng Bàn Cổ.

Hỗn Độn lấy sức mạnh làm tôn, kẻ nào mạnh kẻ đó có thể làm càn.

Những năm trước nghe tin ba tộc Long Phượng Kỳ Lân đều do di hài Bàn Cổ hóa hình mà thành, là sinh linh huyết mạch Bàn Cổ chính tông, Âm Dương Lão Tổ có chút kiêng dè, nhưng hiện tại lão chỉ thấy nực cười. "Hừ hừ!

Kẻ hèn mọn cuối cùng vẫn không thể bước lên đại diện được.

Thân là huyết mạch Bàn Cổ mà các ngươi lại đi thần phục Thiên Đạo thì phỏng có ích gì, chẳng lẽ Thiên Đạo sẽ mở một con đường sống hay sao?

Á Thánh chẳng qua chỉ là sự giãy dụa trước khi chết mà thôi!" Âm Dương Lão Tổ cười lạnh.

Là tàn hồn Hỗn Độn Âm Dương Ma Thần chuyển thế, Âm Dương Lão Tổ dĩ nhiên kế thừa bản lĩnh Âm Dương Đấu Số tiên thiên, mông lung cảm nhận được đầu đuôi của lượng kiếp.

Nói tóm lại, Thiên Đạo vì muốn tiêu trừ ảnh hưởng của Bàn Cổ nên sẽ khơi mào một cuộc đại đồ sát.

Tam tộc thân là huyết mạch Bàn Cổ, tất yếu sẽ ảnh hưởng đến quyết sách của Thiên Đạo.

Từ bất kỳ phương diện nào mà xét, Thiên Đạo cũng không thể vì thế mà từ bỏ lượng kiếp.

Sở dĩ hạ xuống công đức, dẫn dắt ba người Long Vương đột phá, nguyên nhân căn bản là để dẫn nổ lượng kiếp tốt hơn. "Gã khốn kiếp đáng chết!" Khi Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại xuất hiện, luồng khí thế khủng bố kia quét qua tứ hải bát hoang, tự nhiên cũng lan đến chỗ Âm Dương Lão Tổ, khiến lão nhớ lại những ân oán năm xưa.

Chỉ thấy mặt Âm Dương Lão Tổ tràn ngập sát ý vô tận, thù hận và oán hận đan xen, đại năng vốn tiên khí phiêu phiêu hiện tại trông giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục, vô cùng dữ tợn.

Nếu không phải vì Hoàng Thiên, lão đã chẳng trở thành trò cười cho Hồng Hoang, một bước chậm là bước nào cũng chậm, thậm chí ngay cả hạng người như La Hầu cũng dám tùy ý ức hiếp lão đến nông nỗi này.

Khó khăn lắm lão mới đột phá được Chuẩn Thánh hậu kỳ, có thực lực để đánh một trận với La Hầu, vậy mà Thần Điện lại lòi ra thêm một vị tu sĩ Thần Đế.

Luồng khí thế mạnh mẽ quét qua từ Bắc Hải kia hỗn nguyên nhất thể, giống như thiên uy đường hoàng không thể trái nghịch, Chuẩn Thánh căn bản không phải đối thủ.

Mối thù hận ngày càng nồng đậm khiến lão không nhịn được mà cười vân đóa, bay đến một nơi tiên sơn khác ở phương Đông.

Cách lớp đại trận, lão truyền âm vào trong: "Lưỡng Cực đạo hữu, bần đạo Âm Dương tới bái phỏng, xin mở cửa gặp mặt!" "Oanh!" Trong chớp mắt, tiên thiên đại trận bao phủ quanh tiên sơn lập tức dẫn động sức mạnh không gian của chư thiên, bạo phát ra một luồng khí lưu mông lung, ở giữa ẩn ẩn mở ra một cánh cửa, Âm Dương Lão Tổ lập tức phi thân vào.

Vừa bước vào cửa, lão đã thấy hai bóng hình tuấn tú tiên phong đạo cốt đang ngồi đối diện nhau, cùng nhau luận đạo. "Ha ha!

Không ngờ Bát Quái đạo hữu cũng ở đây, hôm nay thật trùng hợp.

Bần đạo định lát nữa sẽ ghé qua chỗ Bát Quái đạo hữu một chuyến, giờ gặp cả hai ở đây thì tốt quá." Âm Dương Lão Tổ mỉm cười nói.

Đúng vậy!

Hai vị đạo nhân này chính là tàn hồn của Hỗn Độn Thiên Cơ Ma Thần và Thần Ma Thần chuyển thế.

Chương 303

Người phân rõ đen trắng là Lưỡng Cực đạo nhân, kẻ có tám sắc liệt phân là Bát Quái đạo nhân, cả hai đều nắm giữ tiên thiên đấu số, giao tình với Âm Dương Lão Tổ vô cùng sâu nặng. "Bần đạo cứ thắc mắc sao sáng nay chim khách lại kêu vang, hóa ra là Âm Dương đạo hữu không quản vạn dặm xa xôi tìm đến.

Đúng lúc ta và Bát Quái đạo hữu đang luận đạo tại đây, không biết Âm Dương đạo hữu có hứng thú cùng ấn chứng đạo Chuẩn Thánh không?" Lưỡng Cực đạo nhân mỉm cười tiến lên đón tiếp.

Tuy nhiên, Âm Dương Lão Tổ căn bản không có tâm trạng luận đạo, lúc này sắc mặt lão vô cùng khó coi, lập tức mở miệng: "Hai vị đạo hữu, hôm nay bần đạo tới đây thực sự có yếu sự cầu xin, mong hai vị trợ giúp ta một tay." Bát Quái đạo nhân nghe xong cười nói: "Âm Dương đạo hữu nói gì vậy, chúng ta giao thiệp với đạo hữu đã nhiều năm, tình đồng thủ túc, đạo hữu nếu cần gì xin cứ mở lời." Ngay cả Lưỡng Cực lão tổ bên cạnh cũng gật đầu.

Với tình giao hảo nhiều năm, từ thuở Hỗn Độn, Thiên Cơ Ma Thần và Thần Ma Thần đều là phụ thuộc của Càn Khôn Ma Thần, khó tránh khỏi có tình nghĩa.

Nếu Âm Dương Lão Tổ có yêu cầu, sao có thể từ chối.

Lúc này, Âm Dương Lão Tổ thấy hai người phối hợp như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một tia hài lòng, lập tức mở lời: "Đa tạ hai vị đạo hữu tin tưởng, bần đạo hôm nay muốn thỉnh hai vị đạo hữu xuất sơn, cùng ta đi tới Bắc Hải một chuyến." Đi tới Bắc Hải?

Sắc mặt Bát Quái đạo nhân đột biến, đôi mắt dán chặt vào Âm Dương Lão Tổ đối diện, Lưỡng Cực đạo nhân cũng lộ ra vẻ mặt kỳ

quái.

Ai cũng biết Bắc Hải là lãnh địa của Thần Điện, giờ đây Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại của Hải Thần Cung còn triển lộ ra hơi thở Thần Đế, lực áp tộc trưởng Tam tộc, thần uy hạo đãng.

Vào thời điểm mấu chốt này, Âm Dương Lão Tổ tìm bọn họ, không lẽ là định đi tìm phiền phức cho Thần Điện sao!

Để đối phó với một Thần Điện mạnh mẽ như vậy, dù chỉ là Hải Thần Cung, đó cũng là chuyện khó hơn lên trời, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi, ai dám khinh suất? "Đạo hữu, không phải ta không muốn giúp, mà là thực lực Thần Đế ngươi cũng biết rõ, có thể sánh ngang với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chúng ta chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, một bước đó là khoảng cách một trời một vực, mạo muội đi tới Đông Hải e rằng chỉ tốn công vô ích." Bát Quái đạo nhân cay đắng nói. "Năm xưa Hung Thú Hoàng Triều sụp đổ, vô số hung thú trốn chạy tới Bắc Hải đều bị dễ dàng trấn áp, đủ thấy Bắc Hải mạnh mẽ đến nhường nào, chúng ta e rằng không đủ sức." Đùa gì thế, Bát Quái đạo nhân dù trọng nghĩa khí nhưng không có ngốc.

Chuẩn Thánh đối phó với Thánh nhân có lẽ còn gắng gượng được hai chiêu, chứ muốn thực sự đối phó với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì đúng là tìm cái chết.

Càng không cần nói đến cảnh giới Thần Đế còn cường hãn hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhiều, ai dám dễ dàng xem nhẹ uy danh của Bắc Hải Hải Thần Cung thuộc Thần Điện cơ chứ?

Âm Dương Lão Tổ nghe vậy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, lão thật sự không ngờ Bát Quái đạo nhân và Lưỡng Cực đạo nhân lại sợ hãi Thần Điện sâu sắc đến thế.

Lão trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng: "Hai vị đạo hữu, trong Bắc Hải có vô số trân bảo, đại đa số di bảo của Hung Thú Hoàng Triều đều ở đó.

Truyền văn ngoại trừ Thí Thần Thương ra, tất cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của Thần Nghịch đều nằm trong tay họ.

Chúng ta chỉ cần cầm chân Trấn Hải Đại Thần Vương, để một người tiến vào đáy Bắc Hải, khi đó tài phú Bắc Hải sẽ nằm gọn trong tay chúng ta, lo gì đại sự không thành?" Miếng mồi mà Âm Dương Lão Tổ đưa ra đã khơi dậy lòng tham của Lưỡng Cực đạo nhân và Bát Quái đạo nhân.

Sắc mặt hai người không ngừng thay đổi, nhiều bảo vật như vậy nếu đoạt được thì trang bị cho ba người là quá dư dả.

Nếu muốn tiêu diệt sức mạnh của Thần Điện tại Bắc Hải thì dĩ nhiên là không thể, nhưng chỉ để cầm chân sức mạnh chủ yếu thì có lẽ vẫn có cơ hội.

Tuy nhiên, cuối cùng Lưỡng Cực đạo nhân và Bát Quái đạo nhân đều đè ép lòng tham xuống, cái gì cũng không quan trọng bằng tính mạng.

Hai người nhìn nhau một cái, Bát Quái đạo nhân mới mở miệng từ chối: "Đạo hữu, không phải hai người chúng ta từ chối, chỉ là hiện giờ sát khí lượng kiếp đang thịnh nhất, Chuẩn Thánh cũng không thể bình an vô sự thoát ra, hai người chúng ta vẫn nên bế quan tĩnh tụng Hoàng Đình thì hơn." Lưỡng Cực đạo nhân cũng gật đầu tán thành: "Ha!

Thần Điện quá mạnh, mạnh nhất Hồng Hoang, ai cũng không dám bảo đảm họ không có hậu chiêu.

Nếu bị kéo vào lượng kiếp một cách vô cớ, e rằng lợi bất cập hại." Nghe vậy, sắc mặt Âm Dương Lão Tổ hoàn toàn âm trầm xuống, nộ hỏa trong lòng cuộn trào.

Hai tên Ma Thần phụ thuộc thấp kém lại dám năm lần bảy lượt từ chối lão, nếu là ở thời Hỗn Độn, lão đã sớm xé xác nuốt sống hai tên này rồi.

Âm Dương Lão Tổ không nhịn được giận dữ quát: "Hừ hừ!

Đường đường là tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế mà lại nhát gan như thế, ngay cả một phân bộ của Thần Điện cũng không dám động thủ, hai vị chi bằng cứ làm rùa rụt cổ mà tu đại đạo đi." Lưỡng Cực đạo nhân và Bát Quái đạo nhân nghe xong, trên mặt cũng hiện lên một tia giận dữ.

Đã đến nước này, da mặt đã rách thì cũng không cần nể tình Âm Dương Lão Tổ nữa.

Lưỡng Cực đạo nhân lập tức lớn tiếng quát: "Chúng ta nhát gan khiếp sợ không phải là vì không muốn làm thế tử quỷ cho đạo hữu đó sao, nên đạo hữu mới thẹn quá hóa giận chứ gì!" "Hừ, Âm Dương đạo hữu, đừng quên hai người chúng ta vốn không có ân oán gì với Thần Điện, chỉ vì ngươi có hiềm khích sâu đậm với họ nên mới thế.

Đạo hữu nếu đã vậy thì xin mời quay về cho, đạo bất đồng bất tương vi mưu!" Bát Quái đạo nhân phất tay, đạm nhiên nói.

Lúc này, trận pháp cấm chế ngoài động phủ cũng mở ra một cánh cửa, hướng thẳng về phía Âm Dương Lão Tổ, xem chừng là đang đuổi khách.

Mặc dù Âm Dương Lão Tổ hận đến nổ phổi nhưng cũng chỉ có thể lạnh hùng hừ một tiếng, cố nhẫn nhịn nộ hỏa, phất tay áo bỏ đi.

Từ đó, tổ chức của ba đại Ma Thần Hỗn Độn tại Hồng Hoang

hoàn toàn tan rã, quan hệ giữa Âm Dương Lão Tổ với Lưỡng Cực đạo nhân và Bát Quái đạo nhân không còn khả năng cứu vãn.

Sự thực là cho dù ở Hỗn Độn hay Hồng Hoang, chung quy vẫn không thoát khỏi quy luật kẻ mạnh làm tôn, thích giả sinh tồn.

Tu vi hiện tại của Âm Dương Lão Tổ không thể nghiền ép Lưỡng Cực và Bát Quái, vậy sao có thể khiến hai người họ cùng lão đi mạo hiểm được.

Cùng lúc đó, Hồng Hoang cũng đang phong vân biến hóa.

Sau khi Tam tộc chiêu cáo Thiên Đạo và nhận được lượng lớn công đức, ba người Long Vương lại nhờ đó mà đột phá tới Á Thánh cảnh hậu kỳ.

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều nóng lòng muốn thử, thậm chí có kẻ còn định học theo cách làm này.

Xích Viêm Kim Nghê Thú tộc - một loại hoang cổ dị chủng - thế mà cũng dựng lên tế đàn.

Chẳng ai ngờ gan của tộc này lại lớn đến thế, công khai tế thiên tuyên cáo muốn làm chủ thế giới.

Kết quả chưa đợi Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc ra tay, bọn chúng đã bị cường tộc phương Tây là Bạch Hổ tộc sát hại sạch sành sanh, biến thành tro bụi lịch sử.

Phải biết rằng tộc Xích Viêm Kim Nghê Thú được hóa hình từ một sợi lông mày của Bàn Cổ, huyết mạch mạnh mẽ, căn nguyên hùng hậu, thực lực chẳng kém gì mấy tộc đứng cuối trong mười đại cường tộc.

Vậy mà chưa đầy vạn năm đã bị Bạch Hổ tộc xếp hạng thứ tư tiêu diệt sạch, quả thực không thể tin nổi!

Vạn linh Hồng Hoang không khỏi chấn động, lúc này mới biết Tam tộc mạnh mẽ đến mức nào và không thể xâm phạm ra sao.

Cũng chẳng trách Bạch Hổ tộc lại ra tay tuyệt tình như thế, tộc Xích Viêm Kim Nghê Thú lâu nay cứ hoạt động tại vùng giao giới phương Tây và phương Bắc, thật sự đã gây hấn quá mức.

Người đầu tiên bị đụng chạm chắc chắn là Bạch Hổ tộc, hỏi sao tiên thiên Canh Kim thần thú nhất mạch lại cam lòng chịu nhục.

Việc Bạch Hổ diệt Kim Nghê chỉ là sự khởi đầu chứ không phải kết thúc, chẳng ai ngờ trận chiến này đã mở màn cho thời kỳ Tam tộc hoàn toàn xưng bá thế giới.

Để hoàn thành yêu cầu của Thiên Đạo, Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân trong lòng vô cùng bách thiết muốn đi chinh phạt các nơi.

Chương 304

Thế là sau một thời gian nghỉ ngơi hồi sức, Tam tộc một lần nữa bùng nổ sức mạnh khủng bố khiến người ta run sợ, binh phong chỉ thẳng toàn Hồng Hoang.

Nhất thời, toàn bộ đại địa, bầu trời và đại dương của Hồng Hoang đều chìm trong những cuộc chém giết không ngừng, máu tươi nhuộm đỏ cả thế giới.

Dưới trướng Tam tộc, các đại cường tộc cũng đang tương tàn lẫn nhau, không ngừng thôn tính.

Bạch Hổ tộc liên minh với Kỳ Lân tộc, Thanh Điểu tộc liên minh với Phượng tộc, Huyền Quy tộc liên minh với Long tộc, quả thực vô cùng náo nhiệt.

Đối với những sinh linh vừa mới hóa hình trong thời gian này thì quả là tai nạn, cảnh tượng tàn khốc chưa từng có hiện ra trước mắt.

Một số cường tộc thậm chí không thèm nhìn một cái, trực tiếp sát hại, những thứ nhỏ yếu như vậy giữ lại có ích gì.

Những tán tu và chủng tộc nhỏ vốn trốn chạy vào thâm sơn cùng cốc hay các hòn đảo ngoài khơi hiện tại càng gian nan hơn, ngay cả lũ tê tê trốn dưới đất cũng bị Kỳ Lân tộc đào lên giết sạch, đủ thấy sự máu me kinh khủng đến mức nào!

Không lâu sau, Long tộc đã hoàn toàn chỉnh hợp được ba vùng biển còn lại và chiếm lĩnh được một phần ba lãnh thổ phương Đông, nơi họ đi qua không còn một thế lực nào tồn tại.

Cá, giao, xà, mãng cho tới rùa, ba ba, heo biển, cá sấu, hầu hết những loài biết bơi đều gia nhập Long tộc, khiến lời thề của Long

Vương hoàn thành trọn vẹn: lân giáp thủy tộc thảy đều quy về Long loại.

Để biểu dương công tích mà Long tộc đã đạt được, Thiên Đạo phá lệ ban xuống công đức.

Long tộc có thêm không ít Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên, ngay cả Long Vương vốn đang ở Á Thánh cảnh cũng tiến lên thêm một chút.

Ít nhất hiện tại Long Vương có thể nhờ khí vận chi lực mà phát huy ra sức mạnh không thua kém Thánh nhân, trong thời gian ngắn có thể đối địch với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cảnh tượng này lại làm chấn kinh vô tận sinh linh Hồng Hoang.

Bà nội nó, Thiên Đạo phù trì Tam tộc quá mạnh tay, quả thực coi như con đẻ, hở tí là tặng khí vận, tặng công đức.

Phượng tộc cũng bám sát theo sau, vô số phượng hoàng bay ra khỏi hỏa sơn, rầm rộ xông thẳng lên mây xanh.

Những chính sách nhu hòa trước đây không còn nữa, giờ chỉ còn ngọn lửa cháy rực mãnh liệt.

Dần dần, toàn bộ phương Nam đã được thống nhất hoàn toàn, Phượng tộc cũng tiến quân vào phương Đông, chiếm giữ một phần ba lãnh thổ nơi đây.

Từ đó, họ hoàn toàn thống trị bầu trời, trở thành vua của bầu trời danh phó kỳ thực.

Thiên Đạo dĩ nhiên không đối xử phân biệt, cũng hạ xuống không ít công đức, khiến Phượng tộc tăng thêm không ít Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên.

Chỉ tiếc là vì Phượng Tổ luôn chậm hơn Long Vương một bước

nên vẫn dậm chân tại Á Thánh sơ kỳ.

Sau khi lời thề của hai tộc liên tiếp hoàn thành, Kỳ Lân tộc cũng không ngồi yên được nữa.

Tuy bọn họ được dục thành từ bản nguyên đại địa kết hợp với ngón tay cái của Bàn Cổ, bẩm sinh đã chưởng khống Thổ chi đại đạo, nhưng chủng tộc tẩu thú trên đại địa Hồng Hoang nhiều hơn xa so với thủy sinh và phi cầm, cường giả xuất hiện lớp lớp.

Muốn chinh phục hết bọn họ quả thực là chuyện không tưởng!

May mắn có Bạch Hổ tộc ở phương Tây làm minh hữu nên Kỳ Lân tộc đã nhanh chóng hoàn thành thống nhất phương Bắc, một chân bước vào phương Đông của Hồng Hoang.

Một cách tự nhiên, Kỳ Lân tộc đã hoàn thành lời thề với Thiên Đạo, trở thành vua của đại địa.

Tổ Kỳ Lân nhờ vào khí vận Thiên Đạo cũng bước vào Á Thánh sơ kỳ.

Khi tộc trưởng Tam tộc đạt tới Á Thánh, đỉnh tháp kim tự tháp Hồng Hoang đã thay đổi, không còn là Chuẩn Thánh nữa mà là Á Thánh, mọi sự cân bằng lập tức bị phá vỡ.

Ngày trước đại năng Chuẩn Thánh nhiều không đếm xuể, cường tộc lâm lập hoành hành thiên hạ, nhưng hiện tại Á Thánh tổng cộng chỉ có ba người: Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân - đại diện đỉnh cao của các chủng tộc Hồng Hoang (dĩ nhiên là phải gạt Thần Điện qua một bên).

Trong tình cảnh đó, Tam tộc bắt đầu bước lên con đường thống nhất.

Sau khi lần lượt chiếm giữ tất cả những địa bàn có thể chiếm giữ, thế cục Tam Bá Hồng Hoang hiên ngang xuất hiện.

Thế chân vạc đã quá rõ ràng, chẳng qua vì mọi người đều đang chỉnh hợp thế lực nên chưa nảy sinh mâu thuẫn lớn.

Nhưng hầu như mọi sinh linh đều hiểu rõ ngày Tam tộc khai chiến sẽ không còn xa nữa.

Đệ thập lượng kiếp -- thời kỳ cuối của Thái Cổ Kỷ Nguyên sẽ là một thời đại máu me không kém gì thời cuối của Hung Thú Kỷ Nguyên.

Trước đó, nhiều đại năng Chuẩn Thánh thường xuyên xuất hiện phô trương uy thế, dù sao vạn tộc lâm lập, các chủng tộc trỗi dậy.

Nhưng hiện tại, chiến lực cao nhất là tộc trưởng Tam tộc, các chủng tộc còn lại kẻ thì trốn ra hải ngoại, kẻ thì quy thuận Tam tộc, toàn bộ Hồng Hoang bao trùm trong một sự yên bình quỷ dị.

Người khó chịu nhất chính là La Hầu.

Kỳ Lân tộc chiếm đoạt phương Bắc, Long tộc cứng rắn chiếm phương Đông, Phượng Hoàng tộc xưng hùng phương Nam, tất cả đều có thù không đội trời chung với Ma Đạo.

Hiện nay tộc trưởng Tam tộc đã tiến quân vào Á Thánh trong khi La Hầu vẫn dậm chân tại chỗ, thử hỏi nếu Tam tộc thực sự báo thù thì liệu La Hầu có chống đỡ nổi không?

Chưa kể Tam tộc là nhân vật chính của lượng kiếp, khí vận thâm hậu, đang lúc hưng thịnh nhất.

La Hầu dù có Tiên Thiên Đại Sát Khí -- Tru Tiên Kiếm Trận trong tay cũng không thể tiêu diệt hết Tam tộc, trừ phi lật mặt với Thiên Đạo.

Những hành vi của Ma Đạo trước đó đã khiến Thiên Đạo không hài lòng, từ đó phù trì Hồng Quân để chế hành La Hầu.

Điều này rõ ràng khiến La Hầu lo lắng, nếu không có Thiên Đạo gia trì thì tu vi căn bản không thể tinh tiến nhanh chóng, ngay cả việc để Tru Tiên Kiếm Trận xuất thế cũng cần Thiên Đạo giúp một tay.

Thế là hắn chỉ có thể tạm thời nén nỗi uất hận trong lòng, ngay cả những tu sĩ Ma Đạo vốn lẻn vào Tam tộc cũng đều phải ẩn mình lại.

Tuy nhiên Hồng Hoang lúc này cùng với sự lớn mạnh của Tam tộc đã xảy ra những biến hóa long trời lở đất.

Chưa đầy triệu năm, đại địa, tứ hải và bầu trời đều đã trở thành tử địa.

Hầu như mỗi khi có một kiện linh bảo xuất thế đều sẽ gây ra sóng gió lớn, Tam tộc không chút kiêng dè cử ra vài vị Chuẩn Thánh cầm đầu, căn bản không cho các tán tu bất kỳ cơ hội nào.

Dưới sự áp bức này, toàn bộ Hồng Hoang rơi vào một trạng thái cân bằng quỷ dị.

Nếu có một ngày Tam tộc ngã xuống, tất yếu sẽ dẫn tới sự phản kháng mạnh mẽ của các tán tu và vạn tộc.

Ở một diễn biến khác, Âm Dương Lão Tổ mang theo một bụng nộ hỏa, hùng hổ rời khỏi đạo tràng của Lưỡng Cực đạo nhân.

Lão không ngờ Lưỡng Cực và Bát Quái lại đối xử với mình như thế.

Chương 305

Đặc biệt là Bát Quái đạo nhân, trước đó còn vỗ ngực bảo đảm, kết quả vừa nghe thấy việc công phạt Bắc Hải thì thay đổi thái độ ngay lập tức, quả là một kẻ tiểu nhân.

Tuy nhiên, thái độ của hai người họ cũng không thể dập tắt được ý định trong lòng lão.

Đối với Thần Điện, oán hận của Âm Dương Lão Tổ không đơn thuần chỉ là thù hằn, mà nó đã trở thành một tâm ma lớn trên con đường tu đạo.

Nếu không giải quyết được tâm ma này thì ngay cả khi Hoàng Thiên không ra tay, tu vi của Âm Dương Lão Tổ cũng không thể thăng tiến thêm chút nào. "Rốt cuộc có thể tìm ai được đây?" Mặt Âm Dương Lão Tổ âm trầm, lão không ngừng đi qua đi lại trong động phủ.

Muốn đối phó với Thần Điện, ít nhất phải tìm được tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ, phải là nhóm người có chiến lực trác tuyệt kia.

Lựa chọn tốt nhất là tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, vì họ có truyền thừa mạnh mẽ, linh bảo trong tay càng không thiếu, tệ nhất cũng có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân.

Những linh bảo đó cơ bản đều được luyện chế từ thời còn là Hỗn Độn Ma Thần, dù phẩm cấp có bị rớt xuống nhưng chất lượng vẫn là Hỗn Độn linh bảo, vô cùng kiên cố, đối đầu với Tiên Thiên Chí Bảo của Hồng Hoang cũng không hề lép vế.

Nhưng những kẻ là tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế vốn đã ít, ngoại trừ Lưỡng Cực và Bát Quái ra, lão cũng chẳng biết nên tìm ai.

Ở Hỗn Độn, mạnh yếu phân minh, làm gì có tình giao hảo, nếu mạo muội tìm người khác thì chưa chắc họ đã giúp.

Phải biết rằng không phải ai cũng có dũng khí ra tay với Hoàng Thiên, đó là một thế lực khổng lồ.

Càng nghĩ, oán hận trong lòng Âm Dương Lão Tổ càng tăng lên, nếu không vì gã Hoàng Thiên đáng chết kia, lão đã chẳng lâm vào cảnh này.

Suy tính hồi lâu, sắc mặt Âm Dương Lão Tổ không ngừng thay đổi, lúc xanh lúc tím, lúc đỏ lúc đen, cuối cùng trên mặt hiện lên sự oán hận vô tận. "Oanh!" Một đạo pháp lực bắn ra, chỉ thấy hư không xuất hiện một đóa hắc liên tinh xảo, trên đó tràn ngập ma khí tà ác vô tận khiến người ta phải run rẩy. "Kiết kiết kiết! (Kiệt kiệt kiệt!)" Ngay lúc đó, những tiếng cười quỷ dị vang khắp động phủ, chỉ thấy ma khí tà ác trên đóa hắc liên dần hóa thành một hình người xuất hiện trước mặt Âm Dương Lão Tổ. "Ha ha ha!

Âm Dương đạo hữu, bản tọa đã chờ đợi từ lâu, xem ra ngươi đã hạ quyết tâm hợp tác với bản tọa để báo thù Thần Điện, tìm lại huy hoàng ngày cũ.

Như vậy là tốt nhất." Bóng người ma khí sâm nhiên cười lớn.

Âm Dương Lão Tổ nhìn bóng ma trong hư không, lạnh lùng hừ một tiếng: "Hừ!

La Hầu đạo hữu thật thong dong, chỉ phái một lũ thần niệm tới thương đàm với bần đạo, e là có hơi quá kiêu ngạo rồi!" Hư ảnh La Hầu nghe xong cười lớn: "Ha ha ha!

Âm Dương đạo hữu nói phải, vậy bản tọa sẽ đích thân tới phương Đông để cùng đạo hữu bàn bạc đại sự!" Trong tiếng cười quỷ dị vô tận, hư ảnh La Hầu hóa thành từng luồng ma khí rồi dần tan biến vào

thiên địa, ngay cả đóa hắc liên tinh xảo cũng hóa thành một đạo lưu quang, bắn thẳng về phía phương Tây.

Nhìn hắc liên biến mất trước mắt, sắc mặt Âm Dương Lão Tổ có chút âm trầm, trong lòng không tránh khỏi sự giằng xé, bởi vì hợp tác với La Hầu không khác gì mưu đồ với hổ.

Nhưng chớp mắt sau, khi nhìn thấy luồng thần quang phiêu miểu ở Trung Bộ, sự oán hận và sát cơ lại trỗi dậy mạnh mẽ, ánh mắt lão trở nên vô cùng kiên định.

Chỉ cần báo được thù, dù có giao dịch với ác quỷ lão cũng sẵn lòng.

Trên đỉnh Tam Thập Lục Trọng Thiên của Thiên Đình, tại trung tâm của Đại La Thần Thiên, Hoàng Thiên - người vốn đang tĩnh tọa tu luyện - đột nhiên mở bừng mắt, bắn ra hai đạo kim quang.

Dường như cảm giác được điều gì đó, trên mặt hắn lộ ra một tia cười đầy ẩn ý.

Chỉ một lát sau, Hoàng Thiên lại tiếp tục bế quan, mặc kệ sự đời, một lòng tu tập Thần Đạo Kinh.

Trở lại Ma Vực dưới chân núi Tu Di ở phương Tây, một đạo lưu quang bắn vào, rơi thẳng vào tay La Hầu, chính là đóa hắc liên tinh xảo kia.

Trên mặt La Hầu không khỏi lộ ra nụ cười quỷ dị: "Kiệt kiệt kiệt!

Âm Dương lão tổ, cuối cùng cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của bản tôn.

Kế hoạch này phất lên, Hồng Hoang sẽ phải run rẩy dưới tay bản tọa." Nói xong, một đạo ma quang bùng lên, xuyên qua Ma Vực vô tận, thấu qua không gian rồi biến mất giữa thiên địa.

Ngay cả các tu sĩ Ma Đạo trong Ma Vực cũng không phát hiện ra Ma Chủ La Hầu đã đi đâu mất.

Không lâu sau, tại một ngọn tiên sơn vô tận ở phương Đông, Âm Dương Lão Tổ và La Hầu ngồi đối diện nhau, trên mặt cả hai đều tràn đầy những nụ cười phức tạp.

Đặc biệt là Âm Dương Lão Tổ, lão chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ có ngày qua lại với La Hầu, chưa nói đến chuyện hợp tác mật thiết như thế này.

So với Hoàng Thiên, La Hầu nguy hiểm hơn gấp bội.

Ai cũng biết trong các Ma Thần Hỗn Độn, Sát Lục Ma Thần là kẻ hỉ nộ vô thường nhất, không tu đại đạo mà chỉ thích giết chóc, thử hỏi tàn hồn của hắn là La Hầu thì có tốt đẹp gì.

Ở một khía cạnh nào đó, đây là lần gặp gỡ chính thức đầu tiên giữa lão và La Hầu (không tính hồi còn ở Hỗn Độn).

Đối mặt với nhau khiến Âm Dương Lão Tổ phát hiện ra một sự thật kinh khủng: dù cùng ở Chuẩn Thánh hậu kỳ nhưng khí tức của La Hầu vượt xa lão, dường như có thể dễ dàng nghiền ép lão.

Thật đáng sợ! "Đạo hữu, nếu lần trước ngươi đồng ý hợp tác với ta thì giờ đây có lẽ đã xưng hùng Trung Bộ rồi, đâu đến nỗi lâm vào cảnh này.

Hào quang Á Thánh bao phủ đại địa, sung sướng biết bao nhiêu!" La Hầu lên tiếng trước. "Hừ hừ!" Âm Dương Lão Tổ nghe xong lộ ra một tia cười khổ.

Đúng vậy, từ lượng kiếp trước, khi Hoàng Thiên đối quyết với hung thú ở Bắc Hải, La Hầu đã mời lão cùng công phạt Trung Bộ.

Nhưng lúc đó vì nhiều nguyên nhân, lão đã không đồng ý mà thẳng thừng từ chối.

Lúc đó lão cứ ngỡ mình là tàn hồn Hỗn Độn Càn Khôn Ma Thần chuyển thế, là nhân vật đỉnh cấp của Hồng Hoang thì hà cớ gì phải sợ Thần Điện, chẳng bao lâu nữa lão sẽ khôi phục tu vi và nghiền nát Hoàng Thiên.

Nhưng tất cả chỉ là lão tưởng tượng.

Theo sự biến hóa của thế giới, sau khi Thiên Đạo xuất thế, đại đạo ngày càng khó cảm ngộ, nếu không thần phục Thiên Đạo thì e rằng ngay cả Chuẩn Thánh lão cũng chẳng đột phá nổi.

Nếu năm xưa nghe theo lời khuyên của La Hầu mà đánh Trung Bộ, mượn sức mạnh nơi đó mà thu thập khí vận vô tận thì có lẽ giờ đây lão cũng giống như Thần Điện, uy chấn Hồng Hoang không đối thủ, đâu đến nỗi ngay cả Tam tộc cũng không bằng.

Âm Dương Lão Tổ tự giễu một hồi rồi mới trầm giọng nói: "Đạo hữu đừng đâm vào nỗi đau của ta nữa, chuyện cũ đã như mây khói, giờ hãy bàn xem đối phó Thần Điện như thế nào!" Vừa nhắc tới Thần Điện, sát cơ trên người Âm Dương Lão Tổ không nhịn được mà bộc phát, khí thế Chuẩn Thánh hậu kỳ ẩn ẩn có dấu hiệu nhập ma.

Chương 306

La Hầu nhìn thấy vậy thì thầm mừng trong lòng, lập tức nói: "Nếu đạo hữu đã gấp gáp như thế thì bản tọa cũng không giấu giếm nữa.

Hiện nay Ma Đạo của ta đang triển khai đại sự ở Hồng Hoang, bản tọa không tiện lộ diện, nhưng giúp đỡ đạo hữu thì không thành vấn đề." Chưa đợi hắn nói hết, Âm Dương Lão Tổ đã biến sắc, lạnh lùng nói: "La Hầu đạo hữu đang đùa bỡn bần đạo sao?

Không ra tay mà lại để bần đạo một mình đi đối phó Thần Điện, hừ hừ!" Nghe vậy, trên mặt La Hầu lộ ra một nụ cười, đạm nhiên nói: "Đạo hữu đừng lo lắng, bản tọa đã hứa thì sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Hãy giữ lấy những thứ này, có chúng, ngươi có thể tung hoành ở Trung Bộ." Nói xong, La Hầu hóa thành một đạo ma khí biến mất không dấu vết, để lại Âm Dương Lão Tổ nhìn mấy vật phẩm trên tay.

Sát khí trên người lão tỏa ra ngút trời, ánh mắt vô cùng đáng sợ. "Ha ha!

Hoàng Thiên, bần đạo nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt.

Thần Điện không diệt thì nỗi hận trong lòng Càn Khôn ta không nguôi!

Ta nguyện dùng cả đời pháp lực để đổi lấy việc Thần Điện rơi xuống cửu u, chết cũng không hối tiếc!" Tại Ma Vực vô tận dưới chân núi Tu Di ở phương Tây, trên tòa Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, thân hình La Hầu đột nhiên xuất hiện, quanh thân bao phủ bởi ma khí tà ác vô tận, trên mặt hắn còn mang theo một nụ cười quỷ dị. "Kiệt kiệt kiệt!

Âm Dương đạo nhân, vạn lần đừng để bản tọa thất vọng nhé!

Dù sao cũng là đại tôn Ma Thần Hỗn Độn chuyển thế, nếu ngay cả một phân bộ Thần Điện cũng không giải quyết nổi thì chẳng còn giá trị gì để sống trên thế giới này nữa." Bên trong động thiên Sơn Thần Cung ở sườn núi Bất Chu Sơn.

Địa Hoàng đang phát tiết khí thế quanh thân, thần uy hạo đãng, sức mạnh đại địa cuồn cuộn đổ về.

Bên cạnh hắn là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Bát Hoang Hoàng Tỳ không ngừng tinh hóa, biến sức mạnh đại địa thành bản nguyên rồi liên tục rót vào cơ thể Địa Hoàng, ngay lập tức được chuyển hóa thành thần lực.

Trên đầu đội Sơn Hà Xã Tắc Quan, mình khoác Cẩm Tú Thiên Địa Bào, chân đi Bát Hoang Đạp Địa Ngoa, hông đeo Sơn Hà Xã Tắc Kiếm, ngay cả kiện Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích đang lơ lửng trước mặt cũng đang diễn hóa những huyền diệu của Địa Đạo.

Chỉ thấy Địa Hoàng nhắm nghiền hai mắt, lông mày nhíu chặt, pháp ấn trong tay liên tục biến đổi như đang tính toán điều gì. "Oanh!" Ngay lúc đó, vô tận pháp tắc của Thần Đạo từ trên trời rơi xuống, tẩy rửa hoàn toàn thân thể Địa Hoàng.

Vốn tưởng rằng Hoàng Thiên đã đột phá bán bộ Thần Tôn thì hắn có thể tự nhiên tiến quân vào Thần Đế hậu kỳ, nhưng không ngờ Địa Đạo bàng bạc và huyền bí khôn lường, cộng thêm Hồng Hoang chưa hoàn thiện, muốn mượn sức mạnh Địa Đạo để đột phá quả thực khó hơn lên trời.

Cho dù bản tôn Hoàng Thiên với tu vi bán bộ Thần Tôn cưỡng ép thôi diễn thì cũng chỉ như muối bỏ bể, cốt yếu vẫn là ở chỗ Địa Hoàng phải tự mình minh ngộ căn cơ.

Sau vô số lần thử nghiệm, cuối cùng Địa Hoàng đã từ bỏ việc đột phá.

Chừng nào pháp tắc Địa Đạo còn chưa hoàn thiện thì tu vi thần hồn của hắn vẫn sẽ dậm chân tại chỗ.

Hắn chỉ đành lùi lại một bước, chuyển sang tu luyện Thần Đạo Pháp Thể, hy vọng nhờ nhục thân tiến hóa mà tu luyện thành Đại Địa Chi Thể, từ đó dẫn động thần hồn cảm ngộ, tìm tòi thêm nhiều huyền ảo của Địa Đạo để tạo điều kiện tiến quân vào Thần Đế hậu kỳ.

Hiện nay, trong số các pháp tắc mà Địa Hoàng nắm giữ, chỉ có Hoàng Đạo pháp tắc và Thổ Hành pháp tắc là tiến triển khá nhanh, so với đó thì Địa Đạo pháp tắc chẳng khác nào rùa bò.

Chỉ khi kết hợp được cả ba loại pháp tắc lại mới tạo thành Thần Đạo pháp tắc độc nhất của Địa Hoàng.

Vì sự tiến bộ của Thần Đạo, dù có khó khăn đến đâu Địa Hoàng cũng không thể từ bỏ.

Trong khi đó, Hồng Hoang vẫn chìm trong khói lửa triền miên.

Ba tộc Long Phượng Kỳ Lân tranh bá thiên hạ, không biết đã gây ra bao nhiêu trận đại chiến kinh thiên động địa, vô số linh sơn phúc địa bị hủy hoại trong chốc lát.

Nếu nói nơi nào còn là tịnh thổ thì chỉ có thể là phạm vi thuộc Thần Điện.

Ngoài Bắc Hải ra, vùng Trung Bộ do Bất Chu Sơn chiếm giữ cũng vô cùng yên bình.

Tuy nhiên so với toàn bộ Hồng Hoang thì Trung Bộ chỉ là một mảnh đất nhỏ bé không đáng kể.

Tứ hải, các vùng đất còn lại và cả bầu trời mới là những cương

vực rộng lớn vô biên.

Tam tộc thống trị vô số sinh linh dưới trướng, ba phe lân giáp, tẩu thú và phi cầm điên cuồng chinh chiến, máu tươi và thi hài có mặt ở khắp nơi.

Chỉ duy nhất vùng Trung Bộ là chưa hề vướng chút khói lửa chiến tranh, bởi vì Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đã đích thân hạ lệnh cấm: kẻ nào tự ý gây xung đột với Thần Điện sẽ bị giết không tha!

Chính xác mà nói, để tránh tổn thất cho bản thân, đôi khi những thế lực lộ diện rõ ràng không phải là mạnh nhất, chỉ có những thế lực im hơi lặng tiếng mới là đáng sợ nhất, ví như Thần Điện.

Tĩnh như xử nữ, động như lôi đình, một khi ra tay là máu nhuộm thiên hạ!

Hiện tại Thần Điện, chỉ tính những người lộ diện ở Hồng Hoang đã không dưới năm vị có chiến lực mạnh mẽ đủ để sánh ngang, thậm chí là nghiền ép ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân.

Đặc biệt là Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại ở Bắc Hải cũng như Địa Hoàng bệ hạ vô thượng ở Trung Bộ, trông có vẻ lặng lẽ ít tiếng tăm nhưng thực chất lại ẩn chứa sát cơ khiến người ta phải kinh hãi, khiến Tam tộc vô cùng kiêng dè.

Nhưng chẳng ai ngờ lại có kẻ ngang nhiên tới tận cửa khiêu khích, dọc đường phách lối trực bức Thiên Trụ ở Trung Bộ. "Hoàng Thiên tiểu nhi, mau cút ra đây cho bần đạo!

Hôm nay Âm Dương Lão Tổ ta nhất định phải diệt Thần Điện để báo thù xưa!" Âm Dương Lão Tổ lơ lửng ở biên giới Trung Bộ, giọng điệu cực kỳ kiêu căng.

Hành động của lão thu hút sự chú ý của vô số đại năng Hồng

Hoang, dĩ nhiên hai kẻ từng là phụ thuộc của lão là Lưỡng Cực đạo nhân và Bát Quái đạo nhân cũng đang âm thầm quan sát.

Lưỡng Cực và Bát Quái không ngờ Âm Dương Lão Tổ lại tự đại đến thế, dám một mình xông pha vào đại bản doanh của Thần Điện với ý đồ đối quyết với Hoàng Thiên.

Hầu như cùng lúc đó, tất cả các đại năng Chuẩn Thánh đều quét mắt qua xung quanh một lượt, nhưng ngoại trừ Âm Dương Lão Tổ ra thì chẳng phát hiện thêm một đại năng ẩn giấu nào.

Chẳng lẽ Âm Dương Lão Tổ thực sự tự tin đến mức nghĩ rằng một mình mình có thể hạ gục toàn bộ thế lực Thần Điện ở Trung Bộ sao?

Các đại năng quan chiến không khỏi tò mò.

Trận chiến ở phương Đông năm xưa, Thần Tôn Hoàng Thiên chỉ mới dùng ba phần sức đã đánh Âm Dương Lão Tổ ôm đầu chạy thục mạng, đến nỗi kiện linh bảo hộ thân là Âm Dương Thiên Địa Ấn cũng bị tàn phá nặng nề.

Hiện tại Âm Dương Lão Tổ quay lại Trung Bộ với khí thế hung hăng, trông có vẻ vô cùng tự tin, mọi người không khỏi tò mò xem lão có con bài tẩy gì.

Bên trong Thần Điện, Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly lộ vẻ giận dữ, định chạy vào nội động thiên để thỉnh thị Địa Hoàng cách xử lý Âm Dương Lão Tổ.

Không ngờ từ nội động thiên đột nhiên truyền ra giọng nói: "Thương Ly, đã có kẻ không biết sống chết thì cứ đi dạy cho hắn một bài học, vạn lần không được làm giảm uy phong Sơn Thần Cung của Thần Điện ta." Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly biến sắc, lập tức lớn tiếng đáp: "Nặc!

Xin bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ trảm Âm Dương ngay tại trận." Lúc này tại biên giới Trung Bộ, hàng vạn người đã tụ tập, trong đó các lão tổ của Tam tộc cùng một toán Chuẩn Thánh cũng đã tới hiện trường.

Chương 307

Ngoài ra các tiên thiên đại năng và tán tu ẩn thế cũng kéo đến đông đảo, vô cùng náo nhiệt.

Giữa lúc mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Âm Dương Lão Tổ, giữa thiên địa đột nhiên vang lên một trận tiếng trống trận trầm hùng, vô tận kim quang tỏa ra khiến mọi người không khỏi biến sắc.

Phía xa, hàng triệu Sơn Thần Vệ xuất hiện, người có tu vi thấp nhất cũng là Đại La Thần đỉnh phong, tu sĩ Thần Vương cảnh không dưới nghìn người, đủ để quét sạch đám người đang có mặt ở đây.

Ngay lúc đó, Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly ung dung bước ra khỏi thần quân, thần uy hạo đãng quanh thân, khí tức rực rỡ như mặt trời khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đôi mắt hắn bắn ra hai luồng tinh quang quét qua toàn trường rồi dừng lại trên người Âm Dương Lão Tổ, trên mặt lộ ra một tia khinh bỉ: "Hừ hừ!

Âm Dương đạo nhân, lần trước Thần Tôn tha cho ngươi không chết, ngươi đáng lẽ nên đóng cửa không ra mà cảm kích đức độ mới phải.

Hôm nay lại dám tới đây tìm cái chết, bản vương thấy ngươi thực sự sống chán rồi, chẳng lẽ ngươi nghĩ đột phá được Chuẩn Thánh hậu kỳ là có thể tranh phong với Thần Điện ta sao?" Âm Dương Lão Tổ nghe xong sắc mặt lập tức chuyển từ xanh sang tím, ánh mắt âm trầm, sát cơ bùng phát toàn thân, lão quát lớn: "Cái thứ gì kia, cũng xứng nói chuyện với bần đạo sao!

Mau gọi Hoàng Thiên ra đây nộp mạng, nếu không khi bần đạo nổi giận sẽ khiến Trung Bộ các ngươi gà chó không yên!" "Ha ha ha!"

Thương Ly nghe xong cười lớn không dứt, hắn giơ tay quát lớn: "Hào kiệt Sơn Thần Cung ta ở đâu!" Trong chớp mắt, hàng triệu Sơn Thần Vệ đồng thanh gầm vang: "Có chúng thần!

Có chúng thần!

Có chúng thần!" Khí thế của vô số Đại La Thần đỉnh phong xen lẫn khí tức của hơn nghìn vị Thần Vương quả thực vô cùng chấn động, ngay cả ba người Long Vương cũng phải lộ vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Dưới trướng Sơn Thần Cung của Thần Điện có hàng tỷ Sơn Thần Quân, trong đó triệu người thuộc Sơn Thần Vệ đều là tinh anh trong số tinh anh.

Lần trước Cung chủ Sơn Thần là Liễu Mi đã dẫn theo triệu Sơn Thần Vệ dễ dàng san phẳng núi Tu Di, huyết tẩy toàn bộ phương Tây, đủ thấy sự hung hãn của bọn họ.

Khí thế hùng hậu của thần quân hợp lại tấn công thẳng về phía Âm Dương Lão Tổ, khiến lão không nhịn được mà lùi lại mấy bước, mặt mày tái mét.

Thương Ly thấy vậy càng cười lớn: "Ha ha ha!

Âm Dương lão tặc, ngay cả khí thế của hàng triệu anh em dưới trướng bản vương mà ngươi còn chống không nổi, lấy đâu ra tự tin mà khiêu khích Thần Điện ta?" "Hừ!

Ngươi là hạng người nào?" Âm Dương Lão Tổ bộc phát sát cơ, nhìn chằm chằm vào bóng người mặc vương bào đối diện mà lớn tiếng chất vấn.

Thương Ly lộ vẻ khinh bỉ, dõng dạc nói: "Bản vương là Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly của Sơn Thần nhất mạch, do đích thân Thần Tôn sắc phong.

Hôm nay phụng dụ chỉ của Địa Hoàng bệ hạ, tới trảm ngươi tại biên giới Trung Bộ để làm gương cho kẻ khác!" Đến cả Âm Dương lão tổ nghe xong, sắc mặt cũng có phần ngưng trọng.

Mỗi vị Đại Thần Vương của Thần Điện đều có tu vi cực kỳ cao thâm, ít nhất cũng là tồn tại Bán bộ Thần Đế.

Kẻ trước mắt này không dễ chọc vào, trận chiến hôm nay e rằng không thiếu được cảnh máu chảy thành sông.

Huống hồ sau lưng Thương Ly còn có trăm vạn Sơn Thần Vệ đang nhìn chằm chằm, sát khí của đám thần vệ kia ẩn hiện ngưng tụ thành thực chất, cực kỳ đáng sợ!

Âm Dương lão tổ không chút do dự, tâm niệm vừa động, một phương hồn viên đại ấn bỗng nhiên xuất hiện trong tay, sát na gian đánh ra vạn thiên Âm Dương chi khí, hóa tác vô số Minh Linh Chi Quang mang theo sát cơ vô tận bắn về phía Thương Ly.

Đòn đánh nhìn có vẻ tùy ý này lại ngưng tụ toàn bộ tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, uy năng đại chấn, mỗi nhất cử nhất động đều lộ ra khôi hoằng thiên địa chi uy, khiến người ta không thể nhìn trực diện.

Vô số đạo Minh Linh Chi Quang ẩn chứa thiên địa Âm Dương pháp tắc chi lực, trên có thể là Đạo, dưới cũng có thể là Khí, Âm Dương đồng xuất là Cương khí, vạn vật nguyên bản đều là Âm Dương, cho nên Thiên địa bản nguyên chi lực do Âm Dương chi lực bộc phát ra vô cùng khủng bố.

Thế nhưng Thương Ly thấy vậy không hề sợ hãi, trên mặt vẫn tràn đầy vẻ khinh miệt, mỉa mai nói: “Âm Dương lão tặc, cũng chỉ biết chút thủ đoạn không ra hồn này thôi sao.” Cho dù lĩnh ngộ pháp tắc rất quan trọng, nhưng đối với kẻ đã bước chân vào cảnh giới Bán bộ Thần Đế như hắn, chút uy lực pháp tắc mà Chuẩn Thánh hậu kỳ bộc phát ra căn bản không phải là đối thủ.

Lúc này, Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly khẽ vẫy ống tay áo, trong tay liền hiện ra một cây roi dài chín khúc màu huyền hoàng, bên trên tràn ngập khí tức Thổ chi bản nguyên nồng đậm, uy vũ bất phàm, đây chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo - Cản Sơn Tiên.

"Đại địa vô cực, tiên ngự sơn hà, Trấn!" Chỉ nghe Thương Ly khẽ quát một tiếng, đại địa chi lực vô cùng vô tận giữa thiên địa hội tụ, đến cả mặt đất dưới chân chúng nhân cũng run rẩy, vô tận đại địa chi lực sinh ra hàng chục tòa đại sơn hư ảnh giữa hư không, khiến người ta nhìn mà kinh tâm động phách.

Âm Dương lão tổ thấy thế, sắc mặt không khỏi biến đổi, hiển nhiên Linh bảo của đối phương không hề kém cạnh Âm Dương Thiên Địa Ấn của lão, nếu không cũng không thể ngự sai sơn xuyên chi lực với uy năng vô cùng như vậy.

Trong nháy mắt, tia sợ hãi trong lòng bị thù hận vô tận nhấn chìm, ít nhất hiện tại lão phải báo thù Thần Điện, báo thù Hoàng Thiên.

Nhìn sơn xuyên hư ảnh ngưng kết giữa hư không, pháp lực quanh thân Âm Dương lão tổ cuộn trào, tâm niệm động một cái, hai cán kỳ phiên xuất hiện bên cạnh, tỏa ra Âm Dương chi lực nồng đậm.

Theo pháp ấn trong tay lão kết động, Âm Dương chi lực trên hai cán kỳ phiên bỗng nhiên bùng nổ, hội tụ cả bản nguyên chi lực giữa thiên địa, kết nối với nhau sinh ra một tòa đại trận vây khốn Thương Ly ở bên trong.

Nội trong đại trận, Âm Dương chi khí lưu chuyển, thiên địa chi lực tràn ngập, uy thế kinh người, không hề thua kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Tại Hồng Hoang, Trận đạo từ thời Hoang Cổ đã trở thành lựa chọn hàng đầu của vô số sinh linh, trước có Hung Thú đại trận lập thiên, sau có quân trận của Thần Điện đồ sát vạn thiên, nay đại trận

mà Âm Dương lão tổ tế ra đã thu hút ánh nhìn của không ít người.

“Ha ha ha!

Thương Ly tiểu nhi, bần đạo xem ngươi phá Tiên Thiên Âm Dương Đại Trận này thế nào, hôm nay Hoàng Thiên không xuất hiện, tất để các ngươi hóa thành tro bụi!” Âm Dương lão tổ cuồng vọng cười lớn.

Chúng nhân quan chiến không khỏi biến sắc, nhiều người thầm sinh cảnh giác, nên biết Âm Dương lão tổ vốn là tàn hồn chuyển thế của Âm Dương Ma Thần Đại Tôn xếp hạng trong top 100 thời Hỗn Độn.

Ngày trước trong Hỗn Độn, Âm Dương Ma Thần sở dĩ có thể đứng hạng thứ 24 hoàn toàn dựa vào một tay Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận, có thể luyện Hỗn Độn chi lực cho mình sử dụng, sát lục vô song.

Nay chuyển hóa thành Tiên Thiên Âm Dương Đại Trận, uy năng tuy giảm đi nhiều nhưng tính sát thương vẫn còn đó, đám Chuẩn Thánh tại đây không ai dám đảm bảo có thể chống đỡ được công phạt này.

Ai ngờ Thương Ly không giận mà cười: “Chút Tiên Thiên Âm Dương Đại Trận rách nát mà cũng đòi làm bản vương hưng phấn sao?

Âm Dương lão tặc, ngươi tưởng dùng Âm Dương chi khí kết nối thiên địa chi lực, phát huy Âm Dương chi lực đến cực hạn là có thể trấn áp bản vương?

Đúng là si nhân thuyết mộng!” “Oanh!” Lúc này, Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly bộc phát khí thế toàn thân, thần uy vô tận cuộn trào hạo đãng, lấp đầy cả không gian trận pháp, khiến những kẻ đứng ngoài cũng phải lộ vẻ ngưng trọng.

Uy áp của Bán bộ Thần Đế đủ để nghiền nát vô số Chuẩn Thánh hậu kỳ, Đế giả thiên hạ vô song, chiến lực trác tuyệt, không sợ bất kỳ khiêu chiến nào.

Dưới thần lực cuộn trào, giữa hư không đột nhiên xuất hiện một lệnh bài, bên trên tỏa ra khí tức cổ phác mãng hoang, giống như sản vật từ vô tận nguyên hội về trước.

Lệnh bài vừa xuất hiện liền khiến vô số đại năng quan chiến sáng mắt lên, không khỏi cảm thán, nhiều người ở đây chỉ có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vậy mà đối phương bây giờ lại lôi ra một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, thật là khiến người ta uất ức.

Nhìn kiểu dáng lệnh bài, tuyệt đối là bạn sinh linh bảo của Hỗn Độn Ma Thần ngày trước, quỷ mới biết tại sao nó không bị rớt cấp mà vẫn giữ được vị giai Tiên Thiên Chí Bảo.

Âm Dương lão tổ nhìn lệnh bài cổ phác trước mặt, trong lòng thầm dấy lên một cảm giác quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu rồi.

"Âm Dương lão tặc, nhận ra không?

Đây chính là vật của Cự Sơn Ma Thần Đại Tôn thời Hỗn Độn, năm đó bị ngươi đánh cho ôm đầu chạy trốn, ha ha ha!" Cầm lệnh bài trong tay, Thương Ly không nhịn được lộ ra tia trêu chọc.

Bảo vật này là do Thần Điện phát hiện trong một động thiên thế giới khi thăm dò khu vực trung bộ, nơi đó trấn áp tàn hồn Cự Sơn Ma Thần đã chết từ vô tận nguyên hội trước.

Đúng vậy, đó chính là Cự Sơn Ma Thần Đại Tôn từng tung hoành Hỗn Độn bằng Sơn đạo, vì để bảo tồn bạn sinh linh bảo, hắn không tiếc rót vào chút bản nguyên chi lực ít ỏi còn sót lại mới duy trì được phẩm giai Tiên Thiên Chí Bảo.

Chương 308

Ngược lại, bản nguyên của Cự Sơn Ma Thần bị tiêu hao sạch sớm, không đủ sức chống chọi sự ép uổng của Hồng Hoang thế giới nên đã thân tử đạo tiêu.

"Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh!" Âm Dương lão tổ kinh hô thành tiếng, cuối cùng lão cũng hiểu tại sao lại thấy quen mắt.

Chết tiệt, lại chính là bạn sinh linh bảo của tử đối đầu Cự Sơn Ma Thần - Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh.

Năm xưa đại chiến Hỗn Độn, tuy Cự Sơn Ma Thần chỉ xếp hạng 96, nhưng dựa vào kiện thượng phẩm Hỗn Độn linh bảo này thu nạp vĩ lực vô cùng từ Hỗn Độn, không ngừng ngưng tụ đại sơn, đánh cho Âm Dương Ma Thần thảm hại vô cùng.

Cũng chính vì trận chiến đó mà Cự Sơn Ma Thần mới được biết đến, ngược lại, Âm Dương Ma Thần vốn xếp hạng 24 lại một độ trở thành trò cười cho giới Ma thần.

Nhìn vật của kẻ thù quen thuộc trước mặt, Âm Dương lão tổ tức đến đỏ mắt, dù Cự Sơn Ma Thần đã thân tử đạo tiêu cũng không làm giảm bớt lòng thù hận của lão đối với gã.

Thiên địa đột nhiên xuất hiện vô tận Thổ chi linh khí, địa khí từ vô số sơn mạch cuồn cuộn đổ về, chỉ thấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo - Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh tỏa sáng rực rỡ, thần uy hạo đãng.

Trong nhất thời, chưa đợi Thương Ly thúc động, nó đã thể hiện uy năng khủng bố chưa từng có, khiến hư ảnh đại sơn phía trước rực sáng, tràn ngập thao thiên vĩ lực, ẩn hiện diễn hóa ra hàng trăm sơn pháp tướng, mỗi tòa đại sơn đều khiến người ta phải run rẩy.

“Hồng Hoang chúng sơn nghe ta hiệu lệnh, chư thiên cự lực đều hội tụ vào thân ta!

Tụ!” Theo Thương Ly bấm niệm pháp ấn, thần lực vô tận rót vào Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh, khiến uy thế của chúng sơn pháp tướng càng thêm lớn mạnh.

Đại địa chi lực cùng Thổ chi pháp tắc bộc phát uy lực khủng bố, giữa hư không những sơn pháp tướng kia dần trở nên thực chất, uy nghiêm của Sơn đạo Hồng Hoang triệt để lộ diện.

Giống như vô tận tiên sơn đại xuyên hiện ra trước mắt chúng nhân, nếu không phải Thương Ly khống chế, e rằng đất đai phương viên ức vạn vạn dặm đã sớm tan nát.

Từ vô tận tuế nguyệt trước, sinh linh ở biên giới trung bộ và đông bộ đã gia nhập Thần Điện, đi theo ba đại thần quân tiến vào tinh không.

Những sinh linh còn lại sau khi nghe Âm Dương lão tổ khiêu khích Thần Điện đều tự giác rút lui ức vạn dặm, sợ bị vạ lây.

Giỡn chơi sao, người của Thần Điện là kẻ có thể tùy tiện trêu chọc à?

Huống chi tu vi Âm Dương lão tổ đã đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, dư ba từ một cuộc giao phong thông thường cũng đủ hủy diệt Đại La Kim Tiên, đừng nói là những sinh linh yếu nhỏ kia.

Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly vẫn phong thái như cũ, tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh, mỉm cười nhìn Âm Dương lão tổ, không chút tức giận, ngược lại còn nhẹ nhàng hỏi: “Âm Dương lão tặc, năm xưa trong 100 Đại Tôn ở Hỗn Độn, ngươi nhờ vào thủ đoạn đầu cơ trục lợi mới lọt được vào hạng 24, không biết hôm nay dưới linh bảo của lão hữu, ngươi có thể sống sót

không?" Nghe vậy, Âm Dương lão tổ tức đến tam thi thần bạo nhảy, cái gì mà đầu cơ trục lợi, lão tử dựa vào đại trận tung hoành Hỗn Độn chẳng lẽ không phải thực lực sao?

Các đại năng quan chiến khác cũng lộ vẻ kinh ngạc, hóa ra quá khứ của Âm Dương Ma Thần lại quỷ dị như vậy, hèn gì đám tàn hồn Ma Thần chuyển thế đều không muốn thâm giao với lão.

"Nói nhiều vô ích, Thương Ly tiểu nhi, phóng ngựa tới đi!" Âm Dương lão tổ hừ lạnh một tiếng, pháp lực quanh thân kích đãng, từ Tiên Thiên Âm Dương Đại Trận bỗng sinh ra một thanh trường kiếm, toàn thân cấu thành từ Âm Dương chi khí, thiên địa chi lực gia trì lên đó, hung lệ cực kỳ.

Thanh kiếm đó do một Chuẩn Thánh tinh thông Âm Dương pháp tắc như lão thao túng, uy thế bộc phát, sát cơ lẫm liệt, đâm thẳng về phía Thương Ly.

Đối mặt với đòn công kích hung lệ ấy, Thương Ly mặt không đổi sắc, tâm không loạn, khẽ phất tay áo, Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh đón gió phóng đại, những sơn pháp tướng kia lao thẳng về phía Âm Dương chi kiếm, giải phóng sơn chi bản nguyên sức mạnh vô tận.

Mênh mông sơn xuyên hư ảnh đồng hành cùng chúng sơn pháp tướng triệt để trấn áp Âm Dương chi kiếm, tứ diện bát phương đều là bóng hình đại sơn tạo thành một vòng vây, ở chính giữa thanh Âm Dương chi kiếm dưới áp lực của chúng sơn pháp tướng đang run rẩy lẩy bẩy.

"Xoạt!" Thanh kiếm tập hợp lực lượng của Tiên Thiên Âm Dương Đại Trận quả thực hung lệ, dù bị trấn áp vẫn bộc phát uy năng khủng bố.

Lúc này, một kiếm chém ra, kiếm khí tung hoành khiến thiên băng

địa liệt, hơn nửa sơn xuyên hư ảnh xung quanh đều tan thành tro bụi.

Âm Dương chi khí trên thân kiếm không ngừng lan tỏa, càng lúc càng mạnh, dù bản nguyên chi lực của Sơn đạo có trấn áp ma diệt thế nào, sức mạnh của nó vẫn không tổn thất bao nhiêu, kiếm khí vẫn dập dờn, uy thế bất phàm.

Một kiếm diệt sơn hà, vô tận sơn xuyên hư ảnh trước mặt Âm Dương chi kiếm tỏ ra có chút suy yếu, vô cùng vô tận Tiên Thiên Âm Dương chi lực kết nối thiên địa vĩ lực hóa thành đạo đạo sát lục kiếm khí quét ngang bầu trời.

Ngay cả chúng sơn pháp tướng do Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh ngưng tụ ra dưới sự công phạt của Âm Dương kiếm khí khủng bố cũng phải lung lay.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Thương Ly trầm xuống, quyết định không nương tay nữa, hai tay liên tục bấm pháp ấn, nghiêm giọng quát: "Vạn sơn quy xuyên, chư thiên tụ nguyên!!" Chỉ thấy sơn xuyên hư ảnh rải rác khắp nơi rung chuyển dữ dội, dưới sự kết nối của Thổ hành pháp tắc hội tụ lại một chỗ, dung hợp với bản nguyên chi lực vô tận của Sơn đạo.

Chớp mắt một cái, những sơn pháp tướng kia biến thành một tòa sơn xuyên khổng lồ, sừng sững uy nghiêm, dường như cả thiên địa đều nằm trong đó.

"Tê!" Chúng nhân quan chiến không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, tòa cự sơn pháp tướng mà Thương Ly ngưng tụ ra, không nghi ngờ gì nữa, chính là Thiên trụ Bất Chu Sơn.

Sát na gian, hư ảnh Bất Chu Sơn rung chuyển, bản nguyên chi lực của Sơn đạo ầm ầm bộc phát như cự xuyên thực chất, đè thẳng về phía Âm Dương chi kiếm, trong hư ảnh kẹp lấy vô tận Thổ hành pháp tắc chi lực.

Trong chốc lát, hư ảnh Bất Chu Sơn và Âm Dương chi kiếm giao phong kịch liệt bên trong đại trận, nếu không có Tiên Thiên Âm Dương Đại Trận ngăn cách, e rằng dư ba trận chiến đã hủy diệt phương viên ức vạn dặm.

Mọi người có mặt đều được mở rộng tầm mắt, cuộc đối quyết giữa hai đại Chuẩn Thánh đỉnh phong, có thể gọi là Bán Thánh thế này là chưa từng có ở Hồng Hoang, khiến người ta phải ngây người kinh hãi.

Ngay cả ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần Hồng Hoang, trừ một số ít tàn hồn Ma Thần Hỗn Độn chuyển thế, đại đa số ký ức truyền thừa đều trống rỗng, dù được Thiên Đạo gia trì để đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong nhưng cảnh giới phía sau vẫn như một tòa đại sơn không thể leo tới, những người đột phá nhờ công đức Thiên Đạo như Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân là cực kỳ hiếm thấy.

Cũng chính vì vậy mà họ mới hứng thú với đại chiến giữa Âm Dương lão tổ và Thương Ly đến thế.

Nói trắng ra, ai cũng muốn thu hoạch được chút gì đó từ cuộc đối quyết này, ví như hy vọng đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn hơn cả khổ tu bế quan mấy triệu năm.

Chỉ tiếc là Thương Ly mang chiến lực Á Thánh, Bán bộ Thần Đế, giữa Thần đạo và Tiên đạo có vô vàn rào cản, muốn từ gã mà dòm ngó cảnh giới Á Thánh đúng là chuyện viển vông.

Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh bộc phát uy năng khủng bố trong Tiên Thiên Âm Dương Đại Trận, trận chiến này không chỉ cho thấy sự lớn mạnh của trận pháp mà còn khiến mọi người cảm nhận rõ sự đáng sợ của Tiên Thiên Chí Bảo.

Một bộ trận pháp cường đại có thể giúp người ta chiếm tiên cơ khi đối địch, một kiện linh bảo cường đại đủ để viết lại kết cục của

một cuộc đối đầu.

Có lẽ sau ngày hôm nay, Hồng Hoang sẽ xuất hiện không ít cường giả chuyên nghiên cứu Trận đạo, dẫn dắt đến mạch Trận đạo của Tiệt Giáo sau này, coi như là nhân quả tuần hoàn.

Lúc này, Đại Thần Vương Thương Ly vẫn mặt không đổi sắc, tâm không loạn, hơi thở không chút dồn dập, ngược lại Âm Dương lão tổ đã dùng hết toàn lực thao túng đại trận nên lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Luận về thần lực cường hoành, Thương Ly thắng xa Âm Dương lão tổ, luận về lĩnh ngộ pháp tắc, Thương Ly cũng không kém cạnh, còn phẩm cấp linh bảo thì càng khỏi phải bàn.

Cuộc đối đầu này thực chất vốn không cân sức, lão chỉ có thể dùng hết sức để cầu một tia sinh cơ, miễn cưỡng đánh hòa.

Nhưng Thương Ly không định dây dưa nữa, tâm niệm vừa động, thần lực quanh thân ầm ầm bộc phát, Thần Quốc trong cơ thể kết nối với Thần Cách, vô tận Thần Quốc chi lực thông qua Thần Cách không ngừng quán chú vào nhục thân.

Được Thần Quốc chi lực nuôi dưỡng, khí thế của Thương Ly hoàn toàn thay đổi, thần lực thúc động Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh bộc phát uy năng chưa từng có, hư ảnh Bất Chu Sơn cũng không ngừng áp chế Âm Dương chi kiếm.

Theo uy lực linh bảo tăng mạnh, Âm Dương chi kiếm dưới sự tấn công khủng bố ấy vỡ vụn từng tấc, hóa thành đạo đạo Tiên Thiên Âm Dương chi khí tiêu tán giữa hư không.

Đến cả Tiên Thiên Âm Dương Đại Trận đang dẫn động thiên địa chi lực cũng bắt đầu tan rã, xem chừng trận pháp không giữ được rồi.

"Không ổn!" Âm Dương lão tổ thấy vậy sắc mặt đại biến, lão cứ tưởng có thể kháng cự thêm một lúc, không ngờ người ta vừa nghiêm

túc lão đã không chịu nổi.

Thấy át chủ bài Tiên Thiên Âm Dương Đại Trận sắp sụp đổ, lão vô cùng lo lắng, ánh mắt chợt lạnh, nghiến răng một cái.

Pháp ấn trong tay kết lại, lão lệ thanh hát: "Âm là Trời, Dương là Đất, Âm Dương chính là bản nguyên thiên địa, lấy Tiên Thiên Âm Dương bản nguyên của ta, kết nối thiên địa chi lực, Sát!" Sát na gian, vô tận thiên địa chi lực ồ ạt rót vào đại trận, thanh Âm Dương chi kiếm vốn đã tan biến bỗng chốc khôi phục nguyên trạng, tỏa ngân quang rực rỡ, sát khí sâm nghiêm, đâm thẳng về phía hư ảnh Bất Chu Sơn khiến người ta không kịp đề phòng.

Chương 309

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, hư ảnh Bất Chu Sơn thế mà lại đồng quy vu tận với Âm Dương chi kiếm, dẫn phát một trận phong bạo dữ dội, thanh thế kinh hồn.

Sau cơn phong bạo, quần sơn hư ảnh giữa hư không đã biến mất không dấu vết, nhưng Thương Ly lại mỉm cười, đến cả bản nguyên cũng đốt luôn rồi, xem ra Âm Dương lão tổ hết thời rồi.

Lập tức, Thương Ly thu liễm ý cười, lấy thân đại bảo, Thần Đạo pháp thể hiện ra, một gã khổng lồ cao mười một vạn trượng đứng đội trời đạp đất khiến người nhìn phải run sợ.

"Âm Dương lão tặc, ăn ta một quyền." Lúc này, Thương Ly mang theo thần uy vô tận đấm thẳng một quyền vào Tiên Thiên Âm Dương Đại Trận, đòn đánh nhìn có vẻ giản đơn nhưng lại ẩn chứa tu vi nhục thân của Bán bộ Thần Đế, hung mãnh vô cùng.

"Bành!" Tiên Thiên Âm Dương Đại Trận dưới một quyền ấy hóa thành mạn thiên Âm Dương chi khí biến mất trước mắt chúng nhân.

Nhanh như chớp, Âm Dương lão tổ tế ra bạn sinh linh bảo - Âm Dương Thiên Địa Ấn đâm tới, bộc phát uy năng khủng bố giằng co với Thương Ly giữa hư không.

Hiện trường im phăng phắc, không ai ngờ Thương Ly lại có tu vi nhục thân không hề thua kém thần hồn, một quyền nhục thân ấy e là Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng không chịu nổi.

Chúng nhân chợt nhớ tới lời đồn rằng chiến lực của tu sĩ Thần đạo không thua kém sinh linh Hỗn Độn cùng cảnh giới, bởi mỗi khi tiến vào cảnh giới tiếp theo, họ đều phải thực hiện linh nhục hợp nhất, tu vi thần hồn và nhục thân phải tiến bộ song hành, thiếu một

không được.

Nên biết nhục thân chi đạo so với nguyên thần chi đạo là một trời một vực, Hồng Hoang rộng lớn là thế, tu luyện nhục thân trừ đám Hung thú ngày trước thì chỉ còn tộc trưởng Tam tộc hiện nay, nhưng họ cũng không thể làm cho tu vi nhục thân và nguyên thần tiến triển đồng đều được, đủ thấy tu sĩ Thần đạo đáng sợ đến mức nào.

Thương Ly đấm một quyền lên Âm Dương Thiên Địa Ấn, đánh cho kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này bảo quang ảm đạm, trông cực kỳ thê thảm.

Là một Tiên Thiên Sơn Thần, dù gã không cố ý tu luyện nhục thân thì nó cũng mạnh hơn nhiều người khác, đùa sao, đó là một tòa tiên sơn Hồng Hoang hóa hình đấy!

Đây là lần đầu tiên Thương Ly dùng nhục thân chiến đấu ở Hồng Hoang, Âm Dương lão tổ chắc chắn là xui xẻo rồi.

"Bành!

Bành!

Bành!" Thừa lúc Âm Dương lão tổ chưa kịp phản ứng, Thương Ly lao lên bồi thêm vài quyền, nắm đấm to như ngọn núi nhỏ đấm quyền nào thịt thốn quyền nấy, khiến Âm Dương lão tổ khí huyết sôi trào, đau đớn vô cùng!

Chẳng mấy chốc, mọi người chỉ thấy một gã mặt mũi bầm dập hiện ra, ai nấy đều bật cười.

"Hỗn đản!

Sao ngươi dám đối xử với ta như thế!" Âm Dương lão tổ vừa oán vừa hận, đây rõ ràng là tát vào mặt lão mà!

Lão không nhịn được mà đốt cháy toàn bộ pháp lực, cực phẩm

Tiên Thiên Linh Bảo Âm Dương Thiên Địa Ấn bộc phát vô tận Âm Dương chi khí liên tục tấn công Thương Ly.

Nhưng Thương Ly không hề né tránh, lấy nhục thân đối kháng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, huyết khí ngút trời như khói báo động, cường hoành không gì bằng.

"Ha ha ha!

Thống khoái!" Lúc này, Thương Ly cười lớn đấm tan Âm Dương chi khí, vĩ lực vô cùng ngưng tụ trên nắm đấm đập thẳng vào người Âm Dương lão tổ.

"Oanh!" Nhưng một tầng màn xanh hiện ra, nắm đấm đập lên đó chỉ tạo ra chút gợn sóng rồi biến mất không dấu vết.

Mọi người chỉ thấy trên đầu Âm Dương lão tổ hiện ra một bức họa cuộn, tỏa ra Âm Dương chi khí nồng đậm, mạnh hơn nhiều so với Âm Dương Thiên Địa Ấn.

Nếu Âm Dương Thiên Địa Ấn là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thượng tầng, thì khí tức bức họa này tỏa ra tuyệt đối có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ vì bị Thiên Đạo hạn chế nên vẫn hiển thị phẩm cấp cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo - Âm Dương Đồ, bên trong chứa đựng Âm Dương thế giới, có thể nạp cả thiên địa vạn vật, không gian bên trong không hề kém cạnh các tiên phủ động thiên ở Hồng Hoang, khi đối địch có thể điều động Âm Dương chi lực, thu nạp vạn thiên công kích vào trong tranh.

Đây là một trong số ít linh bảo loại đồ quyển ở Hồng Hoang, cũng là linh bảo thuộc tính không gian, chỉ có Chu Thiên Tinh Thần Đồ, Hà Đồ Lạc Thư, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Càn Khôn Đồ mới có thể sánh vai, đúng là bảo bối tốt.

Âm Dương lão tổ đã lôi cả bảo vật trấn áp hòm rương ra, đủ thấy lão đã thật sự cuống cuồng, trong sát na dùng Âm Dương chi lực đỡ lấy công kích nhục thân của Thương Ly, sau đó trở tay thừa lúc gã không chú ý định thu gã vào trong Âm Dương Đồ.

Thủ đoạn này cũng coi là kỳ diệu, khiến chúng nhân quan chiến vô cùng hứng khởi.

Ngay cả Thương Ly cũng không ngờ Âm Dương lão tổ còn giấu một chiêu này, muốn phá mở phòng ngự Âm Dương Đồ ít nhất cũng phải tốn chút công sức rồi.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Âm Dương Đồ luận về công kích và phòng ngự tuy không bằng Âm Dương Thiên Địa Ấn, nhưng bên trong chứa Âm Dương thế giới, chỉ cần dùng Âm Dương chi lực giảm bớt công kích rồi thu vào thế giới bên trong là có thể khiến đối thủ bị nhốt.

Khi đó lão sẽ được bình an vô sự, nhưng không may là bất kỳ pháp bảo nào cũng có giới hạn thu nạp, nếu màn xanh cấu thành từ Âm Dương chi khí không thể đỡ được công kích thì việc thu nạp vào thế giới bên trong cũng chỉ là vọng tưởng.

"Hừ!

Chút linh bảo này làm gì được ta!" Bước vào không gian Âm Dương Đồ, Thương Ly không chút hoảng loạn, ngược lại lộ vẻ khinh thường.

Nếu là tu sĩ tầm thường, dù cao hơn Âm Dương lão tổ một bậc mà bị đưa vào đây có lẽ cũng sẽ hoang mang, nhưng linh bảo nào cũng có giới hạn, Âm Dương Đồ ở khía cạnh vây khốn tuy không kém Tiên Thiên Chí Bảo nhưng suy cho cùng vẫn không phải là linh bảo đỉnh cấp nhất của Hồng Hoang.

Đối với một người sở hữu toàn Tiên Thiên Chí Bảo như Thương Ly, nó làm sao phát huy được hiệu quả nguyên bản.

Có điều linh bảo trên người Âm Dương lão tổ khiến Thương Ly hơi ghen tị, nào là Âm Dương Thiên Địa Ấn, Âm Dương Đồ, rồi cả Âm Dương Giám dùng để bố trí đại trận, gia sản lão già này thật phong phú.

Cũng khó trách, là Đại Tôn xếp hạng 24 thời Hỗn Độn, Âm Dương lão tổ dù sa sút cũng vẫn hơn người, nếu không chết chắc chắn sẽ trở thành nhân vật đỉnh cấp Hồng Hoang, chỉ tiếc lão lại đụng phải Thương Ly.

Chỉ thấy trên thân Thương Ly thần quang lóe lên, tay trái cầm Cản Sơn Tiên, tay phải cầm Ngự Sơn Lệnh, khí tức Thổ chi bản nguyên dày nặng bao phủ quanh thân, xem ra gã chuẩn bị kết thúc trận chiến.

Hai đại linh bảo được tế ra trực tiếp, thể hiện uy năng cường đại kinh thiên động địa chém xuyên qua Âm Dương Đồ.

"Hưu!" Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly hiện thân ngay trước mặt chúng nhân, Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh như một thanh đại đao mang theo sát khí cuồn cuộn chém thẳng về phía Âm Dương lão tổ.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cản Sơn Tiên cũng không kém cạnh, đón gió hóa thành một cây roi vàng khổng lồ dài hàng chục vạn trượng đè xuống.

Âm Dương lão tổ sắc mặt đại biến, liên tục lôi ra pháp bảo, Âm Dương Thiên Địa Ấn không ngừng dẫn động thiên địa chi lực, vô số Âm Dương chi khí tập kích về phía Cản Sơn Tiên và Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh.

Âm Dương Đồ tuy bị Thương Ly phá nhưng không tổn hại nhiều,

lơ lửng trên đầu lão tỏa sáng, hạ xuống đạo đạo không gian chi lực hóa thành bình chướng chắn trước mặt.

Thế nhưng, đống Âm Dương chi khí kia căn bản không ngăn nổi sự công phạt của hai đại bảo vật.

Ngay lúc đó, Âm Dương lão tổ đột nhiên nở nụ cười lạnh lẽo, lộ vẻ tà ác, vung tay triệu ra một đạo hắc sắc kiếm khí bắn thẳng vào Cản Sơn Tiên.

Kiện linh bảo này bị đánh lén một vố, bảo khí quang hoa bên trên suy yếu hẳn đi, rõ ràng là bị trọng thương.

Thương Ly lập tức phun ra một ngụm nghịch huyết, Cản Sơn Tiên là bạn sinh linh bảo gắn kết mật thiết với gã, linh bảo thụ thương gã cũng không dễ chịu gì.

Lần này Thương Ly thật sự nổi giận, khí tức tà ác trên đạo hắc sắc kiếm khí kia giống hệt thứ khí tức của đám tu sĩ tà đạo từng tàn phá Hồng Hoang, từng đích thân thống lĩnh thần quân chinh phạt Tây bộ, gã sao lại không biết thủ đoạn của La Hầu cơ chứ.

Hỗn Độn kiếm khí cỡ này, trừ Bàn Cổ Phiên của Hồng Quân và Lục Thiên Kiếm của Thần tôn Hoàng Thiên ra, cả Hồng Hoang chỉ có Tru Tiên Kiếm Trận đang được dựng dục mới có thể thi triển, thực sự hung lệ.

Chương 310

Huống hồ uy lực của loại kiếm khí này thắng xa tu vi của Âm Dương lão tổ, lão căn bản không thể tự mình ngưng tụ ra được.

Hiển nhiên gã này đã câu kết với La Hầu, thảo nào có gan một mình lên Trung bộ khiêu hấn.

"Thương Ly tiểu tặc, tiếp thêm một kiếm của bần đạo!" Âm Dương lão tổ thấy Thương Ly thụ thương, thuận tay bắn thêm một đạo Hỗn Độn kiếm khí nhắm thẳng vào bản thể gã.

Đạo kiếm khí ấy tràn ngập tà ác chi khí và sát cơ lẫm liệt, uy thế không kém cạnh Tiên Thiên Chí Bảo, khiến người ta lạnh gáy.

Chỉ thấy Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh trên đầu Thương Ly bay lên, vô tận bản nguyên chi lực của Sơn đạo hóa thành bình chướng, chặn đứng đạo kiếm khí ấy.

"Xì xì xì!" Lúc này, đạo kiếm khí tà ác bộc phát uy lực kinh người khiến bình chướng Sơn đạo rung chuyển dữ dội, nhưng cuối cùng cũng tan biến vào hư không.

Dù sao đạo kiếm khí ấy cũng chỉ là thứ được ngưng tụ từ Tru Tiên Kiếm Trận, đối phó với một kiện Tiên Thiên Chí Bảo thực thụ thì vẫn còn hơi non.

Nhìn Thương Ly vẫn bất động trước mặt, sắc mặt Âm Dương lão tổ trở nên cực kỳ âm trầm, có lẽ khi La Hầu giao cho lão vật này cũng không ngờ đối thủ lại có Tiên Thiên Chí Bảo.

Cái Thần Điện chết tiệt này đúng là giàu nứt đố đổ vách, chí bảo rải khắp nơi.

Lúc này, Thương Ly lộ vẻ ngoan lệ, vung tay lớn, một cán thước

huyền hoàng hiện ra.

Hư không sinh ra vô tận huyền hoàng chi sắc, một luồng khí tức cổ xưa du dương lan tỏa khắp phương viên ức vạn dặm.

Thương Ly vung thước, hư không sinh ra ba đạo Hồng Mông kiếm khí chém rách không gian, xuất hiện ngay trước mặt Âm Dương lão tổ.

Luận về uy lực công kích, Hồng Mông kiếm khí không hề thua kém Hỗn Độn, thậm chí còn nhỉnh hơn, bởi Hồng Mông có trước, Hỗn Độn có sau.

"Hưu!" Ba đạo Hồng Mông kiếm khí như muốn khai thiên lập địa, phá nát thời không, mang theo phong mang không thể cản phá chém về phía lão.

Lúc này Âm Dương lão tổ căn bản không ngờ Thương Ly còn giấu chiêu này, uy năng của thanh thước kia thậm chí vượt xa Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh, thực sự khủng bố!

Lão vội vàng triệu ra một loạt linh bảo, cấp tốc dẫn động Âm Dương chi khí ngăn cản.

Thực tế ngay cả Thương Ly cũng không rõ chuyện là thế nào, trước khi xuất phát Địa Hoàng đã đưa Hồng Mông Lượng Thiên Thước cho gã, dặn vạn bất đắc dĩ mới được dùng, không ngờ lại thật sự có ích.

"Hồng Mông Lượng Thiên, Hỗn Độn Phá Diệt!" Thương Ly khẽ quát, thần lực rót vào Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo - Hồng Mông Lượng Thiên Thước, vô tận huyền hoàng chi khí chọc thủng tầng mây, nhuộm vàng cả vùng trời.

Sát na gian, huyền hoàng chi khí bao trùm cả Thương Ly và Âm Dương lão tổ, triệt để cách tuyệt với thế gian.

Những người có mặt đều lộ vẻ ngưng trọng, rõ ràng cục diện hiện tại Âm Dương lão tổ khó thoát kiếp này.

Chẳng mấy chốc, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ẩn hiện một tiếng kêu thảm thiết: "Ha ha ha!

Nghĩ ta Âm Dương tung hoành Hỗn Độn bao nhiêu năm, nay lại bại dưới tay một hậu bối, ta không cam tâm..." Tại vô tận ma vực dưới chân núi Tu Di ở Tây bộ, khi La Hầu nhìn thấy Hồng Mông Lượng Thiên Thước trong tay Thương Ly, sắc mặt cũng không khỏi hiện lên tia ngưng trọng.

Tuy gã cũng có Tru Tiên Kiếm Trận đang thành hình với uy năng vô song, công phạt lực hiếm có đối thủ, những đạo kiếm khí lão đưa cho Âm Dương lão tổ chính là thứ ngưng tụ từ trận đó.

Bên trong chứa một tia bản nguyên chi khí của Tru Tiên Kiếm Trận nên cực kỳ hung lệ, đến cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như Cản Sơn Tiên cũng không đỡ nổi.

Nhưng nhìn thanh thước huyền hoàng kia, La Hầu lại có chút e ngại, là hậu thiên công kích đệ nhất chí bảo, luận về công kích đơn thể chỉ có Bàn Cổ Phiên mới sánh được.

Nhưng bây giờ gã lại cảm nhận được Tiên Thiên khí tức từ nó, rõ ràng Hồng Mông Lượng Thiên Thước đã xảy ra biến hóa khó tin, thảo nào Thương Ly lại có thể thi triển uy lực khủng bố đến vậy.

Nếu đổi lại là một vị Thần Đế cầm bảo vật này công kích thì còn hung tàn đến mức nào, ít nhất La Hầu ở cùng cảnh giới cầm Tru Tiên Kiếm Trận cũng chưa chắc thắng nổi.

"Ha ha ha!

Khá cho một Thần Điện, khá cho một Thương Ly, ẩn giấu thủ đoạn như thế hèn gì Âm Dương lão tổ không chơi lại!" La Hầu cười

lớn.

Lúc này Tâm Ma bên cạnh lên tiếng: "Chủ nhân, sao ngài không ra tay cứu Âm Dương lão tổ, dẫu sao lão cũng là một Chuẩn Thánh đại năng, từng là Ma Thần Đại Tôn, vẫn còn giá trị lợi dụng." La Hầu lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Một kẻ đã mất đi ý chí chiến đấu thì không còn là Đại Tôn năm xưa nữa, ngươi tưởng Hồng Mông Lượng Thiên Thước trong tay Thương Ly là đồ chơi sao?

Đó chắc chắn là do Địa Hoàng của Thần Điện ban xuống." "Bản tọa đoán phía sau Âm Dương lão tổ có người chống lưng, hiện tại Thần Điện chỉ thiếu một cái cớ để động thủ, nếu bản tọa ra tay thì vừa đúng ý đồ của họ.

Âm Dương lão tổ không sống nổi đâu, cứu làm gì." "Aiz!

Dẫu sao cũng là một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại bỏ mạng trong tay Thần Điện, quả là đáng tiếc." Tâm Ma cảm thán.

Hồng Hoang có gần ngàn vị Chuẩn Thánh, nhưng thực sự được gọi là đại năng chỉ có vài chục người, Âm Dương lão tổ là kẻ nổi bật trong số đó, vậy mà nay lại chết, đúng là thế sự vô thường!

La Hầu nở nụ cười quỷ dị: "Nếu sứ mệnh của lão đã hoàn thành thì chết cũng không tiếc." Ít nhất cũng đã thăm dò được hư thực của Thần Điện, quả nhiên Hoàng Thiên đã rút đi, cả Trung bộ trừ Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly ra thì không còn ai khác, Địa Hoàng e rằng cũng đang bế quan ở đâu đó.

Hiện nay Trung bộ cực kỳ trống trải, đúng là khiến La Hầu mở mang tầm mắt.

Lúc này, huyền hoàng khí tức bao phủ biên giới Trung bộ tan đi, chúng nhân thấy Thương Ly đứng sừng sững uy nghi, thần uy lẫm lẫm!

Nhìn lại nơi cũ chỉ còn một cái hố khổng lồ, xem ra là kiệt tác từ việc Âm Dương lão tổ tự bạo bản nguyên, khiến vô số người rùng mình kinh hãi.

"Thần Điện ta không dung khiêu khích, kẻ phạm tất sát!" Thương Ly nhìn quanh một vòng, liếc về hướng Tây để lại một câu nói, sau đó phi thân trở về Trung bộ biến mất trước mắt mọi người.

Cuộc đại chiến kinh thế triệt để khép màn.

Câu nói ấy khiến bao người run rẩy, đặc biệt là việc một Chuẩn Thánh hậu kỳ như Âm Dương lão tổ vẫn lạc càng cho chúng sinh thấy được sự cường đại của Thần Điện.

Chỉ một vị Trấn Sơn Đại Thần Vương đã hung hãn như thế, nói chi đến những người khác.

Những ý nghĩ tham lam đều bị dập tắt, trước đó nhiều người tự tin thái quá vì tu vi tăng vọt, định thừa cơ Âm Dương lão tổ khiêu khích mà vuốt râu hùm, kết quả giờ chỉ dám ngồi lỳ trong động phủ.

Sau trận này, ngay cả Tam tộc cũng không ai dám ra tay với Thần Điện một cách lộ liễu nữa.

Tại vô tận ma vực Tây bộ, La Hầu cảm nhận được ánh mắt cuối cùng của Thương Ly, cười thú vị: "Ồ!

Xem ra sự tồn tại của bản tọa bị bại lộ rồi, cái tên ngu ngốc Âm Dương đã thành công khơi dậy sự hoài nghi của Thần Điện." Tâm Ma thấy thần tình của La Hầu liền hỏi: "Chủ nhân, dường như ngài sớm biết Âm Dương lão tổ sẽ thất bại, vậy tại sao còn cử lão đi?" La Hầu liếc nhìn, nhạt giọng đáp: "Nếu lão không chết thì sao thăm dò được hư thực của Thần Điện?

Nay cả Trung bộ rộng lớn chỉ còn một mình Thương Ly tọa trấn không thể rời đi, Hồng Hoang này còn ai ngăn cản được Ma đạo tung

hoành?" Tâm Ma nghe xong, mắt hiện tia cuồng nhiệt, trầm giọng nói: "Ma đạo ta tất sẽ xưng bá Hồng Hoang." Nhìn về phía Trung bộ, La Hầu mỉm cười, gã cũng không biết Hoàng Thiên đang tính toán gì mà lại rút khỏi Hồng Hoang, nhưng tất cả không ảnh hưởng đến kế hoạch của gã.

Bản tọa sẽ khiến Ma đạo nở hoa khắp nơi, ma nhuộm Hồng Hoang, thiên hạ duy ngã độc tôn!

Cùng lúc đó, việc Âm Dương lão tổ vẫn lạc gây ảnh hưởng cực lớn đến cục diện Hồng Hoang, vô số đại năng cảm khái, chúng sinh chấn động vì hóa ra mạnh như Chuẩn Thánh cũng có ngày mất mạng.

Tộc trưởng của Long, Phượng, Kỳ Lân trong lòng như có sóng cuộn biển gầm, sự cường đại của Thần Điện vượt xa tưởng tượng của họ.

Chương 311

Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại ở Bắc Hải tu vi Thần Đế xuất thần nhập hóa là đỉnh tiêm Hồng Hoang, Trấn Sơn Đại Thần Vương ở Trung bộ là Bán bộ Thần Đế nắm giữ hai đại Tiên Thiên Chí Bảo, chiến lực thao thiên, dù là ai cũng không thể trêu vào.

Huống hồ Lượng kiếp sắp bùng nổ, Tam tộc đang tích cực bị chiến tranh giành vị trí chủ tể thiên địa, may mà Thần Điện rút lui không tham gia tranh bá, nếu không hậu quả khó lường.

Tại tiên sơn Ngọc Kinh ở Đông bộ, Hồng Quân tận mắt chứng kiến Âm Dương lão tổ vẫn lạc, trong lòng đau xót thở dài: “Aiz!

Lão hữu, hà tất phải như vậy?

Hoàng Thiên đạo hữu vốn không để bụng, sao ngươi cứ canh cánh trong lòng.” “Vì để giải tỏa cơn giận mà không tiếc thông đồng với La Hầu, bước vào Ma đạo, tu hành bao nhiêu năm nay lại tan thành mây khói, khổ quá mà!” Từng là hóa thân của Trật tự Ma Thần chí tôn, gã và Âm Dương Ma Thần có thâm giao, nay nhìn lão chết quả thực đau lòng.

Không phải không cứu, mà là không thể cứu, Thần Điện luôn coi trọng thần uy bất khả xâm phạm, nay Thương Ly cầm Hồng Mông Lượng Thiên Thước, Hồng Quân cũng không đối phó nổi, chỉ đành đứng nhìn.

Trận chiến này cho Hồng Quân thấy nhiều điều, cả Thần Điện và La Hầu đều đã đạt tới mức gã phải thận trọng, nếu không tinh tiến tu vi sẽ bị bỏ lại phía sau.

Bấy lâu nay gã cứ ngõ chỉ cần bế quan tham ngộ mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp là có thể tìm ra con đường mới chứng đạo Thánh

nhân, giờ xem ra có phần ngu muội.

Để vượt qua Lượng kiếp tốt hơn, Hồng Quân quyết định chủ động nhập thế, kết giao hảo hữu, thu thập khí vận tìm kiếm chứng đạo chi pháp.

Lúc này, Thương Ly cũng đã về đến núi Bất Chu, trong Sơn Thần Cung của Thần Điện, sắc mặt gã hơi trắng bệch, khóe miệng rỉ máu.

Dù có Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh hộ thể nhưng một Chuẩn Thánh hậu kỳ như Âm Dương lão tổ tự bạo quá đột ngột, uy lực vô cùng kinh người.

Nếu không có hai đại chí bảo trong tay, e là gã không chỉ bị thương nhẹ thế này.

Để răn đe các đại năng, gã phải cường hành áp chế thương thế, giả vờ hào sảng quát tháo rồi mới vội vàng về Thần Điện.

"Ha ha ha!" Đứng trong điện, Thương Ly cười lớn, chút thương này với gã không thấm tháp gì, chẳng bao lâu sẽ khỏi.

Lần này giết Âm Dương lão tổ thu hoạch rất lớn, cả Âm Dương Đồ và Âm Dương Thiên Địa Ấn đều rơi vào tay gã, đó là hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đặc biệt là Âm Dương Đồ, công dụng không kém Tiên Thiên Chí Bảo, nếu dung hợp với Thiên Địa Ấn chắc chắn sẽ khôi phục được một phần uy năng linh bảo Hỗn Độn ngày trước, mở mang Thần Quốc được rất nhiều.

Dù hai món này gã không dùng đến vì đã có Ngự Sơn Lệnh và bản nguyên Cự Sơn Ma Thần, nhưng Liễu Mi - cung chủ sơn thần chi mạch cấp dưới của gã - lại chưa có gia sản phong hậu.

Tặng Âm Dương Đồ cho Liễu Mi, giúp nàng thăng cấp Thần Đế bằng cách kiến tạo Thần Quốc, thu hút công đức để đúc lại chí bảo,

giúp Thần Điện tăng thêm một chiến lực cường đại, đúng là nhất cử lưỡng tiện!

Nhìn quanh Thần Điện, Thần tôn và Địa hoàng thì không nói làm gì, bảo vật vô địch, còn ba đại Thần Vương: Huyền Thiên có Thiên Địa Tạo Hóa Tháp, Hùng Đại có Chư Thiên Huyền Đạo Kính và Phá Hư Thương, gã có Ngự Sơn Lệnh và Cản Sơn Tiên.

Vọng Thư của Nguyệt Thần Cung cũng có Vạn Vật Tinh Thần Bàn và một đống linh bảo khác.

Duy chỉ có Liễu Mi là nghèo nhất, chỉ có hai món Mãng Hoang Trấn Địa Ấn và Tích Địa Kiếm.

Vì vậy Thương Ly phải chuẩn bị cho nàng, bởi Địa thần chi mạch chia ra Sơn Thần và Thổ Địa, Liễu Mi phó thủ cho gã thống lĩnh Sơn Thần, còn Thổ Địa do Trấn Nguyên Tử quản lý.

"Aiz!

Chỉ tiếc thứ quan trọng nhất không lấy được." Thương Ly thở dài.

Thực ra thứ gã thèm muốn nhất không phải linh bảo, mà là bản nguyên và ký ức truyền thừa của Âm Dương lão tổ.

Nên biết lão là Đại Tôn xếp hạng 24, pháp tắc Âm Dương xuất thần nhập hóa, ai mà chẳng thèm?

Nhục thân Ma Thần Hỗn Độn rất mạnh, có thể luyện Hỗn Độn pháp lực, gã muốn mô phỏng để luyện nhục thân cường đại, từ đó sinh ra thần lực, đó sẽ là một bước tiến lớn cho Địa Thần Đạo.

Cũng may lão còn sót lại một chút dấu vết nên Thương Ly không hoàn toàn thất vọng.

Thật lòng mà nói, luyện thể bằng Hỗn Độn chi lực là một ý tưởng điên rồ, sơ sẩy là tan thành tro bụi ngay, dù có tu vi Bán bộ Thần Đế

cũng vô dụng.

Nhưng Hồng Hoang biến ảo khôn lường, tu vi hiện tại không đủ đáp ứng nhu cầu, không điên rồ thì không sống nổi, Thương Ly chỉ có thể chọn con đường này.

Để đi con đường luyện thể Hỗn Độn, quan trọng nhất là phải có trung khu chuyển đổi, có thể hấp thụ Hỗn Độn chi khí chuyển thành Thần lực.

Về điểm này Thần Đạo có ưu thế vượt trội, đan điền to mấy cũng không bằng Thần Quốc thế giới.

Dùng sức mạnh Thần Quốc cưỡng ép hấp thu và chuyển hóa sẽ đơn giản hơn bất kỳ ai.

Hiện nay Sơn Thần Quốc của gã còn nhỏ yếu so với Thần Đế Quốc hoàn chỉnh, chỉ như đứa trẻ, sánh được với động thiên thế giới nhưng còn kém tiểu thiên thế giới rất xa.

Nếu luyện thể thành công, Thần Quốc cũng được hưởng lợi, đột phá bình cảnh tiểu thiên thế giới là điều chắc chắn.

Tất nhiên chỉ Thần Quốc chuyển hóa là không đủ, mấu chốt tu hành của Ma Thần Hỗn Độn là coi Hỗn Độn chi khí như linh khí bình thường để hấp thu.

Thương Ly dù có nhục thân Bán bộ Thần Đế cũng không thể chịu đựng Hỗn Độn chi khí xâm thực lâu dài được, nên gã cần dùng sức mạnh Thần Quốc tẩy luyện nhục thân trong thời gian ngắn, đạt tới cường độ như Thần Ma Hỗn Độn.

Vì vậy Thương Ly chuẩn bị bế quan tham ngộ huyền bí Hỗn Độn, nâng cao cường độ nhục thân, dùng nhục thân và Thần Quốc để thúc đẩy thần hồn đột phá lên Thần Đế.

Trước đó gã cần chuẩn bị một vài thứ.

Thương Ly vung tay, hai kiện linh bảo Âm Dương Đồ và Âm Dương Thiên Địa Ấn hóa thành luồng sáng bay về phía động thiên của Địa Hoàng.

Địa Hoàng đang giữ Hồng Mông Lượng Thiên Thước, cần một thời gian mới trả lại được, bởi luyện Hỗn Độn chi thể mà không có Hồng Mông huyền hoàng chi khí trấn áp thì cực kỳ nguy hiểm.

Đưa hai món kia cho Địa Hoàng để ngài nghiên cứu cách dung hợp cho Liễu Mi cũng là việc nên làm.

Giữ Lượng Thiên Thước lại lúc này là để đối phó Lượng kiếp, Địa thần nhất mạch không được cao quý như Tinh thần nhất mạch hay thênh thang như Hải thần nhất mạch, họ ở ngay trên mặt đất nên không tránh khỏi tranh chấp khi Tam tộc tranh bá và Ma Đạo chi tranh bùng nổ.

Trong động thiên Thần Điện, Địa Hoàng đang bế quan bỗng thấy thần quang bay tới, nhận lấy hai kiện linh bảo liền mỉm cười, hiểu rõ ý đồ của Thương Ly.

Ở Hồng Hoang biến ảo, nhưng trong Thần Đạo mọi người đều tôn Hoàng Thiên làm đầu, sẵn sàng hỗ trợ lẫn nhau để Thần Đạo cường thịnh.

Tiên Đạo không bao giờ làm được như vậy, ngay cả Tam Thanh đồng nguồn đối mặt cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không thể giữ bình tĩnh.

Trận chiến biên giới Trung bộ khiến danh tiếng Thương Ly vang dội, việc gã giết Âm Dương lão tổ và lộ ra Hồng Mông Lượng Thiên Thước đã chấn nhiếp Tam tộc sâu sắc, khẳng định thực lực vô song của Thần Điện.

Chỉ một tòa Sơn Thần Cung thôi cũng đủ đại diện cho sự cường

thế của Thần Điện trên đại địa.

Tại một tiên sơn vô danh ở Đông bộ, Bát Quái đạo nhân và Lưỡng Nghi đạo nhân tận mắt thấy cảnh tượng đó mà rùng mình, may mà họ kiềm chế được lòng tham không nghe lời mời mọc của Âm Dương lão tổ, nếu không giờ đã tan thành mây khói.

"Tê!

Chương 312

Không ngờ Thương Ly lại có được truyền thừa của Trấn Sơn Ma Thần, giờ lại thêm Hồng Mông Lượng Thiên Thước, hung uy ngập trời, Âm Dương lão tổ không đỡ nổi mấy chiêu cũng phải thôi.

Đạo hữu thấy sao?" Bát Quái đạo nhân ngưng trọng hỏi.

Lưỡng Nghi đạo nhân hít sâu: "E là thanh thước đó còn mạnh hơn cả Tiên Thiên Chí Bảo, đa tạ chúng ta đã cẩn thận, nếu không... aiz!" Bát Quái đạo nhân gật đầu liên tục, đúng vậy, không kiềm chế được tính khí thì giờ đã thành tro cốt rồi.

Nhưng nhiều đại năng từng ra tay với Thần Điện thì không được yên ổn như thế, đặc biệt là những kẻ định đục nước béo cò, giờ chỉ lo Thần Điện sẽ tính sổ sau.

Ảnh hưởng nhất vẫn là tộc trưởng Tam tộc, họ vốn tự tin sau khi đột phá Á Thánh sẽ không thua kém Thương Ly, giờ mới thấy cùng là Bán bộ nhưng Thần Đế và Thánh Nhân chênh lệch quá lớn, chưa kể Thương Ly còn cầm hai đại chí bảo, muốn trấn áp họ là chuyện dễ dàng.

Hai đại Tiên Thiên Chí Bảo công thủ toàn diện, lại có vạn sơn thần hỗ trợ, nếu Thần Điện muốn can thiệp vào Hồng Hoang thì chẳng ai cản nổi.

May mà Thần Điện không có tâm tranh bá, nếu không Tam tộc chắc mất ăn mất ngủ mỗi ngày.

Sau sự việc này, cả Hồng Hoang rộng lớn không ai dám mạo phạm Thần Điện nữa, biên giới Trung bộ ức vạn dặm trở thành tịnh thổ.

Mặc kệ bên ngoài chém giết thế nào, nơi đây vẫn không một tia chiến hỏa, khiến sinh linh cảm ân đức, là một công đức lớn.

Suốt mấy vạn năm sau, đại địa Hồng Hoang chìm trong cảnh tường hòa, Tam tộc cũng tạm thời bình yên vô sự.

Mọi người đều lo dưỡng sức vì cuộc chiến vạn tộc trước đó đã tổn thất quá nhiều, ai cũng tranh thủ khôi phục nguyên khí để chuẩn bị cho trận đại chiến chưa từng có sắp tới.

Dù Tam tộc án binh bất động nhưng Lượng kiếp không hề trì hoãn, sát khí thiên địa tích tụ ngày càng nhanh, cả thế giới như bị bao phủ bởi một màn u tối.

Khí túc sát khiến người ta lạnh lẽo, Lượng kiếp trước vạn tộc và Hung thú gần như đồng quy vu tận, nếu không có Thần Điện giúp đỡ e là vạn tộc đã tuyệt diệt.

Lần này Thần Điện rút lui hoàn toàn, ai sẽ là người đứng ra gánh vác?

Kết cục chắc chắn sẽ tàn khốc hơn nhiều.

Mấy chục nguyên hội trước, chiến lực cao nhất chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Thái Ất Kim Tiên đã là cao thủ.

Nhưng giờ Chuẩn Thánh đã có hàng ngàn vị, Chuẩn Thánh hậu kỳ có hàng chục, đến cả Á Thánh cũng xuất hiện.

Vạn tộc quy thuận Tam tộc, một khi đại chiến nổ ra thì không ai thoát được.

Tam tộc trì hoãn vì cục diện quá quỷ dị, Lượng kiếp chưa bùng phát triệt để.

Hiện tại Long tộc mạnh nhất nắm giữ tam hải và một phần Đông bộ, Phượng và Kỳ Lân phải liên thủ mới cân bằng được.

Nhưng thứ họ lo ngại nhất là Thần Điện ở Trung bộ, dù Hoàng Thiên đã mang đại bộ phận đi tinh không nhưng lực lượng ở lại vẫn quá mạnh, không biết khi nào họ sẽ động thủ nên ai nấy đều dè chừng.

Sự yên bình này chỉ là lặng gió trước cơn bão.

Tất cả diễn biến này đều nằm trong tầm mắt của những kẻ tâm cơ, trong đó La Hầu là kẻ quan tâm nhất.

Tại ma vực núi Tu Di, La Hầu ngồi trên tòa sen hắc liên mười hai phẩm, mỉm cười nhìn thất tình lục dục ma sứ trước mặt.

"Tốt!

Chỉ sau vài nguyên hội các ngươi đều đã đột phá Chuẩn Thánh, Tâm Ma và Huyết Ma còn đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ, đúng là rường cột của Ma đạo ta." Đám ma sứ đồng thanh tạ ơn, thề sẽ hết lòng vì sự hưng thịnh của Ma đạo.

Quả thực Ma đạo trong Lượng kiếp như cá gặp nước, nếu ở thời bình thì với tư chất của đám này, muốn lên Chuẩn Thánh là chuyện khó hơn lên trời, bởi Hồng Hoang vốn chỉ ưu ái những kẻ có truyền thừa Ma Thần hoặc huyết mạch Bàn Cổ.

Tất nhiên, Thần Điện luôn là ngoại lệ.

Mặc dù các công pháp Ma Đạo từ Địa Tiên thấp nhất cho đến Chuẩn Thánh đều được La Hầu truyền thụ hết thảy, không hề giữ lại chút nào, nhưng đối với những sinh linh có căn cơ không đủ thì dù có cấp cho thần công cái thế cũng vô dụng.

Nhưng lượng kiếp thì lại khác, sát khí vô tận và oán khí sinh sôi, ma tu có thể hấp thụ những cảm xúc tiêu cực này để lớn mạnh.

Giống như tâm ma vậy, chỉ cần có người bị khí lượng kiếp xâm thực, liền có thể hấp thụ sức mạnh tiêu cực của cái gọi là tâm ma đó.

Còn về Huyết Ma thì lại càng đơn giản hơn, trong lượng kiếp, chém giết vô cùng vô tận, muốn có huyết dịch chẳng phải rất đơn giản sao, đừng nói là sinh linh bình thường, ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh cũng có khả năng vẫn lạc.

Vì vậy, vô số tu sĩ Ma Đạo trong lượng kiếp có thể nói là như cá gặp nước, còn những kẻ xuất sắc nhất trong đó như Thất Tình Lục Dục Ma Sử, lại thường xuyên được nghe Ma Chủ La Hầu giáo hóa, nên đã nhanh chóng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Sự thật là, việc có một đại năng giả đích thân chỉ điểm và giảng đạo đối với những kẻ tu vi thấp kém chẳng khác nào phúc âm của thượng đế.

Hãy nhìn Hồng Quân đời sau chỉ mới giảng đạo ba lần mà đã khiến Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang xuất hiện lớp lớp, bấy nhiêu đó đủ để chứng minh một điều rồi.

Tất nhiên, căn nguyên của đồ đệ nhiều vị Thánh nhân rõ ràng không bằng Tiên Thiên Thần Thai, nhưng lại có thể tiến bộ vượt bậc, điều đó phản ánh tầm quan trọng của người dẫn đường từ một góc độ khác.

Phải biết rằng Thánh nhân truyền đạo so với La Hầu giảng đạo hiện tại còn lợi hại hơn nhiều, đó cũng là lý do tại sao đời sau có nhiều sinh linh muốn bái nhập dưới môn hạ của Thánh nhân đến vậy.

Thần Đạo chỉ có một mình Hoàng Thiên, nhưng đã tạo ra năm đại Thần Đế, mười vạn Thần Vương cùng vô số Đại La Thần, đó chính là sự khác biệt.

Nhìn Thất Tình Lục Dục Ma Sử trước mắt, hai Chuẩn Thánh trung kỳ cùng với mười một Chuẩn Thánh sơ kỳ, thế lực như vậy ở Hồng Hoang cũng không hề yếu.

Ngoài Tam Tộc ra, có kẻ nào có thể sánh ngang với Ma Đạo?

Tất nhiên, Thần Điện là ngoại lệ, vì dù sao nơi đó cũng không có tính đối chiếu.

Tuy nhiên, La Hầu dù tự phụ có thực lực trác tuyệt, hiếm có đối thủ trong Hồng Hoang, nhưng từ sau lượng kiếp Hung thú, hắn đã cảm nhận sâu sắc sự thiếu hụt của mình, muốn lược đoạt khí vận để làm mạnh bản thân thì không thể không có một thế lực tuyệt đối.

Thế là, Ma Vực bắt đầu tuyển chọn, từ Thất Tình Lục Dục Ma Sử trở xuống phân ra Đường chủ, Đà chủ, Hương chủ, Tiểu kỳ, tất cả đều là tinh anh được tuyển chọn từ những cuộc chém giết vô tận, có như vậy mới có thể đứng vững không ngã ở Hồng Hoang.

"Các ngươi hiện nay đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, đi lại trong Hồng Hoang chắc không có gì trở ngại.

Tam Tộc qua bao năm tu dưỡng sinh tức, sự thống trị đối với phi cầm, tẩu thú và lân giáp đã đạt đến cực hạn, cả ba bên đều đang khắc chế lẫn nhau." La Hầu đầy ý vị sâu xa nói: "Chỉ cần một mồi lửa, đại chiến Tam Tộc chắc chắn sẽ nổ ra.

Vì vậy, Ma Đạo ta phải ra tay trước, lấy hài cốt của Tam Tộc để đặt nền móng cho sự trỗi dậy của ma tu chúng ta, các ngươi có hiểu không?" Sau khi nghe xong, Thất Tình Lục Dục Ma Sử lần lượt quỳ xuống đáp lời: "Chúng con xin tuân theo pháp chỉ của Ma Chủ, nhất định sẽ để ma uy quét sạch thiên hạ." "Ừm!

Lui xuống đi!" La Hầu gật đầu, lập tức vẫy tay một cái.

Chỉ thấy Thất Tình Lục Dục Ma Sử trong chốc lát hóa thành mấy luồng ma quang, biến mất trong Ma Vực vô tận, nhìn dáng vẻ là đã rời khỏi núi Tu Di, hướng về bốn phương tám hướng của đại địa Hồng Hoang.

Lúc này, đôi mắt La Hầu nhìn về phía trước mà ngẩn người, đôi ma nhãn đó như xuyên thấu qua Ma Vực vô tận, bất kể là dãy núi trùng điệp hay bình nguyên lục địa.

Chương 313

Nơi đôi mắt nhìn tới, đều là chúng nhân Ma tộc, số lượng lên đến hàng nghìn vạn.

Ở trung tâm Ma Vực, một tòa tháp đen chín tầng lơ lửng trên không trung, tỏa ra từng luồng ma khí, ẩn ẩn hình thành một trận thế.

Chính vì được bố trí bởi cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Ma Tháp, nên cho đến tận bây giờ, Ma Vực vô tận được khai mở dưới chân núi Tu Di vẫn chưa bị chúng sinh Hồng Hoang phát hiện.

Ngày trước, nơi này chỉ là một thế giới động thiên dùng để giam giữ tàn khu của Hỗn Độn Ma Thần, nhưng sau khi được La Hầu phát hiện, hắn đã cải tạo nó thành Ma Vực vô tận để tu sĩ Ma Đạo sinh tồn, thí luyện và lớn mạnh, điều đó mới khiến cho dù triệu thần quân công kích núi Tu Di, Ma Đạo vẫn có thể vững như bàn thạch.

Nhìn Thiên Ma Tháp không ngừng thôn phệ những cảm xúc tiêu cực của thiên địa, oán khí vô tận, huyết sát chi khí và Tiên Thiên linh khí, sau đó được chuyển hóa liên tục thành ma khí vô cùng vô tận cung cấp cho tu sĩ Ma Đạo tu hành, trong lòng La Hầu không khỏi có chút kích động.

Giờ đây, tu sĩ trong Ma Vực vô tận sau hơn mười vạn nguyên hội sinh sôi nảy nở, đã dần hình thành một chủng tộc, nghiễm nhiên trở thành nền tảng hưng thịnh của Ma Đạo, không chỉ Ma Chủ Ma Tổ mà khí vận cũng đại tăng.

"Khặc khặc khặc!

Lượng kiếp, hãy bùng nổ đi, bản tọa sẽ để máu tươi nhuộm đỏ thế giới, Ma Đạo nhất định sẽ đăng đỉnh Hồng Hoang, ha ha ha!" Lúc đó, vô số ma tu rời khỏi núi Tu Di, dưới sự dẫn dắt của Thất Tình

Lục Dục Ma Sử, tiến về bốn phương tám hướng của Hồng Hoang, châm ngòi cho ngọn lửa loạn lạc, chém giết không ngừng, sát khí lượng kiếp nhanh chóng bùng nổ.

Tại Thần cung trên núi Bất Chu, Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly cũng cảm nhận được thiên cơ đang hỗn loạn, sát khí lượng kiếp vô tận dường như trở nên cực kỳ sinh động.

Hắn không khỏi thở dài một tiếng: "Aizz!

Nhục nhược cường thực, thích giả sinh tồn, Hồng Hoang lại sắp dấy lên một phen tanh máu rồi." Lượng kiếp sắp đến, bất luận là đại năng Chuẩn Thánh hay tiểu bối Huyền Tiên, tóm lại hễ ở trong Hồng Hoang thì sẽ thân bất do kỷ, có những chuyện không phải cứ muốn trốn là trốn được.

Ngay cả Thương Ly cũng vậy, cảnh giới bán bộ Thần Đế nhìn thì mạnh mẽ, nhưng thực tế nếu bị mấy chục vị Chuẩn Thánh tự bạo thì cũng có thể bị đánh ngã, vì dù sao vẫn chưa đạt đến sự biến đổi về chất.

Nhiều đại năng Tiên Thiên từ lúc bắt đầu lượng kiếp Hung thú đến nay vẫn bế quan không ra để an tâm tu hành, mạng thì giữ được thật, nhưng định sẵn là không thể leo lên đỉnh cao của Đại Đạo, vì lượng kiếp vừa là hiểm họa nhưng cũng là cơ duyên của cả kỷ nguyên.

Giống như La Hầu và Hồng Quân, nếu họ không giành chiến thắng trong lượng kiếp Hung thú, thì cũng không thể trở thành những nhân vật đỉnh phong của Hồng Hoang như hiện nay.

Thiên đạo có số, đại thế là hằng định, muốn siêu thoát thì phải mạo hiểm trục lợi, mạnh như hạng người Tam Thanh là những Thánh nhân định sẵn sau này, cũng chẳng qua là những quân cờ được Thiên Đạo tạo ra để hoàn thiện Hồng Hoang mà thôi.

Thần Đạo của Hoàng Thiên là sản phẩm dưới tiểu thế, nhưng chắc chắn sẽ có ngày tiểu thế trở thành đại thế.

Ít nhất là đối với Thương Ly hiện tại, tu vi cần phải tiếp tục đột phá, việc Âm Dương Lão Tổ tự bạo vẫn khiến hắn còn thấy sợ hãi.

Tuy thực lực của tên đó không bằng hắn, nhưng trong tay hắn có một đống âm chiêu, chỉ riêng kiếm khí hỗn độn tà ác thôi cũng đủ khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác rồi.

Nếu không phải trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh, e rằng một đòn đó đã khiến hắn trọng thương, còn vụ tự bạo sau đó thì càng thảm hơn nữa, nếu không có Hồng Mông Lượng Thiên Xích giải phóng rào chắn Huyền Hoàng thì có lẽ Thương Ly đã phải nằm khiêng về rồi.

Ngay cả một kẻ ở hàng thứ hai như Âm Dương Lão Tổ còn hung hiểm như thế, vậy thì những kẻ hàng đầu như Hồng Quân và La Hầu sẽ còn mạnh đến mức nào.

Với tư cách là chuyển thế của các chí tôn cường giả lừng lẫy trong Hỗn Độn, thủ đoạn của bọn họ chỉ có mạnh hơn chứ không hề yếu hơn Âm Dương.

Vì thế, Thương Ly ở cảnh giới bán bộ Thần Đế khi đối mặt với bất kỳ ai trong số họ cũng đều thấy kiêng dè, do đó hắn bắt buộc phải đột phá Thần Đế, nếu không sẽ không thể trấn áp được mọi thứ.

Trong thời gian trận gia tốc hơn hai vạn năm qua, nhục thân của Thương Ly đã được uẩn dưỡng đến mức đủ để chịu đựng khí Hỗn Độn.

Để răn đe sinh linh Hồng Hoang khắp tứ hải bát hoang, lần này Thương Ly không định đi sâu vào trong tinh không để đột phá, mà muốn đường đường chính chính đột phá ngay giữa Hồng Hoang.

“Tăng cường canh phòng, kẻ nào dám đột nhập mà không có lệnh, giết không tha!” “Tuân lệnh!” Ba nghìn vạn sơn thần quân vung chiến bào, thần uy hạo đãng, khí thế hung hãn lên đường canh giữ bốn biên giới đông tây nam bắc.

Cùng lúc đó, Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly bay vút ra ngoài, dọc theo những luồng ánh sáng lấp lánh bay thẳng lên đỉnh núi Bất Chu.

Càng lên cao, hắn càng cảm nhận được dư uy của Bàn Cổ còn sót lại trên núi Bất Chu.

Mặc dù qua bao nhiêu năm, ý chí của Bàn Cổ đã suy yếu, nhưng trong vực thẳm vô tận dưới chân núi Bất Chu có Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Điện, nên toàn bộ ý chí Bàn Cổ của Hồng Hoang đều sẽ được tăng cường trên ngọn núi này.

Khi bay được hai phần ba núi Bất Chu, Thương Ly cảm thấy hơi tức ngực, uy áp Bàn Cổ ở nơi này hoàn toàn đã đạt đến cảnh giới Thần Đế, và tuyệt đối không đơn giản chỉ là Thần Đế sơ kỳ.

Trong uy áp lan tỏa một loại thần vận độc đáo, như thể ba nghìn pháp tắc đều ở trong đó, khiến Thương Ly dù có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thể cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

Trong tình thế bắt buộc, hắn chỉ có thể triệu hồi linh bảo Cản Sơn Tiên, điều khiển các ngọn núi lớn hình thành một nền tảng ở vị trí hai phần ba núi Bất Chu đó.

Chỉ thấy thần lực quanh thân Thương Ly phát tiết ra ngoài, hắn kiên định ngồi xếp bằng trên sườn núi Bất Chu, phía trên đầu là Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh treo cao, dẫn động sức mạnh pháp tắc Thổ hành của thiên địa.

Ngay cả sức mạnh bản nguyên của núi Bất Chu cũng được kết

nối, không ngừng cung cấp địa lực truyền vào cơ thể hắn.

Theo lượng Tiên Thiên Thổ linh khí vô tận nhập thể, Thương Ly liên tục kết pháp ấn trong tay, mở ra thế giới Thần Quốc trong cơ thể để tạo sự hô ứng với Thần Đạo Tinh Thần Đại Trận trên chín tầng trời.

Lúc này, Thần Đạo Tinh Thần Đại Trận trong tinh không đặc biệt mở ra một lối thông đạo, khí Hỗn Độn không ngừng thuận theo tinh thần thông đạo tiến về Hồng Hoang.

Chỉ thấy trên đầu Thương Ly rủ xuống vô số sức mạnh tinh thần chu thiên, tựa như dải ngân hà đổ xuống từ chín tầng mây, vô cùng hùng vĩ.

Một lát sau, luồng khí Hỗn Độn mịt mờ mang theo phong vị mãng hoang bao trùm toàn thân hắn.

Thế giới Hồng Hoang dường như phát giác ra hành động của Thương Ly, sức mạnh pháp tắc vô tận đồng loạt giáng xuống, cùng với đạo vận thiên địa quét sạch khắp tứ hải bát hoang.

Nhất thời, ánh mắt của vô số sinh linh Hồng Hoang đều bị thu hút về phía miền trung, một số đại năng Chuẩn Thánh dùng pháp nhãn nhìn xuyên qua, thấy rõ một bóng người xuất hiện trên sườn núi Bất Chu, gần vị trí đỉnh núi.

Đó chính là Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly của Thần Điện, hắn đang không ngừng hấp thụ tinh hoa thiên địa và khí Hỗn Độn, thần uy hạo đãng quanh thân ngày càng nồng đượm, ẩn ẩn xuất hiện hư ảnh của vô số núi non.

Dị tượng khủng bố như vậy chỉ xuất hiện một lần khi Thần Tôn Hoàng Thiên quyết đấu với hóa thân Thiên Đạo giữa trời đất năm xưa.

So với lần trước, dị tượng lần này còn đặc biệt hơn, điểm chung

duy nhất là chúng đều khủng bố như nhau.

Khí Hỗn Độn mịt mờ đầy trời, Chuẩn Thánh bình thường chỉ cần chạm vào một chút thôi cũng đủ để nhục thân bị trọng thương, nhưng hiện tại Thương Ly lại đang thôn nạp một cách không kiêng dè, thần thể đó mạnh mẽ đến mức nào chứ!

Điều khiến các đại năng Hồng Hoang chấn động hơn cả là với động tĩnh lớn như vậy, rõ ràng Thương Ly đang chuẩn bị đột phá, nhưng hắn vốn là bán bộ Thần Đế, chẳng lẽ định đột phá lên Thần Đế sao, thật không thể tin nổi!

Chẳng lẽ trong trận chiến đó, việc Âm Dương Lão Tổ tự bạo đã khiến vị Trấn Sơn Đại Thần Vương này có điều lĩnh ngộ?

Điều này khiến mọi người càng thêm thắc mắc.

Kẻ thì chấn động, kẻ thì kinh ngạc, kẻ thì sợ hãi, tóm lại trong nháy mắt vô số cảm xúc đan xen, đặc biệt là ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân.

Với tư cách là ba bá chủ của Hồng Hoang, họ càng thêm kiêng dè Thương Ly, người duy nhất còn lại ở Sơn Thần Cung của Thần Điện.

Đại chiến sắp đến, Thương Ly không đột phá lúc nào, lại cứ nhằm lúc này mà đột phá, rõ ràng tên này chuẩn bị dùng việc đột phá để áp chế Tam Tộc, điều này khiến họ cảm nhận được sự ác ý tràn trề từ Thần Điện.

Tại Ma Vực vô tận dưới chân núi Tu Di ở phía tây, La Hầu vừa mới tiễn đưa một lượng lớn ma tộc có tu vi cao thâm, định khuấy đảo một phen sóng gió trên đại địa Hồng Hoang.

Chương 314

Nhưng không ngờ Thần Điện lại tung ra một tin tức còn lớn hơn, khiến ánh mắt của La Hầu hoàn toàn bị thu hút.

Giống như một ngọn cỏ dại, hắn tham lam quan sát quá trình đột phá của Thương Ly, cố gắng chắt lọc dưỡng chất từ đó để làm mạnh bản thân.

Nhưng chính cảnh tượng đột phá của Thương Ly lại khiến hắn càng thêm mờ mịt, không ngờ Thương Ly lại đang hấp thụ khí Hỗn Độn để đột phá, quanh thân hỗn độn, thiên cơ hỗn loạn, căn bản khó lòng nhìn thấu được sự huyền diệu bên trong.

Ban đầu, khi Thương Ly chỉ là bán bộ Thần Đế, La Hầu vẫn còn có thể nhìn trộm được đôi chút điểm huyền ảo của Thần Đạo.

Nhưng bây giờ nhục thân của người ta sau khi được sức mạnh thế giới của Thần Quốc tẩy luyện đã tăng cường đáng kể, có thể chịu đựng được sự chuyển hóa của khí Hỗn Độn rồi.

Thêm vào đó, thế giới Thần Quốc trong cơ thể được mở ra hoàn toàn, sức mạnh thế giới sẽ tạm thời cách tuyệt với Hồng Hoang, nên dù là kẻ cùng cảnh giới hay Thánh nhân cũng đều không thể nhìn trộm được bí mật của Thương Ly, đó cũng là lý do Thương Ly dám đột phá một cách rầm rộ như vậy.

"Khặc khặc khặc!

Thần Đạo thật sự chứa đầy sự bí ẩn!

Hoàng Thiên, bây giờ ngay cả đàn em của ngươi cũng đột phá Thần Đế rồi, xem ra bản tọa muốn đuổi kịp ngươi thì khó rồi." La Hầu nhìn chằm chằm vào núi Bất Chu, không khỏi thốt lên một tiếng

cảm thán.

Giống như La Hầu, Hồng Quân đang ngồi trước núi Ngọc Kinh, lặng lẽ quan sát Thương Ly đột phá, trong ánh mắt mang theo một tia thất lạc.

Rõ ràng Hoàng Thiên chỉ là căn nguyên của Hồng Hoang, tại sao lại tiến bộ nhanh đến vậy, bây giờ ngay cả một Thần Vương dưới trướng cũng chuẩn bị đột phá cảnh giới Thần Đế rồi.

Kỳ quái hơn nữa là vị Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly này lại có thể phớt lờ vô số pháp tắc Hỗn Độn, đường hoàng dùng thân thể Hồng Hoang để hấp thụ khí Hỗn Độn, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Hồng Quân cố gắng bấm nút thiên cơ, nhưng phương pháp biến đổi của thế giới này đã bị hỗn loạn, ông ta chỉ có thể bất lực thở dài: "Aizz!

Thần Đạo phiêu miểu, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể thăm dò, hãy xem con đường của Hoàng Thiên đã đi đến bước nào rồi." Trên một hòn đảo tiên vô danh ở Đông Hải, Dương Mi vừa từ Hỗn Độn trở về Hồng Hoang, lập tức bị một cảnh tượng thu hút, dị tượng trên núi Bất Chu khiến ông ta kinh ngạc đến ngây người.

Cái thế trận đó tuyệt đối là đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không ngờ lại có người có thể đường hoàng đột phá một cảnh giới như vậy trong Hồng Hoang mà Thiên Đạo lại không ra tay, thật không thể tin nổi.

Sau đó, phát giác ra một số khí tức, Dương Mi không khỏi phóng tầm mắt lên tinh thần thông đạo trên bầu trời Bất Chu, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hãi.

"Hoàng Thiên thật giỏi, Thần Đạo thật hay, không ngờ lại tách

biệt tinh không với đại địa và tứ hải ra, hèn gì Thiên Đạo không quản được, ha ha ha!

Một thế hệ của ta, đây chính là biến số lớn nhất!" Sự thay đổi của tinh không có thể giấu được người khác nhưng không giấu nổi không gian chí tôn Ma Thần Dương Mi, thông qua các manh mối, ông ta đã nhìn ra được bố cục của Thần Đạo, thực sự kinh hãi!

Ngoại trừ những đại năng Chuẩn Thánh đó ra, các sinh linh khác trong toàn bộ Hồng Hoang cơ bản không biết chuyện gì đang xảy ra ở miền trung.

Dị tượng vĩ ngạn khí Hỗn Độn bao quanh núi Bất Chu và dải ngân hà đổ xuống chín tầng mây vẫn chưa biến mất, sức mạnh tinh thần chu thiên vô tận đang bảo hộ khí Hỗn Độn không ngừng đổ xuống.

Để phối hợp với việc đột phá của Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly, trên tinh không, Nguyệt Thần Vọng Thư đích thân dẫn lĩnh, rót xuống khí bản nguyên tinh thần cùng với Tiên Thiên linh khí.

Phải biết rằng, giữa thiên địa Hồng Hoang, tuyệt đại đa số linh khí đã bị thoái hóa, ngoại trừ các động thiên phúc địa ra thì căn bản không tìm thấy sự tồn tại của Tiên Thiên linh khí.

Huống hồ là sức mạnh bản nguyên tinh thần chu thiên nồng đậm, thứ đó còn mạnh mẽ hơn cả Tiên Thiên linh khí, cực kỳ thích hợp cho sinh linh Tiên Thiên hấp thụ.

Cảnh tượng này cũng khiến cho hàng triệu sơn thần vệ đang trấn giữ trên núi Bất Chu được hưởng lợi không ít.

Tuy đại bộ phận Tiên Thiên linh khí và sức mạnh tinh thần đã bị Thương Ly hấp thụ, nhưng một chút rò rỉ ra cũng đủ để họ ăn no uống say rồi.

"Ực!" Ngay lúc này, phía trên Thần Điện, Trấn Sơn Đại Thần

Vương Thương Ly đang không ngừng tiếp nhận khí Hỗn Độn, sức mạnh tinh thần chu thiên vô cùng tận và Tiên Thiên linh khí cũng đang nhanh chóng tiến vào thế giới Thần Quốc của hắn, không ngừng mở rộng thế giới và nâng cao bản nguyên.

Lần này chủ yếu là đột phá nhục thân cũng như thế giới Thần Quốc, so với phương diện thần hồn thì độ khó cao hơn, nên tốc độ đột phá tự nhiên chậm hơn nhiều.

Dù sao thì việc nâng tầm bản nguyên Thần Quốc lên Tiểu Thiên, sau đó dùng sức mạnh Thần Quốc để phản bổ nhục thân, từ đó khiến nhục thân thúc đẩy thần hồn đột phá để tiến quân vào cảnh giới Thần Đế, trong đó chỉ cần sai sót một chút xíu thôi cũng không được.

Nhưng trong lúc đang đột phá, ánh mắt của tầng lớp cao nhất đại địa Hồng Hoang bị thu hút về núi Bất Chu, thì tầng lớp dưới lại đang có sóng ngầm cuộn trào.

Vô số ma chúng rời khỏi núi Tu Di, dưới mệnh lệnh của Ma Chủ La Hầu, Ma tộc bắt đầu kế hoạch cho cuộc hành trình làm xáo trộn Hồng Hoang.

Do Ma Đạo như cá gặp nước trong lượng kiếp, nên nhiều sinh linh yếu nhỏ cho đến cả Đại La Kim Tiên đều bị thu hút, từ đó gia nhập ma tu, trở thành một phần trong đó.

Thêm vào đó, sát khí che đậy khiến dấu vết ma khí căn bản không ai hay biết.

Dần dần, Ma Đạo ngày càng lớn mạnh trong Hồng Hoang, thậm chí có xu hướng đuổi kịp Tam Tộc, nhưng với tư cách là những kẻ dẫn đầu lân giáp, tẩu thú và phi cầm, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân hiện giờ vẫn đang say sưa trong mộng mị, căn bản không biết sự hung hiểm bên trong.

Ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân càng dồn hết tâm trí vào việc củng cố tu vi, để vượt qua Thương Ly và thậm chí là đối đầu với Thần Điện, họ căn bản không có tâm trí để quản những chuyện khác.

Ngay lúc này, sự thay đổi trong Tam Tộc ngày càng lớn, đến khi họ phản ứng lại thì mọi thứ đã thành định cục, không thể thay đổi được gì.

Quan trọng nhất là La Hầu không hề đồng hóa toàn bộ sinh linh, đồng hóa chỉ là bước đệm để thành thánh, nếu không có nhiều sinh linh bị cổ hoặc như vậy thì sao có thể dấy lên cuộc đại chiến thảm khốc.

Khi đó, đại chiến nổ ra, Tam Tộc không ngừng chém giết, sinh linh lầm than, những oán khí và sát khí đó sẽ trở thành dưỡng liệu cho Tru Tiên Kiếm Trận.

Sự phát triển của Ma Đạo cũng sẽ đạt được bước tiến tốt nhất, cái này giảm cái kia tăng, Ma Đạo nghiễm nhiên thay thế Tam Tộc trở thành thế lực mạnh nhất trong Hồng Hoang, thu gom khí vận vào lúc này thì còn gì bằng!

Trong tinh không, trên đỉnh của ba mươi sáu tầng trời, Hoàng Thiên đột nhiên mở bừng đôi mắt, hai luồng thần quang bắn ra, chỉ thấy quanh thân cổ phác vô hoa, tựa như một thư sinh bình thường, ôn văn nho nhã.

"Bái kiến Thần Tôn!" Lúc này, một vị cao lớn vạm vỡ trong Đại La Thần Thiên vừa thấy ông, vội vàng quỳ một gối hành lễ.

Hoàng Thiên gật đầu, tên này chính là Tiên Thiên Lôi Long trong Lôi Trạch năm xưa, qua bao năm được sức mạnh sáng thế nuôi dưỡng đã nhanh chóng trưởng thành, hiện giờ đã là tu sĩ Thần Vương hậu kỳ rồi.

Cũng không biết có phải do đặc tính cuồng bạo của lôi điện hay không, mà bất luận là lôi thần nào khi hóa hình cũng đều có dáng vẻ vạm vỡ, khoác lên mình chiến giáp trông thật oai phong lẫm liệt.

"Triều Bôn!

Ta đã truyền lệnh chư thiên, sắc phong ngươi là Thần Đạo Ứng Nguyên Lôi Tổ Đế Tôn, kể từ hôm nay, chấp chưởng Lôi bộ, ngụ tại Thần Lôi Ngọc Phủ, làm chủ tai phúc của trời, nắm quyền hành của vạn vật, cai quản cả vật lẫn người, nắm quyền sinh sát." Lúc đó, Hoàng Thiên vẫy tay một cái, vô số thần lực hiện ra, trong nháy mắt, Tiên Thiên Lôi Long Triều Bôn đã đổi sang một diện mạo khác, mình mặc Vạn Lôi Hạo Thiên Đế Bào, tay cầm Thần Lôi Ngọc Lệnh, trông thật lôi đạo thương mang, thần uy hiển hiện không thể xem thường.

"Đa tạ Thần Tôn ân tứ!" Triều Bôn với vẻ mặt cung kính hành lễ nói.

Nhìn thấy diện mạo này, Hoàng Thiên cũng thấy hài lòng, ít nhất thì so với Văn Trọng đời sau, người này phù hợp với dáng vẻ của lôi đạo chí tôn hơn.

Với tư cách là lôi thần mạch của Thần Đạo, sau này sẽ là nơi bắt đầu của những cuộc chinh phạt, chủ trì việc thưởng thiện phạt ác trong tam thiên thế giới, sao có thể không có tu vi và chiến lực mạnh mẽ được.

Là thủy tổ Lôi Long của Hồng Hoang, lại có căn nguyên đỉnh cấp không kém gì thế hệ sinh linh đầu tiên, con đường của Triều Bôn tuyệt đối không chỉ dừng lại ở Thần Đế, mà còn có khả năng là Thần Tôn hay thậm chí là Sáng Thế Thần.

Uy danh của lôi đạo trong Hồng Hoang không kém gì địa đạo, trong Hỗn Độn cũng chẳng thua kém bất kỳ một đại đạo nào.

“Thần Lôi Ngọc Phủ nằm trong Bích Tiêu Phạm Khí, dưới thiết lập Lôi Thành, là thần đình của Lôi Tổ Đế Tôn.

Chương 315

Hai bên có Ngọc Xu Ngũ Lôi Sử Viện và Ngọc Phủ Ngũ Lôi Sử Viện, cai quản ba ty: Lôi Đình Đô Ty, Lôi Đình Bộ Ty, Vạn Thần Lôi Ty." Hoàng Thiên nói tiếp: "Ngoài ra, dưới trướng ngươi phải có một vị thần tổng lĩnh Lôi bộ, cai quản ba mươi sáu nội viện trung ty, Đông Tây Hoa Đài, Huyền Quán Diệu Các, tứ phủ lục viện cùng các ty, chia thành các tào cục, thiết lập Cửu Thiên Lôi Công tướng quân, Bát Phương Vân Lôi tướng quân, Ngũ Phương Man Lôi sứ giả, Lôi bộ tổng binh sứ giả." Nghe vậy, Triều Bôn không khỏi hỏi: "Khởi bẩm Thần Tôn, không biết vị thần tổng lĩnh Lôi bộ đó hiện đang ở đâu?" "Ha ha ha!

Vị thần tổng lĩnh Lôi bộ đó có duyên nợ khá sâu sắc với ngươi, là Tiên Thiên Lôi Linh của Lôi Trạch hóa hình, nên lấy tên là Lôi Thần, nằm trong số cuối của Tiên Thiên Thiên Đạo, cần mười mấy nguyên hội nữa mới có thể xuất thế, đến lúc đó hãy phái người dẫn lên thiên đình." Hoàng Thiên đầy ý vị sâu xa nói.

Lôi Thần sinh ra từ linh hồn Lôi Trạch, theo truyền thuyết có thể là một trong ba nghìn khách ở Tử Tiêu Cung, ít nhất thì cũng phải để người ta nghe xong bài giảng đạo của Hồng Quân cái đã.

Đại đạo từ xưa ai đạt được trước thì là tiên, với tiến độ hiện tại của Lôi Thần, khi Hồng Quân thành thánh thì hắn cũng chỉ mới ở cảnh giới Thần Vương.

Nếu có thể nghe Hồng Quân giảng đạo, sẽ có lợi ích rất lớn cho sự phát triển của hắn.

Thần Đạo có Lôi Thần, Thiên Đạo cũng có tiên nhân cai quản thiên kiếp, hai bên có khá nhiều điểm chung.

Tệ nhất thì cũng phải vơ vét được một đợt phân bảo, mạch Lôi Thần cũng không ít người, thiếu Tiên Thiên Linh Bảo, không đến chỗ Hồng Quân vơ một nắm thì thật uổng phí.

Nhìn thấy nụ cười quái dị đó của Thần Tôn, Thần Đạo Ứng Nguyên Lôi Tổ Đế Tôn mới ra lò - Triều Bôn - không khỏi rùng mình một cái, vội vàng mở miệng đáp lời: "Xin tuân theo mệnh lệnh của Thần Tôn!" "Được rồi!

Lui xuống trước đi!" "Tuân lệnh!" Triều Bôn nhanh chóng rời khỏi Đại La Thần Thiên, tiến về chính điện của Thần Đình để chuẩn bị nhậm chức chí tôn lôi đạo.

Lúc này, Hoàng Thiên chợt động tâm, tay áo phất một cái, chỉ thấy một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt.

"Tất Phương bái kiến lão gia." Trước đó trong trận chiến ở Bắc Hải, hỏa hung Tất Phương đã bị Hoàng Thiên thu vào trong Thần Đạo chí bảo 《Sáng Thế Kỷ》, vì công việc quá bận rộn nên mãi vẫn chưa ngó ngàng tới.

Nếu không phải vừa nãy mới lôi Tiên Thiên Lôi Long ra thì thật sự đã quên mất con tọa kỵ này rồi, dù sao thì cũng từng là một trong mười đại thống lĩnh của Hung thú, sự hiện diện không thể quá thấp được!

"Khụ khụ, được lắm tiểu súc, không ngờ lại vô tri vô giác bước vào Thần Vương sơ kỳ rồi, xem ra Thần Vực cấu kiến cũng hòm hòm rồi đấy, tiếp theo nên thu gom tín đồ để tiến quân vào trung kỳ thôi nhỉ!" "Khởi bẩm chủ nhân, Thần Vực của tiểu súc đã xây dựng xong." Tất Phương cúi đầu đáp, trong lời nói ít nhiều mang theo chút kiêu ngạo.

Dù sao thì cũng là cảnh giới Thần Vương, ngày trước có thể đối đầu với cảnh giới của hai đại Hung thú Hoàng giả, trong toàn bộ

chủng tộc Hung thú, ngoại trừ hai đại Hoàng giả ra thì hắn là mạnh nhất rồi.

"Ừm, không tệ!" Hoàng Thiên gật đầu, lúc này mới tỉ mỉ quan sát Tất Phương một lượt, tên này qua vô số năm được sức mạnh sáng thế cũng như bản nguyên Thần Đạo tẩy lễ, hiện giờ ẩn ẩn mang theo khí tức huyền ảo, trông giống như căn nguyên độc nhất của Thần Đạo, nằm giữa ranh giới Tiên Thiên và Hỗn Độn, hèn gì lại có tiến cảnh như vậy, hóa ra là đã thoát thai hoán cốt rồi!

Nhưng cũng đúng thôi, là tọa kỵ của hắn, thân phận địa vị ở một số phương diện thậm chí không thua kém gì Huyền Thiên hay Thương Ly, nếu tu vi kém cỏi thì chẳng phải là làm mất mặt hắn sao.

"Đúng rồi, bây giờ ngươi cũng đã là cảnh giới Thần Vương, cứ gọi tiểu súc mãi thì e là có chút không ổn, từ nay về sau ngươi sẽ là Thần Thú Pháp Vương dưới tọa hạ của ta, đứng hàng nhị đẳng trong Thần ban." "Tuân lệnh!

Tiểu thần xin tuân theo danh hiệu của chủ nhân." Tất Phương vui mừng khôn xiết nói.

Theo ông chủ bao nhiêu năm, vất vả lắm mới lên được Thần Vương, không ngờ Hoàng Thiên lại ban sắc phong cho hắn, khiến hắn không khỏi cảm động.

Phải biết rằng ngôi vị Thần Thú Pháp Vương chỉ đứng sau Thần Thú Đế Tôn, trong Thần Đình chỉ có Cửu Trảo Thánh Long và Cửu Thải Mê Huyễn Vũ Điệp mới có tư cách đảm nhiệm Thần Thú Đế Tôn.

Vậy là, hiện giờ hắn ít nhất cũng cùng đẳng cấp với Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại, Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly, Trấn Điện Đại Thần Vương Huyền Thiên và Sơn Thần Cung chủ Liễu Mi.

Tất nhiên, nếu bọn người Hùng Đại đột phá cảnh giới Thần Đế, thì tự nhiên sẽ được thăng cấp thành Trấn Hải Đế Tôn, Trấn Sơn Đế Tôn, Trấn Điện Đế Tôn và Sơn Thần Đế Tôn.

Nhìn từ bên ngoài thì trật tự Thần Đạo rất nghiêm ngặt, nhưng thực tế thì vẫn lấy Hồng Hoang làm chuẩn, nhục nhược cường thực, thích giả sinh tồn, ai có tu vi cao thì chiếm giữ tầng trên, đó chính là quy cũ.

Tiền đề là những người đó đều phải nhận được sự công nhận của Thần Tôn Hoàng Thiên.

Từ những gì thấy trên người Tất Phương hiện tại, Hoàng Thiên phát hiện ra vấn đề cốt lõi của công pháp Thần Đạo là sức mạnh sáng thế cũng như bản nguyên Thần Đạo không thể chỉ dựa vào sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Nếu không phải vì Tất Phương có sự minh ngộ đối với công pháp của bản thân, thậm chí là cảm ngộ được pháp tắc độc nhất của Thần Đạo, lấy hỏa làm bản tâm và sát lục làm thần, thì cũng không thể đột phá đến mức như hiện tại.

Theo thời gian, một Tất Phương đã hiểu rõ con đường của mình tuyệt đối sẽ là một chiến lực mạnh mẽ khác của Thần Điện, vì vậy hắn mới sắc phong Tất Phương làm Thần Thú Pháp Vương.

Lúc này, hắn không khỏi nhớ đến bọn người Huyền Thiên, nhịn không được bấm ngón tay tính toán một chút, một lát sau, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra nụ cười.

“Ha ha ha!

Không ngờ sự chờ đợi mấy nghìn vạn năm cuối cùng cũng không uổng phí, Huyền Thiên cuối cùng cũng sắp bước ra một bước đó rồi.” Động tĩnh trên đỉnh Bất Chu ngay cả những tu sĩ Chuẩn Thánh sơ kỳ

của Hồng Hoang còn cảm nhận được, huống hồ vị tu sĩ bán bộ Thần Tôn cảnh này sao lại không cảm nhận được chứ?

Giờ đây đại bộ đội của Thần Điện đều đã di dời, Sơn Thần Cung còn lại cũng dưới sự chủ trì của Địa Hoàng mà dần dần chuyển sang phía tây.

Có thể nói, lượng kiếp ảnh hưởng tới Thần Điện là cực kỳ nhỏ nhoi.

Chỉ là trận đại chiến Long Phượng lừng lẫy thiên hạ đó, nếu không tham dự thì trong lòng khó tránh khỏi có chút nuối tiếc.

Đột nhiên, Hoàng Thiên không khỏi phân phó: "Tất Phương, ta muốn đi xem xem trời đất bây giờ rốt cuộc ra làm sao rồi." Lời vừa dứt, Tất Phương hiểu chuyện liền hiện ra bản thể, nhưng lại phô diễn tu vi Đại La Thần.

Hoàng Thiên lập tức thân hình chuyển động, xuất hiện trên lưng hắn, ngồi xếp bằng, cứ thế đi xuống Hồng Hoang, hướng về tứ hải mà đi.

Phía ngoài một hòn đảo nhỏ ở Tây Hải, đám người xôn xao, khí thế bàng bạc, mọi người chia làm ba tốp, ẩn ẩn có sát cơ tỏa ra.

Từ mấy trăm vạn năm trước, sau khi tộc trưởng của Tam Tộc lần lượt đột phá Á Thánh, thế lực của Tam Tộc nhanh chóng mở rộng, xuất hiện hàng trăm tu sĩ Chuẩn Thánh.

Vì thế, toàn bộ cục diện Hồng Hoang đã xảy ra sự thay đổi kịch liệt, phàm là nơi có thiên tài địa bảo xuất thế, đều có cao thủ của Tam Tộc dẫn chúng chiếm giữ, tán tu và thế lực nhỏ bình thường căn bản không dám đến gần.

Phải biết rằng Tam Tộc nổi tiếng bá đạo, chỉ cần đến gần một bước thôi là sẽ có tai họa diệt vong.

Giống như nơi này, không biết có linh vật gì xuất thế mà ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đã cử mấy danh Chuẩn Thánh dẫn đội, Đại La Kim Tiên đi theo, phong tỏa toàn bộ vùng biển trong vòng nghìn vạn dặm, không cho phép bất kỳ ai ra vào.

"Phượng Sanh, tứ hải là địa bàn của tộc ta, các ngươi cùng với Kỳ Lân tộc đến đây là có ý gì, chẳng lẽ muốn khai chiến với Long tộc ta sao?" Trưởng lão Long tộc hùng hổ chất vấn.

Long chiếm hải ngoại, Kỳ Lân cư trung, Phượng tường cửu thiên, vốn dĩ phải là một chuyện hòa hợp, nhưng khi thế lực của Tam Tộc không ngừng lớn mạnh, dần dần giữa ba tộc cũng bắt đầu xảy ra ma sát, thường xuyên xảy ra chuyện Long tộc chạy sang lãnh địa Phượng tộc tìm bảo vật, Phượng tộc chạy sang lãnh địa Kỳ Lân tộc tìm bảo vật.

Bây giờ cũng vậy, hòn đảo ngoài Tây Hải tự có bảo vật xuất thế, kết quả là Long, Phượng, Kỳ Lân đều đã đến đủ, ai cũng không nhường ai.

"Ha ha!

Thiên tài địa bảo tự có linh tính, người có duyên sẽ có được nó.

Chẳng lẽ Long tộc nghĩ linh vật linh bảo trong thiên hạ đều là vật trong túi của các ngươi sao, vậy thì các ngươi coi chúng ta là cái gì?" Trưởng lão Phượng tộc Phượng Sanh giễu cợt nói.

"Không sai!

Kỳ Lân tộc chúng ta cũng là người phát hiện ra linh vật, tại sao phải nhường?

Hôm nay dù tộc trưởng Long tộc có ở đây thì cũng phải giảng đạo lý trước sau chứ." Trưởng lão Kỳ Lân tộc lớn tiếng quát tháo.

Mặc dù nơi phát hiện ra linh vật là ở Tây Hải, nhưng lãnh địa của

Kỳ Lân tộc và Phượng tộc cũng có một phần ở phía tây, khoảng cách đến Tây Hải không xa nên cũng không hề sợ Long tộc.

Chương 316

Nghe vậy, trưởng lão Long tộc Ngao Minh sắc mặt vô cùng âm trầm, ngay từ vài phút trước ông ta đã gửi tin nhắn cầu cứu về tộc.

Bất kể linh vật phát hiện ở đây là gì, chắc chắn là một món linh bảo có uy lực mạnh mẽ, dù thế nào cũng không thể để người khác mang đi được.

Nếu không thì tôn nghiêm của Long tộc sau này để đâu?

Một chủng tộc ngay cả đồ đạc trên địa bàn của mình còn không giữ được thì sao có thể khiến thiên hạ tin phục.

Lúc này trên đảo nhỏ ẩn hiện vạn đạo kim hà, cũng có hàng chục luồng ánh sáng vút thẳng lên trời, uy nghiêm vô tận quét sạch phương viên nghìn vạn dặm.

Xung quanh còn có đạo vận thần bí lưu lộ, thỉnh thoảng thiên hoa lạn mạn, địa dũng kim liên, hoặc thần thú cùng hót, hoặc tiên nhân chỉ đường, các loại kỳ cảnh dị tượng không ngừng xuất hiện.

Tại hiện trường, ngoại trừ tu sĩ của Tam Tộc ra còn có một số tán tu thực lực mạnh mẽ, phần lớn là đại năng Tiên Thiên đang ẩn cư ở Tây Hải.

Nhìn thấy cảnh tượng huy hoàng như vậy, thử hỏi ai có thể kìm nén được sự cám dỗ, nếu không phải linh bảo thì đó cũng phải là tuyệt thế kỳ trân, ăn vào tu vi sẽ đại tăng, biết đâu có thể bước ra bước đó.

"Đồ ở Tây Hải, Long tộc ta đương nhiên không thể chiếm làm của riêng, lý ra phải cùng chúng sinh linh ở Tây Hải chia sẻ, nhưng hạng người Phượng tộc và Kỳ Lân tộc các ngươi không phải người Tây

Hải, lấy tư cách gì mà đến tranh đoạt linh vật?" Đúng lúc đó, trưởng lão Long tộc Ngao Minh đột nhiên lớn tiếng nói.

Tiếng nói này đã thu hút sự chú ý của mọi người tại hiện trường, nhiều tán tu nhìn ông ta với vẻ mặt hài lòng.

Ngược lại, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đang bị vô số ánh mắt quét qua, mỗi ánh mắt đều chứa đầy sát cơ như có mối thù giết cha vậy.

"Hừ!

Ngao Minh, quả nhiên giảo trá!" Trưởng lão Phượng tộc Phượng Sanh sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, làm sao mà không biết tâm tư của tên này chứ.

Để tranh đoạt linh vật, hắn không tiếc lấy thân làm mồi, ép buộc kéo những tán tu tại hiện trường lên chiến xa của mình, như vậy Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã trở thành cái gai trong mắt mọi người.

Tuy đã bộc lộ tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ mạnh mẽ nhưng hiện trường vẫn không ai sợ hãi, vì trong đám tán tu cũng có vài vị Chuẩn Thánh.

Huống hồ vì tiền mà chết vì ăn mà mất mạng, ai cũng không muốn dễ dàng từ bỏ!

Trưởng lão Kỳ Lân tộc, cũng là một cao thủ Chuẩn Thánh sơ kỳ, trực tiếp để lộ toàn bộ khí thế quanh thân, nhìn quanh một lượt rồi lạnh lùng hừ một tiếng: "Tốt nhất các ngươi nên rời đi, nếu không dưới lưỡi đao của tộc ta, kẻ nào dám cản sẽ bị trảm không tha!" Là bá chủ phương bắc, chí tôn của tẩu thú, đường đường là Kỳ Lân tộc khi nào lại cần phải thương lượng với một đám rác rưởi chứ, ha ha!

Ai ngờ một tên tán tu Chuẩn Thánh trong đó đại cười nói: "Ha ha!

Nghiệt súc, lúc lão tử tung hoành hoang cổ thì không biết ngươi còn đang bú sữa ở đâu đâu, muốn đánh thì đánh." "..." Trưởng lão Kỳ

Lân tộc nghe xong tức đến đỏ mặt tía tai: "Tên chết tiệt kia, ngươi tưởng ngươi là ai?

Người của Bắc Hải sao mà kiêu ngạo đến thế." Lời vừa dứt, sắc mặt của mọi người tại hiện trường không khỏi thay đổi, mặc dù bây giờ ấn tượng của họ đối với Thần Điện không còn sâu sắc nữa.

Nhưng đám người hung danh hách hách ở Bắc Hải đó thực sự khiến người ta đau đầu, tứ đại hải thần năm xưa ở ngoại hải thỏa sức chém giết, bình định sóng dữ, thần uy hiển hách vô cùng.

Ngay cả những người khác cũng phải e ngại Bắc Hải, duy chỉ có binh phong của Tam Tộc vẫn cường thịnh như cũ, cùng với việc tộc trưởng của Tam Tộc tiến quân vào Á Thánh, sự cuồng vọng đó lại càng tăng thêm nhiều phần.

Bây giờ lại còn ngang nhiên biểu lộ sự khinh thường đối với Bắc Hải, xem ra Tam Tộc đang bành trướng đến mức vô pháp vô thiên rồi.

Cùng lúc đó, nhóm của Hoàng Thiên vừa rời khỏi tinh không, dường như cảm nhận được có thứ gì đó đang thôi thúc tâm thần mình.

"Ồ, không ngờ Tây Hải lại có trọng bảo như vậy xuất thế, bốn mươi bốn đạo cấm chế, cực phẩm trong các cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chẳng lẽ đó là vật có duyên với bản tôn?" Hoàng Thiên không khỏi ngạc nhiên nói.

"Tất Phương, đi về phía Tây Hải!" "Tuân lệnh!" Tất Phương gật đầu đáp lời, lập tức vận dụng tu vi Thần Vương nhanh chóng tiếp cận nơi có linh bảo ở Tây Hải, tốc độ nhanh như chớp.

Bấm ngón tay tính toán kỹ lưỡng về chuyện ở Tây Hải, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một tia thích thú, đạo vận ngưng tụ không tan, rõ ràng linh bảo vẫn chưa hoàn toàn xuất thế.

Nhưng khí tức đã lan tỏa ra khắp phương viên ức vạn dặm, e rằng

linh bảo hiện giờ đã thu hút không ít kẻ tham lam vào cuộc.

Hồng Hoang qua bao năm không ngừng phát triển, nhiều động thiên của sinh linh Hỗn Độn đã được phát hiện, Tiên Thiên Linh Bảo không chỉ dừng lại ở con số ba nghìn như trước.

Nhưng so với vô số sinh linh trong Hồng Hoang và gần nghìn danh Chuẩn Thánh thì Tiên Thiên Linh Bảo chẳng khác nào muối bỏ bể, huống hồ là trọng bảo cấp độ này, thử hỏi ai có thể bình thản đối mặt được chứ?

"Aizz!

Đang lúc lượng kiếp, máu chảy thành sông là chuyện thường tình, lúc này linh bảo xuất thế rõ ràng là muốn khơi mào cho một cuộc chém giết thảm khốc, xem ra cũng là bút pháp của Thiên Đạo!" Hoàng Thiên thầm cảm thán trong lòng.

Đúng lúc đó, Tất Phương đang vội vàng lên đường bỗng nhiên lên tiếng hỏi: "Chủ nhân, người từng nói tộc Hung thú không được thiên địa dung thứ, lượng kiếp đối với Hung thú là mảnh đất phúc tốt nhất, nhưng không hiểu sao lần này xuất quan tôi lại luôn cảm thấy bình lặng lạ thường." Theo lý mà nói, là một trong số ít Tiên Thiên Hung thú trong thiên địa, hỏa hung Tất Phương ít nhất cũng phải cảm nhận được sự ưu ái của lượng kiếp chứ.

Nhưng đã lâu như vậy rồi, tu vi không những chẳng tinh tiến mà ngay cả một sợi lông cũng chẳng thấy đâu, thật là vô lý hết sức.

"Ha ha!

Ngươi đúng là thông minh lại bị thông minh hại, Thần Đạo ta hành sự theo thiên chức, từ xưa đã là đạo công đức. 《Sáng Thế Kỷ》 lại càng là Thần Đạo chí bảo, chút bản nguyên Hung thú đó của ngươi sớm đã được tịnh hóa rồi, sát khí lượng kiếp không làm tổn thương

được ngươi nhưng cũng không thể giúp ngươi tinh tiến tu vi được." Hoàng Thiên không khỏi cười nói.

Làm gì có chuyện tốt như vậy, vừa không bị Thiên Đạo liên lụy mà lại có thể thăng tiến tu vi vượt bậc, nếu thế thì tộc Hung thú chẳng phải đã trở thành nhân vật chính của thiên địa rồi sao.

Có được thì có mất, Hung thú vốn dĩ phải diệt tuyệt, Tất Phương nhờ có Thần Đạo che chở mới tồn tại được, tự nhiên sẽ mất đi khí vận Hung thú để trở thành một mạch phụ thuộc của Thần Đạo, lượng kiếp chắc chắn sẽ không nghiêng về phía hắn.

"A?" Tất Phương có chút kinh ngạc, hèn gì bây giờ không cảm thấy sát khí gần gũi nữa, hóa ra là như vậy, làm mình mừng hụt một trận.

Nhìn dáng vẻ đó của hắn, Hoàng Thiên làm sao mà không hiểu được, liền trách mắng: "Kẻ tu đạo phải bẩm báo thiên tâm, thuận theo thế giới, nếu trên người có khí vận Hung thú nồng đậm thì e rằng đó là con đường tự tìm cái chết." "Trước đó bản tôn đặc biệt biên soạn Thần Đạo Tâm Kinh là để tiêu trừ ý niệm sát lục trong tâm trí.

Những kẻ bị oán khí của Hỗn Độn Ma Thần ám vào vất vả lắm mới hóa giải được, bây giờ ngươi lại muốn quay lại sao, thật là ngu ngốc hết chỗ nói!" "Chủ nhân giáo huấn phải, Tất Phương biết lỗi rồi." Bây giờ hắn đã hiểu tại sao Hoàng Thiên lại bắt mình đọc Thần Đạo Tâm Kinh trong 《Sáng Thế Kỷ》 suốt mấy trăm vạn năm qua, hóa ra là để nhổ tận gốc ma niệm sát lục trong nguyên thần, hèn gì những năm qua tu vi lại thăng tiến nhanh đến vậy.

Sau khi có được câu trả lời, Tất Phương tỏ ra phấn khởi hơn hẳn, ít nhất thì từ nay về sau hắn không còn phải lo lắng về việc bị Thiên Đạo hạn chế nữa, có thể thỏa sức nâng cao tu vi.

Ngược lại, Hoàng Thiên lại rơi vào trầm tư, đột nhiên cảm nhận

được sự thay đổi của đất trời, dường như sự tự do trước kia lại có thêm một lớp xiềng xích, xem ra sự kiểm soát của Thiên Đạo đối với thế giới này ngày càng mạnh mẽ hơn rồi.

Giờ đây ngay cả tu vi bán bộ Thần Tôn cảnh của hắn cũng không thể dễ dàng bấm quẻ vận mệnh nữa, điều duy nhất tăng lên chính là sự lĩnh ngộ đối với nhân quả ngày càng rõ ràng.

May mắn là Thần Đạo có vài món chí bảo trấn áp khí vận, tinh không lại được tách rời khỏi đại địa, khiến bản thân Hoàng Thiên căn bản không bị ảnh hưởng.

Nếu có nhân quả thì đó cũng chỉ là về mặt tốt mà thôi.

Thần là những người điều hòa chúng sinh với thiên địa Hồng Hoang để duy trì sự cân bằng, tuy không có đại công đức nhưng cũng có không ít phúc nguyên.

Thiên Đạo dù mạnh mẽ nhưng thì đã sao, nó chẳng qua cũng chỉ là một đoạn trình tự, lẽ nào lại có thể ra tay với những người có đức với thiên địa sao?

"Chủ nhân, phía trước có một đám người đang vây quanh không biết đang làm gì, nhìn dáng vẻ đều là người của Tam Tộc, tôi có nên xông vào không?" Đúng lúc đó, Tất Phương chở Hoàng Thiên đã đến một hòn đảo nhỏ ở Tây Hải.

Chương 317

Hoàng Thiên nghe xong khẽ nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Khoan đã, cứ tĩnh quan kỳ biến, bản tôn cũng muốn xem thử Tam Tộc có tiến bộ gì không." Nói đoạn, ông phất tay một cái, mấy luồng sức mạnh không gian giáng lên người Tất Phương, trực tiếp bẻ cong thời không, lơ lửng trong khe hở.

"Tuân lệnh!" Tất Phương cũng không rảnh rỗi, cứ thế chở Hoàng Thiên ở ngay phía trên hòn đảo nhỏ, ẩn mình trong khe hở thời không, lặng lẽ quan sát màn trình diễn của đám người bên dưới.

"Các ngươi đừng có quá phóng túng, nếu chúng ta khởi động Thần Dụ Lệnh thì các ngươi cũng không yên ổn được đâu!" Về phía tán tu, mấy danh Chuẩn Thánh giận dữ quát.

Ngay vừa rồi, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc đã đạt được thỏa thuận, muốn dọn dẹp hiện trường trước để đuổi những người khác ra khỏi đảo hòng độc chiếm linh vật.

"Ha ha!

Thần Dụ Lệnh, thứ đó là cái gì?" Trưởng lão Kỳ Lân tộc Kỳ Phong giễu cợt nói.

Không phải là ông ta coi thường Thần Dụ Lệnh, mà là để khởi động Thần Dụ Lệnh cần phải có một tiền đề lớn, đó là cả hai bên đều phải là những thế lực chủng tộc.

Bây giờ đám tán tu đối diện tuy chia thành vài nhóm tộc quần nhưng thực lực của ba tộc chúng ta chẳng lẽ lại không mạnh bằng mấy tên lẻ tẻ đó sao, thử hỏi sao phải sợ chứ?

"....

Không ngờ các ngươi lại dám nói vậy, chẳng lẽ không sợ Thần Tôn trách phạt xuống sao?" Chuẩn Thánh bên phía tán tu tức đến méo cả mũi.

"Hừ!

Thần Tôn thì sao chứ, tộc ta hùng bá thiên hạ, việc gì phải sợ!" Trưởng lão Kỳ Lân tộc kiêu ngạo nói.

Chỉ có điều cuộc đối thoại này đều đã lọt vào mắt của Hoàng Thiên ở phía trên.

Hoàng Thiên không có cảm giác gì quá lớn, muốn khiến nó diệt vong thì trước tiên phải khiến nó điên cuồng đã.

Huống hồ còn có một số khí tức ẩn bí mà quen thuộc đã bị ông phát giác, xem ra những người bạn cũ cũng đang âm thầm dòm ngó ở đây.

"Gào!!!" Nhưng Tất Phương ở bên cạnh thì hoàn toàn nổi giận, liên tục phát ra những tiếng gầm gừ, may mà đang ở trong khe hở thời không, nếu không thì tất cả mọi người ở hiện trường đều phải khiếp vía.

Đừng nhìn hiện tại hắn chỉ là một con tọa kỵ, nhưng năm xưa Tất Phương thân là thủ lĩnh của hỏa hung, đứng trong top 3 của mười đại thống lĩnh hung thú của vương triều Hung thú.

Các tộc như Long, Phượng, Kỳ Lân khi đó chỉ là thức ăn hàng ngày thôi, suốt cả kỷ nguyên hoang cổ ngoại trừ Thần Điện ra thì Hung thú thực sự chẳng ngán ai.

Ai ngờ mới có bao nhiêu năm không gặp mà ngay cả thức ăn năm xưa giờ cũng dám leo lên đầu lên cổ ngồi rồi, thật không thể nhẫn nhịn được nữa.

Tất Phương định lộ ra chân thân ngay lập tức để nuốt chửng đám

người này.

"Khoan đã!" Ai ngờ lại bị Hoàng Thiên ngăn lại, không phải vì Hoàng Thiên tốt tính mà là ông muốn nhân cơ hội này xem thử ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân rốt cuộc có giá trị để thu phục hay không.

Nếu không có chút giá trị nào thì Thần Điện cần phải ra tay để thiết lập lại thiên vị của tứ tượng ngũ hành, không để lại chút cơ hội nào.

Sau lượng kiếp của Tam Tộc, họ cần phải gánh vác nhân quả vô tận, nếu gia nhập Thần Điện thì lúc đó khí vận của Thần Đạo e rằng sẽ bị họ kéo xuống mất.

Thà rằng nhân cơ hội này nhìn cho rõ, nên dứt khoát thì phải dứt khoát, nếu không sẽ tự chuốc họa vào thân.

Lúc này trên sân, có lẽ vì trưởng lão Kỳ Lân tộc quá kiêu ngạo cộng thêm việc hai tộc Long, Phượng đang ở bên cạnh hỗ trợ nên nhất thời đám tán tu rơi vào trầm tư.

Sức mạnh pháp tắc trên bầu trời ngày càng nồng đậm, ngay cả linh khí ở vùng biển xung quanh cũng hội tụ về hòn đảo nhỏ, xem ra linh vật sắp xuất thế rồi.

Không lâu sau lại có hàng trăm vị Đại La Kim Tiên cùng hơn mười vị Chuẩn Thánh đến hiện trường, xem ra đây đều là cao thủ của Tam Tộc.

Khá khen cho đám người này, cộng với số lượng ban đầu hiện giờ thế lực của Long, Phượng, Kỳ Lân cơ bản đã cân bằng, mỗi bên đều có trăm danh Đại La Kim Tiên với năm danh Chuẩn Thánh dẫn đầu.

Có thể thấy đám người này chắc chắn đã được ba người Long Vương chỉ điểm nên mới biết linh vật trên đảo là một món cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thượng phẩm, nếu không sẽ tuyệt đối không tốn

nhiều công sức như vậy.

Trong nháy mắt, Hoàng Thiên đang ẩn nặc trong hư không đột nhiên mở bừng đôi mắt, nhìn về phía hư không nào đó ở phương đông, trên mặt lộ ra một tia thích thú.

"Ha ha!

Bích Ba đạo nhân, lão già này không ngờ lại lẳng lặng tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi, xem ra tứ hải quả thực là vùng đất phúc của tu sĩ Thủy hành!" Là một tu sĩ bán bộ Thần Tôn cảnh, đừng nói là Chuẩn Thánh, ngay cả Thánh nhân ở trước mặt ông cũng không có gì bí mật cả.

Bích Ba đạo nhân tuy đã vắt óc che giấu sự tồn tại của mình nhưng vẫn bị Hoàng Thiên phát hiện ra.

Lão già này không hề đơn giản chút nào, là tàn hồn của Hải Chi Ma Thần trong Hỗn Độn kết hợp với Tiên Thiên thanh thủy của Hồng Hoang hóa hình mà thành.

Bề ngoài tự xưng là Bích Thủy đạo nhân nhưng thực chất lại là thủy tổ của nước ngọt đúng nghĩa.

Ngay từ cuối lượng kiếp Hung thú, ông ta đã âm thầm rời khỏi đại địa để tiến vào trong tứ hải nhằm tìm cầu sức mạnh bản nguyên của biển để dung hợp vào đạo cơ của mình hòng siêu thoát khỏi căn nguyên ban đầu.

Không ai ngờ được lúc tộc trưởng của Tam Tộc đột phá Á Thánh, Bích Thủy đạo nhân đã mượn khí vận của Long tộc để cưỡng ép dung hợp một phần hải nhãn, thành công phá bỏ được sự kìm hãm tu vi để trở thành tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thiên hữu định số, linh bảo sẽ tự chọn chủ nhân, nên Bích Ba đạo nhân đã cảm ứng được cơ duyên của mình và đích thân đến Tây Hải.

Nhưng hàng trăm danh Đại La Kim Tiên cùng hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh trước mắt thực sự khiến ông ta không khỏi đau đầu.

Tất nhiên, nếu tộc trưởng của Tam Tộc không xuất hiện thì ở đây không có ai có thể ngăn cản được ông ta.

Đang lúc Hoàng Thiên còn đang suy tư đầy thú vị thì một luồng tà ác chi khí đột nhiên xuất hiện trong hư không, ngay sau đó là những gợn sóng thời không dao động.

"Ồ?

Không ngờ ngay cả La Hầu cũng đến rồi, có vẻ hay đây!" Là chủ nhà ở phía tây, giờ đây linh bảo xuất thế ở Tây Hải chắc chắn La Hầu có thể cảm nhận được, nhưng với tính cách cao ngạo của mình thì linh bảo bình thường căn bản không lọt vào mắt hắn.

Bây giờ hắn cũng xuất hiện thì có thể thấy món linh bảo sắp xuất thế này thực sự khiến người ta phải kinh hãi.

Nhưng không lâu sau lại có thêm một luồng khí trung chính bình hòa xuất hiện trong hư không, đó chính là Hồng Quân lão tổ.

"Rốt cuộc là món linh bảo nào mà lại thu hút nhiều người đến vậy, hay thật, những nhân vật đỉnh cao của Hồng Hoang coi như đã tụ họp đông đủ rồi." Hoàng Thiên ngạc nhiên nói.

Một lúc sau ông vội vàng phân phó Tất Phương: "Lát nữa có lẽ sẽ có một trận ác chiến, ta đã ra lệnh cho Hùng Đại đến đây.

Lúc đó Hùng Đại sẽ đối phó với La Hầu, còn ngươi hãy tự mình đi thu lấy linh bảo." "Tuân lệnh!

Xin tuân theo mệnh lệnh của Thần Tôn!" Khi người đến ngày càng đông, tình hình trên đảo trở nên phức tạp hơn bao giờ hết.

Ngoài Tam Tộc và tán tu ra còn có ba vị đại năng đỉnh phong là La

Hầu, Hồng Quân, Bích Ba đang ẩn mình trong hư không.

Chương 318

Bất luận là ai cũng không dễ chọc vào, nhưng Hoàng Thiên không định ra tay, dùng tu vi bán bộ Thần Tôn cảnh để đối đầu với vài tên Chuẩn Thánh chẳng khác nào dùng dao mổ trâu để giết gà sao?

Huống hồ Thiên Đạo đang ở ngay trước mắt, nếu ra tay chắc chắn sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền, lúc đó bùng nổ đại chiến thế giới thì không hay chút nào.

Vì vậy Hoàng Thiên đã nghĩ ra một phương pháp, đó là dùng Tiên Thiên Chí Bảo Thời Gian Sa Lậu để khống chế xung quanh, để Tất Phương nhanh chóng cướp lấy linh bảo.

Còn về đám người Tam Tộc cũng như Hồng Quân, La Hầu, Bích Ba đạo nhân, đã có Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại cùng các Thần Vương của Hải Thần Cung ở đây thì thử hỏi sao lại không đối phó được chứ!

"Ha ha!

Thiên Đạo muốn mượn đao giết người, nhưng bản tôn nhất định không để nó toại nguyện, để xem ai cao tay hơn một bậc, bản tôn sẽ thần hành thiên hạ." Trên mặt Hoàng Thiên lộ ra một tia dị sắc.

Rốt cuộc món linh bảo này có thể thu hút bao nhiêu người, nếu là sự chỉ dẫn cơ duyên của Bích Ba đạo nhân thì Tam Tộc có lẽ cũng là do nhân duyên tế hội, nhưng Hồng Quân và La Hầu thì tuyệt đối là bút pháp của Thiên Đạo nhằm mục đích hãm hại Thần Điện.

Cục diện hiện giờ nghiễm nhiên đã trở thành cuộc đấu trí với Thiên Đạo, rốt cuộc là bọn người La Hầu thắng cuộc hay hung uy của Thần Điện vẫn còn như cũ, không ai biết được!

Một nghìn năm sau, trên bầu trời mây hà bao phủ, xung quanh thủy khí lan tỏa, xem ra món linh bảo mạnh mẽ đó đã bước vào giai đoạn mang thai cuối cùng.

"Ầm đùng đùng!" Đi kèm với tiếng sấm sét, chỉ thấy trong hư không bốn mươi bốn đạo cấm chế quang quyển bất ngờ xuất hiện, trời giáng tường thụy, trên biển sinh kim liên, lại có vô tận hào quang ngũ sắc lấp lánh bên trong, nước biển cuộn trào vô tận, đạo vận lưu chuyển trong đó.

Hoàng Thiên thấy vậy liền hiểu ra ngay, thì ra là Định Hải Thần Châu, hèn gì lại có thể thu hút Bích Ba đạo nhân và Tam Tộc.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Định Hải Thần Châu thực chất là do mảnh vỡ của Hỗn Độn hư không kết hợp với bản nguyên Thủy chi tạo hóa của thiên địa mà thành, có thể phát ra hào quang ngũ sắc làm mê đắm linh thức ngũ cảm, uy lực cực lớn như sức mạnh của tứ hải, quả là bảo bối tốt.

Đời sau sau buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ từng phân phát bảo vật trên Phân Bảo Nham thì Thông Thiên giáo chủ đã có được món này, cùng với Phược Long Tác đem ban cho đệ tử Triệu Công Minh.

Trong trận chiến Phong Thần, Triệu Công Minh bị Nhiên Đăng ám hại, hai vị kim tiên ở núi Vũ Di là Tiêu Thăng và Tào Bảo đã dùng Lạc Bảo Kim Tiền để thu lấy hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu này.

Cuối cùng bảo vật này rơi vào tay Nhiên Đăng đạo nhân, kết hợp với Càn Khôn Xích dùng đại pháp phật giáo diễn biến thành Nhị Thập Tứ Chư Thiên (hay còn gọi là Nhị Thập Tứ Phật Quốc).

Tương truyền bảo vật này có tổng cộng ba mươi sáu viên, riêng lẻ một viên là hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sáu viên là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mười hai viên là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo,

hai mươi tư viên là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu thu thập đủ bộ thì e rằng uy lực không kém gì Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng đời sau lại chưa từng có ai nhìn thấy mười hai viên còn lại.

Nhưng sự đời thật kỳ diệu, năm xưa Hoàng Thiên luyện thể ở núi Bất Chu không chỉ có được Hoàng Trung Lý mà còn phát hiện ra mười hai viên Định Hải Thần Châu trong ao nguyên dịch do cốt tủy của Bàn Cổ hóa thành.

Chẳng trách linh bảo ở Tây Hải lại luôn thôi thúc ông, hóa ra duyên phận với Định Hải Thần Châu lại sâu sắc đến vậy.

Lúc này trên bầu trời hào quang ngũ sắc nghiễm nhiên đại thịnh, chỉ thấy một chuỗi hạt màu xanh biếc tỏa ra sức mạnh tứ hải từ từ xuất hiện trong hư không.

"Ầm!" Trong nháy mắt, hàng trăm danh Đại La Kim Tiên và hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh trên đảo không hề do dự chút nào, dốc hết hỏa lực lao về phía Định Hải Thần Châu.

Ban đầu mọi người chỉ nghĩ linh vật này không đơn giản, nhưng hiện tại nó lại là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thử hỏi ai có thể điềm nhiên cho được.

Thế là từng người dốc toàn lực ra tay, vô số linh bảo bay ngang dọc, pháp lực đan xen, chỉ trong chốc lát đã có hàng chục danh Đại La Kim Tiên bị trọng thương, những kẻ tu vi thấp kém hơn còn bị hồn phi phách tán ngay tại chỗ.

Đừng đùa, bảo vật luôn làm lay động lòng người, bất kỳ món linh bảo nào xuất thế trong Hồng Hoang cũng đều cần vô số máu tươi tế luyện, cuộc chém giết mới thảm khốc làm sao.

"Lũ sâu bọ các ngươi mau cút đi cho ta!" Ngay cả Bích Ba đạo

nhân vốn đang ẩn nặc trong hư không cũng không nhịn được nữa.

Cũng phải thôi, trong Định Hải Thần Châu có chứa sức mạnh của tứ hải, rất phù hợp với đạo của ông ta, thử hỏi sao có thể giương mắt nhìn người khác tranh đoạt món linh bảo này chứ!

"Ầm!" Một luồng uy áp khủng bố chưa từng có ngay lập tức quét sạch hiện trường.

Bích Ba đạo nhân dốc hết hỏa lực, không hề nương tay, dùng món linh bảo bản mệnh cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Bích Thủy Bát lao lên trấn áp, đánh bay tất cả những người khác.

"Cái gì?

Đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ!" Đám người Tam Tộc và tán tu kịp phản ứng lại không khỏi lộ rõ vẻ kinh hãi trên mặt, chỉ có thể giương mắt nhìn đại thủ của Bích Ba đạo nhân hướng về phía Định Hải Thần Châu.

"Bích Ba lão tặc, hãy dừng tay cho bản tọa!" Lúc này La Hầu một tay cầm Thiên Ma Tháp trấn áp bát hoang, ma khí quanh thân lộ rõ, trông thật hung lệ hết mức.

Hắn cũng đã tiến quân vào Á Thánh, luồng ma uy đó ngay lập tức khiến Bích Ba rùng mình, may mà kịp thời tránh thoát.

Không ngờ bên cạnh lại bắn ra mấy luồng khí Hỗn Độn hủy diệt, ngay cả Bích Ba đạo nhân cũng không tha, hóa ra là Hồng Quân đã ra tay, Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên quả thực sắc bén vô cùng.

Tức thì sắc mặt của cả Bích Ba và La Hầu đều thay đổi đột ngột, cả hai đều bộc phát toàn bộ pháp lực quanh thân, cùng nhau tiến lên nghênh chiến với Hồng Quân.

Hiện trường thảm khốc hơn nhiều so với dự tính của mọi người, một vị đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ phẩy tay một cái đã tiêu diệt

hàng chục vị Đại La Kim Tiên.

Tiếp đó là sự xuất hiện của Ma Chủ La Hầu, uy lực của Á Thánh có thể hủy thiên diệt địa, cuộc giao tranh với Bích Ba đạo nhân và dư chấn của nó cũng đã tiêu diệt thêm mười mấy vị Đại La Kim Tiên.

Khi mọi người còn đang chìm trong sự tàn khốc đó thì đòn tấn công của Hồng Quân lão tổ cùng với nhát chém của Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên đã khiến phần lớn tu sĩ tại hiện trường khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Trong nháy mắt, hàng trăm vị Đại La Kim Tiên và hơn hai mươi danh Chuẩn Thánh ban đầu giờ chỉ còn lại lẻ tẻ vài người, ai nấy đều mang trọng thương.

Những tu sĩ Chuẩn Thánh vốn đứng trên đỉnh cao của Hồng Hoang giờ đây đã tan thành mây khói, có thể thấy hiện trường thảm khốc đến mức nào.

"Ầm!!!" Đúng lúc đó, một luồng sóng dao động thần bí lan tỏa khắp phương viên ức vạn dặm, những vị Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên còn lại đều khựng lại.

Ngay cả ba người có tu vi cực cao là Bích Ba, La Hầu, Hồng Quân cũng tạm thời dừng bước, như thể cả thân hình đã bị đóng băng vậy.

Một cái sa lậu bất ngờ xuất hiện trong hư không, sa lậu tỏa ra một luồng sức mạnh thời gian, mỗi khi hạt cát rơi xuống, mọi người tại hiện trường đều cảm thấy sinh mệnh của mình đang lùi lại.

Đó chính là linh bảo bản mệnh của vị thần thời gian chí tôn đầu tiên trong Hỗn Độn - Thời Gian Sa Lậu, vốn là một món Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực của nó đủ để nghiền nát một đám Á Thánh.

Có lẽ trong toàn bộ Hồng Hoang, ngoại trừ Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Thần Đạo ra thì chỉ có Hỗn Độn Chung cùng với Thiên Đạo

Pháp Luân mới có thể kháng hành lại nó.

"Lệ!" Trong nháy mắt, một tiếng điểu minh hung lệ tiêm duệ vang triệt phương viên ức vạn lý.

Tất Phương, một trong những tiên thiên hung thú hiếm hoi còn sót lại của Hồng Hoang, bộc phát ra thực lực khủng bố chưa từng có.

Bản thể mười vạn trượng che khuất bầu trời, bao trùm cả một vùng không gian rộng lớn.

Nhân lúc Hồng Quân, La Hầu, Bích Ba và những người khác bị Thời Gian Sa Lậu định trụ, hỏa hung Tất Phương vỗ cánh, lao thẳng về phía Định Hải Thần Châu.

"Khốn khiếp!

Ngươi dám!" La Hầu và những người khác thấy vậy, lập tức nổi trận lôi đình.

Chương 319

Tranh đoạt suốt nửa ngày trời, kết quả lại để kẻ khác hưởng lợi, hỏi sao bọn họ có thể cam lòng cho được!

"Oanh!" Bích Ba và La Hầu cưỡng ép bộc phát toàn bộ đạo hạnh.

Tuy tu vi chỉ ở mức Chuẩn Thánh hậu kỳ hoặc Á Thánh, nhưng khả năng chưởng khống pháp tắc của bọn họ tuyệt đối không thể coi thường.

Chỉ trong thoáng chốc, ba người đã thoát khỏi sự trói buộc của thời gian tĩnh chỉ.

Nhìn thấy con hung cầm lửa đang lơ lửng giữa hư không, ai nấy đều phẫn nộ tột cùng.

Duy chỉ có Hồng Quân là trong mắt lóe lên một tia dị sắc, thầm lùi lại một bên.

Lão không tin rằng nếu không có sự cho phép của chủ nhân Hoàng Thiên, hỏa hung Tất Phương lại dám ra tay tranh đoạt linh bảo.

"Ha ha ha!

La Hầu tiểu nhi, đối thủ của ngươi là bản tôn!" Lúc này, từ đằng xa truyền đến một tiếng hét lớn.

Một bóng người khôi ngô đại kình, mình mặc Hỗn Nguyên Nhất Khí Bảo Khải, chân đạp Truy Tinh Cản Nguyệt Ngoa, tay cầm cực phẩm tiên thiên linh bảo Phá Hư Thương lao thẳng về phía đám người.

Nhìn lại La Hầu và Bích Ba, sắc mặt hai người không khỏi trầm xuống.

Thần Điện cư nhiên ngay cả Bắc Hải Trấn Hải Đại Thần Vương cũng phái tới, xem ra bọn họ đối với linh bảo này là chí tại tất đắc!

Hai người nhìn nhau, thấy được ngọn lửa giận dữ trong mắt đối phương.

Trong phút chốc, bọn họ quên hết thảy, vung linh bảo, khí thế hung hăng nghênh chiến Hùng Đại.

"Cũng có chút thú vị đấy!" Hoàng Thiên ẩn nặc trong hư không, hứng thú quan sát cảnh tượng trước mắt.

So với những người khác, Hồng Quân lão đạo rõ ràng gian trá hơn nhiều, cư nhiên đoán ra được một chút manh mối mà từ bỏ tranh đoạt.

Tâm tư kiên định như vậy, hèn chi sau này có thể trở thành người đứng đầu các Thánh nhân, là tổ sư của Tiên đạo.

Ngược lại, tâm tính của La Hầu và Bích Ba lại thật sự không ra hồn.

Bích Ba đạo nhân liều mạng còn có thể lý giải, vì Định Hải Thần Châu quan hệ đến đại đạo của lão.

Nhưng La Hầu lại hăng hái như vậy vì cái gì?

Chẳng lẽ một món cực phẩm tiên thiên linh bảo lại quan trọng hơn việc gây thù chuốc oán với Thần Điện sao?

Thật là không biết nặng nhẹ.

"Hống!" Nhìn hai người đối diện, gấu trúc âm dương Hùng Đại hoàn toàn hưng phấn.

Là một dị chủng Hồng Hoang không hề kém cạnh tiên thiên hung thú, dục vọng chiến đấu của nó vô cùng mãnh liệt.

Nếu không phải vì trấn áp Bắc Hải, nó cũng không đến mức suốt ngày ru rú trong Hải Thần Cung làm một kẻ nhàn rỗi.

Nay khó khăn lắm mới có cơ hội phát tiết, sao có thể bỏ qua!

Trong tiếng gầm thét của Hùng Đại, tiên thiên âm dương chi lực cuồn cuộn tuôn ra, hóa thành một đạo Thái Cực Đồ lao thẳng về phía La Hầu và Bích Ba.

Là dị chủng thần thú hóa hình từ bản nguyên của Thôn Phệ Ma Thần kết hợp với âm dương nhị khí, khả năng vận dụng âm dương của nó thậm chí không thua kém gì Âm Dương đạo nhân, uy lực vô cùng vô tận.

"Hưu!" Cùng lúc đó, Hoàng Thiên như muốn thêm dầu vào lửa, phẩy tay giải khai phong ấn cho đám Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên còn lại.

Nào ngờ những kẻ này vừa thấy cảnh tượng hung tàn trước mắt, ai nấy đều sợ đến mức chân tay bủn rủn, vội vàng vận dụng pháp lực bỏ chạy thục mạng.

Đùa gì thế, dư ba từ trận chiến của Bích Ba và La Hầu đã suýt chút nữa hủy diệt tất cả, giờ lại thêm một đại lão nữa, nếu còn ở lại đây thì đúng là chán sống.

Phải biết rằng, dù là Bích Ba hay La Hầu, bọn họ đều là tàn hồn của Hỗn độn Ma Thần chuyển thế.

Trước đó vì tu vi chưa đủ nên không thể vận dụng nội hàm tiền thế, nhưng khi đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ hoặc Á Thánh, sức mạnh pháp tắc của bọn họ mới thực sự lộ ra, chiến lực vượt xa Chuẩn Thánh thông thường.

Ngay cả những Á Thánh như Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân cũng không dễ dàng chiến thắng được một Bích Ba đạo nhân ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Mỗi chiêu mỗi thức đều bao hàm thiên địa chi lực, đều là pháp tắc

ngưng tụ, uy lực khủng bố vô cùng.

Mà đối với một bán bộ Thần Đế như gấu trúc Hùng Đại, điều đó lại càng không cần bàn cãi.

Mỗi bước chân của nó đều đạp ra Thần đạo của riêng mình, kết hợp với sức mạnh của Thần Quốc, bộc phát ra uy thế không thua kém gì Thiên Đạo chi lực.

Ba bên giao phong, thiên địa phá toái, nước biển cuộn trào, sinh linh trong vòng ức vạn lý đều hóa thành hư vô.

"Vạn thủy chi nguyên, nghe lệnh ta, tụ!" "Ma uy thiên hạ, sát lục chí thượng, lục!" Nhận thấy thần thông của Hùng Đại đã cận kề, La Hầu và Bích Ba không chút do dự tung ra toàn bộ bản lĩnh, dốc sức phá giải đòn tấn công cường đại này.

Ở một phía khác của chiến trường, Tất Phương dốc hết thần lực, cưỡng ép trấn áp hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu.

Linh bảo vô chủ dù là cực phẩm tiên thiên cũng khó lòng thoát khỏi sự chưởng khống của một tu sĩ Thần Vương cảnh.

Đám tu sĩ Tam tộc thoát ra khỏi vòng xoáy, hiện thân ở vùng biển cách đó ức vạn dặm.

Hầu như không một ai còn nguyên vẹn, người thì đầy máu, kẻ thì trọng thương sắp chết.

"Những kẻ đó rốt cuộc là ai?

Thật là quá đáng!" "Ta phải bẩm báo tộc trưởng, sát quang sinh linh vùng này!" "Đúng thế!

Giết sạch bọn chúng!" Đám tu sĩ hoàn hồn lại, ai nấy đều phẫn nộ quát tháo, dường như nếu không bầm thây vạn đoạn đám người La Hầu thì không thể giải tỏa được mối hận trong lòng.

“A a!” Lúc này, trưởng lão Long tộc Ngao Minh nói: “Đừng có nằm mơ nữa.

Vị hắc bào đạo nhân kia là Ma chủ La Hầu phương Tây, vị lam bào kia là đại năng Hồng Hoang Bích Ba đạo nhân, còn vị bạch bào kia chính là Hồng Quân lão tổ.

Không một ai trong số họ là kẻ chúng ta có thể đụng vào.

Ngay cả tộc trưởng có ở đây, e rằng cũng không muốn dính vào rắc rối này.” Trưởng lão Phượng tộc Phượng Sanh cũng đầy mặt kinh hoàng nhìn vị khôi ngô đại kình tay cầm trường thương, mình khoác chiến giáp, quanh thân lượn lờ âm dương nhị khí kia, chẳng lẽ đó chính là Trấn Hải Đại Thần Vương của Thần Điện sao?

Chương 320

Năm xưa, mạch Hải Thần Cung của Thần Điện từng quyết chiến với hung thú ở Bắc Hải, trong đó Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại đã hiện nguyên hình đối chiến với bát trảo Hỏa Ly của Hỗn độn sinh linh và giành chiến thắng cuối cùng.

Khi đó, gấu trúc Hùng Đại đã là Thần Vương hậu kỳ.

Sau bao nhiêu năm, tu vi của nó dù có đứng yên tại chỗ thì cũng không phải là kẻ bọn họ có thể chọc vào.

Huống hồ cách đây không lâu, vô số sinh linh uy hiếp trung bộ, cuối cùng chính vị Trấn Hải Đại Thần Vương này đã ra tay chấn nhiếp bát phương, hung uy truyền khắp tứ hải bát hoang.

Lúc này đây, Tam tộc dù tổn thất thảm trọng nhưng cũng không có cách nào tìm kẻ thủ ác báo thù, bởi đối phương là những tồn tại bọn họ không thể chọc vào.

Là cao tầng của Tam tộc, các trưởng lão Chuẩn Thánh này ai mà không biết nước Hồng Hoang sâu đến mức nào.

Trên Chuẩn Thánh còn có không ít đại năng ẩn cư như Bích Ba đạo nhân, chiến lực ngút trời, không hề thua kém tộc trưởng.

Tam tộc lần này thua lỗ nặng nề, mỗi bên mang theo hàng trăm Đại La Kim Tiên và bảy tám vị Chuẩn Thánh, cứ ngỡ chỉ cần giải quyết đám tán tu là xong.

Nào ngờ giữa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim, ngay cả những cường nhân như Hồng Quân, La Hầu cũng ra tay, thật là đáng sợ.

“Chư vị, cục diện hiện tại không phải là thứ chúng ta có thể tham

dự, bần đạo xin cáo từ trước.” Lúc này, một tên tán tu lên tiếng trước, sau đó hóa thành một đạo trường hồng biến mất ở đằng xa.

Những tán tu còn lại cũng bị sự tàn khốc hiện trường làm cho kinh hãi, vội vàng chuồn lẹ.

Linh bảo tuy tốt, nhưng nếu ngay cả mạng cũng không giữ nổi thì có ích gì?

Chỉ trong chớp mắt, hiện trường chỉ còn lại mười mấy người của Tam tộc.

Long tộc may mắn hơn cả, dù sao đây cũng là sân nhà Tây Hải, được đại dương hộ trì nên còn sống sót bảy người.

Phượng tộc bay trên cao cũng thoát được bốn người.

Thảm nhất là Kỳ Lân tộc, không có thiên phú bay lượn cũng không thể sử dụng thủy lực, kết quả là chỉ còn lại đúng hai người.

Trưởng lão Kỳ Lân tộc thở dài: “Hồng Hoang bao la, đại năng nhiều không kể xiết.

Tộc ta cường đại là thế, cuối cùng cũng chỉ là cá trên thớt cho kẻ khác xâu xé, ai!” Nghe vậy, những người còn lại của Long tộc và Phượng tộc đều im lặng.

Quả thực, nếu không coi thường thiên hạ thì đã không đến nông nỗi này, Tam tộc lần này tổn thất quá thảm trọng.

Trưởng lão Long tộc Ngao Minh lạnh lùng nói: “Nếu hôm nay không thể lấy được bảo vật, ta sẽ đưa các con cháu trở về Đông Hải.

Đám tán tu kia thật sự đáng hận.” Nói xong, không chút do dự, lão cùng vài tộc nhân hóa ra nguyên hình, lặn xuống biển, nhanh chóng quay về Đông Hải.

Long tộc thiên sinh có khả năng giá ngự đại dương, hấp thu linh

khí trong nước biển có thể giúp thương thế của bọn họ nhanh chóng bình phục.

Kỳ Lân và Phượng tộc nhìn theo bóng dáng Long tộc rời đi, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Câu nói cuối cùng của Ngao Minh đã gợi mở cho tất cả bọn họ.

Đúng vậy!

Những nhân vật cường đại như La Hầu, Hồng Quân thì Tam tộc không thể đụng tới, nhưng đám tán tu đáng chết kia thì hoàn toàn có thể quét sạch.

Nếu không phải bọn tán tu làm vướng chân vướng tay, e rằng linh bảo hôm nay đã sớm thuộc về bọn họ, đâu đến mức trắng tay như thế này.

Đám người Tam tộc bắt đầu tập trung thù hận lên đầu tán tu, định bụng trở về bẩm báo tộc trưởng, dấy lên một phen tinh phong huyết vũ.

Cùng lúc đó, Bích Ba và La Hầu liên thủ phá giải đòn tấn công của Hùng Đại.

Cơn giận trong lòng dâng cao, hai người không hề nương tay, lập tức phản kích.

Trong nháy mắt, cực phẩm tiên thiên linh bảo Thiên Ma Tháp, Diệt Thế Hắc Liên, Tịnh Thủy Bát Vu và hàng loạt linh bảo khác được tế ra.

Bảo quang xung thiên, sát khí ngập trời, ngay cả lượng kiếp sát khí nồng đậm giữa thiên địa cũng bị hai người La Hầu dẫn động.

"Hừ!" Cảnh tượng này không những không làm Hùng Đại biến sắc, mà trái lại còn kích phát cơn giận của nó.

Đám sâu kiến này sao dám tranh phong với đại tượng!

Dưới sự cổ động của thần lực toàn thân, tiên thiên chí bảo Chư Thiên Huyền Đạo Kính âm thầm hộ vệ Trấn Hải Đại Thần Vương, từng đạo chư thiên chi lực hóa thành hư ảnh thế giới mờ ảo lao về phía La Hầu và Bích Ba.

Đạo chư thiên chi lực kia bao hàm sự huyền bí của không gian tuyền qua và quy luật của thời gian, huyền ảo vô cùng, khiến La Hầu và Bích Ba khổ sở không thôi.

Đánh không được, hủy không xong, một đạo chư thiên chi lực tuy thương tổn không đáng kể, nhưng hàng vạn đạo điệp gia lại thì vô cùng đáng sợ.

Là ma đạo chi chủ, La Hầu thích nhất là chiến đấu chính diện.

Năm xưa đối chiến với hung thú hoàng giả Thần Nghịch, lão cũng không cảm thấy khó chịu như thế này.

Nào ngờ tên Hùng Đại này không biết từ đâu có được một món bảo vật như vậy, khiến lão muốn phát điên.

Món đồ kia chí ít cũng là cực phẩm tiên thiên linh bảo, kết hợp sức mạnh thời không, lại có tác dụng che giấu thiên cơ, thật khiến người ta không biết phải ra tay từ đâu.

Bích Ba đạo nhân bên cạnh cũng vậy, dù đã dốc hết vốn liếng nhưng không một đòn tấn công nào chạm được vào thân hình Hùng Đại.

Cảm giác thất bại tràn trề vây lấy Bích Ba, lão bắt đầu suy tính xem có nên từ bỏ cuộc tranh đoạt này hay không.

Dù sao linh bảo hiện cũng đang nằm trong tay kẻ khác, cộng thêm sức mạnh của Trấn Hải Đại Thần Vương, nếu tiếp tục e rằng cũng chẳng được gì tốt đẹp.

Nhưng đó là cực phẩm tiên thiên linh bảo kết hợp bản nguyên tứ hải, nếu có được nó, lão đủ sức đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ để tiến vào Á Thánh.

Để tuột mất miếng mồi ngon như vậy, làm sao lão có thể cam lòng?

Lúc này, Tất Phương ở đằng xa đang cẩn thận dùng thần lực phong ấn Định Hải Thần Châu.

Nhìn món linh bảo tràn đầy tứ hải chi lực kia, dục vọng trong lòng Bích Ba trỗi dậy mãnh liệt.

"Người chết vì tiền, chim chết vì mồi!

Nếu bản tọa có được linh bảo, chỉ cần vạn năm là có thể thăng cấp Á Thánh.

Chương 321

Khi đó La Hầu, Hùng Đại đều phải đứng sang một bên, cùng lắm thì bản tọa trốn ra hải ngoại." Ánh mắt Bích Ba hiện lên vẻ điên cuồng, lão quyết tâm hành động, bề ngoài vẫn giả vờ dốc sức chiến đấu với Hùng Đại nhưng thực chất tâm trí đã bay sang hướng khác.

"Hống!" Dù phải đối phó với hai đại tiên thiên đỉnh cấp thần thông giả, nhưng Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại không hề có ý thối lui, trái lại càng đánh càng hưng phấn.

Nó cảm giác dưới sự tư sát kịch liệt này, gông xiềng của bán bộ Thần Đế đang có dấu hiệu lỏng ra.

Ngay lập tức, Hùng Đại hóa ra pháp thể Thần đạo chiến đấu với La Hầu, tâm niệm giá ngự Phá Hư Thương tấn công Bích Ba, đánh đến mức vui vẻ không thôi.

Nhưng không ai ngờ tới, Bích Ba đạo nhân đột nhiên thoát khỏi vòng chiến, lao thẳng về phía Tất Phương.

"Hỗn chướng!" La Hầu tức giận gầm lên một tiếng, không ngờ mình lại bị Bích Ba chơi một vố.

Nhưng trong tích tắc, lão đã đưa ra quyết định, vung tay ngăn cản Hùng Đại, giúp Bích Ba cướp đoạt linh bảo từ tay Tất Phương.

So với việc để Thần Điện mất mặt, lão càng không ngại bị Bích Ba lợi dụng.

"Oanh!" Trong nháy mắt, La Hầu bộc phát toàn bộ uy lực của Á Thánh, đầu đội Thiên Ma Tháp, chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, liên tục tấn công kìm chân Hùng Đại.

Hồng Quân đứng ngoài quan sát cũng ngẩn người, định ra tay hỗ

trợ thì Bích Ba đã dốc toàn bộ pháp lực, ném ra linh bảo bản mạng Tịnh Thủy Bát Vu.

"Chư thiên chi thủy, lấy ta làm tế, trấn!" Vùng biển ức vạn dặm dưới sự khống chế của Bích Ba hóa thành một con thủy long mười vạn trượng, lao thẳng về phía Tất Phương.

"Phanh!" Tất Phương không kịp đề phòng, cư nhiên bị thủy long đánh trúng, thân hình to lớn rỉ máu.

Dù sao nó cũng chỉ là Thần Vương trung kỳ, đối đầu với một Chuẩn Thánh hậu kỳ thì khó tránh khỏi thất thế.

"Oanh!" Một luồng hải triều khủng bố quét sạch tứ phương, Bích Ba thao túng Tịnh Thủy Bát Vu đâm sầm vào phong ấn của Tất Phương.

Là cực phẩm tiên thiên linh bảo, dù vô chủ cũng không dễ dàng xử lý.

Với tu vi Thần Vương trung kỳ của Tất Phương, trấn áp Định Hải Thần Châu không tốn quá nhiều sức, nhưng muốn thu phục nó thì trừ phi có tiên thiên chí bảo trong tay, nếu không thì không thể làm được.

Bởi lẽ mỗi món cực phẩm tiên thiên linh bảo đều hàm chứa đạo chi huyền bí, bên trong ẩn tàng thiên đạo tứ cửu, còn một sợi vận mệnh trốn đi, tục xưng là tiên thiên bất diệt linh quang.

Phẩm giai càng cao, tu vi của tam thi trảm ra sẽ càng mạnh.

Huống hồ Định Hải Thần Châu là một bộ linh bảo không thua kém gì tiên thiên chí bảo, làm sao có thể dễ dàng bị thu phục.

Cho nên khi Tất Phương trấn áp nó, lão không thể thu trực tiếp vào thần hồn như linh bảo thông thường, trừ phi có thể khai tịch Thần Quốc, dù là động thiên thế giới nhỏ nhất cũng đủ để trấn áp tiên thiên chí bảo.

“Xẹt... lạp!” Lúc này, Tịnh Thủy Bát Vu đã phá khai phong ấn, một đạo lưu quang bay ra.

“Nhiên huyết, hải nhiếp!” Bích Ba không chút do dự, phun ra một ngụm tinh huyết lên đạo lưu quang đó, kết nối với bản nguyên đại dương, tức khắc thu lấy đạo lưu quang.

Trước khi đi, lão còn không quên quay đầu nhìn lại, thấy La Hầu vẫn đang kìm chân Hùng Đại, liền vắt chân lên cổ mà chạy.

Chỉ là lão không hề biết rằng thứ lão mang đi chỉ là một viên đá, Định Hải Thần Châu thực sự đã sớm bị Hoàng Thiên thu lại rồi.

“Oanh!

Huyền Đạo Kính xuất!” Phía bên kia, Hùng Đại cũng nổi giận lôi đình.

Nó không biết linh bảo đã bị tráo đổi, cộng thêm ánh mắt khiêu khích của Bích Ba trước khi đi khiến nó không thể nhẫn nhịn thêm nữa.

Nó gào thét lớn, triệu hồi tiên thiên chí bảo Chư Thiên Huyền Đạo Kính, đánh cho La Hầu một trận tơi bời.

La Hầu cảm giác như mình đang quay lại cái ngày bị Huyền Thiên và Liễu Mi hành hạ, đối đầu với Thần Điện quả thực là một cơn ác mộng.

Ngay khi lão chuẩn bị đốt cháy pháp lực để liều mạng, Hùng Đại lại không đánh nữa mà thúc động chí bảo đuổi theo Bích Ba.

“Phù!” Thấy cảnh này, La Hầu thở phào nhẹ nhõm, may mà không bị truy sát đến cùng.

Lão cũng sinh lòng căm ghét đối với hành vi tráo trở của Bích Ba, lập tức hóa thành một đạo ma quang rời khỏi hiện trường.

“Ha ha ha!

Quả là một vở kịch hay!” Đợi khi mọi chuyện đã hẳng, Hoàng Thiên mới hiện thân, phẩy tay một cái, vài đạo sáng thế chi lực rơi trên người Tất Phương, giúp thương thế của nó hoàn toàn hồi phục.

Thật ra Tất Phương cũng không bị thương nặng, dù gì cũng là tiên thiên hung thú hóa hình, da dày thịt béo, nếu Bích Ba không đánh lén thì ngay cả một sợi lông của nó cũng không chạm tới được.

“Bần đạo bái kiến đạo hữu!” Đúng lúc Hồng Quân đi tới, hơi ngượng ngùng hành lễ.

“Nhiều năm không gặp, đạo hữu vẫn khỏe chứ?

Thật không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở đây, quả nhiên là thiên đạo luân hồi, tạo hóa trêu ngươi.” Hoàng Thiên đầy ẩn ý nói.

Từ biểu cảm của Hồng Quân, có thể thấy lão vẫn còn cứu được, chưa đến mức mặt dày vô sỉ như hậu thế, chí ít vẫn còn biết ngượng.

Dù sao linh bảo rơi vào tay Thần Điện là chuyện đương nhiên, vậy mà Bích Ba lại dám ra tay nẫng tay trên.

Là người vốn có quan hệ tốt với Thần Điện, thậm chí còn nợ Hoàng Thiên không ít nhân tình, vậy mà Hồng Quân lại đứng ngoài xem náo nhiệt, hỏi sao không ngượng cho được?

Tất nhiên, lão không hề biết tất cả chỉ là trò đùa của Hoàng Thiên.

Thực tế Thần Điện không mất gì cả, đồ vật vẫn nằm trong tay họ.

Ngược lại là Bích Ba, chuyện hôm nay truyền ra ngoài, dù là tán tu, Tam tộc hay La Hầu cũng đều sẽ không buông tha cho lão, những ngày tháng sau này sẽ rất khó khăn.

“Ha ha ha!

Đạo hữu đa lự rồi.

Được là phúc của ta, mất là mệnh của ta.

Thần Điện ta không đến mức vì một món cực phẩm tiên thiên linh bảo mà u sầu.

Huống hồ Hùng Đại đã đuổi theo, Bích Ba cũng chẳng dễ chịu gì.”

“...

Chương 322

Đạo hữu nói đúng, là bần đạo chấp niệm rồi.

Trận chiến hôm nay thực sự khiến bần đạo mở mang tầm mắt.

Ta cũng nên về bế quan tu luyện để sớm ngày đột phá Thánh nhân cảnh!" Hồng Quân cảm thán nói, sau đó chắp tay cáo biệt Hoàng Thiên, hóa thành lưu quang biến mất.

Bất luận là tình cờ hay sắp đặt, thực lực cao tầng của Thần Điện quá mạnh là điều không thể chối cãi.

Địa Hoàng, Vọng Thư là hai vị Thần Đế, cộng thêm Huyền Thiên, Hùng Đại, Thương Ly, Liễu Mi đều là bán bộ Thần Đế, lại thêm một Hoàng Thiên thâm sâu khó lường, ai có thể địch nổi?

Nếu không phải Thần Điện không có dã tâm xưng bá Hồng Hoang thì Tam tộc đã sớm bị quét sạch.

Là người đại diện cho trật tự, là ứng cử viên cho Thiên Đạo, Hồng Quân làm sao có thể để chuyện này xảy ra.

Lão chỉ không biết rằng ngoài ba vị Thần Vương và Sơn Thần Cung Chủ, Thần Điện vẫn còn Lôi Đế Triều Bôn, thần thú Đế Tôn Cửu Thánh và Huyễn Vũ Điệp.

Nhưng Hoàng Thiên cũng không định nói cho Hồng Quân biết sự thật, bởi vì nếu có thể khiến Hồng Quân cảm thấy mắc nợ Thần Điện thì cũng là một chuyện tốt!

Nhân quả và nhân tình nợ càng nhiều, Thiên Đạo chẳng lẽ lại không để tâm sao?

Lúc này trên tiểu đảo bình yên vô sự, nhưng đối với Bích Ba đạo nhân thì lại là một cơn ác mộng.

Sau khi đắc thủ, lão dốc toàn lực chạy về hướng Tây, nhưng phía sau luôn có một luồng khí tức cường đại bám sát không buông, đó chính là Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại.

Hùng Đại lúc này đang tức muốn nổ phổi.

Bao năm qua dù nhàn rỗi nhưng nó vẫn là vị đại thần cao quý, nay lại bị một con sâu kiến chơi xỏ, thật là không thể nhẫn nhịn.

Hơn nữa Bích Ba còn dám đánh lén Tất Phương – tọa kỵ của Thần Tôn, đánh Tất Phương chẳng khác nào đánh vào mặt nó sao?

Tu vi hai bên xấp xỉ nhau, Hùng Đại là bán bộ Thần Đế còn Bích Ba là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng Bích Ba là tàn hồn Ma Thần chuyển thế, lại đang ở vùng biển vốn là sân nhà.

Hai bên rượt đuổi kịch liệt mà vẫn chưa phân thắng bại.

Tuy nhiên, tiên thiên chí bảo Chư Thiên Huyền Đạo Kính vẫn luôn khóa chặt khí tức của Bích Ba, khiến lão không có chỗ trốn.

Đây chính là lợi thế của Thần đạo so với Thiên đạo: chỉ cần liên quan đến Thần đạo, dù Thiên đạo có che đậy nhân quả thế nào cũng không thoát khỏi sự truy tung.

Hai người dốc toàn lực bay lượn, khí thế tu vi cường đại phô bày không sót chút nào, rầm rộ từ Tây Hải tiến vào phương Tây.

Đi đến đâu chấn động đến đó, ngay cả các thế lực ma đạo ở phương Tây cũng không dám ngẩng đầu vì sợ bị phát hiện.

Phải biết rằng thần lực của Hùng Đại không hề thua kém Liễu Mi, uy thế Thần Điện hung tàn như vậy, ai mà không sợ!

Hồng Hoang phương Tây, trong một tiên thiên đại trận không xa núi Tu Di.

"Hử?

Khí tức cường đại này, so với lần trước hầu như không khác gì, chẳng lẽ lại là thuộc hạ của Hoàng Thiên?

Thần đạo thật là không đơn giản!" Nhân Quả Ma Thần vừa tỉnh lại, đang chỉ điểm cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tu luyện thì đột nhiên cảm nhận được hai luồng khí thế trên không trung phương Tây, sắc mặt không khỏi đại biến.

Hai luồng khí thế này ít nhất cũng có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ hoặc viên mãn.

Cộng thêm trận chiến giữa Liễu Mi và La Hầu lần trước, những gì thế giới Hồng Hoang lộ ra hiện tại đủ để khiến lão phải thận trọng.

"Tiền bối, có chuyện gì xảy ra sao?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy vẻ mặt của Nhân Quả Ma Thần, không khỏi thắc mắc.

Nhân Quả Ma Thần quay đầu lại lắc đầu, không nói gì vì sợ sự thật sẽ làm tổn hại đến lòng tự tin của hai người.

"Ai!

Không biết lão hữu Thời Gian thế nào rồi?

Đã bao lâu rồi không thấy lộ diện ở Hồng Hoang, chẳng lẽ..." Lúc này tâm triều của Nhân Quả Ma Thần cuộn dâng, dường như đang nghi ngờ Thời Gian Ma Thần đã bị Thiên Đạo trừ khử.

Đúng lúc đó, một luồng khí tức ngút trời quét qua phương Tây, đó cư nhiên là một vị bán bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

"Dễ?

Tiên thiên đại trận do Thiên Đạo bố hạ, chẳng lẽ bên trong là hai vị mà Thần Tôn đã nhắc tới?" Hùng Đại đi ngang qua phía trên Nhân Quả, không nhịn được dừng bước.

Người của Thần Điện đều biết sẽ có một nhóm tiên thiên đại thần

thông giả cuối cùng chuẩn bị xuất thế, kế thừa toàn bộ phúc trạch và khí vận tiên thiên, không thua kém gì nhóm đại năng đầu tiên.

Đặc biệt là khi Hoàng Thiên thu Trấn Nguyên Tử làm thủ lĩnh của Địa Thần nhất mạch, địa vị không thua kém gì Thương Ly, nhóm đại năng cuối cùng này càng được chú ý hơn.

Từ mấy nguyên hội trước, Thần Điện đã bắt đầu phát hiện ra một số người: Côn Bằng dưới Bắc Hải, Minh Hà ở Huyết Hải, Lôi Thần ở Lôi Trạch... chỉ có phương Tây là chưa có ai thăm dò.

Chỉ một hành động dừng lại của Hùng Đại đã khiến Nhân Quả Ma Thần kinh hãi.

"Mau!

Thu liễm khí tức, không được thúc động pháp lực!" Nhân Quả Ma Thần vội vàng cảnh cáo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Ai biết được thế giới này bây giờ ra sao, lỡ như bị người ta nhầm là tiên thiên linh bảo rồi phá trận xông vào thì hai tên này chẳng phải thành vật hy sinh sao?

Huống hồ trong đại trận thực sự có vài món cực phẩm tiên thiên linh bảo và cực phẩm tiên thiên linh căn Canh Kim Bồ Đề Thụ, khó bảo toàn sẽ không khiến kẻ khác nảy sinh lòng tham.

Vẻ mặt ngưng trọng đột ngột của Nhân Quả Ma Thần khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn giật bắn mình.

"Hử?

Hình như là Thiên Đạo nhân quả chi lực, chẳng lẽ Thiên Đạo bố trí thủ đoạn gì ở đây?

Phương Tây này là địa bàn của La Hầu mà!" Hùng Đại đứng trên đỉnh đại trận, lầm bầm tự ngữ.

Nhưng nó cũng không rảnh để tâm, việc truy đuổi Bích Ba quan trọng hơn, lập tức hóa thành lưu quang biến mất phía chân trời.

Chương 323

"Phù!" Lúc này Nhân Quả Ma Thần mới thở phào, cuối cùng cũng đi rồi.

Thật ra lão không lo đối phương phá trận sẽ làm mình bị thương, mà chỉ sợ sau khi đại trận bị phá, khí tức tiết lộ ra ngoài sẽ khiến La Hầu chú ý.

Cái tên kia vốn tính thổ phỉ, đi qua là phải vặt lông bằng sạch, nếu biết sự tồn tại của lão, chẳng phải sẽ điên cuồng cướp đoạt sao?

Khi đó đừng nói là trọng sinh, e rằng ngay cả mạng cũng không giữ nổi.

"Tiền bối, bên ngoài..." Chuẩn Đề rụt rè hỏi.

"Các ngươi đừng hỏi nhiều, hy vọng người đó không chú ý tới, nếu không chúng ta nguy to rồi.

Tranh thủ tu luyện đi, sớm ngày hóa hình rồi rời khỏi đây!" Nhân Quả Ma Thần thở dài.

Theo sự tăng cường của Thiên Đạo, sự áp chế đối với lão ngày càng lớn, thời gian lão có thể xuất hiện sẽ ngày càng ngắn lại để bảo tồn thực lực chờ ngày chuyển thế.

Vì vậy lão tranh thủ dạy hết những gì cần dạy cho hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Trên danh nghĩa họ gọi lão là tiền bối, nhưng thực chất hai tên này chính là người kế nghiệp của lão.

"Sư huynh?" Giọng điệu bi quan đột ngột của Nhân Quả khiến Chuẩn Đề nhìn sang Tiếp Dẫn.

“Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, tu luyện đi!” Tiếp Dẫn đạm nhiên nói, tự hồ đã hiểu ra điều gì đó.

Khi Hùng Đại và Bích Ba vẫn đang rượt đuổi trên bầu trời phương Tây, tin tức về trận chiến Tây Hải đã lan truyền khắp nơi.

Những tu sĩ tầng thấp có thể không biết, nhưng đám Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh sao có thể không hay!

“Tê, Tam tộc cư nhiên hung tàn đến thế sao?” Tại một tiên sơn ở phương Đông, một vị Chuẩn Thánh sơ kỳ kinh ngạc hỏi người bạn của mình.

“Khụ khụ!

Đạo hữu nhìn thương thế trên người ta đi, chẳng lẽ lại là giả sao?

Nếu không phải phút cuối Thần Điện ra tay cản trở Bích Ba và La Hầu, e rằng hôm nay ngươi không gặp được ta đâu.” Đối diện là một đạo nhân sắc mặt tái nhợt, khí thế suy sụp thở dài.

Người này chính là kẻ may mắn sống sót trở về từ Tây Hải, vốn có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ nhưng sau trận chiến đó, giữ được mạng đã là kỳ tích rồi.

“Ai!

Bảo vật động nhân tâm nhưng cũng rước họa vào thân.

Không ngờ trên Tây Hải cư nhiên có cực phẩm tiên thiên linh bảo xuất thế, hàng trăm Đại La Kim Tiên tan thành mây khói, hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh chỉ còn lại lèo tèo vài người, thật là tàn khốc!” Đạo nhân bị thương nghe xong liền cười lạnh: “Đạo hữu đừng nói nữa, ngay cả Trấn Hải Đại Thần Vương của Thần Điện, Ma chủ La Hầu, Hồng Quân lão tổ đều ra tay, làm gì còn cơ hội cho chúng ta nữa?” “Đạo hữu nói rất phải!” Vị Chuẩn Thánh sơ kỳ kia cảm thán: “Chỉ vì một món cực phẩm tiên thiên linh bảo mà phải huyết tế vô số

Đại La Kim Tiên, thật đáng sợ!

Xem ra Tam tộc lần này mất mặt rồi.” “Ha ha!

Đâu chỉ mất mặt, còn là tiền mất tật mang.

Bề ngoài thì Tam tộc thực lực cường đại, nhưng nếu thực sự đánh nhau, chỉ có tộc trưởng Tam tộc là đáng kể, còn những đỉnh cấp đại năng kia ai thèm quan tâm!” Đạo nhân bị thương nói.

Hồng Hoang rộng lớn, số đại năng ẩn thế đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ không dưới ba bốn mươi vị, chưa kể đến Thần Điện đứng ngoài cuộc chiến.

Tam tộc chỉ có các tộc trưởng là Á Thánh, liệu có thể đánh thắng được bao nhiêu đại năng ẩn thế đây?

Vô hình trung, số lượng Á Thánh trong Hồng Hoang cũng đã đạt tới bảy tám vị rồi.

“Đạo hữu, lần đoạt bảo này Tam tộc tổn thất nặng nề mà lại không thể báo thù bọn người La Hầu, chẳng lẽ bọn họ sẽ trút giận lên đầu tán tu chúng ta sao?” Vị Chuẩn Thánh sơ kỳ đột ngột hỏi một câu.

Nghe vậy, sắc mặt đạo nhân bị thương đại biến, dường như cũng nhận ra điều gì đó, lập tức nói lớn: “Đạo hữu nói không sai, Hồng Hoang cường giả vi tôn, thích giả sinh tồn.

Tam tộc lần này mất mặt, khó bảo toàn sẽ không tìm tán tu chúng ta để lấy lại thể diện, mau chuẩn bị đi!” “Ngươi nói rất đúng, chúng ta phải chuẩn bị ngay lập tức.

Tam tộc không phải hạng người từ bi nương tay, nếu còn chờ đợi e rằng sẽ lâm vào cảnh bị tàn sát!” Vị Chuẩn Thánh đầy ẩn ý nói.

Đạo nhân trọng thương trầm giọng: “Đó cũng là lý do tại sao ta không quản thương thế mà tìm đạo hữu thương nghị.

Phương Bắc, phương Nam, phương Đông đều không thể đi, theo ngươi chúng ta nên đi đâu?" Chuẩn Thánh sơ kỳ lâm vào trầm tư.

Đúng như lời bạn mình, phương Bắc bị Kỳ Lân tộc chiếm giữ, phương Nam bị Phượng tộc chiếm giữ, phương Đông là nơi Tam tộc tranh giành, trung bộ chưa mở cửa, ngay cả phương Tây cũng có Bạch Hổ tộc và ma đạo tu sĩ lảng vảng.

Hiện tại nhìn lại, Hồng Hoang rộng lớn thế này cư nhiên không có chỗ dung thân, thật là bi ai!

"Đạo hữu, ta thấy ra hải ngoại có lẽ ổn.

Hiện tại Tam tộc đều tập trung vào vùng cận hải và đại lục, viễn hải tuy môi trường khắc nghiệt nhưng lại là nơi ẩn cư tu luyện tốt." Nghe vậy, đạo nhân bị thương gật đầu tán thành: "Phải, hiện tại e rằng chỉ có lánh ra hải ngoại mới thoát được vòng tư sát của lượng kiếp.

Nhưng việc này cần liên kết thêm vài đạo hữu nữa, nếu không mạo hiểm ra ngoại hải cũng chưa chắc là chuyện tốt." "Thiện!

Bần đạo sẽ đi triệu tập thêm chư vị đạo hữu, cùng nhau tiến ra ngoại hải!" Vị Chuẩn Thánh kia nói.

Sau khi bàn bạc xong, đạo nhân trọng thương tranh thủ hồi phục, còn vị Chuẩn Thánh kia thì vội vã đi khắp nơi thông báo cho vài người bạn.

Cẩn tắc vô áy náy, ai biết được Tam tộc có nhân cơ hội này thu thập khí vận trong tay tán tu mà phát động một cuộc đồ sát quy mô lớn hay không!

Thậm chí có thể ngay cả đại năng tu vi Chuẩn Thánh cũng không tha, nếu ba đại tộc trưởng liên thủ thì Hồng Quân hay La Hầu cũng khó mà chống đỡ được.

Dưới đáy Đông Hải, trong Long Cung, các trưởng lão Long tộc đang tụ họp đông đủ.

"Chư vị, chuyện ở Tây Hải, bọn người La Hầu liên tiếp ra tay khiến con em Long tộc thương vong nặng nề, món nợ này không thể không tính!" Long Vương lên tiếng trước.

Lúc này, Quy thừa tướng lập tức hưởng ứng: "Bệ hạ nói đúng, dù xét theo hướng nào thì mạch tán tu cũng không thể tiếp tục dung túng, nguy hại thật sự quá lớn.

Chuyến đi Tây Hải lần này, nếu không phải đám tán tu cản trở Tam tộc thì cực phẩm tiên thiên linh bảo làm sao lại rơi vào tay Bích Ba đạo nhân.

Hiển nhiên, đám đại năng tiên thiên đời đầu ẩn thế đó từ tận đáy lòng không coi trọng Tam tộc chúng ta.

Bọn họ chiếm giữ những tiên sơn phúc địa hiếm hoi trong vùng Hồng Hoang rộng lớn, tài nguyên phong phú, linh bảo vô số.

Trong khi địa bàn của Tam tộc tuy rộng nhưng những nơi thực sự là phúc địa lại ít đến thảm thương.

Chương 324

Cứ đà này, tán tu tất yếu sẽ lớn mạnh, khi đó chúng ta khó lòng kiềm chế được." Nghe vậy, các trưởng lão Long tộc đều lộ vẻ ngưng trọng, đặc biệt là thủ lĩnh của ngũ bộ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ càng lộ ra sát cơ.

Là chi hệ thân cận nhất của Long tộc, địa bàn của ngũ hành Long bộ trải khắp tứ hải bát hoang, từ lâu đã thèm muốn những vùng đất của tán tu.

Chỉ tiếc là những kẻ đó đều là đại năng đời đầu hoặc sinh linh còn sót lại từ thời Hoang Cổ, nội hàm cường đại nên mới tạm thời chưa ra tay, nếu không đã sớm thu phục rồi.

"Đại ca!

Quy thừa tướng nói đúng, chúng ta không thể tiếp tục như thế này nữa.

Nhìn thì Tam tộc là bá chủ Hồng Hoang, nhưng thực tế khí vận không có bao nhiêu, vì phần lớn khí vận đều nằm trong tay tán tu.

Nếu không thể thu nạp thì đại nghiệp thống nhất của tộc ta sẽ mãi dậm chân tại chỗ." Chúc Long cũng lên tiếng.

"Bệ hạ, việc công phạt tán tu không phải không được, nhưng không biết hai tộc kia nghĩ thế nào?" Thủ lĩnh Giao Long bộ hỏi.

Chưa đợi Long Vương trả lời, Quy thừa tướng đã nói: "Chư vị đừng lo, tộc trưởng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc không phải hạng hẹp hòi, họ chắc chắn cũng nhận ra điểm yếu của Tam tộc sau lần đoạt bảo ở Tây Hải.

Tộc ta hoàn toàn có thể liên thủ với hai tộc đó, cùng nhau thanh

trừng tán tu.

Đám đỉnh cấp đại năng đó thật sự khinh người quá đáng, giết sạch hàng trăm Đại La Kim Tiên và hàng chục Chuẩn Thánh của chúng ta mà xem như không có gì." Thủ lĩnh Thần Long bộ Thương Lan cũng nói: "Trước đây mỗi khi tộc ta đoạt bảo hay chiếm địa bàn, luôn có mấy tên tán tu cường đại gây chuyện, lần này phải cho chúng biết ai mới là chủ nhân của thế giới này." Nhìn đám trưởng lão bàn tán sôi nổi, trong mắt đầy sát cơ đối với tán tu, Long Vương gật đầu, hạ lệnh: "Truyền lệnh bản hoàng, triệu tập tinh anh cấp Đại La Kim Tiên và chiến lực cấp Chuẩn Thánh của các bộ.

Trong thời đại đại tranh này, không tiến tất tử.

Ngay cả thời Hoang Cổ khi các hoàng triều còn nhiều, hung thú hoành hành cũng không thiếu những cuộc tranh đấu tư sát để tìm ra kẻ bá chủ.

Long tộc chúng ta và hai tộc còn lại đều là huyết mạch của Bàn Cổ, lý đương thống nhất thiên hạ.

Huống hồ gần đây khí vận của tộc ta tăng trưởng ngày càng chậm, nếu không tiếp tục thu nạp khí vận, e rằng chúng ta sẽ bị đám tán tu bỏ xa." Mọi người im lặng một lúc.

Nói trắng ra tán tu thực chất chỉ là một đám "treo đầu dê bán thịt chó", mượn danh tiếng của các lão gia hỏa từ thời đại trước để diễu võ dương oai.

Thực tế những vị tiên thiên đại năng đó chẳng hề quan tâm đến sự sống chết của đám sinh linh tầng thấp, một con đại tượng làm sao có thể đi xót thương cho cái chết của một con kiến?

Cộng thêm hiện tại Thiên Đạo đại thế đang nằm trong tay Tam tộc, chỉ cần có chút nhãn quang thì sẽ không ai dại gì mà chọc vào bọn

họ.

Huống hồ Long tộc chiếm giữ ba vùng biển lại có thêm một phần ba lãnh thổ phương Đông, khí vận cường thịnh, thực lực của Long Vương thậm chí vượt xa đại đa số đại năng Hồng Hoang, nếu thực sự đánh nhau thì chưa biết ai thắng ai thua!

Lúc này, Quy thừa tướng đột ngột nói: "Vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn.

Tộc ta muốn thống nhất thiên hạ thì đầu tiên phải giải quyết đám người đó, không trở nên cường đại thì sẽ phải chết." Nghe vậy, đám rồng ở hiện trường đều hít một hơi khí lạnh.

Dù đều hiểu rõ chuyện này nhưng không ai dám tùy tiện mở miệng, vì việc này quá lớn.

Không ngờ Quy thừa tướng lại có thể đường hoàng nói ra như vậy, sự đã đến nước này, không còn đường lui, không tử thì ta vong.

Long tộc muốn thống nhất Hồng Hoang, bắt buộc phải tiêu diệt các tiên thiên đại năng đứng sau tán tu.

"Nếu đã như thế, vậy hãy đi liên hệ với Kỳ Lân tộc và Phượng tộc đi." Long Vương lạnh lùng ra lệnh.

Mũi tên đã trên dây, không thể không bắn.

Cùng lúc đó, Kỳ Lân tộc và Phượng tộc cũng giống như Long tộc, đang triệu tập hội nghị toàn tộc.

Hàng trăm Đại La Kim Tiên và mười mấy Chuẩn Thánh đã chết ở Tây Hải, tổn thất thảm trọng như vậy mà còn bị tán tu mỉa mai.

Nếu không làm gì đó, sau này còn ai sợ Tam tộc nữa!

Cũng giống như Long tộc, các trưởng lão Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều đưa ra ý kiến tiêu diệt tán tu, gây nên một làn sóng xôn xao

trong tộc.

Dù là Phượng tộc hay Kỳ Lân tộc, thực lực cũng không thua kém Long tộc, càng không thể không nhận ra cục diện đã đến mức buộc phải ra tay.

Đúng lúc đó, sứ giả hợp tác do Long tộc phái đi cũng đồng thời tới được chỗ hai tộc.

Trong miệng núi lửa lớn nhất phương Nam, tại Phượng Sào, Phượng Tổ và Hoàng Mẫu ngồi trên cao, nhìn xuống dưới.

Phượng Tổ lên tiếng: "Hiện tại Long tộc đã phái sứ giả tới, chư vị thấy Phượng tộc chúng ta nên làm thế nào?" "Tộc trưởng, ta thấy chúng ta nên nghe theo Long tộc.

Tam tộc phải liên hợp, nhất trí quét sạch tán tu, như vậy mới không dẫn đến cảnh lưỡng bại câu thương." "Hừ!

Tiêu diệt tán tu trước, sau đó mới tranh bá!" "Đúng là như vậy!" So với Long tộc, cuộc thảo luận của Phượng tộc đơn giản hơn nhiều, cộng thêm sứ giả Long tộc đích thân đưa tới yêu cầu kết minh của Long Vương.

Ba vị tộc trưởng lập thệ với trời, nếu ai phản bội, thiên hạ sẽ cùng tru diệt.

Thế là, Phượng Tổ không chút do dự hạ lệnh chỉnh đốn quân đội chuẩn bị chiến tranh.

Tại Kỳ Lân tộc phương Bắc, sau một hồi thảo luận, họ cũng đồng ý với quyết định này, thậm chí còn phái cả quân thân vệ của tộc trưởng ra trận.

Không thể phủ nhận, dù trên địa bàn của Long tộc, Phượng tộc hay Kỳ Lân tộc đều có một lượng lớn tán tu tồn tại, những kẻ này như cái gai đâm vào tim bọn họ.

Tam tộc đã nhẫn nhịn quá lâu, không thể nhẫn nhịn thêm nữa.

Trăm năm sau, trên tế đài duyên hải phương Đông, Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân trước mặt Thiên Đạo, mượn uy danh của phụ thần Bàn Cổ, chính thức lập hạ minh ước thanh trừng tán tu.

Kể từ đó, Tam tộc liên tục điều động quân đội, do ba vị tộc trưởng dẫn đầu, cùng các tu sĩ cấp Chuẩn Thánh bắt đầu thanh lý những tiên thiên đại năng có tu vi cao.

Còn đối với những tán tu tu vi thấp, do các Chuẩn Thánh trong tộc dẫn dắt Đại La Kim Tiên lần lượt trừ khử.

Những tán tu sớm cảm thấy cục diện không ổn không hề do dự, dẫn theo môn nhân đệ tử bay thẳng ra hải ngoại.

Lựa chọn của bọn họ chính là con đường mà Thần Điện trấn giữ ở Bắc Hải, cho nên người của Tam tộc không hề ngăn cản.

Nhưng đám tán tu này không hề hay biết ngoài hải ngoại cũng đang tinh phong huyết vũ, bốn vị Hải Thần mỗi người dẫn theo ba triệu thần quân, dấy lên một cuộc chiến tranh thôn tính quy mô lớn, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai xen vào.

Vì thế, đám tán tu này cuối cùng cũng chỉ như cừu vào miệng cọp.

Ở sườn núi Bất Chu, bên trong Thần Điện, lúc này đang tụ tập một nhóm thống lĩnh Thần Vệ, trên mặt mỗi người đều có vẻ ngưng trọng.

Lượng kiếp chưa bộc phát hoàn toàn, Tam tộc đã phát động cuộc chinh chiến thứ hai, hiển nhiên sẽ gia tốc quá trình diễn hóa lượng kiếp.

Chương 325

Nhìn thái độ liên minh của Tam tộc, cuộc chiến này e rằng sẽ còn hung hiểm hơn lần trước.

“Chư vị, Tam tộc hưng binh như vậy, chẳng lẽ không sợ lượng kiếp sắp bùng nổ sao?

Hiện tại Thần Vương đại nhân vẫn chưa đột phá, nếu cuộc chiến này ảnh hưởng tới cơ duyên của ngài thì hỏng bét, chúng ta có nên ra tay ngăn cản không?” Một thống lĩnh lên tiếng.

“Không, cuộc chiến này là không thể tránh khỏi.

Chuyện Tây Hải khiến Tam tộc tổn thất nặng nề, bọn họ không thể chĩa mũi nhọn vào La Hầu hay Hồng Quân, nhưng tiêu diệt một số tán tu thì dư sức.” “Đúng vậy!

Báo thù không phải mục đích chính, mục đích thực sự của Tam tộc là thu nạp khí vận.

Chỉ cần đại chiến nổ ra, chẳng ai thèm quản gì nữa.” Một thống lĩnh khác lạnh lùng nói: “Theo ta thấy thì mặc kệ ai đánh ai, dù là Tam tộc hay tán tu thì cũng chẳng tốt đẹp gì, chỉ cần không ảnh hưởng tới chúng ta, cứ để bọn chúng giết nhau đến chết đi.” Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Nếu Tam tộc và tán tu lưỡng bại câu thương, khi đó Thần Điện ra tay thu dọn tàn cuộc Hồng Hoang thì còn gì bằng?

Chỉ trong vài trăm năm, ven bờ Đông Hải đã tụ tập vô số đại quân của Tam tộc, lúc này sát khí lượng kiếp giữa trời đất cũng đã tích tụ đến mức vô cùng nồng đậm.

Trận chiến quyết định sắp diễn ra, Hồng Hoang bị bao phủ bởi

luồng khí lượng kiếp, sát cơ vô tận lan tỏa khiến người ta rùng mình.

Thiên phát sát cơ, di tinh dịch túc.

Địa phát sát cơ, long xà khởi lục.

Nhân phát sát cơ, thiên địa phản phúc.

Dưới sự kích thích của sát khí lượng kiếp, Tam tộc không thể ức chế thêm được nữa, đại chiến nổ ra tức thì.

Toàn bộ Hồng Hoang từ phương Nam tới phương Đông rồi phương Bắc, ngay cả ba vùng biển Đông, Tây, Nam cũng nổ ra vô số cuộc tàn sát.

Không chỉ vậy, các đại năng tán tu cũng phản kích mãnh liệt, xông vào lãnh thổ Tam tộc, bất kể già trẻ lớn bé, binh lính hay dân thường đều giết sạch.

Sát khí huyết nhục ngập tràn khắp nơi, còn hung tàn hơn cả lần thống nhất vạn tộc trước đây.

Ba vị tộc trưởng Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân ngồi trấn thủ tại trung tâm địa bàn của mình, lúc đầu vẫn chưa ra tay, vì đây mới chỉ là món khai vị.

Nếu ngay cả bọn họ cũng ra tay thì cuộc quyết chiến giữa Tam tộc và tán tu sẽ thực sự thảm khốc.

Dưới chân núi Bất Chu, tinh thần chi lực vô tận ngưng tụ thành thực thể, hỗn độn chi khí cuồn cuộn bị tiên thiên linh khí bao bọc, từng sợi từng sợi được đưa vào Thần Quốc trong cơ thể Thương Ly.

Dù là hỗn độn chi khí hay tiên thiên linh khí, tóm lại đều bị sức mạnh Thần Quốc trấn áp, thậm chí thông qua Thần Quốc chuyển hóa nhanh chóng thành thần lực, lấp đầy mọi ngóc ngách của thần thể, không ngừng lớn mạnh.

Tất nhiên, thứ quan trọng nhất chính là Thần Quốc của Thương Ly, không gian động thiên được khai tịch từ tiên thiên chí bảo giống như một cái hố không đáy, bao nhiêu linh khí, tinh thần chi lực hay hỗn độn chi khí vào cũng không đủ để tiêu hóa.

Thật ra còn một cái hố không đáy nữa chính là thần cách của Thương Ly, đang treo lơ lửng trên thế giới Thần Quốc, cũng không ngừng hấp thụ sức mạnh từ bên ngoài.

Là thần cách bán bộ Thần Đế, nó còn cách Thần Đế một khoảng khá xa, chỉ có thể cùng lớn mạnh với Thần Quốc.

Dựa theo tốc độ hấp thụ của thế giới Thần Quốc và thần cách, ngay cả Thương Ly cũng không biết cần bao lâu mới hoàn toàn lột xác để thúc đẩy thần thể tiến hóa.

Theo thời gian trôi đi, thần lực quanh thân Thương Ly tăng trưởng nhanh chóng, mười hai chính kinh của thần thể đã chuyển sang màu vàng, mười bốn ngàn tám trăm huyệt khiếu giống như các tế bào được mở ra, không ngừng hấp thụ dưỡng chất.

Nhìn từ bên ngoài, cả thần thể lẫn thần hồn đều đã đạt đến giới hạn của Thần Vương, có thể đột phá Thần Đế bất cứ lúc nào.

Nhưng Thương Ly không vội, lão vẫn ung dung tiếp tục tích lũy hỗn độn chi khí để tráng đại Thần Quốc.

Chỉ khi Thần Quốc đột phá thành tiểu thiên thế giới trước thì mới có thể kéo theo thần thể và thần hồn cùng tiến bộ.

Đùa gì thế, sức mạnh cốt lõi nhất của Thần Đế chính là sánh ngang với sức mạnh Thần Quốc của tiểu thiên thế giới.

Nếu khi đột phá thần thể mà thần hồn và thần thể không tương dung, dẫn đến thần lực tự thân sụp đổ thì thật là quá ngượng ngùng.

Để đột phá Thần Đế, Thương Ly thậm chí còn dùng bản nguyên

dẫn động sức mạnh đại địa, lấy thiên trụ làm hạt nhân, hội tụ thổ hành linh lực của Hồng Hoang.

Nào ngờ ở bước cuối cùng, nồng độ sát khí lượng kiếp giữa trời đất đột ngột tăng vọt, sát cơ vô tận ngưng kết, sát khí có dấu hiệu bùng nổ.

"Không ổn!" Lúc này, Thương Ly nhìn ra xa, thấy Tam tộc đang ở ven bờ Đông Hải, hiệu triệu đại quân đồng thời công phạt ba khu vực Đông, Nam, Bắc, dấy lên khói lửa chiến tranh, sinh linh đồ thán.

Phải biết cuộc lượng kiếp này là phần tiếp theo của nạn hung thú, vốn lấy Chuẩn Thánh làm cơ sở, dấy lên đại chiến Tam tộc, lại thêm cuộc chiến Đạo Ma để tìm ra vị Thánh nhân đầu tiên, uy thế vốn đã phi phàm.

Nay lại có Tam tộc liên tiếp dấy lên hai cuộc đại chiến thống nhất vạn tộc và tiêu diệt tán tu, tích lũy ngày càng nhiều sát khí lượng kiếp và nhân quả, cuộc quyết chiến cuối cùng chắc chắn sẽ thảm liệt hơn dự kiến nhiều.

Quan trọng hơn, nếu sát khí giữa trời đất lẫn vào trong linh khí sẽ ảnh hưởng đến việc đột phá, thậm chí có thể khiến công dã tràng.

"Lấy thần dụ của ta, hiệu lệnh chư thiên, chí bảo vi tôn, không gian mở!" Ngay lập tức, Thương Ly dùng thần niệm ngự bảo, tiên thiên chí bảo Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh đại phóng quang mang, vô tận sơn xuyên hư ảnh xuất hiện dưới chân núi Bất Chu, trong nháy mắt thu hết cả người lẫn vật vào không gian chí bảo.

Là không gian của tiên thiên chí bảo, diện tích không kém gì một tiểu thế giới, lại có thể kết nối với bản nguyên thiên địa, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc đột phá, lại có thể lọc bỏ những sát khí đó, giúp tu vi tinh tiến, quả là một công đôi việc.

Tọa trấn trong Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh, Thương Ly – vốn là tiên thiên sơn thần hóa hình – vô tình để lộ bản thể.

Khí tức pháp tắc Thần đạo quanh thân dao động không ngừng, sơn chi pháp tắc và địa chi pháp tắc dung hợp làm một, hình thành nên sơn thần chi đạo độc nhất vô nhị.

"Oanh!" Hỗn độn chi khí vô tận thuận theo tinh thần thông đạo cuồn cuộn rót vào không gian chí bảo, ngay cả tinh thần chi lực giữa trời đất cũng nồng đậm gấp bội.

Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly hoàn toàn phóng thích toàn bộ khí thế, thần quốc chi lực từ trong ra ngoài tuôn ra điên cuồng, tẩy rửa pháp thể Thần đạo như muốn phá bỏ xiềng xích, khiến khí tức không ngừng tăng cao, sức mạnh ngày càng mạnh mẽ.

Phương pháp đột phá này chẳng khác nào chịu ngàn đao vạn cắt, sức mạnh Thần Quốc trong quá trình tàn phá sẽ nâng cao khả năng chịu đựng của bản thể, ngay cả các huyệt khiếu cũng không ngoại lệ.

Khi bản thể của lão đột phá, áp lực tăng vọt, Thần Quốc trong cơ thể dường như không kịp thở, một luồng sức mạnh khủng bố chưa từng có nghiền ép thần lực Thần đạo.

Cùng lúc đó, linh khí thiên địa và sức mạnh bản nguyên đại địa dường như cảm nhận được tình cảnh nguy hiểm của Thương Ly lúc này, đồng loạt rót vào cơ thể lão, không ngừng tu bổ nhục thân bị hư tổn.

Trong quá trình hủy diệt và tái thiết, thần thể của Thương Ly ngày càng trở nên cường đại, mục đích ban đầu cũng đang từng bước đạt được.

Tất nhiên, thứ được tẩy luyện không chỉ có nhục thân, mà quan trọng nhất là thần lực.

Sự lĩnh ngộ pháp tắc Thần đạo tăng cao cùng với việc khai tịch Thần Quốc đã thúc đẩy thần lực bản nguyên lột xác.

Giờ đây nếu chỉ bàn về thần lực, tu vi của lão không thua kém gì Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Chương 326

Thực tế, Thần đạo muốn vô địch cùng cấp thì nhục thân phải sánh ngang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thần hồn phải sánh ngang Thánh nhân sơ kỳ, hợp hai làm một mới là thiên địa chân thần.

Dưới chân núi Bất Chu dị tượng vẫn bàng bạc tráng lệ, nhưng nhân vật chính đã biến mất.

Tuy không thu hút nhiều sự chú ý, nhưng vào thời điểm này, các Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên trong thiên hạ cơ bản đều đang quan tâm đến Tam tộc, kẻ thì bỏ chạy, người thì chiến đấu, lấy đâu ra thời gian quan tâm đến Thần Điện.

Duy nhất chỉ có vị chủ nhân của ma vực vô tận dưới núi Tu Di – ma đạo chí tôn La Hầu trong truyền thuyết – vừa mới trở về đạo tràng, lại bị Trấn Hải Đại Thần Vương của Thần Điện hành hạ tơi bời, lửa giận trong lòng dâng cao, tự nhiên sẽ chú ý đến núi Bất Chu.

Chỉ mới bán bộ Thần Đế mà đã mạnh thế này, nếu đột phá Thần Đế không biết có đỡ nổi một chiêu của họ không.

Ngoài Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly, cả Trấn Hải Đại Thần Vương, Trấn Điện Đại Thần Vương và ngay cả Sơn Thần Liễu Mi đều đã hành lão một trận, thật là thảm hại!

"Kiệt kiệt kiệt!

Trốn rồi sao." Trong ma vực vô tận, La Hầu ngồi trên tòa sen Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đôi mắt chăm chú nhìn về phía núi Bất Chu, khóe miệng nở nụ cười quỷ dị.

Vốn định mượn sát khí lượng kiếp giở chút thủ đoạn xem có thể ảnh hưởng đến việc đột phá của Thương Ly hay không, nào ngờ

người ta đã sớm chuồn mất, giờ ngay cả La Hầu cũng không cảm ứng được.

Cũng phải thôi, Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly vốn đột phá một cách quang minh chính đại là để chấn nhiếp sinh linh Hồng Hoang, nay sự chú ý của thiên hạ đều tập trung vào Tam tộc, việc gì lão phải phô trương nữa, lợi bất cập hại.

Thấy vậy, mặt La Hầu đầy ma quang, sắc mặt âm trầm.

Lão đang tính toán những quân cờ mình đã bố trí, bỏ qua Thần Điện thì kế hoạch của lão rất lớn.

Nhưng nếu Thần Điện xen vào, chỉ riêng một Thần Đế nắm giữ hai đại tiên thiên chí bảo như Thương Ly thôi đã đủ khiến lão đau đầu rồi.

Huống hồ Thần Điện còn có thế lực mạnh mẽ như Hải Thần Cung, Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại cũng có tiên thiên chí bảo.

La Hầu suýt chút nữa đã tưởng Hoàng Thiên là con riêng của Thiên Đạo rồi, nếu không làm sao lại có nhiều chí bảo đến thế.

La Hầu nhìn cuộc đại chiến trong Hồng Hoang, lại nhìn về hướng núi Bất Chu, lạnh lùng nói: "Dù thế nào đi nữa, bản tọa tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định thống nhất Hồng Hoang, lão tặc Hoàng Thiên, định sẵn sẽ bị bản tọa tiêu diệt." Giống như La Hầu, Hồng Quân cũng vừa trở về núi Ngọc Kinh, nhìn sườn núi Bất Chu giờ đã trống không, lão nở nụ cười nhạt.

"Xem ra mỗi vị Thần Vương của Thần Điện đều không đơn giản.

Thương Ly chắc hẳn đã đến giai đoạn cuối cùng nên mới cẩn thận như vậy.

Bần đạo cũng nên hành động thôi, nếu không sẽ bị La Hầu nẫng

tay trên.” Đối với đối thủ truyền kiếp La Hầu, Hồng Quân tuy không hoàn toàn thấu hiểu nhưng cũng lờ mờ cảm giác được một số điều.

Sở dĩ lão không can thiệp ngay từ đầu là vì lão biết lần chứng thánh này quan trọng như thế nào.

Nếu không thể khiến Tam tộc sụp đổ trước thì cuộc chiến Đạo Ma sau này sẽ không tồn tại.

Vì thế lão thậm chí còn dung túng cho Tam tộc chinh chiến tán tu, để mặc cho chúng phát triển tự do, có như vậy lão mới có thể làm ngư ông đắc lợi, giống như trong nạn hung thú năm xưa.

Khi đó Thần Điện ra tay trước, đánh cho hai đại Thú Hoàng, bốn đại Thú Vương, mười đại thống lĩnh và đại quân hung thú tơi bời khói lửa.

Ngay từ đầu Hồng Quân đã có thực lực tiêu diệt hung thú để suy yếu thế lực của chúng, nhưng lão lại chọn đứng ngoài quan sát, đợi đến khi hung thú bị Thần Điện đánh gục lão mới ra tay.

Tóm lại đó chính là mượn đao giết người.

Nay cũng vậy, lượng kiếp bùng nổ, Tam tộc hống hách, La Hầu là ứng cử viên tốt nhất để dọn dẹp tất cả, Hồng Quân làm sao có thể can thiệp được.

Hồng Hoang rộng lớn, tu luyện tới Á Thánh cảnh, khoảng cách đến Thánh Nhân chỉ còn một bước cuối cùng.

Thánh Nhân dưới chân, chúng sinh đều là con kiến, thế giới không diệt, bản thân vĩnh hằng.

Thử hỏi, Hồng Quân, La Hầu cho đến Thương Ly, Hùng Đại đám người, sao lại không muốn can dự vào con đường lượng kiếp của vô tận sinh linh?

Nếu có thể mượn quân cờ trong đó để đoạt lấy cơ duyên chứng Thánh, ai mà không nguyện ý chứ!

Dĩ nhiên, đối với Thương Ly, Hùng Đại mà nói, họ không phải vô tình, chỉ là điều họ coi trọng nhất là sinh linh của Thần Điện, bởi lẽ sinh linh Thần Điện mới là thuộc thần, là đồng liêu, thậm chí là tín đồ của họ.

Nhưng đối với Hồng Quân, lão không cần tín đồ.

Hiện nay Tam Tộc đang tại vị, vô tận sinh linh trong thiên địa đều coi Tam Tộc là thủ lĩnh, Tiên Đạo dù có xuất thế cũng không có cách nào hoằng dương.

Nếu không có La Hầu khiêu khích Tam Tộc đại chiến, dẫn phát lượng kiếp cuối cùng khiến vạn tộc điêu linh, tu vi thể hệ bị phá hủy, thì làm sao có thể bắt đầu con đường tranh đoạt khí vận?

Tất cả mọi thứ đều được Hồng Quân tính toán kỹ lưỡng.

Lão đang đợi, đợi thời cơ tốt nhất, thậm chí đã trù mưu mời mấy vị đạo hữu cùng tiêu diệt La Hầu, theo kiểu 'chết đạo hữu không chết bần đạo'. 'Oanh!' Nhìn chăm chú vào thiên địa Hồng Hoang, Hồng Quân Lão Tổ — kẻ vốn là tàn hồn chuyển thế của Hỗn Độn Trật Tự Ma Thần Chí Tôn, trên mặt tràn đầy kiên nghị.

Không chứng Thánh, thà chết còn hơn.

Bên trong Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh, Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly dĩ nhiên không biết hành động của mình đã thu hút sự chú ý của Hồng Quân và La Hầu.

Lúc này đây, quá trình đột phá vẫn đang tiếp tục, cường độ thần thể vẫn không ngừng tăng lên, phá hủy rồi lại trọng kiến để thăng hoa.

Để đạt tới đỉnh phong, độ khó vượt xa tưởng tượng, e rằng ít nhất phải mất mấy vạn năm mới có thể kết thúc.

Sau khi thần thể đột phá, lại lấy Thần Quốc dẫn phát thần hồn đột phá, vẫn chưa kết thúc.

Muốn triệt để ổn cố tu vi, thì pháp tắc, thần hồn, nhục thân và Thần Quốc đều phải đạt tới trạng thái cân bằng.

Phải tốn bao lâu thời gian, không ai biết được.

Còn việc vạn linh Hồng Hoang sống hay chết, can hệ gì đến Thương Ly?

Chỉ cần không ảnh hưởng tới Thần Điện, họ có đánh nhau đến trời long đất lở cũng được.

Nếu Tam Tộc thật sự đánh nhau với tán tu đến mức lưỡng bại câu thương, cuối cùng kẻ đắc lợi là Ma Đạo của La Hầu, kẻ chịu thiệt là Tam Tộc, liên quan gì đến Thần Điện?

So với trận đại chiến đó, Thương Ly lại quan tâm hơn đến sự phát triển của Đạo và Ma.

Thần Điện đã mấy lần đánh La Hầu tơi tả, kích phát sự phản kháng của hắn, khiến hắn đột phá Á Thánh vào cuối thời kỳ Long Phượng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng Thiên Đạo cũng có chút khó lòng nắm bắt.

Chương 327

Nếu không có Hồng Quân ở bên kiềm chế, tên La Hầu đó tuyệt đối là nhân tố bất ổn nhất thiên hạ.

Dĩ nhiên, Thần Điện không sợ, khu khu một kẻ Á Thánh, dù có đột phá Thánh Nhân thì cũng chỉ là một con kiến to hơn một chút mà thôi, có gì đáng để tâm!

Xa tận vùng phía Tây, hai luồng hồng quang không ngừng truy đuổi nhau, tiến sâu vào vùng biển, chính là Bích Ba Đạo Nhân và Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại.

Mặc dù Linh Bảo trong tay Bích Ba Đạo Nhân đã bị Hoàng Thiên tráo đổi, nhưng Hoàng Thiên vẫn không nói cho Hùng Đại biết.

Bao nhiêu năm qua, Hùng Đại ở Bắc Hải thực sự quá lười biếng, chỉ có ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn.

Đáng lẽ hắn phải là người đầu tiên đột phá Thần Đế, vậy mà hiện tại ngay cả tiến độ của Huyền Thiên, Thương Ly, Liễu Mi cũng không đuổi kịp, thế chẳng phải là nói đùa sao!

Thế là, Hoàng Thiên quyết định để Hùng Đại đi vận động một chút, tốt nhất là có thể ép Bích Ba Đạo Nhân tự bạo, từ đó dẫn phát sự biến đổi về chất từ lượng, giúp hắn đột phá Thần Đế.

Đường đường là Tiên Thiên dị chủng, được Hỗn Độn Linh Dịch tẩy luyện, là Hỗn Độn Âm Dương Đại Gấu Trúc sinh ra từ thuở ban sơ, vậy mà dưới sự truyền thừa mạnh mẽ như vậy vẫn không đột phá được Thần Đế, chẳng phải là quá mất mặt sao? 'Khốn khiếp!

Nghiệt súc đáng chết, vì một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà ngươi định cùng bần đạo bất tử bất hưu sao?' Bích Ba Đạo Nhân

thở hồng hộc nộ mắng.

Đã mấy ngàn năm rồi, con đại gấu trúc phía sau kia vẫn không chịu từ bỏ, đuổi từ phía Tây biển Tây, giờ đã sắp tiến vào ranh giới phía Bắc.

Sớm biết thế này thì lúc đó đã không ngứa tay, đang yên đang lành sao lại phải đi cướp món Linh Bảo kia chứ, giờ chạy không thoát, đánh không thắng, bị tóm được là coi như tiêu đời!

Đúng lúc này, tại ranh giới giữa Bắc Hải và Tây Hải, mắt Bích Ba Đạo Nhân sáng lên, vội vàng lao xuống nước.

Là tàn hồn của Hỗn Độn Hải Thần Đại Tôn hóa hình, hắn ở dưới biển quả thực như cá gặp nước. 'Tên kia ở dưới biển cũng có thể nhanh chóng tiếp cận, bà nội nó chứ, Thần Điện rốt cuộc là cái thứ gì vậy, ngay cả đại gấu trúc cũng biết lặn xuống nước.' Bích Ba Đạo Nhân vốn định nhân cơ hội nghỉ ngơi, đột nhiên nhận ra hơi thở của Hùng Đại đang nhanh chóng áp sát, đành phải tiếp tục trạng thái chạy trốn điên cuồng.

Do Bắc Hải là địa bàn của Thần Điện, nên hắn chỉ có thể men theo ranh giới biển, bơi thẳng về phía cực Tây Hải, ít nhất có thể từ đó thoát ra Hỗn Độn.

Khi đã vào trong Hỗn Độn, Hùng Đại chắc không phát hiện được nữa đâu!

Chuẩn Thánh hậu kỳ tuy khó tồn tại trong Hỗn Độn, nhưng với tư cách là tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, hắn vẫn có thể lang thang trong đó một thời gian.

Tuy nhiên, sự hiểu biết về đại dương của Hùng Đại cũng chẳng kém cạnh chút nào.

Đùa sao, Thần Đạo thần vị có thể giúp người ta chưởng khống

quyền hành.

Thân là Trấn Hải Đại Thần Vương, có lẽ Hùng Đại không bẩm sinh thân cận với đại dương, nhưng dưới sự tạo hóa của hậu thiên, cảm giác của hắn ở đây cơ bản chẳng khác gì trên lục địa.

Nếu đổi lại là người bình thường, giữa biển cả mênh mông, đặc biệt là nơi cực hạn thế giới gần kề Hỗn Độn, thiên cơ hỗn loạn, căn bản không thể bắt được tín hiệu của đối thủ. 'Oanh!!!' Lại một con Hoang Hải cự thú không rõ thiên cơ lao tới, bị Hùng Đại tung một kích đánh nổ, cơ thể hóa thành thịt vụn, thu hút vô số Hải tộc tranh đoạt.

Những nơi gần Hỗn Độn, nhiều sinh linh Hải tộc bị Hỗn Độn ảnh hưởng nên nhục thân khổng lồ nhưng nguyên thần ngu muội, thấy sinh vật là ăn, tính tình chẳng khác gì hung thú.

Suốt chặng đường bay, không biết đã gặp phải bao nhiêu lần rồi.

Nếu không phóng thích khí tức thì thôi, một khi đã phóng thích, hắn chẳng khác nào một cái máy hút, vô biên vô tận Hoang Hải cự thú tập kích.

Nhưng Hùng Đại không muốn lãng phí thời gian, dứt khoát làm một lần cho xong, dùng lực lượng Thần Quốc gia tốc phi hành, tất cả những kẻ cản đường đều hóa thành tro bụi.

Không lâu sau, trong khoảng cách vạn dặm, hơi thở của Bích Ba Đạo Nhân ngày càng gần, trải qua thời gian dài bôn tập, tên kia sắp kiệt sức rồi.

Cùng lúc đó, vùng biển trở nên càng thêm cuồng bạo, thủy triều vô tận dâng trào cuồn cuộn, giống như trời sụp đất nứt, vô cùng khủng khiếp.

Khắp nơi đều là linh khí hỗn loạn, thậm chí có một số Hải chi bản

nguyên tiêu tán trong linh khí, xem ra đã rất gần Hỗn Độn. 'A!

Nơi này cư nhiên lại có một đại trận cường hãn như vậy, chẳng lẽ là nơi phong ấn của vị Hỗn Độn Ma Thần nào đó?' Đúng lúc này, Bích Ba Đạo Nhân phát hiện ra một nơi đặc biệt, phía trên có dấu vết trận pháp nồng đậm, ẩn ẩn có Tiên Thiên linh khí rò rỉ ra ngoài.

Hắn không chút do dự tìm đến điểm giao nhau giữa trận pháp và mặt biển, trực tiếp thi triển thần thông tiến vào trong đại trận. 'Ân?' Trên đường truy kích, Hùng Đại đột nhiên phát hiện hơi thở của Bích Ba Đạo Nhân biến mất, lập tức cau mày, thần lực quanh thân cổ động, tức khắc đi tới vị trí cuối cùng mà Bích Ba Đạo Nhân dừng lại.

Nhìn vùng biển sóng gió cuồn cuộn trước mắt, xung quanh có không ít khe nứt không gian, môi trường cực kỳ ác liệt, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không dám bảo đảm có thể toàn mạng tiến vào.

Quan trọng nhất là trong phạm vi ức vạn dặm, linh khí thưa thớt như vậy, trừ phi là tu sĩ Thần Đạo tự mang theo Thần Vực, nếu không chưa đạt đến Thánh Nhân cảnh thì cơ bản đều cần linh khí để bổ sung pháp lực. 'Chẳng lẽ tên đó đã vào trong rồi?' Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại dĩ nhiên không thể không nhìn ra phía trước có không gian được che chắn bởi trận pháp.

Trận pháp này rõ ràng được bố trí từ thời kỳ Khai Thiên sơ khởi, dù là uy lực hay tầm ảnh hưởng đều vượt xa các Tiên Thiên đại trận thông thường.

Điều này khiến Hùng Đại tò mò, hắn lập tức quyết định, vận dụng thần pháp, trong phút chốc đã tiến vào trong trận pháp.

Là người của Thần Điện, Đan - Khí - Trận tam đạo đều là kỹ năng cơ bản, dù lười biếng như Hùng Đại thì trình độ vận dụng thiên cơ cũng vượt xa người thường.

Chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi, trận pháp ngoại vi đã bị Hùng Đại phá giải.

Khi tiến vào nội trận, một luồng chỉ thị mơ hồ truyền vào trong thần hồn của hắn. 'Đại Dư?

Tại đây sao?' Không lâu sau, khi Hùng Đại hoàn toàn phá giải trận pháp và tiến vào không gian bên trong, chỉ thấy trước mắt là một vùng hoang lương, đất đá vụn vỡ phơi bày trên bề mặt, khiến người ta vừa nhìn đã thấy lòng trĩu nặng.

Đây cư nhiên lại là Đại Dư Tiên Đảo, một trong ngũ đại tiên đảo của Hỗn Độn, ai mà tin nổi chứ?

Truyền thuyết kể rằng Đại Dư có tiên sơn, cao khoảng ba vạn dặm, đỉnh núi bằng phẳng như bình nguyên, trải dài chín ngàn dặm, trước núi có bậc thang như bằng vàng ngọc hóa thành.

Lại có vô số tiên cầm dị thú sinh sống giữa đảo, cây cối quý hiếm đầy rẫy, thiên tài địa bảo ăn vào có thể trường sinh bất tử.

Một bảo địa có thể sánh ngang với Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Thốn, hiện tại lại trở nên đầy rẫy vết thương, cỏ không mọc nổi, nhìn vào chỉ thấy một màu xám xịt của Hỗn Độn.

Không biết vì sao, Hỗn Độn đại trận bên ngoài tiên đảo đã thay đổi, không còn có thể hấp thụ Hỗn Độn khí để chuyển hóa thành Tiên Thiên linh khí nữa.

Truyền thuyết kể rằng trừ Doanh Châu, Bồng Lai, Phương Thốn ra, hai đại tiên đảo còn lại đều do những hòn đá cứng đầu của Hỗn Độn rơi xuống Hồng Hoang mà thành.

Chương 328

Hiện tại xem ra cũng đúng như vậy, e rằng mảnh vỡ Hỗn Độn này được dùng để phong ấn một vị Hỗn Độn Ma Thần cường đại nào đó, vị Ma Thần này đã chết hoặc tự bạo mới khiến Hỗn Độn khí tràn ngược vào, khiến Đại Dư rơi vào cảnh ngộ này. 'Chẳng trách Tam đảo Thập châu xuất hiện ở Đông Hải, duy chỉ có Viên Kiệu và Đại Dư là không thấy tăm hơi, hóa ra nguyên nhân là thế này, đã mờ nhạt khỏi thế giới.' Hùng Đại thở dài, trong ánh mắt không giấu nổi vẻ nuối tiếc.

Nếu Đại Dư không bị hủy hoại, thì ít nhất trên đảo cũng có một con Hồng Hoang Tổ linh mạch, có thể nói là một động thiên phúc địa tuyệt hảo.

Hắn định bấm ngón tay tính toán một phen để tìm hiểu tiền nhân hậu quả, nhưng bên trong toàn là Hỗn Độn khí, đừng nói là thiên cơ, ngay cả Thiên Đạo cũng không cảm ứng được, căn bản không thể thôi diễn.

Như vậy, Hùng Đại cũng chỉ có thể đi về phía trung tâm, xem có tìm được manh mối gì không, chí ít thì cũng xem có Linh Bảo linh vật nào còn sót lại hay không!

Một lát sau, một ngọn núi xám xịt cao chọc trời hiện ra trước mắt, phía trên có sát khí sắc bén bao quanh, phía dưới có Hỗn Độn khí bao phủ, nhìn vào thấy một vùng lạnh lẽo, một cảm giác rợn người không thốt nên lời khiến người ta phải run sợ. 'Hóa ra ở đó!' Hùng Đại bắt lấy hơi thở độc đáo ẩn hiện trên đỉnh núi, lập tức vận dụng thần lực bay lên mây xanh.

Càng tiếp cận đỉnh núi, hắn càng cảm thấy hơi thở cực kỳ quen

thuộc, dường như là của Hỗn Độn Thủy Hỏa Đại Tôn, vị Ma Thần từng xếp hạng thứ mười sáu trong Hỗn Độn.

Trời đất định vị, núi đầm thông khí, sấm gió giao tranh, nước lửa không dung nhau, nên nước thì thấm xuống, lửa thì bốc lên, nước lửa vốn vô tình.

Thiên địa ngũ hành Kim - Mộc - Thủy - Hỏa - Thổ tương sinh tương khắc, và nước với lửa chính là hai cực không thể dung hòa nhất.

Hỗn Độn Thủy Hỏa Ma Thần sở dĩ có thể xếp hạng mười sáu, về căn bản là vì hắn có thể dung hợp cả hai, từ đó bộc phát ra chiến lực cường đại, chỉ xếp sau Ngũ Hành Chí Tôn. 'Chẳng lẽ nơi này là nơi Bàn Cổ giam giữ Thủy Hỏa Ma Thần, nhưng tại sao Thủy Hỏa Ma Thần lại chết ở đây?

Nhìn có vẻ giống như tự bạo.' Hùng Đại có chút khó hiểu.

Hắn cư nhiên cảm nhận được sự tồn tại của Tổ linh mạch ở đỉnh núi, nhưng con linh mạch đó dường như đang trấn áp thứ gì đó.

Khi bước lên đỉnh núi, hắn lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Ai mà ngờ ngọn núi này lại rỗng ruột, ở giữa bình nguyên đỉnh núi xuất hiện một cái động lớn sâu không thấy đáy.

Vô tận sát khí rò rỉ ra từ cái động lớn đó, thậm chí hắn còn cảm nhận được hơi thở của sự hủy diệt, có thể thấy bên trong khủng khiếp đến nhường nào. 'Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh, xuất!' Hùng Đại không hề đại ý, triệu ra Tiên Thiên Chí Bảo hộ vệ bản thân, hóa thành một luồng cầu vồng lao thẳng xuống vực sâu.

Phía dưới quả nhiên là sức mạnh hủy diệt, ẩn ẩn có sự đối lập giữa Âm và Dương.

Nếu Hùng Đại không phải do Âm Dương khí hóa hình thì e rằng cũng không thể dễ dàng đi xuống như vậy.

Cùng lúc đó, Bích Ba Đạo Nhân cuối cùng cũng phá giải toàn bộ trận pháp, tiến vào bên trong tiên đảo, một luồng bản nguyên thôi thúc hắn không ngừng tiến lên. 'Đây...

Đây tuyệt đối là thiên đại cơ duyên, nếu không thì Nguyên thần của bần đạo cũng sẽ không khát khao như vậy.

Không được, nhất định phải đoạt lấy.' Bích Ba Đạo Nhân vô cùng kích động, vội vàng hóa thành luồng sáng bay lên đỉnh núi.

Nhưng hắn không hề biết rằng Hùng Đại đã xuống tới đáy núi, bên trong quả thực là một thế giới Âm Dương, ẩn hiện đồ tượng Thái Cực. 'A!

Đúng là Thủy Hỏa Ma Thần!' Hùng Đại nhìn hạt châu nửa đỏ nửa xanh trước mắt, hoàn toàn hiểu ra, bên trong chính là bản nguyên của Thủy Hỏa Ma Thần.

E rằng năm xưa khi hắn tự bạo, tiên đảo đã dùng Tổ linh mạch để trấn áp cơn bão, phong tỏa sức mạnh hủy diệt do Thủy Hỏa gây ra vào trung tâm.

Vì thế, luồng bản nguyên này không rơi vào Hồng Hoang để sinh ra Tiên Thiên đại năng mới, trái lại bị tiên đảo vây hãm ở đây, không thể cử động.

Nếu tên đó không tự bạo, tiên đảo cũng không đến mức lâm vào thế bế tắc này, hiện tại hai bên đã coi nhau như kẻ thù, không chết không thôi.

Cứ theo tình hình này, qua vô số năm tháng, con Tổ linh mạch ở đây không còn thực hiện chức năng chuyển hóa nữa mà tiếp tục mài giũa với bản nguyên Thủy Hỏa.

Lâu dần, mọi thứ trên tiên đảo vì không có linh khí cung cấp, cộng thêm sự xâm nhập của Hỗn Độn khí, mới biến thành bộ dạng quỷ quái hiện nay.

Chậm nhất là năm ngàn năm nữa, linh mạch ở đây sẽ cùng bản nguyên Thủy Hỏa đồng quy vu tận. 'Phen này không lỗ, tự nhiên có được bản nguyên Thủy Hỏa, lại có thêm một phương thế ngoại tiên đảo, thật là kỳ diệu.' Hùng Đại xoa xoa cái đầu gấu thật thà, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Tuy hắn không quá coi trọng bản nguyên Thủy Hỏa, nhưng dù sao cũng là di vật của Hỗn Độn Ma Thần, ban thưởng cho thuộc hạ nào đó cũng rất tốt.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, chỉ thấy trong hư không lóe lên một luồng thần quang, Chư Thiên Huyền Đạo Kính đột nhiên xuất hiện, chuẩn bị thu lấy tia bản nguyên Thủy Hỏa còn sót lại kia.

Ngay lúc đó, một tiếng gầm giận dữ từ xa truyền đến: 'Nghiệt súc!

Buông bảo vật của ta xuống!' Bích Ba Đạo Nhân hùng hổ lao tới, hắn đã cảm nhận được hơi thở của bản nguyên Thủy Hỏa.

Phải biết rằng biển có thể hóa thành nước, nếu có thể làm cho nước lửa hòa hợp thì đại đạo của hắn chắc chắn có thể xếp hạng vài chục, hùng bá Hồng Hoang, tiền đồ có thể nói là không thể hạn lượng.

Thử hỏi, cơ duyên bực này, sao hắn có thể cam lòng nhường cho Hùng Đại?

Liều chết một trận cũng phải thử xem sao.

Nghe vậy, Hùng Đại lập tức nổi giận.

Hay cho một con kiến hôi, bản vương không đi tìm ngươi, ngươi cư nhiên dám tự tìm tới cửa nộp mạng, thật là không thể nhẫn nhịn! 'Ha ha!

Bích Ba lão tặc, ngươi muốn bản nguyên Thủy Hỏa sao?

Nhưng bản vương thiên vị không cho đấy.' Nói đoạn, Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Huyền Đạo Kính tỏa sáng rực rỡ, thu bản nguyên Thủy Hỏa vào trong không gian bảo kính.

Bích Ba Đạo Nhân đứng bên cạnh nhìn mà muốn nứt mắt, ngọn lửa thù hận bùng cháy hừng hực.

Tên thú vật sống trên cạn kia căn bản không dùng được bản nguyên Thủy Hỏa, vậy mà cứ khăng khăng thu lấy, rõ ràng là muốn đối đầu với hắn. 'Cướp Linh Bảo của Thần Điện ta, giữa đường lại dám trêu đùa bản vương, giờ còn dám xuất hiện trước mặt ta, ta thấy ngươi sống chán rồi.' Hùng Đại lạnh lùng nói.

Đối mặt với kẻ chuyên chạy trốn này, hắn đã sớm bố trí không gian trận pháp, giờ đây trên tiên đảo này, ngoại trừ hắn ra không ai có thể thoát ra được.

Chương 329

'Oanh!' Ngay lúc đó, xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số luồng thần lực, ẩn ẩn hình thành trận thế huyền diệu, một tòa đại trận ầm ầm bao phủ toàn bộ tiên đảo. 'Không xong rồi!' Sắc mặt Bích Ba Đạo Nhân đại biến, hắn vừa định bỏ chạy thì phát hiện mình không thể di chuyển được nữa, không gian đã bị phong tỏa hoàn toàn.

Lúc này, đại trận kết nối với Tổ linh mạch, do Hùng Đại đã trấn áp bản nguyên Thủy Hỏa nên linh mạch tiên đảo vô cùng thân cận với hắn, không ngừng giải phóng Tiên Thiên linh khí để tăng cường uy năng cho đại trận, khiến Bích Ba Đạo Nhân triệt để bị vây khốn. 'Lão tặc chạy đi đâu!' Sắc mặt Hùng Đại lập tức trở nên lẫm liệt, hắn lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Huyền Đạo Kính, tay liên tục kết pháp ấn. 'Nhân danh ta, không gian loạn lưu, sát!' Là chí bảo được tạo ra từ sự kết hợp giữa Không Gian và Thiên Cơ, Chư Thiên Huyền Đạo Kính trong việc lưu đày và tấn công không hề kém cạnh các Tiên Thiên Chí Bảo khác.

Kèm theo một tiếng nổ lớn, hư không không ngừng vỡ vụn, hóa thành từng dòng thác lũ, nhắm thẳng vào Bích Ba Đạo Nhân mà phát động sát cơ. 'Phốc!!!' Bích Ba Đạo Nhân không kịp phòng bị, lập tức bị đánh trọng thương, miệng phun ra một ngụm máu tươi lớn, sắc mặt trở nên héo úa.

Lúc này, Hùng Đại ầm ầm phóng thích Thần Đạo pháp thể, chân thân cao mười hai vạn chín ngàn trượng xuất hiện, một con đại gấu trúc âm dương cường tráng hiện hình trên đảo.

Trong nháy mắt, Tổ linh mạch phản ứng, linh khí vô tận ầm ầm bộc phát, giống như một cơn lốc nhanh chóng quét qua toàn bộ Đại

Dư Tiên Đảo.

Luồng Hỗn Độn khí đậm đặc trước đó bị linh khí xông tới, cuốn về phía hai người Hùng Đại.

Hùng Đại dĩ nhiên không sao, nhưng Bích Ba Đạo Nhân thì thảm rồi, toàn thân máu tươi đầm đìa, thương thế nghiêm trọng. 'Đạo hữu, bần đạo nhận thua, ta sẽ giao trả Định Hải Thần Châu, ân oán của chúng ta từ đây xóa bỏ được không?' Bích Ba Đạo Nhân hơi thở yếu ớt hét lớn.

Hiện giờ đã khác xưa, nếu Hùng Đại nổi giận thì cái mạng nhỏ của hắn coi như xong.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tuy tốt nhưng nếu mất mạng thì có giữ cũng chẳng để làm gì. 'Ha ha ha!

Thật là nực cười!' Hùng Đại khinh bỉ nói.

Thắng lợi đã ở trước mắt, hơn nữa còn bị tên này dắt mũi bấy lâu nay, nếu không giết chết hắn thì làm sao giải tỏa được cơn giận trong lòng.

Nói đoạn, Hùng Đại bước một bước Thần Đạo pháp thể tới, đạp thẳng lên người Bích Ba Đạo Nhân.

Mặc dù Bích Ba Đạo Nhân cố gắng chống đỡ, nhưng nhục thân bán bộ Thần Đế sao có thể để cho kẻ rác rưởi như hắn gánh chịu được. 'Oanh!' Sau một tiếng nổ lớn, Bích Ba Đạo Nhân đã bị Hùng Đại triệt để tiêu diệt, ngay cả bản nguyên lẫn nguyên thần đều hóa thành hư vô, biến mất trong thiên địa. 'A!!!' Trong nháy mắt, Hùng Đại đột nhiên nổi giận, ngửa mặt lên trời gầm thét.

Bích Ba Đạo Nhân chết rồi, nhưng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Định Hải Thần Châu đã chạy đi đâu rồi? 'Đứa trẻ ngốc!' Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến, chính là Hoàng Thiên nhàn nhạt nói:

'Chuyện này là do Bản tôn sắp xếp.

Vốn nghĩ có thể giúp ngươi tìm thấy cơ hội đột phá quan ải, nhưng tên Bích Ba kia thực sự quá rác rưởi.' 'Còn về Linh Bảo, từ đầu đến cuối nó chưa bao giờ rời khỏi tay Bản tôn.

Khu khu một tên hề mà thôi, chẳng lẽ hắn tưởng có thể lấy được thứ gì từ tay Bản tôn sao?' Hùng Đại nghe xong lập tức ngây người.

Hóa ra tất cả đều nằm trong tính toán của Thần Tôn, hèn gì ngay từ đầu đã thấy có gì đó không đúng. 'Trong Hồng Hoang, Tam Tộc đã triển khai trận đại quyết chiến với tán tu.

Sau trận này, tán tu thiên hạ mười phần không còn một.

La Hầu sẽ trở thành đại địch của Thần Điện chúng ta.

Nhân lúc lượng kiếp lần này, Ma Đạo nhất định sẽ gây ra một trận tinh phong huyết vũ.' Hoàng Thiên đầy thâm ý nói: 'Thân là Bắc Hải Trấn Điện Đại Thần Vương, muốn rút lui an toàn thì chỉ dựa vào tu vi bán bộ Thần Đế là không đủ.

Ta đã biết La Hầu đang luyện chế một món chí bảo giết chóc ngút trời, phi bốn vị tu sĩ cùng cảnh giới không thể phá được.' 'Hả?' Hùng Đại càng thêm kinh hãi.

Hắn dĩ nhiên biết Tam Tộc đang thanh lọc tán tu, nhưng không ngờ kẻ đắc lợi đứng sau lại là La Hầu.

Hoàng Thiên tiếp tục: 'Không cần nghi ngờ, cuộc đối đầu giữa Tam Tộc và tán tu ngay từ đầu đã không phải là một sự việc công bằng.

Có Long Vương, Tổ Kỳ Lân, Phượng Tổ tồn tại, tán tu dù có bao nhiêu Chuẩn Thánh đi nữa cũng vô ích.

Trái lại, Ma Đạo đã thu nạp không ít tu sĩ cường đại.

Nếu những tán tu đó đầu nhập vào vòng tay của Ma Đạo, e rằng sau này trận Đạo Ma đại chiến sẽ không phải là đối phó với Tam Tộc mà là nhắm vào Bắc Hải chúng ta, có hiểu không?' Trong lúc Hùng Đại toàn tâm toàn ý truy sát Bích Ba Đạo Nhân, Tam Tộc đã liên hợp lại, bắt đầu cuộc chinh phạt thanh lọc tán tu, quét qua toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

Theo đó là máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng, sát khí và oán khí tràn ngập thiên địa.

Tu sĩ Ma Đạo như cá gặp nước, nhanh chóng mở rộng thế lực. 'Thần tôn, vậy ta phải làm gì?' Hùng Đại lộ vẻ bối rối. 'Vì chuyện của Bích Ba đã giải quyết xong, các ngươi nên lập tức quay về Bắc Hải.

E rằng theo thời gian, số lượng tu sĩ cao giai đứng về phía Ma Đạo sẽ ngày càng nhiều.' Hoàng Thiên trầm giọng nói.

Sự việc phát triển quá nhanh, ảnh hưởng nghiêm trọng đến quỹ đạo ban đầu, sự cân bằng sinh thái giữa Tam Tộc và Ma Đạo đã bị nghiêng lệch.

Nếu tán tu không bị Tam Tộc bức ép quá mức thì đã không đầu quân cho Ma Đạo.

Cứ đà này, thế lực Ma Đạo sẽ càng ngày càng lớn.

Đợi đến khi Tam Tộc quyết chiến, Ma Đạo có thể dễ dàng nghiền nát một bên, lúc đó trận Đạo Ma đại chiến ai thắng ai thua vẫn chưa biết được! 'Còn về Linh Bảo và nhục thân của Bích Ba Đạo Nhân, hãy thu lại đi.

Hắn vốn là tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần Hải Thần chuyển thế sinh ra, sự hiểu biết về bản nguyên của biển vượt xa chúng sinh Hồng Hoang, có thể giúp ích không nhỏ cho bốn vị Hải Thần dưới trướng ngươi.' Hoàng Thiên nhàn nhạt nói.

Nếu Bích Ba Đạo Nhân không quá tham lam, thì chỉ riêng bản lĩnh ngự hải đó thôi cũng đủ để hắn liệt vào hàng ngũ đại năng lớp thứ hai của Hồng Hoang, chỉ đứng sau Thánh Nhân.

Trời đất có tứ hải, phân ra Đông - Tây - Nam - Bắc, lại chia thành nội hải và ngoại hải.

Diện tích nội hải không hề kém cạnh đại địa Hồng Hoang, ngoại hải còn rộng lớn vô ngần hơn nữa.

Chương 330

Một khi đã thống nhất được tứ hải, đó tuyệt đối là một trong những kẻ mạnh nhất Hồng Hoang.

Chẳng thế mà trong thần thoại Hy Lạp sau này, thực lực của Hải Thần Poseidon không hề kém cạnh vua của các vị thần là Zeus. 'Tuân mệnh!' Hùng Đại lập tức đáp lời.

Sau một hồi xoay xở, Hùng Đại đã tiêu diệt được Bích Ba Đạo Nhân, sự việc cũng coi như kết thúc.

Chỉ là trước khi đi, hắn không nhịn được mà đánh giá Đại Dư Tiên Đảo một lượt.

Do bản nguyên Thủy Hỏa đã bị lấy đi, Tổ linh mạch không cần tiếp tục tiêu hao sức lực nữa, nó bắt đầu vận hành đại trận bên ngoài đảo để hấp thụ Hỗn Độn khí và chuyển hóa thành Tiên Thiên linh khí.

Trong cuộc đối đầu kéo dài vô tận tuế nguyệt, mặc dù bản nguyên của nó đã tiêu hao không ít, nhưng chỉ cần trận pháp còn đó, Tổ linh mạch vẫn có thể phục hồi.

Ở hậu thế khi linh khí thưa thớt, tất cả những nơi có Tổ linh mạch đều là động thiên phúc địa, giống như Bồng Lai, Doanh Châu, Côn Luân...

Đại địa Hồng Hoang nói chung sẽ vì cột chống trời (Thiên trụ) nghiêng đổ mà dẫn đến linh khí thoát ra ngoài, phẩm cấp hạ thấp, chỉ riêng những nơi có Tổ linh mạch là không bị ảnh hưởng.

Đó cũng là nguyên nhân khiến Tam đảo Thập châu ở hậu thế lại quý hiếm đến vậy.

Bất Chu Sơn là tổ của vạn núi, do xương sống của Bàn Cổ hóa

thành, là cột chống trời của thế giới, kết nối Hỗn Độn và đại địa.

Chỉ cần cột chống trời còn, nó mới có thể nguồn nguồn không dứt chuyển hóa Hỗn Độn khí để cung cấp Tiên Thiên linh khí cho Hồng Hoang.

Nhưng 'Thiên diễn bốn mươi chín', nên không thể viên mãn!

Vì thế để khống chế sinh linh Hồng Hoang, Thiên Đạo đã đặc biệt nhắm vào Bất Chu Sơn, từ đó dẫn đến thảm kịch Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn.

Nhưng Thiên Đạo không lường trước được rằng sau khi mất đi Bất Chu Sơn, linh khí Hồng Hoang sẽ giảm đi rất nhiều, sinh linh không còn có thể tiếp tục đột phá, thế giới cuối cùng cũng sẽ đi đến chỗ hủy diệt.

Ngay cả cột chống trời cũng bị phá hủy, Hồng Hoang tự nhiên sẽ không còn Tiên Thiên linh khí xuất hiện, Tiên Thiên Linh Bảo trước đó cũng sẽ bị suy yếu, từ đó trở thành hậu thiên linh mạch.

Ngay cả ba mươi sáu động thiên, bảy mươi hai phúc địa cũng không ngoại lệ, duy chỉ có ngũ đại tiên đảo là khác biệt.

Chúng vốn do những hòn đá cứng đầu của Hỗn Độn hóa thành, tự mang theo Hỗn Độn đại trận có thể trực tiếp hấp thụ Hỗn Độn khí để chuyển hóa Tiên Thiên linh khí.

Bất Chu Sơn có đổ cũng không ngăn cản được việc chuyển hóa Tiên Thiên linh khí của chúng.

Tam đảo Thập châu vì nguyên nhân thiên cơ mà tất cả sẽ dời về Đông Hải, bởi Đông Hải vốn là đứng đầu tứ hải.

Bồng Lai, Phương Thốn, Doanh Châu sẽ kết nối bản thân với Thập châu, khiến cho mặc dù phẩm cấp linh mạch trong Thập châu bị giảm xuống nhưng vẫn tồn tại một phần Tiên Thiên linh khí.

Đó cũng là lý do vì sao ở hậu thế, vùng biển Đông Hải lại trở thành thánh địa của tán tu.

Nhìn quan toàn bộ Hồng Hoang, những động thiên phúc địa có danh tiếng đều đã có chủ.

Ba mươi ba tầng trời của Thiên Đình tuy tốt nhưng lại bị Thiên quy hạn chế, không được tự do.

Duy chỉ có các tiên đảo ở Đông Hải là vật vô chủ, phù hợp nhất.

Lúc này đây, sau khi tàn dư bản nguyên của Thủy Hỏa Ma Thần biến mất, Tổ linh mạch đã được giải phóng hoàn toàn, kết cục của nó chắc chắn sẽ được viết lại.

Từ đây, trong lịch sử Hồng Hoang sẽ có sự tồn tại của bốn vị tiên đảo. 'Tiên đảo như thế này, nếu cứ để ở đây thì e là hơi lãng phí!' Khuôn mặt thật thà của Hùng Đại lộ ra một chút vẻ sầu não.

Nhìn Đại Dư Tiên Đảo nơi Hỗn Độn khí đã tan đi, một luồng Tiên Thiên linh khí nồng đậm không ngừng tẩy rửa bên trong đảo, các loài tiên hoa cỏ lạ đang dần khôi phục sức sống.

Không lâu nữa, đảo Đại Dư có thể khôi phục lại cảnh tượng thịnh vượng năm xưa, đó là một trong năm động thiên phúc địa đứng đầu Hồng Hoang đấy!

Đúng lúc này, một luồng thông tin thần bí tiến vào đại não của hắn, hóa ra đảo Đại Dư đã truyền cho hắn một số thứ.

Sắc mặt Hùng Đại lập tức lộ vẻ vui mừng, hắn không nói hai lời, hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng xuống dưới biển.

Đúng như tiên đảo đã nói, Đại Dư thực sự có thể di dời đi được.

Hòn đảo cư nhiên đang lơ lửng trên mặt biển, dựa vào trận pháp để cưỡng hành cố định.

Chỉ cần có thể luyện hóa được hạt nhân trận pháp là có thể mang nó đi. 'Hắc hắc!

Lão Hùng ta không khách khí đâu nhé.

Đông Hải có Tam đảo Thập châu, thân là căn cơ của Hải Thần Cung thuộc Thần Điện ta, Bắc Hải sao có thể không có một động thiên phúc địa thượng hạng cơ chứ!' Hùng Đại vuốt cằm, cười hì hì nói.

Đảo Đại Dư dài rộng khoảng ức vạn dặm, chẳng khác nào một lục địa thu nhỏ, lại có Tổ linh mạch trấn giữ, có thể nuôi dưỡng thiên tài địa bảo, không hề kém cạnh Côn Luân, dùng làm trú địa cho đại giáo của Thánh Nhân sau này cũng thừa tư cách.

Tuy Hùng Đại đã tự mình lập một hòn đảo không nhỏ ở Bắc Hải làm trú địa để cho tiện, nhưng nhìn đi nhìn lại, hòn đảo đó sao có thể thoải mái bằng một mảnh lục địa nhỏ này được, dù sao hắn cũng là loài thú sống trên cạn.

Sau đó, hắn dốc hết toàn bộ thủ đoạn, cố gắng thu lấy đảo Đại Dư để đóng gói mang đi, nhưng hắn phát hiện cách làm này quả thực ngu ngốc không tả nổi.

Là tiên đảo được tạo thành từ đá cứng Hỗn Độn, nó không cố định, nhưng cũng không phải tu sĩ bán bộ Thần Đế có thể thu đi được, ngay cả Thánh Nhân cũng chưa chắc làm nổi.

Lúc này, hắn đành dùng phương pháp khác, lấy thần hồn liên kết với bản thân tiên đảo, cố gắng tìm kiếm trục điều khiển.

Luyện hóa được trục điều khiển là có thể khống chế bản thân hòn đảo trôi dạt về phía Bắc Hải.

Quả nhiên, bản thân tiên đảo đã truyền cho Hùng Đại một thông tin.

Tại vị trí đỉnh núi trung tâm, trên bình nguyên đỉnh núi có một cột trụ tròn, đó chính là trục điều khiển.

Cái vực sâu hình thành do trấn áp tàn dư bản nguyên Thủy Hỏa Ma Thần trước đó đã hoàn toàn khôi phục, ngọn đại sơn nhìn từ bên ngoài trông linh khí phiêu diêu, đẹp không sao tả xiết.

Dưới chân núi có hồ nước, hơi nước mịt mờ, đó chính là Tiên Thiên linh khí hóa thành linh dịch, dần dần trong hồ linh dịch đó sẽ sinh sôi ra trấn đảo linh căn.

Giống như Bồng Lai, Doanh Châu, trên mỗi hòn tiên đảo đều sẽ có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hoặc linh căn xuất hiện, nếu không thì căn bản không thể trấn áp được khí vận của toàn đảo, đây chính là ý chỉ rõ ràng của Đại Đạo.

Chỉ là đảo Đại Dư muốn sinh ra linh căn, bồi dục linh bảo thì cần vô số nguyên hội mới có thể thành hình, bởi vì bao nhiêu năm qua nó đã phải chịu khổ sở do sự tiêu hao của bản nguyên Thủy Hỏa nên đã bị tụt lại không ít.

Chương 331

Trong khi Hùng Đại đang chuẩn bị luyện hóa trục điều khiển, tại địa địa Hồng Hoang cách Tây Hải vô tận dặm, máu chảy thành sông, tiếng ai oán thảm thiết vang lên không dứt.

Tam Tộc đã hợp nhất tất cả các chủng tộc dưới trướng, điều động trọng binh nhất cử công sát tán tu, dọc đường đi chẳng khác nào chẻ tre, tán tu không có sức chống trả.

Bên bờ Đông Hải, bên trong một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy. 'Ha ha ha!

Hai vị đạo hữu, đám tán tu kia thực sự giàu đến chảy mỡ.

Chỉ trong trăm năm ngắn ngủi, bất luận là tài nguyên hay Linh Bảo, Tam Tộc chúng ta đều thu hoạch được không ít.

Nghe nói Tổ Kỳ Lân đạo hữu vừa có được một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không biết dùng có tốt không?' Long Vương cười lớn nói. 'Long Vương đạo hữu quá khen rồi.

Long tộc từ lúc khai chiến đến giờ ít nhất cũng có được mười kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Kỳ Lân tộc ta chẳng qua chỉ là nhặt nhạnh chút ít, không đáng nhắc tới, thực sự không đáng nhắc tới!' Tổ Kỳ Lân cười mỉa nói.

Từ ánh mắt đó có thể thấy, tên này vô cùng hài lòng với món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mới có được, nếu không thì cũng không che giấu như vậy. 'Tổ Kỳ Lân đạo hữu quá khiêm tốn rồi, đều là do đám người dưới trướng chịu khó nên Long tộc ta mới có thu hoạch lớn như vậy.

Nhưng lần đối chiến với tán tu này quả thực là một kế mưu hay,

không chỉ là Linh Bảo linh vật, ngay cả khí vận cũng đang tăng lên nhanh chóng.' Long Vương hài lòng nói.

Nghe vậy, Phượng Tổ lại càng thêm trầm mặc.

So với họ, bà lại quan tâm hơn đến thông tin có được từ Thần Điện năm xưa.

Cùng với hành động thanh lọc tán tu ngày càng kịch liệt, sát khí trên Hồng Hoang cũng trở nên cực kỳ nồng đậm, ngay cả khí vận của Phượng tộc cũng thấp thoáng bị sát khí liên lụy.

Mặc dù khí vận không ngừng tăng trưởng, nhưng nhân quả trong tộc lại trở nên ngày càng sâu nặng, khiến bà không khỏi có chút hoài nghi, có lẽ việc Tam Tộc thanh tẩy tán tu không phải là một chuyện tốt.

Cực thịnh tất suy, sát lục rầm rộ như thế này nhất định sẽ dẫn đến nhân quả vô tận, cho dù khí vận có mạnh mẽ đi chăng nữa, cuối cùng cũng không chống lại được sự mưu tính của Thiên Đạo, cứ nhìn sự kiêu căng bạt mạng, hùng mạnh một thời của Hung Thú Hoàng Triều là rõ.

Nếu lượng kiếp một khi bộc phát, Hồng Hoang sẽ bị quần công, đừng nói là Thần Điện, ngay cả La Hầu Ma Đạo cùng với một nhóm các đại năng giả đang ẩn mình bên ngoài cũng sẽ ra tay.

Lúc đó đừng nói là cả Phượng tộc, ngay cả Kỳ Lân tộc, Long tộc e rằng cũng mười phần không còn một, Tam Tộc sẽ hoàn toàn biến mất khỏi lịch sử Hồng Hoang, trở thành dấu ấn của kỷ nguyên Thái Cổ.

Quan trọng nhất là sau khi Thiên Đạo xuất thế, cho dù Tam Tộc có lụi bại, nhưng nhân quả đã vướng phải sẽ không vì sự lụi bại mà hoàn toàn biến mất.

Trừ phi có một ngày công đức có thể bù đắp được nhân quả, nếu

không Tam Tộc sẽ không bao giờ có ngày trở mình.

Lúc này đây, bà đã có ý niệm muốn rút lui, nhưng cũng không được nữa rồi, tên đã trên dây không thể không bắn.

Toàn tộc đã lập lời thề thống nhất Hồng Hoang, nếu lời thề không hoàn thành, kết cục có lẽ còn thảm hơn hung thú.

Không còn lựa chọn nào khác! 'Phượng Tổ đạo hữu!

Phượng Tổ đạo hữu!' Long Vương ở bên cạnh thấy Phượng Tổ hồn siêu phách lạc, vội vàng gọi mấy tiếng.

Phượng Tổ mới phản ứng lại, không nhịn được mở miệng nói: 'Ta vừa rồi đang suy nghĩ, Tam Tộc chúng ta đang như chẻ tre, nhất loạt tiêu diệt nhiều tán tu Hồng Hoang như vậy, sao không nhân cơ hội này mở rộng địa bàn, chia cắt vùng phía Đông và phía Tây.' 'Như thế thì tốt quá!' Tổ Kỳ Lân nghe xong lập tức vỗ tay khen hay.

Ngay cả trong mắt Long Vương cũng lóe lên những tia sáng lạ thường, ai mà không muốn nhân cơ hội mở rộng địa bàn chứ?

Địa bàn đồng nghĩa với tài nguyên, đồng nghĩa với khí vận, đó chính là nền tảng để trở nên mạnh mẽ đấy!

Cứ như vậy, ba người bắt đầu thảo luận kịch liệt về vùng phía Đông và phía Tây còn lại của Hồng Hoang, phân chia lại mục tiêu tấn công của mỗi bên, lần lượt đưa ra các sắp xếp và bộ thự.

Mặc dù hành động thanh lọc tán tu sắp kết thúc, nhưng sự chém giết ở Hồng Hoang mới chỉ vừa bắt đầu, thời điểm thảm khốc nhất vẫn còn ở phía sau! 'Thế nào?

Những việc ta dặn dò đã làm xong hết chưa?' Vừa mới quay về Núi Lửa Nam Minh, Phượng Tổ vội vàng tìm Đại trưởng lão, không thể chờ đợi được nữa mà mở miệng hỏi.

Đại trưởng lão lập tức đáp: 'Khởi bẩm Tộc trưởng!

Tôi đã đích thân tuyển chọn ra mấy chục vạn nhị lang ưu tú, do một trăm danh Thái Ất Kim Tiên, mười danh Đại La Kim Tiên hộ vệ, chỉ là không biết bà định...?' Yêu cầu đột ngột này khiến vị lão nhân đã gắn bó với Phượng Tổ từ khi Phượng tộc sinh ra có chút hoang mang.

Hiện nay đang là thời cơ phát triển tốt đẹp của Phượng tộc, vậy mà Tộc trưởng lại khăng khăng đòi tuyển chọn ra nhiều người như vậy.

Hành động này rất giống với trận chiến vạn tộc năm xưa, một số bộ tộc nhỏ vì để tránh bị diệt vong nên đã tuyển chọn ra những 'hạt giống' từ trước. 'Đại trưởng lão, ông hãy đích thân đi, mang họ vào đây, hãy nhớ kỹ là không được để cho bất kỳ ai biết.' Phượng Tổ trầm giọng dặn dò. 'Tuân mệnh!' Đại trưởng lão Phượng tộc lập tức bước ra ngoài điện.

Một lát sau, ông quay lại, vung tay một cái, mấy chục vạn tiểu bối Phượng tộc, từ Đại La Kim Tiên cho đến Thiên Tiên tu sĩ, không thiếu một ai, tất cả đều xuất hiện trong nội điện. 'Ông!' Trong phút chốc, Phượng Tổ triệu ra trấn tộc khí vận chí bảo Phượng Chương, lập tức hóa ra một màng bảo vệ bao phủ toàn bộ đại điện Phượng tộc, hoàn toàn ngăn cách thiên cơ.

Lúc này bà mới với vẻ mặt trịnh trọng nhìn mọi người, đầy thâm ý nói: 'Hiện nay Phượng tộc ta tuy đang trong lúc khí vận bồng bột, nhưng cũng là lúc sinh tử nguy cơ.

Tam Tộc nhìn bề ngoài thì có vẻ cùng hội cùng thuyền, nhưng thực chất là tranh quyền đoạt lợi, sơ sẩy một chút là sẽ dẫn phát đại chiến.' 'Cảnh tượng của Hung Thú Hoàng Triều năm xưa chắc các ngươi đều không lạ gì.

Hiện nay bộ tộc ta hung hãn bạt mạng không kém gì hung thú, một

khi xảy ra chuyện, Hồng Hoang nhất định sẽ quần công.

Vì thế ta đặc biệt gọi các ngươi đến đây, là để để lại một chút huyết mạch cho Phượng tộc ta.' Nghe vậy, đám người Phượng tộc có mặt ở đó sắc mặt đại biến, từng người một lộ vẻ kinh khủng nhìn Phượng Tổ. 'Tộc trưởng!

Sẽ không như vậy đâu, Phượng tộc ta nhất định sẽ hùng bá thiên hạ!' 'Đúng vậy, bộ tộc ta mạnh mẽ như thế, tuyệt đối không thể đi vào vết xe đổ của hung thú!' 'Đúng thế!

Tộc trưởng, bà lo lắng quá rồi.' Trong phút chốc, mấy chục vạn tiểu bối Phượng tộc có mặt ở đó lần lượt mở miệng, từng người một đều đang khuyên nhủ Phượng Tổ.

Duy chỉ có Đại trưởng lão sắc mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ gì, đột nhiên mở miệng hỏi: 'Tộc trưởng, bà đã thấy được thiên cơ gì sao?' Phượng Tổ nghe xong gật đầu, thở dài nói: 'Thiên đạo có luân hồi, thương sinh tha cho ai bao giờ?

Nhân quả vướng thân, bộ tộc ta không tiến tất chết, có hiểu không?' 'Tê!' Đại trưởng lão lập tức hít một hơi lạnh, không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này.

Chương 332

'Hôm nay các ngươi đến đây không phải do tự nguyện, nhưng nhất định phải làm.

Để bộ tộc ta không bị diệt vong, các ngươi sẽ tuyên bố rút khỏi Phượng Hoàng tộc, lập ra Chu Tước tộc.

Từ nay về sau, qua vô tận năm tháng phải ẩn mình dưới núi lửa, nếu không phải lúc bộ tộc ta lâm vào cảnh diệt vong thì không được xuất thế!' Tiếp đó, một mệnh lệnh của Phượng Tổ đã khiến tất cả những người có mặt đều kinh hãi.

Không ngờ Tộc trưởng lại bắt họ lập lời thề thoát ly Phượng tộc, lập ra bộ tộc khác.

Điều này cũng có nghĩa là từ nay về sau, mấy chục vạn nhị lang Phượng tộc có mặt ở đây sẽ không còn là Phượng Hoàng nữa mà là Chu Tước.

Thử hỏi có ai có thể chấp nhận được sự thực tàn khốc như vậy? 'Tộc trưởng, nhất thiết phải như vậy sao?' Đại trưởng lão với vẻ mặt ngưng trọng nhìn đám tiểu bối kia, lập tức mở miệng hỏi.

Ông hiểu rõ, bắt đám nhóc con này thề từ bỏ Phượng tộc còn đau hơn là cắt thịt trên người chúng.

Nghe vậy, Phượng Tổ im lặng một hồi lâu mới trả lời: 'Đại trưởng lão, ông chắc cũng hiểu, không phải ta không muốn, mà là Trời không muốn.

Bộ tộc ta đã nằm trong danh sách của Thiên Đạo, nhân quả liên lụy quá sâu, không tiến tất chết.

Nếu muốn để lại một tia lửa cuối cùng thì chỉ có cách để họ triệt

để thoát ly khỏi tộc quần, lập ra bộ tộc khác, tụ lại khí vận mới có thể cắt đứt mối liên quan này.' 'Từ nay về sau, Chu Tước không phải là Phượng tộc, nhưng Phượng tộc có thể là Chu Tước.

Có như vậy mới có thể để lại hy vọng trỗi dậy cho bộ tộc ta, tâm huyết của bà sẽ không bị chảy đi vô ích!' 'Nhưng...' Đại trưởng lão dường như vẫn muốn nói gì đó.

Chỉ thấy Phượng Tổ vung tay một cái, lập tức nghiêm giọng nói: 'Các ngươi đều là tinh anh của bộ tộc ta, chẳng lẽ ngay cả một tia hy vọng cuối cùng của bộ tộc cũng không muốn để lại sao?

Chuyện ngày hôm nay không phải là sỉ nhục.

Nếu thành công, dù là các ngươi hay bản tổ thì cũng đều là công thần kế tục Phượng tộc.

Ngày sau bộ tộc ta trỗi dậy, các ngươi sẽ trở thành trụ cột của bộ tộc.

Có như vậy mới là đại đạo, đừng nói nữa, mau chóng lập thề kiến lập tộc quần mới đi!' 'Tộc trưởng!' Mặc dù Phượng Tổ đã nói như vậy, nhưng mấy chục vạn tiểu bối Phượng tộc có mặt ở đó vẫn không có lấy một người mở miệng, bởi vì bắt họ từ bỏ tộc quần là một việc vô cùng khó khăn.

Đúng lúc này, Đại trưởng lão bỗng nhiên hét lớn: 'Phượng Vân, bước ra!' 'Có!' Trong số mấy chục vạn nhị lang có mặt ở đó, một tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ có tu vi cao nhất, một nam tử trẻ tuổi tuấn tú ứng thanh bước ra.

Phượng Tổ thấy vậy sắc mặt hơi biến đổi, không nhịn được nhìn về phía Đại trưởng lão: 'Đại trưởng lão, chuyện này...?' Bà dĩ nhiên không thể không biết, nam tử tên là Phượng Vân này chính là con trai ruột của Đại trưởng lão Phượng tộc, cũng là trưởng tử.

Bất luận là căn nguyên hay tâm tính thì trong Phượng tộc tuyệt đối đều là kiệt xuất. 'Ha!

Năm xưa tôi cùng Tộc trưởng và phu nhân đồng thời hóa hình ra, nhưng mỗi khi gặp nguy cơ đều là Tộc trưởng và phu nhân cứu tôi.

Hôm nay Tộc trưởng vì đại sự của tộc quần, điện hạ không tiện xuất diện, vậy hãy để con trai tôi đóng góp một phần sức lực cho bộ tộc đi!' Đại trưởng lão trầm giọng nói.

Con trai của Đại trưởng lão là Phượng Vân lập tức mở miệng: 'Phụ thần tại thượng, Phượng Vân của Phượng tộc ta hôm nay lập thề, kể từ ngày hôm nay thoát ly Phượng tộc, lập ra Chu Tước tộc, Thiên Đạo chứng giám!' 'Oanh!' Kèm theo một tiếng sấm nổ, chỉ thấy trong điện một con Kim Phượng ngửa mặt lên trời hót dài.

Dưới sức mạnh của Thiên Đạo, nó dần dần lột xác thành một con chim lớn toàn thân đỏ rực như lửa, mỗi cử chỉ hành động đều tràn đầy khí tức cuồng nhiệt cương mãnh. 'Phụ thần tại thượng, Phượng Cẩm / Lôi / Sắt... của Phượng tộc ta hôm nay lập thề, kể từ ngày hôm nay thoát ly Phượng tộc, lập ra Chu Tước tộc, Thiên Đạo chứng giám!' Sau đó, mấy chục vạn người của Phượng tộc lần lượt lập lời thề thoát ly Phượng tộc, gia nhập Chu Tước tộc.

Từ đó cắt đứt mối liên hệ với Phượng tộc, trở thành Chu Tước nhất tộc.

Nhìn thấy nhiều nhị lang Phượng tộc hóa thân thành Chu Tước như vậy, với tư cách là Tộc trưởng, Phượng Tổ cảm thấy vô cùng khó chịu, trong mắt ẩn ẩn có lệ quang hiện ra.

Đặc biệt là người bạn già lâu năm - Đại trưởng lão Phượng tộc, tình yêu của ông đối với Phượng tộc không hề kém cạnh bà.

Vì để nối dài hy vọng cho chủng tộc, ông đã dứt khoát để con trai

cả hóa thân thành Chu Tước, quả là khí phách biết bao! 'Tộc trưởng!

Bà xem tiếp theo...?' Lúc này, Đại trưởng lão mở miệng hỏi han.

Nghe vậy, Phượng Tổ hít một hơi thật sâu, khôi phục lại tư thái bá chủ loài chim năm xưa, lập tức hạ lệnh: 'Kể từ ngày hôm nay, các ngươi sẽ bế quan tại ngọn núi lửa ở rìa xa nhất của vùng phía Nam.

Mọi chi phí tu luyện đều do Đại trưởng lão sắp xếp cho các ngươi.

Nếu không phải lúc tộc diệt thì không được xuất thế.' 'Tuân mệnh!' Mấy chục vạn Chu Tước đồng thanh đáp lời.

Vì đã chọn con đường này, nên họ chỉ có thể trở thành cái bóng của Phượng tộc, ẩn mình nơi biên cương để chờ ngày sau.

Ngay cả trong Phượng tộc, cũng không ai biết Phượng Tổ cư nhiên lại chôn giấu một thủ đoạn như vậy.

Đến khi hàng vạn Chu Tước quét qua vùng phía Nam, thiên hạ mới biết Phượng Tổ năm xưa anh minh quả đoán đến nhường nào.

Trong phút chốc, chỉ có những tu sĩ đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang mới có thể cảm nhận được khí vận của Phượng tộc đã giảm đi không ít.

Tuy nhiên, chiến tranh vẫn tiếp tục.

Để có một lời giải thích thỏa đáng cho tộc nhân, Phượng Tổ cùng Đại trưởng lão đã đích thân hiện thân thuyết pháp, nói với tất cả mọi người trong Phượng tộc rằng mấy chục vạn nhị lang đó đều đã bị tán tu giết hại.

Vì thế, cả Phượng tộc sôi sục, báo thù rửa hận trở thành chủ đề duy nhất.

Trên toàn bộ chiến trường Hồng Hoang, Phượng tộc là bên chém giết tàn bạo nhất, thậm chí còn vượt qua cả Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Từ đó về sau suốt hàng vạn năm, Phượng Tổ và Đại trưởng lão thân chinh đi đầu, không chỉ tiêu diệt một lượng lớn thế lực tán tu mà ngay cả một số đại năng tán tu Tiên Thiên có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng bị bóp chết.

Long tộc và Kỳ Lân tộc đều tưởng rằng Phượng Tổ đang trút giận vì không bảo vệ được tộc nhân, ngay cả Long Vương và Tổ Kỳ Lân tạm thời cũng không nhận ra điều gì bất thường.

Nhìn chung, kế hoạch của Phượng Tổ đã thành công.

Không chỉ lừa được hai tộc kia, lừa được tộc nhân của mình, mà ngay cả Hoàng Mẫu cũng không biết rằng Phượng tộc đang chuẩn bị cho sự lụi bại của Tam Tộc.

Chiến tranh vẫn tiếp tục.

Tam Tộc có kế hoạch chú trọng thanh lọc các tán tu ở vùng phía Đông, phía Tây cùng với hải ngoại.

Chương 333

Cuộc đồ sát tàn khốc đó cuối cùng đã dẫn đến sự phản kháng của các tán tu.

Một số đại năng Tiên Thiên đang ẩn cư không còn ngồi yên được nữa.

Họ phát hiện Tam Tộc không chỉ tiêu diệt những kẻ có tu vi thấp mà ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng không tha.

Thế là từng người một đứng ra, triệu tập tất cả tán tu, tạm thời thành lập liên minh phản Tam Tộc.

Hai mươi mấy vị Chuẩn Thánh dẫn theo một số Đại La Kim Tiên bắt đầu cuộc phản kích.

Nhưng tất cả dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của Tam Tộc, đặc biệt là khi định ám toán Kỳ Lân tộc thì lại bị Tổ Kỳ Lân nhất cử đồ lục.

Tổ Kỳ Lân đã sớm đạt tới cảnh giới Á Thánh, đối phó với mấy chục tên Chuẩn Thánh, lại có các cao thủ Chuẩn Thánh của Kỳ Lân tộc dưới trướng hỗ trợ, quả thực là chuyện nhỏ như con thỏ.

Một trận đại chiến cuối cùng dẫn đến việc vô số tài nguyên của tán tu bị Kỳ Lân tộc đoạt lấy, trái lại còn giúp Kỳ Lân tộc vớ được một món hời lớn.

Bên trong Kỳ Lân Cung ở phía Bắc, một nhóm cao tầng của Kỳ Lân tộc lần lượt ngồi xuống một bên.

Phía trên Tổ Kỳ Lân mặt không cảm xúc, lập tức hỏi: 'Tình hình thế nào rồi?' Một trong số các Chuẩn Thánh xuất thân từ Kỳ Lân tộc mở miệng bẩm báo: 'Khởi bẩm Tộc trưởng, trận này bộ tộc ta có ba vị

Chuẩn Thánh hy sinh, bốn trăm ba mươi vị Đại La Kim Tiên, hơn năm vạn Thái Ất Kim Tiên.

Tiêu diệt được hai mươi tám tên Chuẩn Thánh địch, hơn sáu trăm tên Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên không đếm xuể.' 'Ngoài ra còn thu được ba kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mười hai kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sáu mươi lăm kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hàng ngàn kiện Hậu Thiên Linh Bảo, bốn gốc Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, thiên tài địa bảo không đếm xuể!' Tổ Kỳ Lân nghe xong gật đầu, nhàn nhạt nói: 'Truyền lệnh, những tộc nhân hy sinh phải được phát tiền tuất đến tận tay người thân.

Ngoài ra con em của ba vị Chuẩn Thánh đã mất đó có thể gia nhập Kỳ Lân Vệ Thiếu Quân, mọi chi phí tu luyện đều do tộc chi trả.' 'Tộc trưởng anh minh!' Nhiều cao tầng của Kỳ Lân tộc có mặt ở đó đồng thanh đáp lời. 'Nếu không có chuyện gì nữa thì các ngươi lui xuống trước đi, sắp xếp cho nhị lang huấn luyện, tuyệt đối không được lơ là!' Tổ Kỳ Lân phẩy tay dặn dò.

Sau đó, mấy chục danh cao tầng Kỳ Lân tộc lần lượt rời khỏi Kỳ Lân Cung.

Đợi khi đám cao tầng Kỳ Lân tộc đi rồi, sắc mặt Tổ Kỳ Lân không những không giãn ra mà còn trở nên ngưng trọng hơn.

Chỉ thấy ông quát lớn: 'Kỳ Lân Ám Vệ đâu?' Lúc này trong điện thấp thoáng xuất hiện một bóng đen.

Nếu có người của Ma Đạo ở đây sẽ phát hiện ra, tên Kỳ Lân này tu luyện tuyệt đối là công pháp Ma Đạo, tu vi đã đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, thực sự đáng sợ. 'Khởi bẩm Tộc trưởng, theo quân cờ mà Ám Vệ bố trí trong Phượng tộc báo về, trước đó từng có một nhóm lớn tiểu bối Phượng tộc sau khi được Đại trưởng lão Phượng tộc triệu tập thì không rõ tung tích.' Nghe vậy, trên mặt Tổ Kỳ Lân lộ ra một

chút dị sắc, lập tức nói: 'Ý của ngươi là nhóm người mà Phượng Tổ tuyên bố trong Phượng tộc là đã bị tán tu giết chết đó sao?' 'Tộc trưởng đoán không sai, nhóm tiểu bối Phượng tộc đó chính là nhóm mà Phượng Tổ đã nói.

Trong đó bao gồm mười danh Đại La Kim Tiên, một trăm danh Thái Ất Kim Tiên, còn lại đều là các tiểu bối Thiên Tiên Kim Tiên, dẫn đầu chính là Phượng Vân - con trai của Đại trưởng lão Phượng tộc.' Bóng đen báo cáo một cách rành mạch.

Bất kể là Phượng tộc, Kỳ Lân tộc hay Long tộc thì đều có thế lực ám bộ.

Bề ngoài thì Tam Tộc phân biệt là chủ của loài chim, loài thú và thủy tộc, quản lý bầu trời, đại địa và tứ hải không xâm phạm lẫn nhau.

Nhưng thực tế thì luôn có những chủng tộc không cam chịu bị thống trị, bí mật bị Tam Tộc lôi kéo trở thành quân cờ của mình.

Việc trong Phượng tộc xuất hiện tình huống bất thường là một lượng lớn tiểu bối biến mất, dĩ nhiên không thể giấu được Tổ Kỳ Lân và Long Vương.

Trong thời gian ngắn có thể không phát hiện ra điều gì bất thường, nhưng nếu suy nghĩ kỹ thì luôn có thể tìm ra một số manh mối.

Bất luận là Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân hay Long Vương đều hiểu rõ, đây là lượng kiếp chú định cuộc chém giết giữa Tam Tộc.

Sau khi chia chác xong địa bàn của tán tu, cuối cùng chắc chắn sẽ là cuộc đối chiến giữa Tam Tộc.

Kẻ thắng sẽ độc tôn Hồng Hoang, kẻ bại sẽ giống như hung thú một đi không trở lại.

Vì thế, bất luận bộ tộc nào có biến hóa thì đều sẽ thu hút sự chú ý

đặc biệt của hai tộc còn lại.

Sau khi nghe thủ lĩnh Ám Vệ báo cáo xong, Tổ Kỳ Lân lập tức rơi vào trầm tư.

Mấy chục vạn tiểu bối Phượng tộc, trong đó có con trai của Đại trưởng lão Phượng tộc, tất cả đều ẩn nấp, Phượng Tổ thậm chí không tiếc dùng cái chết để giúp họ thoát thân.

Phượng tộc rốt cuộc muốn làm gì?

Nếu để đối phó với hai tộc còn lại thì mấy chục vạn tiểu bối đó dù có cho thêm mười vạn năm nữa cũng chưa chắc đã biến thành Đại La Kim Tiên được, có tác dụng gì chứ? 'Chẳng lẽ là đang để lại đường lui?

Chẳng lẽ Phượng Tổ nghĩ nhất định sẽ thất bại, nên vì để chủng tộc được kế tục mà đặc biệt để lại một số mầm mống?' Lúc này đây, trong lòng Tổ Kỳ Lân nảy ra một ý nghĩ không tưởng. 'Tộc trưởng, theo điều tra của chúng tôi, thời gian qua khí vận của Phượng tộc đã sụt giảm không ít, chỉ vì họ vẫn đang chinh phạt tán tu nên khí vận được bổ sung, vì thế tạm thời mới không bị ai phát hiện!' Thủ lĩnh Ám Vệ đột nhiên mở miệng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tổ Kỳ Lân lẫm liệt, lập tức chất vấn: 'Có tin tức gì thì nói hết ra một lượt, đừng có giấu giấu diếm diếm.' 'Tuân mệnh!' Thủ lĩnh Ám Vệ lập tức bẩm báo: 'Cách đây không lâu, hầu hết quân cờ ngầm mai táng trong Phượng tộc đều đã bị phát hiện.

Một kẻ đã liều chết truyền về một tin tức, đó chính là: Phượng Hoàng lạc, Chu Tước xuất.

Vì thế, thần mạo muội đoán rằng có lẽ Phượng Tổ vì muốn để lại mầm mống trước.

Nhìn quan chín cái lượng kiếp Hồng Hoang từ trước tới nay,

mạnh như hung thú vẫn lụi bại, nên có sự lo ngại cũng không phải là không thể.' Lời của thủ lĩnh Ám Vệ tuy không quá rõ ràng nhưng Tổ Kỳ Lân lại nghe rất hiểu.

Nếu thực sự có thế lực tồn tại vĩnh hằng thì đó chính là Thần Điện, nhưng họ lại không xưng bá Hồng Hoang.

Chỉ có Tam Tộc là không biết sống chết, dứt khoát lập hạ thiên đạo thệ ngôn.

Không ai dám bảo đảm nhất định có thể hoàn thành đại nhiệm thống nhất Hồng Hoang.

Nếu không hoàn thành được, thì chỉ riêng đống nhân quả hiện tại thôi cũng đủ để khiến Tam Tộc rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục rồi.

Ngay cả tu vi đã đạt tới Á Thánh như Tổ Kỳ Lân, cũng thấp thoáng thấy thiên cơ chỉ ra sự hung hiểm.

Mặc dù cảm nhận được cảnh giới mơ hồ đó, nhưng thực tế để đạt tới Thánh Nhân e rằng cần vô số nguyên hội.

Trước đó, nếu Tam Tộc bùng nổ đại chiến, thì tất cả đều vô nghĩa.

Nghĩ vậy, Tổ Kỳ Lân vẫy vẫy tay, nhàn nhạt nói: 'Lui xuống trước đi!' 'Tuân mệnh!' Thủ lĩnh Ám Vệ lập tức rời khỏi Kỳ Lân Cung, chỉ còn lại Tổ Kỳ Lân đang trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, Kỳ Lân Cung đón tiếp một nhóm người, lần lượt là Đại trưởng lão, Truyền công trưởng lão cùng với Thủ hộ trưởng lão của Kỳ Lân tộc. 'Chư vị, hôm nay gọi các ông đến thực ra là vì chuyện Phượng tộc sắp xếp hậu lộ.

Chư vị thấy bộ tộc ta liệu có nhất định đánh bại được hai tộc còn lại để xưng bá Hồng Hoang không?' Tổ Kỳ Lân lập tức mở miệng hỏi.

Chương 334

Nghe vậy, ba vị đại trưởng lão của Kỳ Lân tộc không khỏi rơi vào trầm mặc.

Tổ Kỳ Lân tiếp tục: 'Khi việc thanh lọc tán tu hoàn thành cũng là lúc Tam Tộc chúng ta chính thức đối lập và quyết chiến.

Lúc đó, khí vận của Tam Tộc đều sẽ đạt tới đỉnh phong, chiến lực ngút trời, hung uy hiển hách.

Nhưng bộ tộc ta lại không có thực lực để áp chế hai tộc còn lại, trái lại Long tộc lại đang vươn lên mạnh mẽ.

Cứ tiếp tục như vậy, e rằng bộ tộc tiêu vong cuối cùng chính là bộ tộc ta.

Thiên đạo có luân hồi, thương sinh tha cho ai bao giờ?

Bộ tộc ta tùy ý sát lục, kết hạ vô tận nhân quả với chúng sinh Hồng Hoang.

Nếu lụi bại, e rằng sẽ bị quần công, lúc đó chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục.' Ba vị đại trưởng lão của Kỳ Lân tộc nghe xong không khỏi sắc mặt đại biến.

Đại trưởng lão lập tức lên tiếng: 'Tộc trưởng, vậy chúng ta nên làm thế nào cho tốt?' 'Hay là học theo Phượng tộc, bí mật ẩn giấu một nhóm người trước?' Truyền công trưởng lão lập tức kiến nghị.

Tuy nhiên, Tổ Kỳ Lân lại lắc đầu, thở dài: 'Hiện nay nhân quả bủa vây, chỉ đơn thuần ẩn giấu một số tộc nhân thì cũng không thoát được sự trừng phạt của Thiên Đạo.

Những kẻ thù cũ của bộ tộc ta làm sao có thể bỏ qua được?

Duy nhất chỉ có cách dốc toàn lực một lần, triệt để cắt đứt nhân quả.

Giống như Phượng tộc vậy, lấy một số mầm mống lập ra bộ tộc khác.

Khi Kỳ Lân chưa diệt thì mầm mống không được xuất thế!' 'Tộc trưởng, ý của ngài là...?' Ánh mắt ba vị đại trưởng lão sáng quắc, họ cứ chằm chằm nhìn Tổ Kỳ Lân như vậy, dĩ nhiên họ cũng không muốn tộc quần bị tuyệt diệt hoàn toàn.

Ngay lập tức, Tổ Kỳ Lân nghiêm giọng: 'Truyền lệnh xuống, Đại trưởng lão đích thân tuyển chọn ba mươi vạn tiểu bối từ Thiên Tiên đến Kim Tiên.

Truyền công trưởng lão khắc in truyền thừa công pháp trong tộc.

Thủ hộ trưởng lão sắp xếp mười danh Đại La Kim Tiên và một trăm danh Thái Ất Kim Tiên thủ hộ.

Sau khi tuyển chọn xong số mầm mống đó, do Đại La Kim Tiên dẫn đầu, tuyên cáo với Thiên Đạo là thoát ly khỏi bộ tộc ta để thành lập chủng tộc mới.

Nhóm người này sau này sẽ ẩn cư trong Kỳ Lân Nhai ở phía Bắc, nếu không phải lúc Kỳ Lân tộc sinh tử tồn vong thì không được xuất thế!' 'Tuân mệnh!' Ba vị đại trưởng lão lần lượt đáp lời.

Kỳ Lân Nhai là một nơi có thể dẫn động đến các thế giới động thiên, quy mô không hề kém cạnh một Tiểu Thiên Thế Giới.

Năm xưa đó là nơi Thiên Đạo trấn áp Hỗn Độn Ma Thần để lại, dùng cho đám tiểu bối đó ẩn cư là thích hợp nhất.

Chỉ có điều làm như vậy nghĩa là biến mất khỏi Hồng Hoang, ngay cả cha mẹ thân nhân cũng không biết tung tích của họ, trừ phi là lúc Kỳ Lân tộc nguy nan nhất, nếu không họ không thể lộ diện được. 'Gì

cơ?

Tán tu lại phục kích Kỳ Lân tộc, tiêu diệt mấy chục vạn Kỳ Lân?' Lúc này một tin tức kinh thiên động địa truyền khắp đại địa Hồng Hoang.

Đám tán tu đang bị Tam Tộc truy sát như chó hoang lại càng hưng phấn lạ thường.

Cách lần trước Phượng tộc bị phục kích chưa đầy trăm năm, tán tu cư nhiên lại đồ sát mấy chục vạn Kỳ Lân, thật khiến người ta phải cảm thán.

Một số đại năng Tiên Thiên lại thấp thoáng có một cảm giác bất an.

Một liên minh tán tu lỏng lẻo như vậy, nếu thật sự đối đầu trực diện với Tam Tộc thì tuyệt đối chỉ có con đường chết.

Nhưng vào thời điểm mấu chốt này cư nhiên lại có tán tu phục kích Tam Tộc giành thắng lợi, rõ là chuyện không tưởng.

Nhạy cảm nhất chính là hai tộc Long - Phượng, đặc biệt là Long tộc.

Nếu tin tức về Phượng tộc là ngẫu nhiên, vậy tin tức về Kỳ Lân tộc chẳng lẽ cũng là ngẫu nhiên sao?

Chuyện Phượng tộc truyền ra tiếng gió trước đó, Long tộc không phải không biết, chỉ có điều với tư cách là chủ nhân của tứ hải, chủng tộc mạnh nhất thiên hạ, họ tự nhiên không để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt đó.

Cho dù biết người ta đang để lại hậu thủ thì cũng chỉ nghĩ là do Long tộc quá mạnh mẽ, khiến Phượng tộc phải tự thấy không bằng mà thôi.

Dù sao thì căn cơ của Long tộc cũng ở tứ hải, còn căn cơ của các chủng tộc kia là ở đại địa.

Từ trước đến nay, mỗi khi lượng kiếp bùng nổ thì đại địa đều là chiến trường chính.

Đó cũng là lý do vì sao ở hậu thế, Kỳ Lân tộc và Phượng tộc được coi là quý hiếm như 'lông phượng sừng lân', còn Long tộc thì vẫn hoạt động tích cực trên vũ đài.

Trong lúc phong vân Hồng Hoang biến ảo khôn lường, bên trong Kỳ Lân Nhai, một chủng tộc mang tên Tứ Bất Tượng đã ra đời.

Thực tế thì Long tộc cũng không phải là hoàn toàn không có kế hoạch.

Ứng Long nhất tộc đã tiến về đại địa phía Đông.

Một trong hai vị lão tổ là Chúc Long đã tiến trú vào Long Khư.

Bốn bộ Mãng, Xà, Giao, Ly cũng đã lên đường tới các dòng sông và hồ lớn ở phía Đông.

Họ không hề có ý định ẩn giấu bộ thự mà hành động một cách vô cùng đường hoàng.

Là kẻ mạnh nhất trong Tam Tộc, Long tộc có sự kiêu ngạo của riêng mình, không cần phải giống như Kỳ Lân tộc hay Phượng tộc phải che che giấu giấu, bởi sự tôn nghiêm của Rồng không cho phép điều đó.

Trái lại Phượng tộc lại có chút hoang mang, tại sao Kỳ Lân tộc cũng xảy ra chuyện tương tự?

Duy chỉ có Phượng Tổ là mặt đầy vẻ kinh ngạc, bà biết sâu sắc rằng kế hoạch có lẽ đã bị Tổ Kỳ Lân biết được, nếu không thì hắn cũng không làm như vậy.

Vì thế, bà không nhịn được gọi Đại trưởng lão Phượng tộc tới, lập tức hỏi: 'Đại trưởng lão, bên Chu Tước tiến hành thế nào rồi?' 'Khởi bẩm Tộc trưởng, mọi thứ cần thiết đã được vận chuyển hết đến ngọn núi lửa biên cương.

Ở đó có Đồng Tước do Thần Tôn luyện chế trấn áp địa hỏa.

Nếu nói về môi trường tu luyện, hiện nay nó không hề kém cạnh ngọn núi lửa trung tâm của chúng ta, sau này chắc chắn sẽ rất hùng mạnh.' 'Tốt!

Tốt!

Tốt!' Phượng Tổ liên tục khen tốt ba lần.

Chương 335

Chỉ cần Chu Tước còn, thì căn cơ của Phượng tộc vẫn còn đó.

Trong khi Hùng Đại đang vắt óc luyện hóa trục điều khiển của đảo Đại Dư, thì Hoàng Thiên cũng đã tới đây.

Những năm qua, do tu vi gặp bình cảnh, mãi không thể đột phá Thần Tôn cảnh, nên hắn chỉ có thể đi lang thang khắp nơi.

Tình cờ là ở nơi cực Tây Hải có đại trận xuất thế, Hoàng Thiên đoán đó có thể là nơi gần Hỗn Độn nhất.

Năm xưa Thủy Hỏa Ma Thần chắc đã chạy thoát khỏi Hồng Hoang nên đã để lại không ít hậu thủ.

Theo thời gian trôi đi, vào giữa lượng kiếp thứ chín, trận đại chiến của Tam Tộc sắp bắt đầu.

Cách lượng kiếp thứ mười - thời đại Viễn Cổ không còn xa nữa.

Hồng Quân thành Thánh mới có thể khai mở thời đại Viễn Cổ, đó chính là Thiên Đạo tiểu viên mãn.

Trước đó, nhóm sinh linh Tiên Thiên cuối cùng sắp hóa hình xuất thế.

Bất luận là Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà đám người, đều sẽ thành công hóa hình vào cuối lượng kiếp này để tham gia vào trận Đạo Ma đại chiến, làm bước đệm cho việc bái Hồng Quân làm thầy sau này.

Hồng Hoang lúc này, Tam Tộc vừa mới quét ngang đám tán tu, đang chia chác phạm vi thế lực, trong thời gian ngắn sẽ không bùng nổ chiến tranh.

Nhưng một khi Hồng Hoang yên tĩnh lại thì đó chính là lúc sóng to gió lớn bắt đầu.

Tam Tộc xưng bá chưa đầy nửa lượng kiếp thì sẽ mắc mưu La Hầu, từ đó bắt đầu chém giết thật sự, làm khúc dạo đầu cho Đạo Ma.

Sau đó chính là lúc Ma Đạo đại thịnh, thống nhất Hồng Hoang.

Hồng Quân sẽ đứng đầu dẫn dắt tàn dư thế lực của Tam Tộc bắt đầu bao vây tiêu diệt La Hầu, một trận quyết định thắng bại, xác lập sự phân chia Đạo - Ma, trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo. 'A!

Xem ra Tam Tộc cũng không ngu xuẩn, trái lại còn khá nhạy bén, vào lúc thịnh cực đã lần lượt để lại hậu thủ, có chuyện gì cũng không đến mức diệt tộc.' Hoàng Thiên thầm cười.

Thật không ngờ chủng tộc Chu Tước và Tứ Bất Tượng trong truyền thuyết cư nhiên lại là hậu thủ của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Chẳng trách Kỳ Lân Nhai lại xuất hiện ở Côn Luân, Chu Tước cũng giống như Phượng Hoàng, đều chưởng khống Nam Minh Ly Hỏa.

Lúc này hắn không nhịn được nhìn về phía Trấn Nguyên Tử ở vùng phía Tây.

Chỉ thấy tu vi Trấn Nguyên Tử đã đạt tới Thần Vương sơ kỳ, tốc độ không thể nói là không nhanh.

Quả nhiên là Địa Tiên chi tổ, đã sớm lĩnh ngộ được Thổ Địa Thần Đạo của riêng mình.

Nhờ có lứa Nhân Sâm Quả đầu tiên, Trấn Nguyên Tử đã hóa ra chín mươi chín danh thuộc hạ Thần đỉnh phong Đại La, không ngừng tiến về phía Tây, lấy Vạn Thọ Sơn làm trung tâm để thu nạp một lượng lớn hoa cỏ thụ linh.

Lão biết hiện tại mà xuất thế sẽ thu hút sự chú ý của Thiên Đạo, nên chỉ để thuộc hạ ra ngoài, còn bản thể vẫn tiềm tu trong đại trận ở Vạn Thọ Sơn.

Đại trận Vạn Thọ Sơn đã được Hoàng Thiên sửa đổi nên không còn nằm trong tầm ngắm của Thiên Đạo nữa, đó là thủ bút Thần Đạo có thể ngăn cách thiên cơ.

Ở vùng Lôi Trạch phía Bắc, Lôi Thần cũng không ngoại lệ, đã hóa hình từ sớm, tu vi cũng đã đạt tới Thần Vương sơ kỳ.

Hắn cũng đã thu nạp không ít Lôi linh, xây dựng được bộ khung dưới trướng, đang tích trữ sức mạnh chờ thời cơ.

Những vị Tiên Thiên đại thần như Minh Hà, Tam Thanh mặc dù không có sự giúp đỡ của Hoàng Thiên nhưng cũng được Thiên Đạo chiếu cố, tốc độ hóa hình không thể nói là chậm, từng người một đều đã sắp hóa hình.

Dưới chân núi Bất Chu, Mười hai Tổ Vu qua sự mưu tính của Hoàng Thiên, bề ngoài tuy không được lợi lộc gì lớn nhưng âm thầm thì sức mạnh pháp tắc đã tích lũy đến Thần Vương cảnh.

Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không ngoại lệ.

Không còn sự chế ước của thiên địch là Độc Hỏa Giao Long nhất tộc, hai tên đó quả thực như cá gặp nước.

Trong lịch sử nguyên bản, Tinh Không vì lý do của Tam Thiên mà trong lượng kiếp Hung Thú, tất cả sinh linh đều bị diệt tuyệt, khí vận héo úa không trỗi dậy nổi.

Nhưng hiện tại do có sự can thiệp của Thần Điện, Tinh Không không những không bị tổn thất mà ngược lại thực lực còn cường hãn, không hề kém cạnh so với đại địa.

Điều này tự nhiên cũng thúc đẩy sự phát triển của Thái Dương Tinh.

Ít nhất thì lúc này, hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, nếu chỉ luận riêng về tu vi thì không hề kém cạnh Tam Thanh.

Thật sự mà đánh nhau thì ai thắng ai thua vẫn chưa biết được.

Dù sao thì trong Tam Thanh, hiện tại duy chỉ có Lão Tử là có một món Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo hộ thể, còn trong tay Thái Nhất lại có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung. 'Có nên xử lý hai tên đó không nhỉ, hay là bảo Vọng Thư đi chinh phục?

Làm vậy e là lượng kiếp Vu - Yêu của tương lai sẽ thay đổi mất.' Trong mắt Hoàng Thiên lóe lên những tia sáng.

Do hắn can thiệp nên Tinh Không hiện tại đã độc lập thành một khối vững chắc như sắt thép, vô số sinh linh tu luyện Thần Đạo, hào quang tỏa sáng các vì sao.

Thật sự đợi đến khi Đế Tuấn và Thái Nhất xuất thế, với tính cách một kẻ theo nhân hoàng đạo, một kẻ theo đế đạo của hai tên đó, chắc chắn sẽ muốn thu phục Tinh Không để dùng cho mình.

Nhưng Tinh Không bao la với vô số sinh linh, số lượng Thần Vương cảnh không dưới mười vạn, lẽ nào lại chịu khuất phục dưới trướng của hai con chim lông tạp kia?

Đến lúc đó e rằng sẽ bị đánh cho một trận tơi bời, không biết Yêu Đế và Đông Hoàng liệu có còn tồn tại nữa hay không.

Tiếng ca cuối cùng của thời đại Vu Yêu viễn cổ tuyệt đối không được để xảy ra vấn đề, nếu không bố trí của Thần Điện sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Thánh nhân không xuất, thượng cổ không giết, Thần Điện làm sao có thể thay trời hành trách, thống nhất Hồng Hoang.

“Chẳng lẽ lại đuổi Đế Tuấn, Thái Nhất xuống khỏi Tinh Không sao?

Như vậy không tốt lắm đâu, dù sao người ta cũng là Thái Dương Tinh bản nguyên hóa hình, không có Thái Dương, lực lượng Kim Ô cũng không thể cường đại được, còn phải nuôi dưỡng mười tiểu Kim Ô nữa.” Hoàng Thiên thầm lẩm bẩm: “Hiện giờ Vu tộc đã được bản tôn gieo xuống Thần Đạo căn nguyên, chỉ đợi thời cơ chín muồi là có thể hóa kén thành bướm.

Nếu dựa theo bố cục của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lực lượng của mười hai Á Thánh đủ để nghiền nát Chuẩn Đề.” “Thật sự nếu đánh nhau mà mất đi sự ứng cứu của Tinh Không cho Đế Tuấn và Thái Nhất, căn bản sẽ không có phần thắng.

Tổng thể không thể để Vu tộc thực sự thống nhất Hồng Hoang, khiến Thiên Đạo phải ra tay, như thế thì không ổn.” Trong đầu Hoàng Thiên đột nhiên nảy ra một ý niệm: Hay là để các đại tinh thần phái ra một số sinh linh gia nhập vào Yêu tộc của Đế Tuấn và Thái Nhất, giúp dẫn động tinh thần để tổ hợp thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Như vậy, thực lực của Yêu tộc cũng sẽ tăng lên tương ứng, tự nhiên sẽ không thua kém Vu tộc.

Chương 336

Còn về Thái Âm và Thái Dương, hoàn toàn có thể bóc tách ra khỏi Tinh Không, tạm thời để Thần Đạo tinh thần đại trận tránh đi.

Dù sao Tinh Không ngoài Nhật Nguyệt đứng đầu, còn có Tử Vi ở giữa, cộng thêm Chu Thiên Tinh Thần Đồ và Chu Thiên Tinh Thần Thụ, hiệu quả trái lại càng tốt hơn.

Lượng kiếp phải tiếp tục, chỉ là nguyên khí của hai tộc Vu Yêu không được tổn thương quá lớn, ít nhất đại bộ phận Vu tộc và Yêu tộc đều sẽ trở thành bộ đội tiền phương của Thần Điện tiến quân vào vô tận thế giới.

Đặc biệt là Đế Tuấn, Thái Nhất và Thập Nhị Tổ Vu, mỗi thế giới đều phải có Thái Dương, Thái Dương Thần cực kỳ quan trọng; mỗi thế giới đều có đại địa, phong vũ lôi điện, Pháp Tắc Chi Thần cũng không thể thiếu.

Thần Đạo muốn mở rộng ảnh hưởng, phải nắm giữ thật chặt Thái Dương, Thái Âm và các Pháp Tắc Chi Thần.

Ngay từ lúc phát hiện Nhân Quả Ma Thần và Thời Gian Ma Thần, Hoàng Thiên đã xác định rõ mục tiêu phát triển của Thần Đạo vệ: lấy Hồng Hoang làm hạt nhân, phóng xạ vạn giới, hình thành kế hoạch Đại Thần Đạo.

Bất luận là thế giới Tây Âu, thế giới Hy Lạp hay thế giới Bắc Âu, tất cả sẽ dần bị Thần Đạo Hồng Hoang tàm thực, lấy Vu Yêu làm hai mũi tiên phong quét sạch mọi chướng ngại.

Mười vạn năm trước, Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc của Hoàng Thiên đã dung hợp, lĩnh ngộ được một thành Thời Không Pháp Tắc, đủ để bố trí ra thông đạo truyền tống kết nối hai thế

giới.

Chỉ cần thông đạo được đả thông, Thần quân của Thần Điện có thể liên tục tiến vào các thế giới đó.

Còn sinh linh của những tiểu thế giới ấy cũng có thể gia nhập Thần Điện, làm lớn mạnh sức mạnh Thần Đạo.

Có lẽ đối với sinh linh ở Đại Thiên thế giới, Hồng Hoang không là gì, nhưng đối với sinh linh ở Trung Thiên và Tiểu Thiên thế giới, việc có thể thông qua Thần Điện tiến vào thế giới Hồng Hoang rộng lớn chẳng khác nào cơ hội trời ban.

Phật Đạo hai giáo đời sau đều thông qua phương thức này để không ngừng hấp thu sức mạnh từ các tiểu thế giới, làm lớn mạnh ảnh hưởng của bản thân, thu nạp khí vận, luôn đứng vững trong hàng ngũ các thế lực mạnh nhất thế giới.

"Ài!

Cái tên Hùng Đại kia cũng quá ngốc, mãi mà chưa luyện hóa xong trung khu của Đại Dư tiên đảo.

Thôi kệ hắn, bản tôn đi tìm kiếm bí ẩn ở Tây Hải vậy!" Hoàng Thiên vốn định mượn lúc dịch chuyển Đại Dư tiên đảo để xem xét sự bố trí của Thủy Hỏa Ma Thần năm xưa, nhưng hiện tại xem ra Hùng Đại cần không ít thời gian, hắn không đợi được nữa.

Hắn đành vận chuyển thần lực toàn thân, hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía cực Tây xa xôi.

Suốt vạn năm vẫn chưa tới được cực hạn của biển.

Càng đi về phía cực hạn, vùng biển nơi đó càng cuộn trào không ngừng, vạn thiên pháp tắc liên miên bạo động, sức mạnh không gian và thời gian ẩn hiện xu hướng sụp đổ.

E rằng đây chính là nơi giao giới giữa Hỗn Độn và Hồng Hoang, chỉ một động tác nhỏ cũng có thể dấy lên sóng lớn.

Trên đường đi, Hoàng Thiên tận mắt chứng kiến nhiều chủng tộc thần kỳ, từ lúc sinh ra đến khi tiêu vong, vô cùng diệu kỳ.

Càng đi tới trước, ánh sáng càng yếu ớt, thậm chí không còn cái gọi là quang minh, không có phương hướng, chỉ còn một mảnh mê mông như Hỗn Độn.

Đi lại ở nơi này cực kỳ dễ bị lạc lối.

Bởi vì thiên cơ không thể nắm bắt, mạnh như Hoàng Thiên cũng chỉ có thể dùng thần niệm khóa chặt trung tâm Tây Hải để phòng tránh bị lạc mất phương hướng.

"Hử!" Hoàng Thiên đang tiến gần đến cực hạn thì bỗng nhiên phát hiện trên mặt biển xuất hiện những hòn đảo, tựa như một mảnh đại lục.

Xem ra trong vô tận nguyên hội, những vùng đất Hỗn Độn bị Hồng Hoang cắn nuốt đã dần dung hợp trở thành một phần của thế giới.

Những hòn đảo này nghiễm nhiên là sự tập hợp của các Hỗn Độn linh vật, những trận cuồng phong pháp tắc gào thét qua cũng không hề gây tổn hại gì cho chúng.

Tuy trên đảo là một mảnh lạnh lẽo tối tăm, không có bất kỳ sinh linh nào xuất hiện, nhưng không thể phủ nhận sự kiên cố và mạnh mẽ của chúng, sau này nhất định sẽ trở thành thắng địa.

Qua chuyến đi này, Hoàng Thiên mới thấu hiểu Hồng Hoang rốt cuộc lớn đến nhường nào, chỉ riêng một Tây Hải đã đủ khiến hắn phi hành ròng rã mười mấy nguyên hội.

Diện tích đại địa chỉ đứng sau tứ hải, còn có Tinh Không vô tận

với những tinh thần không kém gì đại lục, đủ thấy sự hạo hãn của thế giới.

Bất luận là đời sau hay hiện tại, nơi thực sự có thể cho sinh linh sinh sôi nảy nở chỉ có đại địa và bốn vùng biển gần bờ, còn vùng viễn hải xa xôi thì môi trường vô cùng ác liệt.

Tất nhiên, nếu Tinh Không không có sự can thiệp của Thần Đạo, e rằng đến đời sau vẫn chỉ là một mảnh hoang vu không dấu chân người.

Ở những nơi gần Hỗn Độn, dường như do pháp tắc hỗn loạn, bản nguyên thế giới hay Thiên Đạo đều không thể tác động tới.

Bất luận là đại đảo mới sinh hay những khối lục địa nhỏ, thảy đều không sinh ra linh mạch, căn bản không thể chuyển hóa Hỗn Độn chi khí nồng đậm trong không khí thành tiên thiên linh khí, lẽ tự nhiên là không thể sinh ra sinh linh.

Nếu nơi này có thể bố trí đại trận cường đại giống như Tinh Không, cách tuyệt giao lưu với bên ngoài, không ngừng chuyển hóa Hỗn Độn chi khí thành tiên thiên linh khí, sinh cơ sẽ tự nhiên sinh ra.

Đến lúc đó, trong đảo sẽ xuất hiện vô số sinh linh, sau khi cường đại có thể rời khỏi trận pháp, đi khắp nơi tìm kiếm đạo trường, cải tạo từng nơi một, cũng là một vùng phúc địa.

Các tu sĩ hải ngoại đời sau có lẽ cũng được sinh ra như thế.

Theo sự phát triển của thế giới Hồng Hoang, linh khí ngày càng cạn kiệt, đại địa hay tứ đại cận hải cũng không thể sinh ra linh vật cao cấp nữa.

Ngược lại, những lục địa và hải đảo mới sinh ở vùng biên thùy, theo thời gian trôi qua lại sản sinh ra đủ loại linh vật và sinh linh, trở thành nơi mà chúng nhân Hồng Hoang tranh nhau tìm đến.

Nhìn những hòn đảo do Hỗn Độn linh vật diễn sinh trước mắt, cùng những mảnh lục địa nhỏ, trong lòng Hoàng Thiên nảy ra một ý tưởng không tưởng.

Nếu có thể bố trí Thần Đạo đại trận, chuyển hóa Hỗn Độn chi khí thành tiên thiên linh khí, từ đó sinh ra Thần Đạo sinh linh, vậy thì hải ngoại sẽ trở thành một căn cơ khác của Thần Đạo, không hề thua kém Tinh Không.

Quan trọng nhất là, khi vạn giới dung hợp, lựa chọn hàng đầu chắc chắn là các đại ngoại hải, đại lục của thế giới mới sẽ nối liền với đất liền, khi đó những hòn đảo được bố trí Thần Đạo đại trận này sẽ trở thành trận địa tiền tiêu nhất của Hồng Hoang.

Có sinh linh, có đại trận, có tài nguyên, lại dựa lưng vào Hồng Hoang, lo gì không thể tiến đánh thiên hạ!

Hiện giờ Hải Thần Cung của Thần Điện, ở Bắc Hải đang chuẩn bị di dời tiên đảo Đại Dư, ở Đông Hải có tiên đảo Doanh Châu, còn Tây Hải và Nam Hải vẫn chưa có cứ điểm nào.

Nếu cả tứ hải đều giống như Tây Hải, ở vùng cực hạn giáp ranh Hỗn Độn đều sinh ra những hòn đảo lớn như thế này, căn cơ của Hải Thần Cung sẽ thực sự ổn cố.

Những hòn đảo này ngoại trừ môi trường ác liệt ra, diện tích thực sự không thua kém Doanh Châu, Bồng Lai, dù sao cũng do vật chất Hỗn Độn ngưng kết thành, cực kỳ kiên cố.

Nếu thiết lập Thần Đạo trận pháp, chuyển hóa thành Thần Vực thế giới, môi trường tự nhiên sẽ thay đổi, thậm chí còn thích hợp cho Thần Đạo tu luyện hơn cả Doanh Châu, tội gì mà không làm!

Dùng Thần Đạo Thời Không đại trận liên kết vô số hòn đảo lại với nhau, chúng sẽ trở thành một tấm lưới khổng lồ dày đặc, thiên

không, đại địa, hải dương tam vị nhất thể, thực sự hoàn mỹ.

"Đợi bản tôn bước vào Thần Tôn cảnh, sẽ đích thân chỉnh đốn toàn bộ các hòn đảo, cấu kiến trận địa đệ nhất Hồng Hoang." Đi trên đại đảo, Hoàng Thiên nhìn quanh tứ phía, quả nhiên nơi này đang bị Hỗn Độn chi khí tàn phá, ngoài sự hoang vu thì chẳng có gì cả.

Xem ra muốn chỉnh hợp toàn bộ các hòn đảo này lại thành một khối cần không ít thời gian và tâm sức, sau đó còn phải bố trí Thần Đạo đại trận, chuyển hóa linh khí, chuyển hóa thời không, độ khó thực sự không thấp.

Với thực lực hiện tại, để hoàn thành công trình vĩ đại này, nếu không có mấy chục nguyên hội thì căn bản không thể xong, lúc đó e rằng Hồng Quân đã hợp đạo rồi.

Chương 337

Hắn tùy ý quan sát vài lần, rồi hóa thành một đạo cầu vồng tiếp tục tiến lên.

Chẳng bao lâu sau, chỉ thấy một mảnh thanh u chi quang chiếu rọi đại hải, thật là kỳ diệu.

Xuyên qua vô số hòn đảo trước mắt, lướt qua mặt biển, cuối cùng hắn đã tới ranh giới giữa Tây Hải và Hỗn Độn.

"Oanh long long!" Đúng lúc này, giữa trời đất đột nhiên nổi lên một trận phong bạo lớn, sức mạnh thời gian và không gian đan xen vào nhau, trực tiếp cuốn về phía Hoàng Thiên.

"Không ổn!" Hoàng Thiên thấy vậy, sắc mặt lập tức biến đổi, không ngờ lại gặp phải thiên địa triều tịch mấy vạn năm mới có một lần.

Nhìn cường độ công kích này, thậm chí đã vượt qua Hỗn Độn Đại La Kim Tiên, đạt tới uy thế của Hỗn Độn Vô Cực Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nếu thực sự bị đánh trúng, e rằng thân thể hắn sẽ không còn miếng thịt nào nguyên vẹn.

"Thần Đạo chí bảo – Sáng Thế Kỷ, xuất!" Hoàng Thiên thần niệm khẽ động, thần lực toàn thân cuộn trào, một luồng hơi thở bàng bạc uy nghiêm tức thì quét sạch tứ phương bát hướng.

Hỗn Độn hạ phẩm linh bảo 《Sáng Thế Kỷ》 sừng sững giữa không trung, vô tận sáng thế chi lực như muôn vàn con rồng nhỏ, đi tới đâu, sức mạnh thời gian và không gian đều bị bình định tới đó.

Ngay cả trận thiên địa triều tịch có thể sánh ngang với Hỗn Độn

Vô Cực Đại La Kim Tiên kia, dưới uy năng của chí bảo cũng hóa thành từng mảnh linh khí, tiêu tán trong hư không.

"Bành!!!" Tuy nhiên sau khi thiên địa triều tịch biến mất, vùng không gian này dường như cảm thấy bị khiêu khích, dấy lên những làn sóng còn khủng khiếp hơn, hoàn toàn do Hỗn Độn chi khí cấu thành.

Sắc mặt Hoàng Thiên trầm xuống, hạ phẩm Hỗn Độn linh bảo 《Sáng Thế Kỷ》 huyền phù trên đỉnh đầu, tay cầm một thanh tiên thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm, sát khí toàn thân ngút trời.

Từ sau khi đột phá Thần Đế đến nay, số lần hắn đích thân ra tay ít đến đáng thương.

Nhưng triều tịch ở giới biên hôm nay thực sự hung hiểm, hắn buộc phải tập trung tinh thần cao độ, nếu không có thể gục ngã bất cứ lúc nào.

Không ai biết rằng sau khi Hồng Quân đời sau hợp đạo, cũng không thể khống chế được Thiên Chi Cực.

Năm đại thánh thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân vì trấn áp Thiên Chi Cực mà bước đi khó nhọc, đủ thấy Thiên Cực đáng sợ đến mức nào.

"Hoa lạp!" Lúc này, thai mô của Hồng Hoang phát ra một trận xao động, một luồng hơi thở mạnh mẽ chưa từng có tức thì quét qua phạm vi ức vạn dặm.

Hoàng Thiên nhất thời không phòng bị, cư nhiên bị thai mô Hồng Hoang trục xuất vào trong Hỗn Độn.

Trận thiên địa triều tịch kia thấy đối thủ đã chạy mất, cũng tiêu tan theo.

"Chuyện gì thế này?" Hoàng Thiên phản ứng lại, nhìn môi trường

mờ mịt xung quanh, vẻ mặt hiện rõ sự khó hiểu.

Ngay khi hắn chuẩn bị ra tay hủy diệt thiên địa triều tịch, một luồng hơi thở mạnh mẽ tựa như thiên uy đã trấn áp hắn, sau đó hắn xuất hiện ở đây.

Cảm nhận được Hỗn Độn chi khí nồng đậm xung quanh, Hoàng Thiên không tự chủ được lộ ra Thần Đạo pháp thể.

Hỗn Độn chi khí tứ phía như thấy được 'người cha' của mình, ồ ạt tràn tới.

"Phanh!

Phanh!

Phanh!" Kèm theo những tiếng động liên tục, Thần Đạo pháp thể của Hoàng Thiên đang thăng tiến thần tốc, ngay cả tiên thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm và hạ phẩm Hỗn Độn linh bảo 《Sáng Thế Kỷ》 trong tay cũng tham lam hấp thụ Hỗn Độn chi khí.

"Hỗn Độn?" Nhìn môi trường xung quanh, Hoàng Thiên mới hiểu ra, có lẽ đòn tấn công của mình đã ảnh hưởng đến sự ổn định của thế giới, cho nên thai mô Hồng Hoang mới xua đuổi mình ra ngoài.

Dù sao hiện tại chiến lực tối đa mà thế giới Hồng Hoang có thể chịu đựng được cũng chỉ là Thánh nhân.

Hắn, một kẻ bán bộ Thần Tôn, tuy mượn đại thế của Đại Đạo, nhưng nếu khai hỏa toàn lực làm rách thai mô, Hỗn Độn chi khí sẽ tràn vào Hồng Hoang không kiêng dè gì.

Khi đó, đừng nói là mở rộng thế giới, ngay cả địa bàn hiện có cũng sẽ bị Hỗn Độn tàm thực, hóa thành đống hoang tàn.

Đó là chuyện mà thế giới Hồng Hoang hay Thiên Đạo đều không thể dung thứ, cho nên mới bất đắc dĩ tạm thời trục xuất hắn vào Hỗn

Độn.

Đột nhiên xuất hiện trong Hỗn Độn, Hoàng Thiên cảm nhận được một luồng hơi thở quen thuộc, ấm áp như lòng mẹ, không ngừng tẩm bổ thần hồn và nhục thân của hắn.

"Oanh!" Một lát sau, một tiếng vang lớn phát ra, sau khi hấp thụ đủ Hỗn Độn chi khí, toàn thân hắn bùng phát một luồng khí tức trấn áp thiên địa.

Bất luận là thần hồn hay nhục thân đều đã đạt đến độ viên mãn không tì vết, Thần Quốc trong cơ thể cư nhiên đã âm thầm đột phá giới hạn Trung Thiên thế giới, thật không thể tin nổi.

Hắn phóng thần niệm nhìn vào trong cơ thể, thấy cây Kiến Mộc ở đó đã hoàn toàn cường đại, bao trùm cả thế giới.

Lúc này gọi nó là tiên thiên linh căn có lẽ không còn thích hợp nữa, nếu Kiến Mộc hóa hình, bây giờ ít nhất cũng là một tu sĩ Thần Đế đỉnh phong.

Ngay cả các linh căn cắm ở bốn phương đông tây nam bắc là Nhân Sâm Quả, Hoàng Trung Lý, Nguyệt Quế và Phù Tang cũng đã thành công lột xác thành thượng phẩm tiên thiên linh căn, chỉ còn một bước nữa là đuổi kịp bản thể.

Nếu sau này Thần Quốc thế giới đột phá giới hạn Đại Thiên thế giới, thì các linh căn xung quanh cũng sẽ lột xác thành cực phẩm tiên thiên linh căn, không hề kém cạnh bản thể ở Hồng Hoang.

Trong Thần Quốc thế giới hiện giờ cũng bắt đầu đợt lột xác sinh linh đầu tiên, tương đương với thời kỳ sơ khai hoang cổ của thế giới Hồng Hoang năm xưa, hung thú và tiên thiên sinh linh vừa mới ra đời.

Sinh linh có tu vi cao nhất trong Thần Quốc của Hoàng Thiên hiện tại mới chỉ đạt tới Thái Ất Thần cảnh.

Khác với sinh linh ở thế giới Hồng Hoang, bất luận bọn họ cảm ngộ thế nào, cuối cùng tu luyện đều là Thần Đạo, trở thành tín đồ của Hoàng Thiên, đó chính là điểm diệu kỳ nhất của Thần Quốc.

"Hưu!

Hưu!

Hưu!" Khi Hoàng Thiên đang cảm ngộ Thần Tôn cảnh vừa mới đột phá, một đạo huyết quang không ngừng xuyên thoi xung quanh hắn.

Đi tới đâu, bất luận là không gian, thời gian hay Hỗn Độn chi khí thảy đều bị hấp thu, vô cùng hung lệ.

Đó chính là thanh tiên thiên chí bảo Lục Thiên Kiếm từng theo hắn tung hoành Hồng Hoang với sát khí chí cường.

Nhờ hấp thụ lượng lớn tiên thiên sát khí, từ cực phẩm tiên thiên linh bảo ban đầu nó đã trưởng thành thành chí bảo, và giờ đây lột xác thành hạ phẩm Hỗn Độn linh bảo.

Thân kiếm mang một màu ngọc thạch, ở giữa có một sợi huyết tuyến xuyên suốt, toàn thân đạo vận viên mãn, Sát Lục pháp tắc và Phá Hoại pháp tắc dung hợp làm một, tỏa ra hơi thở hủy thiên diệt địa khủng khiếp.

"Tốt!

Tốt lắm!

Chương 338

Lão bạn già, ngươi cũng tiến bộ rồi.” Nhìn Lục Thiên Kiếm đang huyền phù trước mặt, gương mặt Hoàng Thiên tràn ngập niềm vui.

Những năm tháng chinh chiến Tinh Không, tung hoành Hồng Hoang, nếu không có nó thì e rằng cũng không có hắn ngày hôm nay. 《Sáng Thế Kỷ》 có thể thông qua việc hấp thụ các Thần Đạo chí bảo, ví dụ như Thiên Địa Nhân tam thư của Hồng Hoang, 《Thánh Kinh》 của Jesus, Thánh Giáp Xác Trùng, bảo tọa Thần vương Zeus...

để không ngừng tiến hóa.

Cho nên, Hoàng Thiên chỉ cần không ngừng tìm kiếm Thần Đạo chí bảo được nuôi dưỡng từ các thế giới khác nhau là có thể khiến 《Sáng Thế Kỷ》 tiến hóa.

Nhưng Lục Thiên Kiếm thì khác, là thanh kiếm sát lục tiên thiên được Hồng Hoang nuôi dưỡng, nó buộc phải hấp thụ tiên thiên sát khí thuần khiết mới có thể tiến hóa, chỉ đơn thuần giết chóc thì không đủ để thúc đẩy sự tiến hóa, điều này từng khiến Hoàng Thiên trăn trở.

Không ngờ hôm nay, chỉ cần tiến vào Hỗn Độn, Lục Thiên Kiếm đã đột phá được hạn chế tiên thiên, tiến vào cấp bậc hạ phẩm Hỗn Độn linh bảo, quả thực là niềm vui ngoài ý muốn.

Thời buổi này không còn giống như lúc Hỗn Độn sơ khai, khi đó Hỗn Độn linh bảo nhiều vô số kể, nhưng hiện tại ở các đại thế giới, ngay cả Hồng Hoang, những Hỗn Độn linh bảo còn tồn tại hầu như rất hiếm thấy, trừ khi được tấn thăng lại từ đầu.

Theo quỹ đạo phát triển ban đầu, ngoại trừ các Ma Thần còn sống sót ở các đại thế giới, căn bản không ai có thể lấy ra được Hỗn Độn linh bảo.

Vậy nên, Lục Thiên Kiếm ít nhất cũng đủ để ứng phó với cuộc vạn giới đại dung hợp sắp tới, dù sao tiên thiên chí bảo trong tay Hỗn Độn Vô Cực Kim Tiên cũng có tác dụng rất lớn.

Một loạt thao tác này đã đem lại không ít bất ngờ.

Nhưng điều khiến Hoàng Thiên hơi ưu sầu là hắn không biết mình đang ở phương nào của Hỗn Độn, lại không có thiên cơ để thôi diễn, nếu cứ đi lung tung thì sau này không biết sẽ lạc tới đâu, e rằng đường về sẽ rất gian nan.

"Phù!" Hắn kết ấn pháp một hồi mới thở phào nhẹ nhõm, vẫn có thể kết nối với phân thân, định vị vị trí của phân thân thì mới có thể quay về Hồng Hoang.

Lúc này, hắn hấp thụ thêm một ít Hỗn Độn chi khí rồi trực tiếp bay về phía thế giới Hồng Hoang.

Trong Hỗn Độn không có năm tháng, không biết thiên thời, nếu không nhanh chóng quay về, đến lúc Long Phượng lượng kiếp kết thúc hắn mới về tới nơi thì thảm lắm.

Ở Yêu Sơn Thần Cung tại Bất Chu Sơn vùng Trung bộ, Địa Hoàng vừa mới quay về Thần Điện không khỏi thở dài, không ngờ bản tôn lại ham chơi đến thế.

"Ài!

Nếu ta không ở Hồng Hoang, e rằng việc bản tôn có về được hay không cũng là một vấn đề, thật sự đấy, tự nhiên chạy tới Thiên Chi Cực làm cái gì!" Chuyện này khiến Địa Hoàng hoàn toàn cạn lời với Hoàng Thiên.

Sau khi rời khỏi Tinh Không, hắn đã tính kế đám người Tam tộc và Hồng Quân một vố.

Nhưng chưa đợi thiên hạ thái bình, hắn lại chạy tới giới hạn Tây

Hải, Thiên Chi Cực, lại còn đối kháng với thiên địa triều tịch để rồi bị ý chí Hồng Hoang trục xuất vào Hỗn Độn, cái năng lực gây chuyện này thật là vô đối!

"Hy vọng bản tôn có thể sớm ngày quy lai, nếu không chuyện Long Phượng lượng kiếp ở Hồng Hoang sẽ khó giải quyết lắm." Địa Hoàng trầm giọng nói.

Mặc dù sau khi Hoàng Thiên biến mất, hắn là người đứng đầu Thần Điện, nhưng đại địa và Tinh Không khác nhau, ngay cả sự bố trí của Hải Thần Cung cũng không giống.

Nếu phải đi hiệp điều tam đại thần mạch Tinh - Địa - Hải, e rằng sẽ có chút khó khăn.

Quan trọng hơn, Long Phượng lượng kiếp liên quan đến một mưu đồ của Thần Điện, rốt cuộc là lôi kéo Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân, Hổ Tổ, Huyền Quy lão tổ để họ trở thành ngũ đại Thần Đế; hay là từ bỏ Tam tộc, không dùng vị trí cao của Tứ Tượng Ngũ Hành, chọn không chuyển hóa thần vị, để sự việc phát triển tự nhiên.

Tất cả những điều này Địa Hoàng đều không thể đưa ra quyết định, bởi vì Thần Đạo chung quy là Thần Đạo của Hoàng Thiên, hắn là Thần Tổ, chỉ có hắn mới có quyền quyết định bước phát triển tiếp theo của Thần Đạo.

Đúng lúc này, Thống lĩnh Sơn Thần vệ – Thạch Lỗi vội vã chạy tới, khiến Địa Hoàng có chút kỳ lạ.

Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly sau khi bế quan đột phá, chủ trì Sơn Thần Cung là Liễu Mi lại đang ở Tinh Không suy tư.

Chuyện của Sơn Thần Cung hiện tại cơ bản do Thống lĩnh Sơn Thần vệ – Thạch Lỗi nắm quyền, trừ phi phát hiện chuyện gì đặc biệt trọng đại, nếu không hắn cũng không thể nôn nóng như vậy.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Địa Hoàng không nhịn được hỏi.

Thống lĩnh Sơn Thần vệ – Thạch Lỗi lập tức bẩm báo: “Địa Hoàng bệ hạ, ngay vừa rồi, nhận được truyền âm từ các Sơn thần ở phía Đông, một bộ phận tán tu đang chạy trốn về phía Tinh Không, Tam tộc đang điều động binh mã, mưu toan áp sát Tinh Không.” “Cái gì?

Đám người kia điên rồi sao!” Địa Hoàng nghe xong, trên mặt không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, lập tức lớn tiếng nói: “Tam tộc cư nhiên có gan lên Tinh Không, chẳng lẽ không hiểu nơi đó là địa bàn của Thần Điện sao?” “Ngày xưa Nguyệt Thần Vọng Thư đột phá Thần Đế tại Tinh Không, Trấn Điện Đại Thần Vương của Thần Điện ta trấn áp La Hầu, bản hoàng còn đích thân đối trận với Hỗn Độn Ma Thần Lục Áp, tất cả mọi thứ đều chứng minh Tinh Không đã có chủ, dám xuất binh, đúng là không biết sống chết.” “Bệ hạ, chúng thần nhận thấy Tam tộc vì khí vận mà bất chấp thủ đoạn, không ngừng đồ sát sinh linh Hồng Hoang, bất luận là tán tu hay kỳ nhân, gặp kẻ nào giết kẻ đó, hiện tại e rằng khí thế càng thêm kiêu ngạo, dường như muốn mượn cơ hội này để thăm dò lằn ranh đỏ của Thần Điện ta.” Thống lĩnh Sơn Thần vệ – Thạch Lỗi trầm giọng nói.

“Xem ra là chán sống rồi sao?” Trên mặt Địa Hoàng lộ ra một nụ cười lạnh, lập tức phân phó: “Truyền lệnh cho các bộ Sơn thần, canh chừng kỹ Tam tộc cho ta, hễ có động tĩnh gì là phải báo cáo ngay, bản hoàng sẽ đích thân báo cáo với Thần Tôn, xin người định đoạt tất cả!” “Tuân lệnh!” Thống lĩnh Sơn Thần vệ – Thạch Lỗi lập tức cúi người hành lễ rồi rời đi.

Sau đó, Địa Hoàng trầm tư một hồi.

Tinh Không tuy cũng nằm dưới trướng Thần Điện, nhưng dù sao cũng là một thực thể độc lập, lại có Vọng Thư và những người khác

trông nom, mạo nhiên hạ lệnh thực sự có chút không ổn, phải thông báo cho bản tôn mới là việc khẩn yếu.

Lúc này, Hoàng Thiên đang trên đường đi thì đột nhiên nhận được truyền âm thần niệm của Địa Hoàng, lập tức nói: "Hồng Hoang xảy ra chuyện gì mà ngươi phải đích thân truyền âm?" Mặc dù hai người là một thể, có thể mượn Thần Đạo Chi Tâm để truyền âm cho nhau, nhưng dù sao cũng là vượt qua Hỗn Độn và Hồng Hoang, tốn kém không ít thần lực.

Bình thường nếu không có chuyện gì, e rằng Địa Hoàng cũng sẽ không thận trọng như thế.

"Bản tôn, quả thực đã xảy ra một chuyện quan trọng.

Ngay vừa rồi, Sơn thần báo cáo, Tam tộc dường như có hành vi tiến quân vào Tinh Không, đại quân đã tập kết xong xuôi." Địa Hoàng vội vàng báo cáo.

Đồng thời, hắn đem những gì Thống lĩnh Sơn Thần vệ – Thạch Lỗi vừa báo cáo thuật lại đầu đuôi một lượt.

"Ồ?

Xem ra không chỉ tiên liệu thất bại, mà còn tìm cách giải quyết thất bại đó, ha ha, chỉ tiếc là Tam tộc đã tìm sai đối tượng rồi." Hoàng Thiên cười nhạo nói.

Một mặt gieo xuống hậu thủ để chuẩn bị cho sự trỗi dậy sau này, mặt khác lại xuất binh Tinh Không để thăm dò Thần Điện, ý đồ mở rộng chiếm lĩnh địa bàn.

Tam tộc tính toán hay lắm, bất luận thế nào thì vụ làm ăn này cũng không lỗ.

Địa Hoàng mở lời: "Bản tôn, hiện giờ tán tu Hồng Hoang cơ bản đều bị Tam tộc dọn dẹp sạch sẽ, các vùng Đông, Nam, Bắc thậm chí

cả phía Tây đều thuộc quyền kiểm soát của Tam tộc." "Long Vương và những người khác đã phân định lại phạm vi thế lực, trong đó phương Bắc thuộc về Kỳ Lân tộc, phương Nam thuộc về Phượng tộc, Tứ hải thuộc về Long tộc, phương Đông thì ba tộc mỗi bên chiếm một phần, phía Tây Kỳ Lân tộc và Phượng tộc mỗi bên chiếm một phần ba, địa bàn đã áp sát tới Trung bộ." "Như vậy, trừ khi tiếp tục khuếch trương, nếu không Tam tộc tuyệt đối sẽ nội đấu.

Dù sao ở Hồng Hoang, ai có địa bàn lớn thì khí vận nhiều.

Đối với bọn họ, Tinh Không là một vùng đất ngoài tầm với, nếu chiếm được có thể làm đường lui, ai mà không động tâm cơ chứ?" Nghe vậy, Hoàng Thiên gật đầu.

Đối với Tam tộc mà nói, dùng một ít binh lực không đáng kể để thăm dò lằn ranh đỏ của Thần Điện thì cũng chẳng có gì là không thể.

Có lẽ nhiều năm không xuất hiện đã mang lại cho bọn họ một loại ảo giác rằng Thần Điện đã suy yếu, cộng thêm việc họ ngày càng tiếp cận Thánh nhân cảnh, lòng tự tin đương nhiên bùng nổ.

Thực tế thì ở Hồng Hoang rộng lớn, nếu thực sự mà nói, những kẻ không thế lực không chủng tộc đều có thể gọi là tán tu, việc thanh lý toàn bộ là điều không thể nào làm được.

Chỉ riêng Hồng Quân, Càn Khôn cùng lứa tiên thiên đại năng đầu tiên đã không phải là thứ Tam tộc có thể đối phó.

Chương 339

Mỗi một tàn hồn Ma Thần Hỗn Độn chuyển thế đều có những món linh bảo uy lực cường đại để hộ thân.

Hiện tại Tam tộc có lẽ chưa có thực lực để ra tay, nhưng khi sự phát triển bị đình trệ, thậm chí đã chiếm cứ được Tinh Không, thử hỏi những đại năng kia làm sao có thể bỏ qua.

Trận chiến Tinh Không này không chỉ là cuộc đối đầu giữa Tam tộc và Thần Điện, mà còn là cuộc bác dịch giữa những cường giả mới và cũ.

Thần Điện không cho phép mình thua, Hoàng Thiên cũng không thể thua.

Bởi vì đằng sau đó Thiên Đạo đang thăm dò, muốn mượn cơ hội này thanh lý ảnh hưởng của lứa tiên thiên đại năng đầu tiên đối với Hồng Hoang.

Nếu không có Thiên Đạo ra sức ban tặng khí vận như vậy, Tam tộc cũng không có lá gan để khiêu khích.

"Truyền lệnh đến Tinh Không, để Vọng Thư chủ trì đại chiến lần này, sáu vị tinh thần phụ trợ, Nguyệt Thần vệ có thể xuất quân toàn bộ, nhất định phải tiêu diệt sạch đại quân Tam tộc.

Ngoài ra, sắp xếp người gửi thiệp mời đến Dương Mi, Hồng Quân và những người khác, mời họ tới thưởng nguyệt." Hoàng Thiên lạnh lùng nói: "Đã có kẻ muốn tìm cái chết thì cứ để chúng thử xem.

Truyền lệnh thiên hạ, Thần Điện ta không cho phép bất kỳ ai xâm phạm, kẻ nào vi phạm giết không tha!" "Tuân lệnh, bản tôn!" Địa Hoàng nói.

Sau đó, dưới sự chủ trì của hắn, hắn đã đích thân triệu tập các thần minh ở Tinh Không, đồng thời truyền âm cho Hồng Quân, Dương Mi và các tiên thiên đại năng khác, hy vọng họ cùng tới xem chiến.

Dù sao thì lứa tiên thiên sinh linh đầu tiên đâu chỉ có mỗi Thần Điện.

Tại một ngọn tiên sơn ở phía Đông, không ai biết nơi đây là nơi ẩn cư của Càn Khôn Lão Tổ – người từng tung hoành Hồng Hoang năm xưa.

Trước cửa có hai đạo đồng, chim quý thú lạ vui đùa, thật đúng là một nơi thế ngoại đào nguyên.

Trước đó, Càn Khôn Lão Tổ vì Huyền Hoàng tử trận nên buộc phải giải tán Huyền Càn hoàng triều, lại bị La Hầu đả trọng thương, phải hốt hoảng chạy trốn về phương Đông.

Tuy lão đã trì trệ bấy lâu, nhưng dưới áp lực đã phá bỏ được rào cản, thành công tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, song cho tới giờ vẫn không dám bước qua ngưỡng cửa đó để đột phá Á Thánh.

Không thể không nói, tạo hóa trêu người, vì sai lầm ở lượng kiếp trước, La Hầu đã tiếp quản toàn bộ thế lực của Huyền Càn hoàng triều, một số sinh linh tôn hắn làm chủ, dẫn đến việc bị vướng vào nhân quả vô tận.

Nhân quả chưa tan, một khi đột phá Á Thánh, nhất định sẽ gặp phải kiếp nạn khó lường, Thiên Đạo sẽ không cho phép một kẻ có tì vết bước vào bước cuối cùng.

Thêm vào đó, bằng hữu của lão chẳng được mấy người, những cường giả như La Hầu, Hoàng Thiên thì kết oán càng sâu, ngay cả với Hồng Quân cũng chỉ là quan hệ bình thường.

Vì vậy, khi Thiên Đạo giáng xuống kiếp nạn, lão cũng không tìm được người gánh vác cùng, không giống như lúc Vọng Thư tiến vào Thần Đế, chỉ riêng đại năng của Thần Điện đã có vài vị, chưa kể Hồng Quân, Dương Mi cũng đứng về phía Hoàng Thiên.

Do đó, Nguyệt Thần Vọng Thư đã trực tiếp nhảy qua bán bộ Thần Đế để tiến vào Thần Đế cảnh.

Điều này cũng nhờ vào việc Thần Đạo được lập ra dưới Đại Đạo, tuy thực lực kém xa Thiên Đạo nhưng hai bên không có quan hệ lệ thuộc.

Lại thêm Thần Đạo nhờ có sự tồn tại của Hoàng Thiên mà giới hạn trên đã đạt tới Thần Tôn cảnh, Thiên Đạo có thể giáng xuống kiếp nạn nhưng cũng chỉ hạn chế ở Thần Đế cảnh.

Thứ nhất, Thần Đạo đối với Hồng Hoang ảnh hưởng không lớn, bởi vì sinh linh Thần Đạo ngoại trừ ở Trung bộ, chỉ có ở Tinh Không, Bắc Hải và không truyền đạo rộng rãi.

Chỉ khi đột phá Thần Đế cảnh, ảnh hưởng của Thần Đạo đối với Hồng Hoang mới tăng lên.

Nhưng những người khác thì khác, Tiên Đạo ở Hồng Hoang là con đường tu hành phổ biến nhất, lấy việc cảm ngộ Thiên Đạo làm chuẩn tắc.

Lúc này giới hạn trên chỉ mới là Á Thánh, một khi có thêm một vị Á Thánh, cục diện sẽ thay đổi, cho nên thử thách của Thiên Đạo cực kỳ đặc thù.

"Ài!

Chỉ trách lão tổ năm xưa quá kiêu ngạo, nếu chịu hạ mình gia nhập Thần Đạo thì giờ đây cũng không phải chờ đợi thế này, cứ lửng lơ không lên không xuống, thật khiến người ta khó chịu." Càn Khôn Lão

Tổ ngồi trong động phủ tiên sơn không nhịn được thở dài một tiếng.

Đây đã là lần thứ ba lão thử đột phá, nhưng mỗi khi bắt đầu, lão luôn cảm nhận được một mối nguy hiểm hủy thiên diệt địa, dường như chỉ cần bước thêm một bước là sẽ thân vẫn đạo tiêu.

Đúng lúc này, bên ngoài động phủ đột nhiên có tiếng truyền âm: "Khởi bẩm lão tổ, Thống lĩnh Sơn Thần Cung của Thần Điện – Câu Ngọc xin diện kiến!" "Ồ?

Người của Thần Điện tới đây làm gì?" Càn Khôn Lão Tổ nghe xong không tránh khỏi chút thắc mắc, nhưng vẫn trịnh trọng nói: "Đồng nhi, mau mau mời vào!" Bất kể trước đây có hiềm khích gì với Thần Điện, nhưng dù sao hiện tại người ta cũng là thế lực số một, dưới trướng bất luận là tam đại Thần Vương hay hai đại Cung chủ, tu vi đều hơn lão.

Hồng Hoang luôn giảng đạo lý kẻ mạnh làm tôn, người đạt trước làm tiên, lão có kiêu ngạo đến đâu cũng không dám ra vẻ trước mặt Thần Điện.

Một lát sau, chỉ thấy một bóng hình giáp vàng xuất hiện ở cửa động phủ.

Để bày tỏ sự chào đón, Càn Khôn Lão Tổ đã đích thân ra nghênh tiếp.

"Ha ha ha!

Bần đạo hôm nay thấy hỉ tước báo tin vui, thì ra là sứ giả của Thần Điện.

Bần đạo Càn Khôn xin chào Câu Ngọc đạo hữu, không biết Hoàng Thiên Thần Tôn dạo này vẫn khỏe chứ?" "Thống lĩnh Sơn thần Câu Ngọc kiến diện Càn Khôn đạo hữu.

Thần Tôn đang tiềm tu ở Tinh Không, mọi chuyện đều tốt.

Đợi sau khi Thần Tôn xuất quan, ta nhất định sẽ chuyển lời hỏi thăm của đạo hữu.” Câu Ngọc cười nói.

“Ha ha ha!

Chỉ trong mười mấy nguyên hội ngắn ngủi, bần đạo vẫn dậm chân tại chỗ, còn Hoàng Thiên đạo hữu lại một mực tiến tới, thật tuyệt diệu.

Câu Ngọc đạo hữu mời vào trong.” Càn Khôn Lão Tổ mỉm cười mời khách.

Đối với tốc độ đột phá thần tốc của Hoàng Thiên, lão đã nhìn thấu rồi, người với người chung quy là khác biệt.

Sau khi yên vị, Càn Khôn Lão Tổ mới quan sát kỹ Câu Ngọc.

Sơn Thần Cung của Thần Điện lão có nghe qua, nhưng Thống lĩnh Sơn Thần Cung thì thực sự không biết là thế nào.

Vừa quan sát, lão lập tức kinh ngạc.

Khí tức trên người nam tử giáp vàng này ngang hàng với lão, xem ra cũng là Thần Vương cảnh hậu kỳ.

“Câu Ngọc đạo hữu, không biết Sơn Thần Cung có mấy vị thống lĩnh như đạo hữu?” Càn Khôn Lão Tổ không nhịn được thốt lên.

Ách!

Câu Ngọc ngẩn người một chút, không ngờ Càn Khôn Lão Tổ lại hỏi câu này, bèn cười nói: “Đạo hữu, Sơn Thần Cung tổng cộng có tam đại thống lĩnh, ta phụ trách ngoại giao trong cung, ngoài ra còn có thống lĩnh chuyên trách chinh chiến và thống lĩnh phụ trách ngoại cung.” Càn Khôn Lão Tổ nghe xong lại hỏi: “Vậy đạo hữu xếp hạng thứ mấy trong Thần Điện?” “Dưới trướng Thần Tôn của Thần Điện ta có Đế Tôn, dưới Đế Tôn là Thần Vương, Cung chủ cũng tương

đương với Thần Vương, dưới Cung chủ mới tới Thống lĩnh.

Chương 340

Nguyệt Thần Cung có hai đại vệ thần thống lĩnh, Hải Thần Cung có bốn đại hải thần thống lĩnh, ngoài ra còn có tam Thần quân thống lĩnh của Thần Điện, Tinh Thần quân thống lĩnh... vân vân." Những lời của Câu Ngọc khiến Càn Khôn Lão Tổ hoàn toàn ngây người.

Nghe đồn Thần Điện trật tự nghiêm ngặt, đẳng cấp phân minh, không ngờ cấu trúc bên trong lại phức tạp đến thế.

Lão cũng từng là chủ của một phương thế lực, nhưng dưới hoàng triều chỉ có các đại trưởng lão, dưới trưởng lão là sinh linh bình thường.

Hễ có chiến tranh là chủ thượng xông pha trước, trưởng lão theo sau, cuối cùng là vô số sinh linh kéo tới chiếm lĩnh khu vực, có thể nói là đơn giản thô sơ.

Nhưng điều khiến lão kinh hãi hơn là, dưới trướng Thần Điện, những thống lĩnh như Câu Ngọc không dưới mười mấy vị, những cường giả có thể sánh ngang với lão cũng nhiều như vậy, chưa kể cấp trên còn có tam đại Thần Vương, hai đại Cung chủ cùng Địa Hoàng và Thần Tôn.

Một Thần Điện như vậy, hèn gì là thế lực mạnh mẽ như Thái thượng hoàng của Hồng Hoang, thử hỏi ai có thể phớt lờ?

Ngày xưa, e rằng ngay cả Hồng Quân, La Hầu và những người khác cũng đã đánh giá thấp thế lực của Thần Điện, hèn gì Thần Đạo có thể lấy sức một mình kháng hành với Thiên Đạo.

"Đạo hữu, chuyến này ta tới đây là phụng lệnh Thần Tôn, đích thân tới đưa thiệp mời!" Lúc này, Thống lĩnh Sơn thần Câu Ngọc lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc điệp.

“Hử?” Trên mặt Càn Khôn Lão Tổ thoáng hiện vẻ kinh ngạc, thiệp mời, chẳng lẽ Hoàng Thiên sắp thành thân?

Lại nghe Câu Ngọc thong thả nói: “Thời gian gần đây, Hồng Hoang xảy ra không ít chuyện.

Trước là Tây Hải đoạt bảo, sau là Tam tộc chinh phạt tán tu, mục đích của Tam tộc e rằng đạo hữu không phải không biết.” “Thiên Đạo không ngừng làm suy yếu các thế lực sinh linh trong thế giới, chẳng qua là vì lứa tiên thiên sinh linh chúng ta ảnh hưởng tới việc Thiên Đạo khống chế thế giới.

Mục đích cuối cùng của Tam tộc lần này chắc chắn là thanh trừng chúng ta.” “Vì vậy, Thần Tôn phái chúng ta tới tận cửa, đích thân đưa thiệp mời, mời đạo hữu tới Tinh Không xem chiến.

Thần Điện ta phải dạy bảo đám Tam tộc không biết sống chết kia một bài học, trả lại sự yên bình cho Tinh Không.” Nghe vậy, trên mặt Càn Khôn Lão Tổ lộ vẻ ngưng trọng.

Lão đương nhiên hiểu rõ âm mưu của Thiên Đạo, xem ra lần này Tam tộc ra tay với Tinh Không chính là sự thăm dò của Thiên Đạo đối với Thần Điện.

Một khi thành công, mục tiêu tiếp theo của Tam tộc chắc chắn là các tiên thiên sinh linh khác, từ đó Thiên Đạo mới có thể triệt để khống chế thế giới.

Nhìn vị thống lĩnh giáp vàng trước mắt, lão không nhịn được hỏi: “Câu Ngọc đạo hữu, không biết ngoài ta ra, Thần Điện còn mời những ai nữa?” “Đạo hữu, Thần Tôn đang bế quan ở Tinh Không nên khó lòng ra mặt, người đã truyền âm cho Địa Hoàng bệ hạ.

Chuyến đưa thiệp mời lần này, các thống lĩnh của Sơn Thần Cung chúng ta đều xuất quân.

Tại Ngọc Kinh Sơn, Tu Di Sơn hay các tiên đảo hải ngoại, các đạo hữu Hồng Quân, Dương Mi, La Hầu đều nằm trong danh sách mời." Lúc này, mắt Càn Khôn sáng lên.

Vừa rồi lão còn lo lắng về việc đột phá, chẳng phải bây giờ chính là cơ hội sao?

Trận đại chiến giữa Tam tộc và Thần Điện ở Tinh Không, nhiều tiên thiên đại năng đều tới xem chiến, chí ít thì sự chú ý của Thiên Đạo sẽ không tập trung vào lão.

Nếu thừa cơ đột phá gông xiềng của Chuẩn Thánh hậu kỳ để tiến thẳng vào Á Thánh, những người có mặt ở đó có lẽ cũng sẽ ra tay giúp đỡ.

Dù không ra tay thì Thiên Đạo cũng sẽ có chút kiêng dè, không dám động thủ với lão.

Hơn nữa, lần này Thần Điện đích thân ra mặt mời mọi người, nếu xảy ra chuyện ở Tinh Không thì chẳng phải là vỗ vào mặt Thần Điện sao?

Thử hỏi Hoàng Thiên làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Như vậy đúng là một công đôi việc.

Lão vội vàng nói: "Đạo hữu yên tâm, Tam tộc đã cam tâm làm chó săn cho Thiên Đạo, vậy bần đạo là một tiên thiên sinh linh, quyết không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lần này Thần Điện vì tiên thiên mà ra mặt đối quyết với Tam tộc, bần đạo không giúp được gì nhiều cũng phải tới góp mặt." Một tràng lời lẽ hoa mỹ, đường hoàng, thể hiện tinh thần đại vô úy của Càn Khôn lão đạo.

Nếu không vì lý do này, e rằng lão cũng chẳng thèm tới Tinh Không.

Cùng lúc đó, trên Đông Hải, tại một hòn đảo nhỏ.

"Ồ?

Hoàng Thiên đạo hữu chuẩn bị đột phá Thần Tôn cảnh rồi sao?" Đối với các cảnh giới Thần Đạo, Dương Mi cũng có chút hiểu biết, Thần Tôn tương đương với Hỗn Độn Vô Cực Đại La Kim Tiên của Tiên Đạo.

Nếu Hoàng Thiên thực sự đang đột phá Thần Tôn cảnh, vậy thì sự tiến bộ của hắn tuyệt đối vượt xa lão, thật sự quá khủng khiếp.

"Khởi bẩm Dương Mi chí tôn, Thần Tôn quả thực đang đột phá tu vi, chỉ là những sự vụ cụ thể, ta..." Thống lĩnh Sơn thần Liêm Việt có chút lúng túng nói.

"Ha ha!

Không sao không sao, bần đạo cũng chỉ tò mò thôi, đã không biết thì thôi vậy." Dương Mi phẩy tay nói.

Quan hệ giữa lão và Hoàng Thiên không tệ, lão hiểu khá sâu về Thần Điện cũng như Thần Đạo, tự nhiên hiểu rõ với vị trí Thống lĩnh Sơn thần thì căn bản không có tư cách để biết chuyện của Hoàng Thiên, trừ khi là Địa Hoàng.

Cho nên, để tránh những phiền phức không đáng có, lão dứt khoát không hỏi nữa.

"Đúng rồi, không biết tại sao Hoàng Thiên đạo hữu lại coi trọng Tam tộc như vậy?

Lũ kiến hôi đó, chỉ cần phẩy tay là diệt sạch, đối với Thần Điện chỉ là chuyện nhỏ, hà tất phải làm rùm beng lên như thế." Nói đoạn, Dương Mi lại hỏi thêm một câu.

Thực tế lão hiểu rõ Tam tộc hiện giờ, ngoại trừ ba vị tộc trưởng ở

Á Thánh cảnh, những người còn lại đều không đáng nhắc tới.

Nhìn lại Thần Điện, tu sĩ bán bộ Thần Đế có tới mười mấy vị, ngay cả Thần Đế cũng có vài vị, Nguyệt Thần Vọng Thư chính là một trong số đó.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, huống chi là Thần Đế?

Chỉ cần Vọng Thư ra tay là có thể diệt sạch Tam tộc, hà tất phải phiền phức mời mọc?

Thống lĩnh Sơn thần Liêm Việt lập tức trả lời: "Dương Mi đại tôn có điều chưa biết, Thần Điện ta luôn bị Thiên Đạo kiêng dè, hiện giờ Thần Tôn đột phá cũng là vì áp lực từ Thiên Đạo.

Chuyện Tam tộc không đơn thuần là tranh đấu, mà là sự tranh đoạt giữa trời và đất." "Tam tộc chỉ là những quân cờ bị Thiên Đạo dùng để thăm dò chúng ta, giết sạch cũng vô ích, trái lại còn khiến Thiên Đạo phẫn nộ.

Trong tình huống này, trở mặt với Thiên Đạo là một lựa chọn cực kỳ không minh trí, trừ khi chúng ta chấp nhận lưu vong vào Hỗn Độn." "Thì ra là thế!" Dương Mi gật đầu, đã hiểu ra vấn đề.

Từ sau khi Thiên Đạo xuất thế, quy tắc của thế giới đã thay đổi.

Mỗi sinh linh chỉ cần ở Hồng Hoang là sẽ kết hạ nhân quả với Thiên Đạo, nhân quả ở đâu thì sự thăm dò của Thiên Đạo ở đó.

Tu đạo không bao giờ là thuận buồm xuôi gió, mà phải đấu tranh trong sóng to gió lớn, mỗi giây mỗi phút đều phải lo sợ, nếu không chỉ một chút sơ hở là tiêu tùng.

Chương 341

Giống như lão, một Hỗn Độn Đại La Kim Tiên, tuy có thể tự do ra vào Hồng Hoang, thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, phiêu du trong Hỗn Độn, nhưng thực tế, một khi tiến vào Hồng Hoang, Thiên Đạo vẫn luôn có ý đề phòng lão, bao gồm cả sự kiềm chế nhất định.

Nếu không phải Dương Mi đã định hạ hiệp nghị với Thiên Đạo, e rằng bây giờ lão cũng thường xuyên phải đối quyết với Thiên Đạo, đó chính là sự khác biệt giữa Thánh nhân và Hỗn Độn Đại La Kim Tiên.

Một bên làm chó săn, một bên là tự do.

"Xem ra Thần Điện lần này có chuẩn bị kỹ lưỡng, không biết có mời Hồng Quân không?" Dương Mi thâm ý hỏi.

Đã muốn lập cục thì không thể chỉ mời một người, dù sao chuyện này cũng liên quan đến tất cả tiên thiên sinh linh.

"Chí tôn nói không sai, lần này chúng thần quả thực có mời Hồng Quân đạo hữu, La Hầu đạo hữu và những người khác!" Thống lĩnh Sơn thần Liêm Việt nói.

Đối mặt với Hỗn Độn Đại La Kim Tiên cảnh như Dương Mi, hắn có thể dùng kính xưng vì tu vi đối phương cao hơn hắn rất nhiều, nhưng Hồng Quân và La Hầu đều ở Á Thánh cảnh, hắn là Thần Vương hậu kỳ, khoảng cách hai bên không quá lớn, xưng hô đạo hữu là hợp tình hợp lý.

"Được, bần đạo biết rồi, nhất định sẽ tới Tinh Không xem thử những năm qua Tam tộc rốt cuộc tiến bộ được bao nhiêu, xem huyết mạch Bàn Cổ có thực sự mạnh mẽ vô song như ở Hỗn Độn hay không." Dương Mi phẩy tay, thản nhiên nói.

Là Không Gian Ma Thần chí tôn năm xưa, lão không đến mức bị dọa bởi Thiên Đạo.

Lúc ba ngàn Ma Thần tung hoành, Thiên Đạo còn chưa ra đời, huống chi là mấy tên tộc trưởng Tam tộc.

"Như vậy, chúng thần xin đợi chí tôn ở Tinh Không." Thống lĩnh Sơn thần Liêm Việt nói.

"Thiện!" Tại Ngọc Kinh Sơn, Địa Hoàng đích thân tới thăm Hồng Quân, đương nhiên chủ yếu là để xem Tiên Đạo chi tổ đã tu luyện tới mức nào rồi.

"Nhiều năm không gặp, Địa Hoàng đạo hữu vẫn khỏe chứ." Hồng Quân mở lời trước.

"Nhờ đạo hữu quan tâm, bản hoàng những năm qua vẫn ổn." Hồng Quân nói: "Ha ha ha!

Chỉ là không biết tại sao Hoàng Thiên đạo hữu lại không tới?" Dù sao lần đưa thiệp này là do Hoàng Thiên phát lệnh, mà ngay cả chủ nhân cũng không xuất hiện thì có chút kỳ lạ quá mức.

"Nhờ Hồng Quân đạo hữu ghi nhớ, chỉ là bản tôn hiện đang phiêu du trong Hỗn Độn, tạm thời chưa thể quay về Hồng Hoang, chuyện gia đình ở Tinh Không giao cho ta đích thân xử lý." Địa Hoàng nói.

Nghe vậy, trên mặt Hồng Quân không khỏi lộ vẻ kinh hãi: "Cái gì?

Hoàng Thiên đạo hữu cư nhiên đi vào Hỗn Độn, chẳng lẽ có đại địch?" Là Trật tự Ma Thần chí tôn năm xưa, sự hiểu biết về Hỗn Độn của lão vượt xa Địa Hoàng.

Đó là nơi cực kỳ khó sinh tồn trừ khi là sinh linh Hỗn Độn bản địa, ngay cả Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

Đó cũng là lý do tại sao đời sau, dù là Thánh nhân hay Vô cực

Thánh nhân đều khai tịch thế giới trong Hỗn Độn dựa dẫm vào Hồng Hoang để làm đạo trường.

Bởi vì tiên thiên sinh linh của Hồng Hoang, so với sinh linh Hỗn Độn chung quy vẫn có nhiều điểm khiếm khuyết, khó có thể tự ý tung hoành trong Hỗn Độn.

"Thực không giấu gì đạo hữu, bản tôn thời gian trước đi ngao du Tây Hải, vô tình đi tới Thiên Chi Cực.

Không ngờ thai mô thế giới vì đối quyết với thiên địa triều tịch mà đã trục xuất người vào Hỗn Độn." Địa Hoàng khổ sở cười nói.

Hồng Quân nghe xong, trên mặt cũng lộ vẻ bất lực, trêu chọc: "Hoàng Thiên đạo hữu đúng là có một không hai!" Hiện tại chúng sinh Hồng Hoang nếu không chinh chiến thì cũng bế quan tu luyện, ai nấy đều nỗ lực để đột phá Thánh nhân, vậy mà Hoàng Thiên không những đột phá Thần Đế mà còn sắp tiến vào Thần Tôn cảnh.

Đã vậy còn có rảnh rỗi đi lung tung, lại còn chơi tới tận Hỗn Độn, đúng là tiêu sái.

"Hả!

Bản tôn đó quả thực có chút gây bất ngờ." Địa Hoàng cười gượng.

Hoàng Thiên quả thực cũng có tính ham chơi, đặc biệt là sau khi sắp xếp xong xuôi mọi chuyện ở đại địa, Tinh Không và tứ hải, cả người hắn liền làm kẻ vung tay quá trán.

"Thôi được!

Bần đạo sẽ đi cùng đạo hữu một chuyến!" Hồng Quân lập tức nói.

Sau đó, Dương Mi, Càn Khôn, Hồng Quân, La Hầu và các tiên thiên đại năng khác đã lần lượt tới bên ngoài Tinh Không.

Lúc này, đại quân Tam tộc vẫn chưa xâm phạm, nhưng Thần Đạo tinh thần đại trận đã mở ra một vùng khu vực trước để dùng làm nơi giao chiến.

Nhiều tiên thiên đại năng dưới sự hộ tống của các tu sĩ Sơn Thần Cung đã tới bên ngoài Tinh Không mà không làm kinh động tới các vì tinh tú.

Bởi vì có Thần Đạo tinh thần đại trận ở đó, ngay cả Thiên Đạo cũng không dám tùy tiện làm càn, đó cũng là lý do tại sao khu vực này được mở ra để làm chiến trường.

Nếu không phải Thần Điện giữ kẽ, thì mấy thứ rác rưởi Tam tộc đó tuổi gì mà đòi khiêu khích Tinh Không, sớm đã bị giết sạch rồi.

"Ha ha ha!

Các vị tới sớm thật, bản đế có chút chậm trễ đón tiếp, xin các vị đừng trách!" Ngay lúc đó, Nguyệt Thần Vọng Thư đột nhiên từ phía ngoài Tinh Không hiện thân đón khách.

Đám người Hồng Quân, Dương Mi vội vàng tiến lên hành lễ: "Bần đạo kính chào Vọng Thư đạo hữu!" Đương nhiên không ai là không biết nữ thần xinh đẹp tuyệt trần trước mặt, chính là đệ nhất nữ thần của thiên thượng địa hạ, một tồn tại chí cường ở Thần Đế cảnh.

"Chúng thần bái kiến Thái Âm Đế Tôn, nguyện ánh sáng của Đế Tôn mãi mãi soi sáng Tinh Không!" Đám tu sĩ Sơn Thần Cung lập tức quỳ một gối hành lễ.

Nguyệt Thần Vọng Thư phẩy tay, thản nhiên nói: "Các ngươi đứng dậy đi!" Từ sau khi đột phá Thần Đế cảnh, nàng được Thần Tôn Hoàng Thiên sắc phong là Thái Âm Đế Tôn, nhập chủ Đấu Mẫu Cung của Thiên Đình, địa vị không hề kém cạnh Địa Hoàng, tam đại Thần Vương gặp nàng cũng phải gật đầu chào.

Đương nhiên, Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư vẫn phải hành lễ với Địa Hoàng, dù sao Địa Hoàng cũng là phân thân của Thần Tôn.

Tiếp đó, Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư sắp xếp cho mọi người ngồi xuống ở Tinh Không, chờ đợi vở kịch hay bắt đầu.

Không lâu sau, từ Hồng Hoang truyền đến tiếng của Tam tộc, đủ mọi lý do kỳ quái, tóm lại là để thăm dò Tinh Không.

Nhưng Thần Điện không dung túng cho cái thói xấu đó, nhân danh Thái Âm Đế Tôn truyền âm khắp đại địa Hồng Hoang: Kẻ nào dám tự tiện bước chân vào Tinh Không, giết không tha!

Ngay lập tức, Tam tộc – những kẻ tự xưng là bá chủ Hồng Hoang – liền nổi giận.

Cậy có Thiên Đạo chống lưng ở phía sau, bọn họ không sợ gì cả.

Cho dù Tinh Không có Nguyệt Thần Vọng Thư ở đó thì đã sao, ba Á Thánh chẳng lẽ không đánh lại một Thần Đế?

Do đó, lòng tự tin bạo phát, Tam tộc căn bản không thèm để ý tới lời cảnh báo, phản lại khiêu khích Tinh Không một cách vô kiêng dè, thậm chí đặc ý công kích vùng ngoại vi Tinh Không.

"Lũ sâu bọ khốn kiếp, cư nhiên dám kiêu ngạo ở đây, thật sự tưởng bản thần không dám giết sạch các ngươi sao?" Một hôm, một tiểu đội của Nguyệt Thần quân ở ngoại vi Tinh Không vô tình chạm trán với các Đại La Kim Tiên của Long tộc.

"Lũ khốn này, tưởng mình là bá chủ Hồng Hoang chắc?

Chương 342

Ta nói cho các ngươi biết, biết điều thì cút xéo đi, nếu không Long lão gia sẽ thịt sạch các ngươi cho chó ăn...” Một tên Đại La Kim Tiên của Long tộc ngông cuồng hét lớn.

Nghe vậy, ngũ trưởng Đại La Thần của Nguyệt Thần vệ sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: “Xem ra hôm nay các ngươi cố ý gây chuyện.” “Ha ha ha!

Giờ mới nhận ra sao, thật là ngu ngốc.

Ở Hồng Hoang này, lão tử mới là lớn nhất, có giỏi thì động thủ đi!” “Đúng thế, Long tộc là thiên hạ đệ nhất!” Một nhóm người Long tộc chỉ vào mũi tiểu đội Nguyệt Thần quân mà nhục mạ không tiếc lời.

Nhìn đám người Tam tộc ngông cuồng trước mắt, sát khí của tiểu đội Nguyệt Thần quân bùng phát, thần binh trong tay ẩn hiện xu hướng rút khỏi vỏ.

Ngay lúc đó, một đạo lôi âm vang dội giữa trời đất: “Chà, Tam tộc là lớn nhất sao?

Nếu đã vậy, bản đế sẽ vuốt râu hổ thử xem.” Trong chớp mắt, vô số tinh quang bao phủ trời đất, vô tận nguyệt hoa ngưng tụ thành thực chất, sát cơ bùng nổ, tự thành thế chinh phạt.

“Cái gì?

Không ổn.” Nhóm người Long tộc thấy vậy, sắc mặt đại biến, luồng khí tức này thực sự quá mạnh mẽ, tuyệt đối không phải thứ bọn họ có thể chống đỡ.

“Oanh!” Ngay lúc đó, vô số trường mâu ngưng tụ từ nguyệt hoa

ầm ầm rơi xuống, mang theo sát khí và sát cơ vô biên hóa thành binh khí giết chóc, đâm xuyên qua cơ thể của tất cả Long tộc có mặt tại đó.

"A!!!" "...Cư nhiên dám ra tay với Long tộc ta!" "Lũ khốn kiếp!" Chỉ là lũ Đại La Kim Tiên, làm sao có thể chống đỡ được một đòn của tu sĩ bán bộ Thần Đế cảnh.

Đòn đó chỉ có một phần ngàn uy năng, nhưng cũng đủ khiến chúng hồn xiêu phách lạc.

Cùng với những tiếng thảm khiết, dưới ánh tinh quang rực rỡ, từng tên Long tộc đã hồn phi phách tán.

Cuối cùng chúng hóa thành phân bón cho đại địa Hồng Hoang, lấy của dân trả lại cho dân, coi như cũng giảm bớt chút nhân quả cho Long tộc.

Nhưng Phá Quân Tinh Thần không hề dừng lại, lập tức vung đại kiếm trong tay, quát lớn: "Lũ giun dế mà cũng dám kiêu ngạo trước mặt Thần Điện ta.

Hỡi các chiến sĩ, phải làm gì?" "Giết!" "Giết!" "Giết!" Chỉ thấy từ phía sau Tinh Không xuất hiện hàng triệu Nguyệt Thần quân, đồng thanh đại hống, sát khí xông thẳng lên mây xanh, sát cơ quét sạch tứ phương.

Hàng triệu Nguyệt Thần quân dưới sự dẫn dắt của Phá Quân Tinh Thần trực tiếp lao vào giết sạch quân đội Long tộc phía trước.

Đòn tấn công bất ngờ này khiến Long tộc tổn thất thảm trọng.

Bọn họ căn bản không ngờ Thần Điện lại ra tay vào lúc này, trong thoáng chốc, quân đội Long tộc bị tiêu diệt, sụp đổ một mảng lớn.

Ở những nơi khác của Tinh Không cũng diễn ra cảnh tượng tương tự.

Tham Lang, Thất Sát, Cự Môn, Liêm Trinh, Lộc Tồn lần lượt dẫn dắt Nguyệt Thần quân, tàn sát quân đội Tam tộc trong hư không vô tận.

Đặc biệt là Tham Lang và Thất Sát, là hai vị tinh thần quan trọng nhất trong cách cục Sát Phá Lang, sát niệm trong lòng họ không hề thua kém Minh Hà – người tu luyện Sát Đạo.

Đi tới đâu, bất kể là Phượng Hoàng, Kỳ Lân hay Long tộc, thảy đều hóa thành xác chết, không một ai sống sót.

Ba vị Long Vương không ngờ việc thăm dò lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Tinh Không vốn bị vô số người phớt lờ nay lại bộc phát một thế lực mạnh mẽ chưa từng có.

Không cần huy động bất kỳ tinh thần nào khác, chỉ riêng hàng vạn Nguyệt Thần quân dưới trướng Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư, do sáu đại tinh thần dẫn dắt, đã như hổ vào đàn cừu, bắt đầu một cuộc thảm sát đẫm máu.

Vùng đất từng bình hòa tường tĩnh nay đã bị cuốn vào vòng xoáy chiến tranh.

Khi phản ứng lại, Tam tộc dường như muốn gỡ gạc lại một bàn.

Tuy không phát động tấn công toàn diện, nhưng các cao thủ Chuẩn Thánh trong tộc lần lượt ra tay.

Thế nhưng, bọn họ đã đánh giá sai sức mạnh của Nguyệt Thần quân.

Trong hàng vạn Nguyệt Thần quân đó, bất luận là cánh quân nào cũng có ít nhất mấy chục tu sĩ Thần Vương.

Quan trọng nhất là sáu đại tinh thần dẫn đầu đều là bán bộ Thần

Đế, thực lực cường hãn, trong tay có nhiều linh bảo, không phải là thứ mà các Chuẩn Thánh của Tam tộc có thể đối phó.

Ngay cả Long Vương đích thân ra tay, muốn chiến thắng một trong số họ cũng phải nhờ vào sự bảo hộ của Thiên Đạo.

Đùa sao, Bắc Đẩu chủ tử, Nam Đẩu chủ sinh, sáu đại tinh thần đều xuất thân từ Bắc Đẩu, tập trung khí vận sát phạt vô tận của Tinh Không, làm sao có thể không lợi hại!

Thậm chí, mỗi khi Tam tộc tập trung đại quân chuẩn bị phản công, luôn có một số tu sĩ Tiên Đạo xuất hiện một cách thần bí, đánh bại và tiêu diệt sạch đại quân đó.

Phải biết rằng toàn bộ Tinh Không ngoài tu sĩ Thần Đạo ra thì không còn ai khác, vậy những tu sĩ Tiên Đạo đó từ đâu tới?

Không cần hỏi, tuyệt đối là những tán tu đại năng năm xưa bị Tam tộc o ép đến thảm hại, làm sao có thể không ra tay phục thù!

Bất luận là quân đội do Chuẩn Thánh dẫn dắt hay tinh nhuệ Đại La Kim Tiên, chỉ cần chạm mặt là bị người ta giết sạch.

Một hai lần có lẽ không sao, nhưng khi số lần lên tới hàng ngàn, ba vị Long Vương không thể ngồi yên được nữa.

Khốn khiếp, lũ xương khô trong mộ kia mà cũng dám khiêu khích Tam tộc, đúng là chán sống.

Tại một cung điện nào đó ở Tinh Không.

"Đế Tôn!

Chúng thần có nên tiếp tục ra tay không?

Tam tộc hiện tại dường như đã bị các tán tu chọc giận hoàn toàn, trận chiến tiếp theo chắc chắn sẽ kịch liệt hơn!" Thống lĩnh Nguyệt Thần vệ Tân Câu cung kính bẩm báo.

Nghe vậy, Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư mỉm cười: “Thần Điện ta khi nào lại phải bận tâm tới hành động của lũ kiến hôi đó?

Hãy nhớ lấy, cuộc chinh chiến lần này chủ yếu là để luyện binh.

Các ngươi cư ngụ ở Tinh Không nhiều năm không sát lục, khó tránh khỏi có chút sơ suất.” “Thứ hai, bản đế tuân theo pháp chỉ của Thần Tôn, thực hiện việc làm suy yếu Tam tộc.

Nếu không phải Thiên Đạo đang quan sát ở phía sau, bản đế đã sớm tiêu diệt sạch rồi, đâu cần đợi tới bây giờ.” “Hiện giờ bên ngoài Tinh Không, Càn Khôn, Hồng Quân, Dương Mi và những người khác đã lần lượt an tọa, tất cả đều đang quan tâm tới Thần Điện ta.

Một khi xử lý không khéo sẽ khiến họ khinh thị Thần Điện, cho nên không cần để ý nhiều, chỉ một chữ thôi: GIẾT!” Lời vừa dứt, sát cơ vô biên lập tức bao trùm lấy Thống lĩnh Nguyệt Thần vệ Tân Câu.

Là một đại tướng của Thần Điện năm xưa, tu vi của Thái Âm Đế Tôn cũng được thăng tiến từ trong giết chóc mà ra.

Chương 343

Chém Thú Vương, đấu Thú Hoàng, biến ức vạn hung thú thành xương khô, với uy phong lẫm liệt như vậy, làm sao nàng có thể coi Tam tộc ra gì.

Hiện tại tuy nàng đang tiềm tâm tu luyện để chuẩn bị đột phá cảnh giới cao hơn, tạm thời giao việc ở Tinh Không cho cấp dưới, thậm chí còn nhận hai vị nữ thần Thái Âm làm đệ tử, nhưng dù thế nào đi nữa, nàng vẫn là một Thái Âm Đế Tôn dùng sát lục để định ra thần uy Thần Đạo.

"Tuân lệnh!

Chúng thần kính tuân mệnh lệnh của Thần Tôn, nhất định không phụ kỳ vọng của Đế Tôn, giết sạch sinh linh Tam tộc để hiến tế cho thần uy của Tinh Không." Thống lĩnh Nguyệt Thần vệ Tân Câu trầm giọng đáp.

Trong ba mươi triệu Nguyệt Thần quân, Tân Câu là một trong hai thống lĩnh nổi bật nhất được tuyển chọn từ hàng triệu Nguyệt Thần vệ.

Hắn có thiên tính cương nghị, có chủ kiến, lại nhiễm chút uy nghiêm của đế đạo, sát phạt quả đoạn, tự nhiên sẽ hiểu rõ ý đồ của Vọng Thư.

Nếu không phải xuất thân bình thường, chỉ là một tiên thiên sinh linh Nguyệt Quang Thần Mã phổ thông, Vọng Thư đã tưởng hắn là kẻ được khí vận ưu ái rồi.

"Được rồi, ngươi hãy đích thân dẫn ba mươi vạn Nguyệt Thần vệ xuất kích.

Phàm là trong phạm vi Tinh Không, bất luận là tán tu hay Tam tộc, thảy đều giết không tha!" Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư phẩy tay ra lệnh.

Dám lợi dụng Thần Điện để đổ lỗi, vậy thì tán tu phải gánh chịu hậu quả tương ứng, nếu không thần uy của Thần Điện nổi lên như sấm sét, ai có thể chống đỡ được?

"Tuân lệnh!" Ngay lập tức, Thống lĩnh Nguyệt Thần vệ Tân Câu rời khỏi Nguyệt Thần Cung.

Chẳng bao lâu sau, ba mươi vạn Nguyệt Thần vệ của Thần Điện mang theo sát khí ngút trời, hùng dũng tiến ra khỏi đại trận, dấy lên một trận mưa máu bất thường ở vùng biên thùy Tinh Không.

Ngay lúc Nguyệt Thần Quân của Thần Điện đang quét ngang rìa Tinh Không, một tin tức đột ngột xuất hiện phá vỡ sự tĩnh lặng quỷ dị tại hiện trường.

"Càn Khôn đạo hữu hiện tại muốn đột phá sao?" Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư nhíu mày, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Lúc này, Hồng Quân, Dương Mi và những người khác không khỏi tập trung ánh nhìn vào Càn Khôn lão tổ, khiến lão gia hỏa này không tránh khỏi có chút đỏ mặt.

Sớm không đột phá, muộn không đột phá, cứ nhất thiết phải chọn lúc này, rõ ràng là muốn mượn cơ hội Thần Điện đại chiến với Tam tộc để chiếm hời mà!

"Chư vị, thực sự là bần đạo bất đắc dĩ...

Tu vi đã đến điểm tới hạn, không thể áp chế được nữa, cộng thêm trước đó đã kết hạ không ít nhân quả, nên đành phải mượn lực của chư vị đạo hữu.

Mong chư vị ra tay giúp đỡ, Càn Khôn cảm kích khôn cùng!" Dứt

lời, sắc mặt mọi người có phần dịu lại, ngay cả Dương Mi cũng có chút thay đổi cách nhìn.

Trong thế đại tranh này, không tiến ắt lùi.

Nếu Càn Khôn cứ nhất vị tìm cách bế quan, ngược lại sẽ khiến mọi người coi thường, chỉ có không ngừng tiến bước mới có thể thu hút sự chú ý của kẻ khác.

Mưu kế đôi khi cũng là một phần thực lực, ít nhất bây giờ lão gia hỏa này đã nói thẳng ra, mọi người cũng không còn phản cảm đến vậy.

Ngay cả Hồng Quân cũng thản nhiên nói: "Đã như vậy, bần đạo sẽ vì Càn Khôn đạo hữu mà hộ pháp một phen." "Ân!" Dương Mi thấy vậy cũng gật đầu, trong lòng nghĩ Hỗn Độn Ma Thần chỉ còn lại mấy người, có thể giúp thì giúp.

Tuy nhiên, Càn Khôn đạo nhân vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, bởi vì thế lực quan trọng nhất là Thần Điện vẫn chưa lên tiếng.

Lão hiểu rõ, nếu Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư không đồng ý, cái giá phải trả còn khủng khiếp hơn cả việc đắc tội Thiên Đạo, vì vậy cả trái tim lão hoàn toàn treo lơ lửng trên người Vọng Thư.

Thực tế, Vọng Thư khi bị Càn Khôn lợi dụng cảm thấy vô cùng não nộ, trong lòng thậm chí nảy sinh không ít sát cơ, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn được.

Lúc này, đối với mạch Tinh Thần của Thần Điện, quan trọng nhất là đối phó Tam tộc.

Còn về Càn Khôn đạo nhân, khi đã nhận được sự hưởng ứng của nhiều người như vậy, nếu nàng đột nhiên ra tay, e rằng sẽ dẫn đến sự bất mãn của Hồng Quân và những người khác.

Vì vậy, Vọng Thư lập tức nghiêm nghị nói: "Bản đế cũng không

nói nhiều, chuyện hôm nay, Càn Khôn ngươi cần phải đưa ra một lời giải thích cho Thần Điện chúng ta." Nghe vậy, Càn Khôn đạo nhân không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng nói lớn: "Bần đạo lần nữa đa tạ chư vị đạo hữu đã lượng giải, sau khi đột phá xong, nhất định sẽ đến tận cửa tạ lỗi." Chỉ cần Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư không phản đối, chuyến hành trình đột phá lần này tuyệt đối sẽ không có gì lo ngại.

Ở phía bên kia, đại quân Tam tộc liên tục bị Nguyệt Thần Quân đồ sát, tổn thất vô cùng thảm trọng.

Chỉ trong vòng mấy ngàn năm ngắn ngủi, bất luận là tộc Phượng Hoàng, Kỳ Lân hay Long tộc đều tổn thất hàng vạn sinh linh.

Đến cả Long Vương và những kẻ đứng đầu cũng không ngồi yên được nữa, đích thân dẫn theo bộ đội chủ lực tiến đến rìa Tinh Không, nhưng không ngờ lại tình cờ gặp đúng lúc Càn Khôn lão tổ đang đột phá Á Thánh.

Không thể không nói, đây có lẽ là thiên ý.

"Oanh long long!" Nơi rìa Tinh Không tiếng lôi đình vang dội, vô số tia chớp xuyên qua mây đen, thiên lôi cuồn cuộn mang theo uy thế hủy thiên diệt địa.

Vạn thiên pháp tắc đều bị Thiên Đạo điều khiển, tựa như thanh kiếm ra khỏi vỏ muốn trảm tiên nhân.

Ở giữa đó, Càn Khôn lão tổ đứng sừng sững, pháp lực toàn thân cuộn trào, không ngừng dẫn động sức mạnh trời đất, linh khí vô tận rót vào trong cơ thể.

Xiềng xích giữa Chuẩn Thánh hậu kỳ và Á Thánh đã xuất hiện.

Lúc này, một đội quân với thanh thế hào hùng xuất hiện trong hư không, chỉ thấy tộc trưởng Tam tộc dẫn theo ức vạn quân đội, khí thế

sát phạt ngập trời.

Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân vừa đến rìa Tinh Không, đột nhiên thấy Hồng Quân và vài vị đại năng đứng một bên, cùng với chủ tể Tinh Không là Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Đồng thời họ cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Hoàng Thiên không ở đây, mọi chuyện vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Nếu thực sự đụng phải Hoàng Thiên, đừng nói là có dám ra tay hay không, có thể sống sót rời đi hay không đã là một kỳ tích rồi.

"Chư vị đạo hữu, không biết hiện tại tình hình thế nào?" Long Vương tiên phong lên tiếng, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân cũng đứng sát bên cạnh.

Dù ba người họ là sinh linh hóa hình từ lượng kiếp thứ bảy, tuy cũng là Tiên Thiên, nhưng huyết mạch Bàn Cổ mang tính Hậu Thiên nhiều hơn, so với các đại năng hóa hình từ lượng kiếp thứ sáu, căn nguyên vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Tuy nhiên, nhờ sự ủng hộ của Thiên Đạo cộng với khí vận quy tụ, thực lực Tam tộc vô cùng cường hãn, tộc trưởng Tam tộc cũng không thua kém gì Hồng Quân hay La Hầu, vì vậy căn bản không cần phải khúm núm.

Nhưng những lời này lọt vào tai Hồng Quân và Dương Mi thì lại có chút khó nghe.

Dù sao họ cũng là những Hỗn Độn Ma Thần chí tôn chuyển thế, giờ đây bị mấy kẻ bản địa chất vấn như vậy, làm sao chịu nổi.

Nếu không phải nể mặt Càn Khôn đang đột phá, e rằng họ đã trực tiếp ra tay rồi.

"Hừ!

Các ngươi cũng xứng nói chuyện với bản đế sao?

Trước kia nếu không phải Thần Tôn nhân từ, luyện Đồng Tước trấn núi lửa, dùng Thiết Ngưu ép hải nhãn, thì bây giờ Tam tộc các ngươi e rằng đã thành xương khô trong mộ rồi!" Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư không chút khách khí, trực tiếp quát lớn.

Chương 344

Nghe vậy, sắc mặt ba người Long Vương lập tức trở nên âm trầm, đặc biệt là Long Vương và Phượng Tổ, họ đích xác là có lỗi với Thần Điện.

Ngược lại Tổ Kỳ Lân lập tức cười lớn: "Ha ha ha, Hồng Hoang lấy kẻ mạnh làm tôn, thích giả sinh tồn.

Tam tộc chúng ta được Thiên Đạo khí vận quy tụ, hết thảy đều có Thiên Đạo phán xét, chẳng lẽ Thần Điện có thể thay thế Thiên Đạo sao?" "Phụng thiên thừa vận, quản lý Hồng Hoang, đó là thiên lý.

Tinh Không vốn là một phần lãnh thổ của Hồng Hoang, tự nhiên phải phục tùng sự sắp xếp của Thiên Đạo.

Vọng Thư đạo hữu chẳng lẽ nghĩ mình có thể phân liệt thế giới Hồng Hoang sao?

Chẳng lẽ Thần Điện không phải sinh linh Hồng Hoang sao?" Long Vương cũng lên tiếng phụ họa: "Chư vị đạo hữu, thực lòng mà nói, lần này chúng ta đến là theo ý muốn của Thiên Đạo.

Bất luận là bầu trời, đại địa, hải dương hay tinh không, từ đầu đến cuối đều là một phần của Hồng Hoang.

Chúng ta biết Thần Điện mạnh mẽ, nhưng làm như vậy chẳng phải là đang đối nghịch với Thiên Đạo sao?" "Đúng thế!

Năm đó, người Tam tộc chúng ta chỉ dạo chơi ở rìa Tinh Không, nhưng Thần Điện lại vô cớ đánh sát tộc nhân của ta.

Ý gì đây, chẳng lẽ muốn khai chiến với Thiên Đạo?" Phượng Tổ cũng xen vào.

Chưa đợi Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư lên tiếng, Dương Mi đứng

bên cạnh đã lập tức quát: “Hừ!

Hay cho một câu thay trời hành trách.

Các ngươi chẳng qua chỉ là lũ bản địa Hồng Hoang, lũ súc sinh mà cũng xứng đàm luận Thiên Đạo với bản tọa?” “Thời điểm bản tọa tung hoành Hỗn Độn, Thiên Đạo còn chưa hình thành.

Đừng tưởng mượn chút khí vận Thiên Đạo xưng bá Hồng Hoang là đã có thể thống nhất thế giới.

Thật là không biết tự lượng sức mình!” Hồng Quân cũng tiếp lời: “Haha!

Năm xưa Hung thú tác loạn, nếu không phải chúng ta ra tay, các ngươi làm gì có ngày lành như hôm nay.

Bần đạo nhớ không lầm thì lúc đó các ngươi chỉ là thức ăn cho lũ hung thú mà thôi, giờ cũng bắt đầu học đòi trang nghiêm, chẳng lẽ muốn đi vào vết xe đổ sao?” Những Tiên Thiên đại năng còn lại cũng lộ vẻ khinh miệt nhìn người của Tam tộc, chẳng khác nào đang xem một lũ hề nhảy nhót.

Những lời của Không Gian Chí Tôn Ma Thần Dương Mi dường như đã làm bùng nổ cục diện, người của Tam tộc ai nấy đều bốc hỏa.

Thời lượng kiếp Hung thú, bất kể Tam tộc hay vạn tộc đều là miếng mồi ngon của hung thú, chỉ có những Tiên Thiên Ma Thần mới có thể chống lại.

Nói trắng ra, Long Vương và lũ này chỉ là hạng tép tôm tép tép.

Đa số Tiên Thiên Ma Thần đều do tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, ví dụ như tàn hồn Ngũ Hành Ma Thần tạo ra Quỳ Thủy đạo nhân, Ất Mộc lão tổ hay Thiên Hỏa lão tổ.

Vốn dĩ Tam tộc không thể sánh ngang với Tiên Thiên Ma Thần,

căn nguyên yếu ớt.

Nếu không phải được Thiên Đạo ủng hộ, khí vận tăng mạnh thì làm sao có uy thế như hiện tại.

Chỉ tiếc là sinh linh đều có dã tâm, trong thế đại tranh, không tiến ắt vong, đối mặt với di sản của Bàn Cổ, Tam tộc chỉ có thể không ngừng tiến tới.

Cuối cùng, một trận khẩu chiến nổ ra, dẫn đến xung đột bộc phát.

Trong mắt ba người Long Vương chiến ý hừng hực, dường như có ý định ra tay thử thăm dò.

"Vọng Thư đạo hữu, Càn Khôn gặp phiền phức rồi, để bần đạo thử xem Tam tộc rốt cuộc lợi hại đến mức nào?" Lúc này, Hồng Quân đột nhiên truyền âm.

Nghe vậy, Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư nhàn nhạt đáp: "Nếu đạo hữu đã muốn chơi thì cứ chơi.

Còn về phía Càn Khôn, ở Tinh Không này, Thần Điện chúng ta không sợ bất cứ kẻ nào!" Hồng Quân nghe xong, trên mặt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, lần đầu tiên thấy một nữ thần bá khí như vậy.

Đương nhiên, với tu vi Thần Đế trung kỳ của Vọng Thư, nếu thực sự đánh nhau thì Dương Mi cũng chưa chắc thắng nổi.

"Haha!

Bản tọa không ra tay, tránh cho lũ súc sinh này quấy rầy!" Dương Mi mang theo vẻ khinh miệt nói.

Nếu dùng tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ để chiến đấu, khó tránh khỏi dẫn đến phản ứng của Thiên Đạo, lúc đó lại gây thêm rắc rối cho Hồng Hoang thì phiền phức.

Cùng lúc đó, phía Tam tộc cũng không hề lơ là, Long Vương,

Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân càng muốn hoàn thành nhiệm vụ Thiên Đạo giao phó.

"Truyền lệnh, đại quân tập kết!

Một khi bản hoàng cùng Phượng Hoàng và Kỳ Lân hoàng ra tay, các ngươi lập tức tấn công Tinh Không, không cho phép Càn Khôn đột phá, rõ chưa?" Long Vương trầm giọng dặn dò thuộc hạ.

Phượng Tổ cũng mở lời: "Xem ra, kẻ hộ vệ cho Càn Khôn đạo nhân là Nguyệt Thần Vọng Thư.

Nàng ta dùng cảnh giới Thần Đế ra tay, Thiên Đạo của ta sẽ không ngồi yên.

Việc chúng ta cần làm là thử thăm dò Thần Điện, chuẩn bị cho bước tiếp theo." Nghe vậy, Long Vương và Tổ Kỳ Lân gật đầu, lần lượt sắp xếp đại quân.

Lúc này tại rìa Tinh Không, Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư vẫn không có hành động gì, đứng yên tại chỗ lặng lẽ nhìn người của Tam tộc.

Dù trong lòng có chút không vui, nhưng ở Tinh Không này, Thần Điện không thể để Càn Khôn lão tổ xảy ra chuyện, vì đó là đang vả vào mặt mình.

Trong Hỗn Độn, Hoàng Thiên đang tăng tốc chạy về thế giới Hồng Hoang, bỗng nhiên trong lòng nảy sinh một đạo cảm ứng.

"Hửm?

Khí tức của Đại Dư tiên đảo cư nhiên xuất hiện, xem ra khoảng cách đến Hồng Hoang không còn xa nữa, bản tôn phải lập tức trở về." Không lâu sau, một màng mỏng hình cầu trong suốt hiện ra trước mắt Hoàng Thiên, bên trong là một thế giới hùng vĩ bao la, trên mặt hắn hiện lên một tia vui mừng.

Lần trở về này không bị ý chí của thế giới Hồng Hoang ngăn cản, hắn thuận lợi hạ cánh xuống Đông Hải.

Hùng Đại đã bắt đầu di dời tiên đảo.

Còn về mọi chuyện ở Tinh Không, hắn cũng đã nhìn thấy, nhưng không hề lên tiếng làm ảnh hưởng đến quyết sách của Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư.

Thần Đạo huy hoàng vô cùng rộng lớn, giờ đây bất kể thế giới Hồng Hoang, Tinh Không, đại địa hay tứ hải đều có vô số sinh linh quy phục.

Sau này khi tiến quân vào vô tận thế giới, Thần Đạo nhất định sẽ càng thêm hưng thịnh.

Là người cầm lái, hắn không cần chuyện gì cũng phải thân chinh, buông tay để cấp dưới làm là lựa chọn tốt nhất.

Chương 345

Lúc này, Càn Khôn đạo nhân đã phá vỡ xiềng xích tu vi, đang hấp thụ linh khí vô tận để thực hiện thăng hoa.

Sau khi hoàn thành việc chưởng khống pháp tắc, tự nhiên sẽ trở thành Á Thánh.

Tam tộc nhìn Càn Khôn đạo nhân đang vô cùng nghênh ngang trước mắt, trong lòng nảy sinh vô số cảm khái, Thiên Đạo lại vì gã này mà tạo ra kỳ cảnh, có thể thấy Càn Khôn đích thực không đơn giản.

"Vọng Thư đạo hữu!

Đắc tội rồi!" Ba người Long Vương chắp tay, nhưng trên mặt không hề có ý tôn trọng, pháp lực toàn thân bành trướng, chiến ý ngút trời.

Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư liếc nhìn một cái, lập tức phất tay, nhàn nhạt nói: "Tham Lang, Thất Sát, hai người ra chơi đùa với bọn họ một chút!" "Tuân lệnh!" Trong hư không đột nhiên xuất hiện hai bóng người, một người mang vẻ gian hiểm quỷ quyệt, một người là thiếu niên hung sát cương nghị.

Toàn thân tinh quang chiếu rọi, khí thế bàng bạc, mỗi người đều có tu vi Thần Vương hậu kỳ, chiến lực trác tuyệt.

Bắc Đẩu Thiên Khu là Tham Lang, Nam Đấu tướng tinh là Thất Sát, gặp Đế thì thành quyền, chủ về túc sát.

Cả hai là đứng đầu các tinh tú, chỉ dưới Thái Dương, Thái Âm và Tử Vi Đấu Mẫu.

"Không xong!" Ba người Long Vương thấy vậy không khỏi biến

sắc, trong mắt tràn đầy kiêng dè.

Năm xưa trong trận đại chiến Tinh Không, lục đại tinh thần đã áp chế La Hầu, lúc đó Tam tộc chỉ là lũ kiến hôi.

Tuy hiện tại Tam tộc đã trưởng thành không ít, nhưng các tinh thần cũng không thể đứng yên tại chỗ, thực sự đánh nhau thì chưa biết ai thắng ai thua.

"Ha ha ha!

Ba vị đạo hữu, bần đạo cũng góp vui một chút." Hồng Quân đứng bên cạnh cũng khẽ động thân hình, đứng cùng hàng với Tham Lang và Thất Sát, nhìn chằm chằm vào ba người Long Vương đối diện.

"Sát!" Chết thì thôi, không chết thì vạn vạn năm, Long Vương là kẻ có phách lực nhất, gầm lên một tiếng, lập tức lấy ra trấn tộc chí bảo Long Châu, lao thẳng về phía Hồng Quân đạo nhân.

So với những kẻ thâm sâu khó lường lại còn đồng tu nguyên thần và nhục thân của Thần Điện, ít nhất Hồng Quân là kẻ mà lão biết rõ gốc rễ.

Ngược lại, sắc mặt Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân trở nên vô cùng khó coi, nếu có thể, họ cũng muốn chọn Hồng Quân làm đối thủ.

"Sát!" "Sát!" Hai người phát ra một tiếng nộ hống, cũng gia nhập vào chiến cục.

"Oanh!" Long Vương ngay từ đầu đã dùng đòn tấn công mạnh nhất, hư không vỡ vụn, linh khí tán loạn, nhưng Hồng Quân lại không có chút thay đổi nào, thong thả di chuyển khắp bốn phương.

Nếu không phải Thiên Đạo che chở, e rằng Hồng Quân - kẻ âm hiểm này - đã trực tiếp dùng Bàn Cổ Phiên đánh nát hư không, dẫn Hỗn Độn hồng lưu để triệt để xua đuổi Long Vương, đây chính là đạo quang minh trật tự.

Chính vào lúc này, mỗi chiêu tấn công của Long Vương dường như đều rơi vào hư không, căn bản không chạm được vào người Hồng Quân, cực kỳ nghẹt thở.

"Thiên địa chi linh, trật tự vi tiên, cấm cố!" Kèm theo một tiếng quát nhẹ, trong tay Hồng Quân ẩn hiện vô số tia sáng bắn ra, vây nhốt Long Vương vào giữa.

"Không xong!" Long Vương liên tục lùi bước, nhưng cái trật tự bao hàm sức mạnh Thiên Đạo này, chỉ cần bị chạm vào là coi như không thể cử động được nữa.

Tuy nhiên, về việc chưởng khống pháp tắc, Long Vương làm sao có thể so được với trật tự chí tôn của Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế là Hồng Quân.

Sau một hồi vật lộn, lão trở nên nhếch nhác khôn cùng, Long Châu trong tay cũng mờ nhạt đi nhiều, pháp lực trong cơ thể tiêu hao quá lớn.

"Quả nhiên đúng như Dương Mi đạo hữu đã nói, Tam tộc các ngươi nếu không có Thiên Đạo chiếu cố, chẳng qua cũng chỉ là lũ súc sinh, sao xứng giao phong với chúng ta." Hồng Quân lạnh lùng nói.

Năm đó, Tam tộc ở phía Đông giết chóc tán tu một cách tùy tiện, một số người vất vả lắm mới gia nhập trận doanh Tiên Đạo của Hồng Quân cũng bị giết sạch.

Thử hỏi, Hồng Quân đang chuẩn bị tranh phong với La Hầu, trong lòng làm sao không có hận ý.

Nghe vậy, Long Vương triệt để phẫn nộ.

Tuy không bằng lứa Tiên Thiên Ma Thần đầu tiên, nhưng dù sao hiện tại cũng là bá chủ Hồng Hoang, bị người ta mở miệng là gọi một tiếng súc sinh, hai tiếng súc sinh, tâm tình làm sao bình tĩnh nổi.

“Hống!” Một tiếng nộ hống dẫn phát chân thân của Long Vương, con Kim Long chín móng dài mười vạn trượng sừng sững giữa hư không, mây gió cuồn cuộn đi theo.

Dưới sự bao phủ của pháp lực, thân thể khổng lồ mỗi khi cử động đều kéo theo vạn trượng tinh quang.

“Lệ!” “Hống!” Một lát sau, hai đạo tiếng gào thét lại vang vọng khắp Tinh Không.

Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân bị Tham Lang, Thất Sát áp chế đến mức không kịp trở tay, hoàn toàn nổi giận.

Không ngờ sau khi đột phá Á Thánh, họ lại yếu đuối đến vậy.

Không chiếm được hời từ tay Hồng Quân thì còn có thể bào chữa, nhưng đằng này cùng là sinh linh hóa hình từ lượng kiếp thứ bảy, vậy mà đến cả Tham Lang và Thất Sát cũng không đánh lại, thật quá mất mặt.

Hồng Quân tuy là Á Thánh, nhưng thủ đoạn trật tự pháp tắc đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, vượt xa Thủy chi pháp tắc và Hoàng chi pháp tắc mà Long Vương nắm giữ.

Thế nhưng Tổ Kỳ Lân và Phượng Tổ đều đã là Á Thánh, trong khi Tham Lang và Thất Sát chỉ mới là Thần Vương hậu kỳ, chênh lệch hẳn một giai vị mà lại rơi vào thế hạ phong.

Thực tế là do vấn đề chiến trường, tại rìa Tinh Không chính là sân nhà của người ta.

Bất kể lúc nào hay ở đâu, sức mạnh tinh tú của Chu Thiên Tinh Đấu đều có thể mang lại sự hỗ trợ lớn nhất cho Tham Lang và Phá Quân, giúp chiến lực thăng tiến đến nửa bước Thần Đế.

Nhìn lại Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân, Hỏa chi pháp tắc và Thổ chi pháp tắc căn bản không có cách nào phát huy uy lực tối đa, làm sao có

thể kháng cự nổi.

Quan trọng nhất là ở đây linh khí loãng, căn bản không thể hấp thu để khôi phục pháp lực, ngay cả sức mạnh pháp tắc cũng bị Tinh Thần Đại Trận của Thần Đạo ngăn chặn.

Nếu không liều mạng, trận đối quyết hôm nay có lẽ không kéo dài được bao lâu đã phải kết thúc.

"Oanh!" Lúc này, sát khí ngút trời, Tham Lang mặc bộ giáp Huyền Khung Linh Minh (thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo), chân đạp hài Tụ Sát (thượng phẩm linh bảo), tay cầm Tham Lang Nhận (cực phẩm Tiên Thiên linh bảo), thần uy hạo đãng.

Thất Sát đứng bên cạnh cũng không kém cạnh, mặc Thiên Lục pháp y (thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo), choàng huyết thí phi phong, trước mặt là Thất Sát kiếm (cực phẩm Tiên Thiên linh bảo) hung lệ cực điểm, chấn nhiếp vô số quân đội Tam tộc.

Mọi người dường như thấy lại uy danh lừng lẫy năm xưa của Thần Điện khi chinh phạt vạn tộc, thứ uy danh được nhuộm đỏ bằng máu của vô số hung thú.

"Á!" Trong chớp mắt, một tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến cả thiên hạ run rẩy.

Vốn dĩ Long Vương tưởng rằng sau khi hóa ra chân thân có thể dễ dàng hạ gục Hồng Quân.

Nhưng không ngờ Hồng Quân chỉ khẽ vẫy tay, hai đạo hỗn độn kiếm khí từ Tiên Thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên bắn ra, đánh cho vảy rồng bay tứ tung, máu tươi tung tóe, vô cùng thê thảm.

Tham Lang và Thất Sát cũng không rảnh rỗi, dường như họ đang đợi Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân tung ra toàn lực rồi mới ra tay nghiền nát một thể.

Chương 346

"Oanh!" Dưới ánh tinh quang, một con Phượng Hoàng khổng lồ và một con Kỳ Lân máu chảy đầm đìa, liên tục bị đánh bay ra ngoài.

Dưới sự đả kích này, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

Bây giờ họ đã hiểu rõ khoảng cách với Thần Điện, người ta vượt cấp chiến đấu mạnh mẽ như vậy, từ trên xuống dưới đều bị nghiền áp, thật là thống khổ.

"Oanh long long!" Lúc này tại rìa Tinh Không, mây đen dày đặc, sát khí ngút trời, vô số chiến sĩ của Nguyệt Thần Cung đang trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Dưới sự dẫn dắt của bốn vị tinh thần tướng là Phá Quân, Cự Môn, Liêm Trinh, Lộc Tồn, họ đã triển khai giao tranh kịch liệt với quân đội Tam tộc.

Cuộc chiến chỉ mới diễn ra trăm năm, Tam tộc đã tổn thất hơn ngàn vạn chiến sĩ, Thái Ất Kim Tiên tử thương không đếm xuể, Đại La cũng có hàng ngàn danh tính, có thể nói là thương tích đầy mình.

Ba người Long Vương tranh thủ lúc chiến đấu rảnh tay, không nhịn được liếc nhìn trận doanh phe mình, chỉ thấy quân đội Tam tộc vốn dày đặc nay chỉ còn lại một ít thương binh bại tướng đang thoi thóp, tức đến mức suýt chút nữa phun ra một búng máu già.

"...Nguyệt Thần Quân!" Ba người nhìn đội thần quân đang quét sạch mọi thứ trong Tinh Không, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Đó là những chiến sĩ đã chinh chiến vạn cổ dưới trướng Nguyệt Thần.

Ngay cả hung thú cũng phải tránh như tránh tà, huống chi là người của Tam tộc.

Lập tức, Long Vương hít sâu một hơi, gào lớn: "Toàn thể chú ý, rút quân!" Cục diện hiện tại đã nghiêng về một phía, tiếp tục ở lại thì đến cả mạng cũng bị người ta đánh cho trọng thương.

Người của Long tộc sau khi nhận lệnh của tộc trưởng, lần lượt hóa thành nguyên hình, lũ lượt chạy về phía đại địa.

Hồng Quân nhìn theo, mặt không chút biểu cảm.

Lúc này trên trường chỉ còn lại bốn người Tham Lang, Thất Sát và Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân đang đối quyết, cùng với chiến sĩ hai tộc khác đang liều chết chiến đấu, khung cảnh vô cùng thảm liệt.

Lúc này, trên mặt Tham Lang hiện lên vẻ xảo quyệt, tay liên tục bắt pháp ấn, chỉ thấy sao Thiên Khu thuộc Bắc Đẩu tinh quang đại phóng.

"Tinh lực hóa nhận, sát!" Bản nguyên của sao Thiên Khu dẫn động sức mạnh Tinh Không vô biên, hội tụ linh khí của Chu Thiên tinh tú, sinh ra một thanh hung sát chi khí trong hư không, chém thẳng về phía Phượng Tổ.

"Oanh long long!" Sức mạnh tinh tú ngập trời gia trì lên cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Tham Lang Nhận, sát cơ vô tận ngưng kết thành thực chất, vô cùng cương mãnh.

Phượng Tổ lập tức biến sắc, bởi vì nàng cảm nhận được một luồng nguy hiểm đang bao trùm lấy trái tim.

"Tụ vận Phượng Chương, Thiên sinh lĩnh tụ!" Lấy tâm huyết làm dẫn, khí vận của Phượng tộc cuồn cuộn rót vào trong cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Phượng Chương, va chạm mạnh mẽ với Tham Lang Nhận.

“Bành!” Tiếng nổ vang trời, Tinh Không vỡ vụn, Phượng Tổ lập tức phun ra một ngụm máu lớn.

Nàng nhìn Long Vương, không khỏi thu gom những tộc nhân còn lại, quay người rời đi, cũng chẳng thèm quan tâm đến Tổ Kỳ Lân.

Tuy nhiên Tổ Kỳ Lân còn cơ trí hơn, vừa thấy Phượng Tổ không đánh nữa, liền lập tức rút khỏi chiến trường, dẫn theo tộc nhân của mình rời khỏi Tinh Không.

Phải biết rằng lúc này nếu không có Thiên Đạo gia trì, e rằng hôm nay Tam tộc sẽ trở thành vật tế phẩm của Tinh Không.

Sau trận chiến này, cục diện thế giới đã rõ ràng, họ chỉ có thể tiếp tục chinh phạt trên đại địa, cuộc quyết chiến của Tam tộc chính thức mở màn.

Trận chiến này không chỉ đánh tan sự tự tin của Tam tộc, mà còn bẻ gãy sự kiêu ngạo của các tộc trưởng.

Thiên Đạo ban cho cũng không bằng bản thân tự cường.

Qua những đòn tấn công nhẹ nhàng của Tham Lang và Thất Sát, mọi vinh quang đều tan biến như mây khói, đối diện với Thần Điện, Tam tộc không có tư cách để kiêu ngạo.

Cuối cùng, Tinh Không để lại vô số hài cốt, Tam tộc tháo chạy trong hoảng loạn.

Nguyệt Thần Quân với thực lực khủng khiếp đã một lần nữa xác lập uy danh thần quân mạnh nhất của Thần Điện.

Một lát sau, Càn Khôn lão tổ dưới sự bảo hộ của Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư đã âm thầm đột phá Á Thánh, trở thành thành viên của tầng lớp đứng đầu Hồng Hoang.

“Đa tạ chư vị đạo hữu ra tay giúp đỡ, bần đạo cảm kích khôn

cùng!" Ngay lập tức, Càn Khôn lão tổ cung kính hành lễ với nhóm người Hồng Quân.

Thái Âm Đế Tôn vô biểu tình nói: "Bản đế hy vọng ngươi ghi nhớ, nhân quả đã kết, muốn tiêu trừ cũng không dễ." Thần Điện tuy lần này không đối phó Càn Khôn lão tổ, nhưng không có nghĩa là chuyện này sẽ trôi qua như vậy, không ai có thể tùy ý tính kế Thần Điện.

Nghe vậy, trên mặt Càn Khôn lão tổ lộ ra một nụ cười khổ, gật đầu, chào từ biệt Hồng Quân và những người khác, sau đó hóa thành một đạo cầu vồng biến mất ở chân trời.

Lão vừa mới đột phá, cũng chẳng quản được nhiều như vậy, chỉ muốn mau chóng về nhà bế quan điều hòa khí tức.

Hồng Quân, Dương Mi thấy vậy, nhìn Nguyệt Thần Quân đã giải quyết xong vấn đề, trong mắt lộ vẻ hài lòng, cũng lần lượt rời khỏi rìa Tinh Không.

Trong hư không không xa chỗ đám người Hồng Quân, một bóng ma lộ ra nụ cười dữ tợn: "Kiệt kiệt kiệt!

Lũ kiến hôi cuối cùng cũng xong việc, bây giờ đến lượt bản tọa ra sân rồi." Đúng vậy, Ma Tổ phương Tây – La Hầu, thực ra đã đến từ sớm, chỉ là luôn không ra tay mà âm thầm xem kịch.

Bởi vì lão cũng muốn nhân cơ hội này xem thực hư của Tinh Không thế nào, nhưng không ngờ Nguyệt Thần Quân lại mạnh mẽ đến vậy, trái lại làm lão tắt ngấm ý định nhòm ngó Thần Điện.

Ngược lại, sự thất bại của Tam tộc lại làm tăng thêm sự tự tin mãnh liệt cho lão trong việc thống nhất Hồng Hoang và đột phá Thánh Nhân.

Trong đại địa Hồng Hoang vô tận, bất luận là sinh linh quy thuận Tam tộc hay những tán tu ngoài hải ngoại, sau khi nghe tin này ai nấy

đều ngớ người.

Tam tộc tấn công Tinh Không thảm bại trở về, đến cả Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân đều trọng thương?

Gần như không ai dám tin rằng ba đại bá chủ của Hồng Hoang lại yếu đuối đến vậy.

Năm xưa hung uy hiển hách, không chỉ quét ngang vạn tộc mà còn tiêu diệt lực lượng chủ yếu của tán tu, giờ chỉ còn lại một số Tiên Thiên đại năng.

Từ thời Hoang Cổ đến nay, vô số chủng tộc khổ cực cảm ngộ Đại Đạo, Thiên Đạo để lại công pháp truyền thừa, đều bị Tam tộc phá hủy hoàn toàn.

Từ đó, sinh linh trong thiên địa, loài chim lấy việc hóa Phượng làm tôn, thú chạy lấy Kỳ Lân làm vinh, Hải tộc thì ai cũng muốn hóa Rồng, thật là đáng sợ.

Sau đó, vô số chủng tộc tán tu tuy thoi thóp, thậm chí không tiếc đầu quân cho Tam tộc, nhưng trong thâm tâm chưa bao giờ từ bỏ ý định độc lập.

Chỉ trong vòng mười mấy nguyên hội ngắn ngủi, Hồng Hoang phát triển khắp nơi đều là Đại La Kim Tiên, Tam tộc ngày càng mạnh mẽ, nhưng sự phẫn nộ và thù hận tích tụ bên dưới cũng ngày càng sâu sắc.

Không một chủng tộc nào cam tâm tình nguyện phục tùng Tam tộc, bằng mọi giá, họ luôn chờ đợi một ngày lật đổ Tam tộc, tái lập huy hoàng.

Sau trận chiến Tinh Không, tin tức Tam tộc thảm bại đã thu hút sự chú ý của vô số người, thậm chí có người đoán Long Vương vì trọng thương nên ngay cả cửa cũng không ra được.

Không ít thế lực chủng tộc rục rịch hành động, căn bản không biết rằng thực ra thương thế của tộc trưởng Tam tộc không hề nặng.

Chương 347

Vì vậy, trong phút chốc không đề phòng, họ đã trở thành vật tế phẩm của Tam tộc, cuối cùng bị đồ sát một cách vô ích.

Suốt một vạn năm sau đó, đao phong của Tam tộc không ngừng nghỉ, nơi nơi đều có những chủng tộc vô tội bị đồ sát, một lần nữa chứng minh vị thế đại ca.

Cùng lúc đó, giữa Tam tộc vì không còn hướng mở rộng ra bên ngoài, chỉ có thể nảy sinh mâu thuẫn nội bộ.

Muốn xưng bá Hồng Hoang thì buộc phải thôn tính hai tộc còn lại, vì vậy khói lửa chiến tranh đang có xu hướng bùng phát.

Trong vô tận Ma Vực dưới chân núi Tu Di ở phương Tây, La Hầu đang ngồi trên tòa sen đen Thập Nhị Phẩm Diệt Thế, nhìn thuộc hạ Thất Tình Lục Dục sứ, sắc mặt ngày càng nghiêm nghị.

"Chuẩn bị thế nào rồi?" "Khởi bẩm chủ nhân, thuộc hạ đã phái vạn ma chúng phân tán vào mọi ngõ ngách của Tam tộc, hiện tại đã phát triển lên đến hàng triệu quân." Tâm Ma trầm giọng bẩm báo.

"Tốt!" La Hầu gật đầu, đại thủ phất mạnh, hàng chục đạo hắc quang lóe lên, rơi vào tay Thất Tình Lục Dục sứ.

"Đây là phù chiếu do bản tọa dùng Ma Đạo của bản thân ngưng kết thành.

Phàm là những kẻ tu vi chưa đạt Á Thánh, chỉ cần gặp phải phù chiếu này đều sẽ trở thành ma chúng của chúng ta, nghe theo sai bảo." "Tuân lệnh!" Thất Tình Lục Dục sứ lập tức đáp lời.

"Truyền lệnh cho quân cờ các phương bắt đầu hành động.

Nếu Tam tộc không huyết chiến, chí bảo Tru Tiên Tứ Kiếm của

bản tọa sẽ rất khó đúc thành.

Ma Đạo của ta nhất định sẽ thống nhất Hồng Hoang!" La Hầu quát lớn.

Từ trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, lão tìm được phương pháp luyện chế chí bảo, trong đó quan trọng nhất là huyết tế khai linh.

Chỉ có Tam tộc giết nhau đến mức trời đất mù mịt mới có đủ oán khí và huyết sát chi khí để khai phong cho Tru Tiên Kiếm Trận.

"Tuân lệnh!

Cẩn tuân ý chỉ của chủ nhân, Ma Đạo của ta nhất định sẽ xưng bá Hồng Hoang!" Sau đó, hàng vạn người của Ma Đạo chuẩn bị khuấy động một trận phong ba bão táp.

Tại nơi cực Tây của Tây Hải, sóng biển dao động, Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại sau bao nỗ lực cuối cùng cũng luyện hóa được hạch tâm của Đại Dư tiên đảo.

Lúc này, trên đảo Đại Dư linh khí bay bổng, thực vật xanh tốt bao phủ toàn đảo, mọi nơi đều tràn đầy linh động, không còn vẻ tử khí như trước.

Nhân lúc hứng khởi, Hùng Đại điều khiển hạch tâm tiên đảo trôi dạt về phía Tây Hải.

So với sự bận rộn của Hùng Đại, ở phía trên Tinh Không, Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư lại tỏ ra khá nhàn nhã tự đắc.

Mọi sự vụ đều do thống lĩnh Nguyệt Thần Vệ là Tân Câu xử lý, nàng quay trở về Thái Âm Tinh.

Từ mấy vạn năm trước, nàng đã nhận Hi Hòa và Thường Hi làm đồ đệ.

Cùng là sinh linh được nuôi dưỡng từ Thái Âm, lại là nữ giới, hai

tiểu nha đầu này rất gần gũi với Vọng Thư, và Vọng Thư cũng rất yêu mến họ.

Thực ra đây cũng là duyên phận, theo lịch sử nguyên bản, Tinh Thần Vọng Thư sẽ bị Tam Thiên trảm sát, sau đó một tia bản nguyên kết hợp với cây Nguyệt Quế mới sinh ra linh trí.

Sau đó, Nguyệt Quế sẽ trở thành người dẫn đường cho Hi Hòa và Thường Hi.

Nhưng ở đời này, sau khi Nguyệt Thần Vọng Thư gia nhập Thần Đạo, đột phá Thần Đế tiến lên Thái Âm Đế Tôn, phong quang vô hạn.

Việc nhận hai tiểu nha đầu làm đồ đệ cũng có chút kỳ diệu.

Hai tiểu nha đầu trên Thái Âm Tinh vô cùng phấn khích đối với Vọng Thư.

Hi Hòa thiên sinh cường thế, dục vọng vô biên, thiên về phong cách nữ vương bá đạo.

Thường Hi dịu dàng hòa ái, như tiểu gia bích ngọc, cực kỳ trọng tình cảm.

Vì thế, phong cách tu luyện và biểu hiện của hai người hoàn toàn khác nhau.

Từ lúc mới thu đồ, Vọng Thư thông qua Tử Vi Đấu Số đã nhìn thấu một tia thiên cơ, thấy cảnh Hi Hòa sau này tử vong, Thường Hi bị tình cảm vây hãm, thực sự có chút mê mang.

Vì vậy, nàng từng đắn đo có nên thực sự thu hai người làm đồ đệ hay không.

Nhưng là người được bản nguyên Thái Âm Tinh nuôi dưỡng, Vọng Thư không thể trơ mắt nhìn hai tiểu nha đầu rơi vào hố sâu.

Vì vậy, nàng nỗ lực thay đổi kết cục của hai người.

“Sư phụ, người cuối cùng đã về rồi.

Sư phụ thật lợi hại, Tam tộc chắc chắn bị sư phụ đánh cho tơi bời hoa lá.” Dưới gốc cây Nguyệt Quế, một luồng nguyệt quang hình người không ngừng nhấp nháy, tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Đó là Hi Hòa đang nhìn Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư, kích động nói.

“Ân ân!

Sư phụ là mạnh nhất!” Thường Hi bên cạnh cũng gật đầu đồng tình.

Lời nịnh nọt của hai tiểu nha đầu khiến Vọng Thư không nhịn được cười: “Lạc lạc, hai cái đồ quỷ lanh lợi này, dẻo mồm dẻo miệng quá, không biết có chịu khó tu luyện không đây.” “Sư phụ!

Sư phụ!

Con không hề lười biếng đâu nha, không tin người xem, chẳng bao lâu nữa con có thể hóa hình rồi.” Hi Hòa hăng hái nói.

Ồ?

Vọng Thư nhìn về phía Hi Hòa và Thường Hi, chỉ thấy trong hai cái kén nguyệt quang đã lờ mờ hiện ra dáng vẻ của hai người phụ nữ phong tư trác tuyệt.

Không ngờ hai tiểu nha đầu này đã tu luyện đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, xem chừng không lâu nữa sẽ tự nhiên hóa hình.

Lúc này, nhìn cây Nguyệt Quế (Tiên Thiên linh căn cực phẩm), nàng phất tay một cái, lập tức hái xuống mấy quả tỏa ra nồng đậm bản nguyên Thái Âm.

Là một trong mười đại linh căn của Hồng Hoang, dù không thể sinh ra linh trí nhưng nó có thể kết quả để giải phóng tinh khí dư thừa.

Cây Nguyệt Quế cứ mỗi mười hai vạn năm kết một lứa quả, mỗi lứa ba mươi sáu quả.

Sinh linh bình thường ăn vào có thể sở hữu Hậu Thiên Thái Âm chi thể, cảm ngộ một tia bản nguyên Thái Âm.

Chương 348

Nếu đưa cho Hi Hòa và Thường Hi thì có thể nâng cao tu vi của họ một cách vượt trội so với các thánh linh thông thường.

"Hưu!" Một đạo lưu quang bắn ra, xuyên qua Tiên Thiên đại trận, mấy quả đào rơi vào tay Hi Hòa và Thường Hi.

"Đa tạ sư phụ!

Lạc lạc!" Hi Hòa và Thường Hi vội vàng cảm ơn, trong lời nói không giấu nổi vẻ vui mừng.

Sức mạnh Thái Âm thẩm thấu từ quả Nguyệt Quế khiến họ cảm thấy vô cùng thân thiết.

Nếu ăn mấy quả này, tu vi của hai người nhất định sẽ tiến bộ vượt bậc.

"Ân!

Tu luyện đi, bản tôn đi nghỉ ngơi đây!" Vọng Thư xua tay, sau đó hóa thành một đạo lưu quang biến mất giữa tinh không.

Tại một tòa đại điện trong Đông Hải Long Cung.

"Hazzz!

Thật vô vị quá!" Một thiếu niên diện mạo tuấn tú ngồi một bên, dáng vẻ buồn chán.

Xung quanh có hàng chục Đại La Kim Tiên hộ vệ, trong đó có cả vài Chuẩn Thánh.

Bản tính rồng vốn dâm đãng, Long Vương vì muốn cai trị các tộc nên không ngừng thu nạp phi tần, con cháu đông đúc, nhưng con cháu thuần huyết lại chẳng được bao nhiêu.

Những kẻ như Nhai Tí, Bí Hý, Tiêu Đồ, Ly Vẫn, Bồ Lao, Toan Nghê, Tù Ngưu...

đều là những đứa con không thuần huyết, không thể kế vị tộc trưởng Long tộc.

Vì quan hệ huyết mạch, con cháu thuần huyết đương nhiên được Long Vương yêu ái.

Thiếu niên trước mắt chính là Thập nhất thái tử của Long Cung, Thất Trảo Kim Long Ngao Vân, rất được Long Vương sủng ái.

Bên cạnh hắn có vô số hộ vệ, thậm chí Long Vương còn đặc biệt sắp xếp một trưởng lão Long tộc làm hộ vệ để dạy bảo hắn tu hành.

Tư chất tu luyện của Ngao Vân không tồi, nhưng lại ham chơi, từ lúc sinh ra đến nay đã mười cái nguyên hội mà tu vi mới chỉ đạt đến Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Hiện tại vì lượng kiếp, Long Vương ra lệnh toàn tộc không cho phép con cháu nhỏ tuổi ra biển, chỉ được ở lại tộc địa.

Đặc biệt là Ngao Vân, ngay cả Long Cung cũng không được ra.

Vị thái tử gia ở độ tuổi này trong lòng khó tránh khỏi khó chịu, nhưng bị vị trưởng lão Long tộc kia canh giữ nên không thể lẻn ra ngoài.

Đúng lúc này, một ánh mắt u ám thâm thúy đột nhiên xuất hiện trong đại điện, vị trưởng lão hộ vệ vốn đang ngồi tĩnh tọa bỗng tỏa ra một luồng hắc khí.

"Ong!" Dần dần, luồng hắc khí hóa thành một khối cầu, chớp mắt bắn ra, trực tiếp tiến vào cơ thể Ngao Vân...

Một lúc sau, Ngao Vân lạnh giọng nói: "Các ngươi lui xuống trước đi, trưởng lão đang đột phá, đừng làm phiền." Những người

của Long tộc trong đại điện, bất kể Đại La hay Thái Ất, đều đồng loạt nhìn về phía vị trưởng lão hộ vệ kia, chỉ thấy trên người ông ta lan tỏa một luồng khí tức ngày càng mạnh nhưng cực kỳ không ổn định, đúng là biểu hiện sắp đột phá.

Thế là từng người một tuân lệnh Ngao Vân, lần lượt rời khỏi đại điện.

Nhưng họ không biết rằng Ngao Vân vẫn luôn quan sát lúc họ rời đi, trong mắt thấp thoáng ý đồ tà ác, hắc quang lóe lên trên người.

"Dĩ thiên câu hải, ngô chủ tứ phương!

Trấn!" Chỉ thấy hai tay hắn liên tục bắt pháp ấn, bên ngoài đại điện hào quang tỏa sáng, lập tức phong tỏa không gian này.

Ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ rằng đây là lớp bảo vệ cho vị trưởng lão sắp đột phá.

Không ai biết rằng, vị thái tử có thực lực yếu nhất Long tộc này, khí tức hiện tại đã đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, và hắn đã âm thầm rời khỏi Long Cung.

Sau khi Ngao Vân đi, vị trưởng lão Long tộc trong điện đột nhiên mở mắt, trên người cũng lan tỏa tà khí, nhưng chớp mắt đã khôi phục lại trạng thái cũ, căn bản không phải là đang đột phá.

Đây chính là một quân cờ lớn của mạch Ma Đạo ẩn nấp trong Long tộc, lợi dụng phù chiếu của Ma Tổ để hoàn toàn lây nhiễm Ngao Vân.

Lúc này Ngao Vân không còn là vị long thái tử kia nữa, bị phù chiếu Ma Đạo lây nhiễm, dục vọng nội tâm bị phóng đại triệt để, vì mục đích của mình, hắn thậm chí có thể làm ra những chuyện đến Long Vương cũng không nhận nổi, đó chính là nguồn gốc tà ác của Ma Đạo.

Nhìn ra bên ngoài đại điện, vị trưởng lão Giao Phong lộ ra vẻ lạnh lùng, sát ý hiện rõ trong mắt.

Phục kích bao nhiêu năm qua, cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Ngao Vân chỉ là một quân cờ nhỏ châm ngòi, lão mới thực sự là trùm cuối.

Giờ đại điện đã bị phong tỏa, sẽ không ai nghi ngờ việc lão đã làm.

Thậm chí trong một thời gian ngắn, sẽ không ai biết Ngao Vân đã đi đâu, càng không ai đi quan sát huyền cơ trong đó.

Lúc này Ngao Vân thúc động linh bảo hộ thân – Thanh Minh Toa, đã đến vùng biển cách Long Cung mười vạn dặm.

Nhìn biển cả bao la trước mắt, trời đất rộng lớn vô biên, trong lòng hắn trỗi dậy niềm đắc ý không diễn tả được, dục vọng bản thân bị Ma Đạo tẩy lễ đã hoàn toàn bộc phát.

Ngao Vân không nhịn được cười lớn: "Ha ha ha!" Lúc này, một bóng đen oanh nhiên xuất hiện trước mặt hắn, chính là vị trưởng lão Giao Phong đáng lẽ phải đang bế quan trong đại điện.

Sau khi nhìn thấy, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, lạnh giọng chất vấn: "Đang giỡn mặt ta sao?

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Giao Phong trưởng lão đã thành công đột phá từ Chuẩn Thánh sơ kỳ lên Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi sao?" Ma Đạo mang lại cho Ngao Vân không chỉ là thực lực tăng trưởng, mà còn là sự thay đổi về tâm trí, ngày càng thiên về nhân cách vị kỷ.

Nghe vậy, Giao Phong nhàn nhạt nói: "Thái tử hiểu lầm rồi, ta là trưởng lão hộ vệ của thái tử, nếu đến hành tung của thái tử còn không nắm rõ thì nói gì đến chuyện bảo vệ?

Hiện tại tộc ta với Phượng Hoàng, Kỳ Lân hai tộc đã như nước

với lửa, thái tử ra ngoài nếu gặp nguy hiểm thì phải làm sao?" "Hừ!

Giao Phong trưởng lão xem ra già lẩm cẩm rồi.

Long tộc chúng ta là bá chủ mạnh nhất Hồng Hoang, hùng cứ tứ hải.

Nếu ở trong tứ hải này mà gặp phải người tộc Phượng Hoàng hay Kỳ Lân, chẳng lẽ chúng dám động thủ với ta sao?" Ngao Vân kiêu ngạo nói.

Thực tế, hắn nói không sai.

Chương 349

Hiện tại Tam tộc đang kiềm chế lẫn nhau, ai ra tay trước sẽ mất đi đạo nghĩa, bị mọi người phản đối.

Huống hồ tứ hải vốn là địa bàn do Long tộc kiểm soát, ngoại trừ Bắc Hải ra, Long tộc ở bất kỳ vùng biển nào gặp người của hai tộc kia hay thuộc hạ của chúng, đều sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Đừng nói Ngao Vân là Thập nhất thái tử, dù chỉ là một thành viên Long tộc bình thường, hai tộc kia mà dám ra tay thì rõ ràng là muốn bất tử bất hưu với Long tộc, ai lại làm chuyện ngu xuẩn đó.

Giao Phong nhìn vị thái tử trẻ con này, trong mắt xẹt qua một tia tà khí, lập tức mở lời: "Thái tử không tiếc mở đại trận hộ điện để đi du ngoạn, chắc không chỉ dừng lại ở Đông Hải đâu nhỉ?

Đúng là phong cảnh trên đại địa vượt xa tứ hải, chủng tộc đông đúc, náo nhiệt vô cùng." Ngao Vân nghe xong lập tức nổi hứng thú, nhìn về phía đại địa, chỉ thấy một luồng linh khí nồng đậm xuất hiện giữa trời đất, thấp thoáng khí tức của vô số sinh linh, quả thực vô cùng náo nhiệt.

"Giao Phong trưởng lão, hôm nay ông xuất quan là để đặc biệt ngăn cản bản thái tử sao?

Nếu vậy thì cứ động thủ đi!" Giao Phong lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Thái tử điện hạ thân phận tôn quý, ta đâu dám ngăn cản.

Chỉ là thái tử có lẽ không biết, trong Hồng Hoang ngoài Tam tộc ra còn có Thần Điện, Ma Đạo, thế lực của họ thậm chí vượt xa Tam tộc.

Nếu họ muốn ra tay thì không ai có thể ngăn cản được!" "Ý ông là sao?" Ngao Vân nghe xong liền lộ vẻ lệ khí.

Tuy tuổi còn nhỏ nhưng hắn không ngu xuẩn đến mức không thấy Giao Phong đang có dụng ý khác.

"Ha ha ha!

Thiên địa như bàn cờ, chúng sinh là quân cờ.

Hiện tại Hồng Hoang là một ván cờ khủng khiếp chưa từng có, bất luận Long tộc, Phượng tộc hay Kỳ Lân tộc đều chỉ là quân cờ.

Ma Đạo của ta sẽ là kẻ thống trị cuối cùng, Ma Chí Tôn sẽ quét sạch thiên hạ." Giao Phong nhìn Ngao Vân, cười lớn liên hồi.

Chỉ thấy lão hạ thủ, dùng linh bảo hộ thân giết chết Ngao Vân ngay tại chỗ.

Ngoài thi thể ra, nguyên thần của hắn đều tan thành mây khói, biến mất khỏi Hồng Hoang.

Một Chuẩn Thánh đối phó với một Đại La Kim Tiên, làm sao có thể để lại dấu vết.

"Kiệt kiệt kiệt!" Một lát sau, hai bóng ma xuất hiện trên mặt biển.

Không ai biết rằng tại vùng biển gần phía Đông nhất này lại đồng thời xuất hiện người của cả ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

"Giao Phong trưởng lão quả nhiên là người làm đại sự, đối xử với thái tử mà cũng tâm ngoan thủ lạt như vậy, chẳng lẽ trong lòng ông không có một chút cảm giác thuộc về Long tộc sao?

Haha!" Vị trưởng lão tộc Phượng Hoàng dẫn đầu không nhịn được mỉa mai.

Nghe vậy, sắc mặt Giao Phong lập tức trầm xuống, lạnh giọng nói: "Tước Sí, đừng tưởng mấy con chim tạp nham các ngươi lợi hại đến mức nào mà không dám ra tay với điện hạ của mình.

Năm xưa Phượng Tổ và Hoàng Mẫu đối xử với ngươi có thể nói

là hết lòng bồi dưỡng, nếu không thì một con chim sẻ như ngươi làm sao biến thành Phượng Hoàng như bây giờ?

Về điểm này, bản tọa vẫn kém một bậc." "Cái con rồng dài kia..." Trưởng lão tộc Phượng Hoàng Tước Sí tức đến méo cả mồm.

Đúng vậy, lão là đại trưởng lão chi mạch của tộc Phượng Hoàng, từng là tộc nhân được Phượng Tổ coi trọng nhất.

Nhưng vì tâm thuật bất chính, đi vào đường tà, lây nhiễm công pháp Ma Đạo, từng bước sát lục mới nhanh chóng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu không hiện tại cũng không có cái dáng vẻ quỷ quái này.

"Được rồi!

Đừng cãi nhau nữa, người đâu?" Trưởng lão tộc Kỳ Lân – Kỳ Uy lạnh giọng nói.

Lúc này, cả Giao Phong và Tước Sí đều không phản bác.

So với họ chỉ là chi mạch của Long tộc và Phượng tộc, Kỳ Uy là huyết mạch chính thống danh chính ngôn thuận của tộc Kỳ Lân, trong Ma Đạo địa vị cũng vượt xa hai người kia, hành động lần này lấy Kỳ Uy làm chủ.

"Oanh!" Cùng với hai luồng khí tức mạnh mẽ xuất hiện, Tước Sí và Kỳ Uy phất tay, pháp lực cuộn trào, một con Kỳ Lân ngũ sắc và một con Kim Phượng lập tức hiện ra trên mặt biển.

Hai người là hoàng nữ tộc Kỳ Lân và thái tử tộc Phượng, đều là huyết mạch chính thống, rất được Tổ Kỳ Lân và Phượng Tổ coi trọng.

Cộng thêm Ngao Vân nữa là đủ bộ huyết mạch chính thống của Tam tộc.

Trong sát na, ba người tráo đổi vị trí cho nhau, để lại khí tức của tộc mình lên thi thể thái tử, hoàng nữ của đối phương, sau đó mới hài lòng gật đầu.

Tiếp đó, Tước Sí mang thi thể thái tử Phượng tộc đi, Kỳ Uy mang thi thể hoàng nữ Kỳ Lân đi, còn thi thể Ngao Vân thì để lại trên mặt biển.

Ba người hành động theo kế hoạch định sẵn, mượn cái chết của con cháu chính thống để khơi mào đại chiến Tam tộc, đồng thời xóa sạch nghi ngờ cho bản thân.

Đây là những quân cờ mà Ma Tổ đã chôn giấu để phục vụ cho sự ảnh hưởng của Ma Đạo sau này.

Với tư cách là trưởng lão Long tộc, Giao Phong nhanh chóng quay trở về để 'đột phá', diễn kịch thì phải diễn cho trót, lão cần tĩnh lặng chờ đợi sự việc phát tán.

Nếu thi thể con cháu chính thống của Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân bị phát hiện, đặc biệt là khí tức của các tộc khác để lại trên thi thể, chắc chắn sẽ gây ra một trận địa chấn ở Hồng Hoang.

Trong nội điện Long Cung ở trung tâm Đông Hải, chủ nhân của thủy tộc thiên hạ – Long Vương đang không ngừng hấp thụ linh khí trời đất, tinh hoa nhật nguyệt, khí tức toàn thân ẩn hiện sự phục hồi.

Thực tế, kể từ sau lần bị người ta ngược cho một trận trước đó, lão đã đạt được sự thăng hoa, hiểu biết về cảnh giới Á Thánh sâu thêm một tầng.

Di chứng của việc đột phá nhờ công đức Thiên Đạo đã được giải quyết triệt để, lão bế quan điều khí chủ yếu là để khôi phục thương thế.

Đương nhiên, mục đích chính là nhân lúc này ổn định tu vi nguyên

thần, thử bắt lấy huyền bí của một trong lục đại tinh thần của Thần Điện từ trận chiến trước.

Nếu có thể nhờ trận chiến đó mà phát hiện ra huyền bí của Thần Đạo, lão có thể kết hợp Thần Đạo với chủng tộc chi đạo của mình, hoặc là mượn khí vận để ngưng kết thần cách, từ đó phá vỡ xiềng xích tu vi để tiến quân vào cảnh giới Thánh Nhân.

Chỉ có điều hai loại đạo này hoàn toàn khác biệt, đặc biệt là Thần Đạo đã phát triển đến mức cực kỳ hưng thịnh, vượt xa tầm hiểu biết của Long Vương để có thể dung hợp.

Sau mười vạn năm, vẫn không thu hoạch được gì, trong lòng Long Vương cũng nảy sinh chút phiền muộn.

Cảnh giới Á Thánh quả thực mạnh mẽ, nhưng sự tàn khốc của việc vượt cấp chiến đấu của tu sĩ Thần Đạo đã vượt xa trí tưởng tượng của lão.

Nhục thân và thần hồn cùng tiến bước, chuyện này ở Hồng Hoang căn bản không dám nghĩ tới, huống chi là tham ngộ ra điều huyền ảo từ đó.

Quá khó, lão đành phải tạm thời từ bỏ.

Trời đất Hồng Hoang, lượng kiếp sắp bùng phát.

Chương 350

Long Vương muốn tĩnh tâm bế quan đột phá Thánh Nhân nhưng giờ đã không còn thời gian nữa.

Nghịch thủy hành châu, không tiến ắt lùi.

Từ bỏ việc tranh bá đối với lão, đối với Long tộc mà nói, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Chỉ có đánh bại hoàn toàn tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân, độc bá Hồng Hoang, thu gom toàn bộ khí vận, từ đó gia tăng tốc độ tham ngộ huyền ảo Thánh Nhân thì mới có thể một bước đột phá cảnh giới Thánh Nhân.

"Phụt!" Lúc này, một cảm giác khó chịu chưa từng có ập đến toàn thân Long Vương, lão đột nhiên cảm thấy nhói đau trong tim, tức khắc phun ra một ngụm máu lớn.

Sắc mặt Long Vương lập tức trầm xuống, vội vàng hét lớn: "Người đâu!

Truyền toàn bộ long tử đến gặp ta!" Nếu không có gì sai sót, đây tuyệt đối là cảm ứng tâm linh khi huyết mạch bị vẫn lạc.

Hiện tại lão cần biết rốt cuộc là đứa con nào đã chết?

Người đầu tiên đến Long Cung là Tù Ngưu, Bá Hạ và những người đang trấn giữ biên giới tứ hải, sau đó là những đứa con huyết mạch chính thống từng người một bị gọi đến.

Nhưng từ đầu đến cuối, người duy nhất không xuất hiện lại là đứa con nhỏ tuổi nhất – Ngao Vân, khiến Long Vương cảm thấy đau đớn.

Là đứa con có tư chất cao nhất trong số huyết mạch chính thống,

một con Thất Trảo Kim Long, Long Vương đã dồn rất nhiều tâm huyết vào Ngao Vân.

Nếu nó chết thì thật quá đáng tiếc.

"Người đâu?

Ta bảo các ngươi đi chăm sóc Thập nhất long tử, vậy Ngao Vân bây giờ ở đâu?" Nhìn những người hầu trong cung của Ngao Vân đang quỳ bên dưới, sắc mặt Long Vương ngày càng âm trầm, nộ thanh chất vấn.

"Khởi bẩm bệ hạ, điện thờ của Thập nhất long tử đã bị phong tỏa, chúng thần bị ngăn ở bên ngoài, thực sự không biết thái tử có ở bên trong hay không." Một vị Đại La Kim Tiên lên tiếng.

Hỏng bét rồi, Long Vương càng thêm tức giận, khí tức toàn thân bùng nổ như trời sập, gầm lên: "Ai cho phép mở cấm chế?

Chẳng lẽ không biết khuyên ngăn sao?

Cấm chế có thể tùy tiện mở ra được sao?" Long Cung tuy lớn nhưng được phân chia rất chi tiết, mỗi long tử, long phi đều có đại điện riêng, cấm chế mỗi điện cũng khác nhau.

Trong đó, cấm chế cung điện của Ngao Vân là cao cấp nhất – Cửu Cửu Huyền Cực Đại Trận.

Trận này tuy vô danh ở Hồng Hoang nhưng lại là đại trận đỉnh tiêm của Long tộc, uy lực có thể sánh ngang Vạn Long Đại Trận.

Vật liệu bố trận tuy không quá cao cấp nhưng cũng đủ để ngăn chặn sự tấn công của tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đám tùy tùng dưới quyền điện hạ, kẻ cao nhất cũng chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, làm sao mở nổi cấm chế đó.

"..." Nhìn Long Vương đang nổi trận lôi đình, một vị Đại La Kim

Tiên run rẩy bẩm báo: “Bệ hạ...

Giao Phong trưởng lão sắp đột phá, cho nên... cho nên... thái tử mới hạ lệnh cho chúng thần...” “Khốn kiếp!” Nghe vậy, ngọn lửa giận trong lòng Long Vương càng dữ dội hơn, nguyên thần khẽ động, cả người đã xuất hiện bên ngoài cung điện của Ngao Vân.

Lão phất tay một cái, cấm chế lập tức bị phá bỏ.

Là chủ nhân của Long Cung, bất kể cung điện nào, chỉ cần lão bước tới, cung điện sẽ cảm nhận được khí tức của Long Vương mà tự động mở cấm chế.

“Hống!” Lúc này, từ trong điện đột nhiên truyền ra một tiếng rồng ngâm vang thấu trời xanh, một con giao long màu xanh đen dài vạn trượng sừng sững giữa hư không, khí thế toàn thân trồi sụt, bất ngờ tăng mạnh, trong chớp mắt đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Trong phút chốc, khí tức mạnh mẽ quét sạch cả đại điện, ngay cả Long Vương cũng phải nhíu mày.

Gã này đúng là đang đột phá thật.

Giao Phong thấy Long Vương, lập tức lóe thân hóa thành hình người, cung kính hành lễ: “Bái kiến bệ hạ!” “Hừ!” Long Vương lạnh hừ một tiếng, quát lớn: “Ta hỏi ngươi, Thập nhất long tử hiện đang ở đâu?” “Hả?

Chẳng lẽ thái tử không có ở trong cung sao?

Lúc thuộc hạ đột phá, rõ ràng điện hạ vẫn ở đây mà?” Giao Phong giả vờ kinh ngạc đáp lại.

Sau khi nghe xong, Long Vương nhìn lão với ánh mắt âm trầm, ra lệnh: “Truyền lệnh, xuất động Long quân!

Dù có phải xới tung tứ hải, làm cho trời nghiêng đất lệch cũng

phải tìm cho ra Ngao Vân cho trẫm!" "Rõ!" Đám tộc trưởng Long tộc đồng thanh đáp.

Sau đó, Long Vương mang theo cơn giận ngút trời vội vã rời đi.

Giao Phong nhìn theo bóng lưng của Long Vương, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ tà ác.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi hoa nở kết quả.

Không lâu sau, từng đội Long quân hùng mạnh tiến ra từ Long Cung, quét sạch tứ hải, ngay cả phía Đông cũng không bỏ qua.

Mọi người đều đang lật tung trời đất để tìm kiếm Thập nhất thái tử Ngao Vân.

Tại vùng biển phía ngoài Đông Hải, một đội Long quân đã phát hiện ra xác rồng của Ngao Vân đang trôi dạt trên mặt biển, trên xác có không ít tôm cá đang rỉa thịt, lập tức gây ra một trận xôn xao lớn.

Cùng lúc đó, phía thú chạy và chim chóc cũng không nhàn rỗi.

Kỳ Lân nữ của tộc Kỳ Lân và Phượng tử của tộc Phượng cũng mất tích.

Quân đội hai tộc xuất động rầm rộ, giống như Long tộc, điên cuồng càn quét địa bàn của nhau.

Chỉ trong vài ngàn năm ngắn ngủi, con của Tổ Kỳ Lân và Phượng Tổ đều được tìm thấy, nhưng đó chỉ là những cái xác không toàn vẹn, khiến người ta phải rùng mình.

Tại bờ biển phía Đông, nhìn xác rồng màu tím vàng không nguyên vẹn dưới đất, sắc mặt Long Vương vô cùng âm trầm, sát ý trong mắt sục sôi, sát khí xung quanh xé toạc mây mù.

Kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, Thập nhất long tử Ngao Vân ngay cả nguyên thần cũng biến mất khỏi Hồng Hoang, có thể thấy kẻ địch

hung tàn đến mức nào.

Đặc biệt là trên xác rồng còn vương vãi Nam Minh Ly Hỏa và khí tức bản nguyên đại địa, khiến thần sắc Long Vương càng thêm khó coi.

Lão lập tức nổi trận lôi đình, khí tức Á Thánh oanh nhiên bùng nổ.

Chương 351

Tức thì, mây gió ở bờ biển phía Đông biến sắc, triều cường dữ dội như trời sập đất nứt, uy nghiêm của rồng không thể đo lường.

“Khởi bẩm bệ hạ, không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào!” Lúc này, một bóng người ẩn nấp trong hư không đột nhiên lên tiếng báo cáo.

Nghe vậy, sắc mặt Long Vương tối sầm lại.

Đội quân ám bộ của Giao Phong phái đi điều tra nãy giờ không phát hiện được chút manh mối nào, vậy thì chuyện này rất có thể là do tộc Kỳ Lân và tộc Phượng đứng sau chủ mưu.

Xem ra, hai tộc này muốn nhân cơ hội này chọc giận Long tộc, từ đó khai chiến để cướp đoạt khí vận Hồng Hoang hòng thành thánh.

“Truyền lệnh xuống, từ ngày hôm nay, dưới trướng Long tộc, toàn bộ sinh linh mang lớp vảy đều phải mang kiếm.

Tộc ta với Phượng Hoàng, Kỳ Lân hai tộc thề bất cộng đái thiên, sát!” Long Vương nhìn đại địa Hồng Hoang, trong mắt chỉ còn lại sự chết chóc.

Người của Long tộc vội vàng đáp lời: “Cẩn tuân pháp chỉ của bệ hạ!” Giao Phong đứng một bên nghe xong, trong lòng hưng phấn dị thường.

Sắp xếp bấy lâu nay, Long Vương quả nhiên đã cắn câu.

Trên xác rồng còn lưu lại khí tức của tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân, đó là do những nhân vật mạnh mẽ không thể xem thường của hai tộc đó để lại.

Long Vương cũng không phân biệt nổi đây là âm mưu của Ma Đạo hay hai tộc kia cố ý khiêu khích, vậy nên dứt khoát làm một lần

cho xong, giết sạch là được.

Với tính cách bá đạo 'trên trời dưới đất chỉ có ta là nhất' của Long tộc, bất kể là âm mưu hay dương mưu, tóm lại người Long tộc chết trong tay Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đó chính là tội nghiệt!

Dù không rõ cục thế, nhưng cái chết của thập nhất long tử chắc chắn là một cái cớ tuyệt hảo.

Dù có là âm mưu hay không, Long Vương đều sẽ hạ lệnh tiến công.

Tam tộc đã tới mức không thể không quyết chiến, nếu tiếp tục kéo dài, bất kể Long tộc, Phượng tộc hay Kỳ Lân tộc đều sẽ càng thêm khó khăn.

Theo lệnh truyền của Long tộc chi chủ, vô số lân giáp sinh linh ở tứ hải và phương đông rục rịch chuyển động, dưới sự thống trị của các bộ tộc Long tộc, nhao nhao kéo về phía vùng duyên hải phía đông.

Tiếng trống trận vang lên, những sinh linh lân giáp tộc này sẽ như đàn châu chấu quét qua, triệt để cuốn phăng cả Hồng Hoang đại lục, mở ra chương cuối cùng của Long Phượng lượng kiếp.

Thực tế, với tu vi của Long Vương, làm sao không biết có người cố ý khiêu khích?

Đặc biệt sau khi biết tin con cháu của Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân cũng bị giết, hắn càng thêm chắc chắn.

Tam tộc thậm chí hoài nghi Thương Ly, Hùng Đại và những người khác ra tay, bởi sau trận chiến tinh không, Thần Điện chắc chắn sẽ nảy sinh bất mãn, là kẻ tình nghi lớn nhất.

Nhưng suy xét kỹ lại thấy không đúng, nếu Thần Điện cố ý khích động tam tộc đại chiến để lưỡng bại câu thương thì có lợi ích gì?

Nếu muốn xưng bá Hồng Hoang, với thế lực hiện tại của Thần Điện, chẳng cần tam tộc đại chiến cũng có thể dễ dàng giải quyết, hà tất phải làm chuyện thừa thãi này.

Tuy nhiên, bất kể chân tướng thế nào, tam tộc hiện nay đã như nước với lửa, lượng kiếp tích tụ đến đỉnh điểm, có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Thay vì để nó không ổn định, thà rằng khai hỏa ngay lúc này.

Tại chân núi Tu Di phương tây, trong ma quật vô tận, La Hầu cảm nhận sát khí giữa thiên địa ngày càng bạo ngược, trong lòng không khỏi nảy sinh niềm vui.

Đôi mắt ma quang đại phóng hướng về phía Hồng Hoang, chỉ thấy trên khí vận của tam tộc tràn ngập huyết sát chi khí vô tận, có thể thấy lượng kiếp sắp bước vào giai đoạn cuối cùng.

"Ha ha ha!

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi, sát đi!

Sát đi!

Sát cho thiên lật địa phúc, như thế Ma đạo ta mới có thể đại hưng.

Lũ giun dế các ngươi cũng đòi tranh vị trí thiên địa chi chủ, chỉ có bản tọa mới có tư cách trở thành Hồng Hoang bá chủ." Đại cười xong, La Hầu không nhịn được nhìn về phía trung bộ, liền phân phó Thất Tình Lục Dục sứ: "Mồi đã thả, truyền lệnh ma chúng, có thể bắt đầu rồi." "Tuân mệnh chủ nhân!" Tất cả Ma đạo đã bố trí xong xuôi để triệt để giải quyết tam tộc, từ đó tiếp quản khí vận Hồng Hoang.

La Hầu vì đối kháng Hoàng Thiên, thậm chí không tiếc lấy sinh mệnh của vô số sinh linh làm dẫn, đúc tiên thiên chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận.

“Kẹ kẹ kẹ!” Sau khi Thất Tình Lục Dục sứ đi khuất, La Hầu tọa trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, nhìn về hướng trung bộ, thần sắc hơi lộ vẻ ngưng trọng.

Dù đại bộ phận sức mạnh của Thần Điện tập trung trên tinh không, nhưng sinh linh hội tụ tại Sơn Thần cung ở trung bộ cũng không ít, quang một cái Thần cung đã đủ đối kháng tam tộc, đối phó Ma đạo thì có gì không thể.

Kế hoạch đã tiến hành đến bước này, thiên địa đại biến không biết ai sẽ là hùng, La Hầu buộc phải cẩn dật ẩn nặc, phòng trường hợp bị kẻ khác hái mất quả đào.

Tại Ngọc Kinh Sơn phương đông, Hồng Quân tự nhiên cũng biết sự biến hóa của lượng kiếp giữa thiên địa, giống như La Hầu, trên mặt ông ta cũng lộ ra một tia cười nhạt.

“Ma đạo thật tốt, quả nhiên trương dương hơn bần đạo nhiều.

Tam tộc chú định sẽ bị trào lưu lịch sử đào thải, tiếp theo phải xem La Hầu và bần đạo ai lợi hại hơn.” Đối với hành động của La Hầu, Hồng Quân không cảm thấy khó chịu, Hồng Hoang là nơi kẻ mạnh tồn tại, kẻ yếu mặc người chém giết, hiện tại vẫn như cũ.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc trúng kế của La Hầu thì chỉ có thể nói tam tộc ngu xuẩn, trận lượng kiếp này không chỉ là khế cơ để Thiên đạo thăng hoa, mà còn là cơ duyên thành đạo của nhiều người.

Đặc biệt là Hồng Quân và La Hầu, đều có thể cảm ngộ rõ ràng rằng mình sẽ thành Thánh nhân trong lượng kiếp này, nên mới liều mạng nắm lấy cơ hội.

Giống như Hung thú lượng kiếp năm xưa, dù lượng kiếp hung ác, nhưng một khi nhúng tay vào, sinh tử có mệnh, phú quý tại thiên, vẫn cứ phải làm.

Còn về tính mạng của các tộc sinh linh Hồng Hoang thì càng không cần nói, trước Thánh đạo, tất cả đều không sánh bằng cơ duyên thành đạo.

Chỉ cần đạt được mục tiêu, hiến tế một ít sinh linh hay cả thế giới cũng như nhau.

Hiện nay La Hầu khiêu động tam tộc đại chiến, Hồng Quân đều thu vào tầm mắt nhưng thủy chung không ra tay, vì ông ta đang đợi thời cơ tốt nhất.

Để bảo đảm vạn vô nhất thất, Hồng Quân thậm chí quyết định kéo theo vài vị hảo hữu cùng ra tay.

Đơn đả độc đấu là trò trẻ con, người trưởng thành là phải hội đồng.

Nhìn sát khí bao trùm thiên địa Hồng Hoang trước mắt, Hồng Quân không nhịn được đứng dậy, trên mặt đầy vẻ kiên nghị, nhất định phải thành Thánh nhân.

Trong Long cung Đông Hải, Long Vương và Chúc Long đối diện ngồi, vẻ mặt ngưng trọng.

"Đại ca, lẽ nào tộc ta thực sự phải tới mức quyết chiến sao?

Tứ hải ai sẽ trấn áp?

Chương 352

Nếu hải tộc thừa cơ loạn lạc, tộc ta phải làm sao?" Chúc Long có chút nôn nóng nói.

Dù ba vùng hải vực duyên hải Đông, Tây, Nam hiện đều do Long tộc khống chế, nhưng không có nghĩa là Long tộc có thể hiểu rõ từng tấc biển.

Chưa kể viễn hải vô số chủng tộc lâm lập, nếu Long tộc xảy ra vấn đề, hải tộc ùa lên chắc chắn sẽ gây ra một trận tinh phong huyết vũ.

"Nhị đệ, tứ hải sẽ giao cho ngươi chưởng khống.

Dù tộc ta thắng hay bại, tuyệt đối không thể mất đi tứ hải, nếu không sẽ không còn cơ hội trỗi dậy." Long Vương lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Chúc Long sắc mặt đại biến: "Đại ca!..." Hắn biết Long tộc cần một người lưu thủ, nhưng không ngờ lại là mình.

Xét về công hay tư, người lưu thủ tứ hải đều nhẹ nhàng hơn.

Ngược lại, dẫn quân chinh phạt đồng nghĩa với việc dẫn tộc quần chủ động nhập kiếp, mọi nhân quả đều sẽ gia trì trên thân.

Nay Long Vương đưa ra quyết định này, có thể thấy đã ôm quyết tâm tất tử.

Hai huynh đệ một đời người, Chúc Long làm sao có thể trơ mắt nhìn đại ca đi hy sinh!

"Đừng nói nữa, nghe lệnh là được!" Là người có tu vi cao nhất Long tộc, Á Thánh trung kỳ, tồn tại gần với Thánh nhân nhất Hồng Hoang, Long Vương làm sao không nhìn thấu được một tia thiên cơ?

Lưu lại Chúc Long là để chuẩn bị cho đường lùi, dù sau này Long tộc suy bại cũng không đến mức diệt tộc.

Còn hắn, với tư cách tộc trưởng, không thể lâm trận thối lui, sự hiện diện của hắn có tác dụng cực lớn đối với việc chinh chiến thiên hạ của Long tộc.

Hơn nữa, những năm qua khí vận tộc nội luôn gia trì trên thân Long Vương, nếu không chủ động nhập kiếp, e rằng Thiên đạo cũng không bằng lòng.

"Hiện tại tộc ta tập kết hai ngàn ức đại quân tại Đông Hải chuẩn bị đối chiến với chủ lực Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, ngoài ra một bộ phận đại quân ẩn náu tại Nam Hải, nếu có bất trắc sẽ binh phát Nam Minh Hỏa Sơn.

Các huyết mạch đích hệ ở ba vùng biển còn lại phải luôn cảnh giác." Long Vương trầm giọng: "Lần này khai chiến tuyệt phi ngẫu nhiên, cả Tổ Kỳ Lân và Phượng Tổ đều không ngu đến mức chủ động xuất binh với tộc ta.

Sau lưng lượng kiếp tất có hắc thủ, giống như hung thú năm xưa, kẻ thắng ngoài Thần Điện ra còn có Hồng Quân và La Hầu." Nghe vậy, Chúc Long rơi vào trầm mặc, hồi lâu mới mở lời: "Đại ca thấy có khi nào là tên La Hầu kia không?" "Thực tế ta đã nghi ngờ La Hầu, với phong cách tâm ngoan thủ lạt của hắn, là người thích hợp nhất làm chuyện này.

Nhưng Hồng Quân cũng chẳng quang minh gì, bề ngoài nhân từ thực chất ám địa làm chuyện xấu xa, nên rốt cuộc là ai ra tay, căn bản không rõ!" Long Vương ngưng trọng nói.

Với thực lực của hắn, đến nay chưa phát hiện được chút manh mối nào, vì trên xác của Long tử Ngao Vân hay Kỳ Lân hoàng nữ, Phượng tử, không hề có một chút ma khí, chỉ có khí tức tam tộc thuần

chính nhất, căn bản không thấy dấu vết gì.

“Hay là tộc ta hội đàm với Phượng tộc, Kỳ Lân tộc trước để thương lượng sự việc này?” Chúc Long thử hỏi.

Tuy nhiên, Long Vương lắc đầu, cười khổ: “Phải chiến, không thể không chiến.

Tộc ta quá mạnh, khiến hai tộc kia kỵ đạn, cái chết chỉ là ngòi nổ.” “Đại ca, nếu Phượng tộc và Kỳ Lân tộc liên hợp, tộc ta dứt khoát thu hẹp chiến tuyến, đặt trận địa tại bờ Đông Hải, nhường hết địa bàn còn lại ra ngoài.

Chỉ cần thắng được một trận, thiên hạ đều là của tộc ta, hà tất để ý sự đắc mất của một vùng đất nhỏ.” Chúc Long kiến nghị.

“Nhị đệ nói có lý, truyền lệnh xuống, thu hẹp chiến tuyến, nhường lại phương đông.” Tức khắc, Long Vương hạ đạt mệnh lệnh, quyết định mưu định hậu động, bố trí trận địa trước.

Thay vì đợi hai tộc giết tới tận cửa, thà dẫn họ tới nơi đã chuẩn bị sẵn.

Bờ Đông Hải gần đại bản doanh Long tộc nhưng xa đại bản doanh Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, có ưu thế thiên nhiên với Long tộc.

Đúng như Long tộc dự liệu, Tổ Kỳ Lân và Phượng Tổ đều biết rằng đơn độc một tộc đối phó Long tộc là châu chấu đá xe, chỉ có liên minh mới có sinh cơ.

Tổ Kỳ Lân đích thân đi gặp Phượng Tổ.

“Đạo hữu cân nhắc kỹ chưa?

Nếu hai tộc ta phân tán sức mạnh, cực kỳ dễ bị Long Vương phá từng cái một, thậm chí không trụ nổi vạn năm.

Chỉ có liên hợp mới có thể kháng lại Long tộc.” Tổ Kỳ Lân ý vị

thâm trường nói: “Chỉ cần tiêu diệt được Long tộc, thiên hạ bao la nơi nào chẳng thể đi, sau đó chia địa bàn chỉ là chuyện giữa hai tộc ta, không liên lụy đến kẻ khác...” Thực tế, nếu Tổ Kỳ Lân không tới, Phượng Tổ cũng sẽ chủ động đi phương bắc kết giao với Kỳ Lân tộc, hai tộc từ thời hung thú đã hợp tác vô gian.

Chủ yếu vì sức mạnh Long tộc quá mất cân bằng, nên họ buộc phải liên thủ.

Dù ai cũng muốn xưng bá, nhưng hiện tại sống sót mới là quan trọng nhất.

“Đạo hữu nói chí phải, như vậy hai tộc ta sẽ cùng đối kháng Long tộc!” Phượng Tổ chém đinh chặt sắt nói.

Hai người liên thủ thề với trời, sau trận chiến này sẽ cùng chia địa bàn và thế lực của Long tộc.

Nhưng ngay lúc đó, Long tộc bắt đầu hành động.

Long Vương thân suất đại quân từ Tây Hải xuất kích, đằng đằng sát khí xông vào đại địa phương nam, liên tiếp bình định hàng chục ngọn núi lửa, quét sạch địa bàn Phượng tộc, khiến họ tổn thất lớn về tộc nhân và thiên tài địa bảo.

Mặt khác, đại quân Long tộc ở phương đông do Chúc Long thống lĩnh cũng tiến thẳng vào trung tâm đại bản doanh Kỳ Lân tộc ở phương bắc, khiến Kỳ Lân tộc tổn thất thảm trọng.

Để dẫn dụ binh phong hai tộc tới bờ Đông Hải, Long Vương có thể nói là vắt óc suy tính, thậm chí không tiếc thân mình phạm hiểm.

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc không giống Long tộc, hễ có nước là Long tộc sống được, nhưng Kỳ Lân cần đại địa, Phượng tộc cũng cần đại địa nghỉ chân.

Nếu muốn phục thù, cách duy nhất là tập kích địa bàn Long tộc ở

phương đông, triển khai đại chiến tại duyên hải Đông Hải.

Như thế, mục tiêu của Long tộc hoàn thành, điều được đại quân hai tộc rời khỏi đại bản doanh, tiến vào sân nhà của Long tộc.

Không lâu sau, nhận được tin tức, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân triệt để nổi giận.

Dưới sự dẫn dắt của hai người, Phượng tộc điều động lượng lớn phi cầm, Kỳ Lân tộc thống soái lượng lớn tẩu thú, nhao nhao tiến quân về phương đông.

Nhất thời tam tộc đại chiến bùng phát, sát khí tận trời, cả Hồng Hoang chấn động.

Gần như tất cả các tộc quần đều bị tam tộc ép buộc tập kết chiến lực từ Huyền Thiên cảnh trở lên, Chuẩn Thánh và Đại La là trọng trung chi trọng.

Dù các tộc quần không muốn tham gia vì biết tam tộc dùng mình làm bia đỡ đạn, nhưng không thể không đi.

Lượng kiếp bùng phát, là người ứng kiếp, ai cũng hiểu không chết trên chiến trường tam tộc thì cũng chết dưới tay tam tộc.

Trong vòng ngắn ngủi mấy trăm năm, Hồng Hoang như trời sập, sát khí bao trùm, sát cơ bạo động không ngừng, ngay cả những đại năng đang bế quan cũng không thể tịnh tâm.

Vì La Hầu ra tay, cả đại địa biến thành địa ngục, tiếng than khóc khắp nơi, tu vi người trong Ma đạo tăng vọt.

Chương 353

Hành động của tam tộc không chỉ kích thích các tộc quần mà còn kích động cả Hồng Hoang, vô số đại năng ẩn cư đều bị kinh động.

Không ai nghĩ lúc tàn khốc nhất của lượng kiếp lại hiện ra lúc này, ai cũng ngỡ còn cần một thời gian nữa.

Đáng kinh ngạc nhất là Long tộc, Long Vương quả nhiên không hổ là sinh linh mạnh nhất từ khi Hồng Hoang sinh ra, hành sự lôi lệ phong hành.

Hai lộ tiến quân quét sạch Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, lược đoạt lượng lớn tài bảo bù đắp tiêu hao trước chiến tranh, thậm chí xoa dịu được sự hoảng loạn của lân giáp sinh linh dưới trướng.

Ngược lại, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc có vẻ yếu thế, phi cầm và tẩu thú dưới trướng đều lâm vào hoảng loạn do cuộc tập kích của Long tộc.

Tại cực Tây Hải, Hoàng Thiên đang trên đường về trung bộ, đột nhiên nhận được truyền âm của Thiên đạo, nhất thời bực bội khôn cùng.

"Mẹ kiếp, thật sự coi lão tử là kẻ khuấy gậy phân sao?

Động chút là nhúng tay vào lượng kiếp?" Thiên đạo vì muốn Thần Điện không can thiệp vào Long Phượng lượng kiếp, thậm chí đưa ra điều kiện: Chỉ cần Hoàng Thiên đồng ý, sẽ giao cho tiên thiên thượng phẩm linh căn Hoàng Long quả thụ.

Phải biết rằng Hoàng Long quả thụ dù chỉ là thượng phẩm linh căn, nhưng hiệu quả trác tuyệt, vạn năm kết quả một lần, mỗi lần có một vạn hai ngàn quả, giúp tu sĩ Thái Ất cảnh cảm ngộ Hoàng đạo

pháp tắc, từ đó đột phá Đại La cảnh, thực sự là thánh vật tốt nhất để bồi dưỡng tu sĩ tầng trung.

Thần đạo có thể gọi là thống ngự chi đạo, vạn thiên pháp tắc đều là thần.

Nếu có thể lĩnh ngộ Hoàng đạo trước, lấy Hoàng đạo làm hạt nhân ngưng tụ Thần đạo của bản thân, Thần đạo đó sẽ càng thêm cường đại.

Với tác dụng của Hoàng Long quả, đối với Thần Điện, nó còn quý giá hơn cả cực phẩm linh căn Hoàng Trung Lý.

Việc làm lần này của Thiên đạo tuyệt đối là một dương mưu nhắm vào Hoàng Thiên.

Rốt cuộc có lấy không?

Không thể không lấy.

Bởi vì Long Phượng lượng kiếp là đại thế, đại thế được tạo thành từ vô số việc nhỏ kết hợp lại, nếu thay đổi sẽ dẫn phát biến động thế giới, thậm chí có thể khiến vô tận lượng kiếp xuất hiện sớm.

Thực tế, Hoàng Thiên chưa bao giờ định nhúng tay vào, cùng lắm chỉ là tiếp nhận chút phúc lợi sau chiến tranh thôi, ai ngờ Thiên đạo lại không yên tâm đến thế.

Làm hắn cảm thấy hơi phiền muộn, lẽ nào hắn trông giống một đại ma vương hủy diệt thế giới sao?

Sau một hồi lăn lộn, Hoàng Long quả thụ được trồng trong Thần quốc trong cơ thể, còn yêu cầu của Thiên đạo thì chắc chắn đã được đồng ý.

Hắn tiếp tục bay về hướng trung bộ, định nhanh chóng đến Sơn Thần cung, bố trí việc chặn thu phúc lợi sau chiến tranh.

Lúc này, Long tộc thao tác mạnh như hổ, thành công kích thích cơn giận của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, mở màn cho trận quyết chiến cuối cùng.

Khi Hoàng Thiên chưa về tới trung bộ, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã phản kích.

Phượng xuất Nam Minh, Kỳ Lân lược địa, hạo hạo đãng đãng, thú uy chấn thiên.

Chiến hỏa kéo dài từ phương nam, phương bắc đến tận phương đông, phương tây.

Ngoại trừ trung bộ, gần như không nơi nào không máu chảy thành sông.

Dù bộ đội chủ lực của tam tộc chưa tổn thất nhiều, nhưng phi cầm, tẩu thú và lân giáp sinh linh thương vong thảm trọng vô số, máu chảy trôi chày, thây chất thành núi.

Sát khí lượng kiếp lan tỏa với tốc độ kinh khủng, nồng độ ngày càng cao, giống như một bức màn đen bao trùm cả Hồng Hoang.

Cục thế đại địa triệt để thay đổi, vô số tộc quần phụ thuộc tam tộc tử thương thảm trọng, thậm chí bị diệt đoàn, vĩnh viễn biến mất khỏi dòng sông lịch sử.

Đôi khi, chiến tranh không chỉ mang lại nguy hiểm mà còn mang tới không ít kỳ ngộ, vì thế không chỉ có phi cầm, tẩu thú, lân giáp sinh linh, mà cả tán tu hải ngoại cũng gia nhập chiến trường.

Phong thủy luân lưu chuyển, trước kia tam tộc vây sát tán tu quy mô lớn khiến họ điêu linh, nay tán tu thừa cơ gia nhập chiến đấu, không ngừng giết chóc chủ lực tam tộc, cục thế cực kỳ thảm liệt.

Cả hai bên đều giết đỏ mắt, lệ khí trong lòng cuồn cuộn dâng trào, không có đúng sai, chỉ có bất tử ngô vong.

Hồng Hoang rộng lớn bị bao phủ bởi tử khí và oán khí của vô tận sinh linh, trong lòng mỗi sinh linh đều tràn ngập lệ khí khủng khiếp, không ai có thể dễ dàng thoát khỏi lượng kiếp trừ khi đóng cửa bế quan.

Nhưng cái giá của việc đó là tu vi đình trệ, vì thiên địa có quy luật, muốn đạt được phải trả giá.

Một lượng kiếp chính là khế cơ thành thánh, mọi sát lục chỉ để mở đường cho Thánh nhân.

Nếu có thể sống sót sau cuộc tương sát lượng kiếp, sẽ có cơ hội trở thành một trong những Thánh nhân được Thiên đạo lựa chọn, giống như Hồng Quân và La Hầu.

Hồng Quân thắng, trở thành Hồng Hoang Tiên đạo đệ nhất nhân, Thánh nhân đầu tiên của thế giới Hồng Hoang.

Còn La Hầu khai tịch Ma giới, cũng chứng đạo Thánh nhân, là đệ nhất thánh của Ma giới.

Tại Bắc Hải và trung bộ, khi sát khí vô tận quét qua thiên địa, dưới trướng Sơn Thần cung và Hải Thần cung, không biết bao nhiêu sinh linh Thần Điện nhận ra cơ duyên nằm ở đâu.

Thiên cơ dù hỗn loạn nhưng Thiên đạo sáng tỏ, không ngừng khai sáng trong lòng mỗi sinh linh: nhập kiếp có thể chứng thánh, không nhập kiếp ắt sẽ chết.

Những chủng tộc sinh linh này vốn là sản vật từ sau Hung thú lượng kiếp năm xưa, nhờ Thần Điện che chở nên luôn sống yên ổn.

Nhưng điều này cũng tạo ra việc họ có hệ thống tu luyện hoàn chỉnh nhưng lại thiếu kinh nghiệm thực chiến.

Thần đạo dù thay trời hành đạo, điều lý mọi mặt của Hồng Hoang có thể được công đức và tín ngưỡng để tăng tiến tu vi, nhưng một

sinh linh chưa trải qua sinh tử bác sát căn bản không biết sự khủng bố của thiên địa.

Vì thế, trận đại quyết chiến của tam tộc không chỉ mang lại biến động cho Hồng Hoang mà còn tạo ra nhiều thay đổi cho Thần Điện.

Dẫn đầu là Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly và Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại, vô số sinh linh Thần Điện dưới trướng lấy cá thể làm đơn vị, dứt khoát dẫm chân lên con đường chinh chiến.

Sống thì làm đại ca, chết thì có lẽ thiên hạ thái bình, chỉ có sống sót trong cái chết mới có thể trở thành chí cường giả.

Thần đạo không bao giờ là con đường lương thiện, mà là sát phạt chi đạo, thần uy lừng lẫy, kẻ nào không phục đều bị thiên lôi trừng phạt.

"Thần tôn tại thượng, hôm nay ta mang chiến sĩ tộc Cáp Giao, vì cầu tiền trình, xả thân nhập lượng kiếp, mong Thần đạo che chở, chúng ta nhất định sẽ dương uy thiên địa, sống sót trở về!" "Thần tôn tại thượng, hôm nay ta mang chiến sĩ tộc Hải Mã, vì cầu tiền trình..." "Thần tôn tại thượng, hôm nay ta mang chiến sĩ tộc Cự Bạng thâm hải..." Vô số chủng tộc dưới trướng Thần Điện trước Hải Thần cung Bắc Hải tế cáo Hoàng Thiên, kính bái Thần đạo, mang theo sát khí dứt khoát bước lên lục địa, gia nhập lượng kiếp.

Không một chủng tộc nào cần biết phải làm gì, việc cần làm là Sát!

Sát!

Sát!

Chương 354

Sát sạch chính là thắng lợi.

Ở trung bộ, Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly xuất quan, thành công đột phá Thần Đế cảnh, trở thành một trong số ít đỉnh cấp cường giả hiện nay của Hồng Hoang.

Ngoại trừ vị Ma Thần chí tôn không gian hỗn độn năm xưa là Dương Mi, cả thiên địa này không còn ai có thể địch lại hắn, nên mới có thể tứ vô kỵ đạn quét ngang bát hoang.

"Tiếng vang cuối cùng của lượng kiếp đã đến.

Năm xưa Thần tôn từng nói, kiếp nạn thường đi kèm cơ duyên.

Hiện nay Thiên đạo càng cổ vũ sinh linh bình thường tham chiến, phía Hải Thần cung vô số hải tộc đã bước lên lục địa, chúng ta cũng không thể lạc hậu." Sau lời của Thương Ly, mấy vị thống lĩnh Sơn Thần trong điện vẻ mặt ngưng trọng, rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, Thần tôn từng nói kiếp do tâm sinh, hoặc chết, hoặc hèn nhát, hoặc làm hùng, nhưng nhập kiếp sinh tử không do mình, không ai dám đảm bảo sẽ sống sót trở về.

Dưới trướng Sơn Thần cung, ngoài những tộc đất đai đã đi về phương tây, đại đa số vẫn đang đợi ở trung bộ.

Nếu tham chiến, ít nhất thương vong thảm trọng là chắc chắn.

Dù vậy, các thống lĩnh Sơn Thần vẫn truyền lệnh xuống, các chủng tộc lấy tộc quần làm đơn vị, kế tiếp mang linh bảo bước ra khỏi trung bộ.

Đương nhiên, Thần Điện phải bố trí trước một số công tác chuẩn bị, ví dụ như làm sao để lược đoạt cơ duyên lớn hơn.

Trong lượng kiếp, giết chóc không tạo nhân quả, nhưng giết chóc tam tộc sau lượng kiếp sẽ được Thiên đạo giáng công đức, còn giết chủng tộc vô tội chỉ có hại không có lợi.

Vì thế, các chủng tộc sinh linh dưới trướng Thần Điện đều chinh chiến có mục đích, cộng thêm trận pháp, vũ khí, đan dược hỗ trợ, họ trở thành thế lực sống tốt nhất trong cả lượng kiếp.

Dưới sự quan sát của Thiên đạo, tuy Hoàng Thiên không thể dễ dàng ra tay, nhưng không có nghĩa là Thần Điện chỉ biết rúc trong mảnh đất nhỏ của mình mà không làm gì.

Thiên đạo công đức dù có hại cho việc thăng tiến tu vi (nếu lạm dụng), nhưng hậu thiên huyền hoàng chi khí vẫn có thể dùng để luyện chế hậu thiên công đức linh bảo, thực sự là thứ tốt.

Dưới trướng Thần Điện gần như ai cũng có một thanh hậu thiên linh bảo, nhưng so với tiên thiên linh bảo, hậu thiên linh bảo thiếu linh tính và độ cứng cáp.

Nếu có thể biến những hậu thiên linh bảo này thành hậu thiên công đức linh bảo, kết hợp với tín ngưỡng chi lực và quyền hành chi lực của Thần đạo để rèn đúc thành linh bảo đặc thù của Thần đạo, uy lực sẽ tăng vọt, thậm chí không kém tiên thiên linh bảo.

Vì vậy, trong Thần Điện mới có một lượng lớn sinh linh thoát ly đội ngũ, dứt khoát bước vào lượng kiếp, đúng là phú quý cầu trong hiểm nguy.

Phương bắc và phương nam huyết quang ngập trời, ngay cả sinh linh Thần đạo cũng nhúng tay vào, trận Long Phượng lượng kiếp này thực sự đã bị kích nổ triệt để.

Dù ở bất cứ đâu cũng không tránh khỏi đại chiến.

Tại ngoại hải, bốn đại Hải Thần của Hải Thần cung không hề do

dự, dấy lên trận tinh phong huyết vũ.

Hải Thần quân trang bị tận răng quét qua cả ngoại hải, đâu đâu cũng là xác của những kẻ phản kháng.

Trên đại địa, tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đang giết chóc hăng say tại phương đông.

Ma đạo thừa cơ trục lợi, phương tây lại rơi vào bóng tối tà ác.

Cả thế giới mờ mịt, đâu đâu cũng là oán khí và sát khí không dứt.

Một số sinh linh bị lệ khí che mờ linh trí, căn bản chẳng quản gì nữa, cứ lao vào liều mạng, chiến đấu cực kỳ thảm liệt.

Ngay cả những đại năng vốn ẩn cư cũng không nhịn được nữa.

Hồng Quân đích thân đến gặp gỡ, bái phỏng Càn Khôn, Vô Cực, Hỗn Nguyên lão tổ.

Tại Ngọc Kinh Sơn phương đông, Hồng Quân mời Càn Khôn, Vô Cực và Hỗn Nguyên vào động phủ, đem những bí mật của lượng kiếp nói ra.

"Ý của Hồng Quân đạo hữu là, chuyện này đều do La Hầu đứng sau khiêu khích?" Vô Cực có chút không tin hỏi.

Ngược lại, Càn Khôn bên cạnh mặt đầy sát ý.

Nói thực, lượng kiếp này có phải do La Hầu gây ra hay không cũng không quan trọng.

Nhưng giữa lão và La Hầu có thâm cừu đại hận không thể hóa giải.

Năm xưa Huyền Càn hoàng triều lừng lẫy biết bao, nhưng hảo hữu chí giao Huyền Hoàng lại chết thảm dưới tay La Hầu, cả hoàng triều cũng rơi vào tay hắn.

Nếu không, Ma đạo của La Hầu làm sao phát triển nhanh thế, chỉ trong vài nguyên hội đã trở thành thế lực mạnh thứ hai sau Thần Điện trong Hồng Hoang.

Nếu không phải Thần Điện lần trước đánh tới tận cửa, tiêu diệt không ít ma chúng khiến sức mạnh bị suy yếu lớn, e rằng giờ đây chẳng cần nói một tộc, dù tam tộc cùng lên La Hầu cũng chẳng sợ.

"Vô Cực đạo hữu nói không sai, nguyên nhân căn bản của lượng kiếp lần này không phải mâu thuẫn tam tộc, mà là do người trong Ma đạo khiêu khích dẫn phát." Hồng Quân gật đầu, nghiêm túc nói.

Vô Cực đạo nhân và Hồn Nguyên đạo nhân nghe xong đều hít sâu một hơi, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Tuy đối với La Hầu, ít nhiều trong lòng họ cũng có oán hận, vì hảo hữu của họ cũng chết trong tay La Hầu, ngay cả họ cũng vì gã đó mà lâm vào cảnh này.

Nhưng phải thừa nhận, trong Hồng Hoang, những kẻ có thủ đoạn lật tay làm mây úp tay làm mưa như La Hầu cực kỳ hiếm thấy, chưa nói đến việc thúc đẩy đại thế, kích nổ lượng kiếp.

Thử hỏi lòng dạ kẻ đó tàn khốc đến mức nào, hoặc có dã tâm lớn bao nhiêu mới dám làm chuyện mạo hiểm này.

"Hồng Quân đạo hữu, bần đạo hỏi một câu, không biết có tiện không?" Hồn Nguyên có chút ngập ngừng.

Hồng Quân hơi ngạc nhiên nhìn lão, mở lời: "Không biết đạo hữu muốn hỏi gì?

Những gì bần đạo biết chắc chắn sẽ không giấu giếm." "Năm xưa đạo hữu từng cùng Hoàng Thiên đạo hữu, Dương Mi đạo hữu lập nên vạn tộc minh ước.

Nay chuyện đại sự thế này, vì sao không mời họ?" Hồn Nguyên

lập tức hỏi ra điều thắc mắc trong lòng.

Ngay cả Càn Khôn lão tổ và Vô Cực lão tổ cũng nhìn về phía Hồng Quân, thực tế ai cũng hoài nghi động cơ của ông ta.

Án lệ thì Hồng Quân có quan hệ tốt với Dương Mi và Hoàng Thiên hơn, muốn tìm người thì phải tìm hai người đó trước, sao giờ lại tìm ba người Càn Khôn?

"Ha!

Ba vị đạo hữu không biết đó thôi, lượng kiếp lần này là đại kiếp quy mô lớn nhất và tàn khốc nhất từ khi khai thiên, sinh linh mười phần không còn một." Hồng Quân bất đắc dĩ nói: "Dương Mi đạo hữu đã chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hoàng Thiên đạo hữu tu vi càng thêm cao thâm.

Nếu họ ra tay, lượng kiếp này e rằng không cần diễn ra nữa.

Chương 355

Thử hỏi Thiên đạo có đồng ý không?" "Thiên đạo vì sao không nguyện?" Vô Cực lão tổ không nhịn được hỏi.

Nhìn ánh mắt mê mang của ba người, vẻ khổ sở trên mặt Hồng Quân càng đậm: "Không phải không nguyện, mà là không thể.

Đại đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, thế giới vốn khiếm khuyết.

Muốn viên mãn thì lượng kiếp là kiếp số tất yếu." "Hoàng Thiên đạo hữu và Dương Mi đạo hữu đã siêu thoát khỏi Hồng Hoang, không nằm trong kiếp số.

Một khi họ tiến vào, lượng kiếp sẽ vì sự gia nhập của họ mà sinh ra những biến hóa không thể lường trước, lúc đó có lẽ ngay cả Thiên đạo cũng không thể chưởng khống." "Nếu là vậy, những biến hóa khủng bố đó vạn phần hung hiểm, chúng ta có lẽ cũng chỉ là những quân cờ lớn hơn một chút mà thôi, làm sao có tâm trí quy hoạch chuyện sau kiếp nạn?" Nói đến nước này thì ba người đã hiểu.

Với mức độ hoàn chỉnh của Thiên đạo hiện nay, căn bản không thể dễ dàng chế ngự được Dương Mi và Hoàng Thiên.

Nếu người ta nhúng tay vào thì sau này chẳng còn việc gì cho họ nữa.

Dương Mi vốn là hóa thân của Ma Thần chí tôn hỗn độn đệ nhất năm xưa, còn Hoàng Thiên tuy là thổ trước Hồng Hoang nhưng tự khai sáng một đạo, thế lực hùng hậu, cả hai đều là những tồn tại không dễ chọc vào.

Năm xưa khi Hoàng Thiên đột phá Thần Đế, hóa thân Thiên đạo

mưu toan ngăn cản, kết quả bị ngược đãi tơi bời trước mặt bàn dân thiên hạ.

Vì thế, một lần lượng kiếp này, Thiên đạo chắc chắn sẽ không chuẩn bị sơ sài, có lẽ đã bàn bạc xong với Dương Mi và Hoàng Thiên rồi.

Đương nhiên, có những chuyện quan trọng nhất Hồng Quân không thể nói ra.

Nếu Dương Mi và Hoàng Thiên ra tay thì La Hầu chắc chắn phải chết.

Lúc đó mục tiêu cuối cùng của lượng kiếp căn bản không hoàn thành được.

Còn lại mấy vị tiên thiên đỉnh cấp đại năng các ngươi, không hố chết các ngươi thì làm sao kết thúc thời đại trước?

Muốn trở thành đại ngôn nhân của Thiên đạo, vị Thánh nhân đầu tiên của thế giới, việc đầu tiên phải làm là nghênh đón thời đại của Thiên đạo, những tàn dư hỗn độn và di trạch của Bàn Cổ năm xưa tuyệt đối không thể để lại.

Từng lần lượng kiếp không chỉ là tiến hóa thế giới, mà là để Thiên đạo mạnh lên, từng bước thanh lý kẻ phản đối để triệt để chưởng khống Hồng Hoang.

"Hóa ra là vậy!" "Đã hiểu." Ba người Vô Cực mới phản ứng lại, hèn gì Hồng Quân không mời Dương Mi và Hoàng Thiên trước mà mời họ, vì người tính không bằng trời tính.

"Các vị đạo hữu, nếu mọi chuyện đã bàn bạc hỏa đáng, chúng ta về chuẩn bị đi!

Long Phượng lượng kiếp kéo dài tối đa trăm vạn năm nữa sẽ triệt để kết thúc.

Lúc đó La Hầu sẽ trỗi dậy mạnh mẽ, quét ngang thiên hạ, ma uy hạo hạo.” Hồng Quân ngưng trọng nói.

Tích lũy trong hàng chục nguyên hội chỉ vì trăm vạn năm ngắn ngủi này.

Tam tộc và các sinh linh mạnh mẽ được dựng dục trong lượng kiếp thứ bảy của Hồng Hoang bộc phát sức mạnh khủng bố chưa từng có, cũng tạo ra trận tương sát thảm liệt chưa từng có.

Kẻ thắng cuối cùng lại là Ma chủ La Hầu ẩn mình trong bóng tối, tinh tâm khiêu động tam tộc đại chiến để thu dưỡng phân sinh linh nhằm đăng đỉnh Thánh nhân.

Đây chính là chuyện mà những người có mặt ở đây không thể dung thứ.

“Đạo hữu nói chí phải!” Ba người Vô Cực liên tục gật đầu.

Mọi thắc mắc trong lòng đã được giải quyết, kế hoạch đã lập xong, giờ họ cần dưỡng tinh tu nhuệ.

Chờ đợi tiếng vang cuối cùng của tam tộc, lúc đó La Hầu chắc chắn sẽ ra tay cướp đoạt quả ngọt lượng kiếp, chỉ cần liên thủ giết chết La Hầu thì Thiên đạo công đức tự nhiên sẽ giáng xuống.

Biết đâu sau một lượng kiếp này, mọi người đều có thể chứng đạo Thánh nhân, từ đó siêu thoát.

Từ đó không cần nhìn sắc mặt kẻ khác, có thể tự do tự tại như Hoàng Thiên.

Sau hồi thương nghị, Vô Cực và những người khác lần lượt rời Ngọc Kinh Sơn, về nhà lau chùi linh bảo, hồi phục pháp lực để chuẩn bị quyết chiến với La Hầu.

Tại bờ Đông Hải, tiếng rồng ngâm phượng hót vang rền không

dứt.

Trên đại địa, vô số kỳ lân sẵn sàng lâm trận.

Trên bầu trời, vô số phượng hoàng chuẩn bị xuất kích.

Trên mặt biển, dày đặc lân giáp sinh linh dưới sự thống lĩnh của Long tộc đang nghiêm trận chờ lệnh.

Hai bên đao kiếm sáng lòa, đối đầu gay gắt, sát khí vô tận quét qua tứ phương, sát cơ ẩn hiện thành thực chất tại nơi tập trung chủ lực.

Nhưng trong cả Hồng Hoang, Long tộc xưng hùng ba biển, hải vực bao quanh đại địa, bất kể Tây Hải hay Nam Hải đều đã trở thành chiến trường, khói lửa khắp nơi.

Ba vị tộc trưởng Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đều đã tới bờ Đông Hải.

Ba đại Á Thánh đỉnh tiêm của Hồng Hoang hội tụ, có thể thấy trận chiến tiếp theo sẽ kịch liệt đến mức nào.

Ngoài các chủng tộc phụ thuộc, tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân mỗi bên tập hợp hàng vạn ức tộc nhân, đặc biệt là Long tộc, có tới năm vạn ức chủ lực tập trung tại đây.

Hiển nhiên bờ Đông Hải sẽ trở thành một trận quyết chiến khoáng cổ.

Thắng sẽ trở thành chúa tể thiên địa Hồng Hoang, bại chú định tộc diệt thân tử, vĩnh viễn không ngày luân hồi.

Long tộc đã thiết lập trận địa trước, đặt đại bản doanh trên một hòn đảo lớn không xa bờ Đông Hải.

Long Vương sau khi biết Phượng tộc và Kỳ Lân tộc liên thủ, cả người không chút biểu cảm, đồng thời hạ lệnh cho Long tộc án binh bất động.

Nỗ lực qua hàng chục nguyên hội giúp Long tộc hùng cứ tứ hải.

Dù mất đi Bắc Hải, họ vẫn thống trị lân giáp nhất tộc, trở thành thế lực bá chủ số một Hồng Hoang, thực lực vượt xa Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Nhưng nếu hai tộc liên thủ, tẩu thú cộng thêm phi cầm sẽ hình thành ưu thế khó nói hết.

Số lượng có thể kém hơn nhưng thực lực thì không hề thua kém Long tộc.

Một khi khai chiến, hai tộc chiếm cứ bầu trời và mặt đất sẽ có khả năng chiếm thượng phong trước Long tộc vốn chỉ thu mình dưới biển.

Đương nhiên, nhìn từ cục diện rộng lớn, Long tộc chiếm giữ núi sông hồ ao và đại dương, cái gọi là lân giáp nhất tộc căn bản là thủy tộc, số lượng tự nhiên nhiều hơn hai tộc kia.

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc nhìn qua thì phi cầm và tẩu thú phân biệt rõ rệt, nhưng thực tế cả hai đều cần nghỉ ngơi trên đại địa.

Chương 356

Hơn nữa đại địa vốn nhỏ hẹp, phương tây có Ma đạo, phương đông có Long tộc, trung bộ lại có Thần Điện trấn giữ, chỉ còn phương nam và phương bắc chia đôi cho hai tộc, nên số lượng thuộc hạ thu nạp không nhiều, làm sao so được với Long tộc.

Hai tộc cộng lại thực sự tạo ra áp lực lớn, nhưng như Long Vương đã nói, không thể sợ hãi.

Sở dĩ trì hoãn chưa ra quân vì đang đợi binh lực cuối cùng.

Long tộc luôn dùng sức mạnh đường đường chính chính nghiền nát đối thủ, không cần mưu mẹo.

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cùng chiếm đóng bờ Đông Hải, lập đại doanh liên minh ở giữa.

Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân hội tụ tại đây.

Đối diện với lân giáp sinh linh đông đảo, hai tộc tạm thời buông bỏ hiềm khích, cùng liên thủ đối phó Long tộc theo thệ ngôn Thiên đạo đã lập.

"Long tộc quả nhiên không thể coi thường.

Phượng Tổ, ta biết dù có Thiên đạo thệ ngôn ước thúc, giữa hai tộc ta cũng khó lòng hợp tác hoàn toàn." Nhìn về phía biển cả, Tổ Kỳ Lân mặt âm trầm, mở lời với Phượng Tổ: "Nhưng bản hoàng hy vọng quý tộc hiểu rõ, nếu chúng ta không dốc toàn lực thì hung thú năm xưa chính là tấm gương." Phượng Tổ lập tức trầm giọng đáp: "Tổ Kỳ Lân đạo hữu có thể yên tâm.

Người Long tộc giết con gái ta, thù này không đội trời chung.

Đã đáp ứng liên thủ với quý tộc, lại lập Thiên đạo thệ ngôn, tộc ta

định sẽ dốc hết sức công sát Long tộc.” Trong lời nói, trên mặt Phượng Tổ lộ ra sát ý vô tận.

Dù thế nào, với tư cách một người cha, không thể trơ mắt nhìn con gái bị Long tộc giết chết mà không động lòng.

Phượng tộc khác với Long tộc và Kỳ Lân tộc, việc truyền thừa con cháu vô cùng gian nan.

Huống chi là tộc trưởng, nếu ngay cả con cái cũng không chăm sóc tốt thì còn mặt mũi nào đối diện với toàn tộc.

Nghe vậy, Tổ Kỳ Lân im lặng một lát, sau đó mới nhìn Phượng Tổ, ngưng trọng nói: “Lẽ nào Phượng Tổ đạo hữu không thấy chuyện này có chút kỳ lạ?

Ngươi, ta, và Long Vương đều có con cái chết cùng lúc dưới tay tộc của đối phương.” “Long tộc muốn khơi mào chiến tranh cũng không ngu đến mức dùng cách này chứ?

Thực ra ta hoài nghi có kẻ đứng sau bày cục, cố ý khích bác tam tộc đại chiến.

Nếu chúng ta tổn thất thảm trọng, kẻ đứng sau đó sẽ tọa thu ngư ông đắc lợi.” Phượng Tổ nghe xong, thu lại sát ý trên người, lãnh thanh nói: “Bản hoàng hiểu ý ngươi.

Chẳng lẽ ngươi đang nghi ngờ Thần Điện đứng sau đạo diễn sao?” “Thần Điện tuy có lòng xưng hùng, nhưng bất kể Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly hay Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại đều không cần dùng cách này để khích động tam tộc đại chiến rồi mới ra thu dọn tàn cuộc.” “Bởi vì với thực lực của bất kỳ một Thần cung nào cũng đủ để dễ dàng nghiền nát tam tộc chúng ta.

Huống hồ Hoàng Thiên sớm đã dùng hành động chứng minh lượng kiếp lần này hắn sẽ không ra tay.” Tổ Kỳ Lân gật đầu, vẻ mặt ngưng

trọng: “Bề ngoài nhìn đúng là vậy, nhưng loại bỏ Thần Điện, chúng ta còn có thể nghi ngờ ai?

Nếu thực sự có hắc thủ sau màn, thì dù thế nào tam tộc chúng ta cũng không thể dừng giao phong.” “Đạo hữu đừng quên, năm xưa tứ hải Long tộc động đãng, núi lửa tộc ta bạo loạn, đều phải cầu trợ Thần Điện luyện thiết ngưu trấn hải nhãn, đúc đồng tước bình nham trì.” Phượng Tổ thản nhiên nói: “Nếu thực sự muốn động thủ, hà tất phiền phức thế, chỉ cần lấy hết linh bảo trấn áp hải nhãn và núi lửa ra, bất kể Long tộc hay tộc ta đều chẳng còn hơi sức đâu mà tranh bá thiên hạ, đừng nói tới thống nhất Hồng Hoang.” Thực tế, đối tượng đáng nghi nhất là La Hầu ở phương tây, nhưng hiện giờ vô bằng vô cớ, chưa kể Ma đạo năm xưa đã bị Sơn Thần cung phá hủy, nói La Hầu có gan đó thì e rằng chẳng ai tin.

Để cho tộc nhân và thiên hạ một lời giải thích, Phượng Tổ chỉ có thể chĩa mũi nhọn vào Long tộc.

Tổ Kỳ Lân nghe xong, sắc mặt hơi biến đổi, thầm gật đầu, không nói thêm gì nữa vì cũng chẳng biết nói gì hơn.

Suy cho cùng, nếu Thần Điện muốn ra tay thì không cần phí chút sức lực nào, chỉ cần Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly triệu hồi tiên thiên chí bảo thì bất kể hắn, Phượng Tổ hay Long Vương đều khó lòng thoát khỏi.

Ngay cả thủ lĩnh cũng mất, chỉ còn lại ba tộc lân giáp, tẩu thú và phi cầm thì có ích gì?

Lúc đó chẳng phải thiên hạ về một mối sao.

Ba ngàn năm sau, tam tộc đã tiến hành hàng trăm trận đối chiến quy mô lớn.

Khi ngày càng nhiều sinh linh gia nhập lượng kiếp, cục thế Hồng

Hoang càng thêm hiểm yếu.

Dù chiến trường chính ở bờ Đông Hải, nhưng phạm vi chiến tranh đã lan rộng khắp đại địa Hồng Hoang và tứ hải.

Vô số sinh linh vì thế mà bỏ mạng, máu tươi thậm chí nhuộm đỏ vùng biển gần bờ.

Không ít tộc quần lân giáp vì lực lượng nòng cốt thương vong nhiều dẫn tới bất mãn với Long tộc, gây ra loạn lạc ở ba vùng biển còn lại.

Đương nhiên quan trọng nhất là những quân cờ do Kỳ Lân tộc và Phượng tộc bố trí trong hải vực.

Long tộc cũng không ngoại lệ, đồng thời kích động những quân cờ ở núi lửa phương nam và hoang nguyên phương bắc gây ra nội động loạn cho phi cầm và tẩu thú.

Phải biết rằng hiện tại Hồng Hoang chưa hoàn chỉnh, Minh giới tuy sơ khai nhưng chưa mở Lục Đạo Luân Hồi.

Vô tận sinh linh chết đi, nguyên thần tàn hồn của họ cùng lắm chỉ tồn tại được một lúc, cuối cùng vẫn tiêu tán giữa thiên địa, căn bản không có chuyện chuyển thế trọng sinh.

Trừ những kẻ thực lực cường đại có thể đoạt xá trọng sinh, nhưng dù may mắn sống sót thì thân thể không tương hợp với linh hồn cũng không thể đi xa trên con đường tu luyện.

Ngay cả Ma đạo tà ác nhất cũng giảng cứu bảo lưu nhục thân, nếu không làm sao thực hiện Thiên Nhân Hợp Nhất?

Chính vì vậy, khi sinh linh chết đi ngày càng nhiều, oán khí dần sinh sôi dẫn phát lượng lớn sát khí.

Cả thiên địa Hồng Hoang mờ mịt một màu xám xịt, dù lòng không

muốn sát nhưng tay khó tránh nhiễm lệ khí.

Tuy nhiên, nhìn sinh linh trong tộc chết từng người một, Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân không hề dao động.

Trong lòng họ, không gì quan trọng bằng vị trí thiên địa chi chủ Hồng Hoang.

Chỉ cần thắng lợi, dù mọi người có chết hết thì đã sao!

Chỉ cần thắng, tộc quần sẽ được Thiên đạo ưu ái, trở thành nhân vật chính của thế giới, vị thế của vô số cường giả sẽ được lập nên, tộc quần chỉ có thể mạnh thêm.

Huống hồ hiện tại là trận chiến sinh tử, không cho phép một chút nhân từ nào.

Nếu không dốc toàn lực chiến thắng đối phương, cái chờ đợi họ chỉ là cái chết.

Cái giá của thất bại, bất kể Long tộc, Phượng tộc hay Kỳ Lân tộc đều không thể gánh vác, vì nó đại diện cho việc truyền thừa của tam tộc bị hủy diệt.

Vì thế, vì tộc quần và vì chính mình, Long Vương và những người khác không tiếc mọi thủ đoạn chinh chiến, nhất định phải thắng.

Kẻ mạnh tồn tại, kẻ yếu chờ chết, đó chính là Hồng Hoang, một thế giới tàn khốc đầy rẫy quy luật rừng xanh.

Suốt mấy ngàn năm, ngày qua ngày, năm qua năm, giết chóc không ngừng, sinh mệnh không dứt, vô số sinh linh các tộc ngã xuống.

Bất kể tu sĩ mạnh hay yếu đều không thể bảo đảm an toàn tính mạng.

Chương 357

Kẻ yếu mặc người chém giết, không có sức phản kháng vì dư ba chiến đấu cũng đủ lấy mạng họ.

Kẻ mạnh như Đại La Kim Tiên đối diện với Chuẩn Thánh cao cao tại thượng cũng như cỏ rác, chết không nương tay.

Chuẩn Thánh bị vây công cũng vẫn ngã xuống trong đại chiến.

Dẫn dắt xu hướng chiến trường chắc chắn là chủ lực tam tộc, dùng sinh mạng để chỉ lối thắng lợi, căn bản không màng đến những hy sinh nhỏ nhặt.

Đánh tới mức này, không ai có thể thu tay lại được nữa, có lẽ trước kia tam tộc còn kiềm chế, nhưng giờ đã giết đỏ mắt.

Giữa Long, Phượng và Kỳ Lân luân phiên thắng bại, sự cân bằng thường xuyên bị phá vỡ.

Tại bờ Tây Hải hay bờ Nam Hải, chiến hỏa hừng hực bốc cao, nội lục Hồng Hoang hay thâm hải đều không thể thoát khỏi, không thể ngăn chặn.

Hàng vạn ức sinh linh chết đi tạo ra không biết bao nhiêu huyết sát chi khí, sát khí lượng kiếp ngày càng đặc, nhìn thế giới như bị bao phủ bởi màu huyết dụ.

Ngay cả những đỉnh cấp đại năng Hồng Hoang từng trải qua Hung thú đại kiếp nhìn cảnh tượng này cũng không khỏi rùng mình.

Nhưng có kẻ lại vì thế mà vô cùng hân hoan, không chỉ một người.

Tại ma vực vô tận dưới chân núi Tu Di phương tây, La Hầu nhìn cảnh tượng thảm liệt của tam tộc đại chiến, trên mặt lộ ra nụ cười phấn khích: “Ha ha ha!

Sát đi!

Sát đi!

Sát đến cuối cùng chính là lúc Ma đạo ta triệt để xuất thế.” Huyết sát chi khí vô cùng vô tận thông qua Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dẫn đạo, cuồn cuộn không ngừng bị ma vực vô tận hấp thu.

Đại bộ phận bị Tru Tiên tứ kiếm hấp thu, một phần nhỏ được trận pháp chuyển hóa thành dưỡng liệu cung cấp cho sinh linh trong ma vực tu luyện.

Lúc này, La Hầu đang chờ đợi, đợi lúc tam tộc nguyên khí đại thương mới ra tay, không phải để tọa thu ngư ông đắc lợi.

Bởi vì đối thủ thực sự chưa xuất hiện.

Long, Phượng, Kỳ Lân bao gồm cả các loại phi cầm, tẩu thú, lân giáp dưới trướng họ chưa bao giờ là mục tiêu.

Chỉ có những tàn hồn Ma Thần hỗn độn chuyển thế ẩn nặc trong Hồng Hoang, cái gọi là sinh linh lượng kiếp thứ sáu, những tiên thiên thần thai ma Hồng Hoang mới là mối đe dọa lớn nhất đối với La Hầu.

Đặc biệt là Hồng Quân, kẻ được chọn làm phương án dự phòng của Thiên đạo.

Tiên đạo và Ma đạo không đội trời chung, hai người lại là đối thủ thành đạo, chỉ có một bên triệt để tiêu vong mới có thể kết thúc cuộc tranh đoạt này.

Đại diện cho mặt phụ diện của Thiên đạo cũng như sự tà ác của Hồng Hoang là Ma đạo.

Nếu tuyên bố xuất thế, Ma chủ La Hầu sẽ trở thành bia ngắm của mọi người, Thần Điện cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Bởi vì Thần đạo đại diện cho phía quang minh, Ma đạo đại diện

cho bóng tối, chú định phải trở thành kẻ thù của quang minh.

Vì thế, La Hầu mới giống như con chuột dốc sức phát triển, ẩn nhẫn tới nay, từ từ tráng đại Ma tộc, thậm chí muốn lôi kéo những tiên thiên thần thai ma kia để sau này có thể trợ giúp một tay.

Chỉ là không ai nguyện ý để tâm, vì trong những năm tháng vô tận của Hồng Hoang, La Hầu đại diện cho sự âm hiểm, kinh nghiệm xương máu dạy cho mọi người rằng không thể nương tay với hắn.

Lượng kiếp lên đến đỉnh điểm, phong vân thiên địa biến ảo.

Nơi hiểm địa ranh giới phương bắc và trung bộ là Vô Tận Huyết Hải, hình thành từ rốn của Bàn Cổ khi khai thiên, hội tụ máu bẩn của ba ngàn Ma Thần, cực kỳ ô uế.

Từ khi thế giới sinh ra, nơi đây chưa từng có sinh linh nào dám đặt chân tới, vì một khi vào Huyết Hải sẽ bị xâm thực thôn phệ, trở thành một phần của nó, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó thoát.

Là địa vực cốt lõi nhất Hồng Hoang, nối liền với Minh giới, uy lực của Huyết Hải được Thiên đạo và ý chí thế giới gia cường, không ai dám khinh suất đụng vào.

"Oanh!" Một tia sét vang lên từ sâu trong Huyết Hải, sau đó sương máu tản ra, lộ ra một đạo nhân mặc hắc bào lãnh tuấn tọa trên liên đài màu hồng, ôm hai thanh bảo kiếm, hung khí ngoại phóng.

"Kẹ kẹ kẹ!

Thiên thượng địa hạ, duy sát chí tôn!

Ta là Minh Hà đạo nhân!" Là Minh Hà đạo nhân được dựng dục từ Huyết Hải Hồng Hoang, thiên nhiên là chủ nhân của Huyết Hải.

Đi kèm là cực phẩm tiên thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cực phẩm tiên thiên linh bảo Nguyên Đồ, A Tỳ song

kiếm, Tu La thất bảo, v.v.

Trong đó Nghiệp Hỏa Hồng Liên do hạt sen hỗn độn hóa thành, có thể trấn áp khí vận, hấp thu nghiệp lực thiên địa, phóng ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu rụi vạn vật, là chí bảo bậc nhất Hồng Hoang.

Chính nhờ lượng kiếp, vô tận sinh linh chết đi tạo ra huyết sát chi khí nồng đậm giữa thiên địa, từ đó được ý chí thế giới dẫn dắt vào Huyết Hải, không ngừng tráng đại sức mạnh của Huyết Hải.

Là chủ nhân Huyết Hải, Minh Hà liên kết bản nguyên với nó, Huyết Hải mạnh lên tự nhiên kéo theo sự trưởng thành của hắn, nên hắn mới hóa hình nhanh đến thế.

Lúc này Minh Hà lão tổ tọa trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, sát ý vô tận bao quanh mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Tọa khán Hồng Hoang phong vân, sát cơ lẫm liệt, là vị tu sĩ Sát đạo đầu tiên có hung uy hiển hách từ xưa đến nay.

Trong Lôi Trạch, trên đỉnh Côn Luân Sơn cho đến vực sâu Cửu U, đồng loạt xuất hiện những đạo lôi quang.

Lôi Thần, Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu hóa hình xuất thế.

Tại Thái Dương Tinh đứng đầu tinh không, lượng kiếp chi khí và huyết sát chi khí qua Thái Dương Chân Hỏa tôi luyện trở nên vô cùng thuần khiết, cuối cùng hội tụ trên cây Phù Tang, được Kim Ô hấp thu.

Ở lưng chừng núi Bất Chu, trong Sơn Thần cung của Thần Điện, ba đại thống lĩnh Sơn Thần là Câu Ngọc, Liêm Việt và Mãng Cự hội tụ, sắc mặt đều lạnh lùng.

Hiện nay tam tộc cầm đầu, Hồng Hoang tứ hải bát hoang giết chóc thảm liệt.

Tuy không ít sinh linh Thần Điện tham gia nhưng cả ba đại thần cung dưới trướng Thần Điện đều chưa tuyên bố tham chiến.

Nhưng chỉ riêng địa vực trung bộ cũng bị đại chiến ảnh hưởng.

Trong lượng kiếp, giết chóc dẫn đến sát khí vô tận, một khi sinh linh bị nhiễm phải, nếu tu vi không đủ chắc chắn sẽ mất thần chí, trở thành con rối giết chóc.

Chỉ trong vài vạn năm ngắn ngủi, một số Sơn Thần trấn thủ biên duyên Thần Điện đã bị tam tộc công kích.

Phi cầm, tẩu thú hay lân giáp sinh linh đều điên cuồng, khiến Câu Ngọc phải trịnh trọng như vậy.

Chương 358

“Khốn kiếp!

Long Vương ba người bọn hắn điên rồi sao?

Tưởng Thương Ly đại nhân đang điều chỉnh tu vi là có thể tứ vô kỵ đạn như thế sao?” Câu Ngọc đầy sát ý nhìn đại địa Hồng Hoang, lạnh giọng: “Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc dung túng chủng tộc dưới trướng tùy ý công sát thuộc hạ Thần Điện ta.

Nếu không phải Thần tôn có lệnh, bản thần nhất định phải cho bọn chúng biết tay.” “Hiện tại tam tộc giết đỏ mắt, căn bản không phân biệt được địch ta.

Không chỉ Sơn Thần cung chúng ta, cả Thần Điện đều có lân giáp, tẩu thú, phi cầm, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Nếu chúng ta không ra tay, hậu quả sau này sẽ không lường được.” Liêm Việt vẻ mặt ngưng trọng nói.

Thống lĩnh Sơn Thần chủ chinh chiến là Mãng Cự lập tức lên tiếng: “Có thể nhẫn nhưng không thể nhẫn mãi.

Sơn Thần chúng ta đứng vững trên đại địa, tinh không có thể an bài một bộ phận sinh linh nhưng tinh thần dù sao cũng không phải đại địa.” “Ngay cả Thần Đạo Tinh Thần đại trận do Thần tôn bố trí cũng không thể thỏa mãn nhu cầu của mạch Sơn Thần và Hải Thần chúng ta.

Nếu cứ một mực nhường nhịn, không cho tam tộc một bài học, chúng ta làm sao tồn tại trên đại địa này nữa?” Nghe vậy, bất kể Câu Ngọc hay Liêm Việt đều rơi vào trầm tư.

Thần đạo quan trọng nhất là ngưng tụ pháp tắc, Sơn Thần lấy đại

địa làm cơ bản.

Mất đi đại địa đồng nghĩa với việc mất đi căn cơ, tu vi không những không tiến mà còn thụt lùi.

Lúc đó, một giọng nói từ ngoài điện truyền vào: "Nói không sai, nhịn lâu như vậy rồi, cũng nên vận động thân thể một chút." Đó là giọng nói của Trấn Sơn Thần Đế Thương Ly đột ngột vang lên, khiến Câu Ngọc, Liêm Việt và Mãng Cự đều đại kinh thất sắc.

Dẫu sao hắn vừa mới đột phá Thần Đế, cần ổn cố tu vi, lúc này xuất quan có phải hơi quá nhanh không!

"Chúng ta bái kiến Thương Ly đại nhân, chúc mừng đại nhân ổn cố Thần Đế!" Câu Ngọc và những người khác vội vàng hành lễ vấn an.

Thương Ly phất tay, thản nhiên nói: "Miễn lễ đi.

Bản đế tuy tu vi đã ổn định đôi chút nhưng vẫn cần tiếp tục bế quan tu luyện.

Tuy nhiên hiện nay cục thế Hồng Hoang ảnh hưởng nghiêm trọng đến bố cục mạch Sơn Thần, buộc phải tiến hành điều chỉnh ngay lập tức." "Địa Hoàng bệ hạ kết hợp hai mạch Sơn Thần và Thổ Địa, tại dưới chân núi Vạn Thọ phương tây đã khai tịch Địa Thần Vực vô tận, bên trong có khí tức huyền diệu nối liền với bản nguyên đại địa Hồng Hoang, có thể dung nạp vô tận Sơn Thần và Thổ Địa cung cấp nơi tu luyện.

Lần này ta xuất quan chính là vì việc này." Câu Ngọc, Liêm Việt, Mãng Cự trên mặt lộ rõ vẻ kinh hãi, quả là chuyện không tưởng.

Tu luyện Thần đạo có Thần vực để dung nạp tín đồ, nhưng nay Địa Thần Vực lại có thể liên thông với bản nguyên đại địa Hồng Hoang.

Điều đó có nghĩa là Địa Thần Vực gắn liền với thế giới Hồng Hoang.

Như thế, nếu Sơn Thần cung tiến vào Địa Thần Vực, chẳng khác nào tránh khỏi lượng kiếp, độc chiếm ưu thế, đúng là lựa chọn phát triển tốt nhất, làm sao họ có thể không vui mừng!

Thương Ly tiếp tục: "Các ngươi phải lập tức bắt tay vào việc di dời Sơn Thần cung.

Câu Ngọc, đây là chí bảo Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh của bản đế, hãy cầm bảo vật này thu hết mọi thứ bên trong Sơn Thần cung vào.

Liêm Việt, đây là chí bảo Thiên Địa Cản Sơn Tiên của bản đế, dùng nó để dời các dãy núi trung bộ về phương tây, đồng thời phụ trách an trí sinh linh Thần Điện vào Địa Thần Vực.

Ngoài ra, núi Vạn Thọ là thánh địa của mạch Thổ Địa, Sơn Thần chúng ta không được tự tiện xông vào, kẻ vi phạm giết không tha!

Mãng Cự, ngươi chủ chinh phạt, bản đế mệnh ngươi suất lĩnh ba ngàn vạn Sơn Thần quân, trăm vạn Sơn Thần vệ tiêu diệt sạch sinh linh tam tộc xung quanh trung bộ, bất kể ai cầu tình đều không màng, nếu không uy nghiêm Sơn Thần Thần Điện ta há chẳng phải để người ta chà đạp sao." "Tuân mệnh!" Cả ba đồng thanh đáp lớn.

Chờ một lát sau, chỉ nghe thấy thống lĩnh Sơn Thần là Câu Ngọc mở lời hỏi: "Thương Ly đại nhân, chúng ta thật sự phải từ bỏ nơi này sao?

Nhánh Sơn Thần chúng ta đã kiên thủ tại trung bộ suốt ba lượng kiếp, vô tận nguyên hội.

Giờ rời đi, khó tránh khỏi có chút đáng tiếc." "A!

Đại nhân, nếu ngài sẵn sàng ra tay, hạng người như tam tộc hay Hồng Quân cũng đều phải lùi bước ba phần, Thần Điện chúng ta vẫn

có thể đứng vững trong lượng kiếp, cần gì phải tiềm di.” Mãng Cự cũng mở miệng phụ họa.

Kinh doanh đa niên, một sớm rời đi, thử hỏi ai có thể chấp nhận?

Càng huống hồ Bất Chu Sơn chính là thiên trụ, khu vực có lực lượng đại địa nồng đậm nhất, đối với Sơn Thần mà nói không khác gì động thiên phúc địa, thử hỏi sao nỡ buông tay?

“Lần lượng kiếp này bao hàm toàn bộ thiên địa sát khí từ thuở khai thiên đến nay, hung hiểm dị thường.

Tam tộc đại chiến bất quá chỉ là khúc dạo đầu mà thôi, các ngươi chớ có khinh thị, đến cả bán bộ Thần Đế cũng sẽ vẫn lạc, huống hồ là các ngươi.” Thương Ly lạnh lùng nói: “Bản Đế không phải đang thương lượng với các ngươi.

Trong vòng ngàn năm, mọi khí vật sinh linh của Sơn Thần Cung tất cả phải tiến vào Địa Thần Vực.

Long Phượng lượng kiếp không liên quan đến Thần Điện chúng ta, còn về được mất, sau này các ngươi tự khắc sẽ hiểu rõ.” Dứt lời, chỉ thấy một đạo thân ảnh nháy mắt biến mất trong điện, khí tức của Trấn Sơn Thần Đế Thương Ly không còn sót lại chút nào.

Câu Ngọc và những người khác tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng Thương Ly đã rời đi, chỉ có thể nén lời vào trong lòng.

Liêm Việt lên tiếng: “Hai vị huynh đệ, nếu Thương Ly đại nhân đã nói vậy, lần lượng kiếp này hẳn là hung hiểm dị thường, chúng ta cứ theo dặn dò mà làm việc, nhánh Sơn Thần không được để xảy ra sai sót.” “Liêm Việt huynh đệ nói rất đúng!” Câu Ngọc và Mãng Cự nghe xong, vội vàng truyền mệnh lệnh di dời khắp Sơn Thần Cung.

Nhất thời, khu vực trung bộ dấy lên một trận phong ba, nhiều sinh linh Sơn Thần Cung không chấp nhận nổi việc rời bỏ địa bàn đã sinh

sống nhiều năm, nhưng không thể không chấp nhận an bài, bởi vì đó là mệnh lệnh của Thần Đế.

Một khi cao tầng Sơn Thần Cung rời đi hết, kẻ ở lại cuối cùng cũng chỉ như bèo dạt không rễ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tam tộc lật đổ.

Có Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh trong tay, Câu Ngọc nhanh chóng chuyển di đại bộ phận Sơn Thần, vô số sinh linh bị thu đi trong vòng vỏn vẹn ngàn năm.

Cùng lúc đó, Liêm Việt thúc động Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cản Sơn Tiên, phàm là đại sơn danh xuyên nào tương đối tú lệ ở trung bộ đều bị xua đuổi về phía tây.

Những linh căn, linh dược, linh thảo còn sót lại đều bị thu dọn sạch sẽ, sau đó chuyển di tới vô tận Địa Thần Vực dưới chân núi Vạn Thọ.

Trong lúc chúng sinh Hồng Hoang không để ý, vô số Sơn Thần ở trung bộ đã biến mất không còn tăm hơi, địa giới Bất Chu Sơn càng thêm cảnh người đi nhà trống, không còn nửa điểm dấu vết.

Không, thống lĩnh Sơn Thần Cung là Mãng Cự trước khi đi đã để lại một món đại lễ: trong vòng vạn dặm trung bộ, sinh linh tam tộc bất kể tu vi thế nào đều bị đồ sát sạch sẽ.

Động tĩnh lớn như vậy của Sơn Thần Cung đương nhiên không thể lặng lẽ không tiếng động, chẳng bao lâu sau đã thu hút sự chú ý của các phương, ngay cả tam tộc đang giao chiến kịch liệt cũng đều đưa mắt nhìn theo.

Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân biết Thần Điện có ý định triệt thoái, nhưng căn bản không nhìn thấu được Thương Ly đang tính toán gì?

Chẳng phải đều đã đột phá Thần Đế sao, quang bằng Trấn Sơn Đại Thần Vương đã có thể khống chế toàn bộ trung bộ, vì sao lại phải rời đi?

Trước đó tam tộc đại chiến ảnh hưởng đến địa giới Thần Điện, Sơn Thần Cung cũng không hề che giấu, trực tiếp đồ sát ức vạn sinh linh tam tộc với tốc độ sấm sét, chấn nhiếp bát hoang.

Dù có nhiều điều không hiểu, nhưng Long Vương và những người khác vẫn thở phào nhẹ nhõm, ít nhất chứng minh Thần Điện thật sự không có hứng thú gia nhập đại chiến.

Chương 359

Nếu Thần Điện bị cuốn vào lượng kiếp, lúc đó e rằng không ai khống chế nổi cục diện, ngược lại cảnh người đi nhà trống ở trung bộ lại giúp tam tộc bớt đi không ít lo ngại.

Tuy Sơn Thần Cung khi rời đi đã vét sạch một phen, khiến trung bộ trở nên tiêu điều, nhưng dù sao nơi đây vẫn là địa giới có linh khí nồng đậm nhất Hồng Hoang hiện tại.

Không bao lâu sau, tất cả sẽ khôi phục, linh thảo linh dược mới sẽ lại sinh ra, nếu có thể chiếm cứ trung bộ, thực lực của bất kỳ tộc nào cũng sẽ tăng trưởng vượt bậc.

Thế là, dưới mệnh lệnh của Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân, một bộ phận sức mạnh tam tộc nối đuôi nhau tiến vào trung bộ.

Đương nhiên, là chủng tộc sinh ra ở trung bộ, Kỳ Lân tộc có ưu thế tự nhiên, chiếm cứ đại bộ phận địa bàn.

Nhất thời, khắp trung bộ đều là bóng dáng Long Phượng, Kỳ Lân chạy nhảy khắp nơi, khiến người ta không khỏi than thở.

Tại vô tận Ma Vực dưới chân núi Tu Di ở phía tây, La Hầu đang tọa trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, sau khi cảm nhận được khí tức của Thần Điện tại trung bộ biến mất, trên mặt không tự chủ được lộ ra một tia ngưng trọng.

Nước xa không giải được khát gần, thực tế mà nói trung bộ đối với hắn chẳng có ý nghĩa gì, nhưng sức mạnh của Thần Điện thật sự kinh người, thủ đoạn của Hoàng Thiên càng khiến hắn kỵ đạn.

Thử hỏi ngay cả tinh không vốn đầy cương phong tàn phá mà còn có thể bị cải tạo thành mảnh đất thần đạo màu mỡ, có thể thấy thủ

đoạn của Thần Tôn Hoàng Thiên kinh khủng đến mức nào.

Nay lại hạ lệnh cho nhánh Sơn Thần triệt khỏi đại địa Hồng Hoang, còn Hải Thần thì co cụm ở Bắc Hải, căn bản không ảnh hưởng đến cục thế thế giới, chẳng lẽ tên kia lại muốn dùng chiêu cũ, tọa sơn quan hổ đấu để hưởng lợi?

Bỗng nhiên, La Hầu nhận ra ở ranh giới trung bộ và tây bộ có một tia trận pháp dao động, cực kỳ giống với Thần Đạo đại trận trên tinh không.

Dường như Thần Điện đang lợi dụng đại trận để làm những việc không ai hay biết, khiến hắn càng thêm kiêng dè Thần Điện.

Đương nhiên, La Hầu không hề biết nhánh Sơn Thần của Thần Điện đã tiến vào tây bộ ngay dưới mí mắt hắn, tiềm phục tu dưỡng trong Địa Thần Vực dưới núi Vạn Thọ, chờ ngày ra tay.

Cùng lúc đó, tại núi Ngọc Kinh, Hồng Quân ngưng thị về phía Bất Chu Sơn ở trung bộ, thở dài nói: "Hoàng Thiên đạo hữu, rốt cuộc ngươi đang mưu tính điều gì?" "Với sức mạnh của Thần Điện, lần lượng kiếp này hoàn toàn có thể tranh đoạt vị trí chủ tể thiên địa Hồng Hoang, nhưng lại cố tình ẩn nặc hành tung, nhường chỗ cho tam tộc ra tay." Nếu không phải có quan hệ khá tốt với Hoàng Thiên, bằng không Hồng Quân cũng sẽ giống như La Hầu, đối với hắn vô cùng kiêng kị.

Trong Hồng Hoang rộng lớn này, kẻ khiến Hồng Quân kiêng dè nhất chính là Hoàng Thiên và Dương Mi.

Lúc này, dưới sự an bài của Liêm Việt và Câu Ngọc, vô số chủng tộc của nhánh Sơn Thần đã được định cư trong Địa Thần Vực.

Nơi này rộng lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, thậm chí còn có thể tự sản sinh thiên địa linh khí.

Thần Vực vốn trông có vẻ hoang vu nay nhờ nhánh Sơn Thần tiến trú đã thêm phần sinh cơ.

Ba người Câu Ngọc không ngừng chủ trì công việc, trồng trọt linh căn linh dược, Thần Vực dần chuyển mình hướng tới sự phồn hoa.

Năm xưa, Địa Hoàng vận dụng vĩ lực, tìm kiếm vài động thiên thế giới vốn dùng để cầm tù sinh linh Hỗn Độn.

Dưới núi Vạn Thọ vốn có một động thiên thế giới cầm tù Trọng Thổ Ma Thần của Hỗn Độn.

Dưới sự chủ trì của ngài, những động thiên thế giới đó được liên kết với nhau bằng lực lượng đại địa, vận dụng Thần Đạo pháp tắc và quyền hành của bản thân để dung hợp, chuyển hóa thành tiểu thiên thế giới cho nhánh Địa Thần.

Từ đó Địa Thần Vực xuất hiện.

So với đại địa Hồng Hoang, nồng độ linh khí của Địa Thần Vực tuy có phần kém hơn, nhưng nơi này lại có lực lượng đại địa bản nguyên vô cùng nồng đậm, thậm chí phạm vi Bất Chu Sơn cũng không sánh bằng.

Một số linh thảo linh dược được di thực vào đây, hấp thụ đại địa bản nguyên lực, dần dần chuyển hóa thành linh vật độc nhất của đại địa.

Nói cách khác, nơi này chính là phúc địa tốt nhất cho nhánh Địa Thần, chẳng bao lâu nữa sinh linh Sơn Thần Cung sẽ thích nghi với việc sinh tồn tại đây.

Ở Địa Thần Vực, họ sẽ không bị đại chiến tam tộc làm ảnh hưởng, địa bàn rộng lớn vô ngần có thể thỏa sức phát triển, tương lai sẽ trở thành trụ cột vững chắc của Thần Điện.

Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly sau khi cảm nhận tất cả

trong Địa Thần Vực, trong lòng dần bình tĩnh lại, chuẩn bị tiếp tục bế quan tu luyện.

Địa Thần Vực tuy do Địa Hoàng chủ đạo, nhưng khi đó Thương Ly vì nhánh Sơn Thần cũng đã tốn không ít tâm huyết, bằng không không thể hình thành nhanh như vậy.

Lần lượng kiếp này quan hệ trọng đại, Thương Ly biết nếu không cẩn thận cũng sẽ thân tử đạo tiêu, cho nên quyết không cho phép nhánh Sơn Thần nhúng tay vào.

Bởi vì trận Đạo Ma chi tranh cuối cùng chính là bút mực của Thiên Đạo, quan hệ đến bước hoàn chỉnh đầu tiên của thế giới và cũng là vở kịch thực sự của lượng kiếp này.

Trong cung điện trung tâm Địa Thần Vực, Thương Ly tĩnh tâm lại, không ngừng hấp thụ đại địa bản nguyên lực để tăng cường khí tức, củng cố tu vi Thần Đế.

Tuy đột phá Thần Đế chưa được bao nhiêu năm, thần hồn và nhục thân đều ở cùng một cảnh giới, nhưng thực tế bên trong vẫn còn trống rỗng.

Dù sao thì việc mượn dùng lực lượng thế giới để cưỡng ép phá vỡ bình chướng khó tránh khỏi để lại một số ám thương, vì lực lượng thế giới vượt xa thần lực bản thân.

Giống như Hỗn Độn Ma Thần, ngay từ đầu đã tu luyện bằng Hỗn Độn khí, cho nên sức mạnh của họ tuyệt đối không phải Tiên Thiên thần thai có thể so sánh được.

Cùng một cảnh giới, Hỗn Độn Ma Thần có thể ngược sát sinh linh Hồng Hoang không tốn chút sức lực, khoảng cách từ tiên thiên khó có thể bù đắp bằng hậu thiên, tư chất càng cao thì thành tựu tự nhiên càng lớn.

Giờ đây, Thương Ly nhờ sức mạnh thế giới cưỡng ép đột phá quan ải, cũng coi như phá vỡ giới hạn của một Tiên Thiên Sơn Thần.

Chỉ cần dung hợp được một tia lực lượng thế giới, hạn mức căn nguyên sẽ tăng lên không ít, tương lai cũng có thể hấp thụ Hỗn Độn khí để phụ trợ tu luyện.

Điều này cũng nhờ bản thể Tiên Thiên Sơn Thần của Thương Ly vô cùng cường hãn, khắp Hồng Hoang này chỉ mình hắn dám làm như vậy, quá trình tuy hung hiểm nhưng thu hoạch không nghi ngờ gì là rất lớn.

Thời gian tiếp theo, Trấn Sơn Đại Thần Vương Thương Ly cần phải hoàn thiện Thần Đạo pháp tắc của bản thân, bởi thực lực của một Thần Đế không chỉ do pháp lực, nhục thân hay pháp bảo quyết định.

Mức độ lĩnh ngộ pháp tắc quan hệ đến việc có thể huy động bao nhiêu lực lượng thế giới, lĩnh ngộ càng sâu, lực lượng thế giới càng mạnh, đây cũng là căn bản để tu sĩ Thần Đạo có thể đối chiến với sinh linh Hỗn Độn mà không bại.

Hiện giờ trong Hồng Hoang, tam tộc đang huyết chiến, La Hầu đã bắt đầu hành động, tối đa chỉ vài nguyên hội nữa, trận quyết chiến lượng kiếp sẽ đến.

Là thủ lĩnh nhánh Sơn Thần, Thương Ly phải tranh thủ mọi thời gian để tu luyện, nâng cao thực lực, nếu không sẽ không có tư cách tham gia vào việc phân chia lợi ích cuối cùng.

Đúng như câu nói một bước tụt hậu, bước bước tụt hậu, trong lượng kiếp này Hồng Quân và La Hầu tranh đoạt cơ duyên chứng đạo, ai thắng kẻ đó sẽ có được tất cả.

Lượng kiếp tiếp theo, chư thánh tề xuất, Tam Thanh, Chuẩn Đề,

Tiếp Dẫn đều có khả năng trở thành kẻ thù của Thần Đạo, phải chuẩn bị trước.

Chứng đạo trước sau không quan trọng, nhưng con đường chứng đạo là mấu chốt: Một là chứng Thần Đế, đây là con đường của Thần.

Hai là chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng chính là con đường của Hỗn Độn Ma Thần năm xưa.

Ba là chứng Thánh Nhân, là con đường của Thiên Đạo.

Tuy Thiên Đạo Thánh Nhân có phần bị hạn chế, nhưng tại Hồng Hoang, Thánh Nhân có Thiên Đạo gia trì, thực lực thậm chí vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trực bức Thần Đế.

Nếu không thể tiếp tục mạnh lên, có khả năng sẽ bại trận thảm hại.

Chương 360

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên sau khi từ Hỗn Độn trở về, đi thẳng về hướng đông tới tận Đông Hải.

Hắn vốn định tới Doanh Châu, nhưng lại tình cờ gặp một người quen.

"Ồ?

Lục Áp!" "Ai?" Khí tức mạnh mẽ đột ngột xuất hiện khiến Lục Áp run bắn cả người, đi dạo thôi mà cũng đụng phải nhân vật lợi hại thế này sao?

Trong sát na, không gian vặn vẹo, một luồng thần lực rực rỡ từ hư không thấu ra, ngưng tụ thành một hình người trên mặt biển, chính là Thần Tôn Hoàng Thiên.

"Ngươi...

ở đây sao?" Lục Áp kinh ngạc nhìn Hoàng Thiên trước mặt, tên này chẳng phải nên đang tiềm tu sao?

Thật rảnh rỗi quá mức.

Là một thổ trước Hồng Hoang, nhưng có thể đạt tới Thần Đế hậu kỳ trước tất cả mọi người, sánh ngang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thực lực thậm chí nghiền ép một số Hỗn Độn Ma Thần.

Lục Áp sao có thể không ấn tượng sâu sắc, chỉ là trong ký ức của hắn, sinh linh tu vi đạt tới trình độ này nên bế quan truy cầu cảnh giới cao hơn mới đúng.

Đâu có ai như Hoàng Thiên, thần xuất quỷ nhập như vậy.

"Ngươi đang làm gì thế?" Hoàng Thiên nhìn Lục Áp, nhàn nhạt

hỏi, tò mò vì sao một Hỗn Độn Ma Thần lại rảnh rỗi xuất hiện ở Đông Hải.

"Bần đạo kiến quá Hoàng Thiên đạo hữu.

Đạo hữu không ở đại lục xử lý chuyện lượng kiếp, tam tộc nghe nói ngày trước từng là phụ dung của đạo hữu, nay lại..." Nghe vậy, Hoàng Thiên cảm thấy một đầu hắc tuyến, tình huống gì đây, ngay cả tên này cũng biết chuyện tam tộc.

Nhìn cái danh hiệu chủ nhân tam tộc đen xì trên đầu mình, e là cả Hồng Hoang đều lấy đó làm trò cười, chẳng phải hắn chỉ luyện chế mấy kiện linh bảo thôi sao?

Thế mà thành đại ca của người ta luôn, thật cạn lời.

"Ồ?

Lục Áp đạo hữu không tới Hỗn Độn khôi phục tu vi, lại ở Hồng Hoang thưởng hoa xem chim, chẳng lẽ định khán phá hồng trần?" "Ách!" Lời của Hoàng Thiên khiến Lục Áp sững sờ, thưởng hoa xem chim, khán phá hồng trần?

Chẳng qua hắn chưa từng thấy cảnh tượng phồn hoa như vậy, trong Hỗn Độn vốn mịt mù nên khó tránh khỏi muốn dừng chân lâu hơn một chút, xem như là thưởng thức một chút đi.

Trước đó nghe nói Thần Tôn Hoàng Thiên không dễ nịnh hót, quả nhiên bây giờ nhìn lại, đúng là một kẻ gai góc, không chịu thiệt thòi chút nào.

"Ha!

Đạo hữu nói không sai, bần đạo thân là Hỗn Độn Ma Thần, vận khí cực tốt nên không vẫn lạc trong Khai Thiên lượng kiếp, nay lại mất đi tâm trí tranh đấu, chỉ muốn đi đi dừng dừng, cầu tìm đại đạo, không thiết tha tranh đoạt khí vận." Trong lời nói, Lục Áp không giấu

giếm tâm ý của mình, khiến người ta không khỏi kính nể.

Dù sao hắn cũng là Hỗn Độn Ma Thần, nội hàm thâm hậu, nếu muốn tranh bá Hồng Hoang nhất định không kém gì tam tộc.

Nhưng hiện tại hắn không có lấy một chút tâm tư đó, ngược lại du lãm sơn thủy, tùy ý cầu đạo, đúng là kẻ đạm bạc danh lợi, tiêu dao thiên ngoại.

"Đạo hữu tâm tính thật tốt, không vì khí vận, chỉ cầu tiêu dao, như vậy đại đạo mới có thể kỳ vọng!" Hoàng Thiên tán thán: "Trước kia bản tôn từng gặp sinh linh Hỗn Độn như Bát Trảo Hỏa Ly, dã tâm bừng bừng muốn tranh bá, nhưng cuối cùng không ai sống sót, chết thảm ở Hồng Hoang vì bị Thiên Đạo tính kế.

Ngược lại Dương Mi đạo hữu không quan tâm được mất, mới thành tựu Hỗn Nguyên Đại La." Phải thừa nhận rằng, nếu thế giới này có thêm nhiều người như Lục Áp, thì mục đích cuối cùng của Thần Đạo là điều lý Hồng Hoang sẽ nhanh chóng đạt được.

Chỉ tiếc Thiên Đạo xoay vần, thương xót cho ai, bất luận Hung Thú hay tam tộc, chung quy đều không hiểu thiên thời, mù quáng sát phạt.

"Xem ra đạo hữu tiếp xúc với sinh linh Hỗn Độn không ít nhỉ?" Lục Áp mỉm cười nói.

Những lời vừa rồi ngoài việc bày tỏ tâm ý, chẳng thà coi là sự thử thăm dò lẫn nhau.

Những lão quái vật tu vi đi trước một bước này đã sống qua bao nhiêu lượng kiếp, nếu tính cả thời gian trong Hỗn Độn thì e là đếm không xuể.

Hoàng Thiên cũng làm như vậy, hắn không muốn vô cớ có thêm một kẻ thù, nên đôi bên đều đang từng bước thăm dò để tìm ra chân

tướng.

"Năm xưa chính tay ta đã diệt sát tàn hồn của Thời Thần, ngoài ra còn gia cố phong ấn đối với Nhân Quả, Luân Hồi cũng do bản tôn đích thân đưa vào Minh Giới, đạo hữu thấy có nhiều không?" Hoàng Thiên nhìn chằm chằm Lục Áp nói.

Những lời này nghe có vẻ bình thản, thực chất lại khiến Lục Áp kinh hãi không thôi, không ngờ Hoàng Thiên cư nhiên có thể đánh sát cả Thời Gian Ma Thần chí tôn đứng đầu Hỗn Độn.

Dù chỉ là tàn hồn, nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ để chấn nhiếp mọi người.

Một lúc lâu sau, Lục Áp mới lên tiếng hỏi: "Đạo hữu muốn gì?" Thật sự mà nói, với tu vi hiện tại của Hoàng Thiên, hoàn toàn không cần thiết phải nhúng tay vào những cuộc chinh chiến ở Hồng Hoang.

Thu thập khí vận của cả thế giới đối với hắn cũng chẳng giúp ích được bao nhiêu.

Cảnh giới bán bộ Thần Tôn, hay bán bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, chỉ có thể dựa vào ngộ đạo, mọi ngoại vật trợ giúp đều không có hiệu quả lớn.

"Ồ?

Đạo hữu hỏi có chút lệch lạc rồi.

Bản tôn có thể nói rõ ràng cho ngươi biết, Thần Đạo chính là đạo của Hồng Hoang, bất luận thế nào, thế giới mới chính là căn bản của Thần Đạo." Hoàng Thiên trả lời đầy ý vị sâu xa.

Thế giới còn, Thần Đạo còn; thế giới vong, Thần Đạo điêu linh.

Ngay cả Hoàng Thiên, nếu không có luồng lực lượng Tiên Thiên thần thai cuối cùng của thế giới Hồng Hoang hậu thế giúp đỡ, e là đã

hồn phi phách tán từ lâu.

Đạo phù của Tiên Thiên thần thai đó chiếu rọi, ban tặng cho hắn không chỉ là sự trọng sinh, mà còn là kỳ vọng và khát khao vô hạn.

Chỉ có thế giới Hồng Hoang không ngừng phát triển, thay đổi kết cục hủy diệt vốn có, mới có thể thực sự thoát khỏi túc mệnh, tiến quân tới chí cao, siêu thoát đại đạo.

Từ đầu đến cuối, sự kiên trì duy nhất trong lòng hắn chính là thủ hộ Hồng Hoang, tráng đại Hồng Hoang, phát triển Hồng Hoang.

Lượng kiếp cũng là một phần của sự phát triển Hồng Hoang, Thần Đạo, Ma Đạo, Tiên Đạo cũng vậy, cho nên hắn mới ra lệnh cho thuộc hạ tham gia vào đó, nhưng bản thân lại không trực tiếp can thiệp quá sâu.

Một thế giới Hồng Hoang mạnh mẽ đơn thuần không thể là thực sự mạnh mẽ, chỉ khi sinh linh của thế giới không ngừng mạnh lên mới có thể khiến bản thể thế giới tiến hóa, đó mới là mục tiêu cuối cùng của Thần Đạo.

"Bần đạo bội phục!" Lục Áp chắp tay tán thán.

Suy ngẫm kỹ lời của Hoàng Thiên, đó là một loại đại nguyện thiên địa, nếu không hoàn thành thì cũng không thể tiến quân vào Đại Đạo cảnh, chí hướng này thật đáng kinh ngạc.

Nghe vậy, Hoàng Thiên nở một nụ cười, lập tức nói: "Không biết đạo hữu có thể giúp bản tôn một việc không!" "Hử?

Chương 361

Chẳng lẽ đạo hữu muốn bần đạo nhúng tay vào chuyện lượng kiếp?

Phải biết lượng kiếp lần này, ngay cả Á Thánh cũng có khả năng vẫn lạc." Lục Áp nhíu mày.

"Ha ha ha!

Đạo hữu hiểu lầm rồi, bản tôn không phải muốn đạo hữu nhúng tay vào việc chinh phạt, mà muốn đạo hữu thuận tay che chở cho sinh linh." Hoàng Thiên lắc đầu cười nói: "Thiên địa linh khí xuất phát từ bản nguyên thế giới, sinh linh càng mạnh thì tiêu hao linh khí càng nhiều, thế giới sẽ càng nghèo nàn, chỉ có lượng kiếp mới có thể cứu vãn luân hồi bình thường, duy trì sự cân bằng." "Nhưng đại chiến do lượng kiếp gây ra khiến linh mạch toàn bộ Hồng Hoang bị phá hoại nặng nề, thậm chí khiến nồng độ linh khí không ngừng giảm xuống, đây là một vòng tuần hoàn ác liệt." Chưa đợi Hoàng Thiên nói xong, Lục Áp bỗng nhiên lên tiếng: "Hoàng Thiên đạo hữu cảm thấy tam tộc có khả năng sẽ làm liều, đưa thế giới tới chỗ hủy diệt, nên muốn bần đạo cứu giúp những sinh linh vô tội đó?" Dường như đã hiểu ra, trong tứ hải bát hoang không phải sinh linh nào cũng hiếu chiến, nếu tất cả đều bị hủy diệt, Hồng Hoang sẽ phải tiêu tốn vô tận sức mạnh để thai nghén chủng tộc mới.

Lúc đó, lượng kiếp làm chết đi lượng lớn sinh linh, tuy khôi phục được bản nguyên lực của thế giới nhưng cũng không chịu nổi sự tiêu hao lớn như vậy.

Nếu Thần Điện ra tay, kết cục cuối cùng sẽ là bồi dưỡng ra một đám tu sĩ Thần Đạo, điều mà Thiên Đạo không cho phép tồn tại.

Nhưng nếu không ra tay, chỉ đứng nhìn cũng không xong, cho nên nhờ một người ngoài cuộc hộ trì một số sinh linh, bảo chứng chủng tộc được kéo dài là lựa chọn tốt nhất.

"Đạo hữu nói rất đúng, thân phận của bản tôn mẫn cảm, không dám mưu tính quá nhiều, nhưng đạo hữu thì khác.

Nếu muốn sinh tồn ở Hồng Hoang, đầu tiên phải được Thiên Đạo tiếp nạp.

Sau lượng kiếp, Thiên Đạo sẽ sơ bộ viên mãn, lúc đó những sinh linh không có cống hiến đều sẽ bị loại bỏ khỏi thế giới." Hoàng Thiên nhàn nhạt nói: "Càng đừng nói đến căn cước Hỗn Độn như ngươi, Thiên Đạo sẽ không cho rằng có thể dễ dàng chưởng khống ngươi đâu.

Cho nên nếu đạo hữu muốn tiếp tục tiêu dao, lựa chọn tốt nhất là mượn cơ hội hộ hữu sinh linh này để được bản nguyên thế giới gia trì, dung nhập vào thế giới." Từ lúc vừa gặp mặt, hắn đã nhìn ra Lục Áp tuy là Hỏa Chi Ma Thần của Hỗn Độn, nhưng bản nguyên của hắn không hề bạo liệt mà bình lặng như nước.

Vì vậy, cực hạn của hỏa chính là khởi thủy của thủy, thủy hỏa tương tế mới thành đại đạo.

Trong tình huống này, tuy trong lòng Lục Áp vẫn còn những rào cản khó phai mờ về chuyện Khai Thiên, nhưng đối với Hồng Hoang, hắn sẽ không vì thù mà sinh hận.

Ngược lại hắn sẽ bị sự phong phú đa dạng của Hồng Hoang níu giữ, nhìn ngắm thế giới rực rỡ này rồi thì sao có thể dễ dàng quay lại Hỗn Độn xám xịt được nữa.

Thế là Hoàng Thiên nhân cơ hội tính kế Lục Áp một vố, đương nhiên đó cũng là một sự chỉ điểm.

“Hoàng Thiên đạo hữu đúng thật là không tầm thường.” Lục Áp nghe xong, lắc đầu cười khổ: “Được rồi, bần đạo đáp ứng là được.

Đợi đến lúc tam tộc chung chiến, nhất định sẽ để lại một số mồi lửa, khiến thế giới không đến mức tiêu điều.” “Thiện!” Hoàng Thiên hài lòng gật đầu.

Hiện tại chỉ là món khai vị, thời điểm thực sự thảm khốc còn ở phía sau.

Khi sát khí Hồng Hoang tích tụ đến một mức độ nhất định sẽ dung hợp với ma khí, lúc đó ngay cả hạng người như Long Vương cũng không thoát được.

Thử hỏi những người của tam tộc khi đã hoàn toàn bị nhiễm ma khí, căn bản sẽ không quan tâm đến bất cứ thứ gì, ngay cả đồng tộc cũng không tha.

Lúc đó, giết chóc là hành vi phổ biến nhất, Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân đều sẽ ra tay, đó mới thực sự là đỉnh phong đối quyết của tam tộc.

Do sự xuất hiện của Thần Đạo, dẫn đến Hồng Hoang lúc này so với hậu thế đã xảy ra nhiều biến hóa không thể tin nổi.

Nguyên bản cường giả mạnh nhất tam tộc chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng hiện tại đã là Á Thánh hậu kỳ rồi, lại thêm lượng lớn Chuẩn Thánh xuất hiện trong tộc quần, một khi phá hoại Hồng Hoang sẽ tạo thành hậu quả chưa từng có.

Lục Áp và Hoàng Thiên trò chuyện rất vui vẻ, sau đó tiếp tục du lịch Đông Hải.

Còn Hoàng Thiên thì hóa thành một đạo thần hồng, đi thẳng về hướng Bất Chu Sơn.

Bởi vì đột nhiên hắn nhớ ra một chuyện, Trấn Hải Đại Thần

Vương Hùng Đại đang ở Bàn Đảo, tới Hải Thần Cung hình như cũng chẳng ích gì.

Cho nên chi bằng về Thần Đình xem sao.

Đi thẳng một mạch, chẳng bao lâu đã tới Bất Chu Sơn, lúc này Bất Chu Sơn vì sự rời đi của Thần Điện mà trở nên trống trải.

Tam tộc tuy phái người tiến vào trung bộ nhưng không dám đụng tới Bất Chu Sơn, bởi nơi đó không chỉ là trú địa của Sơn Thần Cung năm xưa, mà còn là thánh địa của cả Hồng Hoang.

Trước Cửu Trọng Thiên Cương, hắn dừng bước, tĩnh lặng quan sát lớp phòng hộ tinh không đã được cải tạo qua Thần Đạo Tinh Thần Đại Trận.

Nơi này so với trước kia có sự khác biệt rõ rệt, do đại trận cưỡng ép dẫn Hỗn Độn khí vào Thiên Cương, khiến uy lực của Cửu Trọng Thiên Cương trở nên lớn hơn.

Không chỉ vì thiên lôi địa hỏa, mà còn vì nơi đây đã trở thành một điểm đột phá khác của cả Hồng Hoang, giống như Tây Hải chi cực.

Đại La Thần thậm chí Chuẩn Thánh ở đây đều có thể nhận được sự giúp đỡ lớn trong việc luyện thể, đương nhiên Thần Vương hay Thần Đế ở đây chỉ là lãng phí thời gian.

Với Thần Đế, cơ bản đã có thể sinh tồn trong Hỗn Độn, nơi này đối với họ là vô dụng.

Không quá mười năm, Hoàng Thiên đã xuyên qua Cửu Trọng Thiên Cương tới đỉnh Bất Chu, vốn tưởng sẽ có thu hoạch gì đó.

Nhưng phát hiện vào lúc này, cảnh giới bán bộ Thần Tôn ở bất cứ hiểm địa nào tại Hồng Hoang cũng có thể thong dong, ý chí Bàn Cổ của Bất Chu Sơn trừ khi bạo loạn, bằng không không thể tạo ra áp lực cho hắn như trước nữa.

“Oanh long long!” Đúng lúc đó, một trận sấm sét đột nhiên thu hút sự chú ý của Hoàng Thiên, hắn không khỏi phóng mắt nhìn qua, chỉ thấy trên trời cư nhiên xuất hiện Cửu Cửu Lôi Kiếp, thứ mà ít nhất phải là Đại La Kim Tiên mới có thể dẫn động.

Kể từ khi Thiên Đạo xuất thế, nếu sinh linh muốn hóa hình, trừ khi được đại năng giả điểm hóa, bằng không cơ bản đều phải trải qua hóa hình lôi kiếp.

Thiên kiếp được chia thành: Nhất Cửu, Nhị Cửu, Tam Cửu, Tứ Cửu, Ngũ Cửu, Lục Cửu, Thất Cửu, Bát Cửu, và Cửu Cửu.

Cửu Cửu là cực hạn của Tiên Đạo, là kiếp số cấp Đại La Kim Tiên.

Sau khi vượt qua Cửu Cửu, Chuẩn Thánh sẽ bước vào Thánh Đạo.

Hiện nay Hồng Hoang người có thể dẫn động lôi kiếp cấp bấy nhiêu để hóa hình tuyệt đối là mẻ đại năng Tiên Thiên cuối cùng, đỉnh cấp căn nguyên.

“Ồ?

Tại Bất Chu Sơn, ngoài Thập Nhị Tổ Vu ra cư nhiên còn có sinh linh khác xuất thế, có chút ý tứ.” Hoàng Thiên xoa cằm, vị mặn mà nói.

Thập Nhị Tổ Vu là hậu duệ trực hệ của Bàn Cổ, lại tu luyện nhục thân, pháp tắc đại đạo, cơ bản hóa hình sẽ không chịu lôi kiếp, nhưng ở đây lại xuất hiện lệ ngoại.

Chính vì Hoàng Thiên đã âm thầm gieo mầm Thần Đạo vào cơ thể Thập Nhị Tổ Vu, nên thực lực của họ vượt xa so với cùng kỳ, đã đạt tới Đại La Kim Tiên trung hậu kỳ.

Trong đó Đế Giang và Chúc Cửu Âm đều đã bước vào hậu kỳ.

Vì Thời Gian và Không Gian là hai trong ba pháp tắc đứng đầu, khả năng hấp thụ sát khí vượt xa các pháp tắc khác nên mới có thể vượt qua các Tổ Vu khác, đứng ở vị trí nhất nhị.

Nguyên bản với tốc độ hấp thụ sát khí ở vực sâu Bất Chu Sơn căn bản không đủ để họ hóa hình và bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ lúc này, đỉnh điểm cũng chỉ ở mức Đại La sơ kỳ.

Nhưng tam tộc lượng kiếp hung tàn đã tạo ra lượng lớn huyết sát chi khí, khiến các Tổ Vu vốn sinh ra từ sát khí và trọc khí được cung cấp dưỡng liệu để nhanh chóng lớn mạnh.

Chương 362

Người đầu tiên là Đế Giang hóa hình không dẫn tới sự cảnh giác của Thiên Đạo, nhưng khi Chúc Cửu Âm đạt tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ chuẩn bị hóa hình, đã thu hút sự dòm ngó của Thiên Đạo.

Mẻ Tiên Thiên đại thần cuối cùng dưới trướng Thiên Đạo, kẻ hóa hình mạnh nhất là Tam Thanh cũng chỉ mới Đại La trung kỳ.

Nay các Tổ Vu vốn định sẵn bị đào thải cư nhiên đều thành Đại La Kim Tiên hậu kỳ, ảnh hưởng nghiêm trọng tới đại thế, thử hỏi Thiên Đạo sao có thể tọa thị bất lý.

Thế là khi Chúc Cửu Âm độ kiếp, Cửu Cửu Lôi Kiếp đã vô tình bị Thiên Đạo chi lôi trộn lẫn, biến thành một trận kiếp nan mạnh mẽ mà ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó lòng chống đỡ.

Sau khi gánh chịu vài đạo thiên lôi đầu tiên, Chúc Cửu Âm cũng phát hiện ra, cảm thấy cường độ lôi kiếp đang không ngừng tăng lên và định từ bỏ.

Nhưng không ngờ thiên lôi cư nhiên không cho phép hắn lùi bước, trực tiếp khóa chặt lấy hắn.

Đế Giang đứng bên cạnh thấy Chúc Cửu Âm khổ sở nhưng vì mục đích bảo hộ nên không dám xông lên.

Nếu lôi kiếp có thêm người gia nhập, cường độ sẽ tăng lên gấp bội.

"Nhị đệ!" "Nhị ca!" Thập Nhị Tổ Vu đồng khí liên chi, đương nhiên cũng cảm nhận được Chúc Cửu Âm đang gặp nguy hiểm.

Đế Giang, Cộng Công, Chúc Dung, Xa Bỉ Thi, Huyền Minh, Hậu Thổ đều cực kỳ tiêu cấp.

“Dừng tay, các ngươi nếu còn nhận ta là huynh đệ thì tuyệt đối đừng ra tay.

Uy lực của lôi kiếp này đã vượt xa lúc đại ca hóa hình, xem ra đã có biến hóa không tên xảy ra, ta thân là huyết mạch Bàn Cổ sao có thể đào tị.” Chúc Cửu Âm chung quy là hậu duệ trực hệ của Bàn Cổ, đỉnh thiên lập địa là Vu, dù có chết cũng phải chết một cách oanh oanh liệt liệt.

Hắn hiểu rõ loại lôi kiếp này, dù Đế Giang có ra tay cũng chưa chắc đánh tan được, huống hồ lôi kiếp sẽ tăng dần cấp độ, ngược lại còn liên lụy tới các anh chị em khác, chi bằng liều một phen.

“Năm xưa Phụ Thần vì khai sáng thế giới, độc chiến ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, hôm nay Chúc Cửu Âm ta sao có thể bị chút lôi kiếp này dọa sợ?

Đến đi, Tổ Vu ta không kính thiên địa, chỉ kính Phụ Thần, Thiên muốn thu ta, ta sẽ chọc thủng cái Thiên này!” Chưa nói xong...

“Oanh!” Nháy mắt một đạo kiếp lôi mạnh mẽ trực tiếp giáng xuống người Chúc Cửu Âm, đánh cho máu thịt be bét, toàn thân đen kịt.

“Nhị đệ!” “Nhị ca!” “Lão Thiên chết tiệt, dám thu tính mạng đại ca ta, đợi ta xuất thế, nhất định phải đập nát ngươi.” Mười một vị Tổ Vu còn lại gầm thét không cam lòng.

Nhưng kiếp lôi không hề vì vậy mà buông tha Chúc Cửu Âm, liên tiếp mười mấy đạo đánh cho hắn trọng thương sắp chết.

Ngay lúc này, Hoàng Thiên đã tới Tổ Vu Điện.

Vực sâu vô tận sau nhiều năm diễn biến đã mở rộng phạm vi, nếu không nhờ khí tức liên kết thì thật khó mà tìm ra.

“Thiên Đạo ngươi dám!” Khi vừa tới nơi, đúng lúc phát hiện

Thiên Đạo đang ra tay mờ ám, Hoàng Thiên lập tức nổi giận.

Thập Nhị Tổ Vu là những pháp tắc chi thần mà hắn đã chọn định, sao có thể để Thiên Đạo ám toán.

"Oanh!" Chỉ thấy một đạo kim sắc thần quang xuất hiện giữa thiên địa, trực tiếp bao phủ Chúc Cửu Âm vào trong.

Lôi kiếp rơi vào thần quang, tựa như gặp phải thiên địch, nháy mắt tiêu tan.

Cảnh tượng đột ngột này khiến Thập Nhị Tổ Vu đều ngây người, đạo kim sắc thần quang đó mang theo một luồng khí tức quen thuộc khiến họ không khỏi động dung.

"Thiên Đạo, nếu ngươi còn làm chuyện bỉ ổi như vậy, bản tôn tất sẽ không để yên cho ngươi!" Lúc bấy giờ, khí thế của Hoàng Thiên xông thẳng lên trời, chấn nhiếp tứ hải bát hoang, ngay cả đám mây lôi đang bao phủ không trung cũng biến mất không tăm hơi.

Lần ra tay này đã vạch trần sự vô sỉ của Thiên Đạo.

Về tình về lý, Thiên Đạo không thể làm càn, phải đợi ý chí Bàn Cổ phản ứng, thế giới chẳng phải sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất sao!

Lúc này, Hoàng Thiên trong bộ kim sắc thần bào bước ra từ hư không vô tận, từng bước một tới trước mặt Chúc Cửu Âm.

Nơi hắn đi qua, kim liên mọc khắp đất, linh khí tự sinh, thần quang rực rỡ.

Mười một Tổ Vu còn lại há hốc mồm kinh ngạc, ngay cả nhân vật chính là Chúc Cửu Âm cũng không nói nên lời.

Người này rốt cuộc là ai?

Dáng vẻ thâm bất khả trắc đó giống như thế giới mênh mông,

trong u minh lại ẩn hiện một cảm giác quen thuộc như Bàn Cổ.

Cũng không lạ, Hoàng Thiên là Thần Đạo chi tổ, đại thần hàng đầu, đã rót thần chi tâm huyết vào cơ thể Thập Nhị Tổ Vu để đúc nên pháp tắc thần cách.

Về bản chất, Thập Nhị Tổ Vu cũng kế thừa một bộ phận huyết mạch của hắn, đôi bên khó tránh khỏi có cảm giác thân cận.

Lúc này, Hoàng Thiên phất tay một cái, một đạo sáng thế chi lực bắn ra, rơi thẳng lên người Chúc Cửu Âm, khiến thương thế của hắn hoàn toàn khôi phục.

"Đa tạ tiền bối!

Vu tộc Chúc Cửu Âm cảm kích bất tận!" Chúc Cửu Âm sau khi khôi phục vội vàng chắp tay hành lễ.

Nếu không có người trước mắt ra tay, e là hắn đã sớm vẫn lạc dưới thiên lôi.

Thế giới Hồng Hoang quả nhiên tàng long ngọa hổ, tùy tiện xuất hiện một người cũng là đại thần thông giả thần bí mạc trắc.

Mười một Tổ Vu còn lại càng ngây ngốc nhìn Hoàng Thiên, ngay cả Cộng Công và Chúc Dung tính tình bạo táo nhất cũng không dám hé răng nửa lời.

Trước đó, Thập Nhị Tổ Vu từng nghĩ mình kế thừa huyết mạch trực hệ của Bàn Cổ Phụ Thần, là tồn tại cao quý nhất thế giới Hồng Hoang.

Có một số người xuất thế sớm hơn nhưng chỉ cần thời gian, họ chắc chắn sẽ xưng bá Hồng Hoang.

Nhưng sự xuất hiện của Hoàng Thiên đã đập tan ảo tưởng của các Tổ Vu, khí tức vĩ ngạn tựa như thế giới đó khiến mọi người phải run

rẩy.

"Ai?" "Sao lại mạnh thế?" Một đám Tổ Vu trong lòng chấn động không thôi, càng có vô số nghi vấn nảy sinh.

Tuy nhiên, thiên kiếp đã tán đi nhưng bước cuối cùng vẫn chưa hoàn thành.

Hoàng Thiên liếc nhìn một cái, đoán chừng Thiên Đạo sẽ không chủ động nữa.

Thế là hắn vung đại thủ, một đạo thần lực cuốn lấy Chúc Cửu Âm, hóa thành một đạo thần hồng bắn thẳng lên không trung.

Không có Thiên Đạo ân tứ, vậy thì để hắn dùng Thần Đạo chi lực, dẫn động già thiên pháp tắc để tiến hành tẩy lễ cuối cùng cho Chúc Cửu Âm, hiệu quả không hề kém cạnh Thiên Đạo tẩy lễ.

"Nhị đệ!" "Nhị ca!" Động tác này của Hoàng Thiên làm mười một Tổ Vu hốt hoảng, Chúc Cửu Âm đã bị ném lên chín tầng mây rồi, không phải định hại người đấy chứ!

Chương 363

"Các vị ca ca, đợi đã." Ngược lại Hậu Thổ nhỏ tuổi nhất lại nhìn ra vấn đề, nếu Hoàng Thiên đã ra tay cứu Chúc Cửu Âm thì sao lại hại hắn!

Quả nhiên, chỉ thấy trên không trung xuất hiện vạn đạo hà quang.

Hoàng Thiên phất tay, huyền hoàng chi khí hạ xuống xen lẫn không ít thời gian lực lượng, từ từ thấm vào cơ thể Chúc Cửu Âm.

"Xuy xuy xuy!" Một trận tiếng động nhỏ vang lên, đó là lúc Chúc Cửu Âm không ngừng được thời gian lực lượng cường hóa, mỗi một tế bào đều được tẩy luyện, trở nên ngày càng cường hãn.

Đối với Tổ Vu nguyên bản, nhục thân là tất cả, không có nguyên thần, chỉ có thể đi theo con đường nhục thân chứng đạo.

Hoàng Thiên đã âm thầm đưa họ vào Thần Đạo, mà Thần Đạo chú trọng nhục thân và thần hồn cùng tiến bộ, cho nên cả hai có điểm chung.

Phàm là vật tồn tại, bất kể hoa cỏ cây cối, núi sông hồ ao đều có linh, cũng có thể hình thành căn bản của nguyên thần.

Có nguyên thần mới có cơ duyên hóa hình.

Nhưng Vu tộc không có linh, chỉ có hồn, nên chỉ có thể đem hồn và nhục thân dung làm một thể, nhục thân diệt thì thân tử đạo tiêu.

Nhưng vì có Hoàng Thiên ra tay, hiện tại có thể ngưng tụ cái gọi là thần hồn, chỉ có điều thần hồn ẩn trong thần cách, trừ khi đạt tới Thần Đế cảnh, bằng không căn bản không phát giác ra được.

Vì vậy, Hoàng Thiên đích thân ra tay mài giũa Chúc Cửu Âm một phen, dùng thời gian lực lượng để rèn đúc thần hồn cho hắn.

Cùng với việc pháp tắc chi lực và kiếp số trên không trung không ngừng ngưng tụ và ma luyện, Chúc Cửu Âm cuối cùng đã vượt qua hóa hình chi kiếp, thần hồn trong cơ thể cũng tiến vào thần cách.

Chỉ thấy một người khổng lồ cao vạn trượng xuất hiện giữa hư không, trên bề mặt lưu lộ ra dấu vết của Lực Chi Pháp Tắc độc đáo, đó chính là thứ Bàn Cổ đại thần để lại cho Vu tộc.

Mười một Tổ Vu còn lại thấy Chúc Cửu Âm cuối cùng đã hóa hình thành công mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nháy mắt lại vì Hoàng Thiên mà lâm vào do dự, không biết người này là ai, nên đối phó thế nào, đây quả là một vấn đề.

Giữa trời đất đột nhiên xuất hiện một tồn tại mạnh mẽ vô lý như thế, thử hỏi những Tổ Vu luôn cao ngạo sao có thể chấp nhận được ngay.

Chỉ có Chúc Cửu Âm, người trực tiếp cảm nhận được sự mạnh mẽ của Hoàng Thiên, cộng thêm ơn cứu mạng, trong lòng không khỏi có tình cảm cảm kích.

Ngay sau khi hóa hình thành công, thân thể hắn nhanh chóng biến đổi thành dáng vẻ Tiên Thiên đạo thể, cung kính chắp tay hành lễ với Hoàng Thiên: "Bái tạ tiền bối cứu mạng chi ân." "Tốt!" Hoàng Thiên gật đầu, ít nhất tên này đã tiến bộ hơn nhiều so với lịch sử nguyên bản.

Thế sự thật kỳ diệu, vốn dĩ hắn không định gặp Thập Nhị Tổ Vu sớm thế, tiếp xúc quá sớm sẽ ảnh hưởng đến quỹ tích phát triển của họ.

Nhưng hiện tại đột nhiên gặp gỡ, vì Tổ Vu mà giao phong nhỏ với Thiên Đạo một lần, nhân quả như vậy đã nảy sinh.

Nếu không phải tình cờ đi ngang qua, e rằng Chúc Cửu Âm đã bị

Thiên Đạo ám hại từ lâu, lúc đó ngay cả Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng không tập hợp đủ để tiến hành Vu Yêu lượng kiếp.

"Chẳng lẽ các ngươi không mời bản tôn tới đạo trường ngồi một chút, cứ đứng mãi ở đây sao?" Hoàng Thiên nhịn không được nói một câu.

Chúc Cửu Âm lập tức phản ứng, vội vàng nói: "Tiền bối!

Mời ngài!" Đợi đến khi Hoàng Thiên thực sự bước tới trước Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu đều có chút ngây người, dù sao nơi này là nơi ý chí Phụ Thần bao phủ, vị tiền bối này chẳng lẽ không bị tấn công sao!

Đúng lúc đó, trên người Hoàng Thiên đột nhiên tỏa ra một luồng thần uy không tên: "Nếu bản tôn đã tới thì cũng đừng giấu giếm nữa, mau mở cửa đi!" Dứt lời, trước sự kinh ngạc của Thập Nhị Tổ Vu, Bàn Cổ Thần Điện cư nhiên mở cửa, mời Hoàng Thiên bước vào.

"Được rồi!

Đừng ngây ra đó nữa, Thiên Sinh Chí Bảo tự có linh tính.

Bàn Cổ Thần Điện là một trong mười đại Tiên Thiên Chí Bảo, chủ trấn áp khí vận Hồng Hoang, tự nhiên có tâm tư của nó, chỉ là hiện giờ các ngươi chưa dùng được thôi." "?" Thập Nhị Tổ Vu nghe mà ngơ ngác, chỉ biết thần điện là do Phụ Thần ban ơn, chứ không ngờ bản thân điện này cư nhiên là một kiện chí bảo.

Trong Hồng Hoang có Tiên Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Chí Bảo, những thứ này đương nhiên họ không thể không biết.

Mỗi Tổ Vu đều có bạn thân vu bảo, uy lực không kém gì Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng đó là Tiên Thiên Chí Bảo đấy!

Cả Hồng Hoang cộng lại có được bao nhiêu kiện, cư nhiên ở đây lại có một kiện, thật sự là quá sức tưởng tượng.

"Bàn Cổ Điện cư nhiên là Tiên Thiên Chí Bảo Phụ Thần để lại cho chúng ta sao?

Có thể thế sao?" "Chẳng trách chúng ta ở trong điện có thể tùy ý tu luyện, chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo mới có thể tự thành động thiên thế giới." "Nhưng vì sao chúng ta không dùng được?" Đám Tổ Vu trong lòng đầy nghi hoặc.

Thực tế, Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Điện không độc thuộc về thế giới Hồng Hoang, nói trắng ra nó là sản vật của quá trình Khai Thiên sáng tạo, tập hợp lực lượng của Hỗn Độn và Bàn Cổ.

Nó khiến Bàn Cổ Thần Điện ngoài việc trấn áp khí vận công đức thông thường, còn gánh vác sứ mệnh mạnh mẽ là nơi sinh ra và phồn diễn của Vu tộc.

Bàn Cổ Chi Tâm nằm trong điện, vô số năm sau, vô tận Vu tộc cũng sẽ từ trong điện bước ra.

Người có thể tiến vào Bàn Cổ Thần Điện ngoài Vu tộc ra, e là chỉ có cái tên lỗi BUG như Hoàng Thiên.

Ngay khi bước vào Bàn Cổ Điện, trên mặt Hoàng Thiên lộ ra vẻ hồi vị, cảnh vật xung quanh hiện lên như vừa mới hôm qua.

Năm đó nếu không có Bàn Cổ Điện giúp đỡ, hắn cũng không thể tiến bộ nhanh như vậy, trong vòng vỏn vẹn hai lượng kiếp liên tục đột phá Thần Đế và Thần Tôn, trở thành tồn tại đối địch với Thiên Đạo.

Đối với Bàn Cổ, trong lòng hắn chứa đựng những tình cảm phức tạp dành cho một đấng sáng thế vĩ đại.

Cho nên, Hoàng Thiên mới khổ tâm mưu tính, không chỉ để lại

những sinh linh sinh ra từ Thái Âm Thái Dương, mà còn có Thập Nhị Tổ Vu.

Giữa thiên địa Hồng Hoang, trừ những kẻ là Hỗn Độn Ma Thần tàn hồn chuyển thế, hầu hết sinh linh đều có thể coi là huyết mạch Bàn Cổ.

Thập Nhị Tổ Vu ánh mắt sáng quắc chằm chằm nhìn theo bóng dáng bào vàng của Hoàng Thiên, phát hiện tên này am hiểu thần điện không kém gì họ.

Thật sự là không thể tin nổi!

"Tiền bối, không biết nên xưng hô với ngài thế nào.

Bàn Cổ Đế Giang ta xin cảm tạ tiền bối đã cứu mạng nhị đệ!" Lúc này, Đế Giang đột nhiên lên tiếng.

Hoàng Thiên gật đầu, nhạt giọng đáp: "Ngày trước giữa vạn thiên pháp tắc của Hỗn Độn, Không Gian vi vương, Thời Gian xưng tôn, đó là khởi đầu của sự mạnh mẽ, chỉ đứng sau Bàn Cổ đại thần." "Trong Khai Thiên kiếp, Không Gian Ma Thần Dương Mi may mắn sống sót, nay đã kết hợp thời không đại đạo trở lại cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Còn về Thời Gian Ma Thần thì đã chết trong tay bản tôn." "Sau này, nếu ngươi và Chúc Cửu Âm muốn bước lên đỉnh phong đại đạo, con đường phía trước sẽ thuận buồm xuôi gió, hãy tự mình trân trọng!" Nghe vậy, Đế Giang kinh ngạc, Không Gian Ma Thần còn sống, còn Thời Gian Ma Thần lại chết trong tay người trước mắt, vậy thì người này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Chúc Cửu Âm càng vội vàng hành lễ, cung kính nói: "Nếu không có tiền bối ra tay, ta có lẽ đã sớm chết dưới Thiên Đạo kiếp lôi." "Phải, thực ra nếu các ngươi hóa hình ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ hay

trung kỳ thì đều không có nguy hiểm tính mạng, bởi vì lần này là do Thiên Đạo kỵ đạn nên mới ngầm ra tay, chuẩn bị cách sát." Hoàng Thiên đầy ý vị sâu xa nói: "Trong đó cũng có một phần công lao của bản tôn.

Chương 364

Năm xưa bản tôn ở trong Bàn Cổ Thần Điện, được Phụ Thần ban ơn, khi đó ta đã ban một ít thần huyết cho các ngươi, nâng cao căn nguyên của các ngươi, nên các ngươi mới chậm hóa hình như vậy, có oán bản tôn không?" "Không, vãn bối sao có thể oán hận tiền bối.

Nếu không có tiền bối ban ơn, sao căn nguyên chúng ta có thể hùng hậu như vậy, cộng thêm tiền bối lại cứu mạng vãn bối, ơn cứu mạng lớn hơn trời." Chúc Cửu Âm lập tức đáp lời.

Dù thế nào đi nữa, nâng cao căn nguyên luôn là chuyện tốt, căn nguyên càng thâm hậu thì thành tựu tương lai càng lớn, cho nên Thập Nhị Tổ Vu đối với Hoàng Thiên không những không thể oán hận mà còn phải thầm cảm kích.

"Tiền bối, ngài xưng là Phụ Thần?" Nhưng Đế Giang lại nghe ra ẩn ý trong lời nói, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Trước đó hắn cứ ngỡ Hoàng Thiên ít nhất cũng ngang hàng với Bàn Cổ, bằng không sao có thể dễ dàng tuyệt sát Thời Gian Ma Thần, lại còn quen biết Không Gian Ma Thần, nhưng cư nhiên lại gọi Bàn Cổ là Phụ Thần, điều này thật khiến người ta suy ngẫm.

Mấy Tổ Vu khác không xen vào được, chỉ có thể mở to mắt nhìn Hoàng Thiên, tựa hồ muốn hắn giải đáp thắc mắc.

Nghe vậy, Hoàng Thiên gật đầu, nhàn nhạt nói: "Đúng vậy, bản tôn chính là luồng Sáng Thế Chi Khí đầu tiên khi thiên địa sơ khai tập hợp với Huyền Hoàng Chi Khí hóa thân thành.

Ta hóa hình ở lượng kiếp thứ sáu, thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn." "Tê!" Thập Nhị Tổ Vu nghe xong đều hít một hơi khí lạnh.

Không ngờ đại thần thông giả trước mắt cư nhiên cũng là sinh linh Tiên Thiên giống họ, nói trắng ra cũng là tay trắng lập nghiệp, không giống với đám dư nghiệt Hỗn Độn Ma Thần kia.

Nhưng người ta chỉ qua vài lượng kiếp đã đạt tới trình độ như hôm nay, ngay cả đệ nhất Ma Thần Hỗn Độn là Thời Gian Chí Tôn cũng chết dưới tay.

Thử hỏi, Thập Nhị Tổ Vu kế thừa ý chí chiến thiên chiến địa của Bàn Cổ sao có thể không kính phục!

Một lúc lâu sau, người phản ứng đầu tiên lại là Đế Giang, hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Không biết chúng ta nên xưng hô với ngài thế nào?" Trong lời nói chứa đựng sự cung kính phát ra từ nội tâm, đó là sự kính trọng đối với cường giả.

Người ta một câu Bàn Cổ Phụ Thần, hai câu Bàn Cổ Phụ Thần, nhưng rốt cuộc không thay đổi được địa vị cường giả hàng đầu thế giới Hồng Hoang hiện nay.

Thập Nhị Tổ Vu mới chỉ là Đại La Kim Tiên, sao có thể lên mặt trước hắn!

"Bản tôn là Thần Đạo chí cao, các ngươi có thể gọi ta là Hoàng Thiên Thần Tôn." Hoàng Thiên nói.

Thần Đạo chí cao?

Thập Nhị Tổ Vu nghe xong trong lòng lại kinh hãi.

Dù không biết thế gian có bao nhiêu cường giả, nhưng những người thực sự nổi danh như Phụ Thần Bàn Cổ hay các Hỗn Độn Ma Thần, ai chẳng là người khai tịch ra con đường đại đạo.

Bóng dáng áo vàng trước mắt cư nhiên là Thần Đạo chí tôn, hèn chi tu vi cao thâm như vậy.

“Chúng ta kiến quá Thần Tôn!

Bái tạ Thần Tôn cứu mạng chi ân!” Ngay lập tức, mười hai vị Tổ Vu hơi khom người hành lễ vấn hậu Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên thấy vậy gật đầu, vung đại thủ, một đạo thần lực tung ra đỡ mọi người dậy, nhàn nhạt nói: “Không cần đa lễ, bản tôn và các ngươi đều sinh ra trong cùng một thiên địa, chỉ là tu vi có trước có sau, không đại diện cho địa vị cao thấp.” Mẻ sinh linh Tiên Thiên cuối cùng này kế thừa không chỉ căn nguyên trác việt, mà quan trọng nhất chính là khí vận mạnh mẽ trên người họ.

Tương lai, mẻ người này sẽ đứng trên đỉnh Hồng Hoang, không hề kém cạnh mẻ Tiên Thiên thần thai đầu tiên.

Đương nhiên, ba tên Dương Mi, Hồng Quân, La Hầu là ngoại lệ, họ không phải là người sinh ra lớn lên ở Hồng Hoang.

Thập Nhị Tổ Vu không khỏi cảm thấy mắt nóng lên, từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên được người coi trọng, được người công nhận như vậy.

“Thần Tôn, ngài?” Nghe vậy, Hoàng Thiên mỉm cười nói: “Đệ Thập Nhị Tổ Vu, người sinh ra đã chưởng khống Thổ Chi Đại Đạo chính là Hậu Thổ phải không?” “Ách!” Hậu Thổ ngẩn người, nôn nóng hỏi: “Khải bẩm Thần Tôn, vãn bối là Hậu Thổ, chỉ là không biết ngài làm sao biết?” “Ha ha ha, ta làm sao không biết chứ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Chúc Dung, Cộng Công, Cú Mang, Nhục Thu, Thiên Ngô, Hấp Tư, Cường Lương, Xa Bỉ Thi, Huyền Minh, không sai chứ!” Hoàng Thiên đếm qua một lượt.

Nụ cười vị mặn trên mặt hắn khiến các Tổ Vu ngơ ngác, tình huống gì đây, chẳng lẽ mình nổi danh đến thế sao?

“Có lẽ các ngươi không hiểu ý nghĩa lời bản tôn nói.

Từ lúc khai thiên đến nay, thiên địa đã trải qua một lần lượng kiếp, đó là thời đại Hoang Cổ với Hung Thú lượng kiếp.

Nay là lần lượng kiếp thứ hai, thời đại Thái Cổ với Long Phượng lượng kiếp." Hoàng Thiên tiếp tục: "Vào thời Hoang Cổ, bản tôn là vạn tộc cộng chủ, Đại Thần Tôn chí cao vô thượng của Thần Điện.

Khi đó thực lực của bản tôn quan tuyệt thế giới, khi du lịch ngang qua vực sâu Bất Chu Sơn cư nhiên thấy các ngươi trong thần điện." "Cũng chính vì lần đó, bản tôn hạ lệnh đặt phân bộ Thần Điện ngay sườn núi Bất Chu, thống trị toàn bộ trung bộ, chấn nhiếp tứ hải bát hoang, nên các ngươi mới không bị ai quấy rầy cho đến tận bây giờ." "Tê!" Thập Nhị Tổ Vu càng thêm sững sờ, không ngờ Hồng Hoang đã trải qua thời gian dài như vậy, ngay cả thời đại cũng đã qua hai lần, mình đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Những kẻ hiếu chiến như Chúc Dung, Cộng Công nghe mà chiến ý sôi sục, Hồng Hoang mạnh mẽ như thế, vô số sinh linh, mới là lúc huyết mạch Bàn Cổ triển hiện hùng phong.

Trước đó chưa sinh ra linh trí nên lỡ mất lượng kiếp thứ nhất, nhưng giờ đã hóa hình, lượng kiếp thứ hai tuyệt đối không thể bỏ lỡ, bằng không lãng phí cơ hội chiến đấu tốt.

Nhìn những thân ảnh đang kích động trước mắt, Hoàng Thiên sao lại không hiểu đám đầu óc đơn giản này đang nghĩ gì.

"Hừ!" Hắn hừ lạnh một tiếng, cắt đứt ảo tưởng của Thập Nhị Tổ Vu, sau đó lạnh lùng nói: "Các ngươi muốn ra ngoài sao?

Tưởng rằng giữa trời đất này không ai làm gì được các ngươi sao?" "Bản tôn nói cho các ngươi biết, ngay từ thời Hoang Cổ, lúc Hung Thú lượng kiếp lần thứ nhất, Đại La Kim Tiên căn bản không đỡ nổi một kích của Hỗn Nguyên Kim Tiên, huống chi là thời đại bây giờ, Chuẩn Thánh nhiều như chó, Đại La chạy đầy đường, các ngươi

thấy mình nên ra ngoài không?" Một gáo nước lạnh đột ngột giội thẳng khiến Thập Nhị Tổ Vu tỉnh táo hẳn ra, ngay cả Chúc Dung và Cộng Công hiếu chiến nhất cũng tỉnh ngộ.

Thời Hoang Cổ đã có tồn tại vượt cấp Đại La Kim Tiên, hiện giờ ngay cả Chuẩn Thánh cũng nhiều như chó, đám này mà ra ngoài thật thì chẳng phải bị người ta diệt sạch như pháo hôi sao!

Tuy Thiên Đạo đối xử với huyết mạch Bàn Cổ có chút không đạo đức, nhưng về phương diện truyền thụ tri thức thì làm khá tốt, ít nhất không ăn bớt công đoạn.

Hệ thống Tiên Đạo và Thánh Đạo hiện nay không chỉ Thập Nhị Tổ Vu nắm rõ sau vài thập niên, mà những sinh linh Tiên Thiên cùng mẻ cũng hiểu.

Điều đó dẫn đến việc dù tự đại nhưng không ngu, có người rục rịch muốn tham gia Long Phượng lượng kiếp cũng có thể kịp thời quay đầu, không đến mức lún quá sâu.

"Tiền bối, ngài vừa nói trung bộ và Bất Chu Sơn đều do Thần Điện thống trị, vậy chúng ta có thể sau khi được ngài cho phép sẽ đi dạo trung bộ được không?" Hậu Thổ bỗng nhiên hỏi.

Câu nói này khiến khóe miệng Hoàng Thiên giật giật, nhìn cô nương xảo quyệt cơ mẫn trước mắt, thật không dám tin đây chính là vị Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Đức Quang Đại Hậu Thổ Hoàng Địa Chi, vị Bình Tâm nương nương đại đức đại thiện sau này.

Có lẽ vì vừa mới sinh ra, chưa trải qua sự tàn khốc của Hồng Hoang, và cũng có thể do Thần Đạo lực lượng đã khai phá Luân Hồi pháp tắc của nàng.

Cho nên Thổ Chi Đại Đạo không còn chuyên chú ảnh hưởng tới bản thân Hậu Thổ, tính cách tự nhiên có chút thay đổi.

“Với tu vi hiện tại, đừng có ra ngoài chạy lung tung nữa.

Thuộc hạ của bản tôn ở trung bộ và Bất Chu Sơn đã triệt thoái khỏi Hồng Hoang từ vạn năm trước rồi.

Hiện giờ trên đại địa Hồng Hoang, tam tộc đang huyết chiến, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chỉ là pháo hôi mà thôi.” Hoàng Thiên nói.

Nghe vậy, Thập Nhị Tổ Vu càng thêm ủ rũ, vốn tưởng có thể ké chút hào quang để ra ngoài mở mang tầm mắt, nhưng giờ bị đả kích thảm hại hơn.

Chuẩn Thánh còn là pháo hôi, vậy mấy người họ chẳng phải ngay cả tro bụi cũng không bằng sao.

“Cảm vấn Thần Tôn, không biết trong Hồng Hoang hiện nay có bao nhiêu cường giả như ngài?” Chúc Dung nhịn không được hỏi.

Chương 365

"Chúc Dung, không được lỗ mãng!" Đế Giang vội vàng quở trách, sợ Chúc Dung sẽ làm phật lòng Hoàng Thiên.

Nhưng Hoàng Thiên không hề nổi giận, trái lại còn giải thích cặn kẽ: "Ngoại trừ Thần Điện của bản tôn ra, hiện nay ở Hồng Hoang, Chuẩn Thánh đạt tới con số hàng vạn, Đại La Kim Tiên không đếm xuể; cường giả Á Thánh cảnh có vài chục người, còn kẻ có thể đối địch với Thánh Nhân như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì chỉ có một." "Các ngươi đừng lo lắng, hiện giờ là thời đại Thái Cổ, lúc tam tộc hoành hành, thời đại tiếp theo mới là của các ngươi, hãy kiên nhẫn chờ đợi, Vu tộc rồi sẽ có lúc huy hoàng." Lượng kiếp khủng bố như thế, đám Chuẩn Thánh đó e là thặng lại được con số hai chữ đã là phúc rồi, giống như tam tộc sau này chỉ như cá trên thớt, thật khả bi!

Đợi đến khi Vu Yêu xuất thế, lúc đó Hồng Hoang tiêu điều hoang lương, cần phải thai nghén lại sinh linh, Đại La Kim Tiên ít nhất có thể trở thành kẻ nổi bật trong đó, nếu không Tam Thanh làm sao hỗn thành đại năng được.

"Vậy thì tốt!

Vậy thì tốt!" Chúc Dung, Xa Bỉ Thi và các Tổ Vu khác liên tục nói.

Từng người gương mặt không giấu được vẻ mừng rỡ, cứ ngỡ mình là hạng bỏ đi, hóa ra chỉ là chưa tới lúc.

Trong cuộc đối thoại này, Thập Nhị Tổ Vu phát hiện vị Thần Tôn này dường như không khó gần như họ tưởng, cộng thêm uyên nguyên với Tổ Vu khiến mọi người thấy rất thân cận với Hoàng Thiên.

Đùa sao, Bàn Cổ Thần Điện là chí bảo do tim của Phụ Thần hóa thành, sinh ra đã mang linh tính, nếu Hoàng Thiên có ác ý thì e là đã bị

tống ra ngoài từ lâu rồi.

Đó là lý do khiến Thập Nhị Tổ Vu yên tâm, từng người một như đối đãi với đại ca, liên tục đặt câu hỏi, sự khát khao hiểu biết về thế giới bên ngoài thật không giống người thường chút nào.

Dù Hoàng Thiên có trả lời nhưng cũng chỉ là đầu voi đuôi chuột, bởi vì đối với Thập Nhị Tổ Vu hiện tại, quan trọng nhất là tu luyện, cường hóa bản thân.

Khi bản thân chưa đủ mạnh mà đã muốn dòm ngó thế giới bên ngoài thì chỉ là cao ngạo viển vông.

"Thần Tôn!

Chúng ta nhận thấy thời gian qua sát khí Hồng Hoang sinh sôi, ngay cả vực sâu vô tận cũng mở rộng không ít..." Chưa đợi Đế Giang nói xong, Hoàng Thiên đã ngắt lời: "Các ngươi hơi phân tâm rồi.

Đúng là sinh linh Hồng Hoang đều là huyết mạch Bàn Cổ, nhưng luận về trực hệ, ngoài Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, các ngươi là do huyết mạch hóa thành, là thuần chính nhất." "Năm xưa Phụ Thần không sợ Hỗn Độn, độc chiến ba ngàn Ma Thần mới khai tịch ra Hồng Hoang, các ngươi là hậu đại trực hệ của Phụ Thần, chẳng lẽ ngay cả nhiệt huyết chiến đấu tối thiểu cũng không có sao?

Thế giới Hồng Hoang nguy hiểm bủa vây, cũng phải tiến lên phía trước." "Phải biết ngay cả bản tôn cũng từng vùng vẫy giữa lằn ranh sinh tử, Hung Thú lượng kiếp chỉ có ta thắng lợi mới thành đệ nhất nhân Hồng Hoang.

Là hậu duệ trực hệ của Bàn Cổ hóa hình, nên vô úy vô cụ, đã hiểu chưa?" Những lời này rơi vào lòng Thập Nhị Tổ Vu khiến họ cảm thấy hổ thẹn không thôi.

Chính vì quá nhiều câu hỏi nên đã nảy sinh sự sợ hãi không đáng

có, thậm chí là nhát gan, cứ mải mê hỏi về sự tình thế giới để tìm cách né tránh nguy hiểm.

Cách làm đó đối với huyết mạch Bàn Cổ mà nói không khác gì sự sỉ nhục, may mà Hoàng Thiên đã điểm tỉnh, nếu không thật không còn mặt mũi nào đối diện với Phụ Thần.

Thập Nhị Tổ Vu nghe xong mặt đầy hổ thẹn nói: "Thần Tôn nói rất đúng, chúng ta thật có lỗi với Phụ Thần, sau này tuyệt đối không như vậy nữa.

Chúng ta nhất định sẽ kế thừa sự kiêu ngạo của Bàn Cổ, không sợ hãi bất cứ khó khăn nào, ngạo lập trên đỉnh Hồng Hoang." "Thiện!" Hoàng Thiên gật đầu.

Như vậy mới đúng là chủng tộc chiến thiên chiến địa trong lòng hắn, mới xứng là Vu tộc - một trong những nhân vật chính của thiên địa.

Nếu vì xuất hiện sớm mà dẫn đến một số chuyện trở thành rào cản cho Tổ Vu, thì điều đó sẽ tạo ra nhân quả cực lớn đối với Thần Đạo.

Năm xưa Vu tộc từng đối chiến vạn giới tiên phong quân, nếu giờ ngay cả chiến đấu cũng không dám, thì tương lai Hồng Hoang còn hy vọng gì?

"Đế Giang, bản tôn hy vọng ngươi với tư cách là đại ca có thể làm gương, hiểu rõ thiên thời địa lợi.

Giống như trước đây, nếu các ngươi có thể mượn uy của Thần Điện để né tránh Thiên Đạo thì sao đến mức lâm vào cảnh nguy hiểm như vậy." Hoàng Thiên tiếp lời.

Đế Giang nghe xong không khỏi biện bạch một câu: "Thần Tôn, không phải vì Tổ Vu chúng ta là huyết mạch Phụ Thần, không..." "Hỗn chướng!

Ngươi tưởng ngươi là ai, là Bàn Cổ Phụ Thần sao mà có thể không sợ hãi mọi thứ?

Biết rõ không thể làm mà vẫn làm, đó là ngu xuẩn." "Thần Tôn!

Không phải lỗi của đại ca, là do tính tình ta nôn nóng nên vội vã đột phá mới dẫn đến..." Chúc Cửu Âm cố gắng bào chữa cho Đế Giang.

Nhưng điều này càng khiến Hoàng Thiên nổi hỏa hơn, quát mắng: "Chúc Cửu Âm, là Thời Gian Tổ Vu, có thể biết trước sau, chẳng lẽ nhìn không rõ hình thế thế giới sao?

Nguy hiểm giảo trá như vậy, chỉ một chút sơ hở cũng có thể lấy mạng ngươi." "Chẳng lẽ các ngươi không biết vì sao Tổ Vu lại có mười hai người sao?

Bản tôn nhắc lại lần nữa, con số Đô Thiên chớ có coi thường, nó quan hệ đến việc Vu tộc với tư cách huyết mạch Bàn Cổ có thể nổi bật trong lượng kiếp tiếp theo hay không." Nếu chỉ mình Đế Giang mạo tiến thì còn có thể châm chước, vì Không Gian không có tính tiên tri như Thời Gian, nhưng chính quyết định của Chúc Cửu Âm mới khiến người ta khó chấp nhận.

Là Thời Gian Tổ Vu, sinh ra đã chưởng khống Thời Gian pháp tắc, dù chỉ mới chưởng khống một thành thì bấy nhiêu đó cũng đủ để nhìn thấu một góc tương lai.

Thập Nhị Tổ Vu quan hệ đến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thiếu một người cũng không thể lập trận để triệu hoán Bàn Cổ chân thân.

Nên nhớ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chính là át chủ bài cuối cùng của Vu tộc.

Thiên Đạo muốn tiêu diệt Chúc Cửu Âm chẳng qua là sợ Tổ Vu

quá mạnh, Bàn Cổ chân thân được triệu hoán ra sẽ ảnh hưởng đến sự cân bằng thế giới.

"Đúng, là huyết mạch Bàn Cổ thì nên vô úy vô cụ, nhưng bản tôn không bảo các ngươi làm trò ngu ngốc để tự sát.

Nếu Thiên Đạo không nhúng tay, ngươi tưởng ngươi có thể vượt qua loại lôi kiếp đó sao?

Ta nói cho ngươi biết, không thể nào đâu." Hoàng Thiên càng nói càng giận: "Kế thừa khí vận và di trạch của Bàn Cổ, không ít tàn dư của Hỗn Độn Ma Thần đang quan sát nơi này.

Một khi có chút khí tức tiết lộ, cái chờ đợi các ngươi chính là kiếp nạn nghiêng trời lệch đất." Càng nghe, Chúc Cửu Âm càng thấy hổ thẹn khôn cùng.

Hắn đương nhiên biết Thần Tôn nói đúng, thực tế hắn cũng biết một chút xu thế hậu thế.

Nhưng chỉ vì chút danh lợi mà chọn cách mạo tiến, nếu Thần Tôn không kịp thời ra tay, e rằng người chết không chỉ là một mình hắn.

Mười một Tổ Vu còn lại cũng cảm thấy hổ thẹn trong lòng, họ hiểu rõ Hoàng Thiên thương cho roi cho vọt.

Chỉ cần một người trong số họ biết ổn trọng thì cũng không đến mức xảy ra chuyện này.

"Thần Tôn, chúng ta biết sai rồi, trước đây đúng thật là quá ngu xuẩn." Chúc Cửu Âm khổ sở nói.

Đế Giang bên cạnh cũng lên tiếng: "Thần Tôn!

Ta đã không làm tốt vai trò đại ca nên mới như vậy... mọi nguyên nhân đều tại ta." "Thần Tôn!

Là ta không đúng..." Các Tổ Vu khác cũng lần lượt lên tiếng.

Nhìn đám cục mịch chân chất này, trong lòng Hoàng Thiên không tự chủ được hiện lên một tia mỉm cười, nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng nghiêm túc.

Chương 366

Hắn hiểu rõ, nếu bây giờ không sửa cái tính cuồng vọng tự đại của đám này đi, sau này nhất định sẽ gây ra nhiều sai lầm.

Ít nhất là sau khi Thần Đạo xuất hiện, Thiên Đạo can thiệp ngày càng thường xuyên, có thể thấy từ trận đối đầu giữa Hồng Quân và La Hầu.

Tương lai, kẻ chờ đợi Tổ Vu không chỉ có Yêu tộc, mà có lẽ còn nhiều bàn tay đen tối của Thiên Đạo ẩn giấu phía sau.

"Năm xưa Bàn Cổ Phụ Thần sở dĩ thân hóa vạn vật, các ngươi tưởng thật sự là do kiệt sức sao?

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tầm thường có thể làm tổn thương Phụ Thần ở cảnh giới cực hạn Thiên Đạo sao?

Cuộc khảo nghiệm cuối cùng đến từ Đại Đạo..." Nghe vậy, Thập Nhị Tổ Vu rơi vào trầm tư, đây là lần đầu cũng là lần cuối họ nghe về giả thuyết này.

Hóa ra Phụ Thần chết không phải do kiệt sức, mà vì không gánh nổi cuộc khảo nghiệm cuối cùng của Đại Đạo.

Vậy cuộc khảo nghiệm đó là gì?

Là Thiên Đạo trong truyền thuyết sao?

Hay là kẻ nào khác?

Những suy đoán đủ loại khiến đám Tổ Vu vốn ngây thơ trở nên trầm mặc hơn, ngay cả tâm trí cũng đang nhanh chóng trưởng thành.

Có người nói, thất bại là cách trưởng thành tốt nhất, đả kích chính là dưỡng phân để lớn lên.

Là mười hai pháp tắc chi thần dự định của Thần Đạo, Hoàng Thiên không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào, họ không hề kém cạnh các mạch chủ của Địa Thần, Tinh Thần, Hải Thần.

Nếu Thái Âm, Thái Dương, Tử Vi đại diện cho đỉnh phong Tinh Thần, thì Thập Nhị Tổ Vu chính là đỉnh phong Pháp Tắc Thần, thiếu một người cũng không được.

"Các ngươi hiện tại còn chưa hiểu rõ, trong cùng một lứa sinh linh, nếu không phải bản tôn dùng tinh huyết đề thăng tu vi cho các ngươi, thì các ngươi thậm chí ngay cả Nguyên Thần do Tam Thanh hóa ra cũng không bằng, nhưng chút tiến bộ này lại khiến các ngươi càng thêm tự đại." Hoàng Thiên trầm giọng nói.

Hắn không hề điểm hóa thêm, hiện tại Thập Nhị Tổ Vu đã phải thay đổi hoàn cảnh, nếu tiếp tục như vậy thì chỉ lặp lại bi kịch của hậu thế.

Tu vi không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là tâm tính, tu vi quyết định giới hạn dưới, tâm tính quyết định giới hạn trên, có thể bước vào cảnh giới cao hơn hay không đều phụ thuộc vào nó.

Những lời này khiến Thập Nhị Tổ Vu cúi đầu sắp chạm đất, họ vốn tưởng rằng do huyết mạch ưu việt nên tu vi mới tăng tiến nhanh như vậy.

Nhưng không ngờ tất cả chỉ là thủ bút của Thần Tôn, điều này khiến họ càng thêm xấu hổ, thấy tiền bối đã tốn không ít công sức cho mình mà họ lại có những hành vi ngu xuẩn khiến ngài thất vọng.

Thập Nhị Tổ Vu thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải cẩn trọng, tuyệt đối không được mạo tiến.

Khi Hoàng Thiên đang ở dưới vực sâu Bất Chu Sơn gặp mặt Thập Nhị Tổ Vu, thì bên ngoài thiên ngoại vô tận lượng kiếp sát khí đang

cuộn trào mãnh liệt.

Đại chiến Tam Tộc càng diễn ra càng kịch liệt, ngay cả Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân cũng bắt đầu không nhịn được, thường xuyên ra tay giao phong, nhưng đó mới chỉ là thăm dò, chưa đến thời khắc thực sự quyết chiến.

Kỳ Lân tộc và Phượng tộc liên thủ đối quyết Long tộc, kéo bằng thế thượng phong trên chiến trường, ba bên nhất thời giằng co không dứt, tổn thất thảm trọng.

Trận đại chiến này kéo dài mấy mươi vạn năm, vượt xa trí tưởng tượng của mọi người, mặc dù sinh linh Tam Tộc đông tới hàng ngàn vạn ức.

Nhưng mỗi năm gần như đều có hàng nghìn ức sinh linh ngã xuống, có thể thấy cục diện thảm liệt thế nào, vô tận nghiệp lực gia trì trên thân Tam Tộc, nếu không nhờ khí vận cường thịnh, e rằng họ đã sớm diệt vong.

Trong mấy mươi vạn năm ngắn ngủi, sinh linh đồ thán, vô tận nghiệp lực lạc xuống thân Long, Phượng, Kỳ Lân, nhưng nhờ khí vận Tam Tộc cường hoành nên đã ngạnh sinh áp chế lại.

Tuy nhiên, đó chỉ là bề nổi, thực chất nghiệp lực không hề biến mất mà ngày càng tăng lên, nếu Tam Tộc không áp chế nổi, số nghiệp lực này đủ để khiến họ triệt để diệt vong.

Đúng là thành tại khí vận, bại cũng tại khí vận, Tam Tộc thống ngự lân giáp, phi cầm, tẩu thú, thu nạp bàng đại khí vận của vạn tộc Hồng Hoang nên mới hưng thịnh.

Nhưng trong lượng kiếp, các chủng tộc này không ngừng vì mệnh lệnh của Tam Tộc mà thương vong, thậm chí có tộc bị diệt tuyệt, những sát nghiệt này đều tính lên đầu Tam Tộc, cộng thêm việc phá

hoại thế giới Hồng Hoang.

Nhất thời, vô tận nghiệp lực tựa như trời sập đất lún tự nhiên giáng xuống đầu Tam Tộc.

Tam Tộc suy bại là chuyện đã định trước, chỉ xem thời gian dài ngắn, số nghiệp lực này trừ khi dẫn đến diệt vong, nếu không họ phải luôn tìm kiếm công đức để trả món nợ trời đất này.

Ngay cả các chủng tộc sinh linh khác trong Hồng Hoang cũng bắt đầu xuất hiện thương vong, trong lượng kiếp, sát lục không cần lý do.

Tuyệt đại đa số đều bị bức cuốn vào, sự tư sát giữa Tam Tộc thậm chí dẫn phát việc chinh chiến đối ngoại, ngay cả tán tu với tán tu cũng giết hại lẫn nhau, thảm liệt vô cùng.

Hễ nhập kiếp, tâm trí sẽ bị sát khí nồng đậm xâm nhiễm, toàn thân đầy lệ khí, chỉ có lấy sát ngăn sát mới có thể độ kiếp.

Từ mấy mươi vạn năm trước, không ít sinh linh dưới trướng Thần Điện đã gia nhập lượng kiếp dưới hình thức cá nhân, với nhục thân và tu vi cường hoành, lại có linh bảo trong tay, họ đã thúc đẩy tiến trình đại chiến Tam Tộc nhanh hơn.

Toàn bộ thế giới Hồng Hoang, tám phần sinh linh đều đã nhập kiếp, đại kiếp bắt đầu đi tới giai đoạn đỉnh phong cuối cùng.

Khắp nơi khói lửa ngùn ngụt, chỉ thấy giết chóc không ngừng, máu chảy thành sông, thây chất thành núi.

Sự thảm liệt này khiến vô số đại thần thông giả hãi hùng, vượt xa mức độ của Hung Thú lượng kiếp, thậm chí họ bắt đầu suy nghĩ cách né tránh trận đại chiến cuối cùng.

Tại những nơi không ai hay biết, từng nhóm sinh linh dạt dào thần lực đang đi tuần dưới lòng đất, không ngừng tu bổ địa mạch, thu thập bản nguyên.

Gần như mỗi trận chiến nhỏ đều khiến sơn mạch, địa mạch nơi đó tổn hại, đại bộ phận linh mạch bị đánh nát.

Nhưng dưới tay nhóm sinh linh này, từng kết giới trận pháp được thiết lập, ít nhất đảm bảo tổn hại do chinh chiến được giảm thiểu tối đa.

Thậm chí linh mạch ở một số nơi còn được bí mật dời đến khu vực ven biển phía Bắc, nơi đó nghiễm nhiên trở thành nơi linh khí thịnh nhất Hồng Hoang.

Vô tận Sơn Thần, Thổ Địa đi khắp nơi, diệu thủ sinh hoa, Thiên Đạo dần tăng thêm cảm giác nhận đồng với họ, tuy chưa yêu thích nhưng cũng không chán ghét.

Chờ lượng kiếp kết thúc, số Thiên Đạo công đức mà đám Sơn Thần, Thổ Địa này nhận được tuyệt đối vượt xa tưởng tượng, còn có cả tín ngưỡng lực từ các sinh linh.

Tất nhiên, chiến tranh không chỉ mang lại cái chết mà còn có không ít cơ duyên, linh căn, linh bảo hay linh vật đều theo cái chết của chủ nhân mà lưu lạc vào tay Sơn Thần, khiến nội hàm Sơn Thần Cung của Thần Điện tăng thêm không ít.

Ngoài ra, còn một nhóm người cũng đang đi lại, đó là Ma Tộc, không ngừng xâm nhập Tam Tộc, chuyển hóa từng sinh linh một.

Những kẻ này tựa như ác quỷ Ma Vực, căn bản không quan tâm đến đại địa Hồng Hoang, thậm chí vì cướp đoạt mà không tiếc tay phá hủy địa mạch.

Trong tình huống này, sự phá hoại của Ma Tộc đối với Hồng Hoang không hề kém cạnh Tam Tộc, lượng lớn nghiệp lực bị tính lên thân La Hầu.

Chỉ là hiện tại chưa có cảm giác, phải đợi đến Đạo Ma đại chiến,

lúc Ma Đạo thất bại mới thấy rõ.

Tại vô tận Ma Vực dưới chân núi Tu Di ở phía Tây, nơi đây dường như tách biệt với sự thảm liệt của đại địa Hồng Hoang, bên trong chỉ có sự hân hoan.

Chương 367

Theo từng chủng tộc lặng lẽ bị ma hóa, quy phục dưới trướng Ma Chủ La Hầu, thế lực Ma Đạo có thể nói là như mặt trời ban trưa.

Chỉ trong mấy mươi vạn năm, Ma Đạo đã sản sinh hơn nghìn Chuẩn Thánh, phía Tây ngoại trừ núi Vạn Thọ và Nhân Quả động thiên được tiên thiên đại trận bao phủ, toàn bộ đều đã rơi vào tay La Hầu.

Tự cổ thiên địa phân âm dương, Hồng Hoang tự nhiên cũng phân Đông Tây Nam Bắc, phía Nam hỏa sơn hiểm trở, chỉ Phượng tộc có thể cư ngụ; phía Trung Bất Chu lẫm liệt, chỉ Kỳ Lân mới có thể trấn giữ; phía Bắc hiểm địa trùng điệp, Lôi Trạch, Huyết Hải phân chia thiên hạ, vô cùng ác liệt.

Chỉ có phía Đông và phía Tây là đại địa bằng phẳng, phía Đông đồi núi linh thiêng, tụ hội ba phần linh khí thế giới, phía Tây bình nguyên thẳng tắp, tập kết ba phần địa mạch của Hồng Hoang.

Chỉ tiếc phía Tây từ sau Hung Thú lượng kiếp đã là nơi tà đạo hoành hành, lại thêm địa vực xa xôi, dù Tam Tộc từng nhúng tay vào, nhưng khi quy mô đại chiến ngày càng lớn, Long Vương và hai người kia buộc phải thu hồi đại quân, nhường phía Tây cho Ma Đạo.

Đến khi phản ứng lại, La Hầu đã âm thầm chiếm cứ toàn bộ phía Tây, đại thế Ma Đạo đã thành.

Dưới mệnh lệnh của Ma Chủ La Hầu, vô tận ma chúng càng thêm càn rỡ, không ngừng ma hóa sinh linh dưới trướng Tam Tộc, suy yếu thực lực của họ.

"Chủ nhân!

Hiện tại phía Tây đã nằm trong tay ta, bước tiếp theo có nên để ma chúng chiếm cứ phía Bắc không?" Thất Tình Lục Dục Ma Sứ thấp giọng bẩm báo.

Tuy nhiên, mặt La Hầu không hề lộ vẻ vui mừng mà hơi trầm trọng, lãnh đạm nói: "Phía Tây mới chỉ là khai vị, các ngươi chớ có cao ngạo, hiện tại nhiệm vụ cấp bách là phải khiêm tốn, tuyệt đối không được để Tam Tộc phát hiện kế hoạch của bản tọa." Phải biết rằng phía Tây khác với phía Bắc, phía Bắc là địa bàn của Kỳ Lân tộc, họ chiếm cứ đã lâu, kinh doanh vững như bàn thạch.

Nếu Ma Đạo dám ra tay với phía Bắc, không quá mười năm, Tam Tộc đều sẽ nhận được tin tức, lúc đó ai lừa được ai còn chưa biết.

"Rõ!" Thất Tình Lục Dục Ma Sứ cúi đầu đáp.

Lúc này, Tâm Ma đột nhiên lên tiếng: "Xin chủ nhân yên tâm, số lượng chủng tộc bị ma hóa dưới trướng chúng ta đã đạt tới hàng nghìn vạn ức, nhưng họ vẫn không ngừng tranh đấu, cho đến hiện tại, Long, Phượng, Kỳ Lân vẫn còn đang chìm đắm trong hào quang bá chủ." "Tốt!" La Hầu nghe xong gật đầu: "Ma Đạo ta luôn giảng cứu kẻ mạnh làm tôn, kẻ yếu không đáng được thương hại, những chủng tộc bị ma hóa hiện tại chỉ là bao tải rác, chỉ có kinh qua sát lục, đào thải hết kẻ yếu mới xứng danh là Ma Tộc.

Truyền lệnh xuống, tăng quy mô tranh đấu, nhất định phải khiến Long Vương và những kẻ khác cảm thấy tướng sĩ dưới trướng đang liều chết vì họ.

Phía Tây tuy nằm dưới trướng Ma Đạo ta, nhưng đại địa Hồng Hoang còn bốn phần khác, sau này mục tiêu của ma chúng phải đặt ở phía Đông và Tam Hải.

Dẫn phát tranh đấu bên trong Tam Tộc, không ngừng gia tăng biến hóa của lượng kiếp, Tam Tộc giết nhau càng hăng thì thực lực của họ

suy yếu càng nhanh, chỉ có như vậy, cơ hội của Ma Đạo ta mới đến, thống nhất Hồng Hoang chính là lúc này." "Tuân lệnh chủ thượng!" Thất Tình Lục Dục Ma Sứ đồng thanh đáp.

Tại một nơi nào đó ở Tây Hải, đây là trú địa của tộc Liệt Hải Khủng Sa, qua nhiều phen huyết chiến, tổn thất của đại tộc trong biển này vô cùng thảm trọng.

Toàn bộ tộc nhân từ Huyền Thiên trở lên tổn thất hơn tám phần, nếu không kịp thời rút lui, e rằng sẽ toàn quân bị diệt.

Nhưng Long tộc không hề buông tha, sau một thời gian chỉnh đốn, những chiến sĩ còn lại của tộc Liệt Hải Khủng Sa vẫn bị phái lên chiến trường.

Thủ lĩnh tộc này là tu sĩ Chuẩn Thánh sơ kỳ, nếu không thì cũng không thể xếp hạng cao trong các sinh linh lân giáp như vậy.

Nhưng chính vì thế mà ông ta càng thêm ưu sầu, đại chiến đã kéo dài mấy mươi vạn năm, thương vong lớn như vậy, nếu cứ tiếp tục thì e rằng cả tộc Liệt Hải Khủng Sa sẽ diệt tuyệt.

Long tộc dẫn đầu, tộc Liệt Hải Khủng Sa không muốn nhưng cũng buộc phải chiến đấu, không chỉ vì bị uy hiếp mà còn vì vị thế của chủng tộc.

Lân giáp, tẩu thú, phi cầm đại chiến, suy cho cùng là do Tam Tộc gây nên, tộc nào thắng thì vị thế bá chủ Hồng Hoang sẽ thuộc về tộc đó.

Nếu Kỳ Lân hay Phượng tộc thắng, sinh linh lân giáp sẽ không có kết cục tốt, chưa nói tới hải tộc như Liệt Hải Khủng Sa, e rằng khi đó họ sẽ trở thành thức ăn của phi cầm, nên buộc phải chiến.

"Tộc trưởng, không xong rồi, trưởng lão Giao Phong của Long tộc đến rồi." Lúc này, một tộc nhân vội vàng chạy đến trước mặt Khủng

Sa lão tổ, lớn tiếng báo cáo.

"Ân?

Hắn tới làm gì, chẳng lẽ bắt tộc ta ra chiến trường nữa sao?" Khủng Sa lão tổ nhíu mày.

Chỉ nghe tộc nhân kia kích động hét lớn: "Tộc trưởng, trưởng lão Giao Phong mang theo rất nhiều đan dược và pháp bảo tới úy lạo tộc ta." Nghe vậy, Khủng Sa lão tổ cũng lộ vẻ vui mừng, sau bao trận đại chiến, tộc nhân tổn thất thảm trọng, đan dược và pháp bảo tích trữ cũng không còn bao nhiêu.

Hiện tại, sự xuất hiện của trưởng lão Giao Phong như ngọn đèn trong đêm tối, mang lại một hy vọng mới.

Nhưng ông ta không biết rằng, đón chờ tộc Liệt Hải Khủng Sa không phải là vận may mà là bi kịch.

Chẳng mấy chốc, cả vùng biển bị bao phủ bởi ma khí quỷ dị vô tận, một tòa ma trận triệt để ngăn cách tộc Liệt Hải Khủng Sa với thế giới bên ngoài.

Khủng Sa lão tổ nhìn tộc nhân không ngừng bị ma khí cảm nhiễm, hận ý trong lòng trỗi dậy, nếu không phải thực lực không đủ, ông đã giết chết tên Giao Phong kia.

"Tên khốn kiếp, ngươi không phải người của Long tộc... thủ đoạn Ma Đạo này, chẳng lẽ là thủ hạ của La Hầu?" Giao Phong cười nhạt: "Ồ?

Giờ lại thông minh rồi, vậy mà đoán ra được ta là người dưới trướng Ma Chủ, nhưng tiếc là muộn rồi, ngươi sẽ sớm giống như ta, trở thành nô bộc trung thành của Ma Đạo.

Sau này, Long Phượng Kỳ Lân đều chỉ là quá khứ, kẻ thực sự thống ngự Hồng Hoang sẽ là Ma Tộc chúng ta, Ma Tổ vĩ đại sẽ dẫn

dắt chúng ta đi tới đỉnh phong, xưng bá vô tận sinh linh, chúa tể thiên địa!" Cảnh tượng tương tự không chỉ xảy ra ở các tộc thuộc hạ của Long tộc, mà cả Kỳ Lân tộc và Phượng tộc cũng không ngoại lệ, khi Tam Tộc vẫn còn chìm đắm trong sát lục, Ma Đạo đã âm thầm ma hóa để suy yếu và lớn mạnh hơn.

Dần dần, hàng triệu năm trôi qua, Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân lờ mờ nhận ra có gì đó không ổn, nhưng không thể nói rõ là ở đâu.

Thế là, từng người đều để tâm, chỉ mũi dùi vào Hải Thần Cung của Thần Điện ở ngay gần đó, khiến Hùng Đại phải gánh tội thay La Hầu.

Ai bảo thực lực Thần Điện là cường đại nhất, so với Ma Đạo ẩn nấp thì Thần Đạo lại huy hoàng như vậy, chỉ một Hải Thần Cung cũng đủ để đối kháng, hỏi sao Tam Tộc không cảnh giác cho được!

Dù thế nào, Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân cũng không muốn đánh tới lưỡng bại câu thương để cuối cùng Thần Điện được hưởng lợi.

Phải biết Thần Điện trong trận chiến Hung Thú năm xưa từng có tiền lệ như vậy, nhưng thực tế, lần này họ đã lầm.

Thời gian không ngừng trôi, khi lượng kiếp ngày càng sâu sắc, tổn thất của Tam Tộc ngày càng lớn, sinh linh tử thương đạt tới một nửa Hồng Hoang.

Hoàng Thiên sau khi dạy bảo Tổ Vu xong thì rời khỏi điện Bàn Cổ, bay thẳng về phía Tây.

Mục đích chính là thăm Trấn Nguyên Tử và vô tận Địa Thần Vực dưới chân núi Vạn Thọ.

Là nơi quan trọng nhất trong lượng kiếp lần này, phía Tây mang

theo lượng lớn công đức, vì trận quyết chiến Đạo Ma cuối cùng sẽ diễn ra tại đây.

Ở phía khác, Thập Nhị Tổ Vu sau khi tiếp nhận lượng lớn thông tin từ Hoàng Thiên đã nhanh chóng hóa hình.

Nhưng họ không rời khỏi điện Bàn Cổ, vì lượng kiếp đã vào giai đoạn đỉnh cao, lúc này nhập kiếp chẳng khác nào nộp mạng, đặc biệt là Thập Nhị Tổ Vu mới chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên.

Vì Tam Tộc huyết chiến, vô số sinh linh ngã xuống, sát khí giữa trời đất ngày càng nồng đậm, đây lại là cơ hội tốt cho Thập Nhị Tổ Vu tu luyện.

Trước đó vì nóng vội mà lãng phí không ít thời gian, nay sát khí đầy trời ngưng tụ, đương nhiên phải trân trọng, lúc này không tu luyện thì đợi đến khi nào.

Trong một khoảng thời gian, Hoàng Thiên cũng từng suy nghĩ xem có nên khai mở sức mạnh Thần Đạo trên người Thập Nhị Tổ Vu hay không.

Chương 368

Nhưng cuối cùng hắn quyết định không khai mở, vì hắn không dám đảm bảo đám gia hỏa chấp nhất này có vì thế mà từ bỏ tu luyện Thần Đạo, một lần nữa bước lên con đường không lối thoát năm xưa hay không.

So với tín ngưỡng mà Bàn Cổ mang lại, đối với Tổ Vu, Hoàng Thiên chỉ là một tiền bối thân cận, họ không nhất thiết phải phục tùng tuyệt đối.

Hiện tại không khai mở sức mạnh Thần Đạo để họ tích lũy, đợi đến khi Hậu Thổ hóa thân luân hồi, triệt để mở ra Minh Giới, sức mạnh Thần Đạo ẩn giấu trong cơ thể sẽ trở thành chỗ dựa để Hậu Thổ chứng đạo.

Trước đó, phải ứng phó với lượng kiếp Long Phượng chưa kết thúc, cùng với hai bàn tay đen ẩn giấu phía sau là La Hầu và Hồng Quân.

Nếu không có gì bất ngờ, cho đến khi lượng kiếp Long Phượng kết thúc, hắn sẽ ở lại núi Vạn Thọ của Trấn Nguyên Tử.

Không lâu sau đó, ngày mà La Hầu và Hồng Quân thực sự bước lên vũ đài lịch sử, Hồng Quân với chiêu cao hơn một bậc sẽ ép La Hầu buộc phải tự bạo toàn bộ linh mạch phía Tây, khiến phương Tây từ đó không ngóc đầu lên nổi.

Cho đến khi lượng kiếp Phật Ma bắt đầu, phương Tây vẫn lạc hậu so với phương Đông, trở thành nơi nghèo nàn nhất trong Tứ Đại Bộ Châu, chỉ có đám lừa trọc đó mới cam chịu nơi ấy.

Địa Thần nhất mạch của Thần Đạo, bao gồm Thổ Địa do Trấn Nguyên Tử đứng đầu và Sơn Thần do Thương Ly đứng đầu, đều lần

lượt tiến vào vô tận Địa Thần Vực dưới chân núi Vạn Thọ.

Mục đích cuối cùng là phá hoại kế hoạch của La Hầu, giữ lại phần lớn linh mạch, khiến phương Tây không đến mức hoàn toàn suy tàn.

Tất nhiên, hai vị Phật Tổ sau này là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên cũng không đến mức khổ sở như vậy.

Như vậy, hai vị thánh nhân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sẽ vì nhân quả khí vận liên kết với phương Tây mà kết hạ nhân quả to lớn với Thần Đạo.

Thổ Địa Cung của Trấn Nguyên Tử xây dựng ở phía Tây, Thiên Đạo cũng không thể ngăn cản, chỉ có thể giương mắt nhìn Thần Đạo lấy đi một phần phía Tây.

Thực tế, người kết hạ nhân quả lớn nhất với Thần Đạo chính là Hồng Quân, ở hậu thế, vì La Hầu hủy hoại phía Tây, Hồng Quân thành thánh cũng bất đắc dĩ phải gánh vác nhân quả khổng lồ.

Thậm chí việc ban cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Hồng Mông Tử Khí cũng chỉ để trả nhân quả, đến mức sau này hai vị Phật Tổ thoát ly Huyền Môn lập ra Phật Môn, Hồng Quân cũng không thể trút giận.

Theo cách này, phương Tây được bảo tồn tốt sẽ ảnh hưởng đến đại thế của cả Hồng Hoang, căn cơ của người tu luyện phương Tây không bằng phương Đông, nhưng cũng không thể giống như kiếp sau nhếch nhác như vậy.

Đối với sự thay đổi này, Hoàng Thiên cũng không nắm chắc mười phần, không thể xác định Thiên Đạo có vì đại thế mà trở mặt hay không.

Vì vậy, hắn mới cần tọa trấn phía Tây trước, cho đến khi lượng kiếp kết thúc.

Một trăm năm sau, Hoàng Thiên đã đến bên ngoài núi Vạn Thọ, nhìn Thần Đạo đại trận quen thuộc trước mắt, phất tay một cái, một luồng thần lực bắn ra, sau đó đi thẳng vào trong.

"Bái kiến Thần Tôn!" Ai ngờ vừa mới vào, Trấn Nguyên Tử đã vội vàng ra nghênh đón.

Lúc này Trấn Nguyên Tử khí cơ quanh thân dung hợp làm một, về phần bản thể Nhân Sâm Quả thụ đã được luyện hóa thành chí bảo, tu vi bản thân đã đạt tới Thần Vương sơ kỳ, nhìn khắp lứa sinh linh tiên thiên cuối cùng của Hồng Hoang, tu vi của ông tuyệt đối là chưa từng có.

Vì sự can thiệp của Hoàng Thiên, Lôi Thần với tu vi Đại La Thần đỉnh phong xếp thứ hai, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Lão Tử, Đế Tuấn, Thái Nhất với tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ xếp thứ ba.

Các Tổ Vu còn lại, cùng với Thông Thiên, Nguyên Thủy, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi đều ở Đại La Kim Tiên trung kỳ.

"Tốt!" Nhìn tu vi Thần Vương sơ kỳ của Trấn Nguyên Tử, Hoàng Thiên hài lòng gật đầu, thời gian trận pháp hắn bố trí quả nhiên không uổng phí.

Với Thần Đạo đại trận ngưng tụ địa lực và Mộc chi bản nguyên, đủ để Trấn Nguyên Tử không còn lo lắng về sau, cộng thêm thời gian trận pháp tăng tốc, chỉ cần thần hồn tu vi theo kịp, đột phá sẽ vô cùng thuận lợi.

"Thần Tôn!

Ngài lần này tới là có việc gì?" Trấn Nguyên Tử hơi lo lắng hỏi, trước kia Hoàng Thiên từng nói khi chưa đến lúc xuất thế sẽ không tới núi Vạn Thọ nữa.

Nhưng giờ đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ vì vô tận Địa Thần Vực

dưới chân núi.

“Bản tôn lần này tới đúng là có đại sự cần mưu tính ở chỗ các ngươi, trong ngàn vạn năm tới, bản tôn sẽ thường trú tại núi Vạn Thọ, tĩnh đợi lượng kiếp kết thúc.” Hoàng Thiên giải thích.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử trầm ngâm gật đầu, trước đó Địa Thần Vực được khai tịch, cộng thêm lượng lớn Sơn Thần chuyển tới đây.

Ông đã lờ mờ nhận ra, nhưng không ngờ chiến trường cuối cùng của lượng kiếp Long Phượng lại ở phía Tây.

Như vậy mọi chuyện đã thông suốt, điều khiến ông vui mừng nhất là nếu Hoàng Thiên ở lại đây, ông có thể thỉnh giáo ngài bất cứ lúc nào.

Ông là chưởng môn nhân của Thổ Địa nhất mạch trong Thần Đạo, nhưng thực chất giống như đệ tử của Hoàng Thiên hơn, chỉ vì Thần Đạo cấp bậc nghiêm ngặt nên mới không được thu vào môn hạ.

Vui thì vui, nhưng Trấn Nguyên Tử chợt thấy hơi lúng túng, không biết nên tiếp đãi Hoàng Thiên thế nào, chẳng lẽ lại hái Nhân Sâm Quả?

Với sự cường đại của Thần Tôn, khu khu Nhân Sâm Quả đối với ngài e rằng chỉ là món ăn vặt, không có công dụng thực tế.

“Thần Tôn, ta...” Trấn Nguyên Tử lần đầu tiên nhận ra mình nghèo như vậy.

Nhìn bộ dạng quẫn bách đó, Hoàng Thiên không nhịn được bật cười, vị Địa Tiên chi tổ ở hậu thế này đúng là có chút tính tình chất phác.

“Được rồi, bản tôn tới đây là để làm đại sự, ngươi cứ tiếp tục tu luyện cho tốt, nếu có điều gì không hiểu có thể hỏi riêng bản tôn.” Nói

rồi, Hoàng Thiên nhìn quanh thấy hơi đơn sơ, tiện tay phất một cái, từng giọt Sáng Thế Thần Dịch rơi xuống.

Tức thì, toàn bộ núi Vạn Thọ linh khí dồi dào, các loại tiên hoa dị thảo mọc lên, đúng là thánh cảnh Thần Đạo, ẩn chứa quy luật của pháp tắc, ngay cả Trấn Nguyên Tử nhìn cũng phải ngẩn ngơ.

Với cảnh giới Thần Tôn của Hoàng Thiên, những nơi tầm thường không thể đáp ứng nhu cầu của hắn, riêng núi Vạn Thọ có lẽ không gánh nổi khí vận của chủ nhân Thần Đạo.

Vì vậy, hắn buộc phải thay đổi, lợi dụng Sáng Thế chi lực để thăng cấp núi Vạn Thọ, giờ đây nơi này so với Bồng Lai cũng không kém cạnh.

Trong chớp mắt, Hoàng Thiên đã vào trong Ngũ Trang Quan, ngồi ở vị trí thượng thủ, Trấn Nguyên Tử cung kính đứng một bên chờ lệnh.

"Núi Vạn Thọ nằm ở ranh giới phía Tây và miền Trung, là thông đạo quan trọng nối liền Đông Tây, vị trí của các ngươi cực kỳ then chốt, vì vậy bản tôn mới đặt lối vào Địa Thần Vực ở dưới núi Vạn Thọ." Hoàng Thiên nói: "Lượng kiếp Long Phượng là lượng kiếp thứ hai sau khi khai thiên, thực chất là Tiên Thiên chi kiếp, mục đích để thanh trừ các sinh linh tiên thiên hiện có và các chủng tộc mang huyết mạch Bàn Cổ cường đại.

Long Phượng chỉ là khởi đầu, thực sự kết thúc là Đạo Ma đại chiến, La Hầu và Hồng Quân là những đại diện tiêu biểu nhất của sinh linh tiên thiên, họ sẽ bùng nổ trận đại chiến chưa từng có, điều ta cần làm là từ đó mưu cầu lợi ích lớn nhất, khuếch trương Thần Đạo ta." Những lời này khiến Trấn Nguyên Tử ngỡ ngàng, tuy không ra ngoài nhưng ông có thể đoán được sát khí nồng đậm bên ngoài, biết lượng kiếp thảm liệt thế nào.

Nhưng không ngờ chân tướng lại là Thiên Đạo liên thủ với ý chí thế giới để thanh trừ nội họa.

"Thần Tôn, nếu đã như vậy, chúng ta can thiệp vào liệu có khiến Thiên Đạo bất mãn mà gây khó dễ không?" Từ mấy nguyên hội trước, sau khi tiếp nhận truyền thừa Thần Đạo, tam quan của Trấn Nguyên Tử đã hoàn toàn bị đảo lộn.

Từ việc kính sợ Thiên Đạo tận sâu trong lòng, nay đối với Thiên Đạo giống như đối phó với một kẻ thù bí ẩn.

Sau khi hiểu rõ sự tình, trong thời gian ngắn, Trấn Nguyên Tử đã lo rằng việc Thần Đạo hành sự ở phương Tây sẽ bị Thiên Đạo chú ý.

Dẫu sao Thiên Đạo là kẻ lập ra quy tắc, việc muốn thay đổi quy tắc chắc chắn sẽ thách thức Thiên Đạo.

"Không cần lo lắng, hiện tại Thiên Đạo chưa sinh ra cảm xúc, nói trắng ra chỉ là một chuỗi chương trình, những gì ta làm không những không ảnh hưởng mà còn giúp một tay, vì kết cục cuối cùng của trận đại chiến phía Tây ngay cả Thiên Đạo cũng không ngăn cản nổi." Hoàng Thiên tiếp tục: "Nếu theo kế hoạch đã định, La Hầu nắm giữ tiên thiên chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận, cuối cùng cùng Hồng Quân gây ra biến động lớn cho thế giới, nếu phía Tây hoàn toàn sụp đổ, điều đó sẽ mang lại tai nạn chưa từng có cho Hồng Hoang, kẻ khởi xướng là Thiên Đạo cũng sẽ bị ảnh hưởng." Trấn Nguyên Tử đứng bên càng thêm kinh ngạc, hóa ra còn có thể làm vậy, lợi dụng sơ hở của Thiên Đạo để tạo ra lợi ích, thay đổi hoàn cảnh của bản thân.

Nói trắng ra, dưới quy tắc của Thiên Đạo, chỉ cần thực lực đủ mạnh, kết quả lại không đe dọa Thiên Đạo thì dù bất mãn Thiên Đạo cũng sẽ không ra tay đối phó.

Chương 369

Thực tế, giữa Thần Đạo và Thiên Đạo có mâu thuẫn, Thần Đạo muốn chấp chưởng Hồng Hoang, mượn sức mạnh Hồng Hoang chinh phục chư thiên vạn giới, không ngừng mở mang bờ cõi để thỏa mãn tiêu hao nội bộ.

Thiên Đạo lại muốn suy yếu sinh linh thế giới để giảm tiêu hao, đạt tới sự cân bằng.

Trong đó bao gồm Hồng Quân chủ tể Tiên Đạo và La Hầu khống chế Ma Đạo, sau này còn có Phật Đạo, v.v.

Vì vậy, Hoàng Thiên sẵn lòng ra tay uốn nắn, Thiên Đạo cũng chưa chắc đã phản đối, huống chi là ra tay.

"Truyền lệnh xuống, mệnh lệnh Thổ Địa, Sơn Thần chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần thời cơ đến, lập tức khởi động đại trận toàn phía Tây, giảm thiểu mức độ phá hoại." "Tuân lệnh!" Trấn Nguyên Tử lập tức đáp ứng.

Lúc này, chiến tranh Hồng Hoang vẫn tiếp tục, ngày càng kịch liệt, do Ma Đạo gia nhập, trận chiến sinh tử cuối cùng đã thực sự bắt đầu.

Trong đó, các vị Thần Đạo như Hùng Đại, Thương Ly, Liễu Mi, Huyền Thiên đều đã đột phá Thần Đế, hình thành cục diện cường đại với Thần Tôn Hoàng Thiên đứng đầu, Địa Hoàng phò tá, năm vị Thần Đế còn lại cai quản tứ phương.

Nếu Thần Đạo sẵn lòng ra tay, Hồng Hoang sẽ sớm được bình định.

Giống như Huyền Thiên, Liễu Mi và những người khác tuy đã đột phá Thần Đế cảnh nhưng không hề ra tay can thiệp lượng kiếp.

Thay vào đó, họ tiếp tục bế quan tu luyện, toàn tâm toàn ý ổn định cảnh giới Thần Đế, tạo điều kiện tốt hơn cho bước đột phá tiếp theo.

Nói rõ hơn, Đạo Ma chi tranh sẽ có Thần Đạo can thiệp, nhưng chủ yếu là chưởng môn nhân của Địa Thần nhất mạch như Thương Ly, Liễu Mi.

Hải Thần nhất mạch sẽ thu nạp lại thế lực Long tộc, mở rộng địa bàn từ ngoại hải vào nội hải, hình thành cục diện Hải Thần Cung cường đại.

Tinh Thần nhất mạch lại càng không cần nói, chỉ riêng việc kinh doanh vô tận tinh không đã đủ mệt rồi, huống hồ còn có hàng chục trung thiên thế giới được phát hiện, tất cả đều cần Thần Quân ẩn thân trong ba mươi sáu tầng trời ra tay.

"Ồ?

Xem ra Hồng Quân sắp bắt đầu dung hợp Tam Thi, La Hầu hiện tại chắc cũng đang dung hợp bản mệnh linh bảo, hai người có Thiên Đạo hộ trì, tu vi không phân cao thấp, chỉ tiếc đối mặt với bản tôn thì còn hơi yếu." Hoàng Thiên ngồi tại núi Vạn Thọ thầm nghĩ.

Trong hàng ngàn vạn năm qua, vô số sinh linh sinh ra trong hai lượng kiếp đã bị giết sạch, máu tươi nhuộm đỏ đất trời, nay số sinh linh còn lại chưa tới một phần ba.

Hiện tại là thời kỳ đỉnh cao nhất của Long Phượng, thịnh cực tất suy, nhiều sinh linh dưới sự thúc đẩy của Ma Đạo đã bị oán khí quấn thân, lờ mờ có xu hướng nhập ma.

Cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cũng đến lúc La Hầu ra trận để thanh lọc thế giới một lần nữa.

Không biết từ bao nhiêu năm trước, Hồng Hoang đã không còn cái gọi là xưng hô chủng tộc, tất cả sinh linh còn lại được quy về ba loại:

phi cầm, tẩu thú và lân giáp.

Thậm chí sau khi Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc truyền công pháp xuống, ngày càng nhiều chủng tộc biến thành ba tộc này.

Chẳng hạn như Ngư Long, Giao Long, Xà Long, Mãng Long, Ngạc Long, Kình Long, thậm chí ngay cả Miết Long cũng xuất hiện.

Dần dần trong thiên địa, không còn gọi là tộc này tộc nọ, mà chỉ gọi là con rồng này, con phượng kia, con kỳ lân nọ.

Sự thay đổi này dẫn đến việc từ lượng kiếp thứ chín trở đi, toàn bộ sinh linh trong Hồng Hoang ngoại trừ Thần Đạo ra, từ thảo mộc chi linh, sơn xuyên chi linh đến tẩu thú, phi cầm đều bị phân làm ba loại.

Điều này càng hướng tới lượng kiếp thứ mười là 'Vu Yêu', khác hẳn với tiên thiên thần thai ma khu ngày xưa.

Cùng với sự biến thiên của lịch sử, các tiên thiên thần thai ma cũng dần biến mất khỏi Hồng Hoang theo cái chết của vô số đại thần thông giả.

Mục đích thanh trừng các sinh linh tiên thiên thông qua lượng kiếp Long Phượng của Thiên Đạo đã đạt được.

Số ít sinh linh thời Hoang Cổ còn sót lại, để phân biệt với sinh linh thời Thái Cổ, vẫn được gọi là Lão Tổ.

Ngoài ra, Ma Đạo của La Hầu cũng bắt đầu bước lên vũ đài lịch sử, nổi tiếng với sự hung ác tàn nhẫn, tuân theo quy tắc kẻ mạnh làm tôn, thích nghi thì tồn tại.

Nhưng không thể phủ nhận, dưới tông chỉ tàn khốc đó, lượng lớn Ma Tộc được đào tạo ra cực kỳ cường đại, thậm chí vượt xa Tam Tộc.

Cùng với cái chết của các sinh linh Tam Tộc, thực lực của họ dần suy yếu, Long, Phượng, Kỳ Lân tuy vẫn giữ được phía Bắc, phía Nam và Tam Hải, nhưng những nơi như miền Trung và phía Tây thì không còn liên quan nhiều nữa.

Chiến trường phía Đông vẫn đầy máu tươi, nhưng miền Trung đã trở thành thánh địa cho vô số tán tu và các sinh linh sinh sau đẻ muộn.

Gần như tất cả các đại năng giả đều thấy rõ Tam Tộc đã như ngọn đèn cạn dầu, sự giãy giụa cuối cùng, dù là sinh linh từ lượng kiếp thứ bảy hay tiên thiên thần thai ma từ lượng kiếp thứ sáu, không ai là không hận Tam Tộc thấu xương.

Đợi chờ họ ngoài sự tiêu vong chỉ còn lựa chọn suy nhược mà thôi.

Mặc dù Thiên Đạo cố ý sắp đặt, nhưng sự tư sát và máu tươi luôn hiển hiện trên mặt đất, ngay cả Hoàng Thiên cũng nhân cơ hội nhúng tay vào mưu cầu lợi ích, có thể thấy màn hạ màn tiếp theo sẽ thế nào!

Thần Điện ngoài việc bố cục Sơn Thần Cung ở phía Tây, Hải Thần Cung cũng không hề rảnh rỗi.

Không lâu trước đó, Trấn Hải Đại Thần Vương Hùng Đại đã đích thân dời đảo Đại Dư đến vùng biển phía Bắc.

Từ mấy vạn năm trước, do luyện hóa trung khu Đại Dư khiến tu vi tràn ra, ông đã thuận lợi đột phá Thần Đế sơ kỳ.

Nhờ vậy mới có thể trong mấy triệu năm ngắn ngủi dời đảo Đại Dư từ Tây Hải về Bắc Hải, tọa lạc giữa trung tâm Bắc Hải, trở thành tổng hành dinh của Hải Thần Cung.

Trong mấy triệu năm đó, nhờ Hỗn Độn đại trận bên trong chuyển hóa, đảo Đại Dư đã hoàn toàn khôi phục lại cảnh tượng thịnh vượng năm xưa, thần vận kiêu hãnh của chư thiên bao phủ toàn bộ Bắc Hải.

Lúc này, căn cơ của Bắc Hải không kém gì Đông Hải, nếu không phải Hồng Hoang đang trong lượng kiếp, mọi người đều mải mê giết chóc thì việc này đã sớm gây ra sóng gió lớn.

Chỉ có những sinh linh thuộc Thần Điện ở Bắc Hải mới biết, Trấn Hải Đại Thần Vương điện hạ không biết từ lúc nào đã lấy được một hòn đảo tiên khổng lồ, không hề thua kém đảo Doanh Châu ở Đông Hải.

Sau khi đảo tiên hoàn toàn tọa lạc tại trung tâm Bắc Hải, ba hòn đảo khác trong Thập Châu cũng lần lượt hiện diện tại đây, hoàn toàn thay đổi môi trường nơi này.

Nhất thời, không ít chủng tộc lưỡng cư bắt đầu lên đảo tiên, tạo nên một cảnh tượng bừng bừng sức sống.

Tuy nhiên, vô tận năm trước, sau khi sinh linh Thần Điện nhập kiếp, Bắc Hải và miền Trung đã tiêu điều đi không ít, tuyệt đại đa số tu sĩ Thần Đạo đều chết thảm trong lượng kiếp.

Nay số người trở về Bắc Hải không tới một phần mười, đây mới chỉ là đỉnh cao đại chiến Tam Tộc, ngay cả quyết chiến còn chưa tới, huống chi là Đạo Ma chi tranh phía sau.

Theo tính toán của Hoàng Thiên, nếu muốn thành công độ lượng kiếp và mưu cầu lợi ích lớn nhất, Thần Điện tất yếu phải hy sinh.

Ít nhất hiện nay hai mạch Thần đạo ở Bắc Hải và phía Tây phải tổn thất trên sáu phần thực lực, lúc đó toàn bộ Hồng Hoang sẽ trở nên hoang vu, hoàn toàn trở về thời đại vạn dặm không bóng người như đầu lượng kiếp thứ sáu.

Cũng chính vì thế, Thiên Đạo mới có thể triệt để thay thế ý chí thế giới, khống chế toàn bộ Hồng Hoang, không ngừng chủ đạo luân hồi của lượng kiếp, phát triển thế giới theo quỹ đạo của mình.

Thời đại Thái Cổ huy hoàng sắp qua đi, thay vào đó là một thời đại mới bị Thiên Đạo khống chế, bỏ lại ánh hào quang của quá khứ.

Trong vạn năm sau khi Hoàng Thiên tọa trấn núi Vạn Thọ ở phía Tây, Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư thủ hộ tinh không đã đích thân truyền âm.

Chương 370

Chỉ trong mấy triệu năm, oán khí và sát khí của sinh linh trong thế giới Hồng Hoang đã xuyên thủng chín tầng trời, đang tràn vào tinh không.

Ban đầu ngài không định cho quân tinh thần xuất chiến, dẫu sao nơi đó là vùng đất màu mỡ mà Hồng Hoang chưa từng thấy, nhưng giờ xem ra buộc phải ra tay rồi.

Là cuộc thanh tẩy lớn đầu tiên sau khi Thiên Đạo ra đời, nhân quả giữa tinh không và đại địa khiến đại bộ phận sinh linh buộc phải nhập kiếp, nếu không sẽ bị nghiệp lực quấn thân, tu vi không thể tiến thêm.

Nếu không phải Đế Tuấn, Thái Nhất đang bị tinh không khống chế, e rằng Hoàng Thiên thật sự sẽ tưởng rằng Thiên Đạo đang dọn đường cho hai người bọn họ.

Vì chỉ có sinh linh tinh không chết đi hàng loạt, Đế Tuấn và Thái Nhất mới có thể dễ dàng khống chế tinh không, lấy đó làm căn cơ cho Yêu tộc.

"Truyền lệnh xuống, Thần Đạo Tinh Thần đại trận tách khỏi Thái Âm, Thái Dương, các sinh linh Thần Đạo từ đại địa, phàm là tu vi Thái Ất Thần trở lên, tất cả hạ phàm nhập kiếp Hồng Hoang." Sau khi nhận lệnh của Thần Tôn Hoàng Thiên, Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư đã nhanh chóng triển khai, vô số sinh linh trở lại đại địa, dấy lên một làn sóng giết chóc mới.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là sức mạnh Thái Âm, Thái Dương giữa trời đất bỗng nhiên tăng mạnh, một số sinh linh bẩm sinh có thể cảm ứng bản nguyên Thái Âm Thái Dương đã nhận được không ít lợi ích.

Trong triệu năm tiếp theo, mạch Tinh Thần đã tử thương hàng nghìn ức sinh linh, cuối cùng mới triệt tiêu được sát khí ngoài tinh không.

Theo tính toán của Hoàng Thiên, mạch Tinh Thần của Thần Đạo đã hoàn toàn giải quyết xong nhân quả với Thiên Đạo, lượng kiếp tiếp theo sẽ không còn liên quan gì nữa.

Lúc này, trong Tam Tộc đã xảy ra một số chuyện kỳ lạ, thu hút sự chú ý của những người như Long Vương.

"Lũ khốn khiếp, dám không nghe hào lệnh của bản hoàng, Long Vệ đâu?

Đi bắt giữ toàn bộ tộc Liệt Hải Khủng Sa cho ta!" Trong Long Cung, Long Vương giận dữ quát.

Không ngờ chỉ sau một thời gian ngắn, trong số các sinh linh lân giáp đã có một số chủng tộc bắt đầu không nghe lệnh Long tộc, ngay cả việc tập kết cũng không muốn.

Cứ đà này, Long tộc là thống soái tối cao của loài lân giáp làm sao duy trì uy danh được nữa?

Ba nghìn Long Vệ cấp Đại La Kim Tiên sau khi nhận lệnh đã không ngừng nghỉ chạy tới doanh địa của tộc Liệt Hải Khủng Sa.

Nhưng khi tới nơi, họ chỉ thấy một mảnh hoang tàn, ngay cả bóng người cũng không thấy.

Sau đó, Long Vương đích thân tới nơi, một luồng khí tức quỷ dị đã dập tắt cơn giận trong lòng ông, thay vào đó là sự lo lắng nảy sinh.

Nhưng vì hiện tại đại chiến đang lúc gay gắt, một khi tin tức này truyền ra ngoài, e rằng sẽ gây loạn cho các sinh linh lân giáp khác, thậm chí có thể tạo cơ hội cho Kỳ Lân và Phượng tộc.

Vì vậy, ông nén giận, chỉ đành để Ám Vệ bí mật điều tra, hy vọng tìm ra chân tướng chuyện gì đã xảy ra với tộc Liệt Hải Khủng Sa.

Ngay lúc đó, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân dẫn theo tinh nhuệ tập kết tại bờ Đông Hải, sát cơ ngút trời ngưng tụ thành thực chất, binh phong chỉ thẳng vào Long tộc.

Long Vương không kịp xử lý chuyện khác, đành dẫn đại quân ra bờ biển đối trì với hai tộc, một bầu không khí túc sát chưa từng có bao trùm toàn trường.

Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân mang theo toàn bộ cao thủ trong tộc xuất động, phía Long tộc, ngay cả Chúc Long trấn thủ hải nhãn cũng xuất hiện.

Ân oán Tam Tộc bắt đầu từ Hung Thú lượng kiếp, cộng thêm hàng chục triệu năm giết chóc không ngừng, hận thù đã thấu xương tủy, không chết không thôi.

"Lão tặc Long Vương, ngươi tự tiện khơi mào chiến tranh, dẫn phát lượng kiếp Hồng Hoang, bao năm qua vô số sinh linh vô tội bỏ mạng, tội ác tày trời, sao không mau chịu trói?" Phượng Tổ tiên phong lên tiếng chất vấn.

"Ha ha ha!" Ai ngờ lời này lại khiến Long Vương cười lớn: "Con chim tạp lông kia, đều là bằng hữu cũ bao nhiêu năm rồi, đừng diễn trò nữa, thiên ý như đao, bản hoàng không sợ gì cả, muốn chiến thì chiến!" Sự đã đến nước này, việc tranh cãi ai khơi mào lượng kiếp đã không còn cần thiết, tu vi đến mức này, ít nhất họ cũng đã nhìn thấu một tia thiên cơ.

Là huyết mạch Bàn Cổ cộng thêm các chủng tộc tiên thiên Long Phượng Kỳ Lân, họ chính là đối tượng bị Thiên Đạo thanh trừng, chỉ có tranh đấu mới tìm thấy một tia sinh cơ.

“Giết!” Thấy Long Vương đã xé rách lớp màn cuối cùng, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân không hề do dự, phất tay một cái, vô số tộc nhân phía sau lao về phía đối thủ.

Long tộc cũng không hề nao núng, vô tận sinh linh lân giáp hiện ra chân thân, khí thế toàn thân bùng nổ, khiến mây gió đổi màu, đại địa rung chuyển.

Lúc này, Hoàng Thiên đã tới hiện trường, không chỉ hắn, Hồng Quân, Dương Mi, Vô Cực, Càn Khôn, Lục Áp cùng các đại thần thông giả khác cũng đều đã tới.

Trận đại chiến này đại diện cho đỉnh cao của thế giới Hồng Hoang, đặc biệt là cuộc đối quyết giữa ba vị cường giả Á Thánh cảnh, gây ra chấn động chưa từng có.

Khí vận linh bảo Kỳ Lân Ấn của Kỳ Lân tộc đối đầu với chí bảo Long Châu của Long tộc, Tổ Kỳ Lân và Long Vương bộc phát toàn bộ thực lực, dư chấn của trận chiến thậm chí khiến các Đại La Kim Tiên ở rìa chiến trường hóa thành tro bụi.

Bên cạnh đó, Phượng Tổ cầm Phượng Chương của Phượng tộc đang chuẩn bị chi viện cho Tổ Kỳ Lân thì bị Chúc Long và Ứng Long của Long tộc quấn lấy.

Tuy thực lực của Chúc Long không bằng Phượng Tổ nhưng với vài tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ cầm cực phẩm tiên thiên linh bảo, họ vẫn có thể kìm chân bà.

Đại chiến kéo dài trăm năm, Tam Tộc tổn thất thảm trọng, phân nửa sinh linh chết trong cuộc tư sát, hóa thành phân bón bù đắp cho bản nguyên thế giới.

Dần dần, ngày càng nhiều thành viên Tam Tộc chìm đắm trong giết chóc, sát khí lượng kiếp gần như hủy diệt mọi linh trí, chỉ còn lại

sự tàn sát.

Từ vô số sinh linh ban đầu, nay Tam Tộc chỉ còn chưa tới một phần mười tộc nhân và thủ hạ, trận chiến đã dần đi đến hồi kết.

Lúc này, trên mặt Hoàng Thiên hiện lên một nỗi buồn, nếu năm xưa Tam Tộc chịu nghe theo điều khiển thì ngày nay cũng không đến nỗi này.

"Oanh!" Bỗng nhiên, thần quang rực rỡ, một bóng người mờ ảo xuất hiện giữa chiến trường, khiến Tam Tộc và các đại thần thông giả đang quan chiến phải sững sờ.

Sau một thời gian dài chinh chiến, sát khí lượng kiếp bao quanh Tam Tộc dần biến mất, nhưng oán khí và lệ khí của vô số sinh linh vẫn cuồn cuộn.

Vì đó là nhân quả của Tam Tộc, ngay sau đó vô số sinh linh Hồng Hoang trở nên thanh thản, linh trí trở lại.

"Ba người các ngươi không dừng tay sao?

Cứ tiếp tục như vậy chỉ làm áo cưới cho kẻ khác, chẳng lẽ các ngươi thực sự muốn như vậy?" Lúc này, Hoàng Thiên bỗng nhiên phát ra thần lực, lớn tiếng quở trách.

Nhiều sinh linh có mặt ngơ ngác, nhưng ba vị tộc trưởng dường như đã nhận ra điều gì đó, không tự chủ được mà tính toán thiên cơ.

Kết quả, khi Long Vương và hai người kia xem xét kỹ, họ phát hiện khí vận của tộc mình sụt giảm nghiêm trọng, trong khí vận chứa đựng vô tận nghiệp lực trời đất.

Nhân quả khủng khiếp vây quanh khiến ngay cả những Á Thánh như họ cũng phải run rẩy, dù có trở thành bá chủ thiên địa cũng không thay đổi được kết cục suy tàn thậm chí diệt vong của Tam Tộc.

“Khởi bẩm ngô hoàng!

Tộc Liệt Hải Khủng Sa đã xuất hiện.” Đột nhiên, người của Long tộc lên tiếng báo cáo.

Hóa ra trong lúc Tam Tộc đang chinh chiến, ở trú địa của loài lân giáp xuất hiện một đám tu sĩ hung ác cực kỳ, đi đến đâu thây chất thành núi đến đó.

Những sinh linh còn sót lại ở đó đều thốt ra một từ, đó là ‘Ma’.

Kiểm tra kỹ lưỡng, Long Vương kinh hãi phát hiện không ít sinh linh lân giáp đã đầu quân cho Ma Đạo từ hàng nghìn vạn năm trước, có thể thấy Ma Đạo đã xâm nhập từ trước khi Tam Tộc chính thức khai chiến.

Chương 371

Ban đầu chỉ nghĩ Thần Điện của Hoàng Thiên là đại địch tranh bá, không ngờ kẻ thâm hiểm nhất lại là La Hầu, kẻ nấp sau lưng đào tận gốc rễ của họ.

"Truyền lệnh của bản hoàng, tất cả tộc nhân nhanh chóng rút khỏi chiến trường, tập kết chờ lệnh!" Theo lệnh của Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân cũng ban lệnh tương tự, Ma Đạo không chỉ xâm nhập lân giáp mà còn cả phi cầm và tẩu thú, gần như muốn hốt trọn Tam Tộc.

Tại vô tận Ma Vực dưới chân núi Tu Di phía Tây, Tâm Ma đang báo cáo với La Hầu: "Chủ nhân, Tam Tộc đã phát hiện hành động của chúng ta, hiện tại ba người Long Vương đã hạ lệnh thanh trừng ma chúng trong loài lân giáp, tẩu thú và phi cầm.

Xem ra họ định xé xác Ma Đạo ta, vậy kế hoạch tiếp theo của chúng ta có tiếp tục xâm nhập không?" La Hầu nghe xong, mặt lộ vẻ khinh thường: "Giờ mới phát hiện thì đã quá muộn, truyền lệnh tất cả ma chúng tập kết về phía Tây, ta muốn xem Tam Tộc sau trận chiến này còn lại bao nhiêu thực lực." "Rõ, chủ nhân." Nhất thời, đại chiến Tam Tộc tạm khép lại, nhưng Hồng Hoang không hề bình lặng, toàn bộ ma chúng ở Tam Hải cũng như Đông Nam Bắc Trung bắt đầu tập kết về phía Tây.

Dưới mắt mọi người, cả trời đất bị bao phủ bởi ma khí tà ác vô tận, bão tố sắp sửa nổi lên.

Là màn cuối cùng của lượng kiếp Long Phượng, Đạo Ma đại chiến đã vén màn khai cuộc.

Tại bờ Đông Hải, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc đối trì theo

hình tam giác, Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân ngồi lại với nhau bàn bạc đại sự.

Sau bao nhiêu năm, ba người lại tụ họp, mặc dù Tam Tộc vì lượng kiếp mà tích tụ vô số hận thù, nhưng họ không vì thế mà ra tay đánh nhau.

Trong thế tranh đoạt, không tiến tất lùi, cái chết chỉ minh chứng cho thực lực yếu kém, vì mục tiêu tranh đoạt vị trí chủ tể thiên địa, Tam Tộc dù dùng thủ đoạn gì cũng không thể trách ai.

"Đạo hữu Long Vương, lần này chắc không phải vì thất bại nên mới diễn trò nhân nghĩa, nhường vị trí chủ tể thiên địa cho ta chứ!" Tổ Kỳ Lân mỉa mai.

Sau bao năm chinh chiến, Tam Tộc tử thương thảm trọng, Long tộc dẫn đầu loài lân giáp nhờ số lượng áp đảo nên lấy một địch hai mà không rơi vào thế hạ phong, thật khiến người ta kinh ngạc, vì vậy Tổ Kỳ Lân và Phượng Tổ trong lòng không khỏi khó chịu.

Tuy nhiên, Long Vương không có tâm trí đấu khẩu, ông hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Hai vị đừng nói nhảm nữa, chẳng lẽ giờ còn chưa thấy vị trí chủ tể thiên địa chỉ là trò cười sao, ha ha!" "Thiên Đạo mượn cơ hội lượng kiếp, dùng La Hầu làm đao, âm thầm tính kế Tam Tộc chúng ta, hiện tại Ma Đạo bắt đầu tập kết thực lực ở phía Tây, dưới trướng không chỉ có loài lân giáp mà còn có tẩu thú và phi cầm, có thể thấy ít nhất từ mấy nghìn vạn năm trước hắn đã bố cục dưới trướng chúng ta rồi." Tổ Kỳ Lân và Phượng Tổ nghe xong cũng không còn cười nổi, họ tự nhiên biết hành động của Ma Đạo trong tộc mình, nhưng không ngờ La Hầu lại nhanh tay đến thế.

Phượng Tổ gắt gao nói: "Tên khốn đó, dám lật bài ngửa với chúng ta, chẳng lẽ hắn tưởng tính kế chúng ta xong là có thể thống nhất Hồng Hoang sao?" "Đúng vậy!

Tam Tộc chúng ta từ Hung Thú lượng kiếp đến nay, chinh chiến Hồng Hoang vô số nguyên hội, đâu phải hạng chuột nhắt nào cũng có thể đối kháng được." Tổ Kỳ Lân cũng lạnh lùng nói.

"Ai!" Long Vương thở dài một tiếng: "Hối hận năm xưa không nghe lời Thần Tôn, nếu gia nhập Thần Điện thì ngày nay cũng không đến nỗi này." Năm xưa thời Hung Thú, Thần Điện chưa mạnh như bây giờ, Hoàng Thiên đã đích thân đưa ra cành ô liu hòng thu phục Long Phượng Kỳ Lân để làm mạnh bản thân.

Nhưng bọn Long Vương lại giả ngu giả ngơ, thậm chí sau khi nhờ Thần Điện luyện chế linh bảo Trấn Hải và Bình Hỏa Sơn đã cắt đứt quan hệ với Thần Điện.

Nếu có Thần Điện chống lưng, ngày nay cũng không bị Ma Đạo tính kế thâm độc như vậy, ngay cả tiểu nhân như La Hầu cũng dám đường hoàng đấu đài với Tam Tộc.

"Hai vị đạo hữu!

Theo tin tức từ Ám Vệ Long tộc ta truyền về, dưới trướng La Hầu tụ tập hàng nghìn ức ma chúng, lại có các Ma Sứ như Thất Tình Lục Dục tu vi Chuẩn Thánh trung hậu kỳ dẫn đầu, thực lực không hề kém cạnh chúng ta." Nghe vậy, Tổ Kỳ Lân và Phượng Tổ biến sắc, căn bản không ngờ La Hầu lại âm thầm bồi dưỡng một thế lực mạnh đến thế.

Lúc này, Long Vương đưa tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một luồng khí đen u ám, tà ác cực độ, khiến người ta lờ mờ có xu hướng muốn nhập ma.

"Hai vị xem, đây chính là ma khí, đáng sợ hơn sát khí lượng kiếp rất nhiều, sát khí nhập thể còn có thể dùng linh vật trừ bỏ, nhưng ma khí nhập thể thì nhục thân nguyên thần đều bị xâm thực, cuối cùng gia nhập Ma Đạo." Là những cường giả không kém gì Long Vương,

Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đương nhiên cảm nhận được sự đáng sợ của ma khí, sắc mặt ngày càng âm trầm.

Hiện nay pháp lực tu luyện trong Hồng Hoang hầu hết đều chính đại quang minh, sức mạnh Thần Đạo càng vĩ đại hơn, nhưng ma khí này vô cùng tà ác, có thể khơi gợi sức mạnh đen tối nhất trong lòng sinh linh, như khát máu, giết chóc.

Nếu bị ma khí nhiễm phải, đừng nói sinh linh bình thường, ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh nếu không cẩn thận cũng sẽ bị tẩy não hoàn toàn.

Long Vương tiếp tục: "Vừa rồi bản hoàng hạ lệnh kiểm tra nội bộ Long tộc và các sinh linh lân giáp, kết quả phát hiện một chuyện cực kỳ đáng sợ, ngay cả trưởng lão Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng là người của Ma Tộc." "Cái gì?

Chẳng lẽ cái chết của con cháu Tam Tộc chúng ta năm xưa cũng do La Hầu đứng sau mưu tính!" Phượng Tổ bộc phát sát ý, gắt gao hỏi.

Lúc này, Long Vương phất tay áo, thấy trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, chính là trưởng lão Giao Phong của Long tộc.

Khi Long Vệ kiểm tra gian tế trong tộc, tình cờ bắt được con cá lớn này, chưa đợi Giao Phong kịp phản ứng đã bị Long Vương phong ấn tu vi.

"Hai vị, đây là trưởng lão Giao Phong của Long tộc ta, năm xưa từng là hộ vệ cho con ta là Ngao Vân, nhưng không ngờ mấy nghìn vạn năm trước đã đầu hàng La Hầu, mượn công pháp Ma Đạo mới tu thành Chuẩn Thánh, nếu không phải thời gian qua hắn khuấy động phong vân trong tộc, ta chưa chắc đã phát hiện ra." "Hừ!" Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đồng thanh lạnh hừ một tiếng, hai người không thèm

chào hỏi, pháp lực quanh thân cuộn trào, trực tiếp thi triển sưu hồn với Giao Phong.

Xét về tu vi, La Hầu là Á Thánh, họ cũng là Á Thánh, nên thủ đoạn của La Hầu đối với họ không có tác dụng gì mấy.

Chỉ trong chốc lát, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đã có được thứ mình cần, sát ý toàn thân bùng nổ, hóa ra những đứa con cháu đích hệ của họ chết đều do kẻ này, thật không thể nhẫn nhịn.

"Oanh!" Phượng Tổ quá tức giận, Giao Phong lập tức hóa thành tro bụi.

Long Vương thấy vậy cũng không có ý kiến gì, tiếp tục nói: "Cục diện hiện tại hai vị đã rõ, tất cả đều do La Hầu đứng sau gây chuyện, mục đích là suy yếu chúng ta để hắn xưng bá Hồng Hoang." "Hỗn Độn Ma Thần quả nhiên là căn nguyên loạn lạc lớn nhất Hồng Hoang, vì tư lợi mà dám để Tam Tộc chúng ta gánh tội thay, thật là tội ác tày trời!" Tổ Kỳ Lân sắc mặt khó coi nói.

Vừa rồi ông cũng nhận được tin tức từ trong tộc, ma chúng đã khơi mào đại chiến ở biên giới phía Bắc, giao phong dữ dội với Kỳ Lân tộc, chủ lực Kỳ Lân tộc không có ở phía Bắc nên tộc địa tổn thất nặng nề.

Ba người nhìn nhau, đều thấy rõ sự ngưng trọng trong mắt đối phương, năm xưa đều tưởng Hồng Hoang chỉ có thế, nhưng khi Thần Điện rút lui, Ma Đạo trỗi dậy mới phát hiện ra hóa ra ẩn giấu nhiều đại thần thông giả đến vậy.

Thực lực siêu quần nhưng cũng vô tình rơi vào bẫy của kẻ khác, trở thành quân cờ.

Lúc này, Long Vương gắt gao nói: "Hai vị đạo hữu, nay cuộc tư sát của Tam Tộc chúng ta đã kết thúc, nhưng kẻ chủ mưu phía sau vẫn

nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, có nhịn nổi không?

Mối thù giết con không đội trời chung!" Tổ Kỳ Lân và Phượng Tổ đồng thanh đáp: "Đúng vậy!

Mối thù này không báo thề không làm người!" Từ ngày hôm nay, Tam Tộc lại một lần nữa liên thủ kể từ sau Hung Thú lượng kiếp, ba vị Long Vương hiện thân, công khai âm mưu của La Hầu cho mọi người biết.

Nhất thời, Tam Tộc đồng lòng nhất trí, vô số chiến sĩ vừa bước ra khỏi chiến trường lại một lần nữa mài sắc vũ khí, quay trở lại trận địa.

Những đại năng Hồng Hoang vô cùng kinh ngạc, dẫu sao đại chiến Tam Tộc đã kết thúc, không lo xử lý đống hỗn độn trong tộc mà lại tập kết quân đội làm gì.

Nhưng ngay sau đó là cuộc tư sát quy mô lớn giữa phía Tây và phía Bắc, cả phía Tây ma khí ngút trời, sát khí bao phủ.

Ma Tộc không sợ chết và Tam Tộc đầy căm phẫn đã nổ ra cuộc chiến chưa từng có, lúc này mọi người mới hiểu vì sao Tam Tộc lại bỏ qua hiềm khích cũ, chính là vì kẻ thù chung – Ma Tộc.

"Chủ nhân!

Hiện tại tất cả ma chúng đã tập kết dưới chân núi Tu Di, toàn bộ phía Tây rực rỡ cảnh tượng Ma Đạo." Huyết Ma cung kính báo cáo.

Tại trung tâm phía Tây, núi Tu Di sừng sững, Ma Chủ La Hầu ngồi trên tòa sen Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, ma khí quanh thân cuộn trào mãnh liệt.

Phía trước, Thất Tình Lục Dục Ma Sứ cung kính đứng bên dưới, không dám phát ra tiếng động nào.

Có một điều La Hầu học được từ Hoàng Thiên, đó là đối với Ma Tộc, khi đứng trước mặt hắn đều có một sự sợ hãi bản nguyên tự nhiên.

"Biên giới thế nào rồi?

Ma Tộc chúng ta xuất thế khiến Hồng Hoang phải kinh động, nếu có thể tiêu diệt Tam Tộc thì cả thế giới này sẽ là thiên hạ của Ma Đạo ta." La Hầu thản nhiên nói.

Nộ Ma lập tức đáp: "Khởi bẩm chủ nhân, Tam Tộc đã liên thủ, điều động toàn bộ đại quân tấn công Ma Đạo ta ở biên giới." La Hầu nghe xong, mặt lộ vẻ khinh thường: "Con rết trăm chân chết mà không cứng, xem ra Tam Tộc không muốn sống yên ổn, cũng được, vậy thì một mẻ hốt gọn bọn chúng cho sạch sẽ." "Chủ nhân!

Chương 372

Ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân là tu vi Á Thánh, chúng ta thực sự...” Ái Ma có chút ngập ngừng.

“Hừ!

Các ngươi cứ dẫn quân đối phó với đại quân Tam Tộc, còn ba kẻ Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân cứ giao cho bản tọa.” La Hầu lạnh lùng nói.

Thất Tình Lục Dục Ma Sứ nghe xong đồng thanh hô: “Tuân lệnh chủ thượng!” Sau khi họ đi khỏi, La Hầu nhìn vùng đất bị ma khí bao phủ, ánh mắt lộ ra vẻ dữ tợn: “Cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên chính là lúc này, ai dám cản ta, bản tọa tất giết kẻ đó để tế Ma Đạo của ta!” Trên bầu trời tinh tú, dẫn đầu là Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư, Trấn Điện Đế Tôn Huyền Thiên và Lôi Tổ Đế Tôn Triều Bôn, cùng một nhóm tinh thần đang dừng bước ngưng vọng.

Ngay lúc này, trong Hồng Hoang, hai bên đang giao phong kịch liệt, dẫn đến những biến hóa kinh thiên động địa, khiến ngay cả bọn họ cũng phải tâm kinh mật chiến.

Không ai ngờ được rằng, một La Hầu từng bị Sơn Thần Cung đánh bại thảm hại, lại có thể phát triển thế lực của bản thân đến mức này chỉ trong vài ngàn vạn năm ngắn ngủi.

Quan trọng nhất là, từ trên thân Ma tộc hung tàn thị huyết, hầu hết các cao tầng tinh thần đều nhận ra một mùi vị quen thuộc.

Đó cũng là trật tự sâm nghiêm, đẳng cấp phân minh, nhục thân và nguyên thần cũng cường hoành như vậy.

Tuy không bằng Thần Đạo tu sĩ, nhưng dưới xu thế phát triển này,

đã thấp thoáng có dấu hiệu vượt qua Tiên Đạo.

Ma Chủ La Hầu quả thực bất phàm, y đã hấp thu tinh túy của cả Thần Đạo và Tiên Đạo, phát triển Ma trở thành một chủng tộc, một đạo thống.

Từ thời Hoang Cổ đến nay, bất kể là cảm ngộ Đại Đạo hay Thiên Đạo, chung quy cũng không thoát khỏi một chữ Tiên, chỉ có những Tiên Thiên sinh linh mang theo truyền thừa mới có thể xưng là Thần Ma.

Nhưng hiện tại, La Hầu đã ngạnh sinh khai mở một con đường mới bên ngoài Thần Ma, được gọi là Ma Đạo, phân đình kháng lễ với Tiên Đạo.

Một kẻ vốn là Sát Lục Chí Tôn của Hỗn Độn Ma Thần, lại có thể một lần nữa sáng tạo ra một đạo để leo lên đỉnh phong, thử hỏi Ma Chủ đáng sợ đến nhường nào.

"Tự tác nghiệt bất khả hoạt, chỉ cần Tam tộc có một tia cảnh giác, Ma tộc cũng không đến mức phát triển đến địa bộ này." Trấn Điện Đế Tôn Huyền Thiên lạnh lùng thốt lên.

Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư ở bên cạnh cũng tán đồng: "Đích xác, địa vị bá chủ ức vạn năm đã khiến Tam tộc mê muội, đến mức Ma tộc phát triển đến mức này ngay dưới mí mắt bọn họ." "Nay Tam tộc nguyên khí đại thương, Ma tộc đại thế đã thành, trận chiến này ai thua ai thắng vẫn chưa biết được.

Nếu không ra tay trợ giúp Long Vương, e rằng sẽ bị La Hầu tóm gọn một mẻ." Lôi Tổ Đế Tôn Triều Bôn có chút cảm khái nói: "Chỉ đáng tiếc Thần Điện ta tọa trấn cửu trọng thiên, chưa từng xuất thủ, nếu không bất kể là Tam tộc hay Ma tộc, thảy đều chỉ là vong hồn dưới tay Thần Điện ta." Với tư cách là người chấp chưởng chinh phạt, Ứng Nguyên Lôi Tổ Đế Tôn Triều Bôn dưới trướng có Ngọc Xu

Ngũ Lôi Sử Viện, Ngọc Phủ Ngũ Lôi Sử Viện, Lôi Đình Đô Ti, Lôi Đình Bộ Ti, Vạn Thần Lôi Ti...

Thậm chí trong ba mươi sáu nội viện trung ti, Đông Tây Hoa Đài, Huyền Quán Diệu Các, Tứ Phủ Lục Viện cùng các ti các cục, Cửu Thiên Lôi Công tướng quân, Bát Phương Vân Lôi tướng quân, Ngũ Phương Man Lôi sứ giả, Lôi Bộ Tổng Binh sứ giả đều đã được trang bị đầy đủ.

Hiện tại chỉ thiếu một cơ hội khai chiến để thi triển uy phong của Lôi Thần, đại chiến Hồng Hoang trước mắt không tránh khỏi khiến Triều Bôn xao động.

"Ha ha ha!

Lôi Tổ chớ có nóng nảy, Thần Tôn tự có an bài, khẳng định không thể để ngươi mãi nghẹn ở ba mươi sáu tầng trời đâu." Khát vọng cầu chiến của Triều Bôn khiến Vọng Thư và Huyền Thiên được một trận cười lớn.

Nói đi cũng phải nói lại, lượng kiếp thứ hai này đích thực không có cơ hội cho Thiên Thần nhất mạch xuất thủ, ngược lại Địa Thần nhất mạch với ba ngàn vạn Sơn Thần Quân, trăm vạn Sơn Thần Vệ dưới sự thống lĩnh của Không Động Đế Tôn Liễu Mi và Trấn Sơn Đế Tôn Thương Ly đang gối giáo chờ đợi, chờ lúc Tam tộc lực kiệt sức tàn.

Tại biên giới phía Tây Hồng Hoang, hai mặt giáp đất, một mặt giáp biển, tiếp giáp phương Bắc, Trung bộ và Bắc Hải, lúc này đại quân phi cầm tẩu thú dưới trướng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đang nhanh chóng tập kết ở phương Bắc.

Lân giáp loại sinh linh do Long tộc dẫn đầu lại đi con đường khác, nhanh chóng tụ long ở Tây Hải, Long Vương thân tự soái lĩnh chủ lực Long tộc hội hợp với Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân ở phía Tây.

Trận chiến này tập trung chín mươi phần trăm tinh nhuệ của Tam tộc, nếu thất bại, Tam tộc sẽ triệt để suy sụp.

Tuy nhiên, bất kể là phi cầm tẩu thú hay lân giáp sinh linh, trong lòng đều mang quyết tâm cảm tử, giống như việc ba người Long Vương đặt cược cả khí vận chủng tộc vậy.

Long Phượng lượng kiếp, Tam tộc tàn sát lẫn nhau thảm liệt thế nào, không chỉ nguyên khí đại thương mà còn nhiễm phải nghiệp lực kinh thiên, tất cả đều do một tay La Hầu gây ra, thử hỏi ai có thể nhẫn nhịn?

Quan trọng hơn, Ma Đạo đã bại lộ dã tâm xưng bá Hồng Hoang, Tam tộc nhất định phải đứng mũi chịu sào, nên không thể không chiến.

Ban đầu Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đã cầu trợ Thần Điện, chỉ tiếc là Trấn Hải Đế Tôn Hùng Đại của Hải Thần Cung đã thẳng thừng từ chối, còn Sơn Thần Cung thì Tam tộc căn bản không tìm thấy tung tích.

Điều này khiến ba người Long Vương cũng vô pháp khả thi, không phải họ sợ thua, mà là muốn mượn sức mạnh của Thần Điện để bảo trụ phần lớn cốt huyết.

Ở phía bên kia, Thất Tình Lục Dục Ma Sử của Ma tộc thân tự suất quân chinh phạt Tam tộc, mười ba vị tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ thực sự khiến người ta phải kinh ngạc.

Phải biết rằng trước khi đại chiến nổ ra, số lượng Chuẩn Thánh hậu kỳ trong cả Tam tộc cộng lại cũng chỉ chừng đó, nhưng sau khi tổn thất thảm trọng, hiện tại tối đa cũng chỉ còn hai, ba vị.

Có thể thấy Ma Đạo đáng sợ thế nào trong việc tích lũy sức mạnh, vậy với tư cách là lãnh tụ tối cao, tu vi của Ma Chủ La Hầu còn đến

mức nào nữa!

Chính vì vậy, Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân càng điên cuồng tìm kiếm ngoại viện, không tìm được Thần Điện thì kéo Hồng Quân, Dương Mi lên chiến xa cũng được, nhưng mãi vẫn không thấy tung tích bọn họ đâu, mà Ma tộc đối diện đã phát động tấn công.

Ma khí vô tận xông thẳng lên mây xanh, sát cơ chấn thiên động địa, ba người Long Vương không còn cách nào khác, chỉ có thể kiên trì xông lên, không tiến tất tử.

Thất Tình Lục Dục Ma Sử do ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân thân tự đối phó, Á Thánh đối phó Chuẩn Thánh hậu kỳ có phần thắng cực lớn, nhưng mười ba đối ba cũng chiếm không ít ưu thế.

Nhưng nhìn từ đại cục, Ma Đạo rõ ràng chiếm ưu thế, ngay cả đại BOSS La Hầu còn chưa lộ diện mà chỉ cần Thất Tình Lục Dục Ma Sử đã cầm chân được thủ lĩnh Tam tộc.

Tại đỉnh núi Tu Di, trung tâm phía Tây, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đang lơ lửng, La Hầu ngồi xếp bằng trên hắc liên, ánh mắt không rời khỏi chiến trường.

Sắc mặt y có chút ngưng trọng: "Hồng Quân, bản tọa đã xuất chiêu rồi, chẳng lẽ ngươi định rùa rụt cổ mãi sao?" Nếu La Hầu cầm trong tay Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Kiếm Trận xuất thủ, đích xác có thể nhanh chóng đánh bại ba người Long Vương, bởi vì tu vi lúc này của y chỉ còn cách Thánh Nhân một bước cuối cùng.

Sở dĩ trì hoãn chưa ra tay là vì đối thủ thực sự của y vẫn chưa lộ diện, chỉ có Hồng Quân mới là nhân vật chính trong trận Đạo Ma đại chiến này, những kẻ khác đều không xứng.

La Hầu giết Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân cũng không

có ý nghĩa gì lớn, chỉ uổng phí sức mạnh của mình.

Đối với đại chiến giữa Ma tộc và Tam tộc, dù thắng hay thua La Hầu cũng không quan tâm, chỉ cần có thể chứng đạo Thánh Nhân.

Chỉ cần phất tay là có thể tạo ra vô số Ma tử, hà tất phải coi trọng những kẻ tiêu hao trước mắt này, nhiệm vụ lớn nhất của Ma tộc chính là thu hút sự chú ý của Hồng Quân.

Tại núi Ngọc Kinh ở phía Đông, Hồng Quân với khuôn mặt ngưng trọng nhìn cảnh tàn sát thảm khốc giữa Tam tộc và Ma tộc, tiên huyết đã nhuộm đỏ cả biên giới phía Tây và phía Bắc.

Không nghi ngờ gì nữa, đây tuyệt đối là đòn phủ đầu của La Hầu, thế lực cường hãn áp đảo cả Tam tộc như vậy đủ để tụ tập khí vận khủng bố, thực lực của Ma Đạo chúa tể La Hầu tất nhiên sẽ đột phi mãnh tiến.

Trong tình huống này, dù Hồng Quân nắm trong tay Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên cũng không có bao nhiêu nắm chắc có thể chiến thắng La Hầu.

"Ai!

Hối không nên ban đầu dung túng, nay Ma Đạo thế lực huy hoàng, muốn đối phó lại càng khó rồi, xem ra chỉ có thể tìm Vô Cực lão hữu, Càn Khôn lão hữu giúp đỡ thôi." Nói đoạn, Hồng Quân hóa tác một đạo tiên quang biến mất khỏi núi Ngọc Kinh, khi xuất hiện trở lại đã ở trong một thung lũng hoang lương tại phía Đông.

"Vô Cực đạo hữu, ước định ngày trước có còn hiệu lực, bần đạo Hồng Quân nay ứng ước thân tự tới thăm, xin đạo hữu hiện thân gặp mặt." Lúc này, một tràng đạo âm chứa đựng uy năng cường đại của Á Thánh hậu kỳ xuyên thấu hư không, dậy sóng trong thung lũng.

Dường như có thứ gì đó ngăn cách âm thanh của Hồng Quân, chỉ

thấy một tòa Tiên Thiên đại trận oanh nhiên hiện ra, bên trong trận rõ ràng là một khung cảnh động thiên phúc địa, thảo nào mãi không bị phát hiện, xem ra đã sớm chuẩn bị cho đại chiến Tam tộc.

Mỗi một sinh linh chuyển thế từ tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần đều không hề đơn giản, làm sao có thể không có chuẩn bị gì!

Chương 373

Bất chợt, đại trận lộ ra một lối vào, một bóng người hiện ra: "Hồng Quân đạo hữu vẫn khỏe chứ, bản tọa đã rõ ý đồ, ước định ngày trước tự nhiên tuân thủ, đạo hữu cứ đi trước, ta sẽ theo sau ngay." Lời vừa dứt, thân ảnh Vô Cực Đạo Nhân lại biến mất trong đại trận, xem ra là quay về động phủ chuẩn bị.

Hồng Quân gật đầu, sắc mặt hòa hoãn hơn đôi chút, Vô Cực Đạo Nhân vốn là Hỗn Độn Vô Cực Ma Thần Đại Tôn chuyển thế, tinh thông Vô Cực quy tắc, thực lực phi bỉ tầm thường.

Nếu có y tương trợ, nắm chắc chiến thắng La Hầu của Hồng Quân tự nhiên lớn hơn một chút, nếu mời thêm được Càn Khôn Lão Tổ thì trận chiến này coi như mười phân vẹn mười.

Sau đó, Hồng Quân hướng về nơi ẩn cư của Càn Khôn Đạo Nhân ở phía Bắc.

Trong lúc ông ta bôn ba, La Hầu cũng không hề rảnh rỗi, đại quân Ma tộc gặp phải Tam tộc sức tàn lực kiệt tất nhiên thắng lợi liên tiếp.

Ngoài phía Tây, đại quân Ma tộc thậm chí chiếm lĩnh một nửa phía Bắc, khí vận đại tăng, La Hầu mượn cơ hội này bắt đầu phát động xung kích về phía Thánh Nhân.

Nếu thành công đột phá Thánh Nhân, thì dù Hồng Quân có mời bao nhiêu trợ thủ mạnh mẽ cũng vô dụng, vì tất cả đã định đoạt.

Thất Tình Lục Dục Ma Sử gồm mười ba vị Chuẩn Thánh hậu kỳ vây đánh ba người Long Vương, thực lực ba người Long Vương tuy mạnh hơn nhưng cũng bị dây dưa không dứt, đôi bên khó phân thắng bại.

Nếu mất đi chiến lực cao nhất là Tam tộc, nếu cứ tiếp tục, đại quân Ma tộc có khả năng triệt để đánh tan bọn họ.

Trong tình huống này, ba người Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân nhìn đại quân bại thoái liên tục, trong lòng lo lắng không thôi, không thể không tung ra toàn bộ thủ đoạn.

Phượng Tổ cầm trong tay khí vận chí bảo Phượng Chương, dẫn động hỏa chi bản nguyên của chư thiên, Nam Minh Ly Hỏa hóa thành bình chướng hộ vệ ba người ở bên trong.

Long Vương và Tổ Kỳ Lân ở hai bên, lần lượt ngự sử Long Châu và Kỳ Lân Ấn liên tục tấn công Thất Tình Lục Dục Ma Sử, ba người phối hợp công thủ cực kỳ mặc khế.

Nhưng ở nơi ma khí tung hoành, thực lực của Thất Tình Lục Dục Ma Sử không giảm mà lại tăng, cộng thêm bản tính thị huyết, điên cuồng tấn công không cần mạng.

Cường như ba người Long Vương cũng không chịu nổi trận chiến đẳng cấp này, không chỉ pháp lực tiêu hao nghiêm trọng mà còn bị thương không nhẹ.

Nhìn lại Thất Tình Lục Dục Ma Sử, bọn chúng hấp thụ sát khí, huyết khí vô tận trong Hồng Hoang, thực lực đại tăng, chiêu chiêu chí mạng, đánh cho ba người Long Vương tiết tiết bại thoái.

"Oanh!" Đúng lúc này, một đạo Hỗn Độn kiếm khí chém rách hư không, bắn thẳng về phía Thất Tình Lục Dục Ma Sử, khiến bọn chúng khó lòng chống đỡ, ba người Long Vương nhân cơ hội lùi sang một bên.

Huyết Ma nhìn chằm chằm hướng đạo kiếm khí bắn tới, lệ thanh quát: "Lũ hỗn chướng, chỉ biết đánh lén, đúng là không biết xấu hổ!" Lúc này, trong hư không xuất hiện ba đạo thân ảnh, hướng về phía ba

người Long Vương ôm quyền nói: "Bần đạo Hồng Quân/ Càn Khôn/ Vô Cực kiến qua ba vị đạo hữu." Ba người Long Vương nghe xong, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mừng rỡ, Càn Khôn Lão Tổ và Vô Cực Lão Tổ đều là tu vi Á Thánh trung kỳ, thực lực tuy ngang hàng với họ nhưng thủ đoạn của Hỗn Độn Ma Thần quả thực xuất thần nhập hóa.

Cộng thêm Hồng Quân Lão Tổ thần bí mạc trắc, trận đối quyết hôm nay xem ra thắng chắc rồi.

"Đa tạ ba vị đạo hữu đã ra tay trợ giúp bọn ta, Long tộc/ Kỳ Lân tộc/ Phượng tộc cảm kích khôn cùng!" Hồng Quân nghe xong thần tình đạm nhiên, nhưng trên mặt Càn Khôn Lão Tổ và Vô Cực Lão Tổ lại lộ ra một tia bất tiết.

Hừ!

Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc cũng chẳng tốt đẹp gì hơn Ma tộc là mấy, nếu không phải do Tam tộc khơi mào lượng kiếp, sinh linh Hồng Hoang đã không chết đến chín phần, khắp nơi trở thành tiêu thổ.

"Hưu!" Sát na gian, Hồng Quân vung tay áo, mấy đạo thanh quang lạc vào cơ thể ba người, sắc mặt Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân tức thì tốt hơn nhiều.

Tuy thương thế vẫn nghiêm trọng nhưng pháp lực đã khôi phục phần nào, không đánh được cũng có thể chạy trốn.

Nhưng trên mặt họ không hề lộ ra vẻ vui mừng mà càng thêm ngưng trọng, phải biết rằng cả ba đều là Á Thánh trung kỳ, trong đó Long Vương còn là Á Thánh hậu kỳ.

Đối diện với cái phất tay của Hồng Quân, ba người cư nhiên không kịp phản ứng gì, nếu Hồng Quân muốn ra tay giết chết, e rằng họ liên thủ cũng không chống đỡ nổi.

May mà Hồng Quân Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ và Vô Cực Lão Tổ

tới để đối phó Ma tộc, nếu không thật khó sống.

"Ba vị đạo hữu đã làm đủ nhiều cho Hồng Hoang rồi, chuyện tiếp theo hãy giao cho bần đạo cùng Càn Khôn đạo hữu, Vô Cực đạo hữu xử lý đi!

Các vị hãy đi an bài chuyện phía dưới!" Hồng Quân đạm đạm nói.

Nghe vậy, Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân đều biến sắc, vốn tưởng Hồng Quân giúp đỡ thật, ai ngờ người ta tới hái quả hồng chín.

Cũng giống như lượng kiếp hung thú ngày trước, kiếp nạn cuối cùng của Ma tộc lúc này, nếu ba người Hồng Quân ra tay giết chết Thất Tình Lục Dục Ma Sử thì có thể đạt được lợi ích cực lớn.

Phải biết rằng trong Ma Đạo, vị trí của Thất Tình Lục Dục Ma Sử chỉ sau La Hầu, đủ để sánh ngang với bốn đại Hung Thú Vương Giả trong lượng kiếp hung thú năm xưa.

Bọn họ làm việc cực khổ mới đánh được đến cục diện này, kết quả người ta phủi mông tiếp quản, hỏi ai có thể nhẫn nhịn.

Nhưng không muốn cũng không xong, Tam tộc đang mang trên mình nghiệp lực cực lớn, nếu bị người ta giết chết cũng có thể thu được không ít công đức, nếu Long Vương từ chối đề nghị của Hồng Quân, e rằng ba người Hồng Quân sẽ tiễn bọn họ đi trước.

"Như vậy đành phiền phức Hồng Quân đạo hữu, Càn Khôn đạo hữu và Vô Cực đạo hữu rồi." Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân nén giận trong lòng, xoay người rời khỏi chiến trường.

"Ba tên tặc tử các ngươi thật là không biết xấu hổ, cư nhiên ra tay đánh lén, nếu chủ nhân ở đây nhất định sẽ khiến các ngươi hóa thành tro bụi." Lúc này, Nộ Ma trong Thất Tình Lục Dục Ma Sử không nhịn được hét lớn một tiếng.

Ngay lập tức, Nộ Ma vung linh bảo bản mệnh Quỷ Đầu Đại Đao hùng hổ lao về phía Hồng Quân, một đạo đao khí khổng lồ dài mấy ngàn trượng hiện ra, huyết sát chi khí vô tận ngưng kết thành thực, khiến sát cơ trong hư không đại thắng.

"Hừ!

Khu khu lâu nghĩ!

Cũng xứng giao phong với bản tọa!" Hồng Quân lạnh hừ một tiếng, một lá cờ nhỏ ba tấc trong hư không nhẹ nhàng rung lên, tức thì vạn trượng Hỗn Độn kiếm khí oanh nhiên hiện ra, trực tiếp nghênh đón đạo đao quang kia.

Đi đến đâu đao quang vỡ nát đến đó, huyết sát chi khí tiêu tán trong hư vô, vạn trượng Hỗn Độn kiếm khí kia không hề bị ảnh hưởng, ngược lại lao thẳng về phía Thất Tình Lục Dục Ma Sử.

Chỉ một kích đã khiến sắc mặt Thất Tình Lục Dục Ma Sử đại biến, dùng hết mọi thủ đoạn mới miễn cưỡng ngăn được Hỗn Độn kiếm khí.

Nhưng điều Hồng Quân muốn thể hiện đã được phô bày, sức mạnh kinh thiên động địa quỷ thần khiếp ấy khiến tất cả mọi người có mặt đều chấn kinh.

"La Hầu đạo hữu, bần đạo đã tới, sao không hiện thân gặp mặt, đã đến lúc phải chấm dứt rồi." Lúc này, Hồng Quân đứng trên hư không hướng về phía Tây, pháp lực quanh thân cổ động, âm thanh chấn động khắp đại địa Hồng Hoang, bên trong dường như chứa đựng sát cơ vô tận, khiến thiên địa biến sắc.

"Ha ha ha!

Hồng Quân lão nhi, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn vô sỉ như vậy, cư nhiên còn mang theo người khác tới, thật là không biết xấu

hổ.” Một tràng cười ngạo mạn vang lên, ma khí phía Tây Hồng Hoang xông thẳng lên mây xanh, sát na gian phong vân biến sắc, sát cơ vô tận vây quanh, giống như một diệt thế ma đầu vừa xuất hiện.

Khi khí tức của La Hầu hiển lộ trước mặt mọi người, vô số Ma tộc đang chiến đấu không khỏi reo hò nhảy múa, bộc phát thực lực chưa từng có, dường như muốn chứng minh trước mặt chủ nhân.

Ngược lại, Hồng Quân Lão Tổ nghe tiếng liền biến sắc, nếu không đoán sai thì đó tuyệt đối là khí thế Á Thánh đỉnh phong, chỉ thiếu một lớp màng mỏng cuối cùng là La Hầu sẽ tiến quân vào Thánh Nhân cảnh, sự việc ngày càng trở nên khó giải quyết.

Tương tự, Càn Khôn Lão Tổ và Vô Cực Lão Tổ chỉ có tu vi Á Thánh trung kỳ, căn bản không thể chống đỡ được khí thế Á Thánh đỉnh phong, nếu không có Hồng Quân ở phía trước e rằng đã bỏ chạy từ lâu.

“Oanh!” Luồng khí tức hủy thiên diệt địa ấy đi kèm với một thân ảnh xuất hiện trước mặt chúng nhân, chỉ thấy La Hầu chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, chắp tay đứng đó, nhanh chóng tiếp cận.

Dù khí thế Á Thánh đỉnh phong đã thu liễm nhưng quanh thân tràn ngập ma khí và huyết sát chi khí nồng đậm cũng đủ khiến người ta phải run rẩy.

Chương 374

Người chưa tới thế đã thành, gây áp lực cực lớn cho Vô Cực Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ.

Hồng Quân nhìn La Hầu, đầy thâm ý nói: "Không ngờ ngươi lại sắp đột phá bước kia nhanh như vậy, quả nhiên loạn thế xuất kiêu hùng, máu của ức vạn sinh linh đã đắp nặn nên cơ sở thành đạo của ngươi, La Hầu, bần đạo không bằng ngươi!" "Ha ha ha!

Hồng Quân, ngươi tưởng bản tọa là loại tiểu nhân hư ngụy như ngươi sao, đừng có đứng trên đỉnh cao đạo đức mà nói chuyện, ai cũng biết ngươi chẳng tốt đẹp gì, nếu thực sự lo cho Hồng Hoang thì làm sao có chuyện của Tam tộc." La Hầu khinh bỉ nói.

Nghe vậy, không chỉ sắc mặt Càn Khôn Lão Tổ và Vô Cực Lão Tổ đại biến, mà ngay cả ba người Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân vừa rời đi cũng nảy sinh tâm tư.

Đích xác, với tu vi của Hồng Quân, nếu không quan tâm đến vị trí chủ nhân thiên địa thì hà tất phải đợi đến bây giờ mới ra tay.

Quả nhiên, những kẻ là tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế đều tâm ngoan thủ lạt, vì đạt mục đích không tiếc hy sinh tính mạng của chín phần sinh linh Hồng Hoang.

Hồng Quân trí tuệ nhường nào, tự nhiên hiểu La Hầu đang ly gián, trên mặt ông ta hiện lên một vẻ tự đắc, đạm đạm nói: "Ngươi tưởng như vậy có thể phá hỏng kế hoạch của bần đạo sao?

Nhìn xem ai tới đây!" "Ân?" La Hầu nghe xong biến sắc, trầm giọng nói: "Chẳng lẽ ngươi mời được người của Thần Điện?" Trong Hồng Hoang này, ngoài người của Thần Điện ra, e rằng không ai nguyện ý giúp Hồng Quân đối phó y.

Đúng lúc này, một đạo thần hồng xé rách bầu trời, rơi thẳng xuống bên cạnh Hồng Quân: "La Hầu, đã lâu không gặp, xem ra bản sự tăng tiến không ít, thủ hạ Ma tộc đều sắp chiếm lĩnh hơn nửa Hồng Hoang rồi." "Thương Ly, cư nhiên là ngươi?

Bản tọa không ngờ Thần Điện lại chịu làm áo cưới cho người khác!" La Hầu thở dài nói.

Thương Ly nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ trêu chọc: "Ồ?

Hôm nay Bản Đế tới đây không vì cái gì khác, chỉ vì phụng mệnh Thần Tôn, chấm dứt nhân quả giữa Thần Điện ta và các ngươi." Lời vừa dứt, chỉ thấy giữa thiên địa xuất hiện một luồng khí thế cường đại, vô số tu sĩ hội tụ thành một uy thế, thần quang ngợp trời, sát khí tung hoành ức vạn dặm.

Trong ánh mắt của mọi người, ba ngàn vạn Thần Quân dưới sự dẫn dắt của trăm vạn Sơn Thần Vệ, hạo hạo đãng đãng xông ra từ phía Tây, rơi thẳng xuống chiến trường như một món hung khí, quét sạch Ma tộc.

La Hầu thấy vậy sắc mặt chợt biến, hét lớn: "Thủ đoạn hay lắm!

Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ núp sau lưng, không ngờ ngươi mới là kẻ thắng cuối cùng!" Hồng Quân bên cạnh càng nhíu chặt mày, thảo nào cảm thấy có gì đó không đúng, hóa ra Thần Điện đã chuẩn bị sẵn sàng từ lúc liên hệ.

Nếu đấu đơn, một mình Thương Ly có thể quét sạch cả đám người, hà tất phải liên thủ với ông ta để đối phó La Hầu!

Xem ra từ đầu chí cuối, mục tiêu của Trấn Sơn Đế Tôn Thương Ly không phải là La Hầu, hiện tại chỉ có ba vị Á Thánh, nhưng La Hầu lại ẩn giấu át chủ bài, cục thế trở nên vô cùng quỷ dị.

La Hầu nhìn Thương Ly, trong lòng hiểu rõ, e rằng trước khi cục

thế phân thắng bại, người của Thần Điện sẽ không xen vào trận chiến với Hồng Quân.

Hiện giờ trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Kiếm Trận, bốn thanh Tiên kiếm cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phối hợp với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tru Tiên Trận Đồ bố trí ra Tru Tiên Kiếm Trận, trong cùng cảnh giới, không có bốn người thì không thể phá, y việc gì phải sợ Hồng Quân.

Ngay lập tức, trên mặt La Hầu lộ ra nụ cười lạnh: "Ha ha ha!

Nếu đã như vậy thì chiến thôi!" Dứt lời, ma khí quanh thân La Hầu oanh nhiên bộc phát, dưới chân Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên phóng ra sát khí vô tận hộ vệ thân thể.

Trên đầu là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Ma Tháp tỏa ra ma quang từng trận, trong tay một cây trường thương đen kịt oanh nhiên hiện ra, trên trường thương sát khí kinh người, ngay cả các Thần Đế như Thương Ly cũng cảm nhận được sát khí, tuyệt đối là sát phạt chí bảo đệ nhất Hồng Hoang.

"Không xong!

Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương!" Hồng Quân thấy vậy biến sắc, không ngờ chí bảo của Hung Thú Hoàng Giả Thần Nghịch ngày trước lại rơi vào tay La Hầu, quả là không thể tin nổi.

Nhìn La Hầu đang trang bị đầy đủ trước mắt, trên mặt Thương Ly lộ ra một tia trêu chọc, nếu không lầm thì tòa Thiên Ma Tháp cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia chính là trấn vận chí bảo của Ma Đạo.

Trên đó không chỉ tràn ngập ma đạo khí tức thuần khiết mà lớp ma quang kia tuyệt đối là vật phòng ngự huyễn hóa từ khí vận, uy lực không thể khinh thường.

Nhưng cây trường thương Tiên Thiên Chí Bảo trong tay tên La

Hầu kia mới thật sự khiến người ta phải suy ngẫm, ngay cả Thương Ly vốn có Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Ngự Sơn Lệnh cũng cảm thấy tâm kinh mật chiến, xem ra đó chính là Thí Thần Thương.

Truyền thuyết kể rằng Thí Thần Thương là do rễ của Hỗn Độn Thanh Liên hấp thụ hung lệ chi khí nồng đậm nhất trong Hỗn Độn hóa thành, tuy không thể trấn áp khí vận nhưng lại có uy năng sát phạt vô thượng, công kích cực kỳ kinh người.

Nó giỏi nhất là phá hủy nhục thân, tổn thương nguyên thần, ngay cả Thánh Nhân cũng không ngoại lệ, không ngờ sau trận chiến hung thú lại rơi vào tay La Hầu.

"Ha ha ha!

Kỳ quái lắm sao?

Thần Nghịch là tàn hồn Hỗn Độn Sát Lục Ma Thần chuyển thế, bản tọa cũng vậy, Thí Thần Thương rơi vào tay bản tọa mới không bị chôn vùi!" La Hầu cười lớn.

Năm xưa khi dung luyện Diệt Ma Đao và Thí Thần Việt, dẫn thiên địa sát khí, tụ vô tận ma huyết đúc nên Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Kiếm Trận, không ngờ sát lục khí tức thuần tịnh của bản thân cư nhiên thu hút Thí Thần Thương tự tìm đến cửa, khiến y vô cùng mừng rỡ.

Nhìn bộ dạng hung lệ của La Hầu, Hồng Quân, Càn Khôn và những người khác cũng không dám có chút đại ý, tu vi của tên này đã đủ kinh người, giờ lại có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, thử hỏi ai dám lơ là.

Chỉ thấy trên đầu Vô Cực Lão Tổ bay lên một luồng thanh khí, một tòa kim kiều đột nhiên hiện ra trong hư không, trên kim kiều tỏa ra vạn đạo hào quang, thụy thái thiên điều.

Càn Khôn Lão Tổ bên cạnh cũng không rảnh rỗi, một tòa đỉnh ba chân hiện ra trong tay, rủ xuống càn khôn chi khí vô tận, hóa thành một đạo càn khôn khí bích hộ vệ bản thân.

Hồng Quân lập tức triệu ra linh bảo của mình, một lá cờ màu huyền hoàng được nắm trong tay, trên cờ tràn ngập Đô Thiên Thần Sát chi khí, dường như muốn hủy thiên diệt địa, uy nghiêm bá đạo, không ai bì nổi.

Khá lắm, hai kiện Khai Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đều là do Bàn Cổ Phủ vỡ nát hóa thành, thuộc về cùng một nguồn gốc.

Thái Cực Đồ có thể bình định địa thủy hỏa phong, chuyển hóa sức mạnh Càn Khôn Ngũ Hành, phân lý thiên đạo huyền cơ, bao hàm vạn tượng đại thiên, công thủ toàn diện, huyền diệu vô cùng.

Bàn Cổ Phiên có uy lực xé rách Hỗn Độn thiên địa, sức mạnh nghiền nát thời không chư thiên, công năng thống ngự vạn pháp áo nghĩa, khả năng khai tịch thiên địa hoàn vũ, có thể thao túng thiên địa chi uy, là vô thượng công phạt chí bảo.

Cộng thêm Càn Khôn Đỉnh, ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo hiển lộ giữa thiên địa, tức thì dẫn tới vạn đạo hào quang xuyên thấu mây xanh, thụy thái thiên điều bao phủ cửu tiêu, nhật nguyệt tỏa sáng, chí bảo động lòng người.

Hơn nữa, trên thân Hồng Quân ngoài kiện chí bảo này còn có một trọng bảo, đó chính là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

So với ông ta, Càn Khôn Lão Tổ cũng không hề kém cạnh, tay trái cầm Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, tay phải cầm cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Xích, trước ngực là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Phiến.

Vô Cực Lão Tổ trên đầu đội Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, hai tay bóp hai khối phù chiếu, chính là Tiên Thiên Vô Cực Phù Chiếu, không hề kém cạnh cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lúc này, Hồng Quân nhìn qua hai bên địch ta, hơi trầm tư rồi mở miệng: "Càn Khôn đạo hữu, Vô Cực đạo hữu, xin hai vị hãy tru sát Thất Tình Lục Dục Ma Sử trước, La Hầu tạm thời giao cho bần đạo đối phó." "Thiện!" Càn Khôn Lão Tổ và Vô Cực Lão Tổ nghe xong lập tức gật đầu ứng lời.

Ai cũng thấy rõ trận chiến hôm nay tuyệt đối là một trận xương cứng, linh bảo của La Hầu cực kỳ hung lệ, Hồng Quân Lão Tổ nguyện ý đứng mũi chịu sào, sao họ lại không đồng ý!

Ngược lại, Thương Ly khi nhìn Càn Khôn Lão Tổ và Vô Cực Lão Tổ, trong lòng luôn không nhịn được nảy sinh một tia sát ý.

Khá lắm!

Đám tàn dư Hỗn Độn Ma Thần quả nhiên giàu đến chảy mỡ, trong tay ngoài Tiên Thiên Chí Bảo còn có mấy kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ai mà không thèm thuồng cho được.

Chỉ tiếc hiện tại mấy gã này phải đối phó La Hầu, nên không tiện ra tay, chỉ có thể đợi sau đại chiến mới hành hiệp trượng nghĩa "kiếp phú tế bần".

Chương 375

Trong lúc nói chuyện, Hồng Quân cùng Càn Khôn Lão Tổ, Vô Cực Lão Tổ phân ra hai ngả, Hồng Quân đón đánh La Hầu, Càn Khôn Lão Tổ và Vô Cực Lão Tổ lao về phía Thất Tình Lục Dục Ma Sử, sát khí tràn ngập, sát cơ lẫm liệt.

"Đến hay lắm!" Nhìn Hồng Quân trước mắt, sắc mặt La Hầu lạnh lẽo, sát khí quanh thân hiển lộ, Thí Thần Thương trong tay rung lên, sát khí tỏa ra ba vạn dặm.

Cùng lúc đó, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Ma Tháp bay lên, hấp thu vô tận khí vận Ma Đạo, đón gió mà lớn, chỉ trong chớp mắt đã to như ngọn núi khổng lồ, che lấp bầu trời, lao thẳng về phía Hồng Quân.

Đòn tấn công lăng lệ như vậy không hề làm rối loạn nhịp độ của Hồng Quân, chỉ thấy ông ta khẽ lắc Bàn Cổ Phiên, một đạo Hỗn Độn kiếm khí màu huyền hoàng trực tiếp bắn ra.

"Bành!" Đi kèm với một tiếng nổ lớn, Hỗn Độn kiếm khí và thương mang sát lục đâm sầm vào nhau, một luồng sóng xung kích cường đại chưa từng có tản ra xung quanh.

Phương viên ức vạn dặm hóa thành một mảnh phế tích, đến bóng chim cũng không thấy, Vô Cực và Càn Khôn Lão Tổ ở bên cạnh cũng bị ảnh hưởng, nhưng nhờ có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân nên tự nhiên không sao.

Trong nháy mắt, Hồng Quân lại nghênh đón Thiên Ma Tháp, đây không chỉ là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà là một chí bảo cường đại mang theo khí vận Ma Đạo, uy lực không hề kém cạnh Tiên Thiên Chí Bảo.

Chỉ thấy thần niệm vừa động, sau gáy ông ta đột nhiên hiện ra một vầng hào quang, trên đó tràn ngập khí tức của ba ngàn quy tắc, tiên uy hoàng hoàng.

Vầng hào quang ấy bắn ra, mang theo sức mạnh của ba ngàn quy tắc, giải phóng uy năng vô tận, lao thẳng tới Thiên Ma Tháp, ngạnh sinh định trụ nó giữa không trung.

Đây chính là Thiên Đạo Pháp Luân được Hồng Quân dùng Tiên Đạo của bản thân hội tụ sức mạnh trật tự quy tắc, cưỡng ép kết hợp mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp với Thiên Đạo mà thành.

Tuy chưa viên mãn nhưng phẩm giai không hề kém cạnh Tiên Thiên Chí Bảo, có khả năng trấn áp hoàn vũ, điều phối thiên địa, một tòa Thiên Ma Tháp nhỏ nhoi làm sao thoát khỏi sự khống chế của nó.

"Oanh!" Lúc này trên Thiên Đạo Pháp Luân hiện ra nhật nguyệt tinh thần, địa phong thủy hỏa, ba ngàn quy tắc ngưng tụ thành thực, thiên uy chấn thiên động địa.

Chỉ thấy tòa Thiên Ma Tháp kia trực tiếp bị Thiên Đạo Pháp Luân đánh bật trở lại, ma quang trên tháp trở nên cực kỳ ảm đạm, cuối cùng bay về bên cạnh La Hầu.

La Hầu thấy chí bảo khí vận Ma Đạo bị Hồng Quân dễ dàng đánh bại, vẻ ngưng trọng trên mặt càng đậm.

Ngay lập tức, Thiên Ma Tháp giải phóng ma khí vô tận, diễn hóa vạn thiên ma binh tấn công Hồng Quân, bản thân y ẩn trong ma khí phát động tấn công.

Tuy nhiên không thoát khỏi pháp nhãn của Hồng Quân, phất tay một cái, Thiên Đạo Pháp Luân giải phóng sức mạnh ba ngàn quy tắc, ma khí vô tận thảy đều tiêu tán.

"Hưu!" Cùng lúc đó, Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên khẽ rung,

một đạo Hỗn Độn kiếm khí khác bắn ra, trực tiếp đánh trúng Thiên Ma Tháp, hắc quang trên tháp lại ảm đạm thêm một phần, bị đánh bay đi.

Nhưng không lâu sau, sắc mặt Hồng Quân đại biến, không ngờ Thí Thần Thương đã tới sát thân.

Trên Thí Thần Thương giải phóng sức mạnh cường đại chưa từng có, mưu toan phá vỡ phòng ngự, may mà Thiên Đạo Pháp Luân phản ứng kịp thời, sức mạnh ba ngàn quy tắc tạm thời trấn áp đòn tấn công.

"Oanh!" Đi kèm với một tiếng nổ lớn, một đạo Hỗn Độn kiếm khí từ Bàn Cổ Phiên bắn ra, đánh bay thương mang của Thí Thần Thương.

Thương mang và Hỗn Độn kiếm khí rơi xuống đại địa, gây ra vụ nổ khủng bố chưa từng có, đi đến đâu sơn băng địa liệt đến đó, sinh linh đồ thán, giống như tận thế giáng lâm.

Hồng Quân thấy vậy, Bàn Cổ Phiên trong tay rung nhẹ, ba đạo Hỗn Độn kiếm khí lại bắn ra hướng về phía La Hầu.

Chỉ biết chịu đòn mà không đánh trả thì không phải phong cách của ông ta.

Đối diện với đòn tấn công cường đại của Hồng Quân, La Hầu không hề sợ hãi, Thí Thần Thương liên tục điểm ra ba đạo thương mang nghênh đón kiếm khí.

Dưới chân Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên giải phóng vô số ma khí hộ vệ y ở bên trong, mặc cho Bàn Cổ Phiên tấn công thế nào cũng không thể phá vỡ phòng ngự của hắc liên.

Trong nhất thời, La Hầu và Hồng Quân kẻ qua người lại, không ai nhường ai, khó phân thắng bại, cộng thêm việc chưa rõ đáy bài của

đối phương nên không ai dám mạo tiến.

Phía bên kia, Càn Khôn Lão Tổ và Vô Cực Lão Tổ tuy có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay nhưng đối phương có tới mười ba vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, mỗi người đối phó bảy kẻ, khó tránh khỏi có chút lúng túng.

"Tam đại Thống lĩnh ở đâu?" Đến cả kẻ xem kịch như Thương Ly cũng không nhịn được nữa, thần lực cổ động truyền khắp tứ hải bát hoang.

Từ trong hàng ngũ Ma tộc, Tam tộc và Thần Quân đang giao chiến bên dưới, ba đạo thân ảnh cường đại bay vọt lên, rơi ngay trước mặt Thương Ly.

"Sơn Thần Thống lĩnh Câu Ngọc, Liêm Việt, Mãng Cự kiến qua Đế Tôn!" Thương Ly gật đầu, đạm đạm nói: "Lũ tiểu lâu la bên dưới không có gì thú vị, muốn đánh thì đánh trận lớn, xuống chơi với mấy tên kia đi!" "Nặc!" Tam đại Sơn Thần Thống lĩnh lập tức ứng lời.

Ba người Câu Ngọc đều có tu vi Bán Bước Thần Đế cảnh, thậm chí còn mạnh hơn Vô Cực Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ, vừa gia nhập chiến trường Ma tộc lập tức rơi vào thế hạ phong, bại thế đã hiện rõ.

La Hầu vô ý nhìn thấy, trên mặt lộ ra một tia cười quỷ quyệt khiến Hồng Quân cảm thấy bất an.

"Xem ra Thần Điện cũng không nhịn được nữa rồi, chẳng lẽ các ngươi tưởng bản tọa chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

Càn Khôn, Vô Cực hai tên phế vật cũng xứng để bản tọa ra tay." Dứt lời, Thất Tình Lục Dục Ma Sử đang ở thế hạ phong cư nhiên tự bạo, đó là sự tự bạo của mười ba vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, uy lực có thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, chúng không chỉ tự bạo nhục thân và nguyên thần, mà

ngay cả linh bảo trong tay cũng tự bạo theo, căn bản không để lại bất kỳ dư địa nào.

Càn Khôn Lão Tổ, Vô Cực Lão Tổ cùng Tam đại Sơn Thần Thống lĩnh nhất thời không kịp đề phòng, hứng chịu chính diện xung kích từ vụ tự bạo.

Khoảng cách gần như vậy, căn bản không thể né tránh, chỉ có thể dốc toàn lực thôi động pháp bảo cưỡng hành chống đỡ.

Chỉ trong một khoảnh khắc, cục diện tại hiện trường đã thay đổi, Thất Tình Lục Dục Ma Sử tuy chết nhưng Càn Khôn Lão Tổ cũng không khá khẩm gì, trọng thương hấp hối.

Chỉ có Tam đại Sơn Thần Thống lĩnh nhục thân cường hoành, không chịu tổn thương lớn nhưng đã bị Thương Ly ra lệnh ẩn nặc thân hình.

Họa bất đơn hành, chỉ trong sát na, từ trên đại địa phía Tây đột nhiên bốc lên một luồng sát phạt chi khí nồng đậm đến cực hạn, thiên địa sát khí thảy đều dồn vào đó.

Một bức trận đồ treo bốn thanh tiên kiếm từ từ trồi lên từ lòng đất, uy thế kinh thiên động địa, vừa mới lộ diện đã khiến phong vân biến ảo, nhật nguyệt thất sắc, khủng bố vô cùng.

"Tru Tiên Kiếm Trận?" Hồng Quân biến sắc, không ngờ La Hầu lại ẩn giấu một đại sát khí như vậy.

"Ha ha ha!

Các ngươi hôm nay có thể tận mắt chứng kiến chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận của ta ra đời, quả thực là tam sinh hữu hạnh!" La Hầu cười cuồng loạn.

Sở dĩ y không mang Tru Tiên Kiếm Trận bên mình là để ẩn giấu nó dưới lòng đất, hấp thu huyết sát chi khí từ đại chiến giữa Tam tộc

và Ma tộc nhằm nâng cao uy lực chí bảo.

Không ngờ ngay cả bọn Hồng Quân cũng tự thân tham gia, dẫn đến đại chiến thăng cấp, sát ý tung hoành, sát khí ngập trời, Tru Tiên Kiếm Trận sau khi hấp thu những sát khí ấy đã đạt tới trình độ không thể đo lường.

Ngay lập tức, Hồng Quân triệu hồi Thiên Đạo Pháp Luân cùng Bàn Cổ Phiên đồng thời xuất thủ, ông ta làm sao không biết La Hầu lúc này để Tru Tiên Kiếm Trận xuất hiện là để triệt để giải quyết bọn Càn Khôn Lão Tổ.

Nếu Càn Khôn Lão Tổ chết, Hồng Quân thực sự sẽ thế cô lực mỏng, làm sao giành được thắng lợi cuối cùng.

Nhưng La Hầu căn bản không cho ông ta cơ hội, Thí Thần Thương liên tục tấn công, Thiên Ma Tháp cũng giải phóng ma khí vô tận trì hoãn bước chân Hồng Quân.

Cùng lúc đó, Tru Tiên Kiếm Trận đã bố trí hoàn thành, sát khí vô tận quét sạch Hồng Hoang, chấn thiên động địa.

Chương 376

Theo sự biến đổi của sát khí trong trận, bốn đạo Hỗn Độn kiếm khí giống như đòn tấn công của Bàn Cổ Phiên được ủ ra, nhắm thẳng vào hai người Càn Khôn đang ở trong dư ba của vụ nổ.

Hỗn Độn kiếm khí cường hãn như vậy, lại do La Hầu khống chế, sao Càn Khôn Lão Tổ và Vô Cực Lão Tổ đang trọng thương có thể chống đỡ nổi.

"Không!!!" Đi kèm với hai tiếng nộ hống không cam lòng, Càn Khôn Lão Tổ đương trường vẫn lạc, chỉ để lại một đống pháp bảo, Vô Cực Lão Tổ tuy chưa chết nhưng cũng chẳng khá hơn, quanh thân tiên huyết lâm ly, khí tức ảm đạm, ngay cả linh bảo cũng không thể khu động.

Biến động này khiến Hồng Quân triệt để phát điên, không ngờ La Hầu lại tính kế cường hoành như vậy, dùng sự tự bạo của Thất Tình Lục Dục Ma Sử để đổi lấy sự hủy diệt của Càn Khôn Lão Tổ và Vô Cực Lão Tổ.

Tu hành vô tận nguyên hội, nay bỗng chốc hóa thành tro bụi, thật là vô tội làm sao!

Cuối cùng chỉ còn lại một Vô Cực Lão Tổ trọng thương hấp hối, Hồng Quân tuy có thể kiên trì nhưng đối diện với La Hầu nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận, chưa chắc đã thắng được.

Lúc này trên chiến trường, đại quân Ma tộc vì cái chết của Thất Tình Lục Dục Ma Sử mà quân tâm bất ổn, lần lượt thối lui, ba ngàn vạn Thần Quân nhân cơ hội truy kích, sắp sửa hủy diệt triệt để.

Nhưng kẻ quyết định vận mệnh Hồng Hoang không phải là đại quân Ma tộc, mà là La Hầu, nếu La Hầu thắng, Ma Đạo đi đến đâu

sinh linh Hồng Hoang sẽ hóa thành Ma tộc đến đó.

Chỉ khi La Hầu bại, Ma tộc mới thực sự tan thành mây khói.

Lúc này La Hầu vẫy tay, Tru Tiên Kiếm Trận từ từ thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một bức họa khổng lồ lơ lửng trong hư không.

Nhìn Hồng Quân và Vô Cực Lão Tổ đang trọng thương, y nở nụ cười lạnh lẽo: "Thế nào, sự trưởng thành của bản tọa bao năm qua có được không, nay bài tẩy đã tung hết, Hồng Quân lão tặc, ngươi có cách gì xoay chuyển cục diện?" Sát na gian, tâm thần La Hầu khẽ động, Thí Thần Thương bộc phát uy lực chưa từng có lao thẳng về phía Hồng Quân.

Đòn tấn công đột ngột khiến Hồng Quân kinh hãi, không ngờ lúc này La Hầu mới bộc phát toàn bộ thực lực.

"Hưu!" Hồng Quân dồn toàn bộ tâm trí vào Bàn Cổ Phiên, liên tục bắn ra mấy đạo Hỗn Độn kiếm khí mưu toan ngăn cản Thí Thần Thương.

Nhưng ông ta đã lầm, sát chiêu thực sự của La Hầu chính là Tru Tiên Kiếm Trận, ngay lúc đó kiếm trận lại một lần nữa bao phủ lấy Hồng Quân và Vô Cực Lão Tổ.

"Không xong!" Hồng Quân đại kinh thất sắc, lập tức vỗ trán, tam hoa hiện ra trên đỉnh đầu, từ đó nhảy ra ba đạo thân ảnh, chính là Tự Ngã, Thiện, Ác Tam Thi.

Tam Thi cư nhiên đều có tu vi Á Thánh sơ kỳ, rơi thẳng vào Tru Tiên Kiếm Trận chuẩn bị liên thủ phá trận, xem La Hầu ứng phó thế nào.

Đúng lúc này, Vô Cực Lão Tổ cũng vẫn lạc, La Hầu cười lớn: "Ha ha, Hồng Quân tiểu nhi, đám trợ thủ của ngươi chết sạch rồi, ta xem hôm nay ngươi còn thủ đoạn gì." Hồng Quân nghe xong sắc mặt càng

thêm ngưng trọng, xem ra tình hình ngày càng bất lợi, Tam Thi liên tục tấn công mưu toan phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

"Vù!" Giữa lúc nghìn cân treo sợi tóc, Tru Tiên Kiếm Trận đang bao phủ Hồng Quân bỗng nhiên biến mất không dấu vết, hóa ra là Thương Ly đã ra tay trấn áp và thu nó đi.

Sắc mặt La Hầu lập tức trắng bệch, là chủ nhân của Tru Tiên Kiếm Trận, khi linh bảo bị người khác trấn áp y tự nhiên bị ảnh hưởng.

Sát khí quanh thân bạo phát, y nghiến răng nghiến lợi nhìn Thương Ly, nộ hống: "Lũ Thần Điện các ngươi thật là không biết xấu hổ, cư nhiên làm ra chuyện hạ lưu như vậy." Nhưng trên mặt Hồng Quân lại không ngăn được ý cười, chỉ cần thắng được, quản ai ra tay, dù sao hiện tại Tru Tiên Kiếm Trận đã rơi vào tay Thương Ly, La Hầu không còn khả năng địch lại ông ta.

"Tam Thi vi trận, liệt!" Lúc này Hồng Quân trực tiếp triệu hồi Thiên Đạo Pháp Luân, sức mạnh ba ngàn quy tắc phối hợp với Tam Thi lập thành Tam Tài Đại Trận, ép cho La Hầu không còn mảnh giáp.

Mất đi Tru Tiên Kiếm Trận, La Hầu không còn cơ hội thắng, lúc này chứng đạo cũng chỉ là lời nói suông.

"Ha ha ha!

Thiên ý trêu người, Hồng Quân lão nhi, ngươi thắng rồi, nhưng bản tọa cũng sẽ không để ngươi dễ dàng như vậy.

Nhân danh ta, Vô Tận Ma Vực, bạo!" Theo mệnh lệnh của La Hầu, Vô Tận Ma Vực dưới núi Tu Di bao gồm ức vạn vạn Ma tộc đều tự bạo trong nháy mắt.

"Oanh!" Toàn bộ đại địa phía Tây bị một luồng sức mạnh hủy diệt chưa từng có quét qua, luồng sáng phá diệt vô tận giống như Hỗn Độn

mịt mù bao phủ triệt để nơi này.

Tại nơi La Hầu và Hồng Quân giao chiến, phương viên ức vạn vạn dặm đều bị xé rách, lập tức hình thành một vực sâu khủng bố, huyết sát chi khí, oán khí cùng các loại khí tức âm ám tràn ngập, khiến người ta lạnh sống lưng, chỉ nhìn một cái cũng đủ chấn động tâm thần.

"Thiên Đạo ở trên, nay ta La Hầu thân hóa Vực Ngoại Thiên Ma, lập Ma Đạo để bổ toàn Thiên Đạo, từ nay Đạo trưởng Ma tiêu, Ma trưởng Đạo tiêu, quy về cân bằng!" Âm thanh của La Hầu vang vọng khắp thiên địa Hồng Hoang, Hồng Quân biến sắc định ngăn cản nhưng đã không kịp nữa.

Đi kèm với một tiếng sấm rền, một luồng sức mạnh huyền bí ngăn cản Hồng Quân tiếp tục hành động, thế giới đã công nhận, Thiên Đạo hộ trì.

Một luồng ma khí hủy thiên diệt địa đột nhiên xuất hiện, đi kèm với công đức vô tận do Thiên Đạo ban xuống, hình thành một thế giới bên ngoài cửu trọng thiên cương của Hồng Hoang.

Đó là một thế giới đen kịt trầm tịch, bên trong tràn ngập sát khí oán hồn cùng ma khí, hầu như tất cả năng lượng tiêu cực đều tập trung ở đây.

Một đóa hắc liên mười hai phẩm chậm rãi xoay tròn, tỏa ra minh quang u u, thôn thổ ma khí vô tận, La Hầu mượn mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp chứng đạo Thánh Nhân trong Ma Giới, từ nay hòa vào bản nguyên Thiên Đạo, Thiên Đạo không diệt, La Hầu vĩnh tồn.

Từ đó về sau, dưới Thiên Đạo có thêm Ma Đạo tương ứng với Tiên Đạo, giống như âm dương cân bằng, sinh linh Hồng Hoang cũng có thêm một tầng khảo nghiệm mang tên tâm ma.

Hồng Quân không kịp tu bổ đại địa phía Tây, trực tiếp hóa thành một đạo trường hồng rơi xuống trước mặt đại quân Tam tộc, hoàn thành trách nhiệm của mình.

"Thiên định lượng kiếp, Tam tộc chinh phạt, tùy ý đồ lục chúng sinh, tạo nên sát nghiệt vô tận, tội đại ác cực..." Đi kèm với lời tuyên phán, toàn bộ Hồng Hoang xảy ra biến hóa thiên phiên địa phúc, trong tứ hải, hải nhãn tuy vẫn bị trấn áp nhưng nước biển lại cuộn trào không ngừng.

Núi lửa phương Nam liên tục phun trào, nham thạch quét qua nửa phương Nam, linh mạch Trung bộ bạo loạn, đại địa rung chuyển dữ dội.

Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân nhìn xuống đại địa Hồng Hoang và tứ hải, trên mặt lộ ra vẻ bi thương, năm xưa Tam tộc đã phí hết tâm tư tranh đoạt vị trí chủ nhân thiên địa.

Dẫn đến sự đối lập giữa lân giáp, tẩu thú và phi cầm, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang tử vong, nay khí vận Tam tộc suy nhược, nghiệp lực thiên địa bộc phát tập trung, nếu xử lý không khéo e rằng có họa diệt tộc.

Lúc này Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ quyết nhiên, sau đó cả ba cùng đồng thanh kỳ cáo thiên địa: "Thiên Đạo ở trên, Long tộc ta vốn là huyết mạch Bàn Cổ nhưng không nghĩ báo đáp thế giới, tùy ý đồ lục sinh linh Hồng Hoang, gây nên sát lục tội nghiệt; nay Long Vương ta nguyện lấy thân vĩnh trấn tứ hải, tội nghiệt không tiêu, thề không xuất quan." "Thiên Đạo ở trên, Phượng Hoàng tộc ta vốn là huyết mạch Bàn Cổ nhưng không nghĩ báo đáp thế giới, tùy ý đồ lục sinh linh Hồng Hoang, gây nên sát lục tội nghiệt; nay Phượng Tổ ta nguyện lấy thân vĩnh trấn núi lửa phương Nam, tội nghiệt không tiêu, thề không xuất quan." "Thiên Đạo

ở trên, Kỳ Lân tộc ta vốn là huyết mạch Bàn Cổ nhưng không nghĩ báo đáp thế giới, tùy ý đồ lục sinh linh Hồng Hoang, gây nên sát lục tội nghiệt; nay Tổ Kỳ Lân ta nguyện lấy thân vĩnh trấn Trung bộ, tội nghiệt không tiêu, thề không xuất quan." "Oanh!" Trước mắt mọi người, nhục thân của ba vị tộc trưởng phân giải, triệt để biến mất trong Hồng Hoang.

"Tộc trưởng..." "Không!" Tam tộc triệt để phát điên, tín ngưỡng của bọn họ đã tan biến ngay trước mắt để cứu chuộc tội nghiệt của chủng tộc, thử hỏi ai có thể chịu nổi.

Lời thề vừa dứt, lập tức kim quang từ trời giáng xuống, sấm vang chớp giật, tứ hải, núi lửa phương Nam và bạo động ở Trung bộ dần dần được trấn áp.

"Hoa lạt!" Vô số công đức từ trời rơi xuống nhắm thẳng về phía Tam tộc, dần dần gột rửa nghiệp lực trên thân người trong tộc.

Thiên Đạo chí công, nay Tam tộc mang nghiệp lực kinh thiên, những công đức này tự nhiên dùng hết để hóa giải nghiệp lực, nhưng vẫn chưa đủ.

Trong năm tháng vô tận sau này, Tam tộc vẫn phải gánh vác phần lớn nghiệp lực thiên địa, cần phải không ngừng bù đắp.

Nhờ sự hy sinh của Long Vương, Phượng Tổ và Tổ Kỳ Lân, Tam tộc đã thoát kiếp, dù vạn phần không còn một, tổn thất thảm trọng nhưng đã giữ lại được một tia huyết mạch.

"Dì?

Vẫn chưa kết thúc!" Hồng Quân nhíu mày, ba vị tộc trưởng đều đã thân hóa Hỗn Độn trấn áp các nơi, nhưng công đức Thiên Đạo vẫn chưa rơi xuống hết.

Giữa lúc đang khó hiểu, Trấn Sơn Đế Tôn Thương Ly của Thần

Điện phóng thích thần lực quanh thân, lấy ra một cuộn thần chỉ từ trong ngực, mạnh mẽ mở ra, chỉ thấy thần quang vô tận chiếu diệu đại thiên thế giới.

"Phụng chỉ của Thần Đạo Chí Cao Vô Thượng Hoàng Thiên, truyền Long tộc Long Vương, Phượng tộc Phượng Tổ Hoàng Mẫu, Kỳ Lân tộc Tổ Kỳ Lân, Hổ tộc Hổ Tổ, Quy tộc Quy Tổ!" Nhất thời trong hư không vô tận linh bảo dao động không ngừng, ba đạo thân ảnh hiện ra trước mặt chúng nhân, sau đó lại có thêm hai đạo thân ảnh rơi xuống.

"Long tộc Long Vương/ Phượng tộc Phượng Tổ Hoàng Mẫu/ Kỳ Lân tộc Tổ Kỳ Lân/ Hổ tộc Hổ Tổ/ Quy tộc Quy Tổ nghe lệnh!" Không ai ngờ được ba người Long Vương vốn đã biến mất khỏi thiên địa cư nhiên lại xuất hiện, ngay cả Hồng Quân cũng phải ngẩn người.

Chương 377

"Nay Thương Ly ta phụng pháp chỉ của Thần Đạo Chí Cao Vô Thượng Hoàng Thiên, sắc phong Long tộc Long Vương làm Đông Phương Giáp Mộc Thánh Thú, trấn áp phía Đông thế giới, phi đại kiếp không được xuất thế!" "Nặc!" Sau khi Long Vương nhận chỉ, trong hư không sinh ra thần quang vô tận, hách nhiên tạo nên một thân ảnh bào xanh đầu rồng thân người.

"Nay Thương Ly ta phụng pháp chỉ của Thần Đạo Chí Cao Vô Thượng Hoàng Thiên, sắc phong Phượng tộc Phượng Tổ Hoàng Mẫu làm Nam Phương Ly Hỏa Thánh Thú, trấn áp phía Nam thế giới, phi đại kiếp không được xuất thế!" "Nặc!" Sau khi Phượng Tổ Hoàng Mẫu nhận chỉ, trong hư không sinh ra thần quang vô tận, hách nhiên tạo nên một thân ảnh bào đỏ xinh đẹp anh tuấn.

"Nay Thương Ly ta phụng pháp chỉ của Thần Đạo Chí Cao Vô Thượng Hoàng Thiên, sắc phong Kỳ Lân tộc Tổ Kỳ Lân làm Trung Ương Tuất Thổ Thánh Thú, trấn áp trung tâm thế giới, phi đại kiếp không được xuất thế!" "Nặc!" Sau khi Tổ Kỳ Lân nhận chỉ, trong hư không sinh ra thần quang vô tận, hách nhiên tạo nên một thân ảnh bào vàng tráng thước hàm hậu.

"Nay Thương Ly ta phụng pháp chỉ của Thần Đạo Chí Cao Vô Thượng Hoàng Thiên, sắc phong Hổ tộc Hổ Tổ làm Tây Phương Canh Kim Thánh Thú, trấn áp phía Tây thế giới, phi đại kiếp không được xuất thế!" "Nặc!" Sau khi Hổ Tổ nhận chỉ, trong hư không sinh ra thần quang vô tận, hách nhiên tạo nên một thân ảnh bào trắng lăng lệ hung ngoan.

"Nay Thương Ly ta phụng pháp chỉ của Thần Đạo Chí Cao Vô

Thượng Hoàng Thiên, sắc phong Quy tộc Quy Tổ làm Bắc Phương Quỳ Thủy Thánh Thú, trấn áp phía Bắc thế giới, phi đại kiếp không được xuất thế!" "Nặc!" Sau khi Quy Tổ nhận chỉ, trong hư không sinh ra thần quang vô tận, hách nhiên tạo nên một thân ảnh bào xanh quy xà song thân.

Trong nhất thời, ngũ đại tộc trưởng lần lượt dung hợp với bản nguyên các cực của thế giới, dứt khoát vượt qua ngưỡng cửa Thánh cảnh, trở thành Thánh Thú tuyên cổ.

Từ đó về sau, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân - Ngũ Đại Thánh Thú trấn áp ngũ hành thiên địa, trừ khi thế giới gặp đại kiếp hủy diệt nếu không không thể xuất thế.

"Ai, lại bị Hoàng Thiên tính kế rồi." Hồng Quân thở dài một tiếng đầy bất lực, vốn tưởng bước cuối cùng sẽ do mình giải quyết, ngờ đâu không thoát khỏi thủ bút của Thần Điện.

Người ta cư nhiên có thể biến một đám tội nhân thành Thánh Thú sống sờ sờ, loại bất tử bất diệt này ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không so được, quả thực là thần quỷ mạc trắc.

Từ lúc đó, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, Long tộc, Hổ tộc, Huyền Quy tộc đều trở thành tường thụy chi thú, đi đến đâu điềm lành hiện đến đó, linh khí nồng đậm, còn có thể trấn áp ngoại tà, lưu truyền thiên cổ.

Theo sự quy vị của vị Thánh Thú cuối cùng, thiên địa đột nhiên giáng xuống vô số công đức, ngay cả đại địa phía Tây đang tan hoang cũng được tu bổ.

Mọi người trong Địa Thần nhất mạch của Thần Điện nhờ có công hộ trì phía Tây mà nhận được lượng lớn công đức, luyện chế vô số công đức linh bảo, tránh khỏi tâm ma kiếp.

Nhưng nhân quả gánh trên vai Hồng Quân không vì thế mà giảm

bớt, bởi ông ta mới là kẻ thủy tác dũng giả thực sự, ông ta thở dài, vung tay thu hồi những pháp bảo vô chủ rồi biến mất khỏi thiên địa.

Sau khi mọi người lần lượt rời đi, đại quân Tam tộc cũng bắt đầu trở về sào huyệt, điểm khác biệt duy nhất là Kỳ Lân tộc quyết định trở về Kỳ Lân Nhai ở Trung bộ.

Trong Long Cung Đông Hải, Long Vương đã chết, nhưng Long tộc vẫn còn Chúc Long, là Tiên Thiên sinh linh duy nhất còn lại của Long tộc, ông ta cần trấn áp bảo khố Long tộc, giữ vững khí vận, nên cũng không thể nhẹ nhàng xuất hiện.

"Các ngươi là Cửu Long Tử, nay tộc ta đang lúc nguy nan, cần phải ra tay giúp đỡ!" "Thúc phụ, có chuyện gì người cứ phân phó, vì tộc ta, dù phải lên núi đao xuống biển lửa bọn cháu cũng không từ." Đại ca Tù Ngưu nói.

"Đúng vậy!" Tám người còn lại đều ứng lời.

Là con của Long Vương, hưởng thụ khí vận Long tộc thì cũng phải gánh vác nhân quả Long tộc, Long tộc hưng thì mạnh, Long tộc suy thì yếu.

Sau đó dưới sự an bài của Chúc Long, đại ca Tù Ngưu thích âm nhạc, đứng trên đầu đàn, do đó hóa thân thành âm luật thụy thú.

Nhị ca Nhai Tí hiếu sát hỉ đấu, khắc trên chuôi đao chuôi kiếm, sau đó hóa thân thành chiến binh thụy thú.

Tam ca Trào Phong hình dáng như thú, bình sinh thích mạo hiểm và nhìn xa, hóa thân thành điện tiền thụy thú.

Tứ ca Bồ Lao khi bị đánh thì hét lớn, làm quai chuông, hóa thân thành chung minh thụy thú.

Ngũ ca Toan Nghê hình như sư tử, thích khói lửa và ngồi yên, hóa thân thành hương lô thụy thú.

Lục ca Bá Hạ giống rùa có răng, thích mang vật nặng, hóa thân thành bi tiền thụy thú.

Thất ca Bệ Ngạn hình như hổ thích kiện tụng, đứng hai bên cửa ngục hoặc công đường, hóa thân thành tố tụng thụy thú.

Bát ca Phụ Hí thân hình như rồng, nhã nhặn văn chương, quấn quanh đỉnh bia đá, hóa thân thành văn hoa thụy thú.

Cửu ca Ly Vấn miệng rộng cổ họng to thích nuốt, trở thành thú nuốt trên nóc điện, hóa thân thành ức hỏa thụy thú.

Chín người con của Long Vương học theo tiền bối, hóa thân thành tường thụy, hành vi này được Thiên Đạo công nhận, nghiệp lực Long tộc nhờ đó lại được tiêu trừ thêm một phần.

Để quản lý tứ hải, Chúc Long lại phân phong Tứ Đại Long Vương, lần lượt là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận.

Từ đó về sau, đời đời kiếp kiếp Long Vương đều dùng những cái tên này.

Đương nhiên ở Bắc Hải, do sự tồn tại của Hải Thần Cung thuộc Thần Điện nên địa bàn của Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận là nhỏ nhất và cũng nhẹ nhàng nhất.

So với họ, Kỳ Lân tộc và Phượng tộc có phần thê thảm hơn, phượng hoàng thuần huyết thương vong rất nhiều, những kẻ còn lại sớm nhất đã hóa thân thành Chu Tước.

Còn Kỳ Lân tộc, đại bản doanh phương Bắc bị Ma tộc tấn công tổn thất thảm trọng, là tộc có quân số ít ỏi nhất trong Tam tộc.

Tam tộc tranh bá, vạn linh huyết chiến, Đạo Ma tranh đấu, cuối cùng thần thông không địch lại thiên số, tất cả đều là kẻ thua cuộc,

thật đáng thán thay.

Hồng Hoang lúc này dường như quay lại thời kỳ đầu của lượng kiếp thứ tám, vừa trải qua đại kiếp hung thú, nơi nơi không bóng người, chỉ còn là đống đổ nát hoang tàn.

Có thể thấy trong thời gian tới, khi Hồng Hoang bình tĩnh nhất, lứa Tiên Thiên sinh linh cuối cùng sẽ tích lũy sức lực chuẩn bị hóa hình xuất thế.

Hưng phấn nhất không ai khác ngoài Thập Nhị Tổ Vu, lượng kiếp tuy đã qua nhưng lượng lớn sát khí lại tập trung trong vực sâu vô tận dưới chân núi Bất Chu, có thể cung cấp cho bọn họ tu luyện.

Huyết Hải cũng vì sát khí và huyết khí vô tận đổ về mà mở rộng không ít, Minh Hà không quá một lượng kiếp nữa có thể hóa hình xuất thế.

Tam Thanh ở núi Côn Luân cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, bước vào lần bế quan cuối cùng trước khi hóa hình.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ở Thái Dương Tinh, Phục Hy và Nữ Oa ở núi Phượng Tê, Côn Bằng ở Bắc Minh Hải, Hồng Vân ở Động Hỏa Vân, Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Luân... tất cả đều đang chuẩn bị.

Tại Ngũ Trang Quán ở phía Tây, một nhóm Sơn Thần Thổ Địa bước ra khỏi Địa Thần Vực, bắt đầu vây quanh Vạn Thọ Sơn để củng cố nền tảng Địa Thần.

Với tư cách là Thần Tôn, Hoàng Thiên nhìn linh bảo trong tay, có chút dở khóc dở cười.

Trận Đạo Ma đại chiến kết thúc có chút dở dang.

Trong trận chiến đó, Trấn Sơn Đế Tôn Thương Ly không chỉ phong ấn Tru Tiên Kiếm Trận mà còn thu luôn cả Thái Cực Đồ cùng

các linh bảo khác.

Nhưng ai ngờ được sau khi vào tay, chúng lại biến thành Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Phiến và Càn Khôn Xích.

Bởi vì Tru Tiên Kiếm Trận và Thái Cực Đồ vốn là vật định sẵn cho Tam Thanh, nếu mất đi hai kiện chí bảo này thì Tam Thanh chẳng còn gì để chơi nữa.

Còn Thí Thần Thương quá mức hung lệ, thiên định phải chia làm hai, hóa thành cái vòi của con muỗi tiên thiên đầu tiên và cực phẩm tiên thiên linh bảo Thanh Đế Thương, đúng như câu nói 'tử chi cực hạn tiện sinh' (tận cùng của cái chết chính là sự sống).

Tuy nhiên, hiện tại với cảnh giới Thần Tôn sơ kỳ, đứng ở đỉnh cao nhất của chuỗi thức ăn Hồng Hoang không ai sánh bằng, tiên thiên chí bảo cũng không còn quá nhiều tác dụng với hắn.

Bộ trang bị Càn Khôn này có lẽ để lại cho đệ tử hoặc thuộc hạ sẽ tốt hơn.

Chương 378

“Thần Tôn!

Đệ tử đã chuẩn bị xong rồi!” Lúc này, Trấn Nguyên Tử đột nhiên trang bị đầy đủ bước tới, cung kính bẩm báo.

Hoàng Thiên gật đầu, nhàn nhạt nói: “Nếu đã chuẩn bị xong thì bắt đầu đi, Bản tôn sẽ không ra tay tương trợ, tất cả phải dựa vào chính ngươi.” “Vâng, đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của Thần Tôn!” Trấn Nguyên Tử đáp.

Thời khắc này chính là lúc nghênh đón hóa hình kiếp, tuyên cáo uy nghiêm của vị đệ nhất nhân thời đại Viễn Cổ Hồng Hoang.

Nhóm sinh linh tiên thiên cuối cùng này về căn nguyên không hề thua kém Âm Dương, Càn Khôn và các Tiên Thiên Ma Thần khác, nếu không phải do Đại Đạo chỉ dẫn và Thiên Đạo áp chế thì e là đã sớm hóa hình.

Việc xuất thế muộn cũng có cái lợi, đó là có thể trải qua thời đại Hoang Cổ, Thái Cổ, và việc xuất thế sau này liên quan đến sự viên mãn của Thiên Đạo, có thể tranh đoạt vị trí Thánh nhân thiên định.

Nếu có thể tuyên cáo là người hóa hình đầu tiên, thì sẽ trở thành đệ nhất nhân của thời đại Viễn Cổ, ngưng tụ được không ít khí vận.

Hậu thế, người hóa hình sớm nhất là Thái Thanh Lão Tử, nên bất kể lúc nào, tu vi của ông ta cũng là mạnh nhất thời Viễn Cổ.

Lần này, Hoàng Thiên không định để ông ta tiếp tục chiếm giữ vị trí thứ nhất, dù là Trấn Nguyên Tử hay Lôi Thần đều có tiềm năng lọt vào top ba.

Chưa kể đến Thập Nhị Tổ Vu cùng Đế Tuấn, Thái Nhất, những

sinh linh được hắn nâng đỡ và ban tặng này có tiền đồ không hề kém cạnh Thánh nhân.

So với Thánh nhân, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên càng tốt hơn, nhưng so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì Thần Đế đơn giản là vô địch.

Thực tế, dù xét từ góc độ nào, căn nguyên của Trấn Nguyên Tử cũng là đệ nhất, vì ông ta là cực phẩm tiên thiên linh căn duy nhất của Hồng Hoang hóa hình, chiếm giữ phần lớn khí vận của cực phẩm tiên thiên linh căn.

Còn Chuẩn Đề, cây Bồ Đề đó sau khi khai thiên đã bị rớt cấp, tuy có Nhân Quả Ma Thần phía sau tu bổ nhưng cũng chẳng thấm vào đâu.

Về phần chí bảo thành đạo, không nghi ngờ gì chính là bản thể cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, ưu điểm lớn nhất của thực vật hóa hình là bản thể không thua kém linh bảo.

Đặc biệt là cực phẩm tiên thiên linh căn hóa hình, nếu được khí vận tẩy lễ, cây Nhân Sâm Quả sẽ hóa thành tiên thiên chí bảo.

Trong lịch sử nguyên bản, Trấn Nguyên Tử không có ai giúp đỡ, chỉ có thể ngốc nghếch dùng nhân sâm quả hóa hình, hấp thụ tất cả lứa quả đầu tiên, bản nguyên không thể nào sánh được với cây Nhân Sâm Quả.

"Uỳnh đoàng!" Sau khi Trấn Nguyên Tử mở đại trận Vạn Thọ Sơn, Thiên Đạo lập tức cảm ứng được tu vi của ông ta, giáng xuống lôi kiếp rèn luyện, nhưng cũng là để tôi luyện thần hồn.

Chỉ tiếc là có Hoàng Thiên ở phía trước, Thiên Đạo không dám giở trò gì, Trấn Nguyên Tử lại mang đầy cực phẩm tiên thiên linh bảo, ngay cả y phục cũng thuộc hàng thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Mức độ giàu có này, cả Hồng Hoang chắc chỉ có Minh Hà mới bì được, loại lôi kiếp này căn bản không làm tổn thương được ông ta.

Đương nhiên, tên này tâm cao khí ngạo, căn bản không dùng linh bảo mà trực tiếp dùng Thần Đạo pháp thể ngạnh kháng lôi kiếp, mưu toan mượn sức mạnh lôi kiếp để tẩy luyện nhục thân một lần nữa.

Trong Thần Đạo, nhục thân là biển, nguyên thần là thuyền, thần quốc là bỉ ngạn, thiếu một cái đều không được.

"Xoạt!" Chẳng mấy chốc, cửu tiêu kiếp lôi cuồng bạo lạc xuống, trong nháy mắt bảy mươi hai đạo lôi kiếp đã qua, chỉ còn lại chín đạo cuối cùng.

Đối với một Thần Vương sơ kỳ như Trấn Nguyên Tử, ngoại trừ vòng lôi kiếp cuối cùng, những cái khác chỉ như gãi ngứa!

"Đùng!" Quả nhiên, do căn nguyên hùng hậu, vòng lôi kiếp cuối cùng là mười hai đạo Thiên Thần Lôi, toàn thân huyết hồng, khiến người ta run rẩy.

"Khụ khụ!" Chỉ đạo kiếp lôi đầu tiên đã đánh Trấn Nguyên Tử cháy đen, toàn thân khó chịu, nhưng dưới sự ngạnh kháng đó, ông ta đã sống sót qua tám đạo, chỉ còn lại đạo cuối cùng.

Lúc này, Hoàng Thiên cau mày, lập tức truyền âm: "Đừng giấu giếm nữa, đem hết đồ đạc ra đi, đạo kiếp lôi cuối cùng này thái hung lệ." Trấn Nguyên Tử nghe vậy, sắc mặt tái nhợt, lôi ra cực phẩm tiên thiên linh bảo Tạo Hóa Đỉnh, Khôn Nguyên Xích Hà Kiếm, Thiên Địa Phất Trần để hộ thân.

Cũng vì duyên cớ của Hoàng Thiên, nếu không phải dùng Sáng Thế chi lực không ngừng tẩy luyện căn nguyên, dẫn đến việc Trấn Nguyên Tử có xu hướng trở thành tiên thiên chí linh căn, cộng thêm tu vi đạt tới Thần Vương sơ kỳ ngang ngửa La Hầu và Hồng Quân, thì

đạo kiếp lôi cuối cùng đã không lộ rõ là Tử Tiêu Thần Lôi.

Trên bầu trời, mây đen bao phủ suốt cả ngàn năm, đạo kiếp lôi cuối cùng tích tụ suốt chín trăm chín mươi chín năm, khi tia sét tím đen lạc xuống, cả Hồng Hoang đều chấn động.

Nhóm sinh linh tiên thiên cuối cùng đã sớm sinh ra linh trí, giữa họ có nhân quả cảm ứng, tự nhiên biết được động tĩnh của Trấn Nguyên Tử.

"Gì cơ?

Lại có người hóa hình xuất thế trước cả ta sao?" Tam Thanh kinh hãi.

Từ khi sinh ra linh trí, họ luôn cho rằng mình là sinh linh cao quý nhất Hồng Hoang, nhưng hiện tại lại có người xuất thế trước, thật không thể tin nổi!

"Đại ca!" Nguyên Thủy vẻ mặt lo lắng nhìn Lão Tử.

"Nhị đệ chớ vội, ba huynh đệ chúng ta là do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, tiên thiên mang theo truyền thừa Thiên Đạo, thân mang công đức khai thiên, hà tất phải sợ kẻ khác trong Hồng Hoang." Lão Tử phất tay, vẻ mặt không chút quan tâm.

"Vậy ý đại ca là chúng ta cũng hóa hình?" Thông Thiên hỏi.

"Ừm!

Bản tọa vốn định tiếp tục tích lũy thêm để có ưu thế lớn hơn, nhưng không ngờ lại có kẻ tranh mất danh hiệu rồi, vậy thì bắt đầu thôi!

Muộn nhất là ba nguyên hội sau, ta có mười phần nắm chắc độ qua lôi kiếp, lúc đó cũng có thể che chở cho nhị đệ và tam đệ hóa hình." Lão Tử nói.

“Haha!

Như vậy thì tốt quá!” Nguyên Thủy và Thông Thiên tán thưởng.

Là một phần ba nguyên thần Bàn Cổ, Thái Thanh Lão Tử kế thừa phần lớn di sản, có hậu thiên chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp làm linh bảo hộ thân, việc độ hóa hình lôi kiếp đơn giản là chắc như đinh đóng cột.

“He he he!

Lại có kẻ xuất thế trước lão tổ sao?” Trong biển máu, Minh Hà lộ ra nụ cười tà mị.

“Hừ!

Chỉ là vận khí tốt thôi.” Dưới Bắc Minh Hải, Côn Bằng lạnh lùng hừ một tiếng.

“Thật là một vị đạo hữu tốt, mạnh mẽ như vậy, phúc duyên quả nhiên thâm hậu, Hồng Vân ta nhất định phải kết giao một phen.” Trong Hỏa Vân Động, Hồng Vân đạo nhân không ngớt lời tán thưởng.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử nhờ vào các linh bảo đã cưỡng ép chống đỡ được đạo Tử Tiêu Thần Lôi cuối cùng, tức thì trời giáng vạn trượng huyền hoàng chi khí.

Trong Ngũ Trang Quán đất mọc sen vàng, tiên hoa rực rỡ, vô tận pháp tắc diệu âm vang vọng, ẩn ẩn có sinh linh cảm ngộ thiên địa huyền bí mà sinh ra linh trí.

Lúc đó, sức mạnh pháp tắc vô tận hóa thành một dải cầu vồng rơi trực tiếp lên người Trấn Nguyên Tử, giúp tu vi của ông ta tiến thẳng vào Thần Vương trung kỳ không chút trở ngại, trở thành đệ nhất nhân của thời Viễn Cổ không ai bàn cãi, dù có giao phong với tu sĩ Thái Cổ cũng không hề e sợ.

“Ong!” Cây Nhân Sâm Quả bản thể ẩn giấu trong thần hồn Trấn Nguyên Tử dường như cảm ứng được, oanh nhiên xuất hiện giữa hư không.

Chương 379

Một đạo huyền hoàng chi khí từ chân trời rơi xuống bản thể cây Nhân Sâm Quả, hóa thành một chiếc trượng huyền hoàng, chính là tiên thiên chí bảo 'Vạn Diệu Huyền Càn Trượng'.

"Thần Tôn!" Trấn Nguyên Tử sau khi độ kiếp xong liền nhìn Hoàng Thiên với vẻ mặt kích động, nếu không có sự tận tâm giúp đỡ của Thần Tôn thì ông ta đã không có được thành tựu như ngày hôm nay.

"Ừm!

Bắt đầu đi, hãy để danh hiệu Thủ Tôn của mạch Địa Thần vang khắp Hồng Hoang!" Hoàng Thiên gật đầu nói.

"Tuân lệnh!" Là sinh linh tiên thiên đầu tiên xuất thế ở thời Viễn Cổ, tự nhiên không thể ẩn mình trong Vạn Thọ Sơn một cách vô danh tiểu tốt, điều đó không phù hợp với tôn chỉ của Thần Đạo.

Năm xưa những kẻ đứng đầu thời Hoang Cổ, Thái Cổ đều dùng đại pháp lực tuyên cáo sự ra đời, lại có Đại Đạo xướng tên, oai phong biết bao.

Mặc dù Trấn Nguyên Tử và những người khác chỉ bắt kịp chuyến tàu muộn, nhưng đứng sau họ là Thiên Đạo, tự nhiên cũng có cơ hội chiêu cáo Hồng Hoang.

"Ta là Địa Thần Chí Tôn Trấn Nguyên Tử, hôm nay xuất thế, chiêu cáo Hồng Hoang..." "Uỳnh đoàng!" Đúng như Hoàng Thiên dự liệu, Thiên Đạo không tiếc sức tuyên truyền cho đệ nhất nhân Viễn Cổ này, lập tức khiến cả thiên địa Hồng Hoang đều biết đến sự tồn tại của Trấn Nguyên Tử.

Nhưng chính câu nói này đã khiến nhiều người rơi vào trầm tư, đặc biệt là các sinh linh thời đại Thái Cổ, đối với họ Thần Đạo chẳng khác nào một cơn ác mộng.

"Trấn Nguyên Tử hay lắm, lại dám dẫn đầu chúng ta hóa hình xuất thế." "Đại ca, huynh có biết Trấn Nguyên Tử là ai không?" Tại Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy vốn tính cao ngạo, mặt mày u ám nhìn Lão Tử.

Là sinh linh hóa thành từ nguyên thần Bàn Cổ đại thần, vốn dĩ phải là cao quý nhất Hồng Hoang, vậy mà không phải người đầu tiên xuất thế, thật là vô lý.

"Thiên cơ về Trấn Nguyên Tử, huynh căn bản không tính toán được, hoặc là bản thân thực lực siêu quần, hoặc là đứng sau có kẻ chống lưng." Lão Tử đầy ẩn ý nói.

Tam Thanh có nội hàm vô cùng thâm hậu, ngay cả mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp họ cũng có, đó là Thiên Đạo ban cho.

Đặc biệt là mảnh trong tay Lão Tử, có khả năng thôi diễn, nhưng Trấn Nguyên Tử đã lộ danh hiệu rồi mà không ai có thể tính toán ra được, thật đáng sợ!

"Tê!" Nguyên Thủy và Thông Thiên không khỏi hít một hơi lạnh, sau đó trong mắt lộ ra ý chí chiến đấu sục sôi, là nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, họ không sợ bất kỳ sinh linh nào.

Trong Phượng Tê Sơn.

"Ca ca, Trấn Nguyên Tử lợi hại quá, lại là người đầu tiên hóa hình, xem chừng căn nguyên không tầm thường đâu!" Nữ Oa vẻ mặt ngây thơ tán thưởng.

Nhưng trên mặt Phục Hy lại lộ ra một tia nghiêm trọng, ông nghe rất rõ, Trấn Nguyên Tử không phải hóa hình xuất thế muộn, mà người

ta cực kỳ có khả năng đã muốn hóa hình từ thời Long Phượng lượng kiếp nhưng đợi đến tận bây giờ mới xuất.

Ít nhất tu vi của tên này sau bao năm rèn luyện chắc chắn mạnh hơn họ.

Ông không khỏi cau mày nói: "Muội muội, chúng ta phải khẩn trương lên, vị trí trong thập đại tiên thiên sinh linh tuyệt đối không thể bỏ lỡ." "Vâng!" Trên mặt Nữ Oa cũng lộ ra một tia nghiêm trọng.

Là đối tượng được Thiên Đạo ưu ái, trong truyền thừa ký ức của nàng đương nhiên sẽ có ghi chép về việc xuất thế sớm, đó là sự so tài về căn nguyên và thực lực, cũng như sự chứng nhận của khí vận.

Trên tinh không Thái Âm Tinh.

"Địa Thần Chí Tôn Trấn Nguyên Tử, lẽ nào cũng là hạng người giống như sư tôn sao?

Chẳng lẽ ta phải gọi hắn là đại thần sao?" Hi Hòa cau mày nói.

Thường Hi cũng lên tiếng: "Hả, đột nhiên xuất hiện một vị Địa Thần Chí Tôn, chẳng lẽ trong Thần Điện Địa Thần chỉ có Sơn Thần Cung là mạnh nhất sao?" "Xem ra người này cũng cùng lứa với chúng ta, ta tuyệt đối không thể thua kém hắn." Hi Hòa nghiến răng, lạnh lùng nói.

"Ừm!" Thường Hi cũng gật đầu.

Là người kế thừa Nguyệt Thần Cung của Thần Đạo, đệ tử của Thái Âm Đế Tôn trên tinh không, Hi Hòa và Thường Hi làm sao cam lòng tụt hậu so với kẻ khác nhiều như vậy.

Trong Lôi Trạch.

"Mạch Địa Thần sao?

Trấn Nguyên Tử hay lắm, quả nhiên có phong phạm của Thổ Địa

Chí Tôn, xem ra bản thần cũng không thể nhàn rỗi được nữa.” Lôi Thần lầm bầm.

“Ồ, hóa ra tên là Trấn Nguyên Tử sao?

Ta muốn đích thân kết giao một phen.” Hồng Vân trong Hỏa Vân Động thầm suy tính.

Chỉ là ông không biết kẻ đứng sau Trấn Nguyên Tử tuyệt đối sẽ không để Hồng Vân - cái tên xui xẻo này - dính dáng đến Thần Điện.

Hồng Hoang không phải không thể đi con đường đại tự tại tiêu dao, nhưng dù là con đường nào cũng phải có thực lực mạnh mẽ làm bình phong, Hồng Vân sai lầm ở chỗ không nên mạo muội đi tranh đoạt bồ đoàn, Thánh nhân thiên định, đâu phải cứ muốn tranh là tranh được.

Cuối cùng chẳng phải do Thiên Đạo ra tay, ngầm hại Hồng Vân một vố, trao hai cái bồ đoàn lớn cho Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, rồi lại để lại một mồi nhử trong tay Hồng Vân sao?

Không ai ngờ sự xuất thế của Trấn Nguyên Tử lại gây chấn động như vậy, khiến đám sinh linh cùng lứa cảm khái vạn thiên, thậm chí còn đẩy nhanh tốc độ tu luyện để mưu toan đuổi kịp.

“Trấn Nguyên Tử, bái tạ đại ân của Thần Tôn.” Lúc này, Trấn Nguyên Tử chính thức xuất hiện tại Hồng Hoang, đi thẳng đến trước mặt Hoàng Thiên, thực hiện đại lễ ba quỳ chín lạy.

Chiếu theo quy tắc Thần Đạo, Hoàng Thiên tuy có thực tế sư đồ nhưng không thể có danh nghĩa sư đồ, nhưng Trấn Nguyên Tử hiểu rõ, nếu không có Thần Tôn thì e rằng hôm nay ngay cả hóa hình ông ta cũng không làm được.

“Được rồi, đứng lên đi.” Hoàng Thiên phất tay, đối với thành tựu hiện nay của Trấn Nguyên Tử hắn không thấy có gì quá ngạc nhiên.

Đùa sao, có một cường giả cảnh giới Thần Tôn chỉ điểm, cộng thêm Sáng Thế chi lực tẩy luyện, ngay cả một con lợn cũng có thể đạt được vị trí hiện tại, huống chi là cực phẩm tiên thiên linh căn hóa hình.

"Hiện nay danh hiệu của ngươi đã xuất hiện tại Hồng Hoang, tuy lượng kiếp đã qua, nhưng trên đại địa những cường giả ẩn mình nhiều vô số kể, Bản tôn khuyên ngươi hành sự phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được tâm từ thủ nhuyễn, mạch Thổ Địa cần ngươi phải góp gạch xây tường." "Tuân lệnh!

Cẩn tuân mệnh lệnh của Thần Tôn!" Trấn Nguyên Tử nghe xong, cung kính đáp lời.

Sau đó, Hoàng Thiên phất tay, hóa thành một đạo thần hồng rời khỏi Vạn Thọ Sơn, hiện giờ những việc cần làm đã làm xong, ở lại cũng không cần thiết.

Tại núi Tu Di ở phía Tây.

Nguyên bản sau khi La Hầu kích nổ linh mạch phía Tây, nơi này lẽ ra phải tan biến khỏi thế gian, nhưng Thiên Đạo đã dùng đại vĩ lực chuyển dời đạo trường của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tới đây.

Thậm chí cả Nhân Quả Ma Thần đang bị phong ấn cũng bị dời xuống dưới núi Tu Di, dù sao đây cũng là động thiên phúc địa tốt nhất toàn bộ miền Tây.

"Tiền bối, linh khí giữa thiên địa dường như đã trở nên loãng đi nhiều, liệu ta có thể hóa hình xuất thế theo đúng kế hoạch dự định không?" Chuẩn Đề vẻ mặt khổ não hỏi.

Nhìn tên Thổ Địa đầu trọc ngốc nghếch này, trên mặt Nhân Quả Ma Thần lộ ra một tia nụ cười, đối với kế hoạch của Thời Gian Ma Thần, ông ta đã sớm từ bỏ.

Đã bao lâu rồi tên đó không tìm đến, e là bản thân Thời Gian Ma Thần cũng khó bảo toàn, huống chi trước đó Hoàng Thiên khi đi ngang qua phía Tây từng cảnh cáo Nhân Quả.

Hiện tại, người duy nhất ông ta có thể trông mong chỉ có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, căn cước của hai người tuy không tầm thường nhưng thực sự chưa đạt tới đỉnh cấp.

Chương 380

Tuy nhiên, cả hai đều có một điểm chung, đó là cực kỳ nỗ lực, cho nên mới có thể cứng rắn mượn pháp tắc nhân quả để bổ sung căn nguyên cho hai người.

Một người học Nhân Quả đạo, người kia học Tịch Diệt đạo, cộng thêm chút thiên phú thì việc bước lên đỉnh phong không thành vấn đề.

"Đại chiến bên ngoài đã kết thúc, La Hầu kích nổ linh mạch phía Tây, tự nhiên linh khí sẽ sụt giảm, nhưng điều đó không ngăn cản các ngươi hóa hình." Nhân Quả nhạt giọng nói.

Ông ta không hề nói việc di dời đạo trường cho hai người biết, theo lý mà nói căn cước như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lẽ ra phải được Thiên Đạo coi trọng.

Nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại, Thiên Đạo xác thực không coi trọng hai người, thậm chí có chút chẳng thèm để ý, giải thích duy nhất là hai người này chỉ là quân cờ của Thiên Đạo.

Nếu không có Nhân Quả cưỡng ép tính toán, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề căn bản không thể có được căn nguyên như hiện tại.

Nếu xét toàn bộ Hồng Hoang, những người mạnh mẽ nhất hậu thế chắc chắn là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bởi vì những người khác có căn nguyên tiên thiên mạnh mẽ tự mang theo lợi thế (BUG), chỉ có họ là từng bước từng bước đi lên vị trí Thánh nhân.

Chuẩn Đề tuy có chút không phóng khoáng, nhưng ông ta vì sự lớn mạnh của miền Tây mà thậm chí không cần mặt mũi đi cướp đoạt linh căn, sinh linh ở miền Đông.

Dẫn đến việc trước trận Phong Thần đại kiếp, miền Tây chỉ kém

mỗi những nơi tốt nhất ở miền Đông, đó chẳng lẽ không phải là bản lĩnh sao?

Về phần Tiếp Dẫn, đơn giản là một thiên tài, trên con đường Tịch Diệt đạo tự sáng tạo ra Mộng Pháp Tắc, đại mộng ba ngàn năm, thấu suốt tiền thế, kim sinh, vị lai, tu vi so với người đứng đầu Tam Thanh là Lão Tử cũng không kém chút nào, thực sự là tự cường bất tức.

Hồng Hoang sùng bái kẻ mạnh sinh tồn, kẻ yếu tử vong, dù tác phong của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có hạ lưu đến đâu thì cuối cùng họ đã thành công, chính là kẻ mạnh.

Thực tế, từ khi lượng kiếp bắt đầu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn luôn sống trong lo âu, nếu không có tiên thiên thủ hộ đại trận mạnh mẽ cộng với việc Nhân Quả Ma Thần thi pháp, e là đã sớm bị người ta bắt đi rồi.

Trận nổ cuối cùng đã hất tung cả địa mạch miền Tây, khoảnh khắc đó, là sinh linh miền Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều cảm thấy đau lòng, và cũng từ khoảnh khắc đó, vận mệnh của họ gắn liền với miền Tây.

Theo việc La Hầu thành lập Ma Giới, cả Hồng Hoang đã xảy ra sự biến hóa to lớn, hầu như tất cả sinh linh đều phát hiện ra.

Không biết tự bao giờ, những chấp niệm, dục vọng chưa từng để ý trong lòng dần dần bị phóng đại, thậm chí ảnh hưởng đến tiến cảnh tu vi.

Đó chính là sự tồn tại của Tâm Ma Kiếp, ma tính vốn dĩ vô thường, hễ sơ hở một chút là dễ dàng đi vào ma đạo.

Vì vậy, tất cả sinh linh đều đang cố ý củng cố đạo tâm, giảm bớt nghiệp lực, vì chỉ cần sơ sẩy là sẽ rơi xuống vực thẳm ma đạo.

Tâm ma không phải do La Hầu làm loạn, mà phần lớn là sự chỉ thị

của Thiên Đạo, tăng thêm độ khó cho việc tu luyện, khiến cho Chuẩn Thánh sau này trở nên hiếm như lá mùa thu.

Những kẻ căn nguyên mạnh mẽ, bẩm sinh đạo tâm vững vàng, dù có Tâm Ma Kiếp cũng căn bản không ảnh hưởng được, nên tốc độ tu hành ngày càng nhanh.

Sau chuyện này, dù là đạo môn hay ma môn đều bắt đầu cố ý thu nạp những kẻ có căn nguyên mạnh mẽ.

Tại vùng ngoài chín tầng trời, nơi giao giới giữa tinh không và hỗn độn, còn được gọi là Thiên Ngoại Thiên, do Thiên Đạo chủ trì, ngày càng nhiều cảm xúc tiêu cực của thế giới tràn vào đó.

Sâu trong Ma Giới, nơi oán khí và sát khí tụ tập đậm đặc nhất, một bóng người dần dần ngưng tụ thành thực thể, chính là La Hầu.

Bản thể của La Hầu trong Hồng Hoang, cho đến cả nguyên thần bản nguyên đều đã bị dung hợp hóa thành Ma Giới, nhưng nhờ được Thiên Đạo thừa nhận, một lượng lớn công đức rơi xuống khiến La Hầu tái sinh, tu vi thậm chí đạt tới đỉnh phong Á Thánh.

Ma Giới và Hồng Hoang cùng vinh cùng nhục, chỉ cần Hồng Quân thành thánh, thế giới viên mãn, thì chủ nhân Ma Giới là La Hầu tự nhiên cũng sẽ thành thánh.

“He he he!

Hồng Quân, Thần Điện, chúng ta cứ chờ xem!” La Hầu nhe răng cười dữ tợn.

Lúc này, một đạo ma quang bay vào trong cung điện, chính là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, hắc liên vì cùng gốc sinh ra với La Hầu nên đã trở thành trấn giới chi bảo của Ma Giới.

Sau trận đại chiến năm xưa, tiên thiên chí bảo Tru Tiên Tứ Kiếm bị Thương Ly đoạt mất, tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương cũng thất

lạc, chỉ còn lại Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Nhờ Ma Giới khai mở, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên kế thừa phần lớn khí vận, từ đó lột xác thành Hỗn Độn Linh Bảo, tuy chỉ là hạ phẩm nhưng vẫn vượt xa tiên thiên linh bảo.

Vì lời thề Thiên Đạo, La Hầu e là khó có thể đặt chân vào Hồng Hoang lần nữa, trừ phi Hồng Hoang có biến động lớn.

Nhưng ông ta không phải không để lại hậu thủ, ví dụ như Vô Thiên, còn được gọi là Ma La.

Ngay cả Thất Tình Lục Dục và Thập Tam Ma Sứ cũng được ma đạo bản nguyên thu hút mà tái sinh, về sức mạnh mà nói, Ma Giới tuy kém Hồng Hoang nhưng không hề kém cạnh bất kỳ thế lực nào, chỉ đứng sau Thần Điện.

Lúc này, cuối lượng kiếp thứ chín, cuối thời đại Thái Cổ, sắp sửa nghênh đón các đại thần đua nhau hóa hình xuất thế vào thời đại Viễn Cổ.

Tam tộc mặc dù bảo lưu được sức mạnh nhất định, nhưng kho báu của họ đã sớm bị Thiên Đạo dòm ngó, phần lớn linh bảo đều rơi vào tay Hồng Quân để chuẩn bị cho việc phân bảo sau này.

Lúc này, khắp Hồng Hoang Chuẩn Thánh không còn nổi một người, đỉnh cấp nhất trong Tam tộc cũng chỉ là Đại La Kim Tiên, Hồng Hoang rộng lớn mà đâu đâu cũng thấy Thiên Tiên, vẻ mặt cực kỳ lạc lõng.

Cũng chẳng trách, mỗi lần lượng kiếp đều là một lần đại thanh tẩy, trừ phi mạnh đến mức siêu thoát thế giới, nếu không căn bản không thoát khỏi thanh tẩy, không muốn cũng bị Thiên Đạo ép phải muốn.

Chỉ có Thần Điện là bảo lưu được phần lớn sức mạnh, bất kể

Thần Vương hay Thần Đế đều đủ sức xưng bá Hồng Hoang.

Sau hai lần đại kiếp, linh khí giữa thiên địa đã hoàn toàn lột xác thành hậu thiên linh khí, không còn nồng đậm như trước nữa.

Những sinh linh sinh ra và hóa hình từ thời điểm này, yếu ớt đến mức ngay cả Tiên cũng không bằng, phải biết rằng vào thời lượng kiếp thứ sáu đầy khổ nạn, sinh linh yếu nhất lúc đó cũng có tu vi Thiên Tiên.

Chưa nói đến lượng kiếp thứ tám, Đại La đi đầy đất, Thái Ất không bằng chó.

Thực tế, từ khi Thiên Đạo xuất hiện, ngoại trừ Đại La Kim Tiên ra, các tu sĩ còn lại đều có hạn chế về thọ mệnh, Kim Tiên có thể sống mười hai lượng kiếp, Huyền Tiên một lượng kiếp.

Xuống thấp hơn thì Thiên Tiên cũng được ức vạn vạn năm, còn Địa Tiên thọ mệnh càng thấp, chỉ có một nguyên hội, tức mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm mà thôi.

Lúc này Hồng Hoang lại rơi vào thời đại thanh hoàng bất tiếp (thiếu hụt kế thừa), ngay cả các đại năng, ngoại trừ một số cá biệt, cũng cho rằng tu vi Đại La Kim Tiên là đỉnh cấp nhất.

Còn về truyền thừa kiểu Hỗn Nguyên Kim Tiên hay Chuẩn Thánh thì hoàn toàn không biết.

Dưới làn sóng chiến tranh, vô số truyền thừa đã bị xóa sạch, có lẽ sinh linh sau này sẽ phải tìm kiếm manh mối từ các cổ chiến trường hay bí phủ sơn động để tìm lại phương thức tu luyện của các sinh linh trước đó.

Hơn nữa, sau bao lần lượng kiếp, ngoại trừ những linh bảo chưa xuất thế, đã có vô số linh bảo bị hủy diệt.

Trước đây, toàn bộ Hồng Hoang có tới mười hai vạn tiên thiên

linh bảo, kết quả hiện tại có được tám ngàn cái đã là tốt lắm rồi.

May mắn nhất là ở phía Tây, dưới trướng Thần Điện, mạch Địa Thần đã cứu được một phần ba linh mạch, thu được lượng lớn công đức.

Tự nhiên, phía Tây không thể giống như trước đây trở thành nơi chim không thèm đậu, sinh linh tuy ít nhưng cũng không hề nghèo nàn.

Tuy nhiên, Vạn Thọ Sơn đã chiếm mất một phần ba địa bàn phía Tây, nếu Phật giáo muốn khuếch trương sau này, trước tiên phải bước qua địa bàn của Trấn Nguyên Tử.

Chương 381

Có thể thấy, sau này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chắc chắn sẽ có không ít giao thiệp với Trấn Nguyên Tử.

Hồng Hoang không tính năm tháng, chớp mắt đã vạn năm, nhóm sinh linh tiên thiên cuối cùng cũng lần lượt xuất thế.

Miền Đông vốn là vùng đất trù phú nhất, ức vạn tiên sơn nối tiếp không ngừng, núi rừng xanh mướt, cây cối cao vút, mười bước thấy nhân sâm, trăm bước có linh chi, trên vách đá treo rèm châu, thác nước đổ xuống, ở chỗ hiểm hóc lại lộ ra sự dẻo dai vô thượng, ý vị thái cực diệu không thể tả.

Có một nơi mây mù bốc lên, sương trắng lan tỏa, như mộng như huyễn, hư thực khó phân, tựa như tiên cảnh nhân gian, phúc địa tiên gia, đó chính là đệ nhất tiên sơn hậu thế, Côn Luân.

"Đại ca, thiên kiếp không đơn giản, cẩn thận!" Thấy ánh mắt quan tâm của Nguyên Thủy và Thông Thiên, Thái Thanh Lão Tử gật đầu.

"Anh em chúng ta là do nguyên thần của Bàn Cổ phụ thần phân làm ba mà hóa thành, thiên sinh có đại khí vận, lần thiên kiếp này ta có chín phần nắm chắc có thể bình an vượt qua, nhị đệ, tam đệ đừng lo lắng!" Sau mười mấy năm tích lũy, hóa hình thiên kiếp của Thái Thanh Lão Tử đã giáng lâm!

Thái Thanh Lão Tử không giống như Chúc Cửu Âm của Vu tộc mãng phu, ông rất chú trọng tâm tính và căn cơ, cộng thêm truyền thừa phong phú và tích lũy thâm hậu, nên bảy mươi hai đạo thiên kiếp đầu tiên đối với ông chỉ như có như không!

Hành động của Thái Thanh Lão Tử cũng thành công thu hút sự kinh ngạc của Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Luân, tiên sơn Côn Luân

rộng lớn nhường nào, bình thường căn bản không cảm ứng được gì.

Hôm nay lôi kiếp giáng xuống, cửu thiên lôi kiếp, Tây Vương Mẫu tự nhiên có thể cảm ứng thấy.

"Đùng!" Trên vòm trời, một con lôi long khổng lồ từ hư không lao xuống, lôi long rơi xuống đại diện cho việc hóa hình thiên kiếp của Thái Thanh Lão Tử bắt đầu!

Sau khi trải qua tám đạo bát cửu thiên kiếp đầu tiên, cửu thiên thiên kiếp cuối cùng đã giáng lâm!

Nhìn đạo thiên kiếp cuối cùng, Thái Thanh Lão Tử không dám đại ý, nhanh chóng tế ra hậu thiên phòng ngự chí bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là hậu thiên đỉnh cấp phòng ngự pháp bảo, cho nên dù uy thế thiên kiếp có lớn đến đâu cũng không làm gì được Thái Thanh Lão Tử.

Chỉ riêng thử thách Tâm Ma Kiếp cuối cùng là khiến Lão Tử phải chịu không ít khổ đầu, nhưng vì nguyên thần ông ta mạnh mẽ, tâm tính kiên định nên vẫn không thể ngăn cản được.

Cuối cùng... lôi kiếp tiêu tán, giữa hư không ngũ thải tường thụy chi khí hoành không, phượng hót hạc kêu, ánh sáng lành chiếu khắp nơi, ráng mây vạn dặm...

"Ta là do nguyên thần của Bàn Cổ phụ thần hóa thành, đứng đầu Bàn Cổ Tam Thanh, là Thái Thanh Lão Tử, hôm nay hóa hình, đặc biệt chiêu cáo Hồng Hoang..." "Uỳnh đoàng!" Là người thứ hai chiêu cáo Hồng Hoang sau Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử, Thái Thanh Lão Tử nhất thời chiếm hết hào quang!

"Do nguyên thần Bàn Cổ đại thần hóa thành sao?

Thái Thanh Lão Tử thật khiến người ta không thể tin nổi!" Minh

Hà ở tận Biển Máu, vốn có thái độ coi mình là nhất, việc Trấn Nguyên Tử hóa hình trước đó đã khiến ông ta không vui.

Vốn định cố gắng giành vị trí thứ hai, nào ngờ chưa kịp chuẩn bị xong thì lại có đại năng khác hóa hình xuất thế, lại còn là nguyên thần Bàn Cổ đại thần hóa thành, khiến Minh Hà bị đả kích không nhỏ.

Không chỉ có Minh Hà chấn kinh khi nghe tin này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở phương Tây cũng vô cùng sửng sốt.

"Tiền bối, do nguyên thần Bàn Cổ đại thần hóa thành sao?

Có thể sao?" Chuẩn Đề vẻ mặt ngơ ngác nhìn Nhân Quả Ma Thần.

"Bàn Cổ?

Bàn Cổ có nguyên thần trọng sinh!...

Sao có thể như vậy?" Nhân Quả Ma Thần cũng ngây người.

Thế giới Hồng Hoang thực sự ngày càng khiến ông ta nhìn không thấu, trước đó có nhân vật nghịch thiên xuất hiện thoáng qua, giờ đây ngay cả nguyên thần Bàn Cổ cũng xuất hiện!

"Đừng bận tâm chuyện đó, các ngươi mau chóng hóa hình đi, lão tổ suy tính thấy vị trí trong thập đại tiên thiên sinh linh chắc chắn có đại khí vận!" Nhân Quả Ma Thần nói.

"Vâng, tiền bối!" Tại Phượng Tê Sơn.

"Ca ca, xem ra không chỉ có muội có đại khí vận, trước có Địa Thần Chí Tôn Trấn Nguyên Tử của Thần Đạo dẫn đầu mọi người hóa hình, giờ lại xuất hiện thêm một sinh linh do nguyên thần Bàn Cổ đại thần hóa thành..." Nữ Oa và Phục Hy trước đó nhận được âm dương bản nguyên giúp Âm Dương đạo của họ thêm cô đọng, vốn tưởng mình là thiên độc hậu, không ngờ giờ nguyên thần Bàn Cổ cũng xuất hiện.

“Lời muội muội nói rất đúng, bên ngoài quả nhiên không đơn giản, chúng ta tuyệt đối không được lơ là, cần phải nỗ lực sớm ngày hóa hình!” Phục Hy nói.

Thực ra Phục Hy hiểu rõ tình hình, so với muội muội Nữ Oa, căn nguyên của ông yếu hơn một chút.

Côn Bằng ở dưới Bắc Minh Hải phía Bắc cũng một lần nữa cảm nhận được áp lực, tuy bản thân cũng là thiên độc hậu, nhưng so với Tam Thanh và Địa Thần Chí Tôn Trấn Nguyên Tử thì vẫn kém một chút.

Việc Trấn Nguyên Tử rồi đến Lão Tử hóa hình khiến Côn Bằng vô cùng căng thẳng!

Nhưng mệnh do trời định, Hồng Hoang chỉ có một đạo lý là “tranh”!

Tranh hóa hình sớm, tranh khí vận, tranh cơ duyên, tranh đoạt tất cả những gì có lợi, mỗi một sinh linh từ khi sinh ra đã phải tranh đấu hết mình!

Cho nên khi biết thập đại tiên thiên sinh linh có đại khí vận, từng người một đương nhiên vô cùng khẩn trương!

“Lão tổ sẽ không tụt lại phía sau, dù những kẻ kia là nguyên thần Bàn Cổ hóa thành thì đã sao?

Bàn Cổ đại thần còn vì khai thiên mà vẫn lạc, huống chi chỉ là nguyên thần!” Côn Bằng vẻ mặt kiên định nói!

Dưới sự truyền thụ của Thiên Đạo, đám đại năng chỉ biết Bàn Cổ đại thần vì kiệt sức khi khai thiên mà chết, chứ không biết những chuyện khác.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ở xa tận Thái Dương Tinh cũng có dã tâm vô cùng lớn, tất cả đều nằm trong tính toán của Thiên

Đạo.

Trong truyền thừa, Thiên Đạo mô tả họ sinh ra đã là thiên độc hậu, là chí tôn duy nhất, dưới sự truyền thụ của Thiên Đạo, ngay cả người không có dã tâm cũng bị xúi giục thành kẻ có dã tâm!

Huống chi họ còn có Hoàng Giả Pháp Tắc bên mình, ngoài Thái Dương Chân Hỏa của Hỏa đạo, mạnh nhất chính là Hoàng Giả chi đạo!

"Đại ca, Hồng Hoang đại lục có những kẻ căn cước như vậy sao?

Xem ra không đơn giản, nguyên thần Bàn Cổ đại thần hóa thành!" Đông Hoàng Thái Nhất có chút lo lắng nói.

Nguyên nhân khiến Thái Nhất lo lắng là việc tranh đoạt khí vận, lúc này Thái Nhất và Đế Tuấn chưa nảy sinh ý định quyết định xưng bá Hồng Hoang.

"Không sao, nguyên thần Bàn Cổ hóa thành thì sao, chúng ta là mắt của Bàn Cổ đại thần hóa thành cơ mà, có gì phải sợ?

Hai anh em chúng ta liên thủ, sợ gì bất kỳ ai?" Đế Tuấn vô cùng bá khí nói.

"Hy vọng là vậy..." Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Việc Thái Thanh Lão Tử hóa hình làm chấn động vô số đại năng Hồng Hoang, nhưng kẻ khó chịu nhất chính là Thập Nhị Tổ Vu!

Chương 382

"Cái gì mà nguyên thần phụ thần hóa thành!

Trách không được chúng ta không thể tu luyện nguyên thần, hóa ra nguyên thần đều biến thành cái lão Lão Tử đó sao?

Không được, chúng ta nhất định phải chém chết hắn, luyện hóa hắn, biết đâu ta cũng sẽ có nguyên thần." Chúc Dung tính tình hỏa bạo lập tức nổi trận lôi đình.

"Chúc Dung chớ có nói bậy!" Là Thời Gian Tổ Vu, Chúc Cửu Âm sau mấy vạn nguyên hội tu luyện, lúc này đã là đại năng siêu hạng của Hồng Hoang.

Cộng thêm sự chỉ điểm của Hoàng Thiên, lúc này ông ta đã có tu vi Đại La trung kỳ, dù không có nguyên thần nhưng nhục thân vô cùng mạnh mẽ!

Tuy nhục thân và nguyên thần là hai phương thức tu luyện khác nhau, nhưng sau khi Thiên Đạo xuất thế, hai phương pháp này dần cân bằng lại, thậm chí có chút nghiêng lệch.

Nhục thân cường hãn vượt xa tu sĩ nguyên thần, trước đây khi tu luyện Đại Đạo, tu sĩ nguyên thần có thể ngang hàng với tu sĩ nhục thân, nhưng sau khi chỉ có thể tu Thiên Đạo, nhục thân tu sĩ lại dẫn trước nguyên thần, chỉ có về phương diện thôi diễn và nhân quả là không bằng tu sĩ nguyên thần mà thôi.

Lão Tử sau khi hóa hình từ từ mở mắt, cảm ngộ được sự thần kỳ sau khi hóa hình, trong thần tình lộ vẻ mê mang.

Thông Thiên và Nguyên Thủy thấy vậy vội vàng hỏi: "Đại ca, huynh sao thế?" "Ta không sao, chỉ là vừa rồi chỉnh lý lại có chút thu

hoạch, nhận được một ít truyền thừa Thiên Đạo." Lão Tử cười nói.

Ngay sau đó ông bổ sung: "Khí vận Hồng Hoang có hạn, ba huynh đệ chúng ta vốn là một thể, ta hóa hình chiếm một phần khí vận, ắt hẳn sẽ khiến kẻ khác không vui, hai hiền đệ cũng mau chóng hóa hình đi, chỉ có cả ba huynh đệ chúng ta toàn bộ hóa hình thì khí vận mới liên kết, khiến khí vận vững chắc." Sau lời giải thích của Lão Tử, Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng hạ quyết tâm.

"Đại ca hộ pháp cho muội, vạn năm sau muội hóa hình, vạn năm sau nữa tam đệ cũng có thể hóa hình, như vậy ba huynh đệ chúng ta khí vận liên kết, nhất định có thể chấn động Hồng Hoang." "Như vậy thì tốt quá!" Lão Tử gật đầu nói.

"Thiện!" Ba người sau khi Lão Tử hóa hình đã có một loại lĩnh ngộ, đại thế thiên địa, không chỉ có tranh đấu.

Nếu hóa hình sớm có khí vận, thì lúc này tự nhiên phải bắt đầu tranh.

Cho nên trăm năm sau, Ngọc Thanh Nguyên Thủy hóa hình, có Lão Tử hộ pháp, hóa hình thiên kiếp vượt qua dễ dàng.

"Ta là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, đứng hàng thứ hai trong Bàn Cổ Tam Thanh, là Ngọc Thanh Nguyên Thủy, hôm nay hóa hình, đặc biệt chiêu cáo Hồng Hoang..." Quả nhiên, một trong Tam Thanh là Ngọc Thanh Nguyên Thủy hóa hình một lần nữa khiến chúng đại năng sửng sốt.

Hóa ra nguyên thần Bàn Cổ không chỉ có một người!

Có hai người, giống như anh em Đông Hoàng Đế Tuấn, Nữ Oa Phục Hy, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề vậy.

Nhưng vạn vạn không ngờ, vạn năm sau nữa, người thứ ba do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành cũng xuất thế.

“Ta là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, đứng hàng thứ ba trong Bàn Cổ Tam Thanh, là Thượng Thanh Thông Thiên, hôm nay hóa hình, đặc biệt chiêu cáo Hồng Hoang...” Sau khi Tam Thanh toàn bộ hóa hình, cuối cùng mọi người cũng hiểu ra, cái gọi là Tam Thanh gồm ba người, ba huynh đệ, và Tam Thanh đạo nhân là một thực thể không thể trêu vào.

Từ hôm nay trở đi nhất định phải hết sức chú ý, nhưng cuộc tranh đoạt lại càng kịch liệt hơn...

Trấn Nguyên Tử đứng thứ nhất độc chiếm một phần khí vận, sau đó ba huynh đệ Tam Thanh thuộc về một phần thiên địa khí vận, vậy tám phần khí vận Thiên Đạo còn lại sẽ bị tranh đoạt gắt gao.

Phải biết rằng càng về sau, dù độc chiếm một phần thì khí vận đương nhiên cũng kém hơn so với những người đi trước mấy phần, cho nên ai nấy đều bắt đầu sốt ruột. vạn năm sau...

“Ta là Minh Hà lão tổ, do máu của thần ma ngưng tụ, do sát khí thiên địa hóa thành, hôm nay hóa hình, đặc biệt chiêu cáo Hồng Hoang...” Người thứ ba xuất hiện, Minh Hà lão tổ thiên độc hậu đã hóa hình xuất thế.

Sau đó vạn năm nữa, mười hai vị Tổ Vu hóa hình thành công, khiến cả Hồng Hoang có chút mộng bức.

Trước có nguyên thần Bàn Cổ Tam Thanh, giờ lại có tinh huyết Bàn Cổ hóa thành Tổ Vu, Bàn Cổ đại thần quả nhiên không hổ danh khai thiên chi nhân.

Một lần xuất hiện tận mười hai vị, thậm chí không ai biết Chúc Cửu Âm và Đế Giang xuất thế sớm hơn nhiều, vì có Hoàng Thiên che đậy và sự tồn tại của Bàn Cổ Điện nên không ai biết hai người đã hóa hình từ sớm, nếu biết chắc chắn sẽ kinh sợ vô cùng.

Nhưng mười hai vị cùng một nguồn gốc xuất hiện tuy khiến các đại năng kiêng dè, nhưng Thập Nhị Tổ Vu cũng tự nhiên bị mọi người bài xích.

Một người đã đủ vô lý rồi, giờ là mười hai người, ai tranh nổi?

Đương nhiên, người có tâm trạng phức tạp nhất chính là Tam Thanh, ba huynh đệ nghe lời tuyên cáo của Thập Nhị Tổ Vu xong cũng ngơ ngác, có tinh huyết phụ thần, chẳng lẽ họ không phải là hậu nhân duy nhất của phụ thần sao?

Không, khí vận của phụ thần định sẵn phải chia làm hai phần sao?

Làm sao bây giờ?

"Đại ca..." Nguyên Thủy, người hẹp hòi nhất trong Tam Thanh, nghiến răng hỏi, xuất thân này khiến ông ta cực kỳ cao ngạo, và ông ta cũng có vốn liếng để cao ngạo.

"Không sao, cứ xem sao đã, nếu có thể kết giao thì kết giao, không thể kết giao cũng đừng đi đắc tội, cố gắng không quản không hỏi, dù sao mười hai người đó tuyệt đối không thể coi thường, huyết mạch phụ thần để lại chắc chắn không đơn giản." Lão Tử nói.

"Đúng thế!" Thông Thiên tuy cũng rất kiêu ngạo nhưng tốt hơn Nguyên Thủy một chút, ít nhất sẽ không cao ngạo vô cớ.

"Đại ca, lời huynh nói muội hiểu, nhưng nguyên thần phụ thần chỉ có ba phần, anh em chúng ta đã kế thừa rồi, mười hai người đó lấy gì để hóa hình?

Chẳng lẽ cũng có nguyên thần phụ thần sao?" Câu hỏi của Nguyên Thủy khiến Thông Thiên và Lão Tử cũng nghẹn lời.

"Chuyện này ắt có ẩn tình, chúng ta cứ tạm thời đừng để ý tới!

Đợi khi có duyên gặp mặt rồi tính sau." Lão Tử tuy trong lòng

cũng thắc mắc nhưng chỉ đành nén lại.

Ngoài ra, các đại năng Hồng Hoang cũng không biết Thập Nhị Tổ Vu không có nguyên thần, họ tưởng cũng giống như mình.

Đương nhiên lúc này các Tổ Vu cũng tự xưng đạo nhân, chưa có danh xưng Tổ Vu.

Cái tên Tổ Vu là sau này bị các đại năng bài xích, họ tức giận nên mới sáng tạo ra danh xưng mới để không chung đường với đám kia.

Nhưng hiện tại Thập Nhị Tổ Vu cũng tự xưng đạo nhân hoặc lão tổ.

Sau khi các đại năng xuất thế gây chấn động, Hồng Hoang tiếp tục chuyển động.

Lại qua vô số năm, trước khi lượng kiếp thứ mười kết thúc, mười đại năng hàng đầu đều đã lần lượt xuất thế.

Lần lượt là: thứ nhất Trấn Nguyên Tử, thứ hai Tam Thanh, thứ ba Minh Hà, thứ tư Thập Nhị Tổ Vu, thứ năm Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, thứ sáu Nữ Oa, thứ bảy Côn Bằng, thứ tám Hồng Vân, thứ chín Lôi Thần, thứ mười Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vốn có căn cước yếu hơn những người khác, nhờ sự tính toán của Nhân Quả mà kịp chuyến tàu muộn.

Trên tinh không cũng xuất hiện những điều bất ngờ, khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cảm nhận được sự thách thức.

“Lôi Thần là ai?” “Đúng vậy, trên đại địa lại có kẻ tồn tại ngang hàng với chúng ta sao?” Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn có thể nói là vô cùng uất muộn.

Lôi Thần cũng cảm thấy khó chịu, căn cước và truyền thừa của ông ta vượt xa đám đông, hai anh em Thái Dương Tinh và hai vị trên

Thái Âm Tinh sao mà giống nhau đến vậy?

Chương 383

Hoàng Thiên đang đi dạo ở biên giới phía Tây bỗng cảm ứng được gì đó: "Lượng kiếp thứ mười một sắp tới rồi, xem ra thời đại Viễn Cổ cuối cùng cũng kết thúc sao?" Từ khi khai thiên đến nay, Hoàng Thiên đã trải qua ba thời đại, thời đại Hoang Cổ đầu tiên thật bình lặng, lặng lẽ trôi qua.

Sau đó là thời đại Thái Cổ với lượng kiếp Hung Thú đẫm máu, sau đó là việc chỉnh đốn Hồng Hoang bị tổn thất nặng nề, sau cơn đau đó Thiên Đạo xuất thế, pháp tắc thay đổi, Hồng Hoang bước vào thời đại Viễn Cổ.

Tại vực thẳm vô tận dưới chân núi Bất Chu, bên trong Bàn Cổ Thần Điện.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm hóa hình sớm nhất, thực lực đạt tới đỉnh phong Đại La, ngoại trừ Trấn Nguyên Tử và Lôi Thần ra, đủ để nghiền áp các sinh linh tiên thiên cùng thời kỳ.

Ngay cả Lão Tử có hậu thiên chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đứng trước mặt họ cũng chỉ có thể đánh hòa.

"Hừ, lũ kiến hôi đó cũng xứng khiến chúng ta sợ hãi sao, giờ đại ca đã là đỉnh phong Đại La, nhị ca cũng vậy, theo lời Thần Tôn nói, đủ để nghiền áp các sinh linh cùng thời." Chúc Dung vẻ mặt khinh thường nói.

"Câm miệng!" Đế Giang, đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, có chút tức giận mắng: "Ngươi quên lời Thần Tôn rồi sao?

Phải luôn giữ lòng kính sợ với Hồng Hoang, phải luôn có nhận thức rõ ràng về bản thân." Nghe Đế Giang nói xong, Chúc Cửu Âm đồng tình gật đầu: "Hồng Hoang là do phụ thần khai phá, chúng ta nên

có lòng kính sợ, ai là người nói câu đó?

Đó là tiền bối Hoàng Thiên, vị Đại Thần Tôn của cả Hồng Hoang đấy!

Ông ấy đã nói vậy, ngươi còn dám thấy Hồng Hoang đơn giản sao?" Các Tổ Vu khác nghe lời này nhất thời im lặng.

Một lúc lâu sau, Đế Giang đứng dậy đi tới đi lui: "Phải biết rằng, dù thế nào Lão Tử đó cũng do nguyên thần phụ thần hóa thành, cùng gốc với chúng ta, chúng ta nên kết giao hảo hữu, không được gây hận thù, hơn nữa chúng ta chưa hiểu rõ tình hình Hồng Hoang, tự nhiên phải cẩn thận mới hành, mù quáng tạo kẻ địch chẳng khác nào tự tìm đường chết." Quả nhiên, Hoàng Thiên từng dạy, Không Gian Tổ Vu Đế Giang và Thời Gian Tổ Vu học rất thấm thía câu nói đó, nhưng đối với loại mãng phu như Chúc Dung thì họ dùng rất nhuần nhuyễn.

"Đại ca nói đúng!" Xa Bỉ Thi nói.

"Không sai, lời đại ca rất có lý." Hậu Thổ gật đầu tán thành.

"Ách?..." So với những Tổ Vu khác, Chúc Dung không hiểu gì cả.

Thực ra đó là vì Đế Giang và Chúc Cửu Âm quá mạnh, ở Hồng Hoang anh em ruột cũng rất thực tế, bao năm qua uy tín của Đế Giang không hề nhỏ.

Lúc này, bên trong Bàn Cổ Điện lại rơi vào im lặng, một lúc sau Chúc Cửu Âm thấy không khí hơi trầm xuống nên đứng dậy.

"Các vị anh chị em, không phải đại ca nhị ca ưu tư quá mức, mà chúng ta bắt buộc phải thận trọng, không chỉ có một nguyên thần phụ thần hóa hình, chúng ta không cần quá để tâm." "Nhị đệ nói đúng, hơn nữa chỉ cần chúng ta nỗ lực tu luyện, hừ, nguyên thần, chỉ cần chúng ta nỗ lực tu luyện cũng sẽ có thôi." Đế Giang đứng cạnh bổ sung.

"Hả?

Đại ca, vừa rồi huynh nói gì?

Muội cũng có thể tu luyện nguyên thần sao?" Các Tổ Vu khác nghe vậy lập tức sững sờ.

"Đúng, chỉ cần nỗ lực tu luyện, chúng ta có khả năng cực lớn sở hữu nguyên thần, tiền bối Hoàng Thiên từng nói với ta, chúng ta không phải không thể có linh hồn, chúng ta là tinh huyết phụ thần hóa thành nên ý chí và nhục thể đặc biệt mạnh mẽ, vì thế không thể đơn giản ngưng tụ ra linh hồn, nhưng Thần Tôn nói sau khi tiến giai Hỗn Nguyên Đại La thì không phải là không thể..." "Tê!" Các Tổ Vu nghe lời này vừa hưng phấn vừa lo lắng.

"Thần Tôn thực sự nói vậy sao?" "Cái này phải xem lời Thần Tôn, cũng phải xem nỗ lực của chúng ta, Thần Tôn nói chỉ khi đạo vận ở cảnh giới Đại La Thần cũng như Đại La Kim Tiên viên mãn mới có một tia cơ hội ngưng tụ linh hồn, dù không thành công, ông ấy cũng hứa sẽ ban cho mỗi chúng ta một nguyên thần do Bàn Cổ phụ thần để lại." "Haha, như vậy thì tốt quá!" Các Tổ Vu trong lòng đại hỉ.

Lúc này, Chúc Cửu Âm nói: "Đại ca dặn dò mọi người, chuyện này không được tiết lộ, không được để ai biết, có nguyên thần thì đã sao?

Chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng, ta biết mọi người lo sợ Lão Tử cùng gốc sẽ tranh đoạt khí vận của chúng ta, đúng không?" Lời của Chúc Cửu Âm khiến mười người còn lại cảm thấy hổ thẹn, quả thực họ rất để ý đến chuyện khí vận.

Họ vốn thiên độc hậu, là huyết mạch Bàn Cổ phụ thần, tự nhiên có thể kế thừa khí vận của Bàn Cổ, nhưng lại mọc ra các sinh linh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, sợ Lão Tử đoạt mất khí vận thuộc về mình.

"Được rồi, lời ta đã nói hết rồi, các vị anh chị em nhớ kỹ phải hết

sức cẩn thận, đừng mù quáng tạo kẻ địch, không có lợi gì cho chúng ta đâu, Lão Tử đó chỉ là đối tượng kết giao của chúng ta chứ không phải kẻ địch, mọi người nhất định phải nhớ kỹ." Đế Giang nói.

Hoàng Thiên nếu có ở đây cũng sẽ vỗ tay khen ngợi những lời của Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Lựa chọn quả nhiên không sai, họ thức thời vụ, không lỗ mãng, không cậy vào xuất thân mà kiêu ngạo tự đại, gây thù chuốc oán cả Hồng Hoang.

Kẻ thù của cả Hồng Hoang trước đó là La Hầu, giờ đã phải chạy lên Thiên Ngoại Thiên làm Thiên Ma rồi.

La Hầu vận khí tốt, vì bất tử bất diệt nên mới thoát, lại có Thiên Đạo phù trì.

Tổ Vu là nhóm cộng đồng không được cả Hồng Hoang ưa thích, bao gồm cả Thiên Đạo.

Nếu bị mọi người ghét bỏ, lại còn trương cuồng gây thù vô số thì đúng là tự sát, giống hệt kiếp trước, chết chẳng còn mấy người, dù có sống cũng chỉ có thể co cụm trong Bàn Cổ Điện cả đời.

"Đại ca nhị ca, muội hiểu rồi." Các Tổ Vu khác lần đầu tiên hiểu rõ hoàn cảnh của mình, Hồng Hoang đại lục không ai yêu thương sự tồn tại của họ, vì Bàn Cổ phụ thần quá mạnh mẽ và uy nghiêm, cộng thêm việc họ sinh ra không có nguyên thần khiến họ trở thành một nhóm dị loại, tự nhiên các nhóm khác nhau sẽ có các trận doanh khác nhau.

"Mọi người hiểu là tốt rồi, nhưng cũng không cần phải quá buồn, phụ thần tuy không còn nữa nhưng chúng ta còn có tiền bối Hoàng Thiên Thần Tôn ở đây, Thần Tôn sẽ không để chúng ta phải chịu quá nhiều thiệt thòi đâu." Trước tiên tát một cái rồi mới cho kẹo ngọt, Đế

Giang cuối cùng không quên cổ lệ mọi người, tóm lại tiền đồ tuy gian nan nhưng tương lai sẽ tốt đẹp.

Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán sau một thời gian củng cố, cộng thêm công đức Thiên Đạo ban cho đã ổn định được tu vi.

Khác với các đại năng truyền thừa trực tiếp lên Đại La đỉnh phong, truyền thừa của ông đạt tới cấp bậc Hỗn Nguyên đạo quả, cho nên ông cực kỳ thận trọng, quyết tâm để hoa nở mười hai phẩm, nếu không sẽ phụ cả căn cước lẫn sự dạy bảo của Hoàng Thiên.

Vì vậy, dù Trấn Nguyên Tử đã tích lũy đủ nhưng ông không vội vàng tiến giai cấp bậc Thần Vương trung kỳ.

Hoàng Thiên từng nói nếu trong thời gian ngắn không có khả năng tiến bộ thì hãy đi du lịch Hồng Hoang, cảm ngộ và trải nghiệm nhiều hơn.

Mặc dù sau Long Phượng đại kiếp Hoàng Thiên tạm thời biến mất, nhưng Trấn Nguyên Tử vẫn tuân thủ lời dạy.

Ông cũng định đi du lịch một chuyến, nhân tiện nghe ngóng tin tức của Thần Tôn, vả lại ngay cả đạo trường của Hoàng Thiên ở đâu ông cũng không biết, đành phải ra ngoài một chuyến, nhân tiện ngắm nhìn Hồng Hoang hằng mơ ước.

Vì vậy, khi biết Lão Tử xuất thế, ông cũng hiểu thời đại mới mà Hoàng Thiên nói đã tới, có thể ra ngoài du lịch rồi.

Thời đại Hoang Cổ của lượng kiếp Hung Thú đã kết thúc, theo sau đó là thời đại Thái Cổ đầy mưa máu gió tanh, không nghi ngờ gì nữa, sau đại chiến Tam tộc và trận Đạo Ma, thời đại Viễn Cổ cũng tiêu điều không kém.

Hồng Hoang sau bao trận đại chiến cũng giống như đại địa phía Tây trước mắt Hoàng Thiên lúc này, nhìn đâu cũng thấy thê lương.

Số lượng sinh linh còn ít hơn cả thời Hoang Cổ, Hoàng Thiên từ sau trận Đạo Ma đã du ngoạn phía Tây lâu rồi, nhưng sinh linh nhìn thấy ít đến đáng thương.

Phần lớn là sinh linh vừa mới hóa hình, là sinh linh tân sinh, còn những kẻ sống sót sau đại kiếp nếu không bế quan ẩn cư thì cũng đã chết sạch.

Những sinh linh vừa mới sinh ra căn cơ nông cạn, lại không có truyền thừa, sau khi hóa hình lại quay về thời đại mà Hoàng Thiên ghét bỏ, cái quái gì cũng có, nhìn mà thấy uất ức.

Sau khi chia tay Trấn Nguyên Tử, Hoàng Thiên không lập tức quay về Đạo Thần Điện mà đi dạo trên đại địa phía Tây...

để xem tổn thất nghiêm trọng đến mức nào, sau này nếu muốn bố trí Hỗn Độn Chuyển Hoán trận pháp thì phải có sự tính toán trước.

Đi suốt vô số năm, ngay cả nhóm sinh linh tiên thiên cuối cùng lần lượt hóa hình cũng không làm kinh động Hoàng Thiên, hắn vẫn luôn quan sát tình hình phía Tây.

Hiển nhiên, hắn đã hiểu tổn thất thảm trọng nhường nào.

Chương 384

Trách không được Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau khi xuất thế, nhìn thấy miền Tây thê lương lại nhìn sang miền Đông trù phú mà không thèm muốn sao được?

Hoàng Thiên cũng có một loại minh ngộ, trước đây là thời đại thần ma tung hoành, thời đại của các chủng tộc trỗi dậy - một thời đại hắn không hiểu rõ, còn hiện tại ký ức ngày càng rõ nét, cảm giác rất quen thuộc.

Nhưng cần phải có một sự chuyển biến trong lòng, những đạo hữu hay kẻ thù trước đây dường như đã chết gần hết rồi.

Còn lại được ai?

Hoàng Thiên phát hiện ngoại trừ Lục Áp, Dương Mi, Hồng Quân, dường như những người quen thuộc chẳng còn ai nữa.

Cảm giác thật kỳ lạ...

Ngay lúc này, bỗng nhiên...

Hoàng Thiên đột nhiên phát hiện có một cảm giác vô cùng quen thuộc, cho đến khi một tiếng thở dài vang lên, Hoàng Thiên cuối cùng đã hiểu.

"Sư huynh à, Thiên Đạo không công bằng!

Tại sao miền Tây chúng ta lại hoang lương như vậy?

Phải làm sao đây, làm sao bây giờ?" Thấy cảnh này, Hoàng Thiên cũng nhịn không được bật cười.

Trước mặt hắn là một đạo nhân mập mạp tai to mặt lớn, đang than vãn với một vị đạo nhân cao gầy sắc mặt vàng vọt rằng miền Tây quá

nghèo nàn, nghèo đến mức khiến người ta khó chịu.

Đây cũng là nơi sinh ra của họ, thấy cảnh này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên vô cùng đau lòng.

Vốn dĩ đang vui mừng vì cuối cùng đã hóa hình, khao khát Hồng Hoang bấy lâu nay, ai ngờ thực tế lại tàn khốc như vậy.

Trong nháy mắt, hai anh em họ gần như không thể chấp nhận được thực tế này.

"Khụ khụ, hai vị hữu lễ rồi..." Chỉ thấy Hoàng Thiên đã biến hóa hình dáng, áp chế tu vi xuống cấp độ Đại La Thần sơ kỳ, khẽ khụ một tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Hoàng Thiên không hiện chân thân, nếu không thì chẳng thăm dò được tin tức gì, tuy hắn có thể dễ dàng nghiền áp Nhân Quả Ma Thần, nhưng điều đó không có nghĩa là Nhân Quả Ma Thần không kiêng dè, lỡ như ông ta trốn đi thì sao.

"Ai đó?..." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn giật nảy mình, hoàn toàn không nhận ra có người xuất hiện, cứ như đột ngột hiện ra vậy, lần đầu tiên gặp người ngoài khiến hai anh em có chút lo lắng.

"Vị nào vậy?" Tiếp Dẫn lập tức thả ra khí tức, hết sức cẩn thận nhìn Hoàng Thiên.

"Tại hạ là Bắc Hải đạo nhân, thấy hai vị đạo hữu ở đây, không biết đạo hiệu của hai vị là gì?" Hoàng Thiên cười nói.

"Ta..." Thấy Hoàng Thiên không có vẻ gì là muốn động thủ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn an tâm hơn, mặc dù Nhân Quả Ma Thần nói lòng người khó đoán, phải cẩn thận đề phòng.

Nhưng loại thân hòa lực tự nhiên trên người Hoàng Thiên khiến họ vô tình buông bỏ cảnh giác.

“Hóa ra là Bắc Hải đạo hữu, tại hạ là Tiếp Dẫn, vị này là sư đệ Chuẩn Đề đạo nhân của bần đạo.” Tiếp Dẫn mặt khổ sở tự giới thiệu, rồi chỉ tay về phía Chuẩn Đề bên cạnh.

“Hóa ra là Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân, thất kính thất kính!” Hoàng Thiên cười nói.

Việc hạ thấp mình để giao lưu với các sinh linh yếu nhỏ, Hoàng Thiên đã từng làm từ vô số năm trước, cảm giác đó đến giờ vẫn còn vẹn nguyên.

Đã lâu lắm rồi, khi danh tiếng Thần Tôn không ai không biết, Hoàng Thiên đã không còn hạ thấp thân phận được nữa.

Đột nhiên hắn cảm thấy đây là một thời đại tốt, những người quen biết đều đã tiêu tùng, kẻ không chết cũng không ra được, vậy thì một khi không có ai lật tẩy thì cũng là một trải nghiệm tuyệt diệu.

Lúc này, khi buông bỏ sự cao quý để bao dung tất cả, Hoàng Thiên cảm thấy có một sự tinh tiến, cảm giác này khá thoải mái...

“Kiến qua Bắc Hải đạo hữu, đạo hữu hữu lễ.” Tiếp dâng đạo tâm vững vàng hơn, hoàn toàn có vẻ không vì vật mà vui, không vì vật mà buồn.

Chỉ có Chuẩn Đề bên cạnh, khuôn mặt béo tròn với đôi mắt ti hí cứ xoay tít, nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên.

“Đạo hữu từ đâu tới?” Chuẩn Đề hỏi.

“Bần đạo đến từ Bắc Hải của Hồng Hoang.” “Ồ!” Chuẩn Đề nghe xong liền bấm tay thôi diễn, phát hiện đúng là như vậy.

Thấy cảnh này Hoàng Thiên thầm cười, thôi diễn căn cước của hắn sao, thật là ngây thơ!

Sau khi thôi diễn xong, Chuẩn Đề mới từ từ bỏ đi sự giới bị mà

hỏi: "Nếu đạo hữu đã đi xa như vậy, bần đạo có thể thăm dò chút tin tức không?" "Biết gì nói nấy!" "Đa tạ đạo hữu." Thấy Hoàng Thiên đồng ý, Chuẩn Đề tự nhiên vô cùng vui mừng, hiếm khi thấy ông ta cảm ơn ai đó một cách tử tế.

"Không có gì đáng ngại." Hoàng Thiên xua tay nói.

"Đạo hữu đi xa như vậy, có từng phát hiện Hồng Hoang có gì khác không?

Bắc Hải thế nào?

Những nơi khác thế nào?

Phía Tây lại thế nào?" Chuẩn Đề vẻ mặt mong đợi hỏi.

Nghe câu hỏi, Hoàng Thiên đã hiểu ý, chẳng phải là muốn hỏi sự chênh lệch giữa miền Tây và các nơi khác sao?

"Chuẩn Đề đạo hữu muốn hỏi sự chênh lệch giữa phía Tây và các nơi khác sao?" "Khụ khụ... quả thực là vậy..." Chuẩn Đề cũng không đỏ mặt, chỉ hắng giọng một cái.

Thấy Chuẩn Đề như vậy, Hoàng Thiên cũng không khỏi cảm thán, cái mặt dày này quả nhiên là thiên sinh...

"Nếu đạo hữu đã muốn biết, bần đạo cũng nói thẳng, phía Tây nghe đồn đã trải qua đại chiến, linh mạch bị hủy sạch, nên mới thê lương và lạc hậu hơn các nơi khác như vậy, đặc biệt là miền Đông, bần đạo từng nghe nói nơi đó pháp bảo nhiều vô số, nhân kiệt địa linh, linh khí nồng đậm, đại năng xuất hiện liên tục..." Hoàng Thiên chỉ vài câu đã bốc phét miền Đông tốt đẹp không kể xiết, khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe mà đỏ hết cả mắt.

Họ tin lời Hoàng Thiên vì Nhân Quả Ma Thần từng nói phía Tây đã trải qua đại chiến, trước đó họ cũng thực sự cảm nhận được chấn động.

Tuy nhiên, hai người cảm nhận được sự chấn động này, chứ không phải đại thần xuất thế hóa hình được Thiên Đạo truyền bá.

Loại đại chiến đẳng cấp này không bị người khác biết được, ngay cả khi Nhân Quả Ma Thần muốn suy diễn, Thiên Đạo cũng sẽ che đậy đi.

Thế nên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chỉ biết Tây Phương vừa có một trận đại chiến, nhưng cụ thể thế nào thì hoàn toàn mù tịt.

"Aiz, Đông Phương vật hoa thiên bảo, nhân kiệt địa linh, nhìn lại Tây Phương ta sao mà hoang vu đến thế này..." Tiếp Dẫn lộ vẻ mặt khổ sở nói.

Lời của Tiếp Dẫn đạo nhân đã để lộ ra huyền cơ cho Hoàng Thiên nghe thấy.

Chương 385

Lúc này cả hai đang hâm mộ Đông Phương, không có Nhân Quả Ma Thần chỉ điểm, họ chưa bắt đầu chỉnh lý Tây Phương, chưa dần dần liên kết với khí vận của nơi này.

Không chừng lúc này cả hai đều đang ấp ủ ý định dời sang đại lục Đông Phương.

"Tu sĩ chúng ta, thiên địa rộng lớn, nơi nào mà chẳng thể đi?

Hai vị đạo hữu cũng không cần khổ tâm như thế, cùng lắm thì bỏ Tây Phương, sang Đông Phương là được.

Với tu vi thực lực của hai vị, ở Đông Phương chiếm cứ một danh sơn đại xuyên chẳng phải chuyện đơn giản sao, việc gì phải ở đây thở ngắn than dài?" Hoàng Thiên thử thăm dò.

Quả nhiên, lời này của Hoàng Thiên vừa thốt ra, mắt Chuẩn Đề lập tức lóe lên tinh quang, rõ ràng là vô cùng tâm động.

Tuy nhiên, Tiếp Dẫn vốn trầm ổn hơn lại không hề có chút biến hóa nào, cứ như thể không vì vật mà vui, chẳng vì vật mà buồn.

"Đây cũng là một cách, nhưng dù sao đây cũng là nơi hóa hình, việc này cần bàn bạc kỹ lưỡng hơn, phiền đạo hữu phải bận tâm rồi." Tiếp Dẫn chắp tay nói.

"Hanh hanh, vô phương, vô phương, ta cũng chỉ nói vậy thôi, hai vị đạo hữu không cần để tâm." Hoàng Thiên cười nói.

Lúc này trong lòng Hoàng Thiên đã chắc chắn, Nhân Quả Ma Thần vẫn chưa hiến kế mưu sách cho hai người này, bọn họ vẫn chưa có kế hoạch gì cho Tây Phương Hồng Hoang.

Sau đó ba người lại trò chuyện thêm một phen.

Một lúc lâu sau Hoàng Thiên mới từ biệt hai người để tiếp tục du lịch, nhưng thực chất là lén lút ẩn thân để quan sát xem hai người họ định làm gì.

"Sư huynh, lời Bắc Hải đạo nhân nói rất đúng nha, với tu vi của hai ta, ở đâu mà chẳng thể đại triển thân thủ?

Hay là chúng ta đi Đông Phương, chiếm cứ danh sơn đại xuyên, dù sao cũng tốt hơn là thủ ở nơi rách nát này đúng không?" Hoàng Thiên vừa đi khỏi, Chuẩn Đề liền lộ vẻ mong chờ nói.

"Không được, Linh Sơn chúng ta là nơi hóa hình, cũng không tệ mà, mạch linh của Linh Sơn chúng ta không bị tổn hại.

Với lại nếu đi, còn Nhân Quả tiền bối thì sao?" Tiếp Dẫn lộ vẻ khó xử.

Chuẩn Đề cũng không biết trả lời Tiếp Dẫn thế nào.

Một hồi lâu sau Tiếp Dẫn mới nói tiếp: "Thế này đi, ta quay về hỏi ý kiến của Nhân Quả tiền bối xem sao?" Nghe lời này, Chuẩn Đề lập tức vui vẻ đồng ý: "Đại thiện!

Về hỏi tiền bối, tiền bối nhìn xa trông rộng, chắc chắn sẽ vạch ra cho chúng ta một kế hoạch tốt." Nói xong, Chuẩn Đề vội vàng kéo Tiếp Dẫn đi.

Hắn không biết rằng, Hoàng Thiên đang ẩn thân trong không gian lẳng lặng bám theo sau, trong lúc bọn họ không hề hay biết, Hoàng Thiên đã ghim một đạo thần thức lên người Chuẩn Đề.

Với tu vi hiện tại của Chuẩn Đề, muốn phát hiện ra là chuyện không thể.

Chỉ cần qua mắt được Nhân Quả Ma Thần, Hoàng Thiên có thể đứng trong bóng tối nghe lén được rõ mồn một.

Huống hồ, Hoàng Thiên có mười phần nắm chắc sẽ lừa được Nhân Quả, vì hiện tại Nhân Quả Ma Thần đang bị phong ấn, bản thân Hoàng Thiên lại giỏi về Thời Không và Nhân Quả Tạo Hóa đại đạo, cộng thêm tu vi Thần Tôn sơ kỳ, tuyệt đối có thể làm được.

Sau khi về Linh Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức tìm đến Nhân Quả Ma Thần.

"Tiền bối, tiền bối, ngài có đó không?" "Tiền bối, chúng ta về rồi, ngài có đó không?" "Ân?

Tìm lão đạo có việc gì?

Chẳng phải đi du lịch rồi sao, tại sao về sớm vậy?

Chẳng lẽ thế giới bên ngoài làm các ngươi thất vọng à?" Nhân Quả Ma Thần trêu chọc.

"Cái đó...

Quả nhiên không giấu được tiền bối, ngài đều biết cả rồi." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỉm cười nói.

Trong lúc ba người trò chuyện, Hoàng Thiên ẩn núp bên ngoài thong thả lắng nghe.

Đúng như dự đoán, Nhân Quả bị trấn áp phong ấn chỉ có thể ngưng tụ ra một đạo thần thức hư ảnh, bản thể không ra ngoài được, nên hoàn toàn không phát hiện được đạo thần thức để lại trên người Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sau một hồi giao lưu với Nhân Quả Ma Thần, hắn liền hỏi hai người: "Có ý định gì không?" Nghe Nhân Quả hỏi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái rồi thưa: "Vãn bối cảm thấy hay là rời khỏi nơi này, đến đại lục Đông Phương Hồng Hoang.

Nơi đó linh khí nồng đậm, nhân kiệt địa linh, hai anh em chúng ta

chắc chắn có thể nhanh chóng quật khởi ở đó!" "Đúng thế tiền bối!

Với tư chất của hai anh em chúng ta, chắc chắn sẽ vượt qua được những kẻ ở Đông Phương, cũng có thể nhanh chóng đạt tới yêu cầu của tiền bối để sớm ngày cứu ngài ra ngoài." Chuẩn Đề bổ sung thêm.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thao thao bất tuyệt nhưng không nhận được sắc mặt tốt từ Nhân Quả Ma Thần, ngược lại trên mặt hắn hiện lên vẻ thất vọng.

Lúc này Tiếp Dẫn mới nhận ra có gì đó không ổn, liền dừng lại, lo lắng hỏi: "Tiền bối, anh em chúng ta nói gì sai sao?" "Hanh!

Thật là hoang mập!" Nhân Quả Ma Thần lạnh lùng hừ một tiếng, giọng điệu đầy vẻ không hài lòng, rõ ràng là đang vô cùng tức giận.

"Ta hỏi các ngươi, muốn nhanh chóng quật khởi, dựa vào cái gì?" Câu hỏi này khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhất thời nghẹn họng.

Bọn họ thực sự không có chỗ dựa nào cả.

"Chẳng lẽ các ngươi cho rằng mình là sinh linh hóa hình trong top mười, căn cơ mạnh mẽ, khí vận thâm hậu sao?" Câu hỏi của Nhân Quả Ma Thần khiến hai người đỏ mặt tía tai, nhưng trong lòng cũng không dám không phục.

"Hanh, ta thấy các ngươi đúng là ánh mắt hạn hẹp, ngu xuẩn tột cùng.

Phải biết rằng cho dù có được lão đạo ta bồi dưỡng, các ngươi cũng chỉ lọt vào được cái đuôi trong top mười.

Các ngươi có thể tưởng tượng khoảng cách với những kẻ đứng đầu top mười lớn đến mức nào không?

Với căn cơ như thế, làm sao có thể quật khởi ở vùng linh khí nồng đậm như Đông Phương được?" Nhân Quả Ma Thần nói không phải

không có lý.

Đông Phương có vị Tiên Thiên đệ nhất nhân là Thần Đạo Thổ Địa Chí Tôn, lại có Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, có mười hai đạo nhân do tinh huyết hóa thành, đều vượt xa Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn!

"Aiz, đúng là có thể quật khởi, nhưng cuối cùng sẽ phát hiện ra kết quả kém xa dự tính ban đầu.

Lão đạo có thể dùng Nhân Quả Đạo để cải mệnh cho hai ngươi, đây là nỗ lực lớn nhất của ta rồi, con đường sau này phải dựa vào chính mình." Nhân Quả Ma Thần quở trách một hồi khiến hai người xấu hổ, nhưng cũng làm họ hiểu rõ khoảng cách thực sự với những sinh linh top mười.

"Các ngươi phải biết, có những thứ ta không dám nói cho các ngươi biết, có biết tại sao không?

Bởi vì Thiên Đạo đã xuất thế, có những bí mật cần phải được che giấu và che đậy, nói cho các ngươi chỉ có hại chứ không có lợi.

Chương 386

Thậm chí tầng thứ trên Đại La ta cũng chưa từng nói, các ngươi biết vì sao không?" Lời của Nhân Quả Ma Thần làm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngơ ngác không hiểu, cả hai đều lắc đầu.

"Bởi vì ta từng dùng bản nguyên để thiêu đốt suy diễn, phát hiện có một nhân quả chí quan trọng có duyên với hai ngươi.

Một khi nói ra sẽ khiến các ngươi mất đi một cơ duyên to lớn..." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe mà chấn kinh.

Hóa ra lại có chuyện như vậy, tiền bối phải thiêu đốt bản nguyên mới suy diễn ra được...

Phải biết rằng có những việc nhất định phải thuận theo bước chân của Thiên Đạo, chỉ có đi theo Thiên Đạo để ẩn giấu một số bí mật, như vậy mới có thể đáp chuyến xe thuận phong dưới chân Thiên Đạo mà đoạt lấy đại cơ duyên.

Nếu bí mật bị lộ hết, khả năng cao sẽ lỡ mất cơ duyên lớn.

Đây cũng là lần đầu tiên họ biết phía trên Đại La còn có cảnh giới cao hơn.

Chẳng trách tu vi của họ và những kẻ ở Đông Phương đều là Đại La Kim Tiên, nhưng khoảng cách với những vị tiền bối kia lại một trời một vực, thì ra là thế!

"Có những chuyện không biết thì tốt hơn.

Dựa theo căn cơ của hai ngươi, e rằng cả đời này cũng không đạt được mục tiêu dự kiến của ta.

Thế nên nếu muốn đạt tới tầng thứ đó, chỉ có thể không ngừng đoạt lấy cơ duyên.

Cơ duyên của các ngươi nằm ở Tây Phương, hay lắm, bỏ mặc cơ duyên như thế không lấy lại chạy sang Đông Phương?" Nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trước mặt, Nhân Quả Ma Thần cũng dâng lên cảm giác hận sắt không thành thép.

"Đúng rồi, cho dù Đông Phương có tốt đẹp thế nào, cũng đừng quên các ngươi sinh ra đã định sẵn cả đời chỉ ở tầng thứ này.

Muốn đột phá đến tầng thứ của lão đạo thì khó lắm, nhưng ở lại Tây Phương thì lại có một tia sinh cơ, chẳng lẽ không đúng sao?" "Tê!" Nghe xong lời Nhân Quả Ma Thần, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều hít một hơi lạnh, tâm trạng càng thêm nôn nóng!

Trở thành tồn tại như Nhân Quả Ma Thần chẳng lẽ không phải là mục tiêu cuối cùng của mọi tu sĩ sao?

"Tiền bối, ta muốn!

Ta muốn trở thành tồn tại như ngài, ta muốn thấu hiểu bí mật của Hồng Hoang, bí mật của Hỗn Độn!" "Đúng thế tiền bối, chúng ta muốn!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị Nhân Quả Ma Thần khơi gợi sự hứng khởi, ánh mắt khao khát đó khiến Nhân Quả Ma Thần rất hài lòng.

"Tốt, vậy thì từ bỏ ý định đi Đông Phương đi, ngoan ngoãn ở lại Tây Phương.

Chỉ có Tây Phương mới là căn cơ của các ngươi.

Sau này cứ làm theo lời ta, lão đạo đảm bảo các ngươi có một nửa cơ hội vượt qua ta." Nhân Quả Ma Thần cười lớn.

Lần thiêu đốt bản nguyên suy diễn đó đâu có đơn giản, hắn đã nắm bắt được một số manh mối đại thể, chỉ là chưa rõ ràng lắm.

Nhưng có một điểm chắc chắn là Tây Phương sẽ đóng vai trò vô cùng lớn trong tương lai, điểm này không thể sai được.

Thế nên Nhân Quả Ma Thần lại nói: "Việc các ngươi cần làm là hộ trì Tây Phương cho tốt, dùng hết sức bình sinh để liên kết nhân quả với Tây Phương.

Theo như lời gã Bắc Hải đạo nhân kia nói, cả Hồng Hoang chỉ có Tây Phương là chịu tàn phá nặng nề nhất, Thiên Đạo chắc chắn không muốn thấy cảnh này.

Kết hợp với vụ nổ trước đó, hẳn là các cao thủ đã để lại nhân quả cực lớn.

Trong mắt người khác Tây Phương là vùng hoang lương, nhưng nếu biết tận dụng, đây sẽ là cơ hội quật khởi của hai anh em ngươi." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe xong liền rơi vào trầm tư.

Hồi lâu sau Tiếp Dẫn mới nói: "Chúng ta đã hiểu, cảm ơn tiền bối chỉ điểm." Phải nói rằng Nhân Quả Ma Thần quả nhiên là lão gian cự hoạt, cộng thêm bản thân tu luyện Nhân Quả Đạo, xét về khía cạnh này e rằng so với Hoàng Thiên cũng không kém bao nhiêu.

Cuộc đối thoại của ba người, Hoàng Thiên đã nghe không sót một chữ nào.

Đồng thời Hoàng Thiên cũng thầm cảm thán gã này đúng là lão mưu thâm toán.

Gã này thông minh hơn hẳn những Hỗn Độn Ma Thần mà anh từng gặp, ít nhất là biết dùng kế mưu.

Tuy nhiên Hoàng Thiên cũng không định phá hoại kế hoạch này, vì không có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì cũng sẽ có tồn tại khác xuất hiện, huống hồ hai người này là hợp nhất với Tây Phương rồi.

Nếu phá hoại kế hoạch này, e rằng Hồng Quân sẽ khó chịu lắm, không có cách nào bù đắp cho Tây Phương thì Hồng Quân khó lòng hợp đạo được.

Nếu không hợp đạo, Thiên Đạo sẽ không đủ viên mãn, mà Thiên Đạo không viên mãn dưới ảnh hưởng của quy tắc sẽ tự nhiên tìm cách tính kế.

Dù là bước đi sai lầm, Thiên Đạo cũng sẽ không ngừng tính kế.

Hoàng Thiên đã chịu đủ những lần Thiên Đạo tính kế như một cái lỗ hổng rồi.

Anh hy vọng Hồng Quân có thể sớm ngày hợp đạo, khi đó Thiên Đạo viên mãn sẽ không can thiệp vào Hồng Hoang nữa.

Sau một hồi thăm dò, Hoàng Thiên rời đi.

Đã đạt được mục tiêu dự kiến nên anh định tạm thời không can thiệp nữa, nhưng sau này thì chưa biết chừng.

Bởi vì từ nay về sau Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sẽ dừng lại ở Tây Phương một thời gian dài để chỉnh lý linh mạch và thu thập khí vận.

Sau khi vét sạch linh bảo một lượt, Hồng Quân quay về Ngọc Kinh Sơn bắt đầu bế quan trường kỳ.

Lần này nếu không thành Thánh thì không xuất thế.

Hiện tại Tam Thi đã trảm, việc tiếp theo Hồng Quân cần làm là nhanh chóng hợp Tam Thi để thành Thánh, như vậy mới có thể thu thập khí vận thiên địa, mượn sức khí vận mà chứng đạo.

Dưới sự thúc giục của Hoàng Thiên, dù cho hóa thân Vực Ngoại Thiên Ma là La Hầu đã đi, Hồng Quân vẫn không yên tâm, đây cũng là lý do ông muốn nhanh chóng thành Thánh.

Dù sốt ruột nhưng Tam Thi hợp nhất khó khăn biết bao, nhất thời Hồng Quân cũng chưa có tiến triển gì.

Phải biết rằng chứng đạo thành Thánh nếu không có đại pháp lực thì không thể thành công.

Sau khi trảm đi Tam Thi, đạo hạnh toàn thân sẽ tiến vào một cảnh giới không thể nghĩ bàn, hoàn toàn không còn tình cảm dục vọng, chỉ tôn thờ Thiên Đạo, thuận theo quy luật tự nhiên.

Pháp trảm Tam Thi có thể xu cát tị hung, trong lòng thuận theo thiên số, tự nhiên đại kiếp không thể giáng xuống đầu, có thể dùng thời gian một lượng kiếp để tích súc pháp lực, thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Thái Thượng đại đạo!

Theo kế hoạch của Hồng Quân, sau khi trảm Tam Thi sinh ra, cộng thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp và sau này là trợ lực hợp đạo, ông có thể khiến phân thân của mình thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Tất nhiên, sở dĩ mạnh mẽ như thế là do ký thác vào bản nguyên Thiên Đạo, cộng thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp làm cầu nối, trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, nên có thể vượt qua Thánh nhân bình thường, đạt tới Vô Cực Thánh Nhân trên cả Thánh nhân, cũng chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Nhưng để đạt tới tầng thứ đó, trước tiên cần phải Tam Thi hợp nhất để đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên - cảnh giới của Thánh nhân.

Chương 387

“Hoàng Thiên đạo hữu cũng không nói rõ cho bần đạo, cứ bắt phải chờ thời gian.

Chẳng lẽ sau khi lão đạo thành Thánh, Thiên Đạo còn có an bài khác hay sao?” Có thể thấy Hồng Quân đối với việc Hoàng Thiên cứ nói lấp lửng thì hận đến ngứa răng, Hoàng Thiên luôn thích chỉ điểm mập mờ, không chịu nói rõ ràng.

Thực ra Hồng Quân không biết Hoàng Thiên đã biết gì nói nấy rồi, chỉ là không nói rõ rằng sau khi thành Thánh, Thiên Đạo có thể sẽ ban cho Hồng Mông Tử Khí.

Thật ra Hoàng Thiên cũng hơi không dám bảo đảm liệu Thiên Đạo có ban Hồng Mông Tử Khí cho Hồng Quân hay không, nên mới không nói.

Anh chỉ bảo nếu thành Thánh, Thiên Đạo tự nhiên sẽ có an bài đủ để trả nhân quả, thuận tiện có thể đại diện Thiên Đạo bố đạo khắp Hồng Hoang để thu thập khí vận thiên địa.

“Aiz, pháp Tam Thi hợp nhất quá khó, chỉ có thể tích lũy qua một lượng kiếp mới được.

Xem ra bần đạo muốn hợp nhất Tam Thi chỉ có thể đợi đến cuối lượng kiếp thôi.” Hồng Quân cảm thán.

“Nhưng thế này cũng tốt, lúc này Hồng Hoang đang bách phế đãi hưng, cộng thêm những thần ma cuối cùng sắp xuất thế, Hồng Hoang lại bắt đầu một vòng phồn vinh mới.

Bần đạo tạm không để ý tới nữa, tranh thủ bế quan để hợp nhất Tam Thi cái đã.” Xác định rõ mục tiêu, Hồng Quân bắt đầu kỳ bế quan

dài dằng dặc.

Không chỉ Hồng Quân, ngay cả Dương Mi cũng bắt đầu bế quan, kẻ duy nhất không bế quan e rằng chỉ có Hoàng Thiên đang du lịch Hồng Hoang.

Từng người một đều tranh thủ sớm ngày bước vào tầng thứ tiếp theo, đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sau khi các đại năng bế quan, cộng thêm Chúc Long trấn áp hải nhãn, những người khác không xuất thế, Hồng Hoang thực sự xuất hiện một thời đại mà các đỉnh cấp đại năng hoàn toàn biến mất.

Theo thời kỳ cuối của lượng kiếp thứ mười, mười đại năng hàng đầu hóa hình, sau đó các đợt hóa hình diễn ra liên tiếp không ngừng.

Cứ cách một đoạn thời gian lại có đủ loại đại thần hóa hình xuất thế.

Chỉ có điều, mười đại tiên thiên sinh linh đầu tiên có Thiên Đạo trợ lực tuyên truyền, những kẻ sau này không có được đãi ngộ đó.

Lúc này, danh tiếng lớn nhất đại lục Hồng Hoang thuộc về Thần Đạo Thổ Địa Chí Tôn Trấn Nguyên Tử, sau đó là chín tồn tại hóa hình khác, mỗi người đều có hào quang vô hạn.

Danh tiếng này khiến người ta hâm mộ, cũng khiến tính cách của họ trở nên vô cùng tự phụ.

Ngoại trừ Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử và Lôi Thần ra, những kẻ khác đều không biết về những năm tháng tranh đấu khốc liệt trước đó của Hồng Hoang, cộng thêm Thiên Đạo cố ý bóp méo truyền thừa nên bọn họ thực sự tưởng mình là tồn tại mạnh nhất rồi.

Bởi thế, lúc mới hóa hình thì tự xưng đạo nhân, nhưng dần dần đã dám tự xưng là lão tổ.

Đặc biệt là Minh Hà ở Huyết Hải, nghe đồn Huyết Hải đó người bình thường không thể đến gần, vốn là một tử địa.

Nhưng sau khi Minh Hà xuất thế, không chỉ Huyết Hải thành địa bàn riêng, mà cả vùng xung quanh cũng thuộc về hắn, kẻ nào đến gần đều phải chết!

Từ đó về sau dần truyền ra danh tiếng "Minh Hà lão tổ phân thân vô số, Huyết Hải không cạn, Minh Hà không chết".

Vốn dĩ Minh Hà là kẻ có tính cách ngạo mạn, khi danh tiếng ngày một lớn, khí vận cũng bắt đầu tăng theo.

Phát hiện ra bí mật đại sự này, Minh Hà càng chú trọng đến danh tiếng, thậm chí cố ý truyền bá danh tiếng của mình để khí vận ngày càng mạnh mẽ.

Loại chuyện này đương nhiên không giấu được các đại năng khác, dần dần thông tin truyền đi, các đại năng bắt đầu tranh phong bắt chước.

Chuyện này mà để Hoàng Thiên biết được, chắc chắn sẽ nhớ lại việc các đại năng ở lượng kiếp thứ bảy ngưng tụ khí vận lập thế lực, xây dựng vương triều.

Những kẻ này lại đang đi vào vết xe đổ cũ rồi.

Tuy nhiên, cũng có những người đi ngược lại, ví dụ như Tam Thanh có danh tiếng chỉ thua kém Trấn Nguyên Tử, họ vô cùng thấp thỏm, cũng rất khó tiếp cận.

Có thể nói họ là đại diện cho "trạch nam" Hồng Hoang, cư ngụ ổn định ở Côn Luân Sơn không bao giờ xuất thế, ba anh em không biết đang làm gì mà không thấy ra ngoài.

Dần dần cũng có người bắt đầu tán dương, những lời mỹ từ tuôn ra không ngớt: "Đó mới thực sự là hữu đức đại thần...", "Không hổ là

nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, quả nhiên đức cao vọng trọng...".

Tóm lại, Tam Thanh được gán cho một hình tượng chính diện, phản quan những kẻ khác như Minh Hà ở Huyết Hải nổi danh với sự bá đạo lạt thủ, cũng bị người ta ghi nhớ nhưng danh tiếng không được tốt lắm, dù hắn cũng chẳng làm gì quá đáng.

Phải nói rằng thiên ý trêu ngươi.

Người có danh tiếng tốt như Tam Thanh còn có Trấn Nguyên Tử, nhưng những sinh linh mới sinh không nhận ra ông, vì Trấn Nguyên Tử hóa hình từ trước Đạo Ma lượng kiếp.

Khi Thiên Đạo chiêu cáo Hồng Hoang lúc đó, những sinh linh này còn chưa ra đời, mà những kẻ đã ra đời hầu như đều chết trong Đạo Ma lượng kiếp, nên ít người biết đến Trấn Nguyên Tử.

Trong một cơ hội tình cờ, các sinh linh vốn tưởng Tam Thanh là những kẻ hóa hình đầu tiên, nhưng những kẻ có viễn kiến lại cười nhạo: "Kẻ hóa hình đầu tiên đâu phải Tam Thanh, mà là Thần Đạo Thổ Địa Chí Tôn Trấn Nguyên Tử đại thần.

Chỉ vì người ta hóa hình quá sớm nên các ngươi không biết thôi, Trấn Nguyên Tử đại thần mới thực sự là thấp thỏm, đến nay chẳng mấy ai biết ngài cư ngụ phương nào." Mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra trên đời có nhân vật như vậy.

Sau đó, thông tin này dần truyền ra, gần như ai ai cũng biết.

Trấn Nguyên Tử đang đi du hành Hồng Hoang cũng đột ngột phát hiện danh tiếng của mình tăng vọt, khiến ông cảm thấy không thể tin nổi.

Tuy nhiên cũng có chút lo lắng, vì nổi đình nổi đám chắc chắn sẽ chiêu mời sự ghen ghét của kẻ khác.

Ông hiểu rõ danh tiếng truyền xa, khí vận tăng trưởng đồng nghĩa với việc khí vận của kẻ khác bị giảm đi, người ta đương nhiên sẽ không vui.

Tại một nơi nào đó ở Đông Phương, một bầy yêu quái tụ tập, trong đó một đại yêu Thái Ất Kim Tiên đứng ra nói: "Các ngươi biết không, vị đại thần có danh tiếng hiển hách nhất nhưng lại thấp thỏm nhất, thực ra không phải Nữ Oa đại thần, cũng không phải Đế Tuấn và Đông Hoàng đại thần, cũng chẳng phải Côn Bằng lão tổ đâu, đoán xem là ai?" "Ai thế, ai thế?" Đám tiểu yêu cũng đầy vẻ mong chờ nhìn vị đại yêu Kim Tiên.

Thấy ánh mắt mong chờ của đám tiểu yêu, lòng hư vinh của đại yêu Kim Tiên trực tiếp bùng nổ, sau đó mở miệng nói: "Đế Tuấn và Đông Hoàng hai vị đại thần, do sinh ra linh trí ở Thái Dương Tinh, nên tuy nhìn có vẻ thấp thỏm nhưng thực chất là do cách Hồng Hoang quá xa.

Côn Bằng lão tổ cũng thế, nhìn có vẻ danh tiếng không hiển hách, thực ra cũng do ở tận phương Bắc." "Vậy rốt cuộc là ai?

Tam Thanh đại thần ạ?" Một tiểu yêu xen vào hỏi.

"Hỏi hay lắm!

Phải biết rằng cả Hồng Hoang thì Đông Phương chúng ta là nhân kiệt địa linh, cũng là nơi phồn vinh nhất, nên các đại thần Đông Phương được biết đến nhiều nhất, như Tam Thanh đại thần vừa nói.

Nhưng các ngươi có thấy Tam Thanh đại thần mới là cổ lão nhất, là tồn tại mạnh nhất không?" Nghe lời này, đám tiểu yêu liên tục gật đầu.

Trong nhận thức của chúng, Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ đại thần hóa thành đương nhiên là cổ lão nhất, mạnh mẽ nhất.

“Cáp cáp cáp, thế thì sai rồi.

Thực ra vị đại thần đầu tiên xuất thế gây chấn động cả Hồng Hoang không phải Tam Thanh đại thần, mà là người khác.” Lời của đại yêu Kim Tiên khiến tất cả mọi người có mặt sửng sốt, từng người cũng liên tục hỏi: “Có thể sao?

Chương 388

Không phải Tam Thanh đại thần thì là ai?" "Đúng thế!

Rõ ràng là Tam Thanh đại thần mà." "Đúng vậy đúng vậy." Thấy đám tiểu yêu xôn xao, đại yêu Kim Tiên cười nói: "Cáp cáp cáp, thật là ngu muội!

Kẻ đầu tiên gây chấn động cả Hồng Hoang là Thần Đạo Thổ Địa Chí Tôn Trấn Nguyên Tử đại thần, Tam Thanh đại thần chỉ là kẻ đến sau mà thôi, thật là..." Trong lúc đại yêu Kim Tiên đang cười lớn, không ngờ rằng vì lời này mà mất mạng.

Trên hư không, điện chớp lôi đình, bỗng nhiên một đạo hư không lôi long từ trên trời giáng xuống!

Đám yêu quái chưa kịp nhận ra điều gì thì tâm thần bỗng thắt lại, một cảm giác tử vong nghẹt thở đột nhiên giáng lâm!

"A!" "Ai?" "A a a!" "Oanh long long!" Khi chưa kịp phản ứng, sau một tiếng nổ lớn vang trời, cả ngọn núi nhỏ bị san phẳng.

Đám tiểu yêu vừa rồi còn đang vô tư nghị luận chớp mắt đã tan thành mây khói.

Lúc này, trên hư không.

"Aiz, nhị đệ nha, hà tất phải thế?

Chỉ là đám sâu kiến mà thôi." "Đúng thế nhị ca, chỉ là một đám tiểu yêu, mặc kệ chúng đi, làm thế này có hơi..." "Đại ca, tam đệ, chẳng lẽ hai người không phát hiện gần đây khí vận của chúng ta bị giảm sút sao?

Đám gia hỏa đáng chết kia đi khắp nơi truyền bá rằng ba anh em chúng ta không mạnh bằng Trấn Nguyên Tử kia, dẫn đến khí vận của

chúng ta bị sụt giảm bao nhiêu, sao có thể nương tay được?

Phải biết loại chuyện này một truyền mười, mười truyền trăm.

Sau này hễ gặp kẻ nào dám tùy ý truyền bá dao ngôn, ta nhất định cho chúng tan thành mây khói!" "Aiz!" Sau một tiếng thở dài, chỉ thấy một vị lão giả, một vị trung niên đạo nhân và một vị thanh niên đạo nhân từ trên trời giáng xuống, ba người chính là Tam Thanh.

Thì ra gần đây danh tiếng của Trấn Nguyên Tử truyền xa, dẫn đến khí vận của ba người không ngừng sụt giảm.

Lão Tử vô vi, Thông Thiên cũng không thèm chấp, chỉ có Nguyên Thủy là vô cùng tức giận, trong lòng càng nảy sinh ý định chém giết Trấn Nguyên Tử.

Nguyên Thủy không hổ là kẻ có lòng dạ hẹp hòi nhất trong Tam Thanh, nhưng quan trọng nhất là khí vận liên quan đến tu vi, nên mới khiến Nguyên Thủy vô cùng tức giận.

Ba người tình cờ du ngoạn qua đây, lại tình cờ nghe được lời truyền bá của đại yêu Kim Tiên nên mới khiến Nguyên Thủy bộc phát cơn thịnh nộ, dẫn đến cục diện hiện tại.

Cũng khéo thay, cảnh tượng này lại bị Trấn Nguyên Tử chứng kiến.

Nhìn thấy mọi chuyện, trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng vô cùng tức giận.

Theo như Hoàng Thiên nói, Đông Phương nhân kiệt địa linh, nên Trấn Nguyên Tử sau khi thám thính ở Tây Phương không thấy tin tức của Hoàng Thiên, liền đi tìm nơi nhân kiệt địa linh mà Thần Tôn nói, chính là Đông Phương.

Trấn Nguyên Tử cũng thích nơi này, gần đây lại gặp may, danh tiếng dần lan xa khiến khí vận không ngừng tăng tiến.

Vừa khéo, ông lại nghe thấy tên đại yêu Kim Tiên kia tâng bốc mình khiến bản thân rất hài lòng, nên đã dừng lại nghe vài câu.

Kết quả là khi đang vui vẻ nhất, đám tiểu yêu sắp trở thành người cung cấp khí vận cho mình lại bị người ta diệt sạch.

Nhìn tình hình của ba người này cộng thêm lời đối thoại, nếu đoán không nhầm thì chính là Tam Thanh xuất thế sau đó.

Vốn dĩ Trấn Nguyên Tử có cảm tình khá tốt với ba người, dù sao cũng do nguyên thần Bàn Cổ đại thần hóa thành, định bụng ra kết giao một phen, nhưng bây giờ thì không còn ý định đó nữa.

"A ha, thật là khai mở tầm mắt, ba vị đạo hữu lại hành sự kiểu này sao?

Thật là vô sỉ a!" Một giọng nói phẫn nộ pha trộn với uy áp Thần Đạo đột nhiên lọt vào tai Tam Thanh.

Khiến cả ba giật bắn mình.

Trấn Nguyên Tử thừa kế không ít thủ đoạn của Hoàng Thiên, dù Tam Thanh có truyền thừa nhiều nhưng Trấn Nguyên Tử cũng không thiếu, thậm chí nhờ tu vi và sự chỉ điểm của Hoàng Thiên, thủ đoạn của Trấn Nguyên Tử còn nhiều hơn cả ba người bọn họ.

Thế nên Tam Thanh mới không phát hiện ra sự hiện diện của ông!

"Ai?" "Phương nào tiêu tiểu?" Tam Thanh giật mình, có kẻ tiếp cận mà không hề hay biết khiến họ khá kinh ngạc.

Trấn Nguyên Tử chậm rãi bước ra từ không trung, sắc mặt không mấy thiện cảm nhìn ba người trước mặt.

Ba người cũng kinh ngạc nhìn Trấn Nguyên Tử, phát hiện không nhìn thấu tu vi của người này, nên hiểu rằng tu vi của ông vượt xa ba người bọn họ!

Nhìn kỹ thì thấy trên người ông có công đức kim luân hiện hữu, khí vận hóa rồng, vừa nhìn đã biết là nhân vật không đơn giản.

“Không biết đạo hữu là vị nào?” Lão Tử sắc mặt ngưng trọng hỏi.

“Phải đó, đạo hữu cớ sao lại nghe lén ba anh em chúng ta trò chuyện, lại cớ sao vô cớ chỉ trích chúng ta?” Nguyên Thủy nói.

“A ha!” Nghe lời này của Nguyên Thủy, Trấn Nguyên Tử cười khẩy, trong lòng càng thêm khinh miệt.

Nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành sao?

Thật khiến ta quá thất vọng, đổi trắng thay đen thế này đúng là không có chút liêm sỉ nào!

“Hanh, bần đạo Trấn Nguyên Tử!” Câu nói vừa dứt, tất cả mọi người có mặt đều chấn kinh.

“...

Trấn Nguyên Tử...

đạo hữu?” Thông Thiên đối với Trấn Nguyên Tử lại có phần khâm phục, tính cách vốn thế, đạo pháp tự nhiên.

“Hanh, chính là bần đạo!

Ba vị hẳn là Tam Thanh đạo hữu rồi, xem ra không giống như lời đồn chút nào, khiến bần đạo thật thất vọng.” Lời lẽ của Trấn Nguyên Tử vô cùng gay gắt, tất nhiên ông có lý do để làm vậy.

Nói xong, Lão Tử đã hiểu ra, hẳn là cuộc đối thoại và hành vi vừa rồi của ba người đã bị Trấn Nguyên Tử thấy hết, nên không nói gì thêm.

Thông Thiên đứng bên cạnh cũng vô cùng lúng túng, dù sao họ cũng có lỗi trước.

Nhưng Nguyên Thủy lại giận dữ: “Khẩu xuất cuồng ngôn!

Trấn Nguyên Tử, ngươi có phần quá cuồng vọng rồi đó!” “Cáp cáp cáp!

Cuồng vọng?

Chương 389

Đúng, ta có đủ tư cách để cuồng vọng, huống chi sự cuồng vọng của ta còn thắng được sự bỉ ổi của ngươi.

Ta hỏi ngươi, đám tiểu yêu đó có tội tình gì mà bị ngươi vô tình sát hại?

Thật là sỉ nhục cho những kẻ cùng thế hệ." Trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng vô cùng tức giận, không ngờ Nguyên Thủy lại không biết xấu hổ như thế.

"Đại đảm!" Nguyên Thủy nộ rồi, từ khi sinh ra linh trí đến nay có kẻ nào dám nói với hắn như thế?

Dù có sai đi nữa thì ngoài đại ca và tam đệ, kẻ khác không có quyền can thiệp.

Thế là Nguyên Thủy trực tiếp tế ra Khánh Vân Kim Đăng, toàn thân thanh khí hạo đãng tỏa ra, Ngọc Thanh phù văn nhiễu quanh thân.

"Ân?

Muốn đánh nhau sao?" Trấn Nguyên Tử cũng ngớ người, không ngờ tính khí kẻ này lại hỏa bạo như thế.

Biết là chuyện này không dễ kết thúc êm đẹp, nhưng không ngờ lại đòi đánh nhau nhanh như vậy.

Việc này cũng khiến hảo cảm đối với Tam Thanh lập tức rơi xuống đáy, trực tiếp biến họ thành hạng người không thể kết giao, thậm chí là kẻ thù.

Không chỉ Trấn Nguyên Tử không ngờ tới, mà ngay cả Thông Thiên và Lão Tử cũng không ngờ.

Nếu là sinh linh bình thường thì giết cũng đã giết rồi, nhưng đối phương lại là Trấn Nguyên Tử - kẻ hóa hình sớm nhất!

"Nhị đệ, sao có thể lỗ mãng như thế?" Trong lúc hai người định ngăn cản, bỗng nhiên một đạo truyền âm của Nguyên Thủy đạo nhân lọt vào nguyên thần của họ.

"Đại ca, tam đệ, lúc này chính là thời điểm tốt nhất để chúng ta giết Trấn Nguyên Tử đoạt lấy đại khí vận, mau mau ra tay!" Lão Tử và Thông Thiên nghe vậy bỗng giật mình, truyền âm của Nguyên Thủy khiến hai người nhìn nhau một cái.

Lúc này, Nguyên Thủy và Trấn Nguyên Tử đã giao thủ.

Cả hai đều là những kẻ đại khí vận, nhưng sau lần giao thủ đầu tiên, Nguyên Thủy kinh hãi phát hiện năng lực của Trấn Nguyên Tử vượt xa đại ca mình, ở chỗ đại ca hắn còn chưa cảm nhận được áp lực lớn như thế.

"Khá khen cho một Trấn Nguyên Tử, không hổ là kẻ đầu tiên xuất thế!

Nhưng chúng ta cũng không kém đâu, xem chiêu!" Chỉ thấy Khánh Vân Kim Đăng của Nguyên Thủy kim quang lấp lánh, ánh sáng đó như xé toạc thương khung, hiện ra hình dạng một thanh cự kiếm.

Nguyên Thủy rung nhẹ kim đăng, kiếm mang theo vận tốc ánh sáng chém về phía Trấn Nguyên Tử.

"Hanh hanh, tới tốt lắm!" Trấn Nguyên Tử cũng phát hiện Nguyên Thủy không hề đơn giản, nên không dám khinh suất vì bên cạnh còn có hai anh em hắn đang hổ thị đam đam.

Nhưng điều đó cũng không khiến Trấn Nguyên Tử hối hận.

Đường đường là Thần Đạo Thổ Địa Chí Tôn, người của Thần Điện, lẽ nào lại không đối phó nổi ba kẻ này?

Trấn Nguyên Tử không bạo liệt như Nguyên Thủy, vốn dĩ ông định dùng lý lẽ để khiến ba người họ phải xấu hổ, nhưng xem ra nói nhiều cũng vô ích, Nguyên Thủy không hề biết ngượng mà còn thẹn quá hóa giận.

Chỉ thấy lúc này, phất trần trong tay Trấn Nguyên Tử lóe lên kim quang, phất trần chớp mắt hóa thành một đạo kiếm mang lăng lệ, tựa như vạn thụ lê hoa lạc, đạo đạo hào quang kiếm mang lao về phía cự kiếm do Khánh Vân Kim Đăng hóa thành.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn, dư ba sau lần giao thủ của hai người với luồng khí lưu hủy thiên diệt địa quét ra bốn phía.

Trong phút chốc phong mang cuồn cuộn như một vụ nổ hình cầu san phẳng những sơn xuyên hồ bạc xung quanh.

Hàn mang của Địa Phất Trần và khí thế của Khánh Vân Kim Đăng không hề giảm sút, lại nghe thêm một tiếng "Oanh" nữa, ngay cả Lão Tử và Thông Thiên đứng bên cạnh cũng phải vội vàng né tránh.

Thông Thiên và Lão Tử nhìn thấy Nguyên Thủy lùi lại vài bước, thở hồng hộc, có thể thấy trong lần dốc toàn lực giao thủ vừa rồi, Nguyên Thủy đã chịu thiệt thòi lớn.

"Khá khen cho Trấn Nguyên Tử, dám thương nhị đệ ta!" Lão Tử đứng bên cạnh lập tức đưa ra quyết định, chớp lấy cơ hội ra tay.

May mà lúc này Tam Thanh chưa phân bảo, nên hiện tại đồ sưu tầm và nội uẩn của họ còn xa mới đủ.

Thứ duy nhất có thể mang ra ngoài trừ Tam Thanh Ngọc Phù (Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, Hỗn Nguyên Nhất Khí Ngọc Thanh Thần Phù, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thượng Thanh Thần Phù) thì chỉ có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử là mạnh nhất!

Nhưng kiện pháp bảo này mạnh ở phòng ngự, còn năng lực tấn công thì cũng bình thường.

"Hoa!" Lão Tử nhanh chóng thi triển thủ đoạn giữ nhà, một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cổ phác chớp mắt phóng đại, đạo vận bắt đầu lưu chuyển hiện ra quang quyển khổng lồ bao trùm lấy Tam Thanh.

Như vậy, ba người không sợ bị tấn công nữa, có thể buông lỏng chân tay để đối phó với Trấn Nguyên Tử.

Thông Thiên đứng bên cạnh dù vô cùng không tình nguyện, nhưng thấy đại ca và nhị ca đều đã ra tay nên cũng đành bắt đầu phóng ra khí thế.

"Hanh, tốt!

Để xem ba anh em các ngươi có bản lĩnh gì?" Khi ba người bộc phát khí thế, Trấn Nguyên Tử cũng không nương tay nữa.

Khôn Nguyên Xích Hà Kiếm cầm chắc trong tay, trên đầu cực phẩm tiên thiên linh bảo Tạo Hóa Đỉnh cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Chỉ thấy sau khi hai kiện pháp bảo xuất hiện, khí tức trên người Trấn Nguyên Tử chớp mắt bùng nổ, khiến Tam Thanh cũng cảm nhận được một luồng áp lực bàng đại.

Chưa nói đến Khôn Nguyên Xích Hà Kiếm trong tay, chỉ riêng tòa Tạo Hóa Đỉnh trên đầu đã cho Lão Tử một cảm giác vượt xa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của mình.

Cả ba đều kinh hãi, đồng thời cảm thán Trấn Nguyên Tử không hổ là sinh linh xuất thế đầu tiên, trong tay lại có loại pháp bảo đẳng cấp này.

Nhưng khi Trấn Nguyên Tử lại tế ra Vạn Diệu Huyền Càn Trượng, ba anh em thực sự đỏ mắt ghen tị.

Bảo vật trên người ba người cộng lại cũng không giàu bằng một mình Trấn Nguyên Tử, khiến những kẻ vốn là thiên chi kiêu tử như họ cảm thấy bị sỉ nhục.

“Không hổ là Trấn Nguyên Tử xuất thế đầu tiên, quả nhiên phúc nguyên thâm hậu!

Hôm nay ba anh em chúng ta sẽ lĩnh giáo cao chiêu của ngươi.” “Nói nhảm gì nhiều thế, muốn đánh thì đánh!” “Thật cuồng vọng!” “Nhiếp!” Nhất thời, cuộc đối đầu của bốn vị đại năng bắt đầu.

Dù Tam Thanh đều có tu vi Đại La Kim Tiên, Lão Tử thậm chí còn có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ nhưng vẫn lờ mờ không chống đỡ nổi Trấn Nguyên Tử.

Đây có lẽ là trận chiến thể hiện chiến lực cao nhất kể từ sau Đạo Ma chi kiếp.

Vì thế, trận đại chiến của bốn người chớp mắt đã gây chấn động cả một phương.

“Trận chiến thật khủng khiếp, không biết là những vị đại năng nào?” “Trên đời lại có những người mạnh mẽ đến thế sao, không biết họ là ai?” Đông Phương nhân kiệt địa linh, lượng kiếp thứ mười một đã trải qua gần vạn nguyên hội thai nghén, cộng thêm sinh linh lúc này bản nguyên còn nông cạn nên thời gian thai nghén cần ít hơn.

Vì vậy, Đông Phương Hồng Hoang hiện nay đang trình hiện xu thế phồn vinh.

Chương 390

Vô số sinh linh bắt đầu hóa hình, nên trận đại chiến của bốn người khiến tất cả sinh linh trong một phương thiên địa đều cảm ứng được.

Nhưng khí thế hủy thiên diệt địa đó khiến chúng sinh chỉ dám đứng từ xa quan sát chứ không dám lại gần.

"Vị đại năng kia một mình độc chiến ba người mà vẫn dũng mãnh như thế, quả nhiên lợi hại!" "Đúng thế, nhìn thần thông và pháp bảo của họ kìa, đều không phải linh bảo bình thường mới có được uy lực mạnh mẽ đến vậy." "Nhìn tòa kim tháp kia kìa, phòng ngự quá cường hãn rồi!" "Hanh hanh, tòa kim tháp phòng ngự đó tuy mạnh nhưng cũng không chống đỡ nổi đòn tấn công của vị đại năng kia đâu.

Nhìn xem, dù đang cố thủ nhưng nó bắt đầu có dấu hiệu quá tải rồi, dù vậy thì tòa tháp đó thực sự rất lợi hại." "Không đâu, kim tháp tuy mạnh nhưng xét về khí tức thì cái đỉnh trên đầu vị đại năng kia mới là lợi hại nhất.

Ta có thể cảm nhận được cái đỉnh đó có một luồng tạo hóa chi khí, dường như cũng là một kiện pháp bảo phòng ngự cực mạnh, chẳng phải đòn tấn công của ba vị đại năng kia đều bị chặn đứng sao?" "Đúng thế, mạnh quá!

Mấy vị đại năng đó rốt cuộc là ai?" Cuộc đại chiến của họ không chỉ khiến sinh linh xung quanh phải thán phục mà ngay cả mấy người trong cuộc cũng thầm kinh hãi.

Trấn Nguyên Tử được Hoàng Thiên chỉ điểm nên các loại thần thông và thủ đoạn tuôn ra không ngớt.

Những năm qua du ngoạn Hồng Hoang, ông phát hiện đa số sinh

linh đều không có thần thông, thậm chí công pháp truyền thừa cũng không có.

Đây là lần đầu tiên Trấn Nguyên Tử gặp những đại năng có nội uẩn không kém mình là mấy, nhưng dù vậy vẫn kém hơn một chút.

Phải biết rằng nội uẩn và truyền thừa của ông đều là do Thần Tôn Hoàng Thiên ban tặng, đều là những bản lĩnh hàng đầu.

Nhưng Tam Thanh cũng không đơn giản, dù cả ba hợp lực đối kháng với mình nhưng cũng có thể thấy họ không hề tầm thường.

Tam Thanh cũng vô cùng chấn động.

Kể từ khi xuất thế đến nay chưa từng gặp đối thủ nào khiến họ phải coi trọng như vậy.

Những sinh linh gặp trước đó đều có căn cơ nông cạn, thủ đoạn nghèo nàn, nên mới khiến ba người nảy sinh tính cách tự đại.

Nhưng Trấn Nguyên Tử lần này hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của họ.

Tu vi dường như cao hơn bọn họ, những thần thông và thủ đoạn hoa mắt chóng mặt kia nếu không có truyền thừa mạnh mẽ thì không ai tin nổi.

Đáng sợ nhất là vị Trấn Nguyên Tử này giao thủ lâu như thế mà không hề thấy tiêu hao, ngược lại ba người họ bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

"Nhị đệ, tam đệ, Trấn Nguyên Tử không hổ là kẻ xuất thế đầu tiên, quả nhiên không đơn giản.

Để tránh đêm dài lắm mộng, ba chúng ta phải dốc toàn lực thôi." Lão Tử thấy cục diện bất lợi, vội vàng dùng thần niệm thông báo cho Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng quyết đoán ngay lập tức, thi triển thủ đoạn liên hợp mạnh nhất của ba người.

Sở dĩ ba người không chỉ cùng do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành mà còn do tiên thiên nhất thanh khí hóa thành, nên khả năng liên hợp là sở trường của họ.

"Hát!" Lão Tử hét lớn một tiếng, Nguyên Thủy và Thông Thiên chớp mắt hóa thành một đạo thanh khí, nguyên thần thanh khí của ba người liên kết với nhau, lập tức một luồng khí thế cường đại tỏa ra.

"Ân?

Còn có thủ đoạn này sao?

Đại La Thần đỉnh phong, hanh, cũng được, xem ra ta phải dùng toàn lực rồi." Chứng kiến cảnh này Trấn Nguyên Tử cũng hơi ngẩn người, nhưng ngay sau đó lại lộ vẻ khinh miệt.

Dù sao cũng chỉ là Đại La Thần đỉnh phong mà thôi, so với Thần Vương sơ kỳ thì vẫn kém một tiểu cảnh giới.

Từ những gì Hoàng Thiên mô tả, Trấn Nguyên Tử biết Đại La Thần đỉnh phong đổi sang tiên pháp cũng chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, còn Thần Vương sơ kỳ tương đương với Chuẩn Thánh sơ kỳ của tiên pháp, Tam Thanh tự nhiên không địch lại.

Cảnh tượng trước mắt khiến những sinh linh Hồng Hoang đang xem náo nhiệt đều giật mình.

Một số đại năng có truyền thừa cũng lần lượt lên tiếng: "Hỏng rồi, vị đại năng kia gặp nguy hiểm rồi!" "Ba vị đại năng kia lại có thủ đoạn như thế, trực tiếp nâng tu vi lên đến Đại La đỉnh phong, người kia nguy rồi." Ở Huyết Hải, Minh Hà nhìn cuộc đối đầu trên hư không, trong lòng cũng dâng lên chút nộ khí.

Hắn vốn tưởng mình đã vô cùng mạnh mẽ, không ngờ lại có

những kẻ có thể so bì được với mình, tận bốn người.

Tuy nhiên dựa theo truyền thừa, Minh Hà nhếch môi cười nói: "Xem ra thế giới này sắp mất đi một vị đại năng rồi, như vậy ta lại bớt đi một đối thủ." Ai cũng biết rằng Đại La phải đến trung kỳ khi địa hoa nở thì mới thực sự bộc lộ uy lực của Đại La.

Tam Thanh hợp lực đạt tới cảnh giới Đại La đỉnh phong, cộng thêm pháp bảo trong tay và tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp kia, e rằng Trấn Nguyên Tử khó lòng chống đỡ.

Trấn Nguyên Tử tuy trong lòng có chút cảm giác nguy cơ nhưng nhanh chóng tiêu tan, Đại La Thần đỉnh phong nhỏ nhoi thì đã làm sao?

Ngay lúc đó!

"Trấn Nguyên Tử, tiếp chúng ta một chiêu!" "Hoa..." Một tiếng gió rít khổng lồ, pháp lực Đại La đỉnh phong va chạm khiến khí thế và sức tàn phá vô cùng lớn.

Lúc này không giống như sự đối kháng quy tắc nhìn có vẻ mờ nhạt nhưng uy lực ở một đẳng cấp khác, cuộc đối đầu của các Đại La Kim Tiên mang tính thưởng thức hơn và có sức tàn phá vật lý mạnh hơn.

"Tạo Hóa Đỉnh, chắn!" Trấn Nguyên Tử không hề ỷ vào tu vi cao mà đại ý, ông dùng toàn bộ pháp lực để phòng ngự.

Với phòng ngự của tu vi Thần Vương sơ kỳ, làm sao Đại La Kim Tiên đỉnh phong có thể phá vỡ được?

Chỉ nghe một tiếng "Đương", đòn tấn công của Tam Thanh trực tiếp bị Tạo Hóa Đỉnh chặn đứng một cách sống sượng.

"Tê..." Tam Thanh lúc này hoàn toàn ngớ người.

Tuyệt chiêu mạnh nhất của cả ba bị Trấn Nguyên Tử chặn lại dễ

dàng, phòng ngự đó phải mạnh đến mức nào chứ?

"Khá lắm, giờ đến lượt các ngươi tiếp chiêu của ta!" Trấn Nguyên Tử chặn đứng một chiêu xong liền không nói hai lời, điều chỉnh khí huyết trong người rồi lập tức đánh trả bằng ba đạo thần thông.

Tam Thanh lúc này hoàn toàn không kịp phản ứng, bị ba đạo thần thông nện thẳng vào người, trực tiếp thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Vừa rồi họ đã tiêu hao quá nhiều pháp lực, lại thêm việc trúng đòn nên lúc này tình cảnh vô cùng thảm hại.

"Ân?

Muốn chạy đâu!" Lúc này Trấn Nguyên Tử đột nhiên phát hiện Tam Thanh đang bay ngược ra ngoài bỗng vứt bỏ liêm sỉ, định thi triển độn thuật bỏ chạy.

Nhưng khổ nỗi cả ba đều đang trọng thương, tốc độ làm sao bằng được Trấn Nguyên Tử, lập tức bị ông chặn đường.

"Ngươi muốn thế nào mới chịu thả chúng ta đi?" Lão Tử gượng ép đè xuống luồng khí huyết đang cuồn cuộn, hổn hển hỏi.

Lúc này ba người đều hiểu rằng tu vi của Trấn Nguyên Tử vượt xa bọn họ, e rằng đã đột phá Đại La, đạt tới tầng thứ trên đó rồi.

Nếu cứ tiếp tục tranh đấu chỉ có nước chết, thay vì mất mạng ở đây thì thà vứt bỏ thể diện để giữ lấy cái mạng còn hơn.

Chương 391

"Trấn Nguyên Tử, thả bọn chúng đi, sau này sẽ có tác dụng.

Không được để chúng rời đi không như thế, phải dùng pháp bảo trong tay để đổi lấy mạng." Ngay lúc đó, trong đầu Trấn Nguyên Tử vang lên một giọng nói.

Giọng nói đó không ai khác chính là Hoàng Thiên.

Trấn Nguyên Tử nghe thấy giọng nói này cũng rùng mình một cái.

"Thần Tôn phải không ạ?" "Là ta.

Ta hiện đang du ngoạn Hồng Hoang, tạm thời có việc bận không nói chuyện được lâu, cứ làm theo lời ta vừa bảo là được." Hoàng Thiên nói xong liền bặt vô âm tín, dù Trấn Nguyên Tử có gọi thêm mấy lần cũng không thấy tiếng trả lời.

Trấn Nguyên Tử liền làm theo lời Hoàng Thiên, nói với Tam Thanh: "Thả các ngươi cũng được, nhưng phải để pháp bảo lại, như vậy mới giữ được mạng." Tam Thanh ngẩn ra, nhưng nghĩ lại mất pháp bảo vẫn tốt hơn mất mạng, pháp bảo mất rồi có thể tìm lại nhưng mạng mất là hết sạch.

Nhìn nhau một cái, Lão Tử nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đây là thượng phẩm tiên thiên linh bảo: Ngộ Đạo Bồ Đoàn, có thể tĩnh tâm ngưng thần, trừ bỏ tâm ma, liệu có thể đổi lấy một con đường sống cho lão đạo được không?" Lão Tử nói câu này mà lòng đau như cắt.

Đây là kiện pháp bảo tốt nhất của ông ngoại trừ Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, giờ phải dâng ra thực sự không cam tâm chút nào.

"Được, nhưng kiện pháp bảo này chỉ đổi được mạng cho một

người, hai người còn lại cũng phải nộp pháp bảo ra mới xong.” Trấn Nguyên Tử điểm mặt từng người, ông đúng là học được chân truyền của Hoàng Thiên, có thể tống tiền được bao nhiêu thì tống bấy nhiêu.

“...” Nguyên Thủy và Thông Thiên nhất thời cũng câm nín, trong tay hai người ngoài bản mệnh thần phù ra thực sự không có kiện pháp bảo nào ra hồn cả.

“Hanh, để xem hai ngươi có pháp bảo nào tốt không.

Thế này đi, chỉ cần đưa ra một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo là được.” Trấn Nguyên Tử qua trận chiến vừa rồi cũng thấy được ba người này ngoài tòa tháp vàng kia ra dường như không còn pháp bảo nào xịn nữa.

Những kiện bản mệnh thần phù của họ đối với Tam Thanh là chí bảo, nhưng với ông thì chẳng có tác dụng gì.

Thông Thiên và Nguyên Thủy cuối cùng phải nén cơn tức muốn thổ huyết, đưa ra hai kiện hậu thiên đỉnh cấp linh bảo rồi cả ba mới được rời đi.

Lúc này, sinh linh Hồng Hoang cũng đã biết bốn người đó là ai, tất cả đều bàng hoàng.

“Thiên nột!

Trấn Nguyên Tử đại thần và Tam Thanh đại thần, chẳng trách lại có sức tàn phá kinh khủng như thế.” “Đúng thế, không ngờ họ lại đối đầu gay gắt như vậy.” “Trấn Nguyên Tử đại thần cũng quá lợi hại rồi!

Một mình đối chiến Tam Thanh đại thần mà vẫn thắng, thật không thể tin nổi.” Trận đại chiến lần này khiến những kẻ vốn không biết Trấn Nguyên Tử là ai đã hoàn toàn nhận thức được vị Tiên Thiên đệ nhất xuất thế đại thần - Thần Đạo Thổ Địa Chí Tôn Trấn Nguyên Tử.

Một vị đại năng khủng khiếp có thể dùng sức một mình đấu với ba vị đại năng Tam Thanh.

Chớp mắt cả vùng Đông Phương đại lục Hồng Hoang bắt đầu nổi sóng gió.

Sau một thời gian dài im hơi lặng tiếng, Hồng Hoang lại quay về thời đại tranh đấu khắp nơi.

Sau khi Tam Thanh rời đi, Trấn Nguyên Tử cũng cảm nhận được khí vận đang tăng vọt điên cuồng, xem ra trận đại chiến này đã khiến nhiều người phải sùng bái ông.

Tam Thanh sau khi thấy được sự khủng khiếp của Trấn Nguyên Tử cũng một mạch phi độn chạy về đạo tràng của mình.

Trấn Nguyên Tử cũng đã vô số lần tự hỏi có nên luyện hóa thiên đạo công đức để nhanh chóng tiến giai Thần Vương trung kỳ không, nhưng mỗi lần đều nhớ tới lời dặn của Hoàng Thiên, bảo ông phải mài giũa đạo tâm thêm một vạn nguyên hội nữa cho vững chắc đã.

Thế nên dù có thể đột phá nhưng ông vẫn chưa luyện hóa số công đức đó.

Lúc này tại Côn Luân Sơn.

Tam Thanh trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Từ khi xuất thế đến nay đây là lần đầu tiên họ bị mất mặt như thế, đồng thời cũng tự trách bản thân chưa trải đời nhiều, cớ sao lại vô đoan đi chọc vào kẻ hóa hình đầu tiên kia chứ?

Xem ra họ không được quá nôn nóng, tốt nhất nên mài giũa đạo tâm và tích lũy thêm kiến thức.

“Nhị đệ, tam đệ chớ có tự ti.

Chúng ta vừa xuất thế không lâu, lần này quả thực là ta đã phạm

sai lầm, hành động thực sự rất ngu xuẩn.

Nhưng đồng thời việc này cũng mở mang tầm mắt cho chúng ta.

Ta sẽ lấy chuyện này để mài giũa đạo tâm, triệt để cảm ngộ đạo của mình." Lão Tử không hổ là đại ca, nhanh chóng nhận ra thiếu sót và an ủi Nguyên Thủy, Thông Thiên.

Thông Thiên thì không sao, trải qua chuyện này ông cũng trở nên trưởng thành hơn dù tính cách vẫn vậy.

Dù sao trận chiến này vốn dĩ ông không muốn đánh, nên trong lòng chỉ có chút ít tự ti mà thôi.

Ngược lại Nguyên Thủy thì khác hẳn, trong lòng không những không nhận ra thiếu sót mà còn cho rằng Trấn Nguyên Tử thắng được là vì xuất thế sớm hơn, có nhiều linh bảo hơn mà thôi.

"Trấn Nguyên Tử không hổ là kẻ xuất thế đầu tiên, quả nhiên không đơn giản.

Ba anh em chúng ta liên thủ mà vẫn bị trấn áp..." Lời của Thông Thiên như một cái gai đâm sâu vào lòng Nguyên Thủy.

Lão Tử bên cạnh cũng gật đầu, rõ ràng là vô cùng đồng tình với lời của Thông Thiên.

"Nội uẩn trong tay Trấn Nguyên Tử không phải thứ chúng ta có thể so bì được, tòa đại đỉnh kia về mặt phòng ngự có thể lay động cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của ta..." Lão Tử trong lòng cũng vô cùng khó chịu, kiện Ngộ Đạo Bồ Đoàn chỉ kém tháp vàng một chút mà giờ lại phải dâng cho người ta...

Tiếp tục đi về hướng Đông, Trấn Nguyên Tử bỗng thấy trước mặt mình có một trận pháp ẩn nặc dao động, ngay sau đó một lão đạo mặc đạo bào màu đỏ bước ra.

Lão đạo tiến đến trước mặt Trấn Nguyên Tử, mỉm cười hỏi: "Có phải Trấn Nguyên Tử đạo hữu đó không?" "Đạo hữu?" Trấn Nguyên Tử hơi ngẩn người.

"Bần đạo Hồng Vân, kiến quá Trấn Nguyên Tử đạo hữu." Trấn Nguyên Tử sững sờ, cái tên Hồng Vân lão tổ ông đã từng nghe qua, vì trong mười đại năng hàng đầu có người này.

"Không biết đạo hữu chặn đường tại hạ có việc gì?" Trấn Nguyên Tử hỏi.

"Không có gì, chỉ muốn mời đạo hữu đến đạo tràng của bần đạo trò chuyện một lát." Hồng Vân tươi cười mời mọc.

Có lẽ vì Hồng Vân bẩm sinh có khí chất khiến người ta cảm thấy là một lão hảo nhân, nên Trấn Nguyên Tử sau khi hỏi han vài câu đã không coi ông là kẻ điên mà bỏ đi.

"Đạo hữu có biết cảnh ngộ hiện tại của bần đạo không?" Trấn Nguyên Tử cười nói.

Hiện giờ ông đã kết oán với Tam Thanh, kết giao với ông chẳng phải là đối đầu với Tam Thanh sao?

Nhưng Hồng Vân lại cười đáp: "Tự nhiên biết rõ.

Chương 392

Thú thực với ngài, lão đạo cũng có quen biết với Tam Thanh, ba người đó cao ngạo lắm, lão đạo không thèm chấp.

Vừa rồi nghe danh đạo hữu một mình đấu với ba người, khiến họ phải chạy trối chết, lão đạo vô cùng khâm phục.

Nhưng Nguyên Thủy trong đám đó vốn lòng dạ hẹp hòi, e rằng sẽ tìm cách trả thù, nên đạo hữu..." Sau một hồi giải thích, Trấn Nguyên Tử đã hiểu.

Hồng Vân mời ông về đạo tràng là vì sợ ba người Nguyên Thủy sẽ quay lại báo thù.

Không ngờ Hồng Hoang lại có người tốt như vậy, thực khiến người ta không dám tin.

Trấn Nguyên Tử thầm cảm khái vạn phân.

Nhưng trước sự thản đãng không chút giả tạo của Hồng Vân, cộng thêm cảm ứng bản năng, Trấn Nguyên Tử đã tin tưởng.

"Đa tạ đạo hữu." Dù Trấn Nguyên Tử chẳng hề sợ Tam Thanh trả thù nhưng vẫn chấp nhận lời mời của Hồng Vân.

"Vô phương..." "Ân?

Biến mất rồi?

Trên người Trấn Nguyên Tử có thanh khí ta để lại sau đòn tấn công mà, sao lại mất dấu rồi?" Ở Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy có phần ngơ ngác.

Sau đòn công kích hợp thể, Trấn Nguyên Tử dù không bị thương nhưng vẫn dính thanh khí của hắn, vốn dĩ hắn có thể cảm ứng được.

Nhưng giờ đột nhiên mất dấu, xem ra Trấn Nguyên Tử đã xóa sạch dấu vết rồi!

"Trấn Nguyên Tử, mối thù này ba anh em chúng ta nhất định sẽ trả gấp mười!

Đại ca, tam đệ, chúng ta phải sớm ngày đột phá Đại La đỉnh phong, không đột phá tuyệt không xuất quan.

Đợi đến khi gặp lại, nhất định sẽ chém chết hắn." Lời của Nguyên Thủy lọt vào tai Thông Thiên và Lão Tử khiến hai người giật mình, không ngờ Nguyên Thủy lại có sát tâm lớn như vậy.

Xem ra từ nay về sau, Nguyên Thủy và Trấn Nguyên Tử sẽ không đội trời chung rồi.

Thông Thiên và Lão Tử nhìn nhau nhưng không nói lời nào.

Tại Hỏa Vân Động, Trấn Nguyên Tử đã xóa sạch thanh khí trên người, sau đó lại cùng Hồng Vân lão tổ tán gẫu vài câu.

Dù không lo lắng chuyện báo thù nhưng Trấn Nguyên Tử vẫn gửi lời cảm ơn đến Hồng Vân, vì dù sao người dưng nước lã mà lại sẵn lòng đối đãi như vậy, chấp nhận dính líu nhân quả, Hồng Vân đạo hữu đúng là chân tâm giao thiệp.

"Cảm tạ đạo hữu." Trấn Nguyên Tử vái chào.

"Cáp cáp, vô phương vô phương!

Bần đạo đối với Trấn Nguyên Tử đạo hữu đã ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay được gặp đạo hữu thực là may mắn, cáp cáp..." "Dù là thế nhưng vẫn phải cảm kích Hồng Vân đạo hữu, khiến ngài vô cớ dính vào nhân quả..." "Vô phương, kẻ tu đạo như chúng ta chỉ cầu tiêu dao tự tại là được, chút nhân quả này đáng gì chứ, không sao không sao." Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử không khỏi suy nghĩ, Hồng Vân thực sự không để tâm hay là thực sự không hiểu?

Nhưng những thứ đó cũng chẳng liên quan gì đến ông nữa.

Lúc này Trấn Nguyên Tử đưa mắt nhìn quanh động, đánh giá Hỏa Vân Động Thiên.

Những cây tùng kiều diễm xanh mướt, vảy rồng xếp tầng, những khóm trúc tú lệ thanh thoát, đuôi phượng đan xen.

Những cây cổ thụ hình thù kỳ quái như gạc hươu, đá tảng chồng chất trông như hổ phục.

Dây leo già treo trên cây như những con đằng xà uốn lượn.

Trên vách đá đỏ thắm còn thấp thoáng bóng vàng rực rỡ, dưới khe suối chỉ thấy những đóa sen thơm ngát.

Trong động phủ tiên khí mờ ảo, nước biếc nhảy nhót như những hạt ngọc rơi ra từ mâm ngọc, cầu vồng rực rỡ như rồng xanh phi thăng trên đỉnh núi...

Trấn Nguyên Tử từng nghe nói về những động thiên phúc địa bậc nhất, nhưng Ngũ Trang Quán thực sự không phải động thiên phúc địa, nếu không phải nhờ bản thể của ông thì nơi đó cũng không có sức sống bừng bừng như vậy, nếu không thì Ngũ Trang Quán thực sự rất bình thường.

Đây là lần đầu tiên ông thấy một động thiên phúc địa như thế này, nhất thời Trấn Nguyên Tử cũng nảy sinh lòng hâm mộ.

"Đạo hữu, thấy đạo trường của ta thế nào?" Hồng Vân hài lòng với thái độ của Trấn Nguyên Tử, cố ý đắc ý hỏi.

"Từ truyền thừa có thể biết được, Hồng Hoang có ba mươi sáu động thiên, bảy mươi hai phúc địa, Hỏa Vân Động của đạo hữu hẳn là một trong số đó!" Trấn Nguyên Tử cười đáp.

"Ha ha...

Đạo hữu quả nhiên có kiến thức, Hồng Hoang xác thực có ba mươi sáu động thiên bảy mươi hai phúc địa, Hỏa Vân Động của bần đạo chính là đứng đầu các động thiên phúc địa ở Hồng Hoang." "Tê!" Nghe xong lời Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng hít một ngụm khí lạnh, đứng đầu động thiên phúc địa...

"Quả thật như vậy?" Trấn Nguyên Tử hỏi lại.

"Đạo hữu nếu không tin, có thể cảm thụ một chút." Hồng Vân thấy Trấn Nguyên Tử kinh ngạc hỏi, bèn phất tay giải khai một số cấm chế.

Cấm chế vừa mở, một luồng linh khí hóa thành cự long du đãng, đạo vận càng thêm viên mãn như ý.

"...

Tổ linh mạch?" Chứng kiến cảnh này, Trấn Nguyên Tử càng thêm chấn kinh nói.

Thấy Trấn Nguyên Tử nhận ra tổ linh mạch, Hồng Vân cũng sửng sốt.

Phải biết rằng tin tức về tổ linh mạch chỉ có thể biết qua truyền thừa, cộng thêm truyền thừa riêng của Hỏa Vân Động mới rõ.

"Quả nhiên không sai!

Hồng Vân đạo hữu tọa hưởng động thiên phúc địa như thế, đạo hữu quả nhiên đại phúc nguyên, không chỉ chiếm giữ nơi đứng đầu động thiên phúc địa, mà còn có tổ linh mạch." "Ha ha ha, để đạo hữu chê cười rồi..." Sau khi hai người đàm đạo một phiên, mới trở về đạo cung của Hồng Vân lão tổ.

"Không biết vì sao Trấn Nguyên Tử đạo hữu lại đại chiến với Tam Thanh, thậm chí khiến cả phương Đông Hồng Hoang đều hay biết?" Hồng Vân lão tổ tính tình lãng mạn, vốn thích nghe ngóng các bí

mật.

“Chuyện dài lắm...” Trấn Nguyên Tử cũng không che giấu, trực tiếp đem chuyện xảy ra với Tam Thanh kể cho Hồng Vân.

“Bần đạo thật sự không ngờ!

Ba người bọn họ da mặt lại dày như thế, vô cớ đánh sát tiểu bối không được, lại thẹn quá hóa giận ra tay với bần đạo, nếu không phải bần đạo thực lực mạnh hơn, e là...” Nghe lời này, Hồng Vân cũng đốn thời nhíu mày: “Tam Thanh quả thực đúng như đạo hữu nói sao?” “Tại hạ không nói nửa lời gian dối, Tam Thanh chính là hạng người không biết liêm sỉ như thế.” Hồng Vân lúc này cũng cười, sau đó nói: “Lão đạo vốn thích kết giao đạo hữu.

Từng tình cờ gặp ba người bọn họ và muốn kết giao một phiên, nhưng ba người đó dường như không thích tính cách của lão đạo, lúc nào cũng lộ ra vẻ khinh thường, lão đạo lập tức từ bỏ ý định.” Hồng Vân lộ vẻ khổ sở, nhưng sau đó lại thấy hả dạ khi nghe Trấn Nguyên Tử lấy một địch ba, đại bại Tam Thanh, tâm ý muốn kết giao với Trấn Nguyên Tử càng thêm rõ ràng.

Chương 393

Sau khi giải thích rõ ràng, hai người đều đã hiểu rõ sự tình, Hồng Vân mời Trấn Nguyên Tử ở lại nghỉ ngơi, Trấn Nguyên Tử tự nhiên cũng không từ chối.

Thật kỳ diệu, hai người trong quỹ tích nguyên bản vốn là bằng hữu, nay lại gặp nhau theo cách này.

Việc Tam Thanh giao chiến với Trấn Nguyên Tử quả thực khiến phương Đông Hồng Hoang xôn xao, một thời gian nghị luận phân vân.

Tin tức Trấn Nguyên Tử lấy một địch ba, khiến Tam Thanh trọng thương đã làm đông đảo đại năng phải chấn động.

"Đại ca, chuyện của Tam Thanh..." Hậu Thổ nhìn Đế Giang, muốn nói lại thôi.

Vốn dĩ Thập Nhị Tổ Vu cảm thấy Tam Thanh cũng không tệ, nhưng không ngờ Tam Thanh lại không biết xấu hổ như thế, lấy ba địch một còn bị đánh trọng thương.

Không biết nguyên nhân ra sao, nhưng trong lòng các Tổ Vu rất khó tiếp nhận, dù sao họ và Tam Thanh đều cùng một nguồn gốc từ Bàn Cổ.

"E là chuyện này còn có ẩn tình, chỉ là Trấn Nguyên Tử kia cũng quá lợi hại, có lẽ tu vi đã vượt qua chúng ta rồi..." Đế Giang chưa kịp mở lời, Chúc Cửu Âm bên cạnh đã lên tiếng trước.

"E là đúng như vậy, đại ca, nhị ca, chúng ta chẳng lẽ cũng nên ra ngoài du ngoạn một chuyến sao?" Hậu Thổ vẻ mặt ngưng trọng nói.

Hậu Thổ vừa dứt lời, Đế Giang nhìn mười một vị đệ đệ muội muội hỏi: "Mọi người thấy thế nào?" "Đại ca, đệ thấy có thể hành

động!" "Đúng vậy đại ca, đệ thấy cũng được." "Không được, căn cơ của chúng ta thủy chung là Bàn Cổ Điện, không thể rời xa được." Nhất thời các Tổ Vu tranh luận không thôi, người ủng hộ kẻ phản đối, trong Bàn Cổ Điện đầy tiếng cãi vã.

Hồi lâu sau Đế Giang mới lên tiếng: "Bất Chu Tiên Sơn là xương sống của Phụ Thần hóa thành, chỉ riêng Bất Chu Sơn đã đủ cho chúng ta sinh tồn rồi, không cần phải đi du ngoạn khắp nơi như những người khác, chúng ta lại không tu nguyên thần, không ngại gì." "Ân, đệ cũng tán thành đại ca." Chúc Cửu Âm gật đầu phụ họa.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm biết rằng đúng là nên ra ngoài xem sao, nhưng không cần du ngoạn khắp nơi như các đại năng khác, chỉ cần ra khỏi Bàn Cổ Điện, thám tra xung quanh là được.

Do đó, Tổ Vu quyết định sẽ đi dạo một chút.

Trong khi các đại năng Hồng Hoang lần lượt xuất thế, du lịch và tìm hiểu thế giới này, một ma đầu không thể đặt chân vào thế giới này cuối cùng cũng khôi phục từ thương thế.

Không cam lòng tịch mịch, hắn tự nhiên lại muốn khuấy động Hồng Hoang, nếu không thì không xứng với thân phận, đồng thời cũng không thể để Hồng Quân quá tự tại.

Ma đầu này chính là La Hầu.

Trước đó tuy một loạt kế hoạch đều thành công, nhưng vẫn có vết nhơ tồn tại.

Khi thiên cơ hỗn loạn không thể tra xét, nhưng hiện tại đã có thể, hắn muốn chỉnh lý lại những thiếu sót, xem thử có phải do trùng hợp hay không.

"Hô." Thiên Ngoại Thiên Ma Vực, các ma đạo pháp tắc mãnh liệt từ từ ngưng tụ, một đại điện trang nghiêm hiên ngang dựng đứng,

mang lại cảm giác huyễn hoặc khiến người ta say đắm.

Chỉ thấy La Hầu thở ra một hơi ma khí, ma khí đó như cự long lượn lờ khắp đại điện.

Các vực ngoại thiên ma hiện diện khắp nơi, ngay khi La Hầu tỉnh lại, dường như đã tìm thấy chủ nhân, thảy đều đứng nghiêm chờ lệnh.

"Cuối cùng cũng hoàn toàn dung hợp với thân thể này, thật làm ta lo lắng muốn chết." La Hầu hài lòng cảm nhận.

Trước đó tự bạo thân thể, La Hầu sau đó lập thệ ước lập ra Thiên Ngoại Ma Vực, đây chính là thân thể được ngưng tụ từ đó, đã chuẩn bị từ trước.

Như thế này có thể tránh được việc thân thể bị tổn hại hoàn toàn, nếu không phải dựa vào bản nguyên Thiên Đạo ngưng tụ, sẽ nợ nhân quả cực lớn.

La Hầu tuy ký thác vào bản nguyên Thiên Đạo, nhưng không muốn nợ nhân quả, do đó đã sớm chuẩn bị hết thảy.

Chỉ cần không mượn bản nguyên Thiên Đạo, Thiên Đạo cũng không thể triệt để thao túng hắn bằng nhân quả.

Vì vậy, La Hầu lúc này là tự do!

"Trước đó dẫn nổ linh mạch phương Tây, nhưng có kẻ âm thầm nhúng tay, chắc chắn là lão tặc Hoàng Thiên kia, hừ!" La Hầu hung tợn nói.

Đối với Hoàng Thiên, hiện tại hắn hận đến nghiến răng, nhưng không có cách nào đối phó.

"Hừ, không sao, bản lão tổ sau này bất tử bất diệt, Hoàng Thiên muốn tìm ta gây phiền phức cũng khó, trừ phi hắn sát nhập Ma Vực,

nhưng bản lão tổ không chết, tu vi lại không ngừng tiến triển, cũng không sợ hắn." "Trước đó thiên cơ hỗn loạn không thể tùy ý tham tra, hôm nay bản lão tổ phải xem thử, có phải lão tặc Hoàng Thiên làm hay không." Trong lòng La Hầu cũng không dám khẳng định.

Sau một hồi thôi diễn, La Hầu bỗng nhiên lộ ra nụ cười.

"Ha ha ha, hay cho một Hoàng Thiên!

Thiên Đạo không cho phép ngươi ra tay, ngươi lại có bản lĩnh cứu được một phần ba linh mạch, hóa ra là nhờ tiểu bối tên Trấn Nguyên Tử kia làm, tốt!

Tốt lắm!

Ta đánh không lại ngươi, chẳng lẽ không giết được tiểu bối nhà ngươi sao?" La Hầu lạnh giọng nói.

Sau đó, La Hầu lại thôi diễn thêm một phiên: "Di?

Hồng Vân là kẻ nào?

Lại có nhân quả lớn với bản lão tổ như vậy?" Thực lực của La Hầu cực mạnh, cộng thêm mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, tự nhiên có thể dễ dàng thôi diễn Trấn Nguyên Tử, nhưng lại tình cờ phát hiện ra Hồng Vân đang ở cùng Trấn Nguyên Tử.

Kết quả phát hiện kẻ này cũng có nhân quả lớn với mình, khiến La Hầu thập phần hiếu kỳ.

"Hoàng Thiên thì ta làm gì không được, nhưng hôm nay bản lão tổ sẽ giết đệ tử của hắn, xem hắn có thể làm gì?" Sau một hồi tính toán, La Hầu không quản Hồng Vân nữa, hạ quyết tâm chém giết Trấn Nguyên Tử.

Ngay sau đó, La Hầu thủ kết pháp ấn, một đạo u quang từ mi tâm bắn ra, đạo u quang đó xuyên qua Ma Vực, hướng về phía Trấn

Nguyên Tử.

Hóa thành Vực Ngoại Thiên Ma, thủ đoạn của La Hầu càng nhiều thêm, đặc biệt là loại tiếp cận vô thanh vô tức này là sở trường của hắn.

Nhưng cũng có khuyết điểm, đó là không thể vận dụng toàn bộ tu vi, chỉ có thể vận dụng cấp bậc tương đương với kẻ đang độ tâm ma dưới quy tắc Thiên Đạo.

Ví như La Hầu tấn công một Thái Ất Kim Tiên đại yêu, không thể trực tiếp chém giết, mà chỉ có thể sai khiến Thiên Ma cấp Thái Ất Kim Tiên đến khảo nghiệm kẻ đó.

Trấn Nguyên Tử hiện là Thần Vương sơ kỳ cảnh giới, nên La Hầu chỉ có thể dùng Vực Ngoại Thiên Ma cấp Chuẩn Thánh để xâm nhập Trấn Nguyên Tử.

Nhưng cũng có ưu điểm, đó là cực kỳ ẩn bí, Vực Ngoại Thiên Ma gần như không thể bị ngăn chặn, trừ phi là nơi Thiên Đạo không thể khống chế.

Nếu không, bất kể ở đâu, chỉ cần có tâm ma, chúng sẽ xuất hiện trong lòng người tu đạo.

Trấn Nguyên Tử đang bế quan, bỗng nhiên rùng mình một cái, trong vô tri vô giác đột nhiên phát hiện bị tâm ma xâm nhập.

"Ai, thật hổ thẹn với sư tôn!

Ta cứ ngỡ mình đã ghê gớm lắm, du lịch Hồng Hoang vô số năm cũng có chút đắc ý, không ngờ đánh một trận với Tam Thanh mà đã dùng hết toàn lực, thật hổ thẹn với lão sư!" Dưới ảnh hưởng của tâm ma, Trấn Nguyên Tử nảy sinh phiền não, lo sợ mình đã làm mất mặt Hoàng Thiên.

Chương 394

Đây chính là sự khống chế của tâm ma, thứ gọi là ma từ tâm sinh, không thể phòng bị, không thể tiêu diệt, trừ khi không có một tia dục vọng và tình cảm.

Phàm là sinh linh, ai cũng không thoát khỏi sự xâm nhập của tâm ma: thù hận, dục vọng, tham lam, ái tình, oán niệm đều thuộc về tâm ma.

Tâm ma có thể tồn tại mãi mãi, có thể đột nhiên nảy sinh, có thể ẩn giấu, lớn mạnh, thôn phệ con người, nhưng đồng thời cũng có thể rèn luyện con người.

Tâm ma là bình cảnh của sự tiến bộ, đột phá tâm ma mới có thể khiến tu vi đột phi mãnh tiến.

Nghiêm khắc mà nói, tâm ma cũng là một nhánh của việc cầu chân, khứ trừ hư vọng.

Nhưng tâm ma cực kỳ đáng sợ, có thể thôn phệ nội tâm, một khi bị tâm ma chưởng khống, cũng có nghĩa là bị La Hầu chưởng khống.

Hiện tại, Hồng Hoang chưa thực sự có tâm ma hệ thống, cũng không quá cần thiết, nhưng theo căn cơ của sinh linh ngày càng thiển bạc, tâm ma tất nhiên sẽ ứng thời xuất hiện.

Nhưng hạng người như Hoàng Thiên thì hoàn toàn không cần tâm ma lịch luyện, bắt một vị hiểu rõ chí lý thiên địa phải trải qua khảo nghiệm đó thì thật hoang đường.

Nhưng sinh linh đời sau căn cơ yếu kém, sinh ra đã mang theo mê mang và dục niệm, có tham niệm tự ngã.

Cho nên cần tâm ma khảo nghiệm, thắng thì phá khai mê mang

thăng cấp cảnh giới, bại thì bị tâm ma thôn phệ, hồn tiêu phách tán.

Đây là một loại khảo nghiệm, nhưng đối với sinh linh căn cơ yếu kém lại có lợi.

Không có khảo nghiệm thì vĩnh viễn không biết cái "chân" sau khi vượt qua khảo nghiệm.

Vì vậy tâm ma khiến vô số người tiêu tan, nhưng chỉ cần một người thành công, đó sẽ là cuộc niết bàn vĩ đại.

Trấn Nguyên Tử cũng không ngoại lệ, dù tu vi cao thâm nhưng vẫn bị tâm ma xâm nhập.

Phải biết Chuẩn Thánh đời sau cũng phải trải qua chuyện này, nhưng họ đi đường tắt bằng cách trảm tam thi, không giống như Hoàng Thiên là tự mình phá khai và lĩnh ngộ toàn bộ.

Do đó, chỉ cần chưa ngưng tụ Đạo quả, đều sẽ chịu ảnh hưởng của tâm ma, cũng có thể bị Vực Ngoại Thiên Ma của La Hầu tập kích.

Đây là quy tắc mới của Thiên Đạo, chỉ có vượt qua mới đi tiếp được, nhưng hiện tại người vượt qua được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hiển nhiên, Trấn Nguyên Tử gần như không có sơ hở, nhờ có 《Đại Địa Tôn Thần Điển》 của Hoàng Thiên, khiến La Hầu cũng phải u uất, không ngờ một Chuẩn Thánh sơ kỳ tiểu bối lại có đạo tâm kiên cố như vậy.

“Ai, hổ thẹn với sư tôn!

Hổ thẹn...” “Ai, cầu đạo như vậy thì có ích gì?

Chi bằng tự mình kết thúc cho xong...” Theo thời gian trôi qua, tâm ma trong lòng Trấn Nguyên Tử lớn dần lên một cách vô thức.

“Đúng, đúng như vậy!” Chứng kiến cảnh này, La Hầu vô cùng

hưng phấn, tầm mắt của hắn cũng dần tiến vào một thần vực vô danh.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng vào được rồi!" Trước mắt La Hầu là một thần vực tỏa kim quang, ở trung tâm có một tiểu nhân kim quang lấp lánh giống như phiên bản thu nhỏ của Trấn Nguyên Tử, đây chính là thần hồn của hắn!

Nhìn thấy thần hồn Trấn Nguyên Tử, La Hầu vô cùng hưng phấn, nhưng ngay lúc đó dị biến nảy sinh, một chiếc đỉnh cổ phác bỗng nhiên hiện ra.

Chỉ thấy thánh quang từ Tạo Hóa Đỉnh quét qua, từng đạo thần quang tẩy luyện nguyên thần và ý thức sắp bị tâm ma thôn phệ của Trấn Nguyên Tử.

"A!" Một tiếng thảm thiết không giống tiếng người vang lên trong thần vực của Trấn Nguyên Tử.

"Cút ngay cho ta!" Trấn Nguyên Tử tỉnh táo lại, lập tức toát mồ hôi lạnh, không ngờ mình lại bị tâm ma tập kích đến mức này mà không hay biết.

Nếu không phải sư tôn ban cho Tạo Hóa Đỉnh ra tay hộ trụ thần hồn, dùng Tịnh Thế pháp tắc tẩy luyện tâm thần, e rằng chỉ chậm một chút nữa thôi là đã bị tâm ma chưởng khống rồi.

"Kiệt kiệt, a a a!" "Tê lạp." Tạo Hóa Đỉnh nhanh chóng bao trùm lấy đám hắc ám trong thần vực Trấn Nguyên Tử.

Đám hắc ám đó không ngừng biến hóa thành đủ loại hình tượng ác ma, nhưng dưới sự thanh tẩy của thánh quang từ Tạo Hóa Đỉnh, chúng dần dần biến mất.

"Hoàng Thiên đáng chết, Tạo Hóa Đỉnh của hắn thật đáng chết!" La Hầu lúc này đã triệt để hiểu ra, mọi chuyện đều bị đóa bạch liên và

chiếc đỉnh của Hoàng Thiên phá hỏng.

Phải biết bạch liên chính là khắc tinh của tâm ma, Tạo Hóa Đỉnh cũng khắc chế tâm ma, khiến La Hầu vô cùng u uất.

Nếu có thể trực tiếp ra tay, với tư cách là Vạn Ma Chi Tổ, hắn cần gì dùng loại tâm ma cổ hoặc lòng người này, thủ đoạn diệt sát Trấn Nguyên Tử của hắn có mà đầy.

Nhưng ngặt nỗi không thể ra tay trực tiếp, mà có ra tay thì cũng bị Tạo Hóa Đỉnh ngăn cản.

Hiện tại, La Hầu thậm chí hoài nghi Tạo Hóa Đỉnh cố ý để hắn khống chế tâm ma, đợi đến lúc Trấn Nguyên Tử sắp không chịu nổi mới xuất hiện để rèn luyện đệ tử.

Điều này khiến La Hầu cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng hắn đã đoán đúng.

Trấn Nguyên Tử sau khi tỉnh táo cũng một phen khiếp sợ, nhưng cũng hiểu ra rằng dù vừa rồi có vẻ nguy hiểm nhưng đều nằm trong sự khống chế của Tạo Hóa Đỉnh.

Chiếc đỉnh muốn rèn luyện hắn nên lúc đầu không ra tay, đợi đến lúc hoàn toàn không xong mới hành động.

"Sư tôn quả không hổ là sư tôn, ngay cả chuyện này cũng dự liệu được!" Khoảnh khắc này Trấn Nguyên Tử không biết tôn sùng Hoàng Thiên đến mức nào.

Nhưng Trấn Nguyên Tử cũng thấy sợ hãi, vừa rồi suýt chút nữa là vẫn lạc rồi, bị tâm ma thôn phệ kiểu đó khiến hắn vừa sợ vừa áy náy.

Lần này Trấn Nguyên Tử thông minh hơn nhiều, lập tức triệu hoán Tạo Hóa Đỉnh treo trên đỉnh đầu, không dám tùy ý nhập định nếu không có chiếc đỉnh che chở.

Trấn Nguyên Tử lần này đã làm đúng, hắn phát hiện vừa nhập định lại có tâm ma tập kích, tần suất khiến hắn cảm thấy không đơn giản.

"Không đúng, theo lời sư tôn chỉ điểm về rèn luyện đạo tâm, dù có áy náy với sư tôn đi nữa cũng không thể khiến tâm ma xuất hiện mãnh liệt như vậy, suýt chút nữa khiến ta vẫn lạc.

Chuyện này tất có quỷ." Trấn Nguyên Tử lập tức phản ứng, chuyện này không đúng.

Chỉ cần nhập định là có tâm ma tập kích, tuy không còn nguy hiểm nhưng tuyệt đối không thể tự nhiên như vậy, trừ phi tâm ma bị người chưởng khống.

Nghĩ đến đây, Trấn Nguyên Tử toát mồ hôi lạnh, cảm giác mình đã đoán đúng.

"Chẳng lẽ bần đạo bị kẻ nào nhắm vào?

Nếu không không thể như thế, nhưng ai lại có thực lực chưởng khống tâm ma chứ?

Tâm ma vốn do tâm sinh để khảo nghiệm, người bình thường tuyệt đối không có bản sự này, rốt cuộc là ai?" Trấn Nguyên Tử lẩm bẩm.

Hồi lâu sau, hắn nghĩ đến một người, Ma Tổ La Hầu – kẻ đã bị sư tôn Hoàng Thiên phá hoại kế hoạch.

Chương 395

Sư tôn phá hỏng kế hoạch của La Hầu, hắn báo thù sư tôn không được nên quay sang báo thù đồ đệ.

Xem ra La Hầu chưa chết mà còn đang gây sóng gió.

Nhất thời Trấn Nguyên Tử không dám lơ là, chỉ cần nhập định là có tâm ma tập kích, hắn đã hiểu rõ.

"Theo lý, có sư tôn chỉ điểm, bần đạo tuy chưa đạt đến tâm cảnh đại thành nhưng đạo tâm cũng không tệ, lại có đạo pháp sư tôn truyền hạ, sẽ không đến mức đạo tâm bất ổn để tâm ma hoành hành, do đó chuyện này tuyệt đối là mưu kế của Ma Tổ La Hầu." Qua một hồi thôi diễn, Trấn Nguyên Tử thập phần khẳng định.

Vừa rồi trong vô tri vô giác suýt bị thôn phệ, nếu không có sự bảo hộ của sư tôn thì chắc chắn La Hầu đã đắc thủ.

Trước đây không thấy tâm ma đáng sợ, lần này trải nghiệm xong mới thấy sợ hãi, thật khiến người ta phòng không khống xuể.

Bị nhắm vào, hễ nhập định là có tâm ma, dù có Tạo Hóa Đỉnh bảo hộ không bị thương nhưng hắn cũng không thể buông lỏng.

"Ai, tâm ma thật phiền người, minh minh trong đó ta cảm thấy có thể dễ dàng giải quyết tâm ma, nhưng lại không biết cách, phải làm sao đây?" Trấn Nguyên Tử không tìm ra phương pháp diệt trừ tâm ma tận gốc, dù cảm giác chuyện này rất dễ giải quyết.

"Thôi vậy, hỏi sư tôn đi, hỏi xem làm sao phá giải tâm ma, báo cho Hồng Vân đạo hữu một tiếng rồi liên hệ sư tôn, ta cũng nên về Ngũ Trang Quán." Trấn Nguyên Tử nhanh chóng quyết định, hắn không tìm ra cách nhưng sư tôn nhất định biết.

La Hầu ở Vực Ngoại cũng có chút u uất, kế hoạch thất bại rồi, có Tạo Hóa Đỉnh phòng ngự thì thật sự không thể làm gì được Trấn Nguyên Tử.

"Hừ, ta không tin ngươi có thể đề phòng cả đời, trừ phi ngươi đi tìm lão tặc Hoàng Thiên kia.

Càng tốt, ta muốn xem thử Hoàng Thiên có dám tìm đến cửa không, bản lão tổ hiện tại tu vi tinh tiến, chính là cần thử xem giới hạn của hắn ở đâu!" La Hầu hiện tại thật sự đã tự tin thái quá, cậy vào thân thể bất tử bất diệt nên không còn sợ Hoàng Thiên.

Trước đây không báo thù vì còn kế hoạch phải làm, sợ Hoàng Thiên phá hỏng, hiện tại La Hầu rảnh rỗi sinh nông nổi, không đi khiêu khích Hoàng Thiên thì không phải tính cách của hắn.

La Hầu không phải ngu xuẩn tự lượng sức mình, hắn chưa bao giờ sợ thử thách.

Tuy mỗi lần đều bị Hoàng Thiên dễ dàng nghiền ép, nhưng hắn đánh không sợ, cứ phải đối đầu đến cùng.

Chính tính cách vô úy này và đạo tâm đó đã khiến hắn không bị khó khăn đánh đổ, giúp hắn có thành tựu như hôm nay.

Hắn kiên tín có một ngày sẽ triệt để đánh bại Hoàng Thiên, để đối phương cũng cảm nhận được cảm giác của kẻ bại trận.

Dù điều đó còn xa vời...

Cho nên, sau khi kế hoạch giết Trấn Nguyên Tử không thành công, La Hầu lập tức khóa mục tiêu vào Hoàng Thiên, muốn đến khiêu khích xem sao.

"Tên Hoàng Thiên kia chắc gần đây cũng tịch mịch lắm nhỉ?

Dù sao chẳng có ai tìm hắn gây phiền phức cả, hừ!

Ngày lành của hắn chấm dứt rồi.” La Hầu có chút hưng phấn.

Chẳng biết từ lúc nào, chỉ cần khiến Hoàng Thiên không thoải mái là hắn lại vui vẻ, bất kể bản thân có đạt được thành tựu gì.

Những thành tựu khác hắn có thể kiềm chế niềm vui, duy độc việc làm Hoàng Thiên khó chịu là không kiềm chế được.

Từ lượng kiếp thứ bảy khi hai người đối đầu, có thể nói Hoàng Thiên và La Hầu đã trở thành oan gia, kẻ địch truyền kiếp.

Trong vô tri vô giác, mục tiêu của La Hầu đã chuyển từ Hồng Quân sang một kẻ to lớn, thần bí và đầy tính khiêu chiến hơn – Hoàng Thiên.

Lúc này Hoàng Thiên đang bế quan ở một nơi nào đó tại phương Đông, đang tư khảo về pháp tắc chi đạo.

Sau một thời gian, hắn thong thả thu hồi ý thức, tỉnh lại từ trạng thái nhập định.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến hắn ngẩn người, sau đó mỉm cười.

Hóa ra trước khi nhập định, Hoàng Thiên bỗng nhiên có cảm ngộ nên tùy ý chọn một nơi để bế quan.

Tuy vậy, hắn không hề mãng hổ, dù không thiết lập trận pháp nhưng chỉ cần ai có đồ mưu bất quỹ, hắn có thể lập tức tỉnh lại, tu vi và các chí bảo của hắn đã sớm hộ trụ xung quanh.

Cho nên khi Hoàng Thiên tỉnh lại, phát hiện một đám tiểu yêu đang vây quanh, tạo thành một vòng tròn ở đằng xa, đều đang tranh thủ bế quan tu luyện.

Nơi Hoàng Thiên bế quan, do tu vi của hắn quá cường đại, dù chỉ là bế quan cảm ngộ, đạo vận và linh khí quanh thân cũng đủ khiến

một phương thời không trở thành động thiên phúc địa.

Đạo vận của hắn chỉ cần lưu truyền ra chút ít cũng khiến vô số sinh linh thụ ích không nhỏ.

Sau khi bế quan, vô tình bị một đám tiểu yêu phát hiện.

Chúng phát hiện ra rằng chỉ cần nhìn Hoàng Thiên một cái là những cảnh giới trước đó không hiểu đã lập tức được đột phá.

Đám tiểu yêu lập tức hiểu rằng vị tiền bối trước mắt là đại năng không thể tưởng tượng nổi, nên tự giác thủ hộ cho hắn, thuận tiện hưởng ké linh khí từ việc hắn tu luyện.

Quả nhiên, nơi Hoàng Thiên bế quan pháp tắc ngưng tụ, linh khí hóa dịch, các loại kỳ cảnh dị tượng tầng tầng lớp lớp, linh khí hóa mưa, pháp tắc thành gió.

Trong môi trường đó, đám tiểu yêu tiến bộ vô cùng nhanh chóng.

Một số tiểu yêu vốn chỉ có Thiên Tiên cảnh giới, trong mấy nguyên hội ngắn ngủi đã đột phá đến Huyền Tiên đỉnh phong, chỉ còn cách Thái Ất Kim Tiên một bước chân.

Tu vi có linh khí chi vũ tư nhuận, tu vi của đám tiểu yêu cũng từ Thiên Tiên nhập vào Huyền Tiên trung kỳ.

Không chỉ vậy, khi thấy tiến triển vượt bậc, chúng còn gọi thêm bạn bè đến.

Tóm lại, tin tức lan truyền, tiểu yêu phụ cận đều biết có một vị tiền bối đang bế quan, nên lũ lượt kéo đến.

Nhưng chúng rất tự giác, giữ khoảng cách xa Hoàng Thiên, không dám lại gần, thuận tiện đảm nhận trách nhiệm thủ hộ.

Vì vậy Hoàng Thiên tỉnh dậy mới thấy cảnh tượng này.

Hoàng Thiên cũng không sinh khí.

Việc linh khí hóa mưa, pháp tắc thành gió vốn là dị tượng khi hắn tu luyện, đã thế lãng phí cũng uổng, ai dùng chẳng được?

Đám tiểu yêu này gặp được hắn cũng là một loại phúc nguyên.

Hơn nữa, với tu vi như hắn, cũng chẳng rỗi hơi mà đi chấp nhặt với đám kiến hôi này.

"Chúng ta tham kiến tiền bối!

Chương 396

Chúng ta thấy tiền bối bế quan ở đây, lại nhận thấy tiền bối tu vi cao siêu, linh khí và pháp tắc bao quanh, nên mới...” Khi Hoàng Thiên mở mắt, chúng lập tức quỳ xuống bái lạy.

Việc đi theo Hoàng Thiên được hưởng lợi lớn là điều không cần bàn cãi.

Do đó, đám tiểu yêu kiến thức ít ỏi, không biết sợ hãi là gì đã giải thích nguyên nhân.

“Được rồi, có cơ duyên phúc khí này cũng là duyên phận.” Hoàng Thiên không để ý xua tay.

“Chúng ta tạ ơn tiền bối!” Sau đó, Hoàng Thiên quan sát một lượt, thấy cảnh giới của chúng đều không tệ, xem ra đều có hoạch đắc không nhỏ.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên phát hiện có chút khó chịu khi nhìn đám sinh vật nửa người nửa ngợm này.

Vì căn cơ thiển bạc, chúng còn chẳng biết cách hóa hình thành người, nên mỗi đứa một vẻ kỳ quái.

Do đó, theo sự biến hóa của tâm cảnh, hắn rơi vào trầm tư.

“Có nên bố đạo Hồng Hoang không?

Không truyền thứ khác, chỉ đơn thuần truyền xuống hóa hình chi đạo.” Hoàng Thiên cũng có chút do dự.

Hắn xác thực có thể truyền đạo pháp hóa hình, nhưng hắn ghét phiền phức, đặc biệt là giai đoạn này không thích hợp bại lộ quá nhiều.

Tương lai Hồng Quân phải thu thập khí vận chứng đạo, nếu hắn tùy ý can thiệp, nâng tầm mắt của các đại năng lúc này lên quá cao, đến lúc Hồng Quân truyền đạo mà không ai đi xem thì tính sao?

Dù sao hắn cũng hy vọng Hồng Quân hợp đạo, chỉ có Hồng Quân hợp đạo mới khiến Thiên Đạo viên mãn, lúc đó hắn mới có thể hợp tác với Thiên Đạo mà không lo bị các quy tắc của nó gây khó dễ.

Do đó, Hoàng Thiên không muốn truyền đạo quá rầm rộ.

"Ân, có cách này cũng được.

Bản tôn có thể luyện chế một số đạo bi (bia đạo), đặt ở các nơi tại Hồng Hoang.

Như vậy không cần đi truyền đạo khắp nơi, chỉ cần khi những tấm bia này xuất thế tạo ra động tĩnh lớn một chút là được, sau đó đặt thêm cấm chế để không ai lấy đi được." Hoàng Thiên lập tức tìm được cách, chỉ cần khắc công pháp lên thạch bi, thiết hạ cấm chế khiến thạch bi không bị phá hoại hay di dời là xong.

Luyện chế thật nhiều, đặt ở các nơi khác nhau, theo thời gian chắc chắn sinh linh sẽ quan sát được.

Hoàng Thiên lập tức hành động.

Hắn rời khỏi nơi bế quan, đến một dãy núi linh khí sung túc, luyện hóa một tòa cự sơn.

Trong núi có lượng lớn tinh kim, luyện chế thạch bi khắc lục công pháp là quá dư dả.

Sau đó, Hoàng Thiên bắt đầu bế quan.

Việc luyện chế đạo bi đối với hắn dễ như trở bàn tay, chỉ trong vạn năm, hắn đã luyện chế tổng cộng mười hai tòa thần đạo chi bi, trên đó khắc lục công pháp hóa hình.

Trước kia sinh linh sau khi hóa hình rất khó thay đổi bản thể, trừ phi đạt đến cấp bậc Đại La mới có thể định hình lại.

Sinh linh dưới cấp Đại La chỉ có thể giữ nguyên hình dạng sau khi hóa hình, dù biết về nhân thể đạo vận nhưng do đã định hình nên không cách nào thay đổi.

Hoàng Thiên trước đây cũng bó tay, nhưng theo tu vi và cảm ngộ ngày càng sâu, hắn đã chỉnh lý ra phương pháp giúp sinh linh dù hóa hình sai lệch vẫn có thể tu luyện để trở thành nhân chi đạo thể.

Vì vậy, ngoài công pháp hóa hình, hắn còn khắc thêm công pháp biến hình, đặt tên lần lượt là: Công pháp hóa hình 《Thần Đạo Nguyên Thể》 và công pháp biến hình 《Thần Quy Đạo Thể》.

Thần chi nguyên lấy nhân chi đạo thể làm nguồn gốc, nên gọi là 《Thần Đạo Nguyên Thể》.

Thần chi quy là một loại tu luyện quay về bản nguyên, dù hình dạng lúc đầu có kỳ quái đến đâu cũng có thể từ từ cải thiện. 《Thần Đạo Nguyên Thể》 thì đơn giản, nhưng 《Thần Quy Đạo Thể》 thực sự khó, thậm chí còn bao gồm cả luyện thể biến hóa.

Việc thay đổi hình dạng sau khi đã định hình độ khó ra sao có thể biết được, nhưng lợi ích cũng cực lớn. 《Thần Quy Đạo Thể》 không hề thua kém một bộ công pháp luyện thể đỉnh tiêm nào, chỉ là nó chỉ tác động đến cấp bậc dưới Đại La, hoàn toàn không tranh bát cơm của Hồng Quân.

Sau khi sáng tạo ra hai bộ công pháp, Hoàng Thiên khắc chúng lên mười hai tòa đạo bi, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đặt chúng tại mười hai địa điểm ở Hồng Hoang.

Sau đó, trên mỗi tấm bia hắn đều để lại một chức năng thần kỳ, chờ khi tất cả đã an bài xong mới kích hoạt để chúng đồng loạt xuất

thế.

Sau khi bố trí xong hết thảy...

Một ngày nọ, vốn là một ngày bình thường ở Hồng Hoang, nhưng dị biến đột nhiên xảy ra.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn kèm theo chấn động kịch liệt, tại mười hai phương vị khác nhau trên đại lục Hồng Hoang, mười hai đạo lưu quang mang theo chín tầng quang vầng xuất hiện giữa hư không.

"Tê, cái gì vậy?

Chẳng lẽ có linh bảo xuất thế?" "Khí thế như vậy, nhất định là bảo bối tốt!" Rất nhiều sinh linh phát hiện ra đạo vận thần bí trên hư không, sau đó đạo vận đó nhanh chóng từ không trung rơi xuống.

"Ông!" Lại một tiếng nổ lớn, đạo vận từ trên trời rơi xuống một đỉnh núi.

"Mau, mau đến xem, chậm chân là hết!" "Đúng đúng đúng, ta thật may mắn, linh bảo từ trên trời rơi xuống ngay gần đây, quả là đại cơ duyên." "Cơ duyên thế này tuyệt đối không thể bỏ lỡ." Nhất thời, tại mười hai địa điểm trên đại lục Hồng Hoang, phàm là kẻ nào cảm ứng được đều hành động, nhanh chóng lao về phía linh bảo rơi xuống.

Côn Bằng đang du ngoạn ở phương Bắc cũng phải cảm khái vận khí mình quá tốt, lần đầu tiên ra ngoài du lịch đã gặp linh bảo thiên giáng.

Côn Bằng tung cánh, nhanh chóng bay về phía đó.

Không chỉ Côn Bằng, các cao thủ đại năng đều cảm ứng được, đồng loạt phi thân tới.

Nhưng vạn vạn không ngờ, khi nhìn thấy linh bảo là vật gì, tất cả đều ngẩn ngơ!

“Làm sao có thể, chỉ là một tòa thạch bi sao?” “Náo động nửa ngày trời, chỉ vì thứ này thôi à?” “Chờ đã, không đúng, trên thạch bi có đạo pháp minh khắc, là thủ bút của vị đại năng nào đây?” Sau khi tử tế cảm ngộ, họ phát hiện trên thạch bi khắc hai thiên công pháp luyện thể.

Thiên 《Thần Đạo Nguyên Thể》 thì thôi, đối với cao thủ thì ai chẳng biết nhân thể đạo vận, chỉ là không tường tế và bác đại tinh thâm như bộ này.

Nhưng thiên 《Thần Quy Nguyên Thể》 còn lại thực sự là một công pháp gây chấn động, sự tường tế và bác đại của nó vượt xa 《Thần Đạo Nguyên Thể》.

Điều này khiến một số kẻ u uất, nếu biết công pháp này sớm hơn, nhân đạo đạo vận của họ chắc chắn sẽ viên mãn hơn, giúp ích rất nhiều cho tu luyện và cảm ngộ. 《Thần Đạo Nguyên Thể》 đã khiến họ chấn động như thế, thì 《Thần Quy Nguyên Thể》 lại càng kinh khủng hơn, khi xem xong họ đều triệt để chấn kinh.

Chương 397

Công pháp này giản trực là nghịch thiên, bởi vì theo truyền thừa, một khi đã hóa hình thì không thể tùy ý thay đổi diện mạo.

Những phép huyễn hóa chỉ là hư giả, thuộc về thần thông biến hóa, nhưng nhân thể đạo vận thực chất không thể đổi, trừ phi đạt đến cảnh giới Đại La khi tam hoa tụ đỉnh mới có thể tái tạo.

Cho nên công pháp này quá nghịch thiên, hoàn toàn không cần đợi đến cấp bậc Đại La, ngay cả một Thiên Tiên cũng có thể tu luyện để cải biến mô dạng nhân thể.

Thử hỏi hai thiên công pháp như thế, ai mà không tâm động?

"Ha ha ha, quả là đại cơ duyên!

May mà bản lão tổ đến sớm, nhất định phải thu lấy." "Lên!" "Ân?" "Cái gì, sao lại không được?

Không nhúc nhích, làm sao có thể!" Những đại năng cao thủ đến sớm nhất đều kinh hãi, bất kể nỗ lực ra sao cũng không thể di động đạo bi, dù đã vận dụng thực lực mạnh nhất.

"Hừ, nếu đã như vậy, ta sẽ ghi nhớ lại rồi hủy nó đi, để không ai biết được nữa." Đám đại năng phát hiện không thể di dời đạo bi, liền nhanh chóng nghĩ ra cách khác.

Đối với cao thủ cấp bậc này, ghi nhớ hai thiên công pháp là chuyện đơn giản, loáng một cái đã thuộc lòng.

"Quả nhiên là hảo công phu, tuy không phải đạo pháp tu luyện chính tông nhưng lại nghịch thiên vô cùng.

Nếu không thuộc về ta, chỉ có thể hủy diệt thôi, dù là làm hại một bảo vật!

Đáng tiếc, thật đáng tiếc.” Một số đại năng cảm thấy tiếc nuối, nhưng thứ không thể dùng cho mình thì hủy diệt vẫn hơn.

Tại trung ương Hồng Hoang, một cao thủ cảnh giới Đại La thấy các sinh linh khác dần tiến lại gần, liền cười nhạo: “Ha ha ha, đều muộn rồi, đã bị lão tổ ta ghi nhớ hết, các ngươi đừng mong có được, phá cho ta!” Trước mặt mọi người, vị đại năng Đại La sơ kỳ này táng tận lương tâm tế ra linh bảo, trực tiếp oanh kích vào đạo bi.

Hành động này khiến thần thức của Hoàng Thiên vẫn luôn khóa định nơi này cảm thấy phẫn nộ.

Lúc này Hoàng Thiên dùng thần thức phát hiện ra kẻ này.

“Hừ, tìm chết!” Hoàng Thiên không trực tiếp ra tay, hắn đã để lại thủ đoạn trên đạo bi, nên tên tiểu bối Đại La sơ kỳ này coi như xui xẻo.

“Không, dừng tay!

Đừng hủy nó...” “Trụ thủ!” “Đạo hữu, khoan đã...” Đám sinh linh lục tục kéo đến thấy đạo nhân cuồng vọng như thế, lập tức hiểu ra đó nhất định là thứ không lấy đi được mới khiến hắn điên cuồng và tham lam muốn hủy diệt.

Còn tại sao đạo nhân đó lại như vậy?

Họ không rõ, dù sao chẳng ai biết bảo vật đó là gì, tại sao hắn không mang đi mà lại chọn cách hủy diệt?

“Hừ, các ngươi không có cơ duyên đâu, đều là của ta, phá!” Chỉ thấy cao thủ đó thôi động toàn bộ pháp lực oanh về phía đạo bi, nhưng ngay lúc đó, dị biến nảy sinh.

Đạo bi đột nhiên kim quang chói lòa, trên đỉnh bia hiện ra bốn chữ lớn minh khắc: “Hoàng Thiên Chí Tôn!” Bốn chữ lớn đó lóe sáng, hóa thành một đạo kim quang lao về phía đại năng kia.

“A?

Không ổn!” Chưa kịp phản ứng, đạo kim quang đó đã đánh mạnh vào thân thể hắn, chỉ trong khoảnh khắc, cơ thể đạo nhân trực tiếp hóa thành mảnh vụn, không chỉ thân thể mà cả nguyên thần cũng vỡ nát, vẫn lạc ngay tại chỗ.

Đối với hạng người táng tận lương tâm này, Hoàng Thiên tự nhiên để lại thủ đoạn, với tu vi của hắn thì một tiểu tiểu Đại La Kim Tiên làm sao có thể phá hủy được?

Cảnh tượng này khiến đám người mới đến kinh hãi tột độ, nhưng cảnh tượng tiếp theo còn chấn động hơn.

Chỉ thấy một cơn gió thổi qua, đạo nhân vừa rồi còn xương cuồng cực hạn đã bị gió thổi tan thành tro bụi, biến mất hoàn toàn trong thiên địa.

“...

Làm sao có thể?” “Đạo nhân đó ta có biết, là đỉnh cấp đại năng Lâm Sơn Lão Tổ, tu vi đạt đến cảnh giới Đại La mà... trực tiếp hồn phi phách tán sao?” Một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên vừa hay nhận ra kẻ đó, mặt đầy kinh hãi nói.

Phải mất một lúc lâu, mọi người mới hiểu ra rằng Lâm Sơn Lão Tổ chết là do muốn phá hoại đạo bi.

Nhưng nghĩ lại, đạo bi đó rốt cuộc là sự tồn tại đáng sợ đến mức nào?

Đợi khi mọi người lấy can đảm lại gần đạo bi, mới phát hiện nó có biến hóa.

Trên đỉnh hiện ra bốn chữ: “Hoàng Thiên Vô Lượng”.

Họ không hiểu ý nghĩa, nhưng chỉ nhìn một cái đã thấy mục huyễn

thần mê, thần hồn rung chuyển, hiểu rằng câu này tuyệt đối không đơn giản, tu vi của họ không thể cảm ứng hết được.

Phía dưới câu đó còn có một đoạn văn: "Cảm ứng sinh linh hóa hình cấp bậc không đồng đều, nên ban xuống hai bộ công pháp.

Bia này có thể quan khán, nhưng không thể di động, không thể phá diệt.

Nếu kẻ nào có tâm địa bất chính muốn phá hoại, thân xác sẽ vỡ, hồn sẽ tiêu, tất lạc!" Mọi người giờ đã hiểu sức nặng của mấy câu này, đặc biệt là lời cảnh báo cuối cùng: thân xác vỡ nát, linh hồn tiêu tán, chắc chắn biến mất khỏi thế gian.

"Quả nhiên là thân tử đạo tiêu, thật kỳ diệu." Một sinh linh cảm thán.

"Đúng vậy, chẳng biết là sự tồn tại khủng bố nào đã lập ra đạo bi này, thật ly phổ.

Lúc nãy không có cảnh báo, chắc chắn là không xúc động thì không hiện ra, chỉ cần có tâm địa bất chính là chết chắc..." "Chúng ta thật may mắn, may mà đến muộn một chút, nếu không kẻ vẫn lạc chính là chúng ta rồi, cũng đa tạ Lâm Sơn Lão Tổ đã thử nghiệm." Trong lúc mọi người bàn tán xôn xao, có một người không nói lời nào.

Hồi lâu sau mọi người quay lại nhìn thì thấy hắn đang nghiên cứu công pháp.

"Tê, thật nghịch thiên, hai thiên công pháp hóa hình!" Những người khác nghe vậy cũng vội vàng xem thử, khi nhìn thấy hai thiên công pháp khắc trên đạo bi, họ cũng không kìm được hít một ngụm khí lạnh.

"Thật lợi hại đến mức ly phổ, hèn gì tên Lâm Sơn Lão Tổ kia muốn hủy diệt, quá đáng sợ." "Thiên Đạo ở trên, rốt cuộc là ai tạo ra

loại công pháp này?

Thật không thể tưởng tượng nổi.” Khi xem xong 《Thần Quy Nguyên Thể》 và 《Thần Đạo Nguyên Thể》, mọi người lập tức bị thu hút.

Sau đó họ lại ngẩn người, cẩn thận nhìn quanh, bản năng con người khi nhận được cơ duyên đều sẽ rơi vào trạng thái đề phòng.

Tuy nhiên, có người lên tiếng: “Các vị không cần cẩn thận hay đề phòng đâu.

Kết cục của Lâm Sơn Lão Tổ các ngươi cũng thấy rồi, đạo bi này chắc chắn không lấy đi được cũng không hủy được, Lâm Sơn Lão Tổ là minh chứng tốt nhất rồi, mọi người không cần đề phòng nữa đúng không?” Người này vừa dứt lời, mọi người mới giật mình nhớ ra phản ứng bản năng lúc nãy, sau đó mới vỡ lẽ.

“Đạo hữu nói đúng, tuy không biết là sự tồn tại nào hay tiền bối nào bố trí đạo bi này, nhưng mục đích đã quá rõ ràng.” Lúc này một lão giả lên tiếng.

Một lão giả khác bổ sung: “Đúng như lời ghi trên bia, thấy sinh linh hóa hình không đồng đều nên mới ban pháp hóa hình và hiệu chính.

Chương 398

Kẻ có tâm địa bất chính sẽ chết, chứng tỏ vị đại năng thần bí này ban cơ duyên cho tất cả mọi người, không ai có thể độc chiếm." Lão giả vừa nói xong, tất cả đều tán đồng gật đầu.

"Đúng, nên mọi người không cần đề phòng.

Tất nhiên ai không sợ chết có thể thử, ta đứng bên cạnh xem, biết đâu có người vận khí tốt lấy đi được." "Ha ha ha, nói hay lắm, có bản lĩnh thì thử đi." Dù nói vậy nhưng không ai dám thử, ai mà chẳng quý mạng nhỏ của mình, đừng quên Lâm Sơn Lão Tổ đã chết như thế nào.

Nhưng không thể nói là ai cũng vô tư, sau khi rời đi vẫn có kẻ âm thầm quan sát.

Kết quả sau vạn năm, lại có thêm vài kẻ tâm địa bất chính thiệt mạng, từ đó không ai dám động vào nữa.

Ở phương Bắc, Côn Bằng cũng từng có ý định giống Lâm Sơn Lão Tổ, nhưng hắn đã kiềm chế được, vì một cảm giác nguy hiểm cực độ ập đến tâm trí.

Điều này khiến Côn Bằng vốn tính cẩn thận, âm hiểm phải toát mồ hôi lạnh.

Sau khi nhanh chóng ghi nhớ hai thiên công pháp, hắn lập tức ẩn mình.

Một lát sau, một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên đi tới, thấy xung quanh không có ai liền cười đắc ý, khiến Côn Bằng đang ẩn nấp khinh thường.

Tu sĩ Thái Ất này không làm Côn Bằng thất vọng, dục vọng cũng không nhỏ, sau khi ghi nhớ công pháp liền muốn dời đạo bi đi, kết quả

ra sao ai cũng đoán được.

"Không di động được?

Hừ, vậy đừng trách bần đạo tâm ngoan thủ lạt, ta sẽ hủy nó, tuyệt đối không để kẻ khác có được." Thấy không dời đi được, hắn cũng như Lâm Sơn Lão Tổ, trực tiếp ra tay.

Côn Bằng nấp một bên cũng rất căng thẳng, sợ dự cảm của mình sai.

Quả nhiên, đúng như dự đoán...

"A!" Một tiếng thảm thiết vang lên, kim quang lóe sáng, đạo nhân lập tức hồn phi phách tán.

Côn Bằng chứng kiến mà toát mồ hôi lạnh.

Uy lực của kim quang thật kinh khủng nhưng lại có vẻ bình đạm vô kỳ, hắn không cảm nhận được chút dao động nào.

Có thể thấy, đến cả dao động cũng không cảm nhận được mà đã đánh chết một cao thủ Thái Ất, sự khủng bố này là không thể bàn cãi.

"May mắn, thật may mắn..." Nhìn kết cục của kẻ kia, Côn Bằng cảm thấy như mình vừa từ cõi chết trở về.

Một lúc sau, lại có thêm vài vị cao thủ kéo đến, cũng bỏ qua lời cảnh báo, nhìn hai thiên công pháp nghịch thiên mà mờ mắt.

Côn Bằng thấy vậy, mắt lóe sáng, nhanh chóng định ra mục tiêu.

"Các ngươi mau dừng tay!" Côn Bằng phất tay, đẩy văng những kẻ định ra tay, nhưng không làm họ bị thương, chỉ là tách họ ra.

"Tiền bối?" Mấy kẻ đó nhìn thấy khí thế Đại La Kim Tiên của Côn Bằng, áp lực kinh người khiến họ lo sợ.

"Hừ, không nhìn thấy lời cảnh báo sao?" Côn Bằng nghiêm túc

quát mắng.

Nghe vậy, mấy kẻ đó mới hoàn hồn.

Vừa rồi họ đã coi lời cảnh báo như không tồn tại.

“Hừ, vừa rồi bản lão tổ đã tận mắt chứng kiến một tu sĩ Thái Ất viên mãn tự ý ra tay và tan thành tro bụi ngay tức khắc, các ngươi dám ngó lơ, thật là ngu xuẩn.” “A?

Đáng sợ vậy sao...” Mọi người ngẩn ngơ, tu sĩ Thái Ất viên mãn mà chết trong nháy mắt, khủng bố đến nhường nào!

“Tiền bối nói thật chứ?” “Lấy đạo tâm của bản lão tổ ra làm chứng!” Côn Bằng nói.

Lời vừa dứt, ai nấy đều tin sái cổ, lấy đạo tâm ra thề thì ai dám nghi ngờ nữa.

Ngay lập tức họ đồng thanh: “Đa tạ tiền bối cứu mạng, không biết đạo hiệu tiền bối là gì?” Nghe vậy, Côn Bằng cười thầm, mục đích của hắn đã đạt được, bước đầu tạo dựng danh tiếng đã thành công.

“Bản lão tổ cũng không nỡ nhìn các ngươi chịu tổn thương vô ích, tu vi các ngươi cũng chẳng dễ dàng gì.

Cứ coi như cứu mạng đi, mau ghi nhớ công pháp, bản lão tổ còn phải cảnh báo những người sau.” “Tiền bối thật đại thiện!” Mọi người đều cảm động trước sự vô tư của Côn Bằng, huống hồ còn có ơn cứu mạng.

Mấy người đó vì đạo tâm, sau khi nhớ xong công pháp cũng học theo Côn Bằng, đứng một bên giảng giải cho những người đến sau.

Không tới vạn năm, tin tức về một vị tiền bối nhân từ đạo minh chân tướng đã nhanh chóng lan truyền.

Đến khi Côn Bằng thấy đã hòm hòm mới chuẩn bị rời đi, mọi

người lại một lần nữa hỏi đạo hiệu của hắn.

"Ai, thôi được rồi, mọi người đều biết danh hiệu của lão tổ thì ta nói cũng chẳng sao.

Bản lão tổ là một trong mười đại sinh linh tiên thiên, đạo hiệu Côn Bằng." Nói xong, sau một hồi kế hoạch thực hiện trót lọt, hắn trực tiếp rời đi, nhưng danh hiệu đã được truyền bá rộng rãi.

Cộng thêm việc là một trong mười đại thần hóa hình đầu tiên, hắn khiến vô số người cảm động.

Những danh xưng như "Đại đức đại nhân Côn Bằng Lão Tổ", "Nhân nghĩa Côn Bằng Lão Tổ" nhanh chóng lan khắp phương Bắc.

Côn Bằng thấy tình cảnh này, lòng vô cùng mãn ý, khí vận liên tục tăng lên khiến hắn hưng phấn vô cùng.

Tuy nhiên, ngày vui chẳng tày gang, một tin chấn động khác đã dập tắt sự hưng phấn của Côn Bằng.

"Cái gì?

Không chỉ phương Bắc có đạo bi, mà Đông Tây Nam và Trung ương đều có?

Cả Hồng Hoang có mười hai tòa đạo bi sao?" "Có thật không vậy?" "Đương nhiên là thật, cả Hồng Hoang có mười hai tòa đạo bi, phân bố tại mười hai địa điểm, mỗi nơi đạo bi đều giống hệt nhau, đều có hai thiên công pháp nghịch thiên đó." "Thủ bút lớn như thế, rốt cuộc là ai làm?" "Không rõ, nghe nói là do Thiên Đạo làm.

Thiên Đạo thấy sinh linh hóa hình gian nan nên ban xuống mười hai tòa đạo bi.

Ngoài Thiên Đạo ra thì còn ai làm được?

Ngay cả mười đại thần hóa hình đầu tiên cũng chẳng có bản lĩnh

đó." "Chắc là vậy, ngoài Thiên Đạo ra căn bản không ai làm được chuyện này." Phải rồi, công đức vốn thuộc về Hoàng Thiên nay lại bị hiểu lầm như vậy, nhưng Hoàng Thiên cũng chẳng quan tâm, vì không phải ai cũng trượng nghĩa.

Những kẻ từ thời Long Phượng hay Đạo Ma kiếp còn sống sót, khi nhìn thấy bốn chữ "Hoàng Thiên Vô Lượng" liền hiểu ngay tất thảy.

"Hóa ra là vị tiền bối đó làm, hèn gì, cũng chỉ có vị tiền bối nghịch thiên như thế mới có thể tạo ra công pháp tái tạo đạo thể, e là trên đời không có chuyện gì mà tiền bối đó không làm được." "Ta còn tưởng là ai có thần thông như thế, hóa ra là Thần Tôn!" "Đúng vậy, nếu Thần Tôn đã không cố ý bại lộ, nghĩa là ngài không muốn mọi người biết, ta cũng không dám nói bừa, nhỡ Thần Tôn biết được thì..." Trong vạn năm, tin tức về mười hai tòa đạo bi khắc hai thiên công pháp nghịch thiên đã gây chấn động cả Hồng Hoang, gần như không sinh linh nào là không biết.

Chương 399

Tuy vẫn có kẻ không tin, kết quả đều vẫn lạc trước đạo bi.

Qua vạn năm trầm lắng, chúng sinh Hồng Hoang mới chấp nhận hiện thực.

Hiện thực là cái thứ đó ai cũng không được động vào, động vào là chết.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến các đại thần hoài nghi, ví như Tam Thanh ở Côn Luân Sơn rất nghi ngờ chuyện này có phải do Thiên Đạo làm hay không.

"Chắc chắn là thủ bút của Thần Tôn, đúng là kỳ tích!" Lôi Thần, một người trong Thần Đạo cảm thán.

"Hóa ra là từ tay tiền bối Thần Tôn..." Thập Nhị Tổ Vu cũng vô cùng chấn động.

"Thủ bút lớn như thế, chẳng lẽ thực sự là Thiên Đạo?

Nhưng bốn chữ kia là sao?" Nữ Oa và Phục Hy cũng nghi hoặc.

"Thần Tôn vẫn nhân từ như xưa..." Toàn bộ sinh linh Bắc Hải đều nghĩ vậy.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở phương Tây cũng có chút suy tư.

Nhân Quả Ma Thần cũng trầm tư hồi lâu mới nói: "Hoàng Thiên Vô Lượng?

Chuyện này tuyệt không đơn giản, định nhiên không phải do Thiên Đạo làm." Nhưng lúc này Hoàng Thiên không quan tâm đến chuyện đó, hắn bỗng nhận được truyền âm của Trấn Nguyên Tử và nổi giận.

"Hảo cá La Hầu, vẫn không biết điều như vậy, đã bị đuổi khỏi

Hồng Hoang rồi mà còn xương cuồng thế sao?" Hoàng Thiên biết La Hầu sẽ không cam tâm tình nguyện, nhưng không ngờ La Hầu lại dám ra tay với Trấn Nguyên Tử - đệ tử của mình.

"Ta thấy chắc chắn tên này cậy mình bất tử bất diệt, lại không thể vào Hồng Hoang nên ở Vực Ngoại buồn quá hóa rồ, tìm bản tôn để khiêu khích đây mà." Hoàng Thiên đoán không sai, La Hầu quả thực rảnh rỗi cộng thêm ân oán giữa hai người nên đã thôi diễn và bắt đầu tính kế Trấn Nguyên Tử.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên có chút u uất, Trấn Nguyên Tử lại ở cùng Hồng Vân?

Chẳng lẽ thực sự là duyên phận?

Hoàng Thiên đã thay đổi vận mệnh của Trấn Nguyên Tử, vậy mà hắn vẫn dây dưa với Hồng Vân, thật là kỳ quái, Hoàng Thiên cũng thấy cạn lời.

Sau khi kìm chế cơn giận, Hoàng Thiên thấy cần phải cho La Hầu biết dù có bất tử bất diệt cũng không thể xương cuồng như thế, nếu không suốt ngày phải đề phòng hắn thì mệt mỏi lắm.

Do đó Hoàng Thiên nhanh chóng truyền âm cho Trấn Nguyên Tử, bảo hắn không cần lo lắng, chuyện này cứ để mình giải quyết.

Tại Hỏa Vân Động, Trấn Nguyên Tử nghe truyền âm của Hoàng Thiên xong cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Đạo hữu sao vậy?" Hồng Vân thấy Trấn Nguyên Tử nhẹ nhõm liền hỏi thăm.

"À, không có gì, chỉ là đang suy nghĩ vài thứ thôi." Trấn Nguyên Tử không biết trả lời sao cho phải.

"À, nhưng vừa rồi đạo hữu thật nguy hiểm, tâm ma đến bất ngờ quá.

Trước đây lão đạo không coi tâm ma ra gì, không ngờ nó lại nguy hiểm như vậy, suýt chút nữa khiến đạo hữu...” Lúc này Hồng Vân đã biết chuyện xảy ra với Trấn Nguyên Tử và vô cùng kinh ngạc.

“Phải, ta cũng không ngờ tâm ma lại nguy hiểm như thế, sau này chúng ta phải cẩn thận hơn mới được.” Trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng có chút tàm quý.

“Đúng, đạo hữu sau này nhất định phải cẩn thận, tâm ma không đơn giản đâu...” Hồng Vân gật đầu tán đồng.

Nhưng lần này Hồng Vân lại nói: “Khi mới sinh ra linh trí, không có ma nạn tâm ma, mãi đến khi lão đạo hóa hình xong mới biết tu đạo cần khảo nghiệm tâm ma.

Thiên Đạo từng nhắc nhở lão đạo, lúc đó ta mới biết phải trải qua khảo nghiệm này, cũng chẳng hiểu vì sao cần Thiên Đạo nhắc nhở, dường như là một loại cảm ứng trong u minh...” Hồng Vân nói năng có vẻ lộn xộn, nhưng Trấn Nguyên Tử ngồi bên cạnh lại nghe rất hiểu.

Hoàng Thiên từng nói số người biết La Hầu hóa thành Vực Ngoại Thiên Ma không quá năm người, ngay cả trận chiến Đạo Ma, sinh linh cũng chẳng rõ La Hầu còn sống hay đã chết.

Trừ các đỉnh cấp đại năng, người thường không ai biết, vì khi đó chỉ có Hoàng Thiên chứng kiến, sau này Thiên Đạo che đậy, chỉ có Dương Mi, Hồng Quân là biết rõ.

Những sinh linh còn lại chỉ biết Hồng Quân Đạo Tổ thắng, nếu không thì đạo thống đã không truyền khắp thiên hạ, nhưng sau đó Hồng Quân đi đâu thì chẳng ai hay.

Số phận của Ma Tổ La Hầu cũng tương tự.

Vì vậy khi La Hầu hóa thành Vực Ngoại Thiên Ma làm khảo

nghiệm cho tu sĩ, những đại thần như Hồng Vân, Côn Bằng không biết nguyên do cũng là chuyện thường.

Nhìn vẻ mặt của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử bắt đầu gạn lọc những thứ không quan trọng: "Truyền thuyết kể rằng khảo nghiệm tâm ma là do Ma Tổ La Hầu thời Hoang Cổ hóa thành, được Thiên Đạo thừa nhận để làm bài kiểm tra cho tu đạo giả." Nghe vậy, Hồng Vân lập tức tỉnh ra, ngọn lửa tò mò về bí mật hừng hực cháy.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, La Hầu là ai?

Thời Hoang Cổ là cái gì?" "..." Nghe Hồng Vân hỏi, Trấn Nguyên Tử ngẩn người.

Đám đại thần này thật sự không biết gì cả, hèn gì sư tôn nói bí mật đã bị che đậy hoàn toàn.

Xem ra nếu không có sư tôn, e là mình cũng chẳng khác gì Hồng Vân đạo hữu!

"Hồng Vân đạo hữu, theo truyền thừa của ngươi, thời đại này được gọi là gì?" Trấn Nguyên Tử cố ý hỏi.

"Ha ha ha, cái này sao làm khó được lão đạo.

Lúc này thiên địa mới mở, thượng giả vi đại (trên cao là lớn nhất), đồng thời cũng là thời đại Thượng Cổ sơ khai." Hồng Vân cười nói.

"Vậy không biết đạo hữu có hay biết trước thời Thượng Cổ là gì không?" "Tự nhiên biết chứ.

Tiên thiên có Ngũ Thái, Ngũ Thái là trước khi Thiên Đạo ra đời, sau đó linh trí nảy sinh vào thời Thái Cổ, tu luyện ngưng tụ linh trí vào thời Viễn Cổ, hóa hình vào cuối thời Viễn Cổ, và xuất thế vào thời Thượng Cổ.

Cho nên trước Thượng Cổ có Thái Cổ và Viễn Cổ, nhưng đó là

thời kỳ hoang lương, Thiên Đạo chưa xuất thế, cũng chẳng có mấy sinh linh, hoặc căn bản chưa hóa hình, nên có cũng như không." Hồng Vân vừa dứt lời, Trấn Nguyên Tử triệt để lặng đi, hồi lâu sau mới nói: "Hồng Vân đạo hữu thực sự nghĩ vậy sao?" "Ân?

Ngữ khí của đạo hữu... tự hồ là không phải như vậy?

Chẳng lẽ truyền thừa của lão đạo là giả sao?" Ngữ khí của Hồng Vân có chút không vui.

"Hừ, không đúng, sai lầm hoàn toàn, giản trực là một phái hồ ngôn." Trấn Nguyên Tử cũng nổi giận, truyền thừa của Hồng Vân đúng là hại người!

"Làm sao có thể?" Hồng Vân không tin.

"Ai, nếu không có một vị tiền bối chỉ điểm, e là bần đạo cũng sẽ nghĩ như đạo hữu, nhưng thực sự là sai bét." Trấn Nguyên Tử nói.

Chương 400

Hồng Vân ngẩn người hồi lâu mới chắp tay: "Thỉnh đạo hữu chỉ điểm!" "Chỉ điểm thì không dám, chỉ là nghe lỏm được thôi..." Sau đó Trấn Nguyên Tử từ tốn kể: "Trước thời Thái Cổ thực chất còn một thời đại nữa, gọi là thời Hoang Cổ.

Khi đó lứa Ma Thần đỉnh cấp đầu tiên hóa hình, là những sinh linh xuất thế sớm nhất khi khai thiên tích địa..." Nghắc tới thời Hỗn Độn Ma Thần, Trấn Nguyên Tử không kìm được mà dừng lại một chút, thời đó thực sự tàn khốc hơn bây giờ rất nhiều.

Sau một hồi dừng lại, Trấn Nguyên Tử tiếp tục: "Nghe nói khi đó Thiên Đạo chưa xuất thế, Đại Đạo chưởng khống Hồng Hoang, nên cả Hồng Hoang đều nằm dưới uy áp của Đại Đạo.

Các đại năng thời đó hóa hình đã đạt cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, nhưng vì Thiên Đạo chưa ra đời nên ngay cả truyền thừa cũng không có.

Tu hành chỉ có thể tự mình mày mò, cảm ngộ thiên địa, cảm ngộ pháp tắc, từng bước phá núi mở đường..." Nghe tới đây, Hồng Vân không kìm được ngắt lời, vì lời của Trấn Nguyên Tử hoàn toàn đảo lộn nhận thức của hắn: "Đạo hữu, nói như vậy thì linh trí phải nảy sinh từ bao giờ?

Không thể nào!" "Không có gì là không thể, bần đạo lúc đầu cũng không tin, nhưng sự thật là như thế.

Trước chúng ta có vô số thiên kiêu, tung hoành Hồng Hoang suốt những năm tháng vô tận.

Sau đó các sinh linh nảy sinh mâu thuẫn, qua từng đợt đại kiếp nạn, gần như tất cả đều đã chết sạch, mới đến thời đại chúng ta hiện

nay.” Lúc này Hồng Vân hoàn toàn mông lung, chấn kinh hồi lâu mới hỏi: “Thật sao?

Vậy Ma Tổ La Hầu là sinh linh hóa hình từ thời đó sao?

Đó cũng là nguồn gốc của khảo nghiệm tâm ma?” “Ai, thực không giấu gì ngươi, dù chỉ là nghe lỏm nhưng bần đạo thấy là thật.” Trấn Nguyên Tử tự nhiên không thể nói thật hoàn toàn, chỉ có thể bảo là nghe kể lại.

“Không đúng nha, không có truyền thừa thì tu luyện kiểu gì?

Ngay cả Thiên Đạo còn chưa xuất thế thì tu kiểu gì?” Hồng Vân không ngừng lẩm bẩm, gần như rơi vào trạng thái si mê.

Nhìn dáng vẻ của Hồng Vân, trong lòng Trấn Nguyên Tử càng thêm phần tôn trọng Hoàng Thiên.

Nếu không có sư tôn chỉ điểm, e rằng nghe xong những lời kia hắn cũng sẽ trở nên như vậy.

Lúc này Trấn Nguyên Tử dường như đang ngưỡng vọng thời đại của Hoàng Thiên, bèn cảm thán: "Không có truyền thừa, không có cảm ngộ, không có Thiên Đạo, lại có thể tu thành Đại Đạo.

Người đương đại đó vĩ đại biết bao..." Trong nhất thời, bầu không khí có chút áp lực.

Hồng Vân vốn tự ngạo mình là một trong mười sinh linh hóa hình sớm nhất, nhưng sau khi nghe một phen lời này của Trấn Nguyên Tử, đột nhiên cảm thấy bản thân như ếch ngồi đáy giếng, triệt để mê mang.

May mắn thay, tính cách Hồng Vân rất cởi mở, vốn hướng tới sự tự do tiêu dao, liền cười nói: "May thật, may thật, những kẻ đó đều không còn tồn tại nữa, nếu không chúng ta khởi chẳng phải là sớm tối khó bảo toàn mạng sống sao?" "Dừng lại, đừng nói nữa.

Không phải là hoàn toàn không tồn tại, tuy rằng đại đa số đều đã biến mất, nhưng vẫn có những tồn tại còn sống sót." Trấn Nguyên Tử vội vàng ngăn lời Hồng Vân.

Nghe vậy, Hồng Vân thốt ra: "Có kẻ còn sống sao không lộ diện?" Đối diện với câu hỏi của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử không hề phiền hà mà giải đáp: "Nghe đồn, đến một tầng thứ nhất định họ đã bắt đầu bế quan, xuất hiện hay không cũng vô dụng.

Thậm chí có xuất hiện chúng ta cũng chẳng hay biết, bởi vì tu vi của họ quá cao rồi." Nguyên bản Trấn Nguyên Tử cho rằng Hồng Vân nghe xong sẽ hiểu, nhưng Hồng Vân lại rơi vào một vấn đề khác: "Không đúng nha?

Cao nhất cũng chỉ là tầng thứ Đại La chứ?

Ta dù có xa rời thực tế nhất cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tuy có khoảng cách lớn với chúng ta, nhưng tổng lẽ phải phát hiện được chứ!" "A a..." Trấn Nguyên Tử lúc này không khỏi dùng hai chữ của sư tôn Hoàng Thiên để bỉ thị Hồng Vân.

Hồng Vân lúc này thực sự không nhịn được sự khinh thường này. "Nếu Đại La không phải là cao nhất thì sao?

Nếu trên Đại La còn có tầng thứ cao hơn, trên cao hơn lại còn có cao hơn nữa thì sao?" Một câu cười lạnh cộng thêm câu chất vấn phía sau của Trấn Nguyên Tử đã trực tiếp đả kích khiến Hồng Vân không nói nên lời.

Quả thực, nếu đúng như lời Trấn Nguyên Tử nói, vậy truyền thừa chưa chắc đã hoàn toàn chính xác, có khả năng trên Đại La còn có tầng thứ không thể tưởng tượng nổi mà họ tạm thời chưa thể tiếp xúc.

Trong nhất thời, Hồng Vân bắt đầu đốn ngộ, hiển nhiên lời nói vừa rồi của Trấn Nguyên Tử đã có tác dụng.

Lúc này Hoàng Thiên, sau khi chấp nhận lời khiêu khích của La Hầu, không thể né tránh.

Sau khi cân nhắc một phen, hắn trực tiếp bay lên Thiên Ngoại Thiên Ma Vực.

Vực Ngoại Thiên Ma là một tiểu thế giới nằm ở ngoại vi Hồng Hoang, nhưng sau khi đến nơi Hoàng Thiên phát hiện Ma Vực đang chậm rãi dung hợp với Hồng Hoang.

Đủ loại âm ám, dục vọng, lạnh lẽo, tình dục cùng các pháp tắc và sức mạnh đang không ngừng hội tụ về đây, dường như là mặt tăm tối nhất của Hồng Hoang.

Phóng mắt nhìn lại, khắp nơi đều là ma khí cuồn cuộn.

Hoàng Thiên tuy không sợ nhưng bẩm sinh không có cảm tình với loại sức mạnh này, cố ý đạp chân lên Bạch Liên, từng đạo tịnh thế chi lực dọc đường tiến hóa những ma khí đó. "La Hầu, cút ra đây cho bản tôn!" Hoàng Thiên quát lớn một tiếng, âm thanh như sóng khí bùng nổ, vang lên một tiếng rầm lớn khiến cả Ma Vực run rẩy kịch liệt.

Những thủ hạ của La Hầu biết rõ Hoàng Thiên, đều có chút lo lắng nhìn về phía La Hầu đang ngồi vững ở trung tâm Ma Điện.

Phản quan La Hầu lại mang vẻ mặt tà mị cười nói: "Hoàng Thiên đạo hữu, có dám vào đây một chuyến không?

Chẳng lẽ Hoàng Thiên đạo hữu lại sợ Ma Vực của ta?" Cách thức giao lưu của hai người thực sự khó có thể tưởng tượng, Hoàng Thiên và La Hầu đều khai mở khí thế toàn diện, mỗi một động tác đều có thể lay động thời không.

Nguyên bản khí thế của La Hầu căn bản không so được với Hoàng Thiên, nhưng nhờ có ma khí trong Ma Vực gia trì, khí thế của La Hầu đã tăng vọt.

Ma Vực vang lên tiếng ong ong, ma khí nhiễu loạn, mây đen cuồn cuộn, đủ loại Thiên Ma huyễn hóa nhe nanh múa vuốt, đủ loại mỹ sắc mị thái mê hoặc hiện ra. "Cút!" Hoàng Thiên trực tiếp vận dụng Thần Đạo pháp tắc lạnh lùng hừ một tiếng.

Tuy không biết La Hầu đang toan tính điều gì, nhưng sau khi Hoàng Thiên động dụng Thần Đạo pháp tắc, chỉ thấy Ma Đạo pháp tắc dường như có một loại cảm giác muốn triều bái Hoàng Thiên.

Ngay cả biển ma khí phía trên cũng tỏ ra run rẩy, thậm chí ma khí bị Hoàng Thiên phất tay một cái liền luyện hóa sạch sẽ! "Xì!" Chứng kiến cảnh này, ngay cả La Hầu trong Ma Vực cũng kinh hãi hít một hơi khí lạnh.

Không ngờ Hoàng Thiên thực sự có thể hấp thu ma khí, thậm chí luyện hóa Ma Đạo pháp tắc.

Hoàng Thiên sau một tiếng lạnh nhạt, tuy không biết trong bầu thuốc của La Hầu bán thứ gì nhưng tiến vào Ma Vực hắn chẳng hề sợ hãi.

Chưa nói đến việc hắn có Tịnh Thế chi khí mà ma khí sợ nhất, với tu vi hiện tại, hắn hoàn toàn có thể áp đảo La Hầu.

Vì vậy Hoàng Thiên trực tiếp đạp chân lên Bạch Liên, Ma Đạo pháp tắc tự động hóa thành cầu, từng bước chậm rãi đi xuyên qua màn sương mù đen tối vào trong Ma Vực.

Ma Vực không giống như hắn tưởng tượng, hắn vốn nghĩ phải là nơi âm ám, băng lạnh, cực hạn của các mặt tiêu cực, nhưng không ngờ khung cảnh bên trong lại mỹ lệ lạ thường.

Lúc này La Hầu cũng bước ra khỏi đại điện, đứng đó chờ Hoàng Thiên.

Chương 401

Lần này Hoàng Thiên mang theo ý định báo thù và khí giận, hiển nhiên chuẩn bị đánh với La Hầu một trận, nhưng đấu pháp cấp bậc này sẽ không dùng phương thức thông thường trừ phi là cục diện một mất một còn. "Cung nghênh Hoàng Thiên đạo hữu đã lâu, bản lão tổ ở chỗ này sâu sắc nhớ thương các vị đạo hữu nha!

Người thì đã chết, kẻ không xuất thế thì vẫn bặt vô âm tín, người có thể tìm được cũng chỉ có đạo hữu mà thôi.

Đạo hữu vẫn không hề thay đổi nha, vẫn tiêu sái như vậy, ha ha ha." Lời nịnh hót trên miệng La Hầu nghe rất bùi tai, nhưng trong lòng lại có chút hoảng hốt.

Không biết là thác giác hay sao, hắn cảm thấy Hoàng Thiên càng thêm khó lường, trước đây cũng không nhìn thấu tu vi của đối phương nhưng cảm giác không mạnh liệt như hiện tại.

Chỉ có một cách giải thích, lão tặc Hoàng Thiên kia lại mạnh lên rồi, thật đáng ghét. "La Hầu, ngươi càng sống càng thụt lùi rồi, đường đường là một phương Ma Tổ lại đi ám toán một tiểu bối, khiến bản tôn càng nhìn càng không ra gì nha." Hoàng Thiên khinh bỉ nhìn La Hầu một cái.

Hắn nhận ra giờ đây La Hầu còn mặt dày hơn trước.

Hiển nhiên Hoàng Thiên không muốn nói nhảm nhiều với La Hầu, chuẩn bị trực tiếp đánh một trận.

La Hầu tuy bất tử bất diệt, nhưng Hoàng Thiên muốn hủy đi nhục thân của hắn, để xem La Hầu chuẩn bị được bao nhiêu nhục thân?

Chuẩn bị bao nhiêu Hoàng Thiên cũng sẽ hủy bấy nhiêu, đây là sự

tự tin vào thực lực, ai bảo tu vi của Hoàng Thiên vượt xa La Hầu như vậy chứ!

Tuy nhiên, lúc này Hoàng Thiên cũng kinh ngạc trong lòng.

Theo lý thì không đúng, một La Hầu cực đoan cao ngạo bá đạo sau khi nghe những lời khinh bỉ kia đáng lẽ phải tức giận, nhưng hắn lại cười. "Ha ha..." La Hầu cười, khiến Hoàng Thiên phát hiện La Hầu lúc này thực sự đã thay đổi. "Không giấu gì Hoàng Thiên đạo hữu, chiêu đó quả thực không quang minh lỗi lạc.

Nhưng ám toán tiểu bối đó bản lão tổ cũng không sai, hắn phá hoại kế hoạch của bản lão tổ, nhân quả tuần hoàn báo ứng không có gì sai, đúng không?" Nghe lời này, Hoàng Thiên cũng trợn mắt hốc mồm.

Chớp mắt, La Hầu lại tiếp: "Đương nhiên tiểu bối đó cũng không thẹn là đệ tử của đạo hữu, dưới sự toàn lực của bản lão tổ mà không chết.

Hừ hừ, từ khoảnh khắc đó nhân quả của bản lão tổ và tiểu bối kia đã kết thúc, đương nhiên cũng là nể mặt đạo hữu.

Cho nên bản lão tổ không sai, chỉ là báo ứng nhân quả mà thôi, đạo hữu thấy sao?" Sau khi La Hầu nói xong, sắc mặt Hoàng Thiên trở nên nghiêm trọng: "La Hầu, không thể không nói, ngươi thực sự đã thay đổi." "Ha ha ha, ai rồi cũng sẽ thay đổi thôi, huống hồ dồn hết tâm tư rồi thất bại.

Đương nhiên sự thay đổi của bản lão tổ chỉ dành cho không quá ba người, số còn lại chỉ là lũ kiến hôi, không có tư cách khiến bản lão tổ phải thay đổi!" La Hầu đầy vẻ bá đạo nói. "La Hầu, ngươi có hiểu vì sao từ lúc tranh đoạt với Hồng Quân ngươi đã chú định thất bại rồi không?

Ngay cả khi không có bản tôn giúp đỡ, ngươi vẫn sẽ bại, tin

không?" La Hầu đã thay đổi, Hoàng Thiên cũng muốn đàm đạo một phen với vị lão hữu đã dây dưa lâu ngày này.

La Hầu nghe lời Hoàng Thiên, sắc mặt hơi khó coi nhưng cuối cùng vẫn nhịn được: "Mời đạo hữu chỉ giáo." "Chỉ giáo thì không dám, đây là cái nhìn của bản tôn.

Thực ra ngươi và bản tôn rất giống nhau, cả hai đều cao ngạo và có vốn liếng để cao ngạo, nhưng sự cao ngạo của bản tôn và ngươi có điểm khác biệt..." "Lời này có ý gì?

Cao ngạo còn có khác biệt sao?" La Hầu ngắt lời. "Nghe ta nói hết đã.

Đối với những người có thể trợ giúp bản tôn, bản tôn có thể buông bỏ chút kiêu ngạo để kết giao.

Còn ngươi thì độc đoán, dù đối mặt với ai cũng không buông xuống được sự kiêu ngạo.

Cái gọi là người có đạo thì được giúp đỡ nhiều, kẻ mất đạo thì ít người trợ giúp, chính vì sự cao ngạo của ngươi đã khiến ngươi tự cô lập khỏi Hồng Hoang." "Đạo hữu..." La Hầu định giải thích. "Đừng giải thích, ta biết con đường của ngươi.

Nhưng trăm sông đổ về một biển, điểm cuối cùng không có sự phân chia, chỉ có thể là một, thậm chí là vô.

Chính cực vi phụ, phụ cực vi chính, nhưng tính cách của ngươi không thể phủ nhận là có khuyết điểm." Hoàng Thiên trực tiếp cắt đứt lời giải thích của La Hầu. "Ha ha ha, ta không còn gì để nói.

Chẳng lẽ tính cách này là sai sao?

Hay chỉ toàn điểm xấu?" La Hầu cười hỏi. "Không, bản tôn chưa bao giờ nói tính cách này hoàn toàn không tốt, chỉ là có hại cho kế hoạch mà thôi.

Ngươi nghìn vạn lần đừng hiểu lầm, tính cách duy ngã độc tôn này khiến đạo tâm kiên định là số một.

Vì vậy tu vi của ngươi mới dẫn trước đa số các đạo, dẫn trước cả họ, nhưng ngươi lại quên mất một điểm chí quan trọng!" Lúc này La Hầu sau khi nghe Hoàng Thiên nói nhiều như vậy, thực sự đã tạo ra sự thay đổi.

Chỉ thấy La Hầu hạ thấp thân phận và sự cao ngạo của bản thân, chắp tay cúi chào Hoàng Thiên.

Đây là cảnh tượng nghìn năm có một nha! "Xin Hoàng Thiên Đại Thần Tôn chỉ điểm!" Một câu "Hoàng Thiên Đại Thần Tôn" đã chứng minh La Hầu thay đổi, cũng khiến Hoàng Thiên sửng sốt, liền hỏi: "Không sợ lát nữa bản tôn sẽ không nương tay sao?" Nghe vậy, La Hầu cười lớn: "Ha ha ha, không giấu gì đạo hữu, bản lão tổ sau khi bất tử bất diệt thực sự không biết sợ là gì.

Trước đây lúc còn có thể chết cũng không sợ, hoặc có lẽ từ khi sinh ra linh trí đã không biết sợ.

Điểm này đạo hữu cứ yên tâm, chỉ điểm quy chỉ điểm, đạo hữu cũng có thể không nói, nhưng lát nữa khi giao thủ, bản lão tổ sẽ không có bất kỳ sự nương tay nào đâu." Lời nói này khiến Hoàng Thiên cũng có chút buồn bực, La Hầu dám nói như vậy, tại sao hắn phải nói cho La Hầu biết chứ?

Nhưng lúc này với địa vị của Hoàng Thiên, lại có bao nhiêu thủ hạ của La Hầu đang nhìn, Hoàng Thiên lần đầu phát hiện địa vị quá cao cũng không tốt, ít nhiều gì cũng mang theo sự gò bó của thân phận. "Hừ, nói cho ngươi biết cũng không sao.

Cầu chân tu đạo, La Hầu ngươi có biết cực hạn là gì không?" Hoàng Thiên rốt cuộc cũng muốn giữ thể diện. "Tu đạo cầu chân, cực hạn là bản nguyên, là một.

Tu chân là chân ngã, chân ngã cũng là một, cho nên vừa rồi đạo hữu mới nói trăm sông đổ về một biển." La Hầu nghiêm túc trả lời. "Đúng vậy, cuối cùng đều là một.

Nhưng khi chưa đạt đến cảnh giới đó, ngươi lại biến mình thành duy nhất một phía, đúng hay sai?" Lời này của Hoàng Thiên có chút thâm sâu khó lường, chỉ có thể để La Hầu tự mình lĩnh ngộ.

Chương 402

Nghe xong, La Hầu cũng rơi vào trầm tư.

Sau khi suy nghĩ kỹ, hắn nhận ra Hoàng Thiên cho rằng hắn không bình hành, quá mức cực đoan kiêu ngạo.

Vậy điều Hoàng Thiên muốn diễn đạt là chú trọng sự bình hành!

Hai chữ "Bình hành" khiến La Hầu bỗng nhiên ngẩn người, dường như đã hiểu ý của Hoàng Thiên.

Ý của Hoàng Thiên là hắn lầm tưởng đạo tâm ổn cố duy ngã độc tôn là không sai, nhưng quá duy ngã độc tôn sẽ mất đi sự bình hành.

Phải biết ngay cả Thiên Đạo còn chú trọng bình hành, một kẻ ở tầng thứ Á Thánh như hắn sao dám không chú trọng?

Vì vậy, dù Hoàng Thiên cũng cao ngạo nhưng vẫn buông xuống kiêu ngạo để đối thoại bình đẳng với người khác, dường như cảm thấy không có ai có thể cùng hắn sánh ngang hàng.

Vấn đề là ở chỗ đó, Thiên Đạo mạnh mẽ như vậy còn chú trọng bình hành, kẻ chỉ nhìn chăm chằm vào cái chân lý và bản nguyên cực hạn kia là đã vượt quá năng lực và tu vi hiện tại rồi!

Cho nên cái lợi là nhìn xa nên tu vi nhanh, nhưng cũng vì nhìn quá xa mà bỏ qua những chi tiết trước mắt.

Chi tiết thực ra là mặt đối lập của duy ngã độc tôn, cũng cần phải có một mặt bình hành.

Nghĩ đến đây, La Hầu đã có chút lĩnh ngộ, lĩnh ngộ triệt để thấu triệt.

Nhìn sang Hoàng Thiên hắn đã hiểu, Hoàng Thiên cũng giống hắn,

nhưng người ta làm rất tốt.

Đối với nhân vật ngang hàng có thể buông xuống kiêu ngạo bình đẳng đối đãi, đối với kiến hôi thì cao ngạo đến cùng.

Hoàng Thiên đã đưa ra lời giải thích tốt nhất, chỉ cần hắn cũng giống Hoàng Thiên, lúc cần kiêu ngạo thì kiêu ngạo, lúc cần buông xuống thì buông xuống, như vậy mới có thể khiến đạo tâm không phải cực đoan ổn cố mà là bình hành ổn cố.

Cực đoan ổn cố thì không buông xuống được kiêu ngạo nên chỉ có thể thất bại, còn loại bình hành ổn cố như Hoàng Thiên thì lại sống tiêu sái tự tại!

Một ví dụ sống sờ sờ ngay trước mắt, La Hầu nếu còn không hiểu thì đúng là kẻ ngốc.

Ngay lập tức La Hầu nhìn Hoàng Thiên, lần nữa chắp tay nói: "Đa tạ đạo hữu chỉ điểm." "Hừ hừ, thực ra ta không chỉ điểm thì ngươi cũng sắp lĩnh ngộ rồi.

Nhìn thấy sự thay đổi của bản tôn hôm nay ngươi đã hiểu ra, đang chậm rãi lĩnh ngộ nên bản tôn chỉ nói rõ thêm một chút thôi.

Xem ra thất bại không phải là không có lợi, ít nhất cũng ngộ thấu được một điểm, đây chính là điểm mấu chốt để bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Hoàng Thiên không hoàn toàn nhận ơn của La Hầu, cũng không cần thiết, vì La Hầu lúc này đã chạm đến biên giới của sự lĩnh ngộ rồi, chỉ cần khẽ đâm một cái là thủng.

Nếu La Hầu chưa đi đến bước đó, Hoàng Thiên tuyệt đối sẽ không nói, tự mình bồi dưỡng thêm rắc rối dù Hoàng Thiên cũng làm, và làm không ít, nhưng điều đó hạn chế ở những nhân vật có thể khống chế.

La Hầu là một nhân vật có sức phá hoại cực lớn và vô cùng nguy hiểm, Hoàng Thiên sẽ không tự tìm rắc rối cho mình.

Tuy rằng có thể khống chế được La Hầu nhưng Hoàng Thiên sẽ không làm, vì hạng người như La Hầu không chỉ gây phiền phức cho hắn mà còn mang lại tai họa cho Hồng Hoang.

Đương nhiên còn một điểm chí quan trọng, vì La Hầu chỉ còn thiếu một bước cuối cùng nên Hoàng Thiên nói hắn mới có thể nghe lọt tai.

Nếu là La Hầu trước đây, Hoàng Thiên có nói chân thành đến mấy hắn cũng không thay đổi, nói cũng vô dụng. "Dù sao đi nữa, thực sự cần phải cảm ơn." La Hầu dùng ngữ khí dị thường nói, thực sự mang lại cảm giác như đang cảm ơn một vị đạo hữu. "Cái đó thì không dám nhận." Hoàng Thiên có cảm giác hơi chê bai. "Cám hỏi đạo hữu một câu, ở Hồng Hoang này, nhân vật mà đạo hữu coi trọng có bản lão tổ không?" Tuy ngữ khí của Hoàng Thiên không tốt nhưng La Hầu cũng không để tâm.

Nghe vậy Hoàng Thiên cũng sửng sốt, tùy ý cười nói: "Hừ hừ, thực không giấu gì ngươi, tại hạ tuy cao ngạo nhưng sau vài lần lịch hiểm, ta hiểu sinh mệnh là ưu tiên tối cao.

Nhưng vẫn phải bắt đầu từ những thứ nhỏ bé, phải học tập ưu điểm của người khác, điều này bản tôn có cảm ngộ sâu sắc, cũng vì vậy mà chịu thiệt vài lần.

Cho nên nhân vật mà bản tôn coi thường, cả đời này đều sẽ không thể đuổi kịp bản tôn.

Người mà bản tôn coi trọng thường xuyên khiến bản tôn kinh ngạc, chứng minh nhãn quang của bản tôn không sai." Hoàng Thiên lúc này dừng lại một chút, khiến La Hầu ở bên cạnh cũng có chút mong chờ.

Một lát sau, Hoàng Thiên lại cười nói: "Ma Tổ La Hầu từ lúc bắt đầu bản tôn cũng có coi trọng, nhưng ở giữa xảy ra một số chuyện

khiến bản tôn không coi trọng nữa, nhưng hiện tại bản tôn lại coi trọng rồi.

Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, từ lúc hung thú bắt đầu không?" Một câu nói, Hoàng Thiên đã kéo hai người về lần đầu gặp mặt ở lượng kiếp thứ sáu. "Ha ha ha, vinh hạnh thật đấy, lần đầu gặp mặt đã lâu như vậy rồi, từ lượng kiếp thứ sáu nha." Nhắc đến chuyện cũ, La Hầu cũng không khỏi cảm khái.

Nhưng sau đó lại hỏi: "Đạo hữu, nói xem, những người ngươi coi trọng là ai?" "Khá nhiều, nhưng Bàn Cổ đạo hữu là người tại hạ đến nay bội phục nhất." Hoàng Thiên nói. "Điều này bản lão tổ cũng thừa nhận.

Đạo hữu, bản lão tổ thực sự ghen tị với vận khí của những người đó, có thể cùng thời đại với đại thần như vậy, bản lão tổ trứ thực ghen tị nha!" La Hầu cũng là nhân vật kiêu hùng, đối với Bàn Cổ đại thần cũng vô cùng kính bội, dù biết tiền thân của mình là ai. "A a, cái đó thì không nhất định." Hoàng Thiên cười. "Lời này có ý gì?" "Ta nói, thân ở cùng một thời đại với Bàn Cổ đạo hữu là bi ai của tất cả mọi người, ngươi không hiểu sao?" Hoàng Thiên cũng nảy sinh cảm khái.

Bàn Cổ đại thần đại chiến các sinh linh Hồng Hoang, sau đó khai thiên tích địa, đó là một thời đại huy hoàng biết bao.

Nghe vậy La Hầu lại lạnh lùng hừ một tiếng: "Đạo hữu chẳng lẽ coi thường bản lão tổ?

Dù có chết thì đã sao?

Ngươi biết bản lão tổ không thích thời đại đó à?" La Hầu tuy tiền thân cũng là Hỗn Độn Ma Thần nhưng rốt cuộc vẫn chưa triệt để trải nghiệm sự khủng khiếp của thời đại đó.

La Hầu sợ người khác coi thường mình, đặc biệt là bị Hoàng

Thiên coi thường là điều khó chịu nhất, dù đã thay đổi, đã bình hành nhưng hắn vẫn tức giận.

Nhưng lúc này, La Hầu dường như đã bỏ qua một vấn đề: sự chú trọng bình hành của Hoàng Thiên thực sự là đã buông xuống kiêu ngạo sao?

Tên Hoàng Thiên này nhìn không giống nha, hắn dường như vô sở cố kỵ...

Có cảm giác gì đó không đúng? "Chẳng lẽ...?" La Hầu không hiểu.

Đương nhiên, nếu hắn biết Thần Đạo của Hoàng Thiên bao hàm cả bình hành, mà bản nguyên đạo quả của hắn vốn đã siêu việt cả bình hành, chắc chắn hắn sẽ tức giận gào lên: "Lão tặc Hoàng Thiên lại lừa ta!" Đương nhiên cũng không trách Hoàng Thiên lừa gạt, Hoàng Thiên quá đặc thù, đạo của hắn tự mâu thuẫn...

Nếu bất kỳ việc gì rốt cuộc cũng có nguyên nhân và một lời giải thích, thì Hoàng Thiên là người đã nhảy ra khỏi cục diện, không có nguyên nhân và giải thích, hắn đã nhảy ra ngoài rồi.

Chương 403

Thần Đạo của Hoàng Thiên giải thích không thông, cũng không khái quát nổi, thậm chí phía trước là chính, tiếp theo là phụ, vô giải.

Thần Đạo có thể bao hàm tất cả, mâu thuẫn cũng có thể bao hàm, cho nên tất cả những gì Hoàng Thiên nói đều đúng, dù là mâu thuẫn.

Không thể dùng sự nghiêm cẩn để trói buộc, cũng không thể dùng sự hỗn loạn để phê phán, vì tất cả những gì hắn nói chính là nguồn gốc của mọi thứ!

Phàm là tồn tại đều hợp lý, phàm là tồn tại đều có ngọn nguồn, Hoàng Thiên chính là lời giải thích cho mọi nguồn đầu.

Cho nên Hoàng Thiên dù trước đó làm chuyện mâu thuẫn, làm chuyện chính diện phía trước rồi sau đó biến quái thành chuyện phụ diện, cũng sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến đạo và người, đó là điểm thần kỳ nhất.

Hoàng Thiên thấy La Hầu có chút tức giận, tự nhiên không chiều chuộng mà nói: "Ngươi hiểu sai rồi, không phải ta coi thường ngươi, ta coi trọng ngươi cũng chỉ vậy thôi.

Trong thời đại của Bàn Cổ đạo hữu, không có chuyện coi trọng hay coi thường.

Cuối cùng chỉ có một con đường, đó là chết.

Tiền thân của ngươi chẳng phải cũng là Hỗn Độn Ma Thần sao, thuộc top mười mà, chẳng phải cũng thành ra thế này.

Nhưng bản tôn đối với dũng khí của ngươi thì cảm thấy bội phục, dũng khí đáng khen!" Lời nói này suýt chút nữa khiến La Hầu tức chết, suýt không nhịn được, nhưng vì chưa trao đổi xong nên đành

nhịn một chút. "Vậy người thứ hai đạo hữu bội phục là ai?" Biết được Hoàng Thiên bội phục nhất là ai, ngọn lửa bát quái của La Hầu cũng bùng cháy. "Người thứ hai tự nhiên là Dương Mi, còn người thứ ba... tự nhiên là Hồng Quân." Lúc Hoàng Thiên nhắc tới Hồng Quân, La Hầu có chút kích động muốn lật bàn, may mà Hoàng Thiên lại nói: "Còn ngươi nữa..." "Hừ hừ, vậy cũng không tệ, ít nhất cũng xếp trong top ba!" La Hầu biết mình xếp trong top ba thì có chút đắc ý. "Không không không, ngươi hiểu lầm rồi.

Ngoài Hồng Quân và ngươi ra, còn có những Hỗn Độn Ma Thần khác còn tồn tại, ví dụ như Dương Mi, Lục Áp, còn có Nhân Quả và vài người khác xếp ngang hàng thôi." Nghe vậy, La Hầu ha ha đại tiếu, không biết là bị chọc tức đến mức nào.

Quả thực là tức giận, nhưng nghe thấy vài cái tên cảm thấy xa lạ, La Hầu tạm thời nhịn xuống. "Hồng Quân là kẻ tiểu nhân, không đáng để bội phục.

Dương Mi đạo hữu là người nhàn vân dã hạc có thể xếp ngang hàng với bản lão tổ, nhưng những kẻ kia là ai?

Nhân Quả là ai?

Sao đáng để coi trọng?" "Ha ha..." Hoàng Thiên cười nói: "Không biết rồi chứ gì, để ta dạy thêm cho chút kiến thức, nghe cho kỹ đây." "Dưới Bàn Cổ đạo hữu, đệ nhất Ma Thần phải kể đến Thời Gian Ma Thần, là do Thời Gian pháp tắc ngưng tụ.

Tuy bị Bàn Cổ chém giết trong Hỗn Độn nhưng gã này chưa triệt để chết đi, may mà cuối cùng chết trong tay bản tôn.

Còn về việc có để lại hậu thủ lớn hơn hay không, ta không nói cho ngươi biết đâu." "....." Lúc này La Hầu có cảm giác như bị người ta trêu đùa, kết quả là hụt hẫng. "Còn về Nhân Quả Ma Thần, là một trong mười hai Ma Thần đứng đầu Hỗn Độn, gã đó vẫn chưa chết

đâu.

Đạo hữu sớm muộn gì cũng có ngày gặp thôi, gã đó dã tâm và mưu kế lợi hại lắm.

Còn mưu kế gì thì tất nhiên cũng không thể nói cho ngươi biết." Lúc này La Hầu không thể nhịn thêm được nữa, nghe xong người cuối cùng hắn sẽ trở mặt với Hoàng Thiên. "Người cuối cùng Lục Áp không cần nói với ta nữa, đằng nào thì những thứ này ta cũng biết, dù sao cuối cùng ngươi cũng sẽ không nói cho bản lão tổ nghe nữa..." "Nha ha, thông minh đấy!" Hoàng Thiên cổ vũ. "Ha, ha ha, ha ha ha..." Không biết là tức đến mức nào, chỉ thấy tiếng cười của La Hầu kéo dài. "Hoàng Thiên đạo hữu, tuy bản lão tổ đã ngộ ra bình hành, nhưng không thể không nói, ngươi và ta thực sự không thể trở thành chí hữu.

Ngươi có biết ngươi đáng ghét đến mức nào không?

Bản lão tổ đã phải cố gắng đè nén cơn giận mấy lần để thử giao lưu với ngươi, nhưng bản lão tổ làm không nổi!" La Hầu cạn lời nói. "Bình thường thôi, bình hành không phải là tự mình áp chế đạo tâm và phán đoán, có biểu hiện như vậy cũng là bình thường." Hoàng Thiên lại không quan tâm, vẻ mặt đầy nghiêm túc. "Hừ, không biết đạo hữu lấy đâu ra sự tự tin vào kiêu ngạo như vậy, ở địa bàn của bản lão tổ mà dám ngông cuồng thế này.

Ha...

Hoàng Thiên thực sự tự tin như vậy sao?" "Ngươi nói xem?" Hoàng Thiên hỏi. "Người không thể không khiến bản lão tổ bội phục!" La Hầu cũng thực thà. "Ái chà, bản tôn cứ tưởng là gì chứ, bản tôn cũng không cần lời nịnh hót của ngươi đâu!" "Tên này..." La Hầu cũng cạn lời luôn.

Đợi một hồi lâu, La Hầu mới tiếp: "Đạo hữu trước đây nói không thể khinh thị bất kỳ ai, đã có lĩnh ngộ như vậy, chắc hẳn không sợ gì

chứ?

Xem ra đối với bản thân rất có lòng tin.

Vừa hay bản lão tổ gần đây cũng có tiến bộ, Ma Vực là lão sào của bản lão tổ, có thể mượn sức mạnh Ma Vực ở đây, vì vậy bản lão tổ muốn thỉnh giáo một phen!" Lời này vừa thốt ra, Hoàng Thiên cười: "Bản tôn có gì phải sợ?

Thêm sức mạnh Ma Vực thì đã sao?" Hoàng Thiên đương nhiên vô cùng tự tin, cảnh giới Thần Tôn sơ kỳ, đổi sang Tiên Đạo thì cũng đã siêu thoát Thánh Nhân đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân.

La Hầu chẳng qua chỉ là một Á Thánh, ngay cả Thánh Nhân cũng chưa đạt tới, Hoàng Thiên tự nhiên có thể dễ dàng nghiền ép.

Tuy rằng đây là địa bàn của La Hầu, cộng thêm sức mạnh Ma Vực, La Hầu tối đa cũng chỉ có tu vi ngang Thánh Nhân, Hoàng Thiên đương nhiên không sợ. "Hừ, Hoàng Thiên, chúng ta coi trọng nhau quy coi trọng, nhưng chính vì coi trọng nên lúc này chỉ có hai con đường." Lời vừa dứt, La Hầu lập tức khai mở khí thế toàn diện, cộng thêm sức mạnh Ma Vực được thao túng sử dụng. "Ồ?

Hai con đường nào?" "Đơn giản thôi, một là bản lão tổ chém giết ngươi, hai là ngươi chém giết nhục thân bản lão tổ rồi rời đi!" "Được, đã nói như vậy thì bớt lời nhảm đi, đánh!" Hoàng Thiên quát lớn một tiếng, khí thế trong nháy mắt bùng nổ toàn diện!

Chỉ thấy Hoàng Thiên tay cầm Lục Thiên Kiếm, trên đầu lơ lửng Thập Nhị Phẩm Bạch Liên, mang lại cảm giác vô cùng bàng đại. "Trảm!" "Phá!" Không thể không nói, La Hầu dù mất đi hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo nhưng vẫn dám khiêu hấn Hoàng Thiên quả thực là dũng khí đáng khen.

Dựa vào việc khống chế toàn bộ sức mạnh Ma Vực, hắn có thể

tạm thời tiến vào cảnh giới của Thánh Nhân.

La Hầu cũng thực sự có chút bay bổng, tưởng rằng bước vào cảnh giới Thánh Nhân là có thể đánh một trận với Hoàng Thiên.

Nhưng lúc này La Hầu cũng phát hiện ra, ngay cả khi bước vào tầng thứ này, hắn vẫn không nhìn thấu tu vi của Hoàng Thiên.

Chương 404

Trong nháy mắt La Hầu hiểu ra, Hoàng Thiên thực sự vượt xa hắn không biết bao nhiêu, e rằng trong thời gian ngắn khó mà đuổi kịp.

Hoàng Thiên không hề dùng toàn lực để đối kháng với La Hầu, vì hắn biết dưới toàn lực La Hầu căn bản không chịu nổi vài lần công kích.

Lúc này Hoàng Thiên cũng không biết bao nhiêu năm rồi chưa ra tay, tay cũng có chút ngứa ngáy, không muốn chưa đánh cho sướng mà La Hầu đã ngã xuống. "Hoàng Thiên, bản lão tổ có thể mượn sức mạnh Ma Vực, cộng thêm tu vi của bản lão tổ đã thăng tiến, hôm nay định sẽ khiến ngươi phải ôm hận tại đây." "Rầm!" Lục Thiên Kiếm trong tay Hoàng Thiên trực tiếp chém ra, La Hầu cũng tế xuất Diệt Thế Hắc Liên như một chí bảo, cộng thêm một cây trường kích không rõ tên và Trấn Ma Tháp trên đầu giao đấu với Hoàng Thiên.

Lần giao thủ đầu tiên của hai người trực tiếp khiến cả thời không run rẩy, phía trên Ma Vực lập tức xuất hiện vùng không gian chân không.

Ánh sáng vàng của Thần Đạo và ánh sáng đen của Ma Đạo pháp tắc đối kháng, khiến đám ma đầu trong Ma Vực cũng nảy sinh sự sợ hãi.

Phải biết đám ma đầu này có những tồn tại chỉ sống bằng bản năng, chính vì sự tồn tại của bản năng này nên chúng càng thêm sợ hãi.

Vì bất kể là Kim sắc Thần Đạo pháp tắc hay Hắc sắc Ma Đạo pháp tắc đều khiến bản nguyên của chúng cảm thấy kinh hoàng.

Hoàng Thiên và La Hầu giao thủ, trong nhất thời thời không đảo

lộn, sức mạnh hủy thiên diệt địa tùy ý lan tỏa.

Hoàng Thiên từ vài lần đối đầu nhận ra La Hầu thực sự tiến bộ không ít, khi có thể dựa vào mấy kiện pháp bảo đó ngăn chặn được công kích của hắn.

Xem ra phải tăng thêm chút tu vi, tạo thêm áp lực cho La Hầu mới được.

La Hầu vẫn dựa vào sức mạnh Ma Vực, vậy thì hủy đi Ma Vực để xem hắn chọn thế nào. "Tịnh Thế Bạch Liên, khai!" Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên của Hoàng Thiên trong nháy mắt nở rộ, đồng thời cơ thể hắn cũng dần trở nên to lớn, dường như muốn che phủ cả Ma Vực. "Không xong, hắn định làm gì?" Trong lòng La Hầu kinh hãi, không ngờ hoa sen trắng lại mạnh mẽ như vậy, vốn tưởng chỉ đơn thuần là khắc chế Ma Đạo.

Nhưng lúc này La Hầu phát hiện mình sai rồi, Bạch Liên không chỉ khắc chế Ma Đạo, nó hoàn toàn là khắc tinh của Ma Đạo, khắc tinh có thể hấp thu ma khí và pháp tắc để phản hồi.

Chỉ thấy Bạch Liên xoay tròn thần tốc, ma khí xung quanh nhanh chóng hướng về phía hoa sen trắng và bị nó hấp thu sạch sẽ.

Hoàng Thiên thấy cảnh này, cũng lập tức thi triển Thần Đạo chi thân huyễn hóa, trong nháy mắt một chân thân cao ức vạn trượng như bước ra từ hoang cổ hiện hình, cộng thêm công kích của hắn, khiến Ma Vực trong chốc lát trở nên tan hoang. "Hoàng Thiên cũng quá bỉ ổi rồi đi?

Hủy đạo trường của ta, ngươi làm gì thế!" La Hầu không ngờ Hoàng Thiên lại làm vậy, vốn định tiêu hao với Hoàng Thiên.

Chỉ cần Ma Vực không hủy thì sức mạnh của hắn sẽ không giảm sút, nhưng một khi Hoàng Thiên phá hoại Ma Vực, khiến bản nguyên

Ma Vực trôi mất hoặc tổn hại, như vậy sức mạnh mượn được sẽ ít đi.

Nhưng điều vô cùng kỳ lạ là, chẳng lẽ tên Hoàng Thiên này thực sự không sợ Ma Đạo ảnh hưởng sao?

Đây hoàn toàn là chủ chiến trường của hắn mà.

Hoàng Thiên hiểu Ma Đạo, La Hầu không cảm thấy thần kỳ, nhưng hiểu bao nhiêu thì phải phân tầng thứ.

Tầm cỡ như Vạn Ma chi tổ như La Hầu mới có tác dụng thực sự, Hoàng Thiên chỉ là mượn dùng đơn giản thôi, La Hầu tự nhận ở Ma Vực hắn chiếm ưu thế.

Nhưng tư thế này của Hoàng Thiên hoàn toàn không giống như lo lắng về sự tiêu hao, đặc biệt là việc thi triển huyễn hóa đó khiến La Hầu cũng có chút bất ngờ. "Ha ha ha, bỉ ổi?

Đấu quyết ở lão sào của ngươi mà bảo bản tôn bỉ ổi?

Hừ, nếu không mượn sức mạnh Ma Vực đối kháng với bản tôn thì được.

Được, đã như vậy thì bản tôn hủy đi Ma Vực của ngươi." Hoàng Thiên thực sự chưa dùng hết toàn lực, nếu hắn dùng hết toàn lực e rằng La Hầu sẽ tức đến thổ huyết. "Rầm!" "Nhiếp!" Chỉ thấy Hoàng Thiên tung ra một đạo thần thông công kích trực tiếp nhắm vào cả Ma Vực, sau đó chỉ nghe một tiếng nổ lớn, đạo công kích tưởng chừng như tùy ý đó của Hoàng Thiên đã phát nổ.

Tuy một đạo thần thông công kích nhìn có vẻ bình thường không có gì lạ, nhưng Hoàng Thiên hiểu rõ sự lợi hại của nó, đồng thời cũng biết công dụng của nó.

Trực tiếp tấn công Ma Đạo bản nguyên, có thể nhanh chóng tiêu hao cả Ma Vực. "Hoàng Thiên!" Ngay lúc này, đạo thần thông lưu

quang mà Hoàng Thiên vừa bắn ra nhanh chóng phóng đại, trong khoảnh khắc đó lưu quang huyễn hóa thành hình dạng một chiếc cự phủ, dường như muốn xẻ đôi cả Ma Vực, khiến La Hầu vô cùng xót xa. "La Hầu, ngươi không phải rất thích sinh cùng thời đại với Bàn Cổ đạo hữu sao?

Vậy hôm nay bản tôn cho ngươi xem thủ đoạn của Bàn Cổ đạo hữu." "Khai cho ta!" Chỉ thấy Hoàng Thiên thu hồi Lục Thiên Kiếm trong tay, thần thông hóa thành cự phủ từ hư không rơi xuống, mang theo tư thế trảm phá vân tiêu. "Rắc!" "Ầm long long!" Hoàng Thiên tay cầm cự phủ, quả thực có khí lực khống chế pháp tắc chi lực, hướng về phía cả Ma Vực mà chém.

Ngay lập tức, sức mạnh hủy thiên diệt địa gấp vô số lần so với hỏa tinh đâm vào trái đất, như bàn tay khổng lồ xé rách thời không, chia cắt cả Ma Vực thành hai nửa.

Tuy nhiên Hoàng Thiên rốt cuộc cũng chưa đạt đến bản lĩnh đó của Bàn Cổ đại thần, chỉ có thể tạm thời chém khai mà thôi, sau khi Ma Vực rung chuyển một trận lại chậm rãi dũ hợp.

Nhưng cả Ma Vực sau một đạo công kích đó đã đầy rẫy thương tang, một vết nứt vô cùng khổng lồ như hào sâu khó lòng bù đắp, để lại thương ngân sâu sắc cả trong lẫn ngoài Ma Vực.

Lúc này Ma Vực cũng đang suy yếu đi không ít với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. "Hoàng Thiên, tên này!" La Hầu thực sự sắp phát điên rồi, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sau một đạo công kích đó, sức mạnh Ma Vực có thể mượn dùng trực tiếp giảm mất một phần mười.

Điều này dự báo rằng bản nguyên Ma Vực đã tổn thất một phần mười chỉ sau một đòn của Hoàng Thiên. "Ha ha ha, chịu không nổi rồi?

Vẫn còn nữa, đừng vội, xem chiêu thứ hai của bản tôn, Khai Thiên!" "Ầm long!" "Rắc!" Lại một chiêu cự phủ phách toái thiên địa, dù La Hầu có liều mạng chống đỡ nhưng sau khi bị đánh bay ra xa, chiêu thức đó vẫn với tư thế không thể ngăn cản mà chém thẳng vào bản nguyên Ma Vực.

Sau đó có thể coi cả Ma Vực như một quả cầu, chiêu trước đó đã chia quả cầu làm hai, chiêu này trực tiếp chia làm bốn.

Tuy chưa triệt để vỡ vụn nhưng cũng bị phá tổn không ít, Ma Vực lại tự mình dũ hợp nhưng tổn thất bao nhiêu bản nguyên chỉ có La Hầu mới biết.

Sau một kích, không chỉ Diệt Thế Hắc Liên của La Hầu bị thương nặng, La Hầu đương nhiên cũng chẳng dễ dàng gì.

Ở lão sào Ma Vực mà bị Hoàng Thiên tấn công như vậy, muốn khôi phục e rằng phải mất vô số năm.

Nhưng một cảnh tượng khiến La Hầu mục tí dục liệt đã xuất hiện: thực tế hai đạo công kích vừa rồi căn bản không làm Hoàng Thiên có chút cảm giác nào, hoàn toàn không tiêu hao chút pháp lực nào.

Sau đó Hoàng Thiên lại nhanh chóng hít một hơi, chỉ thấy ma khí và pháp tắc đầy trời hướng về phía Hoàng Thiên.

Chương 405

Điều này mới khiến La Hầu tuyệt vọng, vốn tưởng có thể tiêu hao nhưng phương thức khôi phục này của Hoàng Thiên khiến hắn cạn lời.

Hoàng Thiên ở trong Ma Vực, ngoại trừ việc không thể mượn sức mạnh Ma Vực ra thì dường như chẳng khác gì đang ở Hồng Hoang vậy? "Không hành, tiếp tục thế này không ổn, bản lão tổ phải nghĩ cách, nghìn vạn lần không thể để Hoàng Thiên cứ như vậy mãi, nếu không Ma Vực của bản lão tổ sớm muộn gì cũng hủy trong tay hắn." Cảm nhận khí tức khủng bố của Hoàng Thiên và những đòn tấn công vừa rồi, La Hầu cũng đổ mồ hôi lạnh.

Lúc này trước mặt La Hầu có hai con đường: một là hy sinh Ma Vực để tiếp tục đại chiến với Hoàng Thiên, hai là dẫn Hoàng Thiên ra khỏi Ma Vực tiến về phía Hỗn Độn.

Nhưng ra đến Hỗn Độn không thể mượn sức mạnh Ma Vực, chẳng phải cũng sẽ bại dưới tay Hoàng Thiên sao?

Điều này khiến Hoàng Thiên trong lòng có chút hối hận, thực sự không ngờ tu vi của hắn đã thăng tiến đến mức này, lại có thể dễ dàng đánh bại La Hầu như vậy.

Hoàng Thiên rốt cuộc mạnh đến mức nào chứ!

Bản lão tổ thực sự muốn thấy toàn bộ thực lực của hắn khủng bố đến nhường nào? "Phải làm sao đây?" La Hầu do dự, có thể thấy được tâm tư của Hoàng Thiên, Hoàng Thiên hoàn toàn chưa dùng toàn lực, cũng không có tâm tư đối đầu trực diện mà hoàn toàn chuyên môn phá hoại Ma Vực.

Phải biết tuy Ma Vực là tồn tại được Thiên Đạo thừa nhận, sẽ

không bị hủy diệt triệt để, dù có bị hủy diệt cũng có thể chậm rãi ngưng tụ lại, chẳng qua là mất đi bản nguyên và pháp tắc đạo vận mà thôi. "Không được, Ma Vực không chỉ là đạo trường của bản lão tổ, bên trong còn có vô số Vực Ngoại Thiên Ma.

Nếu Ma Vực bị Hoàng Thiên làm tổn hại quá nặng nề thì tâm ma khảo nghiệm sinh linh dưới thề nguyện của Thiên Đạo cũng sẽ giảm bớt, như vậy chẳng phải thề nguyện của bản lão tổ sẽ thất bại sao?" La Hầu nhỏ giọng lẩm bẩm. "Đúng rồi, đến lúc đó nhân quả Thiên Đạo sẽ gia thân, nếu vậy bản lão tổ sẽ dần bị Thiên Đạo khống chế, không thể như vậy được.

Xem ra chỉ có thể mạo hiểm đi vào Hỗn Độn thôi, dù có bị Hoàng Thiên đánh bại thì bản lão tổ cũng không tin mình không chạy thoát được." La Hầu hạ quyết tâm, không thể tiếp tục để Hoàng Thiên phá hoại Ma Vực ở đây nữa.

Vì vậy La Hầu lập tức mặc kệ thương thế, động dụng pháp tắc thi triển ra loại thuật pháp tựa như giới tử hư nghĩ, mông lung ảo ảnh, trong nhất thời phương Ma Vực đó đã được La Hầu thu lại.

Hoàng Thiên tự nhiên cũng bị La Hầu di chuyển đi, nhưng thực ra là Hoàng Thiên tự nguyện, nếu không La Hầu sao có thể di động nổi hắn.

Lúc này Hoàng Thiên và La Hầu bỗng nhiên xuất hiện trong Hỗn Độn, Hoàng Thiên cũng trong nháy mắt hiểu ra La Hầu sợ mình sẽ triệt để hủy hoại Ma Vực nên mới dời ra ngoài.

Thấy cảnh này Hoàng Thiên cũng cảm thấy kế hoạch chắc hẳn đã thành công. "Ha ha ha, La Hầu quả nhiên luyến tiếc lão sào của mình sao?

Đã dám ở Hỗn Độn đại chiến với bản tôn, vậy bản tôn hôm nay thành toàn cho ngươi.

Ngươi không phải bất tử bất diệt sao?

Hôm nay bản tôn hủy đi thân thể của ngươi, để xem ngươi khôi phục nhanh hay ta phá hoại nhanh." Hoàng Thiên trực tiếp hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lập tức khóa chặt lấy La Hầu, trong nháy mắt lao về phía hắn.

Khi còn mượn được sức mạnh Ma Vực, La Hầu sau khi mất đi chí bảo cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ được ba phần mười sức mạnh của hắn, hiện tại không còn Ma Vực hỗ trợ, La Hầu lâm nguy rồi.

Hai người đại chiến ở biên giới Hồng Hoang, lập tức khiến cả Hồng Hoang chấn động, tiếng vang ong ong và những pháp tắc hủy thiên diệt địa cũng khiến các sinh linh Hồng Hoang cảm ứng được.

Chỉ cảm thấy ở bên ngoài Hồng Hoang đang có những luồng năng lượng hủy diệt đang hội tụ.

Do đang ở trong Hỗn Độn nên không thể thôi diễn, cũng thôi diễn không ra gì, cố tình khiến sinh linh Hồng Hoang đều ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. "Ân?

Ai vậy?" Lúc này Hồng Quân đang bế quan cũng sửng sốt.

Cùng với thời gian bế quan ngày càng dài, truyền thừa Thiên Đạo cũng càng lúc càng nhiều, ông bắt đầu dần hiểu ra cục diện mình phải đối mặt.

Đặc biệt là sau khi biết vùng phụ cận Hỗn Độn cũng không đơn giản, uy lực của trận đại chiến này tuyệt đối không phải do sinh linh bình thường gây ra. "Chẳng lẽ không sợ Thánh Thú trấn áp sao?" Hồng Quân cũng thập phần nghi hoặc, trong lòng không khỏi lo lắng.

Thực ra, Hoàng Thiên và La Hầu ngay lập tức đã bị Bạch Hổ Thánh Thú đang trấn giữ phát hiện ra, nhưng sau khi nhận ra tu vi của hai người, Bạch Hổ Thánh Thú cũng đờ người ra.

Ngay sau đó nó lập tức liên lạc với Thanh Long, Chu Tước và Huyền Vũ phương Bắc.

Khi Chu Tước và những người khác đến nơi, nhìn thấy Hoàng Thiên cũng lập tức ngây người, đương nhiên họ nhận ra Hoàng Thiên. "Chư vị, người trên đầu lơ lửng Bạch Liên kia nhìn chẳng phải rất quen mắt sao?

Cả bộ hoàng bào trên người kia nữa..." Bạch Hổ nói mà giọng run rẩy. "Đó chẳng phải là lời thừa sao?

Người đó chẳng phải Thần Tôn điện hạ thì là ai?

Còn một người nữa, nhìn kỹ xem, đó chẳng phải Ma Tổ La Hầu sao?" Thanh Long liếc nhìn Bạch Hổ một cái, sau đó nói ra điều mọi người đang nghĩ trong lòng. "Phải làm sao đây?

Tu vi quá cao, cứ đánh thế này sẽ gây ra chấn động cực lớn cho Hồng Hoang, chúng ta không thể cứ đứng nhìn trận đại chiến này nha?" Huyền Vũ vẻ mặt sốt sắng nói. "Ngươi dám đi ngăn Thần Tôn?

Sợ không chết sao..." Huyền Vũ vừa dứt lời, mọi người đều không nhịn được muốn mắng.

Hai người đang đối quyết kia là ai?

Một người là Ma Tổ La Hầu, người kia còn là Chí Tôn Thần Đạo Hoàng Thiên Đại Thần Tôn, không ai ngăn nổi đâu.

Ma Tổ La Hầu còn đỡ, chứ vị kia là người sắc phong Thánh vị đấy... "Nhưng đừng quên mệnh lệnh Thần Tôn đã giao cho chúng ta, chúng ta không thể trơ mắt nhìn Hồng Hoang chịu chấn động được!" Huyền Vũ nói xong, mọi người lại rơi vào trầm mặc.

Đúng vậy, trách nhiệm bảo hộ Hồng Hoang là của mấy người họ, không thể ở đây đứng xem được!

Nhưng nếu xông lên ngăn cản Thần Tôn, liệu Thần Tôn có không vui không?

Rồi sau đó có đánh nhau một trận đầy "yêu thương" với mấy người họ không?

Chương 406

"Được rồi, mọi người cùng thương lượng đi!" Thanh Long đề nghị. "Được!" Sau đó, bốn người sau một hồi bàn bạc đã nhanh chóng vạch ra kế hoạch, quyết định ra tay ngăn cản trận đại chiến của hai người.

Lúc này đại chiến giữa Hoàng Thiên và La Hầu vẫn tiếp tục.

Trước đó La Hầu đã bị thương nặng, giờ đây sau khi đánh với Hoàng Thiên, một lần nữa hắn sâu sắc hiểu ra khoảng cách với Hoàng Thiên.

Tuy nhiên lần này La Hầu không cảm thấy quá khó khăn, ngược lại còn có chút vui mừng, vì trước đây Hoàng Thiên trực tiếp quét sạch hắn, nhưng lần này Hoàng Thiên lại đánh thành cục diện giằng co, khiến La Hầu cũng có chút hài lòng.

Nhưng hắn hoàn toàn không biết rằng Hoàng Thiên căn bản không hề nghiêm túc.

Nếu không phải vì lâu ngày không động thủ nên muốn tìm người luyện tay, Hoàng Thiên đã sớm một đấm đánh bay hắn rồi.

Nhưng những điều này La Hầu tự nhiên không biết, chỉ cảm thấy bản lĩnh của mình đã mạnh lên nên bắt đầu liều mạng đối quyết với Hoàng Thiên.

Mặc dù mỗi lần đều bị thương nhưng bất tử bất diệt có cái lợi rất lớn, chỉ cần nhục thân không hoàn toàn bị hủy diệt hoặc nguyên thần không bị thương nặng dẫn đến hôn mê thì không sợ tiêu hao và thương thế.

Hoàng Thiên cũng vậy, đem tất cả những thần thông lĩnh ngộ gần

đây thi triển hết ra.

Tuy ở trong Hỗn Độn không sợ phá hoại, không cần phải lo trước ngó sau, nhưng Hoàng Thiên vẫn cố gắng khống chế.

Không còn cách nào khác, thực lực quá mạnh cũng là một nỗi khổ không thể nói ra.

Nếu dùng toàn lực, tùy ý một đạo thần thông cũng có thể trực tiếp đánh bay La Hầu ra ngoài.

Trong lòng Hoàng Thiên lúc này nghĩ chơi vậy là đủ rồi, nên để thân thể La Hầu hủy diệt, sau đó khiến nguyên thần bị thương để bản nguyên Thiên Đạo tái dựng lại La Hầu.

Như vậy La Hầu mượn bản nguyên Thiên Đạo trọng sinh sẽ bị nhân quả Thiên Đạo gia thân, sau này làm việc gì cũng sẽ phải kiêng dè.

Sau một hồi đại chiến hủy thiên diệt địa, Hoàng Thiên cũng chơi chán, chuẩn bị dốc toàn lực ra tay. "La Hầu, đã dám tính kế đệ tử của bản tôn thì hãy chuẩn bị sẵn sàng chịu tổn thất đi, tiếp chiêu!" "Trảm!" Không biết từ lúc nào Lục Thiên Kiếm đã xuất hiện trong tay Hoàng Thiên, chỉ thấy hắn trực tiếp chém ra một kiếm!

Uy lực của một kiếm đủ để hủy thiên diệt địa, khiến thiên địa phong vân biến sắc, quả thực khủng bố đến cực điểm. "Không xong!" Trong lòng La Hầu đại kinh, lập tức nhận ra nguy hiểm đang đến gần, nhưng đã muộn, không thể né tránh nổi. "A!" Chỉ nghe một tiếng thảm thiết, La Hầu phát hiện cơ thể mình bị định trụ, xung quanh bắt đầu xuất hiện từng mảng vỡ vụn.

Cảm giác bị xé rách sống này khiến La Hầu khó chịu như muốn nổ tung tại chỗ, dù kiên cường như hắn cũng phải phát ra một tiếng thét thảm.

La Hầu phát hiện nguyên thần cũng bắt đầu dần dần vỡ vụn, nhưng điều đáng sợ nhất không phải là đó, mà là hắn hoàn toàn không có lấy một cơ hội phản kháng, giống như cá nằm trên thớt vậy.

May mắn là bản nguyên đạo quả của hắn ký thác vào Thiên Đạo, nếu ngay cả đạo quả cũng hủy thì La Hầu đoán chắc mình sẽ chết thật.

Ký thác vào sự bất tử bất diệt của nguyên sinh, trong lòng La Hầu lúc này cũng nảy sinh một sự hoài nghi: một kiếm đó dường như có thể chém nát cả căn nguyên vậy.

Sau một hồi lâu, La Hầu sau khi phát ra tiếng thét thảm cuối cùng, thân thể trực tiếp hủy diệt, nguyên thần tan vỡ, chỉ còn lại một tia linh trí bay về phía Hồng Hoang.

May mà hắn bất tử bất diệt, nếu không kiếm vừa rồi đã tiễn hắn đi thật rồi. "Ái chà, kết thúc rồi." Hoàng Thiên nhỏ giọng lẩm bẩm hai câu, chuẩn bị rời khỏi Hỗn Độn.

Phía bên kia, La Hầu vừa bị chém giết cũng một trận mang nhiên.

Trước đó hắn còn tràn đầy tự tin đại chiến với Hoàng Thiên, rảnh rỗi không có việc gì lại đi khiêu khích Hoàng Thiên, nhưng sức mạnh của Hoàng Thiên hoàn toàn vượt xa dự liệu của hắn, thậm chí suýt chút nữa đã hủy hoại cả Ma Vực.

May mà quyết đoán nhanh chóng dẫn hỏa hoạn ra khỏi Hồng Hoang.

Vốn tưởng khoảng cách với Hoàng Thiên đã được rút ngắn nhưng không ngờ một kiếm cuối cùng kia của Hoàng Thiên suýt chút nữa đã khiến hắn tiêu tùng. "Không đúng nha... dường như mém chút là xong đời rồi, nếu không phải vì bất tử bất diệt thì dường như lần này tiêu thiệt rồi." Lúc này trong trạng thái linh trí, La Hầu tự ngôn tự ngữ.

Điều này khiến một La Hầu vốn tự tin tràn trề, mang tinh thần thách thức cả trời đất cũng phải ngẩn ngơ.

Tranh đấu bao lâu, lăn lộn bao nhiêu năm trời mà lại bị giết trong nháy mắt, đến nỗi bị giết thế nào cũng không rõ nữa sao?

Trong nhất thời La Hầu bị đả kích đến không nói nên lời, hiện tại chỉ cảm thấy may mắn vì bất tử bất diệt.

Mặc dù nhục thân đã hủy nhưng có thể ngưng tụ lại, dù rằng nhất định phải được Thiên Đạo ban cho.

Nhưng trong lòng La Hầu cũng hiểu rõ, sau này sẽ không còn tự do như trước nữa, sẽ bị Thiên Đạo chế hành.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, sau trận chiến với La Hầu, Hoàng Thiên bước vào thời kỳ bế quan.

Trước khi bế quan, hắn dùng nguyên thần truyền tin cho Trấn Nguyên Tử báo rằng nguy hiểm đã được giải trừ.

Sau đó Trấn Nguyên Tử thử nghiệm một phen, phát hiện quả nhiên đúng như vậy.

Tuy không biết Thần Tôn và Ma Tổ La Hầu đã xảy ra chuyện gì, nhưng nguy hiểm đã hết, chứng tỏ Ma Tổ La Hầu tuyệt đối đã chịu thiệt.

Trấn Nguyên Tử hoàn toàn tin tưởng Thần Tôn có thể dàn xếp ổn thỏa chuyện này.

Đùa sao, đường đường là Thiên Địa Chí Tôn - Thần Đạo Chí Cao, chẳng lẽ lại không đánh thắng nổi một giới Ma Chủ sao?

Tuy nhiên, trải qua chuyện này, Trấn Nguyên Tử triệt để minh ngộ, mình bị La Hầu nhắm vào hoàn toàn là do thực lực không đủ.

Nếu có tu vi Thần Đế, hắn đã nghiền nát đối phương rồi.

Còn về chuyện Hỏa Vân Động, hắn cũng đã nhìn thấu.

Nếu cam tâm làm một con cá muối thì ở lại đó là chuyện tốt, nhưng rốt cuộc hắn vẫn là Thổ Địa Chí Tôn của Thần Đạo.

Vì vậy, mặc cho Hồng Vân níu kéo, Trấn Nguyên Tử vẫn nhất quyết rời đi, khiến Hồng Vân - người khó khăn lắm mới tìm được hảo đạo hữu cảm thấy không nỡ.

Hồng Vân gặng hỏi xem đạo trường của Trấn Nguyên Tử ở đâu để khi nào rảnh sẽ qua làm khách, khiến Trấn Nguyên Tử bất đắc dĩ nhưng không từ chối được, đành phải nhận lời.

Chương 407

Đương nhiên cuộc trò chuyện trước đó giữa Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng khiến Hồng Vân hưởng lợi không nhỏ, Hồng Vân cũng đã có chút thay đổi.

Có câu "gần mực thì đen gần đèn thì rạng", đi theo hạng người nào sẽ có nhãn giới nấy.

Trong quỹ tích nguyên bản, cả hai đều là những kẻ chân chất, tuy là chí hữu nhưng hiểu biết quá ít nên mới vướng vào nhân quả.

Nhưng lần này đã khác, mặc dù cả hai vẫn gặp nhau vào thời điểm đó nhưng Trấn Nguyên Tử đã từ một kẻ thiếu hiểu biết thăng cấp thành đại năng, vì vậy nhãn giới của Hồng Vân tự nhiên cũng được mở mang.

Trấn Nguyên Tử đã nói với Hồng Vân một số chuyện về sự huyền diệu của nhân quả, dặn hắn phải cẩn thận một chút, nghìn vạn lần đừng tùy ý chiêu chọc nhân quả, cũng khuyên Hồng Vân đừng có quá tò mò và tốt bụng quá mức, nhất định phải giữ lấy cái mạng nhỏ của mình làm ưu tiên.

Hồng Vân từ khi biết được có những tu sĩ nghịch thiên như các đại năng Hoang Cổ còn chưa xuất hiện, quả thực cũng đã thu liễm hơn.

Tuy những điều đó có chút đả kích nhưng hắn không ngốc, biết sau này không thể tự đại được nữa, phải cẩn thận một chút mới được.

Vì vậy Hồng Vân cũng bớt đi phần lỗ mãng.

Vô hình trung, sự hiện diện của Hoàng Thiên đã thay đổi Hồng

Vân, còn vị lai ra sao thì ai có thể dự liệu được chứ?

Rời khỏi Hỏa Vân Động, Trấn Nguyên Tử một mực hướng về nơi giao giới giữa phương Tây và phương Đông, đó là Ngũ Trang Quán.

Trên đường đi, hắn bỗng nhiên nghe thấy trong thế giới Hồng Hoang xuất hiện mười hai tòa thạch bi, trên đó ghi lại phương pháp hóa hình, mang đậm uyên nguyên của Thần Đạo.

Trấn Nguyên Tử lập tức minh ngộ, có lẽ đây là ý của Thần Tôn.

Nhờ đó Trấn Nguyên Tử sau khi phát hiện những thứ Thần Tôn để lại, lập tức hiểu rằng hiện nay Thần Đạo đang ở trạng thái khuếch trương, mình cũng nên về Ngũ Trang Quán để mở rộng thế lực Thổ Địa.

Những thứ cốt lõi không thể tiết lộ, nhưng với tư cách là tu sĩ Thần Vương, chắc chắn hắn có thể tổng kết ra một số công pháp và thần thông cơ bản, đối với các sinh linh hiện tại thì quá đủ rồi.

Thái Dương Tinh Hồng Hoang. "Đại ca, chúng ta lặn lội đi gặp Lôi Thần đó, cũng không biết hắn có đồng ý với chúng ta không?" "Chắc là có thôi, dù sao hai chúng ta cũng là những tồn tại duy nhất lọt vào top mười ngoài Hồng Hoang.

Chúng ta chủ động tìm hắn, hắn không ngốc thì nhất định sẽ liên hợp với chúng ta.

Huống hồ trận đại chiến này cho thấy chúng ta có thể thiết lập tình hữu nghị trước, sau đó tính tiếp." "Ân, đại ca nói có lý." Nguyên lai Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ở Thái Dương Tinh, do quan hệ với Hoàng Giả pháp tắc, sau khi hóa hình phát hiện hai anh em muốn tiến bộ tu vi thì chỉ có thể đưa ra lựa chọn.

Có hai sự lựa chọn: một là tranh bá Hồng Hoang, ngưng tụ đại khí vận để tu vi tăng trưởng phi tốc.

Hai là từ bỏ cách đó, chậm rãi tu luyện, nhưng như vậy sẽ tiến bộ vô cùng chậm chạp.

Đang ở Thái Dương Tinh vốn dĩ bẩm sinh đã có sự cách biệt lớn với Hồng Hoang, càng không thể sánh được với vùng đất linh thiêng phương Đông Hồng Hoang.

Vì vậy muốn tiến bộ chỉ có thể đưa ra lựa chọn.

Đương nhiên lúc này hai anh em chỉ mới có ý định khái quát chứ chưa triệt để quyết định tranh bá Hồng Hoang.

Lần này đi gặp Lôi Thần cũng là để chuẩn bị trước, nếu thực sự quyết định tranh bá Hồng Hoang thì chẳng phải cần kéo thêm vài người sao?

Là những sinh linh hóa hình của thiên địa, đều có thể gọi là Yêu.

Trong mười sinh linh đứng đầu, Nữ Oa và Phục Hy thì lánh đời không ra, duy chỉ có Lôi Thần là bộc lộ tài năng, chiến lực mạnh mẽ.

Vì vậy hai anh em Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã đặt mục tiêu lên hắn. "Đại ca, ngộ nhỡ Lôi Thần đó không đồng ý thì làm sao?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

Câu hỏi này khiến Đế Tuấn có chút trù trừ.

Luận thực lực người ta chẳng kém cạnh gì mình, luận vũ khí cũng không thua kém, tổng không thể dùng vũ lực ép buộc được.

Cách đây không lâu, Đế Tuấn và Thái Nhất đứng ở rìa Thái Dương Tinh nhìn lên tinh không, biết rằng tinh không quá nguy hiểm, có những tồn tại thần bí mà hai người không thể lay động nổi.

Hai anh em tuyệt đối không thể rời khỏi Thái Dương Tinh để đi đến những vùng tinh không khác, cả hai đều có dự cảm rằng một khi bước chân vào đó sẽ lập tức vẫn lạc.

Tuy nhiên Thái Dương Tinh cũng không có sinh linh nào khác, chỉ có hai anh em họ.

Vì vậy dù đã đưa ra quyết định chọn con đường tranh bá Hồng Hoang nhưng vấn đề nhân mã cũng rất nan giải, chỉ còn cách tìm người từ Hồng Hoang thôi. "Nếu thực sự không đồng ý thì thôi không nhắc tới nữa.

Nhưng chỉ cần ta có tuyệt đối thực lực để áp đảo Lôi Thần thì nhất định phải thu phục hắn.

Nếu không thể liên hợp với chúng ta, vậy vì sự ổn định của phía sau, chỉ có thể chém giết Lôi Thần hoặc khiến hắn thần phục, bớt đi một người là bớt đi không ít rắc rối." Sắc mặt Đế Tuấn vô cùng nghiêm trọng, hạ quyết tâm nếu không thể đưa Lôi Thần vào đội ngũ của mình thì sẽ chém giết hắn.

Bớt đi một thiên kiêu tranh đoạt khí vận thì hùng đồ bá nghiệp của hai anh em sẽ bớt đi một phần uy hiếp. "Ân, đệ cũng nghĩ như vậy.

Cả Thái Dương Tinh chỉ có hai anh em mình, không có phụ tá nào khác nên Lôi Thần nhất định phải thu phục.

Nếu không thu phục được thì để hắn vẫn lạc ở Hồng Hoang vậy.

Đại ca, Thái Dương Tinh chỉ có hai người chúng ta nhưng nhất định phải có một người làm chủ, đệ thấy người có thể làm chủ tự nhiên phải là đại ca." Đông Hoàng Thái Nhất nói. "Anh em ta không phân biệt, ai làm chủ cũng vậy thôi, chỉ cần anh em ta đồng lòng hiệp lực thì không sợ bất kỳ kẻ nào cả." Đế Tuấn cười nói. "Ha ha ha, đại ca, chúng ta đi tìm Lôi Thần trước đã!" Suốt dọc đường bàn bạc, hai anh em dần dần đến Lôi Trạch.

Qua quan sát phát hiện Lôi Trạch quả nhiên không đơn giản.

Hai người đứng trước Lôi Trạch. "Lôi Thần đạo hữu, Đế Tuấn và

đệ đệ Đông Hoàng Thái Nhất tới bái phỏng đạo hữu!" Vừa dứt lời, Đế Tuấn phóng ra toàn bộ khí thế, khiến vùng Lôi Trạch xung quanh rung động.

Lôi Thần đang bế quan trong Lôi Trạch cũng bỗng nhiên giật mình.

Lôi Thần đã trải qua chuyện đó, từ khi biết Thần Tôn và được Thần Tôn chỉ điểm, hắn vẫn luôn bế quan tu hành ở Lôi Trạch.

Thực sự không ngờ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại tìm đến tận cửa.

Chương 408

"Không biết hai vị có việc gì?" Hắn ngẩn người.

Hắn biết nhiều hơn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, biết Hồng Hoang nguy hiểm nhưng không hiểu hai người này đến làm gì?

Lôi Thần tuy thấp giọng nhưng cũng rất hòa nhã, dù sao cũng là người cùng đẳng cấp đến bái phỏng, tự nhiên không thể không gặp.

Vì vậy sau khi suy nghĩ kỹ, Lôi Thần lập tức mở trận pháp thủ hộ Lôi Trạch. "Ha ha, không ngờ là Đế Tuấn và Thái Nhất hai vị đạo hữu, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, mau mời vào." Nghe thấy thái độ đó của Lôi Thần, anh em Đế Tuấn liền yên tâm. "Không mời mà tới, không biết có làm phiền đạo hữu không?" "Ha ha, chúng ta vốn đều là tiên thiên sinh linh cùng tồn tại, trước đây bần đạo cũng định đi bái phỏng hai vị đạo hữu đây, nhưng sợ có chút mạo muội nên chưa đi, không ngờ hai vị lại tới trước, bần đạo vô cùng vinh hạnh." Ba người trò chuyện một hồi trông có vẻ rất hòa thuận.

Lần đầu gặp mặt thuần túy là bái phỏng kết giao, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không thể vừa lên đã nói ra kế hoạch của mình.

Vì vậy ba người chỉ đàm phong nguyệt, chỉ nói về những điều tai nghe mắt thấy ở Hồng Hoang, ngoài ra không nói gì thêm. "...Chúng ta đều thuộc về mười đại tiên thiên sinh linh nhưng Thái Dương Tinh của ta tư nguyên lại thảm đạm, ngoài hai anh em ta ra căn bản không có sinh linh nào khác, so với đại lục Hồng Hoang quả thực là kém xa một trời một vực." Đế Tuấn cảm thán. "Đúng vậy, Thái Dương Tinh rốt cuộc không sánh được với đại địa Hồng Hoang." Lôi Thần không nói gì nhiều, chỉ đơn thuần nghĩ rằng hai người này đang xúc cảnh

sinh tình. "Không chỉ có vậy, Lôi Thần đạo hữu chắc hẳn biết mười hai tòa đạo bi do Thiên Đạo ban tặng chứ?

Nhìn xem ngay cả những thứ Thiên Đạo ban tặng cũng không công bằng, Thái Dương Tinh của ta thực sự ngay cả một tòa cũng không có." Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Nghe vậy Lôi Thần cũng gật gật đầu, hắn biết mười hai tòa đạo bi đó không phải Thiên Đạo ban tặng mà là do Thần Tôn nhà mình ban tặng.

Nhưng theo lời dặn của Thần Tôn, Lôi Thần biết mình không thể nói ra, không thể làm lộ sự tồn tại của Thần Tôn.

Lúc này Đế Tuấn lại lên tiếng: "Nhìn thế này là hiểu rồi, dù là Thiên Đạo ban tặng cũng không có phần của Thái Dương Tinh ta.

Thái Dương Tinh ta ngay cả một tòa đạo bi cũng không có, trong khi Hồng Hoang có tới mười hai tòa nha." Ở bên cạnh, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không nhịn được thở dài một tiếng.

Lúc này thông qua giao tiếp Lôi Thần đã hiểu ra, kiến thức của hai anh em này không nhiều, có chút giống ếch ngồi đáy giếng, hoàn toàn coi những người cùng cấp là tồn tại mạnh nhất mà coi như những sinh linh trước đây không tồn tại.

Vì vậy qua lần trò chuyện này, Lôi Thần ít nhiều cũng thăm dò được một chút đáy lòng của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng hiểu rõ thêm về Lôi Thần, thậm chí cảm thấy lần giao lưu này thu hoạch lớn, ít nhất là thái độ của Lôi Thần rất tốt.

Chỉ cần thái độ tốt thì theo thời gian trò chuyện, họ tin rằng nhất định sẽ có cơ hội liên hợp với Lôi Thần.

Trở về Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử vì muốn tráng đại Thổ

Địa chi đạo, toại chuẩn bị truyền thụ cơ sở Thần Đạo để hấp dẫn sinh linh.

Vì vậy hắn đã điểm hóa hai tiểu đạo đồng, một người tên là Thanh Phong, một người tên là Minh Nguyệt.

Sau đó dành ra vạn năm thời gian chuẩn bị, Trấn Nguyên Tử định giảng thuật hóa hình chi đạo cho sinh linh vùng này.

Vào ngày đó, cả vùng biên giới Đông Tây, chỉ thấy Trấn Nguyên Tử tối động đại pháp lực chiêu cáo nơi này. "Ầm long long!" Chỉ thấy trên bầu trời tường vân bao phủ, linh khí hóa thành mưa, đủ loại dị tượng kỳ bí bắt đầu hiện ra, không hề kém cạnh so với cảnh tượng Hoàng Thiên từng vô tình lộ ra ở phương Tây.

Lúc này các sinh linh ở gần biên giới Đông Tây bỗng nhiên sửng sốt. "Chuyện gì vậy?

Sao lại thế này?" "Lại có cảnh tượng dị tượng kỳ lạ như vậy, chẳng lẽ có linh bảo xuất thế?" Ngay lúc này, một tiếng vang rõ rệt truyền khắp phương thiên địa này. "Ngô nãi Trấn Nguyên Tử, đạo trường Ngũ Trang Quán, cảm thấy sinh linh tu vi không dễ, hóa hình gian nan, vạn năm sau sẽ giảng đạo truyền thụ, hữu duyên giả đều có thể tới nghe."}--```{ Ào ào!

Khi lời của Trấn Nguyên Tử vừa dứt, phàm là sinh linh nghe được đều cảm thấy chấn động vô cùng.

“Cái gì?

Đại thần Trấn Nguyên Tử - sinh linh Tiên Thiên đầu tiên sắp giảng đạo sao?” “Trấn Nguyên Tử đại thần sẽ truyền đạo, chúng ta nhất định phải tới thính đạo, cơ hội này là khả ngộ bất khả cầu.” “Không hổ là đại thần Tiên Thiên đệ nhất!

Có thể chọn lựa vì chúng sinh giảng đạo thụ nghiệp, thật đúng là

vị đại thần đại đức." Dĩ nhiên, cũng có người nghi vấn: "Thời gian trước, chẳng phải lưu truyền tin Trấn Nguyên Tử đại thần đại chiến với Tam Thanh đại thần và bị thương sao?

Chẳng lẽ đại thần đã không sao rồi?" Có người chất vấn, dĩ nhiên cũng có người hưng phấn: "Đạo tràng của Trấn Nguyên Tử đại thần ở ngay tại đây, chúng ta thật sự quá hạnh phúc khi được ở cùng một phương thiên địa với vị đại thần như vậy." "Đạo hữu nói rất có lý, đúng là như thế.

Trước đó cứ luôn lưu truyền thần thông của Trấn Nguyên Tử đại thần, lại không biết đạo tràng của người ở ngay địa phương này." "Đúng vậy...

Chúng ta thật ngu xuẩn..." Hồng Hoang không kể năm tháng, thời gian trôi mau.

Chớp mắt đã vạn năm trôi qua, hai danh đạo đồng của Trấn Nguyên Tử là Thanh Phong và Minh Nguyệt đang cung kính thủ hộ trước mặt người.

"Lão gia, sinh linh nơi này đã tới gần một nửa rồi, đều đang đợi lão gia ngài giảng đạo đó." Minh Nguyệt vui vẻ nói.

Được điểm hóa vào lúc này là một loại hạnh vận.

Lúc này sinh linh căn cước bạc nhược, kẻ năng hóa hình rất ít.

Cho nên sau khi Thanh Phong và Minh Nguyệt được điểm hóa, đặc biệt là khi biết Trấn Nguyên Tử là sinh linh Tiên Thiên đầu tiên, hai tiểu đạo đồng vô cùng hưng phấn.

Trấn Nguyên Tử đối đãi với họ như đệ tử, ngoại trừ công pháp thần thông truyền thế mà Hoàng Thiên dặn không được tiết lộ, Trấn Nguyên Tử không hề giữ lại chút gì với Thanh Phong, Minh Nguyệt.

"Thiện!" Trấn Nguyên Tử gật đầu, thời gian đã tới, liền đi về phía

chỗ giảng đạo.

Chỉ thấy bên ngoài Ngũ Trang Quán lúc này mật mật ma ma vô số sinh linh.

Đại bộ phận đều là tu vi Địa Tiên, Thiên Tiên cũng không ít, Huyền Tiên thì số lượng không nhiều.

Còn Kim Tiên thì ít tới đáng thương, tầng thứ Thái Ất Kim Tiên thì Trấn Nguyên Tử quét thần thức qua, chỉ có không quá năm người.

Có thể thấy được việc tu hành của chúng sinh lúc này gian nan nhường nào, cũng có thể thấy căn cước của họ bạc nhược ra sao.

"Ngô đẳng bái kiến Trấn Nguyên Tử đại thần, cảm tạ đại thần giảng đạo thụ hoặc." Khoảnh khắc này, vô tận sinh linh bên ngoài Ngũ Trang Quán đồng loạt triều bái Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử cũng phát hiện khí vận của mình đang tráng đại thêm.

Nhưng người không hề vì thế mà tự ngạo.

Chương 409

Những bí mật mà Hoàng Thiên kể, Trấn Nguyên Tử lúc này đã hiểu sâu sắc.

Phải tận lực giảm thiểu nhân quả, cũng đừng vì chút khí vận này mà dính vào nhân quả quá sâu.

Cho nên chúng sinh triều bái tuy khiến khí vận của Trấn Nguyên Tử tăng đại, nhưng người không hề đắc ý quên hình, mục tiêu quan trọng nhất hiện tại là khuếch sung Thổ Địa nhất mạch.

Cao trúc tường, hoãn xưng vương.

"Các ngươi hãy tọa hảo, nghe ta giảng đạo." Trấn Nguyên Tử cũng không nói nhiều, sau khi chúng nhân ngồi định chỗ liền bắt đầu giảng đạo thụ hoặc.

Một lần giảng này kéo dài gần mười vạn năm.

Cho dù đạo mà người giảng chỉ là những công pháp tu luyện đơn giản nhất, cảm ngộ thiên địa đạo pháp, thậm chí ngay cả công pháp hóa hình cũng không bằng mười hai tòa Đạo Bi trong Hồng Hoang lúc này, nhưng chúng nhân vẫn thu hoạch rất lớn.

Đặc biệt là tu luyện chi đạo cùng một số thần thông truyền thừa của Trấn Nguyên Tử đối với sinh linh lúc này mà nói chẳng khác gì thiên đại cơ duyên.

Sau mười vạn năm, Trấn Nguyên Tử giảng đạo viên mãn.

Nhìn sắc mặt thỏa mãn của chúng nhân bên dưới, Trấn Nguyên Tử cũng hài lòng gật đầu.

Ngoài ra người cảm giác khí vận tăng lên thật sự quá nhiều.

Thực tế, Trấn Nguyên Tử không phải vì khí vận hay công đức Thiên Đạo, bởi công đức Thiên Đạo người đạt được trước đó hiện giờ vẫn còn chưa dùng hết.

Có thể nói Trấn Nguyên Tử vô cùng giàu có.

Sở dĩ giảng đạo không phải chỉ để truyền nghề, mà quan trọng hơn là để mở rộng thế lực.

Những sinh linh này sau khi đạt được pháp môn tu luyện Thần Đạo, đều không hẹn mà cùng chuyển hóa pháp lực của bản thân thành thần lực, nhất định sẽ là người của Thần Đạo.

Sau đó lại mười vạn năm trôi qua, chúng sinh cũng lần lượt rời đi, nhưng danh tiếng của Trấn Nguyên Tử bắt đầu lan truyền khắp nơi.

Danh dự Tiên Thiên đệ nhất đại thần, kinh qua một lần giảng đạo này càng thêm được người tôn kính.

Dĩ nhiên hành vi này của Trấn Nguyên Tử lại khiến Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân ở phương Tây có chút khó chịu.

Từ sau khi lộ trình của Nhân Quả Ma Thần kết thúc, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bắt đầu âm thầm mưu hoạch, trải qua vạn năm đã quy nạp phương Tây thành lãnh địa của mình.

Đoạn thời gian trước, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thăm dò toàn bộ phương Tây Hồng Hoang, kinh hỷ phát hiện địa giới giao thoa giữa phía Đông và phía Tây Hồng Hoang được bảo tồn rất hoàn hảo, không hề bị phá hoại.

Phát hiện này khiến hai người hỉ xuất vọng ngoại.

Nhưng vui mừng không được bao lâu, họ đột nhiên phát hiện nơi đó là nơi trú ngụ của đại thần hóa hình đầu tiên - Trấn Nguyên Tử.

Đặc biệt là lần giảng đạo này của Trấn Nguyên Tử khiến hai

người cảm thấy vô cùng phiền phức.

Hai người họ gánh vác vận mệnh nhân quả của phương Tây, nhất định phải thanh trừ mọi chướng ngại mới được.

Trước đó họ kinh hỷ vì toàn bộ phương Tây linh mạch tận hủy, rất ít đại thần thông sinh linh tồn tại, ngay cả đại thần Tiên Thiên cũng hiếm hoi.

Nhưng Trấn Nguyên Tử đột nhiên xuất hiện, lại còn giảng đạo, khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phi thường khó chịu.

Điều này báo hiệu hai huynh đệ họ chú định sẽ phải đối đầu với Trấn Nguyên Tử.

Dĩ nhiên họ cũng không sợ vì có Nhân Quả Ma Thần tồn tại.

Nhưng Nhân Quả Ma Thần cũng nhắc nhở rằng Trấn Nguyên Tử tuyệt đối không đơn giản, cụ thể không đơn giản ở đâu thì không nói rõ.

Chỉ nói rõ ràng rằng chỉ có thể dùng trí, tuyệt đối không được cứng đối cứng.

Vì vậy sự xuất hiện của Trấn Nguyên Tử khiến hai người vô cùng uất ức.

Phải biết các đại năng lúc này tuy chưa có phạm vi thế lực cố định, nhưng đều tự nhiên hoa định địa bàn.

Phàm là nơi đại thần hóa hình, tứ phương thiên địa xung quanh tự nhiên sẽ là phạm vi thế lực, nước sông không phạm nước giếng.

Trấn Nguyên Tử tuy chưa biểu minh nơi này là địa bàn của mình, nhưng từ sau khi giảng đạo, mọi người đã mặc định nơi đây là lãnh địa của Trấn Nguyên Tử.

Lúc này, tại Linh Sơn phương Tây.

“Sư huynh, xem ra nên làm thế nào cho tốt đây?” Chuẩn Đề vẻ mặt uất ức hỏi.

Tiếp Dẫn đạo nhân vốn dĩ đã mang bộ dáng sầu mi bất triển, nghe Chuẩn Đề hỏi thì sắc mặt càng khó coi hơn.

Im lặng hồi lâu người mới nói: “Trấn Nguyên Tử tuyệt đối không đơn giản, hai huynh đệ ta không thể đánh cứng.

Nhưng vì tiền đồ của hai ta, dù thật sự phải đánh cứng cũng không sợ.

Để đắc đạo, ta không sợ hãi bất cứ điều gì.” Chuẩn Đề đứng bên cạnh cũng nghiêm túc gật đầu, vô cùng tán đồng lời của sư huynh.

Hắn rất hiểu Tiếp Dẫn, đừng nhìn sư huynh luôn mang bộ mặt khổ sở khiến người ta tưởng là hiền lành, thực chất sư huynh là người vô cùng kiên định, dù là tính cách hay đạo tâm, chỉ cần đã nhận định là sẽ không sợ hãi gì cả, thuộc về kiểu người có đại trí tuệ.

“Tiền bối Nhân Quả cũng nói Trấn Nguyên Tử không đơn giản, đặc biệt là hóa hình còn sớm hơn Tam Thanh nhiều như vậy, Trấn Nguyên Tử tất có đại khí vận.” “Tiền bối Nhân Quả thậm chí còn nói Trấn Nguyên Tử có lẽ cũng giống như chúng ta, có đại kỳ ngộ, phía sau có lẽ có cao nhân tiền bối ủng hộ.

Thật may là sau khi giảng đạo Trấn Nguyên Tử về đạo quán không xuất thế, không giống kẻ có dã tâm.” Chuẩn Đề nói.

Nghe lời này Tiếp Dẫn gật đầu tán đồng.

Nếu Trấn Nguyên Tử là kẻ có dã tâm, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Nhất định sẽ sau khi giảng đạo mà thuận thế thu phục nhân tâm, như vậy không chỉ danh tiếng vang xa mà còn thu nạp được thủ hạ.

Nhưng Trấn Nguyên Tử đều không làm, nghe nói có người muốn bái vào môn hạ Trấn Nguyên Tử đều bị từ chối, không thấy một tia dã tâm nào.

Nếu Trấn Nguyên Tử có dã tâm, e là sẽ càng khiến hai người khó thụ hơn, cho nên cũng may Trấn Nguyên Tử không phải kẻ có lòng lang dạ thú.

"Sư đệ, tiền bối Nhân Quả nếu muốn gánh vác vận mệnh phương Tây, không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, cần thời gian dài mới được." Tiếp Dẫn nói.

"Sư huynh, đệ biết.

Chương 410

Nhưng hiện giờ chúng ta nên làm gì?" Chuẩn Đề mờ mịt hỏi.

"Hai huynh đệ ta nên nhanh chóng chỉnh lý phương Tây Hồng Hoang, đồng thời cũng cần đi du lịch Hồng Hoang một chuyến để tiến triển tu vi.

Cho nên tạm thời đừng để ý tới những chuyện đó.

Đoạn thời gian này hai ta ra ngoài du lịch đi, không thể cứ mãi bị vây khốn ở phương Tây, như vậy không có lợi cho tu vi và cảnh giới." Tiếp Dẫn nói.

Nghe lời này, Chuẩn Đề cũng rất tán đồng: "Sư huynh nói cực phải.

Hai huynh đệ ta không chỉ thiếu linh bảo mà còn thiếu linh tài, phương Tây lại bần cùng, muốn có linh bảo trừ phi có đại cơ duyên.

Vậy chúng ta đi đâu?

Đi Bất Chu Sơn hay phương Đông?" "Chuyện này..." Tiếp Dẫn tạm thời cũng chưa biết đi đâu cho tốt.

Nhân Quả Ma Thần từng khuyên họ nên đi du lịch, tốt nhất có thể thuận tiện tìm kiếm linh bảo.

Nơi linh bảo nhiều nhất dĩ nhiên là nơi linh khí nồng uất nhất, địa linh nhân kiệt, đó chính là Bất Chu Sơn.

Nhưng Nhân Quả Ma Thần cũng nói, tuy đã cải mệnh trọng tố căn cước cho hai người, nhưng khí vận của họ so với mười sinh linh đứng đầu thì nhỏ tới đáng thương.

Cho nên đi tới những nơi địa linh nhân kiệt cũng vô dụng, chi bằng

làm ngược lại, đi tới những nơi mà chúng nhân không để ý tới.

Tiếp Dẫn liền nói: "Phương Đông Hồng Hoang là nơi tất tranh, cho nên phương Nam, phương Bắc, Bắc Hải... mới là nơi chúng ta nên tới.

Nơi đó sinh linh thưa thớt lại không có cao thủ.

Chúng ta tìm không được thì có thể đi đoạt.

Cho nên những nơi đó mới là nơi ta muốn tới." Tiếp Dẫn nói xong, Chuẩn Đề cũng hiểu ra.

Đúng như lời sư huynh, phương Đông Hồng Hoang nhân kiệt địa linh, linh bảo xuất thế sẽ bị các đại năng tranh đoạt, như vậy sẽ dính nhân quả, thậm chí có nguy hiểm.

Những nơi hẻo lánh tuy linh bảo ít nhưng hai huynh đệ họ có thể làm chủ, dù tìm không thấy cũng có thể đi tranh đoạt.

Dù Tiếp Dẫn luôn mang bộ mặt từ bi khổ hạnh nhưng tuyệt đối không phải nhân vật nương tay, việc đề xuất tìm không được thì đoạt cho thấy vì đắc đạo Tiếp Dẫn có thể làm mọi thứ.

Chuẩn Đề liền nói: "Theo lời sư huynh, chúng ta đi phương Bắc, Bắc Hải và phương Nam...

Nhưng hai huynh đệ ta nên tạm thời thấp điệu hành sự, không tới những nơi tranh chấp ở phương Đông." Sau một phen thảo luận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề định ra kế hoạch rồi bước lên hành trình du lịch Hồng Hoang.

Trong một tòa động thiên phúc địa, nơi này tràn ngập sắc đen kịt, ngay cả nhật nguyệt luân chuyển cũng không rõ ràng, thỉnh thoảng có những ngọn gió vô danh thổi qua, mỗi lần gió thổi đều có thể cảm thụ được quy luật của sinh mệnh.

Trong một tòa động phủ, một luồng khí lưu kim quang bao phủ lấy tất cả, che lấp cả nhật nguyệt.

Tại trung tâm nhất của động phủ có bốn tòa thạch trụ khổng lồ hiện ra một loại quy tắc vô danh, tựa như có người đặc ý an bài, khiến người ta nhìn vào sinh lòng kính sợ vô cùng.

Ở giữa bốn tòa thạch trụ là một ngọn sơn phong khổng lồ, trên đỉnh có một bình đài cực lớn.

Ngọn núi như một cây kình thiên cự côn, chân núi kết nối với bốn tòa thạch trụ.

Trên đỉnh núi có một trận pháp Thần Đạo phong tỏa, cấm cố lấy đỉnh núi.

Tại đó, một đạo thân ảnh đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt không động đậy.

Người này chính là Hoàng Thiên.

Lúc này đột nhiên có một trận dao động, chỉ thấy Hoàng Thiên chậm rãi mở mắt, trên mặt lộ ra một tia ý cười.

Sau khi bế quan, Hoàng Thiên tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Trước đó Hoàng Thiên mãi không tìm thấy cảnh giới, vào khoảnh khắc này đã tìm thấy phương hướng, men theo quỹ tích Thần Đạo, Hoàng Thiên đã chạm tới một tia dấu vết của Thần Tôn trung kỳ.

Mở mắt ra, Hoàng Thiên cười nhẹ: "Ha ha, thì ra là thế!" Hoàng Thiên ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng.

Anh ta quá hưng phấn, cuối cùng cũng tìm được đường, tìm được phương hướng tiến bộ.

"Lần đốn ngộ này thực sự khiến bản tôn thụ ích phỉ thiển.

Cho ta thêm một đoạn thời gian nữa, nhất định có thể đột phá cảnh

giới đạt tới Thần Tôn trung kỳ!" Hoàng Thiên vô cùng khẳng định.

Anh là chí tôn của Thần Đạo, Thần Đạo có thể đồng hóa tất cả, lần bế quan này thực sự đã cho Hoàng Thiên kỳ ngộ.

Cho nên sau khi tỉnh lại, Hoàng Thiên trước tiên cảm thụ cảnh giới hiện tại, sau đó bắt đầu từng bước đồng hóa.

Trong lúc Hoàng Thiên cảm ngộ cảnh giới Thần Tôn trung kỳ và củng cố tu vi, Hồng Hoang có thể nói là phi thường tinh thái.

Trải qua gần nửa lượng kiếp tích lũy, Hồng Hoang lúc này đã khôi phục nguyên khí, sinh cơ bừng bừng.

Nhưng thời đại Vu Yêu vẫn chưa chính thức khai mở.

Tại Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn chưa đặt chân xuống Hồng Hoang.

Đoạn thời gian gần đây, hai người luôn chậm rãi xây dựng quan hệ tốt đẹp với Lôi Thần.

Từ sau lần đầu gặp mặt đó, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thường xuyên chạy tới Lôi Trạch để liên lạc tình cảm với Lôi Thần.

Sau khi dần hiểu nhau, họ cũng bắt đầu thổ lộ tâm tư, dĩ nhiên cũng có nhất định sự dụ dỗ.

Trước đó Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn chưa quyết định được việc tranh bá Hồng Hoang.

Nhưng theo thời gian trôi qua, họ phát hiện tiến bộ vô cùng chậm chạp, nửa lượng kiếp đã trôi qua mà vẫn chỉ ở tầng thứ Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tuy hiện tại hai người không phải không thể nở hoa Đại La, nhưng vì không nắm chắc có thể nở hoa chín phẩm nên Đế Tuấn và Thái Nhất rất ưu lự.

Cho nên sau khi cân nhắc, hai huynh đệ quyết định không thể cứ chờ đợi như vậy, phải dựa vào ưu thế bản thân mới được.

Chương 411

Một khi bước vào đỉnh phong Đại La Kim Tiên phải lập tức nở hoa Tam Hoa, đến lúc đó nhất cử hoa khai cửu phẩm.

Ưu thế của hai huynh đệ là Hoàng Giả pháp tắc và Thái Dương Chân Hỏa, thuộc về thần thông độc hữu.

Hoàng Giả pháp tắc, duy ngã độc tôn.

Muốn tiến bộ nhanh chóng chỉ có thể chọn mưu hoa Hồng Hoang, tốt nhất là xưng bá một phương, như vậy mới có thể giúp tu vi tiến bộ nhanh hơn.

Khi hai người hạ quyết tâm, họ cũng bắt đầu chậm rãi tiết lộ ý định, đồng thời xem thái độ của Lôi Thần.

Nhưng kết quả có vẻ không mấy tốt đẹp.

Lôi Thần tuy không tu Hoàng Giả pháp tắc nhưng sinh ra đã mạnh mẽ, lại được Thần Tôn chỉ điểm nên hiểu rất nhiều.

Muốn hắn thần phục hai huynh đệ là điều tuyệt đối không thể, ngay cả khi Đế Tuấn nói ba người bình đẳng thì Lôi Thần cũng không đáp ứng.

Nhất thời, quan hệ của ba người rơi vào trạng thái vô cùng khó xử, không còn tốt đẹp như trước nữa.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy không thể kéo dài thêm, nếu cứ kéo dài chỉ có hại cho sự tiến bộ của mình.

Cho nên hai huynh đệ cũng hạ quyết tâm, dù có phải phản mục với Lôi Thần cũng không thể cứ trầm tịch như vậy nữa.

Vì vậy họ dự định tới đại lục Hồng Hoang xem xét thực hư!

Hai huynh đệ Đông Hoàng, Đế Tuấn không dừng chân mà tiến thẳng về Hồng Hoang.

Sau khi tới nơi, họ phát hiện thực tế khác xa dự tính.

Vốn dĩ họ tưởng đại lục Hồng Hoang nhân kiệt địa linh, hai huynh đệ mới tới phải thấp điệu một chút mới phải.

Nhưng họ phát hiện mình đã lầm to, căn bản không phải như thế.

Ngoại trừ mấy người cùng danh tiếng với họ, cao thủ thực thụ giản trực là ít lại càng ít, đại bộ phận sinh linh đều có căn cơ bạc nhược.

Trong phút chốc, tâm thái thấp điệu ban đầu của hai người đã dâng lên sóng gió.

Sau một phen kế hoạch, hai người dần dần tạo được danh tiếng trong Hồng Hoang.

Với thực lực và linh bảo trên người, họ nổi đình nổi đám, danh khí trong thời gian ngắn đã vượt qua nhiều đại thần khác.

Cộng thêm khí chất Hoàng Giả đặc thù khiến những sinh linh căn cơ bạc nhược có cảm giác muốn thần phục.

Cho nên dần dần họ đã xây dựng được thế lực không nhỏ, nhưng do thuộc hạ không có nhiều cao thủ nên các đại năng Hồng Hoang cũng không quá để ý.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng thấy rõ điểm yếu của mình nhưng không quá bận tâm.

Bởi vì hai huynh đệ họ lúc này chỉ muốn kiến thức Hồng Hoang một chút, vốn không có dự tính gì khác mà đạt được thành tựu như hiện tại là đã cảm thấy không tệ rồi.

Còn về thuộc hạ, tuy chưa có tài năng thực thụ nhưng có thể từ từ tìm.

Điều họ lo lắng nhất hiện giờ vẫn là đại năng Lôi Thần ở Lôi Trạch.

Nếu không giải quyết được Lôi Thần, những việc họ làm trước đó coi như đổ sông đổ biển, đây là điều họ không thể nhẫn nhịn.

Cho nên sau khi xây dựng được thế lực nhỏ, Đế Tuấn và Thái Nhất định trở về Thái Dương Tinh trước, sau đó trực tiếp tới nói chuyện rõ ràng với Lôi Thần.

Nếu là bạn bè thì cùng tiến bộ, nếu là kẻ địch thì quyết thắng phụ.

Cùng lúc đó, Trấn Nguyên Tử ở phương Tây cuối cùng cũng đạt tới tầng thứ Chuẩn Thánh trung kỳ, thực lực đã tới mức tối giai.

Ngoài ra, ba người Tam Thanh cũng rất đặc ân, sau khi giao thủ với Trấn Nguyên Tử, ba huynh đệ lập tức trở về Côn Luân Sơn bế quan.

Trải qua gần hai vạn nguyên hội tu hành, ba người cũng tiến triển phi thường nhanh chóng.

Lão Tử tiến triển nhanh nhất, tuy chưa đột phá tu vi đỉnh phong Đại La Kim Tiên nhưng đã lĩnh ngộ được nhiều hơn, chiến lực cường đại hơn trước rất nhiều.

Nguyên Thủy và Thông Thiên đạt tới trung kỳ đỉnh phong, sắp có dấu hiệu đột phá hậu kỳ Đại La Kim Tiên.

Những đại thần như Nữ Oa, Phục Hy cũng bắt đầu chậm rãi rời khỏi nơi hóa hình, danh tiếng bắt đầu lan xa.

Trong động thiên phúc địa, Hoàng Thiên tuy tu vi chưa tiến triển thêm nhưng đã lĩnh ngộ pháp tắc thông thấu hơn, hiện giờ chuẩn bị

chậm rãi trùng kích Thần Tôn trung kỳ!

Cái gọi là "hội giả bất nan" (người biết thì không khó), sau khi lĩnh ngộ sâu sắc hơn về pháp tắc, Hoàng Thiên không tốn quá nhiều thời gian đã phát hiện mình sắp đột phá.

Thiên!

Chỉ thấy trên ngọn núi kình thiên giữa bốn tòa thạch trụ khổng lồ đột nhiên có một trận chiến động, sức mạnh đó như muốn làm nổ tung động thiên phúc địa.

"Hoa" một tiếng...

Quang quyển bao quanh Hoàng Thiên trước đó tan vỡ, ngọn núi khổng lồ cũng bị chấn động bởi vụ bùng nổ mà đổ nghiêng.

Khi bụi trần lắng xuống, Hoàng Thiên chậm rãi mở mắt.

Lúc này động thiên phúc địa đã bị phá toái, xung quanh chỉ thấy một mảnh phế tích, đầy những mảnh đá vỡ từ thạch trụ.

Hoàng Thiên bấm ngón tay tính toán, phát hiện nơi này hiện đang là một phương tiểu thế giới.

Ý thức Thiên Đạo của thế giới này đang bắt đầu chậm rãi sinh ra, sau này sẽ dần dựng dục linh trí giống như quỹ tích của Hồng Hoang trước đó.

Hoàng Thiên phát hiện liền lập tức sử dụng thủ đoạn Thần Đạo muốn chưởng khống Thiên Đạo này, nhưng phát hiện không thể chưởng khống, cũng không có một tí liên hệ nào.

Lúc này Hoàng Thiên càng thêm khẳng định, mình đã vô tình xấm nhập vào tiểu thế giới của ai đó.

Chắc không phải của La Hầu, cũng không thuộc về Nhân Quả Ma Thần.

Hồi lâu sau, sau khi đánh giá tiểu thế giới một phen, Hoàng Thiên liền có ý tưởng.

Từ tiến độ mà nói, tiểu thế giới này mới bắt đầu dựng dục Thiên Đạo, muốn phồn vinh ít nhất phải đạt mức Tiểu Thiên Thế Giới, không trải qua mấy lượng kiếp là không thể nào.

Chương 412

Hoàng Thiên vốn tưởng tìm được chỗ tốt, kết quả lại là một thế giới hoang vu như vậy, có chút mất hứng, chi bằng nhanh chóng trở về Thần Điện đột phá Thần Tôn trung kỳ.

Một đạo thần quang lóe lên...

Trong chớp mắt, Hoàng Thiên đã trở về Tinh Không, chỉ là nơi anh ta tới lại là vùng biên duyên.

Linh khí nơi đây vô cùng hy bạc, lực lượng pháp tắc ẩn hối, thỉnh thoảng có những cơn cuồng phong ác liệt và thời không tê liệt.

Ngay cả Hồng Hoang sau khi bị phá hoại cũng không hoang lương đến mức này, điều này gợi lên hứng thú của anh.

Bấm ngón tay tính toán mới biết, có những thứ bị hủy diệt không phải bắt đầu từ bề mặt.

Nơi này vốn là nơi có thể sinh tồn, cũng có sinh linh Tinh Không tồn tại.

Chỉ là theo vài lần đại phá hoại của Hồng Hoang, bản nguyên Hồng Hoang chậm rãi lưu thệ, khiến một nơi vốn dĩ kém xa vùng tinh hoa của Tinh Không này trực tiếp tiến vào trạng thái tận thế.

Nếu theo đà này, có lẽ sự suy bại của Hồng Hoang không phải bắt đầu từ đại địa, mà là từ những nơi hoang vu này sẽ xuất hiện bản nguyên lưu thệ.

Phương Tinh Không này là chứng minh tốt nhất, trước đó vì xa lánh vùng tinh hoa nên đã hoang vu, qua vài lần đại chiến lại càng hoang vu hơn, thậm chí như lúc này, là một mảnh tử tịch.

Hoàng Thiên quan sát một phen rồi rời đi, hướng về trung tâm

Tinh Không.

Trước khi đi không khỏi cảm thán, trong Tinh Không lại có những nơi thế này, quả nhiên kiến thức còn ít.

Cùng lúc đó, Đế Tuấn và Thái Nhất sau khi trở về Thái Dương Tinh, sau một phen quyết định đã quay lại Hồng Hoang tìm Lôi Thần ở Lôi Trạch.

Hai người không còn du lịch Hồng Hoang một cách thử nghiệm nữa, mà trong vô ý đã xây dựng được một thế lực.

Điều này khiến hai người vốn còn e ngại đã buông lỏng lá gan chuẩn bị tranh bá Hồng Hoang, bắt đầu kiến lập thế lực.

Nhưng họ vẫn luôn lo lắng hậu phương không ổn.

Họ không ngốc, tuy nhìn Tinh Không có vẻ hoang lương sinh linh thưa thớt, nhưng dường như có một thế lực vô cùng bàng đại tồn tại ở đó, khiến hai huynh đệ không dám rời khỏi Thái Dương Tinh quá xa.

Trong minh minh, họ cảm thấy nếu rời bỏ Thái Dương Tinh, họ sẽ phải trả giá đắt.

Nhưng hai huynh đệ vô cùng không cam tâm.

Phải biết nhật nguyệt luân chuyển có tác dụng vô cùng to lớn đối với Hồng Hoang.

Họ phát hiện trong Hồng Hoang có những tồn tại tự xưng là 'Yêu', còn mượn nhờ tinh thần chi lực để tu luyện, thậm chí lấy quỹ tích vận hành của tinh tú làm bài học để đản sinh linh trí.

Nhiều sinh linh có được linh trí là nhờ nhật nguyệt Tinh Không vận chuyển mới có cảm ngộ và tu luyện.

Tinh Không đối với sinh linh Hồng Hoang cực kỳ trọng yếu, huống chi họ là chủ nhân Thái Dương Tinh, sao có thể từ bỏ Tinh

Không.

Vấn đề là, muốn xưng bá Hồng Hoang thì phải bảo đảm an ninh Thái Dương Tinh, phải tranh bá Tinh Không, phải giải quyết các đại năng khác ở Hồng Hoang để thống nhất.

Kẻ thực sự có thể uy hiếp họ, trừ Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Trấn Nguyên Tử... thì chỉ có Lôi Thần đơn độc một mình, lại cùng thuộc Yêu tộc nhất mạch.

Nếu không phải bất đắc dĩ, Đế Tuấn và Thái Nhất không muốn binh đao với Lôi Thần.

Nếu Lôi Thần đáp ứng thỉnh cầu gia nhập thì tốt, bằng không chỉ có thể gặp nhau trên chiến trường.

Đế Tuấn và Thái Nhất biết tranh bá thiên hạ Hồng Hoang phải bất chấp mọi thủ đoạn.

Lôi Thần không đáp ứng cũng được, nhưng phải vĩnh viễn ở lại Lôi Trạch, không được ra tranh đoạt khí vận Hồng Hoang, để Hồng Hoang có thể thuận lợi bị họ chưởng khống.

Chính vì thế, họ đã tới Lôi Trạch tìm Lôi Thần.

"Đạo hữu, đã bao nhiêu năm rồi, trong toàn bộ Hồng Hoang, người có thể khiến chúng ta tìm tới kết giao không ai khác ngoài ngươi.

Nhưng trời sinh ta có đạo, không do người định, nếu đạo hữu không muốn tranh bá Hồng Hoang thì hãy lập thệ ở lại Lôi Trạch tĩnh tâm tu luyện, được chăng?" Đúng như Đế Tuấn và Thái Nhất dự liệu, Lôi Thần không đồng ý gia nhập, cho nên họ lùi một bước, chọn một phương thức cường ngạnh.

Nghe vậy, Lôi Thần triệt để nộ rồi.

Thiên hạ Hồng Hoang là của chung chúng sinh, huống chi là người

trong Thần Điện.

Đế Tuấn bảo hắn không được rời Lôi Trạch, chẳng khác nào nói không cho hắn nhúng tay vào Hồng Hoang, thật là vô lý hết sức.

Hai gã này cư nhiên cuồng vọng muốn tranh bá Hồng Hoang như vậy, chẳng lẽ không biết trước đó cũng có những tồn tại như thế, Hung thú, Hoàng triều, Tam tộc, Ma tộc... tất cả đều đã tan thành mây khói sao?

Thật là không tự lượng sức.

Hắn có dã tâm, nhưng dã tâm chỉ gói gọn trong Lôi Trạch, hoàn thành dặn dò của Thần Tôn mà thôi.

Tự ý tranh bá Hồng Hoang mà không có Thần Điện chống lưng phía sau, cuối cùng sẽ lạc vào cảnh thân tử đạo tiêu, thật đáng cười biết bao.

"Đừng nói nữa, chuyện này tuyệt đối không thể.

Đừng quên, chúng ta giao tình bấy lâu nay nhưng mỗi người có đạo riêng.

Các ngươi làm việc của các ngươi, nhưng muốn bần đạo không ra khỏi Lôi Trạch thì chỉ có thể đánh một trận thôi." Nghe lời này, Đế Tuấn cũng thở dài, sắc mặt có chút nan khán.

Đông Hoàng Thái Nhất tính cách bạo táo đứng bên cạnh trực tiếp nộ đạo: "Lôi Thần đúng là bất thức hảo nhân tâm.

Hai huynh đệ ta cùng ngươi giao tình bấy lâu, cho nên mới đề xuất ba người cùng tranh bá, ngươi tưởng ai cũng có thể được như vậy sao?

Chúng ta đã nể mặt lắm rồi, cái gã này thật không biết tốt xấu." "A a..." Lôi Thần cười lạnh: "Nực cười, bần đạo không biết tốt xấu?

Ta thấy các ngươi mới là không biết tốt xấu, lại có dã tâm như vậy, đúng là vô tri giả vô úy.

Phải biết Hồng Hoang dễ tranh bá thế sao?

Ta thấy các ngươi căn bản không có tiền đồ tranh bá, trái lại có tiền đồ tìm cái chết rất lớn đấy!" Nghe lời này, Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp nộ rồi, lớn tiếng quát: "Hay cho một Lôi Thần, không đáp ứng huynh đệ ta thì thôi, còn coi thường chúng ta?

Chương 413

Ta thấy rõ ràng ngươi nhát gan nên mới nghĩ ai cũng như ngươi." Lôi Thần không trực tiếp bạo nộ, có lẽ sâu thẳm hắn vẫn có chút tình cảm với hai người này, không muốn lưỡng bại câu thương.

"Đế Tuấn đạo hữu, không phải ta không nguyện, mà là không thể.

Hồng Hoang không đơn giản như các ngươi nghĩ đâu, Hồng Hoang vô cùng nguy hiểm." Lời vừa dứt, Đế Tuấn chau mày im lặng hồi lâu.

Trái lại Đông Hoàng Thái Nhất lại khinh thường nói: "Ta thấy ngươi nhát gan thôi, không cần lo cho huynh đệ ta." Nói đoạn, hắn nhìn Đế Tuấn: "Đại ca, chúng ta đừng nói nhảm với hắn nữa, đạo bất đồng bất tương vi mưu, để đệ giáo huấn gã cuồng vọng này." Từ khi sinh ra đến nay, tuy trải qua không ít chuyện ở Hồng Hoang khiến tính cách thay đổi, nhưng chỉ làm Thái Nhất thêm cao ngạo, bớt cẩn thận đi chút đỉnh chứ tính hiếu chiến thì không hề đổi.

Suy nghĩ hồi lâu, Đế Tuấn hỏi: "Lôi Thần đạo hữu biết được bí mật gì sao?" Đế Tuấn là đại ca, tự nhiên nghĩ nhiều hơn Thái Nhất.

Bản tính cẩn thận khiến hắn nghe ra được sự bất lực, thậm chí là kinh khủng trong lời nói của Lôi Thần.

Lôi Thần cau mày, ánh mắt lóe lên kim quang nhìn chằm chằm Đế Tuấn, dường như muốn nhìn thấu nội tâm hắn, cũng như đang cân nhắc có nên nói hay không.

Lúc này không khí có chút áp lực, Đông Hoàng vốn định ra tay cũng bị Đế Tuấn trấn an.

Hồi lâu sau Lôi Thần mới nói: "Được rồi, bần đạo cũng không

giấu gì nữa.

Thực ra ta có biết một chút kiến văn, Hồng Hoang thực sự không đơn giản, thậm chí cực độ nguy hiểm.

Từng có những đại năng vượt xa chúng ta xuất hiện tranh bá, thậm chí không chỉ một lần, nhưng không ngoại lệ, ngoại trừ số ít sống sót, còn lại đều chết hết rồi, thảm liệt vô cùng." "Ngươi đang ăn nói bừa bãi gì thế?

Có thể sao?

Chúng ta mới là lứa sinh linh Tiên Thiên đầu tiên xuất thế..." Thái Nhất cao ngạo trực tiếp ngắt lời.

Kết quả, Lôi Thần căn bản không thèm để ý, nhìn Đế Tuấn vô biểu tình nói: "Những gì ta nói đều là thật, nếu có nửa câu dối trá, nguyện thân tử đạo diệt!" "Tê!" Lời này thốt ra, Đế Tuấn và Thái Nhất không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Lôi Thần đã khẳng định đến mức lấy cái chết ra thề, hai người không dám tùy ý ngắt lời nữa.

Không khí lại rơi vào im lặng áp lực.

Đông Hoàng Thái Nhất bắt đầu có chút cố lự, ngược lại Đế Tuấn lại cười.

"Vậy đạo hữu có biết những nhân vật kiêu hùng đó đều chết cả rồi sao?

Hay đều thất bại?

Không có ai thành công sao?

Hơn nữa, những kẻ không xưng bá giờ đang ở đâu?" Câu hỏi dứt lời, Lôi Thần cũng sững sờ.

Khi nhìn lại Đế Tuấn lần nữa, hắn thấy Đế Tuấn đã thay đổi, lúc

này Lôi Thần mới phát hiện mình căn bản không hiểu hết về Đế Tuấn.

Đế Tuấn nhìn Lôi Thần rồi nói tiếp: "Vậy thì ta cũng không giấu đạo hữu nữa.

Thực ra một số bí mật huynh đệ ta đã lờ mờ nhận ra khi du lịch Hồng Hoang." Đế Tuấn nói tới đây, Thái Nhất cũng biết đại ca định nói gì, cũng không ngăn cản.

"Huynh đệ ta khi du lịch đã phát hiện dấu vết của một số cổ chiến trường, ta từng hoài nghi, thậm chí giả thiết qua.

Đạo hữu đừng tưởng huynh đệ ta chỉ là nhất thời đầu óc nóng lên mà quyết định tranh bá." Lôi Thần nghe vậy cũng có chút ngượng ngùng, đúng là hắn tưởng hai người này nhất thời bốc đồng.

Thấy dáng vẻ của Lôi Thần, Đế Tuấn cười nói: "Nếu đạo hữu thật sự nghĩ vậy thì quá xem thường huynh đệ ta rồi.

Ta đã cân nhắc kỹ, không phải quyết định mù quáng.

Qua lời khuyến cáo trịnh trọng của đạo hữu, ta càng khẳng định được một số bí mật." "Ân?

Phát hiện ra bí mật gì?" Lôi Thần cũng nảy sinh hiếu kỳ, muốn xem Đế Tuấn rốt cuộc phát hiện ra vấn đề gì.

"Bởi vì có khả năng thất bại mà không đi thử, vậy đạo tâm đặt ở đâu?

Chẳng lẽ vì có thể thân tử đạo diệt mà không làm?

Đó không phải cách tồn tại của huynh đệ ta.

Chẳng lẽ không có ai thành công sao?

Những lợi ích khi thành công chẳng lẽ không xứng đáng để tranh thủ?

Đã nhìn chuẩn thì phải tranh lấy, chúng ta cầu đạo, là cầu cái căn bản chân chính!" Khi Đế Tuấn nói câu này, giọng điệu đanh thép, đủ thấy sự nghiêm túc.

Đồng thời câu nói cũng khiến Lôi Thần không thốt nên lời.

Lôi Thần lúc này hồi tưởng lại tất cả những gì Thần Tôn từng nói.

Thời Hung thú có người thắng, tranh bá Hoàng triều có người thắng, Tam tộc có người thắng, Đạo Ma cũng có người thắng.

Phe chiến thắng đó đều có bóng dáng Thần Tôn, chính xác là Thần Tôn dẫn dắt Thần Điện chưa từng thua!

Nghĩ tới đây, Lôi Thần không khỏi tự nhủ: "Đạo của Thần quý ở chỗ không sợ hãi, chẳng lẽ bế quan tu luyện là sai lầm, thực sự phải chém giết trong lượng kiếp mới kham phá được đại đạo?" Thực ra, tất cả chỉ là do Lôi Thần nghĩ quá nhiều.

Thần có thể từ bi phổ chiếu đại thiên, cũng có thể là kim cương phục ma bạo liệt, dù loại nào cũng là Thần, then chốt là ở cách nắm bắt.

Dĩ nhiên Hoàng Thiên đúng là người có dã tâm, nhưng cũng là người có đại trí tuệ, người dưới tay đều sẽ được trọng dụng, chỉ là phân chia thời cơ mà thôi.

Sở dĩ lâu như vậy chưa trọng dụng Lôi Thần hoàn toàn là vì tạm thời chưa có chỗ dùng tới, nếu cần, Hoàng Thiên tuyệt đối không bạc đãi.

Nhưng khổ nỗi Lôi Thần không phải Yêu tộc, sao hiểu được ý tứ của Hoàng Thiên.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất cũng đứng ra bổ sung: "Đạo hữu nên hiểu rõ, ở Hồng Hoang cam nguyện thấp điệu, không đi tranh bá thì đã sao?

Cuối cùng chẳng phải người thì chết, người thì biến mất.

Đã chú định có thể thân tử đạo diệt, tại sao không chọn phương thức mình thích chứ?" Đế Tuấn gật đầu tiếp lời: "Trời sinh chúng ta đều giống nhau, đều phải đối mặt với việc bị vận mệnh chưởng khống.

Đã trốn không thoát thì đi đối diện, cùng lắm là cá chết lưới rách, một lần oanh oanh liệt liệt là được." Lời của Đế Tuấn khiến Đông Hoàng Thái Nhất nhiệt huyết sôi trào, hắn vốn là phần tử hiếu chiến, nghe vậy khí huyết dâng trào.

Lôi Thần đứng cạnh nghe cũng thấy đỏ mặt tía tai.

Chương 414

Vừa vặn Hoàng Thiên đi ngang qua cũng gặp phải cục diện này.

Đúng là tới sớm không bằng tới đúng lúc, lời của Đế Tuấn và Thái Nhất vừa rồi anh ta đã nghe hết.

Lời của Đế Tuấn rất hợp khẩu vị Hoàng Thiên.

Đặc biệt sau khi đạt tới cảnh giới Thần Tôn, tâm thái của anh cũng bắt đầu thay đổi.

Phản phác quy chân có lẽ là như vậy, cảnh giới tiến bộ khiến anh không còn để ý tới những điều điều khuông khuông (quy tắc gò bó) nữa.

Tu hành là phá khai gông xiềng, nghịch thiên mà hành mới là người tu luyện chân chính.

Đế Tuấn lúc này trên thân cũng có tính cách và khí độ của một Yêu Hoàng.

Nói trắng ra, không phải vì có danh xưng Yêu Hoàng mới có Đế Tuấn, mà là vì có Đế Tuấn mới có danh xưng Yêu Hoàng.

Ví dụ như danh xưng Thần Tôn, không phải tự nhiên tồn tại, từ lâu trước khi Đế Tuấn thành Yêu Hoàng đã có danh xưng Thần Tôn, thực lực quyết định tất cả.

Nhưng Thần Tôn lại khác, người duy nhất gánh nổi danh xưng này chỉ có anh, bởi vì Hồng Hoang không ai có thể đạt tới tầm của Hoàng Thiên.

Danh hiệu Thần Tôn bắt nguồn từ Thần Đạo, Thần Đạo bắt nguồn từ Hoàng Thiên, nên danh xưng Thần Tôn chỉ có Hoàng Thiên mới xứng.

Nhưng Đế Tuấn thì khác, chẳng lẽ không có danh hiệu Yêu Hoàng thì Đế Tuấn không phải là Đế Tuấn sao?

Cố định một danh xưng lên một người là sai lầm, trừ phi danh xưng đó do người đó sáng tạo ra.

Đây là lần đầu Hoàng Thiên có cảm giác như vậy.

Có thể nói, có Yêu rồi mới có Yêu Hoàng, có Yêu Hoàng rồi mới có Đế Tuấn.

Nếu Hồng Quân hay Hoàng Thiên làm được những việc khiến sinh linh Hồng Hoang, đặc biệt là Yêu tộc kính sợ, chúng yêu xưng tụng là Yêu Hoàng, chẳng lẽ không đúng sao?

Hoàng Thiên thấy điều đó có thể chấp nhận được, vạn sự thù đồ đồng quy.

Trừ phi danh xưng đó chỉ có một người gánh nổi.

Điều này không hề mâu thuẫn, Thần Đạo là bao dung vạn vật, bao gồm cả mâu thuẫn và cân bằng.

Nếu Hoàng Thiên cứ đi một con đường quá nghiêm cẩn không kẽ hở, không có chút mâu thuẫn nào thì thật sự không thể có thành tựu như hiện tại.

Mâu thuẫn và biến hóa đã mở rộng nhãn giới cho Hoàng Thiên.

Sau khi nghe Đế Tuấn trả lời, anh đã minh ngộ và định điểm tỉnh Đế Tuấn.

Trong thiên địa, Vu Yêu hai tộc là căn bản của lượng kiếp lần này.

Vu tộc có Thập Nhị Tổ Vu, Yêu tộc tự nhiên phải có người dẫn đầu, Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất là thích hợp nhất.

Chỉ khi đạt được những danh hiệu đó, Đế Tuấn và Thái Nhất mới có thể thu nạp khí vận của vạn linh thiên hạ, bởi vì tất cả đều giảng

đạo lý, vạn vật chi đạo nằm ở nhân quả, có nhân mới có quả.

Cùng lúc đó, sau khi nghe Đế Tuấn trả lời, Lôi Thần rơi vào mâu thuẫn.

Hắn muốn liên hợp tranh bá với Đế Tuấn nhưng lại sợ Thần Tôn quái tội.

Nếu không đồng ý thì lại sợ Thần Tôn thấy mình không có chí khí, đương nhiên còn có yếu tố nguy hiểm khi liên hợp.

Hai luồng suy nghĩ đấu tranh trong não hải khiến Lôi Thần phiền não, không biết chọn thế nào.

Hồi lâu sau...

Cuối cùng Lôi Thần chọn cách an phận thủ thường.

Thần Tôn có đại ân với hắn, nếu không có Thần Tôn cũng không có hắn hôm nay.

Những lượng kiếp trước đó khiến Hồng Hoang tổn thất thảm trọng đã để lại bóng ma tâm lý quá lớn cho Lôi Thần, dù Đế Tuấn nói hay thế nào hắn cũng không dám khinh suất mạo hiểm.

Huống hồ đạo hắn đi hoàn toàn khác với Đế Tuấn, Thái Nhất.

Hắn là người Thần Đạo, không giống hai người kia xây dựng thế lực tranh đoạt khí vận để tiến bộ nhanh.

Sau một hồi cân nhắc, Lôi Thần lắc đầu.

Nhìn dáng vẻ Lôi Thần, Đế Tuấn biết hắn đã lựa chọn, không khỏi thở dài.

Đông Hoàng Thái Nhất đứng cạnh thì nghiến răng nghiến lợi, thầm mắng: "Đại ca ta đã hạ mình nói vậy rồi, cái gã Lôi Thần này vẫn sợ hãi, quả nhiên là hạng nhát gan, không có chí khí.

Đã vậy thì cứ dùng thực lực mà nói chuyện." "Hanh, đại ca đừng lôi thôi nữa.

Lôi Thần là hạng nhát gan sẽ không đáp ứng đâu.

Đã vậy chi bằng thống khoái đánh một trận, không chém chết hắn thì cũng bắt hắn lập thệ phục vụ chúng ta, hoặc đuổi hắn khỏi Hồng Hoang!" Thái Nhất rốt cuộc không nhịn được mà bộc phát, cưỡng ép Lôi Thần phải hiệu lực.

Dĩ nhiên trong lòng Thái Nhất muốn giết quách cho xong, nhưng hắn hiểu tính đại ca, lúc này đại ca và Lôi Thần quan hệ vẫn không tệ.

Dù Lôi Thần bại cũng sẽ không giết mà chỉ thả đi.

Đại ca chỉ cần hai huynh đệ chưởng khống Hồng Hoang là được.

"Ai!" Đế Tuấn thở dài, bất lực nói: "Đã vậy thì Lôi Thần đạo hữu, chúng ta dùng thực lực phân cao thấp đi." Lời vừa dứt, Đế Tuấn không do dự nữa, lập tức tế ra Lạc Hà Đồ Thư, tay cầm thượng phẩm linh bảo Tiên Thiên 'Thiên Luân' vừa đoạt được khi du lịch.

Thiên Luân như một thanh loan đao chậm rãi lưu chuyển, đạo vận hiện ra vô cùng khế hợp với Thái Dương Chi Thể của Đế Tuấn.

Tuyệt chiêu của Đế Tuấn và Thái Nhất là Thái Dương Chân Hỏa.

Khi họ phóng khai khí thế, sức mạnh của Đế Tuấn khiến Lôi Thần có chút lo lắng.

Tu vi của hắn là bán bộ Thần Vương, đối chiến với hai cao thủ Đại La hậu kỳ thực sự có chút khó khăn.

Những trận giao thủ tầm cỡ này không thể nương tay, vì thực lực hai bên tương đương, tuy Lôi Thần nhỉnh hơn một chút nhưng đừng quên bên cạnh còn một Đông Hoàng Thái Nhất đang hổ thị đam đam.

Chương 415

Lôi Thần mặc lam bào có những tia thần lôi chớp giật, đó là một món thượng phẩm linh bảo Tiên Thiên.

Tay hắn cầm cực phẩm linh bảo Tiên Thiên Lôi Thần Thương!

Phải nói rằng chỉ riêng linh bảo trên người hai bên đã cho thấy khí vận họ cường đại nhường nào.

Trừ Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử và phú hào Minh Hà, có lẽ Đế Tuấn và Lôi Thần là những người giàu có nhất trong mười sinh linh hóa hình đầu tiên.

"Lôi Thần đạo hữu, giao tình vô số năm, hôm nay ta xin thỉnh giáo." "Nhất định không làm Đế Tuấn đạo hữu thất vọng, bần đạo sẽ toàn lực dĩ phó, xin đạo hữu cẩn thận!" "Hoa!" "Oanh long!" "Mạn thiên thần lôi, dẫn!" "Thái Dương Chân Hỏa, nhiếp!" Lúc này, hai người không thèm thử thăm dò, ngoài pháp bảo hộ thân và tuyệt chiêu ép hòm, gần như vừa lên đã toàn lực dĩ phó.

Hoàng Thiên đứng ngoài quan sát không nhịn được lắc đầu.

"Cái gã Lôi Thần này, ngay cả lực lượng Lôi Trạch cũng dùng loạn thất bát tao, chẳng biết học hành kiểu gì?" "Chậc, còn Đế Tuấn nữa, Thái Dương Chân Hỏa bị dùng phế rồi, sao có thể dùng như một con trâu mộng thế kia, ngay cả da lông cũng chưa chưởng khống được, thật không có chí khí!" "Ai!" Nhất thời, những thủ đoạn vốn dĩ trong mắt sinh linh Hồng Hoang là hủy thiên diệt địa lại bị Hoàng Thiên chê bai đủ điều.

Bởi vì cả cách vận dụng lực lượng Lôi Trạch lẫn Thái Dương Chân Hỏa thì Hoàng Thiên đều là bậc thầy, thậm chí nếu anh ta ra tay chắc Lôi Thần và Đế Tuấn sẽ sợ đến ngây người.

Dĩ nhiên Hoàng Thiên cũng biết mình đang bới lông tìm vết, với cảnh giới và tu vi của Đế Tuấn và Lôi Thần lúc này đạt được thế này đã là không tệ rồi.

"Thôi... cứ đánh đấm kiểu này bản tôn xem tiếp chắc không nhịn được mà ra tay mất, bắt họ dừng lại thôi!" Hoàng Thiên lẩm bẩm.

Ngay lập tức, để trấn trụ ba người, Hoàng Thiên triệu hoán Tịnh Thế Bạch Liên rồi tùy ý ném ra.

"Ông" một tiếng vang rền.

Ảnh hưởng không quá lớn, nhưng cả Hồng Hoang gần như đều nghe thấy, may mà Hoàng Thiên đã khống chế trước.

Với cảnh giới lúc này của anh, tuy tu vi chưa tới nhưng cảnh giới là tiền khu, năng lực triển hiện cũng tăng trưởng gấp bội.

Tiếng chuông ngân vang không chỉ dọa sợ Đế Tuấn và Hoàng Thiên đang tranh đấu, mà ngay cả Hi Hòa và Thường Hi đang bế quan ở Thái Âm Tinh nghe lời Vọng Thư cũng giật mình tỉnh giấc.

"Cái gì vậy?" "Không biết..." Thường Hi và Hi Hòa đồng thời mở mắt hỏi.

"Chắc là vị tồn tại đó, nếu không thì Bạch Liên giải thích thế nào được, nhất định là cái gã đó... chắc chắn đã ra tay rồi." "Vậy chúng ta làm sao?" "Dĩ nhiên là nhanh chóng ra xem rồi, chắc có thể tìm thấy gã đó.

Chúng ta không được thất lễ, phải đi bái kiến." "Hào!" Hi Hòa và Thường Hi nhanh chóng quyết định.

Ngược lại Hoàng Thiên có chút ngượng ngùng, lần đầu tiên sau khi bế quan thôi động Tịnh Thế Bạch Liên, lỡ tay run một cái...

Quả nhiên sau khi lĩnh ngộ pháp tắc sâu hơn, việc sử dụng linh

bảo cũng thông thấu hơn, chỉ một lần vô ý thi triển đã chấn động cả Hồng Hoang, nếu toàn lực dĩ phó thì chẳng phải hủy diệt Hồng Hoang sao!

Nhìn lại Lôi Thần và Đế Tuấn, lúc này đang đờ người ra.

Chỉ thấy một tòa Bạch Liên từ trên trời rơi xuống, sau một tiếng nổ lớn, bất kể thần thông thủ đoạn hay linh khí đều bị tiếng vang đó trực tiếp chấn bay.

Lúc này một luồng sợ hãi từ sâu trong bản nguyên khiến họ run rẩy vô cùng.

Đông Hoàng Thái Nhất đứng ngoài quan sát vốn rất mãn nguyện với Thiên Địa Chung của mình (thực tế là thượng phẩm linh bảo Tiên Thiên), nhưng sự xuất hiện của Bạch Liên khiến hắn có cảm giác muốn thần phục, đồng thời càng khát khao có được linh bảo tốt hơn.

"Linh bảo gì mà uy lực tới mức này?" Đế Tuấn chấn động nói.

"..." Lôi Thần ngây ra một lúc, sau đó lập tức hướng về phía Bạch Liên hành lễ đệ tử Thần Đạo.

"Lôi Trạch Lôi Thần bái kiến chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần Tôn, đệ tử Thần Đạo Lôi Thần bái kiến Hoàng Thiên Đại Thần Tôn." Sự cường đại và thần bí của Hoàng Thiên đã in sâu vào tâm trí Lôi Thần vô số lần, có được thành tựu hôm nay đều nhờ Hoàng Thiên Đại Thần Tôn.

Thử hỏi, đột nhiên đối diện lại với vị đại nhân vật như vậy, Lôi Thần sao có thể không chấn động?

Đồng thời hắn cảm thấy mình quá may mắn khi gặp được tồn tại đẳng cấp này.

"Hỗn độn sơ khai thiên địa trọc, hung thú tứ ngược ngã thành thần!" "Nhất triều thần hỏa nhiên cửu tiêu, đại đạo chi hạ ngô xưng

tôn!" Hoàng Thiên xuất hiện vô cùng hào nhoáng, đi kèm với hào quang màu vàng đặc trưng của Thần Đạo, lúc này nhìn anh cực kỳ oai phong.

Khi thấy Lôi Thần quỳ lạy Hoàng Thiên theo lễ đệ tử, Đế Tuấn và Thái Nhất hoàn toàn ngây dại.

Trước mắt họ là một tồn tại hoàn toàn không thể lý giải, chỉ một chiêu vừa rồi cùng tiếng vang của Bạch Liên đã khiến họ không còn sức phản kháng.

Lần đầu tiên nhận thức của họ bị điên đảo, chấn động không thốt nên lời.

Thấy Lôi Thần kích động triều bái như vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất không biết dùng từ gì để hình dung.

Đặc biệt là những câu thơ vừa rồi mang theo một sự trấn nhiếp từ bản nguyên khiến họ hoàn toàn mất phương hướng.

Đúng lúc đó, pháp tắc hóa thành cầu vồng kim quang, các loại tường thụy hiện ra, vạn điều ảo diệu lúc ẩn lúc hiện...

Một thanh niên đạo nhân tựa như bước ra từ cõi hư vô, một bước, hai bước, ba bước... xuất hiện trước mặt ba người.

Khí tức viên chuyển như ý, cường đại và thần bí mạc trắc này khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tình bất do tự chủ cúi đầu: "Vãn bối Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, bái kiến tiền bối." Tuy chưa biết vận mệnh tiếp theo sẽ ra sao nhưng khí tức của Hoàng Thiên lúc này đã khiến họ triệt để thần phục.

"Ân, đều đứng dậy cả đi!" Hoàng Thiên nói.

"Tuân lệnh!" Như một phản ứng máy móc, ba người run rẩy đứng dậy.

Lôi Thần thì đỡ hơn vì đã gặp Hoàng Thiên rồi, nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất hiển nhiên không nhận ra Hoàng Thiên, dù có chút ấn tượng cũng không nhớ rõ, vì đã bị Thiên Đạo che đậy.

Lúc này Đế Tuấn và Đông Hoàng vừa kích động vừa sợ hãi, tồn tại thế này mạnh mẽ đến mức nào chứ?

Thật không thể tin nổi, họ vốn tưởng mình là mười sinh linh đứng đầu rồi, không ngờ Hồng Hoang lại có sinh linh mạnh mẽ đến vậy.

Vị tiền bối này có lẽ chính là 'nỗi lo ngại' mà Lôi Thần nói trước đó.

Nếu đúng là vị này thì những lời hùng hồn của họ trước đó thật là quá tự phụ, trước mặt người này họ chẳng khác nào sâu kiến.

Nghe Lôi Thần gọi là Thần Tôn, chứng tỏ vị tiền bối này có thế lực riêng, mà thế lực như vậy chắc chắn không thể chọc vào!

Đế Tuấn và Thái Nhất cảm thấy muốn khóc, xem ra họ đã quá xem thường Hồng Hoang rồi.

Chương 416

Hồng Hoang nguy hiểm quá, hai huynh đệ mình hay là về Thái Dương Tinh đi!

"Không cần căng thẳng, bản tôn cũng không ăn thịt các ngươi." Hoàng Thiên thấy ba người căng thẳng liền động dụng pháp tắc Thần Đạo để tẩy dịch nguyên thần cho họ.

Đế Tuấn và Thái Nhất chưa kịp phản ứng, chỉ một câu nói đã giúp họ thu hoạch rất nhiều.

Đặc biệt là Đế Tuấn đột nhiên phát hiện câu nói của vị tiền bối này suýt chút nữa khiến hắn đột phá bình cảnh, nâng tu vi lên một tầng nữa.

Rốt cuộc đây là tồn tại gì mà một câu nói cũng có hiệu quả thần kỳ như vậy?

"Tạ Thần Tôn." Ba người nhất thời tâm thái bình hòa trở lại.

Họ hiểu rõ, tồn tại như vậy muốn giết họ chỉ cần búng tay, cần gì phải lo lắng hãi hùng?

Hoàng Thiên nhìn Lôi Thần: "Chớp mắt đã bao năm rồi mới hóa hình xuất thế, tuy tu vi có chút kém nhưng so với sinh linh lúc này cũng không tệ." "Đa tạ Thần Tôn khen ngợi, vãn bối hoảng hốt vô cùng." Lôi Thần căng thẳng nói, không ngờ Thần Tôn đại nhân vẫn còn nhớ rõ tiểu bối như hắn.

"Hai người kia chắc là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhỉ?" Hoàng Thiên cố ý hỏi để ra vẻ cao thâm.

"Khải bẩm tiền bối, vãn bối chính là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất." "Khi các ngươi còn chưa đản sinh linh trí, lúc đó Thái

Dương Tinh không ổn định, từng bùng phát nguy cơ.

Bản tôn lúc đó từng trấn áp Thái Dương Tinh suốt một lượng kiếp, cũng từng thấy các ngươi lúc còn mông muội." Hoàng Thiên nhìn Đế Tuấn nói.

Câu nói này khiến Đế Tuấn ngượng ngùng, thầm khổ sở: "Tiền bối nói cao siêu quá, con không biết tiếp lời thế nào đây." Nhưng Thái Nhất đứng cạnh cũng nghe ra được chút huyền cơ, vị tiền bối này cổ lão vô cùng nha.

"Nhưng..." Hoàng Thiên đột nhiên ngưng lại khiến hai người sững sờ.

"Chỉ là thần thông Thái Dương Chân Hỏa của các ngươi thi triển thật là nông cạn.

Phải biết đó là thiên phú thần thông, uy lực vô cùng to lớn, vậy mà các ngươi thi triển thật là khó coi." Nghe vậy, cả Đế Tuấn lẫn Thái Nhất đều lộ vẻ ngượng ngùng, thần thông họ vốn tự hào nhất trong mắt Hoàng Thiên lại chẳng ra gì.

"Khụ khụ, vãn bối tàm quý..." Ngay cả kẻ lỗ mãng như Thái Nhất cũng không dám nói gì, hắn không ngốc, trước mặt cường giả thế này người ta nói gì thì nghe nấy thôi, dám phản đối chắc?

Nhưng họ không ngờ cơ duyên lại tới.

Hoàng Thiên mỉm cười nói: "Thôi được rồi, đây là cảm ngộ của bản tôn về Thái Dương Chân Hỏa, các ngươi tự mình lĩnh ngộ đi." Hoàng Thiên phất tay, hai luồng lưu quang hỏa hồng dung nhập vào nguyên thần của họ.

Truyền thừa bắt đầu từ Đại La diên thân tới những biến hóa mà họ chưa từng hiểu được.

Ngọn lửa kim hoàng đó dường như có thể thiêu rụi cả Hồng

Hoang lẫn Hỗn Độn.

Lần đầu tiên họ nhận ra Thái Dương Chân Hỏa vốn tưởng đã mạnh lắm rồi hóa ra còn một con đường dài phía trước.

Đúng là lời tiền bối không sai, cách họ dùng hỏa diễm so với truyền thừa này đúng là thảm không nỡ nhìn, chẳng khác nào sâu kiến so với cự tượng.

Đế Tuấn và Thái Nhất thu hoạch được rất nhiều.

Phải biết đây là cảm ngộ mà Hoàng Thiên đạt được sau khi lên tới cấp Thần Đế, Thái Dương Chân Hỏa đã gần chạm tới mức độ Hỗn Độn.

Hỏi sao hai người không chấn động cho được?

Là Thái Dương Chủ Thần do anh định ra, Đế Tuấn và Thái Nhất sao có thể yếu nhược.

Hoàng Thiên giúp đỡ cũng hy vọng hậu thế chiến thiên chiến địa Vu Yêu sẽ không chỉ là công cụ của Thánh nhân.

Cuối thời Hồng Hoang, vạn tộc đại dung hợp, Vu, Long, Phượng, Kỳ Lân mới xứng là chủ lực, mạnh hơn đám gọi là Thánh nhân kia không biết bao nhiêu lần.

Những thước phim tinh thái nhất của thế giới này sẽ do họ diễn dịch.

Thời lượng kiếp Hung thú, Đại Đạo chưa rút lui, chúng sinh lấy cảm ngộ đạo quả làm căn bản.

Thời Tam tộc và Đạo Ma, Thiên Đạo chưa hoàn thiện, Hỗn Nguyên Kim Tiên là mạnh nhất.

Nhưng tới đại chiến Vu Yêu, khi Thánh nhân xuất hiện, cảnh giới thăng cấp thật là tàn khốc.

Người ta nói Vu Yêu có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và Thập Nhị Thiên Đô Thần Sát đại trận cũng chỉ miễn cưỡng sánh ngang với một Thánh nhân yếu nhất, mà phải đối mặt với tận sáu người, chẳng phải thảm hại sao?

Cho nên Hoàng Thiên mới không tiếc công sức cải biến.

Con đường thành Thần không kém gì thành Thánh, thậm chí còn gian nan hơn, cần ý chí vô cùng cường đại.

Nếu Vu Yêu có thể khiến Thánh nhân mất mặt, Thiên Đạo sẽ phải cúi đầu trước Thần Đạo, Thánh nhân cũng không dám tùy ý tính kế.

Là hào quang cuối cùng của huyết mạch Bàn Cổ, Vu Yêu không được thua, vì nếu thua, tinh thần chiến thiên chiến địa cũng sẽ mất đi.

Sinh linh sau này không còn tinh thần vô cụ vì đạo, Hồng Hoang khó lòng tiến tới đỉnh phong lần nữa.

Trước đó Thập Nhị Tổ Vu đã nhận chỉ điểm Thần Đạo, giờ Yêu tộc cũng nhận được sự chỉ dẫn của Hoàng Thiên, cả hai nhận được thứ tương đương nhau, xem ai lĩnh ngộ tốt hơn thôi.

Còn Thần Điện, trong lượng kiếp này nếu Thiên Đạo không làm gì quá đáng thì anh sẽ không nhúng tay vào.

Tuy Thần Đạo không sợ nhân quả nhưng thế giới này do Thiên Đạo chưởng khống, cần chúng sinh diễn dịch, nếu cứ nhúng tay bừa bãi thì không còn là chúng sinh nữa.

Từ khi vào cảnh giới Thần Tôn, Hoàng Thiên cuối cùng cũng cảm ngộ được mình vừa là người thử nghiệm, vừa là khán giả.

Thử nghiệm cải biến cục diện xấu, xem hết vân vân lạc lạc của Hồng Hoang.

Từ lúc yếu nhỏ tham gia vào mọi sự, tới nay đã đứng hàng đầu

Hồng Hoang, ngang hàng Thiên Đạo.

Những cảnh tượng kịch liệt đó trong mắt anh giờ chỉ là trò trẻ con.

Cho nên anh thích ẩn cư màn sau hơn, thỉnh thoảng ra mặt chỉ điểm, cải biến một chút làm niềm vui.

Lúc này Hoàng Thiên chỉ làm những gì mình thấy hứng thú, thậm chí những quân cờ đặt xuống trước đó cũng không buồn quản, để họ tự diễn dịch.

Bởi vì anh phát hiện chỉ có những điều chưa biết mới khiến mình hưng phấn, chỉ có sự trắc trở bất định mới là chủ đề duy nhất của thiên địa hỗn độn.

Nếu mọi thứ đều rõ ràng thì thật vô vị.

Chỉ có sự vô quy luật và những điều bất ngờ mới đáng mong chờ.

Chương 417

Nhìn lại quãng đường đã qua, dường như những sự kiện ngoài ý muốn mới tạo nên anh hôm nay.

Từ lúc dùng Phục Hạ Hoàng Trung Lý, tới những thu hoạch ở Thái Dương Tinh, Vực Sâu, đại chiến La Hầu rồi bế quan.

Tổng kết lại, tiến bộ nhanh nhất luôn là những lúc không ngờ tới nhất.

Kế hoạch có lúc hữu dụng, nhưng ở tầm Đại Đạo thì vô tác dụng.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không dám làm càn trước Đại Đạo, huống chi lấy thân thể yếu nhỏ mà can thiệp Thiên Đạo vận chuyển.

Nghĩ thông suốt điều này, Hoàng Thiên đã nhìn thoáng hơn.

Thiên Đạo hay Đại Đạo cũng vậy thôi, bản thân mình có lợi hại thế nào cũng không bằng Đại Đạo được.

Cảnh giới tiến bộ đã thay đổi Hoàng Thiên, khiến anh nhìn xa hơn.

Vì thế anh chỉ đẩy Đế Tuấn và Thái Nhất một cái chứ không tham gia sâu hơn.

Hoàng Thiên mong rằng khi mình quy ẩn màn sau, hai phe có thể diễn dịch tinh thái hơn một chút, để anh với tư cách khán giả và người thực tiễn thỉnh thoảng có thể thu hoạch được nhiều suy nghĩ và trải nghiệm hơn.

Vạn năm trôi qua, đạo cảm ngộ bàng bạc về Thái Dương Chân Hỏa kia rốt cuộc cũng được Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hấp thu hoàn toàn.

Trong khắp Hồng Hoang, ngoại trừ Lục Áp ra, trên Hỏa chi nhất

đạo duy chỉ có Hoàng Thiên là cường đại nhất, bởi lẽ hắn đã hấp thu chủng tộc sinh linh phụ diện của Thái Dương tinh — Độc Hỏa Giao Long nhất tộc.

Vì vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất cực kỳ hưng phấn hướng về Hoàng Thiên hành lễ, cảm tạ nói: "Đa tạ Thần tôn ân tứ, chúng ta thực sự không biết lấy gì báo đáp..." "Được rồi, mấy thứ đồ vật kia Bản tôn cũng chẳng thèm để mắt tới.

Nếu không phải vì lời nói đó của Đế Tuấn, hôm nay cơ duyên cũng không rơi xuống thân các ngươi." Hoàng Thiên phất phất tay, nhàn nhạt nói.

"Ách..." Đế Tuấn và Thái Nhất nghe xong, một trận lúng túng.

Đúng là chút gia tài của bọn họ, Thần tôn phỏng chừng cũng nhìn không trúng.

Không, vừa rồi những lời vì để kích thích Lôi Thần kia, không ngờ lại được Hoàng Thiên tán thưởng, khiến trong lòng bọn họ nhất thời bành trướng không thôi.

Chỉ là lúc ban đầu, khi biết Hồng Hoang thế giới có tồn tại cường đại vô cùng như Hoàng Thiên, bọn họ cũng từng có ý định từ bỏ tranh bá.

Liếc nhìn Đế Tuấn một cái, Hoàng Thiên tiếp tục nói: "Đế Tuấn, Bản tôn biết ngươi dã tâm cực lớn, ý đồ tranh bá thiên hạ, điểm này không có sai.

Trong Hồng Hoang nhục rồng cường thực, không tranh tất chết, nhưng Bản tôn nói cho ngươi một câu, đã làm kẻ làm hoàng giả, phải có lòng dạ bao dung thiên hạ." Nghe thấy lời này, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng nhiệt huyết sôi trào, đặc biệt là Hoàng Thiên đang ủng hộ bọn họ tranh bá thiên hạ, lại dùng thân phận trưởng bối

khuyên gián, không nghi ngờ gì khiến hai người càng thêm hưng phấn.

"Tiền bối, chúng ta cần ký giáo huấn, nhất định tâm hoài thiên hạ." Hai người dị khẩu đồng thanh nói.

Hoàng Thiên gật gật đầu, xoay người lại nói: "Đúng rồi, Bản tôn có một chuyện, cũng chính là mục đích lần này kiến nhị vị." "Thỉnh tiền bối cứ nói đừng ngại, chỉ cần huynh đệ vãn bối có thể làm được, nhất định nghĩa vô phản cố." Đế Tuấn nghĩa chính ngôn từ nói.

"Ha ha, đừng căng thẳng, chuyện này đối với các ngươi là chuyện tốt." Hoàng Thiên phất tay cười nói.

Lời vừa dứt, Lôi Thần ở bên cạnh lộ ra sắc mặt hâm mộ, xem ra Thần tôn sắp phát huy bản năng ban tặng, ủng hộ Đế Tuấn và Thái Nhất rồi.

"Trước đây nghe các ngươi muốn tranh bá Hồng Hoang, vậy có biết hiện giờ sinh linh trong Hồng Hoang nhiều nhất là gì không?" Hoàng Thiên hỏi.

"Hồi bẩm tiền bối, theo vãn bối phát hiện, Hồng Hoang lúc này sinh linh nhiều nhất là Yêu, còn có một ít tiên nhân lâu đời, và một số đại năng cường đại nhưng thưa thớt, Yêu chiếm tỷ lệ đến chín thành chín." Đế Tuấn thận trọng, cho rằng đây là Hoàng Thiên khảo nghiệm mình nên cẩn thận đáp.

"Hồng Hoang vạn tộc vì sao gọi là Yêu, điều này ngươi có thể không biết, nhưng vô luận là tộc nào đều phải có hoàng giả, hoàng giả phải dẫn dắt tộc nhân phấn dũng tiến lên, có đúng không?" Hoàng Thiên nói.

"Cái này... huynh đệ chúng ta cũng không rõ..." Trong lòng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thầm nghĩ: loại vấn đề cao siêu này mà chúng ta biết được sao?

Chẳng phải là làm khó người ta sao...

“Khải bẩm Thần tôn, thiên địa khí dùng để tu luyện, chủng tộc thì hội tụ lượng lớn thiên địa khí vận, trở thành hoàng giả mới có thể mượn khí vận chủng tộc để cường đại.

Hung thú của Hoang Cổ kỷ nguyên, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc của Thái Cổ kỷ nguyên đều là như thế.” “Tiếp tục!” Hoàng Thiên nhàn nhạt nói.

“Nặc!” Lôi Thần đáp.

Đây đều là những kiến thức cơ bản nhất của Thần Điện, đương nhiên trong Hồng Hoang khẳng định cũng có người biết, chỉ là trước đó sinh linh Hồng Hoang đều đã vẫn lạc, dù không vẫn lạc cũng dần ẩn thế không ra, hoặc quay về bản nguyên trọng tân dựng dục.

Những sự tình vốn dĩ ai cũng biết, dần dần cũng biến thành bí mật.

Đương nhiên Lôi Thần ở chỗ này cũng khéo léo, không để Đế Tuấn Thái Nhất biết thực ra lão đã có ý thức từ sớm.

Sau khi suy nghĩ một phen, Lôi Thần tiếp tục nói: “Cứ truyền rằng, xưng hô Yêu bắt nguồn từ Thần tôn ngài.

Thời kỳ ngài thành lập Vạn Tộc Minh Ước, khi đó vạn tộc cộng xưng, bắt đầu từ xưng hô của những sinh linh căn cơ thiển bạc, sau đó...” Thông qua một phen giải thích của Lôi Thần, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lần đầu tiên hiểu rõ về xưng hô Yêu.

Hóa ra sinh linh Hồng Hoang lúc này đều được gọi là Yêu.

Lôi Thần lại nói: “Xưng hiệu Hoàng giả, khởi đầu từ thời kỳ vương triều tranh bá sơ kỳ Hoang Cổ, sau đó diễn biến thành vạn tộc xưng hùng thời Thái Cổ, cho nên Long tộc tộc trưởng Long Vương cũng được xưng là Long Hoàng.” Theo lời kể của Lôi Thần, Đế Tuấn

và Đông Hoàng Thái Nhất có chút mục trừng khẩu ngốc, không ngờ xưng bá Hồng Hoang lại có cái tốt như vậy.

Hoàng của một tộc phải là kẻ mạnh nhất, căn bản nằm ở chỗ khí vận chủng tộc có thể giúp hoàng giả tu luyện đến mức tối đa.

"Bất quá, Lôi Thần nói gần đúng rồi, nhưng muốn mở ra con đường hoàng giả chủng tộc, không chỉ cần khí vận chủng tộc, quan trọng nhất là bản thân phải kiêm cụ Đế Hoàng pháp tắc.

Trên người Đế Tuấn tràn ngập Đế chi pháp tắc, nên là Yêu Đế; trên người Thái Nhất tràn ngập Hoàng chi pháp tắc, nên là Yêu Hoàng, hai người hợp nhất chính là Đế Hoàng của Yêu tộc." "Thần tôn, ý của ngài là?" Đế Tuấn mãnh liệt kinh hãi, tuy rằng bọn họ cũng muốn trở thành Đế Hoàng Yêu tộc, nhưng không ngờ Hoàng Thiên lại chuẩn bị giúp bọn họ mở ra con đường Đế Hoàng trước thời hạn, giản trực là bất khả tư nghị.

"Được rồi, lời thừa thãi Ta cũng không nói nhiều.

Giữa thiên địa này, kẻ quen thuộc Đế Hoàng pháp tắc nhất không ai khác chính là Bản tôn.

Hôm nay Bản tôn vì các ngươi mở ra con đường hoàng giả, thiên hạ này ai dám ngăn cản!" Ngữ khí Hoàng Thiên thập phần bá đạo, mà đó cũng là sự thật.

Thần Đạo vốn kiêm cả Đế Hoàng chi đạo, trên con đường này không ai đi xa hơn hắn.

"Các ngươi sinh ra từ Thái Dương, vốn mang đại khí vận, định sẵn tiền đồ nhiều trắc trở.

Bước qua được, có thể như Bản tôn xưng hùng thiên địa; bước không qua, có thể sẽ thân tử đạo tiêu." Có lẽ lời nói của Hoàng Thiên mang theo ý vị không thể chối từ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất

đối thị một cái, gật đầu đáp ứng.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Lôi Thần cũng hỏa nhiệt, có một cỗ xúc động muốn gia nhập.

Chương 418

Sau khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chuẩn bị xong, chỉ thấy Hoàng Thiên tùy thủ vẫy một cái, một đạo ấn ngân ngưng khắc thiên địa đạo vận bắn vào trong nguyên thần của hai người.

Nhất thời, một cỗ uy áp bàng đại chưa từng có từ trên thân hai người hiện ra, trên trán Đế Tuấn ẩn hiện một chữ "Đế", trên trán Thái Nhất lại hiện lên một chữ "Hoàng".

Kể từ đó, danh hiệu Yêu Đế — Đế Tuấn, Đông Hoàng — Thái Nhất sẽ vang dội khắp Hồng Hoang, hai người cũng trở thành những kẻ chấp hành đắc lực nhất của Yêu tộc.

Giữa thiên địa, hai con Tam Túc Kim Ô ngửa đầu gào thét hướng về phía mặt trời, Đế Tuấn và Thái Nhất không tự chủ được hiện ra nguyên hình.

Đế Hoàng pháp tắc dung hợp cùng bản thể, mới thực sự là phương thức tốt nhất để ngưng tụ uy nghiêm và quyền hành.

Truyền thừa khổng lồ khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dần chìm vào trạng thái vô ý thức, có lẽ nhất thời nửa khắc chưa thể kết thúc.

Khi hai người đã nhập định, Lôi Thần cung kính tiến lên phía trước, thận trọng hỏi Hoàng Thiên: "Thần tôn, ngài thấy lão già này có nên gia nhập vào hàng ngũ Đế Tuấn và Thái Nhất, trợ giúp Yêu tộc tranh bá thiên hạ không?" "Ân?

Ngươi muốn đi sao?" Hoàng Thiên hỏi.

Lôi Thần nghe vậy sắc mặt đỏ lên: "Thần tôn, ngài từng nói thiên sinh vạn linh đều có thể là Yêu, lão mặc dù được Lôi Trạch dưỡng dục,

nhưng cũng là một trong vạn linh, thuộc về Yêu tộc, cho nên lão muốn gia nhập để tráng đại Yêu tộc, xưng bá Hồng Hoang." Nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất, tu vi tuy không bằng mình, nhưng lại có tinh thần đại vô úy, thực sự khiến người ta chấn hâm, Lôi Thần cũng có chút xúc động.

Hoàng Thiên nghe xong gật gật đầu.

Thực tế hắn đối với một Lôi Thần quá mức cẩn thận trước đây không mấy hài lòng.

Ở Hồng Hoang, cẩn thận không sai, nhưng nếu chỉ biết cẩn thận thì lâu dần cũng vô dụng.

Chỉ có dũng vãng trực tiền, phấn lực bác sát mới có thể đoạt được một mảnh thanh thiên.

Thiên Đạo, chúng thánh cũng chỉ có thể trở thành con kiến dưới chân, đó mới là chính đạo.

Hiện giờ Lôi Thần có thể cảm ngộ được điều này, coi như là đã thông suốt.

"Sư phụ dẫn dắt, tu hành tại cá nhân.

Những gì Bản tôn có thể cho từ đầu chí cuối chỉ là kinh nghiệm và giáo đạo.

Đạo của mình thì chỉ có bản thân mình mới rõ nhất, phải kiên định con đường đã chọn, không được nhìn trước ngó sau." Lời vừa dứt, Lôi Thần vã mồ hôi hột, nhưng trong lòng lại nhịn không được đại hỷ, vì lão biết Thần tôn đã đồng ý.

Lúc này Hoàng Thiên lại nói: "Thiên sinh vạn linh đều có con đường riêng.

Con đường của ngươi tuy ở Lôi đạo, nhưng Bản tôn nói rõ cho

ngươi biết, chỉ có không ngừng chém giết, đạp lên đỉnh cao nhất thì mới có cơ hội nhập chủ mạch Lôi Thần của Thần Điện.

Cho nên, trận Yêu tộc lượng kiếp này là phúc hay họa, phải xem ở bản thân ngươi." Nghe vậy, Lôi Thần đã hiểu ý của Hoàng Thiên.

Mặc dù khi hóa hình lão đã triệt để bước lên con đường Lôi chi đạo, nhưng không có nghĩa là thực sự gia nhập Thần Đạo.

Thần tôn sở dĩ truyền thụ kinh nghiệm và công pháp sớm là để lão có sức tự vệ trong chém giết, từ đó mới có thể vượt qua lượng kiếp gia nhập Thần Đạo.

Thế nhưng lão lại lạc lối, cố thủ động phủ, co rúc như rùa đen, uổng phí cơ duyên to lớn.

"Lão hiểu rồi.

Giống như lời Đế Tuấn nói, dù có cẩn thận đến đâu cũng có lúc thân tử đạo tiêu, hà tất không đi theo bản tâm mà xông pha một phen.

Giống như Thần tôn, trải qua ma nan và tranh đoạt, Thần Điện mới có thể sừng sững giữa thiên địa.

Đa tạ Thần tôn." Vận mệnh của Lôi Thần vì sự xuất hiện của Hoàng Thiên mà bước lên một con đường hoàn toàn khác, lão quyết định liên thủ với Đế Tuấn, dấn thân vào đại kiếp đánh cược một lần.

Hoàng Thiên không bày tỏ thái độ gì, chỉ đơn giản gật đầu.

Sau khi pháp tắc tiến bộ, hắn hiểu rằng mọi chuyện đều có liên quan mật thiết.

Có đôi khi nhìn như xuất hiện biến hóa, nhưng sau khi biến hóa lại trở nên bất biến; ngược lại, khi biến hóa xuất hiện, mọi sự sẽ tùy đó mà biến chuyển không ngừng.

Còn về việc biến hóa tốt hay xấu thì không ai dám chắc, có lẽ

chính vì thế mà thế giới mới trở nên rực rỡ sắc màu.

Lúc này, chỉ thấy hai đạo lưu quang lấp lánh, lưu quang kim sắc chậm rãi tiến lại gần Hoàng Thiên và Lôi Thần.

Hoàng Thiên bấm tay tính toán, biết hai tiểu gia hỏa này cũng đã tới.

Lập tức hắn vung tay áo, đem Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang tiếp thụ truyền thừa dời tới một nơi khác.

Khi Hi Hòa và Thường Hi tới nơi, hai người cung kính hành lễ đệ tử với Hoàng Thiên.

"Đệ tử Thường Hi kiến tiền bối, khấu kiến tiền bối, chúc ngài..." Có thể thấy hai nàng rất căng thẳng, khi nhìn thấy Hoàng Thiên liền hiểu ngay tu vi người trước mắt vượt xa bọn họ.

Hi Hòa và Thường Hi sau khi nghe tiếng Bạch Liên vang vọng tinh không, cảm giác đầu tiên là Hoàng Thiên đang ở Hồng Hoang chứ không phải trong tinh không.

Theo chỉ dẫn, bọn họ đã tới nơi này.

Hoàng Thiên vừa cường đại vừa thần kỳ, cho dù cảm nhận được hắn, hai nàng cũng sợ chỉ là mừng hụt, sợ rằng khi tới nơi thì hắn đã rời đi.

Nhưng khi phát hiện Hoàng Thiên thực sự ở đây, hai nàng nhất thời căng thẳng, lễ số không hề thất lễ nhưng tâm trạng lo lắng là điều dễ hiểu.

"Đứng lên đi!" Hoàng Thiên nói.

Ánh mắt đảo qua căn cước và tu vi của hai người, hắn không khỏi cảm khái.

Thiên hậu Hi Hòa và Kim hậu Thường Nga trong tương lai chính

là hai nữ tử trước mắt này.

Đặc biệt là cái danh Thường Nga, ngoại trừ Vọng Thư ra, đây là lần đầu tiên hắn thấy một nữ đại thần Hồng Hoang đỉnh đỉnh đại danh đời sau.

"Tạ tiền bối!" Hai người cung kính đứng dậy, sau đó lại hành lễ với người bên cạnh Hoàng Thiên.

Không nói gì thêm, Hoàng Thiên đánh giá hai người một chút, tính toán qua liền biết đây là đệ tử của Vọng Thư.

Hắn cũng thấy nhãn quang chọn đệ tử của Vọng Thư không tệ, đều là nhân vật danh tiếng lẫy lừng.

"Hai người các ngươi cũng có lòng rồi." Hoàng Thiên nói.

Hi Hòa và Thường Hi nghe xong vội vàng sợ hãi lắc đầu.

Chương 419

“Đây là việc vãn bối nên làm.

Từ lâu vãn bối đã cảm ứng được khí tức của tiền bối nhưng luôn vô duyên tương kiến.

Vừa rồi hai người nghe tiếng Bạch Liên vang lên, biết tiền bối đang ở Hồng Hoang nên vội vàng tìm tới...” Hi Hòa khá lanh lợi, giải thích một hồi với Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên tính toán liền hiểu, Vọng Thư tuy chưa từng nói nhưng cũng lo lắng cho tương lai của hai đệ tử, đương nhiên hy vọng Thần tôn có thể chỉ điểm một chút.

Do Hoàng Thiên luôn không có thời gian, cộng thêm Vọng Thư cứ ở lỳ tại tinh không, chưa có dịp quay về Thần Điện nên mãi tới giờ vẫn chưa giới thiệu sự tồn tại của Thần Điện Chí Tôn cho hai đồ đệ.

May mà Hi Hòa và Thường Hi cơ trí, biết Hoàng Thiên ít nhất cũng ngang hàng với sư tôn mình nên dứt khoát dùng lễ đệ tử, vô tình lọt vào mắt xanh của Hoàng Thiên.

“Đã là đệ tử của Vọng Thư, Bản tôn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Như vậy đi, đây là thứ Bản tôn ban tặng cho các ngươi.” Nói xong, Hoàng Thiên vung đại thủ, hai đạo thần lực quăng ra, chỉ thấy trong hư không xuất hiện hai kiện linh bảo, rơi thẳng vào tay Hi Hòa và Thường Hi.

Hai nữ thấy vậy vô cùng hân hỷ, nhưng khi đón lấy linh bảo, trong lòng lại có chút thấp thỏm.

Sư tôn Vọng Thư từng nói hai tỷ muội các nàng sinh ra mang đại

khí vận, đương nhiên cũng có đại ma nan, tương lai có lẽ sẽ trắc trở.

Tuy tu vi Vọng Thư cao, nhưng vào thời khắc chí quan trọng yếu, nàng cảm thấy mình có thể sẽ không giúp được gì...

Hi Hòa và Thường Hi rất hợp khẩu vị của Vọng Thư, lại cùng là nữ đại thần nên nàng cực kỳ để tâm đến hai đồ đệ này.

Giờ Thần tôn Hoàng Thiên đã ban linh bảo, chứng tỏ người đã thấu hiểu sự việc phía sau, khiến hai nàng an tâm không ít.

Thời gian gần đây, Hoàng Thiên chuẩn bị bế quan đột phá Thần Tôn trung kỳ, lẽ tự nhiên những chuyện ở tinh không và Hồng Hoang đều không có thời gian xử lý.

Cho nên trước khi quay về Tinh Không Tam Thập Lục Trọng Thiên, nhất định phải sắp xếp cho Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư và những người khác chấp chưởng sự vụ Thần Điện.

Vì lẽ đó, hắn mới quan tâm đến chuyện của Yêu tộc, Vu tộc, thậm chí ra tay thúc đẩy bọn họ trưởng thành.

Sau khi nhận linh bảo, Hi Hòa và Thường Hi quỳ lạy Hoàng Thiên một trận, hiểu rằng đây là bảo vật quý giá hơn hẳn linh bảo thông thường, có lẽ còn ẩn chứa con đường tương lai của hai tỷ muội.

Lúc này, huynh đệ Đế Tuấn vẫn đang đắm chìm trong lĩnh ngộ, Hoàng Thiên không định tiếp tục chờ đợi.

Việc cần làm đều đã làm xong, không cần thiết phải ở lại.

"Hồng Hoang đa tư đa thái, cũng đầy rẫy rủi ro.

Các ngươi chỉ cần tuân theo bản tâm là được, gặp chuyện đừng nhìn trước ngó sau, nguy hiểm há chẳng phải là cơ duyên, vượt qua được chính là đại đạo bình thản." Hoàng Thiên nói xong, vung đại thủ, một đạo lưu quang bay về phía Lôi Thần, coi như là lễ gặp mặt.

Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn cùng với Thường Hi, Hi Hòa đều đã được ban thưởng, cũng không thể để sót lão, dù sao Lôi Thần cũng là người trong Thần Đạo, nên hắn trực tiếp ban cho lão một chút lĩnh ngộ Thần Đạo pháp tắc.

Sau đó trong sự triều bái của ba người, Hoàng Thiên liếc nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất một cái rồi xoay người rời đi.

Sau khi Hoàng Thiên rời đi, Hi Hòa và Thường Hi lại trò chuyện với Lôi Thần một phen, biết được nguyên nhân Hoàng Thiên xuất hiện và tình hình Yêu tộc.

Đặc biệt là Hi Hòa, sau khi nghe xong liền ý động nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Thực tế Hi Hòa thích những nhân vật bá khí đỉnh thiên lập địa, cho nên theo lời kể của Lôi Thần, nàng bắt đầu để tâm đến Đế Tuấn.

"Lôi Thần đạo hữu cũng quyết định liên thủ với Đế Tuấn sao?" Hi Hòa hỏi.

Lôi Thần khẳng định gật đầu: "Ha ha, Hoàng Thiên Thần tôn nói đúng, đã xác định con đường của mình thì phải dũng vãng trực tiền, dù thất bại thì đã sao.

Thần tôn là tấm gương của lão, lão cũng muốn được tiêu dao giữa thiên địa như ngài." "Phải!" Hi Hòa cũng tán đồng gật đầu, cảm thấy quyết định của Lôi Thần rất tốt.

Ngược lại Thường Hi ở bên cạnh không thích những chuyện này, tính cách nàng vốn theo kiểu tiểu gia bích ngọc, vì vậy liếc nhìn tỷ tỷ một cái, thở dài trong lòng chứ không nói gì.

Sau đó Hi Hòa và Thường Hi cũng rời đi.

Gặp được Hoàng Thiên, mục đích đã đạt được nên hai nàng trực tiếp rời đi.

Sau khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tỉnh lại, bỗng nhiên một trận chấn động khiến cả Hồng Hoang đều cảm ứng được, chỉ là không ai biết nguồn gốc.

Không ngờ truyền thừa Yêu Hoàng đã có người kế thừa, có lẽ một vòng tranh đoạt mới của Hồng Hoang đã chính thức kéo màn.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất biết được Lôi Thần cũng muốn gia nhập để cùng nỗ lực, hai huynh đệ vô cùng đại hỷ.

Có hai huynh đệ cộng thêm Lôi Thần không hề thua kém, ba người liên thủ sẽ thay đổi hiện trạng Hồng Hoang.

Sau đó ba người tiến hành lập kế hoạch, Lôi Thần tạm thời tọa trấn Lôi Trạch, dần dần chỉnh hợp sinh linh nơi đó.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thì an tâm ở Hồng Hoang tiếp tục khuếch đại thế lực, còn về Thái Dương tinh sẽ có Lôi Thần hỗ trợ trông coi.

Lúc này Hoàng Thiên dự định tiến hành một đợt bế quan dài ngày, vì vậy một số việc vặt cần phải giải quyết.

Cho nên hắn nhanh chóng bay về phía Chu Tước nhất tộc ở phương Nam.

Trong khi Hoàng Thiên chuẩn bị những bước cuối cùng cho việc bế quan, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau khi dạo quanh phương Bắc một vòng mà không thu hoạch được gì, cuối cùng đành mang theo hy vọng đi đến vùng ven Bắc Hải.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn đi du lịch tìm cơ duyên, nhưng chuyến đi phương Bắc trắng tay khiến bọn họ cảm thán vận khí không tốt, đành ôm hy vọng đi Nam Hải.

Nếu lần này Hoàng Thiên biết được ý nghĩ của hai người chắc chắn sẽ cười nhạo một trận, hai người bọn họ đi đâu không đi, lại cứ

đâm đầu vào phương Bắc?

Vùng đất phương Bắc sớm đã bị người của Thần Điện quét sạch sành sanh rồi, hai người làm sao tìm được linh bảo ở đó?

Vì vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mới tới vùng ven Bắc Hải.

Từ sau Hung Thú lượng kiếp, Bắc Hải gia nhập Thần Điện, vùng biên giới phía Bắc đã thành một mảnh nhạc thổ.

Đặc biệt là trong Long Phượng lượng kiếp, sinh linh thiên địa chết mất chín thành, số ít cao thủ còn lại cũng đang vì Thiên Đạo viên mãn mà ngưng kết đạo quả, bế quan không ra.

Nhưng số sinh linh còn sót lại, tuyệt đại đa số đều tập trung ở vùng ven phía Bắc, vì dựa gần Thần Điện thì có thịt ăn.

Lúc này khu vực duyên hải phía Bắc, bên ngoài hầu như đều là sinh linh mới sinh, dưới sự bảo vệ có ý đồ của trường bối nên thậm chí không biết vì sao phải cư ngụ ở đây.

Bởi lẽ nơi này kế thừa phần lớn nội uẩn của Hồng Hoang, cực kỳ phú nhiêu, lúc này vùng biên giới phía Bắc thậm chí không thua kém phương Đông, được coi là vùng đất mạnh nhất, đương nhiên ngoại trừ những địa bàn Thần Điện đã chiếm cứ.

Chương 420

Cho nên, cảnh tượng phồn thịnh và tu sĩ giàu có ở vùng biên phía Bắc khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhất thời sửng sốt.

Tại một hòn đảo khổng lồ phồn vinh, nơi này đã hình thành việc giao dịch từ lâu, phần lớn tu sĩ vùng ven Bắc Hải đều tới đây giao dịch hoặc luận đạo kết bạn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khi đặt chân lên hòn đảo khổng lồ này, trong lòng trào dâng một trận thấp thỏm và kích động.

"Sư huynh, xem ra vùng Bắc Hải này không hề đơn giản nha." Chuẩn Đề mặt mày hớn hở nói.

Tiếp Dẫn nghe xong cũng tán thành gật đầu: "Quả thực không đơn giản, nhưng không đơn giản ở chỗ nào thì ta lại không nhìn ra..." "Đúng vậy, đừng nói huynh, đệ nghi ngờ ngay cả những sinh linh Nam Hải kia cũng không biết, chỉ cảm thấy vùng ven Bắc Hải không đơn giản, nhưng cụ thể thế nào thì cũng mịt mù." Chuẩn Đề nói.

Hai người khi ở Nam Hải cũng nghe sinh linh vùng ven Bắc Hải nói nơi này vô cùng không đơn giản.

Nhưng sau khi hai người hỏi kỹ, những sinh linh vùng ven Bắc Hải kia lại lắc đầu không biết, dường như chỉ là lời truyền miệng từ xưa.

"Sư đệ, xem những sinh linh này là biết ngay, nhìn căn cước của bọn họ là hiểu." Tiếp Dẫn nhìn lướt qua sinh linh trên hòn đảo khổng lồ, cũng nhìn ra được chút manh mối.

Thông thường chỉ cần một nơi có khí vận lớn, linh khí sung túc, thì căn cước của sinh linh nơi đó sẽ tự nhiên cường đại.

Vùng ven Bắc Hải vốn bị coi là nơi hoang vu, vậy mà lại cường đại và phồn vinh dị thường, đặc biệt là linh khí còn nồng đậm hơn.

Dường như cả vùng ven Bắc Hải chưa từng bị ai tàn phá, khiến người ta cảm thấy phi thường bất khả tư nghị.

Thực tế, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã đoán đúng.

Ngay cả Bất Chu Tiên Sơn và phương Đông cũng ít nhiều bị tàn phá bởi những cuộc chinh chiến trước đó, duy chỉ có phía Bắc, đặc biệt là khu vực gần Bắc Hải hầu như không bị tổn hại dù chỉ một chút.

Xác thực là trước đây phương Bắc không bằng những nơi khác, nhưng theo thời gian trôi qua, những nơi khác lần lượt bị tàn phá, phương Bắc không đổi lại nghiễm nhiên thành vùng đất đỉnh cấp.

"Trách không được người nơi này đều nói sinh linh nơi khác là lũ ngốc, ai nấy đều nghĩ duyên hải phía Bắc hoang vu.

Không, sinh linh nơi này cũng rất thông tuệ, biết che giấu nên không bao giờ kể với người ngoài." Tiếp Dẫn lộ vẻ khổ tiếu, lão cũng giống như những người khác, cứ ngỡ Nam Hải là nơi hoang sơ hẻo lánh, giờ mới thấy mình đúng là ếch ngồi đáy giếng.

"Sư huynh nói cực phải, nếu Tây Phương ta cũng có nơi như thế này thì đệ cũng chẳng thèm quan tâm ánh mắt người ngoài, cứ âm thầm vui vẻ một mình.

Chỉ có bên ngoài cảm thấy phương Bắc hoang lương thì mới không có ai nhòm ngó nơi này." Chuẩn Đề cũng méo mặt nói.

"Sư huynh, hay là chúng ta chiếm lĩnh nơi này đi?" Chuẩn Đề đột nhiên ánh mắt lạnh lẽo đề nghị.

"Ân!" Nghe lời này, Tiếp Dẫn cũng sửng sốt, liếc nhìn vị sư đệ đang híp mắt.

“Như vậy không ổn, căn cơ của ta ở Tây Phương, đó mới là nơi chứng đạo của ta.

Vùng duyên hải phía Bắc tuy không có đại nhân vật tồn tại, nhưng nơi này nhân kiệt địa linh, chỉ dựa vào hai người ta, dù tu vi có mạnh cũng không địch lại số đông.” Tiếp Dẫn có chút do dự.

“Sư huynh lo lắng quá nhiều rồi.” Chuẩn Đề nghe xong liền không cho là đúng.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn liền hỏi: “Sư đệ ý gì?” “Chúng ta không cần chiếm cứ nơi này, đương nhiên chúng ta cũng không có nhiều thời gian.

Nhưng nếu có thể, sau một phen kế hoạch thì vẫn khả thi.” Chuẩn Đề nói.

“Ồ?

Sư đệ có kế hoạch gì?” “Tuy vùng ven phía Bắc thực sự không có đại năng hóa hình, nhưng nơi này linh khí sung túc, tài nguyên thâm hậu, đơn thuần hai huynh đệ chúng ta chắc chắn không chiếm cứ được.

Nhưng đệ có thể đục nước béo cò, tung tin tức nơi này linh khí nồng đậm, tài nguyên phong phú ra ngoài, lại thêm việc không có đại năng tọa trấn.

Tin tức lan truyền, lũ dã tâm kia chẳng phải sẽ đỏ mắt tới tranh đoạt sao?” Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn, đưa ra kế hoạch cùng biểu tình âm hiểm khiến Tiếp Dẫn cũng phải cạn lời.

“Ý của sư đệ là, khi đó nơi này nhất định sẽ loạn, chỉ cần loạn và có chém giết thì cơ hội của chúng ta sẽ tới.

Mọi người đều biết Tây Phương ta điêu linh, lúc đó ta có thể dẫn dắt những sinh linh không thích chiến loạn tới Tây Phương, gia tăng

nội uẩn cho ta." Tiếp Dẫn suy tư một hồi, lập tức hiểu ý của Chuẩn Đề, hai người đúng là huynh đệ, chỉ cần điểm một cái là thông.

"Không sai sư huynh, lúc đó đệ cũng có thể đăng cao nhất hô, với tư cách top 10 đại năng, huynh đệ ta hoàn toàn có thể hiệu triệu sinh linh vùng duyên hải phía Bắc, dẫn dắt bọn họ.

Như vậy không chỉ có được nhân tài, còn có được cả vùng đất phồn vinh, sau đó đem tài nguyên nơi này nghiêng về Tây Phương, đối với kế hoạch của chúng ta sẽ có tác dụng trọng yếu..." Theo lời miêu tả của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng không thể không thừa nhận mình đã động tâm.

Nếu thực sự có thể làm như lời Chuẩn Đề nói, trước tiên làm loạn phía Bắc, sau đó đục nước béo cò, để kẻ khác tranh đoạt tài nguyên linh bảo, huynh đệ bọn họ cũng có thể nhúng tay vào đoạt lấy.

Cuối cùng hai người đứng ra hô hào, dẫn dắt sinh linh Nam Hải phản kích kẻ xâm lược.

Hai người là top 10 sinh linh Hồng Hoang, tồn tại đỉnh cấp, kẻ khác tự nhiên phải nghe theo.

Các đại thần khác đều có đạo trường, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đắc tội hai người để tranh đoạt.

Như vậy, huynh đệ bọn họ thực sự có thể thành kẻ đứng đầu phía Bắc, lúc đó đem tài nguyên, linh mạch thông thông dời về Tây Phương, coi như là gánh vác nhân quả cứu vãn Tây Phương.

Phải nói kế hoạch của Chuẩn Đề thực sự hoàn mỹ, chỉ có điều bọn họ không biết vùng ven Bắc Hải có tồn tại đáng sợ như thế nào, kết cục của bọn họ sẽ thê thảm ra sao.

Đời trước vùng phía Bắc hoang vu là phạm vi thế lực của hai người, bọn họ cũng dùng kế hoạch này để nắm giữ phía Bắc, cứu vãn

Tây Phương.

Lần này sao?

Có lẽ sẽ nếm trái đắng!

Lúc này tại Ngũ Trang Quán...

"Trấn Nguyên Tử lão tặc, ra đây chịu chết!" Trước Ngũ Trang Quán, Tam Thanh bỗng nhiên xuất hiện, cả ba mặt đầy phẫn nộ nhìn đại trận trước mắt khiến bọn họ khó chịu.

Trước đó bị Trấn Nguyên Tử sỉ nhục như vậy, không chỉ bị đánh bại mà còn phải dùng linh bảo cầu tha, từ lần đó Tam Thanh đã mất sạch mặt mũi.

Sau trận chiến đó, cả ba đồng thời nhận ra khuyết điểm của mình, cảm thấy tu vi không đủ nên chọn quay về núi bế quan.

Cuối cùng cách đây không lâu tu vi đã đột phá, không chỉ Thái Thanh Lão Tử đạt tới cấp bậc Đại La hậu kỳ viên mãn, mà Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên cũng đạt tới Đại La trung kỳ viên mãn.

Cả ba đều đã chạm tới cảnh giới viên mãn, có thể đột phá bất cứ lúc nào, đồng thời vì tu vi viên mãn nên vô cùng tự tin.

Cảnh giới mà trong mắt người khác là xa vời vợi, đối với ba người chỉ cần bế quan là đạt tới, có thể thấy nội uẩn và truyền thừa của bọn họ khủng khiếp cỡ nào.

Khi cả ba xuất quan với sự hài lòng, lại phát hiện vì Trấn Nguyên Tử giảng đạo khiến danh tiếng lão vang dội.

Chương 421

Kéo theo đó là chuyện ba người bị Trấn Nguyên Tử cường thế áp chế cũng bị những sinh linh được hưởng lợi từ lão cố ý lan truyền ra.

Các loại lời đồn như tu vi không ra gì, thích làm ác, cậy đông hiếp yếu cứ thế mọc lên như nấm.

Tóm lại, sau khi xuất quan, ba người phát hiện không chỉ khí vận giảm sút mà danh tiếng cũng thối nát, khiến Tam Thanh thực sự không nhịn nổi.

Khá khen cho Trấn Nguyên Tử, dám hiên ngang như vậy, lần trước cậy tu vi cao mà công khai giảng đạo, giảng thì giảng đi, lại còn bôi nhọ chúng ta.

Mặt mũi Tam Thanh sắp mất hết rồi.

Vì vậy sau khi tìm hiểu chân tướng sự việc, cả ba lập tức tìm tới Ngũ Trang Quán sát tận cửa.

Trấn Nguyên Tử cũng có chút khổ não, bao năm qua vì chuyện truyền đạo mà tu vi không tiến bộ, trong khi Tam Thanh lại tiến bộ thần tốc.

Như vậy một người đối quyết ba người e là có chút khó khăn.

Tuy nhiên lão cũng chẳng sợ, tu vi Thần Vương sơ kỳ muốn nghiền ép Tam Thanh vẫn là có thể.

Chỉ có điều một mình đấu ba người có chút phiền phức, sự liên hợp của ba người này khiến tu vi tiến triển thực sự rất lớn, giải quyết sẽ tốn chút công sức.

Nếu gặp ở nơi khác thì tốt, có thể thả bọn họ đi, nhưng tại cửa nhà mình thì không thể cứ thế để bọn họ rời đi được.

Nhưng nếu không cho đi, sư tôn lại trách tội, mấy người này liên quan đến kế hoạch của sư tôn, chắc chắn không thể chém giết...

Nhưng người ta đã đánh tới tận cửa, nếu trốn tránh không ra thì trước hết là đạo tâm bất an, danh tiếng cũng sẽ thối khắp Hồng Hoang.

Trấn Nguyên Tử một trận áo não.

Ra ngoài đi, đánh ba người bọn họ không được mà thả đi cũng không xong, trừ khi bọn họ tự nguyện rời đi.

Mà không ra ngoài thì trong lòng khó chịu!

Cuối cùng...

"Tam Thanh cũng đừng trách bần đạo, phỏng chừng lần này lại khiến các ngươi đại xuất huyết rồi, hừ!" Lửa giận trong lòng Trấn Nguyên Tử bốc cao.

Lúc này lão không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ đành nhanh chóng phi ra khỏi đại trận, dặn dò Thanh Phong Minh Nguyệt không được ra ngoài, cứ ở yên trong Ngũ Trang Quán.

Dù sao Trấn Nguyên Tử cũng đã chuẩn bị tâm lý làm Tam Thanh mất mặt thêm lần nữa.

"Tam Thanh, các ngươi dám ngông cuồng như vậy!" Trấn Nguyên Tử hét lớn một tiếng, nhanh chóng bay ra khỏi trận pháp, chỉ thấy lão trang bị đầy đủ, chuẩn bị sẵn sàng.

"Ha ha, dám ngông cuồng?

Trước đó ba huynh đệ ta quả thực bại dưới tay ngươi, nhưng cũng là cậy xuất thế sớm, tu hành sớm hơn chúng ta.

Nhưng chúng ta vạn vạn không ngờ ngươi dám bôi nhọ ba huynh đệ ta, hôm nay định không xong chuyện với ngươi đâu." Nguyên Thủy

giận dữ nói.

"Hừ, đừng có cường từ đoạt lý, công đạo tự tại nhân tâm.

Nếu không phải ba huynh đệ các ngươi làm ra những chuyện như vậy, bần đạo làm sao lại áp chế các ngươi." Trấn Nguyên Tử tức đến phát nghẹn, bọn họ lại đổi trắng thay đen thế này ư?

Nhưng chưa kịp nói hết, Lão Tử đã không nhẫn nại được, chỉ nghe lão quát một tiếng làm đứt quãng lời Trấn Nguyên Tử, một phất trần quét tới.

"Ân?

Lại dám bỉ ổi như thế?" Thấy động tác của Lão Tử, Trấn Nguyên Tử lập tức tế ra Tạo Hóa Đỉnh phòng ngự để kháng cự công kích.

"Nhị ca, động thủ!" Thông Thiên lập tức tung ra một đạo thần thông, sau đó lao lên, cùng Nguyên Thủy và Lão Tử nhanh chóng bao vây Trấn Nguyên Tử.

Chỉ trong chớp mắt, bốn người đều thi triển thần thông mạnh nhất.

Lúc này cả vùng giao giới Đông — Tây bắt đầu chấn động.

Trước đó Trấn Nguyên Tử giảng đạo, có sinh linh chọn tu hành gần Ngũ Trang Quán, nay bỗng có cảm giác đại nạn lâm đầu.

Trận đại chiến của bốn người có thể nói là gây chấn động Hồng Hoang đại địa nhất thời.

Cũng thật khéo, sau khi dạo quanh Hồng Hoang một vòng, hai thống lĩnh của Thần Điện Nguyệt Thần Cung là Khiếu Thiên và Thôn Nguyệt, theo đề nghị của Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư, đã quyết định tới bái phỏng Trấn Nguyên Tử.

Vốn dĩ không biết lão ở nơi nào, nhưng theo sự kiện giảng đạo,

đạo trường của Trấn Nguyên Tử cũng đã được chúng nhân biết tới.

Vì thế Khiếu Thiên và Thôn Nguyệt mới tìm tới.

Trên đường đi, Khiếu Thiên cũng nghe ngóng về chuyện của Trấn Nguyên Tử.

"Hừ, mấy tên Tam Thanh kia lại dám bắt nạt người của Thần Điện ta, để ta xem, dù là hậu duệ của Bàn Cổ đại thần cũng phải giáo huấn cho một trận." Khiếu Thiên và Thôn Nguyệt khi biết Tam Thanh từng cậy đông hiếp yếu đấu với Trấn Nguyên Tử đã giận dữ nói.

Thôn Nguyệt cũng tán đồng gật đầu: "Đúng, dù Tam Thanh là hậu bối của Thần tôn cũng phải giáo huấn.

Tuy Thần tôn và Bàn Cổ đại thần uyên nguyên thâm hậu, nhưng ba phần nguyên thần là những tồn tại độc lập.

Nếu không chọc tới người Thần Điện ta thì ta cũng sẵn lòng kết giao, nhưng dám bắt nạt người của chúng ta thì gặp được nhất định sẽ dạy dỗ một bài học." Thôn Nguyệt nói vô cùng bá khí.

Khiếu Thiên gật đầu tán thành, người Thần Điện luôn đoàn kết như thế qua vô số năm.

Đối với Trấn Nguyên Tử dù chưa gặp mặt, bọn họ cũng đối đãi như vậy vì lão là đồ đệ của Thần tôn — chủ nhân Thần Điện.

Lúc này...

"Ân?

Không đúng, phía trước dường như có tiếng đánh nhau, hình như gần đạo trường của Trấn Nguyên Tử?" Tai Khiếu Thiên rất thính, từ xa đã nghe và cảm nhận được tiếng giao tranh.

Lời vừa dứt, Thôn Nguyệt cũng quét thần thức qua, phát hiện đúng là như vậy, xem ra đúng lúc có kẻ đang công kích đạo trường của

Trấn Nguyên Tử.

“Làm gì có lý đó, phỏng chừng lại là mấy tên Tam Thanh đạo nhân kia.

Chương 422

Khiếu Thiên đạo hữu, chúng ta mau tới chi viện.” Thôn Nguyệt sau khi quét thần thức liền nói.

Vừa dứt lời, Khiếu Thiên cũng nổi giận.

Dù biết Trấn Nguyên Tử chắc chắn thắng được ba người kia nhưng trong lòng lão vẫn phẫn nộ không thôi.

Trấn Nguyên Tử đang đối quyết với Tam Thanh lúc này cũng có chút mộng, không ngờ thực lực Tam Thanh tăng trưởng không tệ.

Thực ra nếu không phải Hoàng Thiên dặn công đức nên dùng khi ngưng kết đạo quả thì có lẽ lão đã không nhịn được rồi.

Công đức của Trấn Nguyên Tử đủ để lão có chín phần nắm chắc, chỉ cần luyện hóa số công đức đó nhất định sẽ giúp tu vi tiến thêm một bậc.

Nhưng đồ tốt phải dùng đúng lúc nên lão vẫn luôn kìm lại.

Lúc này Trấn Nguyên Tử đã định luyện hóa công đức để đột phá Thần Vương trung kỳ.

Thế nhưng ngay khi lão định hành động thì bỗng một tiếng nộ hát truyền tới.

Sau đó chỉ thấy hai đạo kim sắc thần thông đánh tới, bên trên có pha lẫn Thần Đạo pháp tắc.

Cảnh tượng này không chỉ khiến Trấn Nguyên Tử sửng sốt mà cả Tam Thanh cũng mịt mù, chuyện gì thế này?

Loại thần thông này ít nhất cũng phải cấp bậc Đại La đỉnh phong mới thi triển được, mà Đại La đỉnh phong cũng chưa chắc có uy lực

như vậy.

Hồng Hoang từ bao giờ lại xuất hiện cao thủ cỡ này, mà còn một lúc hai người?

Đáng sợ nhất là vừa gặp mặt đã đánh ba huynh đệ bọn họ, bộ quen nhau ở Hồng Hoang này sao?

Thái Thanh Lão Tử nhanh chóng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nhất thời hai đạo công kích uy lực khổng lồ kia bị chặn lại.

Nhưng Lão Tử cũng không dễ chịu gì, uy lực của hai đòn đó không thể coi thường, chỉ một lần giao thủ lão đã biết ba huynh đệ gặp phiền phức lớn rồi.

"Các ngươi là ai?" Sau khi tháp bảo hộ cả ba, Lão Tử cẩn thận nhìn hai người vừa tới hỏi.

"Cảm tạ chư vị đạo hữu!" Tuy Trấn Nguyên Tử cũng mờ mịt nhưng không ngại lên tiếng cảm tạ.

Khiếu Thiên và Thôn Nguyệt cũng chẳng thèm để ý tới Tam Thanh, từng bước tiến về phía Trấn Nguyên Tử với vẻ tò mò và nụ cười, khiến Trấn Nguyên Tử có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh, thầm nghĩ: Định làm gì đây?

"Ngươi là Trấn Nguyên Tử sao?" "Ách?" Trấn Nguyên Tử mộng, Tam Thanh cũng mộng, thầm nghĩ chuyện này là sao?

"Cám hỏi nhị vị là?" Trấn Nguyên Tử hỏi.

Tam Thanh cũng biết mình gặp rắc rối rồi, thấy Khiếu Thiên đầy chiến ý nhìn chằm chằm ba người, chỉ cần bọn họ có động tĩnh gì là sẽ phải hứng chịu đòn đánh.

Cho nên cả ba nhất thời không dám cử động, chỉ đứng nhìn hai

người kia hỏi chuyện Trấn Nguyên Tử.

Thôn Nguyệt nghe Trấn Nguyên Tử hỏi xong liền mỉm cười nói: "Thần tôn có khỏe không, người của Thần Điện ta?" Nghe lời này Trấn Nguyên Tử lập tức hiểu ra, còn ba huynh đệ Tam Thanh thì hoàn toàn ngớ người.

Người của Thần Điện là ai?

Tại sao trong truyền thừa của bọn họ chưa từng nghe tới Thần Điện?

Tuy không hiểu nhưng từ lời Thôn Nguyệt, bọn họ biết Thần Điện có một kẻ gọi là Thần tôn.

Kẻ đó chắc chắn là thủ lĩnh Thần Điện.

Hai người trước mắt đã mạnh thế này, vậy Thần tôn kia còn khủng khiếp đến mức nào?

Giản trực là điên đảo trí tưởng tượng.

"Chẳng lẽ..." Trấn Nguyên Tử lúc này cũng kinh ngạc.

"Ân, không sai, chúng ta đúng là người của Thần Điện.

Ta là Thôn Nguyệt, đây là Khiếu Thiên." Nghe vậy Trấn Nguyên Tử lập tức cung kính phất tay áo, trịnh trọng nói: "Trấn Nguyên Tử kiến quá các vị tiền bối." Lão hoàn toàn xác định được hai vị này chính là người dưới trướng sư tôn ở Thần Điện.

Đương nhiên đi cùng với đó là sự hân hỷ, bao nhiêu năm qua cuối cùng cũng tìm được người của sư tôn.

Thôn Nguyệt định tiếp tục trò chuyện với Trấn Nguyên Tử thì bị Khiếu Thiên ngắt lời: "Thôn Nguyệt, chúng ta giải quyết việc chính trước, sau đó ôn chuyện cũng chưa muộn." Thôn Nguyệt nghe vậy chỉ đành bất lực lắc đầu, sau đó khí thế bùng nổ khiến Trấn Nguyên Tử

lại sửng sốt, thầm nghĩ: "Xem ra vị tiền bối này không dễ chọc nha." Lúc này Khiếu Thiên lên tiếng: "Tam Thanh, Bản tọa nghe sư tôn nói có quen biết với Bàn Cổ đại thần, vậy mà các ngươi năm lần bảy lượt bắt nạt người Thần Điện ta, thực sự tưởng bọn ta không có người sao?" "Hừ, nếu không nể mặt Bàn Cổ đại thần, ta nhất định sẽ đánh chết các ngươi.

Môn hạ Thần Điện ta chưa bao giờ chịu sự ức hiếp của kẻ khác.

Đỡ một chiêu của hai người ta, sau đó đừng có quấy rầy nữa, nếu không nhất định khiến các ngươi hối hận." Thôn Nguyệt bổ sung thêm.

Nể mặt Bàn Cổ đại thần, Khiếu Thiên hai người cũng không thể giết Tam Thanh, chỉ có thể giáo huấn một trận.

Tu vi của Khiếu Thiên, Thôn Nguyệt đều là cảnh giới Thần Vương trung kỳ, Tam Thanh hoàn toàn không thể so bì.

Dù không thể toàn lực xuất thủ, chỉ áp chế tu vi ở mức Đại La đỉnh phong, nhưng với kinh nghiệm phong phú, đòn đánh uy lực khổng lồ vẫn khiến Tam Thanh khốn đốn.

Tuy dựa vào tháp bảo linh lung mà tiếp được đòn đó nhưng cả ba đều không dễ chịu gì, sau đó không dám buông lời đe dọa nữa, chỉ đành xám xịt rời đi.

Nhưng bóng ma tâm lý để lại không hề nhỏ.

Có chút điên đảo, chẳng lẽ bọn họ không phải mạnh nhất sao?

Hồng Hoang sao lại có tồn tại mạnh như thế, Thần Điện rốt cuộc là nơi nào?

Ba người bọn họ thực sự hiểu về Hồng Hoang sao?

Hồng Hoang từ khi nào trở nên đáng sợ như vậy, đáng sợ đến mức

ba người không dám tưởng tượng.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, lòng tự tôn và sự kiêu ngạo bị nghiền nát không còn chút gì trong trận chiến vừa rồi, ngoài sự bi ai thì chẳng còn gì khác.

Bên kia, Trấn Nguyên Tử thấy Khiếu Thiên và Thôn Nguyệt cùng là người Thần Điện, vội vàng mời vào Ngũ Trang Quán.

Đúng lúc bản thể Nhân Sâm Quả thụ tới kỳ chín rộ, lão hái một ít quả thực để khoản đãi người Thần Điện.

"Trấn Nguyên Tử ta thấy Ngũ Trang Quán này chẳng bằng tinh không, sao không dứt khoát về Thần Điện tu luyện, tốc độ chẳng phải nhanh hơn nhiều sao?" Tính cách Khiếu Thiên vốn đại liệt, cộng thêm Vạn Thọ Sơn tuy là động thiên phúc địa có số ở Hồng Hoang nhưng so với Tam Thập Lục Trọng Thiên thì còn kém xa, nên lão thẳng thắn mời về tinh không.

Chương 423

Nghe vậy Trấn Nguyên Tử lộ vẻ khổ tiếu, vị Khiếu Thiên thống lĩnh này đúng là trực sảng, lời này mà nói với kẻ khác thì chẳng phải loạn cào cào lên sao.

Nhưng lão không biết Khiếu Thiên vốn là thủ lĩnh của 30 vạn Khiếu Nguyệt Thiên Lang kỵ của Nguyệt Thần Cung, từ thời Hoang Cổ đã theo Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư chinh chiến thiên hạ, đi tới đâu nghiền ép tới đó, căn bản không cần dùng mấy lời khách sáo.

Trái lại Thôn Nguyệt ở bên cạnh khiến Trấn Nguyên Tử có chút không nắm bắt được, lúc thì lãnh khốc, lúc lại nhiệt tình, lúc thì bình đạm...

Quả nhiên người Thần Điện đều không đơn giản.

"Huynh Khiếu Thiên nói đúng, chỉ là Thần tôn từng bảo tu vi ta còn thấp, cần phải rèn luyện ở Hồng Hoang một lượng kiếp, tạm thời chưa thể lên tinh không.

Hơn nữa Địa Thần nhất mạch chúng ta..." Trấn Nguyên Tử tự nhiên cũng muốn lên tinh không tu hành theo Hoàng Thiên, nhưng không đạt được điều kiện của người.

Chỉ khi xây dựng được thế lực của mình, khiến Địa Thần nhất mạch lớn mạnh như Sơn Thần thì mới viên mãn.

"Ồ!

Cũng đúng, Địa Thần nhất mạch khác với Thiên Thần, Tinh Thần chúng ta.

Giống như Hải Thần nhất mạch, suốt ngày rúc ở Bắc Hải nuôi cá, chẳng phải cũng rất mỹ mãn đó sao." Khiếu Thiên vừa gặm Nhân Sâm

Quả vừa nói tỉnh bơ.

Với lão đây là lần đầu ăn Nhân Sâm Quả, thấy cũng tân kỳ, dù nó chẳng có mấy tác dụng với lão.

"Ha ha..." Trấn Nguyên Tử cười, Thần Đạo bao la vô cực, vô luận là Sơn Thần, Thổ Địa, Hải Thần hay Thiên Thần, nhà nào cũng có nỗi khổ riêng.

Thôn Nguyệt ngồi bên cạnh cười nói: "Trấn Nguyên Tử, không tệ, căn cước tiên thiên trác tuyệt, tuy chưa phải đỉnh cấp nhưng cũng không thấp, chỉ là hóa hình muộn thôi.

Chỉ cần nỗ lực tu luyện nhất định có thể tung hoành Hồng Hoang." Trấn Nguyên Tử nghe xong đáp: "Huynh Thôn Nguyệt quá khen." Đối với vị thống lĩnh Nguyệt Thần Cung có tính cách phiêu hốt này, Trấn Nguyên Tử nhất thời không biết trò chuyện thế nào.

Đương nhiên lão cũng phát hiện ra, vị tiền bối Khiếu Thiên kia nhìn có vẻ lớn lối nhất nhưng người quyết định sự việc dường như lại là Thôn Nguyệt.

Sau một hồi trò chuyện...

Thôn Nguyệt hỏi: "Trấn Nguyên Tử, ta hiếu kỳ là vì sao ngươi lại đụng chạm tới Tam Thanh?" Trấn Nguyên Tử nghe xong không dám giấu giếm, kể lại sự việc một lần.

Thôn Nguyệt và Khiếu Thiên nghe xong cũng sững sờ, nhưng trong lòng cũng có chút sinh khí.

"Hừ, sớm biết thế vừa rồi không thả bọn chúng đi dễ dàng như vậy, hạng bỉ ổi như thế đúng là bôi nhọ Bàn Cổ đại thần.

Hừ!" Khiếu Thiên ghét nhất loại người này, đặc biệt là Ngọc Thanh Nguyên Thủy kia.

“Hậu duệ của Bàn Cổ đại thần mà lại kém cỏi như thế sao?” Thôn Nguyệt cũng kinh ngạc.

Trong mắt lão Bàn Cổ đại thần chí cao vĩ đại, không ngờ Tam Thanh lại khiến người ta thất vọng thế này.

“Thực ra tính cách ba người bọn họ không giống nhau.

Thần tôn từng nói, vì kế thừa những tính cách khác nhau của Bàn Cổ đại thần nên đạo của bọn họ cũng khác biệt, không phân biệt đúng sai, chỉ là đạo khác nhau thôi.” Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói.

Nghe hai vị tiền bối cứ một câu Bàn Cổ đại thần hai câu Bàn Cổ đại thần, Trấn Nguyên Tử có chút ngây người.

Cảm giác Bàn Cổ đại thần trong mắt người Thần Điện giống như một người quen thuộc vậy.

“Nhị vị tiền bối, cám hỏi Thần tôn rốt cuộc là tồn tại như thế nào, và có quan hệ gì với Bàn Cổ đại thần... vãn bối thực sự vô tri!” Trấn Nguyên Tử sợ hãi hỏi.

“Ha ha ha...” Khiếu Thiên cười lớn.

“Trấn Nguyên Tử, Thần tôn là sinh linh đầu tiên của Khai Thiên, xứng đáng là Thủ tôn của Hồng Hoang.

Ngày trước dưới vực thẳm vô tận, tàn hồn của Bàn Cổ đại thần đã đàm đạo vô cùng vui vẻ với người, cho nên Thần Điện ta và Bàn Cổ đại thần có quan hệ vô cùng sâu sắc.” “Được...

được rồi!” Nghe xong, Trấn Nguyên Tử chậc lưỡi nói.

Hóa ra sư tôn còn cổ xưa và vĩ đại hơn lão tưởng tượng.

Thậm chí còn gặp cả tàn hồn Bàn Cổ đại thần, thật khiến người ta kinh hãi.

Thanh Phong, Minh Nguyệt đứng bên hầu hạ trà nước cũng há hốc

mồm, lần đầu tiên biết lão gia nhà mình có vị sư tôn lợi hại như thế, lại có nhiều đồng môn thế lực như thế.

Lão gia thái lệ hại rồi, ôm được cái đùi lớn thế này, hai người bọn họ chắc chắn là có phúc rồi.

"Trấn Nguyên Tử, ngươi có biết 12 tòa Đạo Bi mà Thần tôn bố trí không?" Trấn Nguyên Tử gật đầu: "Tự nhiên biết rõ.

Trước đó sư tôn hạ 12 tòa Đạo Bi, bần đạo cũng cảm nhận được kỳ vọng của người, vì vậy cách đây không lâu đã giảng đạo giải hoặc.

Tuy nhiên..." Trấn Nguyên Tử thở dài: "Ma Tổ La Hầu thao túng Vực Ngoại Thiên Ma gây khó khăn cho bần đạo, thậm chí khiến bần đạo không thể nhập định.

Sau khi ta báo cho sư tôn, người đã tới Vực Ngoại tìm Ma Tổ La Hầu tính sổ.

Ai, bấy lâu nay cũng chẳng biết Thần tôn thế nào rồi?" "Ân?

Có chuyện đó sao, xảy ra khi nào?" "Cái này... hình như vài vạn nguyên hội trước, ngay khi Đạo Bi vừa được sư tôn an trí." Trấn Nguyên Tử trả lời.

"Ồ, hóa ra là chuyện trước đây không lâu à!" Thôn Nguyệt nói.

Trấn Nguyên Tử nghe ra điều gì đó, vội vàng hỏi: "Các vị đạo huynh, chẳng lẽ mọi người cũng lâu rồi chưa gặp sư tôn?" Thôn Nguyệt và Khiếu Thiên nhìn nhau rồi phá lên cười.

"Ha ha..." Một trận đại cười khiến Trấn Nguyên Tử mờ mịt, lão thậm chí còn nghi ngờ mình nói sai gì đó?

"Trấn Nguyên Tử có lẽ không biết, tung tích của Thần tôn ngay cả chúng ta cũng không thường thấy.

Việc người biến mất lâu là chuyện thường như cơm bữa, thậm

chí có khi biến mất một hai lượng kiếp cũng là chuyện thường.

Lần cuối ta thấy Thần tôn là lúc Đạo Ma đại chiến, từ đó về sau không có tin tức gì của người, chỉ là người có những phân thân khác...” Khiếu Thiên giải thích.

Khiếu Thiên kể về thói quen của Hoàng Thiên, nghe mà Trấn Nguyên Tử trợn mắt há mồm.

Chương 424

Hóa ra sư tôn lại là người... không an phận, thích đi chu du như thế.

Đương nhiên lão cũng tò mò về đệ nhị phân thân của Hoàng Thiên, cảm thấy mình vẫn chưa hiểu rõ về sư tôn.

Chỉ là do tu vi chưa đạt yêu cầu, chưa tới tầm nên chưa thể đi kiến Thần tôn, cũng chưa thể công khai mình là đệ tử Hoàng Thiên.

Sau đó ba người luận đạo một phen, Trấn Nguyên Tử thụ ích rất nhiều.

Hai vị đạo huynh trước mắt quả nhiên là những tồn tại bước ra từ thời Hoang Cổ, điều này có thể thấy rõ qua việc luận đạo.

Thống lĩnh Nguyệt Thần Cung hóa ra đều là cao thủ Thần Vương hậu kỳ, những kinh nghiệm và cảm ngộ của bọn họ, cùng những bí mật kể lại đã giúp Trấn Nguyên Tử đại khai nhãn giới.

Lão cũng được nghe kể về sự tồn tại của Thần Điện trên tinh không, khiến lão vô cùng hướng khởi.

Trấn Nguyên Tử thầm nghĩ: "Cũng là sinh linh tiên thiên, nhưng mình lại hóa hình muộn hơn nhiều so với những người khác, chẳng lẽ mình không nên hóa hình từ thời Hoang Cổ sao?" Nếu lúc đó tung hoành Hồng Hoang, tự nhiên sẽ có được không ít cơ duyên, đâu tới mức như hiện tại, sinh ra muộn quá nên đồ tốt chẳng còn gì.

Tuy nhiên lão cũng không quá tự ti.

Thần tôn từng nói thiên định đại thế không thể đổi, có lẽ việc ra đời muộn lại tu luyện tốt hơn là ra đời sớm.

Khiếu Thiên và Thôn Nguyệt nhìn Trấn Nguyên Tử đang trầm tư,

trong lòng thầm cảm thán.

Không hổ là Địa Thần Chí Tôn duy nhất của Thần Đạo, vô luận là căn nguyên hay ngộ tính đều khiến người ta kinh ngạc.

Phải biết hai người bọn họ có được thành tựu như vậy hoàn toàn là nhờ tích lũy thời gian, còn Trấn Nguyên Tử này chỉ trong thời gian ngắn đã bước vào Thần Vương sơ kỳ, có thể nói bản nguyên thâm hậu, căn cước cường đại.

Nếu không phải bọn họ hóa hình sớm, lại thêm sự che chở của Thần tôn, phỏng chừng thật sự không bằng được Trấn Nguyên Tử.

Trong khi ba người Trấn Nguyên Tử, Khiếu Thiên, Thôn Nguyệt đang luận đạo tại Ngũ Trang Quán, một tin tức nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang.

"Ngươi nghe gì chưa?

Phía Bắc kia thực ra không hoang vu như chúng ta tưởng đâu, linh khí sung túc, nhân kiệt địa linh.

Hơn nữa chưa có đại thần thông giả nào hóa hình chiếm cứ, nơi đó chẳng kém gì vùng tinh hoa phương Đông đâu." Một đạo nhân nói.

"Ân, nghe rồi.

Gần đây tin này lan truyền rộng lắm.

Nghe nói có đại năng nào đó dạo qua vùng duyên hải phía Bắc, phát hiện nơi đó linh khí dồi dào, nhưng sinh linh phương Bắc vô cùng ích kỷ, giữ khư khư bảo địa đó mà chẳng bao giờ kể cho người ngoài, thực sự quá đáng." "Ha ha, sinh linh Nam Hải quả thực có chút ích kỷ rồi." "Cũng không thể nói thế, bên ngoài không nghe nói phía Bắc có đại năng, cao thủ mạnh nhất nghe đâu chỉ cấp Thái Ất, họ cũng là vì tự vệ thôi.

Nếu ai cũng biết duyên hải phía Bắc linh khí dồi dào, nhân kiệt địa linh thì liệu họ còn được yên ổn không?" "Nói cũng có lý, nhưng giờ đã bị bóc trần rồi.

Nghe nói có nhiều cao thủ đang kéo về Nam Hải, hy vọng kiếm được chút gì đó." "Vậy ta có nên đi xem thử không?

Nếu vùng ven phía Bắc thực sự là nơi thiên địa chung ái, lại chưa có cao thủ trấn giữ, biết đâu ta tới đó cũng có thu hoạch." "Chà, đạo hữu nói chí lý, đi xem thử biết đâu lại gặp vận may." Nhất thời tin tức về vật hoa thiên bảo, nhân kiệt địa linh vùng ven phía Bắc lan truyền chóng mặt.

Đặc biệt là phương Đông, phương Nam, nơi cao thủ tập trung đông đúc.

Biết được có mảnh bảo địa như thế, dù chưa rõ thực hư nhưng thà giết lầm còn hơn bỏ sót, phải tới tìm kiếm cơ hội mới được.

Vì thế vô số cao thủ bắt đầu rục rịch hướng về phía Nam Hải.

Tại Phượng Tê Sơn...

"Ca ca, huynh nghe chưa?

Vùng duyên hải phía Bắc linh khí sung túc, nghe nói có người rủ nhau đi tìm cơ duyên kìa." Nữ Oa nói.

Phục Hy đang ngồi gảy đàn khẽ cười một tiếng: "Chuyện đó can hệ gì tới chúng ta?

Phượng Tê Sơn linh khí cũng rất tốt, không cần thiết phải đi đục nước béo cò." "Ân, ca ca nói đúng.

Huynh muội ta cũng không có dã tâm nên đi hay không cũng vậy." Hai người Nữ Oa, Phục Hy có thể nói là vô cùng thấp điệu.

Rõ ràng mang truyền thừa cường đại, có linh bảo vừa tay nhưng

lại luôn giữ thái độ đạm nhiên trước sự tranh đoạt của bên ngoài.

Thậm chí cả khi 12 tòa Đạo Bi của Hoàng Thiên nổi danh Hồng Hoang, hai người cũng lười tới xem.

Một người gảy đàn, một người nhảy múa, vui vẻ tự tại.

Ba huynh đệ Tam Thanh xám xịt quay về, lần đả kích này còn đau hơn lần trước.

Lúc này bọn họ tàn khốc nhận ra Hồng Hoang có quá nhiều cao thủ.

Tên Trấn Nguyên Tử đáng chết kia lại có tiền bối chống lưng, loại tồn tại vượt xa trí tưởng tượng đó khiến người ta không dám nghĩ tới.

Nhưng sự việc đã xảy ra rồi, chuyện nhân kiệt địa linh ở Nam Hải gì đó bọn họ chẳng thèm quản.

Tạm thời cứ quay về Côn Luân Sơn để trấn định lại tâm thần đã, mấy chuyện kỳ lạ ở biên giới phía Bắc kia tính sau.

Nhưng một màn thần kỳ đã xảy ra...

Khi ba huynh đệ đang trên đường trở về đạo trường Côn Luân Sơn, tại một vùng đất huyền bí ở Côn Luân Sơn, bọn họ phát hiện ra những dao động tương tự như bí pháp.

Điều này khiến cả ba giật mình.

“Chẳng lẽ cơ duyên của ba huynh đệ ta tới rồi, linh bảo xuất thế sao?” Lão Tử hưng phấn nói.

“Nhất định là vậy!

Đại ca, tam đệ, chúng ta mau tới đó, đừng để kẻ khác nẫng tay trên.” Nguyên Thủy vội vàng nói.

Khi tới chỗ linh trận, bọn họ thấy trận pháp phòng hộ lỏng lẻo,

dường như có cũng như không.

Ba người chẳng tốn mấy công sức đã phá được trận pháp.

Chương 425

Khi trận mở ra, cả ba đỏ mắt vì kinh ngạc.

Chỉ thấy sáu kiện tiên thiên linh bảo xếp thành hàng, cái nào cũng rực rỡ hào quang, đạo vận lưu chuyển, nhìn là biết không phàm.

Khi sáu kiện linh bảo phát hiện thấy ba người, chúng không hề kháng cự mà nhanh chóng bay về phía họ.

Thái Thanh Lão Tử có được hai kiện: Bát Cảnh Cung Đăng và Bát Quái Tử Kim Lô.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy cũng được hai kiện: Ngọc Hư Lưu Ly Đăng và Hỗn Nguyên Ngọc Hạp.

Thượng Thanh Thông Thiên cũng có hai kiện: Định Lưỡng Nghi Thúy Quang Đăng và Tử Điện Chùy cùng Ngư Cổ.

Ba huynh đệ mỗi người một chiếc đèn: Bát Cảnh Cung Đăng, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng và Thúy Quang Đăng.

Cả ba đều là đỉnh cấp tiên thiên linh bảo, vốn là vật dành cho ba người.

Đương nhiên cái gọi là "vốn dành cho" này chính là sự sắp đặt của Thiên Đạo.

Ngoài ra, Bát Quái Tử Kim Lô của Lão Tử sau này chính là pháp bảo trấn sơn của một trong Tam Thi — Thái Thượng Lão Quân.

Hỗn Nguyên Ngọc Hạp của Nguyên Thủy cũng là linh bảo hiếm có, vô cùng khế hợp với lão.

Còn Tử Kim Chùy và Ngư Cổ của Thông Thiên, khi chưa có Thanh Bình Kiếm (hóa từ một phần Tạo Hóa Thanh Liên) và Tru Tiên

Tứ Kiếm sau này thì đây chính là vũ khí công kích mạnh nhất của lão hiện tại.

Có được sáu kiện linh bảo, ba huynh đệ đại hỷ, mỗi món đều vô cùng khế hợp, cứ như thể được chuẩn bị sẵn cho bọn họ vậy.

Vừa chịu đả kích xong giờ lại có linh bảo, trái tim đau thương của ba người cũng được an ủi phần nào.

Đời trước Tam Thanh kiêu ngạo vì không ai đả kích được họ, đi đâu cũng vớ được linh bảo nên tính cách ngày càng tự đại.

Tốc độ có được linh bảo cứ như uống nước lã, cũng chính là do Thiên Đạo sắp xếp như thế để nuôi dưỡng tính cách của ba người.

"Ha ha...

Đại ca, ba huynh đệ ta là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, định sẵn mang đại khí vận.

Đệ thấy mấy kiện linh bảo này chính là chuẩn bị cho chúng ta." Nguyên Thủy ngửa mặt cười dài.

Sau khi quét sạch đám mây mù trong lòng, cả ba đều lộ vẻ hân hoan.

"Tuy là vậy nhưng vẫn phải thấy được khoảng cách.

Hồng Hoang phức tạp hơn chúng ta tưởng nhiều.

Mấy vị tiền bối xuất hiện ở Ngũ Trang Quán vừa rồi mạnh đến mức nào các đệ biết rồi đó, thực chẳng biết vị Thần tôn trong miệng họ cường đại đến mức nào nữa." Lão Tử vẫn còn sợ hãi khi nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

"Đúng vậy, Hồng Hoang có những kẻ mạnh như thế, mà trong truyền thừa chỉ nói tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chẳng lẽ Thần tôn trong miệng họ là Đại La viên mãn sao?

Hay là còn cảnh giới nào cao hơn mà chúng ta chưa biết?" Thông Thiên cũng cùng chung nỗi sợ với Lão Tử.

"Chắc không thể nào đâu?" Nguyên Thủy kinh thán.

Đại La viên mãn sao... mấy chuyến đi chu du này quả không uổng phí, ít nhất cũng biết được trước khi chúng ta xuất thế đã có một thời đại cổ xưa hơn nhiều.

Nhưng cảnh giới phía trên Đại La lại khiến bọn họ cảm thấy không thể tin nổi.

Theo gót chân của tam huynh đệ bọn họ, không lẽ lại có cảnh giới cao hơn mà bản thân không biết hay sao?

Tuy nhiên, hai người vừa xuất hiện ở Ngũ Trang Quán rõ ràng có tu vi vượt xa bọn họ.

Vị 'Thần tôn' trong miệng bọn họ, giả thiết thấp nhất cũng phải là Đại La viên mãn, thậm chí có khả năng thực sự tồn tại một cảnh giới và đẳng cấp cao hơn nữa.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, sau này chúng ta sẽ dần dần phát hiện ra thôi.

Kế sách hiện giờ là phải nắm bắt thời gian tu luyện, sau khi có được linh bảo thì nên khẩn trương tế luyện một phen.

Những bí mật của thế giới Hồng Hoang này, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ biết." Lão Tử nói.

"Đúng vậy, đại ca nói cực kỳ phải, chúng ta cần sớm đưa tu vi đạt tới đỉnh phong." "Đệ có nghe vị đạo nhân mặt lạnh (Thôn Nguyệt) kia nói không?

Vị Thần tôn trong miệng hắn có lẽ có liên quan đến Bàn Cổ đại thần, hắn không dám tùy tiện tiết lộ nhưng chắc chắn không hề đơn

giản.” Lão Tử bổ sung.

Lão Tử là đại ca trong ba người, tâm cơ và tư duy cũng kín kẽ nhất, từ vài câu nói của Thôn Nguyệt đã nghe ra được một tia huyền cơ.

Sau khi có được bảo vật, tam huynh đệ cũng không quản đến những lời đồn đại về sự trù phú ở vùng biên duyên phương Bắc nữa mà bắt đầu quay về đạo trường bế quan, thuận tiện luyện hóa linh bảo vừa có được.

Bên ngoài, tin tức vùng phương Bắc là nơi 'vật hoa thiên bảo, nhân kiệt địa linh' nhưng không có cao thủ tọa trấn cũng nhanh chóng lan truyền.

Ngay cả Hoàng Thiên đang trên đường đến phía Nam Chu Tước nhất tộc cũng đã biết chuyện.

Sau một hồi thôi diễn, hắn phát hiện ra đây là trò quỷ do hai tên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bày ra.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên không hề có ý định đi quản những chuyện này, bởi vì hắn biết dù không đi giải quyết thì những đại năng ẩn thế ở Nam Hải cũng sẽ lo liệu xong.

Thần Điện nhất định sẽ cử người đi, còn những kẻ định đến Bắc Hải gây rối e rằng sắp gặp xui xẻo rồi.

Chu Tước nhất tộc là một tộc quần đang dần bị người ta lãng quên.

Cao thủ trong tộc hầu như đều ẩn thế không xuất hiện, một số tộc nhân mới hóa hình lưu lại bên ngoài cũng chưa bao giờ rời khỏi phương Nam.

Sau khi vị đại trưởng lão đầu tiên của tộc Chu Tước đạt đến tầng thứ Đạo Quả, ông ta đã giao lại vị trí tộc trưởng cho Đồ Sơn.

Vị đại trưởng lão này dẫn theo một nhóm cao thủ thời Thái Cổ ẩn cư trong một bí cảnh của tộc Chu Tước, vốn là bí cảnh do Phượng tộc khai tịch cho họ năm xưa.

Thực tế, ngay cả chính tộc nhân Chu Tước cũng không biết rằng trong tộc đang ẩn giấu một nhóm tồn tại cường đại như vậy.

Chương 426

Điều duy nhất không thay đổi ở Chu Tước nhất tộc chính là bức tượng sừng sững ở trung tâm tộc quần, được truyền lại từ thời cổ đại đến nay.

Con gái của tộc trưởng Chu Thỉ hiện nay, cũng là công chúa của Chu Tước tộc, lúc này đang lặng lẽ ngắm nhìn bức tượng uy vũ mang theo đạo vận lưu chuyển, có chút thất thần.

"Lỗi Nhi." Lúc này, một giọng nói từ ái cắt ngang dòng suy tư của Chu Lỗi Nhi, chỉ thấy tộc trưởng Chu Thỉ chậm rãi đi tới.

"Tham kiến phụ thân." Chu Lỗi Nhi khom người hành lễ.

Chu Lỗi Nhi là cái tên do vị trưởng lão đời đầu tiên của Chu Tước tộc đặt cho, ông rất yêu quý hậu bối này, thậm chí việc Chu Thỉ có thể ngồi lên vị trí tộc trưởng cũng là để sau này Chu Lỗi Nhi có thể tiếp ban.

"Nữ nhi của ta dạo này cứ nhìn bức tượng này mà trầm tư, không biết con đang suy nghĩ điều gì?" Chu Thỉ thấy con gái dạo này thường xuyên thẫn thờ nên lên tiếng hỏi.

Chu Lỗi Nhi ngẩng đầu nhìn bức tượng rồi lắc đầu: "Phụ thân, tộc ta triều bái Hoàng Thiên đại Thần tôn, liệu có liên quan gì đến mười hai tòa Đạo bia xuất hiện ở Hồng Hoang, nơi khắc ghi danh hiệu Hoàng Thiên Vô Lượng không ạ?" "Chắc là có liên quan đấy..." Chu Thỉ biết nhiều hơn một chút, tuy cũng chưa từng gặp Hoàng Thiên nhưng từ miệng của những tiền bối ẩn thế, ông có thể thấy được sự tôn kính vô bờ đối với vị tiền bối này.

Hiện nay, nơi cảm ngộ thần thông và cảnh giới của Chu Tước tộc luôn là trước tượng Hoàng Thiên.

Thông qua đạo vận của bức tượng và sự thành tâm của bản thân, nếu có cơ duyên có thể cảm ngộ ra thần thông, công pháp và ý cảnh.

Có thể nói, tượng Hoàng Thiên có địa vị là trấn tộc chi bảo của Chu Tước tộc.

"Phụ thân, người có biết nguồn gốc bức tượng không?

Hoàng Thiên Thần tôn là ai?

Tại sao tộc ta lại phải triều bái?

Tại sao ở Hồng Hoang lại không có tin tức gì về vị tiền bối này?" Một loạt câu hỏi của Chu Lỗi Nhi thực sự khiến Chu Thỉ toát mồ hôi hột.

"Nguồn gốc bức tượng này lớn lắm, nó có ý nghĩa chí quan trọng đối với Chu Tước tộc chúng ta.

Còn việc nó được dựng lên từ khi nào thì phụ thân cũng không rõ, chỉ biết rằng tộc nhân ta nếu ai có thiên phú cực giai, căn cơ mạnh mẽ đều sẽ cảm ngộ được ý cảnh và thần thông từ đây.

Có thể coi là trấn tộc chi bảo của tộc ta.

Còn về việc..." Chu Thỉ u u thở dài, "Hoàng Thiên Thần tôn là ai?

Vi phụ cũng không biết rõ, chỉ nghe truyền lại rằng tiền bối Hoàng Thiên có ơn giúp đỡ tộc ta cao hơn trời.

Chu Tước tộc chúng ta, hay chính xác là cả Phượng Hoàng nhất tộc đều nhận được sự giúp đỡ to lớn của vị tiền bối này." "Ngay cả phụ thân cũng không biết sao?" Chu Lỗi Nhi ngẩn người.

Nàng nghĩ phụ thân là tộc trưởng thì lẽ nào lại có chuyện ông không biết.

"Cũng không có gì kỳ lạ, Chu Tước tộc ta sinh ra từ thời Hoang Cổ, cách nay đã bốn năm lượng kiếp rồi, thời gian trôi qua quá lâu,

còn ai có thể nhớ rõ hoàn toàn cơ chứ." "Hóa ra là vậy!" Chu Lỗi Nhi bỗng nhớ lại trong ký ức của mình có một vị tiền bối hiền từ, đó là ký ức từ thuở nhỏ.

Vị tiền bối đó dường như là tồn tại mạnh nhất trong tộc, chỉ là đã lâu không thấy xuất hiện.

Vị tiền bối đó từng rất quan tâm nàng, còn đặt cho nàng cái tên hay này, nhưng vị đó rốt cuộc là ai thì nàng cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ đó là vị trưởng lão đời thứ nhất của Chu Tước tộc.

"Có lẽ vị tiền bối đó sẽ biết!

Đã lâu không gặp người rồi." Chu Lỗi Nhi bùi ngùi nói.

"Ha ha..." Đồ Sơn nghe xong mỉm cười, không nói gì thêm.

Ông tự nhiên biết vị tiền bối trong miệng con gái là ai, đó chính là tổ tông của Chu Tước tộc, đồng thời cũng là trưởng lão của Phượng Hoàng tộc.

Ngay lúc này, dị biến đột ngột xảy ra, chỉ thấy đất trời quay cuồng, toàn bộ đại trận hộ tộc của Chu Tước tộc bỗng nhiên phát động.

Ngay sau đó, tộc nhân Chu Tước tức khắc bị cách tuyệt mọi thần thức và cảm tri, dường như bị phong ấn ngay lập tức.

Chu Thỉ và Chu Lỗi Nhi cũng sững sờ.

"Phụ thân, có chuyện gì vậy?" Chu Lỗi Nhi lo lắng nhìn cha.

Nhưng chỉ thấy Chu Thỉ đanh mặt lại không nói lời nào, ngay sau đó một giọng nói uy nghiêm nhưng từ ái truyền vào nguyên thần của ông.

Đồ Sơn rúng động, đó là vị trưởng lão đời thứ nhất của Chu Tước tộc đã biến mất bao lâu nay.

Trưởng lão dặn ông phải trấn an tộc nhân, có khách quý ghé thăm, tuyệt đối không được để tộc nhân kinh động, trừ Chu Thỉ ra thì những người khác đừng nên biết chuyện này.

Đối với lời của trưởng lão, Chu Thỉ không dám chậm trễ, liền truyền âm cho toàn tộc bảo họ đừng sợ hãi.

Sau khi trấn an xong tộc nhân, Chu Thỉ mới phát hiện ra mình đã quên mất con gái Chu Lỗi Nhi.

Nhưng khi định đưa nàng đi, thì tại quảng trường khổng lồ trước tượng Hoàng Thiên, một nhóm tổ tông ẩn thế vô tận tuế nguyệt và vị trưởng lão đời đầu Chu Mại đã xuất hiện.

Chu Thỉ là tộc trưởng, tu vi tất nhiên không thấp, đạt tới Đại La trung kỳ, nhưng khi cảm nhận tu vi của những vị trưởng lão ẩn thế này, ông phát hiện người thấp nhất cũng mạnh hơn mình, đều ở tầm Đại La đỉnh phong.

Đây là lần đầu tiên Chu Thỉ biết hóa ra trong tộc có nhiều tiền bối cao nhân đến vậy, thực lực của tộc quần này quả thực mạnh đến mức không thể tin nổi.

"Chu Thỉ bái kiến các vị lão tổ, bái kiến chư vị tổ lão." Chu Thỉ lúc này cũng không còn cách nào đưa con gái đi được nữa, vì Chu Lỗi Nhi đã đờ người ra khi thấy các vị tổ tông, trong đó có vị trưởng lão hiền từ trong ký ức của nàng.

"Đứng lên đi." Chu Mại phất tay, tu vi tầng thứ Đạo Quả của ông dễ dàng nâng Chu Thỉ dậy, thuận tiện phất tay nói với Chu Lỗi Nhi đang ngơ ngác: "Tiểu nha đầu cũng đứng lên đi." "Lão tổ!" "Tiền... không không, lão tổ!" Chu Lỗi Nhi lần đầu biết được vị tiền bối hiền từ kia chính là lão tổ tông của tộc mình.

"Vị này là Kim Phượng nương nương, chân chính là thiên địa thần

ma, cũng là ân nhân đã tí hộ tộc ta từ thời Thái Cổ đến nay.

Tổ tiên tộc ta đều chịu ơn người, hai cha con con phải kính trọng Kim Phượng nương nương." Chu Mại nói với hai người.

Nghe lời này, Chu Thỉ và Chu Lỗi Nhi mới nhìn thấy phía sau lão tổ tông là một vị Kim Phượng anh tư táp sảng.

Cả hai đều không nhìn thấu được tồn tại mạnh hơn cả lão tổ này, nhìn thái độ tôn kính của lão tổ tông là biết vị Kim Phượng nương nương này thần bí khó lường đến mức nào.

Trong thế giới Hồng Hoang, có quá nhiều cao thủ thần bí.

Bọn họ không hiểu thế nào là thiên địa thần ma, ngay cả thời Hoang Cổ đối với họ cũng chỉ là một niên đại xa xôi không thể đo lường.

Nhưng bất kể thế nào, cứ giữ sự tôn kính tối đa là được, thế là hai cha con lại cúi đầu bái Kim Phượng.

Chương 427

Kim Phượng rất tùy hòa, bảo hai người đứng dậy.

Sau đó, hai cha con thức thời lui sang một bên không dám chen lời, chỉ dựng tai lên nghe.

"Đã bao lâu rồi không gặp Thần tôn, lần cuối cùng trong trận chiến Đạo Ma chỉ kịp nhìn thấy thoáng qua, không biết Thần tôn còn nhớ ta không." Trưởng lão trong tộc cảm thán.

Nghe Kim Phượng thông báo rằng Hoàng Thiên sắp đến Chu Tước tộc, ông cảm thấy vô cùng kích động, vì mỗi lần Hoàng Thiên xuất hiện đều mang lại lợi ích to lớn cho Chu Tước tộc.

Đương nhiên, quan trọng nhất không phải là cầu lợi ích, mà là sự tôn kính đối với Hoàng Thiên, dù sao một tồn tại như vậy đương nhiên phải được tôn thờ.

Chu Thỉ và Chu Lỗi Nhi đứng cạnh cũng vô cùng căng thẳng lắng nghe, từ lời của các vị lão tổ tông, họ nghe ra được có một vị tiền bối sắp đến bái phỏng, gọi là Thần tôn tiền bối.

Có vẻ như vị này còn lợi hại hơn nữa, lợi hại đến mức khiến lão tổ tông của họ vui mừng như đứa trẻ sắp được gặp người lớn.

Điều này khiến hai cha con kinh ngạc vô cùng, rốt cuộc là người phương nào mà nghịch thiên đến vậy.

"Kim Phượng nữ thần, Thần tôn không có việc gì muốn giao phó cho chúng ta sao?" Chu Mại hỏi Kim Phượng.

Kim Phượng mỉm cười nói: "Thần tôn không có dặn gì đặc biệt, chỉ là ghé thăm mọi người một chút, còn việc khác thì Thần tôn không nói." "Hóa ra là vậy..." Trong giọng nói của Chu Mại có chút thất lạc,

vốn dĩ ông nghĩ Thần tôn sẽ cần mình làm việc gì đó.

Hoàng Thiên truyền âm cho Kim Phượng trước một bước, nên cũng không khiến Chu Tước tộc quá náo động.

"Đợi thêm một lát nữa đi, một lát nữa Hoàng Thiên Thần tôn đến các ngươi sẽ hiểu thôi." Chu Thỉ và Chu Lỗi Nhi lúc này cũng nhận ra mình dường như đang được nghe một đại bí mật.

Chẳng phải 'Hoàng Thiên đại Thần tôn' chính là danh hiệu của bức tượng sừng sững trong tộc sao?

Chẳng lẽ bản tôn của bức tượng đó sắp đến?

Vị tiền bối vẫn luôn tí hộ tộc quần bấy lâu nay sắp xuất hiện?

Điều này hoàn toàn điên đảo nhận thức của hai cha con.

Một vị thần trong lòng bấy lâu nay sắp xuất hiện bằng xương bằng thịt, bảo sao bọn họ không thấp thỏm cho được.

Hoàng Thiên cưỡi Tất Phương thong thả đi tới, bỗng nhiên bấm tay tính toán, biết được kế hoạch của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhưng cũng không thèm để ý, tiếp tục đi về phía Bất Tử Hỏa Sơn.

Tất Phương điểu đã theo Hoàng Thiên lang thang vô tận tuế nguyệt, tuy thường xuyên bị Hoàng Thiên thu vào Ngũ Phương Kỳ nhưng tu vi không hề bị tụt lại.

Với 《Sáng Thế Kỷ》, Hoàng Thiên có thể né tránh sự cảm tri và khống chế của Thiên Đạo, cộng thêm việc Tất Phương luôn tu luyện Đại Đạo, nên khi ngưng tụ Đạo Quả cũng là Đại Đạo Đạo Quả.

Đại Đạo ở khắp mọi nơi, chỉ cần có phương pháp và thêm một chút thủ đoạn của Hoàng Thiên, hoàn toàn có thể để Tất Phương bước vào tầng thứ tiếp theo một cách thần không biết quỷ không hay.

Thế nên, dù chỉ là tọa kỵ của Hoàng Thiên, vị vương giả hung thú

năm xưa này hiện cũng là một đại cao thủ tuyệt đỉnh, không hề thua kém Chúc Long của Long tộc hay trưởng lão Chu Mại của Phượng Hoàng tộc, thậm chí nhờ thân thể hung thú cường hãn còn có phần nhỉnh hơn.

Với cảnh giới hiện tại, Tất Phương đã có thể theo Hoàng Thiên du ngoạn Hỗn Độn, tuy chưa phải là sâu trong Hỗn Độn nhưng cũng đủ thấy sức mạnh của nó.

Hung thú vốn là thiên địch của vạn tộc, trước khi vạn tộc trỗi dậy, hung thú coi họ là thức ăn, ngay cả Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân thuở sơ khai chẳng phải cũng bị Tất Phương săn đuổi đó sao.

Khi Hoàng Thiên ngự Tất Phương giáng lâm Chu Tước tộc, khí thế của hắn nhìn như một thanh niên không có bất kỳ uy hiếp nào.

Nhưng khí thế của Tất Phương lại khiến các tộc nhân thế hệ mới của Chu Tước tộc được một phen run rẩy, một cảm giác sợ hãi từ sâu trong bản nguyên nảy sinh.

Nếu không phải tộc trưởng đã sớm trấn an, e rằng chỉ riêng uy áp từ khí thế này cũng đủ khiến tộc nhân Chu Tước lúc này sụp đổ.

Tục ngữ nói 'đời sau mạnh hơn đời trước', nhưng ở Hồng Hoang thì quy luật lại ngược lại, đời sau thường kém hơn đời trước.

“Tất!” Tất Phương cất tiếng hót vang, nếu không phải Chu Mại kịp thời hộ trụ Chu Thỉ và Chu Lỗi Nhi, e rằng hai người đã quỵ xuống rồi.

Họ sững sờ, đây là thứ gì vậy?

Trên người sao lại có hơi thở khủng bố như thế?

Ngay cả một sinh vật giống chim cũng có uy lực như vậy, vậy kẻ đạp trên lưng hung điểu kia sẽ là tồn tại cỡ nào?

Chẳng lẽ chính là vị tiền bối đã tí hộ tộc quần bấy lâu nay?

"Chúng thần khấu kiến Thần tôn." "Chu Mại (cùng chúng thần), khấu kiến chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần tôn!" "Khấu kiến..." Chu Thỉ và Chu Lỗi Nhi lúc này đờ đẫn cả người, máy móc làm theo hành động của các lão tổ, tư thế quỳ lạy có chút ngượng nghịu.

Kẻ vô tri thì không sợ?

Cũng có thể hiểu được như vậy!

Đã qua bao nhiêu nguyên hội, Hoàng Thiên vẫn không hề thay đổi, hoặc giả có thay đổi thì người khác cũng không cảm nhận được, chỉ có Kim Phượng là lờ mờ cảm ứng thấy.

Cái hơi thở thần bí đó, cái đạo vận không thể diễn tả bằng lời, sự sâu thẳm, lâu đời, vĩnh hằng và to lớn khiến nàng cảm nhận được nhưng lại không thể hiểu thấu.

Hoàng Thiên gật đầu, sau đó nâng mọi người dậy.

Đến lúc này cha con Chu Thỉ mới dám cẩn thận ngẩng đầu nhìn lén Hoàng Thiên một cái, cuối cùng cũng xác nhận được rồi.

Người trước mắt quả nhiên chính là bản tôn của bức tượng dựng trên quảng trường, cũng chính là vị Hoàng Thiên Thần tôn đó!

Hóa ra một nhân vật như vậy thực sự tồn tại.

"Đã qua bao nhiêu nguyên hội rồi, Kim Phượng vẫn giữ được phong thái như xưa, thật đáng chúc mừng." Hoàng Thiên liếc nhìn tu vi của Kim Phượng, thấy tiến bộ cũng không tệ.

"Thần tôn quá khen rồi, mỗi lần gặp Thần tôn đều cảm thấy người lại có sự thay đổi, tu vi ngày càng thần bí khó lường, thuộc hạ chỉ có thể gắng sức đuổi theo bước chân của người thôi." Kim Phượng không nhìn thấu được Hoàng Thiên, hay đúng hơn là chưa

bao giờ nhìn thấu được.

"Giải tán cả đi, Chu Mại và Kim Phượng ở lại trò chuyện là được rồi." Hoàng Thiên mỉm cười nói.

Tiếng nói vừa dứt, các trưởng lão Chu Tước tộc đang cung nghênh đều tản đi, Hoàng Thiên vốn không thích quá nhiều người nhìn ngó mình.

Lời Hoàng Thiên đã nói, chúng nhân Chu Tước tộc đương nhiên không dám trái lệnh, đành phải giải tán hết.

Duy chỉ có Chu Lỗi Nhi đang kích động là được Chu Mại giữ lại để phụ trách châm trà rót nước.

Chu Lỗi Nhi lúc này kích động đến mức hồn vía lên mây, đây quả là đại cơ duyên, có thể thấy Chu Mại lão tổ rất coi trọng nàng.

Hoàng Thiên thấy hành động của Chu Mại thì hiểu ngay, đây là muốn cho nàng khắc sâu ấn tượng, nhìn cô nương này chắc hẳn là người kế nhiệm tương lai của Chu Tước tộc.

Chương 428

Nếu xét về tư chất thì cũng khá, tuy bình thường nhưng có lẽ là tiểu bối có tư chất tốt nhất hiện nay của tộc này.

Bốn người vào trong cung điện mang tên Mại Tâm Điện, nơi Chu Mại bế quan tu luyện.

Chu Lỗi Nhi mặt mày căng thẳng bưng linh quả lên, Hoàng Thiên thấy vậy liền pha một ấm trà, cũng cho Chu Lỗi Nhi một chén.

"Tạ tiền bối ban thưởng!" Chu Lỗi Nhi kích động uống cạn một hơi, kết quả là Thần thủy của Thần điện cộng với trà từ cây trà tiên, khiến nàng ngay lập tức rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Thế là xong, vốn định để tiểu bối vào hầu hạ, kết quả uống xong một chén trà của Hoàng Thiên liền đốn ngộ luôn.

Chu Mại bất đắc dĩ phất ống tay áo thu Chu Lỗi Nhi lại, rồi tự mình làm công việc rót trà hầu hạ.

Ba người cũng không để ý, dù sao thủ đoạn của Chu Mại thì Hoàng Thiên cũng rõ, chẳng qua là muốn kiếm chút lợi lộc cho Chu Lỗi Nhi thôi.

Hoàng Thiên hằng ngày vẫn uống nước trà này, nhưng đối với kẻ chỉ mới ở đỉnh phong Kim Tiên như Chu Lỗi Nhi thì nó chẳng khác gì các loại thần đan diệu dược.

"Không biết Thần tôn có việc gì cần giao phó không?" Sau khi đàm đạo một hồi, Kim Phượng lên tiếng hỏi.

"Cũng không có việc gì lớn, cảnh giới của bản tôn đã viên mãn, thời gian tới sẽ bế quan không ra ngoài, nếu không đột phá đến Thần tôn trung kỳ sẽ không xuất quan, nên đến thông báo một tiếng." Hoàng

Thiên nói.

“Để đột phá lên Thần tôn trung kỳ chắc chắn không hề đơn giản, không biết Thần tôn đã có mười phần nắm chắc chưa?” Kim Phượng lo lắng hỏi.

“Nắm chắc thì đương nhiên là có, nhưng khi bế quan có thể bản tôn sẽ rơi vào trạng thái nhập định, thần thức bị phong tỏa, lúc đó có lẽ sẽ không liên lạc được với bản tôn, nên mới báo trước một tiếng.

Công việc của Chu Tước tộc cứ tiếp tục tiến hành, ngày giải phong không còn xa nữa đâu.” Hoàng Thiên nói rõ mục đích của mình, thực ra mục đích của hắn rất đơn giản, không còn ý đồ nào khác.

Nhưng lời của Hoàng Thiên lại khiến Kim Phượng và Chu Mại sững sờ, đặc biệt là Kim Phượng, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên đúng là như vậy, Hoàng Thiên Thần tôn thực sự sắp bước vào tầng thứ đó rồi.

Đến bao giờ mình mới đuổi kịp bước chân của Thần tôn đây?

Trong lòng Kim Phượng không tránh khỏi một phen chấn động.

“Đúng rồi, cách đây không lâu tên La Hầu kia có trêu chọc bản tôn, bản tôn đã đánh lên Ma vực Thiên Ngoại Thiên, sau đó đại chiến với hắn một trận, hủy diệt nhục thân của hắn, trong thời gian ngắn hắn khó mà làm ác được.

Sau chuyện này hắn chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo nhân quả quấn thân, phụ hoàng mẫu hậu của cô chắc sẽ dễ thở hơn một chút...” Theo lời mô tả của Hoàng Thiên, Kim Phượng và Chu Mại đã hiểu rõ nguyên nhân.

“Đa tạ Thần tôn đã giúp đỡ Phượng Hoàng tộc, chúng ta vô cùng cảm kích!” Kim Phượng kích động nói.

Sau bao nhiêu năm chờ đợi, cuối cùng cũng thấy hy vọng, đối với

việc Phượng Tổ và Hoàng Mẫu bị trấn áp ở phương Nam, cả tộc Phượng Hoàng luôn cảm thấy áy náy, không lúc nào là không mong mỏi ngày họ được tự do.

Sau đó, Kim Phượng cúi đầu chúc mừng Hoàng Thiên: "Chúc mừng Thần tôn đã bước ra một bước chí quan trọng, xem ra ta càng không đuổi kịp bước chân của người rồi." Trong lúc mấy người đang đàm đạo, Chu Tước tộc bên ngoài cũng đã khôi phục lại trạng thái bình thường, chỉ có lòng người là vẫn còn chấn động.

Đây là lần đầu tiên họ hiểu ra Hồng Hoang không hề đơn giản như họ nghĩ.

Sinh ra ở Hồng Hoang thì không thể tránh khỏi tranh chấp, cách đây không lâu Chu Tước tộc có hiềm khích với một tộc quần gần đó.

Chu Thỉ trước đây còn lo lắng, nhưng sau khi thấy thực lực của chủng tộc mình mạnh như vậy, ông bỗng nhận ra chuyện đó chẳng là gì cả.

Hồng Hoang thủy chung vẫn là cường giả vi tôn, trước đây không biết tộc mình mạnh đến thế nên làm việc gì cũng do dự thiếu quyết đoán.

Sau chuyện này, Chu Thỉ cảm thấy không thể cứ như vậy mãi được, phải để cho những kẻ dám dòm ngó nữ tử trong tộc mình nếm mùi thịnh nộ của Chu Tước tộc, nhất định phải dạy cho chúng một bài học.

Trong lúc Hoàng Thiên đang làm khách tại Chu Tước tộc, Côn Bằng ở Bắc Hải đang cảm thấy vô cùng bất mãn với vùng biển Bắc Minh nơi mình sinh sống.

Sau khi đi dạo một vòng xung quanh, hắn phát hiện biển Bắc Minh là một nơi đặc thù, định sẵn là sinh linh sẽ không nhiều.

Không có sinh linh, đồng nghĩa với việc không có kẻ nào có căn cơ mạnh mẽ, khiến kế hoạch chỉnh đốn thế lực của hắn bị phá sản.

Nhưng cách đây không lâu, ở Hồng Hoang lại truyền ra tin tức vùng biên duyên ven biển phía Bắc vô cùng trù phú.

Côn Bằng với thái độ thà tin là có còn hơn không, quyết định đi tới biên duyên phía Bắc xem thử một chuyến.

Thật lòng mà nói, Côn Bằng nghèo lắm, ngoài cung điện và linh bảo do vị đại năng nào đó để lại, hắn chẳng có linh bảo nào ra hồn để mang đi chiến đấu cả.

Mỗi khi giao đấu với người khác, hắn chỉ có thể dựa vào nhục thể và thần thông của chính mình, nên cũng chịu không ít thiệt thòi.

Cần biết rằng Côn Bằng là một kẻ có dã tâm rất lớn, nên hắn đã quyết định tới vùng ven biển phía Bắc thám thính, đồng thời cũng chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để 'đục nước béo cò'.

Thực tế không chỉ có Côn Bằng, nhiều tu sĩ sau khi nghe tin vùng biên duyên phía Bắc là nơi 'vật hoa thiên bảo, địa linh nhân kiệt' cũng bắt đầu rục rịch.

Trong lúc vô tình, số lượng sinh linh bí mật kéo tới đây trở nên vô cùng đông đảo.

Tin tức này cũng đã lọt đến tai các sinh linh bản địa ở ven biển phía Bắc, khiến họ có chút căng thẳng.

Từ thời cổ đại, nơi đây đã truyền lại quy củ: không được tùy ý tranh đấu, không được tùy tiện giết chóc, cũng không được vọng động tà pháp.

Điều này khiến tính tình các sinh linh ở đây vô cùng tùy hòa, bầu không khí luôn tràn ngập sự tường hòa.

Nhưng cách đây không lâu, trạng thái bình thường này đã bị phá vỡ.

Những sinh linh từ bên ngoài kéo đến phát hiện ra nơi này quả thực đúng như lời đồn, linh khí sung túc, linh mạch và sinh linh đều rất trù phú.

Tiên Thiên Linh Bảo là thứ có thể ngộ nhưng không thể cầu, nên họ không tìm thấy, nhưng họ lại phát hiện ra ở đây những Hậu Thiên Linh Bảo tự luyện chế lại cực kỳ phổ biến.

Điều này chứng tỏ nội hàm của sinh linh vùng ven biển phía Bắc rất mạnh, thủ đoạn luyện chế linh bảo cũng rất nhiều.

Không chỉ vậy, sau khi thám thính thêm, họ phát hiện luyện khí chỉ là một phần, luyện đan, trận pháp, công pháp ở đây cũng vượt xa những nơi khác ở Hồng Hoang.

Ở những nơi khác hiếm khi gặp được luyện khí sư, luyện đan sư hay trận pháp sư, nhưng ở vùng ven biển phía Bắc dường như đi đâu cũng thấy.

Cộng thêm việc tài nguyên ở đây được sử dụng có quy hoạch, nên cả vùng này vô cùng giàu có.

Điều này khiến tất cả các sinh linh kéo đến đều cảm thấy vui mừng khôn xiết, đồng thời họ cũng phát hiện ra sinh linh ở đây quá hiền lành, không thích tranh đấu và không hề biết đến những âm mưu quỷ kế.

Ngay lập tức, họ giống như sói lạc vào đàn cừu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tu sĩ ngoại lai đầu tiên đã không kìm lòng được trước sự tham lam mà ra tay giết hại một sinh linh bản địa, kể từ đó, sự bạo loạn ở biên duyên phía Bắc bắt đầu nổ ra.

Trên một hòn đảo nào đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn cảnh tượng

này với vẻ mặt mãn nguyện, kế hoạch đã thành công.

Chương 429

Chỉ cần chờ thêm một thời gian nữa, khi các tu sĩ bản địa và ngoại lai đánh nhau đến mức không đội trời chung, bọn họ sẽ đứng ra hô hào, lúc đó cả vùng biên duyên phía Bắc này sẽ thuộc về họ.

"Sư huynh, mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch, quả nhiên từng tên một đã bắt đầu tranh đấu.

Đệ đoán không quá vài vạn năm, hai bên chắc chắn sẽ thủy hỏa bất tương dung.

Lúc đó sinh linh ở biên duyên phía Bắc để sinh tồn chắc chắn sẽ tự động liên hợp chống lại ngoại địch, nhưng vì không có cao thủ nên định sẵn là thất bại.

Khi đó chúng ta đứng ra hiệu triệu, có thể nhanh chóng thống trị vùng này." Chuẩn Đề nhìn cảnh tượng sát lục trước mắt, vẻ mặt đắc ý và mãn nguyện, trong lòng vô cùng kích động.

"Kế hoạch này quả thực không tệ, nhưng không biết lúc đó có đại năng nào khác đứng ra tranh đoạt với huynh đệ chúng ta không?" Tiếp Dẫn suy nghĩ toàn diện hơn, đã tính đến cả những chuyện sau này.

"Sư huynh, chắc chắn là có, nhưng những kẻ đánh thắng được đệ thực sự không nhiều, hoặc những kẻ vì vùng biên duyên phía Bắc này mà quyết định đối đầu sinh tử với chúng ta chắc cũng ít thôi." "Hy vọng là vậy, nhưng huynh luôn cảm thấy vùng ven biển phía Bắc này không đơn giản như thế.

Nhìn xem, tu sĩ biết luyện đan, luyện khí, trận pháp nhiều như vậy, nội hàm này đâu thể tự nhiên mà có?" Tiếp Dẫn có chút lo lắng.

"Ân, sư huynh nói đúng, có lẽ ở đây có sự tồn tại nào đó mà chúng

ta chưa biết, hoặc là những tồn tại cổ lão mà Nhân Quả tiền bối từng nhắc đến?" Chuẩn Đề cũng giật mình, phản ứng lại ngay.

"Đúng vậy, nhóm người đó không thể coi thường, ngay cả Nhân Quả tiền bối cũng vô cùng trịnh trọng.

Tuy rằng đám cao thủ đó đã chết gần hết rồi, nhưng vạn nhất chúng ta gặp phải thì thảm lắm.

Theo lời Nhân Quả tiền bối, tu vi của huynh đệ ta lúc này chỉ là mới bắt đầu bước lên một tầm cao mới thôi, chứ chưa phải là cao nhất, nên huynh mới lo lắng!" "Sư huynh đa lự rồi, làm gì có chuyện trùng hợp thế, loại tồn tại đó sao có thể để chúng ta gặp được, huynh đệ mình không thể đen đủi đến thế đâu." Chuẩn Đề nói vậy nhưng cũng thấy hơi lạnh gáy, liền tự trấn an bản thân.

"Thôi bỏ đi, chuyện đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể tiếp tục thôi, hy vọng sẽ có cục diện tốt nhất." Tiếp Dẫn gật đầu nói.

"Sư huynh đừng quá lo lắng, ngoài huynh đệ chúng ta ra, ai có thể biết là do chúng ta tung tin đâu.

Hơn nữa, nếu thực sự gặp phải tồn tại không thể địch lại, lúc đó đại nạn đến thì chúng ta bỏ chạy là được, ai mà biết được chúng ta đã làm gì.

Chúng ta có thủ đoạn nhiễu loạn thiên cơ do Nhân Quả tiền bối để lại, người bình thường không thôi trắc ra được đâu." Chuẩn Đề không nghĩ nhiều như Tiếp Dẫn, hắn chỉ muốn làm cho xong chuyện, nếu không ổn thì chuồn.

Thực ra hai người cũng không phải nhất thời nóng đầu mà quyết định, họ đã chuẩn bị rất nhiều phương án, nên mới lập ra kế hoạch điên đảo biên duyên phía Bắc này.

Đương nhiên, nếu không thành công thì trốn chạy cũng là một thủ

đoạn, nhưng đó chỉ là hạ sách, khi nào cục diện thực sự không thể khống chế họ mới nhanh chóng rời đi.

Sau khi trải qua gần vạn năm hỗn loạn, vùng biên duyên ven biển phía Bắc từ những vụ xích mích nhỏ ban đầu đã dần phát triển thành một cuộc biến động trên toàn khu vực.

Càng có nhiều sinh linh ngoại giới phát hiện ra sinh linh ở đây quá giàu có, ngay cả một Kim Tiên nhỏ bé cũng có một món Hậu Thiên Linh Bảo tự luyện.

Khi thấy linh bảo dày đặc như vậy, tất cả mọi người đều hoàn toàn rơi vào điên cuồng.

Biên duyên phía Bắc vốn dĩ luôn là một nơi đào nguyên thế ngoại, hầu như chưa bao giờ xảy ra chinh chiến.

Cộng thêm việc trong Lượng kiếp Hung thú và Lượng kiếp Tam tộc trước đây, các cao thủ và tộc quần đã thiên di tới đây để lánh nạn, mang theo vô số linh bảo tụ tập về đây.

Thậm chí sau cuộc quyết chiến của Tam tộc và trận chiến Đạo Ma, những sinh linh may mắn sống sót cũng mang theo đồ đạc của những đạo hữu đã khuất về đây, truyền lại cho hậu nhân hoặc đệ tử.

Chính những cục diện đó dẫn đến việc vùng này thực sự giàu có hơn những nơi khác, thậm chí là giàu có đến mức quá đáng.

Một nơi yên bình, không có chiến tranh tàn phá, nên linh mạch và sơn xuyên hầu như được giữ nguyên vẹn từ khi khai thiên đến nay.

Do đó, linh bảo, thần thông, luyện đan, trận pháp và linh mạch dồi dào là điều hiển nhiên, khiến sinh linh bên ngoài vô cùng thèm khát.

Dưới sự tính toán của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, một cuộc động loạn ở biên duyên phía Bắc là không thể tránh khỏi.

Trong số đó có những cao thủ như Côn Bằng cũng đang âm thầm ẩn mình để đục nước béo cò.

"Biên duyên ven biển phía Bắc quả thực giàu có như vậy, xem ra tin tức không phải là do ai đó cố ý bịa đặt." Sau gần vạn năm ở đây, Côn Bằng đã đoạt được vài kiện Hậu Thiên Linh Bảo, hầu hết là do hắn âm thầm giết người đoạt bảo.

Thu hoạch này khiến hắn vô cùng mừng rỡ, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu nảy sinh dã tâm muốn chưởng khống cả vùng này.

Cần biết rằng biển Bắc Minh rất hoang vu, sau khi thấy sự phồn hoa ở đây, hắn cho rằng đây là nơi giàu có thứ nhất sau Đông Hải.

Đương nhiên, ở đây hắn cũng phát hiện ra một hiện tượng kỳ lạ, đó là vùng trung tâm biên duyên phía Bắc dường như là một cấm địa.

Cuộc động loạn này thủy chung vẫn chỉ diễn ra ở vùng ngoài, còn vùng biển trung tâm thì hầu như ai dám đặt chân vào đều biến mất không dấu vết.

Hiện tượng này khiến Côn Bằng dù có tính cẩn thận đến mấy cũng muốn xông vào thám thính một phen cho rõ ngọn ngành.

"Bản lão tổ sẽ quan sát thêm một thời gian nữa, nếu không có biến cố gì, bản tổ nhất định sẽ vào vùng trung tâm đó thám tra, biết đâu lại có Tiên Thiên Linh Bảo đang chờ bản lão tổ ở đó." Để bảo toàn cái mạng nhỏ, Côn Bằng dự định chờ xem sao, nếu ổn hắn sẽ là người ra tay đầu tiên.

Lúc này vùng biên duyên phía Bắc đã vô cùng loạn lạc, chinh chiến diễn ra liên miên, ngoại trừ vùng trung tâm 'vào là chết' kia ra, thì hầu như ngày nào cũng có đánh nhau.

Ở vùng biển giáp ranh giữa Bắc Hải và Đông Hải, trong một cung điện kim bích huy hoàng, Long Vương Ngao Khâm ngồi trên long ghế

có chút mơ hồ.

Không biết từ khi nào mà tin đồn về sự giàu có của vùng này đã truyền khắp Hồng Hoang, dẫn đến vô số sinh linh ngoại địa tới đây làm xằng làm bậy.

Ông tự nhiên biết Bắc Hải là địa bàn của ai, dù chỉ là vùng biên duyên thì cũng không phải hạng tầm thường có thể quấy nhiễu.

Ngao Khâm không khỏi cảm thán thiên hạ thật sự có những kẻ không sợ chết, chẳng lẽ qua thời gian dài như vậy mà có người đã quên mất Hải Thần Cung rồi sao?

"Chẳng lẽ vì Thần tôn chưa hạ lệnh?" Nhìn cảnh tượng hỗn loạn ở biên duyên phía Bắc, Long Vương Ngao Khâm nói.

"Đúng vậy, Thần Điện cao huyền trên chư thiên, vốn dĩ không mấy quan tâm đến chuyện Hồng Hoang, tự nhiên cũng sẽ không vì một lũ lâu la mà đại động can qua, nếu không đã sớm ra tay ngăn chặn rồi.

Còn những cao thủ ở biên duyên phía Bắc, đa phần vì nhân quả công đức của Lượng kiếp mà đang bế quan đột phá Chuẩn Thánh hoặc tu vi cao hơn, những người đó chỉ cần không bị trêu chọc thì cũng sẽ không xuất thế." Ngao Khâm suy nghĩ một hồi, tiện tay chỉnh lý lại dòng tư duy của mình.

"Ai, nếu thực sự làm kinh động Thần Điện, chỉ riêng đám sát thần ở Hải Thần Cung cũng đủ cho thiên địa này khốn đốn rồi." Ngao Khâm biết rõ Hải Thần Cung tuy chỉ chiếm cứ vùng nội hải Bắc Hải, nhưng vùng ngoại hải đã từng bị họ quấy cho sóng yên biển lặng, những kẻ không phục đều bị giết không tha!

Nếu để Trấn Hải Đại Thần Vương thấy biên duyên phía Bắc loạn như vậy, chắc chắn sẽ ra tay chỉnh đốn, lúc đó lại là một trận huyết

tanh.

Phải nói rằng Ngao Khâm đã đoán đúng.

Sau khi dặn dò Kim Phượng một hồi, Hoàng Thiên trực tiếp quay trở lại Tinh Không Tam Thập Lục Trọng Thiên, bước vào Đại La Thần Thiên để triệt để bế quan, thần thức phong tỏa hoàn toàn.

Thật trùng hợp, sau khi Hoàng Thiên bế quan, phụ thân của hắn là Địa Hoàng cũng bước vào kỳ bế quan ngắn hạn.

Địa Hoàng dưới sự thúc đẩy của Hoàng Thiên cũng muốn tranh thủ đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, cũng chính là Thần tôn sơ kỳ.

Chương 430

Tại một hòn đảo ở biên duyên phía Bắc, bảo quang tỏa sáng rạng rỡ, linh khí chấn động, có một nhóm người đang tấn công trận pháp phòng hộ của hòn đảo.

“Chư vị, phá được trận pháp này, mọi thứ bên trong chúng ta sẽ chia theo tu vi và công hiến.

Cần biết rằng tên đạo nhân kia có ít nhất hai kiện Hậu Thiên Linh Bảo, giết hắn rồi, bần đạo chỉ lấy một kiện, số còn lại do các ngươi bình phân, thấy thế nào?” Trong đám người, một đạo nhân lớn tiếng hỏi.

Hóa ra trước đó bọn họ truy sát một tu sĩ bản địa, người này không địch lại nhưng may mắn chạy được về lão sào.

Lão sào có trận pháp thủ hộ, tu sĩ này vốn tưởng có thể thoát nạn.

Không ngờ tên đạo nhân kia không hề từ bỏ, sau khi thấy một mình không phá được trận đã triệu tập thêm vài tu sĩ ngoại lai, lập lời thề rồi cùng nhau phá trận.

“Theo lời đạo hữu, linh bảo của tên tu sĩ đó đạo hữu lấy một kiện để báo thù, phần còn lại năm người chúng ta chia đều.” Bốn người còn lại mặc nhận cách phân phối này, sau đó cả năm bắt đầu dốc toàn lực phá trận.

Cuối cùng sau vài ngày, họ đã cưỡng ép phá tan trận pháp.

Tu sĩ bên trong lòng đầy thê lương, biết rằng không thể tránh khỏi cục diện thân tử đạo tiêu.

“Oanh!” một tiếng nổ lớn, đại trận trên đảo nổ tung, luồng khí mạnh mẽ quét sạch nước biển xung quanh.

Vị tu sĩ kia biết không trốn thoát được nên đã đứng chờ sẵn năm người bọn họ.

“Ha ha, đạo nhân sao không chạy đi?

Hừ, bần đạo nhất định phải giết ngươi, xem ngươi chạy đi đâu, ha ha...” “Ha ha ha, đúng vậy, giao hết bảo bối trên người ra đây, ta có thể để ngươi toàn thây, sau đó tiễn ngươi đi đầu thai.” “Ha ha...” Năm người vô cùng tự tin, chế giễu nhìn tu sĩ bản địa, cứ như hắn đã là cá nằm trong chậu.

Vị tu sĩ kia lạnh lùng nói: “Bần đạo biết hôm nay chắc chắn phải chết, nhưng các ngươi đừng có mà hung hăng.

Biên duyên Bắc Hải không phải nơi các ngươi có thể làm càn, sự thần bí ở đây vượt xa tưởng tượng của các ngươi.

Dù có giết được bần đạo, bần đạo cũng chỉ đi trước một bước thôi, các ngươi cũng định sẵn là phải vẫn lạc, ha ha...” Nói đoạn, tu sĩ này hét lớn: “Xem chiêu!” Tu sĩ biên duyên Bắc Hải tuy tính cách không nóng nảy, nhưng trong tình cảnh này biết không thể cứu vãn nên quyết định liều mạng.

Cuối cùng, vị tu sĩ này tự bạo, hai kiện linh bảo cũng bị phá hủy theo.

Thậm chí vụ tự bạo của hai kiện linh bảo còn cướp đi sinh mạng của hai trong số năm kẻ vây sát.

Những kẻ còn lại bị trọng thương, lòng đầy kinh hoàng, không những không thu hoạch được gì mà còn mất đi hai đạo hữu, đây không phải kết quả họ mong muốn.

“Hai vị đạo hữu, xem ra không ổn rồi, biên duyên Bắc Hải tuy không có cao thủ nhưng thủ đoạn của bọn chúng nhiều quá, chúng ta tổn thất thảm trọng rồi!” “A!” Những kẻ còn lại cũng cảm thấy thê

lương.

Vốn tưởng là cục diện mười phần chắc chín, không ngờ tu sĩ ở đây lại có nhiều thủ đoạn đến vậy, nào là đan dược nghịch thiên tăng tu vi tạm thời, nào là đan dược hồi phục thần tốc.

Đan dược cộng với trận pháp, cộng thêm các loại thần thông khiến bọn chúng tổn thất nặng nề mà chẳng được gì, bắt đầu sinh ra oán hận.

"Cái tên tu sĩ chết tiệt kia, thật ác độc, giàu có như vậy mà để ta lấy một ít thì đã sao?

Hừ, lại dám ngọc thạch câu phần, một chút cũng không để lại cho ta, bần đạo thề không đội trời chung với đám tu sĩ ở đây." Rõ ràng là sự tham lam đã làm mờ mắt, vì không đạt được mục đích mà họ đổ hết tội lỗi lên đầu tu sĩ bản địa.

Nhất thời, hiện tượng như vậy diễn ra vô số kể.

Một đám hỗn đản sau khi đến biên duyên Bắc Hải bỗng thấy như lạc vào thiên đường: Thứ nhất, linh bảo, linh đan, trận pháp và linh mạch rất nhiều.

Thứ hai, sinh linh ở đây tâm tính tùy hòa, hầu như không chủ động gây hấn.

Thứ ba, nơi này không có cao thủ bảo hộ danh nghĩa, nên bọn chúng có thể thỏa sức làm bậy.

Điều này khiến đám gia hỏa đó vô cùng hưng phấn.

Thực ra khi đám người này đang điên cuồng giết chóc cướp đoạt bảo vật, họ không hề biết mình đã bị tuyên án tử hình.

Long tộc ở Đông Hải tạm thời không thể ra tay, nhưng không có nghĩa là họ để yên cho chuyện này.

Long Vương Ngao Khâm của Đông Hải đã dùng bí pháp thông báo cho Thần Điện về cuộc bạo loạn ở vùng biên duyên phía Bắc.

Trấn Điện Đế Tôn Huyền Thiên của Thần Điện sau khi biết chuyện đã quyết định ra tay.

Bắc Hải, Hải Thần Cung.

"Hùng Đại đạo hữu, chắc ông đã biết chuyện Thần tôn đang bế quan để đột phá Thần tôn trung kỳ rồi chứ?" Trấn Điện Đế Tôn Huyền Thiên tọa trấn Thần Điện nên không thể rời đi, chuyện ở biên duyên phía Bắc cũng không thuộc quyền quản lý của ông.

Chuyện này theo lý thường phải do Hải Thần Quân quản lý, nên Huyền Thiên đã thông báo cho Trấn Hải Đế Tôn Hùng Đại.

"Ân, chuyện Thần tôn bế quan tôi biết rồi.

Huyền Thiên đạo hữu lần này tìm tôi, chắc là muốn tôi ra tay giải quyết chuyện bạo loạn ở biên duyên phía Bắc phải không?" Hùng Đại đoán ngay ra mục đích của Huyền Thiên.

"Đạo hữu quả nhiên thông tuệ, lần này tôi muốn ông giải quyết cuộc bạo loạn đó.

Tuy vùng đó không thuộc phạm vi thế lực của Thần Điện chúng ta, nhưng nếu Hải Thần Quân không ra tay, lũ gia hỏa đó sẽ được đằng chân lân đằng đầu, Thần Đạo chúng ta cũng cần phải lên tiếng ở khắp mọi nơi." Huyền Thiên tất nhiên không tốt bụng đến mức đi giúp tu sĩ biên duyên phía Bắc không công, ông đồng ý với Long Vương Đông Hải vì thấy được lợi ích cho Thần Điện.

Nếu Hải Thần Quân ra tay dẹp loạn, thì ngay từ đầu lượng kiếp này, Thần Điện sẽ thể hiện được phong mang của mình.

Pháp tắc Thần Đạo có thể đồng hóa các tu sĩ đang luyện Tiên Đạo.

Sinh linh vùng biên duyên Bắc Hải vốn là sinh linh của biển, nếu Thần Đạo có thể đồng hóa họ, thế lực của Hải Thần Quân sẽ được mở rộng.

"Không cần đạo hữu nói, bản đế cũng có ý định đó.

Vùng biên duyên phía Bắc tuy bề mặt không có đại năng, nhưng tôi biết phía sau đó có không ít tồn tại cổ lão..." Hùng Đại giải thích.

"Chuyện đó tôi hiểu, nhưng vì những người đó không chịu ra tay, nên vùng đất phía Bắc này cứ để Thần Điện chúng ta chưởng quản vậy." "Hóa ra là thế, nếu vậy tôi sẽ dẫn theo Hải Thần Quân đến biên duyên phía Bắc để dẹp loạn." Hiểu ra vấn đề, Hùng Đại lập tức xuất quân.

Trong lúc này, các lộ tán tu tấn công biên duyên phía Bắc vẫn đang chìm đắm trong niềm vui giết chóc đoạt bảo, ai nấy đều thu hoạch không nhỏ.

"Các ngươi thấy không, nữ tu ở vùng này trông đẹp thật đấy!

Đẹp hơn nữ tu ở chỗ ta không biết bao nhiêu lần." "Đúng thế, linh khí ở đây sung túc, lại chưa từng bị loạn lạc, đám nữ tu này hằng ngày được linh khí tư nhuận nên tự nhiên là xinh đẹp rồi." Các tu sĩ từ khắp nơi kéo đến không chỉ cướp đoạt bảo bối, linh căn, mà những kẻ tà ác còn nhắm vào các nữ tu bản địa.

Cần biết rằng với linh mạch sung túc, phúc duyên mạnh mẽ, các nữ tu hấp thu tinh hoa trời đất ở đây ai nấy đều vô cùng xinh đẹp.

Chương 431

Vì vậy, ngoài linh bảo, các nữ tu cũng gặp phải kiếp nạn.

“Ha ha ha, tộc Linh Ngư quả nhiên có nhiều nữ tử xinh đẹp, bần đạo phen này thật là diễm phúc không nhỏ, tốt lắm, tốt lắm.” Một đạo nhân từ phương Đông nhìn một nữ tử Linh Ngư xinh đẹp với vẻ dâm đãng.

“Loại súc sinh dâm tiện như ngươi mà cũng dám đặt chân đến vùng này sao, mau cút khỏi đây, nếu không cái mạng nhỏ của ngươi khó bảo toàn đấy, cút mau, nếu không đừng trách bản tiên tử ra tay độc ác.” “Ha ha ha, nực cười thật, chỉ bằng ngươi mà đòi đuổi bần đạo đi sao?

Mỹ nhân, nàng có biết cái hay của song tu không?

Để bần đạo đưa nàng đi tiêu dao khoái hoạt nào.” Tên đạo nhân này lúc này đã bị dục vọng làm mờ mắt, đâu còn nghĩ được gì nhiều, liền lao thẳng tới nữ tử Linh Ngư kia.

“Ai, nhìn năm tháng biến thiên, lũ lâu la này đã quên mất Thần tôn đáng sợ thế nào rồi.

Qua bao nhiêu năm, đám người này đã không còn biết đến uy nghiêm của Thần tôn nữa.” “Hừ, một lũ bạch si tự cao tự đại, dám chọc vào biên duyên phía Bắc này sao?

Nếu không phải vì ta không thể xuất thế, nhất định sẽ để chúng có đi mà không có về.” “Ha ha, ta không xuất thế thì đã sao?

Thần Điện đã hứa với lão già Long Vương ở đây rồi, e là Thần Điện sắp ra tay rồi đấy, nếu không đoán sai thì cũng sắp đến nơi rồi.” “Cũng đúng, đám gia hỏa này không biết bị ai cổ hoặc mà dám thách

thức biên duyên phía Bắc.

Phải biết rằng Long tộc và Chu Tước tộc ở đây có quan hệ với Thần Điện, thách thức nơi này chẳng khác nào thách thức Thần Điện, thật là chán sống." Tại một động thiên phúc địa ở chính giữa biên duyên phía Bắc, một nhóm đại năng ẩn thế đang bàn tán rôm rả về cuộc bạo loạn này.

Quả nhiên họ đoán không sai, lúc này hàng vạn Hải Thần Quân tầng thứ Thái Ất và hàng triệu Hải Thần Quân tầng thứ Đại Thần đã rầm rộ từ vùng cực địa Bắc Hải lặng lẽ giáng lâm xuống biên giới biên duyên phía Bắc.

Đám tán tu đang mải mê giết chóc cướp bóc cứ ngỡ đây cũng là một nhóm người giống mình đến hôi của.

Nhưng khi chúng định lên tiếng chào hỏi thì mới phát hiện nhóm người này chẳng thèm cướp linh bảo gì cả, mà chỉ lẳng lặng vung đao chém giết.

Nhiều kẻ còn chưa kịp phản ứng đã bị một chiêu miểu sát, ngay cả nguyên linh cũng bị tiêu diệt sạch sẽ.

Đám tán tu vốn đang hân hoan bỗng chốc rụng rời chân tay khi nhận ra mình hoàn toàn không có sức kháng cự trước đạo quân đột nhiên xuất hiện này.

Ngay lập tức, vùng biên giới vốn đã nhuộm đỏ máu lại vang lên những tiếng gào thét thảm thiết.

Xác chết chất thành núi, không khí nồng nặc mùi máu tanh, hàng triệu xác chết nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

"Sư huynh, chúng ta phải làm sao đây?

Đám người đó từ đâu ra vậy?

Sao họ lại mạnh và đông đến thế...” Chuẩn Đề lúc này cũng hoảng hốt.

Trong vòng vạn năm qua, số tán tu từ khắp nơi đổ về Hồng Hoang hầu như đã chết sạch, số còn lại thì thương vong nặng nề hoặc đã bỏ chạy.

Ngay cả hắn và Tiếp Dẫn cũng đã phải giao chiến với nhóm người đó không biết bao nhiêu lần.

Ban đầu họ còn đối phó được vì chỉ gặp Hải Thần Quân tầng thứ Thái Ất, nhưng sau đó họ phát hiện ra quân đội tầng thứ Thái Ất đã chuyển sang tầng thứ Đại La.

Không chỉ là Đại La sơ kỳ, mà có kẻ còn ở Đại La hậu kỳ hoặc đỉnh phong, khiến cả hai không chống đỡ nổi, trên người dính không ít vết thương.

“Mặc kệ đi, chúng ta mau tìm chỗ hồi phục đã, đám người kia có vẻ đã phát hiện ra chúng ta rồi...” Tiếp Dẫn cũng mặt mày hốt hoảng, đối mặt với bấy nhiêu Đại La và Thái Ất, dù là hắn cũng không thể chấp nhận nổi.

Chuẩn Đề gật đầu, sau đó cùng Tiếp Dẫn hóa thành hai luồng lưu quang trốn về một hòn đảo hoang vắng ở biên duyên phía Bắc.

“Đám gia hỏa này thuộc thế lực nào vậy?

Cứ truy đuổi bản lão tổ không buông.

Nếu không nhờ thiên phú thần thông của bản lão tổ mạnh mẽ, thực sự khó mà thoát khỏi móng vuốt của chúng.” Côn Bằng nấp trên một hòn đảo hoang cũng đầy kinh hãi.

Vốn tính cẩn thận, khi Hải Thần Quân vừa giáng lâm hắn đã chú ý ngay.

Sau đó hắn dùng thần thông che giấu khí thế để lén quan sát hành động của họ, và sớm nhận ra Hải Thần Quân chính là lực lượng giải quyết vụ bạo loạn này.

Phải nói Côn Bằng rất thông minh, không giống Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi động thủ với Hải Thần Quân, hắn trong vạn năm qua chỉ tìm cách ẩn nấp và chạy trốn, nếu có phải ra tay cũng chỉ tìm cơ hội để tẩu thoát.

Do đó, hắn chỉ bị thương nhẹ và hiện đang nấp trên một hòn đảo hoang.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã vạn năm trôi qua.

Kể từ khi Hải Thần Quân giáng lâm đến nay đã được hai vạn năm, chín mươi chín phần trăm số tán tu ngoại lai đến cướp bóc linh bảo đã bị tiêu diệt.

Những kẻ còn sống sót hầu hết là những đại năng có tên tuổi hoặc những kẻ cực kỳ cẩn thận.

Tuy vậy, từ con số hàng ức sinh linh ban đầu, nay số tán tu còn lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Có thể thấy cuộc bạo loạn ở biên duyên phía Bắc này đã đẫm máu đến mức nào, tuy nhiên so với số sinh linh chết trong các cuộc Lượng kiếp thì vẫn còn ít chán.

Khi tất cả mọi người nghĩ rằng cuộc bạo loạn đã hoàn toàn được dẹp yên, thì bốn giọng nói vang dội khắp vùng biên duyên phía Bắc: "Ta, thống lĩnh Hải Thần Quân của Thần Điện - Ngu Quắc!" "Ta, thống lĩnh Hải Thần Quân của Thần Điện - Hồ Dư!" "Ta, thống lĩnh Hải Thần Quân của Thần Điện - Yểm Tư!" "Ta, thống lĩnh Hải Thần Quân của Thần Điện - Ngu Cương!" Chỉ thấy nước biển vùng trung tâm bỗng nhiên sôi sục, ngay sau đó là hàng vạn bóng người từ dưới

nước hiện lên, đứng trước vạn quân Hải Thần Quân là bốn bóng người khiến ai nấy đều cảm thấy tuyệt vọng.

"Những kẻ tâm tính tà ác ở khắp tứ hải bát hoang Hồng Hoang đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Bọn chúng tội ác tày trời, chúng ta đã tiễn chúng lên đường, từ nay sinh linh biên duyên phía Bắc có thể yên tâm rồi." Hồ Dư bước lên phía trước, bộc phát toàn bộ khí thế, một luồng uy áp cực kỳ to lớn ngay lập tức quét sạch vùng này.

Những sinh linh đang ẩn nấp cảm thấy toàn thân run rẩy, một nỗi sợ hãi từ tận linh hồn xâm chiếm lấy họ.

"Đây là tồn tại đáng sợ cỡ nào vậy?

Chỉ riêng khí thế đã khủng bố đến thế, tu vi của người này rốt cuộc đạt đến mức nào rồi?" "May quá, may mà bần đạo có thuật ẩn nấp bẩm sinh, nếu không lần này khó tránh khỏi kiếp nạn rồi!" Những sinh linh ẩn nấp lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất là tuyệt đối không được để nhóm người này phát hiện, nếu không thì cầm chắc cái chết.

"Tộc Linh Ngư bái kiến các vị tiền bối, cảm tạ các vị đã ra tay cứu giúp tộc chúng ta khỏi cảnh lầm than." "Tộc Cự Quy bái kiến các vị tiền bối, cảm tạ các vị đã ra tay cứu giúp tộc chúng ta..." "Tộc Giao Xà bái kiến các vị tiền bối..." Ngay lập tức, vô số sinh linh bản địa xuất hiện, quỳ lạy cảm tạ Hải Thần Quân.

Lúc này họ đã hiểu ra ý của các lão tổ tông rằng biên duyên phía Bắc không hề đơn giản.

Đội quân trước mắt họ, xét về khí thế thì người thấp nhất cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, ngay cả sơ kỳ cũng không thấy bóng dáng đâu.

"Đứng dậy đi!" Lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên, một

thân ảnh to lớn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Hải Thần Quân.

"Chúng ta cung nghênh Thần Đạo Trấn Hải Đại Đế Tôn!" Ngay lập tức, tất cả Hải Thần Quân đều hành lễ với Hùng Đại.

Tiếng hô vang trời của họ khiến các sinh linh bản địa rúng động, đội quân khủng bố này rốt cuộc là sự tồn tại thế nào đây?

Chương 432

Lúc này họ cũng phản ứng lại, lập tức quỳ lạy Hùng Đại và hô: "Cảm tạ Thần Đạo Trấn Hải Đại Đế Tôn!" Họ cũng không ngốc, nhìn thái độ của bốn vị thống lĩnh lúc trước là đủ biết vị Trấn Hải Đế Tôn này là thủ lĩnh của tất cả.

Họ phát hiện ra chỉ cần nhìn vị Trấn Hải Đế Tôn này một cái là đã có dấu hiệu của sự cảm ngộ.

Ngay lập tức họ hiểu rằng vị này tuyệt đối không phải tồn tại bình thường, mà là một sự tồn tại vượt xa sự hiểu biết của họ.

"Không sao, các ngươi đứng lên cả đi..." Hùng Đại phất tay một cái, tất cả các sinh linh đang quỳ đều được nâng dậy, khiến họ một lần nữa sững sờ.

Tu vi của người này rốt cuộc là bao nhiêu mà chỉ phất tay một cái đã nâng được bấy nhiêu sinh linh dậy?

Hùng Đại liếc nhìn họ một cái rồi dõng dạc tuyên bố: "Ta là Trấn Hải Đế Tôn Hùng Đại của Hải Thần Cung thuộc Thần Đạo, hôm nay đặc biệt đến giải cứu sinh linh biên duyên phía Bắc khỏi cảnh lầm than." Tiếng nói vừa dứt, các sinh linh lại một lần nữa bái lạy Hùng Đại, đồng thời trên hư không tường vân ngưng tụ, một luồng công đức Thiên Đạo to lớn giáng xuống người các Hải Thần Quân.

Tuy nhiên Hải Thần Quân tu luyện Thần Đạo, nên công đức Thiên Đạo không có tác dụng lớn đối với họ.

"Chúng tôi vô cùng cảm tạ ơn cứu mạng của tiền bối.

Tộc Linh Ngư chúng tôi cảm kích ơn đức này, nay xin lập lời thề với Thiên Đạo, từ nay về sau nguyện toàn tộc đời đời kiếp kiếp trung

thành với tiền bối.” Phải nói tộc Linh Ngư vốn nổi tiếng thông tuệ đã phản ứng nhanh nhất, không đợi Hùng Đại nói rõ mục đích, họ đã chủ động chọn cách bám vào cái đùi lớn này để gia nhập Hải Thần Quân!

Tộc trưởng Linh Ngư lúc này cũng thấp thỏm không yên, lời vừa rồi là đánh cược, mục đích là hy vọng tộc mình có thể dựa dẫm vào vị tồn tại siêu việt này.

“Chuẩn!” Hùng Đại vốn không thích vòng vo, thấy tiểu bối này thông minh nên đồng ý ngay.

Quả nhiên dưới sự chứng kiến của Thiên Đạo, tộc Linh Ngư đã cử tộc gia nhập Thần Điện, bước vào Thần Đạo.

Các chủng tộc khác thấy cảnh này thì ngẩn ngơ, cái gì vậy?

Lại có kiểu thao tác này sao?

Gia nhập một tồn tại cường đại dễ dàng thế sao?

Bám đùi thành công rồi à?

Không được, người ta bám đùi dễ thế, tộc mình cũng không thể lạc hậu.

Ngay lập tức, lấy tộc Linh Ngư làm gương, vô số chủng tộc khác cũng làm theo.

“Tiền bối, tộc Cự Thạch Quy nguyện làm thuộc hạ của Thần Điện.” “Tộc Giao Xà nguyện làm thuộc hạ...” “Tộc Thủy Linh Mẫu nguyện làm thuộc hạ...” Nhìn thấy hàng ngàn chủng tộc nguyện ý gia nhập Thần Điện, trên mặt Hùng Đại hiện rõ vẻ mãn nguyện.

Xem ra chuyến đi này thành công rực rỡ rồi, có nhiều người tu Tiên Đạo nguyện ý chuyển sang Thần Đạo như vậy quả là một chuyện tốt.

“Chuẩn, mọi người đứng lên cả đi!

Đã gia nhập Thần Điện thì phải tu luyện Thần Đạo, đây là 《Linh Minh Dựng Hải Quyết》, phương pháp tu luyện của Hải Thần Quân ta, mọi người hãy nhận lấy!" Dứt lời, Hùng Đại phất tay, hàng loạt luồng sáng vàng bay vào não của các sinh linh.

Họ nhíu mày, rồi trong đầu hiện ra một khối lượng truyền thừa khổng lồ, chính là truyền thừa của Thần Đạo.

Từ vị chí tôn Thần Đạo là Hoàng Thiên ở trên, đến mọi kiến thức về Hải Thần Quân, Nguyệt Thần Quân, Sơn Thần Quân cùng các thế lực của Thần Điện và các cấp bậc cảnh giới Thần Đạo đều có đủ.

Các sinh linh chấn động hoàn toàn, truyền thừa Thần Đạo đã làm đảo lộn mọi nhận thức của họ.

Hóa ra trong thế giới Hồng Hoang lại có một sự tồn tại đáng sợ đến thế, đặc biệt là vị chí tôn Thần Đạo Hoàng Thiên chỉ được nhắc đến thoáng qua cũng đủ khiến họ nảy sinh cảm giác muốn quỳ xuống thần phục.

Chỉ riêng một cái tên thôi đã khiến họ tâm phục khẩu phục, đủ thấy người đó khủng bố đến mức nào!

Thật may là họ đã gia nhập Thần Điện, từ nay về sau không còn là người của Tiên Đạo nữa, mà là những thành viên của Thần Đạo bá đạo vô cùng!

Kể từ giờ, không tôn trời không tôn đất, chỉ tôn kính chí cao vô thượng Hoàng Thiên Thần tôn!

"Chúng ta tham bái chí cao vô thượng Hoàng Thiên đại Thần tôn!" Sau khi đã dung nạp xong truyền thừa Thần Đạo, các sinh linh đồng loạt quỳ lạy hướng về phía Hoàng Thiên.

Nhìn cảnh này, cả bốn vị thống lĩnh và Hùng Đại đều mỉm cười hài lòng.

Sự tín ngưỡng đối với Hoàng Thiên đã được những người mới này lĩnh ngộ rất tốt.

"Từ hôm nay, các ngươi hãy gia nhập vào một vị trí trong Hải Thần Cung của Thần Điện ta, thảy đều là Hải Thần Quân của Thần Điện!

Từ nay về sau trấn áp biên duyên Bắc Hải, phàm là kẻ gây chuyện tại nơi này, đều có thể tru sát." Khí thế của Hùng Đại bùng phát, một đạo thanh âm sâm tạp Thần Đạo quy tắc vang vọng khắp toàn bộ biên duyên Bắc Hải.

"Chúng ta tạ ơn Trấn Hải Thần Tôn!" Sinh linh biên duyên Bắc Hải một lần nữa đồng loạt bái lạy Hùng Đại.

Hùng Đại gật đầu, tiếp tục nói: "Đúng rồi, cuộc bạo loạn tại biên duyên Bắc Hải lần này tuy những kẻ tâm tính tà ác đã bị tru sát gần hết, nhưng vẫn có vài kẻ ẩn nặc trốn đi.

Đã trốn được Hải Thần Quân thì đó là tạo hóa của các ngươi, nhưng tử tội có thể miễn, hoạt tội khó tha, từ nay về sau không được phép bước chân vào biên duyên Bắc Hải nữa, nếu không hậu quả tự phụ!" Dứt lời, Hùng Đại vung đại thủ, tám đạo thần thông hướng về tứ diện bát phương biên duyên Bắc Hải bay đi.

"Tê!" Côn Bằng đang trốn trong hoang đảo đột nhiên cảm giác một luồng thần thông cường đại bùng phát trong cơ thể, cơn đau kịch liệt quét qua não bộ.

Loại thống khổ này còn khó chịu hơn cả cái chết, đồng thời trong não hải vang lên giọng nói của Hùng Đại.

Cố nén cơn đau kịch liệt, Côn Bằng huyễn hóa ra nguyên hình, vội vàng bay về phía Bắc Minh Hải.

"Sư huynh...

A...” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng chịu sự tấn công từ thần thông của Hùng Đại, thân thể thống khổ vạn phần giống như Côn Bằng.

Nỗi đau này đáng sợ hơn cả cái chết, từng khúc xương, thậm chí cả nguyên thần đều đau đớn kịch liệt.

“A...

Sư đệ đừng nói nữa...

Mau chóng rời khỏi biên duyên Bắc Hải...

Nếu không cứ thế này, ta không chết thì căn cước cũng sẽ bị tổn hại...” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng giống như Côn Bằng, vội vàng nén đau rời khỏi nơi này.

Còn những đại năng khác thì không có vận may như Côn Bằng hay Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Những người có Thiên Đạo truyền thừa và che chở như ba người kia tuy phải chịu đau đớn kịch liệt nhưng không đến mức tử vong.

Những kẻ khác chỉ có tu vi cấp bậc Đại La mới có khả năng nhẫn nhịn được một đạo thần thông của Hùng Đại.

Chương 433

Vài người không trụ vững quá mấy phút, trực tiếp nổ xác, nháy mắt vẫn lạc giữa Hồng Hoang, ngay cả nguyên thần cũng không còn.

Sau khi giải quyết xong, Hùng Đại dẫn theo hàng triệu Hải Thần Quân rời khỏi biên duyên Bắc Hải, chỉ để lại những sinh linh vừa gia nhập.

Từ nay về sau, biên cảnh Bắc Hải đã thuộc về địa bàn của Thần Điện.

Không chỉ vậy, Thần Điện còn thẩm thấu thế lực vào nơi này, dưới sự thủ hộ của các sinh linh bản địa, biên giới Bắc Hải không còn cho phép kẻ khác tùy ý xâm nhập.

Trải qua vạn năm thời gian, bạo loạn tại biên duyên Bắc Hải triệt để kết thúc bằng sự nghiền ép của Thần Điện đối với tán tu.

Sau đó, tin tức này như một cơn cuồng phong nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang.

Những tu sĩ vốn định đến đây hôi của đều sợ đến mức hồn xiêu phách lạc, thầm khánh hạnh vì khi đó mình không có mặt, nếu không e rằng cũng đã chịu cảnh vẫn lạc.

Số lượng sinh linh bị diệt lên tới hàng tỷ, thật sự quá mức hãi hùng.

"Chuyện gì đã xảy ra tại biên duyên Bắc Hải?" Khắp Hồng Hoang lưu truyền tin đồn về một đội quân bí ẩn đột nhiên xuất hiện, kẻ yếu nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, chiến lực bất phàm.

Đội quân này không chỉ có một hai người, mà là hàng triệu người, nghe nói còn có cả triệu Đại La Kim Tiên tồn tại.

Thế lực này xuất hiện từ lúc nào?

Tại sao chưa từng nghe danh?

Thật sự đáng sợ, sau này tuyệt đối không thể kiêu ngạo như trước nữa.

Nhất thời, toàn bộ Hồng Hoang rơi vào một thời kỳ xôn xao.

Khác với sự náo nhiệt của Hồng Hoang, Hoàng Thiên sau khi giải quyết một số việc ở Thần Điện đã hoàn toàn đi vào bế quan.

Việc đột phá Thần Tôn trung kỳ cần một khoảng thời gian dài, nhưng Hoàng Thiên tự tin có thể nắm bắt trong vòng nửa lượng kiếp.

Bởi vì hắn suy tính được, nửa lượng kiếp sau chính là lúc Vu Yêu lượng kiếp bắt đầu đối lập.

Trong khoảng thời gian này, Yêu tộc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã thu phục được Thập Đại Yêu Vương: Kế Mông, Anh Chiêu, Bạch Trạch, Câu Xà, Phi Liêm, Cửu Anh, Thử Thiết, Thương Dương, Khâm Nguyên, Quỷ Xa.

Thập Nhị Tổ Vu cũng vì sự kỳ thị của sinh linh Hồng Hoang đối với họ mà thành lập Vu tộc, họ phát hiện huyết trì trong Bàn Cổ Điện có thể dựa vào tinh huyết của mình để sinh ra tộc nhân.

Trong nửa lượng kiếp này, không chỉ Vu Yêu chính thức trỗi dậy, mà còn là thời đại của các đại thần như Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà - những kẻ có căn cước thâm hậu, tu vi của họ cũng ngày càng viên mãn hơn.

Thời gian thấm thoát, chớp mắt năm vạn năm đã trôi qua, tin tức về biên duyên Bắc Hải cũng dần phai nhạt.

Nhưng những đại năng bế quan lúc này mới vừa xuất quan, bắt đầu tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Ví như Tam Thanh: "Nhị đệ, Tam đệ, hai người thấy thế nào về chuyện biên duyên Bắc Hải mà ngoại giới đang truyền tụng?" "Đại ca, đệ cho rằng thế lực đột nhiên xuất hiện kia chính là Thần Điện trong miệng hai người ở Ngũ Trang Quán." Nguyên Thủy nói.

Thông Thiên gật đầu đồng ý: "Đúng, đệ cũng nghĩ vậy." Họ tin rằng trừ Thần Điện ra, Hồng Hoang không thể có sự tồn tại nào khủng bố đến thế.

"Ta cũng cảm thấy vậy, hàng triệu Thái Ất Kim Tiên, hàng vạn Đại La, thậm chí có bốn vị cường giả nhìn không thấu tu vi, và một vị có thể xóa sổ hàng tỷ sinh linh chỉ bằng một cái nhấc tay, chắc chắn chỉ có Thần Điện." Lão Tử lên tiếng.

"Ha ha ha, ròng rã vạn năm, ta cuối cùng cũng thoát ra khỏi nơi đó, thật quá khủng bố!" Côn Bằng với vẻ mặt mệt mỏi xuất hiện tại Bắc Minh Hải.

Hắn mất năm vạn năm mới thoát được khỏi đại trận tại biên duyên Bắc Hải.

Không ai biết trong năm vạn năm đó hắn đã chịu bao nhiêu tổn thương, cơn đau kịch liệt mỗi ngày khiến hắn muốn phát cuồng.

Giờ đây tuy chật vật, nhưng cuối cùng cũng phá được đại trận thoát ra.

Bị giày vò vạn năm, trải nghiệm đầy nhục nhã đó thật sự khắc cốt ghi tâm.

Côn Bằng thề sẽ không bao giờ quay lại biên duyên Bắc Hải nữa, nơi đó quá khó chịu, quá uất ức.

Lại qua không biết bao nhiêu nguyên hội, lúc này lượng kiếp đã trôi qua một nửa.

Chỉ thấy tại một dãy núi hàng triệu dặm trong Hồng Hoang đột

nhiên hà quang tứ xạ, thiên địa chấn động khiến sinh linh kinh hãi, tưởng như có tai nạn sắp xuất hiện.

Các đại năng bắt đầu thăm dò và phát hiện chấn động phát ra từ phía đông Hồng Hoang.

Tại đó, sát khí ngút trời, giống như thời kỳ Hung thú hoành hành năm xưa.

Chư vị đại năng tưởng có hung thú dư nghiệt xuất thế, nhưng quan sát kỹ mới thấy có một tộc quần đặc thù đang sinh sống tại đó.

Mỗi tộc nhân đều tỏa ra khí tức bộ lạc, tiếng gầm thét khi vừa xuất thế vang vọng thiên địa.

"Vu Tộc!" Nhìn tộc quần độc đáo này, các đại năng nhớ lại Thập Nhị Tổ Vu bị bài xích vô số nguyên hội trước.

Khí tức của họ hoàn toàn giống với Thập Nhị Tổ Vu, chứng tỏ đây là chủng tộc do Thập Nhị Tổ Vu sáng lập.

"Vu...

Vu...

Vu..." Lúc này, Vu tộc trong dãy núi ngửa mặt lên trời gầm lớn, mười hai đạo thân ảnh xuất hiện, chính là Thập Nhị Tổ Vu!

Sự xuất thế của Vu tộc làm kinh động toàn bộ Hồng Hoang, từ các đại năng đang bế quan đến Đế Tuấn, Thái Nhất, và cả Hồng Quân.

Tuy Hồng Quân có thể không coi trọng Vu tộc, nhưng trong mắt những người khác, đây tuyệt đối là một chủng tộc cường đại.

Tại Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất bị kinh tỉnh, Đế Tuấn ngưng thị nhìn về phía Vu tộc.

Chủng tộc này từ đâu ra?

Tại sao lúc họ du lịch Hồng Hoang lại không phát hiện?

Thực tế, Vu tộc ẩn náu trong Bàn Cổ Điện, nên dù họ có đi khắp Hồng Hoang cũng không tìm thấy.

May mà hiện tại Vu tộc chưa quá mạnh, chỉ mới có hàng triệu tộc nhân, chưa đến mức khiến họ không thể đối phó.

Yêu tộc dưới sự nỗ lực của họ cũng đã có hàng triệu thành viên.

Chương 434

Nhưng Đế Tuấn không dám coi thường, mười hai Tổ Vu có khí tức không hề kém cạnh hai huynh đệ họ.

Đặc biệt là Đế Giang và Chúc Cửu Âm, thực lực có lẽ ngang ngửa.

Thập Đại Tổ Vu còn lại cũng rất mạnh, nếu thực sự đánh nhau, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Nhìn Vu tộc xuất thế, trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất dâng lên sát ý.

Con đường của họ là tranh bá Hồng Hoang, Vu tộc định sẵn là vật cản đường.

Nếu để phát triển, Vu tộc sẽ là kẻ thù lớn nhất của Yêu tộc.

Dù muốn ra tay diệt trừ ngay, nhưng sau khi suy tính, họ phải kìm nén lại vì thời cơ chưa chín muồi.

Tu vi đôi bên không chênh lệch nhiều, nếu mạo hiểm ra tay, thắng bại khó phân, lúc đó Yêu tộc đang đà phát triển sẽ bị tổn hại nặng nề.

"Đại ca, Bàn Cổ đại thần để lại Bàn Cổ Điện thật khiến người ta không hiểu nổi." Thái Nhất cũng suy đoán được sự tồn tại của Bàn Cổ Điện nhưng không rõ cụ thể.

"Ta cũng không ngờ có sự tồn tại như vậy, nếu sớm biết ở Bất Chu Sơn có nơi này, ta đã tìm cách hủy đi rồi." Ánh mắt Đế Tuấn lạnh lẽo.

Nếu không có Vu tộc, Yêu tộc sẽ bớt đi một đối thủ đáng gờm.

Trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu cũng biến sắc khi nhận ra

Bàn Cổ Điện có dị biến.

Nơi đây là thánh địa nuôi dưỡng phụ thần, không cho phép kẻ nào dòm ngó.

Chúc Cửu Âm vốn trầm tĩnh hơn các Tổ Vu khác, đề nghị: "Đại ca, Vu tộc ta xuất thế đã thu hút sự chú ý.

Với thực lực hiện tại, chúng ta chưa thể đối kháng với tất cả, nên phát triển chậm lại để cầu ổn." Đế Giang tán thành: "Hảo, nhị đệ nói rất đúng.

Sau này Vu tộc lấy dãy núi này làm trung tâm, chia thành mười hai bộ lạc do các Đại Vu dẫn dắt.

Chúng ta sẽ tọa trấn ở giữa để xử lý các tình huống bất ngờ." Tại Ngọc Kinh Sơn, Hồng Quân cũng bị kinh động.

Nhìn thấy Vu tộc, mắt lão lóe lên tia sáng dị dạng nhưng rồi sớm tắt ngúm.

Với tu vi hiện tại, lão nhìn ra được căn nguyên của Vu tộc, nhưng khi thấy họ không có nguyên thần, lão cũng mất đi hứng thú.

Tuy nhiên, lão phát hiện ra thứ khiến mình phải nhìn khác đi: "Bàn Cổ à Bàn Cổ, ta thật sự không bằng ngươi.

Đã vẫn lạc bao nhiêu năm rồi mà vẫn có bố trí như vậy, pháp tắc hạt giống, thật là thủ bút lớn.

Đáng tiếc, Vu tộc không tu nguyên thần, e rằng bố trí này uổng phí." Hồng Quân mỉm cười: "Thật thú vị, một Vu tộc vừa xuất thế và một Yêu tộc lấy vạn yêu làm gốc, Hồng Hoang lại sắp biến đổi rồi." Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh sau khi bị Thôn Nguyệt và Khiếu Thiên đuổi khỏi Ngũ Trang Quán đã ẩn cư bế quan.

Tu vi của họ đều có tiến triển.

Thái Thượng Lão Tử đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tuy hơi yếu hơn Đế Tuấn hay Chúc Cửu Âm một chút.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đạt Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Cảm nhận được hơi thở Bàn Cổ từ Vu tộc, Thông Thiên mỉm cười, Nguyên Thủy hừ lạnh, còn Lão Tử thì nhìn với ánh mắt thâm trầm.

Vu tộc phát triển không quá nhanh, tộc nhân chỉ có hàng triệu, quá ít so với các tộc quần khác ở Hồng Hoang.

Sau khi ra khỏi núi, họ từ từ thôn phệ địa bàn xung quanh bằng thủ đoạn tàn bạo, đồ sát hoặc xua đuổi các sinh linh khác.

Đây chính là khởi đầu cho hận thù giữa Vu và Yêu.

Trong mắt Vu tộc, các tộc quần khác chính là thức ăn tốt nhất chứa đựng linh khí thiên địa, nên họ chẳng hề khách khí.

Vì phát triển chậm, nên ban đầu các tộc khác chưa nhận ra mối đe dọa.

Tuy nhiên, Vu tộc có phương thức sinh sản đặc biệt thông qua huyết trì trong Bàn Cổ Điện.

Huyết trì không ngừng sôi trào, sinh ra tộc nhân mới với tốc độ rất nhanh mà không thấy tổn hao.

Đây là thứ quan trọng nhất đối với tương lai Vu tộc, không chỉ sinh ra tộc nhân bình thường mà đôi khi còn có các Đại Vu cường đại.

Chỉ trong vạn năm, Vu tộc đã có hàng tỷ chúng sinh, tuy chưa bằng các tộc khác nhưng thực lực đơn thể cực mạnh, trẻ sơ sinh cũng có chiến lực đáng nể.

Lúc này, các tộc Hồng Hoang mới cảm nhận được sự đe dọa và bắt đầu kết minh, nhưng thực lực của Thập Nhị Tổ Vu và các Đại Vu

hoàn toàn vượt xa họ.

Cùng lúc đó, Yêu tộc cũng phát triển thành một tộc quần lớn.

Đế Tuấn và Thái Nhất sau khi củng cố tu vi đã tập trung vào việc phát triển tộc.

Số lượng tộc nhân từ hàng triệu tăng lên hàng tỷ.

Nhìn vào phạm vi thế lực của Vu tộc, Đế Tuấn hừ lạnh: "Xem ra vạn năm qua Vu tộc phát triển khá thuận lợi.

Hừ, không biết các tộc khác làm cái gì mà để mặc chúng phát triển như vậy?" "Đại ca, họ đã quá an dật rồi, giờ muốn địch lại Vu tộc cũng là một vấn đề." Thái Nhất vừa xuất quan cũng nhận định như vậy.

"Thập Nhị Tổ Vu không phải Đại La Kim Tiên bình thường, nếu mười hai người liên thủ, ta cũng thấy khó khăn." Đế Tuấn biết họ kế thừa truyền thừa của Bàn Cổ.

"Đại ca nói phải, nhưng hai huynh đệ ta cũng không kém, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của huynh đâu phải ai cũng chịu nổi." Thái Nhất tự tin.

"Đúng vậy, Yêu tộc ta sao có thể thua Vu tộc tiểu tiểu kia?

Nhưng chúng ta cần cẩn thận.

Ta sẽ giao Thái Dương Tinh lại cho Lôi Thần đạo hữu, chúng ta lập tức về Hồng Hoang." Sau khi về Hồng Hoang, Đế Tuấn triệu tập toàn bộ Yêu tộc tại biên duyên Lôi Trạch.

Tại đây có hàng tỷ Kim Tiên, năm mươi triệu Thái Ất Kim Tiên, và hàng vạn Đại La Kim Tiên.

Đế Tuấn tuyên bố: "Hôm nay triệu tập các vị là để thương lượng đại sự, đó là lúc Yêu tộc ta tranh bá Hồng Hoang.

Như hiện tại, Vu tộc đang trỗi dậy, các tộc khác khó lòng chống đỡ, đây chính là cơ hội để Yêu tộc ta triển lộ hoành đồ." Yêu tộc nghe vậy đều vui mừng, họ tin tưởng vào thực lực của Đế Tuấn, Thái Nhất và Lôi Thần.

Thái Nhất bùng phát chiến ý: "Hai huynh đệ ta cùng Lôi Thần đạo hữu tự tin trong vạn năm tới sẽ đưa Yêu tộc đạt tới quy mô hàng triệu tỷ tộc nhân!" "Yêu Hoàng, Đông Hoàng, Yêu Thần!" Hàng tỷ Yêu tộc gầm vang.

Chương 435

Thái Nhất nóng lòng: "Đại ca, hay là chúng ta đem Vu tộc ra khai đao trước?

Diệt được chúng, danh tiếng Yêu tộc sẽ vang dội." Lôi Thần lắc đầu: "Mọi người đừng coi thường Vu tộc, hiện tại thực lực chúng không dưới chúng ta, nếu đánh bây giờ chưa biết ai thắng ai bại." Đế Tuấn tiếp lời: "Đúng vậy, nếu giờ đánh nhau lưỡng bại câu thương, các tộc khác thừa cơ đâm sau lưng thì sao?

Chúng ta cần thu phục các tộc khác trước, xây dựng một thế lực tiền sở vị hữu!" Cách xưng hô "ba huynh đệ ta" của Đế Tuấn cho thấy hắn đã coi Lôi Thần như người nhà.

Một vị lão giả Đại La Kim Tiên hỏi: "Yêu Hoàng, thu phục các tộc không dễ, hận thù giữa họ rất sâu sắc, ngài định xử lý thế nào?" "Vạn vật có linh đều là Yêu.

Ta muốn thống nhất các tộc, thành lập Yêu tộc.

Hận thù theo thời gian sẽ tan biến, vả lại có Vu tộc đe dọa, họ sẽ tự khắc bỏ qua hiềm khích để tìm chỗ dựa." Đế Tuấn tự tin nói.

Lời này của hắn đã dẫn phát Thiên Đạo hưởng ứng, chứng tỏ Yêu tộc đã được Thiên Đạo công nhận.

Chỉ cần sau này thống nhất và tế thiên lập tộc, chắc chắn sẽ có đại lượng công đức.

Đế Tuấn quyết định: "Từ hôm nay, các sinh linh tu vi Kim Tiên trở lên hãy tỏa ra khắp Hồng Hoang thu nạp các tộc.

Chúng ta sẽ chiếm cứ Bất Chu Sơn, gọi là Thiên Đình!" Đế Tuấn chưa vội lập Yêu tộc ngay mà muốn đợi thế lực phát triển đến đỉnh

điểm để nhận được nhiều công đức hơn.

Hắn phong Thái Nhất là Đông Hoàng, Lôi Thần vì thuộc cả Thần Điện nên được phong là Yêu Thần, cùng Thập Đại Yêu Vương dẫn dắt tộc nhân di cư về Bất Chu Sơn.

Tại đây, Đế Tuấn tuyên thệ: "Vạn vật có linh đều là Yêu, hôm nay Đế Tuấn ta lập Yêu tộc Thiên Đình che chở vạn vật, thống nhất vì Yêu, chống ngoại địch, an Hồng Hoang!" Thanh âm lan khắp Hồng Hoang.

Với quân lực hùng mạnh, các tộc khác bắt đầu run sợ.

Họ nhận ra nếu không đầu quân cho Thiên Đình thì khó lòng chống lại Vu tộc.

Nhiều tộc trưởng thông minh đã dẫn tộc nhân đến Bất Chu Sơn quy thuận để ôm chân Thiên Đình.

Chỉ trong vạn năm, Thiên Đình đã thu nạp được gần chín mươi phần trăm các tộc Hồng Hoang.

Những tộc không gia nhập là những kẻ thực sự thông minh, họ vẫn nhớ đến uy nghiêm của Thần Điện và Thần Tôn nên chọn cách ẩn thế.

Kể từ đó, thời đại trăm tộc kết thúc, Hồng Hoang chỉ còn lại Yêu tộc và Vu tộc đối đầu.

Sự xuất hiện của Thiên Đình cũng khiến Vu tộc phải thu liễm, Hồng Hoang tạm thời khôi phục bình yên.

Trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu tụ họp với sắc mặt ngưng trọng.

Sự trỗi dậy của Thiên Đình là mối đe dọa lớn nhất.

Đế Giang than thở: "Đế Tuấn, Thái Nhất và Lôi Thần đã hợp nhất

các tộc, thực lực rất mạnh, nếu khai chiến bây giờ Vu tộc ta sẽ tổn thất thảm trọng." Chúc Dung nóng tính: "Đại ca, sợ cái gì?

Chiến sĩ Vu tộc ta lấy một địch mười, sợ gì lũ yêu tộc đó!" Cộng Công mỉa mai: "Ngươi càng ngày càng ngu xuẩn, quên lời Hoàng Thiên tiền bối rồi sao?

Phải cẩn thận, cẩn thận và cẩn thận!" Hậu Thổ cũng gật đầu: "Đúng vậy, đánh nhau lúc này chỉ có lưỡng bại câu thương.

Yêu tộc đông đúc dễ phục hồi, chúng ta thì không.

Tạm thời không nên chủ động trêu chọc họ." Tại Ngọc Kinh Sơn, Hồng Quân nhìn đại thế Hồng Hoang, khí tức quanh thân ngày càng huyền diệu.

Dù phải gánh nghiệp lực từ phương Tây, lão vẫn tiến bộ thần tốc.

Lão nhìn Vu tộc, Yêu tộc rồi nhìn lên tinh không: "Lại một cuộc tranh bá mới.

Hoàng Thiên, liệu ngươi đã nhìn thấu tất cả mà để Thần Điện chủ động nhập cục?" Lão đã thấy bóng dáng Thần Điện can thiệp vào các sự kiện vạn năm qua.

Trong Thần Điện, Hoàng Thiên vẫn đang bế quan ở giai đoạn then chốt.

Dù đã đột phá Thần Tôn trung kỳ nhưng hắn vẫn chưa xuất quan mà đưa nguyên thần vào tiểu thế giới đã phát hiện trước đó.

Hắn muốn luyện hóa tiểu thế giới này thành "Hoàng Thiên Giới".

Tại trung khu của nó, hắn xây dựng Thần Điện đạo trường với một Tịnh Thế Hồ ngưng tụ từ Thần Đạo pháp tắc.

Luyện hóa pháp tắc chi linh của thế giới này sẽ giúp Hoàng Thiên trở thành Thiên Đạo ý thức của nó, sử dụng vô hạn linh lực và pháp

tắc chi lực của nơi này.

Đây là một thế giới hoàn mỹ, giúp chiến lực của hắn tăng gấp bội, thậm chí có thể đối kháng Thiên Đạo Hồng Hoang.

Tuy nhiên việc luyện hóa cần vô số nguyên hội.

Hoàng Thiên Giới sẽ tiến hóa cùng với cảnh giới của hắn, từ tiểu thế giới lên trung thiên và đại thiên thế giới.

Hoàng Thiên bắt đầu dung hợp Thế Giới Linh Châu vào pháp tắc chi linh.

Linh Châu này là trung khu, vô cùng kiên cố, cộng sinh với thế giới.

Quá trình này hoàn toàn dựa vào vận khí, có thể mất hàng triệu năm hoặc chỉ trong tích tắc.

Khi quá trình bắt đầu, Hoàng Thiên Giới rung chuyển nhẹ, nhưng vì không có sinh linh nên không ai hay biết.

Trải qua năm nguyên hội, Yêu tộc Thiên Đình và Vu tộc đã chia đôi Hồng Hoang, thường xuyên xảy ra va chạm nhỏ.

Tại Bất Chu Sơn, Bạch Trạch khuyên Đế Tuấn: "Bệ hạ, hiện tại chưa nên xuất binh đánh Vu tộc.

Nếu chúng ta chủ động khơi mào chiến tranh khiến sinh linh đồ thán, danh tiếng của ngài sẽ bị tổn hại." Đế Tuấn trầm tư: "Bạch Trạch nói phải, trẫm không sợ danh tiếng xấu, nhưng lúc này đúng là chưa phải thời cơ tốt nhất." Hắn không muốn phụ sự kỳ vọng của Hoàng Thiên và chúng yêu, nên quyết định chờ đối phương ra tay trước.

Hiện tại Thái Nhất cũng không có mặt ở Thiên Đình, nếu đánh sẽ chịu thiệt.

Trong khi đó, ở phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vẫn chưa thoát khỏi nỗi ám ảnh từ vạn năm trước tại Bắc Hải.

Nỗi nhục nhã và đau đớn đó vẫn ám ảnh linh hồn họ.

Nhân Quả Ma Thần thấy hai người như xác không hồn, liền quát mắng: "Hai người các ngươi đủ rồi!

Chỉ vì một chút đả kích mà gục ngã sao?

Lão đạo năm xưa mạnh thế nào còn suýt chút nữa vẫn lạc, các ngươi có chút tu vi Đại La này đã là gì?

Chương 436

Phải sống mới có hy vọng báo thù!" Lời của Nhân Quả Ma Thần như sấm bên tai, giúp hai người bừng tỉnh.

Họ nhận ra mình cần phải nỗ lực hơn để ngày sau tìm kẻ gọi là "Trấn Hải Thần Tôn" kia đòi lại món nợ này.

Nhờ phá giải được tâm ma, tu vi của họ đột phá mạnh mẽ.

Chuẩn Đề đạt Đại La hậu kỳ, sánh ngang Nữ Oa, Côn Bằng.

Tiếp Dẫn đạt Đại La đỉnh phong, sánh ngang Lão Tử, Đế Tuấn.

Tiếp Dẫn hỏi về cảnh giới trên Đại La.

Nhân Quả Ma Thần giải thích: "Trước kia ta không nói vì sợ các ngươi hảo cao vụ viễn, giờ thì có thể rồi.

Thiên Đạo đang dần che giấu Đạo Quả cảnh giới, các ngươi có biết cũng không cảm ngộ được.

Trên Đại La là Hỗn Nguyên Kim Tiên, kẻ đã giày vò các ngươi năm đó chắc cũng ở cảnh giới này." Nghe vậy, hai người nghiến răng: "Thì ra hắn chỉ cao hơn chúng ta một đại cảnh giới.

Hãy đợi đấy!" Họ tin lời Nhân Quả Ma Thần, cho rằng Hùng Đại chỉ là Chuẩn Thánh (Hỗn Nguyên Kim Tiên).

Chuẩn Đề lại lo lắng: "Tiền bối, nếu Đạo Quả biến mất, chẳng lẽ chúng ta vĩnh viễn không đạt tới tầng thứ đó sao?" "Hừ hừ, cũng không hẳn vậy, vạn pháp thù đồ, cuối cùng cũng về một mối.

Đạo Quả hay Hỗn Nguyên Kim Tiên chẳng qua chỉ là một cách phân chia tu hành mà thôi, đường đi không chỉ có một.

Ý của ta là, con đường Đạo Quả sắp đứt đoạn, đi không thông

nữa rồi.” Đến đây, để giữ vẻ thần bí, Nhân Quả Ma Thần cố ý ngừng lại.

Quả nhiên nghe đến lúc say mê, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều cấp bách không chịu nổi.

Thấy dáng vẻ của hai người, Nhân Quả Ma Thần mới tiếp tục nói: “Nhưng đừng lo lắng, mất đi con đường Đạo Quả sẽ có con đường mới xuất hiện.

Cơ duyên của loại đạo lộ mới này, hãy nhớ kỹ, phàm là trước thềm và lúc bắt đầu cuộc thay trời đổi đất, đều sẽ tạo ra một đám sinh linh vận khí nghịch thiên.

Ta hy vọng các ngươi là tồn tại nổi bật trong cuộc thay trời đổi đất đó.” Nghe lời này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã hiểu ra.

Hóa ra có thể như vậy sao?

Tuy không biết khi nào thì thay trời đổi đất, lại do ai dẫn phát, nhưng chuẩn bị sẵn sàng cũng không hại gì.

“Lão đạo suy tính, kiếp nạn Tây Phương trước đó là do người dẫn phát cuộc thay trời đổi đất gây ra.

Cho nên lão đạo mới để các ngươi gánh vác nhân quả của Tây Phương, bởi vì như vậy, người dẫn phát cuộc thay trời đổi đất kia sẽ nợ nhân quả Tây Phương.

Đợi đến lúc thay trời đổi đất, các ngươi chính là chủ nợ có vận may lớn rồi.” Nhân Quả Ma Thần bổ sung thêm.

Nhân Quả Ma Thần vừa dứt lời, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn rốt cuộc đại ngộ, hóa ra mưu kế của Nhân Quả tiền bối lại cao thâm mạt trắc như thế.

Cuối cùng, Nhân Quả Ma Thần nói: “Cho nên, phải nỗ lực, sớm

gánh vác nhân quả.

Chỉ có như vậy, khi thay trời đổi đất mới có cơ hội quật khởi." "Vãn bối đã hiểu, đa tạ tiền bối chỉ điểm!" Trong lòng hai huynh đệ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề một lần nữa bùng cháy, bắt đầu xao động bất an.

"Nếu đã như vậy, ta sẽ đi mưu họa nơi khác.

Tuy Nam Hải không thể mưu họa, nhưng nơi khác tổng cộng vẫn được chứ?

Ta không tin nơi nào cũng gặp phải cao thủ như thế, không tin hai huynh đệ ta lại đen đủi đến vậy." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhủ.

Tại Hoàng Thiên Giới, trải qua một thời gian luyện hóa, Hoàng Thiên cuối cùng đã dung hợp Thế Giới Linh Châu vào Pháp Tắc Chi Linh.

"Cuối cùng cũng dung hợp rồi, tiếp theo là để Pháp Tắc Chi Linh và Hoàng Thiên Giới dung hợp.

Chỉ cần triệt để dung hợp Hoàng Thiên Giới, tiểu thế giới này chính là Bản tôn!" Như thế, Hoàng Thiên không hề do dự, bắt đầu thao túng Pháp Tắc Chi Linh từ từ lan tỏa.

May mắn thay, sự phản kháng mà Hoàng Thiên dự liệu đã không xuất hiện.

Hoàng Thiên vốn tưởng rằng luyện hóa Hoàng Thiên Giới sẽ gặp phải sự phản kháng bản năng của giới này, nhưng lại không hề có, việc luyện hóa diễn ra vô cùng thuận lợi.

Tiếp theo là công phu mài sắt thành kim, cần từ từ luyện hóa.

Đợi sau khi toàn bộ Hoàng Thiên Giới bị luyện hóa triệt để, Pháp Tắc Chi Linh sẽ trở thành ý thức Thiên Đạo của Hoàng Thiên Giới,

lúc đó Hoàng Thiên cũng hoàn toàn chưởng khống thế giới này.

Một lần luyện hóa là vô tận tuế nguyệt, Hoàng Thiên đắm chìm trong đó, hoàn toàn quên mất sự hiện diện của thời gian, chỉ lặp đi lặp lại việc luyện hóa và chưởng khống.

Biến hóa của Hoàng Thiên Giới không ai hay biết, nhưng Hồng Hoang quả thực là thay đổi từng ngày.

Giữa trăm vạn đại sơn, tộc Vu đã tụ tập đông đúc.

Sau bao nhiêu năm phát triển, tộc Vu không chỉ tăng về quân số mà thế lực cũng lớn mạnh gấp bội.

Thế hệ mười hai Đại Vu đầu tiên cũng xuất hiện, gồm có: Hình Thiên, Đại Nghệ, Phong Bá, Vũ Sư, Khoa Phụ, Xi Vưu, Phi Liêm, Bình Ế, Cửu Phượng, Khuê Minh, Tương Liễu, Huyền Xà!

Trong khoảng thời gian này, tộc Vu và tộc Yêu bỗng nhiên đình chỉ chinh chiến, đôi bên đều không phát động tấn công.

Hồng Hoang bất ngờ đón nhận một sự an tĩnh hiếm hoi.

Thời gian này không chỉ các sinh linh Hồng Hoang có cơ hội tu dưỡng sinh tức, mà còn cho Hồng Hoang thiên địa thời gian phục hồi những vết thương cũ.

Tuy nhiên, mọi người đều hiểu, sự an tĩnh này chỉ là tạm thời, hiện nay đại thế Vu - Yêu đã thành.

Thiên Đình khí vận đại tăng, Đế Tuấn với tư cách Thiên Đế tự nhiên được hưởng lợi lớn nhất.

Khí vận bàng bạc gia thân, hắn tự nhiên có thể cảm thụ rõ ràng.

Loại khí vận bàng bạc này không phải là khí vận cá nhân hay khí vận Thái Dương Tinh ngày trước có thể so sánh được.

Khoảnh khắc khí vận gia thân, Đế Tuấn dường như thấy mình lại

mạnh lên.

Khí vận to lớn khiến Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cùng Lôi Thần tham ngộ Thiên Đạo và lĩnh ngộ pháp tắc trở nên thuận lợi hơn nhiều.

Việc thôi diễn công pháp cũng suôn sẻ hơn.

Chương 437

Kết quả mà hai huynh đệ Đế Tuấn, Đông Hoàng mong muốn sắp đạt được, thôi diễn càng thuận lợi thì thời gian đột phá càng gần, khiến Đế Tuấn không khỏi mong chờ.

Trong Ngọc Kinh Sơn, khí tức quanh thân Hồng Quân ngày càng huyền ảo, dường như bắt đầu vượt qua giới hạn Chuẩn Thánh.

Trên đỉnh đầu Tam Hoa đung đưa, bên trong là Hồng Quân Tam Thi tọa trấn.

Mỗi một đạo khí tức đều vô cùng khủng bố, vượt xa lúc đại chiến với La Hầu năm xưa.

Nếu bây giờ lại chiến với La Hầu, e rằng dù La Hầu có Tru Tiên Kiếm Trận trong tay, một mình Hồng Quân cũng có thể diệt sát.

Tất nhiên là với điều kiện La Hầu không tiến bộ, nhưng La Hầu sao có thể không tiến bộ?

Tuy thân thể bị hủy, nhưng không ngăn cản được việc tu luyện nguyên thần.

Lúc này, Hồng Quân đột nhiên mở mắt, ngước nhìn trời cao.

Ánh mắt hắn xuyên qua không gian vô tận, rơi vào một nơi nào đó, trên mặt lộ ra một tia biểu cảm dị dạng.

Hắn cũng không biết tại sao, luôn cảm thấy hướng đó có một tồn tại cực kỳ đáng sợ, nhưng lại khiến hắn thấy vô cùng quen thuộc, nhất thời Hồng Quân cũng không nhìn thấu.

Không phải Hồng Quân không thôi diễn, mà dù thôi diễn thế nào cũng không ra động tĩnh ở hướng đó.

Chỉ có thể cảm nhận nơi đó dường như có một tồn tại đang thay đổi, một loại thay đổi khiến hắn cũng thấy sợ hãi.

Không biết bao nhiêu năm trôi qua, Hồng Hoang vốn bình tĩnh lại một lần nữa bùng nổ chinh chiến.

Vẫn là phân tranh giữa hai tộc Vu - Yêu.

Đi cùng với thực lực và dân số tăng trưởng, người tộc Vu bản tính hiếu chiến tự nhiên không nhịn nổi, bắt đầu tấn công các tộc Yêu xung quanh.

Đế Tuấn, Đông Hoàng, Lôi Thần cũng không do dự, trực tiếp điều binh khiển tướng chống trả sự xâm lược của tộc Vu.

Từ đó bắt đầu luyện binh, mài hợp sự phối hợp giữa các yêu tộc, đặc biệt là việc sử dụng trận pháp.

Đế Tuấn qua bao nhiêu năm thôi diễn, đã triệt để sửa chữa khuyết điểm của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Lúc này Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mới thực sự là đệ nhất đại trận Hồng Hoang!

Nhưng Đế Tuấn không công bố đại trận này trong Thiên Đình, vì thế các trận pháp mà hắn thôi diễn trước đó trở thành lựa chọn hàng đầu của các đại yêu tộc.

Trong trận pháp có đủ loại tác dụng, từ phòng ngự, tấn công đến các mục đích kỳ lạ khác.

Nhưng hiện tại đại chiến cận kề, đa phần yêu tộc chọn trận pháp tấn công.

Ngũ Yêu Chiến Pháp dưới trướng Đế Tuấn là lựa chọn hàng đầu.

Ngũ Yêu Chiến Pháp là chiến pháp đệ nhất dưới Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trận này hội tụ năm vị tồn tại trong tộc, sau đó hấp thu

chiến lực của toàn tộc để diễn hóa chủng tộc pháp tướng, uy lực khổng lồ.

Có điều ít nhất cần năm danh Đại La mới có thể bày trận.

Ngoài năm danh Đại La, còn cần chiến lực của các tộc quần tham gia.

Yêu tộc tham gia càng đông, uy lực càng lớn, dùng để đối phó tộc Vu là hợp lý nhất.

Tuy nhiên, hiện nay cả hai tộc Vu - Yêu đều có sự kiềm chế.

Yêu tộc tuy đông nhưng lòng người không đồng nhất, tộc Vu tuy ít nhưng chiến lực phi phàm, cho nên cả hai đều giữ chừng mực.

Tộc Vu cần phát triển nên cũng không đại khai sát giới, bởi mười hai Tổ Vu hiểu rõ, nội hàm của tộc Vu vẫn kém yêu tộc một chút.

Do đó tuy thường xuyên có chiến tranh quy mô nhỏ, nhưng tổng thể Hồng Hoang vẫn khá bình tĩnh so với trước.

Lúc này cả hai tộc Vu - Yêu đều đang phát triển chủng tộc, các ẩn thế đại năng khắp nơi cũng đang vùi đầu khổ tu, chỉ cầu đột phá.

Nhưng khó khăn đó khủng bố đến mức nào, muốn đột phá quả thực gian nan.

Lúc này, sự phát triển của Hồng Hoang dường như rơi vào bình cảnh.

Trừ các ẩn thế đại năng, trên mặt nổi mạnh nhất cũng chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, muốn đột phá tầng thứ cao hơn vẫn chưa có ai thành công.

Hồng Hoang cần một điểm đột phá để tiếp tục phát triển.

Tu vi càng cao thì sự đòi hỏi với Hồng Hoang càng lớn, nếu cứ tiếp tục thế này thì không phải chuyện tốt.

Hiện nay, Hồng Hoang dường như đang chờ đợi một khế cơ, một khế cơ để mở ra chương mới.

Giữa hư không, thiên âm lượn lờ, vạn hoa đua nở, hương thơm ngào ngạt, vạn thú cùng hót, khí tường thụy rải khắp Hồng Hoang.

Trên đại địa Hồng Hoang bao la đột nhiên diễn hóa ra từng đạo đại lộ.

Nhất thời thảo mộc thú phàm, kỳ trân dị bảo, vô số linh vật được điểm hóa linh trí, có kẻ còn nhờ đó mà trực tiếp hóa hình thoát phàm.

Cùng lúc tường thụy xuất hiện, một luồng uy áp bàng bạc vô cùng quét qua Hồng Hoang.

Trừ những người trong Thần Đạo, vạn vật vạn linh khác đều nảy sinh cảm giác thần phục, thành kính bái lạy xuống đất.

Một giọng nói uy nghiêm khổng lồ vang vọng khắp Hồng Hoang: "Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân, thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, Lưỡng Nghi Tứ Tượng tuần, Huyền Môn đô lĩnh tú, nhất khí hóa Hồng Quân.

Ngô nãi Hồng Quân lão tổ, kim nhật thành thánh, tương tại tam thập tam thiên ngoại Tử Tiêu Cung trung khai giảng đại đạo, hữu duyên giả giai khả thính giảng." Hồng Quân thành thánh!

Uy áp Thánh Nhân cường đại che trời lấp đất, làm khổ các đại năng Hồng Hoang.

Uy áp Thánh Nhân há phải Đại La Kim Tiên bình thường có thể chống đỡ?

May mà Hồng Quân không nhắm vào cá nhân ai, uy áp lan tỏa khắp nơi, một số ẩn thế đại năng dựa vào bí pháp hoặc pháp bảo mới

miễn cưỡng chống đỡ được.

Nhưng có những người vẫn phải chống đỡ!

Chương 438

Ví dụ như Tam Thanh!

Uy áp Thánh Nhân chia làm chín đạo!

Đạo thứ nhất, Địa Tiên quỳ lạy!

Đạo thứ hai, Thiên Tiên quỳ lạy!

Đạo thứ ba, Chân Tiên quỳ lạy!

Đạo thứ tư, Huyền Tiên quỳ lạy!

Đạo thứ ngũ, Kim Tiên quỳ lạy!

Đạo thứ lục, Thái Ất quỳ lạy!

Đạo thứ thất, Đại La quỳ lạy!

Đạo thứ bát, Chuẩn Thánh quỳ lạy!

Đạo thứ cửu, Thánh Nhân đồng uy!

Tam Thanh ở Côn Luân Sơn gặp họa từ trên trời rơi xuống, vốn không chịu ngoan ngoãn ở trong đạo trường, đều không tin mình phải quỳ lạy.

Thật là vô lý, nhưng ngay cả Lão Tử trong Tam Thanh, dưới đạo uy áp thứ bảy cũng tức khắc quỳ xuống.

Minh Hà, Côn Bằng, Chuẩn Đề, ngay cả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hay mười hai Tổ Vu cũng quỳ xuống dưới đạo uy áp thứ bảy.

Nhưng chưa dừng lại, uy áp Thánh Nhân há chỉ nhắm vào Đại La Kim Tiên?

Dưới đạo uy áp thứ tám, ngay cả những cao thủ tầng thứ Đạo

Quả ít ỏi cũng quỳ trên đất.

Khi đạo uy áp thứ chín giáng lâm, ngay cả những lão gia hỏa ở Tứ Hải cũng không thừa thụ nổi.

E rằng trừ người của Thần Đạo, những kẻ tu luyện Tiên Đạo khác đều không chịu nổi áp lực này.

Tin tức Hồng Quân thành thánh truyền khắp Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều chấn động, đồng thời cũng một trận mê mang, sau đó là kinh hỉ vạn phần.

"Đây là tu vi gì?

Thánh?

Thế nào là Thánh?" "Chẳng lẽ trên Đại La còn có cảnh giới cao hơn sao?" "Quả nhiên, trên Đại La còn có cảnh giới cao hơn, gọi là Thánh Nhân sao?" Vô số đại năng sau khi chấn động lại thấy mê hoặc.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, bầu trời như nứt ra, một tòa cung điện khổng lồ ẩn hiện.

Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang hiểu rằng, tòa cung điện ẩn hiện giữa hư không kia chính là đạo trường giảng kinh của Hồng Quân Thánh Nhân.

Hiện nay Hồng Quân Thánh Nhân muốn giảng đại đạo, khiến sinh linh Hồng Hoang đang mê mang vô cùng kích động.

Các sinh linh tầng thứ Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên cũng muốn đi góp vui.

Dù sao đó cũng là một cường giả cảnh giới chưa từng nghe tới, nếu có thể nghe truyền đạo, đột phá Thái Ất tiến vào Đại La cũng không phải chuyện khó.

Nhưng đáng tiếc, cung điện giữa hư không tuy gần ngay trước

mắt, nhưng ba mươi ba tầng trời là biên cảnh Hồng Hoang, nơi sắp chạm đến Hỗn Độn Tinh Không.

Với tu vi của họ mà tiến vào đó, e là có đi không về.

Chỉ có những đại năng có đại tu vi, đại thần thông, đại khí vận mới tìm được Tử Tiêu Cung.

Một số ẩn thế đại năng sau khi nghe tin cũng lũ lượt xuất thế hướng về ba mươi ba tầng trời mà đi.

Đây đều là những ẩn thế đại năng bình thường, không phải ẩn thế đại năng từ thời Hoang Cổ.

Bởi vì ẩn thế đại năng thời Hoang Cổ tu vi sớm đã đột phá Chuẩn Thánh, thậm chí có kẻ đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ hoặc đỉnh phong.

Hồng Quân giảng đạo lần này nhắm vào tu sĩ tầng thứ Đại La Kim Tiên, họ đi cũng vô ích.

Nhưng Hồng Hoang có bao nhiêu cao thủ Chuẩn Thánh?

Số lượng nhiều nhất vẫn là đại năng tầng thứ Đại La Kim Tiên.

Hiện nay, những tu sĩ bị kẹt ở cảnh giới Đại La đỉnh phong tự nhiên vô cùng cấp bách.

Hồng Quân thành thánh, giảng đại đạo, tự nhiên là Chuẩn Thánh chi đạo, không thể bỏ lỡ, ai nấy đều mong chờ vạn phần.

Ngay cả những kẻ cao ngạo như Tam Thanh cũng sớm khởi hành tiền vãng Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Dường như họ cảm nhận được, đi lần này tất có đại cơ duyên, cũng không thể không đi.

Dù sao nếu Hồng Quân truyền thụ Chuẩn Thánh chi đạo hoặc phương pháp khác mà họ không đi, sau này sẽ lạc hậu hơn người khác, cho nên chỉ có thể buông bỏ kiêu ngạo trong lòng.

Ngược lại, mười hai Tổ Vu lại khác, họ tín phụng Bàn Cổ.

Tuy Hồng Quân thể hiện sức mạnh Thánh Nhân, nhưng mười hai Tổ Vu lại không quan tâm.

Nếu là Hoàng Thiên truyền đạo, họ chắc chắn sẽ không ngừng ngại mà đến, nhưng với Hồng Quân thì không hứng thú.

Tộc Vu không có nguyên thần, đi nghe đạo cũng chỉ lãng phí thời gian, hiện nay họ đều đã đạt đến viên mãn, đột phá ngay trước mắt, tự nhiên không muốn phí thời gian.

Ở Bất Chu Sơn, Thái Nhất, Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác có chút do dự không biết có nên đi nghe đạo hay không.

Lôi Thần là người của Thần Đạo, công pháp Tiên Đạo đối với hắn hoàn toàn vô dụng.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thấy Lôi Thần như vậy, tự nhiên có chút lưỡng lự.

Một là không muốn bỏ mặc Lôi Thần, hai là nếu đi tín phụng Hồng Quân thì đối diện với Hoàng Thiên tiền bối quả thực có chút ngượng ngùng.

Trong lúc mấy người do dự, Lôi Thần nhận được truyền âm từ Lôi Tổ Đế Tôn của Thần Điện.

Chương 439

Sau đó ba người không còn do dự, cùng đám Đại La Kim Tiên của Thiên Đình tiến phát về phía ba mươi ba tầng trời.

Ngoài ra, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở Tây Phương cũng cảm nhận được uy áp và nghe lời của Hồng Quân lão tổ.

Nhân Quả Ma Thần sau khi cảm nhận uy áp thì phấn khích nói: "Hai tiểu tử thối, nhân vật thay trời đổi đất đã xuất hiện, cơ duyên của các ngươi tới rồi.

Kẻ vừa rồi là Hồng Quân, nhân vật sẽ chưởng khống Hồng Hoang sau này.

Trước đó hắn nợ nhân quả Tây Phương, các ngươi gánh vác nhân quả Tây Phương chính là cơ hội để Hồng Quân một bước lên trời." Nghe vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mừng rỡ hỏi: "Thật sao tiền bối?" "Ha ha ha, lão đạo lừa các ngươi làm gì?

Nhưng cũng đừng nghĩ dễ dàng như thế." Nhân Quả Ma Thần cười nói, sau đó bổ sung thêm một câu.

Nhưng câu nói này khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sợ hãi vội vàng hỏi: "Tiền bối, lời này ý là sao?" "Hừ, ý gì?

Trước đó ta dùng kế để các ngươi có được khí vận Tây Phương, nhưng lúc này hắn thành thánh chắc chắn đã hiểu ra, liệu hắn có cam tâm để các ngươi có được cơ duyên không?" Nhân Quả Ma Thần nói.

"Nhưng... tiền bối chẳng phải đã nói, chỉ cần ta đầu cơ trục lợi gánh vác nhân quả Tây Phương, dựa vào việc này có thể tránh được phiền phức từ Hồng Quân Đạo Tổ sao?

Nếu không, trả nợ nhân quả Tây Phương thì làm gì còn nhân quả

thay trời đổi đất nữa?" Chuẩn Đề vẻ mặt đầy lo lắng.

"Hiểu như vậy cũng đúng, nhưng tuy hắn phải gánh vác nhân quả Tây Phương, không có nghĩa là hắn thích bị người khác tính kế.

Cho nên gánh vác nhân quả có lợi cho các ngươi, nhưng hãy nhớ kỹ, lợi ích là một chuyện, bị tính kế lại là chuyện khác, hắn sẽ thêm vào chút khảo nghiệm đó.

Nếu kết quả không thông qua, mất đi cơ duyên thì trách được ai?" Nhân Quả Ma Thần vừa dứt lời, hai người Chuẩn Đề lập tức cuống cuồng.

Cơ duyên ngay trước mắt, không thể thực sự bỏ lỡ được!

"Tiền bối, như vậy chẳng phải ta không còn cơ hội sao?

Hồng Quân Đạo Tổ mạnh như thế, nếu hắn tính kế để ta mất đi cơ duyên... ta phải làm sao?" Tiếp Dẫn hiểu rõ, hiện nay người có thể giúp họ chỉ có Nhân Quả Ma Thần, nên trực tiếp cầu xin cách giải quyết.

"Ha ha, hai tên tiểu quỷ, cái gì cần cho ta đã cho rồi, lần này ta không giúp được.

Trước đó có thể tính kế vì Hồng Quân chưa thành thánh, sau này không được nữa rồi, không thể tính kế được nữa.

Tính kế nữa e là hắn sẽ thẹn quá hóa giận tìm lão đạo gây phiền phức đấy, sau này phải xem các ngươi rồi." Nhân Quả Ma Thần cười cười, cái gì nên giúp đã giúp, cái gì không nên cũng đã giúp, sau này Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đi được bao xa là do tạo hóa của họ, ông không giúp được nữa.

"Hai tiểu quỷ nhớ kỹ, đừng từ bỏ bất cứ cơ hội nào, dù là tính kế kẻ khác, dù là tạm thời không cần mặt mũi cũng không sao, tất cả vì để trở nên mạnh mẽ..." Sau khi Nhân Quả Ma Thần nói xong câu đó,

ông trực tiếp biến mất.

Sứ mệnh của ông đã hoàn thành, có thể đoạt được đại cơ duyên hay không hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

"Tiền bối..." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn Nhân Quả Ma Thần biến mất, trong lòng vô cùng thương cảm.

Hai người có được tạo hóa như hiện nay đều nhờ Nhân Quả Ma Thần giúp đỡ.

Cho nên họ thực lòng sùng bái và kính trọng ông.

Nay ông biến mất, họ tự nhiên thấy rất khó chịu.

Nhưng việc quan trọng nhất lúc này là khẩn trương đến ba mươi ba tầng trời, nếu không mới thực sự là có lỗi với Nhân Quả Ma Thần.

Tại Hoàng Thiên Giới, lúc này Hoàng Thiên vẫn đang luyện hóa thế giới này, nhưng nguyên thần đã thoát khỏi Hoàng Thiên Giới trở về thân thể.

Sau khi suy tính một phen, Hoàng Thiên cười lớn: "Không ngờ Hồng Hoang phát triển nhanh như vậy, thôi được, ta cũng đi quan sát một phen!" Thật đúng là đúng lúc, Hoàng Thiên vừa tỉnh lại đã nhận được thông báo của Hồng Quân, Hồng Quân mời Hoàng Thiên đến thương nghị đại sự Hồng Hoang.

Lúc này Hoàng Thiên luyện hóa Hoàng Thiên Giới vẫn cần một thời gian nữa, nhưng may là Pháp Tắc Chi Linh đang từ từ dung hợp.

Hiện giờ Hoàng Thiên vừa vặn có thời gian, nên đã đáp ứng Hồng Quân, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Tại Tử Tiêu Cung ngoài thiên ngoại thiên, Hồng Quân cùng phân thân của hắn là Vận Mệnh Hồng Quân đều có mặt.

Vận Mệnh Hồng Quân chính là người sẽ hợp đạo sau này.

Từ đó về sau, Hồng Quân bản thể sẽ rời khỏi Hồng Hoang lâu dài hoặc bế quan khai tịch thế giới trong Hỗn Độn.

Vận Mệnh Hồng Quân tọa trấn Tử Tiêu Cung, dung hợp Thiên Đạo, sau đó chưởng quản Hồng Hoang.

Vận Mệnh Hồng Quân mang vẻ mặt khắc bản nghiêm túc, chưa hợp đạo đã vậy, sau khi hợp đạo sẽ triệt để băng lãnh vô tình.

Ngoài Vận Mệnh Hồng Quân và Hồng Quân, những người khác đều ngồi xếp bằng, tĩnh lặng chờ đợi Hồng Quân hiện thân giảng đạo.

Mọi người đưa mắt quét qua những người đến nghe đạo, phát hiện mười đại sinh linh Tiên Thiên hầu như đều có mặt, nói chính xác là tám đại sinh linh, ngoại trừ mười hai Tổ Vu không có mặt thì tám người còn lại đều ở đây.

Nhưng mọi người cũng không thấy chấn động, vì ai cũng biết mười hai Tổ Vu không có nguyên thần, không đến cũng là bình thường.

Tộc Vu tín ngưỡng Bàn Cổ đại thần, tuyệt đối không thể xuất hiện ở Tử Tiêu Cung.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là trong mười đại sinh linh Tiên Thiên lại thiếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thật khiến người ta không dám tin.

Phải biết rằng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tu luyện không phải bằng thân thể, cũng không tín phụng Bàn Cổ đại thần, tại sao không đến nghe đạo?

Trong lúc mọi người nghi hoặc, đại môn Tử Tiêu Cung đột nhiên có hai người bước vào, nhìn thấy họ, sắc mặt ai nấy đều thay đổi.

Cứ tưởng họ không đến, tìm nửa ngày hóa ra là đến muộn, hai người vào chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Hai người vì chuyện của Nhân Quả Ma Thần mà chậm trễ một thời gian, nên khi đến nơi, ba ngàn khách Tử Tiêu chỉ còn lại đúng hai vị trí.

"Đại ca, hai người này trông kỳ quái quá nha?

Một người mặt mày ủ dột như vừa ốm dậy, người kia thì mặt to tai lớn, đầy vẻ phúc tướng, trông chẳng hợp nhau chút nào." Nữ Oa nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một cái, do nàng và Phục Hy luôn bế quan không ra ngoài nên tự nhiên không nhận ra họ.

"Tiểu muội, tuyệt đối đừng nói bừa.

Hai người này chắc cũng giống anh, đều thuộc mười đại sinh linh Tiên Thiên, là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo nhân.

Chương 440

Đừng nhìn dáng vẻ kỳ quái, tu vi của họ không thấp đâu.” Phục Hy vốn thông tuệ, chỉ nhìn qua đã đoán ra thân phận của họ, đồng thời ngăn cản Nữ Oa.

Dù sao những lời này nếu để đối phương nghe thấy sẽ rất ngượng ngùng, tuy không đến mức đắc tội nhưng sau này gặp mặt khó tránh khỏi khó xử.

Nhỡ đâu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là hạng người hẹp hòi thì phiền toái vô cùng.

Sự xuất hiện của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không chỉ thu hút sự chú ý của Nữ Oa, Phục Hy mà ngay cả các đại sinh linh Tiên Thiên khác cũng nhìn sang.

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề căn bản không quan tâm đến ánh mắt người khác.

Chuẩn Đề nhìn chằm chằm vào sáu vị trí đầu tiên, mắt lóe kim quang, lộ ra vẻ khát vọng.

Nhưng đáng tiếc sáu vị trí đó đều đã có người ngồi, hắn lập tức lộ vẻ tiêu cấp, nhìn sang Tiếp Dẫn đang mang bộ mặt khổ sở bên cạnh, đốn thời nảy ra một kế, lập tức bi phẫn nói: “Sư huynh à!

Ta vì chúng sinh Tây Phương, thiên tân vạn khổ mới tới được nơi này, vậy mà ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, thực sự là có lỗi với chúng sinh Tây Phương quá!” Phải nói rằng Chuẩn Đề này chơi một kế rất hay, khổ nhục kế khiến người ta không thể không bội phục.

Màn biểu diễn của Chuẩn Đề khiến không ít người khinh bỉ, sáu

người ngồi trên bồ đoàn phía trước đa số cũng thờ ơ.

Duy chỉ có Hồng Vân ngồi ở phía bìa phải nhìn Chuẩn Đề, vẻ mặt lộ chút phức tạp.

Là một lão hảo nhân có tiếng ở Hồng Hoang, lòng hắn thực sự có chút dao động.

Nhưng hắn cũng cảm nhận được vị trí bồ đoàn là một đại cơ duyên, thực sự không nỡ từ bỏ.

Nhớ lại lời dặn của Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Hồng Vân nhất thời rơi vào do dự.

Trấn Nguyên Tử ngồi cách Hồng Quân không xa thấy dáng vẻ của Hồng Vân thì đoán ngay hảo hữu này lại động lòng trắc ẩn, nhất thời cũng hận sắt không thành thép.

Trấn Nguyên Tử với tư cách người của Thần Đạo tuy không hứng thú với bồ đoàn, nhưng theo truyền âm của Huyền Thiên Đế Tôn, hắn biết bồ đoàn chứa đại cơ duyên.

Thấy hảo hữu định đem đại cơ duyên nhường không cho một kẻ không quen biết, hắn tự nhiên thấy tức giận.

Tiếp Dẫn là sư huynh của Chuẩn Đề, ngay lập tức hiểu ý sư đệ, thấy không ai phản ứng cũng vội vàng phối hợp.

Dù sao Nhân Quả Ma Thần đã nói, vì đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn, thệ không bỏ cuộc!

Chỉ thấy Tiếp Dẫn cũng tức khắc khóc rống lên, ánh mắt hướng về phía người duy nhất có vẻ dao động là Hồng Vân để triển khai kế hoạch.

“Đúng vậy, sư đệ, Tây Phương của ta thật đáng thương quá!

Tây Phương nghèo nàn kiệt quệ, sinh linh ngu muội, tuy huynh đệ

ta cần mẫn sớm hôm nỗ lực, nhưng sức mọn như muối bỏ biển, đối với Tây Phương chẳng khác nào cốc nước rưới xe củi!" "Sư huynh!" "Sư đệ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt mày lộ vẻ bi khổ, làm nổi bật sự thê lương của hai người.

Lúc này ngay cả những sinh linh không biết họ cũng thấy bội phục, chỉ riêng những kẻ biết tính cách của họ thì đầy vẻ khinh bỉ, thầm mắng: Đồ diễn kịch...

Phải nói Chuẩn Đề là kẻ vì mục đích có thể bất chấp thủ đoạn, khóc đến kinh thiên động địa, khóc đến tê tâm liệt phế.

Những kẻ không biết chuyện nghe xong cũng thấy đồng cảm, ai có thể ngờ một đại năng lại diễn kịch như thế, dù muốn làm cũng không làm được, cũng không thèm làm vì cho rằng đó là thật.

Nhưng liên quan đến việc nghe đạo, ai lại nhường vị trí của mình chứ?

Kẻ không ngốc thì hầu như không ai làm.

Chuẩn Đề diễn một hồi không làm cảm động được ai, bắt đầu thấy tuyệt vọng, thầm nghĩ cứ thế này không xong.

Đốn thời ánh mắt hắn trở nên hung tàn, nghiến răng một cái!

"Sư huynh, nếu đã nghe không rõ đạo, về cũng không còn mặt mũi đối diện với sinh linh Tây Phương, sư đệ hôm nay liều chết tại đây vậy." Nói xong, Chuẩn Đề lao thẳng đầu vào cột ngọc gần Tử Tiêu Cung nhất, ngay cả Tiếp Dẫn cũng không ngờ sư đệ lại liều mạng như thế.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

"Đợi đã, hai vị đạo hữu đợi đã!" Hồng Vân thực sự cảm thấy không thể làm trái bản tâm, bèn ngăn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại.

Nhìn hai vị đạo hữu cần khổ, vĩ đại như thế, nhường một chỗ ngồi thì đã sao?

Như thế ít nhất cũng khiến một người nghe rõ đạo, nếu không cơ duyên này sẽ bị bỏ lỡ.

Giọng nói của Hồng Vân khiến tất cả mọi người xôn xao, ai nấy nhìn Hồng Vân như nhìn một kẻ ngốc, thầm nghĩ tên này không bị điên đấy chứ?

Nhưng một màn khó tin đã xảy ra, Chuẩn Đề vốn đang khóc lóc om sòm liền kinh hỉ nhìn Hồng Vân, nhưng không biểu hiện ra ngoài, trong lòng vô cùng kích động.

"Bần đạo Chuẩn Đề, đa tạ Hồng Vân đạo hữu nhường chỗ.

Hồng Vân đạo hữu thực sự tâm hệ thương sinh, biết huynh đệ ta vì thương sinh Tây Phương mà nhường ghế, thật khiến người ta cảm động.

Bần đạo thay mặt thương sinh Tây Phương đa tạ đạo hữu." Nghe lời Chuẩn Đề, vẻ mặt mọi người đều trở nên vô cùng đặc sắc, ánh mắt dị dạng nhìn Chuẩn Đề, ai nấy đều phải bội phục sự cơ trí và mặt dày của hắn.

Người ta mới vừa nói xong, hắn còn chẳng đợi người ta phản ứng đã tiếp lời ngay, sợ người ta hối hận hay sao?

"Ách... không sao, không sao..." Nhìn hành động của Chuẩn Đề, lòng Hồng Vân cũng đau xót một trận, nhưng đã định rồi, nhường đi rồi thì cơ duyên có khi lại biến thành nguy cơ.

Một lúc lâu sau, mọi người mới tỉnh táo lại, đều câm nín nhìn Chuẩn Đề, trong lòng không biết nên cảm thấy thế nào.

Ngược lại Trấn Nguyên Tử lúc này triệt để thất vọng về Hồng Vân, thầm nghĩ: "Bao nhiêu lời khuyên năm xưa coi như đổ sông đổ

biển, thôi vậy, cứ nghe theo Thần Tôn đi!

Sau này đừng tiếp xúc với hắn nữa.” Sự đã rồi, không ai còn quan tâm đến Hồng Vân nữa, mà chuyển ánh mắt sang Chuẩn Đề.

Những kẻ quen biết Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều biết hai sư huynh đệ này luôn như hình với bóng, quan hệ rất tốt.

Nay Chuẩn Đề có được một bồ đoàn, với cái mặt dày của hắn chắc chắn sẽ kiếm cho Tiếp Dẫn một cái nữa.

Quả nhiên, Chuẩn Đề thấy Tiếp Dẫn chưa có chỗ, trong lòng lại nảy ra mưu kế, quan sát những đại năng trên các bồ đoàn khác, thầm thôi diễn.

Ba vị trí đầu là Tam Thanh chắc chắn không động vào được, vì ba huynh đệ họ đồng tâm hiệp lực, không đời nào nhường chỗ.

Chỉ còn lại hai người, một là nữ lưu chi bối nhưng cũng là một trong mười đại sinh linh Tiên Thiên, tu vi không thấp là Nữ Oa.

Ý định này cũng được, nhưng nàng có một người anh là Phục Hy ngồi ngay phía sau, cũng không dễ chọc vào.

Chương 441

Vậy chỉ còn vị trí cuối cùng, chính là Côn Bằng đang ngồi ở đó.

Chuẩn Đề sau khi quét mắt qua Tam Thanh và những người khác, liền nhắm vào Côn Bằng.

Hắn nghe nói kẻ này cũng lập nên thế lực không nhỏ, nhưng lại ở mãi tận Bắc Minh Hải.

Cho nên hai huynh đệ họ không sợ.

Trong sáu bồ đoàn, kẻ Chuẩn Đề thấy ngứa mắt nhất chính là Côn Bằng, nên hắn chọn Côn Bằng làm mục tiêu.

Định đoạt xong, Chuẩn Đề lập tức bộc phát khí thế, quát lớn với Côn Bằng: "Đạo nhân kia, không thấy sư huynh ta không có chỗ ngồi sao?

Không mau đứng dậy!

Sư huynh ta vì Tây Phương không quản ngại cực nhọc, lòng mang từ bi, ngươi dám ngồi cùng hàng với ta sao?" Lúc này, Tiếp Dẫn nghe lời sư đệ cũng lập tức hiểu ý, lên tiếng: "Đạo nhân kia, toàn thân đầy huyết tinh chi khí, dáng vẻ hung ác thế kia chắc chắn không phải hạng lương thiện, có tư cách gì mà ngồi ở vị trí này?" Côn Bằng nghe lời hai người thì sững sờ, nhưng lập tức phản ứng lại với vẻ giận dữ.

Nhưng không đợi Côn Bằng kịp biện giải, Nguyên Thủy ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Hai vị đạo hữu Tây Phương nói đúng, hạng lông nhung sừng vảy, đẻ trứng ẩm thấp mà cũng đòi ngồi cùng hàng với ta sao?" Nghe lời này, lòng Côn Bằng càng thêm giận dữ, nhưng chưa kịp phản ứng thì Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhân lúc hắn không phòng bị, một người lách mình lao tới, trực tiếp đánh bay hắn ra

ngoài.

Sau đó Tiếp Dẫn đạo nhân lập tức quay người, bay tới ngồi lên bồ đoàn của Côn Bằng.

Côn Bằng bị đánh bay ra ngoài tức giận đến mức toàn thân bốc hỏa, khí thế bạo phát, muốn ra tay với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Đúng lúc này, một luồng uy áp xuất hiện trong đại điện, Côn Bằng bị đè chặt xuống đất, không thể cử động.

Lúc này, mọi người cũng phát hiện Hồng Quân đã xuất hiện trên đài cao từ lúc nào không hay, mãi một lúc sau uy áp mới từ từ tan biến.

Côn Bằng bò dậy từ dưới đất, liếc nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn một cái rồi tìm một vị trí bên cạnh ngồi xuống.

Hồng Quân quét mắt qua tất cả mọi người trong đại điện, thấy người quan trọng nhất chưa đến, liền mở lời: "Từ nay về sau, cứ theo thứ tự chỗ ngồi này đi!" Người mà Hồng Quân chờ đợi chính là Hoàng Thiên, trước đó hắn đã mời Hoàng Thiên đến để cùng thương lượng đại sự Hồng Hoang.

Cho nên khi Hoàng Thiên chưa giáng lâm, hắn tạm thời chưa bắt đầu truyền đạo.

Trong khoảng thời gian đó, Hồng Quân cũng thôi diễn về sáu người trên bồ đoàn.

Tam Thanh là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, ba người sẽ là ba đệ tử đầu tiên.

Nữ Oa tuy là nữ lưu nhưng mang đại khí vận.

Chỉ có hai vị trí cuối cùng khiến Hồng Quân phải quan sát thêm một chút, hai người này gánh vác nhân quả Tây Phương, xứng đáng

được thánh vị.

Tuy nhiên trước đó Hồng Quân cũng đặt ra khảo nghiệm, vì chuyện Nhân Quả Ma Thần tính kế hắn sẽ không để yên dễ dàng như vậy.

Nhưng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cuối cùng cũng vượt qua khảo nghiệm, nên hai trong sáu vị trí Thánh nhân đã thuộc về họ.

Thời gian trôi mau, chớp mắt đã vạn năm!

Trong vạn năm này, tuy Hồng Quân ngồi trên đài cao nhưng chưa từng mở lời, những người nghe đạo bên dưới tuy sốt ruột nhưng không ai dám lỗ mãng.

"Lần giảng đạo này kéo dài ba nguyên niên, chia làm ba lần truyền đạo, mỗi lần một nguyên hội, các ngươi hãy cố gắng lĩnh ngộ." Vạn năm trôi qua, Hồng Quân thấy Hoàng Thiên chưa đến, thực sự không đợi được nữa, liền bắt đầu truyền đạo.

"Thiên địa sơ khai chi tiền, hữu vật hỗn thành, tiên thiên địa sinh, tịch hề liêu hề, độc lập bất cải, chu hành bất đãi, khả dĩ vi thiên hạ mẫu, ngô bất tri kỳ danh, tự chi viết Đạo, cường vi chi danh viết Đại, Đại viết Thệ, Thệ viết Vận, Viễn viết Phản.

Cố Đạo đại, Thiên đại, Địa đại, sinh linh diệc đại..." Thánh Nhân giảng đạo quả nhiên phi phàm, vừa mở miệng đã có kim hoa rơi rụng, địa dũng kim liên.

Trong đại điện lập tức tràn ngập hơi thở đạo vận, không chỉ thế, tiên thiên linh khí trong điện cũng trở nên vô cùng nồng đậm.

Vô thượng đại đạo từ miệng Hồng Quân thốt ra, khiến mọi người lúc thì cười lớn, lúc thì khóc rống, lúc thì nhíu mày khổ tư, thần thái mỗi người một khác.

Lần giảng đạo thứ nhất của Hồng Quân không trực tiếp giảng về

Chuẩn Thánh đạo pháp mà bắt đầu từ cơ bản tu hành, bao la vạn tượng, lại xen lẫn thêm nhiều pháp tắc chi đạo.

Khiến người nghe như si như túy, tuy tuyệt đại bộ phận ở đây đều là Đại La Kim Tiên nhưng ai nấy đều nghe vô cùng nghiêm túc.

Vừa nghe vừa cảm ngộ, họ cảm thấy căn cơ của mình trở nên vững chắc hơn, tu vi tuy chưa tăng nhưng thực lực chắc chắn đã tăng trưởng.

Tuy nhiên, theo thời gian giảng đạo của Hồng Quân càng sâu, mọi người nghe càng thấy khó khăn.

Lúc đầu còn hiểu được, nhưng giờ đây như lạc vào sương mù, hoàn toàn không biết hắn nói gì, chỉ có hai hàng tu sĩ phía trước mới có thể lĩnh ngộ được đôi chút.

Tất nhiên, sáu người ngồi trên bồ đoàn phía trước là nghe được nhiều nhất và rõ ràng nhất.

Nhưng khi Hồng Quân giảng đạo ngày càng gian nan khổ sáp, sáu người trên bồ đoàn cũng thấy khó hiểu.

Thời gian trôi đi, lần giảng đạo thứ nhất kết thúc, nghỉ ngơi khoảng một ngàn năm, lần giảng đạo thứ hai lại bắt đầu.

Đây là nguyên hội thứ hai, lần truyền đạo thứ nhất giảng về vạn vật sơ khởi, là cơ sở cho người tu luyện.

Lần truyền đạo thứ hai giảng về Đạo tâm, pháp tắc và lịch sử Hồng Hoang.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh thiên địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường hữu, dục dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất dị danh, đồng vị chi huyền, huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.

Khổng đức chi dung, duy đạo tòng.

Đạo chi vi vật, duy hoảng duy hốt.

Hốt hề hoảng hề, kỳ trung hữu tượng; hoảng hề hốt hề, kỳ trung hữu vật.

Thiết hề minh hề, kỳ trung hữu tinh, kỳ tinh thậm chân, kỳ trung hữu tín.” Lần truyền đạo thứ hai của Hồng Quân, thiên địa dị tượng càng kỳ đặc.

Thiên quang rực rỡ, tiên âm réo rắt như thiên nữ tán hoa, hư không phía trên băng xuyên áp đỉnh, hư không phía dưới hỏa hải bao phủ.

Lần truyền đạo thứ nhất, ba ngàn khách Tử Tiêu đều hiểu hết, nhưng đến lần thứ hai chỉ còn hơn một trăm người hiểu được.

Thấy hơn một trăm người này tu vi bất kể là Đại La sơ kỳ hay trung kỳ đều tăng trưởng không ít, thậm chí có người trực tiếp vượt qua một tiểu cảnh giới, lập địa đột phá.

Chương 442

Sáu người trên bồ đoàn ngoại trừ Trấn Nguyên Tử, năm người còn lại sau khi nghe xong lần truyền đạo thứ hai tu vi đều tăng trưởng đáng kể.

Lão Tử ngồi bồ đoàn thứ nhất, trên đầu hiện ra Tam Hoa màu vàng rực rỡ, nở rộ chín cánh hoa, đây chính là tướng Thánh Nhân.

Sau Thái Thanh Lão Tử là Nguyên Thủy, trên đầu hiện Huyền Hoàng Tam Hoa, cũng nở rộ chín cánh, đồng dạng là tướng Thánh Nhân.

Sau Thượng Thanh Nguyên Thủy là Thông Thiên, đầu hiện Ngụy Hoàng Tam Hoa, cũng chín cánh, tướng Thánh Nhân.

Sau Ngọc Thanh Thông Thiên là Nữ Oa, đầu hiện Thanh Sắc Tam Hoa, chín cánh, cũng là tướng Thánh Nhân.

Sau Nữ Oa là Tiếp Dẫn, đầu hiện Tam Hoa đen thuần, cũng nở rộ, tuy là chín cánh nhưng có một cánh hoa có dấu hiệu khô héo, đây là tướng cưỡng ép thành Thánh.

Sau Tiếp Dẫn là Chuẩn Đề, đầu hiện Ngụy Hắc Tam Hoa, chín cánh, nhưng giống Tiếp Dẫn, có một cánh hoa khô héo, cũng là cưỡng ép thành Thánh.

Thời gian trôi mau, lại một nguyên hội nữa qua đi, lần truyền đạo thứ hai của Hồng Quân cũng kết thúc.

Sau một vạn năm nữa, Hồng Quân sẽ bắt đầu lần truyền đạo thứ ba, ở giữa sẽ nghỉ ngơi một vạn năm.

Thời gian vạn năm này để ba ngàn khách tiêu hóa lĩnh ngộ, còn lĩnh ngộ được bao nhiêu thì tùy vào tiềm lực và bản lĩnh của mỗi người.

Cũng phải xem đạo tu hành của mỗi người là gì.

Phải biết rằng tuy chúng sinh đều tu luyện Thiên Đạo, nhưng mỗi người lại có đạo riêng, ba ngàn sinh linh là ba ngàn đạo.

Ví dụ như Tam Thanh, ba người cùng tu luyện một đạo chung nhưng cũng có Thượng Thanh đạo, Ngọc Thanh đạo, Thái Thanh đạo riêng biệt.

So sánh với Trấn Nguyên Tử, lúc này hắn chẳng có chút biến hóa nào, đạo pháp của Hồng Quân truyền xuống không ảnh hưởng gì đến hắn.

Phải biết Trấn Nguyên Tử tu luyện là Thần Đạo, đó không phải là thứ mà Ngọc Thanh đạo hay Tiên Đạo có thể sánh được.

Pháp của Tiên Đạo có thể ảnh hưởng đến người của Thần Đạo, cho nên trong hai nguyên hội vừa qua, Trấn Nguyên Tử luôn ở trạng thái thần du.

Lần này tham gia nghe đạo hoàn toàn vì hắn muốn góp vui, thuận tiện tổng kết xem trong Tiên Đạo có điều gì bất lợi cho Thần Đạo không.

Nếu Hồng Quân truyền xuống đạo pháp bất lợi cho Thần Đạo, Trấn Nguyên Tử bảo đảm sẽ lập tức truyền âm cho Thần Tôn.

Nhưng may thay Hồng Quân không truyền xuống đạo pháp nào bất lợi cả.

Chớp mắt lại vạn năm nữa trôi qua, lúc này Hồng Quân chuẩn bị bắt đầu lần truyền đạo thứ ba.

Qua vạn năm, có kẻ lĩnh ngộ được đạo pháp trong lần giảng thứ hai của Hồng Quân, có kẻ thì chưa cảm ngộ được gì.

Nhưng Hồng Quân giảng đạo sẽ không vì một người không hiểu

mà dừng lại, nên đám người lạc hậu không theo kịp chỉ biết khóc rống lên, còn hơn trăm người theo kịp thì cười lớn.

"Đại đạo tỷ hề, kỳ khả tả hữu.

Vạn vật thị chi dĩ sinh bất từ, công thành bất hữu, y dưỡng vạn vật bất vi chủ, khả danh vu tiểu.

Vạn vật quy yên bất vi chủ, khả danh vi đại.

Dĩ kỳ chung bất tự vi đại, cố năng thành kỳ đại." Lần truyền đạo thứ ba bắt đầu, lúc này hơn trăm người lúc trước giờ chỉ còn sáu người trên bồ đoàn là hiểu được.

Những kẻ còn lại đều mặt mày khổ não, không cách nào theo kịp căn cước và khí vận của mình.

Tự nhiên những kẻ lạc hậu này cũng giống như lần trước, trực tiếp khóc rống.

Họ biết khí vận của mình không đủ mạnh, truyền thừa không theo kịp nên bị người khác bỏ xa, nhưng lòng không cam tâm, tại sao sáu người trên bồ đoàn lại có cơ duyên như thế.

Trong lúc mọi người đang khóc rống, một giọng nói xen lẫn Thần Đạo pháp tắc vang dội: "Hỗn độn chi vị, thiên địa sơ khai, thiên sinh sáng thế nhất khí, kết Huyền Hoàng chi khí hóa vi Hoàng Thiên, thuộc về khai thiên đệ nhất, cố hung thú lượng kiếp, sáng lập Thần Đạo pháp tắc, gọi là Thần Đạo.

Thần Đạo pháp tắc, lăng giá vạn vật chi pháp, thiên địa hỗn độn, duy Thần độc tôn!" Bá đạo, cỡ nào bá đạo!

Lăng giá trên đầu vạn vật pháp tắc, e rằng ngay cả Lực chi pháp tắc mà Bàn Cổ tu luyện cũng không dám như thế!

Lúc này, bất kể là ba ngàn khách Tử Tiêu hay Hồng Quân đang

truyền đạo đều rùng mình một cái.

Kẻ nào ngang ngược như vậy?

Lời này nói ra, ngay cả Thiên Đạo cũng bị liệt dưới Thần Đạo pháp tắc, người này không sợ Thiên Đạo sao?

"Hỗn độn sơ khai thiên địa trọc, hung thú tứ ngược ngã thành thần, nhất triều Thần Hỏa nhiên cửu tiêu, Đại Đạo chi hạ ngô xưng tôn!" Trong lúc mọi người chưa kịp phản ứng, giữa hư không lại vang lên tiếng ca của Thần Đạo pháp tắc, khiến tất cả triệt để chấn kinh.

Duy chỉ có Trấn Nguyên Tử và Lôi Thần sau một thoáng ngẩn ngơ đã phản ứng lại, lập tức đứng dậy, toàn thân bộc phát khí thế.

"Chúng ta, những người của Thần Đạo, cung nghênh Thần Tôn!" Lời này vừa thốt ra, những người có mặt càng thêm chấn kinh.

Trấn Nguyên Tử, người xếp thứ nhất trong mười đại sinh linh Tiên Thiên, cùng Lôi Thần lại lộ ra dáng vẻ tôn kính như thế.

Hiển nhiên, kẻ vừa thốt ra hai câu nói kia là một đại năng mà cả hai đều phải tôn kính.

Nhưng cũng phải, kẻ có thể thốt ra hào ngôn tráng ngữ như vậy chắc chắn phải là tồn tại lợi hại không thể lợi hại hơn.

Phải biết hiện tại là lúc Hồng Quân truyền đạo, kẻ này dám ở trước mặt bao nhiêu người mà cắt ngang lời Hồng Quân Đạo Tổ, dũng khí cỡ nào.

Trong lúc mọi người còn đang chấn động, chỉ thấy giữa hư không xuất hiện một thanh niên mặc đế bào màu vàng, quanh thân bao phủ bởi đạo vận pháp tắc kim hoàng sắc.

Người này mang lại cảm giác tôn quý nhất thiên địa, đồng thời lại

có một sự hài hòa như gió xuân thoảng qua.

"Đứng dậy đi!" Người đến chính là Hoàng Thiên, hắn đã tới được một lúc rồi, chỉ là thấy ba ngàn khách Tử Tiêu đang trong cơn đốn ngộ nên không muốn quấy rầy.

Trấn Nguyên Tử và Lôi Thần sau khi được Hoàng Thiên cho phép liền rời khỏi chỗ ngồi, lặng lẽ tiến về phía dưới chân Hoàng Thiên.

Sau đó, Hoàng Thiên bay lơ lửng giữa hư không, nhìn xuống Hồng Quân đang vô cùng nghiêm túc bên dưới, liếc mắt đã nhìn thấu tu vi của đối phương.

Quả nhiên, lúc này Hồng Quân đã đạt đến Thánh Nhân sơ kỳ, tu vi ổn định.

Nội dung Hồng Quân giảng đạo đối với Hoàng Thiên tự nhiên chẳng có tác dụng gì, nên khi Hồng Quân vừa mở lời chưa được hai câu, Hoàng Thiên đã tung Thần Đạo pháp tắc ra.

Với tu vi hiện tại của Hoàng Thiên, cộng thêm tác dụng của Thần Đạo pháp tắc, hắn tự tin có thể lôi kéo được một nửa trong số ba ngàn khách Tử Tiêu gia nhập Thần Điện, tu hành Thần Đạo chi pháp.

Chương 443

"Nhiều năm không gặp, không biết Hoàng Thiên đạo hữu vẫn bình an chứ?" Hồng Quân mở mắt, nhìn Hoàng Thiên đang từ từ hạ xuống từ hư không.

"Ta vẫn bình an, chúc mừng Hồng Quân đạo hữu bước vào cảnh giới Thánh Nhân." Hoàng Thiên nhìn Hồng Quân đang ngồi cao trên đài nói.

Lúc này Hoàng Thiên cũng chú ý đến phân thân Vận Mệnh Hồng Quân của Hồng Quân, nhìn thấy y, Hoàng Thiên cũng hơi ngẩn ra nhưng nhanh chóng thôi diễn ra đó là ai.

"Đạo hữu mời ngồi thượng tọa..." Thấy Hoàng Thiên hạ xuống từ hư không, Hồng Quân lão tổ vung tay, lập ra một bồ đoàn bên cạnh mình.

"Ân!" Hoàng Thiên gật đầu, nhưng không ngồi lên bồ đoàn đó.

Ý niệm vừa động, một đạo thần thông được thi triển.

Chỉ thấy giữa hư không xuất hiện một bảo tọa Thần Đạo vàng rực, sau đó Hoàng Thiên tiến thẳng tới ngồi xuống.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Hồng Quân tối sầm lại, trong lòng khó tránh khỏi bực tức, Hoàng Thiên thật quá không nể mặt mình rồi.

Hiện giờ mình đã là Thánh Nhân, Hoàng Thiên không ngồi bồ đoàn đã đành, lại còn treo bảo tọa lên cao, chẳng phải hơi quá đáng sao?

Nhưng tuy giận dữ, Hồng Quân vẫn nhịn được.

Trước tiên không nói đến ba ngàn khách Tử Tiêu, hiện tại hắn có đánh thắng được Hoàng Thiên hay không còn chưa chắc.

Hồng Quân vốn tưởng đột phá Thánh Nhân có thể đuổi kịp bước chân Hoàng Thiên, nhưng từ khi Hoàng Thiên xuất hiện vừa rồi, Hồng Quân mới hiểu mình còn kém xa lắm.

Với tu vi Thánh Nhân hiện tại, hắn vẫn không nhìn thấu Hoàng Thiên, đối phương chỉ cho hắn cảm giác mơ hồ như một mảnh hỗn độn, căn bản không thấy rõ.

Hoàng Thiên ngồi cao trên bảo tọa, nhìn xuống ba ngàn người trong Tử Tiêu Cung, khóe miệng khẽ nhếch.

Theo lý mà nói, Hoàng Thiên quả thực nên nể mặt Hồng Quân, nhưng hôm nay không chỉ có mình Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên là người sáng lập Thần Đạo, là chủ của Thần Điện, là Thần Tôn được hàng triệu tỷ người Thần Đạo tôn trọng, hắn đại diện cho Thần Đạo.

Hồng Quân là tổ của vạn pháp sau này, là Thánh Nhân đệ nhất thế giới, là tổ của Tiên Đạo, định sẵn là kẻ thù của Thần Đạo sau này.

Cho nên hôm nay nếu Hoàng Thiên nể mặt Hồng Quân, chẳng phải là Thần Đạo nể mặt Tiên Đạo sao?

Vốn dĩ Thần Đạo và Tiên Đạo đã tồn tại sự tranh đoạt khí vận, cho nên khi Tiên Đạo bắt đầu đại hưng, Hoàng Thiên tự nhiên phải mang Thần Đạo tới trấn áp.

Trực tiếp cho Tiên Đạo một gáo nước lạnh, để người của Tiên Đạo hiểu rằng, Thần Đạo mới là pháp tắc đệ nhất Hồng Hoang!

Có thể nói Hoàng Thiên cường thế giáng lâm, đã phô diễn hoàn toàn sự bá đạo và cường đại của Thần Đạo.

Bất kể là kẻ mạnh như Tam Thanh hay yếu như tu sĩ Thái Ất Kim Tiên, lúc này trong lòng chỉ có một ý nghĩ: Người này là ai?

Tu vi thế nào?

Tại sao chỉ cần nhìn một cái là cảm thấy một sự khủng bố từ sâu thẳm linh hồn?

Lại nữa, tại sao Hồng Quân Đạo Tổ lại mặc kệ người này?

Chẳng lẽ vì hắn mạnh hơn Hồng Quân Đạo Tổ?

Nhưng ý nghĩ đó chỉ xuất hiện ở những kẻ không biết Hoàng Thiên, ví dụ như Tam Thanh.

Ba người Tam Thanh lúc đầu cũng rơi vào trạng thái chấn kinh, nhưng sau khi nghe Trấn Nguyên Tử và Lôi Thần gọi danh hiệu Thần Tôn, họ đã biết thân phận của Hoàng Thiên.

Người này chắc chắn là vị Thần Tôn mà hai đạo nhân từng trấn áp mạnh mẽ ba người họ ở Ngũ Trang Quán đã nhắc tới.

Họ cũng biết vị Thần Tôn này rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức khiến Hồng Quân Đạo Tổ cũng phải e dè.

Rốt cuộc hắn là tồn tại khủng bố đến mức nào?

So với Tam Thanh, hai huynh đệ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hiểu rõ hơn một chút, sớm đã biết Hoàng Thiên khủng bố.

Nhưng họ cũng không ngờ Hoàng Thiên tiền bối lại lợi hại đến thế, đúng là không uổng công họ tôn kính.

Một lúc lâu sau, Hồng Quân Đạo Tổ lại bắt đầu truyền đạo!

Chớp mắt, ba nguyên hội giảng đạo sắp kết thúc.

Lúc này, trừ những người Thần Đạo của Hoàng Thiên, những kẻ khác đều lộ vẻ thống khổ.

Lúc này, sáu người ngồi trên bồ đoàn đầu tiên đều bộc phát khí tức dao động, quanh thân hiện ra hiện tượng pháp tắc, hiển nhiên đang

ngộ đạo.

Khí tức trên người họ ngày càng mạnh, dần dần bắt đầu có dấu hiệu vượt qua Đại La Kim Tiên, hướng về cảnh giới Chuẩn Thánh mà xông tới.

Đồng dạng, ngoài họ ra, trong ba ngàn khách Tử Tiêu có khoảng một ngàn bốn trăm người cũng có biến hóa tương tự.

Năm trăm người còn lại thì không có chút biến hóa nào, không phải họ không lĩnh ngộ, mà là không lĩnh ngộ thành công.

Ánh mắt họ đổ dồn về phía Hoàng Thiên, từ khi Hoàng Thiên thốt ra mấy câu Thần Đạo pháp tắc vừa rồi, tâm tư của họ đã thay đổi.

So với Tiên Đạo pháp tắc trung quy trung củ, đám người này hiển nhiên muốn tu hành Thần Đạo bá đạo vô cùng hơn.

Hoàng Thiên ngồi trên bảo tọa giữa hư không, tự nhiên có thể thấy được suy nghĩ của một ngàn sáu trăm người này, hắn vô cùng mãn nguyện.

Ba ngàn khách Tử Tiêu có gần một nửa bị đồng hóa, chỉ cần đợi một chút điểm hóa, những người này sẽ bỏ Tiên Đạo nhập Thần Đạo!

Lúc đó Thần Đạo sẽ có thêm một ngàn sáu trăm đại năng tiềm lực phi phàm, trong số ba ngàn Chuẩn Thánh tương lai sẽ có gần một nửa gia nhập Thần Đạo, cảnh tượng này Hoàng Thiên tự nhiên muốn thấy.

Lúc này sắc mặt Hồng Quân ngày càng khó coi, gần một nửa số khách Tử Tiêu đã chọn Hoàng Thiên, điều này không tốt cho Tiên Đạo chút nào.

Phải biết ba ngàn khách Tử Tiêu không phải sinh linh bình thường, họ đều là những kẻ có đại thần thông, đại khí vận và tiềm lực phi phàm.

“Chúc mừng Thần Tôn, chúc mừng Thần Đạo của ta!” Lời của Trấn Nguyên Tử như một nhát dao đâm mạnh vào trái tim nhỏ bé của Hồng Quân, nhưng không còn cách nào khác, mỗi người một đạo, đó là lựa chọn của họ.

Chỉ có thể dẫn dắt họ, để họ gia nhập Tiên Đạo, chứ không thể ngăn họ thoát ly Tiên Đạo.

Những người này chọn gia nhập Thần Đạo, dù Hồng Quân có tu vi Thánh Nhân cũng đành chịu.

Chương 444

Nếu Hoàng Thiên không có ở đây thì tốt, hắn có thể dùng thần thông pháp tắc cưỡng ép giữ họ lại, nhưng Hoàng Thiên đang ở đây.

Nếu lúc này ra tay, với tính cách của Hoàng Thiên chắc chắn cũng sẽ đánh trả, lúc đó có thắng được hắn không mới là vấn đề.

Phải biết nếu thắng thì tốt, nhỡ đâu bại thì coi như xong đời.

Giả sử nửa số sinh linh còn lại thấy hắn bại trận mà chọn gia nhập Thần Đạo, thì cái danh Tiên Đạo chi tổ coi như vứt đi.

May mà vẫn còn một nửa sinh linh chọn Tiên Đạo, những người quan trọng nhất đối với đại thế sau này vẫn còn đó.

"Thần Đạo pháp tắc là căn bản của Thần Đạo ta.

Thần Đạo pháp tắc lăng giá trên vạn vật pháp tắc, cho nên người Thần Đạo chúng ta không phục Thiên, không phục Địa, chỉ tôn kính Thần Tôn và Thần Đạo pháp tắc của chúng ta.

Vạn vật Hồng Hoang đều có thể nhập Thần Đạo!

Các vị đạo hữu có ai muốn gia nhập Thần Đạo của ta không?" Trấn Nguyên Tử liếc nhìn Hoàng Thiên, qua ánh mắt của hắn, Trấn Nguyên Tử lập tức hiểu ý, bèn lên tiếng.

Lời này vừa thốt ra, những người muốn gia nhập Thần Đạo đều lộ vẻ vui mừng, lần lượt lên tiếng: "Tại hạ là Lệnh Điểu đạo nhân ở Vạn Linh Sơn phương Đông Hồng Hoang, nguyện gia nhập Thần Đạo, vĩnh viễn thị phụng Thần Tôn!" Sau đó những người khác cũng lần lượt lên tiếng, đều là những kẻ muốn gia nhập Thần Đạo.

"Chuẩn!" Hoàng Thiên bộc phát khí thế toàn thân, một luồng uy áp khủng bố tỏa ra từ người hắn.

Đồng thời, từng đạo Thần Đạo pháp tắc dung nhập vào nguyên thần của những kẻ muốn gia nhập.

Những kẻ nhận được pháp tắc đều có tu vi tăng vọt, một số kẻ thiên phú cao còn trực tiếp đột phá một đại cảnh giới.

Trực tiếp bước vào cảnh giới Đại La Thần đỉnh phong, khiến những kẻ đang do dự tức khắc đỏ mắt.

Những sinh linh vốn đang lưỡng lự cũng tranh nhau hướng Thiên Đạo tuyên thệ gia nhập Thần Đạo.

Hoàng Thiên ngay trước mặt Hồng Quân đã biến những sinh linh vốn thuộc về Tiên Đạo thành người của Thần Đạo.

Hoàng Thiên dám làm vậy tự nhiên cũng không sợ Hồng Quân trở mặt, vì Hồng Quân không có lá gan đó, đồng thời Hoàng Thiên cũng không sợ Hồng Quân sẽ đồng hóa họ trở lại.

Bởi vì một ngày là người Thần Đạo, thì vĩnh sinh vĩnh thế là người Thần Đạo, Thần Đạo chính là khủng bố như vậy.

"Đây là Luyện Thần Quyết, có thể giúp các ngươi đột phá Đại La Thần, bước vào tầng thứ cao hơn là cảnh giới Thần Vương.

Các ngươi hãy ghi nhớ trong đầu." Hoàng Thiên vung tay, từng đạo quang mang Thần Đạo dung nhập vào não hải của các tu sĩ vừa gia nhập.

Tu luyện Thần Đạo Luyện Thần Quyết, bên trong không chỉ bao hàm công pháp Luyện Thần Quyết mà còn có cả cách phân chia cảnh giới Thần Đạo.

Công pháp nhập não, những sinh linh vừa gia nhập Thần Đạo lập tức tra xem Luyện Thần Quyết, ai nấy đều bị nó làm cho chấn động.

Cảnh giới của họ vốn luôn bị kẹt ở Đại La vì không biết trên Đại

La còn cảnh giới nào khác.

Nếu không phải Hồng Quân thành thánh, họ thực sự nghĩ Đại La là tầng thứ cao nhất.

Tuy nhiên, dù biết trên Đại La có tầng thứ cao hơn, nhưng họ không biết rõ từng tầng là gì vì Hồng Quân chưa giảng giải.

Nhưng lúc này biết cách phân chia cảnh giới Thần Đạo, họ cũng biết được cảnh giới trên Đại La là gì rồi.

Đồng thời lại biết cách làm thế nào để đột phá Đại La, đối với họ quả thực là kinh hỉ thiên đại.

"Chúng ta bái tạ Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn!" Nhất thời, một ngàn sáu trăm danh sinh linh vừa gia nhập Thần Đạo đồng loạt quỳ lạy Hoàng Thiên.

Tiếng hô vang trời khiến những sinh linh đang chuyên tâm nghe Hồng Quân giảng đạo cũng phải rúng động tâm thần.

Đồng thời, cũng có kẻ vô cùng hối hận vì đã chọn Tiên Đạo!

Rõ ràng Thần Đạo tốt hơn nhiều, đúng không?

Thời gian trôi mau, chớp mắt đã mười vạn năm, ba nguyên hội đã kết thúc triệt để, Hồng Quân cũng chấm dứt việc giảng đạo.

Người của Thần Đạo dưới trướng Hoàng Thiên lúc này có gần một ngàn người đạt tới Đại La đỉnh phong, sắp bước vào Thần Vương sơ kỳ; gần một trăm người đã phá vỡ bình chướng Đại La đỉnh phong, đạt tới Thần Vương sơ kỳ.

Đối với Hoàng Thiên đây là một tin tốt, ít nhất chứng minh mười vạn năm bồi dưỡng không uổng phí.

Tuy chỉ có gần trăm người đột phá Thần Vương, nhưng có gần ngàn người đột phá Đại La đỉnh phong, tương lai sẽ là gần ngàn Thần

Vương.

Nhìn sự nỗ lực của họ, Hoàng Thiên mãn nguyện gật đầu, sau đó chuyển ánh mắt sang Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Ngoài Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và sáu người trên bồ đoàn, hắn không quan tâm đến những người khác, dù họ có đột phá Chuẩn Thánh thì đã sao?

Hoàng Thiên muốn giết họ chỉ là chuyện phẩy tay, chẳng có gì khó.

Lúc này Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không phụ tiềm lực của mình, thành công đột phá Đại La, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Sáu người trên bồ đoàn cũng không kém, khí tức trên người ai nấy đều bành trướng, ba người Tam Thanh ngồi đầu tiên là những người bước vào Chuẩn Thánh sớm nhất.

Sau đó Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Những kẻ nghe Hồng Quân giảng đạo khác cũng lần lượt bước vào Chuẩn Thánh.

Phải nói rằng thủ đoạn của Hồng Quân quả thực không tồi, Hoàng Thiên quan sát kỹ thấy có gần năm mươi người bước vào Chuẩn Thánh, tuy chỉ bằng một nửa Thần Đạo nhưng tổng thể cũng khá khẩm.

Tuy nhiên, những kẻ này vốn dĩ đã là các đại năng tu luyện đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong ở Hồng Hoang, ai nấy đều tiềm lực phi phàm, tu vi đạt đến viên mãn nên đột phá Chuẩn Thánh là chuyện đương nhiên.

Nhưng người Thần Đạo của Hoàng Thiên thì khác, có kẻ vốn chỉ

có tu vi Đại La Thần trung kỳ hoặc sơ kỳ.

Vậy mà dưới sự tư nhuận của Thần Đạo pháp tắc, họ trực tiếp đột phá mấy đại cảnh giới, thật là tồn tại khủng bố cỡ nào?

Trong mắt Hoàng Thiên, điều này đại diện cho việc những người này tương lai tuyệt đối là chiến lực hàng đầu của Thần Điện.

Bước chân của họ sẽ không dừng lại ở Thần Vương, chỉ cần nỗ lực, chỉ cần không bị chết yểu giữa chừng, cảnh giới Thần Đế cũng có thể đạt tới.

Thần Đạo có hơn trăm Thần Vương, Tiên Đạo có năm mươi Chuẩn Thánh.

Từ hôm nay, cách phân chia cảnh giới Hồng Hoang được xáo trộn lại, Đại La không còn là tầng thứ cao nhất nữa.

Chương 445

Tầng thứ cao nhất là Thánh Nhân, Đại La chỉ được coi là cao thủ, chỉ khi bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh mới có thể xưng là đại năng.

Từ hôm nay, Hồng Hoang tiến vào một thời đại mới, thời đại Chuẩn Thánh đã thực sự giáng lâm.

Nhìn thấy trăm người đột phá Thần Vương chi cảnh, trong mắt Hoàng Thiên lộ ra một tia tiếu ý.

Thần Đạo sẽ có trăm danh Thần Vương xuất thế, cộng thêm dưới trướng Hồng Quân có năm mươi danh Chuẩn Thánh, xem ra cục diện Hồng Hoang sợ rằng sẽ vì vậy mà có chút thay đổi.

Bên cạnh đó, có gần ngàn người đều đạt tới cảnh giới Đại La đỉnh phong, tuy nhiên chưa đột phá Thần Vương, nhưng cũng sắp rồi.

Hiện tại những người này đều đã trở về đạo trường bế quan tu hành, sợ rằng không mất bao lâu sẽ đột phá Thần Vương.

Hồng Quân cũng giúp người đột phá Đại La chi cảnh, những người đó tuy chưa đột phá Chuẩn Thánh nhưng cũng sắp, hiện giờ cũng đã về đạo trường, tương tự, e rằng không cần bao lâu có thể đột phá.

Khi đó Hồng Hoang sẽ thực sự nghênh đón thời đại Chuẩn Thánh, sợ rằng cục diện Hồng Hoang thực sự sẽ vì vậy mà biến động.

Tuy trong mắt ta những Chuẩn Thánh này căn bản không lọt vào pháp nhãn, nhưng không có nghĩa là họ không thể thay đổi đại thế Hồng Hoang.

Những người này tuy không tạo thành uy hiếp đối với Thần Điện, nhưng chưa biết chừng sẽ gây phiền phức cho Đế Tuấn và Đông

Hoàng Thái Nhất, đồng thời chắc chắn cũng sẽ gây phiền phức cho Thập Nhị Tổ Vu.

Hiện nay Yêu tộc tuy vô cùng bàng đại nhưng nhân tâm tán loạn, nếu Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không sớm thay đổi, sợ rằng thế lực Yêu tộc sẽ mạn mạn giảm bớt.

Phải biết rằng, hiện nay Vu tộc đang toàn lực phát triển, một khi Vu tộc vượt qua Yêu tộc, cục diện Hồng Hoang có thể sẽ thay đổi.

Khi đó Vu Yêu không còn cân bằng, sợ rằng sẽ khiến đại chiến Vu Yêu bùng phát sớm hơn, lúc ấy Yêu tộc không đủ cường đại so với Vu tộc, e rằng sẽ thoát ly khỏi quỹ đạo ban đầu.

Phải biết điều này có thể ảnh hưởng đến Thần Điện, khi đó kế hoạch của Hoàng Thiên e rằng sẽ có biến động, cho nên Hoàng Thiên không muốn thấy cảnh đó. "Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu..." Khi tất cả mọi người gần như đã đi hết, Hồng Quân đạo tổ mở miệng gọi tên hai người.

Nghe thấy Hồng Quân đạo tổ điểm danh, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trong lòng một trận kích động, lập tức tiến lên: "Đạo tổ, chúng thần tại đây." Nhìn Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu xong, Hồng Quân đạm nhiên nói: "Đông Vương Công có đại khí vận gia thân, có thể làm thủ lĩnh nam tiên thiên hạ, thống ngự nam tiên Hồng Hoang, ban cho Long Đầu Thiền Trượng." Nguyên lai Hồng Quân đạo tổ giữ lại Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu là để sách phong.

Hồng Quân đạo tổ trước tiên sách phong Đông Vương Công, sau đó lại sách phong Tây Vương Mẫu. "Tây Vương Mẫu tương tự có khí vận gia thân, có thể làm thủ lĩnh nữ tiên thiên hạ, thống ngự nữ tiên Hồng Hoang, ban cho Kim Phượng Ngân Thoa.

Từ nay về sau, hai ngươi cần lấy việc ổn định Hồng Hoang làm

nhiệm vụ của mình, không được lười nhác." Dứt lời, không đợi Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công bái tạ, thấy Hồng Quân đạo tổ đại thủ nhất huy, hai kiện pháp bảo kim quang lấp lánh rơi vào tay Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Nghe lời này, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu sau khi tiếp pháp bảo, trên mặt không khỏi lộ ra hỉ sắc, liên mang bái tạ.

Hồng Quân đạo tổ ra tay cũng thật hào phóng, một lần tặng hai kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Khí tức trên hai kiện pháp bảo này không giống thượng phẩm pháp bảo thông thường, xem ra đã được thánh nhân chi lực rèn luyện, uy lực tuyệt đối kinh nhân, là đỉnh cấp trong các thượng phẩm pháp bảo.

Hành động này khiến những người chưa rời đi trong lòng một trận hâm mộ và tật đố, đặc biệt là sáu người trên bồ đoàn cũng vô cùng đố kỵ.

Đây không phải linh bảo phổ thông, là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do Thánh nhân ban thưởng, không phải ai cũng có.

Lúc này sắc mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại biến đổi, trở nên xanh mét.

Hồng Quân vừa nói lời này, vậy Thiên Đình đặt ở đâu?

Hoàng Thiên nhìn hành động này cũng khinh thường cười một tiếng.

Hành động này trong mắt người khác là thiên đại cơ duyên, nhưng hung hiểm trong đó cũng vô cùng to lớn.

Tiên đạo tạm không nói họ có thần phục hay không, nhưng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc Thiên Đình thì sao?

Nếu Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu chạm đến lợi ích của Yêu tộc, Hoàng Thiên có thể xác định với tính cách của Đông Hoàng Thái Nhất, hắn sẽ chẳng quản Hồng Quân bổ nhiệm ai, Đông Hoàng Thái Nhất tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu chạm đến không chỉ lợi ích Yêu tộc, mà còn cả Vu tộc.

Đông Hoàng Thái Nhất còn không tuân theo Hồng Quân bổ nhiệm, huống chi là Vu tộc chỉ bái Bàn Cổ.

Nhưng Hoàng Thiên sẽ không để Tiên đạo dễ dàng chưởng khống Hồng Hoang như vậy, liền nói: "Thần Đạo hữu cảm, hôm nay bản tôn tại đây chiếu viết: Phong chủ Thiên Đình Đế Tuấn làm thủ lĩnh vạn vật Yêu tộc Hồng Hoang, quản lý Yêu tộc Hồng Hoang, phong hào Yêu Hoàng!

Lại phong Thái Nhất làm chiến thần Yêu tộc, phong hào Đông Hoàng!

Phong Thần Đạo Lôi Thần làm Yêu sư Thiên Đình, phong hào Yêu Thần, lấy việc phụ tá Thiên Đình làm nhiệm vụ.

Hôm nay đặc biệt lập đại tộc: Yêu tộc!" Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người tại trường đều chấn kinh.

Tuy hiện tại thế lực Thiên Đình vô cùng to lớn nhưng chưa lập tộc, Đế Tuấn cũng chưa từng chính thức tuyên bố lập tộc với Hồng Hoang, chỉ lập Thiên Đình, xưng là Yêu tộc mà thôi.

Nhưng hiện tại Hoàng Thiên nói lời này, chỉ cần Đế Tuấn đáp ứng thì chính thức lập tộc.

Lời Hoàng Thiên nói có Thiên Đạo phản ứng, chứng minh Thiên Đạo tán thành lời Hoàng Thiên, liên Thiên Đạo cũng thừa nhận rồi. "Ngô, Yêu tộc Yêu Hoàng Đế Tuấn, chủ Thiên Đình, hôm nay tại đây

đặc tạ Thần Tôn phong thưởng.

Ngô định sẽ quản lý tốt Yêu tộc Hồng Hoang, lấy việc ổn định Hồng Hoang làm nhiệm vụ, tuyệt không lười nhác!" "Ngô, Thần Đạo đệ tử Lôi Thần, Yêu Thần Thiên Đình, hôm nay tại đây đặc tạ Thần Tôn phong thưởng.

Ngô định sẽ phụ tá tốt cho Đế Tuấn và Đông Hoàng, lấy việc ổn định Hồng Hoang làm nhiệm vụ, tuyệt không lười nhác!" "Ngô, Yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất, chiến thần Thiên Đình, hôm nay tại đây đặc tạ Thần Tôn phong thưởng.

Ngô định sẽ phụ tá Yêu Hoàng Đế Tuấn quản lý tốt Yêu tộc Hồng Hoang, lấy việc ổn định Hồng Hoang làm nhiệm vụ, tuyệt không lười nhác!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sau khi nghe lời Hoàng Thiên cũng lập tức phản ứng, liên mang tạ ơn Hoàng Thiên.

Đồng thời, lòng cảm kích đối với Hoàng Thiên càng ngày càng nhiều, trong lòng chỉ có một câu: "Ân tình của Hoàng Thiên tiền bối đối với huynh đệ ta, huynh đệ ta vĩnh thế nan vong." "Đây là Cửu Thải Thần Yêu Khải, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hôm nay ban thưởng cho Đế Tuấn." Hoàng Thiên đã sách phong Đế Tuấn, tự nhiên sẽ không thể không ban thưởng chút đồ vật, tất cả là vì ngay cả Hồng Quân cũng đã ban thưởng, nếu hắn không ban thưởng thì chẳng phải mất mặt sao?

Chỉ thấy Hoàng Thiên đại thủ nhất huy, một kiện linh lung bảo khải tỏa ra chín loại màu sắc từ hư không rơi xuống, sau đó bay đến bên cạnh Đế Tuấn, mạn mạn dung hợp vào người hắn.

Từ khí tức bộc phát trên kiện pháp bảo này có thể cảm nhận được, đây tuyệt đối là tồn tại phòng ngự đỉnh cấp.

Đế Tuấn tự nhiên cũng vô cùng thích thú, dù sao trong tay hắn có không ít thủ đoạn tấn công, cũng có không ít thủ đoạn phòng ngự,

nhưng thực sự chưa có loại áo giáp nào không cần động dụng bất kỳ quy tắc hay thần thông nào cũng có thể phòng ngự như vậy. "Đây là Vạn Yêu Thần Ma Tiễn, cũng là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hôm nay ban thưởng cho Đông Hoàng Thái Nhất." Ban thưởng cho Đế Tuấn xong, Hoàng Thiên tự nhiên không quên Đông Hoàng Thái Nhất.

Kiện Vạn Yêu Thần Ma Tiễn này chứa đựng quy tắc Yêu tộc, quy tắc Ma đạo, cùng với một chút quy tắc Thần Đạo, có thể nói là một kiện vũ khí có uy lực sát thương lớn nhất, đơn giản là không thể phù hợp hơn cho Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất tuy có Hỗn Độn Chung là chí bảo, nhưng không thể lúc nào cũng mang Hỗn Độn Chung ra dùng, cho nên có Vạn Yêu Thần Ma Tiễn, hắn không cần lần nào cũng phải sử dụng Hỗn Độn Chung.

Chương 446

Khi Hoàng Thiên phong thưởng kết thúc, bất kể người trong Thần Đạo hay Tiên đạo chưa rời đi đều biến đổi sắc mặt.

Ví dụ như Tam Thanh bên Thần Đạo sắc mặt khẽ biến, nhưng lập tức khôi phục bình thường, đồng thời trong mắt cũng lộ ra một tia kỳ đãi.

Hoàng Thiên nhìn Hồng Quân trước mắt, đoán ra được mục đích của lão.

Hiện nay Vu tộc và Yêu tộc thuộc về thế cân bằng, tuy hiện tại thế lực Yêu tộc lớn hơn một chút nhưng Vu tộc cũng đang phát triển, vì vậy hai tộc hiển nhiên sẽ không dễ dàng đại đả xuất thủ.

Hồng Quân sách phong Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, mục đích không ngoài việc muốn bọn họ kết hợp thêm một phương thế lực nữa.

Khi đó, Yêu tộc và Vu tộc sẽ triệt để bị khắc chế, vì hai tộc lúc này vốn đã không dám tùy ý xuất thủ, nếu xuất hiện thêm một phương thế lực nữa thì càng không dám manh động.

Như vậy Hồng Quân có đủ thời gian hoàn thành kế hoạch.

Hoàng Thiên cũng không nghĩ mục đích của Hồng Quân chỉ đơn giản như vậy.

Hồng Hoang trải qua hai lần đại kiếp, tuy tử thương vô số nhưng vẫn có những ẩn thế đại năng, đa phần đều là sinh linh tồn tại từ thời Hoang Cổ.

Tuy bấy lâu nay họ vẫn ẩn thế, không tham gia tranh đấu Hồng Hoang, nhưng đối với thời kỳ của Hồng Quân, đây không phải chuyện

tốt, chính xác là một loại ẩn họa khổng lồ.

Theo tu vi của những người này thăng tiến, khi đạp nhập Chuẩn Thánh chi cảnh, tiêu hao thiên địa linh khí sẽ cực lớn.

Những người này tiêu hao linh khí Hồng Hoang không thua kém ức vạn sinh linh, một khi ngày càng có nhiều người đột phá Chuẩn Thánh, điều đó cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn đến cục diện Hồng Hoang.

Hiện nay, trong Hồng Hoang ngoài mặt chỉ có Hồng Quân đạo tổ là vị thánh nhân duy nhất, nhưng âm thầm có bao nhiêu tu sĩ cùng là cảnh giới thánh nhân thì tạm thời chưa biết.

Riêng Thần Điện đã có mấy vị đại năng cảnh giới Thần Đế như Vọng Thư, Địa Hoàng, Huyền Thiên Đấu Thần.

Nhưng Thần Điện ngoài mặt không nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang, cho nên Vọng Thư và những người khác không được ai biết đến.

Trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, ngoại trừ Hồng Quân, cũng chỉ có một vị khiến Hồng Quân cũng phải kiêng dè là Thần Đạo chí tôn Hoàng Thiên Thần Tôn!

Cảnh giới của Hoàng Thiên tương tự cũng là ẩn số, nhưng kẻ có thể khiến Hồng Quân đạo tổ kiêng dè thì tu vi tuyệt đối không thấp hơn Hồng Quân, thậm chí còn vượt xa.

Hiện nay, Hồng Quân đạo tổ không trực tiếp nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang, nhưng lại dùng phương pháp khác để thay đổi đại thế.

Cục diện Hồng Hoang hiện nay, Thánh nhân không xuất thế, Chuẩn Thánh vi tôn.

Chúng sinh Hồng Hoang sau khi đột phá Chuẩn Thánh sẽ phát hiện, sau này muốn tiến thêm bước nữa không phải chuyện dễ, chứng

đạo Hỗn Nguyên hay thành Thánh nhân đối với họ đều là ước muốn xa vời.

Hiện tại Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu được Hồng Quân đạo tổ sách phong làm thủ lĩnh nam nữ tiên Hồng Hoang, tất nhiên sẽ phát triển thành thế lực lớn thứ ba, tụ tập lượng lớn khí vận, đối với những ẩn thế tán tu hiển nhiên vô cùng hấp dẫn.

Cục diện Hồng Hoang hiện nay không giống trước kia, ẩn thế không ra chưa chắc đã không bị người ta đánh tới tận cửa.

Hồng Hoang đang mở rộng địa bàn, chiếm cứ không ít nơi, một số động thiên phúc địa vốn là nơi tu hành của ẩn thế chi nhân, nhưng Vu Yêu lưỡng tộc sẽ không quản những thứ đó.

Những ẩn thế chi nhân này tuy tồn tại từ thời Hoang Cổ tới nay, nhưng từ khi Đại Đạo thối lui, tu vi một số người chưa từng tăng trưởng, chỉ ở tầng thứ Đại La.

Cho nên những người thực lực thấp kém vì không muốn trêu chọc Vu Yêu lưỡng tộc, chỉ đành cam nguyện từ bỏ động thiên phúc địa, tìm nơi ẩn thế khác.

Tuy nhiên vẫn có những người tu hành cao cường, một thời gian khiến Vu Yêu lưỡng tộc tổn thất không ít đại năng.

Sự bá đạo của Vu Yêu lưỡng tộc khiến những ẩn thế chi nhân triệt để nổi giận.

Thời Hoang Cổ hay Viễn Cổ, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều không dám động đến bọn họ vì sợ phạm vào chúng nộ, nhưng Vu Yêu lưỡng tộc lại đối xử như vậy.

Hoàn toàn không sợ hãi, tất cả đều bị chiếm lĩnh, thậm chí đạo hữu cùng thời kỳ cũng vẫn lạc dưới tay Vu Yêu lưỡng tộc.

Cứ đà này, Vu Yêu thế đại đã thành định cục, nếu thực sự bùng

phát đại chiến, tất yếu sẽ quét sạch Hồng Hoang, những ẩn thế chi nhân hiển nhiên cũng sẽ bị vạ lây.

Vì vậy một số người thực lực không cao vì muốn phòng tránh việc vẫn lạc trong đại chiến, tất yếu phải cân nhắc cho cái mạng nhỏ của mình.

Cho nên, hiện nay Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhận được chiếu mệnh của Thánh nhân Hồng Quân, một khi thành lập thế lực, đó là một chuyện đại hảo sự đối với họ.

Nếu gia nhập thế lực của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thì sẽ có không ít chỗ tốt.

Thứ nhất, có Hồng Quân chiếu mệnh hộ trì, ngay cả Vu Yêu lưỡng tộc cũng không dám dễ dàng ra tay.

Thứ hai, có thể hưởng khí vận của thế lực trợ giúp, đối với tu hành cũng có lợi ích cực lớn, vì tu vi càng cao tu hành càng khó khăn.

Có hai điểm tốt này, những ẩn thế chi nhân trước đó nghe đạo tự nhiên sẽ động tâm.

Còn về việc vì sao không chọn Thiên Đình, đó là vì sự tồn tại của Hoàng Thiên.

Tuy Hoàng Thiên là một vị đại năng mạnh mẽ đáng sợ, nhưng họ đã tận mắt thấy sự đáng sợ của Thần Điện, muốn gia nhập Thần Điện không phải chuyện đơn giản.

Họ tu luyện Tiên đạo chi pháp, còn Hoàng Thiên truyền Thần Đạo chi pháp, họ lại không nguyện ý từ bỏ Tiên đạo, cho nên tự nhiên không gia nhập Thiên Đình.

Thiên Đình tu luyện cũng không phải Thần Đạo, nên Hoàng Thiên sẽ không che chở Thiên Đình.

Một bên có Hồng Quân đạo tổ che chở thế lực Tiên đạo, một bên không có đại năng che chở Tiên đạo, chọn ai thì đã rõ.

Còn một nguyên nhân nữa, một khi gia nhập Thiên Đình thì tất yếu phải tôn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất làm trọng, điều này khiến người ta cảm thấy mình bị lép vế dưới trướng hai người đó.

Các ẩn thế đại năng trong lòng không nguyện ý, nhưng gia nhập thế lực của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu sẽ không xuất hiện trạng thái này, bởi vì ở đó thực lực quyết định tất cả...

Lúc này, chúng nhân Tử Tiêu Cung lần lượt rời đi, trong Tử Tiêu Cung trừ Hoàng Thiên và Hồng Quân ra không còn ai khác, vô cùng yên tĩnh.

Nhưng bên ngoài Tử Tiêu Cung lúc này lại vô cùng náo nhiệt, mọi người vừa bước ra đã phát hiện Côn Bằng đang đằng đằng sát khí đứng đó. "Hừ, tự tác nghiệt không thể sống, kẻ ngu xuẩn, bản lão tổ ghi nhớ các ngươi!" Đối với chuyện bồ đoàn bị cướp, Côn Bằng vẫn luôn canh cánh trong lòng, nộ hỏa không thể dập tắt.

Tuy nhiên hắn cũng không ngốc, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đồng tâm hiệp lực, với tu vi hiện tại, hắn tự nhiên không chủ động trêu chọc.

Trong Tam Thanh thì Nguyên Thủy tu vi càng mạnh, lại có Thái Thanh Lão Tử và Thượng Thanh Thông Thiên là hai huynh đệ, càng không thể trêu chọc.

Cho nên, Côn Bằng chuyển nộ hỏa sang Hồng Vân.

Nếu không phải Hồng Vân làm người tốt nhường chỗ, thì chỗ ngồi của hắn cũng không bị chiếm mất, cũng sẽ không có cục diện mất mặt vừa rồi.

Chương 447

Vì vậy trong nháy mắt, Côn Bằng đem mối thù lớn nhất chuyển lên đầu Hồng Vân.

Trong mắt Côn Bằng, hắn cảm thấy chính cái tên Hồng Vân chết tiệt này đã khiến mình đánh mất đại cơ duyên.

Tuy nhiên, điều khiến người ta không nói được lời nào là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đứng một bên nhìn cảnh này nhưng lại giả vờ như không thấy không nghe, trực tiếp trầm mặc đứng nguyên tại chỗ.

Thấy mọi người bất mãn với Hồng Vân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thực sự không quản không hỏi, hoàn toàn như không hề quen biết Hồng Vân.

Bị tứ diện sở ca, Hồng Vân trong lòng vô cùng khó chịu, dứt khoát hừ lạnh một tiếng rồi trực tiếp rời đi.

Sau đó, trải qua một vài sóng gió nhỏ, tất cả đại năng cũng bắt đầu chuẩn bị rời đi.

Trước đó nghe đạo thu hoạch được không ít, cần phải trở về bế quan cảm ngộ một phen.

Qua lần giảng đạo này, ngoại trừ người của Thần Điện, một ngàn bốn trăm người còn lại bất luận là ai cũng đều công nhận sự vĩ đại của Hồng Quân đạo tổ.

Do đó khi rời đi, họ cũng bái tạ Tử Tiêu Cung.

Những người thuộc Thần Đạo khi rời đi cũng hướng về phía Tử Tiêu Cung bái một bái, mong chờ lần giảng đạo thứ hai.

Chỉ là đối tượng bái lạy khác nhau, sinh linh Hồng Hoang bái Hồng Quân, người Thần Đạo bái Hoàng Thiên, một bên vì Tiên đạo

chi pháp, một bên vì quy tắc Thần Đạo!

Tuy nhiên, vạn vạn không ngờ tới, chân trước chưa rời khỏi Tử Tiêu Cung, chân sau đã có người gọi lại.

Người gọi họ lại chính là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đang lúc xuân phong đắc ý.

Hai người sau khi ra khỏi Tử Tiêu Cung, thấy các đại năng định rời đi liền lập tức đuổi theo.

Đi tới trước mặt những người này, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trực tiếp bắt đầu lôi kéo những người nghe đạo.

Tuy nhiên họ chỉ lôi kéo người của Tiên đạo, vì người Thần Đạo tu luyện đạo pháp khác biệt, nên Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng tự giác không lôi kéo người của Thần Đạo.

Cũng không dám a!

Phải biết rằng, vị tiền bối đại năng khiến Hồng Quân đạo tổ cũng phải kiêng dè kia lúc này đang ở trong Tử Tiêu Cung, ở trước mặt người ta mà lôi kéo người của người ta, hai người họ không muốn sống nữa sao?

Những người thuộc Thần Đạo sau khi có Luyện Thần Quyết và thừa kế của Thần Điện, trong lòng cũng có chút xem thường thế lực của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, nên khi biết ý định của hai người họ, liền khinh thường trực tiếp rời đi.

Điều này khiến Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu sắc mặt biến đổi, nhưng cũng không dám biểu hiện ra, chỉ có thể cười bồi.

Tuy nhiên không ít người trong số nghe đạo đã bị lung lay, trong đó có vài vị đại năng Tiên đạo vừa đột phá Chuẩn Thánh chi cảnh.

Lúc này, nhiều người có thể dự đoán một đại thế lực khác sắp trỗi

dậy, nhưng cũng có người đang quan sát, dù sao hiện nay trong Hồng Hoang có Thiên Đình là một quái vật khổng lồ.

Đồng thời, có một Vu tộc đang thăng tiến thần tốc, nếu họ không để ý tới chiếu mệnh của Hồng Quân thì việc Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu muốn quản lý Hồng Hoang vô nghi chỉ là một câu chuyện cười.

Cho dù Vu Yêu không động thủ, thành lập thế lực thứ ba cũng không quản lý được Vu Yêu lưỡng tộc.

Sau khi Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đưa một nhóm người rời đi, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng dừng lại, bên cạnh hai người có một nam một nữ.

Hai người chính là Phục Hy và Nữ Oa.

Sau khi Hồng Quân truyền đạo kết thúc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã gọi hai người Phục Hy, Nữ Oa lại. "Tại hạ Yêu tộc Đế Tuấn, (Yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất), bái kiến Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu, chúc mừng hai vị đột phá Chuẩn Thánh chi cảnh." Nữ Oa và Phục Hy nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, cũng dừng lại, tò mò nhìn hai người. "Phục Hy (Nữ Oa) bái kiến Đế Tuấn đạo hữu, Đông Hoàng Thái Nhất đạo hữu, đồng hỉ, cũng chúc mừng hai vị đột phá Chuẩn Thánh chi cảnh." Phục Hy và Nữ Oa sau khi quan sát một phen, sắc mặt đại biến, trong lòng kinh hãi.

Vạn vạn không ngờ thiên phú của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại cao như vậy.

Tuy hai người họ cũng đột phá Chuẩn Thánh nhưng tu vi chưa ổn định.

Thế nhưng khí tức bộc phát trên người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hoàn toàn là khí tức Chuẩn Thánh ổn cố.

Chứng minh hai người đã ổn định cảnh giới, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, chứng tỏ hai người họ vượt xa hai huynh muội này. "Không biết hai vị đạo hữu sau này có kế hoạch gì?" Đế Tuấn cười nói.

Nghe lời này, Phục Hy đoán ra được ý định của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng cũng không biểu lộ ra. "Không giấu gì đạo hữu, huynh muội ta vốn bế quan không ra, nếu không phải Đạo tổ truyền đạo thì chúng ta có lẽ vẫn chưa xuất quan.

Hiện giờ ta định đưa muội muội du lịch Hồng Hoang để mở mang tầm mắt, nhưng cũng chưa biết bắt đầu từ đâu." Ý nghĩa lời này của Phục Hy là hai người không bế quan nữa, nhưng sau này làm gì thì chưa quyết định.

Đế Tuấn cũng nghe ra ý này, liên mang nói: "Không biết hai vị đạo hữu có nguyện ý gia nhập Thiên Đình của ta không?" "Đúng vậy, thiên hạ vạn vật sinh linh đều là Yêu tộc, hai vị đạo hữu cùng là người Yêu tộc, chi bằng gia nhập Thiên Đình ta để cùng hưởng khí vận Thiên Đình." Đông Hoàng Thái Nhất bổ sung.

Nữ Oa và Phục Hy nghe lời này cũng lâm vào trầm tư, không động tâm là giả, bởi hiện tại thế lực Thiên Đình lớn, gia nhập Thiên Đình có thể hưởng thụ khí vận, còn có không ít chỗ tốt khác.

Nhưng hai người họ lại không thích chém giết, nên nhất thời lâm vào do dự.

Đế Tuấn biết hai người này vốn bế quan không ra, cũng đoán được tính cách của họ, liền liên mang khai khẩu: "Hai vị đạo hữu, chúng ta chỉ mời hai vị gia nhập Thiên Đình, không cần hai vị phải vì Thiên Đình mà xuất chinh." Đế Tuấn thực tâm muốn kéo Phục Hy và Nữ Oa vào Thiên Đình.

Có hai người này gia nhập, dù có xuất chinh hay không thì vẫn có

thể uy chấn tứ phương.

Đồng thời cũng khiến các thế lực khác thêm kiềng nể Thiên Đình, chỉ cần hai vị gia nhập Thiên Đình thì chuyện xuất chinh sau này tính sau. "Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu có thể yên tâm, hai vị gia nhập Thiên Đình có thể hưởng thụ địa vị tương đương với ta, không hề thấp hơn ba người chúng ta." Lúc này từ phía sau mấy người, một đạo thanh âm vang lên, sau đó Lôi Thần mang theo bảo vật Hoàng Thiên ban thưởng đi tới. "Bái kiến Lôi Thần đạo hữu." Mọi người chào hỏi. "Bái kiến Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu." Lôi Thần cũng đánh giá Phục Hy và Nữ Oa một phen, phát hiện tu vi của hai người xong cũng hài lòng gật đầu. "Không biết ý tứ câu nói vừa rồi của Lôi Thần đạo hữu là gì?" Phục Hy trực tiếp hỏi. "Cái này nhường cho Đế Tuấn đi!" Lôi Thần nhìn Đế Tuấn một cái, cười nói.

Nghe lời Lôi Thần, Đế Tuấn cười nói: "Lời Lôi Thần vừa nói cũng chính là lời của ta.

Hai vị gia nhập Thiên Đình ta có thể hưởng thụ địa vị giống như chúng ta.

Chương 448

Ta là Yêu Hoàng Đế Tuấn, Thái Nhất là Đông Hoàng, Lôi Thần là Yêu Thần.

Nếu hai vị chịu gia nhập Thiên Đình, sẽ được phong hiệu: Hy Hoàng, Oa Hoàng!" Những chuyện xảy ra bên ngoài Tử Tiêu Cung, Hoàng Thiên và Hồng Quân tự nhiên thấu hiểu, nhưng đây là thiên định, hai người tự nhiên sẽ không ra tay.

Hoàng Thiên đương nhiên không ngăn cản Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lôi kéo Nữ Oa, Phục Hy.

Tạm không nói đến quỹ đạo nguyên bản là như thế, việc Nữ Oa và Phục Hy gia nhập Yêu tộc không hề thay đổi đại thế tương lai.

Hồng Quân không ra tay vì có Hoàng Thiên ở đây, lão suy tính thấy Nữ Oa và Phục Hy nhất định sẽ gia nhập Yêu tộc.

Chuyện hôm nay chỉ là cái cớ để Nữ Oa và Phục Hy tương lai gia nhập Yêu tộc Thiên Đình. "Đạo hữu, nhìn Hồng Vân kia thế nào?" Vận Mệnh Hồng Quân hỏi.

Hoàng Thiên trực tiếp lắc đầu cười, Hồng Vân tự tìm đường chết thì liên quan gì đến hắn, Hoàng Thiên không có rảnh rỗi mà quản loại chuyện này. "Ta có thể nhìn thế nào?

Hồng Vân muốn làm gì thì làm, bản tôn đã nói rồi, không quản được vận mệnh thần kỳ cân bằng kia, không thể khống chế toàn bộ.

Hồng Vân định sẵn là như vậy, từng được Trấn Nguyên Tử dưới trướng ta nhắc nhở nhưng vẫn ngu xuẩn chí cực, bản tôn còn có thể làm sao?" Nói xong, Hoàng Thiên lại nhìn Vận Mệnh Hồng Quân mặt không biểu cảm, lòng khinh bỉ là không cần bàn cãi. "Hơn nữa, bản

tôn cũng không thể không bội phục cái da mặt của ngươi, Hồng Vân vốn có hy vọng sống tiếp, nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí kia đã ép hắn vào đường cùng, thực sự có chút quá đáng rồi phải không?" Hoàng Thiên bằng tu vi tự nhiên có thể suy ra sinh tử kiếp của Hồng Vân.

Vốn dĩ nếu Hồng Vân không tiếp nhận Hồng Mông Tử Khí thì có cơ hội tồn tại.

Nhưng một đạo Hồng Mông Tử Khí đã ép hắn vào đường cùng, phải biết Hồng Mông Tử Khí có thể khiến một người thành thánh, Hồng Hoang không ai không đỏ mắt.

E rằng chỉ có những người trong Thần Điện là không đỏ mắt, vì Thần Điện tiến giai Thần Đế chi cảnh không cần Hồng Mông Chi Khí.

Những người Thần Điện khinh thường Hồng Mông Tử Khí, nhưng những người khác trong Hồng Hoang tuyệt đối không nhịn được sự dụ hoặc đó.

Cho nên, trong vạn năm tới, Hồng Vân tuy chưa bị tấn công nhưng sau vạn năm, Hồng Vân đi đến đâu cũng sẽ bị truy sát, lúc đó nếu tu vi không tốt thì chỉ có con đường chết. "Khụ... bần đạo chỉ muốn bổ thường..." Ngay cả Vận Mệnh Hồng Quân lúc này cũng có chút xấu hổ. "Thế nào?

Bị cái gã Tây Phương kia tính kế rồi chứ gì?

Tuy đã cấp cho hai tiểu bối Tây Phương kia ma nạn, kết quả thì sao?

Người ta hoàn toàn không thèm quan tâm, mặt dày mày dạn cưỡng đoạt cơ duyên.

Hừ hừ, nếm mùi thất bại rồi chứ?" Hoàng Thiên trước đó cảm thấy Vận Mệnh Hồng Quân không thực tế, cũng không hiểu tình hình

mà muốn khống chế tất cả, thậm chí dùng thần thông ý niệm tìm Hoàng Thiên, kết quả bị Hoàng Thiên dội cho gáo nước lạnh.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt rồi, không tin cũng phải tin, Hồng Vân không hiểu sao đã giáng đòn đả kích vào lão. "Aizz, bần đạo tin rồi, bần đạo thực sự không ngờ Hồng Vân lại đáng ghét như vậy, hành vi này mang theo nhân quả nặng nề, e rằng..." Vận Mệnh Hồng Quân không nói hết, nhưng Hồng Vân sau này xui xẻo là cái chắc, e rằng cái mạng nhỏ cũng khó bảo toàn.

Lập tức Vận Mệnh Hồng Quân lắc đầu, lại nói về kẻ tội đồ Nhân Quả Ma Thần: "Thật không ngờ bần đạo lại bị tên Nhân Quả Ma Thần kia tính kế mất hai thánh vị, thật đáng ghét.

Hoàng Thiên đạo hữu không bị quy tắc chí cao ước thúc, không giống bần đạo, có thể đi tìm tên Nhân Quả Ma Thần đó tính sổ." Vận Mệnh Hồng Quân rất rõ, vì Thiên Đạo ước thúc lão không thể ra tay, nhưng Hoàng Thiên không chịu Thiên Đạo ước thúc thì có thể tùy ý làm xằng làm bậy a! "Ha ha, thôi thôi, phiền quá, bản tôn không có hứng thú đó.

Nhân Quả Ma Thần quả thực có tính kế, nhưng phải thừa nhận người ta cũng gián tiếp giúp đỡ, nếu không thì làm sao trả được nhân quả Tây Phương?

Có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng không tệ, ít nhất có thể dễ dàng trả được nhân quả, huống hồ chỉ là hai thánh nhân, không làm gì được đâu." Hoàng Thiên tự nhiên hiểu ý tứ trong lời Vận Mệnh Hồng Quân, nhưng đối với chuyện này thực sự không có hứng thú, có hứng thú cũng sẽ không ra tay, giúp Vận Mệnh Hồng Quân trút giận một cách vô ích, chỉ có kẻ ngốc mới làm. "Không giống nhau, Nhân Quả Ma Thần tính kế quả thực đã giúp bần đạo giải quyết phiền phức lớn, nhưng không thể phủ nhận bần đạo bị tính kế.

Hoàng Thiên đạo hữu chớ quên, sau khi bần đạo hợp đạo, cảm tình lúc này sẽ triệt để mất đi, lúc đó chỉ hành động theo quy tắc..." "Bản tôn tự nhiên hiểu, nói thật, không có cảm tình ta càng yên tâm hơn, tuy lời này không dễ nghe nhưng là sự thật." Hoàng Thiên cười nói.

Lời này vừa thốt ra, Vận Mệnh Hồng Quân cũng sững người, lập tức hiểu ý của Hoàng Thiên. "Nói cũng không sai, có tư tâm và cảm tình sẽ đại biểu cho vô số phiền phức, thậm chí đe dọa to lớn đối với Hồng Hoang, bần đạo hiểu rồi..." Qua lời nói của Hoàng Thiên, Vận Mệnh Hồng Quân trong chớp mắt minh ngộ, có lẽ sau này hợp đạo thì trạng thái không có cảm tình mới là tốt nhất. "Cho nên a, tính toán nhiều làm gì?

Cứ mặc kệ đi, xem như một trải nghiệm hiếm có.

Sau này cho dù có bị người ta tính kế nữa thì cũng chẳng sao, lúc đó Thiên Đạo là gì?

Tổn hữu dư bổ bất túc, phụng hiến, vô tư, chí công." Hoàng Thiên nói. "Giống như Bàn Cổ đạo hữu sao?" Vận Mệnh Hồng Quân lẩm bẩm. "Đúng vậy, cũng là một loại trường tồn, một loại đạo, ta tin chắc thù đồ đồng quy." Hoàng Thiên kiên định nói. "Tê, ý đạo hữu là?" Nghe lời này, thân thể Vận Mệnh Hồng Quân đột nhiên chấn động. "Hừ hừ, tự mình cảm nhận đi, ta thấy có khả năng một ngày nào đó ngươi cũng sẽ siêu thoát, có một ngày thực sự trở thành tồn tại của Vận Mệnh, giống như bản tôn vậy.

Cho nên a, hợp đạo mới là con đường tốt nhất." Nói xong, Hoàng Thiên cũng không tiếp tục dài dòng với Vận Mệnh Hồng Quân nữa, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang biến mất...

Lúc này tại nơi ở của Vu tộc Hồng Hoang, trong triệu dặm quần sơn đột nhiên bộc phát ra mười hai luồng khí thế mạnh mẽ, theo đó là

sát khí ngút trời, thu hút ánh nhìn của rất nhiều sinh linh Hồng Hoang.

Tuy nhiên khi chúng sinh bị thu hút xong cũng lập tức phản ứng lại, động tĩnh như vậy e rằng Thập Nhị Tổ Vu đã đột phá Chuẩn Thánh chi cảnh, chuyện này không phải nhỏ.

Thập Nhị Tổ Vu vốn có chiến lực kinh nhân, giờ đây đều đột phá Chuẩn Thánh bằng nhục thân, chiến lực e rằng càng thêm khủng khiếp.

Nhìn Hồng Hoang lại sắp có phong ba bão táp.

Hiện tại Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc đều đã đột phá Chuẩn Thánh, lại có một Yêu sư Thiên Đình phong hào Yêu Thần Lôi Thần tu vi tới nay vẫn là ẩn số, cộng thêm Thập Đại Yêu Vương tu vi đều đạt tới Đại La đỉnh phong, thấp nhất cũng đạt tới Đại La hậu kỳ.

Hơn nữa, cùng là Chuẩn Thánh chi cảnh, hai người Nữ Oa và Phục Hy cũng đã gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, khiến thực lực Yêu tộc Thiên Đình càng thêm thăng tiến.

Chương 449

Bất Chu Sơn...

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần cùng với hai người mới gia nhập Nữ Oa, Phục Hy đang tụ họp tại Yêu Hoàng Điện. "Đại ca, Hồng Quân đạo tổ có ý gì vậy?

Phái Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu làm thủ lĩnh nam tiên nữ tiên Hồng Hoang, chẳng lẽ muốn Thiên Đình ta phải cúi đầu trước bọn họ sao?" Với tính khí của Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên không chịu nổi, để người khác dẫm lên đầu Thiên Đình mà leo lên, Thái Nhất là người đầu tiên không đồng ý. "Hồng Quân đạo tổ có an bài như vậy tự nhiên có mục đích riêng, không đến mức liên quan tới Thiên Đình ta.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu muốn làm gì thì làm, chỉ cần không chọc tới Thiên Đình ta thì mặc họ.

Nhiệm vụ hàng đầu của Thiên Đình chúng ta hiện nay là quy tụ lòng người, khôi phục nguyên khí." Đế Tuấn nói. "Đế Tuấn nói cũng có lý.

Hơn nữa Thiên Đình ta sợ gì?

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu có Hồng Quân sách phong, vậy ta có Thần Tôn sách phong đây, là loại được Thiên Đạo thừa nhận, ta xem trong Hồng Hoang ai dám không phục?" Lôi Thần ngồi trên ghế bên cạnh, nhàn nhạt mỉm cười.

Vốn là người của Thần Đạo, đối với Hồng Quân họ chỉ có một chút tôn kính chứ không hề kiêng dè.

Chỉ có Hoàng Thiên mới là tín ngưỡng của họ, họ tin thờ Hoàng

Thiên.

Hoàng Thiên đã sách phong ba người bọn họ, đó mới là chính thống, sợ gì? "Ha ha ha, đúng vậy, Lôi Thần nói đúng.

Cũng may khi đó Thần Tôn tiền bối có mặt, nếu không ta thực sự phải chịu thiệt." Đông Hoàng Thái Nhất cười nói.

Đế Tuấn nghe vậy cũng ha ha đại tiếu.

Khi Hoàng Thiên sách phong, biểu tình của Hồng Quân cùng Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu thật khiến hắn muốn cười to.

Đơn giản là quá sảng khoái.

Nhưng Thái Nhất nói cũng đúng, khi đó nếu không có Hoàng Thiên tiền bối tại trường, e rằng hai người họ thực sự phải chịu thiệt.

Từ đó, Đế Tuấn cùng Đông Hoàng Thái Nhất và tất cả những người Thiên Đình có mặt lúc ấy đều sinh lòng cảm kích đối với Hoàng Thiên. "Ngạch... không biết Thần Tôn tiền bối mà Đế Tuấn đạo hữu nhắc tới là..." Phục Hy tự nhiên biết vị đại năng Thần Tôn đột nhiên xuất hiện kia.

Nhưng cụ thể thì không hiểu chút nào, nên cất tiếng hỏi. "Ân, Phục Hy đạo hữu đã hỏi thì huynh đệ chúng ta cũng không giấu giếm.

Thần Tôn tiền bối là người chỉ đường dẫn lối cho ta.

Nếu không có Thần Tôn tiền bối, ta không có địa vị như hiện tại, có thể nói Thần Tôn là cha mẹ tái sinh của ta!" Đế Tuấn một mặt tôn kính, đối với Hoàng Thiên hắn thực sự tôn kính tận đáy lòng.

Xác thực, nếu không có Hoàng Thiên thì tuyệt đối không có ngày hôm nay. "Vị Thần Tôn tiền bối đó thực sự mạnh như vậy sao?" Nữ Oa không nhịn được mở miệng. "Hừ, chuyện khác ta không dám nói, nhưng Thần Đạo chí tôn Hoàng Thiên đại thần tôn của ta tuyệt đối

vượt xa tất cả sinh linh Hồng Hoang." Lôi Thần hừ lạnh một tiếng, tiếp lời.

Lời này vừa thốt ra, Phục Hy và Nữ Oa đều sững người.

Tên Lôi Thần này dám nói như vậy, chẳng lẽ Hồng Quân đạo tổ cũng không bằng vị Thần Tôn kia sao?

Nhưng mà những chuyện xảy ra trong Tử Tiêu Cung, dường như Hồng Quân đạo tổ thực sự không dám nói nhiều, xem ra sau này phải đối đãi cung kính hơn với vị Thần Tôn tiền bối kia. "Được rồi, chuyện về Thần Tôn tiền bối gác lại, chúng ta hãy bàn về chuyện Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đi!" Đế Tuấn nói. "Đại ca, nếu theo như những gì chúng ta vừa nói thì liệu có làm tăng thêm khí diễm của họ không?

Sau khi giảng đạo kết thúc, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đã bắt đầu chiêu lãm những người nghe đạo đó, trong số đó không thiếu những cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh bị lôi kéo.

Nếu cứ mặc kệ, e rằng họ sẽ ngày càng lớn mạnh, đến lúc đó có gây ra uy hiếp cho chúng ta không?" Đông Hoàng Thái Nhất cũng có chút lo lắng, dù sao tuy Yêu tộc Thiên Đình hiện tại thế lực bàng đại nhưng cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh cũng chỉ có bốn người.

Tuy mấy người này đều là tồn tại đỉnh phong trong Chuẩn Thánh, nhưng cũng không địch lại số lượng Chuẩn Thánh đông đảo của đối phương. "Ha ha ha, điều đó không ngại, cứ để họ phát triển lớn mạnh đi.

Nếu thực sự hình thành thế lực thứ ba trong Hồng Hoang, khi đó tam túc đỉnh lập thì đối với Thiên Đình chúng ta cũng là một chuyện tốt, có thể cho Thiên Đình chúng ta thêm thời gian để chỉnh hợp lòng người.

Đến khi thực sự đe dọa được Thiên Đình, mấy người chúng ta tự nhiên sẽ ra tay diệt gọn." Đế Tuấn vô cùng tự tin, trước hết mấy người họ đều là tồn tại đỉnh phong trong Chuẩn Thánh, nhị đệ Đông Hoàng càng có chiến lực phi phàm, lại thêm Phục Hy, Nữ Oa giúp đỡ, căn bản không sợ.

Lôi Thần hiện tại cũng đã bước vào Chuẩn Thánh chi cảnh, như vậy khi đó sẽ có năm vị Chuẩn Thánh.

Thập Đại Yêu Vương dưới trướng Thiên Đình cũng đã đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tối đa vạn năm nữa cũng sẽ đạp nhập Chuẩn Thánh chi cảnh, khi đó sẽ có mười lăm vị cao thủ Chuẩn Thánh, Thiên Đình có gì phải sợ Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu?

Lúc này, việc Hồng Quân chỉ phái Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu quản lý nam tiên nữ tiên Hồng Hoang tất nhiên sẽ dẫn đến sự trỗi dậy của một đại thế lực.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng tuyệt đối không phải hạng người tầm thường, tuy dã tâm không quá lớn nhưng cũng khá có dã tâm.

Hiện giờ hai người nhận được mệnh lệnh của Hồng Quân, ngay khi chưa rời khỏi Tử Tiêu Cung đã bộc lộ dã tâm.

Công nhiên lôi kéo Tử Tiêu khách, giờ trở về Hồng Hoang tất nhiên sẽ bắt đầu chiêu lãm nhân thủ rầm rộ, khi đó thế lực thứ ba sẽ xuất hiện.

Trở về Hồng Hoang, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đã lôi kéo được hai ba trăm vị Tử Tiêu khách.

Sau khi về tới, mấy người trực tiếp đến một hòn tiên đảo trên Đông Hải tên là Vạn Tiên Đảo, vốn là nơi tu hành của các tán tiên.

Do Bồng Lai Đảo đã bị Thần Điện chiếm đóng nên cơ duyên của

Đông Vương Công đã biến mất.

Tuy Vạn Tiên Đảo không bằng Bồng Lai Đảo do một mảnh vỡ hỗn độn hóa thành khi Bàn Cổ khai thiên, nhưng nơi này tiên khí bức người, cũng là một động thiên phúc địa thượng hạng.

Chương 450

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thấy nơi này linh khí dồi dào tự nhiên vô cùng mãn ý, đại thủ nhất huy liền biến nơi đây thành đại bản doanh.

Đồng thời bắt đầu chiêu lãm nhân thủ ở đó.

Tuy nhiên hiện nay các tộc trong Hồng Hoang không phục, vạn linh vi yêu, đại bộ phận Yêu tộc đã quy thuận Thiên Đình, cho nên cũng chỉ còn lại một số trong tứ hải, nhưng những kẻ đó đều không lọt vào pháp nhãn của hai người.

Vì vậy, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trực tiếp từ bỏ việc chiêu lãm Yêu tộc, chuyển trọng tâm sang những tán tiên rải rác trong Hồng Hoang.

Cùng với những người lôi kéo được trong Tử Tiêu Cung, họ thành lập Vạn Tiên Điện.

Trước hết, những Tử Tiêu khách được mời đều có thực lực phi phàm, nếu gia nhập Vạn Tiên Điện tất nhiên sẽ khiến danh tiếng Vạn Tiên Điện vang dội.

Không thể không nói, ngay khi Vạn Tiên Điện được thành lập đã lập tức vang danh khắp Hồng Hoang.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhận được chiếu mệnh của Hồng Quân, có đại nghĩa trong tay.

Vạn Tiên Điện có tới mười lăm vị cao thủ Chuẩn Thánh, nhiều hơn Yêu tộc Thiên Đình, và hơn mười hai vị Tổ Vu của Vu tộc ba người, cho nên thế lực hiển nhiên không tầm thường.

Sau khi Vạn Tiên Điện thành lập, lại có thêm nhiều tán tiên gia

nhập khiến thực lực tăng cường nhanh chóng.

Riêng Đại La Kim Tiên đã không dưới hai ba trăm vị, so với Vu Yêu lưỡng tộc thì người của Vạn Tiên Điện ít tới thảm thương.

Nếu nhìn ngoài mặt, chiến lực cao tầng của Vạn Tiên Điện hiện nay không thua kém Vu Yêu lưỡng tộc là bao.

Nhưng thực lực thực sự còn kém xa Vu Yêu lưỡng tộc, bởi hai tộc đã phát triển bao nhiêu năm nay, thực lực thực sự chưa bao giờ lộ diện.

Hiện nay Vạn Tiên Điện đang như mặt trời ban trưa, ngoài các cao thủ Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên, còn có các tán tiên tu vi Huyền Tiên, Thái Ất Kim Tiên liên tục gia nhập.

Dù sao hiện nay trong Hồng Hoang, Vu Yêu lưỡng tộc thế lực quá lớn, những tán tiên này chỉ có thể cầu sinh trong kẽ hở, gia nhập Vạn Tiên Điện tự nhiên không cần lo lắng bị tai bay vạ gió sau này.

Tuy nhiên vẫn có những tán tiên đang quan sát, bởi nếu Vu Yêu lưỡng tộc bất chấp chiếu mệnh của Thánh nhân mà nhất quyết ra tay với Vạn Tiên Điện thì gia nhập lúc này chẳng khác nào tự chuốc họa vào thân.

Để bảo đảm an toàn cho bản thân, họ chỉ đành quan sát, nếu Vạn Tiên Điện thành thế thì tự nhiên sẽ không lùi bước nữa.

Đương nhiên, ngoài ra còn có một nhóm người không có hứng thú với Vạn Tiên Điện của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, trong đó nhiều nhất là những người từ bỏ Tiên đạo nhập Thần Đạo, người của Thần Điện, và những đại năng đột phá Chuẩn Thánh trong Tử Tiêu Cung.

Có những người không muốn hạ mình dưới trướng kẻ khác, có người không muốn tham gia tranh đấu Hồng Hoang, nên tự nhiên

khinh thường Vạn Tiên Điện, ví dụ như Tam Thanh.

Thời gian trôi đi, đã qua ba cái nguyên hội.

Trên Vạn Tiên Đảo, Vạn Tiên Điện ngày càng lớn mạnh, Vu Yêu lưỡng tộc không có động tĩnh cũng không phản ứng.

Điều này không nghi ngờ gì khiến Vạn Tiên Điện phát triển càng thêm thuận lợi.

Vạn Tiên Điện tập kết thêm nhiều tán tu Hồng Hoang, thực lực kinh nhân, trở thành thế lực thứ ba trong Hồng Hoang có thể sánh ngang với Vu Yêu lưỡng tộc.

Hiện nay Hồng Hoang lâm vào thế chân vạc tam túc đỉnh lập.

Yêu tộc và Vu tộc trong ba nguyên hội này thực lực cũng đại tăng.

Thập Đại Yêu Vương dưới trướng Yêu tộc đều đã đột phá Chuẩn Thánh chi cảnh, Lôi Thần cũng cảm ngộ Thần Đạo đột phá Thần Vương, tu vi ổn định.

Mười hai đại vu của Vu tộc cũng đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới, đồng thời trong Thập Nhị Tổ Vu, Đế Giang và Chúc Cửu Âm cũng đã đạt tu vi viên mãn, sắp đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc cùng với lửa Tam Thanh cũng sắp bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ... "Ba cái nguyên hội đã trôi qua, phá hồ lô kia cũng nên chín rồi chứ?" Trong một hẻm núi ở Bất Chu Sơn, Hoàng Thiên nhìn dây hồ lô chứa thiên nhiên linh khí vô cùng nồng đậm trước mắt, cùng với sáu cái hồ lô kết trái bên trên.

Từ khi chia tay với Vận Mệnh Hồng Quân, Hoàng Thiên đã tới Bất Chu Sơn, mục đích chính là vì dây hồ lô này.

Trong thời gian đó, Vận Mệnh Hồng Quân đã khổ sở cầu xin, sáu cái bảo hồ lô này là vật định sẵn của thiên đạo, liên quan tới sự tiếp

nối và bố cục của Hồng Hoang sau này.

Vì vậy Vận Mệnh Hồng Quân luôn cầu xin Hoàng Thiên cao xanh quý thủ, đừng chiếm những cái hồ lô này làm của riêng, khí vận của sáu cái hồ lô này phải được tiếp nối, Hoàng Thiên tuyệt đối không được phá hỏng.

Trước điều đó Hoàng Thiên chỉ cười, khí vận tương lai của Hồng Hoang liên quan gì đến hắn?

Chỉ cần là bảo bối, Thiên Đạo không cho sao?

Tuy nhiên, Hoàng Thiên cũng không chiếm hết tất cả hồ lô, hắn đã hứa với Vận Mệnh Hồng Quân, chỉ có điều dây hồ lô thì hắn sẽ không nhường.

Sáu cái hồ lô kia mất đi cũng không sao, nhưng dây hồ lô thì Hoàng Thiên không thể nhường, cho dù Thiên Đạo có đích thân ra mặt đi chăng nữa, Hoàng Thiên cũng không đáp ứng, trực tiếp dội cho gáo nước lạnh.

Sở dĩ Hoàng Thiên không chọn chiếm hồ lô mà đòi lấy dây hồ lô là có nguyên nhân.

Bởi vì sau khi lứa hồ lô này mất đi, dây hồ lô vẫn có thể tiếp tục kết trái, tuy không phải lứa đầu tiên nhưng với tu vi của Hoàng Thiên, hồ lô trồng ra chắc chắn không kém lứa đầu, thậm chí còn mạnh hơn.

Quan trọng nhất là lứa đầu kết sáu cái hồ lô bằng linh khí tiên thiên, tác dụng đối với Thần Đạo không quá lớn.

Nếu Hoàng Thiên có thể dùng quy tắc Thần Đạo để nhuận dưỡng dây hồ lô thì sau này sẽ kết ra hồ lô Thần Đạo, đối với người Thần Đạo mới là có tác dụng lớn nhất.

Còn về việc vì sao Thiên Đạo khổ sở cầu xin Hoàng Thiên nhường dây hồ lô, đó là vì dây hồ lô là một chí bảo đối với Nữ Oa.

Tuy lúc này dây hồ lô chưa có ích cho Nữ Oa, nhưng một khi nó trở thành Tạo Nhân Tiên thì sẽ có tác dụng vô cùng to lớn.

Lứa nhân tộc tiên thiên đầu tiên là do Nữ Oa nặn theo hình dáng của mình và Phục Hy, nên tiềm lực rất cao.

Nhưng sau đó Nữ Oa mệt mỏi, liền nghĩ ra một cách, đó là dùng dây hồ lô nhúng vào đầm bùn chứa tiên thiên linh thổ, sau đó vung một cái, lứa nhân tộc tiên thiên thứ hai ra đời.

Lứa nhân tộc tiên thiên thứ hai tự nhiên không có tiềm lực cao bằng lứa đầu nhưng tiềm lực cũng không hề thấp.

Từ đó về sau, dây hồ lô cũng trở thành hậu thiên linh bảo Tạo Nhân Tiên, cho nên nó là bảo bối quan trọng liên quan tới việc Nữ Oa thành thánh, Thiên Đạo tự nhiên không nỡ.

Nhưng cho dù vậy, Hoàng Thiên cũng sẽ không nhường dây hồ lô, Nữ Oa có thể thành thánh hay không liên quan gì đến hắn?

Hoàng Thiên chỉ quan tâm tới Thần Đạo, phàm là linh bảo có lợi cho Thần Đạo, Hoàng Thiên tự nhiên đều sẽ tranh thủ.

Cuối cùng dưới sự khổ sở cầu xin của Thiên Đạo, sau khi Thiên Đạo móc ra thêm một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hoàng Thiên mới nhượng bộ.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên chỉ đồng ý cho Thiên Đạo mượn dây hồ lô, và Nữ Oa không được cải tạo nó thành Tạo Nhân Tiên, nếu Nữ Oa dám làm trái ý Hoàng Thiên thì cũng đừng trách Hoàng Thiên không khách khí.

Chương 451

Cho dù Nữ Oa có thành thánh, Hoàng Thiên cũng sẽ cho nàng biết thế nào là lễ độ.

Thực ra Hoàng Thiên đáp ứng Thiên Đạo là vì có một toan tính, đó là khí vận nhân tộc.

Sau khi lượng kiếp Vu Yêu kết thúc, nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Khi đó nhân tộc sẽ chiếm trọn đại khí vận, hành động này của Hoàng Thiên hoàn toàn có thể thu được khí vận từ nhân tộc.

Không biết có thể chiếm được bao nhiêu nhưng một khi có thể chia sẻ khí vận nhân tộc, Thần Đạo sẽ lại tiến thêm một bước dài. "Dây hồ lô, cộng thêm ngũ thải khí những tiên thiên bên trên, lại thêm một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, và một cái hồ lô chưa chín (tổng cộng bảy cái hồ lô), chậc chậc chậc, xem ra lần này bản tôn là người thu hoạch lớn nhất rồi." Hoàng Thiên nghĩ thầm, phát hiện hình như không thiệt chút nào, dường như mình là kẻ thu hoạch nhiều nhất.

Hoàng Thiên đứng cạnh dây hồ lô, nhìn sáu cái hồ lô sắp chín, hắn đã hứa với Thiên Đạo thì tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Tuy nhiên Hoàng Thiên cũng phát hiện ra, khi những người được gọi là hữu duyên kia đến đủ, hồ lô mới triệt để chín.

Không thể không nói, Thiên Đạo tính toán thật khéo.

Nghĩ đoạn, Hoàng Thiên liền ẩn mình vào không gian, chờ đợi những người hữu duyên đến, chờ hồ lô chín hẳn.

Lúc này tại Côn Luân Sơn. "Đại ca nhị ca, có cảm ứng được

không?" Thông Thiên mặt nhìn Nguyên Thủy và Lão Tử, thấy hai người cũng mang vẻ mặt huyền nghi, trong lòng chấn động. "Đại ca, chẳng lẽ?" Nguyên Thủy gật đầu, lập tức hỏi Lão Tử. "Chắc không sai đâu, nếu không có gì thay đổi thì chắc là linh bảo có duyên với ba huynh đệ chúng ta sắp xuất thế, chúng ta mau chóng tới đó thôi." Lão Tử nói xong, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang bay vút đi như sợ bỏ lỡ, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng gật đầu rồi nhanh chóng hướng về phía Bất Chu Sơn...

Yêu tộc Thiên Đình. "Muội muội, có cảm ứng được không?" Phục Hy nhìn Nữ Oa đang đột ngột biến sắc, lo lắng hỏi. "Ca ca, muội cảm thấy ở Bất Chu Sơn dường như có linh bảo xuất thế, có duyên với muội.

Có một sự chỉ dẫn vô cùng thần kỳ đang triệu hoán muội." Nữ Oa tương tự cũng cảm nhận được sự chỉ dẫn của hồ lô, lập tức nói. "Nếu đã như vậy thì mau đi thôi!

Ta sẽ đi thông báo cho Đế Tuấn đạo hữu." Phục Hy nói xong trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang đến Yêu Hoàng Điện.

Nữ Oa tự nhiên cũng sẽ không bỏ lỡ cơ duyên, đạo lý trời cho không lấy tất chịu hậu quả nàng hiểu rõ, nên vội vã hướng về phía Bất Chu Sơn mà đi.

Tại Yêu Hoàng Điện, Phục Hy vội vã chạy tới, nhưng khi vừa đáp xuống điện đã phát hiện Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng đang vội vàng chuẩn bị rời đi. "Đế Tuấn đạo hữu, Đông Hoàng Thái Nhất đạo hữu!" Nghe thấy có người gọi, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dừng lại, quay đầu nhìn Phục Hy hỏi: "Phục Hy đạo hữu có chuyện gì vậy?" Phục Hy vội vã kể lại chuyện Nữ Oa cảm nhận được thiên địa linh bảo xuất thế cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất. "Hóa ra là vậy, Nữ Oa đạo hữu có cơ duyên như thế, chúng ta

tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Nhưng Nữ Oa đạo hữu đã đi đâu rồi?" Đế Tuấn cười hỏi.

Nữ Oa được bảo vật là chuyện tốt cho Thiên Đình, bởi nếu chiến lực Nữ Oa tăng lên đồng nghĩa chiến lực Thiên Đình cũng tăng lên.

Đó tuyệt đối là chuyện đại hảo sự cho Thiên Đình, linh bảo có thể khiến đại năng Chuẩn Thánh như Nữ Oa cảm ứng được thì tuyệt đối không phải phàm phẩm. "Theo như bần đạo thấy, muội muội chắc là đi về phía Bất Chu Sơn." Trước khi đi, Phục Hy thấy Nữ Oa nhìn về hướng Bất Chu Sơn.

Vì vậy Phục Hy suy đoán Nữ Oa có lẽ đã tới Bất Chu Sơn, nhưng khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nghe thấy vậy thì sắc mặt cũng thay đổi. "Bất Chu Sơn sao?" Đế Tuấn nói khẽ. "Ân?

Đế Tuấn đạo hữu nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ lần này có nguy hiểm sao?" Phục Hy thấy sắc mặt Đế Tuấn biến đổi, cứ ngỡ lần này có nguy hiểm. "Không phải vậy.

Vừa rồi hai huynh đệ ta định rời đi cũng là để tới Bất Chu Sơn, vì ta cảm nhận được ở đó có linh bảo hữu duyên với mình." Lời Đế Tuấn nói khiến Phục Hy sững người, không ngờ Đế Tuấn cũng cảm nhận được linh bảo xuất thế.

Theo lý thường, một kiện linh bảo chỉ có duyên với một người, trừ phi trên Bất Chu Sơn sẽ đồng thời xuất hiện nhiều linh bảo. "Thì ra là vậy.

Sự an nguy của Đế Tuấn đạo hữu liên quan tới vận mệnh Yêu tộc chúng ta.

Như vầy đi, hay là bần đạo đi cùng một chuyến.

Khi linh bảo xuất thế, tuy là đợi người có khí vận nhưng khó tránh

khỏi có kẻ dòm ngó, thậm chí tranh đấu." Lúc này Phục Hy cũng có chút lo lắng.

Muội muội Nữ Oa cảm nhận được, Yêu Hoàng Đế Tuấn cũng cảm nhận được, chứng tỏ kiện pháp bảo đó vô cùng linh tính, hoặc sẽ có nhiều linh bảo xuất hiện cùng lúc.

Như vậy tuy là chuyện tốt nhưng cũng có nguy hại lớn, đó là có thể dẫn đến sự đỏ mắt của kẻ khác, khiến họ bất chấp thế lực Yêu tộc mà ra tay với Đế Tuấn.

Đế Tuấn là Yêu Hoàng Yêu tộc, chủ Thiên Đình, nếu có chuyện gì thì Yêu tộc cũng khó tránh khỏi liên lụy.

Vì vậy Phục Hy vô cùng lo lắng, muội muội Nữ Oa cũng ở đó, nên nhất thời Phục Hy tràn đầy lo âu. "Đa tạ Phục Hy đạo hữu đã lo lắng, nhưng vạn vạn không thể.

Hiện nay Yêu tộc có năm người chúng ta tọa trấn, giờ Nữ Oa đạo hữu đã đi, chỉ còn Lôi Thần cùng ba người chúng ta.

Lát nữa ta và Đông Hoàng cùng đi, như vậy Thiên Đình chỉ còn Phục Hy đạo hữu và Lôi Thần đạo hữu thôi, nếu Phục Hy đạo hữu cũng đi nốt thì e rằng Thiên Đình không ổn..." Đế Tuấn nói ra sự lo âu của mình.

Hiện nay Hồng Hoang tam túc đỉnh lập, tuy Vạn Tiên Điện không đáng ngại nhưng có Vu tộc đang nhìn chằm chằm.

Nếu Thiên Đình thiếu đi quá nhiều chiến lực, vạn nhất Vu tộc thừa cơ tấn công Thiên Đình thì không xong. "Tê...

Chương 452

thôi được, nếu đã vậy thì Đế Tuấn đạo hữu hãy giúp lão phu chăm sóc tốt Nữ Oa, lão phu cũng sẽ tận lực phụ tá Lôi Thần đạo hữu." Sau khi hiểu dụng ý của Đế Tuấn, Phục Hy chỉ đành thôi.

Những gì Đế Tuấn nói thực sự có lý, Thiên Đình không thể thiếu đi nhiều chiến lực như vậy. "Xin Phục Hy đạo hữu yên tâm, huynh đệ ta định sẽ toàn lực chăm sóc Nữ Oa đạo hữu." Đông Hoàng Thái Nhất một mặt khẳng định. "Vậy tốt, hôm nay Phục Hy tại đây tạ ơn Yêu Hoàng, Đông Hoàng, đồng thời cũng chúc mừng Đế Tuấn đạo hữu có được linh bảo." "Thiện." Ba người đã bàn bạc xong, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không chần chừ, trực tiếp hóa thành hai đạo lưu quang hướng về phía Bất Chu Sơn mà đi...

Phàm là những người hữu duyên đều vội vã chạy tới Bất Chu Sơn, nhanh nhất là Tam Thanh, mất không tới vạn năm bọn họ đã tới nơi.

Khi ba người nhìn thấy sáu cái hồ lô (một cái hồ lô đã bị Hoàng Thiên lấy mất), trong lòng vô cùng kinh hỉ.

Mặc dù sáu cái hồ lô chưa chín nhưng nhìn đạo vận và cấm chế có thể hiểu được, đây là đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo với chín chín tám mươi mốt tầng cấm chế, chỉ thiếu một chút nữa là thành cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Quan trọng nhất là có tới tận sáu cái hồ lô, ba người sao không vui cho được? "Chậm đã!" Nguyên Thủy không nén nổi kinh hỉ trong lòng, trực tiếp tiến lên định ra tay nhưng lại bị Lão Tử ngăn lại. "Nhị đệ chớ vội, hồ lô chưa chín.

Ngoài ra, vi huynh đã thôi diễn một phen, phát hiện chúng ta không

thể lấy hết được, phải đợi những người có cơ duyên khác tới, nếu người không đủ thì hồ lô sẽ không chín đâu." Thái Thượng Lão Tử luôn cân nhắc kỹ lưỡng, sau khi nhìn thấy hồ lô, việc đầu tiên lão làm chính là thôi diễn một phen. "Tê!" Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe xong cũng hít vào một hơi khí lạnh, hai người sau khi thôi diễn lại cũng phát hiện quả thực là như vậy.

“Thật đáng tiếc...” Thông Thiên nhìn thoáng qua sáu cái hồ lô, trong lòng cũng vô cùng đau xót.

Vốn dĩ hắn nghĩ ba người có thể mỗi người chia hai cái, hiện tại nhìn lại thì thấy người đến hơi đông.

Dù chỉ có một cái bảo hồ lô cũng không tệ, vạn sự không thể quá tham lam, như vậy cũng tốt.

Tuy nhiên Thông Thiên nghĩ vậy, nhưng Nguyên Thủy căn bản sẽ không nghĩ thế.

Sau khi biết phải chia sẻ với người khác, trong lòng Nguyên Thủy vô cùng khó chịu.

Lập tức, Nguyên Thủy mở miệng nói: “Đại ca, tam đệ, đợi lát nữa ba anh em ta xem kẻ đến là ai.

Nếu là sinh linh bình thường thì cứ đánh chết là xong.

Kẻ nào dám cùng ba anh em ta tranh đoạt?” Lời này vừa thốt ra, Thông Thiên cũng sửng sốt.

Tính cách hắn vốn hào sảng, cho rằng cơ duyên của người khác không tranh cũng chẳng sao.

Nhưng hắn không ngờ nhị ca của mình lại tâm ngoan thủ lạt như thế.

Nhiều năm chung sống khiến Thông Thiên cảm thấy không thoải

mái.

“Làm vậy e là không tốt lắm...

Cùng lắm thì đuổi đi là được, đánh chết người ta thì hơi...” Thông Thiên chưa nói hết câu, Nguyên Thủy đã ngắt lời: “Tam đệ, chớ có tâm nhuyễn như thế.

Ở Hồng Hoang, thực lực mạnh chính là quy củ.

Thực lực không mạnh thì không chỉ không có được bảo vật, mà có duyên cũng thành vô duyên, thậm chí còn mất mạng.” Lão Tử nhìn Thông Thiên một cái, rồi lại nhìn Nguyên Thủy, sau đó nói: “Tam đệ, nhị đệ nói không sai đâu.

Đối đãi với những sinh linh yếu tiểu, tuyệt đối chớ có tâm nhuyễn.” Thông Thiên thấy cả Nguyên Thủy và Lão Tử đều nói vậy, chỉ đành lắc đầu bỏ qua.

Cuộc đối thoại của mấy người họ hoàn toàn bị Hoàng Thiên nghe thấy và nhìn rõ, hắn đối với chuyện này vô cùng khinh bỉ.

“Trong mắt bản tôn, bọn họ cũng chỉ là những sinh linh bình thường mà thôi, bản tôn có đánh chết được không?” Trong mắt Hoàng Thiên, trừ những tồn tại như Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi ra mới thực sự là đại năng giả.

Còn hạng Thánh nhân như Tam Thanh, Hoàng Thiên căn bản vô cùng khinh thường, chỉ là một lũ hề nhảy nhót, cả đời bị kẻ khác chưởng khống mà cứ tưởng mình lợi hại lắm.

Hoàng Thiên lắc đầu rồi lại bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, người chưa đến đủ thì cứ đợi thêm chút nữa vậy.

Lần này cảm ứng được cơ duyên không chỉ có Tam Thanh, còn có Nữ Oa, Đế Tuấn cùng lão hảo nhân Hồng Vân.

Gần đây tâm tình Hồng Vân vô cùng không tốt, sau khi có chỉ dẫn của cơ duyên thì trong lòng rốt cuộc cũng vui vẻ lên, vì thế cũng đang cực tốc chạy tới Bất Chu Sơn.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng nằm ở lưng chừng núi Bất Chu, tổng cộng kết được bảy cái hồ lô tiên thiên, chia làm bảy loại màu sắc: đỏ, cam, vàng, lục, thanh, lam, tử.

Trong đó, hồ lô màu đỏ còn gọi là hồ lô xích sắc.

Trong quỹ tích vốn có, hồ lô màu đỏ bị Hồng Vân lấy được, sau khi Hồng Vân vẫn lạc, hồ lô này hóa thành Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Màu cam bị Nữ Oa lấy, sau đó được Thiên Đình tế luyện thành Chiêu Yêu Phiên, còn gọi là Chiêu Yêu Hồ.

Màu vàng bị Đế Tuấn lấy, sau này luyện thành Trảm Tiên Phi Đao.

Màu lục bị Nguyên Thủy lấy, sau đó dung nhập hồn phách Kỳ Lân, có thể chấn nhiếp tâm thần.

Màu thanh bị Thông Thiên lấy, do hắn không giỏi luyện khí nên pháp bảo này sau đó bị mai một danh tiếng.

Màu tử bị Lão Tử lấy, luyện thành Tử Kim Hồ Lô để đựng đan dược.

Trong quỹ tích cũ, hồ lô đằng bị Nữ Oa lấy, sau dùng để tạo người hóa thành Công Đức Chí Bảo.

Nhưng hiện tại hồ lô đằng đã có chủ, chính là Hoàng Thiên, nên nó vô duyên với Nữ Oa rồi.

Còn cái hồ lô màu lam, trong quỹ tích cũ ghi chép là sau khi chín thì tan biến, nhưng lúc này cũng bị Hoàng Thiên lấy được.

Hồ lô màu lam này không để lại uy danh gì, nên trong mắt hậu thế nó chẳng có tác dụng gì cả.

Nhưng nếu nghĩ thế thì đại sai đặc sai, Hoàng Thiên đã nhìn chằm chằm nó rất lâu rồi.

Có thể nói hồ lô màu lam này là thần kỳ nhất, sáu cái kia sắp chín nhưng duy chỉ có nó vẫn chưa chín hẳn, tóm lại mang lại cảm giác rất khác biệt.

Ngay lập tức, Hoàng Thiên dùng thần thông cưỡng hành hái hồ lô màu lam xuống, sau đó bỏ vào nguyên thần, dùng lực lượng quy tắc Thần Đạo tẩm bổ, đảm bảo nó không bị khô héo.

Sau đó Hoàng Thiên dự định đưa hồ lô về Thần Điện, dùng hơi thở Thần Đạo cùng Tiên Thiên Thần Thai Đạo Linh Dịch nhuôi dưỡng, phối hợp với đất đai đỉnh cấp, hắn có tự tin bồi dưỡng nó thành cực phẩm tiên thiên linh bảo, thậm chí là vượt qua cả phẩm chất đó.

Chương 453

Thực tế Hoàng Thiên đã suy đoán ra một chút căn cước của hồ lô màu lam.

Hồ Lô Đằng là một trong thập đại linh căn tiên thiên, quả thực của nó trực tiếp là tiên thiên linh bảo.

Sáu cái kia là đỉnh cấp tiên thiên linh bảo nhưng không phải cực phẩm, duy chỉ có cái màu lam này sở hữu phẩm giai cực phẩm.

Nếu Hoàng Thiên không đoán sai, hồ lô màu lam không phải là linh bảo giống sáu cái kia, mà nó chính là hạt giống!

Trong truyền thuyết nói nó chín rồi héo tàn là không đúng, nó héo tàn để tái dựng dục.

Đợi vô tận tuế nguyệt sau, nó sẽ nảy mầm nở hoa rồi lại kết quả.

Sau khi suy đoán ra, Hoàng Thiên vô cùng kinh hỉ.

Vốn hắn nghĩ phải lãng phí thời gian cứu sống hồ lô đằng rồi mới trồng lại, nhưng giờ có hạt giống màu lam này cộng với hồ lô đằng, sau này kết ra Thần Đạo Hồ Lô là cái chắc.

Thời gian thấm thoát, chớp mắt đã qua một vạn năm.

Người thứ hai đến là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Khi hai anh em nhìn thấy Tam Thanh thì cũng cảm thấy may mắn.

Nếu chỉ có một mình Đế Tuấn thì e là nguy hiểm, nhưng hai anh em đi cùng nhau, cộng thêm Nữ Oa sắp tới, ba đại Chuẩn Thánh của Yêu tộc tụ hội thì ngay cả Tam Thanh cũng chẳng dám trêu vào.

Sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn thấy sáu cái hồ lô, bọn họ cũng kích động y như Tam Thanh.

Phải biết rằng bọn họ không giống Tam Thanh chỉ có ba anh em, dưới trướng Đế Tuấn và Thái Nhất là cả một Yêu tộc khổng lồ, đối với Yêu tộc thì linh bảo vô cùng thiếu thốn và trân quý.

Tuy nhiên bọn họ cũng rất cẩn thận và thông minh, thấy Tam Thanh đang đợi mà chưa lấy hồ lô thì lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Sau một hồi thôi diễn, bọn họ phát hiện quả nhiên phải đợi tất cả những người có cơ duyên đến đông đủ thì hồ lô mới triệt để chín.

Mối quan hệ giữa Tam Thanh và Yêu tộc không tốt, chuyện Nguyên Thủy nói ở Tử Tiêu Cung năm xưa đã bị anh em Đế Tuấn ghi hận trong lòng.

Phải biết hiện nay đại bộ phận Yêu tộc Thiên Đình đều là hạng thấp sinh noãn hóa, phủ mao lân giác.

Năm đó Nguyên Thủy nói một câu không ngồi cùng hàng với lũ thấp sinh noãn hóa đã triệt để đắc tội toàn bộ Yêu tộc.

Vì vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất tự nhiên không có hảo cảm gì với Tam Thanh, thậm chí trong lòng vô cùng chán ghét.

Tương tự, Nguyên Thủy cũng chẳng ưa gì họ, năm đó dám nói thế ở Tử Tiêu Cung thì cũng chẳng sợ bọn họ.

Nhưng so với Nguyên Thủy, Thông Thiên lại có hảo cảm khá lớn với Yêu tộc vì tính cách dám làm dám chịu, tùy tâm mà luận.

Khổ nỗi hiện tại Thông Thiên không thể làm trái ý Nguyên Thủy, dù sao Nguyên Thủy vẫn là nhị ca của hắn.

Lúc này, Tam Thanh cùng Nguyên Thủy, Thông Thiên miễn cưỡng chào hỏi một câu rồi ai nấy đứng một bên, không ai thèm để ý ai nữa.

Lại qua gần ngàn năm, Nữ Oa cũng đến nơi.

Khi thấy Tam Thanh nàng cũng sững sờ, nhưng khi thấy anh em

Đế Tuấn cũng ở đó thì mới yên tâm.

May mà có hai người họ, nếu không một mình nàng ở đây thật sự có chút nguy hiểm.

Tam Thanh thấy Nữ Oa đến cũng bước lên chào một tiếng, đối với Nữ Oa họ không thấy ghét cũng chẳng thấy thích.

"Kiến qua Yêu Hoàng Đế Tuấn đạo hữu, Đông Hoàng Thái Nhất đạo hữu." Nữ Oa không ngốc, nàng hướng về phía hai người vẫy tay rồi mỉm cười đi tới.

Vốn là người của Yêu tộc Thiên Đình nên nàng tự nhiên đứng về phía họ.

Sau đó lại qua gần vạn năm, hồ lô vẫn chưa chín, chứng tỏ người có cơ duyên vẫn chưa đến đủ.

Điều này khiến sáu người chờ đợi có chút nôn nóng, ngay cả Hoàng Thiên đang ẩn nấp trong không gian cũng có chút không vui.

Người khác biết có cơ duyên thì đều ngựa không dừng vó chạy tới, Hồng Vân này hay thật, biết có cơ duyên mà không nhanh chân lên, thật chẳng biết nghĩ gì.

Lại thêm gần vạn năm nữa, khi mọi người sắp phát điên vì chờ đợi thì Hồng Vân cuối cùng cũng lững thững đi tới.

Hồng Vân vừa bước vào sơn động bảo hồ lô, phát hiện ánh mắt của sáu người kia vô cùng bất thiện.

"Chư vị đạo hữu hữu lễ...

Tại hạ hình như có chút đến muộn..." Hồng Vân cũng có chút ngượng ngùng, tự nhiên biết những người này đã đến từ sớm.

"Không sao, đến là tốt rồi, nhìn xem cơ duyên của chúng ta, hồ lô đã chín rồi." Dù trong lòng vô cùng khó chịu nhưng Đế Tuấn vẫn mở

miệng lượng thứ cho sự chậm trễ của Hồng Vân.

Hồng Vân thực ra cũng biết mình là người cuối cùng, nhìn qua là hiểu hết mọi chuyện.

Người đã đông đủ, hồ lô cũng chín, đã đến lúc bắt đầu phân chia.

Lúc này không khí trong động trở nên vô cùng ngưng trọng, bảy người đều phóng xuất toàn bộ khí thế trên người.

Tam Thanh dẫn đầu lên tiếng: "Các vị đạo hữu, hồ lô này chỉ dựng dục ra sáu cái, mà chúng ta lại có bảy người, nên chia thế nào đây?" Câu nói này khiến sắc mặt mọi người biến đổi.

Đúng vậy, chỉ có sáu cái hồ lô mà có tận bảy người, làm sao cho ổn?

Tức thì mùi thuốc súng trong động nồng nặc.

Sau một hồi lâu, Đông Hoàng Thái Nhất mới chậm rãi mở lời: "Lần này ta chỉ đi cùng đại ca thôi, linh bảo này vô duyên với ta, ta không tham gia." Trong lòng Thái Nhất cũng không nỡ, nhưng không còn cách nào, đã vô duyên thì có lấy cũng e là không cưỡng cầu luyện hóa được.

Nếu cố luyện hóa, tác dụng ban đầu của hồ lô cũng bị giảm sút, nên hắn chỉ đành nhẫn nhịn cắt bỏ yêu thích.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Thái Nhất không có cách khác, hắn có thể tranh đoạt mà.

Đại ca và Nữ Oa chắc chắn không tranh với hắn, Tam Thanh chắc chắn cũng không dễ chọc, nhưng cái gã Hồng Vân kia thì hừ hừ, không nhất định đâu.

Mọi người nghe vậy thì đồng loạt mỉm cười nói: "Đông Hoàng Thái Nhất đạo hữu thật hào phóng, chúng ta đa tạ đạo hữu." Mọi

người trừ Đế Tuấn ra đều cảm tạ Thái Nhất một phen, sau đó lại dồn ánh mắt vào sáu cái hồ lô.

Giống như quỹ tích tiền thế, Hồng Vân nhìn trúng cái màu đỏ, Nữ Oa nhìn trúng cái màu cam, Đế Tuấn nhìn trúng cái màu vàng...

Chương 454

Tam Thanh cũng phân biệt nhìn trúng ba cái còn lại.

Một lúc lâu sau, mọi người phát hiện hồ lô đã chín hẳn.

Tức thì thiên địa linh khí cùng quy tắc chi lực xung quanh không ngừng tràn vào hồ lô đằng để dựng dục sáu cái quả kia.

Sau một hồi, hồ lô đằng đột nhiên ngừng hấp thu linh khí.

Trong nháy mắt, vạn đạo hà quang tỏa ra, sáu cái hồ lô trực tiếp thoát ly khỏi dây leo, bắt đầu chọn chủ.

Lão Tử đứng đầu Tam Thanh lấy được một cái hồ lô màu tử, Nguyên Thủy được cái màu lục, Thông Thiên được cái màu thanh.

Hồng Vân cũng được cái màu đỏ rực rỡ nhất, sau đó là Nữ Oa được màu cam, cuối cùng Đế Tuấn được màu vàng.

"Chư vị đạo hữu, ta đối với Thiên Đạo có cảm ứng, hồ lô tiên đằng này có duyên với một việc của ta sau này, không biết chư vị đạo hữu có thể nhường nó cho ta không?" Sau khi Nữ Oa lấy được hồ lô màu cam, giọng nói của Vận Mệnh Hồng Quân truyền vào linh hải của nàng, báo rằng tiên đằng này có quan hệ mật thiết đến việc tu vi nàng có thể tiến thêm bước nữa hay không.

Nghe lời Hồng Quân, Nữ Oa tự nhiên vô cùng thận trọng.

Hồng Quân còn dặn thêm là tiên đằng này chỉ tạm thời cho mượn, sau khi làm xong việc sau này phải trả lại nguyên vẹn, không được tổn hại hay cải tạo.

Nữ Oa nghe vậy càng thêm thận trọng, đồng thời cảm tạ Hồng Quân đã nhắc nhở.

“Nếu Nữ Oa đạo hữu cần hồ lô tiên đằng này, chúng ta định nhiên sẽ chắp tay nhường lại.” Nhóm Tam Thanh nói.

Lúc này dây leo hồ lô đang dần khô héo, trong mắt bọn họ nó chẳng còn tác dụng gì, lấy về cũng vô dụng.

Nữ Oa đã lên tiếng thì cứ nhường nàng, coi như tặng một cái nhân tình.

Được mọi người cho phép, Nữ Oa phất tay một cái, nhổ tận gốc hồ lô tiên đằng.

Dây leo này tuy là tiên thiên linh căn nhưng bản nguyên đã mất, không còn khả năng trồng trọt nữa, sau này chỉ có thể dùng để luyện chế pháp bảo.

Nhưng khi Nữ Oa nhổ gốc lên, nàng lôi theo một khối lớn Tức Nhưỡng, khiến tất cả những người có mặt đều kinh ngạc.

Sau khi thu hồi tiên đằng, Nữ Oa trò chuyện với mọi người vài câu rồi định rời đi.

Những người khác cũng có được pháp bảo nên chuẩn bị giải tán.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất không nhịn được nữa.

Lúc nãy khi nhường bảo hồ lô hắn còn nhịn được, nhưng khi thấy pháp bảo thực sự rơi vào tay người khác, sự không cam lòng trong lòng liền bùng phát.

“Hồng Vân đạo hữu, định đi sao?” Giọng nói băng lãnh của Thái Nhất mang theo sát ý vô biên, tất cả những người có mặt đều nghe thấy được.

Là đại ca của Thái Nhất, Đế Tuấn lập tức hiểu ý, khí thế toàn thân bùng nổ.

Tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của hắn khiến mọi người kinh hãi.

“Định đi như vậy sao?” Đế Tuấn vừa dứt lời, mọi người đều hiểu, hai anh em này định cường đoạt pháp bảo rồi.

Tam Thanh tự nhiên không hoảng hốt vì họ có ba người, dù Đế Tuấn tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ nhưng Lão Tử cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chỉ là bọn họ cũng có chút lo lắng vì khí tức Thái Nhất bộc phát cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nguyên Thủy và Thông Thiên chỉ mới Chuẩn Thánh sơ kỳ, nếu đánh nhau thật thì hai bên khá thế quân lực địch.

Đó là chưa tính đến Nữ Oa cũng là người của Yêu tộc Thiên Đình, nếu nàng ra thủ thì Tam Thanh e là cũng khó bảo toàn.

Nhưng Nữ Oa lắc đầu, nàng thật sự không muốn tham gia vào mấy chuyện đánh đánh giết giết này, nhưng dẫu sao nàng cũng là Oa Hoàng của Thiên Đình, nếu lát nữa đánh thật thì chắc chắn phải giúp Đế Tuấn và Thái Nhất.

Lúc này người hoảng nhất chính là Hồng Vân, hắn biết lời của Đế Tuấn và Thái Nhất không phải nhắm vào ai khác mà chính là nhắm vào mình.

“Ý của hai vị đạo hữu là gì?

Định cường đoạt pháp bảo sao?” Hồng Vân vừa nói xong, mọi người đều bật cười.

Lão hảo nhân này có phải là bị ngốc không?

Người ta biểu lộ rõ ràng thế rồi mà còn hỏi câu ngớ ngẩn vậy.

“Ta đâu có cướp đoạt cơ duyên của ngươi, chỉ là nghe danh đạo hữu là người tốt, lòng dạ từ bi.

Thấy Thiên Đình ta đông người mà lại thiếu linh bảo thuận tay,

nên làm thế nào cho phải đây?" Thái Nhất nói.

Nghe vậy, Đế Tuấn cười bồi thêm: "Đạo hữu có lòng đại từ bi như thế, hay là nhường cái hồ lô đỏ kia cho ta đi?

Yên tâm, đại ân đại đức của Hồng Vân đạo hữu ta sẽ lưu truyền thiên cổ, ngươi thấy sao?" "Ba anh em ta cũng nghĩ vậy, Hồng Vân đạo hữu chi bằng cân nhắc xem?" Nguyên Thủy ở bên cạnh bồi thêm một câu.

Không thể không nói não của Nguyên Thủy nhảy số rất nhanh, biết ba anh em mình chưa chắc đánh lại Đế Tuấn và Nữ Oa nên sẵn tiện bán đứng Hồng Vân luôn.

"...Giản trực là khinh người quá đáng!" Lúc này Hồng Vân triệt để phẫn nộ, dù tính cách là lão hảo nhân thì cũng hiểu Đế Tuấn và Thái Nhất đang công khai cướp đoạt.

"Hanh, khinh người quá đáng?

Ngay cả vị trí đại cơ duyên ở Tử Tiêu Cung ngươi còn nhường được, tại sao lại không nỡ bỏ ra một cái hồ lô nhỏ bé này chứ?" Đế Tuấn cười lạnh.

"Đúng vậy Hồng Vân đạo hữu, trước đó cơ duyên lớn như thế còn nhường được, giờ một cái hồ lô nhỏ, sao lại không nhường?" Nữ Oa nói.

Thực ra Nữ Oa nói vậy cũng là vì tốt cho Hồng Vân, nàng biết nếu hôm nay hắn không giao hồ lô ra thì e là sẽ vẫn lạc tại đây.

Cảnh tượng trước mắt khiến Hoàng Thiên cảm thấy có chút buồn cười, nhưng hắn lại càng thêm tán thưởng Đế Tuấn và Thái Nhất.

Làm người phải như thế, lúc cần bá đạo nhất định phải bá đạo, phong cách này không tệ.

“Các ngươi!” Hồng Vân đạo nhân vốn mặc hồng bào, lúc này sắc mặt càng thêm đỏ rực vì tức giận và uất ức.

“Hồng Vân đạo hữu, nếu ngươi nguyện ý giao hồ lô ra, Yêu tộc Thiên Đình ta nguyện ý mời ngươi gia nhập, vị liệt tiên ban!” Thái Nhất nói.

Có thể thấy Hồng Vân thật sự rất thảm, không chỉ phải mất bảo vật mà còn có khả năng bị cưỡng ép kéo vào Thiên Đình.

Chương 455

Như vậy vừa mất pháp bảo vừa mất tự do, đúng là đại biểu cho nhân vật bi thảm nhất Hồng Hoang.

Nhìn cảnh này, Hoàng Thiên chỉ mỉm cười, hắn không thể đồng tình với gã này được, đi đến bước này hoàn toàn là do hắn tự chuốc lấy.

"Được rồi, để ta giúp một tay!" Hoàng Thiên cũng nhìn không nổi nữa, trực tiếp phóng ra một chút khí thế rồi cường thế giáng lâm.

Cảm nhận được khí tức đột ngột này, bất kể là Tam Thanh, Nữ Oa, Đế Tuấn hay Thái Nhất đều quỳ sụp xuống đất.

Luồng khí thế cường đại này trực tiếp ép họ xuống, hai gối chạm đất mà không thể phản kháng.

"Bản tôn đi ngang qua đây, thấy các ngươi tranh cãi nên đặc biệt ghé xem." Giọng nói của Hoàng Thiên đi kèm với thân hình hắn xuất hiện trước mặt mọi người.

Khi đôi chân của Hoàng Thiên chạm đất, uy áp trên người họ mới biến mất.

Mọi người thở phào một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán rồi mới chậm rãi đứng dậy.

"Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, bái kiến Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn!" Đế Tuấn và Thái Nhất sau khi nhìn thấy bóng dáng Hoàng Thiên thì lập tức hành lễ quỳ bái.

"Nữ Oa kiến qua Thần Tôn tiền bối!" Nữ Oa là người Thiên Đình, thấy hai người kia hành đại lễ như thế cũng đoán ra thân phận của Hoàng Thiên, lập tức cũng quỳ bái theo.

Trên trường trừ Tam Thanh và Hồng Vân ra, những người khác đều quỳ dưới đất.

"Nguyên Thủy, Thông Thiên, Lão Tử bái kiến tiền bối." Tam Thanh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, biết Thần Tôn khủng bố nhưng chưa bao giờ cảm nhận ở cự ly gần như thế này.

Nhìn Hoàng Thiên trước mặt, trong lòng họ nảy sinh một nỗi sợ hãi không tên.

"Hồng Vân kiến qua tiền bối." Hồng Vân sau khi phản ứng lại cũng vội vàng chắp tay hành lễ.

"Miễn lễ!" Hoàng Thiên phất tay một cái, chỉ thấy Nữ Oa, Đế Tuấn và Thái Nhất được đỡ dậy, đồng thời Hoàng Thiên căn bản không thèm nhìn đám Tam Thanh.

Điều này khiến Tam Thanh vô cùng ngượng ngùng, nhưng vì thân phận của đối phương, họ cũng không dám phàn nàn.

Đi thẳng vào chủ đề, Hoàng Thiên không rảnh rỗi kỳ kèo như Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hắn vung một tay, một đạo thần quang quy tắc Thần Đạo màu kim trực tiếp đánh ra.

Khi mọi người chưa kịp phản ứng, Hồng Vân đã bị đánh bay đi, đập mạnh vào vách đá rồi phun ra một ngụm tiên huyết.

Mãi lâu sau mọi người mới phản ứng kịp, thực lực cỡ nào mà khiến họ không kịp nhìn thấy gì.

Lúc này Hồng Vân bò trên mặt đất, đầu óc trống rỗng, không hiểu tại sao vị tiền bối đột nhiên xuất hiện này lại ra tay với mình.

Hoàng Thiên nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất, ra hiệu cho hai người đi theo.

Họ cung kính đi từng bước theo Hoàng Thiên đến trước mặt Hồng Vân.

Nhìn Hồng Vân đang nằm bò không nhúc nhích được, Hoàng Thiên lên tiếng: "Thế giới Hồng Hoang, thực lực vi tôn, kẻ yếu chỉ có nước bị đánh giết.

Hồng Vân, ngươi có biết vì sao năm lần bảy lượt bị mất cơ duyên không?" "Bần đạo không biết..." Hồng Vân bị thương chỉ có thể miễn cưỡng mở miệng, nhưng hắn thực sự không rõ tại sao mình cứ mất cơ duyên mãi.

"Được, vậy bản tôn nói cho ngươi biết, vì sao ngươi liên tục mất cơ duyên.

Đó là vì ngươi quá lười nhác.

Ở Hồng Hoang, thực lực là trên hết, với tính cách của ngươi mà sống được đến giờ hoàn toàn là nhờ Thiên Đạo giúp đỡ, ngươi có biết không?" Hoàng Thiên không nói nhảm, trực tiếp chỉ ra khuyết điểm của Hồng Vân.

Nếu tiềm lực Hồng Vân không tốt thì chắc chắn không đạt được đến đây.

Dẫu sao Hồng Vân cũng là một trong tiên thiên thập đại sinh linh, dù không quá tâm huyết tu luyện nhưng vẫn đạt đến Chuẩn Thánh, đủ thấy tiềm lực phi phàm.

Khổ nỗi tính cách Hồng Vân quá nát, loại tính cách này ở Hồng Hoang chỉ có nước ăn đòn, nếu không cũng chẳng mất thánh vị, giờ lại mất hồ lô.

"Ta..." Hồng Vân đã hiểu, nhưng đã muộn, hiện tại lĩnh ngộ thì cơ duyên quan trọng nhất đã mất rồi.

Đã đắc tội với người ta, sau này có thoát chết được không còn

chưa biết.

“Bất kể ngươi hiểu hay không, hôm nay bản tôn nói cho ngươi hay, thực lực là trên hết.

Nếu không giao hồ lô đỏ ra thì chỉ có con đường chết.

Bản tôn tha cho ngươi, nhưng ngươi nghĩ Đế Tuấn và Thái Nhất có tha không?” Hoàng Thiên vừa dứt lời, Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức bộc phát sát ý toàn thân.

“Ta... ta nguyện ý!” Lời này thốt ra đồng nghĩa với việc Hồng Vân bỏ đi tôn nghiêm, từ nay về sau Hồng Hoang không còn Hồng Vân trước kia nữa, chỉ còn một kẻ phế nhân mất đi đạo tâm.

Có tìm lại được đạo tâm hay không phải xem cơ duyên của hắn, nếu tìm lại được thì đó là đại cơ duyên, lúc đó quỹ tích ban đầu cũng sẽ loạn sạch.

“Tốt, Thái Nhất, kiện pháp bảo này đáng lẽ thuộc về ngươi, hôm nay quy vị.” Hoàng Thiên nắm hồ lô đỏ trong tay rồi ném cho Thái Nhất.

Thái Nhất nhận lấy hồ lô mà lòng đầy cảm kích.

Hoàng Thiên cũng chẳng thèm để ý, lần này ra tay không hẳn vì Đế Tuấn và Thái Nhất, mà vì hắn nhìn không nổi nữa.

Đồng thời làm vậy cũng giúp Trấn Nguyên Tử triệt để chém đứt nhân quả, coi như cũng giúp Hồng Vân một tay.

“Chuyện hôm nay, bản tôn hy vọng các ngươi không được truyền ra ngoài.

Nếu để bản tôn biết kẻ nào dám hồ ngôn loạn ngữ, bản tôn sẽ thân tự chém giết, Hồng Quân cũng không cản nổi!” Dứt lời, Hoàng Thiên hóa thành một đạo lưu quang hướng về Thần Điện, để mặc những

người còn lại đứng ngây ra đó.

Lời Hoàng Thiên nói bọn họ không dám không nhớ kỹ, đó là tồn tại tùy thủ trấn áp Chuẩn Thánh, ngay cả Thánh nhân cũng phải tôn kính, đắc tội rồi thì kết cục ra sao ai cũng hiểu.

Hoàng Thiên dặn dò vậy vì không muốn Hồng Hoang náo loạn, thực ra hắn cũng chẳng sợ ai biết.

Các sinh linh khác biết chuyện này cũng chẳng dám làm gì, nhìn Hồng Vân là gương xấu tày đình rồi.

Còn chuyện bắt nạt tiểu bối thì Hoàng Thiên căn bản chẳng quan tâm.

Đế Tuấn và Thái Nhất sau khi có được hồ lô đỏ và vàng thì cùng Nữ Oa quay về Thiên Đình.

Chương 456

Lúc này Hồng Quân đã giảng đạo xong hai lần, chia thành ba cái nguyên hội.

Lần thứ ba tiếp theo sẽ là lúc phân phong thánh vị.

Về Thiên Đình, Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác đều bế quan.

Đế Tuấn và Nữ Oa vẫn theo quỹ tích cũ tế luyện pháp bảo.

Còn cái hồ lô đỏ trong tay Thái Nhất sẽ biến thành thứ gì thì chưa ai biết được.

Chớp mắt, thời gian Hồng Quân giảng đạo đã qua bốn năm mươi cái nguyên hội, lúc này các đại năng cũng xuất quan sau khi cảm ngộ.

Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc vẫn luôn mong chờ đại cơ duyên mà Hoàng Thiên nói trước đây, rút cuộc nó là cái gì?

Bọn họ vẫn chưa biết.

Trước khi bế quan, Đế Tuấn thấy Phục Hy tinh thông trận pháp nên đã giao bạn sinh linh bảo Hà Đồ Lạc Thư cho hắn nghiên cứu.

Trước đó Đế Tuấn cảm thấy linh bảo này ẩn chứa bí mật lớn nhưng vì bận bế quan nên đành nhường cho Phục Hy.

Quả nhiên Phục Hy không làm Đế Tuấn thất vọng, minh minh trung có chỉ dẫn, hắn đã phát hiện bí mật trong Hà Đồ Lạc Thư.

Một bí mật ẩn giấu trên đỉnh Chu Sơn khiến ai nấy đều phải kinh hãi.

Tại Yêu Hoàng điện, Lôi Thần, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất, Nữ Oa cùng hội tụ.

“Phục Hy đạo hữu, cảm ngộ của ngươi chắc là không sai chứ?” Lôi Thần đầy mong đợi hỏi.

“Chắc chắn không sai, từ khi bần đạo gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, khí vận của ta đã tương liên với Yêu tộc rồi.

Vừa rồi thôi diễn Hà Đồ Lạc Thư, ta phát hiện có một cơ duyên chí quan trọng yếu sắp xuất thế, địa điểm tại Bất Chu Sơn.” Phục Hy khẳng định chắc nịch.

Lời này khiến mọi người vô cùng trọng thị.

Phục Hy gia nhập Yêu tộc nhiều năm đã có nhiều cống hiến, đặc biệt là trận pháp.

Sau khi Đế Tuấn bế quan, Phục Hy đã nghiên cứu ra nhiều trận pháp cho Yêu tộc.

Trước đó Yêu tộc tuy tinh thông trận pháp nhưng do Đế Tuấn bế quan nên việc nghiên cứu bị đình trệ.

Nhờ có Phục Hy, trận pháp của Yêu tộc ngày càng tinh tiến, trong các cuộc xung đột nhỏ với Vu tộc, Yêu tộc đã chiếm được ưu thế lớn.

Khi các đại năng Hồng Hoang biết Phục Hy cống hiến nhiều như thế cho Yêu tộc thì cũng vô cùng chấn kinh.

Sự xuất hiện của Phục Hy khiến Vu tộc đau đầu, vốn dĩ anh em Đế Tuấn đã khó nhằn, giờ lại thêm Phục Hy và Nữ Oa nữa.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, ngũ đại chí tôn của Yêu tộc tụ hội!

“Phục Hy đạo hữu, có nhầm không?

Sao mãi chẳng thấy gì thế?” Mọi người đã đến đỉnh núi nhưng vẫn chưa tìm thấy cơ duyên Phục Hy nói, Thái Nhất bắt đầu mất kiên nhẫn bão oán.

“Không đúng nhỉ?

Nơi bần đạo thôi diễn ra chính là chỗ này mà!

Tại sao tìm mãi không thấy?" Phục Hy cũng khổ não, theo thôi diễn thì cơ duyên phải ở đây, nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Tuy nhiên trong minh minh, họ vẫn cảm thấy có thứ gì đó đang thu hút nhưng không tìm ra được.

"Đại ca, huynh có nhớ Thần Tôn từng nói huynh sẽ có đại cơ duyên không?

Liệu đó có phải là cơ duyên mà Phục Hy đạo hữu thôi diễn ra không?" Thái Nhất vừa nói xong, Đế Tuấn lập tức nhớ lại lời Hoàng Thiên năm xưa, liền kết hợp hai chuyện làm một.

"Tê, không chừng đúng là vậy thật." Sau đó, hai người kể lại lời Hoàng Thiên cho mọi người nghe, khiến Phục Hy càng thêm khẳng định.

Thần Tôn tiền bối đã nói thì chắc chắn không sai.

Nhưng sau một hồi lâu vẫn vô sở hoạch, mọi người bắt đầu nản lòng.

"Hay là chúng ta làm sai bước nào rồi?" Lôi Thần chợt nói.

"Lôi Thần đạo hữu ý là sao?" Đế Tuấn hỏi.

"Xem kìa, Phục Hy đạo hữu dựa vào Hà Đồ Lạc Thư để thôi diễn, vậy cơ duyên này chắc chắn khế hợp với nó!

Chúng ta tìm mù quáng thế này không ổn đâu, Đế Tuấn đạo hữu thử thôi động Hà Đồ Lạc Thư xem, biết đâu có kinh hỉ!" Lôi Thần đề nghị.

Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại, thấy Lôi Thần nói rất đúng.

"Được, để ta thử!" Đế Tuấn trực tiếp tế ra Hà Đồ Lạc Thư, vừa

mới xuất hiện nó đã bay vút lên không trung.

"Oanh!" Một trận chấn động đột ngột khiến cả Hồng Hoang đều cảm ứng được, ngay cả Vu tộc ở tận trăm vạn quần sơn cũng bị chấn động.

Chỉ thấy Hà Đồ Lạc Thư phóng ra một đạo kim quang vào một khoảng không vô nhân vô vật, khi mọi người còn đang ngơ ngác thì hư không đó bỗng chấn động dữ dội.

Sau đó, một vết nứt không gian khổng lồ xuất hiện như thể không gian bị vỡ vụn!

"Oanh long long!" Sau một tiếng nổ lớn, hư không xuất hiện một không gian khổng lồ tràn ngập lực lượng Thái Dương Tinh và Thần Hỏa nồng đậm.

Cảnh tượng này khiến ai nấy sững sờ, đặc biệt là Đế Tuấn và Thái Nhất nhận ra hơi thở Thái Dương Tinh trong hư không đó.

"Làm sao có thể?

Tại sao lại có Thái Dương Tinh ở đây?" Thái Nhất không thể tin nổi nói.

"Kệ đi, vào xem trước đã." Đế Tuấn tuy không hiểu nhưng vẫn dứt khoát bước vào.

Mọi người theo chân Đế Tuấn đi vào chính trung tâm, nơi đó có một quả cầu lửa khổng lồ.

Chương 457

Nhiệt độ tỏa ra khiến tất cả trừ Đế Tuấn và Thái Nhất đều phải lùi lại.

Hai anh em sử dụng thần thông rẽ hỏa diễm ra cho nhóm Lôi Thần đứng vào để không bị thiêu rụi.

"Đây là Thái Dương Tinh bản nguyên, cũng là nơi anh em ta sinh ra, có thể coi là mẫu thân của chúng ta." Thái Nhất cười giải thích.

"Hóa ra là vậy, hèn gì nhiệt độ cao thế, ngay cả ta cũng không chịu nổi, suýt nữa hóa thành tro bụi." Nữ Oa lau mồ hôi lạnh, vẻ mặt sợ hãi nói.

"Đợi đã, trong hỏa cầu kia hình như có vật gì?" Lúc này Phục Hy nhìn xuyên qua bản nguyên thấy bên trong thấp thoáng một chiếc chuông nhỏ.

Nghe vậy mọi người đều nhìn theo, quả nhiên có vật gì đó bên trong.

"Tại sao ta lại cảm thấy vô cùng thân thiết, dường như nó có mối quan hệ không thể tách rời với ta vậy." Thấy vật đó, Thái Nhất cũng không nhịn được lên tiếng.

"Đó là bạn sinh linh bảo của ngươi – Đông Hoàng Chung!" Khi mọi người còn đang thắc mắc thì Hoàng Thiên lại một lần nữa xuất hiện.

Vốn ở Tinh Không Thần Điện, Hoàng Thiên cảm nhận được biến hóa của Thái Dương Tinh, sau một hồi thôi diễn liền rõ ngọn ngành.

Thấy Đông Hoàng Chung chuẩn bị xuất thế, phong ấn năm xưa hắn tùy tay hạ xuống cuối cùng cũng bị phá.

Năm xưa khi Hoàng Thiên đi ngang qua Thái Dương Tinh đã tùy tay hạ phong ấn lên bạn sinh linh bảo của Thái Nhất, không ngờ nhiều năm như vậy mới giải khai.

"Ngô đẳng bái kiến Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn!" Thấy Hoàng Thiên, mọi người lập tức hành lễ.

"Miễn lễ!" Hoàng Thiên đáp xuống từ hư không, rồi hướng về phía bản nguyên thò tay phải ra, trước mặt mọi người lấy Đông Hoàng Chung ra ngoài.

Cảnh tượng này khiến ai nấy kinh hãi, không ngờ Hoàng Thiên có thể xuyên qua nhiệt độ kinh khủng đó mà lấy bảo vật ra một cách dễ dàng.

Phải biết bề mặt bản nguyên đã nóng đến mức sắp tan chảy, nhiệt độ bên trong còn khủng khiếp đến mức nào?

Nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất nghĩ lại việc Hoàng Thiên chưởng khống Thái Dương Chi Hỏa thì cũng không còn thấy quá chấn kinh nữa.

"Chiếc chuông nhỏ trên tay bản tôn chính là Hỗn Độn Chí Bảo – Hỗn Độn Chung, cũng có thể gọi là Đông Hoàng Chung, nhưng tốt nhất nên gọi là Hỗn Độn Chung thì hơn." Nghe đến đây, tất cả đều ngây người.

Khái niệm Hỗn Độn Chí Bảo tuy chưa rõ nhưng từ khi Hồng Quân truyền đạo, họ đã hiểu sơ lược về đẳng cấp linh bảo.

Hỗn Độn Chí Bảo vượt xa cực phẩm linh bảo, là thứ thực sự có thể gặp mà không thể cầu.

Thái Nhất sau này có danh hiệu Thánh nhân hạ đệ nhất nhân hoàn toàn là nhờ nắm giữ Hỗn Độn Chung trong tay.

Có thể nói Hỗn Độn Chung đã tạo nên danh hiệu chiến thần cho

Thái Nhất, giúp hắn sau này sừng sững tại Hồng Hoang.

"Đông Hoàng Thái Nhất, đây là bạn sinh linh bảo của ngươi, hôm nay giao trả lại, hãy trông coi cho tốt." Hoàng Thiên phất tay, Hỗn Độn Chung rơi vững vàng vào tay Thái Nhất, hắn nhìn bảo vật mà mắt tràn đầy lửa nóng.

"Đa tạ Thần Tôn!" Không nói lời cảm ơn thừa thãi, Thái Nhất trực tiếp luyện hóa nó.

Vì là bạn sinh linh bảo nên chỉ mất vạn năm hắn đã luyện hóa xong xuôi.

Nữ Oa và những người khác ở lại hộ pháp cho hắn.

Hoàng Thiên trò chuyện với Đế Tuấn vài câu rồi lại rời đi quay về Thần Điện.

Lần này về hắn có mục đích riêng, chính là cái hồ lô màu lam lấy được trước đó.

Hắn định trồng nó trong Thần Đạo Thổ Địa Chí Tôn Tức Nhưỡng, rồi dùng Thần Đạo Quy Tắc Linh Dịch để tư dưỡng hạt giống này.

Tại Yêu Hoàng điện, tất cả cao tầng Thiên Đình đều nhìn Đế Tuấn với vẻ mặt bất lực.

"Chư vị, chuyện này đã bàn xong, nhưng còn một vấn đề chưa giải quyết được, đó là Thần Tôn, phải làm sao đây?" Câu nói của Đế Tuấn như cái gai đâm vào lòng mọi người.

Đúng vậy, vị Thần Tôn tiền bối kia phải mời thế nào?

"Ai, hai vị đạo hữu, thực sự không được thì hai vị cùng ta đi Bắc Hải một chuyến, nhưng không biết Trấn Hải Thần Tôn có nguyện ý gặp chúng ta không, ta không chắc." Đối mặt với khó khăn, cách duy nhất Lôi Thần nghĩ ra là đi Bắc Hải tìm Trấn Hải Thần Tôn Hùng

Đại, thông qua Hùng Đại để liên lạc với Hoàng Thiên.

"Ân, vậy đi, chư vị đợi thêm một thời gian, ta và Đông Hoàng cùng Yêu Thần sẽ đích thân đi Bắc Hải tìm Thần Tôn tiền bối." Đế Tuấn nói.

Từ khi Thái Dương Tinh có đại cơ duyên đã trôi qua vạn năm, trong thời gian đó Đế Tuấn gặp khó khăn lớn, đó là: Yêu tộc văn tự!

Đế Tuấn cảm ứng Thiên Đạo muốn sáng lập văn tự cho Yêu tộc nhưng suốt vạn năm qua không biết bắt đầu từ đâu, không tạo nổi một chữ nào.

Vì thế hắn chỉ còn cách cầu trợ Hoàng Thiên, nhưng từ lần xuất hiện ở Thái Dương Tinh, Hoàng Thiên đã biến mất bặt tăm.

Lôi Thần cũng không liên lạc được nên đành phải tìm người khác ở Thần Điện.

Đầu tiên Lôi Thần tìm Lôi Tổ Đế Tôn Triều Bôn, nhưng đen đủi là Triều Bôn đang bế quan.

Cuối cùng chỉ còn cách đến Bắc Hải tìm Trấn Hải Đế Tôn Hùng Đại nên mới đề xuất phương pháp kia...

Thời gian trôi mau, chớp mắt năm vạn năm đã qua.

Trong khoảng thời gian này, nhóm Lôi Thần chưa đi Bắc Hải mà đang mong chờ Nữ Oa xuất quan.

Nữ Oa sau khi từ Thái Dương Tinh về đã bế quan, trước đó nàng có nói mục đích lần này là luyện chế hồ lô màu cam thành Chiêu Yêu Hồ, rồi dùng nó dưỡng ra Yêu tộc khí vận chí bảo – Chiêu Yêu Phiên!

Lúc đó cộng với tiên thiên chí bảo trên người anh em Đế Tuấn, Yêu tộc sẽ có ba kiện chí bảo, khí vận chắc chắn đại tăng.

Hiện tại khí vận Yêu tộc đang mạnh, là thời cơ tốt nhất để chí bảo

khí vận ra đời.

Dù Chiêu Yêu Phiên không do Đế Tuấn luyện chế nhưng qua tay Nữ Oa – người cũng mang đại khí vận Yêu tộc – nó cũng sẽ có pháp lực vô biên.

"Oanh!" Trước sự chứng kiến của vạn người, một tiếng nổ lớn vang lên, hồ lô màu cam bay ra từ nơi Nữ Oa bế quan, lơ lửng trên không trung Oa Hoàng Điện.

Như một tâm bão, tiên thiên linh khí và khí vận Yêu tộc ồ ạt tràn vào, quy tắc Tiên đạo gia trì lên đó.

Các đạo tiên thiên cấm chế tự nhiên hình thành, hồ lô đang diễn hóa thành tiên thiên chí bảo.

Biến hóa này khiến các đại năng Hồng Hoang khác kinh hãi, không ngờ Yêu tộc lại có thêm một kiện tiên thiên chí bảo sắp ra đời.

Việc hồ lô dẫn động được khí vận Yêu tộc cho thấy phẩm cấp của nó không hề đơn giản.

Chương 458

Mọi người nhìn mà vừa hâm mộ vừa ghen tị, trong khi họ đang sầu muộn tìm vật trảm thi thì Yêu tộc lại có quá nhiều linh bảo.

Kẻ có tặc tâm nhưng không có tặc đảm thì chỉ dám nhìn, kẻ có tặc đảm thì bắt đầu rục rịch.

Đế Tuấn và Thái Nhất mỉm cười nhìn Chiêu Yêu Phiên, dị tượng thế này chứng tỏ phẩm cấp nó cực cao.

Một khi thành công, khí vận Yêu tộc sẽ ngưng tụ, cực kỳ có lợi cho phát triển và trấn áp khí vận, tránh bị thất thoát.

Sau một hồi lâu, hồ lô màu cam tỏa vạn đạo hà quang, một kiện tiên thiên chí bảo chính thức đản sinh.

Lúc này hồ lô nứt ra, bên trong xuất hiện một can kỳ phiên, to như tuyến, cao hơn bốn năm trượng, ánh ngũ sắc rạng ngời.

Cán cờ như xà nhà, mặt cờ tung bay, bên trên mông mông lung lung có hắc bạch nhị khí, bên trong đó có các văn tự nòng nọc màu bích lục bơi lội, quan trọng nhất là ngưng tụ thành một chữ "Yêu" cực lớn.

"Đây là chữ gì?" Bất kể là người Yêu tộc hay đại năng Hồng Hoang đều thắc mắc vì văn tự Yêu tộc chưa được sáng lập, họ không nhận ra chữ này.

Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất cũng ngơ ngác, nhưng trong lòng lại có cảm giác đặc biệt thân thiết với chữ này.

"Chữ này là 'Yêu'!" Giữa lúc mọi người còn mơ hồ, một giọng nói từ hư không truyền xuống điểm hóa cho Đế Tuấn.

Ai nói thì anh em Đế Tuấn tự nhiên biết rõ.

“Tạ Thần Tôn tứ tự!” Đúng vậy, người nói chính là Hoàng Thiên.

Ở Thần Điện hắn cảm nhận được Chiêu Yêu Phiên xuất thế, thấy đám Yêu tộc ngơ ngác thì hắn cũng nhíu mày.

Sau khi thôi diễn, hắn thấy Yêu tộc đã chệch khỏi quỹ tích ban đầu.

Theo đúng lý thì lúc này Côn Bằng đã gia nhập Yêu tộc và sáng lập văn tự, nhận chức Yêu Sư.

Nhưng giờ Côn Bằng vẫn đang ở Bắc Minh Hải không chịu ra, thu nạp sinh linh truyền đạo pháp, dã tâm không nhỏ.

Đế Tuấn sai người mời nhiều lần nhưng đều bị cự tuyệt.

Do đó việc sáng tạo Yêu văn rơi vào đầu Đế Tuấn, nhưng hắn không có cơ duyên đó nên vạn năm qua vẫn mù mịt.

Biết được chữ “Yêu” đó, khí vận Yêu tộc lại tăng lên, tên gọi Chiêu Yêu Phiên cũng truyền khắp Hồng Hoang.

Nó xuất thế giúp khí vận Yêu tộc thăng hoa, những kẻ dưới cấp Đại La đều cảm thấy nguyên thần xao động, một đạo linh quang bắn ra dung nhập vào cờ.

Chiêu Yêu Phiên hào quang đại tác, trở thành chí bảo khí vận của Yêu tộc.

Đế Tuấn đưa tay ra, Chiêu Yêu Phiên dung nhập vào hồ lô màu cam bay về tay hắn, hắn mỉm cười đắc ý.

Chiêu Yêu Phiên là tiên thiên chí bảo, có thể thống ngự mọi yêu quái dưới cấp Đại La, còn cấp Chuẩn Thánh và Đại La thì có thể thu nạp một đạo nguyên thần phân thân để khống chế.

Một chí bảo như vậy, Đế Tuấn tất nhiên phải nắm chặt trong tay, hơn nữa nó còn chiếm giữ một tầng khí vận Yêu tộc, cầm nó nghĩa là

Đế Tuấn nắm giữ sáu tầng khí vận.

Sự xuất hiện của Chiêu Yêu Phiên thu hút sự chú ý của mọi đại năng, và Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc cũng không ngoại lệ.

Hiện nay Vu tộc cũng gia đại nghiệp đại, chia thành mười hai bộ lạc lớn cư trú rải rác.

Nếu không có đại sự, Thập Nhị Tổ Vu cơ bản sẽ không tụ họp tại Bàn Cổ Điện.

Nhưng hôm nay họ tụ tập đầy đủ với vẻ mặt lo âu.

Sau một hồi, đại ca Đế Giang lên tiếng: "Chư vị, chuyện hôm nay mọi người thấy thế nào?" Mọi người im lặng hồi lâu, Chúc Cửu Âm mới nói: "Trước đó Phục Hy và Nữ Oa gia nhập Thiên Đình, giờ Đế Tuấn lại có thêm Chiêu Yêu Phiên khiến khí vận Yêu tộc đại tăng, thực sự khiến Vu tộc ta đau đầu." Các Tổ Vu khác nghe vậy đều thở dài, Vu tộc phát triển nhanh nhưng cũng không ngăn được Yêu tộc đang bốc lên như diều gặp gió.

Lại một lúc sau, Chúc Dung tính tình nóng nảy quát: "Nữ Oa vừa mới xuất thế, Đế Tuấn chắc chắn sẽ đi luyện hóa Chiêu Yêu Phiên, như vậy Yêu tộc chỉ còn lại bốn vị Chuẩn Thánh, các ngươi thấy Vu tộc ta có nên nhân cơ hội này ra tay không?" Nghe vậy, những người khác đều lắc đầu.

Cộng Công lạnh lùng nói: "Chúc Dung ngươi không có não à?

Ngươi quên Thập Đại Yêu Vương cũng đã bước vào Chuẩn Thánh rồi sao?

Về nhân số chúng ta không chiếm ưu thế đâu." Chúc Dung quát lại: "Hanh, giờ Đế Tuấn bế quan, Thiên Đình chỉ có Thái Nhất là đáng đánh, những Chuẩn Thánh khác thì sao?

Đánh thắng được ta chắc?

Ta thấy nên nhân cơ hội này giết sạch Thiên Đình, diệt Yêu tộc, Vu tộc ta sẽ nhất thống Hồng Hoang." "Đủ rồi!" Đế Giang tức giận quát át lời Chúc Dung.

"Ngươi quên lời Hoàng Thiên tiền bối nói rồi sao?

Chúc Dung, ta không muốn nói nhiều, nhưng phải biết giao chiến giữa hai tộc không chỉ nhìn vào chiến lực cao tầng.

Hiện tại thực lực Yêu tộc mạnh hơn chúng ta nhiều, chỉ dựa vào mười hai anh em ta chưa chắc đã chiếm được lợi lộc gì!" Lời Đế Giang khiến mọi người gật đầu tán thành.

Chiến tranh hai tộc còn phụ thuộc vào quân đội bên dưới.

Về cao tầng, Vu tộc có thể đấu ngang ngửa, nhưng chiến sĩ Vu tộc thì không bằng Yêu tộc.

Mười đại yêu vương của Đế Tuấn đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, trong khi dưới trướng Thập Nhị Tổ Vu, người mạnh nhất cũng chỉ mới Đại La đỉnh phong.

Dù mười hai Đại Vu sắp đột phá nhưng vẫn chưa bằng được Chuẩn Thánh.

Chúc Dung định cãi lại nhưng Cường Lương đã cướp lời: "Đại ca nói đúng, nhưng Chúc Dung nói cũng không phải vô lý.

Đây thực sự là cơ hội tuyệt hảo, chỉ cần diệt được Đế Tuấn, Yêu tộc sẽ mất đi chủ tâm cốt, lòng người không yên, có thể sẽ phân băng ly tích, đó là cơ hội lớn nhất của chúng ta." Lời Cường Lương khiến Bàn Cổ Điện lại rơi vào im lặng.

Đế Giang suy nghĩ chu toàn nhưng lời của Chúc Dung và Cường Lương cũng có lý.

Đang lúc do dự, Chúc Cửu Âm – người thông tuệ nhất – lên tiếng:

“Đại ca và Chúc Dung đều có lý, nhưng mọi người đừng quên ngoài hai tộc chúng ta, còn có một Vạn Tiên Điện đang nhìn chằm chằm.

Nếu chúng ta và Yêu tộc đánh nhau lưỡng bại câu thương, Vạn Tiên Điện tuyệt đối sẽ nhảy ra ngư ông đắc lợi.” Câu nói này khiến mọi người bừng tỉnh.

Nếu Vu tộc và Yêu tộc đại chiến, Vạn Tiên Điện sẽ là kẻ hưởng lợi cuối cùng, lúc đó Vu tộc sẽ gặp nguy hiểm thực sự.

“Ai, thôi vậy, lần này tạm bỏ qua, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến.

Vạn Tiên Điện chắc cũng chẳng nhịn được lâu đâu, nếu bọn họ ra tay trước thì chúng ta có thể thăm dò thực lực Thiên Đình.” Đế Giang dứt lời, các Tổ Vu khác đều đồng ý, đây là phương pháp an toàn và ổn thỏa nhất.

Chương 459

Khi mọi người đang thảo luận về Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thì không biết rằng hai người đó đã bị kẻ khác nhắm vào.

Kẻ nhắm vào họ chính là Hoàng Thiên, chỉ là hắn chưa ra tay mà thôi.

Hoàng Thiên đã đoán trước Hồng Hoang sắp có đại sự liên quan đến Thiên Đình.

Lúc này Đế Tuấn đang bế quan, nhưng Thái Nhất cùng Lôi Thần đã bàn bạc xong xuôi, chuẩn bị phát thiếp mời toàn bộ đại năng Hồng Hoang tham gia thịnh yến của Thiên Đình.

Thời gian trôi qua vạn năm.

Đế Tuấn tỉnh lại, tán đồng với ý kiến của Thái Nhất và Lôi Thần.

Cả Yêu tộc Thiên Đình bắt đầu bước vào thời kỳ phổ thiên đồng khánh, phát lời mời khắp nơi.

"Nhưng Lôi Thần đạo hữu, làm sao để mời Thần Tôn đây?" Một nan đề mới lại hiện ra.

Những người khác thì dễ mời, nhưng Thần Tôn tung tích bất định thì làm sao đây?

Chẳng lẽ phải đi Bắc Hải thật sao?

Nếu vậy lại mất thêm vạn năm nữa.

"Chuyện đó...

Thần Tôn đã báo cho ta biết, Ngài đã đoán được các ngươi sẽ tổ chức thịnh yến nên lúc đó Ngài sẽ tự khắc giáng lâm." Lôi Thần vừa nói xong, ai nấy đều hưng phấn, đặc biệt là những kẻ chưa từng thấy

Hoàng Thiên mà chỉ nghe danh.

Một nhân vật tầm cỡ như Thần Tôn cuối cùng cũng được diện kiến.

"Như vậy thì tốt quá, lúc đó chúng ta nhất định phải mời Thần Tôn ngồi ghế trên cùng, cung kính phụng dưỡng." Đế Tuấn và Thái Nhất vô cùng vui vẻ, Thần Tôn đến thì còn gì bằng.

Những người khác có thể không đến, nhưng chỉ cần mời được Thần Tôn là đủ rồi.

"Đúng rồi đại ca, vị Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung chúng ta nên mời thế nào?" Thái Nhất đột nhiên nhớ đến Hồng Quân.

Câu hỏi này cũng làm khó Đế Tuấn.

Dù tôn kính Hoàng Thiên nhưng Hồng Quân cũng là vị Thánh nhân đầu tiên.

Không mời thì không ổn, nhưng mời thế nào lại là vấn đề.

"Chuyện này dễ thôi, cứ theo cách của Lôi Thần đạo hữu, mời Đế Tuấn và Thái Nhất đạo hữu đích thân đến Tử Tiêu Cung mời Hồng Quân Đạo Tổ." Phục Hy đề nghị, anh em Đế Tuấn nghe xong hơi biến sắc nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý.

"Đúng rồi, Lôi Thần đạo hữu kiến thức rộng rãi, còn đại năng nào mà chúng ta chưa mời không?" Lúc này Đế Tuấn nhớ lại lời Hồng Quân giảng đạo có nhắc đến hai thời đại, chắc chắn vẫn còn đại năng của thời đó còn sống.

Nếu mời được họ gia nhập Yêu tộc thì quá tốt, vì đó đều là cao thủ cùng thời với Thần Tôn.

"Thực sự là có, nhưng ta cũng không biết các tiền bối đó ở đâu." Lôi Thần nói.

“Ồ, đạo hữu kể xem nào.” Mọi người đều tò mò.

“Ở thời Hoang Cổ có nhiều đại năng, nhưng qua bao kiếp nạn thì còn lại không nhiều.

Ngoài Thần Tôn và Đạo Tổ, ta biết vài người.

Thứ nhất là Lục Áp Đạo Quân, có duyên với Đế Tuấn và Thái Nhất, nhưng không biết Ngài ở đâu.

Thứ hai là Vọng Thư nữ thần dưới trướng Thần Tôn, cũng không rõ tung tích.

Thứ ba là hảo hữu của Thần Tôn – Hỗn Độn đệ nhị Ma Thần Dương Mi tiền bối, cũng chẳng biết Ngài đang ở đâu.” Lôi Thần kể một hồi khiến ai nấy đều câm nín, chỉ biết tên mà không biết sự tích hay nơi ở thì chẳng phải trêu ngươi sao?

“À đúng rồi, còn người cuối cùng, vị này rất lợi hại, tất nhiên không bằng Thần Tôn của ta nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu.

Đó là Ma Tổ La Hầu, người này chính là sinh tử kiếp của Hồng Quân Đạo Tổ.

Trận đại chiến hai tỷ chín triệu nguyên hội trước đã kết thúc bằng việc La Hầu hóa thân thành Vực Ngoại Thiên Ma.” Lôi Thần bổ sung.

Nghe đến đây, mọi người lại dâng lên hứng thú.

Sinh tử kiếp của Đạo Tổ thì chắc chắn là đại năng khủng khiếp rồi.

Ma Tổ La Hầu, nghe tên thôi đã thấy một vị tiền bối tàn bạo huyết tinh rồi.

“Lôi Thần đạo hữu, kể thêm về La Hầu tiền bối đi?” Dù La Hầu đại diện cho tà đạo nhưng dẫu sao cũng là tiền bối, nên mọi người vẫn tỏ vẻ tôn kính.

Lôi Thần thấy mọi người hào hứng quá nên đành nói tiếp: "Được rồi, La Hầu cũng là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, tuy giờ là Vực Ngoại Thiên Ma không bước chân vào Hồng Hoang nhưng không có nghĩa là Ngài buông tha các ngươi đâu.

Tâm ma trong lòng các ngươi chính là từ Ngài mà ra!" Đang nói thì có kẻ ngắt lời: "Hóa ra tâm ma cũng có linh trí à?

Ta cứ tưởng nó là tồn tại vô tri chứ.

La Hầu tiền bối lợi hại thật đấy." "Tất nhiên rồi, đó là sinh tử kiếp của Đạo Tổ mà.

Các ngươi phải biết thế gian vạn vật đều có mặt phụ diện, La Hầu chính là đại biểu cho mặt đó." Lôi Thần không dám nói thêm nữa vì sợ Hoàng Thiên sẽ bóp nát nguyên thần của mình.

Nhưng may là những gì hắn nói đều là chuyện không quá trọng yếu, Hồng Quân cũng từng nhắc qua khi giảng đạo, nên Hoàng Thiên chắc sẽ không vì thế mà diệt hắn.

Lôi Thần không muốn tìm chết, nhưng có kẻ lại thích thế.

Một thành viên Yêu tộc Thiên Đình vây quanh Lôi Thần bỗng hỏi một câu cực kỳ ngu xuẩn: "Ma Tổ đáng sợ như vậy, liệu Thần Tôn có đánh bại nổi không?" Câu hỏi này khiến sắc mặt Lôi Thần đen sầm lại, những người khác cũng kinh hãi nhìn kẻ đó.

Đây là thằng đần ở đâu ra vậy?

Thần Tôn là tồn tại vô địch, một tiểu tử Đại La như ngươi mà dám bình phẩm sao?

Kẻ này e là khó thoát một cái chết, chưa nói đến Lôi Thần, ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất cũng sẽ không tha cho hắn.

Quả nhiên, ai nấy đều không sai, Lôi Thần căn bản không thể chịu

đựng lời lẽ của người này, khí thế Thần Đạo toàn thân bùng nổ, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, hung hăng đấm một quyền vào bụng kẻ kia.

Chỉ thấy kẻ đó không kịp phản ứng, bụng bị Lôi Thần một quyền xuyên thủng, để lại một lỗ máu to bằng nắm đấm.

Chương 460

Nhưng Lôi Thần sau khi tung một quyền, lửa giận hiển nhiên vẫn chưa nguôi, cho dù kẻ này đã ngã xuống, nhưng Lôi Thần vẫn không buông tha nguyên thần.

"Lôi Thần đạo hữu, ngươi xem sao rồi?" Cảm nhận được khí tức bùng nổ của Lôi Thần, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, những người đã rời đi từ trước, lại quay trở lại.

Nhìn Lôi Thần đầy phẫn nộ, cùng với nguyên thần của thành viên Yêu Tộc đang bị nắm cổ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng ngớ người.

"Đế Tuấn, Đông Hoàng, chuyện này hai người không cần quản, ta sẽ giải quyết." Từ lúc này, trong cách xưng hô của Lôi Thần với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, có thể thấy rõ Lôi Thần lúc này vô cùng phẫn nộ.

Trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, Đế Tuấn chặn Lôi Thần lại, không phải vì Đế Tuấn không muốn Lôi Thần giết người này, mà là muốn hiểu rõ vì sao Lôi Thần lại tức giận đến vậy.

"Đế Tuấn, ngươi chặn ta?" Lôi Thần tức giận nhìn Đế Tuấn, ngữ khí trong miệng cũng vô cùng khó chịu.

"Lôi Thần... xin hãy nghe ta... nếu ngươi muốn giết, ta nhất định sẽ không ngăn cản, nhưng trước đó, chẳng phải nên để ta làm rõ chuyện gì đã xảy ra, rồi hãy để ta định đoạt có được không?" Đế Tuấn cũng cố gắng xoa dịu lửa giận của Lôi Thần, huynh đệ bọn họ đã cùng Lôi Thần tranh bá Hồng Hoang biết bao nhiêu nguyên hội.

Đây là lần đầu tiên hai huynh đệ thấy Lôi Thần tức giận đến vậy, lập tức khiến cả hai không hiểu.

“Được, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, người này ta giao cho hai ngươi xử lý, nếu hai ngươi xử lý không tốt, xin lỗi, từ nay về sau ta sẽ rời khỏi Thiên Đình!” Lôi Thần thực sự đã tức giận rồi, tín ngưỡng của Hoàng Thiên, tín ngưỡng Thần Đạo, tín ngưỡng của tất cả mọi người trong Thần Đạo!

Lời nói vừa rồi của người này, trong mắt Lôi Thần là sỉ nhục Hoàng Thiên, cho nên Lôi Thần mới tức giận đến vậy.

“Lôi Thần...

được rồi!

Lôi Thần, bất kể thế nào, người này ta cũng sẽ chém giết... nhưng liệu ngươi có thể cho ta biết nguyên nhân trước không?” So với một Đại La không quen biết, Đế Tuấn đương nhiên không muốn vị bằng hữu tốt của mình rời đi, cho nên bất kể nguyên nhân tiếp theo là gì, hắn cũng sẽ ra tay giải quyết người này.

“Kẻ này làm nhục Thần Tôn!

Đáng phải vạn lần chết!” Lôi Thần nói xong, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất liền sững người, sau đó phản ứng lại, trong lòng lửa giận bùng cháy.

Kẻ này là người của Thiên Đình Yêu Tộc, không tín phụng Hoàng Thiên thì có thể, vì Yêu Tộc không phải người của Thần Đạo, cho nên, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sẽ không ép buộc người của Thiên Đình phải tín phụng Hoàng Thiên, nhưng nhất định phải giữ một lòng tôn trọng Hoàng Thiên.

Kẻ này dám làm nhục Hoàng Thiên, đối với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên cũng không thể chịu đựng được.

Cho nên, không đợi mọi người phản ứng, chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp lóe thân, tóm lấy nguyên linh của thành viên Yêu

Tộc kia, sau đó tay phải phóng Thái Dương Chân Hỏa, trực tiếp thiêu rụi nguyên linh của kẻ này thành tro tàn.

Đợi mọi người phản ứng lại mới phát hiện, kẻ này đã triệt để ngã xuống Hồng Hoang, ngay cả nguyên thần cũng không còn.

Sau khi giải quyết kẻ đó, Đế Tuấn trực tiếp lạnh lùng nhìn tất cả mọi người có mặt, lớn tiếng nói: "Thần Tôn là tiền bối mà bản hoàng kính trọng, sau này kẻ nào dám bất kính Thần Tôn, làm nhục danh Thần Tôn, liền có kết cục như vậy." Tất cả mọi người có mặt sau khi nghe lời Đế Tuấn nói, cũng đồng thanh đáp: "Chúng ta nhất định sẽ không bất kính Thần Tôn!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, lửa giận của Lôi Thần mới nguôi bớt, sau đó mở miệng nói: "Đế Tuấn đạo hữu, Đông Hoàng đạo hữu, xin lỗi, ta đã thất thố rồi." "Không sao, không sao, kẻ này làm nhục Thần Tôn tiền bối, đừng nói ngươi, ngay cả ta cũng không thể chịu đựng." Đế Tuấn cười nói. *** Chuyện xảy ra ở Thiên Đình Yêu Tộc nhanh chóng lan truyền, không chỉ toàn bộ Yêu Tộc đều biết, mà ngay cả các đại năng khác trong Hồng Hoang cũng đều hay tin.

Kôn Luân Sơn.

Yêu tộc Thập Đại Yêu Vương Bạch Trạch đợi ở đây đã lâu, mới đợi được Tam Thanh triệu kiến, nếu đổi là các Yêu Vương khác hoặc người của Yêu Tộc khác mà đợi ở đây, e rằng đã sớm bỏ đi.

Dù sao Bạch Trạch cũng là đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh, Tam Thanh cũng là đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh, tuy Bạch Trạch không bằng Tam Thanh, nhưng cũng không cần phải chịu sự không nể mặt đến vậy.

Nhưng Bạch Trạch một lòng vì Thiên Đình Yêu Tộc, cho nên dù Tam Thanh có làm mất mặt, hắn cũng nhẫn nhịn.

"Ngươi, đến vì việc gì?" Lão Tử nhìn Bạch Trạch bước vào, cũng

nhận ra tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ của hắn.

Trong lòng không khỏi nghĩ, thế lực Thiên Đình Yêu Tộc lớn mạnh đến vậy, lại phái một đại năng Chuẩn Thánh đi quảng phát thiệp mời.

"Hồi bẩm ba vị đạo hữu, Thiên Đình chúng ta cảm nhận được cơ duyên, bèn thiết lập Thiên Đình yến tiệc, kính mời ba vị đạo hữu đến Thiên Đình cùng chung vui." Bạch Trạch lúc này cũng đổ đầy mồ hôi lạnh, tuy hắn cũng có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng Tam Thanh vừa thi triển uy áp, cho dù hắn cũng không thể chịu đựng nổi.

Không đợi Bạch Trạch nói xong, Tam Thanh cũng sững người, trong lòng nghĩ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai huynh đệ này lại giở trò gì?

Thiết lập Thiên Đình yến tiệc để mời, xem ra chuyện này không đơn giản, có khả năng không chỉ mời ba người họ.

"Hừ, lúc thiết lập cơ duyên, Đế Tuấn và Đông Hoàng đâu?

Lôi Thần, Phục Hy, Nữ Oa ba người cũng không thể đến sao?" Nguyên Thủy lạnh lùng hừ một tiếng, trong Tam Thanh ba người, Nguyên Thủy là người thích thể diện nhất, nay Thiên Đình mời mọi người tham gia yến tiệc, lại chỉ phái Bạch Trạch đi mời, chẳng phải có chút coi thường người khác sao.

Tuy Bạch Trạch là một trong Thập Đại Yêu Vương của Yêu Tộc, cũng là người nổi danh khắp Hồng Hoang, thuộc về trí giả của Yêu Tộc, nhưng căn cơ và tu vi của hắn đã định, Bạch Trạch còn chưa đủ tầm.

Nhưng Bạch Trạch lại không bận tâm, cười nói: "Xin không giấu ba vị đạo hữu, Yêu Hoàng cùng Đông Hoàng muốn tự mình đến Tử Tiêu Cung mời Đạo Tổ, nên không thể đến trước, lần này Thần Tôn

cũng sẽ giáng lâm.” Lời nói của Bạch Trạch vừa dứt, cũng đã rõ ràng nói với Tam Thanh, đừng có làm mặt làm mày, đến lúc đó Thần Tôn sẽ giáng lâm, nếu còn như vậy, cẩn thận Thần Tôn sẽ đích thân giáng lâm để các ngươi biết thế nào là làm mặt làm mày.

Nghe lời này, Tam Thanh cũng cứng họng không nói nên lời, chưa kể vị Thần Tôn khủng bố kia sẽ giáng lâm, lại nói Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã đi mời Đạo Tổ rồi, vậy thì làm sao có thể ép buộc họ đi mời?

Dù mạnh mẽ, nhưng so với Hồng Quân Đạo Tổ, chắc chắn là tự tìm khổ mà ăn.

Nghe lời này, Tam Thanh chỉ có thể bỏ qua, có chút tự biết mình, nên mở miệng nói: “Ngươi hãy về đi, nói với Đế Tuấn, Đông Hoàng cùng các vị đạo hữu rằng ba huynh đệ chúng ta nhất định sẽ đến.” “Đa tạ ba vị đạo hữu!

À đúng rồi, Thịnh Yến Thiên Đình chúng ta sẽ chính thức bắt đầu sau một nguyên hội, ba vị đạo hữu xin đừng đến muộn.” Bạch Trạch cười cười, sau đó rời khỏi Kôn Luân Sơn.

Sau khi Bạch Trạch đi, Nguyên Thủy vẫn hậm hực không nguôi: “Yêu Tộc trong mắt ta tuy không đáng mặt, nhưng chúng ta không thể không thừa nhận cơ duyên của chúng thật sự quá tốt, nay muốn mời các đại năng Hồng Hoang tham gia Thiên Đình yến tiệc, quả thực dã tâm không nhỏ!” Khi Nguyên Thủy nói câu này, hắn hoàn toàn không nhắc đến chuyện Đế Tuấn đi mời Hồng Quân, vì hắn không nỡ mất mặt.

“Thôi vậy, bất kể thế nào, chúng cũng đã mời chúng ta, ta cũng đi đi, ở Tử Tiêu Cung còn có đạo hữu nghe đạo, và cả vị tiền bối kia có duyên!” Lão Tử vẫn tiếp tục đả tọa, không còn quản Nguyên Thủy và Thông Thiên, Thông Thiên và Nguyên Thủy thấy Lão Tử như vậy,

cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Trên Vạn Tiên Đảo ở Đông Hải, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng nhận được thiệp mời, hai người nhìn thiệp mời trong tay, chìm vào suy tư.

Không biết từ đâu có được tin tức, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nghe nói Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lần này quảng mời tất cả đại năng Hồng Hoang, là để thu tất cả mọi người vào Yêu Tộc.

Nghe tin tức này, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu có chút lo lắng, vốn dĩ thế lực Thiên Đình đã lớn mạnh, nếu cứ thế này, làm sao Vạn Tiên Điện có thể đuổi kịp thế lực Thiên Đình?

Phải biết rằng Vạn Tiên Điện được truyền bá là chính thống của Hồng Hoang, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu được Hồng Quân chỉ định quản lý nam tiên và nữ tiên của Hồng Hoang.

Nhưng thực tế, Vu Yêu hai tộc lại kiểm soát phần lớn địa bàn Hồng Hoang, Vạn Tiên Điện căn bản không thể quản lý, thậm chí ngay cả nội bộ Vạn Tiên Điện, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng không thể triệt để nắm quyền.

Không còn cách nào, tuy Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu được Hồng Quân Đạo Tổ ban mệnh, nhưng hai người biết thực lực có hạn, cả hai đều có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Vạn Tiên Điện sau nhiều năm phát triển, có mười sáu vị cao thủ Chuẩn Thánh sơ kỳ, danh nghĩa chịu sự điều khiển của hai người, nhưng thực tế thì sao?

Chương 461

Những người đó giữ chức Trưởng lão Vạn Tiên Điện, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu căn bản không thể triệt để nắm quyền.

Do vấn đề thực lực bản thân, dù Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu có mệnh lệnh của Hồng Quân, nhưng muốn thực sự khiến mọi người thần phục, thì cần phải có thực lực mạnh mẽ.

Nay, tuy có pháp Trảm Tam Thi để thăng cấp tu vi, nhưng khổ nỗi không có vật Trảm Thi, khiến họ lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Không chỉ Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu như vậy, Vạn Tiên Điện cũng vậy, các tán tiên khác trong Hồng Hoang cũng vậy.

Duy nhất không lâm vào cảnh địa này chỉ có Thiên Đình, lúc này thậm chí có tán tiên còn có ý định quy phục Thiên Đình.

Trong Vạn Tiên Điện, có người còn có ý nghĩ này, khiến Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu vô cùng đau đầu.

Nếu cứ kéo dài như vậy, Vạn Tiên Điện có khả năng sẽ tan rã vì điều này, hùng tâm tráng chí cũng sẽ theo đó mà tan thành mây khói.

Những người đó không chỉ không coi trọng Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, mà còn không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nếu thực sự đi đến bước đó, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu e rằng sẽ không còn mặt mũi ở Hồng Hoang nữa.

Trong Vạn Tiên Điện đường trung tâm Vạn Tiên Đảo, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu tụ họp tại đây, Tây Vương Mẫu kinh ngạc nhìn Đông Vương Công, nhỏ tiếng nói: “Thật sự muốn ra

tay với Thiên Đình sao?

Chẳng phải điều đó tương đương với tuyên chiến với Thiên Đình sao?" "Thiên Đình!

Hừ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người có cho ta đường lui sao?

Nay, quảng mời tất cả đại năng Hồng Hoang, mục đích vì sao, ngươi hẳn phải rõ chứ!" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

"Nhưng nếu vậy, chúng ta thực sự đã tuyên chiến với Thiên Đình rồi, đến lúc đó Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nếu lúc đó Đông Hoàng Thái Nhất dẫn dắt chiến lực Yêu Tộc tấn công, chúng ta phải làm sao đây?" Tây Vương Mẫu vô cùng lo lắng, so với Yêu Hoàng Đế Tuấn, nàng càng sợ Đông Hoàng Thái Nhất dẫn dắt Yêu Tộc tấn công.

"Hừ, Đông Hoàng Thái Nhất?

Ta nghe nói Đông Hoàng Thái Nhất đã có được một pháp bảo nghìn năm trước, sắp luyện hóa xong trước khi Thịnh Yến Thiên Đình bắt đầu, lúc đó Đông Hoàng Thái Nhất sẽ bế quan, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể xuất quan.

Trong khoảng thời gian đó, ta có thể cướp đủ Tiên Thiên Linh Bảo từ tay Thiên Đình, đến lúc đó Trảm Thi thành công, vậy thực lực Vạn Tiên Điện của ta sẽ tăng mạnh, sợ gì Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Thiên Đình." Đông Vương Công lúc này đã rơi vào trạng thái nhập ma, lúc này trong đầu hắn chỉ có chuyện trấn áp Thiên Đình.

Nghe lời này, Tây Vương Mẫu có chút lo lắng nói: "Thật sự muốn ra tay với Thiên Đình sao?

Bất kể Đế Tuấn hai huynh đệ đều không dễ chọc đâu, nhìn tu vi của hai người họ, e rằng đã là Chuẩn Thánh trung kỳ rồi!" Tây Vương

Mẫu vốn tưởng rằng lời này có thể dập tắt ý niệm của Đông Vương Công, nhưng không ngờ Đông Vương Công vừa nghe lại càng điên cuồng hơn, mở miệng nói: "Thì sao chứ?

Đừng quên phía sau ta có Hồng Quân Đạo Tổ chống lưng, trước khi Thịnh Yến Thiên Đình khai mở, chỉ cần ta cũng đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ thậm chí hậu kỳ, thì sợ gì Thiên Đình?

Đừng quên, còn có một đại địch là Vu Tộc, Vạn Tiên Điện chúng ta có gần hai mươi Chuẩn Thánh, nếu Thiên Đình thực sự chiến với ta, cũng chưa chắc đã chiếm được lợi thế." Tây Vương Mẫu nhìn Đông Vương Công dường như đã trở nên điên cuồng, nhíu mày, Đông Vương Công đã quyết tâm, nàng cũng không thể thay đổi, lúc đó chỉ có thể theo mà cố gắng hết sức thôi.

Nếu thực sự có thể lấy được một số Tiên Thiên Chi Vật hoặc Tiên Thiên Linh Bảo từ Thiên Đình, thực lực Vạn Tiên Điện tuyệt đối có thể tăng mạnh, phía sau còn có Hồng Quân Đạo Tổ chống lưng nữa mà.

Đương nhiên, chuyện này cũng không phải do Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hai người có thể quyết định, cần phải cùng mười mấy vị Trưởng lão Chuẩn Thánh của Vạn Tiên Điện bàn bạc, chỉ cần lôi kéo được tất cả cùng tham gia kế hoạch này, mới có nhiều cơ hội thắng hơn.

Lúc đó, càng nhiều người Trảm Thi thành công, thế lực Vạn Tiên Điện cũng sẽ càng ngày càng mạnh, đến lúc đó cũng có thể uy hiếp Thiên Đình hơn.

Đề nghị của Đông Vương Công tuy điên rồ, nhưng lại nhận được sự đồng ý của tất cả các Chuẩn Thánh Vạn Tiên Điện, nay Đông Hoàng Thái Nhất đang bế quan gấp rút, chính là cơ hội tốt để ra tay.

Pháp Trảm Tam Thi khác với pháp môn tu luyện bình thường, chỉ

cần có thể trảm bỏ Thiện, Ác, Chấp Tam Thi, tu vi liền có thể thăng cấp, tuy Trảm Thi không dễ, nhưng trong số họ có người đã bắt đầu lĩnh ngộ một trong các Thi, chỉ thiếu vật Trảm Thi mà thôi.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng vậy, tuy có Tiên Thiên Linh Bảo do Hồng Quân Đạo Tổ ban tặng, nhưng lại không nỡ dùng để Trảm Thi.

Nhưng không giống Đế Tuấn, hai người họ không có Bổn Mệnh Linh Bảo, để thăng cấp tu vi, chỉ có thể dùng hạ sách này, thực ra cũng không phải hạ sách, dù sao ở Hồng Hoang, việc giết người đoạt bảo là chuyện quá đỗi bình thường.

Nếu kế hoạch thành công, không chỉ rút ngắn khoảng cách tu vi với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, mà còn tăng cường thực lực Vạn Tiên Điện, đến lúc đó càng không cần sợ hãi Thiên Đình.

Mười sáu vị Trưởng lão Chuẩn Thánh cộng thêm hai vị là mười tám vị đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ, đây là nội lực của Vạn Tiên Điện, nếu mười tám vị đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ biến thành đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ thì sao?

Hoặc tu vi cao hơn thì sao?

Lúc đó nội lực Vạn Tiên Điện sẽ càng thêm đầy đủ. *** Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử nhìn thiệp mời trong tay, không thể không nhận ra thái độ chân thành của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Ai có thể nghĩ rằng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hùng bá vô cùng lại hoàn toàn bỏ đi phong thái đế vương trước mặt Trấn Nguyên Tử, vô cùng khiêm tốn mời Trấn Nguyên Tử?

"Trấn Nguyên Tử xin thứ lỗi cho huynh đệ chúng ta mạo muội quấy rầy, xin mời đạo hữu đến tham gia Thịnh Yến Thiên Đình chúng

ta.” Đế Tuấn cười nói.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất biết rằng Trấn Nguyên Tử trước mắt cũng giống Lôi Thần đều là người của Thần Đạo, quan hệ giữa Trấn Nguyên Tử và Hoàng Thiên tiền bối càng thêm thân thiết, cho nên hai người đối với Trấn Nguyên Tử có một cảm giác thân thiết khó tả.

Vì vậy, họ giữ thái độ tôn trọng đối với Trấn Nguyên Tử, không giống với người khác, Trấn Nguyên Tử thuộc Thần Đạo, thuộc hạ của Hoàng Thiên tiền bối.

“Hai vị đạo hữu khách khí rồi, Thần Tôn lần này không đến, bần đạo cũng sẽ tham gia Thịnh Yến Thiên Đình, lần này xin thứ lỗi cho bần đạo đã thất lễ không nghênh đón từ xa.” Tương tự, Trấn Nguyên Tử cũng có thiện cảm lớn với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, vì hai người họ vô cùng tôn trọng Thần Tôn, Thần Tôn cũng rất tốt với hai người họ, nên Trấn Nguyên Tử cũng có thiện cảm với hai người họ.

“Đại thiện như vậy!” Hai người thấy Trấn Nguyên Tử đồng ý tham gia Thịnh Yến Thiên Đình dễ dàng như vậy, trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Không phải trước đó hai người đã đoán được, Trấn Nguyên Tử tuyệt đối sẽ không giống người khác phải suy nghĩ nửa ngày mới tham gia Thịnh Yến Thiên Đình, nhưng Đế Tuấn hai người cũng không ngờ lại đơn giản đến thế.

Sau đó Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại trò chuyện vài câu với Trấn Nguyên Tử, rồi cũng trở về Thiên Đình.

Trước đó, hai người đã đến Tử Tiêu Cung, cũng mời Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng Hồng Quân không lập tức trả lời hai người có tham gia hay không, bảo hai người về Thiên Đình trước.

Hai người không có được câu trả lời của Hồng Quân, cũng chỉ có thể rời khỏi Tử Tiêu Cung, sau đó liền đến Ngũ Trang Quán, và có cảnh tượng trước đó.

Tuy Hồng Quân không trực tiếp trả lời thiệp mời của hai người, nhưng cũng không từ chối, nên tâm trạng hai người có chút bồn chồn, nhưng Trấn Nguyên Tử sảng khoái đồng ý, lại khiến tâm trạng hai người tốt hơn.

Nhưng, hai người tuy vui vẻ trở về Thiên Đình, nhưng, hai người vạn vạn không biết rằng người của Yêu Tộc, lúc này đã gặp phải tai họa. *** Ở vùng lãnh địa Yêu Tộc phía Đông Đại Địa Hồng Hoang, ba vị Đại La Kim Tiên Yêu Tộc đang cùng nhau thảo luận đạo pháp, bỗng nhiên cảm thấy cả ngọn núi bị người khác phong cấm một cách khó hiểu.

Ngay lập tức cắt đứt hoàn toàn liên lạc với thế giới bên ngoài, một Đại La Kim Tiên Yêu Tộc trực tiếp lạnh lùng mở miệng nói: "Không biết vị tiền bối nào?

Tự tiện xông vào cảnh nội Thiên Đình Yêu Tộc chúng ta?

Muốn đối địch với Thiên Đình chúng ta sao?" Lời vừa dứt, chỉ thấy vài đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt ba Đại La Kim Tiên Yêu Tộc, nhìn những người này, ba Đại La Kim Tiên không khỏi biến sắc.

Trong đó một Đại La Kim Tiên Yêu Tộc trầm giọng hỏi: "Nguyên Vạn Tiên Điện Điện Chủ Đông Vương Công tiền bối giá lâm, thật thất lễ không nghênh đón từ xa, không biết Đông Vương Công tiền bối đến địa phận Thiên Đình Yêu Tộc chúng ta, bày ra trận thế như vậy, có chuyện gì quan trọng?" Nghe lời này, sắc mặt Đông Vương Công khẽ cười nói: "Không có gì, chỉ là muốn mượn của các vị một thứ mà thôi!" Nghe lời thật này, sắc mặt ba vị người Yêu Tộc biến

đổi, lập tức hỏi: “Dám hỏi là thứ gì?” “Hừ!

Chương 462

Là mạng nhỏ của các ngươi!" Đông Vương Công lạnh lùng cười, sau đó trực tiếp ra tay.

Ba Đại La Kim Tiên Yêu Tộc nghe lời này, thân hình lập tức di chuyển chuẩn bị bỏ chạy, nhưng đối mặt với Đông Vương Công và vài vị Chuẩn Thánh của Vạn Tiên Điện, họ không có chút sức phản kháng nào.

Cả ngọn núi đều bị Đông Vương Công phong cấm, ba Đại La Kim Tiên Yêu Tộc làm sao có thể thoát được, chỉ trong chớp mắt liền bị Đông Vương Công chém giết.

Sau đó, Đông Vương Công cùng những người khác liền cướp đi tất cả pháp bảo trên người ba vị Đại La Kim Tiên Yêu Tộc.

Một đại năng Chuẩn Thánh của Vạn Tiên Điện không khỏi cười nói: "Ha ha ha, Thiên Đình quả nhiên giàu có, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo, tuy phẩm giai không cao, chỉ là hạ phẩm, nhưng cũng thấy được nội tình của Thiên Đình, ta lại có Tiên Thiên Linh Bảo có thể Trảm Thi rồi." "Được rồi, nhanh chóng xử lý, sau đó chúng ta nhanh chóng rời đi, nhất định phải cướp đủ Tiên Thiên Linh Bảo trước khi Thiên Đình kịp phản ứng, một khi Thiên Đình triệu hồi tất cả Đại La về, vậy thì chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa." Một Chuẩn Thánh khác hiển nhiên cẩn trọng hơn một chút, tuy trong tay đang cầm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng biểu hiện không quá kích động, nhưng từ bàn tay run rẩy có thể thấy, người này cũng vô cùng kích động.

Đồng thời, một số Đại La Kim Tiên Yêu Tộc đang phân tán đều bị Vạn Tiên Điện săn lùng, quả thực có người sở hữu Tiên Thiên Linh

Bảo, nhưng cũng có người không có.

Nhưng, để đảm bảo an toàn, các Chuẩn Thánh của Vạn Tiên Điện đã chém giết họ, trong vài ngày ngắn ngủi, Yêu Tộc đã tổn thất hơn trăm vị Đại La Kim Tiên. *** Thiên Đình.

Trong Yêu Hoàng Điện, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần, Phục Hy, Nữ Oa cùng tất cả các tầng lớp cao cấp của Yêu Tộc có mặt, bên ngoài Yêu Hoàng Điện hàng ức vạn Yêu Tộc tề tựu một chỗ.

Sắc mặt Đế Tuấn, Phục Hy, Lôi Thần và những người khác đều âm trầm, Đông Hoàng Thái Nhất tức giận không phát ra, lạnh lùng nói: "Đại ca, xin cho phép đệ tiêu diệt Vạn Tiên Điện!" "Đúng vậy, Vạn Tiên Điện đáng chết, thật sự cho rằng mình làm việc kín kẽ sao?

Dám ra tay với Thiên Đình chúng ta, vậy thì đừng trách Thiên Đình chúng ta không khách khí!" Phục Hy cũng lộ vẻ tức giận, cho dù lúc này cũng vô cùng phẫn nộ, từ khi gia nhập Yêu Tộc, tất cả Yêu Tộc chỉ có thể vô cùng kính trọng, Đế Tuấn cũng như Đông Hoàng Thái Nhất còn Lôi Thần đối với hắn cũng như đạo hữu.

Trải qua một thời gian dài, cho dù Nữ Oa lúc này cũng đã hoàn toàn hòa nhập vào Yêu Tộc, nay tộc nhân bị hãm hại như vậy, làm sao nàng có thể không tức giận?

Nhưng, so với Phục Hy, Nữ Oa hiển nhiên bình tĩnh hơn một chút, nghe lời Phục Hy và Đông Hoàng Thái Nhất, trên mặt Nữ Oa lộ ra một tia lo lắng.

"Chư vị đạo hữu, chẳng phải đúng sao?

Đông Vương Công dám làm như vậy, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, thực lực Vạn Tiên Điện không thể xem thường, huống hồ Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu lại nhận mệnh lệnh của Hồng

Quân Đạo Tổ, nếu chúng ta tùy tiện ra tay, e rằng sẽ đắc tội Hồng Quân Đạo Tổ." Nữ Oa nói.

"Thực sự là như vậy, Đông Vương Công cũng chính vì thế mà dám ngang ngược như vậy, tất nhiên đã có sự chuẩn bị, Vạn Tiên Điện hiện nay đã cướp được không ít Tiên Thiên Linh Bảo từ Thiên Đình chúng ta.

Nếu Trảm Thi thành công, thì thực lực vô nghi sẽ càng thêm khủng bố, lại có Vu Tộc rình rập, chúng ta không thể lơ là." Lôi Thần vô cùng tán đồng lời Nữ Oa nói, tất cả mọi người có mặt đều biết phía sau Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu có Hồng Quân Đạo Tổ chống lưng, cho nên họ mới ngang ngược đến vậy.

Nghe lời này, tất cả các tầng lớp cao cấp của Thiên Đình Yêu Tộc đều nói: "Yêu Hoàng điện hạ, Đông Hoàng điện hạ, các vị Yêu Thần, Nữ Hoàng, Hy Hoàng, các ngài là hoàng đế của Thiên Đình Yêu Tộc chúng ta, chúng ta theo lý phải tuân theo các vị, nhưng nếu các vị hoàng đế không ra tay, xin thứ lỗi cho chúng ta sẽ tự mình ra tay, mối thù lớn này nếu không báo, đạo tâm chúng ta sẽ không ổn." Nghe lời này, Đế Tuấn vô cùng bất đắc dĩ mở miệng: "Nay Thiên Đình chúng ta đã tổn thất nhiều Đại La Kim Tiên như vậy, chúng ta nhất định sẽ không mặc kệ, chúng ta sẽ khiến Vạn Tiên Điện phải trả giá!

Nhưng xin các vị hãy để chúng ta thương lượng một phen, làm thế nào để Vạn Tiên Điện phải trả giá, vì vậy xin các vị lui xuống trước." "Tuân theo lệnh của Yêu Hoàng bệ hạ." Tất cả người của Thiên Đình Yêu Tộc sau khi nhận được sự khẳng định của Đế Tuấn, đều lần lượt rời đi, từng người một chuẩn bị ở động phủ để có thể xuất kích bất cứ lúc nào.

Sau khi thấy mọi người rời đi, Đế Tuấn, Lôi Thần, Phục Hy, Nữ Oa và các Yêu Thần khác lại bắt đầu bàn bạc về chuyện Vạn Tiên

Điện.

"Đại ca, ngươi cũng thấy đấy, nay Thiên Đình chúng ta đã tổn thất nhiều Đại La Kim Tiên như vậy, nếu không quản không màng, nhất định sẽ khiến chúng sinh Hồng Hoang coi thường Thiên Đình chúng ta, đến lúc đó uy vọng mà Thiên Đình chúng ta đã gây dựng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Nay, tất cả Đại La Kim Tiên Thiên Đình đều đã được triệu hồi, nếu không hành động, chẳng phải sẽ bị người đời chê cười Thiên Đình chúng ta sợ Vạn Tiên Điện sao?" Đông Hoàng Thái Nhất tức giận nói.

"Nói rất đúng!" Lúc này, một đạo thân ảnh đột nhiên giáng lâm trong Yêu Hoàng Điện, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác nhìn thấy, đều lộ ra vẻ mừng rỡ, cùng với sự cung kính.

Không sai, người đó chính là Hoàng Thiên!

"Chúng ta bái kiến Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn!" Mọi người cùng hành lễ với Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên nhìn mọi người cười nói: "Chuyện Vạn Tiên Điện tàn sát Đại La của Thiên Đình bản tôn đã biết, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu gan thật lớn, có Hồng Quân chống lưng mà dám tàn sát người của Thiên Đình như vậy?

Chẳng phải là không cho bản tôn mặt mũi sao?

Chẳng lẽ không biết Thiên Đình Yêu Tộc là do bản tôn sắc phong sao?" Lời nói của Hoàng Thiên vừa dứt, trong lòng Đế Tuấn và những người khác liền vui mừng khôn xiết, hiển nhiên Hoàng Thiên lúc này đã tức giận, Hoàng Thiên tiền bối một khi tức giận, thì dù Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu có Hồng Quân Đạo Tổ chống lưng, cũng coi như xong rồi!

“Hoàng Thiên tiền bối, xin lỗi huynh đệ chúng ta đã cô phụ ngài, để chuyện này làm phiền ngài.” Đế Tuấn vội vàng nói.

“Không sao, ngày đó tại Tử Tiêu Cung bản tôn sắc phong các ngươi, vậy Thiên Đình Yêu Tộc tự nhiên được bản tôn che chở, Vạn Tiên Điện dám làm vậy, chính là không đặt bản tôn vào mắt.

Hừ!

Truyền lệnh của bản tôn tập hợp toàn bộ chiến lực của Thiên Đình Yêu Tộc xuất phát đến Vạn Tiên Đảo, bản tôn muốn Vạn Tiên Điện triệt để biến mất khỏi Hồng Hoang, bản tôn muốn tất cả sinh linh Hồng Hoang biết hậu quả của việc không đặt bản tôn vào mắt!” Hoàng Thiên nói xong liền biến mất, khi xuất hiện trở lại, Hoàng Thiên đã hiện thân trên Vạn Tiên Đảo.

Nhưng Hoàng Thiên không trực tiếp ra tay, tuy che chở Thiên Đình, nhưng không có nghĩa là sẽ trực tiếp ra tay.

Chuyện này vốn dĩ là chuyện của sinh linh Yêu Tộc, nếu Hoàng Thiên ra tay, chắc chắn sẽ lập tức xóa sổ tất cả mọi người của Vạn Tiên Điện.

Nhưng nếu vậy, sinh linh Yêu Tộc lại không thể tự mình báo thù, cho nên Hoàng Thiên chuẩn bị đợi sau khi tất cả người của Thiên Đình Yêu Tộc đến, trước mặt tất cả người của Thiên Đình Yêu Tộc mà xóa sổ Vạn Tiên Điện.

Lúc này, Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác ở Thiên Đình sau khi nghe lời Hoàng Thiên nói, cũng không còn nghi ngờ gì nữa, trực tiếp ra lệnh, dẫn theo hàng triệu Thái Ất, hàng chục vạn Đại La cùng Thập Đại Yêu Vương hùng hổ từ Thiên Đình xuất phát.

Nhưng, Đông Hoàng Thái Nhất lại ở lại, vì trước đó Đông Hoàng Thái Nhất cố ý loan tin mình bế quan, cho nên lúc này không thể xuất

hiện ở Hồng Hoang. *** Bách Vạn Quần Sơn.

Thập Nhị Tổ Vu lại một lần nữa tụ tập trong Bàn Cổ Điện.

"Đại ca, Yêu Tộc ra tay rồi, chúng ta có nên thừa nước đục thả câu không?" Chúc Dung hưng phấn nói.

"Đúng vậy, đại ca, hiện tại phần lớn chiến lực của Yêu Tộc đều theo Đế Tuấn và Lôi Thần đến Vạn Tiên Đảo, phía sau Thiên Đình chẳng phải không có người sao?

Chúng ta không bằng nhân cơ hội này một lần đánh chiếm Thiên Đình, đợi Đế Tuấn phản ứng, Thiên Đình đã là của chúng ta rồi." Cường Lương cũng đề nghị.

"Không được, theo ta được biết Đông Hoàng Thái Nhất không hề xuất hiện, phần lớn người của Yêu Tộc vẫn còn ở Thiên Đình, chúng ta bây giờ đi cũng chưa chắc đã chiếm được lợi thế." Trọc Cửu Âm trực tiếp phủ nhận đề nghị của hai người, với tư cách là nhị ca, hắn cũng như Đế Giang suy nghĩ rất nhiều.

"Nhị ca, theo ta được biết Đông Hoàng Thái Nhất lúc này đang bế quan, làm gì có nguy hiểm?

Bằng những kẻ nhỏ bé còn lại ở Thiên Đình có thể ngăn được Vu Tộc chúng ta sao?" Chúc Dung nói.

"Lần này chúng ta án binh bất động, vừa rồi Hoàng Thiên tiền bối truyền âm cho ta, bảo ta cứ ngoan ngoãn ở lại Bàn Cổ Điện, sau khi mở rộng thế lực rồi mới đi chiến đấu với Yêu Tộc." Khi mọi người đang bàn luận, Hoàng Thiên đã truyền âm cho Đế Giang, Hoàng Thiên biết rằng lúc này Thập Nhị Tổ Vu chắc chắn đang bàn luận chuyện có nên tấn công Thiên Đình hay không.

Nay, Vu Tộc và Yêu Tộc vừa mới bước vào Lượng Kiếp, lúc này nếu đại chiến, Lượng Kiếp e rằng sẽ có dị biến, đến lúc đó những

chuyện nên và không nên xảy ra đều sẽ xuất hiện, ngay cả Hoàng Thiên xử lý cũng vô cùng phiền phức.

“Đại ca...

Hoàng Thiên tiền bối thật sự nói như vậy sao?” Chúc Dung nghe Hoàng Thiên không cho xuất binh, cũng ngoan ngoãn từ bỏ ý định.

“Ừm, Hoàng Thiên tiền bối nói như vậy.” Đế Giang gật đầu, lời nói của Hoàng Thiên rất đáng tôn trọng, cho nên hắn cũng dừng ý định tấn công Thiên Đình.

Chương 463

“Đại ca, Hoàng Thiên tiền bối rốt cuộc là giúp ai?

Giúp Vu Tộc rồi lại giúp Yêu Tộc...” Hậu Thổ nói.

Vấn đề của Hậu Thổ thực ra cũng là vấn đề của vài vị Tổ Vu khác, mấy năm nay chuyện Hoàng Thiên giúp đỡ Yêu Tộc, ai nấy đều có nghe thấy.

Cho nên trong một thời gian, họ cũng không rõ Hoàng Thiên rốt cuộc là giúp Vu Tộc tranh bá Hồng Hoang, hay giúp Yêu Tộc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

“Hoàng Thiên tiền bối nói với ta, người sẽ không nhúng tay vào chuyện của Yêu Tộc và Vu Tộc, cũng sẽ không giúp hai tộc chúng ta nhanh chóng phát triển, cuối cùng Vu Tộc hay Yêu Tộc thắng, Hoàng Thiên tiền bối sẽ không can thiệp, cũng sẽ không quản.” Đế Giang giải thích vấn đề này, ban đầu hắn cũng như các đệ đệ muội muội khác, cũng vô cùng khó hiểu, cho rằng Hoàng Thiên tiền bối sẽ đi giúp Yêu Tộc.

Trực tiếp liên hệ Hoàng Thiên tiền bối sau khi biết được ngọn nguồn, hắn mới hiểu ra.

Hoàng Thiên tiền bối giúp ai thì làm sao mà quản được?

Hoàng Thiên tiền bối giúp họ vì họ là hậu duệ của Bàn Cổ, Hoàng Thiên tiền bối là bạn chí cốt của Phụ Thần Bàn Cổ, cho nên mới ra tay giúp đỡ họ.

Các Tổ Vu khác sau khi nghe lời Đế Giang nói, đều gật đầu, vì Hoàng Thiên tiền bối sẽ không nhúng tay vào chuyện của Vu Yêu hai tộc, nên họ cũng yên tâm rồi.

Dù sao nếu Hoàng Thiên tiền bối giúp đỡ Yêu Tộc, thì họ làm sao có thể thắng được? *** Thiên Đình vạn vạn người Yêu Tộc hùng hổ tiến về Vạn Tiên Đảo, chuyện này được lan truyền rộng rãi.

Đặc biệt Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu và những người khác lại không hề hay biết, vì lúc này các Trưởng lão Chuẩn Thánh của Vạn Tiên Điện cùng Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hai người đều đang bế quan.

Lần này ra tay với Yêu Tộc, Vạn Tiên Điện thực sự thu hoạch bội thu, tổng cộng có được hai mươi mốt kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu với tư cách là thủ lĩnh của Vạn Tiên Điện, mỗi người được hai kiện, những người khác mỗi người một kiện.

Nhưng, điều đáng tiếc là những Tiên Thiên Linh Bảo này đều là Tiên Thiên Linh Bảo hạ phẩm, khiến Đông Vương Công và những người khác thực sự có chút kỳ lạ.

Có vẻ như tất cả Đại La Kim Tiên của Thiên Đình Yêu Tộc mà họ có thể tìm thấy đều chỉ có tu vi sơ kỳ hoặc trung kỳ, phần lớn Đại La Kim Tiên của Thiên Đình Yêu Tộc đều tụ họp ở Thiên Đình.

Cho nên căn bản không thể ra tay, những Đại La Kim Tiên Thiên Đình Yêu Tộc bị chém giết cũng chỉ có khoảng một nửa sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo, phẩm chất đều không tốt, uy lực chỉ mạnh hơn Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm một chút mà thôi.

Thực ra Đông Vương Công không hề biết, những Tiên Thiên Linh Bảo hạ phẩm mà họ cướp được đều là do Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất khi xưa du lịch Hồng Hoang mà có được.

Vì những Tiên Thiên Linh Bảo này đều có chút tàn khuyết, nên uy lực thực sự không cao.

Cho nên tuy đều là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực thực sự có hạn, căn bản không bằng Tiên Thiên Linh Bảo hạ phẩm chân chính, nhưng tổng lại không thể lãng phí, thế nên Đế Tuấn đã phân phối cho các Đại La.

Cho nên, lần này những Tiên Thiên Linh Bảo hạ phẩm mà Đông Vương Công cướp được đều là đồ phế phẩm, thực tế tất cả Đại La Kim Tiên Yêu Tộc sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo chân chính đều đang khổ luyện trận pháp trong Thiên Đình.

Không chỉ vậy, Đông Vương Công cũng vô cùng kích động, có hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, vậy là có thể Trảm Thi rồi.

Tất cả các Chuẩn Thánh của Vạn Tiên Điện về cơ bản đều đã lĩnh ngộ được ác niệm trong lòng, cho nên lúc này là thời cơ tốt để Trảm Thi, ác niệm ký thác lên Tiên Thiên Linh Bảo, vung vẩy pháp bảo cướp được từ tay Đại La Kim Tiên Thiên Đình Yêu Tộc, chặt bỏ ác thi.

Sau đó, một đạo thân ảnh liền nhảy ra từ Tam Pháp, tu vi của hắn cũng trực tiếp từ Chuẩn Thánh sơ kỳ thăng lên Chuẩn Thánh trung kỳ, trạng thái của những ác thi đó thực sự có chút kỳ lạ, tuy là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng dường như cảnh giới không ổn định.

Nhưng, người của Vạn Tiên Điện sẽ không bận tâm chút nào, hiện tại họ hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui của việc Trảm Thi thành công.

Ác niệm đã chặt, tiếp theo là chặt Thiện Thi, đợi khi lĩnh ngộ Thiện Niệm, Trảm Thi thành công, lúc đó, liền là cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi.

Đông Vương Công lúc này chỉ cảm thấy dã tâm trong lòng dường như cũng trở nên trong tầm tay, tuy nhiên, hắn không hề biết rằng giấc mộng đẹp của mình sắp bị phá tan.

Trên Vạn Tiên Đảo, Đế Tuấn và Lôi Thần cùng những người khác dẫn theo hàng ức vạn người Yêu Tộc đã chỉnh đốn xong, hùng hổ đến Vạn Tiên Đảo.

Sau đó hàng ức vạn Yêu Tộc trong chớp mắt liền bày ra một tòa đại trận kinh thiên, trận này câu liên khí vận Yêu Tộc, giống như khí tức phẫn nộ sát phạt của hàng ức vạn Yêu Tộc, đại trận che trời lấp đất.

Trực tiếp phong tỏa toàn bộ Vạn Tiên Đảo, trận này chính là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc, đây cũng là lần đầu tiên trận này xuất hiện trước mắt chúng sinh Hồng Hoang, triển lộ uy lực của mình.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện thân ở Đông Hải, khiến chúng sinh Hồng Hoang đều kinh ngạc, đại trận vừa hiện, khí vận của Thiên Đình Yêu Tộc dường như nhận được triệu hồi, đồng loạt giáng lâm Đông Hải, khí vận Thiên Đình Yêu Tộc không ngừng gia trì lên đại trận, uy thế không ngừng tăng vọt, dường như hoàn toàn vượt qua giới hạn uy năng của Chuẩn Thánh.

Uy thế thần thông như vậy, dường như có thể sánh ngang uy thế Thánh Nhân, một đại trận đáng sợ như vậy, tự nhiên khiến chúng sinh Hồng Hoang đều chấn động.

Từ đạo pháp truyền thừa mà Hồng Quân Đạo Tổ truyền xuống ngày đó, trong thời kỳ Hoang Cổ còn chưa sinh ra cũng có một đạo đại trận, tên là Tru Tiên Kiếm Trận!

Trong truyền thừa, Đại Chiến Đạo Ma, trận thế Tru Tiên Kiếm Trận chưa từng được mắt thấy, nhưng chỉ bằng truyền thừa mà biết được sự đáng sợ của Tru Tiên Kiếm Trận, uy thế Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là trận pháp đệ nhất Hồng Hoang.

Nhưng Tru Tiên Kiếm Trận có đáng sợ đến đâu, chúng sinh Hồng

Hoang cũng chưa từng mắt thấy, nhưng lúc này Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại được mắt thấy.

Lúc này Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã thể hiện ra uy thế có thể sánh ngang Thánh Nhân, có thể nói đã một lần áp đảo uy danh Tru Tiên Kiếm Trận.

Điều càng khiến chúng sinh Hồng Hoang chấn động hơn, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa xuất hiện đã trực tiếp phong tỏa Vạn Tiên Đảo, nơi đó lẽ ra là địa bàn của Vạn Tiên Điện mà.

Xem ra, Thiên Đình Yêu Tộc đã ra tay với Vạn Tiên Điện, cũng đã từng nói Thiên Đình nhất định sẽ ra tay với Vạn Tiên Điện, nhưng không ngờ Thiên Đình lại nhanh chóng đến vậy.

Vạn Tiên Điện vừa ra tay đã trực tiếp săn lùng hơn trăm vị Đại La Kim Tiên của Thiên Đình Yêu Tộc, cướp đoạt Tiên Thiên Linh Bảo, khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc, nhưng phản ứng của Thiên Đình lại càng khiến người ta chấn động hơn.

Trực tiếp dùng đại trận phong cấm toàn bộ Vạn Tiên Đảo, hoàn toàn là một kiểu đánh, theo nhịp điệu của việc tận diệt, chẳng lẽ không sợ Hồng Quân Đạo Tổ nổi giận sao?

Nhưng cũng không phải, phía sau Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu có Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng phía sau Thiên Đình Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại có một Thần Tôn vô cùng thần bí! *** Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện, Trọc Cửu Âm nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trên Đông Hải, cười nói: “Một tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tốt!

Có uy lực như vậy, e rằng đủ sức sánh ngang Thánh Nhân, lần này Vạn Tiên Điện e rằng khó thoát khỏi vạn kiếp!” Trọc Cửu Âm với tư cách là nho giả của Vu Tộc tự nhiên càng quan tâm đến uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận

trên Đông Hải, Trọc Cửu Âm cũng không khỏi bội phục.

"Đúng vậy, thật không ngờ Đông Vương Công lại điên cuồng đến vậy, dám ra tay với Thiên Đình, phải biết rằng e rằng trừ Vu Tộc chúng ta có thể ra tay với Yêu Tộc, thì những người khác lúc này ra tay với Yêu Tộc, Thần Tôn tiền bối không giết chết mới là lạ." Hậu Thổ cười nói.

Hậu Thổ nói không sai, nay Yêu Tộc và Vu Tộc đang trong giai đoạn phát triển, nếu có kẻ nào dám ra tay động chạm đến Yêu Tộc và Vu Tộc, Hoàng Thiên không ra tay mới là giả dối.

Ra tay với Yêu Tộc và Vu Tộc thì có thể!

Đợi sau khi Lượng Kiếp chính thức bắt đầu, lúc đó Hoàng Thiên sẽ không còn nhúng tay vào Đại Chiến Vu Yêu nữa, Vu Tộc thắng hay Yêu Tộc thắng hoàn toàn tùy thuộc vào bản thân.

Nhưng lúc này nếu có kẻ nào dám ra tay với Yêu Tộc và Vu Tộc, thì đừng trách Hoàng Thiên ra tay tiêu diệt họ.

"Ha ha ha, lần này Đông Vương Công thực sự xui xẻo rồi, nhưng Thiên Đình hành sự cũng quá tứ vô kỵ đạn rồi, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu dù sao cũng là người do Hồng Quân chỉ định quản lý nam tiên và nữ tiên của Hồng Hoang, ra tay đánh tận cửa như vậy, chẳng phải là đánh vào mặt Hồng Quân sao?

Nếu Hồng Quân nổi giận thì, chậc chậc chậc!" Cung Công nói.

"Hồng Quân nổi giận thì sao?

Chương 464

Đừng quên Yêu Tộc cũng có Hoàng Thiên tiền bối che chở, ngươi nghĩ Hồng Quân dám trước mặt Hoàng Thiên tiền bối mà động chạm đến Yêu Tộc sao?" Chúc Dung cười lớn nói.

Chúc Dung nói xong, các Tổ Vu khác cũng cười, quả thực trước mặt Hoàng Thiên tiền bối, ngay cả Hồng Quân cũng phải ngoan ngoãn vâng lời! *** Trên Vạn Tiên Đảo, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa xuất hiện, tất cả mọi người của Vạn Tiên Điện, đồng loạt đổ dồn ánh mắt lên đỉnh đầu.

Nhìn thấy Vạn Tiên Đảo bị phong tỏa hoàn toàn, trong lòng nhiều người đều dâng lên một nỗi sợ hãi, đặc biệt cảm nhận được uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trong lòng liền dâng lên một cảm giác bất lực không thể chống cự.

Đồng thời, một cảm giác nguy cơ tử vong bao trùm tâm trí họ, cảm giác đó mãi không tan.

Hoàng Thiên nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng sững người, hoàn toàn không ngờ Đế Tuấn chỉ dựa vào sức mạnh của Thái Dương Tinh Tinh Đấu lại có thể sáng tạo ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Không tồi, không tồi, xem ra Đế Tuấn của thế giới này thông tuệ hơn Đế Tuấn trong quỹ tích nguyên bản, ít nhất tiềm lực cũng mạnh hơn gấp mấy lần.

Những Chuẩn Thánh trong Vạn Tiên Điện lần lượt xuất quan, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu cùng tất cả các Chuẩn Thánh trong chớp mắt đồng loạt xuất hiện trên không Vạn Tiên Đảo.

Nhìn Thiên Đình Yêu Tộc hung hãn, lại bày ra đại trận uy lực nghịch thiên như vậy, họ cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Xem ra, chuyện này e rằng không thể giải quyết êm đẹp được nữa, thực lực của Thiên Đình Yêu Tộc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ.

Nhìn thoáng qua các đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ vừa đột phá phía sau mình, Đông Vương Công trong lòng có thêm một chút tự tin, nên sắc mặt không đổi nói: "Tại hạ Đông Vương Công bái kiến Đế Tuấn đạo hữu, Lôi Thần đạo hữu, Phục Hy, Nữ Oa hai vị đạo hữu." "Hừ, Đông Vương Công lão tặc ngươi đừng giả vờ nữa, chuyện ngươi đã làm, chẳng phải muốn chết sớm sao?" Lôi Thần bất kể thể diện của Đông Vương Công, trực tiếp mắng loạn một hồi, hoàn toàn không coi Hồng Quân phía sau là chuyện gì.

Nghe Lôi Thần mắng chửi, sắc mặt Đông Vương Công biến đổi, nhưng vẫn nhẫn nhịn: "Lôi Thần đạo hữu lời này là ý gì?" "Hừ, lời của bản vương, ngươi tự hiểu trong lòng đi!" Lôi Thần liếc nhìn Đông Vương Công, không chút thiện cảm nói.

"Hừ, Bồng Lai Tiên Đảo là nơi Vạn Tiên Điện chúng ta tọa lạc, ta nhận mệnh của Hồng Quân Đạo Tổ, quản lý Hồng Hoang, các ngươi dùng đại trận phong tỏa Vạn Tiên Đảo chúng ta như vậy, chẳng lẽ các ngươi muốn chống lại mệnh lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ sao?

Mau chóng lui đi, kẻo chọc giận Hồng Quân Đạo Tổ." Nhìn Thiên Đình khí thế hung hãn, Tây Vương Mẫu trong lòng cũng sợ hãi, nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trên đỉnh đầu có thể phát ra uy thế như vậy.

Tây Vương Mẫu biết rằng dù hiện tại có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, nếu không thoát khỏi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng sẽ có khả năng ngã xuống, cho nên chỉ có thể lôi danh tiếng Hồng Quân Đạo Tổ ra, hy vọng có thể trấn áp được Thiên Đình Yêu Tộc.

"Hừ, khẩu khí thật lớn, Hồng Quân không vui?

Không vui thì sao?

Dám để ngươi ở trước mặt bản tôn mà ngông cuồng sao?" Một giọng nói đột nhiên vang lên, kèm theo đó là cảm giác uy áp vô cùng khủng bố, đồng thời một đạo thân ảnh kèm theo vạn ngàn lôi điện cùng pháp tắc Thần Đạo màu vàng kim từ trên hư không từ từ hạ xuống.

Nhìn thấy đạo thân ảnh đó, bất kể Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu hay mười mấy vị Chuẩn Thánh khác của Vạn Tiên Điện đều biến sắc.

Sau đó, tiếng ca tụng trong hư không càng thêm chân thực, xác nhận người trước mắt này tuyệt đối là vị tiền bối thần bí kia!

"Hỗn Độn sơ khai, thiên địa đục, hung thú hoành hành, ta thành thần, một buổi thần hỏa đốt cửu tiêu, dưới Đại Đạo ta xưng tôn!" Sau một tràng ca tụng, tiếp theo là tiếng tuyên dương quỳ bái của hàng ức vạn Yêu Tộc.

"Cung nghênh Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn!" Tiếng của hàng ức vạn Yêu Tộc truyền khắp Hồng Hoang, khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang đều run lên.

"Đông Vương Công, ngươi có biết Thiên Đình là bản tôn che chở sao?" Giọng nói lạnh lùng của Hoàng Thiên truyền vào tai Đông Vương Công, khiến Đông Vương Công sợ hãi đổ mồ hôi lạnh.

"Khải... khải bẩm tiền bối, tại hạ thật... thật sự không biết..." Đông Vương Công lúc này bị uy áp của Hoàng Thiên áp bức đến mức nói lắp bắp, đừng nói Hoàng Thiên không triển lộ uy áp, lời nói của Đông Vương Công cũng nhất định sẽ lắp bắp, vì hắn biết rõ Hoàng Thiên đáng sợ đến mức nào!

Một tồn tại có thể khiến Hồng Quân Đạo Tổ cũng phải sợ hãi, nếu

chọc giận, làm sao có thể sống sót?

"Hừ, không rõ?

Rõ ràng Thiên Đình là bản tôn che chở, mà ngươi dám chọc vào Thiên Đình, xem ra không sợ bản tôn sao?

Theo bản tôn thấy, Đông Vương Công ngươi chẳng phải nghĩ phía sau có Hồng Quân chống lưng, bản tôn không dám động sao?" Lời của Hoàng Thiên không chỉ nói cho Đông Vương Công, mà còn nói cho Hồng Quân, tuy quan hệ giữa Hoàng Thiên và Hồng Quân không quá tệ, nhưng một khi uy hiếp Thần Đạo, xin lỗi Hoàng Thiên sẽ không quản là ai, vẫn cứ chém giết!

Ngay cả Thiên Đạo thì sao?

Với tu vi của Hoàng Thiên hoàn toàn không còn sợ Thiên Đạo nữa rồi!

"Không phải vậy tiền bối, lúc đó ta thật sự không biết!" Tây Vương Mẫu là một nữ tu sĩ trong hoàn cảnh như vậy, biểu hiện bình tĩnh hơn Đông Vương Công.

"Hừ, ngươi nghĩ có thể giấu được bản tôn sao?

Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu cùng tất cả mọi người của Vạn Tiên Điện nghe rõ đây, hôm nay đừng mong chờ Hồng Quân, người sẽ không đến.

Trong mắt bản tôn ngươi chẳng qua là lũ kiến hôi, trong mắt Hồng Quân ngươi cũng chỉ là một đám quân cờ, người sẽ không vì ngươi mà đắc tội bản tôn.

Dám bất chấp bản tôn, dám ra tay với Thiên Đình, vậy thì chuẩn bị nghênh đón cái chết đi, hôm nay các ngươi tất phải chết!" Hoàng Thiên nói xong, Vạn Tiên Điện lập tức hỗn loạn, xem ra, tất cả đều rất rõ ràng, Hoàng Thiên thực sự có thực lực đó, triệt để hủy diệt Vạn

Tiên Điện.

Hoàng Thiên căn bản không hề bận tâm đến mệnh lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ, khiến lòng Đông Vương Công và những người khác trực tiếp chìm xuống đáy, vạn vạn không ngờ, Đế Tuấn, Lôi Thần lại mời được một vị tiền bối như vậy.

Hiện tại hy vọng Hồng Quân Đạo Tổ cũng không hề xuất hiện, cũng không ai ngăn cản hành vi của Hoàng Thiên, cũng không ai dám ngăn cản Hoàng Thiên, lúc này, trong lòng họ vô cùng tuyệt vọng.

Lúc này, những Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên của Vạn Tiên Điện kia, trực tiếp hỗn loạn nhao nhao mở miệng nói: "Kính thưa Thần Tôn tiền bối, chuyện tập kích Thiên Đình chúng con hoàn toàn không biết gì cả!

Tất cả đều do Đông Vương Công cùng đám Chuẩn Thánh đó một tay bày mưu, không liên quan gì đến chúng con, xin Thần Tôn tha cho chúng con." "Đúng vậy!

Thần Tôn, oan có đầu, nợ có chủ, Thiên Đình muốn báo thù là điều đương nhiên, nhưng chuyện này thật sự không liên quan gì đến chúng con!

Chúng con bây giờ lập tức rút khỏi Vạn Tiên Điện." "Trời có đức hiếu sinh, xin Thần Tôn ban cho chúng con một con đường sống, nếu có thể, chúng con có thể gia nhập Yêu Tộc, cống hiến sức lực cho Thiên Đình!" Nghe những tiếng ồn ào của những Đại La và Thái Ất của Vạn Tiên Điện kia, sắc mặt Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cùng những người khác lập tức biến đổi lớn, chính là cái gọi là "tường đổ chúng nhân thôi", đối mặt với cục diện nguy hiểm như vậy, Vạn Tiên Điện có thể nói là "thụ đảo hồ tôn tán".

Không một ai nguyện ý cùng Vạn Tiên Điện cùng tồn vong, thậm chí có người còn muốn gia nhập Thiên Đình, khiến Đông Vương Công

lúc này có chút nản lòng thoái chí.

"Đế Tuấn, với tư cách chủ của Thiên Đình, ngươi xem chuyện này thế nào?" Hoàng Thiên không lập tức trả lời những người đó, quay người nhìn Đế Tuấn.

Đế Tuấn nghe lời Hoàng Thiên nói, suy tư một lát rồi mở miệng: "Thần Tôn tiền bối, ta cho rằng những người này có thể gia nhập Thiên Đình chúng ta, nhưng phải giao ra một sợi nguyên thần mới có thể gia nhập Thiên Đình, sau đó có thể lập công huân cho Thiên Đình, có lẽ còn được ban thưởng nữa." Lời của Đế Tuấn khiến tất cả các tu sĩ cảnh giới Đại La và Thái Ất của Vạn Tiên Điện, trong lòng mừng rỡ, "nhân họa đắc phúc" rồi, tuy phải giao ra một sợi nguyên thần, nhưng có thể gia nhập Thiên Đình, nếu có thể lập công huân mà được ban thưởng, thì cũng không tệ.

Nhưng mọi người vạn vạn không ngờ, sắc mặt Hoàng Thiên sau khi nghe lời Đế Tuấn nói, lập tức biến đổi.

"Đế Tuấn!

Hôm nay bản tôn dạy ngươi một câu, một ngày bất trung, cả đời không dùng, những người này đều là người của Vạn Tiên Điện, dù không biết chuyện Đông Vương Công đã làm.

Nhưng với thân phận hiện tại của chúng, chúng nhất định phải chết, phải trách chúng đã theo nhầm người, hiểu chưa!" Lời nói của Hoàng Thiên vừa dứt, những người vốn đang vui mừng của Vạn Tiên Điện, lúc này cũng nản lòng thoái chí, vô cùng hối hận vì đã gia nhập Vạn Tiên Điện.

Chương 465

Tương tự, lời của Hoàng Thiên cũng khiến Đế Tuấn, Phục Hy, Nữ Oa cùng tất cả người của Yêu Tộc đều rùng mình, vạn vạn không ngờ đạo tâm của Hoàng Thiên lại vững chắc đến vậy.

"Một ngày bất trung... cả đời không dùng...

đa tạ Thần Tôn tiền bối, vãn bối đã ngộ rồi." Đế Tuấn lúc này mới thực sự hiểu ra, muốn đứng vững ở Hồng Hoang thì điều kiện tiên quyết là phải có một chữ, "ngoan!" Nếu Đế Tuấn không ngoan, người của Thiên Đình sẽ không nghe lời hắn, nếu không ngoan, người khác sẽ không kính trọng hắn!

Giống như đệ đệ của hắn, Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất dựa vào ý chí chiến đấu đó, khiến người của Thiên Đình Yêu Tộc kính trọng hắn, danh hiệu Chiến Thần là dựa vào sự "ngoan" của hắn!

Hoàng Thiên nói xong, không còn bận tâm đến Đế Tuấn nữa, đại thủ vung lên, chỉ thấy một đạo Thần Đạo quang mang thần thông lóe lên.

Các tu sĩ cảnh giới Đại La và Thái Ất Kim Tiên của Vạn Tiên Điện, hoàn toàn không kịp phản ứng, trong chớp mắt hóa thành một đám huyết vụ!

Chỉ trong một chớp mắt, tất cả các Đại La và Thái Ất Kim Tiên của Vạn Tiên Điện hóa thành tro tàn, ngay cả nguyên thần cũng không còn, từ đó triệt để tiêu tán trong Hồng Hoang!

Nhìn cảnh tượng này, sắc mặt Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cùng mười sáu vị Chuẩn Thánh khác đều vô cùng khó coi, đồng thời xen lẫn một tia sợ hãi.

Đặc biệt là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, lòng hai người đều đang rỉ máu, Vạn Tiên Điện do họ tạo dựng sau mấy nguyên hội như vậy lại bị diệt vong trong chốc lát, mà không có chút sức phản kháng nào.

Đối mặt với cục diện tử vong, lúc này bất kể Đông Vương Công hay Tây Vương Mẫu đều bắt đầu hối hận vì đã chọc vào Thiên Đình, nhưng đáng tiếc chuyện đã làm rồi thì hối hận cũng vô ích.

Lúc này những Chuẩn Thánh kia trong lòng càng thêm hối hận, vốn dĩ cho rằng dựa vào đại thụ Hồng Quân sẽ được che chở tốt, nhưng không ngờ phía sau Thiên Đình lại có một đại thụ cao hơn, khổng lồ hơn!

Một cây đại thụ mà ngay cả Hồng Quân cũng không dám nhúng tay, đối mặt với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Thiên Đình bày ra, không còn chút sinh cơ nào, hiện tại lại đối mặt với một Thần Tôn không biết đã mạnh đến mức nào, làm sao họ có thể không sợ hãi?

Tu luyện ức vạn năm, khó khăn lắm mới đặt chân lên cảnh giới Chuẩn Thánh, nay lại phải đối mặt với cục diện tử vong, hiển nhiên không phải là kết quả mà họ muốn.

Nhưng, bất kể đối mặt với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đối mặt với Hoàng Thiên, dù có phản kháng đến đâu, cũng không thể thay đổi được.

"Thần Tôn tiền bối, ý tưởng tập kích Thiên Đình, cướp đoạt Tiên Thiên Linh Bảo là do Đông Vương Công đưa ra, chúng con chỉ phụng mệnh hành sự, chúng con biết mình khó thoát khỏi cái chết, nhưng liệu có thể giữ lại nguyên thần của chúng con không?" Một trong mười sáu vị Chuẩn Thánh trong mắt lóe lên vẻ giãy giụa, hắn biết hiện tại muốn gia nhập Thiên Đình chắc chắn là không thể, cho nên chỉ có thể khẩn cầu Hoàng Thiên giữ lại nguyên thần.

Hoàng Thiên nghe lời của vị Chuẩn Thánh này, cũng sững người, không ngờ trên thế gian lại có người ngu xuẩn đến vậy, diệt thân thể thì có ích gì?

Chỉ cần nguyên linh còn đó, sớm muộn gì cũng có thể ngưng tụ ra thân thể, làm như vậy Hoàng Thiên chẳng phải công cốc sao?

"Ai, bản tôn quan sát khí tức của các ngươi, phát hiện trong số đó có vài vị là người đến sau bản tôn một thời đại, thậm chí có hai vị cùng thời đại với bản tôn, lại không buông bỏ kiêu ngạo mà gia nhập vào một thế lực của một tiểu bối, thật không biết các ngươi đang nghĩ gì?" Hoàng Thiên chỉ liếc mắt nhìn mười sáu vị Chuẩn Thánh, liền phát hiện trong đó có bốn vị tu sĩ của thời kỳ Viễn Cổ, trong đó có hai vị tu sĩ đã sống sót từ thời kỳ Hoang Cổ.

Hoàng Thiên cũng vạn vạn không ngờ những người này lại buông bỏ kiêu ngạo của mình, đi gia nhập một thế lực của tiểu bối, thật sự là mất mặt!

"Thần Tôn, xin không giấu ngài, lão đạo thực sự đã sống lay lắt từ thời kỳ Hoang Cổ, lão đạo cũng từng được thấy uy phong của Thần Tôn.

Nhưng lão đạo tuy dựa vào thiên phú thần thông mà sống sót, nhưng căn cơ đã bị hủy hoại nghiêm trọng, không biết đã qua bao nhiêu nguyên hội, lão đạo mới đặt chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh, lão đạo khẩn cầu Thần Tôn tha cho tiểu nhân một mạng đi!" Trong mười sáu vị Chuẩn Thánh, vị lão giả có tướng mạo già nhất quỳ lạy trên mặt đất, khẩn cầu Hoàng Thiên tha cho hắn.

"Mất cả tôn nghiêm, cũng mất cả đạo tâm, sống tiếp thì có ích gì?" Lời của Hoàng Thiên vô cùng băng lãnh, đối mặt với một tu sĩ không biết dùng thần thông gì mà sống sót từ thời kỳ Hoang Cổ, Hoàng Thiên cũng có chút bất lực.

Người sống sót từ thời kỳ Hoang Cổ vốn đã ít, hôm nay lại có hai vị phải chết, xem ra Hoàng Thiên thực sự có khả năng trở thành người duy nhất sống sót trong niên đại đó.

Lời của Hoàng Thiên khiến người ta khó mà đoán được, một câu nói khiến Đông Vương Công và các Chuẩn Thánh khác không khỏi rùng mình, đạo tâm, dường như cũng đã mất rồi?

"Chết!" Hoàng Thiên cũng không nói thêm lời thừa thãi, trực tiếp một đạo pháp tắc Thần Đạo lực xen lẫn trong một chữ "chết" giáng xuống!

Ai có thể ngờ rằng một chữ thôi lại có thể áp chế một đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ trực tiếp trọng thương, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

"Đế Tuấn, những kẻ này chính là thủ phạm chính đã hãm hại người của Thiên Đình Yêu Tộc, bây giờ bản tôn đã đánh trọng thương chúng, sống chết thế nào, tùy ngươi định đoạt đi." Hoàng Thiên chỉ dùng một câu nói, không, chính xác hơn, chỉ dùng một chữ, đã đánh trọng thương Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu cùng mười sáu vị Chuẩn Thánh đại năng.

Lúc này, những người này không còn sức phản kháng, chuyện tiếp theo, Hoàng Thiên giao cho Đế Tuấn, tự tay báo thù mới có thể giải tỏa hận thù trong lòng, Hoàng Thiên nói xong cũng rời đi.

"Tạ tiền bối!" Đế Tuấn đối với hướng Hoàng Thiên rời đi ba bái chín khấu, sau đó toàn thân khí thế bùng nổ, đồng thời một cỗ sát ý ngút trời từ mỗi thành viên Thiên Đình Yêu Tộc bùng phát ra.

"Các nhị lang Thiên Đình Yêu Tộc!

Cùng ta tiến lên "giết"!" Đế Tuấn nói xong, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lập tức có biến hóa, trước đó trên đỉnh Vạn Tiên Đảo, hàng

vạn tảng đá Thái Dương Tinh Hỏa Diễm khổng lồ từ trung tâm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đồng loạt rơi xuống, như núi lửa phun trào, lao về phía Tây Vương Mẫu, Đông Vương Công và những người khác.

Sau một đợt tấn công, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu và những người khác hoàn toàn không thể đứng dậy, nhưng đây chỉ là khởi đầu.

Chỉ thấy hàng ức vạn Yêu Tộc mỗi người cầm một thanh yêu đao mà Thiên Đình Yêu Tộc sử dụng, đồng loạt từ trên không trung hạ xuống, rơi xung quanh Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Năm vị Đại La Kim Tiên ôm chặt tay phải, một vị ôm chặt tay trái, một vị ôm chặt chân trái, một vị ôm chặt chân phải, vị còn lại kéo tóc dài ở đầu.

Các thành viên còn lại của Thiên Đình Yêu Tộc rút yêu đao ra, từng nhát dao liên tiếp cắt vào người Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cùng những người khác!

Tuy Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu và những người khác đều có tu vi Chuẩn Thánh, nhưng nhục thân của họ dưới Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại vô cùng yếu ớt.

Dưới mỗi nhát dao cắt thịt của hàng ức vạn Yêu Tộc, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cùng những người khác nhanh chóng biến thành từng mảnh vụn, cảnh tượng vô cùng huyết tinh!

Rất lâu sau, nguyên linh của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cùng những người khác vô cùng suy yếu lơ lửng trong không trung.

Đế Tuấn nhìn cảnh tượng này, trực tiếp tế xuất chiếc hồ lô mà Đông Hoàng Thái Nhất có được ở Bất Chu Sơn, thu nguyên thần của

vài người vào.

Chiếc hồ lô này sau khi được Đông Hoàng Thái Nhất mang về, đã được Đông Hoàng Thái Nhất luyện hóa thành Thôn Hồn Hồ Lô, tác dụng của nó là có thể thu hồn phách của người khác vào, cũng chính là nguyên thần!

Một khi nguyên thần bị Thôn Hồn Hồ Lô thu vào, thì kết cục sẽ thảm khốc, đầu tiên phải chịu cửu cửu tám mươi mốt ngày Thái Dương Thần Hỏa thiêu đốt, sau đó phải chịu cửu cửu tám mươi mốt ngày hàn thủy Bắc Hải ngâm lạnh!

Một nóng một lạnh, ngay cả Thánh Nhân cũng khó mà chịu đựng nổi, huống chi là Chuẩn Thánh nhỏ bé, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu và những người khác sau khi vào đó đừng mơ tưởng còn sống mà ra.

Sau khi chịu đựng Thái Dương Thần Hỏa thiêu đốt và hàn thủy Bắc Hải ngâm lạnh, lại phải chịu sự hòa tan của Thôn Hồn Hồ Lô, cuối cùng hóa thành một đám nước đặc quánh.

Sự đáng sợ của Thôn Hồn Hồ Lô, tuy Thôn Hồn Hồ Lô chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo thượng phẩm, nhưng uy lực của pháp bảo này đáng sợ không kém gì pháp bảo cực phẩm.

Đối mặt với kết cục như vậy, trên mặt Tây Vương Mẫu và những người khác lộ ra vẻ tuyệt vọng và sợ hãi, ngược lại Đông Vương Công dường như lại thản nhiên.

Cuối cùng hắn cười lớn, vào khoảnh khắc đó, Đông Vương Công cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái nhập ma, mệnh lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ, chẳng qua là tự mình ảo tưởng mà thôi, Hồng Hoang suy cho cùng là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, giống như Thần Tôn vừa nói, làm người phải ngoan!

Đông Vương Công có ngoan không?

Không, không đủ ngoan, ngoan không đại diện cho tính cách phải ngoan, mà đại diện cho thủ đoạn phải ngoan, hắn chưa đạt đến trình độ đó, quá yếu, bại cũng không oan!

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cùng những người khác sau khi bị thu vào Thôn Hồn Hồ Lô, pháp bảo mà Hồng Quân ban tặng cho hai người cũng trong chớp mắt phá không rời đi, không cần nói cũng biết ai đã thu đi.

Chương 466

Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác cũng không ngăn cản, nay chuyện đã xong, cũng đã quay về, hàng ức vạn người của Thiên Đình Yêu Tộc lại một lần nữa trở về Thiên Đình.

Đế Tuấn, Lôi Thần, Phục Hy, Nữ Oa bốn người cũng nhanh chóng trở về Yêu Hoàng Điện, đến đây thế lực thứ ba của Hồng Hoang là Vạn Tiên Điện đã hoàn toàn trở thành lịch sử, uy danh của Thiên Đình Yêu Tộc lại càng lên một tầng cao mới! *** Trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu nhìn Hoàng Thiên ra tay trực tiếp tiêu diệt Vạn Tiên Điện cũng có chút chấn động.

Họ biết Hoàng Thiên tiền bối sẽ ra tay, nhưng không ngờ Hoàng Thiên vừa ra tay, trực tiếp diệt nhiều Đại La và Thái Ất như vậy.

Xem ra Hoàng Thiên tiền bối cũng có không ít hảo cảm với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, khiến Thập Nhị Tổ Vu trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

Dù sao Hoàng Thiên tiền bối ban đầu quan tâm họ, bây giờ Hoàng Thiên tiền bối lại tốt với Yêu Tộc như vậy, thực sự khiến mọi người trong lòng có chút ghen tỵ. *** Côn Luân Sơn.

Tam Thanh vẫn luôn theo dõi trận đại chiến này, nhìn Thiên Đình trực tiếp tiêu diệt Vạn Tiên Điện, chém giết mười mấy vị Chuẩn Thánh, trong lòng cũng vô cùng kinh thán khí phách của Thiên Đình.

Đồng thời, cảm giác khó hiểu trong lòng đối với Hoàng Thiên càng thêm mạnh mẽ, người này thực sự không tầm thường, hoàn toàn không coi Hồng Quân Đạo Tổ vào mắt.

Đối mặt với Hoàng Thiên, Hồng Quân Đạo Tổ thực sự không ra tay can thiệp, khiến họ không rõ nguyên nhân của Hoàng Thiên mà có

chút khó hiểu.

Dù sao thế giới Hồng Hoang có đại năng tồn tại, nhưng Hồng Quân giảng đạo chỉ có ba nghìn chỗ ngồi, nên mọi người đều không biết chuyện xảy ra ở Tử Tiêu Cung lúc đó.

Cho nên tự nhiên không biết chuyện Hoàng Thiên đã làm ở Tử Tiêu Cung lúc đó, vì vậy mọi người không rõ sự đáng sợ của Hoàng Thiên.

Lại nhìn thấy, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu rõ ràng là do Hồng Quân chỉ định quản lý Hồng Hoang, nhưng khi Vạn Tiên Điện đối mặt với tuyệt cảnh, Hồng Quân Đạo Tổ lại bỏ mặc không quan tâm, cuối cùng thu đi những linh bảo đã ban tặng lúc ban đầu, thực sự khiến họ khó hiểu.

Nhưng điều càng khiến họ không hiểu được, là người đột nhiên xuất hiện kia, rốt cuộc là ai mà lại có thực lực đáng sợ đến vậy...

Dù sao cũng có thể khiến Đế Tuấn, Lôi Thần những đại năng mạnh mẽ như vậy phải quỳ xuống ca tụng, người này rốt cuộc là ai?

Bất kể thế nào, nay Vạn Tiên Điện đã bị diệt, cục diện ba chân vạc ở Hồng Hoang lại một lần nữa trở lại thành Vu Yêu tranh bá.

Hiện nay không còn mối đe dọa của bên thứ ba, ước tính giữa Vu Yêu hai tộc bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát một trận đại chiến.

Nay Vạn Tiên Điện vừa diệt, Vu Yêu lưỡng tộc có thể nói là không còn nỗi lo sau lưng.

Thập Nhị Tổ Vu lúc này tề tựu, cũng đang thương lượng làm sao đối phó Yêu tộc?

Yêu tộc hiện tại không chỉ thực lực cường hãn, lại có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, quả thực khiến Vu tộc thập phần kiêng dè, e rằng chỉ có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mới có thể nắm chắc

chiến thắng Yêu tộc.

Trở về Thiên Đình, trong điện Yêu Hoàng, Đế Tuấn, Phục Hy, Nữ Oa, Lôi Thần cùng những người khác bắt đầu bế quan.

Đại chiến trước đó khiến họ có chút lĩnh ngộ, lúc này liền tiến vào kỳ bế quan.

Đợi đến lần sau xuất quan, e rằng trước khi Thiên Đình tổ chức thịnh yến, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có việc gì khác để làm.

Chớp mắt một nguyên hội trôi qua.

Ngày ấy, Yêu tộc Thiên Đình được trang hoàng vô cùng long trọng.

Trước Nam Thiên Môn, gần vạn cao thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên đứng nghiêm hai bên.

Ngay cả Thập Đại Yêu Vương cũng trở thành nhân viên tiếp đãi.

Đương nhiên, những người được tiếp đãi cũng không phải là đại năng đỉnh tiêm nhất, nhưng cũng là những đại năng vô cùng lợi hại.

Ít nhất cũng là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Những đại năng chân chính đều do Phục Hy, Đông Hoàng hoặc Lôi Thần tiếp đãi.

Vì khoảnh khắc này, Yêu tộc đã chuẩn bị rất lâu, ngay cả Đế Tuấn và Lôi Thần đều sớm xuất quan.

Vì giây phút này, tất cả nhân viên lớn nhỏ của Thiên Đình đều đã chuẩn bị kỹ càng, đơn giản là linh quả và quỳnh tương ngọc dịch đã chuẩn bị vô số, nhìn qua như một vụ làm ăn thua lỗ để lấy tiếng vang vậy.

Một số đại năng Hồng Hoang tu vi không cao, có chút danh tiếng

nhỏ đã sớm đến Thiên Đình, không dám đến muộn, cũng không dám làm mất mặt Thiên Đình.

Tự thân tu vi không đủ, nếu không nể mặt Yêu tộc, để Thiên Đình nổi giận diệt sạch như cách đã diệt Vạn Tiên Điện thì thật không hay chút nào.

Do đó, lúc này Thiên Đình kín mít hàng ức vạn sinh linh cấp bậc Thái Ất, cũng có những sinh linh cấp bậc Đại La.

Đời này Yêu tộc không còn kiêu căng ngạo mạn như quỹ đạo nguyên bản, cũng không còn mục trung vô nhân, hình ảnh chính diện khiến chúng sinh Hồng Hoang vô cùng hài lòng, nhân đó cũng ít kẻ thù hơn, người đến xem lễ càng không thiếu.

Lúc này có một sự đối lập rõ rệt, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung cần phải có Lôi Thần, Phục Hy, Đông Hoàng Thái Nhất ba người nghênh tiếp.

Nếu không phải ba ngàn khách đó, chỉ cần Thập Đại Yêu Vương hoặc Đại Yêu xuất diện là được, có thể thấy được ảnh hưởng vô hình sau khi Hồng Quân giảng đạo.

Lúc này, thiên địa có sự thay đổi long trời lở đất, những người nghe đạo tại Tử Tiêu Cung ít nhất tu vi cũng là Đại La hậu kỳ, thậm chí là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Những kẻ không được nghe đạo thì chỉ có vài kẻ may mắn đạt đến Đại La trung kỳ. "Núi Côn Luân, Tam Thanh đại thần: Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Thượng Thanh Thông Thiên đến!" Một tiếng hô lớn truyền đến, chúng sinh đang xem náo nhiệt đều hưng phấn, những đại năng danh tiếng lẫy lừng Hồng Hoang rốt cuộc đã tới. "Tam Thanh đại tiên rốt cuộc đã tới, nghe nói Tam Thanh tu vi pháp lực vô biên, còn đoạt được ba vị trí đầu trong Tử Tiêu Cung." "Hừ, Tam Thanh đại tiên là do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần nhất

khí hóa Tam Thanh, ba người thật sự là bổ trợ cho nhau!" "Này này, Tam Thanh đại tiên đều đã tới, vậy Trấn Nguyên Tử đại thần có đến không?" (Từ nay phe Tiên đạo thống xưng là đại tiên, phe Thần đạo thống xưng là đại thần). "Ai biết được!

Yêu tộc tuy danh tiếng cường đại, nhưng Trấn Nguyên Tử đại thần danh tiếng cũng không thấp nha, nghe nói Trấn Nguyên Tử đại thần và Tam Thanh đại tiên có đại thù không thể hóa giải, ai biết được Trấn Nguyên Tử đại thần có tới hay không?" "Trăm vạn quần sơn: Vu tộc: Thập Nhị Tổ Vu đến!" Tiếng hô tiếp theo khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi, lập tức quay người nhìn lại, phát hiện Thập Nhị Tổ Vu đã xuất hiện ngoài Nam Thiên Môn.

Mọi người đều không ngờ Thập Nhị Tổ Vu sẽ giáng lâm Thiên Đình, từ hạ lễ trên tay có thể thấy được, dường như là đến chúc mừng Thiên Đình. "Hóa ra là Đế Giang đạo hữu, Trọc Cửu Âm đạo hữu!

Các vị đạo hữu đến đây làm cho Yêu tộc ta bồng tất sinh huy nha!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thấy vẻ mặt Thập Nhị Tổ Vu không có gì thay đổi, liền trực tiếp bước tới. "Hóa ra là Đế Tuấn đạo hữu, Đông Hoàng Thái Nhất đạo hữu, Lôi Thần đạo hữu.

Để ba vị đạo hữu nghênh tiếp chúng ta, thực sự là thụ sủng nhược kinh rồi, ha ha...

Chúc mừng chúc mừng Yêu tộc..." Trọc Cửu Âm cười nói.

Chương 467

"Kiến qua các vị đạo hữu." Các Tổ Vu khác cũng lên tiếng. "Khách khí rồi, khách khí rồi, mời các vị đạo hữu mau vào trong." Đế Tuấn mời mọc.

Tuy rằng Vu Yêu lưỡng tộc không hợp nhau, nhưng hai bên là thủ lĩnh của các thế lực, lúc này không thể ra tay, mặt mũi nhất định phải giữ.

Thậm chí Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất còn đặc biệt dặn dò những thủ hạ Yêu tộc tính cách nóng nảy: Lần này Thiên Đình ta mời người khác tham gia thịnh yến, bất kể thế nào cũng phải đè nén hỏa khí trong lòng xuống, việc này liên quan đến mặt mũi của Thiên Đình ta, dù có người không quá hữu hảo cũng phải nhẫn nhịn, tuyệt đối không được làm hỏng thịnh yến. "Đế Tuấn đạo hữu, tại hạ Đế Giang ở đây chúc mừng đạo hữu diệt Vạn Tiên Điện, lần này Thiên Đình thịnh yến ta sẽ không làm loạn, lần này Vu Yêu lưỡng tộc chúng ta tạm thời gạt bỏ thù hận trước kia, hảo hảo chúc mừng...

Hoàng Thiên tiền bối cũng sẽ giáng lâm, cho nên chúng ta sẽ không làm loạn." Đế Giang cười nói, lần này Vu tộc đến chúc mừng Yêu tộc thật sự không phải để phá rối, mà là thật tâm chúc mừng Yêu tộc.

Vạn Tiên Điện phúc diệt không chỉ có lợi cho Yêu tộc, mà đối với Vu tộc cũng có lợi tương đương, cho nên cũng thập phần cao hứng.

Hơn nữa Hoàng Thiên cũng sẽ giáng lâm, Đế Giang cùng với Đế Tuấn đều là hai đại chủng tộc được Hoàng Thiên phù trì, lúc này không thể nào đánh nhau.

Tại Yêu tộc trước đó, Đế Giang đã đặc biệt dặn dò Chúc Dung, bảo hắn nén hỏa khí lại, nếu dám làm loạn trước mặt Hoàng Thiên

tiền bối thì đừng trách người làm anh như hắn không giúp.

Đương nhiên, Chúc Dung tuy lỗ mãng nhưng ở trước mặt những người quan trọng vẫn có chừng mực. "Ồ, hóa ra Đế Giang đạo hữu cũng nhận thức Hoàng Thiên tiền bối?" Nghe lời Đế Giang, Đế Tuấn cũng ngẩn ra, không ngờ Đế Giang cũng quen biết Thần tôn. "Ha ha, đương nhiên rồi, nói sao nhỉ, Vu tộc và Yêu tộc chúng ta có thể đi đến bước đường này đều nhờ Hoàng Thiên tiền bối chỉ điểm, những việc Yêu tộc xảy ra những năm qua ta cũng thập phần rõ ràng." Lời này vừa nói ra, Đế Tuấn cũng bị chấn kinh, thật sự không ngờ Vu tộc cũng do Hoàng Thiên tiền bối một tay chỉ điểm.

Hoàng Thiên tiền bối chỉ điểm Yêu tộc, lại chỉ điểm Vu tộc, để hai chủng tộc trở thành hai đại thế lực Hồng Hoang là vì cớ gì?

Đế Giang dường như nhìn ra nỗi khổ não của Đế Tuấn, cười giải thích: "Đế Tuấn đạo hữu không cần lo lắng, lúc đầu ta cũng giống như ngươi vậy, nhưng sau này chúng ta đều là những kẻ có dã tâm, Hoàng Thiên tiền bối giúp chúng ta sáng tạo ra hai thế lực khác nhau thực sự là điều nên làm." Lời của Đế Giang trực tiếp khiến Đế Tuấn ngẩn ra, với tu vi và đạo tâm của Đế Tuấn cũng nhanh chóng lĩnh ngộ được.

Quả thực, bất kể Đế Giang của Vu tộc hay Đế Tuấn của Yêu tộc đều là những người có dã tâm xưng bá Hồng Hoang.

Vu tộc và Yêu tộc lại là hai chủng tộc khác nhau, cho nên không thể nào dung hợp làm một, chỉ có thể phân thành hai thế lực. "Hóa ra là như vậy, nhưng Hoàng Thiên tiền bối sẽ không nhúng tay vào sao?

Nếu Hoàng Thiên tiền bối giúp đỡ bất kỳ bên nào trong chúng ta, e rằng bên còn lại chỉ có nước thua, ta cảm thấy..." Đế Tuấn đặt ra một câu hỏi, giống hệt các Tổ Vu khi xưa. "Ha ha ha, điều này có thể yên tâm, Hoàng Thiên tiền bối chỉ giúp thế lực hai tộc chúng ta tăng

cường, sau khi đạt đến mức bình hòa nhất định, Hoàng Thiên tiền bối sẽ không ra tay.

Đến lúc đó Vu Yêu hai tộc chúng ta ai thắng ai phụ, Hoàng Thiên tiền bối đều sẽ không nhúng tay đâu." Đế Giang nói xong, Đế Tuấn cũng triệt để minh bạch, bèn cười nói: "Bất kể thế nào, chúng ta đều tôn trọng Hoàng Thiên tiền bối, bất kể thế nào chúng ta đều không thể phụ sự kỳ vọng của ngài.

Hôm nay chúng ta gạt bỏ thù hận, hảo hảo hưởng lạc một phen đi!" "Thiện!" Đế Giang cười cười, sau đó cùng các Tổ Vu khác đặt lễ vật xuống, tìm một vị trí ngồi xuống.

Cảnh tượng Đế Tuấn và Đế Giang trò chuyện khiến tất cả mọi người ngẩn ra, hai đầu lĩnh của hai đại tộc Hồng Hoang lại có thể hòa mục như thế, thực khiến người ta không ngờ tới.

Bạch Trạch phụ trách kiểm điểm lễ vật, thấy lễ vật của Thập Nhị Tổ Vu mang đến cũng hớn hở ra mặt, lập tức hô: "Vu tộc Thập Nhị Tổ Vu hạ lễ một kiện tiên thiên trung phẩm linh bảo, mười quả tiên thiên linh quả!" Tiên thiên linh bảo thập phần trân quý, cho nên Bạch Trạch trực tiếp hô to ra, nể mặt Thập Nhị Tổ Vu, đồng thời cũng làm vẻ vang cho Yêu tộc.

Khi giọng nói của Bạch Trạch vừa dứt, Phục Hy, Lôi Thần và những người khác càng thêm nhiệt tình.

Dẫu sao tuy hai bên không hợp nhau, nhưng người ta đã nể mặt như vậy, bọn họ nhất định phải chiêu đãi thật tốt.

Những người xem náo nhiệt bên cạnh cũng một phen kinh ngạc, một kiện tiên thiên trung phẩm linh bảo cùng tiên thiên linh quả, Vu tộc quả nhiên lợi hại.

Ngay cả Tam Thanh cũng chỉ tặng một kiện hậu thiên đỉnh cấp

linh bảo, qua đó thấy được Vu tộc lần này thật sự xuất huyết nhiều.

Theo sự xuất hiện của Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu, những nhân vật thuộc cấp bậc đỉnh cấp Hồng Hoang cũng bắt đầu dần dần lộ diện.

Quả nhiên, một lát sau: "Huyết Hải Minh Hà lão tổ, hạ lễ một kiện hậu thiên đỉnh cấp linh bảo, Minh Hà huyết quả..." "Bắc Minh Hải Côn Bằng lão tổ, hạ lễ một kiện hậu thiên đỉnh cấp linh bảo, một chiếc lông Côn Bằng." Điều khiến mọi người không ngờ là Côn Bằng - người vừa từ chối gia nhập Thiên Đình trước đó cũng đã đến, còn tặng một chiếc lông Côn Bằng.

Lông Côn Bằng không hề đơn giản, đó là lông vũ của bản thân Côn Bằng lão tổ, khả năng phòng ngự và tốc độ cực nhanh, có thể so với một kiện hậu thiên trung phẩm linh bảo. "Tây Phương Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai vị đại tiên, hạ lễ... một kiện hạ phẩm hậu thiên linh bảo..." Bạch Trạch khi nhìn thấy lễ vật của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đưa ra cũng ngây người.

Chỉ có một kiện hạ phẩm hậu thiên linh bảo, không còn nữa?

Đại ca à, dù sao cũng là một trong mười đại sinh linh tiên thiên, lấy ra một kiện hạ phẩm hậu thiên linh bảo, có coi được không hả?

Nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dường như không có chuyện gì, căn bản không thèm quan tâm đến ánh mắt người khác, hoàn toàn là bộ dạng không sao cả.

Nhìn mọi người dường như đang nhìn kẻ nghèo kiết xác, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tuy bề ngoài không quan tâm nhưng trong lòng có chút khó chịu.

Phải biết rằng Tây Phương nghèo lắm!

Nếu không phải vì nể mặt Yêu tộc Thiên Đình, vốn dĩ bọn họ cũng

không định đến, biết là đến thì chắc chắn phải giao lễ vật.

Nhưng đào đâu ra lễ vật đây?

Sau khi thương lượng một phen, hai người cuối cùng lấy ra một kiện hậu thiên hạ phẩm linh bảo.

Phải biết rằng một kiện hậu thiên hạ phẩm linh bảo trong mắt người khác có lẽ không là gì, nhưng trong mắt hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì trân quý vô cùng.

Lúc hai người lấy kiện hậu thiên hạ phẩm linh bảo đó ra, lòng đau như cắt.

Nếu lúc đầu những bảo bối đoạt được ở Bắc Hải có thể mang về thì không đến nỗi này.

Nhưng khổ nỗi những bảo bối lúc đó đoạt được ở Bắc Hải toàn bộ đều bị trả lại, cho nên hai người lúc này vô cùng nghèo.

Dù vậy, Lôi Thần và Phục Hy vẫn bước tới chào hỏi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một tiếng.

Cũng may lần này không phải Đông Hoàng Thái Nhất tiếp đón bọn họ, nếu Đông Hoàng Thái Nhất ở đây, nghe hai người mang theo một kiện hạ phẩm linh bảo hậu thiên, chắc chắn sẽ giận đến lật mặt.

Có phải muốn không nể mặt Yêu tộc không?

Thiên Đình thịnh yến mà một vị đại năng tiên thiên lại mang theo một kiện hậu thiên hạ phẩm linh bảo, có ý gì đây? "Sư huynh, Yêu tộc thật là vận khí tốt nha, nhìn Thiên Đình này xem, thật khiến đệ ngưỡng mộ, vì sao Tây Phương ta lại bần cùng như vậy!

Nếu Thiên Đình này thuộc về ta thì tốt rồi." "Ngậm miệng, đừng nói bậy..." Nghe lời Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ở trên địa bàn của người ta mà nói lời như vậy,

Chuẩn Đề không mang theo não sao?

Chương 468

"Sư huynh, hoảng cái gì?

Đệ chỉ nói chơi thôi mà..." Chuẩn Đề cười nói. "Sư đệ, có những lời tuyệt đối không được nói loạn, thấy đồ tốt là muốn, tuy rằng sư huynh ta cũng vậy, nhưng cũng không khoa trương như đệ nha..." Tiếp Dẫn đạo nhân nói xong liền cùng Chuẩn Đề đạo nhân bước vào đại điện, sau đó dưới sự sắp xếp của một trong thập đại yêu vương là Thương Dương mà ngồi xuống vị trí của mình.

Khi ngồi vào vị trí, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phát hiện xung quanh toàn là đại năng, đặc biệt là bên cạnh, chính là kẻ thù của mình.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có thù với ai, không cần nói cũng biết là Côn Bằng, hai người nhìn Côn Bằng cũng không có lời nào để nói.

Bên phải Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là Côn Bằng lão tổ, bên trái là Thập Nhị Tổ Vu, đối diện là Tam Thanh, có thể nói mười đại sinh linh tiên thiên đã tề tụ tại đây. "Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử đại thần: hạ lễ một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, một cây tiên thiên linh căn!" Trấn Nguyên Tử đến vốn là một hỷ sự, Bạch Trạch khi nhìn thấy hạ lễ của Trấn Nguyên Tử, giọng hô càng thêm lớn!

Thượng phẩm tiên thiên linh bảo, loại hoàn chỉnh không sứt mẻ, thật sự là thái không dễ dàng, hô to một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo khiến Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn vô cùng kinh hỉ.

Những người xem náo nhiệt xung quanh càng trợn mắt há mồm, mẹ ơi, vị đại thần này cũng quá giàu có rồi đi?

Thượng phẩm tiên thiên linh bảo mà cũng bỏ ra được. "Ha ha ha,

Trấn Nguyên Tử đạo hữu đến làm cho Yêu tộc ta bồng tất sinh huy nha, hoan nghênh hoan nghênh, mời thượng tọa." Đông Hoàng Thái Nhất mặt đầy hớn hở bước tới.

Hắn biết Trấn Nguyên Tử là người của Thần tôn, đã là người phe Thần đạo thì quan hệ với Thiên Đình cực tốt.

Cộng thêm Trấn Nguyên Tử nể mặt Yêu tộc Thiên Đình như thế, Đông Hoàng Thái Nhất đương nhiên vô cùng cao hứng.

Đông Hoàng Thái Nhất thậm chí cảm giác có thể trở thành chí giao hảo hữu với người có tính cách cực tốt như Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử sau khi trò chuyện với Đông Hoàng Thái Nhất hai câu liền được Thương Dương vui mừng mời vào đại điện, tìm vị trí vốn dành cho Trấn Nguyên Tử mà sắp xếp chỗ ngồi.

Vị trí của Trấn Nguyên Tử vô cùng gần phía trước, Tam Thanh cũng phải xếp sau Trấn Nguyên Tử.

Đủ để thấy thân phận của Trấn Nguyên Tử, mọi người cũng không phản đối, chưa nói đến việc Trấn Nguyên Tử xuất thế trước bọn họ, thực lực của người ta cũng xứng đáng được tôn trọng.

Nếu là trước kia, trong lòng Tam Thanh chắc chắn không thoải mái, nhưng kinh qua chuyện lần trước, Tam Thanh nào dám có oán ngôn.

Sau khi thấy Trấn Nguyên Tử đến, Đế Tuấn cũng gác lại công việc trên tay, vui mừng bước tới chiêu đãi Trấn Nguyên Tử. "Hỏa Vân Động Hồng Vân lão tổ, hạ lễ một kiện trung phẩm hậu thiên linh bảo!" Sự xuất hiện của Hồng Vân khiến mọi người đổ dồn ánh mắt về phía đó, vị lão hảo nhân này gần đây có vẻ thảm hại.

Nghe nói gần đây Hồng Vân dường như đánh mất cả đạo tâm, một người vốn dĩ bình thường cũng trở nên điên điên khùng khùng,

nhưng nhìn qua thì chẳng giống chút nào!

Hồng Vân thực sự đã đánh mất đạo tâm, không, là Hồng Vân đã thay đổi, thay đổi đến mức khiến người ta có chút không nhìn thấu, chẳng qua là mọi người chưa phát hiện ra mà thôi.

Một lúc lâu sau, các đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang đã toàn bộ có mặt.

Lúc này, Phục Hy, Nữ Oa và Lôi Thần dù với tư cách là khách mời nhưng đồng thời cũng xuất hiện như người của Thiên Đình khiến mọi người ngẩn ra.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Lôi Thần tuy là lãnh đạo thứ ba của Thiên Đình nhưng người ta cũng là người phe Thần đạo nha.

Phục Hy và Nữ Oa dù sao cũng chưa được Thiên Đạo công nhận hoặc Thần tôn tiền bối sắc phong, cho nên đương nhiên có thể xuất hiện với tư cách khách mời.

Xuất hiện với tư cách khách mời có thể làm Yêu tộc thêm phần nở mày nở mặt, vậy thì tại sao lại không làm chứ?

Mười đại sinh linh tiên thiên toàn bộ nhập tiệc, những đại năng danh tiếng khác của Hồng Hoang cũng toàn bộ giáng lâm.

Nhưng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dường như vẫn đang chờ đợi, khiến nhiều người không hiểu, lẽ nào còn vị khách tôn quý hơn sao?

Nhưng ai có thể có mặt mũi lớn hơn bọn họ chứ?

Cần phải đến muộn như vậy để xuất hiện vào phút cuối sao?

Tam Thanh, Minh Hà, Côn Bằng, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, Hồng Vân, Thập Nhị Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử đều ở đây cả rồi?

Hồng Hoang còn ai có thể có mặt mũi lớn như vậy? "Lẽ nào là

Hồng Quân Đạo Tổ?" Trong lòng mọi người đều kinh hãi, nhưng lập tức phủ nhận, cảm thấy có chút không thể nào.

Hồng Quân Đạo Tổ địa vị cỡ nào, sao có thể đến đây, e rằng chỉ có đồng tử của ngài đến thôi?

Nếu như vậy thì cũng hợp lý, dù sao đồng tử cũng đại diện cho thể diện của Hồng Quân lão tổ.

Do đó, những người thông minh cũng đang trao đổi với nhau, hoàn toàn không bận tâm đến việc bao giờ thì chính thức bắt đầu, cứ chờ đợi là được. "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, có biết người đó là ai không?

Lại có mặt mũi như thế?" Đế Giang hỏi. "Chuyện này à, người bình thường chắc chắn sẽ nghĩ là Hồng Quân hoặc đồng tử, nhưng theo ta thấy thì không phải Hồng Quân." Trấn Nguyên Tử đương nhiên rõ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang đợi ai, tuyệt đối không phải Hồng Quân, người họ đợi chắc chắn là Hoàng Thiên Thần tôn. "Ồ, đạo hữu nói vậy là ý gì?" Đế Giang cũng thập phần rõ ràng, người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đợi tuyệt đối không phải Hồng Quân, cũng rõ ràng tuyệt đối là Hoàng Thiên tiền bối. "Cái đó... lát nữa nhìn là biết." Trấn Nguyên Tử không nói toạc ra.

Ngay khi giọng Trấn Nguyên Tử vừa dứt, chỉ nghe thấy tiếng của Bạch Trạch vang lên. "Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ thân lâm Thiên Đình, hạ lễ một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo!" Lời này của Bạch Trạch vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều ngẩn ngơ, bao gồm cả Tam Thanh, bọn họ đều tưởng Hồng Quân Đạo Tổ sẽ phái đồng tử đến, vạn vạn không ngờ Hồng Quân Đạo Tổ sẽ đích thân giáng lâm.

Thực ra bọn họ đã đoán đúng một nửa, vốn dĩ Hồng Quân chỉ phái đồng tử đến, nhưng vì một câu của Hoàng Thiên mà ngài cũng bất đắc dĩ phải phái Vận Mệnh Hồng Quân đi.

Vận Mệnh Hồng Quân chậm rãi bước vào từ chính môn điện Yêu Hoàng, trong điện một ngàn bốn trăm khách Tử Tiêu đồng thời đứng dậy.

Đế Tuấn với tư cách là Yêu Hoàng của Yêu tộc Thiên Đình cũng lập tức bước ra nghênh tiếp Hồng Quân Đạo Tổ. "Cảm tạ Hồng Quân Đạo Tổ thân lâm Thiên Đình!" Đối mặt với Hồng Quân Đạo Tổ, Đế Tuấn đương nhiên phải hạ mình xuống.

Chương 469

"Hừ hừ, Yêu tộc Thiên Đình mở tiệc linh đình, bần đạo đương nhiên phải tham gia." Vận Mệnh Hồng Quân cười nói.

Sau một hồi khách sáo, Đế Tuấn đích thân mời Vận Mệnh Hồng Quân vào vị trí hàng đầu, những người khác cũng không dám có ý kiến gì.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là Vận Mệnh Hồng Quân chủ động ngồi vào vị trí thứ hai, nhường lại vị trí hàng đầu.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều ngây dại, tình huống gì đây, Hồng Quân Đạo Tổ lại chịu lép vế ở vị trí thứ hai sao?

Cảnh này chỉ có Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử và Thập Nhị Tổ Vu mới hiểu, Hồng Quân chủ động nhường vị trí cho Hoàng Thiên.

Phải nói rằng Hồng Quân rất thông minh, nếu ngồi vào vị trí hàng đầu, đợi đến khi Hoàng Thiên giáng lâm thì thật là rắc rối to.

Tuy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất rõ ràng, nhưng những người khác lại không biết, duy chỉ có những người đã gặp Hoàng Thiên, lúc này trong lòng liền hiện lên bóng hình của Thần tôn.

Lại một lúc trôi qua, yến tiệc vẫn chưa bắt đầu, điều này càng khiến nhiều người mịt mờ hơn, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng đã đến rồi, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất còn đang đợi ai?

Đợi một hồi lâu, một số người bắt đầu dần dần mất kiên nhẫn.

Thậm chí có người lên tiếng: "Đế Tuấn đạo hữu, Hồng Quân Đạo Tổ cũng đã đến rồi, tại sao trì trì không chịu bắt đầu?" Người này không phải một trong một ngàn bốn trăm người của phe Tiên đạo

trong Tử Tiêu Cung, người này là một đạo nhân cấp Đại La đỉnh phong ở Hồng Hoang.

Câu nói vừa rồi là hắn cố ý, mục đích là để nịnh bợ trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ một phen. "Không giấu gì các vị đạo hữu, có một vị tiền bối vẫn chưa giáng lâm, cho nên Thiên Đình thịnh yến tạm thời chưa thể bắt đầu." Trước mặt Hồng Quân, Đế Tuấn rất giữ thể diện cho người nọ, nhưng vạn vạn không ngờ người này lại được đằng chân lân đằng đầu. "Đợi người?

Hồng Quân Đạo Tổ cũng đã đích thân đến rồi, chẳng lẽ có người còn tôn quý hơn Hồng Quân Đạo Tổ sao?

Ta xem thử người đó là ai mà to gan không nể mặt Hồng Quân Đạo Tổ như vậy, dám đến sau cả Hồng Quân Đạo Tổ!" Nghe lời người này nói, bọn người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều không nhịn được nữa, nhưng ngay khi đang chuẩn bị ra tay thì thấy người nọ ngay cả một tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra, đột nhiên hóa thành một làn sương máu.

Ngay lập tức, trên gương mặt vốn không biểu cảm của Vận Mệnh Hồng Quân xuất hiện một nụ cười nhẹ. "Chư vị, kẻ này tâm thuật bất chính, bần đạo hôm nay giết chết hắn, các vị không có ý kiến gì chứ?" Vận Mệnh Hồng Quân vừa dứt lời, mọi người trong điện Yêu Hoàng đều vội vàng gật đầu, lập tức nói: "Chúng ta không có ý kiến gì." Mọi người có mặt đều toát mồ hôi lạnh, vạn vạn không ngờ Vận Mệnh Hồng Quân sẽ đột nhiên ra tay.

Cũng không ai biết tại sao Vận Mệnh Hồng Quân lại ra tay?

Người này rõ ràng đang tâng bốc Hồng Quân Đạo Tổ, vì sao lại bị giết?

Có lẽ trong điện này chỉ có nhóm người biết về Hoàng Thiên mới hiểu tại sao Hồng Quân Đạo Tổ lại ra tay!

Trong khi mọi người còn đang chấn kinh, chỉ nghe thấy Bạch Trạch lại một lần nữa lên tiếng! "Thần Đạo: Giao Xà Đại La Thần!" "Thần Đạo: Lâm Thanh Đại La Thần!" "Thần Đạo: Động Bức Đại La Thần!" "Thần Đạo: Hải Giao Đại La Thần!" "Thần Đạo: Chu Tuyền Thần Vương!" "Thần Đạo: Thiên Huyền Thần Vương!" "Thần Đạo: Mãng Trư Thần Vương!" "Thần Đạo: U Minh Thần Vương!" "Thần Đạo: ...!" Chỉ nghe thấy những âm thanh xôn xao, ngay sau đó một đám người từ hư không giáng lâm, khiến những kẻ xem náo nhiệt đều bị chấn hâm.

Những người xuất hiện hầu hết đều là đại năng tu vi Đại La, thậm chí có một số người không nhìn thấu được tu vi, cách xưng hô của bọn họ cũng vô cùng kỳ lạ.

Trong Hồng Hoang vốn không rõ về Thần Đạo vì họ không biết những gì đã xảy ra ở Tử Tiêu Cung, cho nên dù là Thần Vương hay Thần Đế, phân cấp tu vi ra sao đều không hay biết.

Nhưng một ngàn bốn trăm khách Tử Tiêu nghe đạo hôm đó đều rõ những người này là ai, một ngàn sáu trăm người đã chọn gia nhập Thần Đạo từ ban đầu.

Khi nhìn thấy tu vi của những người này, trong lòng họ càng thêm kinh hãi, vốn dĩ những người này cơ bản đều là những kẻ có ngộ tính và tiềm lực thấp.

Hiện tại tu vi đều đạt đến Đại La đỉnh phong, thậm chí phần lớn đã đột phá Chuẩn Thánh.

Có những người vốn dĩ bị coi thường, hiện tại tu vi còn cao hơn bọn họ, khiến họ vô cùng chấn kinh.

Rõ ràng những tu sĩ không biết về Thần Đạo còn chấn kinh hơn nữa, từng người một đang nhỏ giọng bàn tán. "Những người này là ai vậy?

Thần Đạo là cái quái gì?" "Đúng vậy, những người này mạnh quá!

Đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thậm chí còn có cả cường giả Chuẩn Thánh..." "Thật là một thế lực khủng khiếp, chẳng lẽ họ tự xưng là Thần Vương hay Đại La Thần sao?". ...

Lúc này mọi người đều bị chấn hâm, nhưng điều khiến họ chấn hâm hơn nữa chính là hạ lễ của đám người này! "Các vị đạo hữu Thần Đạo hạ lễ: một ngàn sáu trăm kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo!

Một vạn sáu ngàn quả tiên thiên linh quả!" Bạch Trạch vừa thốt ra lời này, mọi người có mặt một lần nữa rơi vào chấn kinh, đến khi phản ứng lại, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: ngưỡng mộ!

Đây mà là hạ lễ sao?

Cứ như là ban thưởng vậy!

Phải biết đó là trung phẩm tiên thiên linh bảo, không phải hậu thiên linh bảo đâu nha!

Đám người này là ai vậy?

Không chỉ tu vi mạnh mẽ mà ngay cả ra tay cũng hào phóng như thế.

Lúc này người kích động nhất chắc chắn là Đế Tuấn, Yêu tộc Thiên Đình tuy khá giàu có nhưng tận một ngàn sáu trăm kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo là một sự tồn tại khủng khiếp biết nhường nào, còn có bao nhiêu linh quả như thế nữa! "Yêu tộc Đế Tuấn, tại đây tạ ơn các vị đạo hữu Thần Đạo!

Đồng thời cảm tạ Thần tôn tiền bối!" "Yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất, tại đây tạ ơn các vị đạo hữu, đồng dạng bái tạ Thần tôn tiền bối!" "Yêu tộc Phục Hy, cũng tại đây tạ ơn các vị đạo hữu, đồng dạng cảm tạ Thần tôn tiền bối!" "Yêu tộc Nữ Oa, một lần nữa tạ ơn các vị

đạo hữu, đồng dạng tại đây cảm tạ Thần tôn tiền bối!" "Thần Đạo Lôi Thần, tại đây tạ ơn các đồng liêu, tại hạ đồng dạng cảm tạ các vị đạo hữu, một lần nữa cảm tạ Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn!" "Các vị đạo hữu khách khí rồi!" Những người phe Thần Đạo cùng Lôi Thần trò chuyện vài câu sau đó liền tìm một chỗ trống phía trước ngồi xuống. "Hỗn độn sơ khai thiên địa trọc, hung thú tứ ngược ngã thành thần, nhất triều thần hoả nhiên cửu tiêu, đại đạo chi hạ ngô xưng tôn!" Giống như mọi khi, Hoàng Thiên xuất hiện đều kèm theo một tràng ca tụng pháp tắc Thần Đạo.

Nghe thấy tiếng ca tụng, điều đó đại diện cho việc Hoàng Thiên đã giáng lâm!

Nghe thấy tiếng ca tụng từ trên hư không, dù là Đế Tuấn hay Đông Hoàng Thái Nhất đều buông bỏ mọi thứ trên tay, vẻ mặt cung kính bước ra giữa điện Yêu Hoàng. "Tiểu bối Đế Tuấn bái kiến Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn!" "Tiểu bối Đông Hoàng Thái Nhất bái kiến Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn!" "Chúng ta tham bái Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn!" Những người phe Thần Đạo đương nhiên rõ tín ngưỡng của mình đã giáng lâm, từng người một đồng loạt đứng dậy hướng về phía hư không hành lễ.

Trong sự chấn hâm của mọi người, giữa tiếng ngâm xướng của phe Thần Đạo, bóng dáng Hoàng Thiên từ trong hư không thong thả hiện ra. "Bần đạo Hồng Quân kiến qua Hoàng Thiên đạo hữu!" Vận Mệnh Hồng Quân khi thấy bóng dáng Hoàng Thiên cũng đã đứng dậy.

Chương 470

Hành động của Vận Mệnh Hồng Quân mới khiến những người khác phản ứng lại, cũng vội vàng đứng lên, dẫu sao người mà ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng phải cung kính như vậy, ai dám bất kính. "Ba!" Chỉ thấy Hoàng Thiên vung tay một cái, tất cả mọi người có mặt đều được nâng lên, điều này lại làm mọi người một phen chấn hâm.

Người này tu vi rốt cuộc là bao nhiêu?

Chỉ cần vung tay nhẹ nhàng như vậy đã nâng được cơ thể bọn họ lên. "Đạo hữu đã lâu không gặp!" Hoàng Thiên vừa nói với Vận Mệnh Hồng Quân, vừa trực tiếp bước tới ngồi vào vị trí hàng đầu.

Khi Hoàng Thiên ngồi xuống, mọi người đều hiểu rằng đây chính là người mà Đế Tuấn cùng những người khác đang chờ đợi.

Quả nhiên cường đại, đã khiến Hồng Quân Đạo Tổ cũng phải cung kính như thế, tùy tay vung một cái có thể nâng tất cả mọi người dậy, tu vi của người này tuyệt đối vượt xa Chuẩn Thánh. "Thần tôn tiền bối, có thể cho phép tại hạ giải thích thêm một chút với các vị đạo hữu không?" Đế Tuấn nhìn những biểu tình mờ mịt của đám đông, biết là bọn họ đang thắc mắc.

Đồng thời, mục đích Đế Tuấn muốn làm vậy là để công bố thân phận của Hoàng Thiên, giúp nhiều người tôn kính ngài hơn. "Có thể!" Hoàng Thiên cũng không có ý kiến gì, bản tôn cũng chuẩn bị chính thức xuất thế rồi, công bố thân phận thì đã sao, dù sao đối với bản tôn cũng chẳng có ảnh hưởng gì. "Vị tiền bối này là đại năng từ thời Hoang Cổ, là đại năng cùng thời đại với Hồng Quân Đạo Tổ, đồng thời cũng là Chí Tôn Pháp Tắc Thần Đạo, Chí Cao Vô Thượng Đạo

Đức Thần Tôn.

Hoàng Thiên tiền bối là ân nhân của Yêu tộc Thiên Đình chúng ta, giúp đỡ Yêu tộc ta rất nhiều." Những lời của Đế Tuấn tuy khiến mọi người nghe thấy có chút mơ hồ, nhưng ai nấy đều biết vị tiền bối này là một sự tồn tại không hề tầm thường.

Đương nhiên mọi người không hiểu rõ là vì họ không có truyền thừa thời Hoang Cổ, đồng thời Đế Tuấn cũng không dám nói nhiều, không dám tiết lộ quá nhiều về sự việc của Hoàng Thiên.

Tuy đã được Hoàng Thiên cho phép nhưng có những chuyện không dám nói ra, loại chuyện đó nếu nói ra e là ngay cả Thiên Đạo cũng sẽ bị đắc tội.

Dù sao thì mọi người cũng hiểu vì sao Yêu tộc có thể phát triển nhanh như vậy, đó là nhờ có Thần tôn tiền bối che chở và hỗ trợ.

Còn về những bí mật không nghe hiểu hoặc không biết, đó chỉ có thể để họ tự tìm hiểu sau này.

Hoàng Thiên lần này đến không mang theo những người khác trong Thần Điện, chỉ mang theo một ngàn sáu trăm người đã bị đồng hóa ở Tử Tiêu Cung lúc trước.

Dù vậy cũng đã đủ nể mặt Thiên Đình, làm cho Thiên Đình bồng tất sinh huy.

Còn về các đại năng khác của Thần Điện hoặc những kẻ ẩn thế không ra mặt, ví dụ như Dương Mi, Hùng Đại, thì Yêu tộc đương nhiên không đủ tư cách để họ đến.

Nhưng dù thế nào, lúc này Thiên Đình thịnh yến dường như đã hội tụ gần như tất cả đại năng trên mặt sáng của Hồng Hoang, có thể gọi đây là sự kiện yến tiệc thịnh đại nhất thời đại này.

Lúc này người đã tụ tập đầy đủ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái

Nhất cũng bắt đầu chuẩn bị.

Thịnh yến Thiên Đình lần này có thể chúc mừng Yêu tộc thành lập nhiều năm, đồng thời cũng chúc mừng Yêu tộc diệt được Vạn Tiên Điện.

Chớp mắt thịnh yến Yêu tộc kết thúc, ở giữa không xảy ra chuyện gì đặc biệt kỳ lạ ngoại trừ sự xuất hiện hoành tráng của phe Thần Đạo.

Chớp mắt trôi qua ba nguyên hội, lúc này Hồng Hoang lại đón nhận một sự kiện lớn, đó chính là lần giảng đạo cuối cùng của Hồng Quân.

Năm tháng luân chuyển, ba nguyên hội thời gian vội vã trôi qua, giữa trời đất vang lên một hồi chuông thanh thúy, sau đó truyền đến giọng nói của Hồng Quân: "Thời gian ba nguyên hội đã đến, Tử Tiêu Cung đã mở, người hữu duyên đều có thể đến nghe đạo." Trong thoáng chốc, có vô số bóng người từ khắp nơi trong Hồng Hoang bay tới, đương nhiên đều hướng về phía biên giới Hồng Hoang ngoài ba mươi ba tầng trời.

Lần này là lần giảng đạo cuối cùng của Hồng Quân Đạo Tổ, giảng về đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tự nhiên ai cũng không muốn bỏ lỡ.

Những người sau lần nghe đạo thứ hai đã đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng lũ lượt hướng về biên giới Hồng Hoang mà đi, hy vọng có thể kịp nghe lần giảng đạo cuối cùng của Hồng Quân.

Nhưng cuối cùng những người có thể đến được Tử Tiêu Cung lại ít chi lại ít.

Trên quảng trường Tử Tiêu Cung, nổi bật nhất phải kể đến người của Thiên Đình.

Trước đó diệt Vạn Tiên Điện, sau đó tổ chức thịnh yến Hồng Hoang, đã khiến danh tiếng Thiên Đình truyền xa.

Sau khi tiến vào Tử Tiêu Cung và ngồi định vị trí, bóng dáng Hồng Quân lại một lần nữa xuất hiện trên cao đài.

Lúc này khí tức trên người Hồng Quân dường như càng thêm huyền ảo, tất cả những người có mặt đều có thể cảm nhận được.

Sau khi Hồng Quân tọa định, thần sắc vô bi vô hỷ, trực tiếp bắt đầu giảng đại đạo, từng câu châm ngôn đại đạo từ miệng ngài chậm rãi thốt ra. "Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vạn vật phụ âm bão dương, trùng khí dĩ vi hòa." "Vi vô vi, sự vô sự, vị vô vị.

Đại tiểu đa thiểu, báo oán dĩ đức.

Đồ nan vu dịch, vi đại vu tế.

Thiên hạ nan sự, tất tác vu dịch; thiên hạ đại sự, tất tác vu tế.

Dĩ thánh nhân chung bất vi đại, cố năng thành kỳ đại.

Phu khinh nặc tất quả tín, đa dịch tất đa nan, dĩ thánh nhân do nan chi, cố chung vô nan." Giống như hai lần giảng đạo trước, lần này cũng chia làm ba đợt, mỗi đợt giảng một nguyên hội, ở giữa có một lần nghỉ.

Lần giảng đạo thứ nhất kết thúc, cũng giống như hai lần trước, ba ngàn khách Tử Tiêu đều tiến vào đốn ngộ.

Có kẻ khóc, kẻ cười, có kẻ đờ đẫn, dị tượng thiên địa cũng theo đó xuất hiện.

Nhưng so với lần trước, lần này ba ngàn khách Tử Tiêu có một ngàn sáu trăm người đã thay đổi.

Vạn năm trôi qua, Hồng Quân Đạo Tổ một lần nữa truyền đạo!

"Kỳ an dịch trì, kỳ vị triệu dịch mưu, kỳ thúy dịch phá, kỳ vi dịch tán.

Vi chi vu vị hữu, trị chi vu vị loạn.

Hợp bão chi mộc, sinh vu hào mạt; cửu tầng chi đài, khởi vu luy thổ; thiên lý chi hành, thủy vu túc hạ.

Vi giả bại chi, chấp giả thất chi.

Dĩ thánh nhân vô vi, cố vô bại; vô chấp, cố vô thất.

Dân chi tòng sự, thường vu kỷ thành bại chi.

Thận chung như thủy, tắc vô bại sự.

Chương 471

Dĩ thánh nhân dục bất dục, bất quý nan đắc chi hóa; học bất học, phục chúng nhân chi sở quá.

Dĩ phụ vạn vật chi tự nhiên nhi bất cảm vi." Quả nhiên giống như lần trước, lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân Đạo Tổ đã có người không theo kịp.

Những người không theo kịp đó cũng gào khóc thảm thiết, nhưng lần này số người không theo kịp rõ ràng nhiều hơn lần trước rất nhiều.

Do lần này pháp môn mà Hồng Quân truyền là đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cho nên tiềm lực và căn cơ của con người căn bản không theo kịp.

Ngay cả bọn người Tam Thanh lúc này đều lâm vào vẻ mặt ngưng trọng, dẫu sao bọn họ đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh, chưa đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lại vạn năm trôi qua, lần giảng đạo cuối cùng của Hồng Quân Đạo Tổ bắt đầu! "Thiên chi đạo, kỳ do trương cung!

Cao giả ức chi, hạ giả cử chi, hữu dư giả tổn chi, bất túc giả dữ chi.

Thiên chi đạo, tổn hữu dư bổ bất túc; nhân đạo tắc bất nhiên, tổn bất túc, phụng hữu dư.

Thục năng hữu dư, dĩ phụng thiên hạ?

Kỳ duy hữu đạo giả.

Dĩ thánh nhân vi nhi bất thị, công thành nhi bất xử, kỳ bất dục kiến hiền." "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu; thánh nhân bất nhân,

dĩ bách tính vi sô cẩu.

Thiên địa chi gian, kỳ do thác dược hồ.

Hư nhi bất khuất, động nhi du xuất.

Đa ngôn số cùng, bất như thủ trung." Lần truyền đạo cuối cùng trực tiếp giảng về đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thiên địa dị biến càng thêm đặc sắc.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, các loại kỳ trân dị tượng khiến người ta cảm thấy lóa mắt, pháp môn Hỗn Nguyên Thánh Nhân được giảng lần này có sự ảo diệu mà người bình thường không thể lĩnh ngộ nổi.

Theo đợt truyền bá Thiên Đạo cuối cùng của Hồng Quân, Tử Tiêu Cung còn xuất hiện Thiên Đạo ấn tượng.

Cái gọi là Thiên Đạo ấn tượng chính là do thần vận của Thiên Đạo hóa thành, cực kỳ hiếm thấy, nếu không phải lần này Hồng Quân giảng đạo, e rằng đại bộ phận những người ngồi đây cả đời cũng khó lòng được thấy.

Thiên Đạo ấn tượng đối với những người nghe đạo tại chỗ có thể gọi là cơ duyên to lớn, nhưng cho dù có Thiên Đạo ấn tượng trợ giúp, pháp môn Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng vẫn vô cùng huyền ảo.

Ngay cả sáu người ngồi hàng đầu cũng cau mày chặt chẽ, tâm tình không ngừng biến hóa, hân hoan, kích động, uất nghẹn, áo não, phiền muộn, đủ loại cảm xúc lần lượt xuất hiện trên mặt, dường như hiểu mà dường như không hiểu, dường như ngộ mà dường như không ngộ, cảm giác này quả thực có chút khó chịu.

Nhưng cho dù thấy khó chịu thì cũng chẳng có cách nào, pháp môn Hỗn Nguyên Thánh Nhân mà Hồng Quân giảng vô cùng huyền ảo.

Trong tình huống bình thường, e rằng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh

đỉnh phong mới nghe được một chút, còn những kẻ ở mức Chuẩn Thánh sơ kỳ hay trung kỳ thì không mấy người nghe hiểu nổi.

Nhưng lúc này sáu người Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn rõ ràng có ưu thế hơn hẳn những người nghe đạo khác, đó là cái bồ đoàn họ đang ngồi cũng không phải vật phàm.

Trong khi Thiên Đạo ấn tượng giúp đỡ tham ngộ pháp môn Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nó còn có thể khiến họ tiếp cận Thiên Đạo hơn, có lợi hơn cho việc tham ngộ đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Dưới sự giúp đỡ kép của Thiên Đạo ấn tượng và bồ đoàn, sáu người Tam Thanh, Nữ Oa rõ ràng có sự lĩnh ngộ sâu sắc hơn về pháp môn Hỗn Nguyên Thánh Nhân so với những người khác.

Tuy nhiên so với sự to lớn và thâm viễn của pháp môn Hỗn Nguyên Thánh Nhân, những gì họ có thể lý giải cũng chỉ là lớp da lông mà thôi.

Sự trợ giúp bên ngoài chỉ là một loại phụ trợ, muốn thực sự có sự lĩnh ngộ thì phải xem bản thân họ.

Những người nghe đạo khác lúc này nghe đến mức hôn trầm, đặc biệt là những kẻ dưới Chuẩn Thánh căn bản hoàn toàn không nghe hiểu gì.

Thiên Đạo mà Hồng Quân giảng đối với bọn họ hoàn toàn như thiên thư vậy, nhưng Thiên Đạo ấn tượng xuất hiện trong Tử Tiêu Cung đối với bọn họ quả thực có lợi ích lớn, không ít người lần lượt chuyển sự chú ý lên Thiên Đạo ấn tượng đó.

Cuối cùng, Hồng Quân cũng ngừng giảng đạo, mọi người cũng lần lượt tỉnh lại.

Bất kể là người đang nỗ lực tham ngộ pháp môn Hỗn Nguyên Thánh Nhân, hay kẻ đang hôn trầm, lạc lối lúc này đều đã khôi phục.

Vẻ mặt của mỗi người mỗi khác, hiển nhiên thu hoạch cũng không giống nhau, nhiều hay ít toàn dựa vào tạo hóa của bản thân, dẫu sao pháp môn Hỗn Nguyên Thánh Nhân không phải ai cũng có thể chạm tới.

Hồng Quân nhìn mọi người đang tỉnh táo, khẽ nói: "Dưới Thiên Đạo, Thánh nhân sẽ thuận ứng Thiên Đạo mà xuất hiện, dùng nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Trong lượng kiếp, nếu không thành Thánh nhân đều có khả năng vẫn lạc, dưới Thánh nhân thảy đều là kiến cỏ." Nghe lời này của Hồng Quân, tất cả mọi người có mặt đều run lên trong lòng, dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ, ai lại cam tâm làm kiến cỏ cơ chứ?

Nhưng muốn chứng đạo thành Thánh khó khăn biết nhường nào, tuy rằng có pháp môn thành Thánh nhưng vạn phần gian nan, tam thi hợp nhất vô vọng, Thiên Đạo công đức nan cầu, gần như đã đoạn tuyệt khả năng chứng đạo thành Thánh.

Sau đó, Hồng Quân Đạo Tổ lại nói tiếp: "Bần đạo trong tay nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, lĩnh ngộ đạo Thánh nhân, tại Tử Tiêu Cung này khai giảng truyền đạo.

Nay sắp công đức viên mãn, bần đạo sẽ lấy thân hợp đạo để bổ toàn Thiên Đạo.

Dưới môn hạ của ta nên có sáu vị Thánh nhân!" Nghe lời này, sắc mặt tất cả mọi người đều đại biến, có kẻ ngưỡng mộ, có kẻ tật đố, cũng có kẻ hối hận, đủ loại cảm xúc lần lượt xuất hiện trên gương mặt họ.

Sáu vị Thánh nhân, chẳng lẽ không phải là sáu người ngồi hàng đầu gồm Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sao?

Chẳng phải vừa vặn là sáu người ư?

Mỗi người đều chiếm một cái bồ đoàn, hiển nhiên có ngụ ý đặc thù.

Tuy trước đó cũng có người đoán như vậy, nhưng vạn vạn không ngờ mỗi cái bồ đoàn lại đại diện cho một vị trí Thánh nhân.

Trong số đó, người khổ não nhất phải kể đến hai người.

Thứ nhất là Hồng Vân đạo nhân, thuộc tính lão hảo nhân năm đó bùng phát, dâng hiến cơ duyên lớn nhất đời mình cho kẻ khác, hiện tại biết bồ đoàn đại diện cho thánh vị, trong lòng Hồng Vân vô cùng thống khổ.

Thứ hai chính là Côn Bằng lão tổ, hoàn toàn bị ép buộc phải nhường chỗ.

Năm đó nếu không phải tại Hồng Vân thì cơ duyên của hắn có lẽ đã không mất.

Lúc này không chỉ hận Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mà hắn còn thống hận Hồng Vân đạo nhân hơn nữa!

Tuy rằng trong lòng mọi người đã minh bạch, nhưng có người không cam tâm hỏi: "Cảm vấn Đạo Tổ, không biết ai có thể hưởng thánh vị?" Nghe lời này, Hồng Quân vung tay một cái, trên hư không xuất hiện sáu luồng Hồng Mông Tử Khí.

Sau đó Hồng Quân nói: "Muốn thành thánh vị, tất phải thành Thiên Đạo chi cơ trước.

Đây chính là Hồng Mông Tử Khí, mỗi một đạo Hồng Mông Tử Khí đều đại diện cho một thánh vị.

Chương 472

Dưới Thiên Đạo, số chín là cực hạn, ta chiếm hai phần, còn lại đều ban cho người hữu duyên." Mọi người nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi, có thể nhìn thấy rõ ràng Hồng Quân từng đem một luồng Hồng Mông Tử Khí trong tay ban cho Hồng Vân.

Chẳng lẽ Hồng Vân chính là người hữu duyên đó sao?

Thật đáng hận, kẻ này có đức có năng gì mà đòi chiếm thánh vị!

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn biểu tình của mọi người, biết họ đang nghĩ gì, nhưng ngài không hề ra tay. "Bàn Cổ khai thiên, trời ban đại công đức.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, hưởng thụ khai thiên đại công đức, thiên sinh đại khí vận, nên là đồ đệ của bần đạo.

Đợi sau này cơ duyên đến tự có thể chứng đạo thành Thánh!" Nói xong, Hồng Quân liền đem ba đạo Hồng Mông Tử Khí trong hư không dung nhập vào mi tâm của Tam Thanh, tất cả mọi người đều lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

Sau đó, Hồng Quân lại nhìn sang Nữ Oa rồi lên tiếng: "Nữ Oa cũng thân mang đại khí vận, sau này cũng có đại cơ duyên, nên là quan môn đệ tử của bần đạo!" Giọng nói vừa dứt, một đạo Hồng Mông Tử Khí nữa bay ra, nhập vào mi tâm của Nữ Oa.

Hồng Quân sau khi nói xong câu này liền nhắm mắt không nói, dường như đã quên mất trong tay còn hai đạo Hồng Mông Tử Khí.

Đồng dạng cũng dường như đã quên mất Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang ngồi hàng đầu, khiến mọi người không hiểu nổi ý của Hồng

Quân là gì?

Nếu Nữ Oa là quan môn đệ tử, vậy chẳng lẽ Hồng Quân không nhận thêm đồ đệ nữa sao?

Nghe lời này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng lo lắng vô cùng, vội vàng quỳ rạp xuống đất dập đầu nói: "Lão sư, đệ và sư huynh một lòng cầu đạo, xin lão sư nhìn vào thể diện của sinh linh Tây Phương mà thu hai anh em đệ làm đồ đệ đi!" Hồng Quân dường như nghe thấy lời khóc lóc của Chuẩn Đề, lập tức lên tiếng: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai người tuy không có tiên thiên công đức nhưng lại mang đại khí vận trên thân, sau này cũng có cơ duyên.

Nhưng hai người với Huyền Môn của bần đạo duyên phận có hạn, hai người có thể làm ký danh đệ tử của bần đạo, sau này cơ duyên đến cũng có thể chứng đạo thành Thánh!" Lại có hai đạo Hồng Mông Tử Khí bay ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng vội vàng quỳ lạy.

Lúc này trên hư không không còn Hồng Mông Tử Khí nào nữa, lòng mọi người lạnh ngắt.

Hiện tại Hồng Quân đã thu đồ đệ xong, tiếp theo chính là ban bảo vật.

Quả nhiên Hồng Quân sau đó trực tiếp lên tiếng: "Các con đã là đệ tử của bần đạo thì nên có một số vật phòng thân.

Vi sư sớm năm du lịch Hồng Hoang thực sự đã tìm được không ít bảo vật.

Nay vi sư ngộ được đại đạo, sắp lấy thân hợp đạo, những bảo vật này giữ lại cũng không dùng được nữa, hôm nay liền ban cho các con." Tất cả mọi người ngồi đó nghe lời Hồng Quân xong không khỏi biến sắc, một lòng tìm cầu tiên thiên linh bảo để mượn đó mà trảm thi, nhưng đám người Tam Thanh hiện tại không chỉ thành đồ đệ

Hồng Quân Đạo Tổ mà còn được không bảo vật.

Làm sao không khiến kẻ khác tật đố cho được?

Huống hồ bảo vật trong tay Hồng Quân Đạo Tổ tuyệt không phải phàm phẩm, Khai Thiên Tam Bảo thì có hai kiện nằm trong tay ngài.

Ngược lại, bọn người Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều tỏ ra vô cùng cao hứng.

Hiện tại trên tay bọn họ đều không có pháp bảo nào ra hồn, nếu có thể được pháp bảo từ tay Hồng Quân thì đương nhiên là vui mừng khôn xiết. "Lão Tử là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, đồng thời đứng đầu Tam Thanh, là đại đồ đệ của bần đạo, Thái Cực Đồ này ban cho con, sau này có thể dùng để trấn áp khí vận." Hồng Quân vung tay một cái, một tấm Thái Cực Đồ trực tiếp hiện ra trước mắt mọi người.

Thái Cực Đồ này tỏa ra vạn đạo hào quang, bên ngoài đồ có đại đạo châm ngôn vây quanh, bên trong đồ có thiên đạo phù lục ẩn hiện.

Lão Tử nhìn Thái Cực Đồ trong hư không, dù có thanh tịnh vô vi đến đâu thì lúc này cũng lộ vẻ mừng rỡ, trực tiếp nhận lấy Thái Cực Đồ.

Mọi người trong Tử Tiêu Cung cũng một phen ngưỡng mộ nhìn Lão Tử, Thái Cực Đồ là một trong ba đại bảo vật Khai Thiên, là tiên thiên chí bảo, công thủ toàn diện, uy năng cực lớn lại có thể trấn áp khí vận, tuyệt đối là vô thượng trọng bảo.

Sau Lão Tử là đến Nguyên Thủy, chỉ thấy Hồng Quân lại vung tay, một lá cờ nhỏ liền xuất hiện trong tay, cũng tỏa ra vạn đạo hào quang xuyên thấu bích lạc, thụy thái thiên điều che phủ cửu tiêu. "Đây là Bàn Cổ Phiên, có uy lực xé rách hỗn độn, cũng có thể trấn áp khí vận, Nguyên Thủy, lá cờ này ban cho con." Nghe lời này, Nguyên Thủy mặt lộ vẻ mừng rỡ, hớn hở nhận lấy.

Bàn Cổ Phiên là tiên thiên chí bảo trong Hồng Hoang, số lượng ít đến đáng thương, ngoại trừ Thiên Đình ra thì không ai có thể sở hữu.

Nay Lão Tử và Nguyên Thủy mỗi người được một kiện tiên thiên chí bảo, tự nhiên là hân hoan, khiến mọi người càng thêm tật đố.

Nhưng là Hồng Quân Đạo Chủ ban bảo vật, bọn họ còn có thể làm gì được chứ?

Sau Nguyên Thủy là đến Thông Thiên, Hồng Quân nhấc tay một cái, thấy sát khí ngút trời của bốn thanh thần kiếm xuất hiện trên hư không, Hồng Quân lập tức nói: "Thông Thiên, đây là Tru Tiên Tứ Kiếm, là vô thượng bảo vật sát phạt, có thể dùng để bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực cường đại thế gian hiếm thấy, hôm nay ban cho con." Nghe lời này, Thông Thiên cũng mừng rỡ ra mặt, danh tiếng Tru Tiên Kiếm Trận đã được nghe qua, so với các pháp bảo khác thì Tru Tiên Tứ Kiếm này Thông Thiên vô cùng yêu thích.

Tiếp theo là Nữ Oa, chỉ thấy Hồng Quân lại vung tay, lại có hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo xuất hiện trên tay. "Nữ Oa, về pháp tắc con tu hành bần đạo sẽ không nói nhiều nữa, đây là Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, hôm nay ban cho con." Sau Nữ Oa liền đến lượt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng nhìn hai người bọn họ, Hồng Quân lại dừng tay lại.

Điều này khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi nôn nóng trong lòng, chẳng lẽ đến lượt bọn họ thì hết bảo bối rồi sao?

Sau một hồi lâu, Chuẩn Đề thấy Hồng Quân không có động tĩnh gì, trong lòng cũng một phen uất nghẹn, lập tức quỳ xuống khóc lóc nói: "Lão sư, Tây Phương chúng ta sau lượng kiếp lần trước đã bị hủy hoại trong chốc lát.

Nay tuy có sự khôi phục nhưng vẫn vô cùng nghèo nàn, không chỉ sinh linh hiếm thớt mà còn không có bảo vật tồn tại, xin lão sư thương

xót hai anh em con, ban cho chúng con linh bảo để hộ thân." Hồng Quân nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sau khi trầm mặc hồi lâu liền vung tay, ba kiện tiên thiên linh bảo xuất hiện trên hư không. "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai con đều có đại nghị lực, đồng thời có đại khí vận, sau này cũng có cơ duyên, hôm nay ban cho Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Gia Trì Thần Xử và Bát Bảo Công Đức Trì." Hồng Quân vừa dứt lời, thấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên rơi vào tay Tiếp Dẫn, hai kiện pháp bảo còn lại rơi vào tay Chuẩn Đề.

Có được bảo bối, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúc này cuối cùng cũng lộ vẻ mừng rỡ, trong lòng cuồng hỷ khôn cùng.

Một lúc lâu sau, kèm theo lời nói của Hồng Quân dứt hẳn, những người khác lần lượt tìm kiếm cơ duyên của mình trong Tử Tiêu Cung.

Lại một lúc lâu sau, bóng dáng Hồng Quân cũng chậm rãi biến mất không thấy đâu nữa, lần giảng đạo này chính thức kết thúc.

Mọi người hướng về nơi Hồng Quân biến mất mà bái lạy, sau đó lần lượt rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Lúc rời đi, trong lòng mọi người dường như đều trút được một gánh nặng.

Dẫu sao không còn một Thánh nhân như Hồng Quân đè trên đầu, tự nhiên thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sau khi trở về Thiên Đình liền phát hiện lúc này Thiên Đình có khách đến, chính là người phe Thần Đạo.

Hai người cũng vội vàng chạy tới, thấy trong điện Yêu Hoàng có một danh đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ liền lập tức lên tiếng: "Cáo lỗi cáo lỗi, để đạo hữu phải đợi lâu rồi." "Đế Tuấn đạo hữu, Đông Hoàng Thái Nhất đạo hữu không sao, lần này đến đây Thần tôn dặn ta

chuyển lời cho hai vị." Người phe Thần Đạo nói. "Không biết Thần tôn có lời gì dặn dò chúng ta?" Hai người Đế Tuấn vừa nghe Hoàng Thiên muốn truyền lời liền trở nên nghiêm túc. "Thần tôn bảo ta nói với hai vị, hiện nay đại kiếp sắp tới, hai vị đạo hữu tuyệt đối phải cẩn thận một chút, lúc cần độc ác thì phải độc ác, chớ có tâm xót thương." Nói xong, hai người Đế Tuấn chìm vào trầm tư một hồi lâu rồi nói: "Chúng ta ghi nhớ rồi, xin đạo hữu chuyển lời tạ ơn của chúng ta tới Thần tôn tiền bối." Thời gian Hồng Hoang thấm thoát thoi đưa, chớp mắt vạn năm nữa lại trôi qua.

Vào một ngày nọ, Hồng Hoang yên tĩnh một cách dị thường, bởi vì lúc này mọi người đều biết Vu tộc sắp chính thức tuyên bố thành lập Vu tộc. "Đại Đạo tại thượng, ta là hậu duệ của Bàn Cổ - Đế Giang, hôm nay lập tộc, đặc biệt xin Hoàng Thiên tiền bối che chở khí vận của tộc ta, kế thừa di chí Phục Thần của Bàn Cổ, thủ hộ Hồng Hoang..." "Oanh long long!" Một tiếng nổ lớn vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang, lời thề như vậy tự nhiên cả Hồng Hoang đều nghe thấy, khí vận Vu tộc cũng theo đó bắt đầu nhanh chóng ngưng tụ.

Chương 473

Khi Vu tộc vừa tuyên thệ liền được Thiên Đạo thừa nhận, nay Vu tộc chính thức lập tộc, khí vận Thiên Đạo tự nhiên tăng vọt không ngừng.

Thiên Đạo dù có không tình nguyện đến đâu, nhưng Vu tộc đã mời Hoàng Thiên trấn áp khí vận, sao dám không nể mặt cơ chứ!

Trời ban bàng đại khí vận công đức, Thập Nhị Tổ Vu gồm Đế Giang và Trọc Cửu Âm nhận được nhiều nhất.

Tu vi Đế Giang trực tiếp từ Chuẩn Thánh trung kỳ đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trọc Cửu Âm cũng tương tự, tu vi cũng đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, các Tổ Vu khác cũng bước vào giai đoạn hậu kỳ.

Tương tự, tu vi của các Đại Vu khác trong Vu tộc cũng bùng nổ, ngay lập tức cả Hồng Hoang tràn ngập tiếng gầm thét của Vu tộc!

Việc Vu tộc lập tộc có thể nói đã triệt để làm chấn động Hồng Hoang, trước có Yêu tộc lập tộc, nay Vu tộc cũng chính thức lập tộc.

Hai tộc Vu Yêu chính thức lập tộc có ảnh hưởng vô cùng to lớn đối với Hồng Hoang, với lời thề như vậy, hai tộc Vu Yêu có thể can thiệp vào bất cứ chuyện gì ở Hồng Hoang.

May mà Vu Yêu là tử địch, hai tộc đều không ưa nhau, như vậy thì những kẻ khác còn dễ thở hơn một chút, ít nhất thì hai tộc Vu Yêu sẽ không chĩa mũi nhọn vào họ mà là đối lập lẫn nhau.

Nhưng cho dù Vu tộc hay Yêu tộc mạnh lên thì cũng khiến những kẻ khác cảm thấy vô cùng khó chịu.

Các đại năng thậm chí cảm thấy phản kháng không xong nên chỉ

có thể dùng mưu trí, sau này hễ có uy hiếp gì sẽ âm thầm tính kế hai tộc Vu Yêu.

Cục diện tốt nhất là để hai tộc Vu Yêu sống chết với nhau, đó mới là cục diện họ muốn thấy nhất.

Nhưng lúc này Hồng Quân Đạo Tổ đã thành thánh, ban xuống sáu đạo Hồng Mông Tử Khí, có khả năng trong không lâu nữa sẽ xuất hiện sáu vị Thánh nhân.

Như vậy thì e là không ổn, hiện tại cách tốt nhất là trảm đi tam thi để đề thăng tu vi, nhưng trảm tam thi đâu có dễ dàng gì.

Vu tộc chính thức thành lập, người phẫn nộ nhất chắc chắn là Yêu tộc.

Với tính tình nóng nảy như Đông Hoàng Thái Nhất, hắn đã định trực tiếp khai chiến với Vu tộc.

Nhưng lại bị Đế Tuấn, Lôi Thần cùng những người khác ngăn lại, hiện tại không phải là thời điểm tốt nhất để động thủ.

Đợi đến khi Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo, lúc đó Thánh nhân không xuất hiện thì cũng không còn nỗi lo sau lưng.

Khi đó dùng khí vận Yêu tộc cộng thêm công đức bản thân, tuyệt đối có thể khiến tu vi đột phá đến viên mãn, lúc đó mới động thủ với Vu tộc mới là quyết định minh trí.

Đế Tuấn cũng cho rằng Đế Giang của Vu tộc cũng giống hắn, tuyệt đối không dám có động tác lớn.

Nhưng hiển nhiên hắn đã nghĩ nhiều rồi, Vu tộc lúc này đã chuẩn bị động thủ, tuy không động thủ với Yêu tộc nhưng mục tiêu lần này của Vu tộc cũng vô cùng khủng khiếp.

Tại trung tâm của Huyết Hải, một tòa cung điện màu đỏ sừng

sững, bên trong sát khí và huyết khí tràn lan, sát khí nồng nặc có thể ăn mòn người bình thường.

Nơi này chính là nơi sinh ra của Minh Hà lão tổ - Huyết Hải!

Các đại năng Hồng Hoang đều biết chỉ cần ở Huyết Hải, Minh Hà lão tổ dựa vào nghiệp lực của Huyết Hải có thể tiêu hao vô hạn, cộng thêm thần thông đặc thù, tại đây ngài gần như là một tồn tại bất tử.

Sau khi thịnh yến của Yêu tộc Thiên Đình kết thúc, Minh Hà lão tổ đã trở về đạo trường Huyết Hải.

Qua sự việc ở Thiên Đình, Minh Hà lão tổ có thiện cảm hơn với Yêu tộc.

Có thể nói, trở về Huyết Hải, Minh Hà lão tổ lại khôi phục tính cách nguyên bản vì ở trong Huyết Hải ngài là bất tử.

Ngay cả việc Vu tộc chính thức lập tộc, Minh Hà lão tổ cũng không để tâm, theo ngài thấy thì có Yêu tộc thù địch, Vu tộc không thể tùy ý ra tay được.

Tuy nhiên, ngài luôn thấy tâm thần bất ninh, cảm giác như sắp có chuyện lớn xảy ra, điều này cũng làm Minh Hà có chút lo lắng. "Lẽ nào Huyết Hải sắp có chuyện sao?

Nhưng trước đó khi Thiên Đình xuất thế, Vu tộc lập tộc, Huyết Hải cũng chỉ chấn động nhẹ thôi mà, lẽ nào bản lão tổ có nguy cơ sao?" Minh Hà tự nhủ.

Ngài không rõ nên liền nhập định, nhưng vào một ngày nọ, ngài đột nhiên bừng tỉnh khỏi cơn nhập định.

Cảm giác bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt, khiến Minh Hà lão tổ vô cùng lo âu. "Oanh long long!" Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên, cả Huyết Hải đều rung chuyển một hồi, ngay cả Minh Hà lão tổ cũng đờ người ra, trong lòng nghĩ: "Đã xảy ra chuyện gì?" "Minh

Hà lão tặc, mau mau lăn ra đây!" Một tiếng hô lớn truyền đến làm Minh Hà lão tổ giật nảy mình, có người dám đánh tới tận cửa sao?

Minh Hà lão tổ có nằm mơ cũng không ngờ tới. "Kẻ tiểu nhân phương nào?" Chỉ thấy khí thế của Minh Hà tỏa ra toàn diện, cả Huyết Hải rung chuyển, có thể thấy mượn sức mạnh Huyết Hải khiến Minh Hà vô cùng cường đại.

Nhưng khi nhìn thấy người tới, Minh Hà lão tổ thực sự có chút hoảng trương, xuất hiện trước mặt ngài là mười hai vị cự nhân toàn thân đầy sát khí.

Không sai, xuất hiện trước mặt Minh Hà lão tổ chính là Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, từng người một đang dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm Minh Hà. "Hóa ra là các vị Tổ Vu đạo hữu!" Sắc mặt Minh Hà cũng có chút biến đổi, đối mặt với Thập Nhị Tổ Vu, Minh Hà cũng không có tự tin.

Nếu là kẻ khác khiêu khích như vậy, Minh Hà lão tổ đã sớm cho hắn biết thế nào là hối hận rồi, nhưng khổ nỗi lại là Thập Nhị Tổ Vu khiến Minh Hà lão tổ vô cùng đau đầu.

Nếu chỉ là ba bốn người thì còn được, nhưng đối mặt với tận mười hai vị đại năng Chuẩn Thánh thì sao có thể kháng cự nổi.

Dù có mượn sức mạnh Huyết Hải nhưng hai đấm cũng khó địch bốn tay!

Từ trên thân của Đế Giang và Trọc Cửu Âm dẫn đầu, Minh Hà lão tổ cảm nhận được một mối nguy cơ to lớn. "Không biết chư vị đạo hữu vì sao lại đến Huyết Hải của bản lão tổ!" Dù trong lòng đang hoảng loạn nhưng Minh Hà lão tổ cũng biết lúc này không thể biểu lộ ra, nên chỉ có thể cẩn thận lên tiếng. "Ha ha ha, Minh Hà, nói sao nhỉ, mười hai anh em ta đã nhắm trúng Huyết Hải này rồi, ngươi xem mà liệu đi?" Chúc Dung cười nói.

Nghe lời này, trong lòng Minh Hà lửa giận bốc cao, ai cũng biết Huyết Hải là mạng của ngài!

Huyết Hải quan trọng với Minh Hà thế nào không cần phải bàn cãi, không có Huyết Hải cũng không có Minh Hà lão tổ.

Thử hỏi nghe lời trực tiếp như vậy, sao Minh Hà lão tổ có thể không nổi giận cho được? "Các vị đạo hữu chắc đang nói đùa!" Minh Hà nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, nhưng trong ngữ khí không khỏi xen lẫn sự phẫn nộ. "Ha ha, ta làm gì có thời gian mà nói đùa với ngươi, Huyết Hải là do rốn của Phụ Thần hóa thành, vốn dĩ phải là lãnh địa của Vu tộc ta.

Chương 474

Minh Hà, cho ngươi một cơ hội khôn hồn mà mau chóng rời đi, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí." Cộng Công nói. "Các người thực sự khinh người quá đáng, bắt bản lão tổ rời khỏi Huyết Hải, trừ phi giết chết bản lão tổ, bằng không tuyệt đối không thể nào!" Minh Hà lão tổ cũng triệt để bùng nổ, đối mặt với những lời của Thập Nhị Tổ Vu, e rằng không ai có thể chịu đựng nổi. "Được, vậy thì giết!" Tính tình nóng nảy của Chúc Dung không cho phép kẻ khác phóng túng trước mặt mình, nói xong Chúc Dung định xông lên giao chiến với Minh Hà lão tổ.

Nhưng hắn lại bị Trọc Cửu Âm ngăn lại: "Chúc Dung lui xuống, Minh Hà lão tổ ai cũng biết Huyết Hải không cạn thì ngài ta không chết, chẳng qua là dựa vào thần thông đó nên mới dám khiêu chiến với chúng ta như vậy, nhưng ngài ta thật sự tưởng rằng ta không thể giết được ngài ta sao?" Đế Giang và Trọc Cửu Âm đều rõ ràng chỗ dựa của Minh Hà lão tổ chính là Huyết Hải, chỉ cần Huyết Hải không cạn, Minh Hà dù có bị giết chỉ còn nguyên linh cũng có thể nhanh chóng khôi phục.

“Đám người vô sỉ kia, dám nhục nhã ta như thế, bản lão tổ cùng các ngươi không đội trời chung!” Một tiếng kêu dài, Minh Hà Lão Tổ triệt để bùng nổ.

Vốn dĩ chỉ định tùy tiện đánh một trận, nhưng giờ lại muốn giết chết những kẻ đáng hận kia.

Minh Hà Lão Tổ cũng vô cùng thông minh, quyết định tiên hạ thủ vi cường, lập tức hóa thành thao thiên Huyết Hải, mượn sức mạnh của Huyết Hải, cuốn tất cả mọi người vào.

Dù biết không thể đánh lại Thập Nhị Tổ Vu, Minh Hà Lão Tổ vẫn làm như vậy.

Chỉ thấy thao thiên Huyết Hải bắt đầu cuồn cuộn sóng máu, từng cột máu khổng lồ nối tiếp nhau lao về phía Thập Nhị Tổ Vu.

Nhưng Đế Giang cùng những người khác lại khinh thường cười một tiếng.

Sát khí đệ nhất Hồng Hoang bọn họ còn có thể luyện hóa hấp thu, huống chi chỉ là chút huyết khí của Huyết Hải.

Đúng vậy, chúng sinh Hồng Hoang về cơ bản đều e sợ huyết khí của Huyết Hải, nhưng chỉ có Tổ Vu là hoàn toàn không sợ, thậm chí còn là khắc tinh của Huyết Hải.

Huyết khí và sát khí không những có thể ăn mòn nhục thân người khác, mà càng đáng sợ hơn là có thể ăn mòn Nguyên Thần của họ.

Thế nhưng, riêng Vu tộc có nhục thân không sợ công kích, lại không có Nguyên Thần, nên một vật khắc một vật, huyết khí và sát khí của Huyết Hải đối với Đế Giang căn bản vô dụng.

"Oanh long long!" Thập Nhị Tổ Vu cùng nhau thi triển Tổ Vu khu thể, mặc cho huyết khí và sát khí kia đánh vào người, vẫn không hề cảm thấy gì.

Minh Hà Lão Tổ nhìn cảnh này mà lòng đau như cắt.

Vu tộc không có Nguyên Thần, căn bản không sợ công kích Nguyên Thần.

Càng không sợ công kích thân thể, bởi nhục thân Vu tộc là đáng sợ nhất Hồng Hoang, huyết khí và sát khí đối với bọn họ chẳng khác nào gãi ngứa.

"Ha ha ha, Minh Hà Lão Tổ cũng dám tự xưng lão tổ sao?

Ta thấy ngươi nên đổi tên thành Minh Hà Nhược Phu thì hơn!

Có chút bản sự ấy mà cũng dám tự xưng lão tổ.” Chúc Dung vĩnh viễn là kẻ kiêu ngạo nhất, nói xong liền phun ra một đạo Thần Hỏa.

Huyết khí và sát khí tối kỵ Thần Hỏa, bởi vậy cột máu kia trực tiếp bị Thần Hỏa làm bốc hơi.

Nhìn cảnh này, Minh Hà trong lòng hiểu rõ, e rằng mình đã gặp phải khắc tinh mạnh nhất rồi.

Nhìn người khác đối với huyết khí sát khí đều như hổ lang, nhưng đối với bọn họ lại hoàn toàn vô dụng.

Vu tộc quả không hổ là chủng tộc có cường độ thân thể đệ nhất, nhục thân của Thập Nhị Tổ Vu thật sự cường hãn.

Thấy công kích của mình không có kết quả, Minh Hà Lão Tổ cũng thay đổi sách lược.

Huyết khí và sát khí không dùng được nữa, chỉ có thể dùng những công kích khác.

Minh Hà Lão Tổ bấy giờ lập tức tế ra hai thanh Bổn Mệnh Linh Bảo A Tỳ, Nguyên Đồ, hợp nhất thành một thanh Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhìn cảnh này, Thập Nhị Tổ Vu mới bắt đầu coi trọng.

Nhục thân của họ tuy cường hãn, nhưng cũng không chịu nổi uy áp của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỉ thấy Chúc Dung và Cộng Công hai người trực tiếp đối đầu với Minh Hà, những người còn lại không có ý định ra tay.

Bởi vì đối mặt chỉ có một Minh Hà Lão Tổ, căn bản không cần Thập Nhị Tổ Vu cùng liên thủ.

Tuy nhiên, chỉ cần Chúc Dung và Cộng Công liên thủ, cũng đủ

khiến Minh Hà Lão Tổ khó chịu.

Lúc này, Đế Giang cũng nhíu mày, lập tức nói với Cộng Công: "Cộng Công, dừng tay, để Thiên Ngô lên." Đế Giang phát hiện, Chúc Dung và Cộng Công, một người dùng lửa, một người dùng nước, hai người phối hợp tuy mạnh mẽ, nhưng lại không có hiệu quả lớn đối với Minh Hà.

Lửa của Chúc Dung vừa bốc cháy, nước của Cộng Công sẽ đi theo, cứ như vậy lửa của Chúc Dung sẽ nhanh chóng bị dập tắt, nên Cộng Công nhất định phải lùi lại.

Nhưng Thiên Ngô lại khác, Thiên Ngô là Phong Chi Tổ Vu, đúng như câu nói "quạt gió châm lửa", gió tuy có thể thổi tắt lửa, nhưng cũng có thể làm cho lửa bùng cháy lớn hơn.

Nếu Chúc Dung và Thiên Ngô phối hợp tốt, có thể khiến ngọn lửa cháy càng thêm mãnh liệt.

Quả nhiên, sau khi Cộng Công lùi xuống, Thiên Ngô dùng gió lớn phối hợp với ngọn lửa của Chúc Dung.

Dù Minh Hà có Hồng Liên phòng ngự, nhưng cũng dần rơi vào thế hạ phong.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên tuy lợi hại, nhưng đó chỉ là phòng ngự lợi hại mà thôi.

Còn về công kích của Nghiệp Hỏa, đối với Tổ Vu không có Nguyên Thần thì vẫn vô dụng.

Nghiệp Hỏa cũng là một trong Cửu Đại Thần Hỏa, công năng chủ yếu dùng để đốt cháy Nhân Quả Nghiệp Lực, có thể diệt hồn tán phách, thiêu đốt Nguyên Thần.

Thế nhưng Thập Nhị Tổ Vu lúc này khí vận ngút trời, trên người làm gì có Nhân Quả Nghiệp Lực?

Là hậu duệ của Bàn Cổ, bọn họ có Thần Thông hấp nạp sát khí, trên người chỉ có một thân Công Đức, hoàn toàn không có Nghiệp Lực, bởi vậy ngọn lửa của Nghiệp Hỏa Hồng Liên tự nhiên vô dụng đối với Tổ Vu.

Bởi vậy cũng dẫn đến việc Nghiệp Hỏa Hồng Liên trở thành vũ khí phòng ngự của Minh Hà Lão Tổ, còn uy lực công kích thì lại yếu ớt không đáng kể.

Không, dù vậy, nhưng khả năng phòng ngự của nó khiến Chúc Dung và Thiên Ngô có chút khó giải quyết.

Bất kể công kích lớn đến đâu, hay thủ đoạn nào, đều có thể bị Nghiệp Hỏa Hồng Liên chặn lại.

Cứ như vậy cũng không thể làm gì được Minh Hà.

Cảnh tượng trước mắt Đế Giang và Chúc Cửu Âm đều nhìn thấy rõ ràng.

Vốn định chỉ để Chúc Dung và Thiên Ngô đánh hạ Minh Hà, nhưng bây giờ xem ra bọn họ cần phải ra tay.

Chương 475

Kỳ thực, không chỉ Đế Giang mà cả Chúc Cửu Âm đều đã nhìn ra Minh Hà Lão Tổ đã đến giới hạn rồi, bởi vậy cũng chuẩn bị ra tay.

"Minh Hà lão tặc, chớ có càn rỡ!" Chúc Cửu Âm bên cạnh dẫn đầu nắm lấy thời cơ, ra tay trước khi Đế Giang kịp động thủ.

"Không ổn rồi!" Minh Hà Lão Tổ cũng đột nhiên kinh hãi, công kích của Chúc Cửu Âm vượt ngoài dự liệu của y.

Trong cơn hoảng loạn, y chỉ có thể toàn lực thúc giục Nghiệp Hỏa Hồng Liên để phòng ngự một chiêu.

Nhưng tiếc thay, dù phòng ngự của Nghiệp Hỏa Hồng Liên quả thực cường đại, song đối mặt với Chúc Cửu Âm có cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, Minh Hà cũng chỉ có thể bó tay chịu trói.

"Oanh long long!" Chỉ nghe một tiếng vang lớn, Minh Hà Lão Tổ dưới một kích toàn lực của Chúc Cửu Âm, toàn bộ Nguyên Thần đều bị đánh đến mức không ổn định.

Một ngụm tiên huyết phun ra.

Nếu không phải Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng ngự cường đại, e rằng cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh bình thường đã sớm trọng thương rồi.

Nhưng, lúc này công kích của Chúc Cửu Âm không hề dừng lại, chiêu sau nối tiếp chiêu trước đánh về phía Minh Hà.

Sau vài chiêu nữa, Minh Hà cuối cùng khẳng định, tuyệt đối không thể chống cự được Chúc Cửu Âm.

Cứ tiếp tục thế này, e rằng y thật sự sẽ vẫn lạc tại nơi đây.

Dù thân ở Huyết Hải bất tử bất diệt, nhưng một khi nhục thân bị hủy, Tu vi cũng sẽ suy giảm.

Không thể tiếp tục như vậy nữa.

Cứ tiếp tục sẽ không phải là vẫn lạc đáng sợ nhất, mà đáng sợ nhất là sẽ bị đuổi ra khỏi Huyết Hải.

Sau vài lần do dự, Minh Hà trong lòng đã hạ quyết định, đồng thời cũng đang suy nghĩ về quyết định của mình.

"Giết!" Lúc này trên người Chúc Cửu Âm, tinh thần càng chiến càng dũng của Vu tộc triệt để bùng nổ.

Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên y có một trận đại chiến thống khoái như vậy.

Chúc Cửu Âm tuy là một Nho Giả của Vu tộc, nhưng bản thân y cũng là người của Vu tộc, trong cơ thể luôn tồn tại một dòng máu chiến đấu.

Bao nhiêu năm qua, Chúc Cửu Âm luôn làm Nho Giả, chưa từng chủ động ra tay, giờ đây cuối cùng cũng có thể xuất thủ rồi.

Đối thủ là Minh Hà, kẻ dùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên làm tên rùa rụt cổ, rất thích hợp với công kích của Chúc Cửu Âm.

Người bình thường không thể chịu nổi những công kích như vậy, nhưng Minh Hà lại có Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng ngự.

"Oanh long long!" Chúc Cửu Âm tung quyền liên tiếp về phía Minh Hà Lão Tổ, thân ảnh Minh Hà cũng theo đó mà lùi về sau.

"Phốc xuy!" Cuối cùng, Minh Hà Lão Tổ dù có Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng ngự, lúc này cũng không thể chịu đựng thêm nữa.

"Xin dừng tay!" Minh Hà Lão Tổ thấy Chúc Cửu Âm tiếp tục, cảm thấy không thể như vậy nữa, nếu tiếp tục sẽ không chịu nổi.

“Ừm?

Sao vậy?” Chúc Cửu Âm lúc này cũng dừng tay, gắng sức áp chế yếu tố chiến đấu trong cơ thể.

Minh Hà đản sinh từ Huyết Hải, tự nhiên vô cùng quen thuộc với Huyết Hải.

Kỳ thực Vu tộc cũng không muốn triệt để tuyệt giao với Minh Hà.

Nếu Minh Hà Lão Tổ quyết liều mạng, thậm chí “thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành”, thì dù Vu tộc thắng cũng chẳng đạt được điều mình muốn.

Bởi vậy, cục diện tốt nhất là khiến Minh Hà thần phục.

Sau đó có thể bình yên tiếp quản Huyết Hải trong tay Minh Hà, thậm chí có thể thăm dò bí mật của Huyết Hải từ y.

Điều họ muốn là, chờ sau khi triệt để chưởng khống Huyết Hải, hoặc nắm rõ căn nguyên của Huyết Hải, hoàn toàn có thể tìm một lý do để triệt để đuổi Minh Hà đi.

“Chúc Cửu Âm, Đế Giang, bản lão tổ thừa nhận các ngươi không phải đối thủ của ta, nhưng nếu không muốn ngọc đá cùng tan, tốt nhất đừng được voi đòi tiên.

Bản lão tổ dám bảo đảm, các ngươi sẽ không có được Huyết Hải đâu.

Bản lão tổ sinh ra từ Huyết Hải, thế gian không ai hiểu rõ bí mật của Huyết Hải hơn bản lão tổ.

Nếu bản lão tổ liều mạng, nhất định sẽ hủy diệt Huyết Hải.” “Nga, Minh Hà đạo hữu lời này là ý gì?

Chúng ta có thể thương lượng chăng?” Đế Giang cười nói.

“Quả thực là như vậy!” Dù trong lòng không cam tâm đến mấy,

Minh Hà lúc này cũng biết nếu không như vậy, chỉ có thể chọn ngọc đá cùng tan.

Minh Hà Lão Tổ trong lòng cũng mâu thuẫn.

Y tự nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của Huyết Hải đối với mình, không thể không có Huyết Hải.

Nhưng, đối mặt với Vu tộc cường hoành, y căn bản không có thực lực chống cự.

Nếu cố gắng dây dưa đến cùng, e rằng Vu tộc tối đa cũng chỉ có được một Huyết Hải không hoàn chỉnh, còn cuối cùng y chỉ sẽ vẫn lạc mà thôi.

"Bản lão tổ biết rõ nguyên nhân Vu tộc mưu đồ Huyết Hải.

Nếu các ngươi dùng Huyết Hải làm việc nghịch thiên, bản lão tổ có thể đồng ý.

Nhưng nếu chỉ muốn xem Huyết Hải là phạm vi thế lực, xin lỗi, bản lão tổ thà chết chứ không khuất phục!" Minh Hà nói.

Nghe Minh Hà Lão Tổ nói vậy, Đế Giang cùng những người khác đều ngẩn ra, rồi lập tức nói: "Cái gì… không không thể.

Kỳ thực nguyên nhân chúng ta muốn Huyết Hải không ngoài việc mượn huyết khí và sát khí của Huyết Hải để đề thăng Tu vi.

Vu tộc chúng ta chỉ tu luyện nhục thân, bởi vậy Huyết Hải đối với chúng ta vô cùng quan trọng." Kỳ thực đây cũng không phải là bí mật, sớm muộn gì cũng sẽ để người khác biết, bởi vậy Đế Giang cũng không giấu giếm Minh Hà Lão Tổ.

Nói xong lời này, Minh Hà Lão Tổ thở phào một hơi.

Tuy không làm chuyện nghịch thiên, nhưng dù sao cũng không phá hoại Huyết Hải.

Chương 476

Chỉ dùng để Vu tộc tu luyện.

Nếu thật sự như Đế Giang nói, Vu tộc khẳng định cũng sẽ yêu quý Huyết Hải như y vậy.

"Được, nếu đã như vậy, bản lão tổ đồng ý.

Bản lão tổ sẽ rời khỏi trung tâm Huyết Hải, nhường nơi này cho các ngươi." Minh Hà Lão Tổ cắn răng, trong lòng hạ quyết định.

Chờ sau khi Tu vi đề thăng, nhất định sẽ đoạt lại.

Lúc này nhẫn nhịn thì tốt hơn.

"Ha ha ha, đạo hữu cứ yên tâm, chúng ta sẽ không làm điều đó.

Chỉ cần đạo hữu nhường ra trung tâm Huyết Hải, chúng ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt." Đế Giang cười nói.

"Hừ!" Minh Hà Lão Tổ trực tiếp hừ lạnh một tiếng.

Y biết lời Đế Giang nói "sẽ không đuổi tận giết tuyệt" không phải là không giết y.

Lời nói của Đế Giang là một lời cảnh cáo: đừng gây sự, nếu không đừng trách bọn họ không khách khí.

"Đúng rồi, Minh Hà đạo hữu, nhìn Huyết Hải vô biên quảng khoát như vậy, rời khỏi trung tâm vẫn có thể đi những nơi khác.

Vu tộc chúng ta nhất định sẽ bảo hộ Huyết Hải thật tốt.

Chỉ là, không biết Minh Hà đạo hữu có thể tiết lộ bí mật của Huyết Hải cho chúng ta biết không?

Để chúng ta cũng có sự chuẩn bị, hữu bị vô hoạn?" Đế Giang cười

nói.

Lời Đế Giang vừa dứt, không đợi Minh Hà Lão Tổ mở lời, Chúc Cửu Âm tiếp lời: "Đúng vậy, Minh Hà đạo hữu.

Ngươi xem, nếu chúng ta không hiểu rõ tình hình Huyết Hải, để Huyết Hải xảy ra chuyện không hay, có lẽ mấy tên đệ đệ nóng tính kia của ta sẽ cho rằng đạo hữu đang giở trò sau lưng.

Lúc đó thì không hay đâu." Lời Chúc Cửu Âm vừa nói ra, sắc mặt Minh Hà cũng thay đổi.

Y không thể không bội phục sự lão luyện của Chúc Cửu Âm và Đế Giang.

Lời nói ban nãy nhìn có vẻ tốt đẹp, nhưng sự uy hiếp trong ngữ khí thì ai cũng có thể nghe ra được.

"Huyết Hải vô biên quảng khoát, trong đó nơi nguy hiểm nhất, thần bí nhất, không nghi ngờ gì chính là nơi sâu nhất ở trung tâm.

Nơi đó bản lão tổ còn chưa từng dám đi tới, những nơi còn lại thì không có nguy hiểm lớn." Minh Hà tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Lúc này y có một quỷ kế, chuẩn bị chơi khăm Vu tộc một vố.

Nơi sâu nhất kia chính là nơi thần bí nhất, quan trọng nhất.

Nhưng y vẫn luôn không dám đi sâu vào điều tra, lại hy vọng Vu tộc có thể bất chấp sống chết mà đi điều tra, tốt nhất là tất cả đều chết hết ở đó thì càng hay.

"Hừ hừ, vậy thì cảm ơn đạo hữu đã nhắc nhở." Đế Giang cười lạnh nói.

Sau đó, dưới sự giám sát của Vu tộc, Minh Hà Lão Tổ chỉ có thể cực kỳ không cam tâm rời khỏi đạo trường của mình, trong cơn phẫn

nộ rời khỏi Huyết Hải.

Huyết Hải rất lớn, cụ thể lớn đến mức nào Minh Hà cũng chưa từng tự mình đi điều tra.

Bởi vậy, dù Vu tộc chiếm cứ trung tâm, Minh Hà và Vu tộc cũng không thể tiếp giáp và gặp mặt nhau được.

Kế hoạch của Vu tộc đã thành công, họ đã thành công đoạt được Huyết Hải.

Khi sau này họ dùng huyết khí và sát khí để tu luyện trong thời gian dài, phát hiện quả nhiên nó có lợi ích cực kỳ lớn đối với Vu tộc.

Tu luyện huyết khí và sát khí ở đây có thể thúc đẩy tốc độ tu luyện của họ.

Có thể nói, tu luyện ở đây nhanh hơn rất nhiều lần so với tu luyện bình thường.

Biết được lợi ích này, Đế Giang và những người khác cảm thấy một lần mạo hiểm này quá đáng giá.

Họ cũng đã di dời một phần Vu tộc đại năng đến đây để trấn giữ Huyết Hải và sắp xếp lại mọi thứ.

Chuyện xảy ra ở Huyết Hải nhanh chóng, như một trận ôn dịch, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Tất cả các Đại Năng Hồng Hoang đều cảm thán sự cường hoành của Vu tộc.

Sau vạn năm, tin tức về Huyết Hải mới dần lắng xuống.

Nhưng, Hồng Hoang lúc này lại rơi vào một trạng thái trầm mặc.

Vu Yêu lưỡng tộc không còn xảy ra đại chiến, Hồng Hoang lặng lẽ bước vào thời kỳ hòa bình.

Lúc này, trong Thần Điện, Hoàng Thiên đột nhiên phát hiện Thiên Địa Lượng Kiếp đã giáng lâm.

Hoàng Thiên biết Hồng Hoang sắp bước vào thời kỳ bạo loạn.

Trong thời gian này, Hoàng Thiên sẽ ra tay, uy danh của Thần Điện sẽ một lần nữa chấn động Hồng Hoang! .....

Hỏa Vân Động.

Hồng Vân lúc này bị rất nhiều Tử Tiêu Khách để mắt tới.

Ban đầu khi Hồng Quân lần thứ hai truyền đạo, đã ban cho một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Khi đó những người còn lại không biết tác dụng của Hồng Mông Tử Khí, nên không rơi vào điên cuồng, cũng không đi tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân.

Nhưng bây giờ họ đã biết tác dụng của Hồng Mông Tử Khí, đó là thứ có thể khiến một người trở thành Thánh Nhân.

Làm sao có thể không rơi vào điên cuồng được.

Chương 477

Đương nhiên lúc này, kẻ điên cuồng nhất là Côn Bằng.

Côn Bằng vốn đã căm hận Hồng Vân, nay biết tác dụng của Hồng Mông Tử Khí, Côn Bằng đã hạ quyết tâm, phải chém giết Hồng Vân!

Muốn cướp đoạt cơ duyên của Hồng Vân, chỉ cần cướp được Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, thì có thể trở thành Thánh Nhân.
.....

Yêu Tộc Thiên Đình Trong Yêu Hoàng Điện, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cùng những người khác tề tựu tại đây!

"Đại ca, chuyện Vu tộc cướp đoạt Huyết Hải hẳn là đại ca đã nghe rồi chứ?" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

"Chuyện này ta đã biết.

Vốn tưởng Vu tộc không dám tùy tiện ra tay, xem ra ta đã đánh giá thấp Vu tộc rồi." Đối với việc Vu tộc ra tay một cách khó hiểu, Đế Tuấn cũng không rõ.

Thật sự không hiểu vì sao Vu tộc lại ra tay với một Huyết Hải?

Nơi Huyết Hải sinh linh cực kỳ ít ỏi, cũng không có Linh Bảo.

Đế Giang và những người khác muốn Huyết Hải thì có tác dụng gì?

"Ta… ta hẳn là biết nguyên nhân Vu tộc cường đoạt Huyết Hải.

Huyết Hải là tử địa, sinh linh ít ỏi, Linh Bảo cũng cực kỳ hiếm, nhưng nơi Huyết Hải lại không thiếu nhất chính là huyết khí và sát khí!" Lôi Thần nói.

Bấy giờ Phục Hy chợt hiểu ra, lập tức mở miệng nói: "Lôi Thần

đạo hữu, ý ngươi là Vu tộc cần huyết khí và sát khí của Huyết Hải?" "Đúng vậy, mọi người đều biết Vu tộc tu luyện nhục thân, không có Nguyên Thần, bởi vậy tốc độ tu luyện cực kỳ chậm chạp.

Nhưng huyết khí và sát khí lại vô cùng tương tự với sát khí của Vu tộc, ..." Lôi Thần nói đến đây cố ý ngừng lại.

Đế Tuấn và những người khác lúc này, dựa theo lời của Lôi Thần, cũng đã hiểu được mục đích chính.

"Lôi Thần, Vu tộc dùng huyết khí và sát khí để tu luyện sao?" Đế Tuấn với vẻ mặt không thể tin được nói.

Quả thực, điều này thật sự khiến người ta không dám tin.

Dù sao, một khi người có Nguyên Thần đặt chân vào Huyết Hải, đều sẽ bị huyết khí và sát khí của Huyết Hải ăn mòn.

Nhưng người của Vu tộc, không có Nguyên Thần, chủ yếu tu luyện nhục thân, vừa vặn huyết khí và sát khí có thể bổ sung cho họ.

Xem ra, đối với Vu tộc, điều này dường như không phải là không thể.

"Nếu thật sự là như vậy, thì tốc độ tu luyện đề thăng của Vu tộc e rằng sẽ nhanh gấp bội so với trước đây!" Đông Hoàng Thái Nhất, lúc này cũng lo lắng.

Đông Hoàng Thái Nhất, tuy tính cách khá lỗ mãng, nhưng khi đối mặt với đại sự lại vô cùng tỉnh táo.

Nếu Vu tộc thật sự có thể mượn huyết khí và sát khí để tu luyện, thì tốc độ tu luyện của Vu tộc sẽ tăng gấp đôi.

Vốn dĩ chiến lực của Vu tộc đã vô cùng đáng sợ rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì phải làm sao đây?

"Mục đích của Đế Giang hẳn là như vậy.

Xem ra chúng ta cũng cần phải nhanh chóng huấn luyện Yêu tộc tử đệ rồi.” Đế Tuấn tạm thời cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể nhanh chóng thao luyện Yêu tộc tử đệ.

Sớm ngày khiến thành viên Yêu Tộc Thiên Đình đột phá nhanh hơn, như vậy khi đại chiến với Vu tộc, mới không rơi vào thế hạ phong.

“Thôi được rồi, chuyện Vu tộc này chúng ta tạm gác lại.

Mọi người có còn nhớ Hồng Vân, cái lão hảo nhân kia không?” Lôi Thần thấy cảnh tượng lúc này có chút khó xử, chỉ có thể chuyển ánh mắt mọi người sang một nơi khác, đó là Hồng Vân.

“Hồng Vân?” “Đúng, Hồng Vân.

Mọi người đều biết Hồng Vân tuy không được Hồng Quân nhận làm đệ tử, nhưng cũng đã có được một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Đây là vật tất yếu để trở thành Thánh Nhân.

Hiện tại, trong Hồng Hoang đã có người để mắt tới rồi.” Nghe lời này, mọi người mới nhớ ra trên tay Hồng Vân hình như có một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Đồng thời, cũng hiểu được ý của Lôi Thần.

“Không sai, trong tay Hồng Vân quả thực có một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí là vật tất yếu để trở thành Thánh Nhân, thu hút sự chú ý của người khác.

Thứ này còn cám dỗ hơn Linh Bảo rất nhiều, chúng ta...” Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng cũng dấy lên một tia ý niệm.

Ý niệm của Đông Hoàng Thái Nhất, không nghi ngờ gì nữa, chính là cướp đoạt.

Nếu một trong số bọn họ có thể đột phá Thánh Nhân, như vậy căn bản không cần sợ Vu tộc.

“Nhị đệ, chẳng lẽ ngươi muốn ra tay cướp đoạt sao?” Giọng Đế Tuấn lạnh xuống.

“Đại ca, vì sao không thể cướp đoạt?

Đây là vật có thể thành Thánh, nếu người của Yêu Tộc Thiên Đình chúng ta có được, trực tiếp sẽ xuất hiện một vị Thánh Nhân tồn tại, như vậy căn bản không cần sợ Vu tộc.” “Nhị đệ, đạo Hồng Mông Tử Khí kia, tuyệt đối không thể đi tranh đoạt.

Có một lời nói kỳ thực rất đúng, phải hiểu rõ đạo Hồng Mông Tử Khí ấy đã dính đầy Nhân Quả báo ứng.

Nếu chúng ta đi nhiễm phải những Nhân Quả này, e rằng sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.” So với Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn vĩnh viễn suy nghĩ cặn kẽ hơn một chút, bởi vậy mới dập tắt ý niệm cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Đông Hoàng Thái Nhất sau khi nghe Đế Tuấn nói xong, cũng rơi vào trầm tư, không lâu sau đã hiểu ra.

Quả thực, đạo Hồng Mông Tử Khí hiện giờ tuy quý giá, nhưng ai sở hữu nó thì người đó chắc chắn sẽ chết.

Một khi sở hữu đạo Hồng Mông Tử Khí, những kẻ có dã tâm trong toàn bộ Hồng Hoang sẽ hung hăng nhìn chằm chằm.

Nếu không có thực lực, chỉ trong chốc lát sẽ bị quần chúng xé nát.

Có được Hồng Mông Tử Khí, cũng chưa chắc đã thành công trở thành Thánh Nhân.

Chương 478

Có thể trở thành Thánh Nhân hay không, thì trước đó, có giữ được Hồng Mông Tử Khí hay không, lại là một vấn đề.

Cũng giống như Hồng Vân hiện tại, Hồng Vân lúc này đang bị người khác để mắt tới.

Côn Bằng, Minh Hà, tất cả đều nhắm mục tiêu vào Hồng Vân.

Nhưng dù vậy, có người muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, Đế Tuấn và Phục Hy đều đi cướp đoạt.

Chỉ duy nhất không đi tranh đoạt là Nữ Oa.

Tâm tư của Nữ Oa căn bản không đặt vào đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân.

Đối với Hồng Vân, Nữ Oa chỉ cảm thấy có chút bi kịch.

Nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí trên người y, ngay cả Nữ Oa trước đây cũng phải cân nhắc có nên đi cướp hay không.

Tuy bản thân Nữ Oa cũng có một đạo Hồng Mông Tử Khí, nhưng Phục Hy ca ca lại không có.

Trong lòng Nữ Oa cũng từng muốn cướp Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân rồi giao cho ca ca Phục Hy.

Hiện giờ Yêu tộc có Nhất Đế Nhất Thần Tam Hoàng.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong, Lôi Thần cũng đã đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ có ca ca Phục Hy lúc này chỉ có Tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nữ Oa căn cứ vào truyền thừa của Hồng Quân, biết rằng hiện giờ Thiên Địa Lượng Kiếp lại nổi sóng, tự nhiên vô cùng lo lắng cho

Phục Hy ca ca.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phía sau có Tu vi Thông Thiên Hoàng Thiên Thần Tôn giúp đỡ, bởi vậy tự nhiên không quá lo lắng.

Lôi Thần đồng dạng cũng là đệ tử Thần Đạo, nên căn bản không bận tâm đến Thiên Địa Lượng Kiếp, nhưng chỉ có Phục Hy là khác.

Phục Hy không như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có Đại Năng Tu vi sâu không lường được giúp đỡ phía sau, cũng không như Lôi Thần là người thuộc thế lực trong tay Đại Năng.

Trong tay không có Hồng Mông Tử Khí, căn bản không cách nào Chứng Đạo Thành Thánh.

Đại kiếp lần này, hiển nhiên Vu Yêu lưỡng tộc đều là nhân vật chính, Nữ Oa tự nhiên vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Phục Hy.

Nếu Phục Hy cũng có thể có được một đạo Hồng Mông Tử Khí, với tư chất của Phục Hy thì có khả năng thành Thánh.

Bởi vậy Nữ Oa tự nhiên đã để mắt đến đạo Hồng Mông Tử Khí trên người Hồng Vân.

Nhưng quả thật tạm thời không thể ra tay, nên nàng liền thể hiện ra vẻ mặt không bận tâm.

Những Chuẩn Thánh Đại Năng để mắt đến Hồng Vân không phải là số ít, trong Tử Tiêu Cung về cơ bản đều đã nhìn chằm chằm Hồng Vân.

Nữ Oa cũng hiểu, với Tu vi hiện tại của nàng và Phục Hy, muốn từ trong tay mọi người đoạt được Hồng Mông Tử Khí hiển nhiên là điều không thể.

Trừ phi có thể mượn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng hiện nay Yêu tộc chỉ nghe lời Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Lôi

Thần.

Hai huynh muội nàng tuy cũng là Hoàng Giả của Yêu tộc, nhưng thực quyền thật sự không nhiều, căn bản không thể điều động nhiều Yêu tộc như vậy.

Hiện giờ, Vu tộc khí thế hung hăng, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dùng để phòng bị Vu tộc, hiển nhiên không thể khinh động.

Như vậy, Nữ Oa có thể làm được cũng chỉ có nhờ Đế Tuấn.

Để giúp đỡ ca ca Phục Hy, Nữ Oa cũng chỉ có thể thỉnh Đế Tuấn ra tay.

Nếu Yêu tộc có thể có thêm một vị Thánh Nhân nữa, thì đối với Yêu tộc hiển nhiên cũng có lợi ích vô cùng to lớn.

Nữ Oa trực tiếp mở miệng: "Ta cảm thấy, ta có thể thử tranh đoạt một đạo Hồng Mông Tử Khí." Lời Nữ Oa vừa nói ra, bất kể là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hay Lôi Thần đều ngẩn người, ngay cả Phục Hy cũng sững sờ.

Không đúng nha, tính cách của Nữ Oa đâu phải loại người này?

"Nữ Oa đạo hữu, Hồng Mông Tử Khí kia, ta không phải đã nói rồi sao?

Vì sự an toàn của Thiên Đình, chúng ta không nên nhúng tay vào thì hơn." Lôi Thần nói.

Nữ Oa liếc nhìn tất cả mọi người có mặt, rồi nói ra ý của mình.

Mọi người sau khi nghe đề nghị của Nữ Oa cũng rơi vào trầm mặc.

Rất lâu sau, Đế Tuấn mới mở miệng nói: "Nữ Oa đạo hữu, đạo Hồng Mông Tử Khí kia, ta... ta cho rằng chúng ta không nên ra tay thì hơn.

Nếu ta ra tay, nhưng kết quả e rằng cũng chưa chắc được như ý nguyện.

Phải biết, những kẻ để mắt đến đạo Hồng Mông Tử Khí đó không chỉ có những Tán Tiên kia, mà e rằng cả Vu tộc cũng sẽ có hành động." Nữ Oa sau khi nghe Đế Tuấn nói xong, sắc mặt biến đổi, trầm giọng nói: "Vu tộc?

Theo ta được biết Vu tộc không có Nguyên Thần mà!

Vậy Hồng Mông Tử Khí đối với bọn họ dường như cũng không có tác dụng gì.

Không, cho dù Vu tộc ra tay, chẳng lẽ với Tu vi của Đế Tuấn đạo hữu, Đông Hoàng Thái Nhất đạo hữu và Lôi Thần đạo hữu cũng sẽ không e ngại sao!" Ngữ khí của Nữ Oa trở nên có chút không thiện ý.

Xem lời Đế Tuấn nói, chỉ là đang thoái thác.

Đế Tuấn làm như vậy là không muốn đi cướp đoạt đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

"Nữ Oa đạo hữu, không phải chúng ta e ngại Vu tộc. ....." "Vậy vì sao không đi?" Lời Đế Tuấn chưa dứt, Nữ Oa đã trực tiếp ngắt lời y, sau đó tiếp tục nói: "Đế Tuấn đạo hữu, nếu mấy vị đạo hữu có thể ra tay, bất kể thành hay không thành, ta đều nợ các đạo hữu một nhân tình!" "Hừ!

Nhân tình ư, nhân tình của ngươi thì có ích gì?

Ngươi thật sự coi mình là Thánh Nhân rồi sao?

Một Thánh Nhân thì có là gì?

Trước mặt bản tôn chẳng qua cũng chỉ là một con kiến mạnh hơn một chút mà thôi!" Âm thanh của Hoàng Thiên đột nhiên xuất hiện, khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi trong lòng, đặc biệt là Nữ

Oa, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chương 479

Hoàng Thiên chỉ truyền âm đến, nhưng bản thân y vẫn ở trong Thần Điện, qua suy diễn đã biết được chuyện xảy ra ở Hồng Hoang.

Cũng không khỏi cảm khái, vận tốc ra tay của Hồng Quân thật nhanh, mắt thấy sắp Hợp Đạo rồi.

"Bái kiến Hoàng Thiên tiền bối, Nữ Oa chỉ là nhất thời tâm cấp, tuyệt không có ý mạo phạm, xin Hoàng Thiên tiền bối đừng trách." So với Nữ Oa, Phục Hy thật sự thông minh hơn.

Y biết lúc này vạn vạn lần không thể đắc tội Hoàng Thiên.

Nếu đã đắc tội Hoàng Thiên, Nữ Oa dù là đệ tử của Hồng Quân, e rằng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Mắt thấy Nữ Oa có thể thành Thánh, không thể để xảy ra sai sót vào thời điểm mấu chốt này.

"Nhất thời tâm cấp ư?

Bản tôn thấy đạo tâm của ngươi bất ổn, tâm thái của ngươi đã thay đổi.

Hiện tại ngươi đã coi mình là Thánh Nhân, cảm thấy cao cao tại thượng, người khác không thể đạp lên đầu ngươi sao?

Hỏi ngươi lúc này có cam tâm khuất phục dưới người khác không?" Lời của Hoàng Thiên không nghi ngờ gì là trực tiếp nhất.

Mọi người đều biết Nữ Oa hiện tại quả thực đã có sự thay đổi, nhưng tất cả đều không nói ra.

Hoàng Thiên thì không bận tâm nhiều như vậy.

Với tâm thái như Nữ Oa, Hoàng Thiên sẽ nói.

Nếu Nữ Oa có thể giữ được bản tâm nguyên thủy của mình, Hoàng Thiên sẽ không truyền âm.

Nhưng tiếc thay, Nữ Oa sau khi có được Hồng Mông Tử Khí, tâm thái cũng bắt đầu chậm rãi biến hóa.

Tuy có Thiên Đạo giở trò sau lưng, nhưng điều đó có liên quan trọng đại đến đạo tâm của Nữ Oa.

Nếu đạo tâm của Nữ Oa ổn định, sẽ không bị Thiên Đạo ảnh hưởng, tính cách cũng sẽ không trở nên kiêu ngạo như vậy.

Có thể thấy, không chỉ Nữ Oa, mà mấy người khác có được Hồng Mông Tử Khí lúc này e rằng tính cách cũng đã trở nên vô cùng kiêu ngạo.

Thiên Đạo vô thời vô khắc không ảnh hưởng đến những người này.

Những người này cũng vì đạo tâm bất ổn, nên mới bị Thiên Đạo ảnh hưởng.

"Tiền bối, ta. ....." Nữ Oa lúc này mới hơi chút hiểu ra, mới phát hiện mình đã thay đổi nhiều đến vậy mà không hay biết.

"Vu tộc không đơn giản như ngươi nghĩ.

Yêu tộc à, tuy bản tôn vẫn luôn giúp đỡ, nhưng đối với Vu tộc, bản tôn cũng có đề huề.

Bởi vậy thực lực của hai tộc bản tôn đều vô cùng rõ ràng.

Tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí với Vu tộc có thể, nhưng có cướp được hay không thì hoàn toàn phụ thuộc vào vận khí của ngươi." Hoàng Thiên nói xong lời này, âm thanh cũng biến mất.

Lần này Hoàng Thiên truyền âm đến Yêu Hoàng Điện là để không cho Nữ Oa phá hỏng Yêu Tộc Thiên Đình.

Nếu cứ để tùy ý phát triển như vừa rồi, Nữ Oa tuyệt đối sẽ tuyệt liệt với Yêu tộc.

Khi đó Phục Hy cũng không có cách nào.

"Thôi được, nếu đã như vậy, thì ta sẽ đi ra tay xem sao.

Nhưng còn về kết quả thế nào, thì phải xem Thiên Ý rồi, đồng thời cũng xem tạo hóa của Phục Hy đạo hữu nữa!" Sau khi suy nghĩ một phen, Đế Tuấn cũng chuẩn bị ra tay xem sao.

Nếu có thể có được thì là tốt nhất, nếu không được thì cũng không thể trách ai.

Kỳ thực Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng đồng dạng muốn sở hữu Hồng Mông Tử Khí, nhưng trong lòng lại có một âm thanh mách bảo, tuyệt đối không thể lựa chọn Hồng Mông Tử Khí.

Nếu không, sẽ rơi vào chốn vạn kiếp bất phục, khi đó hối hận đã quá muộn.

Tuy rằng họ tu luyện Tiên Đạo Pháp Tắc, nhưng người họ tuân theo lại là Hoàng Thiên.

Bởi vậy công pháp tu luyện, cùng với các loại Thần Thông kỳ thực đều đã nhiễm một chút Thần Đạo Pháp Tắc vào trong.

Do đó so với việc thành Thánh nhờ Hồng Mông Tử Khí, càng cần phải mượn thực lực để trở thành Thánh Nhân.

Sau khi Nữ Oa rời đi, Đế Tuấn và những người khác liền bắt đầu quan tâm đến tình hình bên Hồng Vân.

Nữ Oa đã khẩn cầu như vậy, ra tay thì có sao đâu?

Chỉ là, vốn dĩ họ không có ý định với Hồng Mông Tử Khí.

Hiện tại có thể giúp Phục Hy đạo hữu, thì giúp một tay vậy. . .....

Mọi người hoàn toàn không biết, lúc này Minh Hà ở dưới Huyết Hải đã gặp được một vị hảo hữu.

Lúc này hai người đang định ra tay với Hồng Vân.

Một người bạn tốt của Minh Hà Lão Tổ chính là Văn Đạo Nhân.

Ban đầu khi Minh Hà Lão Tổ bị đuổi ra khỏi trung tâm Huyết Hải, y không trực tiếp rời khỏi Huyết Hải, mà ở lại biên giới Huyết Hải một thời gian.

Thật sự không ngờ, tung hoành Hồng Hoang bao nhiêu năm, lại bị người ta đuổi ra khỏi nhà.

Nhưng, dù trong lòng không cam tâm đến mấy, lúc đó Minh Hà Lão Tổ cũng đành phải chấp nhận hiện thực.

Nhưng vạn vạn không ngờ rằng ở biên giới Huyết Hải, y lại gặp được con muỗi đầu tiên từ lúc Khai Thiên Tích Địa, đồng thời cũng là Văn Đạo Nhân được Huyết Hải thai nghén ra.

Chương 480

Hai người vừa gặp đã như quen biết từ lâu, mùi vị gần như tương đồng, lập tức trở thành bạn thân chí cốt.

Sau bao năm tu luyện, hai người chuẩn bị rời khỏi Huyết Hải.

Khi hai người đã chuẩn bị xong để rời khỏi Huyết Hải, lại nhận được tin tức Hồng Mông Tử Khí có thể khiến người ta thành Thánh, đồng thời cũng biết trong tay Hồng Vân có Hồng Mông Tử Khí.

Sau khi suy nghĩ một phen, hai người liền hạ quyết tâm ra tay với Hồng Vân.

Lúc này hai người đã đặt chân lên con đường đến Hỏa Vân Động.

"Oanh long long!" Một tiếng vang lớn, chấn động toàn bộ Thần Điện.

Người trong Thần Đạo cũng bị chấn kinh.

Nhưng, khi phát hiện tiếng vang lớn kia là do Hoàng Thiên Thần Tôn phát ra, họ cũng yên tâm.

Lúc này chỉ thấy Hoàng Thiên trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang rời khỏi Tinh Không Thần Điện, bay thẳng về phía Hồng Hoang.

Vị trí Hoàng Thiên muốn đến không phải Yêu Tộc Thiên Đình, mà là Bách Vạn Quần Sơn, nơi Vu tộc đang ở.

Trải qua nhiều năm nghiền ngẫm và suy diễn, Hoàng Thiên cuối cùng đã nghiên cứu ra công pháp có thể giúp Vu tộc tu luyện ra Nguyên Thần.

Hoàng Thiên đã đặt tên cho bộ công pháp này là 《Thần Nguyên

Công》.

Bộ công pháp này tuy có thể ngưng tụ Nguyên Thần, nhưng việc ngưng tụ Nguyên Thần lại vô cùng chậm chạp.

Nhưng quả thực đây là bộ công pháp có thể tiến bộ nhanh chóng.

Vu tộc coi trọng nhục thân, Hoàng Thiên liền dựa vào sự hiểu biết của mình về Bàn Cổ để sáng tạo ra bộ công pháp này.

Truyền thừa của Vu tộc, cũng chỉ đạt đến Đại La đỉnh phong là chấm dứt.

Trừ Thập Nhị Tổ Vu và những Đại Vu xuất hiện đợt đầu, những người còn lại cả đời chỉ có thể mắc kẹt ở cảnh giới Đại Vu.

Nhưng bộ Thần Nguyên Công do Hoàng Thiên sáng tạo có thể giúp Đại Vu đột phá cảnh giới Đại La đỉnh phong, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bởi vì Vu tộc được hình thành từ Thiên Địa sát khí, còn Nguyên Thần Bàn Cổ thuộc về Tam Thanh kế thừa phúc duyên định số, bởi vậy Vu tộc tuy khí vận cao, nhưng vận khí lại vô cùng kém.

Vu tộc thuộc loại sinh ra từ việc luyện hóa sát khí.

Nhưng hiện nay Thiên Địa sát khí dần dần tiêu thất, Thiên Đạo cũng sắp viên mãn.

Trong quỹ tích xa xưa (lịch sử gốc), Vu tộc do cũng đối mặt với hoàn cảnh tương tự, thêm vào đó Tổ Vu do Đế Giang dẫn dắt quá kiệt ngạo, thậm chí còn đắc tội cả Thiên Đạo và Hồng Quân.

Bởi vậy cục diện về sau, chú định sẽ suy bại.

Nếu không phải Hậu Thổ xả thân hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, gánh vác tội nghiệt khổng lồ cho Vu tộc, có lẽ ngay cả Đại Vu cũng không thể tồn tại.

Vu tộc lúc này, dưới sự dẫn dắt của Đế Giang và Chúc Cửu Âm, mặc dù mỗi người chỉ kính ngưỡng Bàn Cổ Đại Thần, nhưng lại không kiêu căng đi khiêu khích Thiên Đạo và Hồng Quân.

Quan trọng hơn là, họ không đi phá hoại quy tắc của Thiên Đạo.

Bởi vậy, hiện tại xem ra, Vu tộc dù sau này có thất bại trong Vu Yêu đại chiến, cũng sẽ không tàn lụi như trong quỹ tích nguyên bản.

Kỳ thực nếu có thêm sự chỉ điểm và che chở của Hoàng Thiên, Vu tộc sẽ kết thúc tranh bá một cách đàng hoàng, bảo lưu phần lớn nguyên khí.

Dù sao đi nữa, Tổ Vu là hậu duệ của Bàn Cổ, dù có kém cỏi đến đâu, Hoàng Thiên cũng không thể bỏ mặc không lý đến.

Bởi vậy vì Vu tộc, Hoàng Thiên đã sáng tạo ra Thần Nguyên Công, bộ công pháp này có thể nói là được đo ni đóng giày cho Vu tộc.

Chưa nói đến việc chậm rãi tu luyện có thể ngưng tụ Nguyên Thần, mà lợi ích có thể nhanh chóng đề thăng Tu vi, cũng tuyệt đối sẽ khiến Vu tộc càng thêm cường đại.

Tại đây, Hoàng Thiên vung tay một cái, chỉ thấy trong tay đột nhiên xuất hiện một đoàn Nguyên Thần màu vàng kim.

Vạn năm trước, Hoàng Thiên ngoài ý muốn có được tàn hồn của Bàn Cổ.

Nguyên Thần có tác dụng cực lớn, khi đó Hoàng Thiên định chuẩn bị cho Hậu Thổ.

Nhưng hiện tại Hoàng Thiên chuẩn bị tặng cho Vu tộc.

Còn về việc tặng cho ai thì y không quản nữa, bất kể là Đế Giang, Chúc Cửu Âm, hay Hậu Thổ, Hoàng Thiên đều sẽ không quản.

Có Thần Nguyên Công trong tay, chỉ cần kiên trì tu luyện, tổng sẽ

có một ngày ngưng tụ ra Nguyên Thần.

Tuy rằng cần thời gian dài, nhưng chỉ cần kiên trì, tổng sẽ có một ngày như vậy.

Nhưng có một tiền đề, đó là nhất định phải sống sót.

Nếu trong Hồng Hoang Lượng Kiếp lần này mà vẫn lạc, thì không những không thể ngưng tụ Nguyên Thần, mà ngay cả thân thể cũng không còn.

Sau khi suy nghĩ một phen, Hoàng Thiên liền hướng về trung tâm Huyết Hải, nơi đại điện của Vu tộc vừa mới được xây dựng.

Hoàng Thiên đột nhiên hàng lâm, quả thực khiến Thập Nhị Tổ Vu giật mình.

"Chúng ta bái kiến Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn!" Thập Nhị Tổ Vu, bao gồm những người Vu tộc khác, đồng loạt cung kính nói.

"Ba!" Hoàng Thiên phất phất tay, nhìn Đế Giang và Chúc Cửu Âm rồi tiếp tục hỏi: "Đế Giang, Chúc Cửu Âm, việc chiếm cứ Huyết Hải là ý của ai?" Nghe lời này, Đế Giang và Chúc Cửu Âm hai người vội vàng nói: "Hồi bẩm Thần Tôn tiền bối, ý này là do hai huynh đệ chúng ta cùng nhau thảo luận mà ra." "Ha ha ha, hoảng sợ sao?

Bản tôn đâu có nói ý này không tốt, không thể không nói ý này thật là tuyệt diệu!" Nhìn Đế Giang và Chúc Cửu Âm hai người hoảng loạn, Hoàng Thiên cười cười.

Việc Vu tộc chiếm cứ Huyết Hải đối với Hoàng Thiên cũng là một chuyện đại hảo sự.

Huyết Hải lúc này sau này sẽ từ từ diễn hóa thành U Minh.

Sau đó Hậu Thổ hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, những tộc nhân Vu

tộc còn lại sau khi thất bại sẽ ẩn mình trong U Minh chi địa.

Hiện giờ Hoàng Thiên đã chưởng quản Tinh Không, Thổ Địa, Quần Hải, phần còn lại chính là U Minh chi địa.

Nhưng chuyện này cần thời gian dài mới được.

Chương 481

"Thần Tôn tiền bối, không biết tiền bối, lần này đến đây có chuyện gì phân phó sao?" Đế Giang hỏi.

"Còn nhớ lời bản tôn nói năm xưa không?" Hoàng Thiên cười cười, cũng không nói thẳng mục đích của mình.

Các Tổ Vu nghe lời Hoàng Thiên nói cũng rơi vào hồi ức, nhưng rất lâu sau vẫn không ai trả lời.

Không, lại một lát sau, Chúc Cửu Âm, với tư cách là Nho Giả của Vu tộc, dẫn đầu phản ứng, sắc mặt lập tức kịch biến.

Thấy sắc mặt Chúc Cửu Âm, Đế Giang với tư cách đại ca cũng phản ứng, sắc mặt đồng dạng kịch biến, lập tức nói: "Dám hỏi tiền bối, có phải vì chuyện Nguyên Thần không?" Nghe lời này, Hoàng Thiên gật đầu mở miệng nói: "Không sai, bản tôn lần này đến là vì việc đó.

Như lời bản tôn đã nói trước đây, bản tôn đã sáng tạo cho Vu tộc một bộ công pháp, tên là Thần Nguyên Công!" Thập Nhị Tổ Vu nghe lời Hoàng Thiên nói, đặc biệt là công pháp có hai chữ "Nguyên Linh" (Thần Nguyên Công), sắc mặt càng thêm cuồng hỉ.

"Bộ công pháp này được tạo ra dựa trên chân thân của Bàn Cổ đạo hữu, có thể giúp các ngươi tu luyện nhục thân đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đồng thời có thể từ từ ngưng tụ Nguyên Thần.

Nhưng thời gian cần thiết vô cùng lâu dài.

Bởi vì bộ công pháp này do bản tôn sáng tạo, tự nhiên thuộc về Thần Đạo Pháp Tắc.

Nếu các ngươi tu luyện bộ công pháp này, cũng sẽ thuộc về nửa

người Thần Đạo.

Các ngươi có nguyện ý chăng?" Nghe lời này, Thập Nhị Tổ Vu đều vội vàng quỳ rạp xuống đất, mặt đầy vẻ hỉ sắc nói: "Chúng ta nguyện ý!" Các Tổ Vu khao khát Nguyên Thần không biết bao nhiêu năm rồi, hôm nay biết được có thể ngưng tụ Nguyên Thần, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Còn về việc Hoàng Thiên tiền bối nói trở thành người trong Thần Đạo, các Tổ Vu tuy có chút do dự, nhưng nhanh chóng phản ứng lại.

Việc tiền bối nói nửa người trong Thần Đạo, họ cũng có thể lý giải.

Bởi vì họ là huyết mạch Bàn Cổ, lúc này vẫn chưa có Nguyên Thần, dù có tu luyện bộ công pháp này cũng sẽ không trực tiếp đồng nhập Thần Đạo như các tu sĩ khác.

Bởi vậy, tuy tu luyện bộ công pháp Thần Đạo này, nhưng cũng sẽ không hoàn toàn bị đồng hóa trở thành người trong Thần Đạo.

Nhìn quyết định của các Tổ Vu, Hoàng Thiên cười cười tiếp tục nói: "Đúng rồi, trước đây bản tôn may mắn gặp được Nguyên Thần tàn khuyết của Bàn Cổ đạo hữu.

Lúc đó, các ngươi còn chưa xuất thế, bởi vậy Nguyên Thần cổ kia vẫn luôn được bản tôn bảo quản.

Hôm nay bản tôn liền ban Nguyên Thần Bàn Cổ cho các ngươi." Nghe lời này, các Tổ Vu không nghi ngờ gì đều chấn kinh, từng người một kích động đến mức không biết phải biểu đạt thế nào, thậm chí có chút mơ màng.

Rất lâu sau Đế Giang mới mở miệng nói: "Đại ân của tiền bối, chúng ta vô phương báo đáp, chúng ta tại đây xin tạ ơn tiền bối!" Lời Đế Giang vừa dứt, mười một Tổ Vu còn lại cũng đồng thanh phụ họa,

sau đó quỳ gối xuống đất bái tạ Hoàng Thiên.

“Đừng vội mừng quá sớm.

Nguyên Thần Bàn Cổ chỉ có một đạo, huynh đệ tỷ muội mười hai người, nên chia cho ai còn cần phải cân nhắc.” Hoàng Thiên bổ sung.

“Không cần đâu tiền bối, đạo Nguyên Thần ấy đương nhiên là chia cho đại ca rồi!” Chúc Dung lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, đạo Nguyên Thần ấy tự nhiên là chia cho đại ca rồi.

Nếu không chia cho đại ca, thì cũng phải chia cho nhị ca mới đúng!” Hậu Thổ cười nói.

Chúc Cửu Âm bên cạnh nghe lời Hậu Thổ nói cũng ngẩn ra, lập tức sắc mặt biến đổi vội vàng nói: “Không thể, không thể!

Đạo Nguyên Thần ấy nên giao cho đại ca mới phải.

Ta có đức có năng gì mà dám nhận?” Lời Chúc Cửu Âm vừa dứt, Đế Giang cười nói: “Nhị đệ, ngươi là Thời Gian Tổ Vu, là Nho Giả của Vu tộc ta, vẫn luôn là cánh tay trái cánh tay phải của ta.

Luận về thông tuệ không kém gì ta.

Nếu ngay cả ngươi cũng không có tư cách sở hữu đạo Nguyên Thần ấy, vậy đại ca ta đây, lại có đức có năng gì đây?” Lời Đế Giang vừa dứt, Chúc Cửu Âm lại bắt đầu thoái thác, sau đó hai người lại kéo Hậu Thổ vào, ba người cứ thế thoái thác một lúc lâu.

“Im miệng cho ta!” Nhìn ba người nói năng lộn xộn, Hoàng Thiên đột nhiên lớn tiếng quát, trong nháy mắt áp chế sự kích động của mọi người xuống.

“Bao nhiêu năm đã trôi qua rồi, mà tâm tính của các ngươi lại bất ổn đến thế sao?

Sao lại không có chủ kiến như vậy, quả thực khiến bản tôn có

chút thất vọng a!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh hoàng nhìn Hoàng Thiên.

Quả thực, bọn họ đã có chút nói năng lộn xộn, không có chủ kiến thật.

Nhưng quả thực cũng không trách được mọi người.

Tầm quan trọng và giá trị của Nguyên Thần Bàn Cổ biết nhường nào.

Bất kỳ ai trong số họ có được, đều sẽ cảm thấy không công bằng với huynh đệ tỷ muội khác, bởi vậy mới thoái thác như vậy.

Nhưng, khi mọi người nghe Hoàng Thiên một tiếng quát lớn, họ phát hiện dường như mình đã trở về thời điểm vừa mới xuất thế.

Khi đó Hoàng Thiên cũng từng huấn xích như vậy.

Không, nhiều năm sau, mọi người lại trải qua một cục diện tương tự, nhưng không còn sự xấu hổ ban đầu, mà có thêm một cảm giác ấm áp, khiến ai cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Dù sao bao nhiêu năm qua, mười hai huynh đệ tỷ muội luôn che gió che mưa cho Vu tộc, xử lý đủ loại đại sự tiểu sự.

Nay bị tiền bối khiển trách, lại khiến họ tìm lại được cảm giác ban đầu.

Hoàng Thiên liếc nhìn Đế Giang mở miệng nói: "Đế Giang, ngươi là đại ca, là người đứng đầu toàn bộ Vu tộc, Tu vi cũng là tồn tại đỉnh tiêm, tiềm lực phi phàm.

Không tu luyện Nguyên Thần, chẳng lẽ muốn người khác luyện hóa Nguyên Thần sao?

Thật là ngu muội!" "Vãn bối. ..... biết sai rồi!" Đế Giang sau một trận hoảng hốt mới phát hiện, quả thực như Hoàng Thiên tiền bối đã

nói.

Với tư cách là thủ lĩnh Vu tộc, tự nhiên phải đề cao Tu vi một lần nữa, tu luyện Nguyên Thần, mới có thể bảo vệ Vu tộc!

"Đại ca, Hoàng Thiên tiền bối nói không sai.

Ngươi là đại ca, là người có Tu vi cao nhất trong chúng ta, bởi vậy hãy luyện hóa đi." Chúc Cửu Âm nói.

"Quả thực, tuy ta cũng rất ủng hộ nhị ca, nhưng hiện tại đại ca luyện hóa là tốt nhất." "Xin đại ca đừng thoái thác nữa." Nhất thời, các Tổ Vu cũng bắt đầu lần lượt khuyên can.

Chương 482

Trong lòng họ, người đầu tiên nghĩ đến chính là Đế Giang.

Người thích hợp nhất để dung hòa Nguyên Thần Bàn Cổ cũng chỉ có Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Tuy rằng nhị ca Chúc Cửu Âm cũng vô cùng thích hợp, nhưng với tính cách của Chúc Cửu Âm, tuyệt đối sẽ không tranh đoạt với Đế Giang.

Đế Giang cũng một trận cảm động.

Bởi các huynh đệ tỷ muội đều vì lợi ích của y, vì lợi ích của Vu tộc, và cũng vì mục tiêu của mọi người.

"Sau khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai, thế giới này đã bước vào một thời đại cao hơn, thời đại này sẽ là Đại Tranh Chi Thế.

Không thể cùng nhau cường đại được, chỉ có thể để kẻ mạnh càng mạnh hơn, như vậy mới có thể bảo vệ tốt Vu tộc, mới có thể bảo vệ tốt những người cần bảo vệ. .." Lời của Hoàng Thiên tuy không trực tiếp nói rõ, nhưng các Tổ Vu đều hiểu.

Hiện tại là thời đại Chuẩn Thánh, sau này có thể là thời đại Thánh Nhân.

Hồng Hoang vô thời vô khắc không ngừng phi tốc phát triển.

Yếu tố cùng nhau cường đại là không thể, chỉ có thể khiến một người trở nên vô cùng cường đại, mới có thể bảo vệ huynh đệ tỷ muội và Vu tộc còn lại.

Toàn bộ Vu tộc nhất định phải có một nhân vật chủ chốt cường hoành, mới có thể trấn áp được chủng tộc của mình.

“Đúng rồi, vừa rồi bản tôn suy diễn một phen, Bàn Cổ Điện kia là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo vô cùng đặc biệt, chỉ có hậu duệ Bàn Cổ mới có thể luyện hóa thao túng.” “Tiền bối lời này là ý gì?” Mọi người cũng không hiểu.

Ở đây lâu như vậy rồi, vì sao từ trước đến nay không hề cảm thấy Bàn Cổ Đại Điện có chỗ đặc biệt?

“Trước đây các ngươi không có Nguyên Thần, tự nhiên không thể phát hiện sự thần kỳ của nơi này.

Chỉ khi Đế Giang luyện hóa Nguyên Thần Bàn Cổ, từ Nguyên Thần đến nhục thể đều là Bàn Cổ chính tông sau này, mới có thể luyện hóa chí bảo Bàn Cổ Điện.” Hoàng Thiên tiết lộ một bí mật mà chỉ một mình y biết.

Bàn Cổ Điện đã hấp thu Khai Thiên Công Đức, là do trái tim của Bàn Cổ hóa thành, quả thật là Tiên Thiên Chí Bảo.

“Tê...” Các Tổ Vu nghe xong lời này đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hóa ra Bàn Cổ Điện cũng là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, một chí bảo mà Vu tộc có thể chưởng khống.

“Các ngươi không cảm thấy di trạch mà Bàn Cổ đạo hữu để lại không nhiều sao?

Thiên vị, di trạch cho Tam Thanh nhiều quá ư?” Lời Hoàng Thiên vừa nói ra, sắc mặt các Tổ Vu đều biến đổi!

Quả thực không sai, họ vẫn luôn cảm thấy Phụ Thần Bàn Cổ có chút thiên vị.

Đồng dạng là hậu duệ chính tông của Bàn Cổ, vì sao Tam Thanh lại có thể đạt được nhiều di trạch đến vậy.

Ngược lại Vu tộc nghèo đến mức không thể nghèo hơn được nữa.

Nhưng dù vậy, họ cũng không oán trách Bàn Cổ.

“Hừ hừ, không cần nói bản tôn cũng biết.

Quả thực tuyệt đại đa số di trạch của Bàn Cổ đạo hữu đều do Tam Thanh kế thừa.

Nhưng bản tôn càng xem trọng các ngươi hơn, bởi vậy cũng tương đối thân cận với các ngươi hơn.” Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người mới dễ chịu hơn.

Suy cho cùng, so với di trạch của phụ thần, việc được Hoàng Thiên tiền bối xem trọng và thân cận còn quan trọng hơn.

“Các ngươi có biết vì sao bản tôn lại xem trọng các ngươi như vậy không?” “Tiền bối, chúng ta không biết.” “Bởi vì bản tôn cảm thấy các ngươi chân thực hơn, so với Tam Thanh, các ngươi chân chính kế thừa tính cách của Bàn Cổ đạo hữu, tính cách không sợ bất kỳ ai.

Bản tôn ngược lại cảm thấy các ngươi mới thật sự là chính tông Bàn Cổ.” Lời Hoàng Thiên nói ra, khiến các Tổ Vu đều sắc mặt vui mừng.

Được Hoàng Thiên tiền bối khẳng định, đó là sự khẳng định lớn nhất.

Có được sự khẳng định của Hoàng Thiên, còn hơn vô số lời khen ngợi từ bên ngoài, ngay cả Hồng Quân cũng không thể sánh bằng!

“Đúng rồi, Bàn Cổ Điện ngoài việc là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, trong đó còn có Tam Thiên Ma Thần điêu tượng, cùng với truyền thừa của Vu tộc.

Nếu biết lợi dụng tốt, hoàn toàn không thua kém bất kỳ ai.” Lời

này vừa dứt, các Tổ Vu cũng một trận trầm mặc, rồi sau đó đồng thanh nói: "Chúng ta cẩn thận thụ giáo!" Nhìn các Tổ Vu, Hoàng Thiên gật đầu, lập tức lấy tàn hồn ra giao cho Đế Giang.

Phương pháp luyện hóa thì các vị có mặt đều rõ, bởi vậy cũng không cần Hoàng Thiên giúp đỡ quá nhiều.

Đế Giang với vẻ mặt nghiêm túc quỳ xuống, đối với tàn hồn dập đầu ba cái, sau đó cung kính nâng Nguyên Thần Bàn Cổ lên.

Sau đó, Hoàng Thiên lại giao Thần Nguyên Công đã sáng tác cho họ, và dặn dò vài câu.

"Đây là công pháp được sáng tạo dựa trên thể chất của Vu tộc, người thường căn bản không học được, bởi vậy cũng không sợ tiết lộ bí mật." Hoàng Thiên sở dĩ nói như vậy, là vì thấy Chúc Cửu Âm lo lắng đến mức không thể lo lắng hơn được nữa.

Nghe lời này, Chúc Cửu Âm mới thở phào một hơi, lập tức cũng như Đế Giang, đối với Hoàng Thiên dập đầu ba cái, rồi nhận lấy Thần Nguyên Công.

Nguyên Thần Bàn Cổ kia có thể thành toàn cho đại ca Đế Giang, nhưng bộ công pháp này lại có thể thành toàn cho cả tộc quần.

Cái nào quan trọng hơn, người khác có thể không phân biệt rõ, nhưng Chúc Cửu Âm lại có thể phân biệt rõ cái nào quan trọng hơn.

Tuy Nguyên Thần Bàn Cổ thuộc về bảo bối khó có được, nhưng công pháp lại càng khó có được hơn, là vô giá chi bảo, cũng không sai.

Sau khi mọi thứ đều thu xếp ổn thỏa, Chúc Cửu Âm và Đế Giang mới khôi phục tâm tình kích động, sau đó từ từ giao lưu với Hoàng Thiên, chủ yếu là để thỉnh giáo.

Có thể gặp Hoàng Thiên tiền bối, Đế Giang và Chúc Cửu Âm hai người tự nhiên sẽ nắm chắc cơ hội, thỉnh giáo tất cả những gì có thể

thỉnh giáo.

“Tiền bối, ta có thể di chuyển Bàn Cổ Điện đến nơi khác được không?” Chúc Cửu Âm hỏi.

Nghe lời này, Hoàng Thiên cũng không nhịn được mà liếc mắt một cái.

“Não úng à?” “Sao lại thích làm mấy chuyện ngu xuẩn như vậy?

Đợi Đế Giang luyện hóa Nguyên Thần xong, có thể luyện hóa Bàn Cổ Điện, tự nhiên là có thể di chuyển.” “.....Văn bối ngu xuẩn rồi. .....” “Đợi ta triệt để luyện hóa Bàn Cổ Điện xong, Bàn Cổ Điện không những là tổ điện của ta, mà còn là chí bảo của ta!” Đế Giang lúc này đây, trong lòng cũng vô cùng hưng phấn.

Chương 483

Có thể có được một chí bảo như vậy, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng.

“Đúng rồi, Đế Giang nếu luyện hóa Bàn Cổ Điện, không biết muốn di chuyển Bàn Cổ Điện đến nơi nào?” Hoàng Thiên hỏi.

“Tiền bối, chúng ta định di chuyển Bàn Cổ Điện đến Huyết Hải.

Ban đầu chúng ta định di chuyển đến Bách Vạn Quần Sơn, nhưng nghĩ lại một chút, di chuyển đến Huyết Hải còn tuyệt vời hơn.” “Ý này không tệ.

Bách Vạn Quần Sơn tuy địa bàn lớn, nhưng Linh khí không đủ, sát khí cũng không đủ, quả thực không phải là nơi cực tốt cho Vu tộc.” Ý của Đế Giang, Hoàng Thiên rất ủng hộ.

So với Huyết Hải, Bách Vạn Quần Sơn thật sự không bằng.

Huyết Sát chi khí của Huyết Hải vô cùng thích hợp cho Vu tộc tu luyện.

“Đúng rồi, Đế Giang cần nhanh chóng luyện hóa Nguyên Thần, sớm ngày di dời Bàn Cổ Đại Điện.

Bàn Cổ Đại Điện tọa lạc trên Bất Chu Sơn, quả thực không an toàn.” Hoàng Thiên nói xong lời này, mọi người liền vội vàng gật đầu.

Họ cũng sớm có ý nghĩ này, cũng biết Bàn Cổ Điện ở đây tuy hiện tại an toàn, nhưng sau này có khả năng sẽ bị phát hiện.

Người có thể phát hiện Bàn Cổ Điện, tuyệt đối là loại Đại Năng đó, có khả năng là tồn tại cảnh giới như Hồng Quân.

Lại cùng Tổ Vu nhàn rỗi trò chuyện một lát, Hoàng Thiên rời khỏi

Bàn Cổ Điện.

Trước khi rời đi, Hoàng Thiên lại cố ý liếc nhìn Hậu Thổ một cái.

Hiện giờ Hậu Thổ vẫn chưa hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, mọi thứ vẫn còn một màn xám xịt.

Huyết Hải rộng lớn vô biên, các Pháp Tắc như linh hồn, luân hồi, sát lục vây quanh nơi đây.

Rời khỏi Bàn Cổ Điện, Hoàng Thiên phát hiện lúc này Hồng Hoang lại sắp đón một đại sự, đó chính là cái chết của Hồng Vân.

Hiện giờ sinh tử kiếp của Hồng Vân đã giáng lâm, Hồng Vân hiện tại đang ở trong Hỏa Vân Động.

Hồng Vân đang tọa thiền trên Vân Đài, đỉnh đầu Khánh Vân trải rộng, Tam Hoa tỏa sáng, trong đó một đóa hoa có một đạo thân ảnh đang ngồi khoanh chân bên trong.

Đạo thân ảnh đó chính là Thiện Thi do Hồng Vân chém xuống.

Hiện nay, Hồng Vân với Tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, trong Hồng Hoang cũng là một trong những cao thủ đỉnh tiêm rồi.

Nhưng đối mặt với sinh tử kiếp, Hồng Vân cũng khó lòng tự thoát ra.

Sau khi chém Thiện Thi, Hồng Vân cũng muốn trực tiếp lĩnh ngộ ác niệm.

Sau đó lại chém Ác Thi, nhưng sau khi chém Thiện Thi, Hồng Vân phát hiện căn bản không có chút manh mối nào.

Tuy hiện giờ có Hồng Mông Tử Khí trong tay, nhưng Hồng Vân lại không có thời gian để lĩnh ngộ ác niệm.

Y chỉ có thể chuyên tâm đi tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, nhưng dù đã khổ tâm tham ngộ nhiều năm, vẫn thủy chung không có chút

manh mối nào, như thể Hồng Mông Tử Khí vô duyên với y vậy.

Hồng Vân cũng hiểu rõ cảnh địa mình đang ở hiện tại.

Tuy Hỏa Vân Động có đại trận phong bế, nhưng cũng không ngăn cản y quan sát tình hình bên ngoài.

Lúc này, e rằng tuyệt đại đa số Tán Tu Chuẩn Thánh Đại Năng trong Hồng Hoang, thậm chí cả những Đại La Kim Tiên không sợ chết, đều đã tề tựu bên ngoài Hỏa Vân Động.

Bất cứ lúc nào cũng có thể phát động công kích vào Hỏa Vân Động.

Trong thời gian này, Hồng Vân cũng từng nghĩ đến Trấn Nguyên Tử.

Nhưng nghĩ lại, tuy y đối đãi Trấn Nguyên Tử như chí giao hảo hữu, nhưng người ta tổng không thể vì y mà từ bỏ một thân Tu vi chứ!

Tu hành vốn không dễ, có thể tu luyện thành Chuẩn Thánh thì càng không dễ.

Trên con đường tu hành không biết có bao nhiêu Đại Năng đã vẫn lạc trong đó.

Hồng Vân thật sự không muốn liên lụy Trấn Nguyên Tử, nên không đi liên hệ với y.

Y vung tay một cái, Hồng Mông Tử Khí lặng lẽ xuất hiện trong hư không.

Hồng Vân từ từ nắm chặt Hồng Mông Tử Khí vào trong tay.

Nhìn Hồng Mông Tử Khí lóe lên ánh sáng tím, quyến rũ lòng người đến vậy, nhưng Hồng Vân nhìn nó, thần sắc trong mắt lại vô cùng phức tạp.

Rất lâu sau y mới mở miệng: “Chẳng lẽ ta thật sự vô duyên với nó sao?

Nhưng vì sao trong Tử Tiêu Cung, nó lại chọn ta?” Sau một đoạn thời gian nữa, Hồng Vân vốn đã định buông xuôi, lại nhớ đến lời Thần Tôn đã nói với y trên đỉnh Bất Chu Sơn ngày xưa.

Sau đó thần tình trở nên vô cùng kiên định, trực tiếp lớn tiếng quát: “Không!

Nếu đã lựa chọn ta, vậy tức là có duyên với ta.

Nguy cấp hiện tại, chẳng qua chỉ là kiếp số trên con đường Chứng Đạo của ta mà thôi!” Lời Hồng Vân nói quả thực không sai.

Hồng Mông Tử Khí tuy khiến y rơi vào sinh tử kiếp, nhưng cũng là một kiếp số.

Nếu lần này có thể độ qua kiếp này, thì cơ duyên thành Thánh tất nhiên sẽ giáng lâm.

Còn có thể nắm bắt được cơ hội hay không thì hoàn toàn phụ thuộc vào y.

Hồng Mông Tử Khí là Đại Đạo chi cơ.

Ngay cả một nhân vật như Hồng Vân, khi đối mặt với loại nguy cơ gần như không có khả năng sống sót, Hồng Vân cũng không lựa chọn từ bỏ.

Nếu từ bỏ, y sẽ rõ ràng mất đi Thánh vị.

Phải biết, một đạo Hồng Mông Tử Khí liền mang theo một Thánh vị.

Hồng Vân tự nhiên không muốn mất đi Thánh vị, bởi vậy y quyết định liều chết một phen.

Chương 484

Từ bỏ Thánh vị là điều không thể.

Cơ duyên như vậy, ai sẽ cam lòng từ bỏ?

Lúc này bên ngoài Hỏa Vân Động, trên hàng trăm đỉnh núi, rất nhiều tu sĩ đã tụ tập.

Tu vi kém nhất cũng ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mạnh nhất chính là nhóm Tử Tiêu Khách từng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung.

Những người này sớm đã chém đi Nhất Thi, thậm chí có người có thiên phú cực tốt đã chém đi Nhị Thi, tất cả đều đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh Đại Năng.

Hàng vạn Đại La Kim Tiên, có đến hơn trăm vị cao thủ Chuẩn Thánh, có thể nói tuyệt đại đa số Tán Tu Đại Năng trong Hồng Hoang, đều đã tề tựu tại đây.

Mục đích của họ không nghi ngờ gì chính là Hồng Mông Tử Khí trên người Hồng Vân.

Mỗi người đều ôm dã tâm sói.

Tuy nhiên, dù đều biết Hồng Vân đang ở trong Hỏa Vân Động, nhưng lại chần chừ không ai chịu ra tay.

Phải biết Hồng Vân dù sao cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ Đại Năng, trong tay có Pháp Bảo, cùng với thủ đoạn bảo mệnh.

Ai cũng không muốn làm chim đầu đàn.

Đại trận của Hỏa Vân Động cũng không phải là trận pháp bình thường, muốn phá giải đại trận cần phải trả giá rất lớn.

Nhưng dù vậy, đối mặt với sự dụ hoặc của Hồng Mông Tử Khí, những người này cũng không cam lòng dễ dàng rút lui.

Những Đại La Kim Tiên có Tu vi chưa đột phá Chuẩn Thánh tự nhiên không thể phá giải đại trận do Hồng Vân bố trí.

Tuy biết bọn họ không thể cướp được Hồng Mông Tử Khí, nhưng từng người đều mong chờ có bất ngờ xảy ra.

Còn về những Chuẩn Thánh Đại Năng kia, tự nhiên sẽ không tùy ý ra tay, làm chim đầu đàn.

Trận pháp do Đại Năng như Hồng Vân bố trí, muốn phá giải e rằng sẽ làm tổn thương chính mình.

Khi đó có khả năng sẽ mất đi cơ hội đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí, như vậy chẳng phải sẽ làm lợi cho người khác một cách vô ích sao.

Lúc này đây tất cả đều rơi vào một loại bế tắc.

Nhưng loại bế tắc này hiển nhiên sẽ không kéo dài quá lâu, tổng sẽ có người không nhịn được mà phá vỡ bế tắc đó.

Dù sao thời gian kéo dài quá lâu, cơ hội sẽ càng ít đi.

Vạn nhất lúc đó Vu Yêu lưỡng tộc lại ra tay can thiệp.

Thì càng không còn cơ hội nào nữa, lúc đó thì mọi chuyện cũng chấm dứt rồi.

Bởi vậy liền có một số Chuẩn Thánh bắt đầu thương nghị, bế tắc cũng bắt đầu từ từ bị phá vỡ.

Dị biến đột ngột phát sinh, mây khói giữa trời đất dường như chịu sự dẫn dắt, bắt đầu nhanh chóng hội tụ về phía Hỏa Vân Động.

Dị tượng như vậy khiến tất cả những người có mặt đều nảy sinh cảnh giác.

Hồng Vân lão tổ vốn là đám mây hồng đầu tiên lúc khai thiên hóa thành, việc thao túng vân thái trong thiên địa đối với lão mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Hiện tại Hồng Vân đang ở trong Hỏa Vân Động, dị tượng này tuyệt đối là do lão triệu hoán.

Không bao lâu sau, xung quanh Hỏa Vân Động bắt đầu trở nên mây mù bao phủ.

Mọi người đều không nhịn được mà tự hỏi Hồng Vân rốt cuộc muốn làm gì?

Ngay lúc đó, những đám mây đột nhiên biến hóa, từng bộ minh văn cấm chế kỳ lạ hiển hiện trên vân đóa.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người tại chỗ đều hiểu ra mục đích của Hồng Vân.

"Không xong, Hồng Vân lão tặc muốn bố trận, mọi người tuyệt đối không được để lão đắc thế!" "Ha ha ha, hiện tại mới phát hiện thì đã muộn rồi!" Kẻ đoán ra mục đích của Hồng Vân vừa mới thông báo cho mọi người thì đã nghe thấy giọng nói của Hồng Vân truyền đến: "Đám gia hỏa các ngươi muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí của bần đạo, vậy thì đừng trách bần đạo không khách khí.

Cửu Vân Đại Trận sẽ cho các ngươi thấy rõ uy lực." Dứt lời, một tòa đại trận màu đỏ rực trong nháy mắt hình thành xung quanh Hỏa Vân Động, trực tiếp bao trùm lấy tất cả mọi người tại đó.

Cửu Vân Đại Trận là do Hồng Vân tham ngộ Vân chi đại đạo mà sáng tạo ra, cực kỳ khế hợp với bản thân, hội tụ lực lượng thiên địa vào vân đóa để bố trận.

Uy lực của nó không tầm thường chút nào, đây cũng là lần đầu tiên Hồng Vân triển lộ nanh vuốt với chúng sinh Hồng Hoang.

Cửu Vân Đại Trận đúng như tên gọi, có chín tầng duy màn, mỗi tầng đều có chỗ diệu dụng, tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau, lôi hỏa tương tế.

Trận pháp vừa khởi động, trên không trung đột nhiên rơi xuống những dải mưa đỏ rực rỡ.

Những hạt mưa ánh sáng đỏ này khi tản ra lập tức hình thành những tiếng lôi minh dày đặc như chuỗi hạt quán châu.

Đồng thời, từng đoàn liệt hỏa kích hướng đỉnh đầu, hiểm ác vô cùng!

Trận pháp vừa thành, Hồng Vân lập tức thôi động, trực tiếp phát động công kích hướng về phía đám tán tu kia.

Vô số quang vũ màu đỏ như liệt hỏa đồng loạt đánh xuống, dẫn phát từng trận nổ tung liên tiếp.

Thanh âm chấn động hoàn vũ như tiếng lôi minh, vô cùng đáng sợ, một số Đại La Kim Tiên tu vi thấp trực tiếp vẫn lạc tại đây.

Lúc này, một vị cao thủ Chuẩn Thánh vừa ngăn cản mưa đỏ tập kích, vừa cao giọng quát lớn: "Mọi người đừng hoảng sợ!

Đại trận tuy lợi hại nhưng không khốn trụ được nhiều người chúng ta đâu.

Ta cùng ra tay, dốc lực phá khai trận pháp, đến lúc đó xem lão còn chiêu trò gì!" Nghe lời này, mọi người lũ lượt ra tay, vạn thiên đạo pháp cùng lúc oanh ra, Cửu Vân Đại Trận cũng trong nháy mắt bị đánh tan.

Xung quanh Hỏa Vân Động lúc này như vừa trải qua một trận đại hỏa, ngoại trừ Hỏa Vân Động ra, bốn phía đều là một mảnh tiêu thổ.

Trên mảnh tiêu thổ đó nằm không ít thi thể của Đại La Kim Tiên,

cảnh tượng cực kỳ hỗn loạn.

Ngay lúc này, mọi người phát hiện Hồng Vân đã biến mất tăm hơi, lập tức bắt đầu tìm kiếm.

Qua sự tra xét kỹ lưỡng, họ phát hiện một đám mây đỏ đang bỏ chạy với tốc độ cực nhanh, đó hiển nhiên chính là bản thể Hồng Vân hóa thành.

Chương 485

Tại Hồng Hoang, luận về độn thuật thì thực sự không có nhiều người đuổi kịp Hồng Vân, đây cũng là chỗ dựa của lão.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều đằng vân giá vũ, đồng loạt đuổi theo hướng Hồng Vân chạy trốn.

Các cao thủ Chuẩn Thánh đi tiên phong, trong chớp mắt, xung quanh Hỏa Vân Động đã người đi nhà trống, chỉ còn lại mảnh tiêu thổ và những thi thể Đại La Kim Tiên nằm đó giữa Hỏa Vân Động vẫn phồn hoa an tĩnh như cũ.

Hồng Vân dốc sức bỏ chạy, dần dần kéo giãn khoảng cách với đám tán tu đang nhìn chằm chằm phía sau.

Nhưng lão cũng không vì thế mà nới lỏng cảnh giác, vừa phi độn vừa thu thập vân đóa trên đường.

Cửu Vân Đại Trận dùng vân thải bố trận, thu nạp càng nhiều vân đóa thì uy năng tự nhiên càng lớn.

Hồng Vân làm vậy cũng là để đề phòng bất trắc, bởi vì trong Hồng Hoang, kẻ giỏi phi độn thuật không hề ít.

Quả nhiên, phía sau Hồng Vân vẫn có không ít cao thủ Chuẩn Thánh truy kích không buông, thậm chí có kẻ tốc độ còn nhanh hơn lão.

Điều này khiến Hồng Vân trong lòng vô cùng lo lắng, nếu bị đám người này chặn lại rồi rơi vào vòng vây thì e rằng không còn đường sống.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hồng Vân không khỏi lộ ra một tia quyết nhiên, liền nói: "Đạo hữu, e rằng việc đoạn hậu phải giao cho ngươi

rồi.” Dứt lời, từ trong cơ thể Hồng Vân nhảy ra một đạo thân ảnh, người này chính là Thiện thi của lão.

Thiện thi xuất hiện liền cười nói: “Ngươi và ta vốn là một thể, nếu hôm nay có thể độ qua kiếp này, ta sẽ có ngày ngưng tụ lại.

Nếu đạo hữu chết thì ta cũng tiêu tan, không sao cả, việc đoạn hậu cứ giao cho ta!” Nói xong, Thiện thi của Hồng Vân dừng lại, còn bản thể Hồng Vân tiếp tục chạy trốn.

Chẳng mấy chốc, vài đạo thân ảnh đã bay tới.

Nhìn những người này, Thiện thi Hồng Vân thản nhiên cười, phẩy tay một cái, chín cán phiên kỳ màu đỏ bay vọt lên không trung.

Sau đó, Thiện thi Hồng Vân lệ thanh quát lớn: “Vân phong động, vạn tượng biến hóa, Cửu Cửu Vân Đại Trận, hiện!” Cửu Cửu Vân Đại Trận có thể coi là phiên bản nâng cấp của Cửu Vân Đại Trận, cũng là vốn liếng cuối cùng của Hồng Vân.

Đại trận vừa mở, đám người truy kích lập tức bị bao phủ hơn phân nửa, chỉ có số ít người thấy điềm chẳng lành mà tránh được.

Họ chỉ liếc nhìn Thiện thi Hồng Vân một cái, sau đó trực tiếp đuổi theo hướng bản thể lão chạy trốn.

Nhìn những người này, Thiện thi Hồng Vân chỉ có thể bất lực lắc đầu, hiện giờ điều hắn có thể làm chỉ là cố gắng cầm chân những kẻ trong đại trận, giảm bớt một phần áp lực cho bản thể.

Đáng tiếc trận pháp tuy mạnh nhưng chỉ dựa vào sức của một người thì e rằng không chống đỡ được bao lâu.

Bởi vì số người bị vây khốn quá đông, trong đó không thiếu đại năng Chuẩn Thánh, nếu những người này cùng ra tay thì ngay cả Cửu Cửu Vân Đại Trận cũng sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

Nhìn đám người đang bị vây khốn trong trận, Thiện thi Hồng Vân lộ ra một nụ cười lạnh lẽo: "Lần này sẽ không để các ngươi toại nguyện như thường đâu!" Đây là kiếp số của Hồng Vân, nếu độ qua được thì tương lai có khả năng chứng đạo thành thánh.

Vì vậy, cho dù Thiện thi phải trả bất cứ giá nào cũng đều đáng giá.

"Thiên sinh vạn vật, nhất khí Hồng Vân, cửu cửu hồn phách, tụ lực phúc diệt, Bạo!" Oanh!

Oanh oanh!

Oanh oanh oanh!

Trong nháy mắt, tiếng nổ cực lớn chấn động thiên địa, toàn bộ Cửu Cửu Vân Đại Trận bao gồm cả Thiện thi bên trong đều tự bạo.

Uy lực khủng khiếp trực tiếp khiến đám tán tu trong trận chịu tổn thương nặng nề, thậm chí có kẻ trực tiếp vẫn lạc.

Những kẻ còn sống sót cơ bản đều bị thương, ngay cả đám Chuẩn Thánh cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên các Chuẩn Thánh bị thương không quá nghiêm trọng, dù sao họ cũng là đại năng cấp bậc Chuẩn Thánh, có thể thừa thụ được loại uy năng này.

Nhưng chứng kiến hành động của Thiện thi Hồng Vân, họ cũng không khỏi kinh hồn bạt vía.

Ai nói lão hảo nhân thì dễ bắt nạt?

Lão hảo nhân một khi hung tàn thì thực sự đáng sợ, cú tự bạo kinh khủng đó đã khiến bao nhiêu người phải chôn thây tại chỗ.

Dù những người còn lại vẫn sống nhưng hy vọng đoạt được Hồng Mông Tử Khí càng thêm mong manh.

Hiện giờ họ đã mang thương tích, nếu tranh giành với những

Chuẩn Thánh đang ở trạng thái đỉnh phong thì rõ ràng là chịu thiệt thòi lớn.

Nhưng Hồng Mông Tử Khí quá mức dụ người, những Chuẩn Thánh bị thương không nặng vẫn không cam lòng từ bỏ, sau khi điều dưỡng sơ qua liền tiếp tục truy kích.

Còn đám Đại La Kim Tiên thì lâm vào tình thế khó khăn.

Vốn dĩ họ chỉ đến góp vui, cơ hội đoạt Hồng Mông Tử Khí rất nhỏ nhoi, nay lại trọng thương, càng không còn cơ hội nào nữa.

Trong lúc một số người còn đang do dự có nên rút lui hay không, thì dị biến lại xảy ra, một tòa đại trận khác sừng sững giáng xuống, bao trùm lấy đám Đại La Kim Tiên.

Trong trận pháp sát khí ngút trời, còn đáng sợ hơn cả Cửu Cửu Vân Đại Trận của Hồng Vân.

Biến cố đột ngột này khiến ai nấy kinh hãi, hoàn toàn không biết là ai đã ra tay.

Nhưng nhìn uy lực của trận pháp thì tuyệt đối mạnh hơn trận của Hồng Vân, lại tràn ngập khí tức quỷ dị.

Bên trong trận, linh khí thiên địa đều bị thôn phệ sạch sẽ.

Các Đại La Kim Tiên thấy vậy liền có người lên tiếng: "Mọi người đừng hoảng loạn, chúng ta cùng ra tay nhất định sẽ phá được trận này." Nghe xong lời này, mọi người cũng an tâm hơn phần nào, bởi vì Cửu Vân Đại Trận lúc trước cũng đã bị phá.

Họ đồng loạt ra tay, vạn thiên đạo pháp cùng oanh hướng đại trận.

Sự tấn công của ngần ấy Đại La Kim Tiên, ngay cả cao thủ Chuẩn Thánh cũng chưa chắc tiếp nổi.

"Vạn pháp quy nguyên, thôn thiên diệt địa!" Chỉ nghe một tiếng

quát lạnh, đại trận đột nhiên vận chuyển, tựa như một hố đen không đáy bắt đầu điên cuồng thôn phệ đạo pháp của đám Đại La Kim Tiên.

Những đòn tấn công chưa kịp chạm vào trận pháp đã bị làm yếu đi, khi đánh vào cũng không khiến đại trận dao động mảy may, rồi bị thôn phệ sạch sành sanh.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt mọi người đều trở nên ngưng trọng.

Nhiều người tấn công như vậy mà không phá nổi trận pháp, ngược lại còn bị nó nuốt chửng.

Một vị tán tu Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhìn chằm chằm vào trận pháp trầm tư hồi lâu mới lên tiếng: "Dám hỏi, có phải Hy Hoàng Phục Hy đại thần của Yêu Tộc Thiên Đình hiện thân một kiến?" Dứt lời, chỉ thấy Phục Hy mặc thổ hoàng sắc đạo bào xuất hiện trong đại trận, khiến tất cả những người có mặt đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Chương 486

Phục Hy đạo nhân không phải là nhân vật đơn giản, tu vi thấp nhất cũng là đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại là Hy Hoàng của Thiên Đình, anh trai của Nữ Oa đại thần!

Phục Hy đột nhiên xuất hiện ở đây, chẳng lẽ Thiên Đình muốn ra tay với bọn họ?

Điều này khiến lòng mọi người trầm xuống, tu vi của Phục Hy đã đủ đáng sợ, huống chi đối phương còn có bối cảnh Yêu Tộc, căn bản không thể đối địch.

Lúc này một Đại La Kim Tiên già nua nhìn Phục Hy, trầm giọng hỏi: "Không biết Hy Hoàng vì sao lại làm khó chúng ta?

Chúng ta và Thiên Đình không hề có thù oán gì!" "Đúng vậy!

Chẳng lẽ Thiên Đình muốn đuổi tận giết tuyệt tán tu chúng ta sao?

Trước đây đã diệt Vạn Tiên Điện, nay lại dùng thủ đoạn tương tự với chúng ta sao?" Phục Hy nghe xong lạnh lùng cười, chưa kịp đáp lời thì lại nghe thấy hai giọng nói khác truyền tới: "Chúc mừng, ngươi đoán đúng rồi đó.

Đám gia hỏa các ngươi quả thực là mối nguy của Thiên Đình.

Hiện giờ Vu Yêu lưỡng tộc thế như nước với lửa, nếu thực sự khai chiến, khó tránh khỏi phải giải quyết những nỗi lo sau lưng này." "Hiện giờ thiên địa lượng kiếp đang lên, các vị ở đây lại thân phạm sát kiếp, chính là cơ hội tốt nhất cho Thiên Đình chúng ta!" Dứt lời, chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất và Lôi Thần xuất hiện trước mặt mọi người.

Nghe lời này, các Đại La Kim Tiên biến sắc mặt.

Hiện giờ thiên địa lượng kiếp đang lên!

Sinh linh Hồng Hoang vốn tưởng rằng Vu Yêu lưỡng tộc mới là nhân vật chính trong lượng kiếp, nên đều không muốn dính dáng gì đến họ.

Nay ra tay với Hồng Vân, bị trận pháp của Phục Hy vây khốn mới phát hiện mình đã lún sâu vào sát kiếp.

Trong lượng kiếp, giữa các sinh linh vốn không có nhân quả, đại tự sát lục cũng chỉ là gánh vác nghiệp lực mà thôi.

Trừ khi kết nhân quả với thiên địa Hồng Hoang, nếu không giết chóc sẽ chỉ tạo thành nghiệp lực, và cách đơn giản nhất để tiêu trừ nghiệp lực là dùng công đức để bù đắp.

Thiên Đình không thiếu nhất là công đức, giết một ít người thì nghiệp lực chẳng đáng bao nhiêu, nên Thiên Đình tự nhiên không cần lo lắng.

"Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Lôi Thần, tu vi của các ngươi tuy mạnh, trận pháp quả thực lợi hại, nhưng muốn dựa vào trận pháp mà khiến chúng ta khuất phục thì thật là vọng tưởng." "Đúng, để xem các ngươi đối phó với nhiều người chúng ta thế nào.

Các vị đạo hữu, chúng ta cùng ra tay phá trận!" "Phải đó, mọi người cùng ra tay, trận pháp tuy thôn phệ được công kích nhưng cũng có giới hạn, chúng ta liên tục công kích tất sẽ đột phá được." "Thiên Đình uy bức chúng ta như vậy, ta phải để chúng sinh Hồng Hoang thấy rõ bộ mặt thật của Thiên Đình, thực là khinh người quá đáng!" Đám Đại La Kim Tiên trong trận đồng thanh hưởng ứng, bắt đầu thi triển đủ loại đạo pháp linh bảo, dồn dập oanh kích đại trận như một dòng thác lũ, uy thế kinh người.

Công kích chưa tới mà sát khí trong trận đã bắt đầu cuộn trào.

Với sự tấn công như vậy, nếu là trận pháp thông thường thì e rằng đã sớm không chống đỡ nổi, nhưng trận pháp do Phục Hy sáng tạo sao có thể tầm thường?

Trận pháp này là do Phục Hy mất gần năm vạn năm tham ngộ mới thành, bên trong có Phệ Hồn Hồ Lô trợ công, có thể thôn phệ linh khí, pháp lực, tinh thần và nguyên thần, cực kỳ độc ác hung tàn.

Phục Hy và những người khác thấy đám người này phản kháng cũng chỉ lạnh lùng cười, sau đó thân hình khẽ động, một lần nữa ẩn nhập vào đại trận.

Tay kết pháp ấn, pháp lực hùng hậu nhanh chóng truyền vào trận nhãn, đồng thời toàn lực thi triển Thôn Phệ Pháp Tắc.

Ngay lập tức, uy năng đại trận tăng vọt, trận nhãn điên cuồng nuốt chửng các đòn tấn công, thậm chí cả một số Hậu Thiên Linh Bảo cũng bị hút vào.

Dù có Tiên Thiên Linh Bảo chống đỡ được sự thôn phệ nhưng đại trận vẫn không hề có dấu hiệu bị phá vỡ.

Khi những đợt tấn công liên tiếp không có hiệu quả, tâm trí của các Đại La Kim Tiên bắt đầu chìm xuống.

Họ cảm nhận được trong trận không hề có linh khí thiên địa, nếu pháp lực hao tận thì chỉ còn nước chờ bị giết thịt.

Đúng lúc đó, có người phát hiện ra một tình huống kinh người, liền kinh hãi hét lớn: "...Trận pháp này quá tà môn, không chỉ thôn phệ công kích mà còn nuốt chửng cả nguyên thần và tinh khí của ta... thực sự quá đáng sợ!" "Thật sao!

Hèn chi ta thấy mình càng lúc càng yếu đi, trận pháp đang không ngừng thôn phệ tất cả mọi thứ bên trong." "Đúng là như vậy, trận pháp này quá tà môn, nếu ta đoán không lầm, trận nhãn của nó chính là

Phệ Hồn Hồ Lô!" "Thiên Đình thật độc ác, dùng chúng ta để nâng cao uy năng cho Phệ Hồn Hồ Lô, thật quá nhẫn tâm!" Phát hiện kinh người này khiến mọi người chấn động, sự khủng khiếp của Phệ Hồn Hồ Lô và trận pháp khiến họ sinh lòng sợ hãi.

Vốn dĩ họ đã biết Thiên Đình đáng sợ, nhưng giờ mới thấy mình đã đánh giá thấp họ.

Tu vi của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Lôi Thần đã đủ kinh hoàng, nay lại thêm một Phục Hy cũng đáng sợ không kém.

"Ta nhẫn tâm?

Khi các ngươi rình rập Hồng Mông Tử Khí trên người Hồng Vân, muốn giết người đoạt bảo, chẳng lẽ không nhẫn tâm sao?" "Đúng vậy, Thiên Đạo tuần hoàn, các ngươi đã phạm sát kiếp, nên mạng vong trong tay ta.

Được trở thành vong hồn của Phệ Hồn Hồ Lô, các ngươi nên thấy vinh hạnh mới đúng!" Lời của Đông Hoàng Thái Nhất và Lôi Thần vừa thốt ra, tất cả mọi người tại chỗ đều hiểu rằng hai kẻ này đã quyết tâm giết sạch bọn họ.

Lúc này có người lên tiếng: "Các vị đại thần, xin hãy cho ta một con đường sống, ta nguyện ý gia nhập Thiên Đình, hiệu lực cho Thiên Đình.

Hiện giờ Vu Yêu sắp đại chiến, chính là lúc cần chiến lực, ta nguyện đóng góp một phần sức mạnh cho Yêu Tộc." Nghe vậy, Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nói: "Vừa nãy đã cho cơ hội rồi, giờ mới muốn đầu hàng thì đã muộn, ngoan ngoãn trở thành vong hồn của Phệ Hồn Hồ Lô của ta đi." Ngay từ đầu Thiên Đình đã không định thu nạp đám Đại La Kim Tiên này, cho dù có khống chế được sinh tử của họ thì vạn nhất có kẻ không sợ chết, đột nhiên phản kích vào lúc then chốt thì vấn đề sẽ rất lớn.

Hơn nữa thu nạp Đại La Kim Tiên để họ tấn thăng Chuẩn Thánh thì cần Tiên Thiên Linh Bảo để trảm thi, Thiên Đình tuy giàu có nhưng cũng không nuôi nổi bấy nhiêu Đại La Kim Tiên đâu.

Ở một phía khác, Hồng Vân vẫn đang dốc sức chạy trốn, nhưng phía sau vẫn có cao thủ Chuẩn Thánh truy kích, có điều số lượng đã ít đi nhiều, chỉ còn khoảng hơn mười người.

Những Chuẩn Thánh còn lại đang tụt lại phía sau vì bị Thiện thi Hồng Vân cản trở và bị thương nên tốc độ chậm đi.

Dù vậy, tình thế của Hồng Vân vẫn cực kỳ nguy hiểm.

Trong lúc lão đang suy tính đối sách thì dị biến lại xảy ra.

Hai đạo thân ảnh đột nhiên chặn đứng đường đi của Hồng Vân, chính là Côn Bằng và Minh Hà!

Phi hành thuật của hai người này thuộc hàng đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, đặc biệt là tốc độ của Côn Bằng cực kỳ nhanh.

Nhìn Hồng Vân, trong ánh mắt cả hai đều lộ ra tia sát ý và tham lam.

Thấy Côn Bằng và Minh Hà chặn đường, Hồng Vân dừng lại nói: "Tại hạ và hai vị đạo hữu vốn không thù không oán, tại sao lại chặn đường ta?" Nghe vậy, Côn Bằng cười nói: "Không thù oán?

Nếu không phải tại ngươi, ta sao lại mất đi thánh vị!" Lúc này Minh Hà cũng cười: "Hồng Vân, ta thấy ngươi đúng là lão hảo nhân, lão ngốc tử!

Chặn ngươi lại đương nhiên là vì Hồng Mông Tử Khí trong tay ngươi!" "Hừ, nhất định phải dồn ta vào tử địa sao?

Hồng Mông Tử Khí là do Hồng Quân Đạo Tổ ban tặng, là cơ duyên thành thánh của bần đạo.

Các ngươi bức bách như vậy, không sợ ta liều mạng cá chết lưới rách sao!" "Hồng Vân, năm đó tại Tử Tiêu Cung ngươi phạm tội ngốc nhường chỗ ngồi, khiến lão tổ ta mất đi đại cơ duyên.

Chương 487

Nếu ngươi giao Hồng Mông Tử Khí cho ta, ân oán giữa chúng ta coi như xóa sạch!" Côn Bằng lệ thanh nói.

Minh Hà lạnh lùng tiếp lời: "Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Hồng Vân, Hồng Mông Tử Khí không phải thứ ngươi có thể sở hữu, thay vì mất mạng vì nó, chi bằng thống khoái giao ra, nếu không đừng trách ta không khách khí." Trong lúc nói chuyện, hơn mười vị Chuẩn Thánh phía sau đã đuổi kịp, trực tiếp bao vây Hồng Vân.

Giờ đây Hồng Vân đã rơi vào cảnh thượng vô lộ, hạ vô môn, thực sự là giây phút sinh tử.

Trọng bảo dụ người, huống chi là Hồng Mông Tử Khí, một trận đại chiến xoay quanh nó sắp sửa bắt đầu.

Có điều rõ ràng là bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau, trong bóng tối, Thập Nhị Tổ Vu và Yêu Tộc cũng đang rục rịch.

Hiện giờ thiên địa lượng kiếp, thiên phát sát cơ, không ai có thể tránh khỏi, người duy nhất có thể miễn nhiễm chỉ có người trong Thần Đạo.

Những kẻ tu luyện Tiên Đạo lúc này đã bước chân vào lượng kiếp mà không hề hay biết.

Trên một trận đại kiếp này, có một vị đại năng siêu việt đang quan sát mọi chuyện, người đó chính là Hoàng Thiên!

Hồng Vân thấy không còn đường chạy, trong lòng không khỏi có chút ảm đạm thương cảm.

Kiếp số này e rằng khó thoát, lão cười thảm nói: "Ha ha ha, ta Hồng Vân cũng là một đại năng, nay lại rơi vào kết cục thế này, thật

mỉa mai.

Nếu ta không đắc được Hồng Mông Tử Khí thì cũng sẽ không để các ngươi toại nguyện." Chỉ thấy Hồng Vân phẩy tay một cái, trong nháy mắt vô số hồng sa từ hư không phóng ra, che trời lấp đất ùa về phía Minh Hà, Côn Bằng và đám Chuẩn Thánh.

Hồng sa này cực kỳ quỷ dị, không chỉ làm thương tổn nhục thân mà còn xâm thực nguyên thần, bị nó làm bị thương không phải chuyện nhỏ, không biết phải mất bao lâu mới khôi phục hoàn toàn.

Minh Hà thấy Hồng Vân ra tay liền tế ra một đóa liên hoa màu huyết sắc, chính là Nghiệp Hỏa Hồng Liên lừng danh, một món bảo bối cực kỳ quý hiếm, linh bảo bản mệnh của Minh Hà lão tổ.

Côn Bằng phản ứng cũng không chậm, phẩy tay một cái, vạn thiên hắc sắc vũ mao hình thành một tòa hộ thuẫn bảo vệ toàn thân.

Nhưng tấm thuẫn lông vũ này chỉ là một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi, cũng là pháp bảo tốt nhất trong tay Côn Bằng rồi.

Các đại năng Chuẩn Thánh khác cũng lần lượt ra tay ngự trị sự tấn công của hồng sa.

Trong lúc đó, những Chuẩn Thánh khác cũng kịp đuổi tới, nhưng đón tiếp họ là vô tận hồng sa!

Tuy nhiên dù hồng sa uy thế kinh người nhưng đối thủ quá đông, đều là đại năng tu vi Chuẩn Thánh nên ảnh hưởng tạo ra cũng có hạn.

Hồng Vân thấy vậy, tay kết pháp ấn, phóng ra thêm nhiều hồng sa cùng vô số vân đóa màu đỏ mà lão thu thập được trên đường.

Tâm thần khẽ động, Cửu Cửu Vân Đại Trận của Hồng Vân lại xuất hiện giữa trời đất, nhưng lần này uy năng của nó vượt xa hai lần trước.

Tại trận nhãn có vô tận hồng sa, kết hợp với uy năng đại trận, uy lực vô cùng đáng sợ.

Hồng Vân thậm chí có ý định chém giết tất cả, nhưng đáng tiếc là trong trận có tới bảy tám mươi vị Chuẩn Thánh.

Cửu Cửu Vân Đại Trận tuy thành nhưng vẻ mặt Hồng Vân không có nửa điểm vui mừng, lão biết trận pháp này tuyệt đối không ngăn nổi nhiều Chuẩn Thánh như vậy, cùng lắm chỉ trụ được vài giây, không thể nào thoát khỏi sự truy kích.

Cảm nhận Hồng Mông Tử Khí đang cực kỳ bình tĩnh trong thức hải, trên mặt Hồng Vân lộ ra một nụ cười thê lương.

Lúc này Hồng Vân đã hạ quyết định, nhìn đám người trong đại trận, trong lòng lão tràn ngập sát cơ vô hạn.

"Không phải muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí sao?

Vậy ta thành toàn cho các ngươi.

Không cho ta đường sống thì ta cũng không để các ngươi yên ổn!" Mọi người nghe lời này của Hồng Vân thì đại kinh thất sắc, đoán được lão muốn làm gì, ai nấy đều vô cùng sợ hãi.

"Ha ha ha!

Các ngươi hãy bồi táng cùng ta đi!

Vân!

Vô biên hồng sa thăng, cho ta Chết, Chết, Chết!" Ba tiếng "Chết" liên tiếp khiến mọi người trong trận kinh hồn bạt vía, có thể cảm nhận rõ ràng khí tức cuồng bạo đang tản phát ra từ Cửu Cửu Vân Đại Trận lúc này.

Họ cảm thấy mối đe dọa to lớn, và đáng sợ hơn là ngay cả khí tức của Hồng Vân cũng bắt đầu bành trướng nhanh chóng!

Quả nhiên không sai, Hồng Vân muốn Tự Bạo!

Oanh!

Lại một tiếng nổ lớn ngút trời, uy lực lần này mạnh hơn lần trước ít nhất mười lần!

Hồng Vân cùng Cửu Cửu Vân Đại Trận tự bạo khiến tất cả mọi người bên trong chịu xung kích cực đại.

Nhiều đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ không chống đỡ được đã trực tiếp vẫn lạc.

Sau vụ nổ, những Chuẩn Thánh còn lại ít nhiều đều bị trọng thương, ngay cả Minh Hà có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hộ thể cũng bị khinh thương.

Hộ thuẫn lông vũ của Côn Bằng lúc này cũng tan vỡ, bản thân hắn cũng bị thương không nhỏ, không hơn gì những người khác.

Nhưng khi mọi thứ trở lại bình tĩnh, trong mắt mọi người chỉ còn lại hai thứ.

Sau khi Hồng Vân tự bạo, trên không trung lưu lại hai vật: một là pháp bảo Vô Tận Hồng Sa của lão, lúc này có chút ảm đạm vô quang, hiển nhiên bị tổn hại không nhẹ do vụ nổ; vật kia chính là thứ mọi người mong đợi nhất: Hồng Mông Tử Khí.

Đối diện với Hồng Mông Tử Khí, mọi người hiển nhiên trực tiếp phớt lờ sự tồn tại của Vô Tận Hồng Sa.

Thực tế, so với Hồng Mông Tử Khí thì một kiện Tiên Thiên Linh Bảo như Vô Tận Hồng Sa có là gì?

Nhưng không ai dám động đậy, Hồng Mông Tử Khí chỉ có một đạo, mà Chuẩn Thánh tại chỗ có tới ba bốn mươi người!

Lúc này ai ra tay trước nhất định sẽ trở thành bia ngắm của mọi

người.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, cuối cùng cũng có người phá vỡ sự tĩnh lặng này.

Có người ra tay, và người đầu tiên chính là Minh Hà lão tổ, kẻ muốn dựa vào Hồng Mông Tử Khí để đoạt lại Huyết Hải.

Lão không chịu nổi sự dụ hoặc, thân hình khẽ động, điều khiển Nghiệp Hỏa Hồng Liên lao thẳng về phía Hồng Mông Tử Khí.

Chương 488

Đồng thời, từ trong cơ thể lão lóe ra vô số đạo thân ảnh, đồng loạt lao về phía những người khác với ý chí liều chết.

Nhìn kỹ thì những thân ảnh này có bảy tám phần giống Minh Hà lão tổ, chỉ có điều mỗi tôn tu vi chỉ là Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng số lượng cực kỳ nhiều, lên tới hàng vạn, đây chính là Huyết Thần Tử do Minh Hà luyện thành, một loại ngoại thân hóa thân!

Những Huyết Thần Tử này lao về phía đám Chuẩn Thánh, chưa kịp tới gần đã trực tiếp tự bạo.

Thái Ất Kim Tiên đối với đại năng cấp Chuẩn Thánh quả thực không thấm tháp gì, nhưng ngần ấy Thái Ất Kim Tiên cùng tự bạo thì uy lực sinh ra không thể coi thường.

Tuy không thể làm thương tổn đám Chuẩn Thánh nhưng trì hoãn giây lát thì đã đủ.

Minh Hà lão tổ vươn tay chộp lấy Hồng Mông Tử Khí.

Nhìn thấy sắp đắc thủ, nhưng lúc này biến cố lại xảy ra, một đạo hắc sắc vũ lệnh phi tốc đâm tới.

Minh Hà lão tổ có Nghiệp Hỏa Hồng Liên hộ thân tự nhiên vô sự, nhưng lại bị đẩy văng ra ngoài, đạo Hồng Mông Tử Khí ngay trước mắt cứ thế bay mất như vịt nấu chín còn bay mất.

Điều này khiến Minh Hà lão tổ vô cùng giận dữ, lão phẩy tay, hai thanh loan đao tràn ngập sát khí xuất hiện trong tay, chính là linh bảo bản mệnh khác của lão: Nguyên Đồ và A Tỳ.

Lão nhìn thẳng về phía Côn Bằng.

Không cần đoán cũng biết là ai ra tay, lão hét lớn: "Côn Bằng, ngươi tìm chết!" Dứt lời, Minh Hà cầm Nguyên Đồ, A Tỳ chém thẳng về phía Côn Bằng, vạn thiên sát lục đao ý tung hoành.

Côn Bằng cũng không hề sợ hãi, trực tiếp tế ra hai đạo hắc sắc lệnh vũ, phóng ra vạn đạo Bắc Minh Huyền Băng đối chiến với Minh Hà.

Đao ý và huyền băng va chạm liên tục trên không trung, cuối cùng không ai làm gì được ai.

Minh Hà và Côn Bằng đại chiến, những người khác cũng không rảnh rỗi, lũ lượt ra tay nhưng không ai chạm được vào Hồng Mông Tử Khí.

Cứ hễ có ai định đoạt lấy là lại bị kẻ khác ngăn cản, cứ thế mọi người lao vào đấu đá lẫn nhau.

Còn Hồng Mông Tử Khí và Vô Tận Hồng Sa thì vẫn lặng lẽ lơ lửng giữa không trung, chưa ai đoạt được.

Đấu pháp của Chuẩn Thánh đương nhiên chấn động thiên địa, hai vụ tự bạo của Hồng Vân cũng thu hút sự chú ý của nhiều đại năng khác.

Lúc đầu là đám tán tu ra tay với Hồng Vân, sau đó Thiên Đình đăng trường, nhưng mục tiêu của Thiên Đình không phải Hồng Mông Tử Khí mà là đám tán tu đó.

Xem chừng Thiên Đình định mượn cơ hội này tiêu diệt tán tu, khiến một số ít tán tu không tham gia lần này cảm thấy vô cùng vạn hạnh.

Chưa nói đến việc đám Chuẩn Thánh kia cuối cùng có đoạt được Hồng Mông Tử Khí hay không, chỉ riêng việc Thiên Đình đang hổ thị đam đam phía sau đã khiến họ khiếp sợ.

Sự bá đạo của Thiên Đình thực sự khiến người ta rùng mình, dùng trận pháp luyện hóa hàng ngàn tán tu Đại La, thực sự quá khủng bố.

Tại Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy khi thấy Thiên Đình ra tay thì sắc mặt biến đổi, trong lòng vô cùng bất mãn, liền lên tiếng: "Thiên Đình thực sự quá mức bá đạo và âm hiểm, mượn kiếp số của Hồng Vân để thanh tẩy tán tu Hồng Hoang, đồ sát bừa bãi, chẳng lẽ muốn diệt tuyệt nhất mạch tán tu sao?" Nghe vậy, Thông Thiên lại cười nói: "Nhị ca, đệ trái lại khá bội phục phách lực của Thiên Đình.

Đám tán tu kia đối với Vu Yêu lưỡng tộc tuy không đáng gì, nhưng vào lúc quan trọng quả thực là một mối đe dọa." Lúc này, Lão Tử cũng lên tiếng: "Thiên Đình không thể nào có phách lực như vậy, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hay Lôi Thần tuy quả thực có năng lực nhưng tuyệt đối không có phách lực đến mức này." "Đại ca, ý huynh là sao?" Lời của Lão Tử khiến Nguyên Thủy và Thông Thiên ngẩn ra, rồi họ chợt nhớ tới một người, một người khiến họ phải kiêng sợ.

"Chẳng lẽ đại ca đang nói..." "Đúng vậy, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có thể đưa Thiên Đình đến bước đường này, đều là nhờ vị Thần Tôn kia phò tá." Lão Tử nheo mắt nói ra suy nghĩ trong lòng, ông biết rõ hai người kia có thể trưởng thành như vậy đều nhờ sự giáo hối của vị Thần Tôn đó.

"Quả thực, có vị đó tồn tại, Thiên Đình tiến bộ như vậy là chuyện bình thường.

Lần này Thiên Đình muốn tiêu diệt đám tán tu quả thực là một bước đi đúng đắn." So với Nguyên Thủy và Lão Tử, Thông Thiên có phần tình cảm hơn, tuy bị người của Thần Đạo nhắm vào vài lần nhưng không để bụng.

Đối với sự tồn tại của Hoàng Thiên, Thông Thiên vô cùng tôn kính, trong mắt ông Hoàng Thiên là người đáng để bội phục.

“Đám tán tu kia chủ động nhập lượng kiếp, thân phạm sát kiếp, Thiên Đình tự nhiên phải nhân cơ hội diệt trừ để tuyệt hậu hoạn, hành kính như vậy đúng là phong thái đế vương!” Thông Thiên không nhịn được khen ngợi.

Lão Tử nghe xong liền bồi thêm: “Hiện giờ lượng kiếp đã bắt đầu, thiên phát sát cơ, đã dám nhập kiếp thì sinh tử không oán.” “Đại ca nói đúng, tự mình tìm chết thì trách được ai?

Những thứ đó không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta cứ tĩnh tâm tu hành, sớm ngày tham ngộ Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo thành thánh là tốt nhất!” Thông Thiên nói.

“Hừ, ta lại muốn xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, tu hành có thể chậm một chút, nhưng chuyện này mà bỏ lỡ thì thực sự không xem lại được.” Nguyên Thủy cười nói.

Lão Tử lắc đầu: “Nhị đệ, Tam đệ vừa nãy nói đúng, chúng ta nên sớm tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, đừng để ngoại vật làm loạn tâm thần.” Tại Tây Phương Linh Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn thấy kết cục của Hồng Vân thì biểu cảm khác nhau.

Tiếp Dẫn vô bi vô hỷ, chỉ liếc nhìn Côn Bằng vài cái.

Chuẩn Đề thì đặt tầm mắt lên người Hồng Vân.

Năm đó tại Tử Tiêu Cung, Chuẩn Đề dùng kế khiến Hồng Vân nhường ghế, nên đã kết hạ nhân quả.

Nhìn Hồng Vân tự bạo, Chuẩn Đề biến sắc lộ vẻ khổ sở, trong lòng có chút khó chịu.

Tiếp Dẫn thấy vậy khẽ nói: “Sư đệ, chuyện này không phải chúng ta có thể tham dự.

Nay Hồng Vân đã chết, nhân quả với lão chỉ có thể dùng công đức để hóa giải.” “Sư huynh nói đúng, có điều nhân quả thánh vị phải

dùng công đức để tiêu trừ, e rằng phải tốn không ít công đức.

Đến nay huynh đệ ta vẫn chưa có được bao nhiêu công đức, muốn hóa giải nhân quả với Hồng Vân thật khó thay!" "Sư đệ, giờ chúng ta không cần nghĩ nhiều, chỉ cần tĩnh tâm tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, tranh thủ sớm ngày thành thánh là tốt nhất." Lúc này tại nơi Hồng Vân tự bạo, Minh Hà, Côn Bằng và đám Chuẩn Thánh đã đánh thành một đoàn hỗn loạn.

Hồng Mông Tử Khí chỉ có một đạo, ai cũng muốn đắc được nên không ai chịu buông tay, dần dần mọi người đều đánh ra chân hỏa.

Chiến cục trở nên hung hiểm hơn, sau khi vị Chuẩn Thánh đầu tiên sơ sẩy vẫn lạc, cục diện càng thêm căng thẳng.

Đúng lúc đó, mười hai đạo thân ảnh đột ngột xuất hiện giữa chiến trường, đồng loạt ra tay sát phạt đám Chuẩn Thánh đang loạn chiến với thế lôi đình.

Trong nháy mắt, mười hai vị Chuẩn Thánh tán tu vì không phòng bị đã bị giết chết.

Chiến trường lập tức khựng lại, mười hai đạo thân ảnh mới xuất hiện chính là Thập Nhị Tổ Vu vốn luôn ẩn nấp trong bóng tối.

Sự xuất hiện của họ khiến ai nấy đại kinh thất sắc.

Vu Tộc không tu luyện nguyên thần, Hồng Mông Tử Khí đối với họ hoàn toàn vô dụng!

Thế nên mọi người hoàn toàn không đề phòng Vu Tộc, nhưng nay họ lại đột ngột xông ra giết chết mười hai vị Chuẩn Thánh, chẳng lẽ cũng muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí sao?

Chúc Dung nhìn đám Chuẩn Thánh đang dừng tay, quát lớn: "Hừ, đám người các ngươi dám tự ý làm bậy trên địa bàn Vu Tộc ta, rõ ràng là không coi Vu Tộc ta ra gì!" Chúc Dung vừa dứt lời, Cộng Công lại

lên tiếng: “Đúng là quá ngông cuồng.

Hồng Mông Tử Khí này Vu Tộc ta muốn lấy, các ngươi mau cút đi, nếu không kết cục của mấy kẻ vừa rồi chính là tấm gương cho các ngươi!” Lời này khiến đám tán tu Chuẩn Thánh biến sắc, thấy Vu Tộc bá đạo như vậy, họ càng thêm hoảng sợ.

Chương 489

"Vu Tộc không có nguyên thần, lấy Hồng Mông Tử Khí có ích gì?

Cầm đi cũng vô dụng, hà tất phải lội vào vũng nước đục này?" Hồi lâu sau mới có người lên tiếng, cho rằng Thập Nhị Tổ Vu căn bản không cần Hồng Mông Tử Khí.

Nghe vậy, Đế Giang mỉm cười nói: "Dưới Thiên Đạo, vạn sự vạn vật đều có một tuyến sinh cơ.

Vu Tộc ta tuy không có nguyên thần nhưng có huyết mạch của Bàn Cổ phụ thần, tự có đại khí vận gia thân, Hồng Mông Tử Khí về tay ta vị tất không thể thành thánh." Đế Giang vừa dứt lời, sát khí trên người Trọc Cửu Âm, Hậu Thổ và các Tổ Vu khác bùng phát, bao trùm xung quanh.

Hiển nhiên họ đang ép đám tán tu phải lựa chọn, nhưng Hồng Mông Tử Khí là bảo vật cỡ nào?

Khó khăn lắm mới ép chết được Hồng Vân, thấy tím khí ngay trước mắt, làm sao có đạo lý từ bỏ, chẳng khác nào dâng không cơ duyên cho Vu Tộc.

Vì vậy, dù đối mặt với sự uy hiếp của Tổ Vu, đám Chuẩn Thánh vẫn quyết tâm liều mạng.

Có người lạnh lùng nói: "Đế Giang, mười hai người các ngươi tuy cường hoành nhưng muốn diệt sát tất cả chúng ta thì e là không làm được!" "Phải, chúng ta tuy là tán tu nhưng cũng có mấy chục người, chỉ dựa vào mười hai anh em các ngươi mà muốn đoạt tím khí từ tay chúng ta sao?

E là không xong đâu!" Đám tán tu không hề nhượng bộ, khí tức

toàn thân kích đãng, không sợ lời đe dọa.

Thập Nhị Tổ Vu tuy mạnh nhưng họ cũng không phải không có ưu thế, nên không ai muốn lùi bước.

Nếu là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Thiên Đình giáng xuống thì họ có thể rút lui, nhưng đối diện với Tổ Vu thì chưa đủ để họ sợ hãi.

Đáng tiếc họ không biết Vu Tộc cũng có trận pháp, uy năng không hề kém cạnh Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Thấy biểu hiện của đám người kia, Trọc Cửu Âm hừ lạnh một tiếng, sát ý trong mắt vô hạn phóng đại.

"Đã vậy thì đừng trách ta không cho đường sống.

Đại ca, các đệ đệ muội muội, ra tay bố trận!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hiện!" Trọc Cửu Âm vừa dứt lời, mười hai Tổ Vu liền di chuyển thân hình, chỉ trong nháy mắt, một tòa đại trận đã hiện ra trước mặt mọi người.

Điều khiến họ chấn động nhất là mười hai Tổ Vu dùng chính bản thân làm trận phiên để bố trận!

Lúc này sát khí vô tận tràn ngập, khí thế của họ cũng tăng trưởng điên cuồng, chỉ một lát sau, tu vi của cả mười hai người đều đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Sự biến hóa này khiến các đại năng tán tu vô cùng chấn kinh, trận pháp Vu Tộc quỷ dị đến thế sao?

Họ kinh hồn bạt vía cảm nhận sát khí kinh người từ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tản ra, sát khí này không hề thua kém Tru Tiên Kiếm Trận trong truyền thuyết, không ngờ Vu Tộc không tu nguyên thần lại có thể sáng tạo ra trận pháp như vậy.

Nhưng điều đó cũng không khiến họ lùi bước, dù Tổ Vu đạt tới đỉnh phong nhưng chỉ có mười hai người.

Tuy đa số tán tu ở đây là Chuẩn Thánh trung kỳ, chỉ số ít đạt hậu kỳ, nhưng họ đông người!

Nếu có thể liên thủ đối phó Tổ Vu thì có lẽ vẫn ổn, họ chưa từ bỏ ý định đoạt tím khí.

Trên hư không, Hoàng Thiên đang ngồi trên vân sàng quan sát tất cả, ánh mắt lộ vẻ hứng thú.

"Đám gia hỏa này thật không để người ta yên tâm, có công pháp của bản tôn rồi còn muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, đúng là phiền phức." Đối với cách làm của Đế Giang, Hoàng Thiên tự nhiên không tán đồng, Hồng Mông Tử Khí về tay họ cũng vô dụng.

Nay Thập Nhị Tổ Vu tuy bắt đầu ngưng tụ nguyên thần nhưng để hoàn thành thì còn mất rất nhiều năm.

Họ chủ yếu tu luyện nhục thân, lại tu luyện Nguyên Thần Quyết nên đã là nửa người của Thần Đạo rồi, tranh đoạt tím khí là vô nghĩa.

Nhưng nếu thực sự đoạt được thì cũng không phải không có ích, vì nếu để kẻ khác đoạt mất sẽ đe dọa tới bá nghiệp tương lai.

Nếu tím khí rơi vào tay Thiên Đình thì Thiên Đình có thể xuất hiện thêm một vị thánh nhân, lúc đó Vu Tộc sẽ càng bất lợi, nhưng Hoàng Thiên cũng không quá lo lắng.

Chỉ cần chăm chỉ tu luyện Nguyên Thần Quyết, tham ngộ Thần Đạo pháp tắc thì họ cũng sẽ đạt tới cảnh giới thánh nhân.

Nhưng tiền đề là phải tranh thủ thời gian, dù lượng kiếp mới bắt đầu nhưng thế đầu của Thiên Đình đang rất mạnh.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì Vu Tộc sẽ nguy hiểm, nên họ buộc

phải đoạt lấy tím khí để giảm bớt áp lực.

Hoàng Thiên liếc nhìn chuyện đang xảy ra bên dưới, lắc đầu rồi chuyển tầm mắt sang một khoảng không gian không xa chỗ Thập Nhị Tổ Vu.

Trong không gian đó đang ẩn nấp một người, chính là Đế Tuấn!

Đế Tuấn đã nấp ở đó quan sát từ đầu.

Phải nói rằng Đế Giang đã đại ý, với tư cách là Không Gian Tổ Vu mà không phát hiện ra Đế Tuấn đang nấp trong không gian.

Nhưng cũng có thể giải thích là trong tình cảnh hỗn loạn này, Đế Giang không quá chú tâm kiểm tra xung quanh.

Dù vậy, Hoàng Thiên cũng chuẩn bị lần tới sẽ giáo huấn Đế Giang một trận, bảo hắn rằng bất kể trong trường hợp nào cũng phải cẩn thận.

Đồng thời, Hoàng Thiên cũng thầm khen ngợi Đế Tuấn, qua bao năm giáo hối, Đế Tuấn đã thông minh hơn nhiều, biết giữ mình trong bóng tối quan sát, chờ đến cuối cùng mới ra tay thu lưới, đó mới thực sự là thông minh.

Thế nên bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau chính là Đế Tuấn, nhưng chính xác hơn thì Thập Nhị Tổ Vu là hoàng tước, còn Đế Tuấn là lão ưng nấp phía sau.

Tuy nhiên Hoàng Thiên lại lắc đầu, Đế Tuấn tuy có mưu mẹo nhưng cũng đại ý rồi.

Với chỗ ẩn nấp và khí tức hiện tại, chỉ một lát nữa thôi hắn sẽ bị Đế Giang phát hiện.

Lúc này Đế Tuấn nấp trong hư không, nhìn cảnh tượng trước mắt cũng thấy vô cùng hứng thú, thầm cảm thán: “Không hổ là Thập Nhị

Tổ Vu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận quả thực lợi hại, dùng huyết mạch làm dẫn bố thành sát khí đại trận, đám gia hỏa không tự lượng sức kia sắp tiêu đời rồi." Với tu vi của mình, Đế Tuấn đương nhiên nhìn ra sự khủng khiếp của trận pháp đó, huống chi hắn vốn có nghiên cứu về trận pháp.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận dùng huyết mạch Tổ Vu làm dẫn rồi bố thành chiến trận, bản nguyên hô ứng, trận pháp vô tướng vô hình lại có sát khí vô tận.

Đương nhiên nếu trận pháp chỉ có uy lực như hiện tại thì Đế Tuấn cũng không quá để tâm.

Hắn biết rõ đây chỉ là cách vận dụng cơ bản nhất, e rằng còn có át chủ bài khủng bố nhất chưa lộ ra.

Nhưng nhìn bộ dạng của Thập Nhị Tổ Vu lúc này, hiển nhiên họ chưa định dùng đến át chủ bài đó.

Thực tế với tình hình hiện tại, Tổ Vu đối phó với đám tán tu tuy có chút phiền phức nhưng không phải vấn đề lớn, không cần dùng tới át chủ bài để đối phó với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sau này.

Đối với cuộc chiến của Minh Hà, Côn Bằng và đám tán tu, Đế Tuấn chẳng mặn mà gì.

Thứ duy nhất thu hút hắn là Thập Nhị Tổ Vu, vở kịch "bọ ngựa bắt ve hoàng tước phía sau" lần này thực sự rất đặc sắc.

Chương 490

Nhưng lúc này Đế Tuấn luôn cảm thấy có gì đó không ổn, như thể có ai đó đang quan sát mình, một cảm giác khiến hắn thấy sợ hãi.

Không sai, người đang nhìn Đế Tuấn chính là Hoàng Thiên, chính Hoàng Thiên đã cố ý để lộ chút khí tức cho hắn cảm nhận.

Hoàng Thiên muốn dạy Đế Tuấn một bài học: Đừng tưởng rằng mình đang chưởng khống toàn cục, thực tế kẻ thực sự đứng sau có thể cũng đang thao túng cả ngươi.

Giống như Đế Tuấn lúc này đang tự tin mình làm chủ tình hình, nghĩ mình là kẻ cuối cùng hưởng lợi, nhưng không ngờ có người đang theo dõi mình, và thực tế hắn cũng chỉ là một quân cờ trong tay kẻ khác mà thôi.

Hoàng Thiên để lộ khí tức khiến Đế Tuấn bất an là để hắn chú ý xung quanh hơn, đồng thời giữ lòng kính sợ, đừng để đến lúc trở thành con rối mà vẫn tưởng mình là chủ nhân.

Lúc này Hoàng Thiên không quan sát Tổ Vu nữa mà chuyển hướng sang phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Khi Thái Nhất và Lôi Thần vừa xuất hiện, Hoàng Thiên đã đoán được mục đích của họ.

Phệ Hồn Hồ Lô sau lần hấp thu Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đã thăng cấp, nay mục đích của họ là hút nốt đám đại năng tán tu vào trong để nâng cao phẩm chất hồ lô.

Lần này đám người kia thân phạm sát kiếp, Đông Hoàng Thái Nhất quả thực đã nắm bắt được cơ hội.

Hút sạch bọn họ vừa giúp bồi bổ hồ lô, vừa giải quyết được hậu

họa, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Sau đó, Hoàng Thiên lại nhìn về phía Vô Tận Hồng Sa.

Khi Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, mọi người đều bị nó thu hút mà phớt lờ Vô Tận Hồng Sa, đúng là bị mờ mắt nên không phát hiện ra điểm dị thường.

Thực tế nếu Hồng Vân muốn đồng quy vu tận thì hoàn toàn có thể tự bạo luôn cả Vô Tận Hồng Sa, dù sao đó cũng là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực tự bạo không hề nhỏ.

Nhưng Hồng Vân lại giữ nó lại, tuy trông có vẻ ảm đạm như bị trọng thương nhưng Hoàng Thiên liếc mắt đã thấy được huyền bí bên trong.

Hồng Vân cũng rất thông minh, sau khi tự bạo bản thể, Vô Tận Hồng Sa không hề có động tĩnh gì, thực chất lão đã gửi gắm một tia tàn hồn vào bên trong.

Hồng Vân dựa vào tia tàn hồn đó để thao túng pháp bảo, quả là một nước cờ hay.

Lão biết trong vòng vây của mọi người thì không còn đường sống, trốn chạy là không thể, nên thà lấy tĩnh chế động, chờ thời cơ rồi mới chuồn mất, còn Hồng Mông Tử Khí thì lão đã chấp nhận từ bỏ rồi.

Trong mắt mọi người, xác suất Hồng Vân trốn thoát là cực kỳ nhỏ, nhưng thực tế nếu lão sớm từ bỏ tím khí thì có lẽ đã có một tuyến sinh cơ.

Có điều không ai ngờ Hồng Vân còn hậu thủ này, dù vậy trong mắt Hoàng Thiên thì hậu thủ này cũng rất mong manh vì lão đang bị cả đám tán tu và Tổ Vu bao vây.

Trên chiến trường hỗn loạn, đám tán tu đang ngấm ngầm có ý định liên thủ chống lại Tổ Vu.

Đáng tiếc giữa họ vẫn luôn có sự đề phòng, không ai dốc hết toàn lực.

Dù đông người nhưng họ vẫn bị Thập Nhị Tổ Vu hoàn toàn áp chế.

Cần biết Vu Tộc sinh ra đã hiếu chiến, đều là cao thủ tranh đấu, Vu Tộc bình thường đã vậy huống chi là Tổ Vu.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu càng đánh càng hăng, đã có không ít Chuẩn Thánh chết dưới tay họ, cực kỳ hung tàn.

Hoàng Thiên nhìn cảnh Minh Hà đại chiến với Cộng Công mà nảy sinh chút hứng thú.

Vốn dĩ cuộc tranh đấu này Hoàng Thiên không quan tâm, nhưng nay lão đã tìm thấy điều thú vị.

Trận đại chiến này đã kéo dài ròng rã vạn năm, nay cũng sắp đến lúc kết thúc.

Cục diện hiện tại là Tổ Vu áp đảo hoàn toàn phe tán tu, tuy họ có bị thương nhẹ nhưng so với phe tán tu thì tốt hơn nhiều.

Phe tán tu tổn thất thảm trọng, hiện chỉ còn lại hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh.

Thấy cảnh này, Hoàng Thiên lắc đầu, thần niệm khẽ động rồi đột nhiên rời đi.

Một lát sau, Hoàng Thiên trực tiếp xuất hiện tại Tử Tiêu Cung!

Trên chiến trường, Thập Nhị Tổ Vu vẫn cực kỳ dũng mãnh, kẻ có thể đối đầu trực diện với họ chỉ còn lại Minh Hà và Côn Bằng.

Minh Hà lão tổ tuy chỉ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ nhưng nhờ vào Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cùng Nguyên Đồ, A Tỳ đã áp chế được Cộng Công.

Cuộc đối đầu giữa hai người khiến mọi người kinh ngạc vì đạo pháp của Minh Hà có thể làm tổn thương chân thân của Cộng Công.

Minh Hà chân đạp hồng liên, tay cầm song đao, đao khí tung hoành khắp thiên địa, sát khí ngút trời đúng chất Sát Đạo, khiến người ta nhìn thôi đã rùng mình vì cảm giác đao dưới tay Minh Hà đã nhuốm máu vô số vong hồn.

Cộng Công cũng thi triển Tổ Vu chân thân, huyết khí bành trướng, vạn thủy quấn quanh như một con thủy long phi vũ.

Dù vạn thiên đao khí của Minh Hà không thể chạm vào thân thể, nhưng huyết sát chi khí trong đó vô cùng đáng chú ý.

Dù vậy, nó vẫn không làm gì được Cộng Công, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Tuy nhiên chân thân Cộng Công mang huyết mạch Bàn Cổ, cường độ tự nhiên cực kỳ đáng sợ.

Thập Nhị Tổ Vu đều có pháp tắc đại đạo riêng, nay phối hợp với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận nên chiến lực vô cùng kinh người, liên tục giết chết các tán tu Chuẩn Thánh khiến những kẻ còn lại kinh sợ.

Nhưng vì Hồng Mông Tử Khí ngay trước mắt nên họ không nỡ từ bỏ.

Tuy số lượng tán tu vẫn đông nhưng lòng không đồng nhất, nếu không đã chẳng mất mạng nhiều người như vậy.

Họ luôn đề phòng lẫn nhau, không hề liên thủ thực sự nên Minh Hà và Côn Bằng sớm muộn cũng bại.

Lúc này Côn Bằng thao túng hơn mười đạo hắc sắc vũ lệnh, đồng thời phóng vạn đạo huyền băng về phía Chúc Dung.

Chúc Dung cũng không chịu thua, Nam Minh Ly Hỏa bao quanh cơ thể, đấm ra một quyền mang theo quyền kình cương mãnh và ngọn lửa hừng hực hóa thành một con đằng xà lao tới.

Hai người đánh nhau kẻ tám lạng người nửa cân.

Lúc này Côn Bằng liếc nhìn vị trí của Hồng Mông Tử Khí và Vô Tận Hồng Sa, mắt lóe kim quang, tâm thần khẽ động, đột nhiên chuyển từ công sang thủ đối với Chúc Dung.

Hắn dùng vũ lệnh hộ thân, hứng trọn cú đấm của Chúc Dung rồi mượn lực đó để bị đánh văng ra ngoài.

Nhưng hướng hắn bị văng đi chính là chỗ có Hồng Mông Tử Khí!

Ngay lập tức Côn Bằng hiện nguyên hình thành một con đại bằng, sải cánh lao tới, vuốt nhọn định chộp lấy cả tím khí và hồng sa.

Chương 491

Mọi người chưa kịp phản ứng với biến hóa này, nhưng ý định của Côn Bằng rõ ràng đã thất bại.

Không gian dao động, một đạo thân ảnh xuyên toa ra rồi đấm thẳng vào lưng Côn Bằng.

Côn Bằng thảm khiếu một tiếng, hộc máu văng ra xa, người ra tay chính là Đế Giang, kẻ tinh thông không gian pháp tắc nhất trong Tổ Vu!

Côn Bằng rơi xuống một đám mây bên cạnh, hóa thành nhân hình, mặt trắng bệch, miệng đầy máu, hiển nhiên bị thương rất nặng.

Hắn vốn định cậy tốc độ để đoạt bảo rồi chuồn lẹ, nhưng Đế Giang giỏi không gian pháp tắc nên tốc độ còn nhanh hơn hắn nhiều.

Đế Giang sau khi đánh văng Côn Bằng liền đưa tay chộp lấy Hồng Mông Tử Khí, đám tán tu thấy thế vội vã ra tay ngăn cản.

Các Tổ Vu khác lập tức hộ vệ quanh Đế Giang, liều mình cản đòn để Đế Giang đắc thủ rồi dùng không gian pháp tắc đưa tất cả về Bàn Cổ Điện.

Nhưng khi tay Đế Giang chưa kịp chạm vào tím khí thì dị biến lại xảy ra, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Khí tức của nó vô cùng kinh người, mang theo tinh thần chi lực đặc trưng của Thái Dương Tinh, tựa như cả Thái Dương Tinh đang rơi xuống.

Cú chưởng này thu hút toàn bộ sự chú ý, mục tiêu không chỉ là Đế Giang mà bao trùm cả đám tán tu.

Không thể né tránh, chưởng thế già thiên tế nhật, uy thế chấn động

khiến mọi người phải thi triển thần thông để chống đỡ.

Oanh!

Oanh oanh!

Oanh oanh oanh!

Thập Nhị Tổ Vu nhờ thực lực mạnh nên cản được cú chưởng này, nhưng những người khác thì thảm rồi.

Họ vốn đã bị thương nặng, pháp lực lại bị tiêu hao nhiều, nên trước đòn tấn công khủng khiếp này không còn sức chống trả.

Tiếng nổ lớn vang dội thiên địa, cự chưởng hóa thành tinh quang tiêu tán.

Nhìn lại thì mây trời đã tan biến, mặt đất để lại một dấu bàn tay khổng lồ cùng vô số vết nứt, núi sông hoa lá đều bị dư ba quét sạch.

Thập Nhị Tổ Vu nhờ trận pháp nên ngăn cản nhẹ nhàng, dù bị đẩy lùi vài bước nhưng không ai bị thương, trận pháp chỉ hơi chấn động rồi khôi phục ngay.

Đế Giang và Trọc Cửu Âm sắc mặt ngưng trọng nhìn lên hư không.

Trong thiên địa này chỉ có Thiên Đình, chỉ có Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mới thi triển được Thái Dương Tinh tinh thần chi lực đến mức này.

So với Tổ Vu thì đám tán tu thảm hơn nhiều, Minh Hà có hồng liên hộ thân nên chỉ bị khinh thương, còn Côn Bằng thì thê thảm nhất vì vốn đã bị Đế Giang đánh trọng thương, nay lại hứng thêm cú chưởng này khiến mặt không còn giọt máu, ngay cả pháp bảo cũng bị ảnh hưởng.

Ngay cả Côn Bằng và Minh Hà cũng đã bị thương, còn về những

tán tu kia thì không cần phải nói, nguyên bản còn thừa lại ba bốn mươi vị Chuẩn Thánh, lúc này chỉ còn chưa đầy mười mấy người.

Những người này toàn bộ đều là Chuẩn Thánh trung kỳ tu vi, tu vi vô cùng cao thâm, nhưng cũng chịu trình độ tổn thương khác nhau.

May mắn là một chưởng kia đánh về phía tất cả mọi người, nếu chỉ nhắm vào một cá nhân, e rằng cửu tử nhất sinh.

Ngay lúc này, một đạo thân ảnh trực tiếp xuất hiện trên chiến trường, chúng nhân ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên không ngoài dự đoán, chính là Đế Tuấn!

Đế Tuấn nhìn những người trước mắt, khóe miệng nhếch lên, vừa rồi một chưởng kia đã dùng toàn bộ sức mạnh.

May mà không làm hắn thất vọng, một chưởng trực tiếp giải quyết được nhiều tán tu như vậy, giúp Thiên Đình dẹp bỏ phiền phức.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất cùng những người khác cũng đã đuổi tới, chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất đưa tay lên, Phệ Hồn Hồ Lô trực tiếp xuất hiện.

Ngay sau đó Đông Hoàng Thái Nhất nhẹ nhàng vỗ vỗ hồ lô, tức thì thi thể cùng tàn hồn của những tán tu Chuẩn Thánh đã chết kia toàn bộ đều bị thu vào trong hồ lô.

Đế Tuấn từ trên trời giáng xuống, nhìn chúng nhân còn lại, trên mặt lộ ra một tia ý cười.

Chúng nhân nhìn thấy nhóm người Đế Tuấn, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, liên quan đến Thập Nhị Tổ Vu sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện ở đây minh hiển cũng là nhìn chằm chằm vào Hồng Mông Tử Khí, ở trong Hồng Hoang này cũng chỉ có đám người Đế Tuấn mới dám tranh đoạt Hồng Mông

Tử Khí.

Lôi Thần nhìn thấy chúng nhân đại biến sắc mặt, trên mặt lộ ra một tia ý cười nhạt rồi nói: "Hồng Mông Tử Khí, Thiên Đình ta muốn!".

Một câu nói xem chừng khinh miêu đạm tả, nhưng sự bá đạo trong đó lại khiến tất cả mọi người đều nghe ra, người của Thiên Đình xuất hiện ở đây, đối với chúng nhân mà nói chính là đả kích lớn nhất.

Đồng thời trong lòng bọn họ vô cùng hối hận, bọn họ dốc hết tính mạng tranh giành lâu như vậy, cuối cùng lại làm áo cưới cho kẻ khác.

Thiên Đình và Vu Tộc cường đại hiển nhiên không phải họ có thể chống đỡ, huống chi Vu Tộc còn chưa sử dụng toàn lực, Thiên Đình cũng đã mang tới Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Ngay lúc này, Hồng Mông Tử Khí đột nhiên có phản ứng, tử quang đại tác, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một đạo không gian liệt phùng, Hồng Mông Tử Khí như một con chạch muốn chui vào bên trong.

Chúng nhân thấy thế, chân mày cũng nhíu lại, lập tức nhao nhao xuất thủ, nhưng hoàn toàn không kịp, chỉ trong nháy mắt, Hồng Mông Tử Khí trực tiếp chui vào không gian liệt phùng, triệt để biến mất không thấy gì nữa.

Sự đột biến này khiến cho tất cả mọi người tại tràng đều đại kinh thất sắc, hoàn toàn không ngờ tới Hồng Mông Tử Khí lại độn đi.

Thật là quỷ dị, đạo tử khí kia vốn luôn không có động tĩnh, ở chỗ này vạn năm thời gian đều chưa từng nhúc nhích, vậy mà khi Thiên Đình và Vu Tộc hàng lâm liền đào tẩu.

Thập Nhị Tổ Vu thấy vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia thất vọng, giờ đây tử khí đã mất đi tung tích, còn lại cũng chỉ có một kiện

Vô Tận Hồng Sa.

Kiện pháp bảo này đối với bọn họ hoàn toàn không có tác dụng, Thập Nhị Tổ Vu tự nhiên cũng không định tiếp tục lưu lại đây nữa.

Bọn họ trực tiếp giải tán Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cuối cùng nhìn thoáng qua Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất rồi rời đi.

Đông Hoàng Thái Nhất và Lôi Thần tự nhiên không để ý, bọn họ biết Thập Nhị Tổ Vu bỏ đi là vì Hồng Mông Tử Khí không còn, lưu lại cũng không có ý nghĩa gì.

Tổng không thể lại đại chiến một trận với Vu Tộc chứ?

Hoàng Thiên tiền bối từng dặn, khi không cần thiết phải khai chiến, Vu Tộc và Yêu Tộc vạn vạn không được ra tay với nhau.

Cho nên lúc này không thể xuất thủ, tâm tư của đám người Đế Tuấn lúc này đều đặt trên đạo Hồng Mông Tử Khí kia, sự biến mất của nó tuyệt đối có liên quan đến Thiên Đạo hoặc Hồng Quân.

Trong lòng bọn họ còn nghĩ đến một người khác, người mà bọn họ vô cùng tôn kính — Hoàng Thiên.

Với tu vi và thủ đoạn của Hoàng Thiên, muốn đoạt lấy một đạo Hồng Mông Tử Khí đơn giản là quá dễ dàng, nhưng đạo tử khí này dường như vô dụng đối với Hoàng Thiên.

Chương 492

Vì vậy mọi người chỉ tùy ý nghĩ qua, chứ không hề hoài nghi là Hoàng Thiên tiền bối làm.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, trong hư không Hoàng Thiên đang đứng nhìn, trong tay hắn chính là đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Trước đó Hoàng Thiên đã hàng lâm Tử Tiêu Cung, đối thoại với Vận Mệnh Hồng Quân, đạo Hồng Mông Tử Khí này hắn muốn.

Còn việc dùng Hồng Mông Tử Khí làm gì thì không ai có thể nhìn thấu.

Nguyên bản Thiên Đạo định ra tay, nhưng đã bị Hoàng Thiên ra tay trước một bước.

Thiên Đạo muốn ra tay là vì không muốn thấy Yêu Tộc sở hữu một đạo Hồng Mông Tử Khí, khiến vận mệnh của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn bị thay đổi.

Lôi Thần kia lại là người trong Thần Đạo, Nữ Oa là thánh nhân thiên định, nếu lại để Phục Hy đắc đạo Hồng Mông Tử Khí, sau này khi độ kiếp thành công sẽ có hy vọng chứng đạo thành thánh.

Đến lúc đó Nữ Oa, Lôi Thần cộng thêm một Phục Hy, dù cho Yêu Tộc trong lượng kiếp này có xuống dốc, nhưng tất sẽ có ngày quật khởi trở lại, nếu có thêm một vị thánh nhân thì quả là chuyện không thể xem thường.

Nhưng bây giờ Hồng Mông Tử Khí bị Hoàng Thiên lấy được, Thiên Đạo khẳng định sẽ không đi đòi lại, nhưng trong lòng vẫn có một sự lo âu.

Thiên Đạo tin rằng Hoàng Thiên chắc chắn sẽ không đem đạo

Hồng Mông Tử Khí này giao cho Yêu Tộc, bởi vì nếu hắn muốn giao cho Yêu Tộc thì hoàn toàn không cần thiết phải ra tay đoạt lấy như vậy.

Thiên Đạo đã đoán đúng, Hoàng Thiên thật sự không định giao nó cho Yêu Tộc, đạo tử khí này hắn còn có dự tính khác.

Lúc này, đám người Đế Tuấn tuy rằng không bắt được Hồng Mông Tử Khí, nhưng Lôi Thần đã bắt được Vô Tận Hồng Sa.

Nhìn Vô Tận Hồng Sa đang giãy giụa trong tay, Lôi Thần thản nhiên mỉm cười.

Một đạo thần niệm truyền vào trong đó, Vô Tận Hồng Sa nhanh chóng yên tĩnh lại.

Sau đó, Lôi Thần lại nhìn về phía những người còn lại, biết tiếp theo là lúc phải xử lý bọn họ.

Điều khiến chúng nhân không ngờ tới là, vừa mới nhìn về phía những người đó, Côn Bằng đã trực tiếp xoay người hóa thành một con đại bằng phi độn đi mất.

Tốc độ của Côn Bằng vô cùng nhanh, nhưng trong mắt đám người Đế Tuấn, điều này lại khiến họ lắc đầu cười nhạt.

Con Côn Bằng này thật sự là tích mệnh, một câu cũng không nói đã xoay người chạy trốn, cứ như thể Đế Tuấn sẽ đối phó hắn vậy.

Nhưng Côn Bằng chạy, liệu có chạy thoát được không?

Không thèm quan tâm Côn Bằng, Đế Tuấn lại nhìn sang những người còn lại, ánh mắt đầu tiên tự nhiên là nhìn Minh Hà.

Không còn cách nào khác, ai bảo dưới chân hắn dẫm lên Nghiệp Hỏa Hồng Liên nổi bật như vậy chứ?

Minh Hà Lão Tổ thấy vậy cũng phản ứng lại, vội vàng lên tiếng:

"Đế Tuấn đạo hữu, nếu Hồng Mông Tử Khí đã không còn, vậy bần đạo cũng xin cáo từ, nếu sau này có rảnh, bần đạo tự nhiên sẽ tới bái phỏng".

Nghe lời này, bọn người Đế Tuấn chỉ mỉm cười thản nhiên, đồng thời trong mắt cũng lóe lên một tia thần sắc khó hiểu.

Mấy ánh mắt đó khiến Minh Hà cảm thấy rùng mình, nhưng vẫn phải cường giả trấn định mà nhẫn nhịn. "Được thôi, nếu có rảnh, Thiên Đình ta tự nhiên hoan nghênh Minh Hà đạo hữu, đạo hữu cứ tự nhiên".

Lôi Thần nói.

Minh Hà tuy không hiểu ý của Lôi Thần, nhưng cũng theo đó mà rời đi, chỉ là hắn không biết rằng không bao lâu nữa, đám người Đế Tuấn sẽ đích thân tìm tới hắn.

Những tán tu còn lại thấy vậy cũng nhao nhao lên tiếng: "Đế Tuấn đạo hữu, nếu sự tình đã xong, Hồng Mông Tử Khí đã độn đi không dấu vết, vậy bọn ta cũng xin quay về động phủ, cáo từ".

Khi những tán tu này vừa định rời đi, Đông Hoàng Thái Nhất thân hình khẽ động, trực tiếp tung Phệ Hồn Hồ Lô lên không trung.

Cùng lúc đó, chín chín tám mươi mốt cán Phệ Hồn Phiên bay ra, vây nhốt tất cả mọi người ở đây vào bên trong!

Phệ Hồn Hồ Lô làm trận nhãn, Phệ Hồn Phiên bao quanh tả hữu, một tòa Phệ Hồn Đại Trận trực tiếp hình thành, vây khốn tất cả mọi người.

Những người khác thấy vậy, sắc mặt lập tức biến hóa vô cùng, Đế Tuấn hiển nhiên không định để bọn họ đi.

Lúc này trong đám tán tu có một người lạnh lùng nói: "Các vị đạo hữu, vì sao lại chặn đường đi của bọn ta, chẳng lẽ các ngươi thật sự

định đem chúng ta giết sạch hay sao?" "Đúng vậy, Thiên Đình đã giết bao nhiêu tán tu Đại La Kim Tiên rồi, chẳng lẽ còn muốn chém giết cả bọn ta?

Chẳng lẽ định tuyệt diệt truyền thừa một mạch tán tu của chúng ta sao?" Nghe vậy, Phục Hy đạm đạm đạo: "Tuyệt diệt tán tu một mạch thì không dám nói, nhưng các ngươi tất phải chết không nghi ngờ!

Thân phạm sát kiếp, nên phải mệnh vẫn tại đây, huống hồ ngày đó ở Tử Tiêu Cung, cách làm của các ngươi quả thực khiến bọn ta nhìn không vừa mắt!".

Đông Hoàng Thái Nhất cũng bước tới, hắn vốn đã muốn tiêu diệt những kẻ này từ lâu.

Chúng nhân nghe vậy cũng không phí lời nữa, biết Đế Tuấn đã quyết tâm mượn cơ hội này tiêu diệt bọn họ.

Thiên Đình một con đường sống cũng không chừa lại, chỉ có điều khiến họ kỳ quái là tại sao Thiên Đình lại thả Côn Bằng và Minh Hà đi?

Phải biết năm đó ở Tử Tiêu Cung, Côn Bằng và Minh Hà mới là nhân vật chính, cũng là hung thủ bức chết Hồng Vân.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó, kế sách hiện giờ là phải phá đại trận này để thoát thân.

Những cao thủ Chuẩn Thánh còn sống sót tại tràng đồng loạt ra tay, dù đã bị thương nhưng uy thế vẫn thực sự kinh người.

Nếu chỉ có Phệ Hồn Đại Trận thì có lẽ còn có cơ hội phá khai, nhưng đám người Đế Tuấn sao có thể để bọn họ đạt được ý nguyện.

Khi những đòn tấn công của họ rơi vào trận pháp, trước tiên đã bị Phệ Hồn Hồ Lô không ngừng suy yếu, lại có đạo đạo thanh khí hiển hiện để chống đỡ.

Đế Tuấn và Lôi Thần đứng nhìn những kẻ đó vùng vẫy trước cái chết, chỉ đành bất lực lắc đầu, những người này không còn cơ hội thoát khỏi đây nữa.

Một hồi lâu sau, Lôi Thần mở lời: "Đừng tốn công vô ích nữa, đại trận không chỉ có thể thôn phệ nguyên thần và pháp lực, hiện tại còn có Đông Hoàng Chuông chống đỡ, có dùng sức mấy cũng không phá được trận pháp đâu, ngoan ngoãn trở thành vong hồn đi!".

Đúng như Lôi Thần nói, sự giãy giụa của bọn họ chỉ là vô ích, bất kể tấn công thế nào cũng không phá nổi phòng ngự của Đông Hoàng Chuông.

Huống hồ còn bị Phệ Hồn Đại Trận vây khốn, từng người một chỉ có thể trơ mắt nhìn tinh khí nguyên thần và pháp lực tu vi bị Phệ Hồn Hồ Lô thôn phệ sạch sẽ.

Cuối cùng toàn bộ đều bị hồ lô thu vào, một trận kiếp nạn xoay quanh Hồng Vân và Hồng Mông Tử Khí đến đây là kết thúc.

Tuy rằng Hồng Vân là nhân vật chính của kiếp nạn này, nhưng thực tế những tán tu này cũng không thoát được, đây không chỉ là kiếp số của Hồng Vân mà còn là kiếp số của chính họ.

Vì tham lam, vọng tưởng đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí, kết cục lại rơi vào thảm cảnh như ngày hôm nay, nếu không bước vào sát kiếp có lẽ đã có thể tiêu dao giữa thiên địa, đáng tiếc, vạn năm đạo hạnh tiêu tan trong chốc lát, thật bi thán thay!

Chương 493

Sau khi giải quyết xong những người này, đám người Đế Tuấn không lập tức quay về Thiên Đình mà dừng lại một chút.

Đế Tuấn nhìn thoáng qua Vô Tận Hồng Sa trong tay Lôi Thần rồi nói: "Vô Tận Hồng Sa cũng là một kiện bảo bối tốt, Lôi Thần ngươi hãy giữ lấy nó đi".

Lôi Thần cũng không từ chối, hắn cảm thấy mình khá có duyên với Vô Tận Hồng Sa, trước khi triệt để luyện hóa nó, hắn cần phải giải quyết phiền phức bên trong.

Phiền phức đó đương nhiên là một lũ tàn hồn của Hồng Vân, Lôi Thần lại một lần nữa phân xuất một lũ hồn phách tiến vào trong Vô Tận Hồng Sa.

Bên trong kiện bảo pháp này chứa vô số hạt cát đỏ, muốn tìm ra lũ tàn hồn đang ẩn trốn của Hồng Vân cần một khoảng thời gian.

Nhưng điều này cũng không làm khó được Lôi Thần, với tu vi của mình, hắn có cách tìm ra Hồng Vân.

Vô Tận Hồng Sa do vô số hạt cát tạo thành, mỗi một hạt đều có liên quan mật thiết với nhau.

Lôi Thần định phóng ra Cửu Thiên Thần Lôi vào bên trong, chỉ cần thần lôi đánh trúng một hạt cát, nó sẽ phóng điện sang những hạt cát xung quanh.

Vì vậy, tàn hồn Hồng Vân đang ẩn nấp chắc chắn sẽ bị lôi điện đánh ra ngoài.

Lôi Thần trực tiếp ra tay, toàn bộ thực lực tu vi bộc phát trong nháy mắt, điều này cũng làm kinh động tàn hồn Hồng Vân đang trầm

thụy.

Tàn hồn Hồng Vân nhìn thấy hồn phách của Lôi Thần thì nhất thời có chút ngây người, hắn đã gặp Lôi Thần vài lần.

Hắn không hiểu tại sao người này lại tiến vào được Vô Tận Hồng Sa, chẳng lẽ Thiên Đình đã ra tay?

Tàn hồn Hồng Vân đại kinh thất sắc, nhìn động tác của Lôi Thần liền muốn bỏ chạy, nhưng đã muộn.

Vạn thiên lôi điện đánh xuống những hạt cát đỏ, tàn hồn Hồng Vân căn bản không có cơ hội đào thoát, trực tiếp bị đánh cho hồn phi phách tán.

Giải quyết xong tàn hồn Hồng Vân, hồn phách của Lôi Thần quay về bản thể, hắn mỉm cười nhìn món bảo vật trong tay.

Đế Tuấn thấy hồn phách của Lôi Thần quy vị cũng thôi không hộ pháp nữa, sau đó mấy người trực tiếp quay về Thiên Đình.

Sau khi đại chiến kết thúc, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều chấn kinh, vạn vạn không ngờ vì một đạo Hồng Mông Tử Khí mà lại có nhiều người vẫn lạc như vậy.

Gần như đều là những đại năng tồn tại từ thời Tử Tiêu Cung ba ngàn khách, hiện tại trừ người của Yêu Tộc ra, những người còn lại trong Hồng Hoang chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tuy rằng trong ba ngàn khách đó có một ngàn sáu trăm người đã gia nhập Thần Đạo, nhưng hiện tại những đại năng đỉnh cấp của Hồng Hoang còn sót lại thực sự quá ít, khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Đồng thời cũng không ai ngờ được Thập Nhị Tổ Vu không tu nguyên thần lại có thể can thiệp vào, trong tay còn có đại trận khủng bố như vậy.

Lại thêm việc Đế Tuấn và Lôi Thần thừa cơ hội này đại khai sát giới, những cao thủ trong đám tán tu gần như bị chém giết sạch sẽ.

Kết cục, đạo Hồng Mông Tử Khí tranh đoạt bấy lâu lại biến mất không chút tăm hơi.

Kể từ chiến này, mạch tán tu trong Hồng Hoang coi như không còn khí hậu gì nữa, ngoại trừ một vài cá biệt Chuẩn Thánh ra, còn lại nhiều nhất cũng chỉ là một số Đại La Kim Tiên.

Số lượng vô cùng ít ỏi, đơn giản là thập phần khả liên, căn bản không thể so bì với hai tộc Vũ Yêu được nữa.

Những tán tu cao thủ còn sót lại cũng đã thấy được sự đáng sợ của lượng kiếp, nào dám tiếp tục dấn thân vào nữa.

Đương nhiên, sinh linh Hồng Hoang cũng thực sự thấy được sự cường đại của hai tộc Vũ Yêu, bất kể là một chưởng của Đế Tuấn phách tử mấy chục vị Chuẩn Thánh hay là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc đều là những tồn tại không thể chạm tới.

Những người này đều vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, có thể nói Thánh Nhân không xuất thế thì họ là vô địch.

Mà hiện tại Thánh Nhân chỉ có một mình Hồng Quân Đạo Tổ, Đạo Tổ lại không màng thế sự, cho nên giữa thiên địa này ai dám đi trêu chọc Thiên Đình và Vu Tộc chứ...

Lúc này giữa thiên địa, một con đại bằng khổng lồ đang cấp tốc tiến về phía trước, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta há hốc mồm.

Giống như đằng sau có tồn tại khủng bố nào đó truy đuổi, hắn không dám dừng lại một khắc nào, đôi cánh lớn vỗ mạnh tạo ra từng trận cương phong, phi độn một hồi lâu mới chậm lại.

Con đại bằng thân hình rung lên, trực tiếp hóa thành một vị đạo

nhân, từ từ đáp xuống đám mây, đạo nhân này tự nhiên là Côn Bằng.

Ngồi xếp bằng trên mây, Côn Bằng vừa trị liệu vết thương vừa chậm rãi bay về phía Bắc Minh Hải, lần này hắn thực sự đã gặp xui xẻo lớn.

Hồng Mông Tử Khí không tranh được, thân thụ trọng thương, e là không có vài vạn năm tu dưỡng thì không lành được.

Giờ đây đang ở trên đại địa Hồng Hoang, Côn Bằng cảm thấy không an toàn, chỉ đợi thương thế ổn định là sẽ lập tức quay về Bắc Minh Hải, định bụng trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện nữa.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Côn Bằng cuối cùng cũng tốt hơn một chút, tuy vẫn trọng thương nhưng đã ổn định, ít nhất tạm thời sẽ không xấu đi nữa.

Côn Bằng quay đầu nhìn lại, trong lòng không khỏi rùng mình, đến giờ phút này hắn mới hiểu sự đáng sợ của Thập Nhị Tổ Vu và đám người Đế Tuấn, may mà bọn họ không truy đuổi, nếu không chắc chắn không chạy thoát được.

Khi Côn Bằng định nhanh chóng quay về Bắc Minh Hải thì đột nhiên trên đường đi xuất hiện một đạo thân ảnh.

Người này mặc đạo bào màu thổ hoàng, trên đó thêu những hoa văn kỳ lạ, Côn Bằng thấy vậy liền đại biến sắc mặt, giọng nói có chút run rẩy hỏi: "Phục...

Phục Hy đạo nhân, không biết Phục Hy đạo hữu vì sao lại chắn đường đi của ta?".

Phục Hy nhìn Côn Bằng, trên mặt lộ ra một tia ý cười, sau đó giơ tay lên, một cán tiểu phiên trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay.

Không cần nói cũng biết đây chính là Chiêu Yêu Phiên, khí vận chí bảo của Yêu Tộc, sự xuất hiện của nó khiến trái tim Côn Bằng chìm

xuống đáy vực.

Sắc mặt Côn Bằng trở nên cực kỳ nan khán, Phục Hy thản nhiên mỉm cười hỏi: "Đạo hữu cảm thấy thế nào?".

Côn Bằng nhìn nụ cười trên mặt Phục Hy, tâm trạng vô cùng tệ hại, tu vi của Phục Hy cũng rất cao thâm, nếu ở trạng thái đỉnh phong thì hắn không sợ, nhưng lúc này hắn đang trọng thương, căn bản không phải đối thủ.

Đến giờ phút này, trong lòng Côn Bằng uất ức đến cực điểm, trước đó ở Tử Tiêu Cung đã mất đi đại cơ duyên, sau lại tranh đoạt tử khí mà bị trọng thương.

Hiện giờ Thiên Đình hiển nhiên không buông tha cho hắn, trực tiếp để Phục Hy chặn đường, triệt để muốn đoạn tuyệt con đường của hắn!

Lúc này trước mặt Côn Bằng chỉ có hai con đường, một là chết, hai là giao ra một đạo bản mệnh nguyên thần rồi gia nhập Thiên Đình!

Côn Bằng nhìn Chiêu Yêu Phiên trong tay Phục Hy, tâm tình cực độ phức tạp, một khi bản mệnh nguyên thần tiến vào trong đó, từ nay về sau tính mạng của hắn sẽ hoàn toàn nằm trong tay Đế Tuấn.

Trong lòng Côn Bằng tự nhiên vô cùng bất cam, chỉ có thể trầm giọng nói: "Phục Hy đạo hữu, Đế Tuấn đạo hữu có ý gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao?".

Nghe vậy, Phục Hy nhìn Côn Bằng đang không phục, đạm đạm nói: "Côn Bằng, Thiên Đình ta đã cho ngươi cơ hội nhưng ngươi không nắm bắt, hiện giờ thì không do ngươi quyết định nữa rồi.

Chương 494

Chỉ cần gia nhập Thiên Đình, an tâm vì chúng ta hiệu lực, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, Thiên Đình không thiếu Tiên Thiên Linh Bảo, nếu có công, bọn ta sẽ không tiếc thưởng tứ, chọn sinh hay tử đi!".

Ngay lúc này, một giọng nói khác truyền tới, sau đó thấy Lôi Thần trực tiếp từ hư không hạ xuống.

Côn Bằng nhìn Lôi Thần trước mắt, thần sắc thay đổi liên tục, hắn biết rõ ở Thiên Đình chỉ có ba vị là thực sự có quyền quyết định: thứ nhất là Đế Tuấn, thứ hai là Đông Hoàng Thái Nhất, thứ ba là Lôi Thần.

Lời nói của Lôi Thần hắn tin tưởng được, những điều kiện vừa rồi chắc hẳn là thật.

Dù vậy, Côn Bằng vẫn có chút không cam lòng, nhưng cuối cùng mọi cảm xúc đều hóa thành một tiếng thở dài thườn thượt, tâm thần khẽ động, một đạo bản mệnh nguyên thần bị phân tách ra.

Đạo nguyên thần đó trực tiếp bay vào trong Chiêu Yêu Phiên, vốn đã trọng thương, giờ đây vết thương của Côn Bằng lại càng trầm trọng hơn.

Lôi Thần thấy cảnh này liền giơ tay lên, một đạo kim quang mang theo Thần Đạo pháp tắc chi khí trực tiếp nhập vào cơ thể Côn Bằng.

Thương thế của Côn Bằng nhanh chóng được tu phục, không bao lâu sau đã lành được đại bán.

Điều này khiến sự bài xích ban đầu của Côn Bằng giảm đi vài phần, lúc này hắn cũng đã thấy được sự tài đại khí thô của Thiên

Đình.

Hoàng Thiên cũng đã rời đi, khi thân ảnh của hắn xuất hiện lần nữa thì đã ở trong Huyết Hải.

Tại đây, Hoàng Thiên lại một lần nữa giáo huấn Thập Nhị Tổ Vu, chỉ ra những chuyện ngu xuẩn mà bọn họ đã làm trong trận đại chiến vừa qua.

Thập Nhị Tổ Vu nghe xong lời giáo huấn của Hoàng Thiên cũng trở nên cẩn thận hơn, bọn họ biết mình đã sai, đặc biệt là Đế Giang, người tu luyện Không Gian Pháp Tắc lại không phát hiện ra Đế Tuấn ẩn nấp trong không gian.

Rời khỏi Huyết Hải, Hoàng Thiên không báo cho đám người Đế Giang mà chọn tự mình đi đến Minh Giới.

Sau khi Hồng Quân thành thánh, Vũ Yêu lưỡng tộc được thành lập, Vu Tộc chiếm cứ Huyết Hải cũng thúc đẩy sự diễn hóa của Minh Giới thành công.

Hoàng Thiên trực tiếp phá vỡ cách mô, nháy mắt hàng lâm Minh Giới, nơi sau này sẽ diễn hóa thành địa ngục.

Vì Hậu Thổ sau này hóa sinh luân hồi, diễn hóa mười tám tầng địa ngục, cầu Nại Hà, sông Vong Xuyên và đá Tam Sinh, tất cả đều là tiêu chí của địa vực này.

Nhưng lúc này Minh Giới chỉ có Hoàng Tuyền, dù chỉ có Hoàng Tuyền nhưng đây cũng là Minh Giới thực thụ.

Mười tám tầng địa ngục chỉ đại diện cho một phần nhỏ, toàn bộ Minh Giới có không gian vô tận.

Lúc này trước mặt Hoàng Thiên là một cỗ huyết quan khổng lồ, đây cũng là mục đích chính của hắn khi tới đây: tìm kiếm Hỗn Độn Ma Thần Luân Hồi!

Không, chính xác mà nói, lúc này Luân Hồi Ma Thần không thể gọi là Hỗn Độn Ma Thần nữa mà phải gọi là "Hống"! "Hống, bản tôn hàng lâm rồi, còn không ra!" Hoàng Thiên hét lớn một tiếng, chấn động khắp cả U Minh Giới!

Ầm ầm! "Ai?

Ai dám quấy rầy bản tọa?" Sau một tiếng nổ lớn, cỗ huyết quan khổng lồ kia run rẩy kịch liệt, nắp quan tài trực tiếp bay ra, hóa thành một đạo lưu quang lao về phía Hoàng Thiên. "Bất tự lượng lực!" Hoàng Thiên mỉm cười khinh miêu đạm tả rồi phất tay một cái.

Hắn phát hiện mình đã quá cẩn thận rồi, Hống lúc này chỉ có tu vi Chuẩn Thắng đỉnh phong, kém xa so với dự đoán của hắn.

Tu vi này thì ngay cả Hồng Quân hay các thánh nhân sau này cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Chẳng trách đám Tướng Thần, Hạn Bạt sau này chỉ là một lũ không lên nổi đại diện, lão tổ tông của bọn họ cũng chỉ ở mức này thì bọn họ mạnh thế nào được?

Cho nên tuy chủng loại cương thi phân bố vô số nhưng vẫn luôn bị coi là tà ác, không thể làm nên chuyện lớn.

Hoàng Thiên phất tay, đòn tấn công của huyết quan trực tiếp bị đánh bay, điều này khiến Hống trong quan tài được một trận kinh hãi.

Hắn ở nơi này chịu đựng vô tận tuế nguyệt, sau đó nhờ Luân Hồi Bàn trọng sinh thành Hống, thậm chí nhờ sự thần kỳ của Luân Hồi Pháp Tắc mà nắm giữ sức mạnh to lớn.

Trước đó khi Minh Giới diễn hóa hoàn thành, hắn đã định đợi tu vi đột phá Thánh Nhân mới bước ra ngoài.

Không ngờ vừa mới bế quan không bao lâu đã có người lặng lẽ tìm tới tận cửa.

Hống nhìn Hoàng Thiên, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi, đồng thời Hoàng Thiên cũng quan sát Hống một lượt.

Nhìn dáng vẻ của Hống, Hoàng Thiên phát hiện hắn không giống như tưởng tượng, hoàn toàn khác với cương thi trong ký ức của mình.

Nhưng Hoàng Thiên nhanh chóng hiểu ra, cương thi đời sau có lẽ chỉ là những sản phẩm lỗi sau vô số đời mà thôi.

Giống như tiểu yêu tiểu ma, chỉ là lũ học lỏm được chút da lông.

Thực tế bất kể là Tiên, Thần, Đạo, Yêu, Ma, Quỷ hay thậm chí là Cương thi, ở cấp bậc đỉnh phong nhất thì cũng giống như vạn thiên đạo pháp, đều là thù đồ đồng quy.

Như Hoàng Thiên khí tức và đạo vận đều thuộc về hồn nhiên thiên thành.

Hống này với tư cách là Cương Thi Chi Tổ cũng tương tự như vậy, không hề đáng sợ như lời đồn, chỉ có chút khác biệt với sinh linh thông thường mà thôi.

Hoàng Thiên nhận ra Luân Hồi Ma Thần này không còn Luân Hồi Pháp Tắc, hắn đã mất đi quyền khống chế pháp tắc đó, thay vào đó là thứ sức mạnh thiên về thôn phệ linh hồn.

Hắn khẳng định Luân Hồi Ma Thần sau khi vào Hỗn Độn tuyệt đối đã chết một lần, lúc đó không còn ai có thể tu luyện Hỗn Độn Pháp Tắc nữa.

Ngay cả Hống này cũng không được, lúc này người duy nhất tu luyện Luân Hồi Pháp Tắc trong Hồng Hoang chỉ có Hậu Thổ. "Ngươi là ai?

Tại sao trên người lại có một loại khí tức khiến ta vừa quen thuộc vừa cảm thấy sợ hãi?" Hống phát hiện khí tức của người này vô cùng khủng bố. "Không biết nên gọi ngươi là Luân Hồi, hay nên gọi là

Hống?" Hoàng Thiên hỏi ngược lại. "Luân Hồi?

Hống..." Đi kèm với sự diễn hóa của Minh Giới, Hống dần nhớ lại ký ức trước kia, nhưng chỉ là một số bí mật trọng yếu chứ không có truyền thừa triệt để. "Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại biết nhiều như vậy?" Hống khó chịu hỏi.

Chương 495

"Hanh hanh, bản tôn là ai sau này ngươi sẽ biết, nhưng bây giờ ngươi phải nói cho bản tôn biết mục đích của ngươi ở đây là gì!" Hoàng Thiên nói. "Mục đích?" "U Minh Giới này vô cùng quan trọng, sự tồn tại của ngươi ở đây không an toàn, vì thế lần này bản tôn định đưa ngươi đi khỏi đây!" Nghe lời này, Hống lập tức nổi giận nói: "Hừ, không thể nào, đừng hòng!".

Hống vừa dứt lời, Hoàng Thiên đã trực tiếp giáng xuống một chưởng, Hống liền bị đánh bay đi.

Phải biết rằng đây là do Hoàng Thiên đã khống chế tu vi, nếu không thì một chưởng này đã lấy mạng Hống rồi.

Ngay cả khi Hống sở hữu tu vi của Luân Hồi Ma Thần năm xưa thì Hoàng Thiên vẫn có thể thắng dễ dàng, huống chi là bây giờ.

Thực ra hắn ra tay là muốn giữ thể diện cho vị Cương Thi Chi Tổ này, nếu không thì đối với hắn Hống chỉ là một con kiến mà thôi.

Một chưởng trực tiếp đánh vào thân thể mà Hống luôn tự hào khiến hắn run rẩy, miệng phun tươi máu. "Hừ, bản tôn không có thương lượng với ngươi, ngươi bắt buộc phải đồng ý!" Hoàng Thiên nói xong, khí thế trên người bộc phát, áp chế mạnh mẽ về phía Hống.

Thân thể cương thi mà Hống hãnh diện bắt đầu run rẩy, lớp da nứt toác, máu tươi tràn ra như thể sắp tự bạo.

Uy áp của Hoàng Thiên trực tiếp ép Hống phải quỳ xuống, nhưng truyền thừa và sự kiêu ngạo của hắn không cho phép làm vậy.

Hai người cứ thế giằng co, Hoàng Thiên cũng nảy sinh chút hứng thú muốn chơi đùa.

Vì vậy hắn không dùng toàn lực mà chỉ sử dụng một chút sức mạnh và pháp tắc.

Nhưng dù vậy cũng đủ khiến Hống không thể đứng vững, hắn đang gồng mình chống cự để đứng lên.

Hống càng chống cự thì Hoàng Thiên càng tăng thêm lực đạo pháp tắc, khiến hắn ngày càng không chống đỡ nổi.

Hai người cứ như đang ngao ưng, giằng co hồi lâu, cuối cùng Hoàng Thiên cũng thấy chán và bắt đầu tăng thêm lực độ. "Không...

Ta là Luân Hồi Ma Thần, Thú Hoàng Luân Hồi chuyển thế, ta là Hống..." Dưới áp lực của Hoàng Thiên, Hống vẫn không khuất phục, điều này vô tình khiến những ký ức truyền thừa của hắn dần hiện về. "Hoàng Thiên, Hoàng Thiên..." Chỉ nghe một tiếng "bịch", dù Hống có chống đối thế nào thì cuối cùng cũng không chịu nổi, quỳ rạp xuống đất, xương bánh chè của hai chân trực tiếp vỡ vụn.

Máu của Hống đối với hậu thế là thứ vô cùng nghịch thiên, nhưng lúc này trước mặt Hoàng Thiên thì lại bị lãng phí như vậy.

Đến lúc này Hoàng Thiên mới hài lòng thu lại uy áp, nhìn Hống đang nằm dưới đất với ánh mắt giễu cợt. "Hống, lúc còn là Thú Vương ngươi đã không phải đối thủ của bản tôn, giờ phút này trong mắt ta ngươi chỉ như con kiến mà thôi, lấy đâu ra dũng khí để lên mặt trước mặt bản tôn?" "Hoàng Thiên... ta là Cương Thi Chi Tổ, siêu thoát lục đạo luân hồi, ta là bất tử bất diệt, ngươi giết không nổi ta đâu, ha ha ha!" Lúc này Hống trông vô cùng thê lương, máu nhuộm đỏ cả người, đôi mắt nhìn Hoàng Thiên đỏ rực như máu. "Hừ, giết ngươi chỉ làm bẩn tay bản tôn, ta sẽ trấn áp ngươi vĩnh sinh vĩnh thế!" Hoàng Thiên lúc này cũng đã nổi giận.

Hắn không còn hứng thú trừng phạt Hống nữa, thật lãng phí thời gian.

Với tu vi của mình mà lại đi bắt nạt một tên Hống chỉ có Chuẩn Thánh tu vi thì hoàn toàn không có cảm giác thành tựu, ngược lại còn thấy chán ghét.

Trước kia khi hắn và Luân Hồi Ma Thần cùng tồn tại, cảm giác đó vô cùng bàng đại, nhưng bây giờ thì không còn nữa.

Nhìn Hống đang chật vật, Hoàng Thiên phất tay một cái, trên hư không xuất hiện một ngọn núi vàng cùng năm cột trụ vàng từ từ hạ xuống.

Ngọn núi và những cột trụ đều mang theo Thần Đạo pháp tắc vô cùng cường đại.

Ngọn núi vàng của Thần Đạo trực tiếp đè lên người Hống, những cột trụ vàng xuất hiện năm đạo thần liên khóa chặt lên ngọn núi. "Không, không...

Hống..." Tiếng kêu gào như dã thú và sự bất cam của Hống không làm Hoàng Thiên bận tâm, hắn đến đây để xem xét Minh Giới và giải quyết Hống, giờ việc đã xong thì không cần ở lại lâu.

Hiện tại bất kể Hống có nguyện ý hay không, Hoàng Thiên cũng phải đưa hắn đi, không thể để hắn ở lại đây.

Tên này là một nhân vật vô cùng nguy hiểm, tự mình trấn áp thì tốt hơn, nếu không để hắn tiếp tục quấy nhiễu phong vân làm Hồng Hoang hỗn loạn thì không tốt.

Chủ yếu nhất là Hoàng Thiên sợ hắn làm loạn kế hoạch của mình.

Vốn dĩ hắn rất ghét loại thây ma không có cảm tình này, đời trước đã ghét, đời này cũng vậy.

Vì vậy vận mệnh của Hống không còn như quỹ tích ban đầu, chủng loại cương thi này cũng sẽ không lan rộng ra vô số thế giới nữa.

Trừ khi được Hoàng Thiên cho phép, hoặc là khi nào hắn cảm thấy quá nhàm chán mới thả Hống ra ngoài.

Sau khi trấn áp Hống, Hoàng Thiên nháy mắt đã xuất hiện ở nơi cách đó ức vạn dặm để quan sát U Minh Giới.

Là một tồn tại không thể thiếu của Hồng Hoang, U Minh Giới lúc này vẫn còn đang bị phong trần, không có gì đặc biệt ngoại trừ con sông U Minh Hà chảy ngang qua.

Ở địa ngục sau này có một con sông rất nổi tiếng gọi là Hoàng Tuyền Hà, đó chỉ là một nhánh của con sông này, đủ thấy U Minh Hà dài đến mức nào.

U Minh Hà, nước sông U Minh, phi Đại La không thể chạm vào, rộng lớn vô biên, hạo hạo đãng đãng.

Những linh hồn sau khi chết của sinh linh Hồng Hoang đều ở trong con sông dài này, vì không có luân hồi nên không thể đầu thai chuyển thế, không thể trọng sinh.

Tuy nhiên cũng có những linh hồn muốn thoát khỏi dòng nước này để lên bờ, dù không còn ký ức nhưng họ vẫn còn bản năng.

Theo bản năng thôi thúc, họ muốn đào thoát khỏi sông U Minh, nhưng điều đó là cực kỳ khó khăn.

Những linh hồn thành công thoát khỏi U Minh Hà sẽ trở thành một loại sinh linh đặc thù của Minh Giới, tương tự như u linh, quỷ, hồn phách, nhưng hiện tại số lượng này cực kỳ ít.

Những sinh linh này du đãng trong U Minh Giới rộng lớn, dựa vào việc thôn phệ đồng loại để lớn mạnh cho đến ngày sinh ra linh trí.

U Minh Hà là nguồn cội của cả U Minh Giới, không ngừng có những hồn phách không có linh trí vượt qua dòng nước để trở thành một loại tồn tại khác.

Hoàng Thiên biết rằng U Minh Giới này cũng giống như Thiên Đình, không chỉ đơn thuần là nơi thừa tiếp luân hồi cho Hồng Hoang mà còn cho ức vạn thế giới khác nữa.

Vì vậy tầm quan trọng của nó là không thể đo lường.

Sau này nó sẽ liên kết với cửa địa ngục của vô số tiểu thế giới, luân hồi không ngừng giữa tiểu thế giới và Hồng Hoang, đó mới là giá trị cốt lõi của U Minh Giới.

Chương 496

Chư thiên vạn giới, trừ những thánh nhân đã nhảy ra khỏi vòng sinh tử, còn lại ai cũng phải qua đây một lần.

Thậm chí ngay cả Thánh Nhân nếu không cẩn thận cũng có thể phải trải qua một phen, dù chuyện này rất hiếm thấy.

Hồng Quân giảng đạo giúp Hồng Hoang viên mãn, vô số tiểu thế giới cũng bắt đầu diễn hóa, dù căn cơ không bằng Hồng Hoang nhưng tốc độ diễn hóa lại rất nhanh.

Có lẽ chỉ mất nửa lượng kiếp là chúng sẽ bắt kịp tốc độ diễn hóa của Hồng Hoang, lúc đó U Minh Giới cũng phải gánh vác trách nhiệm luân hồi chuyển thế này.

Thiên Đình và U Minh Luân Hồi thực chất giống như những hình chiếu chư thiên, chỉ cần thế giới nào nằm dưới sự kiểm soát của Thiên Đạo Hồng Hoang thì đều có Thiên Đình và Địa Ngục.

Đa số đó là những thế giới mà hậu thế quen thuộc.

Ý chí của Thiên Đạo trước khi chính thức được sinh ra đã kiểm soát những nơi này.

Tuy nhiên vẫn có nhiều thế giới sau khi sinh ra ý thức riêng sẽ bài xích Thiên Đạo Hồng Hoang, đó là những thế giới ít người biết tới.

Giống như việc có vô số Hồng Hoang, Yêu tộc, Tiên tộc, Nhân tộc, thực chất là do sức mạnh của trận Phong Thần đại chiến khiến Hồng Hoang tan vỡ gây ra.

Thế giới Hồng Hoang tan vỡ không chỉ khiến bản thân nó tổn thất nghiêm trọng mà còn gián tiếp xuyên thủng cách mô của các tiểu thế giới phụ thuộc.

Từ đó Nhân, Yêu, Đạo, Ma, Quỷ cũng theo những mảnh vỡ đó mà tiến vào vô số tiểu thế giới.

Điều này giúp các tiểu thế giới cũng có chủng tộc và truyền thừa giống như Hồng Hoang.

Việc Thiên Đạo cố ý để Hồng Hoang tan vỡ thực chất là vì mục đích phá kén trọng sinh, những nơi có mảnh vỡ rơi vào đều sẽ bị Thiên Đạo để mắt tới để sau này hợp nhất.

Đây cũng là bí mật mà Hoàng Thiên đã suy đoán ra, nếu không Hồng Quân cũng không ngốc đến mức không ngăn cản các thánh nhân, để cho Hồng Hoang tan vỡ rồi mới ra tay.

Thực chất đó là một kế hoạch của Thiên Đạo, nhưng ở đời này mọi chuyện đã khác, Hoàng Thiên không muốn Hồng Hoang tan vỡ, không tan vỡ vẫn có thể dung hợp các thế giới, chỉ là tốn công sức hơn một chút thôi.

Nhưng với Hoàng Thiên, chỉ cần tu vi thăng tiến thì hoàn toàn có thể làm được, vừa giữ được nguyên khí cho Hồng Hoang, vừa không để Vu Yêu tổn thất thảm trọng.

Hoàng Thiên định mang theo những sinh linh này xâm chiếm các tiểu thế giới, những nơi chưa bị Thiên Đạo Hồng Hoang kiểm soát.

Còn những nơi đã bị kiểm soát thì Thiên Đạo sẽ tự mình dung hợp.

Hai bên cùng nỗ lực thì vẫn tốt hơn một mình Thiên Đạo làm.

Hồng Hoang tan vỡ tuy mưu đồ lớn nhưng tổn thất cũng quá thảm trọng, nay có cách khác tốt hơn thì sao không làm?

Ở đời này không cần phải thế nữa, Hồng Hoang không tan vỡ, Hoàng Thiên cũng có thể dựa theo kế hoạch với Nhân Quả Ma Thần và Thôn Thiên để tìm kiếm những tiểu thế giới đó.

Chỉ cần tìm được, có thể chiến thắng ý chí thiên địa ở đó, sau đó phá vỡ chúng để Thiên Đạo Hồng Hoang can thiệp và dung hợp.

Cho nên U Minh Giới và Thiên Đình sau này không chỉ dành cho riêng Hồng Hoang.

Mục đích của Hoàng Thiên là muốn Thần Đạo truyền vào vạn thiên thế giới, trở thành pháp tắc số một trong Hỗn Độn.

Tuy có những nơi xa xôi nhưng chủ lực của Thần Điện luôn chú ý đến Hồng Hoang.

Ở các tiểu thế giới có thể có truyền thuyết về Thần Điện nhưng nó gần như không tồn tại thực tế, chỉ có những người tu hành Thần Đạo mà thôi.

Khi cần sẽ sử dụng các bí thuật như Thần Giáng Thuật hoặc triệu hoán để nhân viên Thần Điện hạ phàm trừ yêu diệt ma.

Tương tự với Minh Giới, nếu có ác quỷ hung linh quấy nhiễu ở tiểu thế giới thì cũng có thể triệu hoán người của Thần Đạo từ Minh Giới tới.

Tuy nhiên điều này cần thời gian để diễn biến, lúc này Thần Điện tuy bàng đại nhưng vẫn chưa đi đến bước đó.

Thần Điện hiện đang nắm giữ tinh không, tứ hải và đại địa Hồng Hoang, nhưng Thiên Đình vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được Minh Giới.

Thiên Đình hiện tại chỉ là sơ hình, Minh Giới cũng vừa mới diễn hóa thành công, Hậu Thổ chưa hóa sinh luân hồi nên còn phải đợi lâu.

Sau khi du lịch Minh Giới và dự tính cho tương lai, Hoàng Thiên cảm thấy đây là thu hoạch lớn nhất bên cạnh việc trấn áp Hống. "Nếu đã như vậy, tạm thời việc ở Minh Giới đã xong, quay về Thần Điện thôi!".

Hắn suy tính một hồi rồi quyết định trở về Thần Điện xem xét sự tình.

Lúc này ở đại lục Hồng Hoang, việc Côn Bằng nhập Thiên Đình cũng gây ra ít nhiều ảnh hưởng, nhưng so với việc Thiên Đình chém giết các Tử Tiêu khách thì chỉ là chuyện nhỏ.

Côn Bằng dù là đại năng đỉnh cấp nhưng giờ bản mệnh nguyên thần đã nằm trong tay Đế Tuấn, không còn đường lui nên đành mang theo toàn bộ Yêu Tộc ở Bắc Minh Hải gia nhập Thiên Đình.

Lần này đám người Đế Tuấn chém giết được nhiều tán tu như vậy nên cũng thu được không ít Tiên Thiên Linh Bảo mà những người đó có được ở Tử Tiêu Cung.

Bây giờ xem như hời cho Thiên Đình, tuy đa số chỉ là hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng đối với Đại La Kim Tiên của Thiên Đình và Côn Bằng thì lại vô cùng hữu dụng.

Những bảo vật này đương nhiên không sánh được với những thứ Đế Tuấn thu thập được trước đó, nhưng cũng khiến người ta đỏ mắt.

Côn Bằng cũng rất thông minh, việc đầu tiên khi gia nhập Thiên Đình là đem hết gia sản của mình ra cống hiến.

Biểu hiện của hắn khiến Đế Tuấn rất hài lòng, đồng thời Lôi Thần cũng thực hiện lời hứa, ban cho Côn Bằng một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhận được bảo vật, Côn Bằng cũng cảm thấy xuôi lòng hơn, ít nhất ở Thiên Đình có công thì sẽ được thưởng công bằng.

Thiên Đình giờ đang phát triển mạnh mẽ dưới sự chủ trì của Đông Hoàng Thái Nhất và Lôi Thần, mọi việc đều diễn ra tuần tự, đây là nơi nương tựa tốt cho Yêu Tộc nên mỗi ngày đều có người gia nhập.

Nhưng trong bóng tối, Thiên Đình vẫn rất cảnh giác với Vu Tộc,

vì điều gì tốt cho Yêu Tộc thì chắc chắn là xấu cho Vu Tộc.

Vì vậy Vu Tộc tuyệt đối không ngồi yên, nhưng lúc này Thập Nhị Tổ Vu đang bế quan, Vu Tộc do các đại vu lãnh đạo nên phát triển khá kín đáo.

Thập Nhị Tổ Vu cũng rất kiêng dè Thiên Đình, đặc biệt là khi Thiên Đình có trận pháp đáng sợ, họ luôn lo lắng liệu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thực sự đối kháng nổi với Bàn Cổ Chân Thân của mình hay không.

Dù trong lòng chưa nắm chắc nhưng không có nghĩa là họ sợ hãi, chỉ là có chút lo âu mà thôi.

Những năm qua, hai tộc Vũ Yêu tung hoành khắp Hồng Hoang, cả hai đều dính phải không ít nhân quả nghiệp lực.

Vu Tộc không tu nguyên thần nên không sợ nghiệp lực, nhưng Yêu Tộc thì có.

Để tiêu trừ nhân quả, họ đã phải tiêu tốn không ít Tiên Thiên Công Đức.

Chương 497

Vu Tộc muốn không bị nghiệp lực quấy nhiễu thì cũng phải bỏ ra công đức khai thiên, đây là tin tốt cho Thiên Đình.

Ngược lại Thiên Đình cũng phải bỏ ra lượng lớn công đức, đây cũng là tin tốt cho Vu Tộc.

Nhưng bây giờ là lúc phải án binh bất động, Thập Nhị Tổ Vu cần tranh thủ tu luyện Thần Nguyên Quyết.

Còn về Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng bắt đầu chuẩn bị bế quan, đợi khi xuất quan sẽ quyết đấu một trận với Vu Tộc.

Sau khi dạo chơi ở Minh Giới, Hoàng Thiên định trở về Thần Điện, nhưng trên đường về đột nhiên cảm thấy có một loại triệu hoán.

Cảm giác này rõ ràng là của một món linh bảo có duyên với mình phát ra, khiến hắn sững sờ, cảm giác này giống như quay lại thời kỳ trước khi Thiên Đạo xuất thế, khi các loại linh bảo còn rất gần gũi.

Từ khi Thiên Đạo xuất thế, đã lâu lắm rồi hắn mới lại có cảm ứng triệu hoán như vậy.

Cảm giác cũ xuất hiện khiến hắn có chút vui mừng. "Không biết linh bảo nào có duyên với bản tôn, để ta đi xem thử".

Không chút do dự, Hoàng Thiên trực tiếp đi theo cảm ứng, hắn suy tính một phen thì thấy có một cuộc tranh đoạt linh bảo vô cùng tàn khốc đang diễn ra.

Có những đại năng đang hưng phấn chạy tới, nhưng với tốc độ của Hoàng Thiên thì hắn đã đến nơi trước.

Trước mặt hắn là một mảnh đất trống, linh khí thưa thớt nhưng lại đầy rẫy tử khí nồng đậm, khiến cho vạn dặm xung quanh không

một sinh linh.

Những người đến đây đều nghĩ nơi này là một chiến trường cổ xưa di lưu lại nên mới tử tịch như vậy.

Nhưng cách đây không lâu, giữa mảnh đất trống đột nhiên xuất hiện hai ngọn núi, trên núi có đạo vận bao quanh, khí thế bàng bạc, nhìn qua là biết có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế.

Không chỉ có một mà là hai kiện cực phẩm xuất thế cùng lúc, trường hợp này trong Hồng Hoang là rất hiếm thấy.

Khi linh bảo xuất thế, những đại năng ở gần hoặc những người có cơ duyên đều đã cảm ứng được và tìm tới.

Lúc này một đạo nhân bước tới, Hoàng Thiên nhìn qua đã nhận ra thân phận, chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân đời sau.

Người này là người ở núi Linh Thứu, sinh ra từ một chiếc quan tài tiên thiên, được kế thừa bản nguyên khí của Cổ Quỳnh Lão Tổ.

Hắn có các bảo vật như Táng Nhân Quan, Lưu Ly Đăng, và nhờ cơ duyên xảo hợp mà lấy được Càn Khôn Xích từng bị đánh bay trong trận Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhiên Đăng xuất thế hơi muộn nên chỉ kịp nghe Hồng Quân giảng đạo lần thứ nhất, nhưng tu vi cũng đã đạt mức Chuẩn Thánh và có chút danh tiếng.

Lần này cảm thụ được chỉ dẫn, biết có linh bảo quan trọng xuất thế, Nhiên Đăng tự nhiên không bỏ qua.

Khi mọi người tụ tập lại, Nhiên Đăng mới thấy không đơn giản, tại tràng có rất nhiều đại năng, cao thủ Đại La không ít.

Trong đó có mấy vị cũng là khách ở Tử Tiêu Cung, khi linh bảo hiện hình dù chưa xuất thế hoàn toàn thì đại chiến đã bùng nổ.

Chỉ thấy một cuốn sổ lớn màu đen tỏa ra tử khí nồng đậm cùng một cán bút lớn màu xanh hiện ra trước mắt chúng nhân. "Cực phẩm linh bảo!" Mọi người lập tức nhận ra phẩm giai của hai món pháp bảo, ai nấy đều không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Đối với bọn họ, Tiên Thiên Linh Bảo thông thường đã khó gặp, huống chi là cực phẩm.

Vì thế tất cả sinh linh tại tràng đều lao lên tranh đoạt! "Các ngươi dừng tay, hai kiện linh bảo này thuộc về lão đạo, mau lui xuống". "Thật là hoang mưu, linh bảo có duyên giả mới được hưởng, lão đạo thật không biết xấu hổ". "Đúng vậy, mọi người đều là người có duyên, tại sao phải nhường ngươi?

Thật là vi lão bất tôn!". "Ha ha, xem ra chúng ta phải đánh một trận rồi!". "Hừ, sợ gì chứ!".

Ầm ầm!

Nhất thời mọi người đỏ mắt lao vào nhau, bất kể là ai, chỉ cần dám chặn đường đều là kẻ thù.

Các loại thần thông pháp tắc gào thét, đủ loại thủ đoạn được thi triển, nơi đây biến thành chiến trường của các cao thủ Đại La.

Lúc này, một sinh linh chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ đã thừa cơ động dụng thiên phú thần thông, nhân lúc các cao thủ đang hỗn chiến mà lẻn tới gần linh bảo.

Hắn muốn liều một phen, nhìn thấy mấy vị Chuẩn Thánh cũng đã ra tay, nếu không liều thì sau này không còn cơ hội nữa.

Dù biết nguy cơ vô cùng lớn nhưng hắn vẫn quyết định ra tay. "Ha ha ha!" Vị tu sĩ Đại La này tuy tu vi không cao nhưng thần thông kinh người, tránh được sự dò xét của mọi người và đã áp sát được linh bảo.

Nhưng vì quá đắc ý mà hắn không kìm được cười lớn, chỉ thấy cuốn sổ đen và cây bút xanh đột nhiên rung lên.

Một đạo tử khí bao quanh, vị đạo nhân kia trong nháy mắt cảm thấy linh hồn và thần trí vỡ vụn, như bị câu hồn, ngay lập tức hóa thành tro bụi.

Cảnh tượng này khiến các đại năng tại tràng vừa hưng phấn vừa căng thẳng.

Căng thẳng vì linh bảo quá mạnh mẽ và thần bí, không biết có thể khống chế được không?

Hưng phấn vì nếu lấy được món bảo vật như vậy thì thực lực sẽ tăng lên mức nào, thật không dám tưởng tượng.

Vì thế khí tức hủy thiên diệt địa càng tỏa ra dữ dội, mọi người đều thi triển thủ đoạn mạnh nhất.

Chỉ trong thời gian ngắn đã có hàng trăm cao thủ Đại La Kim Tiên ngã xuống, những người còn lại đều là cường giả đỉnh phong.

Các cao thủ Chuẩn Thánh càng điên cuồng hơn, dẫn đến việc có thêm hai vị Chuẩn Thánh cũng phải bỏ mạng.

Chiến trường tàn khốc không làm nguội đi dã tâm của họ, ngược lại còn khiến họ quyết tâm tranh đoạt tới cùng.

Nhiên Đăng cũng cảm thấy vô cùng khó khăn, tuy là Chuẩn Thánh nhưng ở đây cũng có mấy vị cùng cảnh giới.

Chương 498

Nếu không nhờ có nhiều linh bảo phòng ngự cực cường thì có lẽ hắn cũng đã chung số phận với hai vị Chuẩn Thánh kia rồi.

Những người bị thương nhẹ hoặc không bị thương đa số đều là các Chuẩn Thánh từng nghe giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Qua đó có thể thấy lời giảng của Hồng Quân rất hữu dụng, ít nhất là nâng tầm cảnh giới của Hồng Hoang lên một bậc.

Khoảng cách giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh thực sự quá lớn, trăm vị Đại La chưa chắc đã thắng được một Chuẩn Thánh.

Bởi vì mỗi Chuẩn Thánh đều có vốn liếng để kiêu ngạo, không chỉ là tu vi tiến bộ mà còn là sự thăng tiến về thủ đoạn và thần thông.

Cho nên ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung có thể coi là những người mạnh nhất Hồng Hoang hiện nay. "Không được, lần trước vì xuất thế muộn nên mới chỉ nghe giảng đạo hai lần, giờ tu vi chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ, chiến lực thực sự quá thấp, hai món bảo bối này ta nhất định phải có được".

Nhiên Đăng tự lẩm bẩm, vì xuất thế muộn nên chiến lực của hắn so với các đại năng khác vẫn còn kém một chút. "Dù không lấy được bảo bối thì cũng phải giết bớt những kẻ này để đoạt lấy truyền thừa của họ, như vậy ta mới có cơ hội chứng đạo".

Trong lòng Nhiên Đăng nảy ra ý định khác, nếu không đoạt được hai món cực phẩm linh bảo kia thì hắn sẽ giết những Chuẩn Thánh sơ kỳ khác để chiếm đoạt truyền thừa.

Nghĩ là làm, Nhiên Đăng không còn bảo lưu thực lực, trực tiếp thi triển thủ đoạn mạnh nhất, dùng Táng Nhân Quan để phòng ngự, tay

vung Càn Khôn Xích đánh về phía một vị Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Vị Chuẩn Thánh kia cũng là một trong ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung, hắn cũng rất ngạc nhiên không hiểu tại sao cái lão đạo gầy đét này lại liều mạng với mình như vậy?

Rõ ràng bảo vật đang ở kia sao không tranh mà lại đi đánh mình?

Hắn nhận thấy lão đạo này không đơn giản, không chỉ tu vi tốt mà linh bảo cũng rất nhiều, khiến hắn có chút khẩn trương.

Nhưng Nhiên Đăng lúc này chẳng thèm để ý, một lòng muốn giết đối phương.

Cùng lúc đó, lại có một đạo nhân khác tiếp cận được hai món pháp bảo, ngay khi định cuốn chúng đi thì dị biến lại xảy ra.

Hai món pháp bảo tỏa ra hắc quang, vị cao thủ Chuẩn Thánh kia cũng giống như vị Đại La trước đó, nháy mắt hóa thành tro bụi.

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến mọi người đều kinh hãi. "Chuyện gì vậy?

Hai món pháp bảo này đáng sợ đến mức vượt quá nhận thức của ta, những pháp bảo khác dù mạnh cũng chỉ khó thu phục thôi, đằng này ai chạm vào cũng chết, quá quỷ dị!". "Đúng vậy!

Ngay cả đại năng cấp Chuẩn Thánh cũng hóa thành tro bụi trong nháy mắt, thực sự quá đáng sợ!".

Mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Một vị Chuẩn Thánh sơ kỳ là tồn tại đỉnh cấp trong Hồng Hoang, ai mà không có thủ đoạn thông thiên?

Vậy mà lại chết thảm như vậy khi vừa chạm vào linh bảo.

Nhiên Đăng lúc này đã có kế hoạch, hắn âm thầm thao túng bảo vật ẩn giấu, nhân lúc một đạo nhân không chú ý liền quấn lấy người

đó rồi ném thẳng vào giữa hai món linh bảo. "Không ổn..." Vị đạo nhân kia bị quay cuồng chóng mặt, khi vừa định tháo chạy thì đã muộn, tử khí đã áp sát. "A!" Một tiếng thét thảm khốc vang lên, người đó cũng lập tức thần vẫn đạo tiêu, xem như bị Nhiên Đăng hại chết.

Cảnh tượng này cộng thêm những chuyện trước đó khiến mọi người nản lòng. "Hai kiện linh bảo này không dễ xơi đâu!".

Không biết ai đã thốt lên câu đó, cũng là suy nghĩ của những người khác, ai chạm vào cũng chết thì tranh làm gì nữa.

Nhiên Đăng lúc này thở phào nhẹ nhõm, sau khi hại chết vị đạo nhân kia, hắn cảm nhận được một loại chỉ dẫn mạc danh.

Đó là một loại chỉ dẫn về truyền thừa của người vừa chết.

Lúc này hắn không còn quá mặn mà với việc tranh đoạt linh bảo nữa, vì dù có nhiều thủ đoạn phòng ngự hắn cũng không chắc chắn chống lại được tử khí kia.

Linh bảo này rõ ràng không phải dành cho hạng người thường, lao lên chỉ có đường chết, chi bằng cứ đứng ngoài quan sát đã.

Không chỉ Nhiên Đăng mà những người thông minh khác cũng nhận ra vấn đề nên đã dừng tay.

Những người có đại thông tuệ thường là những người có thực lực cường hoành, vì vậy các Chuẩn Thánh và Đại La đỉnh phong đều đã dừng lại.

Những người khác thấy cao thủ dừng tay thì cũng đành bất cam mà dừng theo.

Tuy nhiên vẫn có những kẻ không sợ chết, đa số là những sinh linh tu vi thấp.

Họ thấy đây là cơ hội, vì bình thường khi các đại năng ra tay họ

không có cửa, giờ các đại năng dừng lại chính là lúc để họ đánh cược một phen.

Dù biết cơ duyên này có thể là cạm bẫy nhưng họ vẫn dấn thân vào.

Để xem vận may của họ đến đâu, vì căn nguyên và tu vi kém cỏi nên họ luôn bị tụt lại phía sau, giờ chỉ còn cách đánh liều mới có lối thoát, nếu không làm sao mà cam tâm cho được!

Sau đó, tuy biết có thể sẽ vẫn lạc tại đây, nhưng bọn họ đã rơi vào điên cuồng, căn bản không còn quản nhiều đến thế nữa. "Vụt!" Chỉ trong nháy mắt, hai mươi mấy sinh linh không chút do dự, lập tức xông lên.

Thế nhưng! "A..." Từng trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, khí tức tử tịch đen kịt quét qua, cuối cùng bọn họ không thể tránh khỏi việc vẫn lạc tại đây.

Ngay sau đó, hơn hai mươi sinh linh trong nháy mắt bị khí tức tử tịch đen kịt hóa thành tro tàn. "Hít!" Cảnh tượng này khiến các đại năng khác không khỏi sững sờ, thậm chí còn nảy sinh sợ hãi trong lòng.

Giải quyết nhiều Đại La một cách dễ dàng như vậy, hai kiện pháp bảo này quả thực đã vượt xa sức tưởng tượng.

Phải biết rằng, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh muốn chém giết nhiều Đại La đã rơi vào điên cuồng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chương 499

Hai kiện pháp bảo trước mắt chỉ nhẹ nhàng một đòn đã khiến những người này trực tiếp vẫn lạc tại đây, ngay cả nguyên thần cũng không còn.

Hai kiện pháp bảo này không chỉ có lực công kích cường đại mà lực phòng ngự cũng hùng mạnh đến mức nào!

Thế nhưng, sự thảm liệt trước mắt lại không thể ngăn cản những sinh linh điên cuồng này, ngược lại còn khiến họ cảm thấy mình là người có khí vận.

Trong số đó, vẫn có những kẻ không sợ chết bắt đầu xông lên phía trước, bất chấp bản thân sẽ ra sao vào giây phút tiếp theo.

Cứ thế, những sinh linh điên cuồng kia như thủy triều dâng, không chút do dự lao tới, nhưng kết quả đều như nhau, tất cả đều vẫn lạc tại đây.

Cảnh tượng tàn khốc như vậy, nhưng đối với Hồng Hoang – một thế giới không có nhân từ, căn bản là điều bình thường.

Nhân từ thuộc về những người có lòng tốt, Hoàng Thiên từng có một thời gian rơi vào tầng thứ của lòng nhân từ, nhưng đã sớm thoát ra khỏi tầng thứ đó.

Nhân từ là thứ mà chỉ những người thực sự đạt đến một cảnh giới nhất định mới có thể sở hữu, ít nhất cũng phải có tu vi như Hồng Quân.

Đối với những sinh linh bình thường, không cần nhân từ, nhân từ chỉ làm hại họ.

Cứ thế, Hoàng Thiên trong hư không nhìn tất cả những gì đang

diễn ra trước mắt, hàng vạn sinh linh, hết lần này đến lần khác thử nghiệm, đồng thời cũng hết lần này đến lần khác vẫn lạc.

Thế nhưng, sau khi kéo dài một hồi lâu, bỗng nhiên có người phát hiện, khí tức tử tịch kia đang dần dần ít đi.

Điều này khiến tất cả mọi người có mặt đều nhìn thấy cơ hội, trong khoảnh khắc, các cao thủ Chuẩn Thánh có mặt bỗng nhiên tâm thần khẽ động, ánh mắt trao đổi.

Họ đã lập ra một kế hoạch, trong nháy mắt đã giáng xuống người hàng trăm Đại La. "Chư vị đạo hữu, khí tức tử tịch màu đen kia đang dần suy yếu, dần giảm bớt, chúng ta có cơ hội rồi!" Lúc này, tại hiện trường chỉ còn lại bốn vị đại năng Chuẩn Thánh, một trong số đó trực tiếp mở miệng truyền âm vào tai tất cả mọi người có mặt. "Không biết đạo hữu có biện pháp nào chăng?" Mọi người không động thanh sắc mở miệng hỏi.

Chỉ thấy vị đạo nhân Chuẩn Thánh kia vẻ mặt âm trầm, liếc nhìn hàng chục vạn sinh linh tu vi thấp kém có mặt, trong mắt lóe lên vẻ độc ác. "Không đơn giản, nếu khí tức tử tịch kia sẽ từ từ suy yếu, vậy thì ta đã thỏa mãn rồi.

Linh bảo xuất thế lần nào mà chẳng gây tổn thương vô số, cho nên bần đạo phỏng chừng hai kiện linh bảo này hẳn là cần uống đủ sinh mệnh của sinh linh, sau đó mới triệt để xuất thế, lúc đó mới có thể bị người khác luyện hóa." Lời nói của vị đạo nhân này vô cùng băng lãnh, trong lời nói tràn ngập sát khí vô tận, tất cả mọi người có mặt khi nghe xong đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thế nhưng cũng có thể hiểu rằng vị đạo nhân kia nói thật, bởi ai lại cam tâm chịu chết vô ích chứ. "Nếu đã như vậy, hiện trường có nhiều tồn tại yếu ớt như lũ kiến, chúng ta không bằng bắt hết, để chúng trở thành vật tế, sau đó hiến tế cho hai kiện linh bảo này.

Đợi khi khí tức tử tịch trong linh bảo biến mất, lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội." Lại có một vị Chuẩn Thánh khác mở miệng nói, lời của y vừa dứt, hiện trường rơi vào một trận trầm mặc.

Rất lâu sau, cuối cùng có người mở miệng nói: "Đại thiện, đạo hữu nói có lý!" "Không sai, kế hoạch này vô cùng tốt, lũ kiến hôi bé nhỏ mà có thể hiến tế cho linh bảo như thế này, cũng là vinh hạnh của chúng." "Bần đạo cũng cảm thấy không tồi!" Cả các tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong và mấy vị Chuẩn Thánh khác đều vô cùng tán đồng đề nghị của vị đạo nhân kia.

Trong một thời gian, những tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong đều đồng ý, thậm chí còn cảm thấy đây là một kế hoạch hay.

Còn việc tranh đoạt sau khi thành công thì tính sau, hiện tại quan trọng là giải quyết khí tức tử tịch.

Đương nhiên, trong số đó có những người mang lòng nhân từ, không chấp nhận phương thức này, cảm thấy chuyện này có hại đến thiên hòa, do đó đã đưa ra nghi vấn, thậm chí ngăn cản.

Lúc này, vị Chuẩn Thánh đưa ra ý kiến kia sắc mặt lập tức lạnh xuống, ánh mắt nhìn những người này cũng vô cùng khinh thường. "Chư vị, nhân từ đã đặt sai chỗ rồi!

Ở Hồng Hoang, cường giả vi tôn, kẻ thích nghi thì sinh tồn, đó là pháp tắc.

Cứ do dự như vậy, sẽ bỏ lỡ cơ hội.

Đợi đến khi cao thủ chân chính đến, chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa." Kẻ này nói cũng đúng, lúc này quả thực có nhiều cao thủ hơn đang cực tốc lao về phía này.

Thanh thế ở đây quá lớn, kinh động vô số người, khiến họ vội vã chạy đến, sợ rằng sẽ bỏ lỡ cơ duyên.

Quả nhiên, lời của một vị Chuẩn Thánh vừa dứt, những người trước đó cảm thấy có hại đến thiên hòa và khó chịu cuối cùng cũng đồng ý. "Thật xin lỗi, bần đạo không thể làm vậy, tại hạ xin rút lui.

Bần đạo thề rằng sau khi các ngươi thành công, tại hạ sẽ không tham gia tranh đoạt, lấy đạo tâm lập thệ." Nói xong, y trực tiếp rút lui.

Y cảm thấy hành vi tàn khốc như vậy thực sự quá có hại đến thiên hòa.

Cùng với sự lựa chọn của y, vị Chuẩn Thánh kia cũng cười nhạt, cảm thấy như vậy cũng tốt, ít nhất cũng bớt đi một đối thủ cạnh tranh.

Do đó y bức người nói: "Các ngươi, lựa chọn đi, gia nhập cùng ta hay giống vị đạo hữu nhân từ kia chọn rời đi?

Chư vị mau quyết định đi, thời gian của ta không còn nhiều." "..." Mọi người đều rơi vào do dự, nhưng rốt cuộc chỉ có không quá ba mươi người chọn rút lui, cũng đều cảm thấy đạo tâm khó an, không tham gia thì tốt hơn.

Tuy nhiên, phe ủng hộ vẫn chiếm ưu thế, có đến hàng ngàn Đại La đỉnh phong, trong khi số người từ bỏ chỉ có ba mươi tư vị, những người kiên trì hy sinh các sinh linh khác để tế linh bảo thì vô cùng đông đảo.

Nhiên Đăng cũng có chút hối hận, vì y cũng đã chọn rút lui, nhưng vì mạng nhỏ của mình, lựa chọn này cũng không tồi.

Tuy Nhiên Đăng trong lòng có chút hối hận, nhưng ai đâu ngờ quyết định này đã cứu vãn mạng nhỏ của y.

Khi những đại năng kia hạ quyết định, những sinh linh tu vi thấp kém kia bị bịt mắt, cũng không rõ vì sao lại có nhiều đại năng lựa chọn rút lui khỏi cuộc tranh đoạt?

Có mười mấy vị đại năng trực tiếp lựa chọn rời đi, khiến họ cũng một trận thất vọng.

Những đại năng khủng bố như vậy mà còn chọn từ bỏ, chẳng lẽ họ càng không có cơ hội sao?

Thử nghiệm mạo hiểm như vậy có cần thiết không, dường như hoàn toàn không cần thiết.

Vì vậy, mười mấy vị cao thủ cảnh giới Đại La đỉnh phong rời đi, trong nháy mắt khiến những sinh linh vốn liều mạng thử nghiệm kia bắt đầu từ bỏ.

Than ôi!

Vạn vạn không ngờ, lúc này từ bỏ đã muộn.

Những cao thủ Đại La đỉnh phong và Chuẩn Thánh còn ở lại hiện trường, định hy sinh họ. "Ầm!" Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, bỗng nhiên tất cả đại năng có mặt trong nháy mắt hành động.

Chương 500

Chỉ thấy mỗi người thi triển thủ đoạn của mình, trong nháy mắt phong tỏa không gian nơi đây một cách vững chắc. "Chuyện gì đã xảy ra?" "Sao vậy?

Tại sao lại phải phong tỏa không gian ở đây?" "Chẳng lẽ những cao thủ này định phong tỏa nơi này?

Không cho các cao thủ khác tiến vào?" Các sinh linh tu vi thấp kém hoàn toàn không hiểu những đại năng này định làm gì. "Chắc không thể nào đâu?

Cao thủ Hồng Hoang nhiều vô số kể, đây mới có bao nhiêu người?

Những đại năng chân chính còn chưa có vị nào giáng lâm, làm sao có thể phong tỏa được nơi này?" "Đúng vậy, chắc không phải đâu.

Cao thủ bên ngoài nhiều như vậy, không thể phong tỏa không gian nơi này khiến người khác không vào được." Đề nghị này cũng có người phản bác, dù sao trong mắt họ, những người này tuy rất lợi hại, nhưng những người bên ngoài kia mới là các đại năng đỉnh cấp chân chính của Hồng Hoang! "Nhưng nếu không phải vậy, những cao thủ này làm vậy để làm gì?" Có người hỏi.

Kết quả...

Người này vừa hỏi xong, bỗng nhiên một đạo nhân Chuẩn Thánh sơ kỳ âm hiểm đột nhiên xuất hiện, chính là vị đạo nhân đã đề xuất kế hoạch trước đó.

Đạo nhân này tên là Huyết U đạo nhân.

Người này có khí vận không tồi, vừa ra khỏi Thái Cổ chiến trường đã phát hiện ra công pháp ma đạo từ thời xa xưa.

Sau đó y đã từ bỏ Tiên Đạo để sa vào Ma Đạo, dựa theo đạo pháp của mình mà che giấu và sửa đổi, may mắn sáng tạo ra một loại công pháp thần ma song tu, cũng là một kỳ nhân.

Chỉ thấy Huyết U đạo nhân mở miệng nói: "Chư vị chớ hoảng sợ, cơ duyên ngập trời, lúc này đang ở trước mắt các ngươi!" Huyết U đạo nhân vừa mở miệng, những sinh linh vốn có chút hỗn loạn cũng dần dần an tĩnh lại.

Một tu sĩ Đại La trung kỳ mạnh dạn hỏi: "Xin hỏi tiền bối, cơ duyên ngập trời là gì?" "Ha ha ha, mục đích của các ngươi là gì?" Huyết U đạo nhân cười lớn, ngữ khí tràn đầy dụ hoặc.

Mọi người cũng sững sờ, nhưng lập tức mở miệng: "Đương nhiên là vì cơ duyên và linh bảo." "Đúng vậy, nhìn xem khí tức tử tịch của linh bảo kia chẳng phải đang càng ngày càng ít đi sao?

Chứng tỏ chỉ cần hiến tế đủ sinh linh, linh bảo sẽ triệt để xuất thế, đó chẳng phải là cơ duyên lớn sao?" Nghe lời này.

Mọi người lại sững sờ một lần nữa.

Kỳ thực, sở dĩ Huyết U đạo nhân nói nhiều lời vô nghĩa như vậy là để tranh thủ thời gian cho những người khác, tranh thủ thời gian để một mẻ bắt gọn tất cả.

Sinh linh ở đây có đến hàng vạn vạn, ngay cả cao thủ Chuẩn Thánh như y, nếu không có linh bảo đặc thù, cũng không thể khống chế nhiều người như vậy trong nháy mắt.

Vì vậy, cần có một khoảng thời gian nhất định.

Trong số các sinh linh, cũng có người mở miệng hỏi: "Tiền bối, phải chăng chúng vãn bối ngu dốt không biết cơ duyên là gì?" Ngay khi Huyết U đạo nhân vừa định giải thích cho đám đông, bỗng nhiên một giọng nói xuất hiện trong nguyên thần của Huyết U đạo nhân.

"Ừm, đạo hữu đã xong rồi." "Chuẩn bị xong rồi, có thể thu lưới!" Lúc này, những người khác đã chuẩn bị sẵn sàng, nghe xong lời đó, nụ cười trên mặt Huyết U đạo nhân càng thêm đáng sợ. "Các ngươi hỏi ta cơ duyên sao?

Vậy ta nói cho các ngươi biết, cơ duyên chính là hy sinh bản thân, đi tiêu trừ khí tức tử tịch kia!

Cứ như vậy, khí tức tử tịch sẽ giảm bớt, cho đến khi hoàn toàn biến mất, như vậy chúng ta mới có thể tranh đoạt linh bảo!" Lời này vừa thốt ra, tất cả sinh linh tu vi thấp kém có mặt đều sững sờ!

Nhưng nhanh chóng phản ứng lại, những người này muốn lấy họ làm vật tế a!

Chẳng trách những người này vừa rồi lại bố trí trận pháp trấn áp thời không, hóa ra là để bắt giữ, ngăn không cho họ chạy thoát.

Lúc này, sự phẫn nộ, kinh hoàng, tuyệt vọng, điên cuồng... tràn ngập trong tâm trí mọi người. "Không, những ác ma này không thể làm vậy!" "Đây là lũ tà ác!" "Không, không muốn, xin tiền bối tha cho ta, ta sẽ nhanh chóng rút lui, ta sẽ không bao giờ dòm ngó linh bảo nữa." "Xin tiền bối tha mạng cho ta!" Trong chốc lát, tiếng chửi rủa và tiếng cầu cứu vang lên không ngừng.

Lúc này, Huyết U đạo nhân trực tiếp quát lớn một tiếng: "Chư vị đạo hữu, còn đợi gì nữa, không mau ra tay!" Lời này vừa thốt ra! "Ầm!" Dưới một tiếng nổ lớn, những người khác nhao nhao ra tay, gần ngàn Đại La cùng ba vị Chuẩn Thánh đều hành động.

Lúc này, các sinh linh có mặt cũng phát hiện ra, cơ thể của họ vốn đã bị cấm cố, thân thể không còn bị kiểm soát mà lao về phía hai kiện linh bảo kia. "Không, không muốn a!" "Tha mạng a!" "A!" Chỉ nghe thấy một tiếng "soạt", khí tức tử tịch trực tiếp quét qua đợt đầu tiên gồm gần trăm vạn sinh linh, những sinh linh này tại chỗ hồn phi phách

tán.

Sự tiêu diệt tàn khốc này vẫn tiếp diễn, lại một nhóm sinh linh bị khống chế, dưới sự điều khiển của những cao thủ đại năng kia, từng bước từng bước tiến về phía hai kiện linh bảo, trở thành công cụ tiêu trừ khí tức tử tịch.

Hiện trường gần như trở thành một biển tiếng kêu thảm thiết và sự kinh hoàng, những sinh linh bị khống chế chỉ có thể không cam lòng cầu xin.

Tương tự, có người chấp nhận số phận mà phẫn nộ chửi rủa, thậm chí có một số người chết lặng trong im lặng.

Lúc này, các cao thủ đại năng kia cũng phấn khích phát hiện, khí tức tử tịch kia quả nhiên đang dần dần giảm bớt, họ cũng hoàn toàn nhìn thấy hy vọng.

Nhưng trong lòng họ cũng vô cùng kinh hoàng, linh bảo mà họ muốn rốt cuộc là tồn tại bậc nào?

Cần hiến tế nhiều sinh linh như vậy, linh bảo thực sự quá quỷ dị, quá đáng sợ!

Kỳ thực, chỉ là vì kiến thức và tu vi của họ không đủ, thủ đoạn cũng không đủ, cho nên mới cần hiến tế nhiều sinh linh như vậy.

Nếu Hoàng Thiên - một tồn tại khủng bố như vậy - giáng lâm, hoàn toàn có thể trực tiếp trấn áp hai kiện linh bảo, khiến chúng không chút oán ngôn.

Kỳ thực, ngoài việc dùng tu vi áp chế, còn có một phương pháp khác là có linh bảo cường đại, như vậy cũng có thể trấn áp hai kiện linh bảo.

Nhưng vì tu vi của họ không đủ, cũng không có linh bảo cường đại, nên chỉ có thể dùng cách này để từ từ tiêu trừ.

Do đó mới xuất hiện cảnh tượng tàn nhẫn như lúc này, một cảnh tượng vẫn đang tiếp diễn.

Dường như định mệnh đã an bài cảnh tượng này xảy ra trước khi Hoàng Thiên bước ra khỏi Minh Giới, cho nên y rất có duyên được tận mắt chứng kiến.

Lúc này, tất cả các sinh linh tu vi thấp kém có mặt, dần dần trở nên chết lặng, dường như ngoan ngoãn chấp nhận số phận.

Lại gần vạn năm thời gian trôi qua, các sinh linh tu vi thấp kém có mặt đã bị tiêu hao bảy phần, uy lực của khí tức tử tịch cũng đang nhanh chóng giảm bớt.

Chương 501

Nhiều nhất không quá ngàn năm, nhất định có thể triệt để tiêu trừ hết, điều này khiến các đại năng kia vô cùng kích động và phấn khích.

Trong khoảng thời gian này, bên ngoài cũng có các cao thủ khác giáng lâm, đều lục tục kéo đến, có gần mười mấy vị đại năng Chuẩn Thánh.

Thế nhưng, vô số sinh linh tu vi thấp kém bên ngoài cũng phẫn nộ phát hiện, có kẻ lại kiêu ngạo đến mức trực tiếp phong tỏa nơi này!

Điều này khiến các cao thủ Chuẩn Thánh kia vô cùng tức giận, nhao nhao bắt đầu chuẩn bị ra tay phá vỡ phong tỏa.

Điều này cũng khiến các cao thủ đại năng trong đại trận vô cùng căng thẳng, Huyết U đạo nhân cũng mở miệng nói: "Chư vị, chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ lên, bên ngoài đã có đạo hữu đến rồi!" "Đúng vậy, mọi người nếu không muốn nỗ lực của chúng ta đổ sông đổ bể, hãy nhanh chóng tiêu trừ đi!

Sau đó chúng ta sẽ ai về phận nấy mà tranh đoạt, nếu không hậu quả khó lường!" Lại một vị Chuẩn Thánh khác mở miệng nói, y có thể cảm nhận rõ ràng có tồn tại với tu vi hoàn toàn không kém cạnh y.

Nếu để những người này phá vỡ phong ấn, e rằng mọi nỗ lực sẽ uổng phí, thậm chí có thể phải chịu cảnh vẫn lạc.

Dù sao những việc họ làm thực sự có hại đến thiên hòa, đám người bên ngoài nhìn thấy cách làm này chắc chắn sẽ ra tay với họ.

Lời của Huyết U đạo nhân và hai người kia khiến mọi người vô cùng căng thẳng, nên nhanh chóng thao túng sinh linh tiến hành hiến tế.

Cứ thế, những người bên ngoài trong sự không hiểu biết đang điên cuồng phá hủy phong tỏa, còn những người bên trong cũng vô cùng căng thẳng, đang vội vã hiến tế.

Cả hai bên đều liều mạng, tuy làm việc riêng nhưng đều dốc hết toàn lực!

Nhưng khổ nhất lại là những sinh linh bị khống chế kia.

Cuối cùng, lúc này Hoàng Thiên đã chuẩn bị ra tay.

Cách làm của đám tu sĩ Chuẩn Thánh và Đại La đỉnh phong này, Hoàng Thiên cũng không thể nhìn tiếp được nữa.

Trước đây Hoàng Thiên không ra tay là vì đám người này ít nhất còn lưu tình, nhưng hiện tại họ đã hoàn toàn rơi vào điên cuồng.

Lúc này Hoàng Thiên quyết định ra tay, trực tiếp trấn sát đám người này. "Phá!" Hoàng Thiên trực tiếp hừ lạnh một tiếng, cũng không bận tâm bị người khác phát hiện, trực tiếp phất tay áo, một đạo thần thông màu vàng trong nháy mắt nghiền nát phong tỏa kia. "A!" "Không tốt, có người ra tay rồi!" "Hỏng rồi, rắc rối lớn rồi!" Nhìn thấy phong ấn bị phá vỡ, Huyết U đạo nhân cùng những người khác cũng sững sờ, trong lòng gào thét không ổn. "Trấn!" Lúc này, trên hư không, Hoàng Thiên trong nháy mắt phóng thích một tia khí tức của mình... "Phốc thông!" Chỉ trong khoảnh khắc, bất kể là những kẻ đang đứng trên mặt đất hay bay trên không trung, tất cả đều dưới uy áp khổng lồ của Hoàng Thiên mà lập tức quỳ sụp xuống.

Những kẻ ở dưới đất thì còn đỡ, những kẻ trên không trung thì thảm nhất, trực tiếp rơi tự do, nặng nề ngã xuống đất, bất kể tu vi hay cảnh giới thế nào. "Người này?

Ai đây..." Khi nhìn thấy một bóng dáng trong hư không, phát hiện người này chỉ bằng một đạo thần thông đã hủy diệt phong tỏa.

"Người này là ai?

Sao lại đáng sợ đến vậy?

Chẳng lẽ là Hồng Quân đạo tổ trong truyền thuyết?" Tại hiện trường, trừ Huyết U đạo nhân và hai vị Chuẩn Thánh khác ra, những người còn lại đều là Đại La Kim Tiên bình thường, cũng chưa từng được nghe Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Cho nên họ không hề quen biết Hồng Quân, trong mắt họ, người có thể làm được đến mức này, chỉ có Hồng Quân đạo tổ, vì vậy trong lòng họ liền cho rằng Hoàng Thiên chính là Hồng Quân!

Khí tức cường hoành như vậy, quét qua nơi này, khiến các đại năng và sinh linh đang quỳ trên đất đều vô cùng kinh hoàng.

Đại La Kim Tiên không nhận ra Hoàng Thiên quả thực là chuyện bình thường, nhưng Huyết U đạo nhân và hai vị Chuẩn Thánh khác lại nhận ra Hoàng Thiên!

Bóng dáng đó là kẻ mà cả đời họ không thể quên, một nhân vật có thể khiến ngay cả Hồng Quân đạo tổ cũng phải kính nể ba phần!

Lúc này, trán Huyết U đạo nhân và hai vị Chuẩn Thánh khác cũng đổ mồ hôi lạnh, đối mặt với Hoàng Thiên thực sự kinh sợ.

Lúc này, các sinh linh trước đó bị coi là vật tế ở hiện trường thực ra cũng có một loại cảm giác hoán đổi vị trí, trước đây họ khống chế các đại năng, nhưng giờ đây họ cũng bị người khác trấn áp quỳ trên đất không dám động đậy.

Vừa rồi họ điều khiển đám sinh linh tu vi thấp kém, nào ngờ mình cũng có ngày như lũ kiến hôi, quỳ trên đất không dám nhúc nhích.

Hoàng Thiên liếc nhìn hai kiện linh bảo, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra chúng.

Chính là Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử.

Chẳng trách lại bị khí tức tử tịch bao quanh như vậy, có một loại công kích nhắm vào linh hồn. "Thiên Đạo chí công, không có tâm cống hiến.

Vạn vật Hồng Hoang đều được thai nghén, tuy tu vi có phân cao thấp, nhưng sinh tử của chúng hà cớ gì lại để các ngươi thao túng như vậy?" Lời nói của Hoàng Thiên mang theo Thần Đạo pháp tắc, mỗi một chữ đều có công hiệu trấn áp, Huyết U đạo nhân cùng những người khác nghe lời Hoàng Thiên, thân thể cũng không khỏi run rẩy. "Tuy Hồng Hoang lấy tu vi phân cao thấp, các ngươi cũng có thể chưởng khống sinh tử của kẻ khác, nhưng các ngươi lại dùng thủ đoạn như vậy để thao túng sinh tử của người khác, thực sự có hại đến thiên hòa!

Rõ biết không thể làm, rõ biết linh bảo không thể có được, vậy mà vì tư lợi lại tàn hại vô số sinh linh vô tội như vậy, làm trái thiên hòa đến thế, các ngươi đáng chết!" Lời Hoàng Thiên vừa dứt, ngay sau đó, thần thông Thần Đạo pháp tắc trong nháy mắt như cửu thiên thần lôi giáng xuống từ hư không!

Trong chốc lát, thiên địa biến sắc, một loại cảm giác áp bức hoàn toàn sinh ra trong cơ thể Huyết U đạo nhân cùng những người khác, khiến họ có một cảm giác không thở nổi.

Trước đó họ đã quỳ rạp trên đất trong tình trạng thảm hại, giờ đây thiên địa cũng nổi giận, họ cũng vô cùng kinh hoàng. "Nếu các ngươi tàn khốc đến vậy, vậy Bản tôn xem xem, đợi khi các ngươi đối mặt với sinh tử, liệu có cam tâm tình nguyện không!" Hoàng Thiên nhẹ nhàng phất tay áo, chỉ thấy cơ thể của Huyết U đạo nhân cùng hàng ngàn cao thủ đại năng khác cũng không bị khống chế mà bay về phía Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử.

Hoàng Thiên làm vậy không phải để hoằng dương chính nghĩa của thiên địa, đương nhiên cũng không phải thương hại đám sinh linh kia.

Y làm vậy tự nhiên có đạo lý của mình, lúc này Thần Đạo pháp tắc tuy đang âm thầm thăng cấp ở Hồng Hoang đại lục, nhưng ở U Minh Giới lại chưa từng xuất hiện.

Mục đích Hoàng Thiên làm vậy là để hoằng dương Thần Đạo, khiến các sinh linh sống gần U Minh Giới tu hành Thần Đạo. "Không, ta sai rồi, tiền bối tha mạng!" Lúc này, Huyết U đạo nhân cùng những người khác hoàn toàn kinh sợ, run rẩy, trước đây khi hy sinh người khác, họ cảm thấy đương nhiên phải như vậy, giờ đây đến lượt mình, mới biết làm vậy thực sự không tốt!

Vị đại năng Chuẩn Thánh phá trận trước đó, lúc này cũng không khỏi cảm thấy may mắn, may mà trước đó có phong tỏa nên không vào được, nếu không có thể cũng sẽ đưa ra quyết định hy sinh các sinh linh khác.

Vậy thì, nếu y cũng làm như vậy, có thể cũng sẽ bị Thần Tôn tiền bối trừng phạt! "Không, tiền bối tha mạng a!

Chương 502

Chúng vãn bối tu hành đến Chuẩn Thánh thực sự không dễ dàng, tiền bối tha cho chúng vãn bối đi!" Người đầu tiên bị Hoàng Thiên khống chế.

Hoàng Thiên cũng không định trực tiếp hủy diệt họ, mà muốn họ từng người một trải nghiệm cảm giác tàn khốc.

Chỉ thấy vị cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong đầu tiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó trực tiếp bị khí tức tử tịch kia nuốt chửng.

Những người còn lại cũng vô cùng tuyệt vọng, vị thần bí nhân đột nhiên xuất hiện này thực sự quá cường đại, trực tiếp khống chế bọn họ, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. "Tiền bối tha mạng!" "Thần Tôn tiền bối, vãn bối là khách trong Tử Tiêu Cung, là người có duyên với đạo tổ.

Tiền bối xin hãy nể mặt Hồng Quân đạo tổ mà tha cho kẻ tiểu bối một mạng!" Nghe lời này, Hoàng Thiên cũng cười.

Người này là khách Tử Tiêu, vậy hẳn đã chứng kiến những việc y làm ở Tử Tiêu Cung năm xưa. "Hồng Quân?

Ngươi nghĩ Bản tôn cần phải nể mặt hắn sao?

Thiên Đạo còn không dám đích thân giáng lâm ngăn cản Bản tôn, ngươi nghĩ Hồng Quân dám sao?" Hoàng Thiên cũng tức cười bật ra một tiếng cười khẩy.

Những người khác nghe lời Hoàng Thiên, trong lòng càng thêm chấn kinh.

Người này rốt cuộc là ai?

Hoàn toàn không nể mặt Hồng Quân đạo tổ một chút nào, thậm chí ngay cả mặt mũi Thiên Đạo cũng không thèm nể, người này quả thực đáng sợ! "A..." Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, Hoàng Thiên điều khiển gần ngàn tu sĩ cảnh giới Đại La đỉnh phong, từng người một bỏ mạng.

Cảnh tượng này triệt để chấn động chúng sinh, lẽ nào cao thủ cảnh giới Đại La đỉnh phong không còn đáng giá nữa?

Đã bị người khác khống chế mà đi chịu chết như vậy, đơn giản là khiến người ta cảm thấy kinh hãi. "Không, tha mạng a!" "Ta..." Lúc này có người không chịu nổi sự giày vò này nữa, khi định tự bạo, lại phát hiện mình không thể tự bạo!

Lúc này, số sinh linh còn lại chưa đến một phần mười, vốn tưởng mình cũng sẽ bị hiến tế, nhưng vạn vạn không ngờ lại được cứu.

Đối với vị tiền bối ngang trời xuất hiện này, họ ghi khắc sâu sắc trong lòng, tuy không biết vị tiền bối trước mắt là ai, nhưng từ nay về sau sẽ ngưỡng mộ vị tiền bối này.

Đúng như câu nói, ân cứu mạng, vĩnh sinh vĩnh thế không thể quên! "A..." Tiếng kêu thảm thiết không ngừng, từng người một bị Hoàng Thiên thao túng đi chịu chết.

Những cao thủ Chuẩn Thánh đã rút lui trước đó, cùng với những cao thủ vừa đến mà chưa tham dự, nhìn cảnh tượng này trong lòng cũng vô cùng lạnh lẽo.

Cảnh tượng này đơn giản là đã phá vỡ nhận thức của họ!

Tuy hiện nay là thời đại Chuẩn Thánh, nhưng Đại La Kim Tiên đỉnh phong ở Hồng Hoang vẫn là tồn tại vô cùng lợi hại.

Nhiều tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong như vậy, lại bị một người thao túng sinh tử đến mức này, cảnh tượng thực sự quá

đỗi điên rồ. "Trong mắt các ngươi, những lũ kiến hôi kia có thể tùy ý thao túng sinh tử, nhưng trong lòng Bản tôn, các ngươi cũng là lũ kiến hôi, Bản tôn vẫn có quyền chưởng khống sinh tử của các ngươi!" Hoàng Thiên nói. "Tiền bối, ngài không thể làm vậy, ngài sẽ phải gánh vác nhân quả khổng lồ, ngài sẽ hối hận!" Có sinh linh run rẩy nói. "Tiền bối, kẻ tội khôi họa thủ không phải ta, ta chỉ làm theo kế hoạch mà thôi, Huyết U đạo nhân mới là chủ mưu, xin tiền bối tha cho ta đi!" "Đúng vậy, tiền bối!

Huyết U đạo nhân mới là kẻ tội khôi họa thủ!" Lúc này, gần ngàn Đại La Kim Tiên chỉ còn lại hơn năm mươi người, nhưng lúc này họ cuối cùng cũng tìm thấy một tia hy vọng.

Đến nước này rồi, còn quản gì nữa, có thể sống sót thì làm bất cứ chuyện gì cũng được, nên họ trực tiếp bán đứng Huyết U đạo nhân. "Huyết U đạo nhân!" Ánh mắt Hoàng Thiên trực tiếp khóa chặt Huyết U đạo nhân, chỉ thấy cơ thể Huyết U đạo nhân không bị khống chế mà bay lên!

Hoàng Thiên vung tay lớn, chỉ thấy một đạo Thần Đạo pháp tắc mạnh mẽ từ hư không giáng xuống, nghiền nát Huyết U đạo nhân một cách tàn nhẫn.

Đồng thời, Hoàng Thiên lại một lần nữa vung tay, chỉ thấy một đạo Thái Dương Chân Hỏa phát ra từ tinh tú Thái Dương trực tiếp thiêu đốt trên cơ thể Huyết U đạo nhân.

Thái Dương Chân Hỏa từ từ thiêu đốt thân thể Huyết U đạo nhân, ngay cả nguyên thần của y cũng đang giãy dụa dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa.

Tiếng kêu thảm thiết không thể diễn tả, lúc này Huyết U đạo nhân chỉ muốn chết ngay lập tức, không còn cách nào khác, cảm giác này dù chỉ một giây y cũng không thể chịu đựng thêm nữa. "Sự trừng phạt

của các ngươi, cũng không thể thoát khỏi.

Chết, là lựa chọn duy nhất!" Lời Hoàng Thiên trực tiếp tuyên án tử vong cho mọi người! "Không, ta không chết!" "A!" Tiếng gào thét thê lương và tuyệt vọng, bước chân của tử vong từng bước từng bước đến gần hơn.

Khi chỉ còn lại chưa đến mười người, khí tức tử tịch trên Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử đã biến mất, cuối cùng chúng đã triệt để xuất thế.

Hoàng Thiên mặc dù rất muốn luyện hóa hai kiện pháp bảo này, nhưng cũng hiểu rõ tầm quan trọng của chúng, không thể luyện hóa.

Phải biết rằng hai kiện pháp bảo này là hai chí bảo quan trọng nhất của Minh Giới, nếu không có chúng, Minh Giới sẽ không có tác dụng.

Vì vậy Hoàng Thiên trực tiếp triệu hoán Sáng Thế Kỷ, vô cùng cường thế trực tiếp trấn áp hai kiện linh bảo. "...Linh bảo bậc nào?

Lại khiến ta kinh sợ đến vậy?" "Linh bảo của vị tiền bối này thật quá cường đại, có thể trấn áp hai kiện pháp bảo nghịch thiên kia!" "Vị Thần Tôn tiền bối này không hổ là tồn tại khiến cả Hồng Quân đạo tổ cũng phải e sợ!" Sáng Thế Kỷ dưới sự bồi dưỡng của Hoàng Thiên qua vô số năm đã sớm thăng cấp thành Hỗn Độn hạ phẩm linh bảo, chỉ riêng từ phẩm giai thì Sáng Thế Kỷ đã có thể nghiền ép Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử.

Lại thêm tu vi áp đảo của Hoàng Thiên, Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút căn bản không có cơ hội phản kháng.

Cảnh tượng này một lần nữa sâu sắc chấn động tất cả mọi người.

Một là tu vi không thể lý giải của Hoàng Thiên, lại thêm Thái Dương Chân Hỏa, và linh bảo hoàn toàn xa lạ kia, đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của họ.

Người này rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ?

Lúc này mọi người cũng sững sờ.

Chương 503

Trừ những khách Tử Tiêu Cung đã gặp Hoàng Thiên ở Tử Tiêu Cung, những người còn lại đều đã biết đến tồn tại nghịch thiên kia trong thiên đình thịnh yến năm xưa.

Năm xưa Yêu tộc đã rộng rãi mời tất cả sinh linh Hồng Hoang, tuy với thân phận của họ lúc đó quả thực không tham gia thiên đình thịnh yến, nhưng cũng đã nghe ngóng được chuyện xảy ra ở thiên đình lúc bấy giờ.

Lúc này trong lòng chúng sinh linh cũng bỗng nhiên có một chút suy đoán, chẳng lẽ là vị tiền bối từng xuất hiện áp trục ở thiên đình năm xưa?

Yêu tộc khi cáo thiên hạ Hồng Hoang, một vị tiền bối thần bí đã dẫn theo hơn một ngàn vị đại năng Chuẩn Thánh giáng lâm một cách chấn động.

Chỉ là vì thời gian quá lâu, và nơi đây cách thiên đình rất xa, nên các sinh linh ở đây đã quên mất rồi.

Nhưng dù vậy, cũng có người nhớ lại chuyện kinh động năm xưa.

Lúc đó, trong nhận thức của họ, Hồng Quân đạo tổ là tồn tại cường đại nhất Hồng Hoang, đồng thời cũng là tồn tại tôn quý nhất Hồng Hoang.

Nhưng vạn vạn không ngờ, lại có một vị tiền bối khiến Hồng Quân đạo tổ cam tâm khuất làm thứ hai!

Lúc này họ cũng cảm thấy mình có thể đã đoán đúng, nếu không sai, thì đó chính là Thần Tôn tiền bối đã khiến Đế Tuấn và những người khác kính trọng năm xưa.

Lúc này, hơn mười người còn lại cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không biết vận mệnh tiếp theo của mình sẽ ra sao.

Hoàng Thiên lập tức liếc nhìn, phát hiện lũ kiến hôi này còn tưởng mình sẽ được thả, không khỏi bật cười.

Thế nhưng, nụ cười này trong mắt mười mấy người kia lại vô cùng khủng bố.

Ngay sau đó, chỉ thấy Hoàng Thiên phất tay, trong miệng phát ra một chữ "Diệt". "Ong!" Chỉ thấy vạn đạo Thần Đạo pháp tắc, đơn giản là thần bí không thể diễn tả! "Xoẹt!" Hơn mười người còn lại vỡ vụn như thủy tinh, không chỉ thân thể mà ngay cả nguyên thần cũng vậy.

Có thể nói tất cả, bao gồm cả pháp bảo, tất cả mọi ghi chép tồn tại trong thế giới Hồng Hoang đều vỡ vụn.

Lúc này họ thậm chí còn không kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết nào!

Hoàng Thiên quét mắt nhìn mọi người một lượt, khi nhìn thấy Nhiên Đăng đạo nhân trong đám đông thì dừng lại hai giây, rồi ban cho Nhiên Đăng một ngụm Thương Khung Bản Nguyên Chi Khí.

Thế nhưng, Hoàng Thiên chỉ nhìn hai giây, sau đó cũng không còn để ý đến mọi người nữa, thân hình chợt lóe rồi biến mất.

Mãi cho đến khi Hoàng Thiên rời đi một lúc lâu, những người vẫn quỳ trên đất mới từ từ đứng dậy.

Một lần tranh đoạt linh bảo cơ duyên tốt đẹp, không ngờ lại trở thành một cuộc tụ tập quỳ lạy, khiến họ vô cùng uất ức.

Nhưng đương nhiên họ cũng may mắn vì đã không tham gia, nếu không thì lúc này e rằng cũng đã xong đời rồi. "Vị tiền bối vừa rồi hẳn là Thần Tôn tiền bối, Thần Đạo chí tôn trong truyền thuyết phải

không?" Một đạo nhân mạnh dạn hỏi. "Chắc là vậy?" "Đúng đúng đúng, vị tiền bối đó chính là Thần Đạo chí tôn trong truyền thuyết!" "Đúng vậy, năm xưa khi Yêu tộc mở thiên đình thịnh yến, vị tiền bối đó đã dẫn theo vị đại năng cường thế giáng lâm mà!" "Lời của vị đạo hữu này lại khiến ta nhớ đến chuyện thiên đình thịnh yến!" Sau khi Hoàng Thiên rời đi, mọi người liền bàn luận về thân phận của Hoàng Thiên, điều này Hoàng Thiên cũng biết, nhưng cũng không để ý.

Bởi vì mục đích của y là muốn truyền bá uy danh của Thần Đạo ở U Minh Giới, để những người này gia nhập Thần Đạo. "Chư vị, có còn nhớ câu nói 'Hoàng Thiên vô lượng' không?" "Ể?

Vị đạo hữu này, ý của ngươi là..." "Không sai, vị tiền bối kia tám chín phần mười là Hoàng Thiên Thần Tôn.

Chư vị hãy hồi ức kỹ mà xem, vị tiền bối kia tự xưng Bản tôn, ngay cả Hồng Quân đạo tổ cũng không để vào mắt, cho nên chỉ có thể là vị tiền bối đó..." Lúc này, có người nhớ ra mấy chữ lớn "Hoàng Thiên vô lượng" được ghi trên năm tấm bia đá ở Hồng Hoang, rồi liên hệ với những việc Hoàng Thiên vừa làm.

Thì ra chính là Hoàng Thiên, cái Hoàng Thiên vô lượng đó!

Cũng chính là Hoàng Thiên Thần Tôn trong truyền thuyết! "Ôi, chúng ta thật may mắn!

Nếu chúng ta đến sớm hơn, chưa chắc đã không đưa ra lựa chọn như những người kia.

Nếu là như vậy, có lẽ chúng ta cũng đã vẫn lạc rồi!" "Đúng vậy!

Ta vốn tưởng cảnh giới Chuẩn Thánh đã là tồn tại đỉnh cấp ở Hồng Hoang rồi, giờ thì kiến thức của ta thật quá nông cạn!" "Đúng vậy, tu sĩ Chuẩn Thánh đều bị người khác thao túng như lũ kiến hôi, đơn giản là quá đáng sợ!" "Ha, may mà vị tiền bối kia không liên lụy

người vô tội, nếu không chúng ta cũng nguy hiểm rồi.

Chỉ riêng cái uy áp kia ta đã không chịu nổi rồi, đừng nói chi đến chạy trốn!" "Đạo hữu nói có lý a!"...

Sau khi Hoàng Thiên rời đi, quả nhiên sự việc diễn ra đúng như dự đoán, chuyện này nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Đồng thời, Thần Đạo cũng tương tự truyền khắp gần U Minh Giới.

Lúc này, các sinh linh gần U Minh Giới đã có người chọn từ bỏ Tiên Đạo, chọn đi theo bước chân Hoàng Thiên, chọn Thần Đạo.

Lúc này, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác đang trên đường đến thiên đình cũng thở phào nhẹ nhõm.

Họ cũng đang trên đường đến tranh đoạt linh bảo, nhưng không hề liên quan đến cục diện này. "May mà ta không đi, nếu không thật sự nguy hiểm rồi!" Đế Tuấn cảm thán nói. "Không đâu, Đế Tuấn đạo hữu đã lo xa rồi.

Thần Tôn trừng phạt đều là những kẻ tàn nhẫn kia, Yêu tộc chúng ta không thể làm ra chuyện như vậy.

Dù sao Yêu tộc chúng ta cũng cần danh tiếng, không thể vô câu vô thúc như tán tu được." Lôi Thần cười nói. "Đúng vậy, Thần Tôn trước đây đã nói với chúng ta rằng, chúng ta làm việc có thể tàn nhẫn, nhưng không thể liên lụy người vô tội, không thể làm trái thiên hòa, chúng ta sẽ không làm vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng nói ở bên cạnh.

Thiên đình Yêu tộc tuy làm việc bá đạo, nhưng quả thực không hề liên lụy người vô tội.

Những người bị chém giết đều là những kẻ rơi vào lượng kiếp, còn với những người vô tội như vậy, họ có chừng mực.

Xong xuôi, Đế Tuấn và những người khác liền quay về thiên đình.

Kỳ thực, những người quay về giữa đường không chỉ có Đế Tuấn và những người khác, mà Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở Tây Phương cũng lén lút chạy về.

Hai người này là những kẻ thích tìm kiếm cơ duyên nhất.

Chương 504

Lần này cảm ứng được linh bảo xuất thế ở U Minh Giới, họ cũng chọn không ngừng nghỉ mà chạy đến.

Nhưng nào ngờ, vừa đi được nửa đường, nghe được tin tức này, sợ đến mức cũng vội vàng quay về Linh Sơn.

Dù sao họ cũng không thể quên chuyện xảy ra ở Nam Hải năm xưa, tồn tại đã trấn áp họ lúc bấy giờ, lúc này họ cũng lờ mờ đoán được vài phần.

Dựa theo suy đoán, nếu tồn tại đã trấn áp họ lúc bấy giờ không phải là Thần Tôn tiền bối, e rằng cũng là người trong Thần Đạo.

Lúc này, cục diện Hồng Hoang bày ra trước mắt họ, các đại năng đỉnh cấp của Hồng Hoang, tất cả đều nhận thức được.

Ở Hồng Hoang, người cường đại nhất hẳn là Thần Tôn, người khuất làm thứ hai hẳn là Hồng Quân đạo tổ, còn những tồn tại thần bí khác thì hẳn là không còn nữa.

Trừ Thần Tôn và Hồng Quân đạo tổ ra, Hồng Hoang này không có người nào khác có thể dễ dàng đánh bại họ như vậy.

Trừ phi là loại tồn tại thần bí kia, nhưng căn cứ theo truyền thừa của Hồng Quân đạo tổ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều rõ ràng Hồng Hoang không còn tồn tại thần bí nữa.

Những đại năng thần bí kia đã sớm thoát ly thế giới Hồng Hoang, cho nên đó có thể là người trong Thần Đạo!

Năm xưa ở Nam Hải, dễ dàng trấn áp hai người họ như vậy, cỗ lực lượng kia, lúc này họ vẫn ghi nhớ rõ ràng, không thể xua tan khỏi tâm trí.

Cỗ sức mạnh kia quá khắc sâu, khắc sâu đến đáng sợ.

Trước đây họ đã thề nhất định phải báo thù, giờ đây càng ngày càng hiểu rõ hơn, loại ý nghĩ đó họ cũng không dám có nữa.

Vì vậy, tất cả những nhân vật với loại sức mạnh không thể biết được, tuyệt đối là người trong Thần Đạo.

Tồn tại đã trấn áp họ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không dám suy đoán thực lực, tóm lại người đó có thể là nhân vật cùng cảnh giới với Hồng Quân đạo tổ.

Thậm chí có thể cường đại hơn cả Hồng Quân đạo tổ, nhưng nếu không sai, thì người đó hẳn không mạnh bằng Thần Tôn.

Tuy không cường đại bằng Thần Tôn, nhưng là tồn tại ở giữa Thần Tôn và Hồng Quân đạo tổ, làm sao báo thù được?

Chẳng phải đang tìm cái chết sao? "Sư huynh, xem ra sau này chúng ta phải cẩn thận hơn rồi...

Nếu gặp Thần Tôn tiền bối, e rằng chúng ta..." "Sư đệ nói có lý.

Nhưng chúng ta cũng không làm ra quyết định tàn nhẫn như vậy..." Tiếp Dẫn đạo nhân cười khổ nói.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người tuy làm việc rất trơ trẽn, nhưng hai người cũng có chừng mực, một số chuyện trái thiên hòa họ sẽ không làm. ...Trừ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người ra, Tam Thanh, Côn Bằng và những người khác cũng đều như vậy.

Vốn nghe nói còn có linh bảo xuất thế, vô cùng thần bí và cường đại, không ai có thể dễ dàng thu phục, họ cũng vội vàng chạy đến.

Nhưng cũng vậy, đi được nửa đường thì sợ hãi quay về.

Càng ở đỉnh cao, càng hiểu biết nhiều bí mật.

Là những tồn tại gần như đỉnh cao nhất Hồng Hoang, những bí

mật họ biết được rất nhiều.

Bởi vì như vậy, họ càng thêm sợ hãi.

Đặc biệt là Côn Bằng và Tam Thanh, đều đã chịu sự khủng bố của Thần Đạo!

Tam Thanh không thể quên chuyện xảy ra ở Ngũ Trang Quán năm xưa, hiện tại vẫn còn chút sợ hãi.

Tuy tu vi hiện tại của họ đã đột phá, nhưng hai người kia đã dễ dàng trấn áp ba người họ lúc bấy giờ, trong lòng vẫn còn chút e sợ.

Đồng thời cũng biết, tu vi của những người đó tuyệt đối là Chuẩn Thánh trở lên, tu vi của hai người đó lúc bấy giờ là Chuẩn Thánh trở lên, tu vi hiện tại e rằng còn cao hơn.

Còn về Côn Bằng, cũng giống như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, luôn không thể quên chuyện bị áp chế lúc bấy giờ.

Mấy người quan trọng nhất đều từng chứng kiến bản lĩnh của Hoàng Thiên, đó là tồn tại có thể khiến Hồng Quân đạo tổ cũng phải e sợ.

So với Hoàng Thiên căn bản không cùng đẳng cấp.

Sau khi Hoàng Thiên rời khỏi Tứ Cực Chi Địa, y mới bắt đầu kiểm tra Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử.

Hai kiện linh bảo này dù trong truyền thuyết hay thực tế đều là những tồn tại uy danh hiển hách.

Khi Hoàng Thiên nhìn thấy Sổ Sinh Tử, y cũng thấy một chuyện rất buồn cười.

Ở hậu thế, trong Tây Du Lượng Kiếp, Tôn Ngộ Không từng xông vào địa phủ trực tiếp xé nát Sổ Sinh Tử.

Bây giờ nhìn lại thật buồn cười, Sổ Sinh Tử dù sao cũng là một

kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại bị một con khỉ xé nát.

Nếu không phải Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đã sắp xếp từ đầu, Hoàng Thiên sẽ không tin đâu. "Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người vì sự quật khởi của Tây Phương mà tốn bao tâm tư, hòa giải và uy hiếp khắp nơi như Thiên Đình, Địa Ngục, Long Cung...

Lại phối hợp với con khỉ ngu ngốc kia để làm ra hành vi long trời lở đất, vì sự quật khởi của Tây Phương mà hai kẻ đó thật sự vất vả." Hoàng Thiên cũng không nhịn được mà cảm thán, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở Tây Phương vì sự quật khởi của Tây Phương mà đã phải trả không ít cái giá. "Không thể xé hủy Sổ Sinh Tử cũng quá giả tạo rồi?

Một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao có thể bị xé hủy?

Xem ra đã chuẩn bị một cái giả rồi..." Kỳ thực, Hoàng Thiên không cần suy đoán cũng biết, Sổ Sinh Tử và những Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khác tuyệt đối không thể bị hư hại, nếu có hư hại cũng chỉ là do trong tay đại năng.

Một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không thể bị hư hại trong tay một con khỉ Kim Tiên được.

Đơn giản là nói bừa, tất cả là vì Phật giáo muốn quật khởi, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đã tạo ra hành vi gánh nhân quả, tất cả đều vì truyền bá Phật giáo mà thôi.

Ngay cả Hạo Thiên Thiên Đế sau này, khi tại vị, vì bị Tam Thanh và những người khác xem thường, bị khắp nơi chèn ép nên đành phải liên hợp với hai người Tây Phương để đối kháng áp lực từ Tam Thanh và những người khác.

Kể từ khi Hồng Quân hợp đạo, không ai có thể che chở Hạo Thiên, nên y chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ của hai người Tây Phương.

Do đó mới phối hợp với Tôn Ngộ Không diễn kịch!

Chương 505

Nhưng những chuyện này có chút quá xa vời rồi, Hoàng Thiên không nghĩ nhiều, chỉ đơn giản nhìn Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử một chút, rồi thu chúng lại.

Hai món đồ này, đợi sau này khi Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện thì sẽ tặng đi.

Hai kiện linh bảo này không thể chiếm làm của riêng được, dù sao chúng là những linh bảo trọng đại để Minh Giới chưởng quản luân hồi sau này.

Nhưng Hoàng Thiên có chút hiếu kỳ, vốn tưởng Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút là pháp tắc vận mệnh, luân hồi, bây giờ nhìn lại thì thực ra không phải a!

Phán Quan Bút, có một chút bóng dáng của Diệt Thế Chí Cao, một bút có thể phán sinh tử, là linh bảo loại suy diễn và nhân quả, khi phối hợp với Sổ Sinh Tử thì càng cường đại đến mức khó tin.

Truyền ngôn Kim Tiên siêu thoát sinh tử, nhưng linh bảo lại dính dáng đến pháp tắc diệt thế, cho nên ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng có thể dễ dàng bị miểu sát.

Chỉ có những cao thủ Chuẩn Thánh đã hoàn toàn siêu thoát khỏi sự vĩnh hằng bất diệt, mới có thể thoát khỏi một bút phán sinh tử.

Còn về Sổ Sinh Tử, cũng hàm chứa pháp tắc linh hồn, đồng thời cũng hàm chứa pháp tắc luân hồi, yếu hơn Phán Quan Bút một chút, nhưng lại là nơi thi triển tốt nhất cho Phán Quan Bút.

Tuy nhiên, hai kiện linh bảo này không thể tách rời, sau khi tách ra uy lực sẽ giảm sút đáng kể.

Sau một hồi suy diễn, Hoàng Thiên cũng tính quay về Thần Điện nghỉ ngơi một phen, tạm thời quan sát hướng đi của Hồng Hoang.

Phải biết rằng Vu Yêu Lượng Kiếp lúc này đang giáng lâm, Vu tộc và Yêu tộc e rằng sẽ sớm khai chiến một trận.

Sau đó, đại chiến chân chính sẽ giáng lâm, lúc đó Thần Điện mới nên xuất hiện.

Nhưng hiện tại vẫn còn hơi xa vời, dù sao Đế Tuấn và Đế Giang của Vu Yêu hai tộc vẫn chưa khai chiến.

Giống như mọi ngày, Hồng Hoang không có đại sự gì xảy ra.

Nhưng vào ngày hôm nay, Hồng Quân đạo tổ đang bế quan ở Tử Tiêu Cung xa xôi đã truyền âm cho Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sáu người! "Ta hôm nay tỉnh lại, đặc biệt giúp các ngươi chém Tam Thi, các ngươi hãy mau đến Tử Tiêu Cung!" Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác sau khi nghe Hồng Quân đạo tổ truyền lời, cũng nhanh chóng đến Tử Tiêu Cung.

Lúc này, Hồng Quân đạo tổ đang ngồi cao trên bồ đoàn, nhìn Nữ Oa và những người khác phất tay một cái, chỉ thấy sáu cái bồ đoàn xuất hiện giữa không trung. "Chúng con bái kiến lão sư!" Mọi người nhao nhao hành lễ, sau đó không nói nhiều lời, tự ngồi vào vị trí của mình. "Đây là pháp Trảm Tam Thi.

Lần trước ta truyền đạo, chỉ truyền được bề ngoài, chưa truyền căn cơ.

Hôm nay ta đặc biệt truyền pháp này cho các ngươi." Hồng Quân liếc nhìn mọi người, sau đó bắt đầu truyền đạo. "Tam Thi giả, một là Thanh Cô, phạt mắt người, khiến mắt mờ mặt nhăn, miệng hôi răng rụng; hai là Bạch Cô, khiến người ta bụng chướng đầy hơi, xương khô thịt tiêu, ý chí không tiến lên, sở tư không đạt được; ba là Huyết

Cô, khiến người ta thân thể uể oải, tay chân yếu ớt, thích ngủ ghét lao động.

Cho nên người cầu tiên, trước tiên phải loại bỏ Tam Thi, điềm đạm vô dục, thần tĩnh tính minh, tích lũy mọi thiện, bấy giờ phục dược mới hữu hiệu, có thể chứng đạo...

Thượng Thi trú ngụ ở Ngọc Chẩm Quan, Trung Thi trú ngụ ở Giáp Tích Quan, Hạ Thi trú ngụ ở Vĩ Lư Quan.

Mỗi khi gặp Canh Thân Giáp Tý, chúng lại tấu trình thiện ác.

Lại có Cửu Cổ gây hại không nhỏ, cản trở Tam Quan Cửu Khiếu, khiến chân dương không thể thăng lên..." ...Lúc này mục đích của Hồng Quân đã đạt thành, sự an bài của Thiên Đạo đã triệt để định ra.

Kể từ nay về sau, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vô vọng, con đường duy nhất mà các đại năng có thể đi sau này chính là pháp Tam Thi chứng đạo tàn khuyết. "Muốn Trảm Tam Thi, cần có vật ký thác.

Vật ký thác Tam Thi là Tiên Thiên chi vật, bất luận là Tiên Thiên Linh Bảo, hay Tiên Thiên Linh Căn...

đều có thể ký thác Tam Thi...

Trảm đi một thi là Chuẩn Thánh sơ kỳ, trảm đi hai thi là Chuẩn Thánh trung kỳ, trảm đi ba thi là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Tam Thi hợp nhất là Chuẩn Thánh viên mãn.

Sau đó hòa hợp với bản tôn của mình, có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên..." Nghe lời này, mọi người gật đầu.

Họ đã sớm biết muốn Trảm Tam Thi nhất định phải có Tiên Thiên chi vật mới có thể ký thác Tam Thi.

Lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng "Trảm!" Chỉ thấy Lão Tử dẫn đầu đột phá, trên đỉnh đầu sinh phát cuồn cuộn, ngay sau đó một kiện

Tiên Thiên Linh Bảo xuất hiện ký thác Tam Thi.

Lúc này Tam Thi của Lão Tử đã triệt để bị chém phá.

Tuy cảnh giới ban đầu của y là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng thực lực lại chưa đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Lúc này, sau khi nghe Hồng Quân đạo tổ truyền đạo pháp lần nữa, y mới thực sự Trảm Tam Thi, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng lần lượt Trảm Tam Thi, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chỉ thấy, trên khánh vân của Lão Tử có một lão ông bảy mươi tuổi, ý cảnh thanh tịnh vô vi bao quanh.

Trên khánh vân của Nguyên Thủy có một nam tử trung niên, uy nghiêm bất khả xâm phạm.

Trên khánh vân của Thông Thiên có một thanh niên áo đen tay cầm ngư cổ ngồi khoanh chân, có một đoàn bạch khí bao quanh.

Ba huynh đệ bản nguyên tương đồng, khí vận tương liên, lúc này ba huynh đệ cũng đã chân chính Trảm Tam Thi.

Sau đó, Nữ Oa và những người khác cũng Trảm Tam Thi.

Hồng Quân nhìn mấy người cũng mỉm cười mãn ý.

Sau khi Tam Thanh và những người khác triệt để Trảm Tam Thi, lại qua vạn năm yên bình ở Hồng Hoang.

Nhưng, lúc này các sinh linh Hồng Hoang cũng phát hiện Hồng Hoang gần đây càng ngày càng cảm thấy áp bức, luôn cảm thấy sắp có đại sự xảy ra.

Một ngày nọ, Tất Phương Điểu bế quan nhiều năm, đột nhiên nhận được chỉ dẫn của Hoàng Thiên.

Phương Nam sắp có hai đại khí vận giả xuất thế, căn nguyên vô cùng tốt.

Lại thêm ảnh hưởng của lệ khí, hai sinh linh này tuy khí vận thông thiên, thần thông quảng đại, nhưng lại không hề biết thu liễm, vô pháp vô thiên, không coi ai ra gì.

Do đó hai người cần phải trải qua một phen ma luyện, cần phải bị trấn áp một phen mới được.

Chương 506

Hoàng Thiên nói, nếu hai tiểu bối dị loại của Phượng Hoàng tộc này có thể theo Chu Chu quay về Chu Tước nhất tộc, để Chu Tước nhất tộc ma luyện một phen, vậy thì không cần quản nữa.

Nếu hai người này không biết tốt xấu, kiêu ngạo mà đi theo một đạo nhân tai to mặt lớn, thì cứ xem mà làm, hoặc bỏ mặc không quản, hoặc chém đi thần thông của hai người.

Tất Phương Điểu sau khi nhận nhiệm vụ từ Thần Tôn nhà mình, cũng không ngừng nghỉ mà bay đi. ...Phương Nam, không chỉ là lãnh địa của Phượng Hoàng nhất tộc, mà còn là nơi Khổng Tước và Kim Sí Đại Bàng Điểu sắp hóa hình.

Lúc này, Chu Mại của Chu Tước nhất tộc cùng tộc trưởng Chu Thất đang dẫn theo một đám cao thủ đợi ở đó.

Phải biết rằng tội nghiệt của Phượng Hoàng nhất tộc vẫn chưa xong, nên tiến bộ không lớn, Đại La vẫn là Đại La, không ai có thể Trảm Thi thành Thánh.

Trừ phi sau khi hoàn thành nhân quả, mới có thể giải trừ trói buộc, như vậy mới có thể Trảm Thi thành công.

Nhân quả tội nghiệt, giống như chấp niệm, nếu không thường xuyên hoàn trả nhân quả, thì không thể chém bỏ Tam Thi.

Vì vậy, Phượng Hoàng nhất tộc không dễ chịu, Chu Tước nhất tộc cũng tương tự không dễ chịu, dù sao cũng là đồng nguyên.

Thế nhưng, hiện tại Phượng Hoàng nhất tộc đang canh giữ Bất Tử Hỏa Sơn, đã gánh chịu không ít nhân quả.

Do đó, Kỷ Hoàng Mẫu cũng suy đoán rằng vì lệ khí của bà và phu

quân còn tồn tại, dẫn đến hai đứa con tuy căn cơ thâm hậu, nhưng cũng tràn đầy lệ khí.

Kiêu ngạo bất tuần, không phải Chu Tước nhất tộc có thể chiêu mộ.

Nếu ngay cả Chu Tước nhất tộc cũng không gia nhập, thì càng đừng nói đến việc quay về Phượng Hoàng nhất tộc.

Gia nhập Chu Tước nhất tộc, không cần gánh vác nhân quả tội nghiệt, nếu quay về Phượng Hoàng nhất tộc thì phải gánh vác nhân quả tội nghiệt.

Thử hỏi Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng mang tính cách kiêu ngạo bất tuần và trọng lệ khí có cam tâm tình nguyện quay về Phượng Hoàng nhất tộc không?

E rằng hai người lúc đó sẽ triệt để thoát ly Phượng Hoàng nhất tộc đã suy tàn.

Do đó, Hoàng Mẫu cảm thấy vận mệnh, nếu không thể nghịch chuyển, thay vì như vậy, chi bằng cứ mặc kệ.

Đợi khi Phượng Tổ xuất thế, Phượng Hoàng nhất tộc có cơ hội quật khởi trở lại, lúc đó triệu hồi hai đứa trẻ Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng về Phượng Hoàng nhất tộc cũng không muộn.

Huống hồ, chưa chắc cơ duyên của hai đứa trẻ đã chỉ có vậy!

Tuy nhiên, Chu Mại lại không tin điều này, y cảm thấy sự việc nằm ở con người.

Y biết rõ Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng cường đại, cảm thấy nhất định phải triệu hồi hai người về.

Bất kể thế nào, hai người cũng là thái tử của Phượng Hoàng nhất tộc.

Nếu quả thật như Thần Tôn tiền bối đã nói, hai người theo Chuẩn Đề đi Tây Phương thì không ổn rồi.

Phải biết rằng, vì tính cách kiêu ngạo bất tuần, hai người đã nhiều lần đối đầu với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Khổng Tuyên thậm chí còn trực tiếp bị phái đến Tây Phương, do đó sau này khi Phong Thần thì cản trở Nhiên Đăng và những người khác, bị Chuẩn Đề một lần nữa xuất hiện thu phục.

Kể từ đó, Chuẩn Đề trực tiếp cải biến Khổng Tuyên, biến Khổng Tuyên thành một tay sai biết nghe lời.

Nếu không phải Thần Tôn tiền bối truyền âm cho y, y thật sự không biết mọi chuyện sẽ ra sao.

Nếu quả thật là như vậy, thì Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng thật sự quá thảm, phải biết rằng như vậy chẳng khác nào bị nô dịch và tẩy não.

Hai người Tây Phương, một kẻ tu Đại Tịch Diệt đạo, một kẻ tu Nhân Quả đạo, giỏi nhất là mê hoặc người khác, đồng thời cũng giỏi hủy diệt một số đại khí vận giả, cải biến người đó theo ý mình.

Ngay cả sau này Khổng Tuyên có danh xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân thì có là gì?

Chẳng qua chỉ là một con rối không có linh hồn bị người khác sai khiến.

Cho nên, với tư cách là lão tổ tông của Chu Tước nhất tộc, đồng thời cũng là trưởng bối của Phượng Hoàng nhất tộc, Chu Mại không thể không quản.

Vì vậy y liền dẫn theo các cao thủ của Chu Tước nhất tộc đến, thậm chí có thể đang đợi Chuẩn Đề.

Quả nhiên...

Khi Kim Sí Đại Bàng Điểu và Khổng Tuyên sắp hóa hình xuất thế, đạo nhân Chuẩn Đề với khuôn mặt béo tai gầy đã xuất hiện. "Vị đạo hữu, hai người này có duyên với Tây Phương ta.

Hy vọng chư vị Chu Tước nhất tộc lúc này nên rời đi thì tốt, thiên số bất khả nghịch." Lúc này Chuẩn Đề từ truyền thừa của Hồng Quân đạo tổ đã biết được những chuyện từng xảy ra.

Cho nên, tuy không nhận ra thân phận và tên của những người trước mắt, nhưng y có thể nhìn thấu bản thể, đám người này trong truyền thừa chính là Chu Tước nhất tộc, một phân chi của Phượng Hoàng nhất tộc, một trong ba đại bá chủ năm xưa.

Thế nhưng Chuẩn Đề cũng quả thực rất trơ trẽn, khi cảm nhận được khí vận của Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, cùng với khí lưu ngũ sắc thần kỳ và âm dương nhị khí, y liền trực tiếp mở lời theo cách mà y giỏi nhất.

Quả thực khiến Chu Mại tức giận không nhẹ!

Thế nhưng, y cũng không dám dễ dàng nổi giận.

Phải biết rằng tuy Chu Tước nhất tộc và Phượng Hoàng nhất tộc không có bất kỳ quan hệ nào, nhưng Chu Tước nhất tộc ít nhiều cũng gánh chịu nhân quả của Phượng Hoàng nhất tộc.

Tuy Chu Mại từng là đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng vì nhân quả mà tu vi lúc này của y cũng chỉ còn Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Khi đối mặt với Chuẩn Đề có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, tự nhiên y không dám tùy ý nổi giận. "Chuẩn Đề đạo nhân, ngươi thật quá trơ trẽn!

Ngươi có biết hai người này là ai không?

Là thái tử của Phượng Hoàng nhất tộc, hậu duệ của Phượng Tổ và Hoàng Mẫu, sao lại dám vô lý đến mức này?" Chu Mại trước đây từng nghe nói Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở Tây Phương vô cùng trơ trẽn, nhưng chưa bao giờ thấy Chuẩn Đề đạo nhân trơ trẽn đến mức này. "Ha ha, vậy thì sao?

Hiện giờ thiên số đã định, hai người này có duyên với Tây Phương ta.

Trong truyền thừa của đạo tổ đã nói rõ ràng rằng Phượng Hoàng nhất tộc tội nghiệt thâm trọng, trên thân gánh vác nhân quả to lớn.

Chương 507

Để họ quay về Phượng Hoàng nhất tộc chỉ hại họ, để họ đi theo bần đạo tu hành mới là tiền đồ tốt nhất." Căn cứ theo truyền thừa mà biết được, Phượng Hoàng nhất tộc từng là một trong ba đại thú tộc cường đại nhất thiên địa, vị trước mắt cũng từng là trưởng lão của Phượng Hoàng nhất tộc, cho nên ngay cả khi Chu Mại trơ trẽn, Chuẩn Đề cũng không trách tội. "Hừ, thiên số đã định?

Chu Tước nhất tộc chúng ta bây giờ chỉ tin Hoàng Thiên Thần Tôn!

Thiên số chúng ta chỉ tôn kính, nhưng cũng không đi tín ngưỡng, cho nên thiên số không thể định Chu Tước nhất tộc chúng ta, Chu Tước nhất tộc chúng ta không đến lượt ngươi xen vào!" Nghe lời này, Chuẩn Đề đạo nhân cũng cười cười, lắc đầu rồi mở miệng nói: "Vậy thì chỉ có thể để hai người đó lựa chọn thôi.

Nếu hai người đó chọn bần đạo, vậy thì Chu Tước nhất tộc đừng có dây dưa nữa, nếu không bần đạo sẽ không khách khí đâu." Chuẩn Đề tự nhiên cũng không phải là nhân vật đơn giản, trong mắt y, đại bất quá là đánh một trận, bao nhiêu năm nay, chiếm tiện nghi ở đâu mà chẳng phải động thủ.

Sợ động thủ thì đừng ra ngoài! "Hừ!" Chu Mại hừ lạnh một tiếng, trong lòng cũng vô cùng căng thẳng.

Căn cứ theo truyền âm của Hoàng Thiên Thần Tôn, y biết rõ tính khí của hai vị thái tử Phượng tộc.

Hai vị đó là những nhân vật kiêu ngạo bất tuần, lệ khí thâm trọng, muốn để họ quay về Phượng Hoàng nhất tộc, tựa hồ khó khăn!

Mang theo tâm trạng thấp thỏm bất an, Chu Mại chờ đợi thiên

kiếp hóa hình giáng lâm!

Lúc này, Tất Phương Điểu đang bay về phía nơi Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng hóa hình, sau một hồi suy diễn đã phát hiện ra, hai tiểu gia hỏa chưa xuất thế này hình như cũng có duyên với mình a!

Hai tên tiểu tử này đều thuộc loại vũ dực, hai tiểu gia hỏa này đều vì sinh trưởng ở nơi lệ khí nên tính khí trở nên vô cùng hiếu sát, có thể nói tính cách rất tàn khốc.

Thế nhưng, chỉ một chút lệ khí mà thôi, đối phó với hai tiểu gia hỏa này, đối với loài hung thú đã hóa hình như y, vô cùng dễ dàng.

Nếu có thể điều giáo một phen, chưa chắc sẽ không tốt.

Chỉ là, không biết Thần Tôn có dặn dò phải làm sao? "Ai, cứ xem sao đã!

Trước tiên hoàn thành lời dặn của lão gia, nếu để hai tiểu gia hỏa này ở lại Chu Tước nhất tộc, hoặc Phượng Hoàng nhất tộc, vậy thì bằng mặt mũi của ta, có thể thuyết phục hai tiểu gia hỏa này, để chúng đi theo ta tu luyện.

Nếu chúng đi theo Chuẩn Đề, vậy thì phải giáo huấn hai tiểu gia hỏa này một trận!" Tất Phương Điểu cũng hạ quyết định, đợi sau khi Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng hóa hình rồi mới tính.

Vạn năm thời gian thoắt cái đã trôi qua.

Lúc này, lôi kiếp hóa hình của Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng bắt đầu ngưng tụ.

Lôi kiếp ngưng tụ là Thất Cửu Thiên Kiếp.

Điều này biểu thị rằng sau khi hóa hình, hai người sẽ là Thái Ất Thiên Tiên.

Căn nguyên như vậy e rằng ở Hồng Hoang cũng là đỉnh cấp rồi.

Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng không chỉ có nhục thân bản nguyên của Phượng Tổ và Hoàng Mẫu, mà còn tình cờ có được bản nguyên thần thông Ngũ Hành và Âm Dương, cùng với đạo Ngũ Hành Âm Dương.

Có thể nói là những kẻ được trời ưu ái!

Nếu không phải sinh trưởng ở nơi lệ khí, khiến tính cách trở nên kiêu ngạo bất tuần, e rằng tồn tại như vậy, Hoàng Thiên sẽ sai thuộc hạ thu nhận hai người vào môn hạ.

Tuy Hoàng Thiên có cách thu phục hai người, có thể thay đổi họ mà không làm tổn thương đạo tâm và sự kiêu ngạo của họ.

Nhưng hai tên tiểu tử này không có duyên với Hùng Đại và Huyền Thiên, nên thay đổi cũng vô dụng.

Thế nhưng, Tất Phương Điểu, tọa kỵ của y, lại khá có duyên với Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên cũng không đi thúc đẩy, còn có duyên sư đồ hay không thì cứ để tự nhiên vậy!

Sau một đoạn thời gian tích lũy nữa, lôi kiếp cuối cùng cũng giáng lâm.

Do Khổng Tước và Kim Sí Đại Bàng tuy đồng nguyên nhưng khác thể và khác đạo, nên uy lực của lôi kiếp rất mạnh, mạnh đến mức vượt ra ngoài phạm vi năng lực của họ.

Trong quỹ tích ban đầu, Chuẩn Đề đã cứu hai người, nên hai người mới theo Chuẩn Đề đi Tây Phương.

Nhưng lần này có Chu Mại và những người khác ở đó giúp đỡ, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng không phải lo lắng về việc độ lôi kiếp. "Ầm!" Chỉ thấy thiên lôi từ trên hư không chia làm hai, hóa thành hai con lôi long, đánh xuống hai quả trứng khổng lồ.

Hai huynh đệ sớm đã cảm ứng được có người bên ngoài, trong lòng cũng vô cùng thấp thỏm, nhưng sau khi phát hiện những người này không ra tay với mình, hai người mới yên tâm không ít.

Khi lôi kiếp lần nữa giáng xuống, chỉ thấy ngũ sắc thần quang quét qua, lôi kiếp trực tiếp bị thần quang đó nuốt chửng!

Cảnh tượng này khiến Chuẩn Đề và những người khác vô cùng kinh ngạc.

Đồng thời, ý muốn chiêu mộ của Chuẩn Đề càng thêm mãnh liệt.

Hắn nghĩ, không hổ là linh bảo, thần thông thiên phú, không hổ là sinh linh có thần thông như vậy, quả nhiên chính là người có căn cơ thâm hậu mà Tây Phương đang thiếu!

Chu Mại trước đó đã nhận được thông báo của Hoàng Thiên, cũng sớm biết sự lợi hại của Ngũ Sắc Thần Quang, cho nên không hề biểu lộ ra biểu tình kinh ngạc nào.

Tuy trong lòng đã sớm biết rõ, nhưng khi thực sự thấy tác dụng của Ngũ Sắc Thần Quang, ông vẫn bị chấn kinh.

So với Chuẩn Đề, Chu Mại hiển nhiên bình tĩnh hơn.

"Tê?

Ngũ Hành chi đạo, Tiên Thiên Ngũ Hành Thần Quang, xem ra tiểu tử này có cơ duyên không tồi a!" Tất Phương Điểu cảm thán nói.

Trước đó năm mươi tư đạo lôi kiếp, đối với Kim Sí Đại Bàng và Khổng Tuyên uy hiếp vô cùng nhỏ, một kẻ dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét ngang hết thảy, một kẻ thôn phệ hết thảy âm dương chi khí.

Lôi kiếp không bị Ngũ Sắc Thần Quang quét sạch thì cũng bị thôn phệ, cho nên Lục Cửu Thiên Kiếp trước đó đối với Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng không có ảnh hưởng gì.

Nhưng mười tám đạo lôi kiếp phía sau mới là khảo nghiệm thực sự, hai người cùng nhau độ kiếp, uy lực không chỉ đơn giản là một cộng một.

Đặc biệt là chín đạo lôi kiếp cuối cùng giản trực vô cùng đáng sợ, chỉ bằng hai huynh đệ bọn họ e rằng rất khó độ qua.

Quả nhiên, trên hư không lại có chín đạo lôi long giáng xuống, hai huynh đệ tuy rằng vượt qua được, nhưng vết thương chồng chất.

Chương 508

“Đại ca, cứ tiếp tục như vậy, lôi kiếp phía sau đệ không vượt qua nổi đâu!” Kim Sí Đại Bàng Điểu lúc này cũng hoảng hốt.

“Vô phương, đệ thấy những người kia không?

Đám người đó có khí tức tương đồng với chúng ta, ngoài ra còn một người có thể khiến cả đám người đó phải kiêng dè, cả hai bên đều không đơn giản, có khả năng là người thân cận với chúng ta, cũng có thể là cao thủ.” “Nhưng họ có giúp chúng ta chống đỡ thiên kiếp không?” Kim Sí Đại Bàng có chút lo lắng.

“Nhất định sẽ, bọn họ thủ hộ ở đây lâu như vậy, khẳng định có nguyên nhân, cho nên nhất định sẽ ra tay!” “Hy vọng là thế!” Quả nhiên, Khổng Tuyên đã đoán đúng, lúc này Chu Mại đã ra tay, chỉ thấy ông vẫy tay một cái, một đạo hỏa hồng sắc kỳ tử xuất hiện.

“Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ?” Chuẩn Đề cũng sững sờ, lá cờ nhỏ đột nhiên xuất hiện kia chẳng lẽ là một trong Ngũ Phương Kỳ được ghi chép trong truyền thừa - Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ sao?

“Tê, tộc Chu Tước lại có pháp bảo như thế, có nên đoạt lấy không?” Chuẩn Đề nhỏ giọng tính toán.

Hắn cũng có chút do dự, kỳ thực theo hắn thấy, tộc Chu Tước không nên sở hữu pháp bảo như vậy.

Loại pháp bảo này tuyệt đối là vật của đại năng, nếu ta đoạt đi, đắc tội vị ẩn thế đại năng nào đó thì phiền phức rồi.

“Không, Phượng Hoàng nhất tộc tội nghiệt nhân quả quấn thân, trừ Hoàng Mẫu và Tổ Phượng là cao thủ ra, những kẻ còn lại không

đáng để sợ, Phượng Hoàng nhất tộc vì tội nghiệt nhân quả mà không thể rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, chỉ cần giết hết bọn chúng, có lẽ sẽ không ai biết bí mật này, biết ta đã đoạt Nam Minh Ly Địa Diễm Quang Kỳ!" Tham niệm cuối cùng cũng chiến thắng lý trí, Chuẩn Đề nhìn thấy cơ duyên trước mắt: không chỉ có thể chiêu lãm hai kẻ có đại khí vận, còn có cơ hội sấn cơ đoạt lấy Ly Địa Diễm Quang Kỳ!

Nhanh chóng định ra kế hoạch, Chuẩn Đề tạm thời không ra tay, để tộc Chu Tước giúp đỡ hai sinh linh độ lôi kiếp, đợi đạo lôi kiếp cuối cùng hàng lâm mới ra tay cũng không muộn.

Cho nên, Chuẩn Đề đứng một bên nhìn Chu Mại tế ra Ly Địa Diễm Quang Kỳ giúp Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng độ kiếp.

Lúc này Chu Mại trong lòng cũng vô cùng khẩn trương, nhìn ra được Chuẩn Đề đang nảy sinh ý đồ xấu với Ly Địa Diễm Quang Kỳ trên tay.

Tuy nhiên, Chu Mại cũng không hoảng hốt, phải biết lá cờ trong tay là do Hoàng Thiên Thần Tôn cho mượn để giúp Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng độ kiếp.

Nếu Chuẩn Đề dám ra tay, Thần Tôn tuyệt đối sẽ phái người giáo huấn hắn một trận.

Nhưng nếu như vậy cũng khiến Thần Tôn thất vọng, dù sao ông cũng đã khổ cầu Hoàng Thiên mượn Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Nếu không bảo hộ tốt thì thật hổ thẹn với Hoàng Thiên Thần Tôn!

Lúc này Khổng Tuyên cũng thở phào một hơi, hắn đã đoán đúng, đám người kia quả nhiên giúp đỡ.

Nhưng vị lão giả trước mắt tại sao lại đem lại cảm giác thân cận như vậy?

Cảm giác phảng phất giống như đệ đệ Kim Sí Đại Bàng, thực sự

khiến Khổng Tuyên có chút không hiểu thấu, nhưng hắn cũng nhanh chóng phản ứng lại.

"Chẳng lẽ?

Chẳng lẽ là tộc nhân trong truyền thừa?" Khổng Tuyên kinh ngạc.

Tuy nhiên, trong truyền thừa ghi chép rõ ràng Phượng Hoàng nhất tộc vì từng tranh bá mà dẫn đến tội nghiệt quấn thân, trở thành một chủng tộc lụn bại.

Lúc này, Khổng Tuyên nháy mắt cảm thấy, tuyệt đối không thể gia nhập một tội tộc như vậy, hắn là kẻ có đại cơ duyên, là con khổng tước đầu tiên giữa thiên địa, hắn không còn là tộc nhân Phượng Hoàng nhất tộc nữa.

Cho dù là Tổ Phượng, Hoàng Mẫu nhục thân dựng dục, nhưng đều là để chuộc tội mà thôi.

Đã thoát ly khỏi tội tộc, tại sao phải tự đầu la võng?

"Không hành, tuyệt đối không thể gia nhập Phượng Hoàng nhất tộc, đi theo chỉ bị thiên địa vứt bỏ, tu vi khó lòng tiến thêm, đợi bọn họ giúp ta độ kiếp, sau này báo đáp lại là được." Khổng Tuyên thầm nghĩ.

Đồng thời, hắn cũng truyền âm ý nghĩ này cho đệ đệ Kim Sí Đại Bàng.

Khổng Tuyên tính tình xác thực kiêu ngạo bất tuân, nhưng Kim Sí Đại Bàng tính tình còn kiêu ngạo hơn.

Khổng Tuyên vì có bản lĩnh nên mới kiêu ngạo, còn Kim Sí Đại Bàng kiêu ngạo là do lệ khí dẫn đến.

Phải biết thần thông và thực lực của Kim Sí Đại Bàng so với Khổng Tuyên còn kém xa.

Kỳ thực có một nguyên nhân, Kim Sí Đại Bàng bị dạy dỗ sai lầm, bản thân tu Âm Dương đạo, nhưng vì tu luyện gian nan nên sau này cải tu Thôn Phệ chi đạo, cuối cùng chẳng làm nên trò trống gì, lãng phí căn nguyên tốt.

Có thể nói, Kim Sí Đại Bàng tự tìm đường chết, đi theo Chuẩn Đề về phương Tây, nhưng vì tính tình kiêu ngạo bất tuân mà khắp nơi đỉnh chàng, tứ xứ tác loạn, khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên không dụng tâm giáo đạo.

Cho nên dẫn đến việc không ai quản thúc, hắn bắt đầu làm ác, phát hiện thôn phệ sinh linh tu vi tiến bộ nhanh nên đã từ bỏ Âm Dương đạo, chọn đường tắt là Thôn Phệ chi đạo.

Hậu quả đã định trước, Thôn Phệ chi đạo lúc đầu có hảo xứ, nhưng càng về sau phản tiến triển càng chậm.

Thôn Phệ đạo pháp truyền thừa vô cùng ít, tu luyện chẳng ra đâu vào đâu, tự nhiên biến thành kẻ hỗn hào.

Cho nên, khi Khổng Tuyên truyền ý nghĩ đó cho Kim Sí Đại Bàng, Kim Sí Đại Bàng trực tiếp đáp ứng, hắn mới không thèm về Phượng Hoàng nhất tộc đâu.

Lúc này, đạo thiên địa lôi kiếp cuối cùng hàng lâm, cũng là lúc Chuẩn Đề ra tay.

"Ly Địa Diễm Quang Kỳ có duyên với bần đạo, Phượng Hoàng nhất tộc tội nghiệt thâm trọng, không xứng sở hữu pháp bảo này, giao cho bần đạo đi!" "Trấn áp cho ta!" Chỉ thấy Chuẩn Đề trực tiếp triệu hoán Thất Bảo Diệu Thụ quét qua, Ly Địa Diễm Quang Kỳ vốn đang chống đỡ lôi kiếp nháy mắt chấn động.

Sau đó, Chuẩn Đề lại triệu hoán ra Tịnh Thế Bát Vu, quát lớn một tiếng trấn áp, Ly Địa Diễm Quang Kỳ thực sự bị trấn áp trụ.

Vốn dĩ Tịnh Thế Bát Vu khó lòng bì kịp Ly Địa Diễm Quang Kỳ, nhưng tu vi của hai người thi triển lại chênh lệch quá lớn.

Chuẩn Đề đánh lén ra tay nên đã đắc thủ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ nháy mắt bị Tịnh Thế Bát Vu trấn áp!

"Đi!" Chuẩn Đề không quên vung tay xua tan lôi vân!

"Chuẩn Đề tặc nhân!" Chu Mại cũng ngây người, ông biết Chuẩn Đề vô cùng ti bỉ, nhưng vạn vạn không ngờ tới người này lại không biết xấu hổ như vậy, dám ra tay cướp Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

"Các vị, mau ra tay!" Lúc này cao thủ tộc Chu Tước cũng nổi giận, tuy rằng bọn họ ra tay nhưng kết quả không phải đối thủ của Chuẩn Đề.

Dù sao mạnh nhất cũng chỉ có tu vi Đại La đỉnh phong, Chuẩn Đề đã là đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chuẩn Thánh và Đại La là khoảng cách khó lòng vượt qua, nếu không phải vì cao thủ tộc Chu Tước không phải Đại La phổ thông thì đã bị Chuẩn Đề diệt sát rồi.

Nếu là một đám Đại La phổ thông, vừa rồi một kích của Chuẩn Đề đã có thể toàn diệt.

Tuy nhiên, vì các Đại La của tộc Chu Tước không hề tầm thường nên nhất thời cũng chiến thành một trận bình thủ.

Chuẩn Đề tung ra mấy đại linh bảo, lại thêm ác thi xuất hiện, đám người tộc Chu Tước thất bại là điều chắc chắn.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, cao thủ tộc Chu Tước vốn đang vội vàng tổ kiến trận pháp trực tiếp bị Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề quét qua, cả đám đều bị trọng thương.

Chương 509

"Chuẩn Đề, ngươi muốn đối đầu với tộc Chu Tước và Phượng Hoàng nhất tộc ta sao?

Ngươi có biết Ly Địa Diễm Quang Kỳ là pháp bảo của ai không?" Lúc này Chu Mại cũng bị thương, ông ngăn cản mọi người định tiếp tục ra tay, nhìn Chuẩn Đề hỏi.

"Ha ha, khu khu tộc Chu Tước và Phượng Hoàng nhất tộc đã lụn bại có gì đáng sợ?

Thời đại của các ngươi qua rồi, ngoan ngoãn ở một chỗ kéo dài hơi tàn đi, còn bày đặt diệu võ dương oai!" Lời của Chuẩn Đề vô cùng chói tai, khiến đám người tộc Chu Tước không nhịn được muốn ra tay lần nữa.

"Hồng Hoang này cường giả vi tôn, mấy cái chủng tộc bá chủ cũ giờ chỉ như lũ chó gà, đừng nói chi các ngươi, thuở xưa Hung thú thì đã sao?

Chẳng phải cũng chỉ là một lũ lâu la bị dòng sông tuế nguyệt đào thải thôi sao!" Chuẩn Đề nhìn đám người tộc Chu Tước, mặt đầy biểu tình khinh miệt, cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Nhưng hắn không biết, lời nói vừa rồi đã đắc tội Tất Phương Điểu, mắng Phượng Hoàng nhất tộc thì thôi, lại dám kéo theo cả Hung thú vào, coi Hung thú không đáng một đồng, khiến Tất Phương Điểu vô cùng tức giận.

Điều khiến y tức giận nhất là Chuẩn Đề dám cướp linh bảo của lão gia nhà mình, đúng là chán sống!

"Thứ ngu xuẩn không biết chết sống, lại dám cuồng vọng như

thế!" Bỗng nhiên, thiên địa biến hóa, bầu trời vốn đang trong xanh vạn dặm bỗng gió sấm giao nhau, mây đen bao phủ hư không.

Lúc này, Chuẩn Đề đang sướng khoái mắng nhiếc tộc Chu Tước bỗng cảm thấy sau lưng lạnh toát, chỉ thấy một trảo chim khổng lồ đang chộp tới.

"Không xong!" Chuẩn Đề cảm nhận được nguy hiểm cực độ, đem toàn bộ thủ đoạn thi triển ra.

Cảnh tượng này không chỉ khiến Chuẩn Đề há hốc mồm, mà cả đám người tộc Chu Tước cũng sững sờ.

Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng cũng đều ngẩn người, tại sao lại xuất hiện nhiều ý ngoại như vậy?

"Oanh!" Chuẩn Đề dùng hết thủ đoạn đối chọi với một trảo của Tất Phương Điểu!

Là Vương giả Hung thú, Tất Phương Điểu được thiên phú độc tôn, lại đi theo Hoàng Thiên nhiều năm nên khí vận cực tốt.

Tất Phương Điểu hầu như không cần dùng linh bảo, vì nhục thân của y sánh ngang linh bảo, trải qua vô số tuế nguyệt lịch luyện, hầu như đã siêu việt linh bảo.

Có thể nói nhục thân cường độ của Tất Phương Điểu ở Hồng Hoang đã vượt ra ngoài tầm hiểu biết của mọi người, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu lúc này cũng chưa chắc bì được.

Tất Phương Điểu và Chuẩn Đề giao thủ, nhất thời xuất hiện cục diện một bên đổ, Tất Phương Điểu hoàn toàn áp đảo Chuẩn Đề!

"Lệ!" Tất Phương Điểu hiện ra bản thể, khí tức cường hãn và nhục thân từ thời Hoang Cổ trực tiếp khiến tất cả những kẻ có mặt phải run rẩy.

Phượng Hoàng nhất tộc trong mắt y cũng chỉ là thức ăn, ngay cả Kim Sí Đại Bàng hay con Khổng tước đầu tiên giữa thiên địa cũng không đủ tư cách làm thức ăn cho y.

Tộc Chu Tước vốn là một chi tách ra từ Phượng Hoàng nhất tộc, tuy rằng thoát biến thành chủng tộc khác nhưng bản nguyên vẫn là Phượng Hoàng nhất tộc.

Cho nên đối với Tất Phương Điểu có một loại sợ hãi từ bản nguyên!

"Hung thú!

Vương giả..." Mấy vị tồn tại cổ lão của tộc Chu Tước nhìn Tất Phương Điểu mà thân thể run rẩy.

"Tất!" Chỉ thấy Tất Phương Điểu há miệng, thuật kình thôn hiện ra!

Lúc này Kim Sí Đại Bàng đang quan chiến nhìn Tất Phương Điểu, phát hiện thuật kình thôn của mình so với vị tiền bối này đúng là rác rưởi.

Xem vị tiền bối người ta kình thôn kìa, người ta là kình thôn linh bảo, loại linh bảo bát vu vô cùng cường hãn kia.

Còn Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề vốn dĩ rất hữu dụng, nhưng khi quét lên người Tất Phương Điểu mới phát hiện thần thông hoàn toàn bị khí thể kim sắc quanh thân y ngăn cản.

"Không!" Chuẩn Đề lúc này cũng một trận tâm hoảng, phát hiện Tịnh Thế Bát Vu đang lìa xa mình.

"Phốc xuy..." Chuẩn Đề cũng liều mạng, một ngụm tiên huyết từ miệng phun ra, sắc mặt lạnh băng quát: "Tế!" Hắn định thi triển thủ đoạn tự tổn để đoạt lại linh bảo, Chuẩn Đề cũng đủ liều, nhưng hắn hoàn toàn đánh giá thấp năng lực của Tất Phương Điểu.

“Thôn cho ta!” “Hoa lạt lạt...” Mặc kệ Chuẩn Đề cứu vãn thế nào cũng đã muộn, Tịnh Thế Bát Vu thực sự bị Tất Phương Điểu nuốt vào, sau khi nuốt vào nháy mắt dùng sức mạnh cường đại trấn áp nó.

“Phốc xuy!” Chuẩn Đề lúc này cảm nhận được linh bảo đã mất đi liên hệ với mình.

Hắn giận dữ công tâm, trong lòng vô cùng khó chịu, vốn đã có thương tích, cộng thêm vừa rồi tự tổn và giờ là giận dữ công tâm, thương thế nháy mắt chồng chất.

“Là ai!” Lúc này sắc mặt Chuẩn Đề xanh mét, trong mắt lộ ra sát ý, chỉ muốn giết chết Tất Phương Điểu!

“Hanh!

Không thấy ta là Hung thú sao?

Ta là Vương giả Hung thú, Tất Phương Điểu!” “Tất Phương Điểu??” “Tất Phương...” Nghe thấy cái tên này, bất kể là tộc Chu Tước hay Chuẩn Đề đều sững sờ.

Tộc Chu Tước nhớ lại những chuyện từng xảy ra.

Còn Chuẩn Đề thì nhớ tới Tất Phương Điểu được ghi chép trong truyền thừa của Hồng Quân Đạo Tổ!

Vương giả Hung thú Hoang Cổ Tất Phương Điểu, người này chính là tọa kỵ dưới trướng Thần Tôn!

Nháy mắt, mặc kệ từ phương diện nào, bọn họ cũng đều ngây ngất.

Tộc Chu Tước lúc này đã nhẹ nhõm hơn, vì ai tìm hiểu về Tất Phương Điểu cũng biết y sớm đã bị Thần Tôn thu phục.

Chỉ cần là người trong Thần Đạo thì dễ nói chuyện rồi!

Tuy nhiên, sắc mặt Chuẩn Đề sa sầm, hắn biết rõ thân phận vị tiền

bối này, giờ nên làm sao đây?

"..." Lúc này Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không biết phải làm sao, ngay cả lời cũng không biết nói thế nào.

"Hanh, bản thân không có bản sự thì đừng trách ta tham lam, thậm chí tham lam cũng thôi đi, còn vô đoan vũ nhục Hung thú.

Nếu bọn ta và ngươi sống cùng một thời đại thì ngươi đã sớm bị ta chém giết rồi, nên thấy may mắn vì không sống ở thời đại đó đi!" Lời vừa dứt, Tất Phương Điểu như vẫn chưa giải giận, vung cánh một cái, tát thẳng vào mặt Chuẩn Đề khi hắn không kịp phòng bị.

"A!" Chuẩn Đề thảm khiết một tiếng, với tu vi hiện tại mà lại bị người ta tát sưng cả mặt.

"...

Hỗn đản..." Nguyên bản sắc mặt Chuẩn Đề xanh mét, giờ lại càng xanh hơn.

Chương 510

"Buông Nam Ly Diễm Quang Kỳ xuống, ta có thể tha cho một mạng.

Ngươi cũng dám nhiễm chỉ linh bảo của Thần Tôn sao?" Câu này thốt ra, Chuẩn Đề sợ đến mức ngây người!

Vạn vạn không ngờ lá cờ này lại là của vị tiền bối đó, đúng là tìm cái chết.

"...

Xin Thần Tôn tiền bối tha thứ...

Vãn bối không biết linh bảo này có chủ, vãn bối tội đáng muôn chết..." Không thể không nói, phản ứng của Chuẩn Đề cũng vô cùng nhanh, sau khi biết Nam Ly Diễm Quang Kỳ là linh bảo của Hoàng Thiên.

Hắn vội vàng quỳ xuống, tất cung tất kính dâng lá cờ ra, miệng không ngừng xin lỗi.

Lúc này Hoàng Thiên ở Thần Điện đương nhiên biết rõ chuyện gì đang xảy ra, nếu là kẻ khác dám làm vậy thì Hoàng Thiên đã sớm lấy mạng hắn.

Nhưng Chuẩn Đề có liên quan trọng đại tới kế hoạch, nếu giết thì e rằng kế hoạch sẽ bị trì hoãn.

Tuy không giết nhưng cũng không để hắn dễ chịu, ít nhất phải cho hắn biết cái gì không nên đụng thì đừng đụng!

"Tất Phương, thu hồi Nam Ly Diễm Quang Kỳ, sau đó giáo huấn Chuẩn Đề một trận, đừng giết chết, ta còn có việc dùng hắn!" Giọng của Hoàng Thiên truyền vào não hải Tất Phương Điểu, nghe vậy y gật

đầu.

"Về!" Chỉ thấy Tất Phương Điểu phất tay một cái, Nam Ly Diễm Quang Kỳ bay lên rơi vào tay y.

Thấy cảnh này, Chuẩn Đề biết tiểu mạng của mình giữ được rồi, sau đó lại hướng về phía trời dập mấy cái đầu.

"Đa tạ tiền bối lượng thứ cho vãn bối!

Vãn bối không dám nữa..." Dập đầu xong, Chuẩn Đề từ từ đứng dậy, sau đó giả bộ cười đối diện với mọi người.

Tuy trong lòng vô cùng khó chịu nhưng hắn cũng không dám làm gì, dù sao đánh cũng đánh không lại, người ta lại có bối cảnh, chỉ có thể bồi cười.

"Tất Phương tiền bối, trước đó là ta không đúng, xin tiền bối nguyên lượng.

Tịnh Thế Bát Vu là Đạo Tổ ban cho, vạn vạn không thể mất, xin tiền bối trả lại cho ta." Chuẩn Đề không nói dối, Tịnh Thế Bát Vu thực sự là vật Hồng Quân Đạo Tổ ban cho sáu người Tam Thanh lúc gặp mặt cuối cùng.

"Ha ha ha, thật là không biết xấu hổ, ở thời đại Hung thú của ta, vật này thuộc về chiến lợi phẩm của ta, ai thắng thì của người đó!

Nào, ta lại đánh một trận, nếu thắng thì ta giao trả!" Tất Phương Điểu tự nhiên không thể trả linh bảo cho Chuẩn Đề, y phải khiến hắn trả giá đắt, cho hắn nếm mùi đau khổ.

"..." Chuẩn Đề lúc này tức đến nghẹn lời, đánh khẳng định đánh không lại Tất Phương, nhưng linh bảo vạn vạn không thể mất a!

Suy đi tính lại, Chuẩn Đề cảm thấy không có cơ hội đánh bại Tất Phương.

Hiện tại chỉ có thể thoái lui rồi về nghĩ cách, tuy mất Tịnh Thế Bát Vu khiến hắn đau đớn nhưng hình thế ép người, không thể không từ bỏ.

Lúc này Chuẩn Đề cuối cùng cũng hiểu cảm giác của những kẻ bị hắn tính kế trước đây, thực sự quá khó chịu, đúng là báo ứng.

"Các ngươi cứ đợi đấy, Tây Phương Linh Sơn ta sẽ không để yên chuyện này đâu!" Trước khi đi Chuẩn Đề còn buông một câu độc ác, sau đó nhìn Tất Phương Điểu một cái rồi định rời đi.

Nhưng Tất Phương Điểu đâu có để hắn đi dễ dàng như vậy!

Chỉ thấy Tất Phương Điểu trực tiếp phóng thích uy áp, đè nặng lên người Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề vốn đang trọng thương, giờ căn bản không chịu nổi uy áp của Tất Phương Điểu, trực tiếp bị ép quỳ rạp xuống đất.

Hắn hoàn toàn không động đậy được, lúc này Tất Phương Điểu thong thả tiến về phía hắn.

"Muốn đi như vậy sao?

Tuy Thần Tôn tha cho ngươi không chết, nhưng ta thì không đâu.

Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!" Lời vừa dứt, Tất Phương Điểu trực tiếp ra tay, hết trảo này đến trảo khác cào lên thân thể Chuẩn Đề.

Tất Phương Điểu mỗi trảo đều tránh đi chỗ hiểm, nhưng trảo kích của Vương giả Hung thú có thể đơn giản sao?

Chuẩn Đề đau đến nhe răng trợn mắt, hiển nhiên công kích của Tất Phương Điểu khiến hắn vô cùng thống khổ.

Cuối cùng sau một hồi lâu, Chuẩn Đề không chịu nổi đau đớn mà ngất đi.

Phải biết hắn là đại năng Chuẩn Thánh, một vị Chuẩn Thánh mà cũng ngất đi thì đúng là hiếm thấy.

"Phái người vứt hắn ra ngoài, vứt càng xa càng tốt!" Tất Phương Điểu dừng công kích, lúc này thân thể Chuẩn Đề tàn phá khôn cùng, đầy những vệt máu đáng sợ.

Chu Mại nghe lời Tất Phương Điểu xong liền phân phó vài vãn bối tộc Chu Tước: "Khiêng hắn đi vứt đi." "Rõ!" Vài vãn bối nghe xong liền đi ra khiêng Chuẩn Đề đang hôn mê bay đi mất.

Lúc này Tất Phương Điểu chợt nhớ ra điều gì, vỗ đầu một cái, lão gia giao việc mình làm hỏng rồi.

Vốn dĩ Tất Phương Điểu ẩn nấp trong bóng tối để xem lựa chọn của hai tiểu gia hỏa kia, nếu đi theo Chuẩn Đề thì sẽ bị trừng phạt, thậm chí bị tước đoạt thần thông.

Nếu chọn ở lại tộc Chu Tước thì coi như không có chuyện gì, y trực tiếp về Thần Điện là xong.

Nhưng giờ thì hay rồi, nhất thời không nhịn được ra tay làm Chuẩn Đề ra nông nỗi này, ngay cả hai tiểu gia hỏa cũng chẳng thèm quản nữa.

Nhìn hai đứa bé nhìn mình sùng bái như vậy, phải làm sao đây?

Y cũng khá thích hai đứa này, chẳng lẽ đây là nhân quả duyên phận lão gia nói sao?

Rốt cuộc phải làm thế nào?

Đúng lúc đó!

"Chu Mại, trưởng lão đời thứ nhất của tộc Chu Tước, bái kiến Tất Phương tiền bối!" Sau khi bình phục kích động, Chu Mại dẫn cao thủ tộc Chu Tước tiến tới.

“Các vị không cần đa lễ.” Lúc này Tất Phương Điểu trong lòng đầy sầu tư, tâm tình đang rất phiền muộn.

“Không biết tiền bối lần này tới đây là vì việc gì?” Chu Mại cũng nhận ra cảm xúc của Tất Phương Điểu không đúng lắm, sợ làm phiền y.

Nghe vậy, Tất Phương Điểu cũng có chút ngại ngùng, nói dối: “Ta đi ngang qua đây, vừa nãy nghe Chuẩn Đề nói năng cuồng vọng nên nhịn không được ra tay giáo huấn một phen.” Tất Phương Điểu nghe ra Chu Mại không biết mục đích mình tới đây, để giải tỏa ngại ngùng y cũng không nói thật.

Chương 511

"Đúng rồi, các ngươi đang làm gì vậy?" Lúc này Tất Phương Điểu nảy ra một kế, vừa giải tỏa được sự ngại ngùng vừa giải quyết được chuyện hai tiểu gia hỏa.

Y liếc nhìn Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng đang ngây người, không đợi Chu Mại mở lời đã nói tiếp: "Ồ, hóa ra là tộc nhân Phượng Hoàng nhất tộc vừa hóa hình, tê, hai đứa này thật thần kỳ, căn nguyên không tồi nha!" "Không giấu tiền bối, hai người này là Thái tử của tộc đó." Chu Mại lên tiếng.

Lời này vừa thốt ra, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng cuối cùng cũng hồi thần, hóa ra bọn họ là tộc nhân Phượng Hoàng, hèn gì lại có cảm giác thân thiết như vậy.

"Ồ, hóa ra là vậy!

Nhưng thật đáng tiếc nha, Phượng Hoàng nhất tộc tội nghiệt quấn thân, nếu để hai đứa về lại Phượng Hoàng tộc e rằng sẽ bị liên lụy.

Nếu gia nhập tộc Chu Tước thì tộc Chu Tước cũng không đủ sức bồi dưỡng." Tất Phương Điểu nói vậy, Chu Mại và những người khác cũng bất lực thở dài, bọn họ biết tộc Chu Tước quả thực không thể bồi dưỡng hai người Khổng Tuyên.

"Đúng rồi, tuy Phượng Hoàng nhất tộc đã giảm bớt không ít tội nghiệt, nhưng vẫn còn một chút chưa tan, khó lòng đạt tới Thiên Đạo Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh là Thiên Đạo chính thống, có tội nghiệt nhân quả thì khó mà trảm thi, thật đáng tiếc, đáng tiếc." Tất Phương Điểu nói xong còn cố ý tỏ ra vẻ mặt vô cùng đáng tiếc.

Kỳ thực y đã có cách, thông qua diễn kịch để hai đứa nhỏ này đi theo mình, cho nên mới biểu diễn như vậy.

Còn về phần Thần Tôn giao phó, y đành về thỉnh tội sau, hiếm khi gặp được hai mầm non tốt như thế này, thực sự không tồi.

Nhưng Tất Phương Điểu vạn vạn không ngờ tới, khi y đang cảm thán như vậy, hai huynh đệ vốn không định gia nhập Phượng Hoàng tộc lập tức bất mãn.

Bọn họ bị sự bá khí của Tất Phương Điểu vừa rồi chinh phục, giờ thì kẻ ngốc mới theo cái tộc Phượng Hoàng đen đủi kia.

"Ngô tài không phải tộc nhân của cái tội tộc Phượng Hoàng đó, các ngươi đừng mong ngô quay về Phượng Hoàng tộc, ngô cũng không gia nhập tộc Chu Tước." Đúng là biết mặt không biết lòng!

Tất Phương Điểu vốn vô cùng mãn ý với Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng giờ cũng bị một câu này làm tổn thương không nhẹ, đồng thời câu nói này cũng làm tổn thương sâu sắc tộc Chu Tước.

Câu nói này đã biểu lộ tâm cơ của Kim Sí Đại Bàng, cảm nhận được sự cường đại của Tất Phương Điểu nên hắn không thèm về tộc Phượng Hoàng nữa.

Do đó, Kim Sí Đại Bàng lo lắng Tất Phương Điểu nể mặt mũi Phượng Hoàng tộc nên trực tiếp nói toạc ra.

Phải biết lời này vừa ra, trừ Tất Phương Điểu, những người còn lại của tộc Chu Tước đều chấn động.

Đặc biệt là Chu Mại và những trưởng lão cổ lão kia, suýt nữa thì ngã quỵ vì đau lòng.

Nghe vậy Tất Phương Điểu cũng nháy mắt biến sắc, ban đầu y rất coi trọng hai người, nhưng y không muốn thu đồ đệ là loại người vô sỉ như vậy.

Cho dù không quay về tộc Phượng Hoàng thì cũng không cần tuyệt tình và tàn nhẫn như thế, kẻ này không thể giáo hóa!

Chỉ với một câu nói, cái nhìn của Tất Phương Điểu đối với Kim Sí Đại Bàng đã thay đổi, trong lòng y Kim Sí Đại Bàng đã bị dán nhãn "không thể giáo hóa".

Tuy nhiên, câu nói đó thực ra cũng là điều Khổng Tuyên muốn nói, chỉ là bị Kim Sí Đại Bàng cướp lời trước.

Nhưng Khổng Tuyên cũng nhanh chóng nhận ra điều không ổn, hắn thầm nghĩ thật may là mình chưa nói ra.

Lúc này Chu Mại là trưởng lão và tộc trưởng đời đầu của tộc Chu Tước, đồng thời cũng là trưởng lão tộc Phượng Hoàng, trong lòng là đau đớn nhất.

Tất Phương Điểu nhìn Kim Sí Đại Bàng, nộ đạo: "Quả nhiên đúng như Thần Tôn nói, các ngươi không biết tốt xấu, kiêu ngạo bất tuân, mục trung vô nhân, quả thực phải chịu trừng phạt!" "Tất!" Chỉ thấy Tất Phương Điểu một tay tóm lấy Kim Sí Đại Bàng đang ba hoa vứt lên không trung, sau đó là một đạo Thần Đạo pháp tắc!

Sau khi Thần Đạo pháp tắc dung nhập vào thân thể, Kim Sí Đại Bàng từ hư không ngã mạnh xuống đất.

Lúc này hắn kinh hãi phát hiện Âm Dương thần thông của mình đã bị Tất Phương Điểu tước đoạt.

"A!" Thiên phú thần thông bị tước đoạt, Kim Sí Đại Bàng trực tiếp thảm khiết một tiếng.

Tất Phương Điểu nhìn Kim Sí Đại Bàng sau đó phất tay thu một đoàn khí lưu âm dương giao nhau vào tay.

"Loại vô sỉ đồ đệ này, giữ lại có ích gì, cút!" Chỉ thấy Tất Phương Điểu lại phất tay một cái, thân thể Kim Sí Đại Bàng không chịu khống

chế bị đánh bay đi, hướng đó vô cùng trùng hợp chính là hướng mà tộc Chu Tước đã vứt Chuẩn Đề.

Kim Sí Đại Bàng đen đủi, trong lúc chưa hiểu chuyện gì đã bị tước đoạt thần thông, bị người ta đánh bay, đầu óc mịt mù hoàn toàn không hiểu tại sao.

Vừa mất đi thiên phú thần thông, lại bị đánh bay dữ dội, Kim Sí Đại Bàng đang ở trên không trung đã lâm vào hôn mê.

Hắn cũng bị đòn tấn công của Tất Phương Điểu cuốn về phương Tây.

"Loại vô sỉ này, đi mà tai họa phương Tây đi!" Tất Phương Điểu lầm bầm.

Y vốn tưởng đã làm hỏng chuyện Thần Tôn giao phó, nhưng không ngờ lại xoay chuyển tình thế, Kim Sí Đại Bàng đúng là không thể giáo hóa.

Như vậy có thể thu lại thần thông của hắn, sau đó tống hắn về phương Tây.

Cảnh tượng này khiến Khổng Tuyên cũng ngây người.

Không chỉ Khổng Tuyên, ngay cả cao tầng tộc Chu Tước cũng chấn kinh, nhưng trong lòng cũng có chút hả dạ.

Kim Sí Đại Bàng là con của lão tổ, bọn họ không dám bình luận hay giáo huấn, giờ có người ra tay thay thì thật hả giận.

Tuy nhiên lúc này Chu Mại lại vô cùng khó chịu, hiển nhiên nỗ lực của ông đã đổ sông đổ biển, không ngờ hai vị Thái tử của tộc Phượng Hoàng lại như vậy?

Tuy tộc Phượng Hoàng đã lụn bại nhưng dù thế nào cũng là một tộc quần, là Thái tử của tộc mà lại vô tình như thế?

“Chẳng lẽ là vận mệnh?

Chẳng lẽ vận mệnh thực sự không thể nghịch chuyển sao?” Chu Mại không cam lòng tự hỏi.

“Có lẽ thực sự không thể dựa vào ai cả, chỉ khi tộc Phượng Hoàng tái khởi mới có thể khiến người khác nhìn nhận lại, mình phải nỗ lực hơn mới được!” Chu Mại lúc này cuối cùng cũng nhìn thấu, tộc Phượng Hoàng muốn tái khởi thì người khác không giúp được gì, chỉ có thể tự cứu mình.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Chu Mại cũng không thèm để ý tới Khổng Tuyên nữa, việc Khổng Tuyên về tộc Phượng Hoàng hay gia nhập tộc Chu Tước thì cũng như Kim Sí Đại Bàng nói, chỉ là quay về cái tội tộc mà thôi.

“Này, xú tiểu tử, ngươi nghĩ sao?” Tất Phương Điểu chẳng thèm quan tâm tới sự mâu thuẫn của Chu Mại, y nhìn về phía Khổng Tuyên.

Lúc này Tất Phương Điểu thực sự có chút vui mừng, vô tình lại hoàn thành nhiệm vụ, thật là tuyệt.

Tuy bị làm cho ghê tởm nhưng dù sao cũng giữ lại được một đứa, giữ lại được đứa tốt nhất.

Tuy tiểu gia hỏa này trông còn non nớt nhưng có thể thấy nó cũng có suy nghĩ giống con Đại Bàng kia.

Nhưng thằng nhóc này trầm ổn hơn, không kiêu ngạo cuồng táo đến mức ngu xuẩn như Kim Sí Đại Bàng.

Chương 512

Ít nhất tiểu gia hỏa này còn giáo hóa được.

"Tiền bối... con... con..." Lúc này Khổng Tuyên sớm đã sợ đến mức không dám thở mạnh, quay về tộc Phượng Hoàng thì hắn thực sự không muốn, nhưng cũng không dám nói lời chê bai nữa.

Nếu nói ra thì chẳng phải sẽ thảm như thế sao?

Cho nên Khổng Tuyên sợ đến mức không biết phải làm sao.

"Hanh!

Đám người tộc Chu Tước, ta thấy đứa nhỏ này tuy mạnh hơn đứa vừa nãy một chút, nhưng cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.

Nếu các ngươi yên tâm thì để bần đạo mang nó về, rèn luyện một trận, ít nhất cũng phải sửa được cái thói vong tổ bội tông kia, thấy sao?" Lời vừa thốt ra, Chu Mại cũng sững sờ.

"Hanh hanh, yên tâm đi, ta sẽ dạy dỗ nó hẳn hoi.

Đúng rồi, cái Tịnh Thế Bát Vu này ta giữ cũng chẳng ích gì, cho các ngươi đấy!" Tất Phương Điểu cũng biết tự dưng mang Thái tử của tộc người ta đi thì không hay lắm, lấy pháp bảo đoạt từ Chuẩn Đề làm bồi thường vậy!

"Rõ!" Chu Mại vô cùng kích động, không ngờ Tất Phương lại hào phóng như vậy, phải biết Tịnh Thế Bát Vu là một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!

"Vậy làm phiền tiền bối rồi, Thái tử tộc ta quá mức ương ngạnh, mong tiền bối dạy bảo!" Chu Mại lúc này đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, đi theo Tất Phương tốt hơn nhiều so với việc đi theo Chuẩn Đề về phương Tây.

Phải biết Tất Phương Điểu là tọa kỵ của Thần Tôn, mà Thần Tôn tiền bối là tồn tại như thế nào, cũng coi như gián tiếp kết nối được quan hệ.

Nếu Khổng Tuyên đi theo Tất Phương Điểu tu hành, lại gia nhập Thần Đạo thì tốt hơn nhiều so với tu hành Tiên Đạo.

"Ha ha ha!" Có được câu trả lời, Tất Phương Điểu cũng vô cùng vui mừng, xoa xoa đầu Khổng Tuyên như xoa đầu trẻ con.

Khổng Tuyên sợ đến mức không dám phản kháng, trông vô cùng buồn cười.

"Các ngươi cứ yên tâm, ta sẽ dạy bảo tốt, nhất định sẽ biến nó thành một đứa trẻ ngoan ngoãn biết nghe lời." Khi Tất Phương Điểu nói câu này, y quay đầu nhìn Khổng Tuyên khiến nó sợ xanh mặt.

"Lúc đầu ta còn kiêu ngạo bất tuân hơn nhiều, cuối cùng chẳng phải cũng bị Thần Tôn sửa được tính sao, yên tâm đi!

Ta sẽ sửa được tính cho tiểu tử này." Tất Phương Điểu cũng dốc hết tâm can, vì sợ tộc Chu Tước không yên tâm nên y kể cả chuyện ngày xưa của mình ra.

Quả nhiên câu nói này vừa ra, Chu Mại và các trưởng lão tộc Chu Tước đều gật đầu.

"Ha ha ha, chúng ta xin cáo từ trước." Tất Phương Điểu nói với tộc Chu Tước.

Nói xong y không quên lôi Khổng Tuyên đi, khiến nó sợ hãi như một con thú nhỏ.

"Xú tiểu tử, mau hiện ra bản thể, nhanh lên!" "Tiền bối, ngài muốn làm gì?" Khổng Tuyên cũng ngây người, hoàn toàn không biết Tất Phương Điểu muốn làm gì.

“Hanh, làm gì à?

Đương nhiên là cưỡi ngươi về Thần Điện rồi!

Nhanh lên!” Tất Phương Điểu nói.

“Không... không hành... không!” Nghe Tất Phương Điểu nói vậy Khổng Tuyên đương nhiên không nguyện ý, sự kiêu ngạo của hắn không cho phép làm vậy.

Nhưng Tất Phương Điểu đâu có nuông chiều, chỉ thấy một đạo kim quang trực tiếp bắn ra từ mắt y, nháy mắt dung nhập vào mi tâm Khổng Tuyên, khiến nó đau đớn không muốn sống.

“A tiền bối... con hiện bản thể... con hiện...” Cơn đau kịch liệt khiến sự kiêu ngạo của Khổng Tuyên tan vỡ, phải biết thủ đoạn này là do Hoàng Thiên dùng với Tất Phương Điểu ngày xưa.

Đến cả Tất Phương Điểu còn phải khuất phục thì Khổng Tuyên tự nhiên chịu không nổi thống khổ này, trực tiếp khuất phục.

“Quả nhiên không chịu giáo hóa, phải rèn luyện kỹ mới được!” Khổng Tuyên phải chịu đựng cơn đau kịch liệt đó trong vài phút, nhưng hắn cũng không trụ được lâu.

Tất Phương Điểu thấy Khổng Tuyên chỉ trụ được vài phút thì có chút tức giận, so với mình ngày xưa thì kém xa rồi.

Phải biết ngày xưa y bị Thần Tôn hành hạ còn kiên trì được lâu hơn nhiều, Khổng Tuyên này đúng là quá thiếu khí phách, mới dùng chút thủ đoạn đã không xong rồi.

Khổng Tuyên cũng muốn khóc mà không có nước mắt, sao thảm thế này?

Dù gì cũng là con khổng tước đầu tiên giữa thiên địa, tính cách vô cùng kiêu ngạo, không ngờ vừa hóa hình đã gặp phải đả kích như vậy,

quá khổ rồi.

Cứ như vậy, Khổng Tuyên hiện ra bản thể, Tất Phương Điểu ngồi trên lưng hắn, hai người hướng về phía Thần Điện mà đi.

Trên đường đi, Khổng Tuyên phát hiện lão già này không chỉ hành hạ mình, mà thực sự thỉnh thoảng cũng chỉ điểm toàn diện, từ cảm ngộ cảnh giới tới cách dùng thiên phú thần thông và cảm ngộ pháp tắc.

Khi hai người quay về Thần Điện thì không biết rằng Hoàng Thiên đã rời đi rồi.

Trên trời, Thiên Đình vốn đang yên bình bỗng mây đen ngưng tụ, dường như có đại năng tuyệt thế nào đó đang độ kiếp.

Luồng khí thế đó không ngừng dâng cao, nhanh chóng lan rộng từ Thiên Đình ra khắp Hồng Hoang.

Lúc này người người đều có cảm giác minh ngộ, dường như giữa thiên địa sắp xuất hiện một thần kỳ chi vật vô cùng quan trọng.

Lúc này tại Côn Bằng Điện trong Thiên Đình, Côn Bằng vô cùng hưng phấn, nhưng sắc mặt cũng dần thay đổi.

Từ khi gia nhập Thiên Đình, hắn thể hiện vô cùng nỗ lực, dù sao một tia nguyên thần cũng đang nằm trong tay người ta.

Nếu không nỗ lực thì hậu quả thảm khốc, đã vậy thì chi bằng thật thà giúp đỡ Thiên Đình.

Cứ như vậy, Côn Bằng từ khi gia nhập Thiên Đình luôn nghiên cứu một cái Yêu tự mà Hoàng Thiên sáng tạo năm xưa.

Chương 513

Qua một thời gian dài nghiên cứu, Côn Bằng cuối cùng cũng từ chữ đó mà suy diễn ra một số Yêu văn khác.

"Không xong...

Yêu văn xuất thế cần độ kiếp sao?

Phải kinh qua khảo nghiệm của thiên địa mới được!" Côn Bằng cũng lo lắng, từ khí thế và lôi vân có thể cảm nhận được sự lợi hại trong đó.

"Loại lôi kiếp tầm cỡ này e rằng Đế Tuấn cũng khó lòng kháng cự?

Phải làm sao đây?" Côn Bằng qua nhiều năm đã sáng tạo ra ba ngàn chữ, nhưng hắn cũng phát hiện muốn để ba ngàn chữ xuất thế trọn vẹn thì cần kinh qua khảo nghiệm lôi kiếp hoàn chỉnh.

Có lẽ nếu giảm bớt một số văn tự thì khảo nghiệm sẽ nhẹ hơn, nhưng Côn Bằng không cam tâm, vất vả lắm mới sáng tạo ra Yêu văn, chẳng lẽ vì lôi kiếp mà phải cắt giảm sao?

Chẳng phải uổng phí tâm huyết của mình sao?

Tại các nơi ở Hồng Hoang, tất cả các đại năng bao gồm cả sinh linh phổ thông hầu như đều hướng mắt về phía Thiên Đình thần bí.

Lúc này tại Yêu Hoàng Điện trong Thiên Đình!

"Tên Côn Bằng chết tiệt đó đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ có linh bảo xuất thế sao?

Thật thần kỳ, trực tiếp khiến động cả Hồng Hoang!" Đông Hoàng Thái Nhất bực bội nói.

“Thái Nhất, không được loạn!

Ta có thể cảm nhận được việc Côn Bằng đang làm có lợi cho Yêu tộc ta, dường như thứ đó vô cùng quan trọng với Yêu tộc, ta cảm nhận được một sự khiên dẫn!” Lôi Thần nói.

“Không sai... ta và Lôi Thần đều cảm thấy sự khiên dẫn đó!” Phục Hy ngồi một bên cũng nghiêm túc nói.

“Tê!” Những người khác nghe Lôi Thần và Phục Hy nói vậy cũng nhao nhao suy diễn một phen, phát hiện đúng là như thế.

“Thật sao...” Lúc này chúng nhân cũng trầm mặc, thứ thần bí quan trọng với Yêu tộc sắp xuất thế khiến họ không khỏi khẩn trương.

Tâm lộ của Côn Bằng mọi người đều biết, cái tên này từ khi gia nhập Thiên Đình vẫn luôn ở trong Côn Bằng Điện chưa từng bước ra.

Hôm nay lại tạo ra khí thế mạnh mẽ như vậy khiến họ cũng có chút lo lắng.

“Chúng ta nên làm gì?” Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

“Vô phương, ta đang nắm giữ sinh tử của Côn Bằng, hắn không dám phản bội ta đâu.

Đã là việc có lợi cho Yêu tộc, lại còn chí quan trọng yếu thì chúng ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ, đi, mọi người cùng qua xem Côn Bằng rốt cuộc đang làm gì.” Đế Tuấn nói.

Nói xong Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Lôi Thần, Phục Hy và những người khác nhanh chóng hướng về Côn Bằng Điện mà đi.

Tại những nơi khác ở Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử, Tam Thanh và các đại thần khác cũng bị thanh thế do Côn Bằng tạo ra thu hút.

Tại Ngũ Trang Quán: “Dường như có thứ gì đó quan trọng sắp xuất thế, liên quan đến đại thế của Yêu tộc, cần tiếp thụ lôi kiếp khảo

nghiệm, rốt cuộc là thứ gì?" Trấn Nguyên Tử phát hiện không thể suy diễn ra thứ sắp xuất thế ở Thiên Đình, khiến ông vô cùng hiếu kỳ.

"Chuyện gì vậy?" "Không rõ lắm đại ca..." Tam Thanh cũng từ bế quan tỉnh lại, ba người nhìn nhau phát hiện không thể suy diễn được.

Lúc này Hoàng Thiên xuất hiện trên hư không phía trên Thiên Đình, nhìn mọi chuyện đang xảy ra ở Côn Bằng Điện mà thầm gật đầu.

"Quả nhiên Côn Bằng không làm ta thất vọng, Yêu văn đã được hắn sáng tạo ra, cũng đã đến lúc ta ra tay rồi." Nói xong hình bóng Hoàng Thiên lại biến mất!

Lúc này trên Côn Bằng Điện, lôi kiếp ngày càng ngưng tụ nhiều thêm, Côn Bằng lúc này cũng bực bội không biết làm sao cho tốt.

Nhưng sự đã đành, không làm không được!

Chỉ thấy Côn Bằng hiện ra chân thân nhanh chóng bay lên, đứng sững giữa đám mây lôi kiếp đang ngưng tụ.

"Ngô là Côn Bằng lão tổ, cảm nhận sinh linh Hồng Hoang mờ mịt, từ khi khai thiên tích địa tới nay chỉ có đạo văn lưu truyền, chưa từng có văn tự chính thức nào, đạo văn là do thiên thành, kẻ tu vi thấp kém không thể sử dụng.

Hôm nay Côn Bằng ta sáng lập Yêu văn, chính thức thông báo cho Hồng Hoang, Thiên Đạo giám chứng!" Lời vừa dứt, Côn Bằng nghiến răng, giữa lôi kiếp lại hóa thành hình người, sau đó phất tay một cái.

"Ngô sáng tạo ba ngàn Yêu văn, đây là chữ đầu tiên: Thiên!" Chỉ thấy Côn Bằng vung tay, chữ "Thiên" liền xuất hiện!

Khi Côn Bằng thông cáo cho Hồng Hoang, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều cảm ứng được chữ "Thiên" mà hắn viết, cho nên chữ này tự nhiên được vô vàn sinh linh nhìn thấy.

“Đại từ bi a!

Chúng ta tạ ơn Côn Bằng lão tổ!” “Côn Bằng lão tổ đại ân đại đức, chúng ta vĩnh sinh khó quên!” “Sinh linh Hồng Hoang chúng ta đều nên cảm tạ Côn Bằng lão tổ!” Nhất thời Hồng Hoang chấn động, đặc biệt là lời của Côn Bằng lại truyền khắp Hồng Hoang.

Khi mọi người biết đây là Yêu văn do Côn Bằng sáng tạo thì đều cảm thấy bội phục.

Ngay cả Tam Thanh cao ngạo cũng cảm thấy bội phục!

“Điểm này bần đạo không bằng Côn Bằng, Côn Bằng đạo hữu thật đại đức...” Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử cũng cảm thán vài câu.

“Chúng ta không bằng Côn Bằng...” Tam Thanh cũng cảm thán.

“Hảo một Côn Bằng, lợi hại, lão đạo bội phục!” Minh Hà nói!

“Côn Bằng đáng chết, đúng là đang tìm cái chết...” Lúc này các Đại La Yêu tộc và nhân viên tầng dưới hoàn toàn phẫn nộ.

Khi Côn Bằng thông cáo Hồng Hoang, họ cảm giác khí vận của bản thân, vốn thuộc về khí vận Yêu tộc, trực tiếp rớt mất hai tầng!

Có thể thấy được ảnh hưởng từ Yêu văn do Côn Bằng sáng tạo lớn tới mức nào.

Nhưng điều khiến họ tuyệt vọng hơn là không thể ra tay ngăn cản, cũng không dám ngăn cản, chuyện này liên quan tới tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Nếu dám ra tay ngăn cản Côn Bằng lúc này thì chẳng khác nào tự sát.

Côn Bằng sáng lập Yêu văn là việc công đức vô lượng, có tác dụng khó lòng tưởng tượng đối với cả Hồng Hoang.

Chương 514

Nếu lúc này ai dám ngăn cản thì sẽ là kẻ thù của vô tận sinh linh.

Phải biết kẻ tu vi cao thâm mới cảm nhận được đạo văn, còn kẻ tu vi thấp kém không có năng lực đó, chỉ có thể truyền miệng.

Nhưng truyền miệng thì mỗi người lại có một cảm ngộ riêng, hàm nghĩa trong đó sẽ bị thay đổi rất lớn.

Điều đó dẫn đến đạo pháp dù được truyền miệng nhưng vì cảm ngộ khác nhau nên cũng sẽ xuất hiện việc đạo pháp bị suy yếu và tổn thất.

Nhưng nếu có văn tự thì sẽ khác, có thể ghi chép lại, đạo pháp ghi chép lại xong thì hoàn toàn dựa vào cảm ngộ của bản thân, ý nghĩa vô cùng lớn.

Cho nên dù đám tầng dưới Yêu tộc có nghiến răng nghiến lợi thì cũng vô dụng.

So với đám tầng dưới, cao tầng Yêu tộc lại tỏ ra bình tĩnh hơn, việc Côn Bằng làm có lợi cho Thiên Đình và Yêu tộc nên cũng không thể làm gì.

Tuy khí vận bản thân giảm đi hai tầng nhưng cũng đành chịu.

Cho nên Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác chỉ có thể mặc kệ nhìn Côn Bằng sáng lập Yêu văn.

Có một điểm là Yêu văn do Côn Bằng sáng tạo sẽ có uy nhiếp cực lớn đối với vô số kẻ tầng dưới Yêu tộc.

Sau này người của Yêu tộc ai được hưởng lợi từ Yêu văn đều sẽ nợ nhân quả của Côn Bằng.

Điều này giải thích tại sao sau này Côn Bằng quậy phá như vậy mà vẫn có thể tồn tại, vì công đức và sinh linh được hưởng lợi quá nhiều.

Yêu văn được sáng tạo ra giống như trao cho Côn Bằng một tấm miễn tử kim bài, Thiên Đạo muốn giết cũng không được, quy tắc chí cao không cho phép thay đổi.

Có lẽ người thực sự có thể giết Côn Bằng chỉ có người trong Thần Đạo, vì người Thần Đạo tu hành không phải Tiên Đạo, Yêu văn của Côn Bằng chỉ có lợi cho Tiên Đạo.

Người Thần Đạo lại không tu hành công pháp Tiên Đạo, Thần Đạo cũng có đạo văn riêng nên không cần văn tự.

Tuy nhiên đối với Tiên Đạo thì phiền phức rồi, Côn Bằng thực sự quá thông minh, không giấu giếm cho riêng mình mà thông cáo khắp Hồng Hoang như vậy để mọi sinh linh đều có thể xem và học được, một chiêu này quả thực vô giải.

"Đây là chữ thứ hai: Đạo!" "Đây là chữ thứ ba: Địa!" "Đây là chữ thứ tư: Nhân!" Khi chữ Thiên và Đạo xuất hiện, lôi kiếp lần nữa trở nên khủng bố hơn lần đầu rất nhiều.

"Hát!" Côn Bằng cũng liều mạng chống đỡ, vừa chống đỡ vừa viết thêm nhiều chữ hơn.

Lúc này biểu hiện của Côn Bằng đã khiến chúng sinh chấn động vì hành vi của hắn, cũng bị cảm động, thậm chí có người bị chinh phục.

Lúc này vô tận khí vận bắt đầu ngưng tụ!

"Hống!" Vô tận khí vận ngưng tụ thành một con Khí Vận Chi Long, nó hiện ra cùng Côn Bằng đề kháng lôi kiếp.

"Hoa lạt!" Lúc này ý niệm của chúng sinh hóa thành những điểm sáng trắng bay lơ lửng, dung hợp vào thân hình Khí Vận Chi Long,

khiến nó có thêm ý niệm của chúng sinh mà trở nên uy vũ hơn.

Lúc này Côn Bằng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, thậm chí cảm giác nếu không có Khí Vận Chi Long thì viết được một trăm chữ là cùng.

Khí Vận Chi Long xuất hiện cộng thêm ý niệm của chúng sinh, Côn Bằng cảm thấy ít nhất mình có thể viết được hơn một ngàn năm trăm chữ.

Còn rốt cuộc viết được bao nhiêu thì phải xem sự nỗ lực của hắn!

Lúc này Côn Bằng cũng khẳng định một điều, sự bỏ ra này đều xứng đáng.

Chỉ riêng việc sáng tạo Yêu văn đã có khí vận của chúng sinh ngưng tụ, nếu Yêu văn triệt để xuất thế thì đó sẽ là lúc hắn thực sự bay cao.

Lôi kiếp vẫn tiếp tục, Côn Bằng lần lượt viết được một ngàn chữ, trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, Côn Bằng đang xả thân vì mọi người.

Chống chọi lôi kiếp để sáng tạo Yêu văn quả thực là một sự tồn tại đại từ bi.

Những vị đại thần quang minh lỗi lạc như Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa, Lôi Thần cũng đều cảm thấy kính bội hành vi của Côn Bằng.

Lúc này Hoàng Thiên trên hư không cũng hơi nhíu mày, xem ra mình thực sự phải ra tay mới được, nếu không e rằng một mình Côn Bằng không thể sáng tạo hết toàn bộ Yêu văn.

"Ba ngàn Yêu văn triệt để xuất thế mới mang lại lợi ích cực lớn cho Hồng Hoang, mới giúp ích nhiều nhất cho kế hoạch của bản tôn, để bản tôn giúp một tay vậy!" Lúc này giữa hư không một đạo âm thanh thần bí truyền tới, đương nhiên chỉ có Hoàng Thiên nghe được.

“Hoàng Thiên đạo hữu định ra tay sao?” Nghe thấy vậy Hoàng Thiên cười nói: “Không ngờ chuyện này lại kinh động đến Thiên Đạo, thật hiếm thấy nha, ngươi thấy bản tôn có nên giúp một tay không?” “Đạo hữu cứ tùy nghi mà làm, Yêu văn quả thực có lợi lớn cho Hồng Hoang và sinh linh nơi đây, nhưng dưới quy tắc chí cao thì cần có khảo nghiệm.

Thực ra khảo nghiệm này không chỉ đơn thuần là nhắm vào Côn Bằng, mà còn khảo nghiệm sự gia trì ý chí của chúng sinh Hồng Hoang.

Nếu chúng sinh Hồng Hoang đồng lòng ngưng tụ ý chí thì Yêu văn sẽ được sáng tạo hoàn chỉnh, nếu tâm không đồng thì Yêu văn cũng sẽ không trọn vẹn.” Nghe vậy Hoàng Thiên cười cười, đã Thiên Đạo đã nói thế thì ra tay hay không đều tùy ý nguyện.

Thực ra Thiên Đạo nói không sai, nếu chỉ dựa vào Côn Bằng thì chắc chắn không thể sáng tạo ra nhiều chữ như vậy.

Dưới lôi kiếp Côn Bằng chỉ viết được một trăm chữ là cùng, giờ viết được nhiều thế này toàn là nhờ Khí Vận Chi Long từ ý chí chúng sinh đang chống đỡ lôi kiếp.

Chúng sinh Hồng Hoang đồng tâm hiệp lực thì Yêu văn tất sẽ trọn vẹn, chúng sinh tâm không đồng thì Yêu văn tất sẽ khiếm khuyết.

Trong quỹ tích cũ, Yêu văn vốn không trọn vẹn, chỉ viết được không đầy hai ngàn chữ, lần này Hoàng Thiên sẽ ra tay để toàn bộ số chữ được sáng tạo ra.

Nếu Hoàng Thiên ra tay thì tự nhiên sẽ phân chia công đức với Côn Bằng, nhưng đối với Côn Bằng thì số công đức đó không hề giảm đi cũng không tăng thêm.

Sẽ không có chuyện vì mình ra tay giúp đỡ mà dẫn đến việc công

đức của Côn Bằng nhiều tới mức dọa người.

Như vậy Đế Tuấn và Thập Nhị Tổ Vu có thể sẽ không làm gì được Côn Bằng, lúc đó chẳng phải kế hoạch sẽ loạn hết sao?

Lúc này dường như cảm ứng được sự ngưng tụ ý chí của chúng sinh, những kẻ không muốn thấy Côn Bằng quật khởi bắt đầu cố ý kéo chân sau, đặc biệt là những kẻ tầng dưới Yêu tộc.

Đồng thời Đế Tuấn và những người khác cũng không ra tay, vì biết nếu họ ra tay thì hậu quả sẽ thế nào.

Lúc này vì sự không đồng tâm của tầng dưới Yêu tộc, Côn Bằng cảm thấy vô cùng gian nan.

Đương nhiên lúc này vẫn có những sinh linh đồng tâm nhất trí, toàn tâm toàn lực cảm tạ Côn Bằng, ngưng tụ khí vận để đề kháng.

"Sinh!" "Tử!" Tuy có người giúp đỡ nhưng Côn Bằng cũng cảm thấy sắp không chịu nổi nữa rồi, dù có nghiến răng kiên trì thì cũng chỉ viết được hơn một ngàn chữ.

Lúc này Côn Bằng cảm nhận rõ ràng Khí Vận Chi Long đã không còn dư lực để đề kháng.

"Chết tiệt, nhất định có kẻ đang phá hoại kế hoạch của ta, những kẻ đó không biết sáng tạo Yêu văn có tác dụng lớn thế nào đối với Hồng Hoang sao?" Côn Bằng nghiến răng kiên trì.

Hắn đem toàn bộ pháp bảo của mình ra, bắt đầu toàn lực ứng phó.

Chương 515

Tuy nhiên khi viết tới một ngàn tám trăm chữ thì Côn Bằng không trụ được nữa, chỉ có thể dừng lại ở đây.

Nếu tiếp tục kiên trì thì chắc chắn sẽ rơi vào cảnh sinh tử đạo tiêu.

"Không xong rồi!

Côn Bằng lão tổ có vẻ sắp không trụ nổi, mới được gần hai ngàn chữ, sẽ thế nào đây?" "Ai, chắc chắn là nhân tâm bất cổ a!

Xem ra có kẻ không muốn Côn Bằng lão tổ đắc đạo nên mới bắt đầu kéo chân sau." Lúc này vô số người nhắm vào Yêu tộc, nhất thời Yêu tộc trở thành tội khôi họa thủ trong lòng họ.

Điều này khiến khí vận Yêu tộc lại hạ xuống không ít, khiến Đế Tuấn và những người khác cũng ngẩn người.

"Chết tiệt, sao lại thành ra thế này?

Kẻ âm thầm ra tay tuyệt đối không chỉ có Yêu tộc ta, thật đáng chết khi mọi người cứ oán trách Yêu tộc ta như thế." "Đại ca, giờ phải làm sao?" "Hanh, đã như vậy thì đừng trách ta, thông báo xuống dưới, toàn lực ngăn cản Côn Bằng đắc đạo." Đế Tuấn cũng nổi giận.

"Hảo!" "Hoa!" Chỉ thấy một đạo lôi kiếp hàng lâm, Khí Vận Chi Long suýt chút nữa bị đánh tan, khiến vô số người trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

"Thật quá khả hận, Yêu văn như thế mà chỉ viết được không đầy hai ngàn chữ, ai, đáng tiếc!" "Cơ hội này chỉ có một lần, lần này không xong thì sẽ không còn cơ hội nữa, chúng ta nên toàn lực ra tay." "Nhưng lôi kiếp cường đại như thế, chúng ta toàn lực cũng vô dụng thôi?" "Những đại năng Hồng Hoang đó sao không ra tay?" "Hanh, ra

tay?

Ngay cả Khí Vận Chi Long từ ý chí chúng sinh còn không trụ được, những đại năng đó ra tay ngươi nghĩ có cứu vãn được không?" "Đúng vậy!

Chuyện này thuộc về Côn Bằng lão tổ, những đại năng đó sao có thể vứt bỏ mặt mũi mà ra tay chứ?" "Trừ phi vượt qua được kiếp nạn này, trừ phi Đạo Tổ ra tay, nhưng Đạo Tổ sắp hợp đạo rồi, không thể ra tay đâu..." Lúc này mọi người cũng sốt ruột, thực sự không muốn thấy việc tạo Yêu văn bị dừng lại ở đây.

"Ta biết một cách, nhưng..." Lúc này có người nghĩ tới một người khác, nhưng nhất thời chưa dám nói ra.

"Nói ra đi chứ... cứ ấp úng mãi..." "Ngươi nghĩ tên người đó có thể tùy tiện nhắc tới sao?

Phải biết tồn tại đó không phải hạng người có thể tùy ý gọi tên đâu." Người này cũng nổi giận, hắn cũng muốn nói nhưng vị tồn tại đó thì ai dám lạm bàn.

Lời vừa thốt ra mọi người cũng sững sờ, nhưng sau đó lại giận dữ nhìn hắn.

Đã không dám nói thì còn nhắc tới làm gì?

Chẳng phải đang trêu chọc mọi người sao?

"Được rồi!

Vậy ta nói, ở thế giới Hồng Hoang có một vị tồn tại, gần như tương đương với Đại Đạo, vô câu vô thúc.

Nếu vị tiền bối đó ra tay thì tuyệt đối có thể khiến ba ngàn Yêu văn xuất thế." "Là ai?" "Rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ..." Người này nghiến răng, phảng phất như hạ quyết tâm

nói: “Người này chính là chí cao vô thượng, Hoàng Thiên Đạo Đức Thần Tôn!” “Tê!” Nghe thấy cái tên này mọi người đều trầm mặc, ký ức lại bị kéo về thời điểm yến tiệc Thiên Đình năm xưa.

Vị đó là người có thể khiến Đạo Tổ cũng phải hạ mình, nếu ra tay thì định nhiên sẽ thành công.

“Yêu văn vô cùng quan trọng đối với vô số sinh linh, đây là lần đầu tiên văn tự xuất hiện, nếu Thần Tôn tiền bối có thể ra tay thì nhất định có thể.” “Nhưng...

Thần Tôn tiền bối có ra tay không?” “Hay là chúng ta cùng dùng ý niệm thành khẩn tụ lại, biết đâu có thể khiến Thần Tôn tiền bối cảm ứng được.” Có người to gan đề nghị.

Người này là tộc trưởng của một tộc, ông hiểu rõ tầm quan trọng của việc ghi chép văn tự đối với những sinh linh chưa đạt tới Bất Diệt Kim Tiên.

Dưới cảnh giới đó, không có bất diệt linh quang dung hợp nên việc nghe giảng đạo hay truyền thụ trực tiếp tiêu hóa được rất ít.

Không chỉ ghi chép công pháp, văn tự còn có thể ghi lại bí mật và tin tức, thậm chí mở rộng ra nhiều phương diện khác, có thể nói văn tự tiếp cận vô hạn với Pháp, hoàn toàn không phải nói quá.

Do đó một số sinh linh hiểu được tầm quan trọng, như vị tộc trưởng kia, trực tiếp nghiến răng bay lên hư không, dùng đại pháp lực khổ cầu: “Khẩn cầu chí cao vô thượng, Hoàng Thiên Đạo Đức Thần Tôn ra tay, Thần Tôn nhân từ, xin hãy thương xót những kẻ yếu nhỏ như chúng con.” Như vậy, kẻ hiểu được tầm quan trọng không chỉ có một người, lời nói của ông đã tạo nên những gợn sóng.

Một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, ngàn truyền vạn, khi ý niệm của chúng sinh hội tụ thành thần uy hạo hãn,

vô số người đều lâm vào chấn hám.

Tuy chưa rõ Thần Tôn là ai, nhưng thấy nhiều cao thủ tiền bối làm vậy thì cũng chỉ biết làm theo.

"Oanh long long..." Khí thế như biển cả chấn động thiên địa, như ý thức thiên địa đang thức tỉnh, lại như tiếng hô hoán từ dòng sông hằng cổ!

Toàn bộ Hồng Hoang bỗng nhiên có gần một nửa sinh linh cùng đưa ra thỉnh cầu Hoàng Thiên ra tay.

Điều này khiến Hoàng Thiên trên hư không cũng phải sững sờ!

"Thế giới Hồng Hoang này... cũng có trò bắt cóc đạo đức sao..." Hoàng Thiên cũng một trận bực bội, không ngờ lại phải xuất hiện theo cách rầm rộ như thế này, không chơi trội cũng không được a!

Mọi người đã khẩn cầu như thế thì khẳng định phải ra tay rồi, đây cũng là thời cơ tốt để lôi kéo đám người Tiên Đạo này gia nhập Thần Đạo.

Lúc này đây những thành viên Yêu tộc phá bĩnh cũng ngây người, ngay cả Côn Bằng đang sắp không trụ nổi cũng sững sờ, còn có kiểu thao tác này sao.

"Oanh!" Lúc này ý niệm chúng sinh hội tụ, Hoàng Thiên hiện thân giữa hư không, dưới sự hiện diện của Thần Đạo pháp tắc, chỉ thấy chân thân Hoàng Thiên hạo hãn, cường đại, thâm thúy và thần bí vô cùng.

"Bản tôn đã biết, các ngươi không cần lo lắng!" Hình bóng Hoàng Thiên sừng sững giữa thiên địa, thử hỏi ai mà không chấn động cho được?

"Côn Bằng, tiếp tục đi, lôi kiếp thiên địa này bản tôn sẽ gánh giúp ngươi." Tiếng Hoàng Thiên truyền đến từ hư không.

Lúc này Côn Bằng ngớ người, nhìn Hoàng Thiên đối thoại với hắn trên không trung, cứ ngỡ mình đang mơ.

Côn Bằng trong truyền thuyết kia kiệt ngạo bất tuần, âm hiểm xảo trá, một kẻ tiểu nhân đủ mặt, vậy mà khi Hoàng Thiên xuất hiện, lại ngoan ngoãn như một con cừu vậy.

Chẳng phải Côn Bằng không có huyết tính, mà là đạo tâm, nguyên thần, linh trí, bản nguyên của một kẻ kiêu ngạo vô hạn tiếp cận với Đại Đạo không cho phép hắn làm vậy!

Đối với một tồn tại vô địch như vậy, chỉ có thể kính phục!

"Thần tôn!" Côn Bằng kinh tỉnh sau, không hề oán hận Hoàng Thiên đã gánh chịu công đức và khí vận cho mình, ngược lại còn cảm thấy có thể bắt mối với nhân vật như vậy, quả thật quá may mắn.

Vô số nơi trên Hồng Hoang, tất cả các đại năng đều đang chú ý đến Hoàng Thiên!

Trung tâm Huyết Hải!

"Tiền bối cũng ra tay rồi, xem ra lần này Côn Bằng có thể dễ dàng vượt qua." "Thật không ngờ nha, huynh đệ tỷ muội chúng ta vừa mới xuất quan, đã gặp chuyện đại sự như vậy ở Hồng Hoang." "Ừm, mọi người chuẩn bị đi, đợi sau khi việc của Côn Bằng kết thúc, ta sẽ dời Bàn Cổ Điện đến Huyết Hải." Đế Giang nhìn Côn Bằng trên hư không, sau đó lại hành lễ với Hoàng Thiên, rồi không còn chú ý đến chuyện Yêu văn nữa.

Chương 516

Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử lúc này nhìn Hoàng Thiên trên hư không, sắc mặt trầm trọng nói: "Thần tôn đã ra tay...

Xem ra kế hoạch lại bắt đầu rồi." Với sự giúp đỡ của Hoàng Thiên, Côn Bằng quả thực dễ dàng hơn rất nhiều, tốc độ cũng tăng nhanh.

Dưới sự khởi đầu nhanh chóng, Côn Bằng bắt đầu sáng tạo Yêu văn từng chữ một, hai ngàn chữ... hai ngàn ba trăm... hai ngàn năm trăm...

Dần dần, hắn đã tạo ra hai ngàn chín trăm chữ!

Hoàng Thiên như một người khổng lồ khôi ngô, ngẩng đầu nhìn hư không, một tay ngăn chặn lôi kiếp đang giáng xuống.

Lúc này, uy lực của lôi kiếp chỉ ở tầng Thánh Nhân sơ kỳ, đối với Hoàng Thiên thì căn bản có cũng như không.

Lúc này, sự cường hãn của Hoàng Thiên không nghi ngờ gì khiến chúng nhân chấn động, vị tiền bối này có thể một tay ngăn chặn lôi kiếp khủng bố như vậy, rốt cuộc là tồn tại đẳng cấp nào đây.

Quả thật quá mạnh mẽ, mạnh đến mức khiến một số người quên mất Côn Bằng đang ở một bên sáng lập Yêu văn.

"Tiền bối, chữ cuối cùng..." Lúc này, Côn Bằng cẩn thận hỏi Hoàng Thiên một câu.

Nghe lời Côn Bằng, Hoàng Thiên đương nhiên hiểu ý hắn, chỉ thấy Hoàng Thiên vung tay lớn một cái, lôi kiếp thiên địa liền trực tiếp bị đánh tan!

“Chữ cuối cùng này, do bản tôn sáng tạo, chữ này tên là: ‘Thần’!” Chỉ duy nhất một chữ “Thần”, nhưng lực pháp tắc hùng hậu đến mức tất cả mọi người có mặt đều có thể cảm nhận được một cỗ uy áp cường đại tự chữ “Thần” đó mà ra.

Sau khi chữ “Thần” được sáng tạo, vô số người trong Thần Đạo cũng cảm nhận được pháp tắc Thần Đạo bạo trướng, đồng thời cũng cảm nhận được tầm quan trọng của chữ “Thần”.

Trong khoảnh khắc, vô số người trong Thần Đạo quỳ xuống đất, cung kính hướng về phía Hoàng Thiên mà hô: “Chúc mừng Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn sáng tạo chữ tối cao của Thần Đạo chúng ta!” “Oanh long long!” Đạo lôi kiếp cuối cùng quả thật vô cùng khủng bố, uy lực của nó đã sớm vượt qua tưởng tượng của mọi người, nhưng dưới lôi kiếp đó, Hoàng Thiên lại một lần nữa nhẹ nhàng tùy ý đỡ lấy.

Quả thực quá không thể tin nổi, lúc này bất kể Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác trong lòng đều hiểu rõ, đạo lôi kiếp cuối cùng này e rằng ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể dễ dàng đỡ lấy!

Vị Hoàng Thiên Thần Tôn tiền bối này rốt cuộc là tồn tại đẳng cấp nào?

Chẳng lẽ đã siêu thoát Thiên Đạo rồi sao?

“Ba ngàn Yêu văn viên mãn, Thiên Đạo giám chứng, Hoàng Thiên Đạo Đức Thần Tôn giám chứng!” Lúc này Côn Bằng có thể nói là ý khí phong phát, ba ngàn Yêu văn cuối cùng đã hoàn thành.

Ngay lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng “hoa lạp”, đám mây đen kịt ban đầu liền biến thành thất thải tường vân.

“Thiên Đạo công đức!” “Quả nhiên là Thiên Đạo công đức!” Khi

tường vân công đức chiếu vào mắt mọi người, chúng nhân đều biết, Thiên Đạo công đức đã giáng xuống.

Nhưng, điều khiến người ta thở phào nhẹ nhõm là, chỉ thấy bốn phần công đức đều bay về phía Hoàng Thiên, bị Hoàng Thiên Thần Tôn thu lấy.

Sau đó, ba phần hóa thành mưa sao băng, ngưng tụ thành ba ngàn Yêu văn, ba phần cuối cùng mới bị Côn Bằng hấp thu, khiến vô số đại năng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ thật sự sợ Côn Bằng sẽ vì sáng tạo Yêu văn mà đắc đạo, Đạo Tổ cũng vậy, kẻ có đại công đức cũng có thể công đức thành Thánh.

May mà bị Thần Tôn chia sẻ, sự đề thăng của Côn Bằng cũng có giới hạn, có thể trảm Tam thi đã là không tệ rồi.

Sẽ không nghịch thiên trảm Tam thi hết, bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Côn Bằng cũng vô cùng tiếc nuối, nhưng không còn cách nào khác, công đức sau khi tiến vào cơ thể hắn cũng nhanh chóng được luyện hóa.

Chỉ thấy cảnh giới của hắn, nhanh chóng đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, khi ổn định tu vi xong liền phát hiện không thể tiến thêm được nữa.

Tốc độ thăng cấp không có bất kỳ chướng ngại nào như vậy, quả thực khiến Côn Bằng vô cùng say mê, nhưng đột nhiên bị gián đoạn, cũng khá khó chịu.

Lúc này, không chỉ tu vi của hắn đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngay cả pháp bảo của hắn cũng như phủ đệ của hắn là Côn Bằng Điện, cũng nhờ công đức mà trở thành một kiện công đức linh bảo

đỉnh cấp.

Từ uy lực tăng mạnh, trở thành pháp bảo có thể trấn áp khí vận, Côn Bằng cũng nhanh chóng thu chúng lại.

Hắn hiểu rõ Hồng Hoang, lúc này có lẽ có người đang để ý đến hắn, nếu bị người khác nhắm vào thì sẽ rất phiền phức.

Tuy rằng không đến mức mất mạng, nhưng nếu pháp bảo bị đoạt thì cũng không hay.

Lần này, Côn Bằng có thể nói là kiếm lớn rồi, tuy rằng Hoàng Thiên xuất hiện đã chia bớt không ít công đức, nhưng hắn cũng kiếm được không ít công đức.

Tuy nhìn qua công đức không nhiều bằng Hoàng Thiên, nhưng so với quỹ tích ban đầu thì đã nhiều hơn không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, chỉ thấy ba ngàn Yêu văn đã hấp thu công đức đột nhiên trắng sáng rực rỡ, trực tiếp hóa thành sao băng bay về phía chân trời, sau đó "hoa lạp" một tiếng, vỡ vụn.

Trực tiếp vỡ vụn thành vô tận bạch quang, bị vô tận sinh linh hấp thu, được chúng sinh ghi nhớ.

Lúc này, văn tự đầu tiên của Hồng Hoang, Yêu văn, chính thức ra đời, được chúng sinh ghi nhớ.

Yêu văn sáng lập thành công, chư thiên hình chiếu cũng bắt đầu dần dần tiêu tán, khí thế chấn động toàn bộ Hồng Hoang trước đó cũng dần dần biến mất.

Toàn bộ hư không, một dải thiên vực vô tận, chỉ còn lại hư ảnh của Hoàng Thiên, và Côn Bằng với vẻ mặt hưng phấn.

"Vãn bối Côn Bằng, bái kiến Thần Tôn tiền bối, cảm tạ Thần Tôn tiền bối đã ra tay cứu giúp, chí ân chi đức của Thần Tôn, vãn bối suốt

đời không quên.” Côn Bằng đi đến bên cạnh Hoàng Thiên, cung kính hành lễ với Hoàng Thiên.

Nhìn Côn Bằng, Hoàng Thiên khẽ mỉm cười.

“Hồng Hoang lưu truyền Côn Bằng hiếu báo thù, âm hiểm xảo trá, sẽ không oán hận bản tôn đã đoạt đi công đức của ngươi chứ?” Lời Hoàng Thiên nói tưởng chừng như đùa, nhưng thực sự khiến Côn Bằng giật mình, ngay cả trán cũng toát mồ hôi lạnh.

“...

Thần Tôn tiền bối, đó đều là lời đồn của kẻ tiểu nhân, đều là giả dối, vãn bối sẽ không, cũng không dám oán hận tiền bối.” “A a...

Không dám oán hận bản tôn, bản tôn tin, nhưng không oán hận bản tôn, bản tôn lại không tin.” “Thần Tôn tiền bối...” Nghe lời này, Côn Bằng cũng dốc toàn lực để cứu vãn hình tượng của mình trong lòng Hoàng Thiên.

Nhưng lúc này Hoàng Thiên lại xua tay: “Đừng giải thích nữa, ngươi từ đâu đến, duyên cớ nào mà đản sinh, vì sao hóa hình, thân phận tiền thế, người hậu thế, bản tôn đều biết rõ.” Nghe lời này, trong lòng Côn Bằng càng thêm chấn kinh, nếu là người khác dám nói như vậy, Côn Bằng sẽ không tin, nhưng lời này lại từ miệng Hoàng Thiên nói ra.

Hắn không thể không tin, phải biết rằng một vị tiền bối tùy tiện suy diễn vài lần, đó đều là đại thế của Hồng Hoang.

Vì lẽ đó, Côn Bằng cũng trầm mặc.

Chương 517

“Chẳng phải bản tôn vạch trần khuyết điểm của ngươi, mà tiền thế của ngươi hoặc kẻ thôn phệ bản nguyên khí Bắc Minh, chính là Hỗn Côn Đạo Nhân mà bản tôn quen biết từ thời Hoang Cổ.

Ngươi có thể kéo dài, bỏ qua việc Tiêu Dao bị Hồng Vân đoạt, những điều này bản tôn đều biết rõ.” Lời của Hoàng Thiên khiến trong lòng Côn Bằng dậy sóng, tựa hồ như khi còn là một con cá lớn, cả ngày hồn hồn ngạc ngạc, thôn phệ sinh linh, ký ức đó thật xa xôi.

Mãi đến một ngày, hắn thôn phệ một bản nguyên từ trời giáng xuống, bản nguyên đó đã trở thành hắn của hiện tại.

“Thần Tôn?” Côn Bằng lắp bắp nói.

Côn Bằng thật sự không hiểu Hoàng Thiên tiền bối biết về hắn nhiều đến mức nào, về kiếp tiền thế tồn tại kia của hắn.

Hắn đã thôn phệ Hỗn Côn Huyền Minh bản nguyên chi khí mới đản sinh linh trí, có thể nói nếu không có Huyền Minh chi khí, cũng không có Côn Bằng của hiện tại.

“A a, không cần phủ nhận với bản tôn, muôn đời biến hóa, Hỗn Côn đạo hữu hy vọng ngươi xem, hắn từng có oán niệm cực lớn, phát thệ đời này không làm người tốt nữa, không tu hành Tiêu Dao Đạo nữa.

Rõ ràng, ngươi đã kế thừa chấp niệm của hắn, từ bỏ Tiêu Dao chi Đạo.” Câu nói đó lại một lần nữa khiến Côn Bằng vô cùng chấn kinh, vốn dĩ hắn tưởng rằng việc mình quả quyết từ bỏ Tiêu Dao Đạo trước đây là một cách làm đơn thuần, nhưng giờ nhìn lại, hóa ra đó là hiệu quả của chấp niệm.

Không như vậy...

“Thôi được rồi, bản tôn nơi đây có lời trăn trối của Hỗn Côn đạo hữu, ngươi hãy nghe đi.” Hoàng Thiên cũng hoàn thành lời giao phó trước đó của Hỗn Côn, đem di ngôn báo cho Côn Bằng.

Khi Côn Bằng nghe Hỗn Côn nói những lời không cam lòng đó, không muốn làm người tốt nữa, không muốn tu hành Tiêu Dao Đạo nữa thì toàn thân hắn chấn động.

Trong khoảnh khắc, Côn Bằng một trận hoảng hốt, bản nguyên chấn động không sai được, đó đích xác là lời lưu lại của tiền thế, không sai được.

“Côn Bằng, Hỗn Côn đạo hữu đã để lại Huyền Minh bản nguyên chi khí quý giá nhất cho ngươi, chỉ có hai đạo đồng này của hắn, hiện giờ đều là tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không biết ngươi có nguyện ý tiếp nhận hai người họ không?” Hỗn Côn từng để lại một đồng tử và một đồng nữ, hiện tại vẫn luôn ở trong Thần Điện.

Hoàng Thiên có thể nhìn ra, tuy hai người nhìn qua vô ưu vô lo, nhưng vẫn luôn không vui vẻ, Hoàng Thiên cũng biết hai người họ có lẽ không quên được lão gia Hỗn Côn.

Hoàng Thiên lần này định giao phó cả hai cho Côn Bằng, không theo Côn Bằng thì có thể sẽ gặp phiền phức lớn.

Nhưng chỉ có kinh mà không hiểm, đặc biệt Côn Bằng, hiện tại đã sáng lập Yêu văn, sau khi có kim bài miễn tử thì khó mà chết.

Hiện tại phó thác đồng nam đồng nữ cho Côn Bằng, cũng giải quyết được lời phó thác cuối cùng của Hỗn Côn, hơn nữa còn tìm được nơi gửi gắm chân chính cho đồng nam đồng nữ.

“Thần Tôn, vãn bối đương nhiên nguyện ý tiếp nhận sứ mệnh này!” Hoàng Thiên có thể nhìn ra, lần này Côn Bằng thật sự hiếm hoi

mà động lòng.

Đối với một kẻ âm hiểm xảo trá như vậy, việc để hắn quan tâm đến một chuyện gì đó, hoặc một nhân vật nào đó là điều không thể, huống chi là để hắn xuất phát từ nội tâm thật sự quan tâm thì gần như là không thể.

Không thể nào vì những chuyện tương tự như vậy mà bị ràng buộc, Côn Bằng cũng hiếm khi động lòng như vậy.

"Thiện, đây là sứ mệnh của ngươi, thu lưu che chở họ là điều nên làm, huống hồ tu vi của họ cũng không cần ngươi che chở, ngược lại còn có thể trở thành trợ thủ đắc lực của ngươi." Một trong hai đồng nam đồng nữ đã trải qua vô tận tuế nguyệt, tu vi lúc này đã đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, lúc này ở Hồng Hoang cũng là cao thủ rồi, có thể căn bản không cần Côn Bằng che chở nữa.

Vì vậy, Hoàng Thiên liền hạ quyết định, một là hoàn thành di nguyện của Hỗn Côn, đồng thời cũng vì để đồng nam đồng nữ có thể thoát khỏi đau buồn.

Quan trọng nhất cũng là một bước trong kế hoạch, Côn Bằng sẽ không chết, nhưng Hoàng Thiên sẽ không để hắn mặc sức ở Hồng Hoang như vậy.

Sau này, phải để đồng nam đồng nữ thay đổi tâm thái của Côn Bằng, từ đồng hóa mà tiến vào Thần Đạo.

Không chỉ cách làm của Hoàng Thiên lúc này, mà những gì hắn muốn làm sau này, tất cả đều phải xem sự biến hóa của Côn Bằng.

"Vãn bối cảm tạ Thần Tôn đã chiếu cố hai người họ, vãn bối suốt đời không quên, Thần Tôn sau này nếu có bất cứ phân phó nào, Côn Bằng nhất định sẽ xông pha dầu sôi lửa bỏng." Côn Bằng vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Thôi được rồi, với chút tu vi của ngươi, bản tôn e rằng không cần dùng đến.

Nếu đã như vậy, bản tôn đi đây, đôi đồng nam đồng nữ kia sau này sẽ đến Thiên Đình.” Hoàn thành di nguyện của Hỗn Côn, Hoàng Thiên và Côn Bằng cùng Hỗn Côn sau này cũng không còn dính dáng gì nữa.

Sau đó, Hoàng Thiên liền rời đi.

Lúc này chỉ còn lại Côn Bằng trầm mặc đứng đó rất lâu, đã hiểu rõ mọi chuyện, cũng minh ngộ ra rồi.

“Ha ha ha...

Chẳng trách ta lại có nhân quả với Hồng Vân, kẻ thất phu đó hại ta bỏ lỡ cơ duyên, hóa ra hai người chúng ta đã sớm có nhân quả chú định rồi a.” Lúc này khắc này, Côn Bằng mới hiểu vì sao hắn lại có nhiều nhân quả với Hồng Vân đến vậy.

“Không, như vậy cũng tốt, không còn nhân quả, Hồng Vân cũng đã chết, Tiêu Dao Đạo rốt cuộc là thứ hại người.” Côn Bằng, kẻ âm hiểm xảo trá, cũng là kẻ hiếu báo thù kia, sau khi Hoàng Thiên rời đi đã thay đổi một bộ dạng khác.

Không, Côn Bằng âm hiểm xảo trá, mặt lạnh như sương kia, lúc này đột nhiên động lòng mà mỉm cười.

“Đạo đồng của tiền thế ta, đó là nhân quả của ta, ta Côn Bằng nhất định sẽ che chở, lời hứa này đạo tâm giám chứng, Thiên Đạo giám chứng.” Côn Bằng lập lời thề.

Đối với việc có thêm hai đạo đồng đã tồn tại lâu đời như vậy, Côn Bằng vô cùng vui mừng, nếu có hai đạo đồng đó, tác dụng của họ sẽ rất lớn.

Quan trọng nhất là có thể thông qua hai đạo đồng đó mà biết được những bí mật mà hắn căn bản không biết, điều này vô cùng quan

trọng.

Vì vậy, Côn Bằng cũng lập tức trở về Thiên Đình, trở về Côn Bằng Điện, một mặt ổn định tu vi của mình, một mặt chờ đợi hai đạo đồng kia. . ...

Khác với Côn Bằng, sau khi Côn Bằng sáng lập Yêu văn, Yêu tộc rõ ràng có thể cảm nhận được khí vận đang mất đi, vì vậy, bọn họ vô cùng chấn nộ.

Nhưng, cũng không có cách nào khác, chẳng lẽ lại đi chém giết Côn Bằng vào lúc này sao?

Trước hết không nói đến việc có thể giết được hay không, nếu thật sự giết hắn, thì danh tiếng của Yêu tộc cũng sẽ hoàn toàn tiêu tan.

Phải biết rằng một đại năng đã sáng lập Yêu văn, có công đức đối với Hồng Hoang mà lại bị Yêu tộc chém giết, thì Yêu tộc tuyệt đối sẽ phải chịu sự chỉ trích và báo ứng nhân quả, loại nhân quả vượt quá sức tưởng tượng của họ.

"Làm sao đây?" Đế Tuấn lần này cũng có chút sầu não.

Lúc này trong Yêu Hoàng Điện, Phục Hy, Lôi Thần và những người khác đều tề tựu tại đây, nhưng sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi.

Sau một hồi lâu, Bạch Trạch, với tư cách là trí giả của Yêu tộc, bước lên phía trước nói: "Bệ hạ, Đông Hoàng đại nhân, Yêu Thần đại nhân, Hy Hoàng đại nhân, thuộc hạ có một kế sách không biết có nên nói ra hay không." "Bạch Trạch, có kế hoạch thì nói thẳng, đừng ở đây làm mất hứng." Đông Hoàng Thái Nhất không nhịn được cách nói chuyện quanh co của Bạch Trạch, cách nói uyển chuyển của Bạch Trạch quả thật khiến người ta quá sốt ruột.

"Đông Hoàng đại nhân, chư vị đại nhân, nếu đã như vậy, các vị

đại nhân đều biết hiện giờ đánh giết Côn Bằng là không thể, làm vậy ta sẽ phải gánh chịu báo ứng nhân quả cực lớn, danh vọng của ta cũng sẽ bị tổn hại, thậm chí còn có một đám tiểu yêu sẽ ly tâm ly đức." Lời của Bạch Trạch đã nói trúng tâm lý của mọi người, họ sợ những tiểu yêu không an phận trong Thiên Đình, cuối cùng vì chuyện này mà sau này không còn dốc toàn lực vì Thiên Đình nữa.

"Điều này bản hoàng đương nhiên biết, Bạch Trạch, bản hoàng hỏi rốt cuộc nên làm thế nào?" Lúc này Đế Tuấn không còn giữ được phong độ nữa, chỉ muốn biết làm thế nào để giải quyết chuyện của Côn Bằng.

Nhìn mọi người một lượt, biểu tình của Bạch Trạch trở nên vô cùng ngưng trọng, trầm tư rất lâu sau mới nói: "Chư vị đại nhân, có một kế hoạch xin hãy nghe kỹ." Mọi người nghe lời này, trong nháy mắt tập trung tinh lực, nghiêm túc lắng nghe phương pháp của Bạch Trạch.

Chương 518

“Chư vị đại nhân, Côn Bằng đã sáng lập Yêu văn, dẫn đến việc ngưng tụ khí vận lớn, khiến Yêu tộc chúng ta bị thất thoát khí vận, lại không thể đánh giết hắn, vậy thì tại sao chúng ta không thử triệt để khống chế Côn Bằng đây?” “Lời này là ý gì?” Đế Tuấn cũng có chút mông lung.

Những người khác cũng có chút mông lung, chẳng phải đã khống chế Côn Bằng rồi sao?

Gọi là triệt để khống chế Côn Bằng?

“Chư vị đại nhân, tuy một tia nguyên thần của Côn Bằng bị Chiêu Yêu Phiên khống chế, nhưng nếu không thật lòng giúp đỡ Thiên Đình chúng ta thì cũng vô dụng.

Vì vậy, tuy chúng ta chỉ khống chế được Côn Bằng một phần, nhưng chưa triệt để khống chế.” Lời này vừa ra, mọi người cũng đều hiểu ý Bạch Trạch.

“Vậy, chúng ta khống chế nguyên thần hắn sao?” Đông Hoàng Thái Nhất nói.

“Không không không, Côn Bằng trên người có Thiên Đạo công đức, chúng ta không thể khống chế nguyên thần hắn.

Kế hoạch của Bạch Trạch hẳn không phải vậy chứ?” Đối với đề nghị của Đông Hoàng, Lôi Thần trực tiếp phủ quyết, vì hắn biết Côn Bằng trên người có Thiên Đạo công đức, không thể cưỡng ép tẩy não Côn Bằng.

“Đúng, Yêu Thần đại nhân nói đúng, chúng ta không thể khống chế nguyên thần Côn Bằng, vì vậy chúng ta phải dùng một phương pháp

khác, chư vị đại nhân, một là chúng ta có thể sắc phong hắn!" "Ồ!" Lời Bạch Trạch chưa dứt, ánh mắt mọi người đều sáng lên, lúc này đã đoán ra ý đồ của Bạch Trạch.

"Chư vị đại nhân, chi bằng Thiên Đình chúng ta sắc phong Côn Bằng làm Yêu tộc chi sư, danh hiệu Yêu Sư.

Như vậy, sinh linh Hồng Hoang và đám tiểu yêu kia sẽ thấy được khí độ của chúng ta, có thể triệt để khống chế Côn Bằng, có thể thu hồi khí vận của chúng ta, để chỉnh hợp lại." Lời Bạch Trạch vừa dứt, lúc này không chỉ Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác đều hân hoan trên lông mày.

Không hổ là Bạch Trạch, trí giả của Yêu tộc, kế hoạch này quả nhiên lợi hại.

"Nhưng, nếu hắn không đáp ứng thì sao?" Phục Hy nói.

"Rất đơn giản, sinh tử của hắn bị chúng ta nắm giữ.

Nếu hắn không đáp ứng, vậy chúng ta sẽ đánh hắn đến thần phục, chỉ cần không đánh chết là được." Một hỏi một đáp, kế hoạch của Bạch Trạch tuy không phải hoàn hảo không tì vết, nhưng tuyệt đối có chín thành nắm chắc khiến Côn Bằng triệt để vì Thiên Đình hiệu lực.

Chỉ cần Côn Bằng có danh tiếng Yêu tộc chi sư, thì hắn nhất định phải thật lòng vì Thiên Đình mà hiệu lực.

Không hiệu lực thì thôi, nhưng có một số việc hắn nhất định phải làm, vì danh tiếng Yêu tộc chi sư.

"Được, cứ theo cách của Bạch Trạch mà làm, chúng ta trước tiên sắc phong Côn Bằng làm Yêu Sư, như vậy quyền chủ động sẽ nằm trong tay chúng ta, sau này..." "Sau này, nếu hắn không theo kế hoạch, chúng ta sẽ hợp lực trấn áp, chúng ta chiếm cứ danh nghĩa lớn, có thể xử trí nhân thủ nội bộ Yêu tộc của chúng ta." "Ha ha ha..." Lúc này,

các cao tầng Yêu tộc trong Yêu Hoàng Điện cũng một trận cười lớn, lúc này khắc này kế hoạch của Yêu tộc cũng đã bắt đầu.

Trời, lại một tin tức oanh động Hồng Hoang truyền ra, chỉ nghe thấy Đế Tuấn chiêu cáo Hồng Hoang.

"Thành viên Yêu tộc Thiên Đình ta là Côn Bằng vì có công với Hồng Hoang, có công với Yêu tộc.

Hôm nay, Thiên Đình chính thức sắc phong Côn Bằng làm Yêu tộc chi sư, mang danh Yêu Sư, địa vị ngang hàng với Yêu Hoàng, Thiên Đạo giám chứng..." Oanh long!

Đế Tuấn chính thức chiêu cáo Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận Yêu tộc.

Tuy rằng chiêu cáo hay lập thề đều đại biểu cho một loại đại khí vận.

Quả nhiên, Thiên Đạo có cảm ứng, lúc này Côn Bằng đang ở trong Côn Bằng Điện cũng vẻ mặt mộng lung, lúc nào hắn đã trở thành Yêu tộc chi sư.

Dưới quy tắc của Thiên Đạo, không muốn cũng không thể, thậm chí Côn Bằng Điện cũng chính thức trở thành Yêu Sư Cung.

"Đế Tuấn đáng chết, đáng chết!" Côn Bằng, vốn dĩ tâm tình hắn rất tốt, vốn đang chờ đợi đồng nam đồng nữ, nhưng vạn lần không ngờ lại phải chờ đợi một cục diện như thế này.

Điều đáng giận hơn là, không lâu sau, những đại yêu của Yêu tộc đã đến bái phỏng.

Sau khi nhận thiệp mời, Côn Bằng mới biết hóa ra Đế Tuấn và những người khác chính thức mời hắn đến Yêu Hoàng Điện nhậm chức.

Điều này khiến Côn Bằng tức giận đến mức có chút phẫn nộ, nếu không phải sợ, thì hắn đã thật sự giết chết đám đại yêu có danh tiếng trong Yêu tộc này rồi.

Nếu là tiểu yêu bình thường thì giết cũng giết rồi, nhưng đại yêu cấp bậc này, thuộc về nhân vật trụ cột của Yêu tộc Thiên Đình, thì không thể dễ dàng chém giết.

Ai biết đây có phải mưu kế của Đế Tuấn và những người khác, mục đích là để kích nộ hắn, thậm chí hy sinh một đại yêu.

Nếu thật sự là như vậy, Đế Tuấn có thể quang minh chính đại tìm phiền phức cho hắn.

Nhưng Côn Bằng thực sự quá phẫn nộ, vì vậy hắn trực tiếp không cho đám đại yêu đó sắc mặt tốt, đồng thời trực tiếp ra tay, đánh bay chúng.

Còn việc giao đãi với Đế Tuấn sau này, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, cùng lắm thì lúc đó đánh thêm một trận nữa vậy.

Tuy rằng đã gia nhập Thiên Đình, nhưng cũng không có nghĩa là dễ bị bắt nạt.

Gia nhập Thiên Đình tuy không mang lại lợi ích lớn cho Thiên Đình, nhưng cũng không đến mức khiến hắn mất mặt như vậy chứ?

Sáng tạo Yêu văn tuy đúng là đã chia cắt một số khế ước của Yêu tộc, nhưng không thể phủ nhận rằng Yêu văn cũng có lợi ích to lớn đối với Yêu tộc.

Dù sao lúc này danh vọng của hắn rất cao, lại có công đức hộ thân, Côn Bằng thật sự không sợ Đế Tuấn và những người khác giết hắn.

Cùng lắm thì chỉ đánh một trận, giết hắn thì không thể nào, hắn không tin Đế Tuấn sẽ phạm chúng nộ và đối đầu với hắn.

Yêu tộc, Yêu Hoàng Điện!

Nhìn đám đại yêu bị thương trở về, Đông Hoàng Thái Nhất cũng trong nháy mắt nổi giận, trực tiếp tức muốn đi tìm Côn Bằng gây phiền phức.

"Côn Bằng nhỏ bé, lại dám đối đãi yêu vương Yêu tộc chúng ta như vậy!

Đại ca, hiển nhiên hắn không coi chúng ta ra gì nha, xem ra bài học lần trước vẫn chưa đủ!" "Thái Nhất trước hãy thu lại lửa giận đi, chúng ta đã bày kế Côn Bằng, nếu hắn không phẫn nộ mới là giả dối.

Tuy nhiên, phản ứng của hắn nằm trong kế hoạch của chúng ta, nếu Côn Bằng thật sự vui vẻ đáp ứng, đó mới là lúc chúng ta cần cẩn thận.

Biểu hiện như vậy của Côn Bằng mới nằm trong dự liệu." Lôi Thần tiến lên kéo Đông Hoàng Thái Nhất lại, nói ra quan điểm của mình mới dập tắt được lửa giận của Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đúng, Đông Hoàng đại nhân, Yêu Thần đại nhân nói có lý, biểu hiện như vậy của Côn Bằng mới là bình thường." Bạch Trạch cũng nói.

"Dường như đúng thật..." Đông Hoàng Thái Nhất cẩn thận suy nghĩ, phát hiện quả thật là như vậy.

"Nhưng chúng ta không thể cứ mặc kệ như vậy chứ?" Đông Hoàng Thái Nhất lại nói.

"Đơn giản thôi, Côn Bằng Điện tọa lạc tại Thiên Đình chúng ta, chúng ta chỉ cần phát tán tin tức, để đám tiểu yêu kia ở ngoài Côn Bằng Điện tư gia dụ hoặc, để danh tiếng Yêu tộc chi sư truyền vào tai hắn, sau đó lại phái người đến, như vậy mới là cách tốt." "Đúng, Yêu Thần đại nhân nói có lý, Côn Bằng đã ngăn cản chúng ta một lần, vậy

hắn có thể sẽ ngăn cản chúng ta lần thứ hai, lúc đó Thiên Đình chúng ta sẽ xuất sư hữu danh!" Bạch Trạch cười nói.

"Thiên Đạo cũng đã thừa nhận danh hiệu Yêu Sư, lại thêm Đế Tuấn đạo hữu tự mình chiêu cáo Hồng Hoang, nếu hắn không đáp ứng, đó mới là lúc Đông Hoàng đạo hữu ra tay." Phục Hy nói.

Chương 519

“Được, vậy cứ theo kế hoạch này mà hành sự!” Đế Tuấn gật đầu.

“Đúng rồi, Bạch Trạch, cùng Kế Mông một chuyến, ta sẽ cho hai trong mười đại yêu vương cùng đi, ban cho hắn thể diện lớn, nếu Côn Bằng không thức thời, đó là lúc chúng ta ra tay.” “Vâng, Yêu Thần đại nhân!” Bạch Trạch và Kế Mông sau khi lĩnh mệnh liền rời đi. . ...

Lúc này, Côn Bằng Điện!

Côn Bằng cũng cuối cùng đã đợi được đồng nam đồng nữ.

Khi vừa nhìn thấy hai vị đạo đồng, trong lòng hắn liền có một sự xác định khó tả, loại cảm giác và chỉ dẫn này tuyệt đối đến từ bản nguyên, không thể sai được.

“Lão gia...” Đồng nam đồng nữ khi nhìn thấy Côn Bằng cũng vô cùng căng thẳng, ngay cả lời nói cũng rất sợ hãi.

Nhưng, sau khi thật sự gọi một tiếng “Lão gia”, loại cảm giác quen thuộc đó liền bùng nổ từ trong tim, giống như khi gặp Côn Bằng trước đây.

“Đứng dậy đi!” Không chút do dự, hai người liền quỳ xuống trước mặt Côn Bằng.

Côn Bằng cả đời kiệt ngạo bất tuần, chưa từng có tình thân nào có thể trói buộc hắn, nhưng vào khoảnh khắc này, khóe mắt hắn lại có chút ướt át, đó là sự thân thiết từ bản nguyên.

“Hai người có đạo hiệu không?” Côn Bằng có chút do dự hỏi.

“Lão gia... có hay không không quan trọng, trước đây lão gia chỉ gọi chúng con là đồng nam đồng nữ.

Vào thời Hoang Cổ, đạo hiệu là xưng hô chuyên biệt của đại năng, chúng con không có.” Đồng nữ giải thích.

“Được rồi, nếu đã vậy, vậy bản lão tổ sẽ ban cho hai người đạo hiệu.

Đồng nam tên Vô Ưu, đồng nữ tên Vô Lự, lão tổ hy vọng hai người sẽ vô ưu vô lo, cũng là lời hứa của Hỗn Côn tiền bối và ta.” “Tạ lão gia...” Vô Ưu Vô Lự, hai người kích động nói.

Sự chờ đợi vô tận tuế nguyệt, cuối cùng vào khoảnh khắc này đã nhận được hồi báo, khoảnh khắc này, họ cảm thấy thật đáng giá.

Khi Hoàng Thiên Thần Tôn nói lão gia Hỗn Côn của họ không hề thân tử đạo tiêu hoàn toàn, mà bằng một phương thức khác trở về, hai người họ không lúc nào là không kỳ vọng.

Hiện tại cuối cùng đã đợi được rồi!

“Thiện!” Côn Bằng cũng đồng dạng cảm động gật đầu, một kẻ luôn âm hiểm xảo trá, cũng có lúc tình cảm chí tính như vậy.

Côn Bằng Điện, không, chính xác hơn là trong Yêu Sư Cung, trừ Côn Bằng ra, có một số thủ hạ của hắn đều từ Bắc Minh Hải mà theo hắn.

Nhưng đám người này chỉ là một đám tiểu yêu không lên được mặt bàn, nhưng trong số các tiểu yêu ở Thiên Đình, họ cũng thuộc loại tương đối lợi hại.

Sau khi cảm thụ và quan sát thế lực của Yêu Sư Cung, Vô Ưu đồng tử nói: “Lão gia, người muốn tranh bá Hồng Hoang sao?” Côn Bằng nghe lời Vô Ưu cũng nở một nụ cười khổ, đối với người khác thì hắn không tiện, nhưng đối với Vô Ưu Vô Lự thì hắn không hề giữ lại.

“Kỳ thực bản lão tổ cũng muốn chinh chiến thiên địa, trở thành bá

chủ Hồng Hoang, nhưng sau khi trải qua một số chuyện, ta biết muốn tranh bá Hồng Hoang, với thực lực hiện tại của ta thì rất khó." Dã tâm của Côn Bằng từng rất lớn, chỉ là do thời gian và đủ loại chuyện đã mài mòn đi góc cạnh mà thôi.

"Lão gia, con và Vô Ưu từ thời Hoang Cổ đã trải qua, đã chứng kiến quá nhiều thiên chi kiêu tử tranh bá.

Trước là Hung Thú Hoàng Triều, sau là Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, rồi đến Đạo Ma tương tranh, cuối cùng là Vu Yêu tranh bá hiện tại.

Có thể nói, trừ Đạo Tổ và Thần Tôn cùng vài vị tiền bối kia ra, những kẻ thật sự tranh bá thắng lợi, siêu thoát thì ít lại càng ít...

Đa số đều thân tử đạo diệt." Vô Lự vô cùng lo lắng, sống lâu như vậy, nàng đã hiểu rõ mọi chuyện, chính vì biết quá nhiều nên mới lo lắng.

Phải biết rằng, lúc ban đầu Hung Thú mạnh mẽ đến mức nào, Hoàng Triều khủng bố đến mức nào, Tam tộc tranh bá càng kinh thiên động địa.

Nhưng rồi thì sao?

Cuối cùng chẳng phải đều biến mất cả sao?

Vì vậy tranh bá Hồng Hoang thật sự vô cùng khó khăn.

Trong thời đại Vu Yêu tranh bá hiện tại, thế lực nhỏ bé của lão gia mình căn bản không được.

Đương nhiên, ít nhiều gì họ cũng hiểu Côn Bằng, theo như họ hiểu, lão gia này và lão gia trước đây căn bản không giống nhau.

Lão gia Hỗn Côn trước đây cả đời tiêu dao tự tại, là loại lão hảo nhân, thích giúp người làm niềm vui, giao hữu rộng rãi.

Lão gia Côn Bằng thì tính cách lại là loại hiếu báo thù, âm hiểm xảo trá, thận trọng.

Có thể nói hai người là hai thái cực, nhưng sau khi trải qua lão gia lão hảo nhân, họ lại không hy vọng Côn Bằng cũng như vậy.

Tính cách của Côn Bằng ngược lại khiến hai người vô cùng thích, hai người đã sống lâu như vậy, họ hiểu rõ mọi chuyện.

Nhân vật đại năng thật sự cường đại, không phải nhìn tốt hay xấu, mà nhìn thực lực mạnh hay yếu.

Có thực lực, có thể tiêu dao tự tại, nếu không có thực lực, tính cách có tốt đến mấy cũng như vậy thôi.

Ngoài ra, trước đây Côn Bằng sáng lập Yêu văn, có đại công đức gia thân, điều này khiến họ phấn khích, hiểu rõ lợi ích của công đức hộ thân.

Ở Hồng Hoang, đó có thể coi là kim bài miễn tử, ngay cả lúc đầu ở Thần Điện, những tiền bối của Thần Đạo đều biết lợi ích của công đức.

Điều này, họ vô cùng vui mừng, ít nhất là lão gia mới của họ sẽ không dễ dàng vẫn lạc như vậy.

Côn Bằng sau khi nghe lời Vô Lự, thở dài một tiếng rồi nói: "Tranh bá Hồng Hoang thật sự quá khó khăn rồi, trước đây ta đã xem thường, giờ mới biết khó khăn đến mức nào a." "Nhưng bản lão tổ hiện tại cũng như tên đã lên cung, không thể không phát ra nha.

Bản lão tổ sau khi sáng lập Yêu văn, đã có được công đức nhiều như vậy, ta lẽ ra có thể tranh thủ.

Chỉ có một điều khó khăn duy nhất là đám gia hỏa đáng chết của Yêu tộc kia, nếu không có thứ kiềm chế đó, bản lão tổ cũng sẽ không khó chịu như vậy." Côn Bằng lão tổ cũng vô cùng bất lực, một tia

nguyên linh bị Chiêu Yêu Phiên của Đế Tuấn khống chế, cũng không thể không khuất phục a!

"Lão gia, người nói cái gì..." Vô Lự hỏi.

"Không lâu trước đây bản lão tổ vì sáng lập Yêu văn, có đại công đức đối với Hồng Hoang, nhưng lại đoạt đi khí vận của Yêu tộc.

Yêu tộc tuy không dám đánh giết ta, nhưng lại có thể thi triển âm mưu quỷ kế." Côn Bằng lão tổ cũng cảm thấy bất lực.

Chương 520

Đối với kế hoạch mà Đế Tuấn thi triển, hắn thật sự không có cách nào phá giải.

"Danh xưng Yêu tộc chi sư mà Đế Tuấn sắc phong, tuy nghe rất nhưng nếu thật sự trở thành Yêu Sư Thiên Đình, thì sau này thật sự sẽ trở thành công cụ của Thiên Đình." Côn Bằng cũng nghiến răng nghiến lợi.

Nghe xong lời Côn Bằng, hai đồng tử đột nhiên nhìn nhau, dường như đã thấy được huyền cơ, cảm thấy đây là một cơ hội.

"Hai người có ý gì?" Côn Bằng cũng nhìn ra hai người muốn nói lại thôi.

"Ta nói đi!" Được Côn Bằng cho phép, Vô Lự nói: "Lão gia, kỳ thực cách tốt nhất là thật lòng kết hợp với Yêu tộc.

Cách tốt nhất, chỉ có như vậy mới có một nửa cơ hội trở thành người chiến thắng cuối cùng, mới là cục diện tốt nhất." Lời này vừa ra, có thể nói là tổn thương lòng người, nếu người khác dám nói như vậy, Côn Bằng thà chết cũng sẽ nuốt chửng kẻ đó.

Nhưng Vô Ưu Vô Lự nói vậy, hắn chỉ có thể cười khổ một tiếng, không có cách nào khác, xem ra đồng tử của hắn cũng không tốt rồi a.

Nhưng, cũng không sai nha?

So với thế lực cường hãn của Yêu tộc thì quả thực kém xa, gần như không thể tính toán theo lẽ thường.

Không, Yêu tộc là cái gọi là khí vận chi chủ thiên định, là nhân vật chính của cuộc tranh bá này.

Nhưng, bảo hắn thật sự đi thần phục Yêu tộc thì được, nếu phải

thần phục Đế Tuấn và những người khác thì không thể nào, nếu làm được như vậy thì đó không phải là Côn Bằng lão tổ rồi.

"Chuyện này ta có thể cân nhắc, nhưng bản lão tổ thật sự không cam lòng thần phục Đế Tuấn, ta cảm thấy Đế Tuấn căn bản không có thực lực đó!" Thời gian trôi qua, chớp mắt đã năm vạn năm.

Năm vạn năm trước, Côn Bằng chính thức xuất hiện trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, thừa nhận danh hiệu Yêu tộc chi sư.

Trừ một chuyện ra, năm vạn năm qua không hề xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Nhưng vào một ngày nọ, năm vạn năm sau, Vu Yêu hai tộc vốn dĩ vẫn luôn hòa thuận lại bắt đầu phát sinh chiến tranh.

Vu tộc phát động tấn công Yêu tộc, khiến các phương ở Hồng Hoang đều có chút bất ngờ.

Tuy Yêu tộc hiện tại đang bận ổn định khí vận Yêu tộc, thì đối với Vu tộc đây đích xác là một cơ hội tốt trời cho.

Nhưng có Côn Bằng gia nhập, thực lực của Vu tộc và Yêu tộc lại có sự khác biệt, có thể nói thực lực tổng thể của Yêu tộc mạnh hơn Vu tộc một chút.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc không phải chuyện đùa, việc mạo hiểm tấn công phát động chiến tranh đối với Vu tộc cũng không có lợi ích gì.

Nhưng thế công của Vu tộc đích xác vô cùng tấn mãnh, thêm vào khí vận mà Yêu tộc tổn thất năm vạn năm trước, lúc này việc điều binh khiển tướng thực sự đã chậm trễ.

Cùng với sự tấn công của Vu tộc, Yêu tộc cũng liên tục bại lui, binh lực cũng đang thu hẹp, không ngừng tập kết về Bất Chu Sơn.

Vu tộc cũng thừa cơ chiếm cứ một dải đất rộng lớn, vốn dĩ thuộc về địa bàn của Yêu tộc, điều này khiến chúng đại năng Hồng Hoang không khỏi nghi ngờ.

Trực đến hiện tại, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần và những người khác đều không hiện thân.

Không chỉ vậy, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc cũng không hiện thân, nhưng đại chiến của hai bên lại vô cùng thảm liệt.

Yêu tộc tổn thất thảm trọng, gần trăm vạn Đại La Kim Tiên thiệt mạng trực tiếp khiến sĩ khí Vu tộc đại chấn.

Nhưng trong chuyện này luôn tiết lộ một loại cảm giác kỳ lạ, dù sao ai cũng biết, Yêu tộc không phải là kẻ chịu thiệt thòi.

Côn Luân Sơn.

Tam Thanh khoanh chân ngồi trong động phủ của mình nhìn cục diện chiến tranh ở Hồng Hoang, thần sắc khác nhau.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Yêu tộc rơi vào cục diện bị động như vậy, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười nhạt.

"Xem ra Đế Tuấn cũng không phải chuyện gì cũng có thể liệu trước được a.

Hiện nay Yêu tộc tổn thất thảm trọng, không chừng có khả năng vì thế mà một lần không gượng dậy nổi, thật đáng tiếc nha." Nghe lời này, Thông Thiên lắc đầu.

"Ta thấy chuyện này có chút cổ quái, Vu tộc tấn công điên cuồng như vậy, nhưng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lại căn bản không hề phản ứng, thật sự có chút kỳ lạ." "Tam đệ nói quả thật có lý, Yêu tộc tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Có khả năng tất cả đều là sự sắp đặt của Đế Tuấn và Lôi Thần,

nhưng làm vậy thì có lợi ích gì cho Yêu tộc chứ?" Lão Tử ở một bên trầm ngâm, không hiểu cách làm của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất quả nhiên sát phạt quả đoán, khiến người ta không thể đoán được.

Xem ra thế thắng lợi lớn của Vu tộc hiện nay không chỉ là giả tượng, tất Đế Tuấn đã sớm có sắp đặt, vậy Vu tộc chẳng phải sẽ gặp đại họa sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta có nên đi nhắc nhở Vu tộc không?

Dù sao chúng ta và Vu tộc đều là Bàn Cổ chính tông..." Thông Thiên có chút lo lắng nói.

"Không cần đâu, hiện nay Thiên Địa Lượng kiếp đã giáng xuống, Vu Yêu hai tộc đã thân ở trong đó, chúng ta không nên nhúng tay vào thì hơn, hãy an tâm tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, để cầu mong sớm ngày chứng đạo thành Thánh thì hơn." "Đúng, lời đại ca nói có lý, Vu tộc dám suất tiên ra tay, thì hẳn phải có sự chuẩn bị, dù sao thực lực Yêu tộc họ đều rõ." Nguyên Thủy nói.

Tây Phương, Linh Sơn!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên cũng đang chú ý đến đại chiến Vu Yêu ở phương Đông.

Tiếp Dẫn thần thái thản nhiên tự nhược, ánh mắt sâu sắc, không biết đang nghĩ gì.

Trong mắt Chuẩn Đề lại tinh quang lấp lánh, trên mặt lộ ra vẻ ý động, hiển nhiên, trong lòng hắn lại động tâm tư, nhưng khi nhìn sắc mặt của Tiếp Dẫn, hắn cũng hơi bình tĩnh lại một chút.

"Sư huynh, hiện nay Vu tộc tập kích Yêu tộc, Yêu tộc gặp đại nạn, vô số sinh linh phương Đông đối mặt với tuyệt cảnh.

Chúng ta chi bằng nhân cơ hội này ra tay, đi về phương Đông giải cứu một số sinh linh Yêu tộc, độ hóa họ về Tây Phương.

Như vậy không chỉ công đức vô lượng, mà còn có thể chấn hưng Tây Phương một mạch của chúng ta.

Sư huynh thấy thế nào?" Nghe lời Chuẩn Đề nói, Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu rồi nói: "Hiện nay Thiên Địa Lượng kiếp đã giáng xuống, Vu Yêu hai tộc đều bị cuốn vào trong lượng kiếp, chúng ta không nên tham dự vào thì hơn." "Nhưng..." Chuẩn Đề trong lòng không cam lòng, hiện nay, đại chiến Vu Yêu hai tộc phương Đông, khẳng định có sinh linh lâm vào chiến loạn.

Nếu nhân cơ hội này, hắn và sư huynh cùng ra tay, độ hóa về Tây Phương như vậy thì Tây Phương cũng sẽ chấn hưng.

Đối với hắn và cả Tây Phương đây tuyệt đối là một cơ hội tốt để ra tay, nhưng tiếc là sư huynh không chuẩn bị ra tay a.

Tiếp Dẫn cũng nhìn ra trong lòng Chuẩn Đề không cam lòng, sau đó tiếp lời nói: "Sư đệ, phải biết rằng hiện nay nếu ta ra tay, e rằng sẽ nhiễm phải Thiên Địa Sát Kiếp, sẽ ảnh hưởng đến việc ta tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo thành Thánh.

Chúng ta cứ tĩnh chờ thời cơ thì hơn, Tây Phương nhất định sẽ có ngày đại hưng." Nghe xong lời Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lắc đầu, thở dài một tiếng, sau đó đặt ánh mắt về Tây Phương.

Chương 521

Căn cứ truyền thừa mà hắn biết được, Tây Phương sau khi trải qua đại chiến Đạo Ma liền trở nên nghèo nàn như vậy, tuy rằng dưới sự nuôi dưỡng của thiên địa linh khí đã có chút phục hồi, nhưng so với phương Đông thì kém xa.

Không chỉ vậy, sinh linh ở Tây Phương cũng vô cùng hiếm hoi, so với phương Đông thì quả thực như hạt cát trong biển lớn.

Chấn hưng Tây Phương có thể nói là nguyện vọng lớn nhất của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn. . .....

Nơi đại chiến Vu Yêu, các đại vu đỉnh cấp của Vu tộc tề tựu, những người này đều là chiến tướng đắc lực dưới trướng Thập Nhị Tổ Vu.

Khi Thập Nhị Tổ Vu bế quan, do một đám người thay mặt Thập Nhị Tổ Vu quản lý thủ hạ.

Lúc này, Thập Nhị Tổ Vu không biết vì sao không lộ diện, vì vậy trận chiến này do đám đại vu đỉnh cấp chỉ huy.

Sau khi nhận được chiến báo của đại vu, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng, Yêu tộc liên tục bại lui, Vu tộc, hiện nay đã có thể chiếm cứ hơn nửa phương Đông Hồng Hoang.

Thậm chí còn có thể cảm nhận được khí vận của Vu tộc đang tăng trưởng, chuyện vui như vậy, sao có thể không vui được chứ.

Nhưng không phải tất cả các đại vu đều chìm đắm trong vui mừng, Đại Nghệ, Hình Thiên, Khoa Phụ và những người khác sắc mặt vô cùng bình thường.

Thậm chí trong thần sắc bình thường còn mang theo một tia ngưng

trọng, khiến Trọc Cửu Âm và những người khác không xuất diện nhìn thấy cũng vô cùng hài lòng.

Nhưng, đồng dạng cũng truyền âm cho Khoa Phụ và những người khác: "Được rồi, cũng đừng quá vui mừng sớm như vậy, tuy mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, nhưng trong đó có điều cổ quái, phản ứng của Yêu tộc thật sự quá kỳ lạ." Trong đầu truyền đến truyền âm của Trọc Cửu Âm, Hình Thiên cũng vô cùng vui mừng, nhưng nghe lời truyền âm của Trọc Cửu Âm, Hình Thiên lại không hề để tâm.

"Trọc Cửu Âm Tổ Vu đại nhân, trong đó chúng ta hẳn không có gì phải kỳ quái chứ?

Hiện nay gần nửa địa bàn của toàn bộ Yêu tộc đều đã rơi vào tay Vu tộc chúng ta, Yêu tộc đã tổn thất hơn trăm vạn Đại La Kim Tiên, hẳn không phải là cục do Yêu tộc bày ra chứ?

Nếu thật sự là cục do Yêu tộc bày ra, thì cái giá phải trả cũng quá lớn rồi chứ?" Nghe xong lời này, Trọc Cửu Âm trầm mặc nửa buổi mới mở miệng nói: "Kỳ quái là ở một điểm, Yêu tộc tổn thất nhiều Đại La như vậy, nhưng lại không ngừng rút lui.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần, Phục Hy và cả Côn Bằng mới gia nhập kia, hiện tại cũng không hiện thân, đó mới là điều khiến người ta lo lắng nhất." Vừa nhắc đến Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác, thần sắc của các đại vu đều biến đổi vài phần, nhìn kỹ lại, quả thật vô cùng kỳ lạ.

Vu tộc phát động thế công lớn như vậy, nhưng với tư cách là thủ lĩnh Yêu tộc, Đế Tuấn lại không hề xuất hiện, thật sự vô cùng kỳ lạ.

Điều này hoàn toàn không phù hợp với tính cách của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, mà việc tổn thất hơn trăm vạn Đại La Kim Tiên là thật sự, khiến họ đương nhiên không hiểu.

Trọc Cửu Âm lại suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng nói: “Bất kể thế nào, chuyện này vẫn có chút khúc mắc, Vu tộc chúng ta cũng cần cẩn thận một chút thì hơn.

Vạn nhất rơi vào kế của Yêu tộc, thì chiến quả mà chúng ta thu được hiện nay e rằng cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Hiện nay binh lực Yêu tộc đã toàn bộ rút về địa giới Bất Chu Sơn, chúng ta cũng nên tập trung binh lực để giao chiến với Yêu tộc một trận.” . ...

Thiên Đình, Yêu Hoàng Điện.

Đế Tuấn nhìn giữa thiên địa, trong thần sắc không hề có chút gợn sóng, phảng phất như việc Vu tộc tập kích không hề liên quan gì đến hắn.

Nhưng cùng với sự dị động của đại quân Vu tộc, trong ánh mắt Đế Tuấn lóe lên một tia sáng, sau đó hắn mới mở miệng nói: “Thái Nhất, mọi thứ dường như đã chuẩn bị thỏa đáng rồi?

Lần này, không để Vu tộc phải trả giá lớn mà Yêu tộc chúng ta tổn thất thảm trọng.” “Đại ca cứ yên tâm, mọi thứ đều đã chuẩn bị thỏa đáng.

Hiện nay đại quân Vu tộc đã phân tán, đại quân Yêu tộc chúng ta tùy thời đều có thể xuất động, giáng một đòn sấm sét.” “Lần này, may mà chúng ta đã sớm có sắp đặt, nếu không lần này Yêu tộc chúng ta e rằng sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Như vậy cũng tốt, vừa hay nhân cơ hội này, tử tế dạy dỗ Vu tộc, để chúng thấy được sự cường đại của Yêu tộc chúng ta.” Lôi Thần nói.

Nghe lời này...

“Ừm, Thiên Địa Lượng kiếp đã giáng xuống, Yêu tộc và Vu tộc

chúng ta chính là nhân vật chính trong lượng kiếp này, giống như Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc trước đây.

Yêu tộc chúng ta muốn vượt qua kiếp nạn này, nhất định phải thắng Vu tộc.

Vu tộc đã suất tiên động thủ, vậy chúng ta cũng không cần khách khí.

Chư yêu nghe lệnh, lập tức hành sự theo kế hoạch." Mệnh lệnh của Đế Tuấn hạ đạt, hàng trăm vạn Đại La Kim Tiên tu vi của Thiên Đình, cùng với không ít Chuẩn Thánh đều lần lượt rời đi.

Cùng lúc đó, vô số tinh nhuệ Yêu tộc cũng đồng loạt rời đi.

Cuối cùng trên Thiên Đình, chỉ còn lại năm người Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần, Phục Hy, Côn Bằng.

Đương nhiên không chỉ có vậy, còn có hàng ức vạn yêu binh ẩn mình trong Phệ Hồn Hồ Lô.

Cùng với sự áp sát của đại quân Vu tộc, các Tổ Vu cũng hiện thân trước đại trận, nhìn chằm chằm Đế Tuấn và những người khác trong Thiên Đình, thần sắc không khỏi biến đổi.

Họ đoán Đế Tuấn và những người khác sẽ ở Bất Chu Sơn đợi, nhưng vạn lần không ngờ, chỉ có năm người.

Quả thật có chút kỳ lạ, nhưng đột nhiên họ nhớ ra Đông Hoàng Thái Nhất dường như có một pháp bảo có thể chứa ức vạn yêu binh, pháp bảo này từng xuất hiện khi tiêu diệt Vạn Tiên Điện.

Đế Tuấn và những người khác nhìn đại quân Vu tộc do Thập Nhị Tổ Vu dẫn đầu tiến lên, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười nhạt.

"Đế Giang, chúng ta đã đợi các ngươi từ lâu rồi, cuối cùng cũng đến rồi.

Ngay từ khi Yêu tộc và Vu tộc xuất thế, bần đạo đã liệu có ngày hôm nay, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Cũng tốt, vừa hay có thể để ta lĩnh giáo cao chiêu của Vu tộc." Chúc Dung tính khí nóng nảy, không đợi Đế Giang mở miệng, liền đoạt lời nói: "Đế Tuấn, bớt khoác lác đi!

Nếu đã sớm liệu có ngày hôm nay, vậy vì sao Yêu tộc hiện nay lại liên tục bại lui?" "Đúng vậy, Yêu tộc tổn thất thảm trọng, sau này trên đại địa Hồng Hoang, sẽ không có chỗ đứng cho Yêu tộc.

Đợi chúng ta diệt các ngươi, chính là lúc Yêu tộc suy tàn." Cộng Công chen lời nói.

"Sớm đã nghe danh Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung tính khí nóng nảy, nhưng không ngờ tính khí lại bạo táo đến vậy.

Không, ta cũng không ngây thơ đến mức đó, thật sự cho rằng Yêu tộc chúng ta sẽ để Vu tộc trắng trợn chiếm đoạt lãnh địa Yêu tộc sao?" Phục Hy tiến lên nói.

"Kẻ cắp là ai?

Dám mắng Chúc Dung gia gia, cẩn thận ta nướng ngươi đó!" Chúc Dung mắng.

Chương 522

“Tại hạ là Hy Hoàng Phục Hy của Yêu tộc!” Phục Hy nhìn Chúc Dung đang chửi bới ầm ĩ, sau đó trực tiếp báo ra danh hiệu của mình.

“Đế Giang đạo hữu, ta và Trọc Cửu Âm đạo hữu hẳn sẽ không cũng cho là như vậy chứ?” Lúc này, Lôi Thần tiến lên nhìn Đế Giang, rồi lại thuận mắt nhìn Trọc Cửu Âm.

“Ha ha ha, ngược lại sẽ không.

Với tính khí của vài vị, tuyệt đối sẽ không trắng trợn để Vu tộc chúng ta chiếm lấy lãnh địa, liên tục bại lui.

Nhìn thì có vẻ Vu tộc chúng ta chiếm ưu thế, nhưng phía sau mọi người đều biết Yêu tộc có hậu thủ.

Ta nói có đúng không Lôi Thần đạo hữu!” Trọc Cửu Âm nhìn Lôi Thần một cái, chỉ một cái nhìn liền đoán ra thân phận của Lôi Thần.

Trong Thiên Đình, trừ Bạch Trạch, một trong mười đại yêu vương vô cùng thông tuệ, thì chỉ có vị Lôi Thần trước mắt này là tương đối thông tuệ.

Nhưng trong loại trường hợp này, Bạch Trạch chắc chắn không thể lên mặt bàn, vì vậy vị trước mắt này tuyệt đối là Lôi Thần.

“Không sai, hiện nay Yêu tộc chúng ta chiếm cứ Thiên Đình, đại địa Hồng Hoang vốn dĩ định từ bỏ, bị chiếm rồi thì sao?

Còn về tổn thất.

Yêu tộc chúng ta nếu không có tổn thất, thì làm sao có thể dụ các ngươi cắn câu được chứ?

Hãy xem xem, cục diện Hồng Hoang hiện nay có còn như trước

không?" Nghe lời Lôi Thần nói, bất kể Trọc Cửu Âm hay Đế Giang, sắc mặt đều lập tức đại biến, vạn lần, cuối cùng họ đã quên Yêu tộc sớm đã tập trung toàn bộ chiến lực lên Thiên Đình rồi.

Quả thật, Yêu tộc đã mất đi đất đai trên đại địa Hồng Hoang, nhưng lại có thể nắm giữ bầu trời.

Như vậy, quả thật là đã mất đi đại thế, nhưng cũng đã phô trương tinh thần ra.

Quả thật nhìn vào sự chiếm cứ giữa Vu Yêu ở Hồng Hoang hiện nay, đại thế vốn dĩ thuộc về Vu tộc đã biến mất không còn tăm hơi.

"Giết!" "Giết a!" "Giết cho ta!" Giữa trời đất, từng trận từng trận tiếng hô giết vang vọng.

Địa vực vốn dĩ do đại quân Vu tộc chiếm cứ đang tu chỉnh, nhưng đúng lúc đó, đại quân Yêu tộc đột nhiên đánh úp.

Điều này khiến Vu tộc trở tay không kịp.

Với tâm thế hữu ý và vô tâm, đại quân Yêu tộc đã dùng ưu thế tuyệt đối tấn công không ngừng các lộ đại quân Vu tộc.

Trong chốc lát, Vu tộc chết thương vô số, Đại Vu cũng có người vẫn lạc.

Cảnh tượng như vậy không chỉ xảy ra ở một nơi, mà trải rộng khắp toàn bộ Hồng Hoang Đông Phương.

Đại quân Yêu tộc đột nhiên xuất kích, trực tiếp khiến Vu tộc có chút luống cuống tay chân.

Vốn dĩ Vu tộc về số lượng đã không bằng Yêu tộc, nay lại chiếm cứ hơn nửa Hồng Hoang Đông Phương, tộc nhân phân tán rất nhiều, bị Yêu tộc dùng binh lực ưu thế tập kích, kết quả tự nhiên là hiển nhiên. ...Lúc này, Thập Nhị Tổ Vu sắc mặt biến đổi, Đông Hoàng Thái

Nhất cùng những người khác đều nhìn thấy.

Chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp cười nói: "Ngươi thật sự cho rằng ta không hề chuẩn bị gì sao?

Bây giờ thì sao?

Ta đã sớm chuẩn bị cho các ngươi một bất ngờ.

Hiện tại binh lực Vu tộc phân tán, muốn vãn hồi đà suy tàn, e rằng cần không ít thời gian phải không?

Trong khoảng thời gian này, chủ nhân của các ngươi lại sẽ vẫn lạc bao nhiêu?" "Đế Tuấn, Lôi Thần quả nhiên không tệ, tầm nhìn xa trông rộng.

Bề ngoài tiết tiết bại thoái, thực tế lại âm thầm tập kết binh lực, đợi sau khi Vu tộc nhị lang của ta phân tán liền phát động công kích.

Quả nhiên là kế hay.

Nhưng các ngươi cũng đừng quá xem thường Vu tộc nhị lang của ta, giết!" Theo sau một tiếng rống giận của Đế Giang, Thập Nhị Tổ Vu liền suất lĩnh đại quân Vu tộc xông thẳng về phía Bất Chu Sơn.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất trên thân bay ra Phệ Hồn Hồ Lô, quang mang lóe lên, ức vạn Yêu binh đồng loạt xuất hiện trên Bất Chu Sơn.

Đế Tuấn nhìn đại quân Vu tộc xông tới, cũng hạ lệnh: "Quần Yêu quy vị, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi!" Chỉ thấy ức vạn Yêu binh bay lên, che khuất cả trời đất, vô số Chu Thiên Tinh Thần Phiên xuất hiện giữa trời đất, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận liền nhanh chóng hiển hiện.

Tinh thần chi lực của Thái Dương Tinh được tiếp dẫn, cùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận giao tương huy ánh.

Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Lôi Thần lần lượt tiến vào đại trận chủ trì trận nhãn, Chu Thiên vận chuyển, quần tinh chớp sáng.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa hiện thân, lập tức bao trùm toàn bộ địa giới Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu và đại quân Vu tộc tự nhiên cũng ở trong đó.

Nhưng lúc này, Thập Nhị Tổ Vu sắc mặt không đổi, hiển nhiên không hề bị uy thế của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chấn nhiếp.

Ngược lại, quanh thân bọn họ phát ra một cỗ chiến ý, sát khí tràn ngập, mang ý định giao chiến với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã bày ra, nhưng Đế Tuấn lại không tham gia vào đó.

Tu vi tuy không phải mạnh nhất, nhưng y lại là thủ lĩnh Yêu tộc.

Nếu không có thủ lĩnh, e rằng đại trận sẽ không ổn định, Đế Tuấn có việc cần làm.

Đó là chủ trì Thái Dương Tinh, dẫn đạo Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mới có thể vững như nhật nguyệt.

Chỉ thấy, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa thành, Đế Tuấn cùng những người khác tâm thần khẽ động, pháp lực quanh thân bành trướng, pháp tắc chi lực Thái Dương Tinh tinh thần bao quanh bốn phía.

Dần dần câu liên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sau đó nhìn đại quân Vu tộc trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn khẽ mỉm cười, pháp ấn trong tay kết thành.

"Pháp tắc Thái Dương Tinh, Tinh Hỏa Vô Hạn!

Lạc!" Lời vừa dứt, chỉ thấy bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, các tinh thần trở nên vô cùng sáng chói, vô số tinh thần chi lực

Thái Dương Tinh ngưng tụ, hóa thành vô số lưu tinh.

Toàn bộ đại quân Vu tộc đều nằm trong phạm vi công kích, không thể tránh né, trừ phi có thể thoát khỏi đại trận, nếu không tất yếu phải chịu đựng loại công kích này.

Lúc này, Thập Nhị Tổ Vu thân hình khẽ động, tức thì Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ hiển hiện Tổ Vu Chân Thân, thân thể khổng lồ, như người khổng lồ chống trời đạp đất.

Thập Nhị Tổ Vu như mười hai lá cờ lớn sừng sững xung quanh đại quân Vu Yêu, theo sau sự câu liên của bản nguyên Thập Nhị Tổ Vu, vô số sát khí đột nhiên bằng không hiển hiện bao phủ toàn bộ Vu tộc.

Chương 523

Giờ khắc này, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận một lần nữa xuất hiện trong Hồng Hoang.

Đại trận vừa hiện, tu vi Thập Nhị Tổ Vu đột nhiên bắt đầu đề thăng.

Không chỉ Thập Nhị Tổ Vu, mà cả đại quân Vu tộc cũng tương tự, dường như cũng cảm nhận được sự tăng phúc của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Từng người ngửa mặt lên trời gào thét, coi muôn vàn tinh tú như không có gì, từng người chiến ý xông thẳng mây xanh.

Tuy có vô số tinh quang rơi xuống, nhưng đại quân Vu tộc dưới sự tăng phúc của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không hề có bất cứ sự e ngại nào.

Đồng loạt nghênh chiến, Thập Nhị Tổ Vu càng đại triển thần uy, từng quyền liên tiếp oanh ra, vô số tinh quang đều tiêu tán.

Nhưng tinh quang vô cùng vô tận, cho dù Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc có lợi hại đến mấy, cũng không thể chịu đựng được toàn bộ đại quân Yêu tộc.

Trên Bất Chu Sơn, Đế Tuấn ngưng thị đại quân Vu tộc, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm.

Đại quân Vu tộc dưới sự oanh kích của vô hạn tinh quang, quả thực thương vong không nhỏ.

Nhưng bên trong có một số Đại Vu lại khiến Đế Tuấn cùng những người khác phải nhìn với ánh mắt khác, ví dụ như Hình Thiên tay cầm khiên búa, Đại Nghệ tay cầm thần cung, v.v.

Những Đại Vu này không hổ là trụ cột của Vu tộc.

Thực lực và thiên phú vô cùng không tệ, có thể nói là những tồn tại mạnh nhất ngoài Thập Nhị Tổ Vu.

Thập Nhị Tổ Vu đối mặt với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận liên tục công kích, nhìn Vu tộc nhị lang không ngừng vẫn lạc, trong lòng cũng vô cùng sốt ruột.

Nhưng uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận quả thực khiến họ có chút kinh hãi, chỉ riêng vô hạn tinh quang thôi, đại quân Vu tộc dường như đã không thể chống đỡ nổi.

Nếu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có những biến hóa lợi hại hơn, thì đại quân Vu tộc há chẳng phải sẽ tổn thất thảm trọng hơn sao?

Chúc Cửu Âm nhìn tình hình như vậy, không khỏi mở miệng nói: "Đại ca, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dưới sự thao khống của Đế Tuấn cùng những người khác, quả thực rất phi thường.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nắm giữ pháp tắc Thái Dương Tinh tinh thần, cùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tương đắc ích chương, cứ tiếp tục như vậy, bất lợi cho chúng ta nha?" "Đúng vậy, Đại ca.

Nếu chúng ta không động dụng át chủ bài, e rằng lần này chúng ta thật sự sẽ ngã tại đây.

Đại ca, ta trực tiếp động dụng át chủ bài đi, nếu không cứ thế này, Vu tộc nhị lang của chúng ta không biết sẽ vẫn lạc bao nhiêu?" Hậu Thổ cũng vô cùng lo lắng.

Đế Giang nghe lời hai người, lông mày cau chặt.

Đương nhiên y biết át chủ bài mạnh mẽ, nhưng cũng rất rõ sự hung hiểm trong đó.

Y nhìn Vu tộc nhị lang không ngừng chết đi, chỉ có thể cắn răng mở miệng nói: "Được, vậy sử dụng biến hóa cuối cùng của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nhưng pháp này đối với chúng ta gánh nặng quá lớn, cho nên cơ hội chỉ có một lần, nhất định phải một kích thắng lợi.

Động thủ!" Theo sau một tiếng rống giận của Đế Giang, các Tổ Vu đồng loạt hưởng ứng, Thập Nhị Tổ Vu Chân Thân đồng loạt quay về trung tâm đại trận.

Đồng thời, vô cùng sát khí phong ủng, đồng loạt dũng nhập vào thể nội Thập Nhị Tổ Vu, khiến khí thế Thập Nhị Tổ Vu càng lúc càng tăng.

Điều đáng kinh hãi là, không chỉ sát khí bên trong đại trận, mà cả sát khí giữa trời đất Hồng Hoang cũng đồng loạt hội tụ.

Theo vô tận sát khí dũng nhập vào thể nội Thập Nhị Tổ Vu, Thập Nhị Tổ Vu Chân Thân không ngừng bành trướng.

Điều càng chấn kinh hơn là, khi thân thể Thập Nhị Tổ Vu chạm vào nhau, như nước sữa hòa tan, một cách kỳ diệu mà hợp nhất.

Chỉ trong vài hơi thở, một cự hán nhắm mắt chống trời đạp đất đã hiển hiện trong Hồng Hoang, toàn thân khí thế, chấn kinh toàn bộ Hồng Hoang.

Không thể nào!

Giờ khắc này, tất cả đại năng trong Hồng Hoang đều có cùng một tâm tình, nhìn cự hán quanh thân khí tức vô cùng cường hãn, trong đầu không khỏi hiện lên một đạo thân ảnh.

Người đó từng dùng búa mở ra Hỗn Độn, khai tịch thế giới Hồng Hoang hiện tại, thân hóa vạn vật.

Nhưng giờ đây, đạo thân ảnh đó lại một lần nữa xuất hiện trong Hồng Hoang, sao có thể không khiến người ta chấn kinh?

Côn Luân Sơn.

Tam Thanh lúc này hoàn toàn kinh ngốc, cho dù Lão Tử thanh tĩnh vô vi, lúc này cũng không thể giữ được sự điềm tĩnh thường ngày.

Dù sao Bàn Cổ Chân Thân tái hiện thế giới a, với tư cách Tam Thanh do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, tự nhiên không thể điềm tĩnh được.

Hoàn toàn không ngờ Vu tộc lại có át chủ bài như vậy, khó trách dám chủ động phát động chiến tranh, chắc chắn Bàn Cổ Chân Thân trước mắt chính là chỗ dựa.

Sức mạnh của Bàn Cổ Chân Thân không thể nghi ngờ, Tam Thanh vô cùng rõ ràng, nhưng trong lòng họ lại ẩn ẩn có một tia lo lắng.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu dùng Bàn Cổ Chân Thân chém giết, đoạt lại Bàn Cổ Nguyên Thần, chẳng phải sẽ khiến Bàn Cổ một lần nữa phục sinh sao?

Nếu thật sự có khả năng đó, Thập Nhị Tổ Vu tuyệt đối sẽ không chút do dự hiến thân, nhưng trong lòng Tam Thanh lại vô cùng không muốn.

Tam Thanh tuy do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, từ trước đến nay đều tự xưng là Bàn Cổ chính tông, nhưng chưa từng tế bái Bàn Cổ.

Càng không muốn vì Bàn Cổ phục sinh mà hi sinh.

Bọn họ đều có hy vọng chứng đạo thành Thánh, có một tương lai vô hạn tốt đẹp, do Bàn Cổ mà sinh, nhưng lại không vì Bàn Cổ mà chết.

Chỉ vì muốn sống. ...“Phù…” Chỉ nghe thấy giữa trời đất một tiếng trầm ngâm, Lão Tử và Nguyên Thủy bỗng cảm thấy một trận rung động.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên mà họ vẫn dùng dường như cảm nhận được sự triệu hoán, mang ý muốn phá không rời đi.

Hai người tâm thần khẽ động, tức thì trấn áp Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên.

Nhìn Bàn Cổ Chân Thân chống trời đạp đất, trên mặt Tam Thanh lộ ra một tia ngưng trọng.

Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên là pháp bảo quan trọng nhất của Nguyên Thủy và Lão Tử, sao có thể tùy tiện để chúng thoát ly khỏi sự khống chế?

Tuy cùng nguồn gốc với Vu tộc, nhưng lại không đồng lòng, hiện tại không thể nào giúp đỡ Vu tộc.

Chương 524

Nếu vạn nhất Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên xuất hiện ý ngoài, thì Lão Tử và Nguyên Thủy biết khóc ở đâu đây?

Yên tâm làm kẻ bàng quan là lựa chọn tốt nhất.

Với Nguyên Thủy và Lão Tử có cùng cảm nhận tự nhiên, còn có Đông Hoàng Thái Nhất đang chủ trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Gần Bàn Cổ Chân Thân nhất, y cảm nhận mạnh mẽ nhất, có thể cảm nhận Chuông Hỗn Độn đang rục rịch.

Dường như lập tức muốn bay về phía Bàn Cổ Chân Thân, Đông Hoàng Thái Nhất chỉ có thể trấn áp nó, tránh để Chuông Hỗn Độn trở thành trợ lực cho Vu tộc.

"Phù…" Đúng lúc đó, Bàn Cổ Chân Thân mở hai mắt, một thần khí thế cường thế xông thẳng trời xanh, vô tận sát khí tức thì trở nên hoành hành.

Sau đó xung kích toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vì thế mà có chút rung chuyển.

Bàn Cổ Chân Thân trầm ngâm một tiếng, vô tận sát khí toàn bộ hội tụ về lòng bàn tay y, một thanh cự phủ màu đen nửa thật nửa ảo dần dần ngưng tụ thành hình.

Chỉ tiếc Khai Thiên Tam Bảo một kiện cũng chưa dung nhập vào đó, nếu có thể có một kiện Khai Thiên Tam Bảo dung nhập vào cự phủ màu đen nửa thật nửa ảo đó, thì uy lực của thanh cự phủ màu đen đó tuyệt đối sẽ tăng vọt.

Thậm chí có thể hóa thành vật chất, thanh cự phủ màu đen đó chính là Bàn Cổ Phủ thuở xưa, cũng là Khai Thiên Phủ.

Cho dù giờ đây chỉ là sát khí ngưng tụ thành, nhưng uy lực của nó cũng kinh thiên động địa như thường.

Trên Bất Chu Sơn, Đế Tuấn cùng những người khác nhìn Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Uy thế của Bàn Cổ Chân Thân quả thực vô cùng kinh người, đây chính là uy thế chân chính của Hỗn Độn Ma Thần sao?

Thật cường đại...

Nhưng nó tàn khuyết.

Đồng thời Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng cảm thấy may mắn, Bàn Cổ sinh hóa vạn vật, Thập Nhị Tổ Vu chỉ kế thừa huyết mạch Bàn Cổ, Bàn Cổ Chân Thân mà họ dung hợp thành thực tế chỉ là một Hỗn Độn Ma Thần Chân Thân tàn khuyết mà thôi.

Lúc này, Bàn Cổ Chân Thân phát động công kích mạnh nhất, Đế Tuấn cùng những người khác thân hình khẽ động, tất cả mọi người toàn bộ bộc phát thực lực ra.

Khí thế xung quanh cuồng bạo tăng vọt, pháp lực trong cơ thể cũng đồng thời dũng xuất.

Mọi người như hòa làm một với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khu sử nó như cánh tay, đắc tâm ứng thủ.

Vô số sát khí điên cuồng dũng nhập vào Bàn Cổ Chân Thân và Bàn Cổ Phủ, không ngừng đề thăng uy thế của chúng, sức mạnh cũng không ngừng tích súc, vì một kích dốc toàn lực này.

Thắng bại, sinh tử, tất cả đều ở dưới một kích.

Vô luận Đế Tuấn, Thập Nhị Tổ Vu đều tương tự như vậy.

"Quần Tinh Vẫn Bạo!" "Khai Thiên Tích Địa!" Theo sau hai tiếng

gào thét, thanh thế kinh thiên động địa, toàn bộ Hồng Hoang dường như có thể thấy được cảnh va chạm như diệt thế.

Vô số tinh thần đồng loạt va chạm vào Bàn Cổ Chân Thân, nhát búa của Bàn Cổ thì nghênh tiếp quần tinh trên đó.

Một cuộc va chạm kinh thiên động địa, có thể nói là chưa từng có tiền lệ.

Không chỉ địa vực Bất Chu Sơn, thậm chí toàn bộ Hồng Hoang đều chịu chấn động cực lớn.

Dưới một kích, hai phe Vu Yêu, vô số sinh linh vẫn lạc trong đó, địa giới Bất Chu Sơn như đã trải qua tai ương diệt thế.

Nơi đây trở nên một mảnh tan hoang, hai đại kỳ trận của Hồng Hoang, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sau một kích đều tan rã.

Dưới một kích, hai phe Vu Yêu có thể nói là lưỡng bại câu thương.

Đại trận tan rã, giờ khắc này, ức vạn Yêu binh của Yêu tộc còn lại có thể nói là ít ỏi không đếm được, những người sống sót cũng chỉ còn chưa đến vài triệu.

Từng người về cơ bản đều bị trọng thương.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần, Phục Hy, Côn Bằng cũng tương tự không dễ chịu, đối mặt với nhát búa Khai Thiên Tích Địa kia tuy không trực diện chịu đựng, nhưng cũng bị thương ở mức độ khác nhau.

Lúc này, Đế Tuấn sắc mặt tái nhợt, khóe miệng vương một vệt máu, Đông Hoàng Thái Nhất cũng thổ tiên huyết, Lôi Thần cũng không ngừng ho ra tiên huyết.

Đáng thương nhất là Côn Bằng, chỉ thấy Côn Bằng lúc này đã ngất đi.

Không có cách nào, ai bảo tu vi và pháp lực của y không mạnh bằng Đế Tuấn cùng những người khác.

Nhưng Côn Bằng lại may mắn, nếu là các Chuẩn Thánh khác, e rằng dưới một nhát búa kia ngay cả cái mạng nhỏ cũng không giữ được.

Sức mạnh của Bàn Cổ Chân Thân quả thực vô cùng đáng sợ, một nhát búa không chỉ phá Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, giết chết ức vạn Yêu binh của Yêu tộc.

Điều này khiến Đế Tuấn cùng những người khác quả thực vô cùng xót xa.

Những chiến sĩ này đều là tinh nhuệ của Yêu tộc, tổn thất lớn đến vậy, sao có thể không đau lòng?

Nhưng kết cục của Vu tộc cũng không khá hơn là bao.

Bàn Cổ Chân Thân sau khi chém ra nhát búa kia, thân thể liền trực tiếp tan rã.

Thập Nhị Tổ Vu hiển nhiên vì trận pháp phản phệ, cũng đều bị trọng thương.

Đại quân Vu tộc thì vì một kích cuối cùng của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cùng với xung kích dư ba, cũng gần như chết thương sạch, quả nhiên là lưỡng bại câu thương.

Giờ khắc này, những đại năng quan chiến các phương nhìn cảnh tượng như vậy, trong lòng nhất thời không khỏi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi.

Vu Yêu hai phe vô luận ai giành chiến thắng, đối với các đại năng này, đều không phải là một tin tức tốt.

Chỉ có cục diện lưỡng bại câu thương như vậy họ mới bằng lòng nhìn thấy, đặc biệt là Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Họ còn mong Vu Yêu hai tộc giống như Tam tộc Long Phượng Kỳ Lân thuở xưa thì tốt.

Hiện nay, Vu Yêu hai tộc hùng bá Hồng Hoang, hai tộc chiếm cứ đại bộ phận khí vận của Hồng Hoang, đối với Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mà nói không phải là chuyện tốt.

Cho dù chứng đạo thành Thánh, nhưng khí vận đối với họ cũng không thể thiếu.

Chương 525

Nếu muốn lập Đạo Thống, lại càng như vậy.

Nhưng hiện nay Vu Yêu hai tộc lại không tiện truyền đạo, đoạt thủ khí vận.

Vu tộc chỉ kính nể Bàn Cổ, không có Nguyên Thần, hiển nhiên không phù hợp tiêu chuẩn Tiên Đạo.

Còn Yêu tộc, Nữ Oa cũng có Hồng Mông Tử Khí, bất cứ lúc nào cũng có thể thành Thánh.

Phía sau có một Hoàng Thiên Thần Tôn thâm bất khả trắc tồn tại, vị tiền bối đó khẳng định sẽ không cho phép bất cứ ai can thiệp vào chuyện của Yêu tộc.

Muốn từ Vu Yêu hai tộc mà đạt được khí vận, hiện tại hiển nhiên là không thể.

Tuy hai đại kỳ trận Hồng Hoang đã phá, nhưng Vu Yêu hai phe hiển nhiên không hề có ý dừng tay.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Lôi Thần cùng các Yêu tộc khác lần lượt rút ra pháp bảo của mình, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Phe Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu cũng suất lĩnh Vu tộc còn lại, ma quyền sát chưởng, rục rịch, dường như muốn cùng Yêu tộc tử chiến đến cùng.

Nhưng đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra!

"Hỗn Độn sơ khai thiên địa trọc, hung thú ta thành thần, một triều Thần Hỏa nhiên cửu tiêu, Đại Đạo chi hạ ngô xưng tôn!" Lúc này mọi người ngây người, Thần Đạo ca xướng quen thuộc như vậy, theo sau

pháp tắc Thần Đạo, đó chẳng phải có nghĩa Thần Tôn giáng lâm sao!

Quả nhiên, lúc này một đạo thân ảnh từ trong hư không hạ xuống, nhìn đạo thân ảnh đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đó chẳng phải là Hoàng Thiên Thần Tôn sao… Không ngờ đại chiến Vu Yêu đã kinh động cả Thần Tôn tiền bối.

Thần Tôn đột nhiên xuất hiện trên chiến trường Bất Chu Sơn, hiển nhiên là có ý đồ.

Chẳng lẽ muốn can thiệp vào chiến tranh Vu Yêu sao?

Hoàng Thiên lãnh đạm nhìn Vu Yêu song phương, khẽ nói: "Thôi, dừng tay đi!

Bản tôn từng nói, khi lượng kiếp bùng nổ hoàn toàn, hai bên không được tử chiến.

Bản tôn không muốn!" Hoàng Thiên lúc này cũng có chút tức giận, y biết Đế Giang và Đế Tuấn sẽ phát sinh một trận đại chiến, nhưng không ngờ hai người lại muốn tử chiến đến cùng.

Hiển nhiên, họ đã quên lời y từng nói.

Xem ra cần phải giáo huấn hai người bọn họ mới được.

"Thần Tôn tiền bối… Vãn bối biết lỗi!" "Thần Tôn tiền bối… Vãn bối biết lỗi!" Nghe tiếng Hoàng Thiên quát lớn, bất kể là Đế Tuấn cùng những người khác hay Thập Nhị Tổ Vu đều tức thì quỳ xuống.

"Hiện nay chưa phải là lúc lượng kiếp bùng nổ hoàn toàn, hai bên cần ước thúc, không được khinh chiến, để tránh sinh linh Hồng Hoang đồ thán.

Kể từ nay về sau, Yêu tộc cai quản Trời, Vu tộc cai quản Đất.

Trong vòng trăm vạn năm không được tái chiến.

Kẻ nào dám làm trái, Bản tôn sẽ đích thân giáng lâm, khi đó hãy tự gánh lấy hậu quả!" "Ngô đẳng cẩn tuân Thần Tôn chi lệnh!" Hoàng Thiên một lời, cửu thiên lôi động, lời ra pháp theo, Vu Yêu há dám không tuân!

Hoàng Thiên nói ra lời này, bất kể Yêu tộc hay Vu tộc ai dám không tuân?

Trong lòng họ, Hoàng Thiên là người đáng tôn kính nhất. ...Một trận chiến có thể nói là kinh thiên động địa, vô số nơi trên Hồng Hoang bị đánh nát bấy, vô số sinh linh chịu hết khổ nạn, từng người cũng không nhịn được mà gào khóc.

Quá thảm rồi, Thần Tôn cuối cùng cũng ra tay ngăn cản, nếu không ngăn cản nữa thì mọi người có thể kiên trì được bao lâu đây?

"Chúng ta tạ Thần Tôn từ bi!" Chúng sinh linh quỳ trên mặt đất, hướng về Hoàng Thiên giữa hư không mà khấu đầu.

"Chúng ta… cảm tạ Thần Tôn…" Sinh linh khắp Hồng Hoang lúc này trong lòng chỉ có một câu nói, đó là cảm tạ Thần Tôn.

Họ biết, Thần Tôn xuất hiện, nguy cơ mới được giải trừ.

Nếu không phải Thần Tôn xuất hiện, Vu Yêu hai tộc cứ thế này mà đánh tiếp, thì sẽ phải chịu nguy hại lớn.

Một trận chiến, hai phe Vu Yêu có thể nói là tổn thất thảm trọng, đặc biệt là cuộc va chạm cuối cùng giữa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Bàn Cổ Chân Thân.

Uy lực đó quả thực kinh thiên động địa, hai phe Vu Yêu đều tổn thất không ít binh lực.

Vì trận chiến này, khắp Hồng Hoang chịu không ít sự phá hoại.

Vu Yêu hai tộc cũng nhiễm không ít nhân quả nghiệp lực.

Đương nhiên, chút nhân quả nghiệp lực này đối với Vu Yêu hai tộc căn bản không là gì.

Có thể nói căn bản không thể gây ảnh hưởng, dù sao đây chỉ là lần đầu tiên Vu Yêu hai tộc khai chiến.

Không phải là quyết chiến chân chính.

Trăm vạn năm sau, e rằng sẽ là ngày Vu Yêu quyết chiến.

Khi đó, chắc chắn sẽ là một trận đại chiến cuốn sạch toàn bộ Hồng Hoang, vô số sinh linh đều sẽ vẫn lạc trong lượng kiếp trời đất.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cùng những người khác nhìn Hoàng Thiên biến mất trong hư không, trên mặt lộ ra một tia trầm tư.

Lúc này đại quân Vu tộc toàn bộ lui đi, Thập Nhị Tổ Vu cũng bị trọng thương, lúc này chỉ có thể quay về hảo hảo liệu thương.

"Thái Nhất, Lôi Thần, chúng ta lần này quay về sẽ chọn lọc lại một nhóm Yêu tộc cường hãn để thao luyện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trăm vạn năm sau, đó sẽ là ngày Vu Yêu quyết chiến, chúng ta không được đại ý!" Đế Tuấn sắc mặt trầm trọng nói. ...Trên đường Vu tộc trở về Huyết Hải, Đế Giang và Chúc Cửu Âm cũng nói với các Tổ Vu khác: "Lần này trở về, chúng ta phải đẩy nhanh việc tu luyện Nguyên Thần Quyết, sớm ngày tu luyện ra Nguyên Thần, khi đó chiến lực của Vu tộc chúng ta mới ở đỉnh phong.

Trăm vạn năm sau, ngày Vu Yêu quyết chiến, chúng ta nhất định phải chiến thắng Yêu tộc!" Hai tộc Vu Yêu lúc này đều hạ quyết tâm trăm vạn năm sau sẽ quyết chiến, cho nên trong trăm vạn năm đó, nhân viên hai tộc đều sẽ dốc toàn lực thao luyện tộc nhân dưới trướng.

Đông Hoàng Thái Nhất sau khi nghe Đế Tuấn nói xong liền gật đầu, sau đó nói: "Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra

thực sự quá lợi hại rồi, nếu không phải vì tàn khuyết, e rằng chúng ta ngay cả một chiêu cũng không chống đỡ nổi…" "Thái Nhất, e rằng ngươi nói quá rồi.

Nếu thật sự là Bàn Cổ Đại Thần chân thân hoàn chỉnh, đừng nói một chiêu, y phất tay một cái thôi chúng ta cũng không chịu nổi." Lôi Thần tuy bị trọng thương, nhưng lúc này lại nói đùa, nhưng lời y nói lại là sự thật, nếu vừa rồi Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra Bàn Cổ hoàn chỉnh, thì xong rồi.

Chương 526

"Đúng vậy, may mà không hoàn chỉnh, nhưng tàn khuyết mà còn lợi hại đến vậy, thật không biết Bàn Cổ Đại Thần mạnh đến mức nào… Hiện nay đại chiến đã kết thúc, chúng ta mau quay về Thiên Đình thì hơn." Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Hiện nay đại chiến Vu Yêu kết thúc, Yêu tộc còn lưu lại trên Hồng Hoang đại địa cũng bắt đầu nhanh chóng quay về Thiên Đình.

Tiếp theo, đó là đại sự của Yêu tộc, không thể lơ là.

Tuy Vu Yêu nhất chiến, hai phe đều có tổn thương, nhưng không hề tổn thương đến nguyên khí.

Yêu tộc chiếm cứ Thiên Đình lại sau nhiều năm trùng tu, khí vận cũng đã hồi phục đỉnh phong và tăng trưởng không ít.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cùng những người khác đang muốn mượn cơ hội này để hảo hảo rèn luyện tầng dưới của Yêu tộc, để đề thăng thực lực tổng thể của Yêu tộc.

Hiện nay Yêu tộc có Chuẩn Thánh cộng lại ước chừng hai ba mươi vị, Đại La Kim Tiên e rằng cũng chỉ còn lại chưa đến vài triệu người.

Nhưng may mà tầng dưới của Yêu tộc lại vô cùng đông đảo, nếu không có quần Yêu tộc ở tầng dưới, thì e rằng Thiên Đình thật sự gặp nguy hiểm rồi.

Lần này, Đế Tuấn cùng những người khác muốn hảo hảo mài giũa các thành viên Yêu tộc cấp Đại La Kim Tiên, để họ có thể đột phá Chuẩn Thánh.

Nhưng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh khó khăn đến nhường nào?

Một cao thủ cấp đỉnh phong Đại La Kim Tiên muốn đột phá Chuẩn Thánh, trước tiên tất yếu phải có Tiên Thiên Linh Bảo.

Sau đó, phải dựa vào thiên phú của mình.

Chỉ có người có thiên phú mới có thể minh ngộ thiện, ác, chấp Tam Thi, sau đó chém diệt chúng mới có thể đột phá Chuẩn Thánh.

Thiện, ác nhị niệm có thể đột phá, nhưng Tam Thi chấp niệm cuối cùng thực sự vô cùng khó để chém phá.

Tuy nghe có vẻ vô cùng đơn giản, nhưng làm được thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn, không chỉ là biết được hàm nghĩa trong đó mà thôi.

Muốn chém thi trước tiên phải dùng pháp bảo nương tựa, sau đó dùng tâm để tham ngộ mới có thể.

Không phải mỗi một sinh linh đều có thiện ác chi niệm, tâm niệm thiên thiên vạn vạn, thiện ác đều ở trong đó.

Đế Tuấn, Lôi Thần cùng những người khác sau khi dẫn đại quân Yêu tộc quay về Thiên Đình, liền lập tức triệu tập tất cả các thành viên Đại La của Yêu tộc.

Phản ứng của Vu tộc cũng không hề chậm, Đế Giang và Chúc Cửu Âm hai người cũng lập tức triệu tập tất cả các Đại Vu.

Mục đích của Thập Nhị Tổ Vu triệu tập Đại Vu tự nhiên là để dặn dò tất cả các thành viên Vu tộc nghiêm túc tu luyện Nguyên Thần Quyết, đồng thời cũng phải tu luyện nhục thể.

Nếu phát hiện kẻ lười biếng, nhẹ thì lôi ra đánh một trận, nặng thì lôi ra trực tiếp chém giết.

Thời kỳ cần thiết, chỉ có thể thi hành các thủ đoạn cần thiết.

Sau khi nói rõ mục đích cho các Đại Vu, Thập Nhị Tổ Vu liền tiến

vào kỳ bế quan, vừa để liệu thương, đồng thời cũng phải nhanh chóng đột phá.

Lúc này Đế Giang sắp dung hợp Bàn Cổ rồi, còn các Tổ Vu khác lúc này cũng đã tu luyện ra Nguyên Thần phôi thai.

Chỉ có điều phôi thai phát dục lại vô cùng khó khăn, e rằng trăm vạn năm thời gian cũng chưa chắc đã thành công tu luyện ra Nguyên Thần.

Nhưng cũng không phải không có hy vọng, nếu cố gắng thì có khả năng trực tiếp tu luyện ra Nguyên Thần.

Lúc này, Đế Tuấn, Lôi Thần, Đông Hoàng Thái Nhất sau khi quay về Thiên Đình lại một lần nữa tụ tập trong Yêu Hoàng Điện.

Cũng như Thập Nhị Tổ Vu, họ cũng dặn dò những việc cần dặn dò cho Thập Đại Yêu Vương, sau đó cũng tiến vào bế quan.

Lần này, họ cũng bị trọng thương, nếu không thể hồi phục trong trăm vạn năm, thì sẽ thảm hại.

Đồng thời không chỉ phải liệu thương, mà còn phải tu luyện, dù sao trăm vạn năm sau là thời khắc Vu Yêu hai tộc quyết chiến.

Khi đó tu vi, dù mạnh hơn một chút, hậu quả cũng sẽ khác.

Vu Yêu hai tộc sau khi lần lượt quay về địa bàn của mình, không chỉ bắt đầu dưỡng sức, đồng thời khí vận cũng bắt đầu tăng trưởng.

Mọi người phát hiện nhân viên tầng dưới của Vu Yêu hai tộc dần dần giảm bớt, ngược lại nhân viên tầng trung lưu lại bắt đầu từ từ tăng lên.

Điều này đại biểu cho thực lực của Vu Yêu hai tộc cũng đang tăng lên, khiến các đại năng khác trong Hồng Hoang cũng khá cảm khái.

Hiện nay, Vu Yêu hai tộc thật sự được trời ưu ái, khí vận kéo dài,

e rằng Tam tộc Long Phượng Kỳ Lân thuở xưa cũng không thể sánh bằng phải không?

Trong truyền thừa, Lượng kiếp Long Hán mà Tam tộc Long Phượng Kỳ Lân từng trải qua thảm liệt đến vậy, có thể thấy, lượng kiếp lần này sẽ có một cảnh tượng như thế nào.

Nhưng hiện nay Yêu tộc chống trời, Vu tộc chưởng đất, trong vòng trăm vạn năm không thể tái chiến, do Hoàng Thiên Thần Tôn đích thân định, Vu Yêu hai tộc tự nhiên không dám làm trái.

Nhưng trăm vạn năm thời gian, chẳng phải chỉ là một cái chớp mắt thôi sao?

Khi đó Hồng Hoang lại sẽ như thế nào?

Mọi người cũng không biết, tuy chỉ là chuyện trong một cái chớp mắt, nhưng trong một cái chớp mắt đó lại có những chuyện xảy ra, đều là những đại sự đủ để chấn kinh Hồng Hoang.

Dù sao Hồng Hoang trăm vạn năm, biển xanh hóa nương dâu, trời đất sẽ biến hóa, ai cũng không thể lường trước những chuyện chưa xảy ra.

Vu Yêu phân trị thiên địa, trong một thời gian, Hồng Hoang ngược lại hoàn toàn bình tĩnh trở lại, Vu Yêu hai tộc đều đang dưỡng sức, dốc toàn lực chuẩn bị chiến tranh.

Dù sao lời hẹn trăm vạn năm do Thần Tôn tiền bối lập ra đối với sinh linh Hồng Hoang không chỉ là một cái chớp mắt, sẽ nhanh chóng trôi qua.

Đến lúc đó, Vu Yêu hai tộc chắc chắn sẽ dốc toàn lực khai chiến, sự đáng sợ mà Vu Yêu quyết chiến mang lại, sẽ một lần nữa được trải nghiệm.

Trong Thần Điện!

Hoàng Thiên mở hai mắt, vừa mới thôi diễn, Hồng Hoang sắp sửa lại đón chào một đại sự.

Nhưng chuyện này tạm thời không cần y ra tay, còn một đoạn thời gian nữa mới xảy ra.

Trong đoạn thời gian này, y chuẩn bị làm thêm một số chuyện khác.

Cung Nữ Oa.

Nữ Oa vẫn luôn trong cung điện của mình tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, hiện nay đã chém Tam Thi, còn việc Tam Thi hợp nhất thì vẫn chưa có manh mối.

Chương 527

Hồng Mông Tử Khí sau đại chiến Vu Yêu có chút rung động, lúc này Nữ Oa cũng hiểu, đạo thành Thánh của mình sẽ phải đặt vào công đức.

Trong Hồng Hoang, chuyện công đức không nhiều, công đức cần để thành Thánh lại càng vô cùng nhiều, chỉ dựa vào công đức hiện tại của Yêu tộc, đó căn bản là không thể.

Nữ Oa lúc này cũng đang suy nghĩ làm sao để đạt được nhiều công đức hơn, chỉ thấy Nữ Oa tâm thần khẽ động, phất tay một cái, một kiện pháp bảo liền xuất hiện trước mặt nàng, điều này lại khiến Nữ Oa khá bất ngờ.

Kiện pháp bảo này lúc trước cùng Tam Thanh, Chuẩn Đề cùng những người khác lần cuối cùng đến Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ ban cho nàng.

Pháp bảo này là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tên là Hồng Tú Cầu.

Nữ Oa tham ngộ đạo thành Thánh nhưng lại không có phản ứng gì.

Nữ Oa thấy vậy, tâm thần chìm đắm trong đó, thần tình trên mặt có chút biến hóa, đột nhiên lộ ra một tia minh ngộ, nhưng ngay sau đó lại cau mày, trên mặt cũng lộ ra một tia do dự.

Nữ Oa ngẩng đầu, nhìn về phía Yêu Hoàng Điện, thần sắc biến hóa, rất lâu sau mới hạ quyết tâm, thân hình liền rời Yêu Hoàng Điện.

"Đế Tuấn đạo hữu, Nữ Oa có việc muốn cùng đạo hữu thương nghị, có thể hiện thân gặp một lần không?" Trong Yêu Hoàng Điện,

Đế Tuấn sau khi nghe tiếng Nữ Oa liền cau mày.

Lúc này y đang bế quan, Nữ Oa lại không phải không biết.

Lúc này mà ngắt quãng bế quan, có khả năng dẫn đến khí huyết hỗn loạn, cho nên trong lòng tự nhiên có chút tức giận.

Nhưng Nữ Oa có thể có chuyện gấp, Đế Tuấn trong lòng lại không còn tức giận nữa, sau đó phất tay một cái mở cấm chế Yêu Hoàng Điện.

"Nếu Nữ Oa đạo hữu đã đến, vậy mời vào trong đàm luận!" Nữ Oa bước vào Yêu Hoàng Điện, phát hiện khí tức của Đế Tuấn có chút biến hóa, lúc này Nữ Oa cũng hiểu Đế Tuấn cách Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không xa.

Nhưng từ Chuẩn Thánh hậu kỳ muốn đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong vô cùng khó khăn, cho nên liền mở miệng nói: "Xem ra Đế Tuấn đạo hữu đang tham ngộ Tam Thi hợp nhất a, nhìn như vậy, đạo hữu lại sắp đột phá rồi!" "Muốn đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, khó khăn đến nhường nào.

Tuy Bản Hoàng xác thực đã chạm đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng muốn phá vỡ tầng bình chướng đó khó khăn đến nhường nào." Đế Tuấn cũng thở dài một tiếng, từ sau khi liệu thương xong, y bắt đầu tu hành Tam Thi hợp nhất.

Nhiều năm như vậy, thật không dễ dàng gì mới chạm được một chút bình chướng, nhưng lại không thể phá vỡ tầng bình chướng đó.

Nhưng Đế Tuấn cũng không phải loại người biết khó khăn mà không thử.

Cho nên cho dù trong lòng có chút không cam, y vẫn ngày qua ngày thử đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Đúng rồi, Nữ Oa đạo hữu lần này đến, hẳn là có chuyện muốn

cùng Bản tôn thương lượng phải không?

Không biết là chuyện gì?" Đến lúc này Đế Tuấn mới nhớ ra, Nữ Oa lần này đến nhất định có chuyện gấp tìm y, nếu không không thể nào vô duyên vô cớ ngắt quãng bế quan của y.

Nữ Oa nghe lời này, nói: "Không sai, lần này đến chính là có việc muốn cùng đạo hữu thương đàm.

Yêu tộc nhập chủ Thiên Đình nhiều năm như vậy, nhưng âm dương bất điều, khí vận vẫn chưa viên mãn, cần phải làm một việc, mới có thể khí vận viên mãn." Lời này vừa nói ra, thần sắc trên mặt Đế Tuấn biến đổi, sau đó hưng phấn hỏi: "Nữ Oa đạo hữu có phương pháp gì để viên mãn khí vận của Yêu tộc ta?" "Lúc ở Tử Tiêu Cung, Lão Sư từng ban cho ta một vật, Hồng Tú Cầu.

Hôm nay ta tham ngộ nó, lĩnh ngộ rằng trong Thiên Đình đương nhiên phải lập Thiên Hôn, để ràng buộc khí vận Thiên Đình.

Đế Tuấn đạo hữu thân là chủ Thiên Đình, là Đế, Thiên Hôn tự nhiên rơi vào thân đạo hữu.

Không biết đạo hữu ý hạ như thế nào?" Nữ Oa vừa nói ra lời này, Đế Tuấn cũng ngây người, Thiên Hôn?

Trên người y xuất hiện nhân duyên hồng tuyến, chẳng lẽ trước đại chiến Vu Yêu lại muốn xuất hiện chuyện như vậy sao?

Sau đó, Đế Tuấn cũng thôi diễn một phen, phát hiện quả thực có Thiên Hôn nhân duyên.

Lúc này y cũng thử chém đứt nhân duyên hồng tuyến đó, nhưng lại phát hiện hoàn toàn không có tác dụng.

Phải biết rằng tiên nhân tầm thường nếu muốn cắt đứt nhân duyên của bản thân vô cùng đơn giản, nhưng y lại không làm được.

Vì sao?

Chẳng lẽ cắt đứt nhân duyên hồng tuyến là do Thiên Đạo làm?

Nếu là như vậy, thì thật sự có chút đau đầu rồi.

Nhân duyên đã định, Thiên Hôn khó tránh.

Nếu cứ một mực trốn tránh, e rằng nhân duyên sẽ trở thành trở ngại lớn nhất sau này. ...Nhân duyên của Đế Tuấn tự nhiên là Hi Hòa, trưởng nữ của Thái Âm Tinh, cùng Đế Tuấn quả thực vô cùng xứng đôi.

Đế Tuấn lại là chủ Thiên Đình, Đế của Yêu tộc, Thiên Đạo định ra Thiên Hôn quả thực cũng là bình thường.

Nhưng một khi thành Thiên Hôn, Hi Hòa và Đế Tuấn liền trở thành Đạo Lữ.

Đạo Lữ không đơn giản như phu thê, khí vận tương liên, trên đường tu hành sẽ cùng nhau trọn đời, sinh tử tương tùy, không phải chuyện đùa.

Hi Hòa mỹ mạo có thể nói là quán tuyệt thiên hạ, toàn bộ Hồng Hoang trong đó cũng ít có nữ tiên nào có thể so sánh được, quả thực khiến người ta động lòng.

Nàng là một trong hai nữ nhân của Thái Âm Tinh, nếu không có nàng, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận quả thực không thể hoàn mỹ.

Đế Tuấn cũng không thể triệt để nắm giữ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Tất cả mọi thứ dường như đều kéo Đế Tuấn và Hi Hòa lại với nhau, như thể tất cả đều đang thúc đẩy Thiên Hôn.

Đế Tuấn và Hi Hòa chưa gặp nhau bao nhiêu lần, chính xác hơn là dường như chỉ gặp một lần.

Hiện nay Đế Tuấn không phải là Đế Tuấn trong quỹ tích nguyên bản.

Sau khi trải qua sự chỉ dạy của Hoàng Thiên, trong lòng Đế Tuấn càng chuyên nhất vào chuyện tranh bá, trong lòng đối với tình ái lãnh đạm.

Nay đột nhiên có Thiên Hôn, tự nhiên cũng khiến y có chút khó xử.

Nữ Oa thấy Đế Tuấn trầm mặc không nói, liền tiếp tục mở miệng: "Đế Tuấn đạo hữu, ngươi sẽ kết Thiên Hôn cùng đạo hữu là Hi Hòa, một trong hai nữ nhân của Thái Âm Tinh.

Nàng là thân chí âm chí nhu, vừa vặn bổ sung cho đạo hữu, âm dương điều hòa mới là thượng đạo.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng có thể thêm vào vị trí Thái Âm Tinh." "Vị trí Thái Âm Tinh?" Đế Tuấn cũng ngây người.

"Đúng vậy, trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, có vị trí Thái Dương Tinh, đồng dạng cũng có vị trí Thái Âm Tinh.

Chương 528

Nếu vị trí Thái Âm Tinh có người chủ trì, thì uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tuyệt đối sẽ trở nên mạnh hơn.

Cho nên nhân duyên giữa Hi Hòa và đạo hữu đã sớm định, chính là trời tác hợp." Đế Tuấn, nghe xong lời này, trong lòng khẽ mỉm cười, chẳng phải là trời tác hợp sao?

Thiên Đạo đích thân định ra nhân duyên hồng tuyến, ngay cả chém cũng không đứt, Thiên Hôn hiển nhiên trốn cũng không thoát.

May mắn thay, y tu hành không phải là đạo vong tình, đối với chuyện này cũng không kháng cự, đối với tu vi dường như cũng không có ảnh hưởng, vậy lấy nàng thì có sao đâu?

Đế Tuấn liếc nhìn Nữ Oa, phất tay một cái, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo liền xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

"Thôi vậy, nếu đã như thế, vậy có phiền Nữ Oa đạo hữu thay ta đi Thái Âm Tinh một chuyến.

Nếu Hi Hòa đạo hữu đồng ý, thì kiện pháp bảo kia chính là sính lễ của bần đạo.

Sau đó chúng ta sẽ thương nghị chuyện Thiên Hôn." Nữ Oa liếc nhìn kiện Tiên Thiên Linh Bảo đó, trên mặt cũng lộ ra một tia chấn kinh.

Kiện pháp bảo này không phải là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo bình thường.

Mà là loại Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm, Hồng Tú Cầu trong tay nàng cũng chưa chắc đã so được với kiện pháp bảo này.

Đế Tuấn dùng kiện pháp bảo này làm sính lễ, quả nhiên là tài đại

khí thô (giàu có).

Nhưng hiện nay Thiên Đình quả thực có thể xuất ra một trọng bảo như vậy làm sính lễ.

Sau khi thu pháp bảo, Nữ Oa liền trực tiếp rời đi vào Tinh Không.

Nhưng ngay khi vừa đặt chân vào Tinh Không, nàng đột nhiên cảm thấy tâm thần bất an.

Lúc này dường như cảm thấy bị vô số đại năng nhìn chằm chằm, một loại ánh mắt không thể kháng cự, cứ nhìn chằm chằm vào nàng.

Lần đầu tiên trong Tinh Không bị người khác nhìn chằm chằm?

Chẳng lẽ trong Tinh Không có tồn tại sao?

Nhưng Tinh Không chẳng phải chỉ có hai huynh đệ Đế Tuấn và hai tỷ muội Hi Hòa sao?

Nhưng loại cảm giác này tuyệt đối sẽ không sai, tuyệt đối có đại năng mà nàng không biết đang nhìn chằm chằm.

Sau khi cưỡng chế trấn áp loại cảm giác này, Nữ Oa hướng về hư không cúi lạy ba lần, sau đó nói: "Tại hạ là đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, Nữ Oa.

Hôm nay thay Yêu Hoàng Đế Tuấn tiền bối đi Thái Âm Tinh cầu hôn, thỉnh tiền bối cho ta thông hành!" Lời của Nữ Oa truyền khắp Tinh Không, vô số thành viên Nguyệt Thần Cung đều nghe thấy lời của Nữ Oa.

Nguyệt Thần Quân Khiếu Thiên cũng trực tiếp thông báo cho Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư.

Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư sau khi biết ý của Nữ Oa liền thông báo cho Hoàng Thiên.

"Khải bẩm Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn, đệ tử Hồng

Quân, Nữ Oa muốn cầu Thiên Hôn cho đệ tử của ngô, không biết Thần Tôn ý hạ như thế nào?" Nghe Vọng Thư truyền lời, Hoàng Thiên cười cười, quả nhiên vẫn giống như quỹ tích ban đầu, Đế Tuấn và Hi Hòa quả nhiên muốn kết Thiên Hôn.

Hai người kết Thiên Hôn cũng không có ảnh hưởng gì đến kế hoạch của y, cho nên Hoàng Thiên liền đáp lại: "Mọi chuyện tùy tâm ý." "Vâng, Thần Tôn!" Sau khi biết ý của Hoàng Thiên, Vọng Thư liền truyền âm cho Nữ Oa: "Ngô là Thần Đạo Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư, các ngươi có biết Tinh Không là địa bàn của Thần Đạo ta không?" Trong đầu đột nhiên truyền đến tiếng nói, quả thực khiến Nữ Oa giật mình, đặc biệt là ý nghĩa trong câu nói đó.

Nàng vẫn luôn cho rằng trong Tinh Không không có ai tồn tại, hóa ra trong Tinh Không lại có tồn tại mạnh mẽ như vậy.

Từ khí tức mà vị tiền bối tên Vọng Thư vừa tiết lộ, Nữ Oa liền biết lại có thêm một tồn tại không thể trêu chọc.

"Tiền bối, vãn bối không biết Tinh Không là địa bàn của tiền bối, xin tiền bối thứ lỗi vì đã quấy rầy.

Hôm nay vãn bối được người nhờ vả, cần đi qua Tinh Không, xin tiền bối cho phép." Nữ Oa trong lòng cũng có chút hoảng trương, trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu tiền bối không cho phép, thì chuyện môi giới này e rằng sẽ bỏ lỡ.

Rất lâu sau, trong Tinh Không lại lần nữa truyền đến tiếng Vọng Thư: "Được, nhưng nhiều nhất chỉ có trăm năm thời gian.

Trăm năm sau phải rời khỏi Tinh Không mới có thể vô sự.

Nếu trăm năm sau không rời đi, hậu quả tự gánh chịu." Lời này vừa nói ra, một cỗ uy áp cường đại liền quét lên thân Nữ Oa.

Giờ khắc này, Nữ Oa mới biết đối phương hoàn toàn có thể dễ

dàng chém giết nàng.

Khí tức khủng bố như vậy, ngay cả Lão Sư Hồng Quân của nàng cũng không có.

E rằng cũng chỉ có Thần Tôn tiền bối mới có thể ổn áp được chủ nhân của cỗ khí tức này.

Được Vọng Thư cho phép, Nữ Oa nhanh chóng đi Thái Âm Tinh.

Lúc này nàng vừa vặn hạ xuống trước Quảng Hàn Cung.

Đúng lúc đó, hai tỷ muội Hi Hòa và Thường Hi cũng đi ra, vừa vặn nghênh tiếp Nữ Oa.

"Nữ Oa đạo hữu, không ở Thiên Đình, đến Thái Âm Tinh của ta có việc gì sao?" Thường Hi hỏi.

Nữ Oa sau khi nhìn Hi Hòa và Thường Hi, liền cười nói: "Hai vị đạo hữu, trước đây ta vẫn luôn bận tu luyện chưa từng đến gặp hai vị.

Hôm nay tiện cùng hai vị đạo hữu gặp một lần." Lời của Nữ Oa quả thực là lời thật lòng, trong Hồng Hoang ít có nữ tiên đại năng, cho nên đối với hai tỷ muội Thường Hi, nàng cũng khá có hảo cảm.

Hi Hòa và Thường Hi nghe vậy, cũng mời Nữ Oa tiến vào Quảng Hàn Cung.

Ba người ngồi xuống sau, Hi Hòa mới mở miệng nói: "Nữ Oa đạo hữu, có lời gì cứ nói thẳng, nếu hai tỷ muội ta có thể giúp được, nhất định sẽ giúp." Thấy Hi Hòa đã nói như vậy, Nữ Oa cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng nói: "Đó cũng là một chuyện hỷ sự.

Mấy ngày nay ta tham ngộ bảo vật Hồng Tú Cầu do Lão Sư ban cho, lĩnh ngộ rằng Thiên Đình đương nhiên phải lập Thiên Hôn, nhân vật chính của Thiên Hôn chính là Đế Tuấn đạo hữu và Hi Hòa đạo

hữu.” Đến lúc này, Nữ Oa dừng lại một chút, nhìn Hi Hòa phát hiện nàng có chút rung động, sau đó lại tiếp tục nói: “Bần đạo đến gặp Đế Tuấn đạo hữu, nhận lời ủy thác của Đế Tuấn đạo hữu, đến hỏi ý kiến Hi Hòa đạo hữu.

Nếu đạo hữu đồng ý, thì hãy nhận lấy sính lễ mà Đế Tuấn đạo hữu tặng.” Chỉ thấy Nữ Oa phất tay một cái, kiện Tiên Thiên Linh Bảo kia trực tiếp xuất hiện trước mặt Hi Hòa, điều này cũng khiến trên mặt Hi Hòa và Thường Hi lộ ra vẻ bất ngờ.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Đế Tuấn quả nhiên có thành ý nha, dùng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo làm sính lễ quả thực rất có trọng lượng.

Trầm mặc một lát, Hi Hòa vươn tay thu lấy kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó, sau đó liền mở miệng nói: “Chuyện này ta đồng ý.” Nghe lời này, Nữ Oa cũng ngây người, nàng thật sự không ngờ Hi Hòa lại đồng ý nhanh chóng như vậy, nàng cứ nghĩ phải tốn chút lời lẽ.

Nhưng đối với nàng đây cũng là một chuyện tốt, có thể sảng khoái đồng ý ai lại hy vọng đối phương rề rà mãi, hiện nay Thiên Hôn cuối cùng cũng có chỗ dựa rồi.

Nữ Oa liền cười nói với Hi Hòa: “Nếu đã như thế, vậy tại hạ sẽ về Thiên Đình cùng Đế Tuấn đạo hữu hảo hảo thương nghị chuyện Thiên Hôn.

Khi đó nhất định sẽ khiến đạo hữu gả được phong phong quang quang.” Sau khi Nữ Oa rời đi, Thường Hi cũng vô cùng khó hiểu hỏi: “Tỷ tỷ, vì sao tỷ lại nhận sính lễ của Đế Quân?

Chương 529

Đồng ý Thiên Hôn gả cho Đế Tuấn?

Hiện nay Thiên Địa Lượng Kiếp thăng, lúc này gả cho Đế Tuấn, chẳng phải vừa vặn bị cuốn vào lượng kiếp sao?" "Sư tôn thường xuyên dặn ta bế quan không ra ngoài, để tránh nhiễm sát kiếp, nhưng hiện nay ta không thể không chủ động tiến vào trong đó." "Vì sao?" "Ta không tham đồ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhân duyên là do Thiên Đạo khóa định.

Khi Nữ Oa minh ngộ Thiên Hôn, nhân duyên hồng tuyến liền liên kết ta và Đế Tuấn, muốn chém đứt cũng không đứt.

Nếu không thành Thiên Hôn, e rằng sẽ trở thành trở ngại lớn nhất trên con đường tu hành của ta và Đế Tuấn." Hi Hòa giải thích, đồng thời cũng cảm nhận được nhân duyên hồng tuyến trên người mình, cũng từng thử muốn chém đứt nhân duyên hồng tuyến đó.

Nhưng lại hoàn toàn không có chút hiệu quả nào, cũng từng nghĩ có nên đi thỉnh Sư tôn không, thật sự không được thì có thể đi cầu xin Thần Tôn.

Sư tôn ra tay hoặc Thần Tôn ra tay, tuyệt đối có thể chém đứt nhân duyên hồng tuyến.

Nhưng nàng lại phải xem họ sao?

Hơn nữa gả cho Đế Tuấn thì có gì không tốt?

Đế Tuấn sát phạt quả đoán, lại có đại trí tuệ, gả cho y quả thực vô cùng xứng đôi.

Quan trọng nhất là phía sau Đế Tuấn cùng những người khác có Thần Tôn tiền bối.

Chính là cái gọi là âm dương tương sinh, Thiên Đạo tuần hoàn, có một số chuyện không cần thiết phải phá hoại can thiệp, vì sao không thuận theo tự nhiên?

Sau khi Nữ Oa quay về Thiên Đình, liền lập tức bắt đầu chuẩn bị cho chuyện Thiên Hôn.

Trong Thiên Đình, Yêu tộc cũng lập tức bận rộn.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần, Phục Hy, Côn Bằng cùng những người đang bế quan cũng lần lượt xuất quan.

Thập Đại Yêu Vương cũng đồng dạng xuất quan bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị chuyện Thiên Hôn.

Tin tức Đế Tuấn và Hi Hòa muốn kết thành Đạo Lữ vừa truyền ra, toàn bộ Hồng Hoang đều chìm vào sự kinh ngạc lớn.

Hiện nay, Đế Tuấn cùng những người khác sắp quyết chiến, lúc này lại đột nhiên xuất hiện một Thiên Hôn như vậy, quả thực khiến người ta có chút kỳ lạ.

Ngay cả Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, sau khi biết tin tức này, trong lòng đều khá cảm khái.

Từng người cũng không khỏi bói toán, vốn dĩ trong lượng kiếp thiên cơ hỗn loạn, khó mà thôi diễn được, nhưng đối với chuyện này, mọi người lại biết vô cùng rõ ràng.

Hóa ra Thiên Hôn, chính là nhân duyên do Thiên Đạo định ra.

Chẳng trách Đế Tuấn lại kết Thiên Hôn vào lúc này, dường như cũng giải thích được những nghi ngờ trong lòng họ.

Hiện nay, tin tức Đế Tuấn và Hi Hòa Thiên Hôn đã truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, trong Hồng Hoang, các đại năng có danh có tính cũng đang chuẩn bị bất cứ lúc nào để tham gia Thiên Hôn.

Quả nhiên, tin tức truyền ra không lâu, Thập Đại Yêu Vương đích thân đến tặng thiệp mời.

Tất cả các đại năng đó đều được mời đến quan lễ, ngay cả Tam Thanh cùng những người khác cũng không có lý do để từ chối.

Hiện nay Thánh Nhân không xuất, Đế Tuấn là tôn, mặt mũi của y phải được giữ.

Chín mươi chín tám mươi mốt vạn năm sau, trong Thiên Đình lập Thiên Hôn, đó tuyệt đối sẽ là một bữa tiệc thịnh soạn. ...Trong khi Yêu tộc đang thương nghị chuyện Thiên Hôn, Vu tộc ở Huyết Hải, đối với việc thôi diễn ra thời đại chư Thánh lâm, cũng cảm thấy áp lực.

Trong những năm này, họ vừa liệu thương vừa tu hành Nguyên Thần Quyết, đồng thời lúc rảnh rỗi thì thôi diễn đại thế Hồng Hoang tương lai.

Vào một ngày nào đó, Chúc Cửu Âm thôi diễn ra tương lai, là thời đại Thánh Nhân.

Sau đó y liền nói chuyện này cho các Tổ Vu khác.

Mọi người sau khi nhận được tin tức đó, cũng cảm thấy áp lực.

Nhưng may mắn là Vu tộc đã thay đổi lớn.

Hiện nay Vu tộc định cư ở Huyết Hải, triệt để nắm quyền kiểm soát Hồng Hoang đại địa, sau này có thể tránh được chiến tranh trên đất Hồng Hoang.

Nếu không phải do Yêu tộc trước đó tập kích lén lút, thì trên đại lục Hồng Hoang về cơ bản không có đại chiến tranh.

Vu tộc thế hệ này dưới sự lãnh đạo của Đế Giang, và sự phụ trợ của Chúc Cửu Âm cũng đã trở nên rất khác biệt.

Vu tộc thế hệ này bớt đi sự nóng nảy và nhiệt huyết, tăng thêm sự

trầm ổn và nhẫn nhượng.

Vu tộc tuy có áp lực, nhưng áp lực ít hơn so với Yêu tộc.

Dù sao hiện tại có Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Điện, có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận làm chỗ dựa.

Tuy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không địch lại Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng đối với các Thánh Nhân khác, họ có lòng tin để chống lại. ...Lúc này trong Thiên Đình, vẫn đang bận rộn không ngừng, tất cả đều đang chuẩn bị cho Thiên Hôn.

Ngay cả Tiên Cảnh Dao Trì cũng bắt đầu bố trí.

Thiên Hôn lần này đối với Yêu tộc là một đại sự.

Họ biết từ nay về sau Yêu tộc sẽ có thêm một Đế Hậu, địa vị không hề kém cạnh Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần cùng những người khác.

Trong Yêu Hoàng Điện, Đế Tuấn cũng đang làm việc.

Những người khác có thể chuẩn bị, nhưng loan giá nghênh thân thì phải chuẩn bị.

Điều y lo lắng nhất là những tồn tại không rõ tên tuổi trong Tinh Không.

Những tồn tại khủng bố đó liệu có giống Vọng Thư không cho phép y đặt chân vào Tinh Không không?

Nếu tất cả đều như vậy, thì việc nghênh thân sẽ có chút phiền toái.

Ngoài ra, còn có một chuyện phiền toái nữa, đó là làm sao để thông báo cho Thần Tôn tiền bối?

Chương 530

Những ngày này, y cũng từng thử thông báo cho Hoàng Thiên, nhưng vẫn luôn không liên lạc được với Hoàng Thiên, điều này cũng khiến Đế Tuấn có chút lo lắng.

Thiên Hôn Hồng Quân Đạo Tổ cùng những người khác đều có thể bỏ qua, nhưng nếu Hoàng Thiên không đến, trong lòng y sẽ khó an.

"Đế Tuấn, có phải đang tìm Bản tôn không?" Đúng lúc này, trước mặt Đế Tuấn đột nhiên xuất hiện một đạo hư ảo thân ảnh.

Người này mặc kim hoàng sắc đạo bào, quanh thân bao phủ khí tức Thần Đạo.

Người đó chính là Hoàng Thiên.

Thấy Hoàng Thiên, Đế Tuấn cũng ngây người, nhưng tức thì phản ứng lại, hướng về Hoàng Thiên hành một lễ.

"Vãn bối bái kiến Thần Tôn tiền bối!" "Được rồi, đứng dậy đi." Đế Tuấn cũng vô cùng thông minh, thấy Hoàng Thiên cũng lập tức đi xuống từ Yêu Hoàng vị, mời Hoàng Thiên lên Yêu Hoàng vị.

"Tiền bối, chuyện vãn bối và Hi Hòa sắp kết thành Đạo Lữ, không biết tiền bối có ý kiến gì không?" "Đế Tuấn, Hi Hòa, một là chí dương, một là chí âm, âm dương tương bổ, hắc bạch song hợp.

Hai người vốn là trời tác hợp, cho nên Bản tôn cũng đồng ý chuyện hôn sự này." "Tạ tiền bối chỉ điểm!" Có Hoàng Thiên tiền bối chỉ điểm, trong lòng Đế Tuấn cũng vui mừng.

"Tiền bối, không biết ngài có tham gia Thiên Hôn không?" "Bản tôn sẽ tham gia.

Đúng rồi, Bản tôn có một chuyện muốn nói với ngươi.

Tinh Không là địa bàn của Bản tôn, trong Tinh Không có Thần Đạo Nguyệt Thần Quân, không có người nào có thể đặt chân vào Tinh Không." Nghe lời này.

Đế Tuấn cũng ngây người, hóa ra Tinh Không là địa bàn của Thần Đạo, hóa ra Tinh Không lại có nhiều bí mật như vậy.

"Tiền bối, hóa ra là như vậy… Chẳng trách trước đây ta vừa đặt chân vào Tinh Không bên ngoài Thái Dương Tinh, lại cảm thấy một loại uy áp, hóa ra là vì lý do này…" "Bản tôn đã thông báo cho Nguyệt Thần Quân, lần này không cần lo lắng uy áp Tinh Không, chỉ cần đi Thái Âm Tinh nghênh thân là được." "Tạ, tiền bối!" Lúc này trong lòng Đế Tuấn vô cùng vui mừng, quả nhiên Thần Tôn tiền bối giáng lâm thì mọi chuyện đều có thể giải quyết.

"Ngoài ra, sư phụ của Hi Hòa là đệ tử của Nguyệt Thần Cung Chủ, Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư, cánh tay trái phải của Bản tôn.

Lần này ngươi đi, nên mang một chút cống phẩm tặng cho Vọng Thư thì tốt hơn!" "Vâng, Thần Tôn!" Đế Tuấn lúc này thật sự chấn kinh, căn cứ vào truyền thừa, y biết Vọng Thư tiền bối chính là Nữ Chiến Thần thuở xưa a!

Không ngờ sư phụ của Hi Hòa lại là một vị tiền bối như vậy, y thật sự không ngờ.

"Ngoài ra, cỗ loan giá này hãy coi như lễ vật của Bản tôn đi!" Chỉ thấy Hoàng Thiên đại thủ vung lên, một kiện loan giá kim quang lấp lánh xuất hiện trước mặt Đế Tuấn.

Loan giá toàn thân do Thái Dương Tinh Kim trong Thái Dương Tinh chế tạo, lưu quang phát sáng, vô cùng chói mắt.

Trên loan giá khảm vô số bảo bối hiếm thấy.

Quả thực vô cùng xa hoa.

Điều quan trọng hơn là, loan giá này do Hoàng Thiên đích thân luyện chế, đây là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!

Một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo làm loan giá nghênh thân, tuyệt đối là một chuyện vô cùng xa xỉ!

Chuyện như vậy e rằng cũng chỉ có Hoàng Thiên mới làm được, ngay cả Đế Tuấn cũng không dám.

Nhưng loan giá không phải là nơi kinh người nhất, điều kinh người hơn là các sinh linh chịu trách nhiệm kéo xe.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo loan giá thực tế không cần sinh linh kéo xe, nhưng vì sự tôn quý, Đế Tuấn tự nhiên sẽ chuẩn bị.

Chín mươi chín tám mươi mốt vạn năm sau, Thiên Đình mọi thứ đều đã bố trí xong xuôi, các lộ đại năng Hồng Hoang lần lượt cưỡi mây đạp gió đến Thiên Đình.

Để chúc mừng Thiên Hôn của Đế Tuấn.

Trong đó có một số người lần đầu tiên đến Thiên Đình, nhưng ngay cả các đại năng Thiên Đình, khi lần nữa nhìn thấy Thiên Đình cũng bị chấn kinh nhẹ.

Thiên Đình thuở xưa cũng vô cùng xa hoa, nhưng Thiên Đình lúc này quả thực là thánh địa tu hành.

Đáng tiếc Yêu tộc độc chiếm, hiển nhiên không còn hy vọng gì.

Các lộ thần tiên, lần lượt dâng lên hạ lễ.

Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử cùng các đại năng khác cũng lần lượt đến.

Nhưng chỉ sau kiếp nạn Hồng Vân thuở xưa, các đại năng và tán tu trong Hồng Hoang ít đến đáng thương, đại bộ phận đều chết trong trận chiến đó.

Ngay cả các tán tu cấp Đại La Kim Tiên cũng chết trong U Minh giới, từ đó có thể thấy sự đáng sợ của Thiên Địa Sát Kiếp.

Trong lúc khách khứa đến đông đủ, Đế Tuấn cưỡi cỗ loan giá do ba đầu hung thú kéo cũng bắt đầu đi Thái Âm Tinh nghênh tiếp Hi Hòa.

Nữ Oa với tư cách người chủ hôn, đương nhiên cũng cùng đi theo.

Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Lôi Thần cùng những người khác ở lại.

Trong Dao Trì phụ trách tiếp đãi tân khách, Thập Đại Yêu Vương phụ trách an bài điển lễ, nghênh tiếp tân khách, chương hiển sự cường đại của Yêu tộc.

Lúc này, loan giá nghênh thân của Đế Tuấn quả thực chấn kinh tất cả mọi người.

Tiên Thiên Linh Bảo quý giá đến nhường nào, đừng nói là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đế Tuấn dùng một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo làm loan giá nghênh thân, quả thực vô cùng vô nhân tính.

Nhưng điều càng khiến người ta kinh hãi hơn là, những hung thú vốn dĩ đã tuyệt diệt lại được Đế Tuấn dùng để kéo xe.

Điều khủng bố nhất là mỗi một đầu đều có tu vi Chuẩn Thánh, quả thực quá đáng sợ rồi.

Hung Thú nhất tộc là sinh linh Tiên Thiên sinh ra, chưa từng có ai thấy có ai có thể khống chế chúng.

Nay Đế Tuấn đã phá vỡ chân lý đó.

Chỉ thấy ba đầu hung thú đó trên thân không còn hung tính, mặc cho y sai khiến.

Các tân khách không khỏi lần lượt đoán, chẳng lẽ Đế Tuấn đã nắm giữ bí pháp khống chế hung thú sao?

Có ba đầu hung thú cấp Chuẩn Thánh trong tay, e rằng thực lực của Yêu tộc lại sẽ lên một tầng nữa.

Nhưng điều mọi người không biết, ba đầu hung thú đó cũng do Hoàng Thiên tặng cho Đế Tuấn giống như loan giá.

Chương 531

Nếu không chỉ dựa vào Đế Tuấn đánh chết, cũng không thể nào khống chế được ba đầu hung thú cấp Chuẩn Thánh a.

Tam Thanh nhìn ba đầu hung thú kéo xe đó, trong lòng cũng không quá để ý, dù sao chỉ cần chứng đạo thành Thánh, ba đầu hung thú có lợi hại đến mấy, trong mắt họ cũng chỉ là lũ kiến hôi mà thôi.

Đồng dạng Tiếp Dẫn Đạo Nhân phương Tây cũng vậy, nhưng chỉ riêng Chuẩn Đề Đạo Nhân sau khi nhìn ba đầu hung thú đó, ánh mắt thần sắc lóe lên, trong lòng không biết đang suy tính điều gì.

Không lâu sau, ba đầu hung thú liền kéo loan giá quay về Thiên Đình, trực tiếp đến Thiên Đình cuối cùng dừng lại trong Dao Trì.

Lúc này Đế Tuấn một tay ôm Hi Hòa, chậm rãi bước ra từ trong loan giá, cuối cùng lên chủ vị.

Thân phận của hai người không tầm thường, hiện nay trong Hồng Hoang cũng có nhiều lễ tiết rườm rà, chỉ bái thiên địa và Hoàng Thiên.

Đúng lúc này, Nữ Oa tiến lên một bước, Tiên Thiên Linh Bảo Hồng Tú Cầu liền xuất hiện trong tay nàng.

Chỉ thấy, Nữ Oa tung Hồng Tú Cầu lên không trung, sau đó mở miệng nói: "Thiên Đạo tại thượng, Nữ Oa có cảm Hồng Hoang âm dương tự loạn, chủ Nhật Nguyệt song tinh, nhân duyên trời định.

Nay Thiên Hôn, âm dương tương hỗ, thỉnh Thần Tôn tiền bối hiện thân, chứng kiến!" Theo sau lời khẩn cầu của Nữ Oa, cửu thiên phía trên một trận sấm sét ầm ầm, một đạo kim quang từ trong hư không tản ra.

Nhưng đúng lúc này!

“Ha ha ha… Đế Tuấn đạo hữu thật nhỏ mọn nha, hôm nay là ngày đại hôn, không mời Vu tộc ta, chẳng phải là không coi ta ra gì sao?” “May mắn thay, ta không chấp người bình thường, ngươi không mời ta, nhưng ta cũng đến, không cho ngươi mặt mũi a, ha ha!” Lúc này một cỗ huyết sát chi khí phả vào mặt, chỉ thấy Thập Nhị Tổ Vu đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Lập tức, tất cả đại năng quan lễ đều kích động, Vu tộc đột nhiên giáng lâm, Đế Tuấn cùng những người khác còn chưa có phản ứng, e rằng có trò hay để xem rồi.

“Thái Nhất!” Lôi Thần quát tháo, giữ chặt Đông Hoàng Thái Nhất đang sắp bạo tẩu, có thể thấy Đông Hoàng Thái Nhất sắp không nhịn được mà ra tay rồi.

“Thái Nhất nhịn xuống, nhịn xuống.

Sau này ta lại đi tìm y báo thù, hiện tại Thiên Hôn của Đế Tuấn là quan trọng.” Phục Hy cũng đồng dạng tiến lên nói.

Nói xong, Phục Hy thay đổi một thần sắc khác, cười ha ha đi đến trước mặt các Tổ Vu: “Ha ha ha, chư vị đạo hữu đến, Yêu tộc ta bồng tất sinh huy.

Mời, mau chóng mời các vị đạo hữu nhập tọa, ngược lại Yêu tộc ta đường đột rồi.” Chính là cái gọi là thân thủ bất đả tiếu kiểm nhân (tay không đánh người mặt cười), Vu tộc đến gây sự, nhưng Phục Hy dùng cách hóa giải mềm mỏng như vậy, cũng khiến họ cảm thấy một quyền đánh vào bông gòn.

Vốn dĩ tưởng Yêu tộc sẽ bùng nổ, vừa vặn có thể phá hoại hôn lễ, kết quả lại có chút thất vọng.

“Hừ!” Lúc này Lôi Chi Tổ Vu Ngô Lương hừ lạnh một tiếng, sau đó đối với Chúc Dung nháy mắt ra hiệu.

Trong khi các Tổ Vu khác không để ý, Chúc Dung cười một tiếng, trong tay đột nhiên xuất hiện một con gà.

Không chỉ Đế Tuấn cùng những người khác ngớ người, ngay cả Đế Giang và Chúc Cửu Âm cũng ngớ người.

Tình huống gì?

Khác biệt so với kế hoạch nha.

Vốn dĩ theo kế hoạch, hiện tại họ nên ngồi vào vị trí của mình, đợi Thiên Hôn kết thúc thì quay về.

Nhưng đột nhiên xuất hiện một con gà có ý gì?

Chúc Dung muốn làm gì?

Chỉ thấy, Chúc Dung cầm con gà nói: "Đế Tuấn thành hôn quá gấp gáp, ta đến vội vàng, cũng quên chuẩn bị lễ vật.

Vừa hay ta trên đường đi phát hiện một con gà, con gà này rất hùng mãnh, cho nên ta liền quyết định làm lễ vật hiến dâng." "Không không không, gà hai chân không có gì đặc biệt, nhìn hoàn toàn không bá khí.

Vậy thì thế này đi, xem ta thi triển thần thông!" Đúng lúc này, Ngô Lương tiến lên tay kết ấn đối với con gà thi triển không biết là thần thông gì.

Rất lâu sau, dưới mắt mọi người, con gà vốn dĩ hai chân lại mọc thêm một chân, trông vô cùng buồn cười.

"Xem xem, con gà này thêm một chân, quả nhiên bá khí.

Mọi người xem gà ba chân có bá khí không?" Ngô Lương nói xong, mọi người cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của y.

Mọi người đều biết, Đế Tuấn là Tam Túc Kim Ô, Chúc Dung và Ngô Lương làm vậy chẳng phải đang vũ nhục Đế Tuấn và Đông

Hoàng Thái Nhất sao!

Gà ba chân, chính là đang điên cuồng tát vào mặt a!

E rằng Yêu tộc lại cũng không nhịn được nữa rồi… Lúc này thậm chí có người muốn cười, nhưng không dám, chỉ có thể cố gắng nhịn.

Hiến lễ gà ba chân, Chúc Dung quả nhiên danh bất hư truyền… "Chúc Dung!" Đông Hoàng Thái Nhất rốt cuộc nhịn không nổi, cũng không thể nhẫn nhịn.

Vu tộc sỉ nhục đến vậy, thử hỏi có thể nhẫn nhịn sao?

"Thái Nhất, Thái Nhất!" Phục Hy cùng Lôi Thần vội vàng giữ chặt Đông Hoàng Thái Nhất đang nổi điên.

Lúc này không phải là thời điểm để động thủ a.

Vu tộc sở dĩ ngang nhiên khiêu khích, là vì không biết Thiên Hôn có thể đạt được Công đức.

Đế Tuấn nếu đạt được Công đức, e rằng sẽ khó đối phó.

Huống hồ, khoảng cách đến kỳ hạn một triệu năm càng ngày càng gần, sắp đến cục diện sống còn, Vu tộc há sợ Yêu tộc?

Cung kính đưa lễ, Yêu tộc trở mặt vừa hay.

Nếu Yêu tộc vi phạm lời Thần Tôn, hậu quả sẽ phải gánh chịu.

Bởi vậy Vu tộc không chút kiêng dè.

Không, hành vi của Vu tộc khiến mối thù hận mà Đế Tuấn vẫn luôn nhẫn nhịn đối với Vu tộc bùng nổ đến tận trời.

Lúc này ngay cả Hy Hòa trong lòng cũng hận chết Vu tộc.

Hôn lễ bị phá hoại, quả thực không thể tha thứ!

Khi các Đại Năng đang xem náo nhiệt, chờ đợi Vu Yêu đại chiến thì dị biến lại đột ngột xuất hiện.

Chỉ thấy trên hư không, lôi long vờn quanh, một đạo kim quang to lớn từ trời cao mở ra!

Chương 532

"Hỗn Độn sơ khai thiên địa đục, hung thú tứ ngược ta thành thần.

Một sớm thần hỏa nhiên cửu tiêu, Đại Đạo chi hạ ngô xưng tôn!" Thần Tôn giáng lâm!

Trên hư không, Thần Đạo ca xướng, chỉ thấy một thân ảnh tràn đầy thần uy xuất hiện trước mặt chúng nhân.

"Thần Tôn tiền bối!" Hoàng Thiên Thần Tôn giáng lâm khiến tất cả mọi người có mặt đều yên tĩnh trở lại.

Há dám?

Vu Yêu hai tộc không dám đại chiến trước mặt Hoàng Thiên Thần Tôn.

Lúc này Lôi Thần, Phục Hy cùng những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thán Thần Tôn đến thật quá đúng lúc.

"Chúng ta, bái kiến Chí Cao Vô Thượng, Đạo Đức Thần Tôn!" "Thần Đạo đệ tử Lôi Thần, bái kiến Chí Cao Vô Thượng, Đạo Đức Thần Tôn!" "Thần Đạo đệ tử Trấn Nguyên Tử, bái kiến Chí Cao Vô Thượng, Đạo Đức Thần Tôn!" "Tam Thanh bái kiến Chí Cao Vô Thượng, Đạo Đức Thần Tôn tiền bối!" "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bái kiến Chí Cao Vô Thượng, Đạo Đức Thần Tôn tiền bối!" Toàn bộ những người có mặt đều bái kiến Hoàng Thiên.

Thần Đạo chi uy của Hoàng Thiên quét khắp toàn trường, chúng nhân đều cảm thấy linh hồn run rẩy.

Uy áp của Thần Tôn tiền bối thật hùng mạnh!

"Đế Tuấn cảm tạ Thần Tôn đến chứng hôn, tất cả Yêu tộc chúng ta bái kiến Thần Tôn tiền bối..." Đế Tuấn cảm tạ nói.

“Thần Đạo đệ tử, đồ nhi của Nguyệt Thần Cung Thái Âm Đế Tôn Vọng Thư là Hy Hòa bái kiến Chí Cao Vô Thượng, Đạo Đức Thần Tôn!” Lúc này Hy Hòa đã biết Hoàng Thiên.

Trong lòng nàng tự nhiên vô cùng tôn kính Hoàng Thiên.

“Đứng dậy đi.

Lần này Bản Tôn đến chứng Thiên Hôn là để trợ giúp Thiên Đạo hoàn thiện, là nguyện vọng của Thiên Đạo, Bản Tôn cũng có trách nhiệm.

Đã vậy thì bắt đầu đi.” Hoàng Thiên từ hư không hạ xuống, nhìn Đế Tuấn, đồng thời lại nhìn Hy Hòa bên cạnh Đế Tuấn.

Lôi Thần cùng những người khác gật đầu.

Lúc này, Chúc Dung và Ngô Lương cũng vô cùng uất ức.

Nhìn thấy sắp phá hoại được Thiên Hôn của Yêu tộc, kết quả Thần Tôn tiền bối lại đến, khiến bọn họ có cảm giác công dã tràng.

“Hừ, đúng là tiện nghi cho Yêu tộc!” Chúc Dung nói.

“Chúc Dung, ai cho ngươi tự ý làm chủ?

Không có sự cho phép của ta và Đại ca, ai cho ngươi sỉ nhục Yêu tộc như vậy?” Chúc Cửu Âm lúc này cũng nổi giận.

“Nhưng Nhị ca...” “Câm miệng cho ta!

Chuyện này đợi trở về rồi tính sổ!” Đế Giang bên cạnh lạnh lùng hừ một tiếng.

Một bên khác, Đế Tuấn cùng Hy Hòa cũng bắt đầu nghi thức.

“Thiên Đạo tại thượng, Thần Tôn tại thượng, ta Đế Tuấn, cảm nhận thiên địa bất viên mãn, Thiên Địa Nhân Tam Hôn bổ toàn thiên địa.

Nay ta Đế Tuấn cùng Hy Hòa kết làm phu thê, lấy chứng Thiên Hôn, thiên địa làm chứng, Thần Tôn giám chứng!" "Thiên Đạo tại thượng, Thần Tôn tại thượng, ta Hy Hòa, cảm nhận thiên địa bất viên mãn, Thiên Địa Nhân Tam Hôn bổ toàn thiên địa.

Nay ta Hy Hòa cùng Đế Tuấn kết làm phu thê, lấy chứng Thiên Hôn, thiên địa làm chứng, Thần Tôn giám chứng!" Oanh long long...

Cùng với lời thề của hai người hoàn thành, chỉ thấy giữa thiên địa ngưng tụ một đạo Công đức kim hoàng sắc.

Một sợi tơ nhân duyên màu đỏ bay ra từ hư không, một đầu buộc vào người Đế Tuấn, một đầu buộc vào người Hy Hòa.

Hai người tâm có cảm ứng, nắm giữ hai đầu sợi tơ.

Hồng Tú Cầu của Nữ Oa cũng lơ lửng phía trên hai người.

Sau đó, đủ loại dị tượng cũng khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Không, điều đáng ghen tị nhất là Công đức.

Khi nghi thức thiên địa hoàn thành, chỉ thấy hai đạo Công đức lớn nhất giáng xuống Đế Tuấn và Hy Hòa.

"Hợp!" "Trảm!" Công đức quán đỉnh, hai người tâm có cảm ứng, một người Tam Thi hợp nhất, một người chém đi Tam Thi.

Ngay cả Nữ Oa, người chủ trì cũng có Công đức quán đỉnh, chỉ là ít hơn Đế Tuấn và Hy Hòa một chút, nhưng vẫn khiến cảnh giới của nàng đột phá.

Đệ tử đầu tiên trong số sáu vị đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ Tam Thi hợp nhất, đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Chúng ta tạ ơn Thần Tôn!" Sau một hồi, ổn định tu vi, cả Đế Tuấn, Hy Hòa và Nữ Oa đều cảm tạ Hoàng Thiên.

"Không cần đa lễ.

Lễ vật của Đế Tuấn Bản Tôn đã ban cho, nên Bản Tôn sẽ không ban thêm.

Chiếc Phượng Trâm này coi như lễ vật tặng Hy Hòa, ngươi hãy nhận lấy đi." Chỉ thấy Hoàng Thiên vung tay, một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phượng Trâm liền bay đến tay Hy Hòa.

Nữ Oa sau khi đạt được Công đức, trong lòng vô cùng hoan hỉ, đặc biệt là tu vi của nàng đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lần này trở về, tham ngộ Hồng Mông Tử Khí sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Nữ Oa cũng có dự cảm cơ hội thành Thánh sắp đến.

Hiện nay trong Hồng Hoang, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Côn Bằng, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần cùng những người khác tu vi đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ có Nữ Oa, Đế Tuấn, và Trấn Nguyên Tử.

Nhưng Trấn Nguyên Tử tu vi không lộ ra, nên tất cả Đại Năng Hồng Hoang đều cho rằng cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ có Nữ Oa và Đế Tuấn.

Mọi người cũng cảm nhận được, e rằng không quá hai mươi vạn năm nữa, Tam Thanh cùng những người khác cũng sẽ đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thiên Hôn vừa kết thúc, rất nhiều tân khách cũng lần lượt rời khỏi Thiên Đình.

Chương 533

Lần này ở Thiên Đình, họ lại một lần nữa chứng kiến sự cường đại của Yêu tộc.

Tu vi Đế Tuấn đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, Nữ Oa cũng đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Xem ra Yêu tộc có khả năng sẽ thắng Vu tộc sau một triệu năm nữa!

Không chỉ là cái nhìn trong lòng chúng nhân, không ai biết Đế Giang, người dung hợp Bàn Cổ Nguyên Thần, cũng đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chúc Cửu Âm cũng sắp đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ là vấn đề thời gian.

Không quá năm vạn năm nữa, Chúc Cửu Âm có thể dựa vào Nguyên Thần Quyết đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đồng thời, Hậu Thổ cũng cảm ứng được khí cơ Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng sắp đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thế giới Hồng Hoang, thời gian trôi nhanh.

Kể từ khi Thiên Hôn kết thúc đã trôi qua tròn hai mươi vạn năm!

Trong khoảng thời gian này, Hồng Hoang liên tiếp xảy ra nhiều sự kiện lớn.

Đầu tiên là Tam Thanh liên tiếp đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, sau đó là Đông Hoàng Thái Nhất và Lôi Thần đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Còn Vu tộc Chúc Cửu Âm, Hậu Thổ, Đế Giang ba người đột phá

Chuẩn Thánh đỉnh phong, Cộng Công, Chúc Dung cùng những người khác đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở phương Tây cũng đồng thời đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng theo lời đồn thì hai người cưỡng ép đột phá.

Đồng thời, Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử Đại Thần cũng nhận được sự chú ý của mọi người.

Nhiều năm như vậy, Trấn Nguyên Tử Đại Thần chưa từng xuất hiện trước mặt các Đại Năng.

Những năm qua, Trấn Nguyên Tử Đại Thần như biến mất, chưa từng xuất hiện trong bất kỳ sự kiện nào.

Ngoại trừ lần xuất hiện trong Thiên Hôn của Yêu tộc khi xưa, ngoài ra chưa từng thấy lộ diện.

Lúc này không ai biết tu vi của hắn là Chuẩn Thánh đỉnh phong hay Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu mọi người suy đoán, Trấn Nguyên Tử Đại Thần hẳn chỉ có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Còn lý do vì sao, đó là vì Trấn Nguyên Tử Đại Thần chưa từng tham gia các sự kiện giành Công đức, nên không có tài nguyên Công đức của Thiên Đạo, Trấn Nguyên Tử Đại Thần e rằng không thể đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thời gian vội vã, lại năm vạn năm trôi qua.

Trong những năm này, tất cả Đại Năng Hồng Hoang đều đặt ánh mắt lên sáu vị đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ.

Phân biệt là Thủ lĩnh Tam Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy, rồi đến cuối cùng của Tam Thanh là Thông Thiên, cùng với hai người phương

Tây Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, và Nữ Oa, người đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong sớm nhất.

Các Đại Năng Hồng Hoang từ lâu đã có dự cảm, thời đại Thánh Nhân sắp đến.

Người có thể đột phá Thánh Nhân hẳn chỉ có sáu người.

Bởi vậy các Đại Năng Hồng Hoang đều đặt ánh mắt lên sáu người này.

Nhưng ngay cả khi hai mươi lăm vạn năm đã trôi qua.

Sáu người đạt được Hồng Mông Tử Khí, lại không một ai thành Thánh.

Lúc này, Hoàng Thiên trong Thần Điện cũng tính toán thời gian, liền rời khỏi Thần Điện.

Lúc này oán khí giữa thiên địa đạt đến đỉnh phong, Vu Yêu hai tộc cũng chân chính đạt đến thời kỳ đỉnh thịnh nhất.

Nhưng Hoàng Thiên lại suy đoán thời đại của Vu Yêu hai tộc đã bắt đầu suy thoái, cho thấy thời đại tranh bá của Vu Yêu sắp bước vào giai đoạn cuối.

Hoàng Thiên nghĩ vậy, lập tức biến mất trong Thần Điện.

Thân ảnh của y lại một lần nữa xuất hiện tại Thiên Đình, nhưng lần này không phải ở Yêu Hoàng Điện.

Y xuất hiện tại tẩm điện Oa Hoàng Điện của Nữ Oa.

Lúc này Hồng Quân Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung nhắm mắt dưỡng thần, thấy Hoàng Thiên hành động, gật đầu một cái, thời cơ đã gần đến.

"Nữ Oa!" Nghe thấy tiếng gọi, Nữ Oa ngẩn người, không ngờ Đạo trưởng lại đích thân đến.

Đạo trường của Nữ Oa đặc biệt thanh tịnh, ngay cả Đạo Đồng cũng không có mấy người, chủ yếu là Nữ Oa không thích đông người.

"Vãn bối Nữ Oa, bái kiến Thần Tôn." Sau khi Nữ Oa bái kiến Hoàng Thiên, trong đại điện Oa Hoàng Điện, Hoàng Thiên ngồi lên vị trí cao nhất, nhìn Nữ Oa.

Lúc này trên mặt Nữ Oa cũng tràn đầy sự khó hiểu.

"Nữ Oa, nhiều năm như vậy, ngươi không tham ngộ Hồng Mông Tử Khí sao?" Đi thẳng vào vấn đề, đây là mục đích Hoàng Thiên đến lần này.

Sau khi nghe lời Hoàng Thiên, Nữ Oa ngẩn người, sau đó liền nói: "Không giấu Thần Tôn, vãn bối quả thực không cách nào tham thấu Hồng Mông Tử Khí." Trong lòng Nữ Oa cũng vô cùng khó chịu.

Vốn dĩ Công đức đạt được từ Thiên Hôn khi xưa đã dùng hết, nhưng nhiều năm như vậy vẫn không thể tham thấu Hồng Mông Tử Khí.

Vốn tưởng rằng có thể trong những năm này Chứng Đạo, nhưng không ngờ nhiều năm trôi qua mà không có chút tiến triển nào.

"A a, Nữ Oa, cứ mãi bế quan đương nhiên không thể minh ngộ.

Ngươi nên ra ngoài du lịch Hồng Hoang để cảm ngộ cơ duyên thành Thánh.

Bế quan không ra ngoài tuy cũng là một loại tu hành, nhưng đối với ngươi lại không thể được.

Chẳng lẽ ngươi không phát hiện sau khi Tam Thi hợp nhất, tu vi của ngươi khó mà tiến thêm sao?" Lời nói của Hoàng Thiên khiến Nữ Oa run lên!

Hoàng Thiên nói đúng, đặc biệt là gần đây, nàng dù thế nào cũng

khó mà tiến triển, thậm chí còn mang theo một loại lo lắng và bất an.

“Vãn bối ngu muội, như tiền bối đã nói, vãn bối vô tri...” Nữ Oa nói.

“Ngươi nên biết rằng ngươi là người có căn cơ thâm hậu, gánh vác Đại Khí Vận và Phúc Nguyên, cũng tất nhiên phải gánh vác trách nhiệm tương ứng.

Chương 534

Khi xưa Hồng Quân ban cho Hồng Mông Tử Khí đã lâu, ngươi có cảm ngộ gì không?" "...Vãn bối ngu muội, xin Thần Tôn chỉ điểm..." Nữ Oa nói mà không khỏi đỏ mặt.

Nhiều năm như vậy, thật sự không có chút tiến triển nào.

Ra ngoài đúng là mất mặt a!

"Hãy nghe lời Bản Tôn, ra ngoài du lịch một phen đi!

Hoặc có lẽ sẽ có thu hoạch.

Phải biết Đại Thế sở xu, Thánh Nhân đương xuất, cơ duyên của ngươi đã đến!" "Vãn bối không hiểu..." Nữ Oa cũng lo lắng, hoàn toàn không hiểu huyền cơ trong lời nói của Thần Tôn.

Nàng chỉ nghe hiểu được cơ duyên thành Thánh, nhưng những cái khác thì hoàn toàn không nghe ra.

Sư tôn của nàng từng nói, sau khi Tam Thi hợp nhất muốn thành Thánh, cần có Đại Công đức.

Nhưng tuy nàng cũng có không ít Công đức, nhưng quả thật không nhiều lắm a.

"Công đức thành Thánh, đó là một trong những phương thức sau khi Tam Thi viên mãn.

Hồng Mông Tử Khí kết hợp Công đức cũng là một phương thức thành Thánh.

Tam Thi tận trảm rồi sau đó hợp nhất cần Công đức và đốn ngộ mênh mông như biển.

Ngươi chỉ cần nhớ, khi cơ duyên đến, trước tiên hãy để Hồng

Mông Tử Khí kết hợp với ngươi để thành Thánh là được.” Lời nói của Hoàng Thiên khiến Nữ Oa kinh ngạc.

Lão sư của nàng từng nói sẽ có một Thiên Đại Cơ Duyên, cơ duyên đó sẽ đạt được Công đức.

Công đức nhiều đến mức có thể khiến Tam Thi tận trảm rồi hợp nhất.

Nhưng nàng từng nghĩ Thiên Hôn là một Đại Cơ Duyên.

Nhưng bây giờ xem ra Thiên Hôn cũng không phải Đại Cơ Duyên a.

Hiện tại Tam Thi hợp nhất thì sao?

Chẳng lẽ, có một Đại Cơ Duyên khác?

Lần cơ duyên này đạt được Công đức có thể khiến nàng trực tiếp thành Thánh?

Cơ duyên Công đức đó phải lớn đến mức nào đây!

Trong quỹ tích ban đầu, Công đức Nữ Oa Tạo Nhân thành Thánh thực sự quá lớn.

Sau khi Đại Thành Thánh, rất nhiều người ngưng tụ được Công đức kim luân.

Thậm chí còn luyện hóa Hồng Tú Cầu và các pháp bảo khác một phen.

Có thể thấy Công đức Tạo Nhân thành Thánh lớn đến mức nào.

“Được rồi, Bản Tôn nên chỉ điểm thì đã chỉ điểm, có thể lý giải hay không thì hoàn toàn dựa vào ngươi.

Vậy đi, hãy du lịch Hồng Hoang đi!” “Vãn bối tạ ơn Thần Tôn tiền bối!” Lời vừa dứt, chỉ thấy thân ảnh Hoàng Thiên trực tiếp biến mất.

Nữ Oa cũng cúi người cảm tạ nơi Hoàng Thiên vừa đứng.

Hoàng Thiên và Nữ Oa giao lưu đến đây kết thúc.

Nữ Oa thôi diễn một phen cũng đã hiểu đại khái.

"Tiền bối, vãn bối sẽ trở thành Thánh Nhân đầu tiên dưới Hồng Quân Đạo Tổ sao?" Nữ Oa cũng không chắc mình có thể trở thành Thánh Nhân đầu tiên hay không.

"Đại Thế sở xu đã định, là do phúc duyên của ngươi thâm hậu." Nữ Oa không ngờ, vốn dĩ Hoàng Thiên đã rời đi, nhưng lại thực sự trả lời, tuy chỉ là truyền âm.

Nhưng dù sao cũng đã có câu trả lời, lúc này Nữ Oa cũng có chút kích động.

Xem ra nàng thật sự có hy vọng trở thành vị Thánh Nhân đầu tiên.

Lão sư từng nói, trong số sáu địa chỉ, nàng là người có phúc duyên khí vận thâm hậu nhất, Tam Thanh cũng không sánh bằng.

"Tạ ơn Thần Tôn chỉ điểm, tạ ơn lão sư bồi dưỡng." Nữ Oa vui vẻ nói.

"Bản Tôn chỉ tùy ý chỉ điểm một câu.

Còn về Hồng Quân, đó là nhiệm vụ của ngươi, đạo của ngươi, tất cả đều có liên quan đến phúc duyên và nỗ lực của ngươi.

Đi đi, nếu có khó khăn, có thể mặc niệm Bản Tôn, Bản Tôn sẽ ra tay tương trợ." Nói xong, giọng nói của Hoàng Thiên triệt để biến mất.

Những gì cần chỉ điểm đều đã chỉ điểm, phần còn lại hoàn toàn trông vào Nữ Oa.

Sau khi Hoàng Thiên rời đi, Nữ Oa cũng nghe theo chỉ điểm của y.

Sau khi chuẩn bị một phen, nàng lại bắt đầu du lịch Hồng Hoang.

Nhưng... hành động của Nữ Oa quả thực khiến một nhóm người vô cùng lo lắng, đặc biệt là mấy người khác đã đạt được Hồng Mông Tử Khí.

Tam Thanh và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong lòng đều vô cùng khẩn trương.

Tam Thanh dù sao cũng là người coi trọng thể diện nhất, tự nhiên muốn thành Thánh đầu tiên.

Nếu không thể thành Thánh đầu tiên, vậy ít nhất Đại ca của họ cũng phải thành Thánh đầu tiên.

Còn Thông Thiên thì không sao cả.

Lão Tử tuy thanh tu vô vi, nhưng với tư cách là đệ tử đầu tiên của Hồng Quân Đạo Tổ, tự nhiên phải trở thành vị Thánh Nhân đầu tiên.

Dù sao, nếu Đại sư huynh không trở thành vị đầu tiên, ngược lại để sư đệ sư muội vượt qua thì cũng không được.

Chương 535

Tiếp Dẫn đạo nhân cũng muốn trở thành Thánh Nhân đầu tiên, nhưng cảm giác đó ít hơn so với sư đệ Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề tự nhiên muốn trở thành Thánh Nhân đầu tiên.

Trong mắt hắn, chỉ cần trở thành Thánh Nhân đầu tiên thì phương Tây có thể nhanh chóng quật khởi.

Có thể nói, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề hai người này muốn trở thành Thánh Nhân đầu tiên nhất.

Bởi vậy đều thầm so sánh, đều khao khát trở thành Thánh Nhân đầu tiên.

Bởi vậy khi phát hiện Nữ Oa vẫn luôn tương đối trầm lặng, đột nhiên lựa chọn ra ngoài du lịch, cũng khiến họ vô cùng bất an.

"Đại ca, chẳng lẽ Nữ Oa có cảm ngộ thành công sao?" Nguyên Thủy lo lắng hỏi.

Nghe lời Nguyên Thủy, Lão Tử cũng ngẩn người, suy nghĩ một lát rồi nói: "Chắc là không...

Có lẽ giống như chúng ta, thủy chung không cách nào cảm ngộ Hồng Mông Tử Khí, nên ra ngoài du lịch tìm kiếm cơ duyên đốn ngộ." "Hô...

Vậy thì tốt..." Nguyên Thủy nói.

Nữ Oa trước đây đã Tam Thi hợp nhất và đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong sớm hơn, khiến họ cảm thấy không được thể diện.

Phải biết rằng, họ là sư huynh của Nữ Oa...

Bị sư muội vượt qua quả thực mất mặt.

Cũng có người chú ý đến việc Nữ Oa ra ngoài du lịch Hồng Hoang, ví dụ như Phục Hy ở Thiên Đình.

Hắn không hiểu muội muội mình, tại sao phải ra ngoài du lịch a?

Nhưng đó là việc vô cùng nguy hiểm a!

Lôi Thần cũng đồng thời chú ý, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng vậy.

Nhưng Lôi Thần phát hiện Phục Hy lo lắng xong, cũng cười.

"Phục Hy đạo hữu đừng nên lo lắng.

Nữ Oa đạo hữu là môn hạ của Hồng Quân Đạo Tổ, ai dám động đến Nữ Oa đạo hữu?

Có lẽ Nữ Oa đạo hữu có điều cảm ngộ, nên mới muốn ra ngoài du lịch một phen, đừng lo lắng a!" Phục Hy nghe Lôi Thần an ủi, cũng suy nghĩ kỹ.

Muội muội của hắn mạnh hơn hắn nhiều.

Sư môn cường hãn như vậy, ai dám động đến nàng?

Muội muội Nữ Oa đâu phải Hồng Vân cái tên kia.

Hiện tại, Hồng Vân khi xưa đạt được Hồng Mông Tử Khí không nên lộ diện, nếu không cũng sẽ không vẫn lạc.

Chẳng lẽ đúng là như vậy, Phục Hy cũng yên tâm.

Lúc này, Ngũ Trang Quán.

Lúc này Trấn Nguyên Tử cũng vô cùng mê mang.

Cách đây không lâu, Thần Tôn đến và muốn một giọt tinh huyết của hắn.

Trấn Nguyên Tử không hiểu, nhưng lời của Thần Tôn, hắn không dám không nghe theo, cũng sẽ không không nghe.

Bởi vậy hắn đã bức ra một giọt tinh huyết, giao cho Hoàng Thiên.

Kỳ thực, Trấn Nguyên Tử không biết, giọt tinh huyết đó là để chuẩn bị cho Nữ Oa Tạo Nhân.

Vốn dĩ, Nữ Oa Tạo Nhân ban đầu là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm người, được phân hóa từ tinh huyết của nàng và tinh huyết của Phục Hy.

Cũng khiến Phục Hy có khí vận và nhân quả, sau đó trở thành Thiên Hoàng trong Tam Hoàng của Nhân tộc.

Lần này Phục Hy không được phân chia.

Đến lúc đó sẽ giao tinh huyết của Trấn Nguyên Tử cho Nữ Ooa, kết hợp với tinh huyết của nàng để sáng tạo ra Nhân tộc của một Nguyên Hội đầu tiên.

Đương nhiên, tinh huyết của Hoàng Thiên kỳ thực càng tốt.

Nhưng Hoàng Thiên hoàn toàn không thèm.

Tinh huyết của y mà phân hóa, e rằng mười hai vạn chín ngàn sáu trăm người đó sẽ có căn nguyên nghịch thiên.

Đừng nói gì khác, trực tiếp trở thành Đại La Kim Tiên cũng có khả năng.

Bởi vậy thôi đi.

Khí vận của Hoàng Thiên, số phận của Thần Đạo sinh linh.

Cho dù sau này Nhân tộc là chúa tể khí vận, bá chủ do trời định, thì cũng là sinh ra dưới sự thương nghị với Thiên Đạo.

Hơn nữa, đừng quên Trấn Nguyên Tử là người trong Thần Đạo.

Tinh huyết của hắn cũng hàm chứa Pháp tắc Thần Đạo, tuy không tinh thuần như của Hoàng Thiên, nhưng cũng là Pháp tắc Thần Đạo.

Hoàng Thiên thật sự không thèm chút khí vận gia thân từ Nhân tộc đó.

Vậy nếu đã như vậy, không bằng ban cho đệ tử Thần Đạo đi.

Còn về việc giao cho ai thì thực ra đều được.

Không giao cho Trấn Nguyên Tử, cũng có thể chọn một Đại Năng trong Thần Điện.

Không chọn những người đỉnh cấp, mà chọn một số người trung lưu cầm giữ.

Chương 536

Đó cũng là những tồn tại nghịch thiên a.

Lúc này Hoàng Thiên đã thoát khỏi cục diện khí vận gia trì, vô hạn tiếp cận Đại Đạo, quả thực quá nghịch thiên.

Nữ Oa du lịch, làm lay động tâm vô số người.

Nhưng, cùng với thời gian trôi đi, mấy vạn năm trôi qua, Nữ Oa vẫn đang du lịch không mục đích, không hề thấy có gì thần kỳ.

Chúng nhân cũng yên tâm, thu ánh mắt về.

Nữ Oa, cứ thế du lịch không mục đích mấy vạn năm, chứng kiến sự tàn khốc của sinh linh, chứng kiến đủ loại máu lạnh và tàn sát.

Vốn không thích tranh đấu, nàng cũng bỗng nhiên có một loại minh ngộ: Sinh linh Hồng Hoang sinh ra là để tranh giành tất cả.

Vì cầu đạo, vì tính mạng, vì siêu thoát, vì tham lam...

Vì sao Hồng Hoang không thể có một tộc quần không thích tranh đấu, thích đoàn kết chứ?

Nhưng, nàng nhanh chóng phủ quyết ý nghĩ đó.

Ai cũng đang tranh giành.

Nếu không đi tranh giành, há lại bị Hồng Quân Đạo Chủ thu nhập môn hạ?

Nếu không đi tranh giành có thể sẽ Chứng Đạo, bởi vậy thân ở Hồng Hoang không thể không tranh giành.

"Có lẽ không tranh giành ở Hồng Hoang đại diện cho sự yếu đuối và bị nô dịch chăng.

Hung Thú hoành hành, quần Hoàng Triều, Tam Tộc tranh bá, Đạo Ma tương tranh, Vu Yêu đại chiến, tất cả đều đang tranh giành, đều vì siêu thoát, vì đắc đạo.

Tộc quần không tranh giành không tồn tại.” Nữ Oa cũng không khỏi cảm thán, Hồng Hoang thật sự không có tộc quần không tranh giành.

Ngay cả những tộc quần yếu ớt kia cũng đang tranh giành.

Tranh giành một cơ hội có thể lật mình.

Các Đại Năng thì tranh giành siêu thoát, những tồn tại giống như vậy, thì tranh cầu Đạo.

Có thể nói, thế giới Hồng Hoang thật sự không có tộc quần không tranh giành.

E rằng ngay cả Hoàng Thiên Đại Thần Tôn cũng đang tranh giành chứ?

Có lẽ cũng có ngoại lệ, chỉ là nàng không biết mà thôi.

Nữ Oa cảm thấy có hai loại tồn tại không cần tranh giành bề ngoài.

Một loại có thể là tồn tại như Thần Tôn.

Vị trí cao không thể nào lạnh lẽo hơn, không ai có thể lay động.

Loại này không cần tranh giành bề ngoài.

Tồn tại ở cấp bậc như vậy, đối tượng tranh giành chỉ có bản thân.

Cùng bản thân tranh giành, mới có thể cảm ngộ chân ngã, vì cầu chân.

Còn một loại không cần tranh giành, đó là loại yếu ớt, được người khác che chở.

Có tồn tại cường đại che chở, có thể tránh được những tranh đoạt vô vị, an tâm tu luyện là được.

Tuy là một loại cục diện bị người khác thao túng, bị người ta nô dịch, nhưng cũng là một loại không tranh giành được che chở.

"Ta chủ tu Tạo Hóa chi Đạo.

Tạo Hóa là gì?

Lão sư nói sinh tử âm dương chính là Tạo Hóa.

Sinh là một khởi đầu, tử cũng là một khởi đầu.

Sinh tử tức là Tạo Hóa.

Ta chỉ minh ngộ được sinh tử hóa thành một, nhưng lại không biết tạo là gì?" Nữ Oa tự lẩm bẩm, không hề hay biết mình đã tiến vào trạng thái đốn ngộ.

"Tạo vật... sáng tạo?

Hay là cơ duyên của ta cũng như đạo tâm của ta, là sáng tạo ra một tộc quần yêu thích hòa bình, không thích tranh đấu?" Nữ Oa đột nhiên có một trận minh ngộ.

Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần của nàng bắt đầu khẽ rung động, từ từ chồng chất và dung hợp với Nguyên Thần.

Hô!

"Đúng rồi, ta có lẽ đã đúng rồi!

Chân lý của Tạo Hóa, sinh tử hóa thành một.

Tạo là sáng tạo, sáng tạo ra một sinh mệnh có thể nắm giữ!" Thần Tôn nói, Đại Thế sở xu.

Cái gọi là Đại Thế, đại biểu cho ý nguyện ngưng tụ của ý chí sinh linh.

Cũng là phương hướng của Thiên Đạo.

Thiên Đạo cũng không thích sinh linh thoát ly, không thích phá hoại Hồng Hoang, không thích quá nhiều người vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Bởi vậy Nữ Oa hẳn nên là người ứng vận, vì ý chí chúng sinh và Thiên Đạo mà sáng tạo ra một tộc quần mới.

Lúc này khắc này, Nữ Oa đã minh ngộ!

Chương 537

Bất kể Hung Thú, Đạo Ma, Tam Tộc Hoàng Triều, hoặc hiện tại là Vu Yêu, đều là những tồn tại mà Thiên Đạo không thể nắm giữ.

Hung Thú và rất nhiều Thiên Địa Thần Ma Hỗn Độn sinh linh chuyển hóa hoặc tân sinh.

Đạo Ma và Vu Yêu là do Bàn Cổ Đại Thần ban tặng và tân sinh.

Đều không phải sinh linh do Thiên Đạo sáng tạo.

Cho dù lúc này chịu sự kiểm soát của Thiên Đạo, nhưng cũng khó mà thay đổi đạo tâm và kiêu ngạo trong lòng.

Bởi vậy, các Đại Năng Vu Yêu, v.v., đều không thể hoàn toàn chịu sự kiểm soát của Thiên Đạo, chỉ có thể thông qua bố cục và nhân quả để thay đổi.

Nữ Oa minh ngộ, một tộc mới, một tộc quần hoàn toàn bị Thiên Đạo kiểm soát, đó là điều tất yếu dưới Đại Thế sở xu mà Thần Tôn tiền bối đã nói.

Dưới Đại Thế sở xu, nàng là người may mắn được sáng tạo ra tộc quần tân sinh, tiện thể thành Thánh.

Chẳng trách gần đây tu vi và cảnh giới không hề tiến triển, chẳng trách Thần Tôn lại đến chỉ điểm.

Hóa ra dưới sự thúc đẩy của Đại Thế, nàng là người may mắn phải thực hiện sứ mệnh.

Một thời đại suy tàn, sự quật khởi của một tộc quần mới đã bắt đầu.

Nữ Oa lúc này không biết, tộc quần nàng sáng tạo ra, sau này sẽ có

khí vận thông thiên đến mức nào.

Nàng cứ nghĩ, giống như Hoàng Triều quật khởi sau Hung Thú, Tam Tộc quật khởi sau Hoàng Triều, Vu Yêu quật khởi sau Tam Tộc, đó là nhân vật chính mới của thời đại.

Vạn vạn không ngờ, nàng đã sáng tạo ra một nhân vật chính vĩnh hằng trên bề mặt.

Nữ Oa chỉ hiểu một điểm, hướng đi của nàng, hướng Chứng Đạo thành Thánh, chính là sáng tạo ra một tộc quần mới.

Bởi vậy, nàng bắt đầu hành trình sáng tạo!

Ngẫu nhiên nhìn thấy một tảng đá khổng lồ, Nữ Oa dưới Pháp tắc Tạo Hóa ban cho điểm hóa.

Nhưng những sinh linh được điểm hóa, Nữ Oa phát hiện thủy chung không thể thoát khỏi cục diện sinh linh Hồng Hoang lúc bấy giờ.

Cây cối bị điểm hóa, không ngoài là một Thụ Yêu có căn cơ không tồi.

Đá bị điểm hóa, không ngoài là một Thạch Quái có căn nguyên không tồi.

Tuyệt đối không phải mục tiêu tộc quần tân sinh, cũng không phải kết quả Nữ Oa muốn.

Lúc này khắc này, Nữ Oa lại một lần nữa rơi vào khốn cảnh.

Nếu không thể sau đó, nàng cho rằng cơ duyên chưa đến.

Nếu đã vậy, không bằng tiếp tục du lịch.

Ở phía nam Hồng Hoang, Nữ Oa nhìn thấy hai tiểu Yêu, một nam một nữ.

Hai tiểu Yêu này, nhờ kết hợp mà duy trì huyết mạch, khiến nàng thu hoạch không nhỏ.

"Nếu ta sáng tạo tộc quần, cũng nên có thể tự sinh tự diệt, chỉ có tộc quần như vậy mới có thể liên tục kéo dài." Nữ Oa nghĩ.

Ở một khu vực phía bắc Hồng Hoang, Nữ Oa chứng kiến một tộc quần mới.

Lạnh lùng vô tình cảm, phương thức duy trì huyết mạch là truyền thừa.

Thế hệ trước sẽ thông qua việc ôm ấp đối phương, truyền tinh huyết của mình cho sinh linh được ôm ấp.

Để sinh linh đó thay đổi máu huyết và có bản nguyên.

Tuy yếu ớt, nhưng gần như bất tử bất diệt.

Ngay cả nàng cũng khó mà thôi diễn ra chúng được sinh ra như thế nào?

"Khi ta sáng tạo tộc quần mới, cũng sẽ phân hóa tinh huyết của mình vào trong đó, cũng là duy trì huyết mạch của ta." Nữ Oa nghĩ.

Nữ Oa cứ thế đi khắp nơi du lịch, khắp nơi cảm ngộ những điều khác biệt.

Càng nhiều tích lũy, nàng đi đến một bờ sông rộng lớn.

Vô ý, Nữ Oa nhìn thấy bóng mình trong dòng sông.

Lúc đó, nàng cũng giật mình.

"Ta một đường điểm hóa, sáng tạo vô số tồn tại.

Nhưng hình dạng của chúng hầu như đều giống với sinh linh Hồng Hoang.

Vì sao ta không thể dựa theo hình dạng của ta để sáng tạo ra một

tộc quần mới chứ?" Nữ Oa nghĩ.

Lúc này khắc này, Nữ Oa đã tỉnh táo.

Sau khi tỉnh táo, nàng bắt đầu hành động.

Trước đây là điểm hóa, giờ phút này, Nữ Oa tự mình động thủ.

Sinh linh được điểm hóa tuyệt đối không phải tồn tại mới.

Nhưng tự tay nặn ra, tuyệt đối là một tồn tại được sáng tạo từ hư vô.

Thế là...

Nữ Oa nhìn thấy đất sét bên bờ sông, bắt đầu dựa theo hình dạng của mình, theo hình dạng đạo vận của nhân thể mà nặn ra.

Nào ngờ cảm ngộ của nàng thủy chung vẫn thiếu một chút.

Sinh linh được điểm hóa trước đây do thiên địa dựng dục, trải qua điểm hóa, luôn có thể sinh ra linh trí tự thân.

Chương 538

Nhưng tự tay nặn ra, lại là một loại tồn tại hoàn toàn không có linh trí.

Nếu cứ như vậy, e rằng phải hàng vạn năm sau, những người đất nặn mới có một ngày sinh ra linh trí.

Tuy hàng vạn năm sau có thể những người đất đó sẽ sinh ra linh trí, nhưng lúc này thì không được, đó không phải điều Nữ Oa muốn.

Nữ Oa dừng lại, thấy rốt cuộc cảm ngộ về Tạo Hóa của mình vẫn chưa tốt.

Đang tỉ mỉ quan sát Nữ Oa, Hoàng Thiên cũng không khỏi lộ ra một nụ cười.

Nữ Oa quan trọng là tìm được khế cơ, có lẽ chỉ thiếu một lần đốn ngộ mà thôi.

Đã vậy thì, không bằng giúp nàng một tay vậy.

Chỉ thấy Hoàng Thiên vung tay, một đạo lưu quang bay vụt đi, nhanh chóng hướng về Nữ Oa.

Khi Nữ Oa thăm dò, toàn thân nàng lại không khỏi run lên.

Đó là linh cảm cảm ngộ Pháp tắc mà Hoàng Thiên đã truyền vào trước đây, cũng là một loại thoát biến sinh ra linh trí sau khi cảm ngộ và nắm giữ Pháp tắc.

Thời gian trôi nhanh...

Khí tức quanh thân Nữ Oa không ngừng bành trướng.

Lúc này khắc này, phảng phất Thiên Đạo giáng lâm nơi đây.

Khí tức của Nữ Oa trở nên càng lúc càng phiêu miểu huyền diệu.

“Linh hồn...

Đúng!

Linh hồn, vật linh, tĩnh động, mới là thần kỳ của Tạo Hóa.

Thần kỳ của Tạo Hóa là chuyển hóa, có thể sinh có thể tử.

Nắm giữ sinh tử trong một niệm chính là Tạo Hóa!” “Oanh!” Lúc này, cảm ngộ của Nữ Oa về Tạo Hóa, cuối cùng đã đột phá!

Kết hợp với cảm ngộ của Hoàng Thiên, nàng cuối cùng đã hiểu vì sao trước đây luôn mắc lỗi.

Trước đây nàng chỉ ban cho tộc quần mới thân thể, nhưng lại không ban cho linh hồn mới.

Thân thể và linh hồn cùng lúc dựng dục, mới là khế cơ để sáng tạo ra tộc quần mới.

Sau khi lĩnh ngộ đột phá, Nữ Oa bắt đầu nặn đất tạo người lại.

Nhưng quả thực có thành công, cũng có thất bại.

Những người đất nặn ra, tuy đã có linh hồn và thân thể, nhưng linh hồn là do Pháp tắc Tạo Hóa ban cho, còn thân thể lại là do đất và nước bình thường tạo thành.

Thân thể hoàn toàn không chịu nổi linh hồn được ban cho a!

Cũng dẫn đến tộc Nhân mới tạo ra, không được bao lâu, vì linh hồn cường đại mà thân thể sụp đổ, sau đó tan thành mây khói.

“Không đúng...

Lại sai ở chỗ nào rồi?” Nữ Oa lúc này cũng vô cùng khó hiểu, khổ tư một hồi, vẫn không thông suốt.

Lại rất lâu sau đó, Nữ Oa bất đắc dĩ nhớ đến lời Hoàng Thiên, nếu có điều không hiểu, có thể hỏi Hoàng Thiên.

Trong sự bất đắc dĩ, Nữ Oa đành quỳ xuống ngẩng đầu nhìn hư không nói: "Vãn bối Nữ Oa ngu muội, xin Sư Tôn chỉ điểm!" Lúc này, Hoàng Thiên trong Thần Điện vung tay.

Chỉ thấy từ Hoàng Thiên bay ra một chiếc đại đỉnh và một đoàn Tịnh Thế Thần Thủy hướng về Nữ Oa.

Ngoài ra, còn có một ngọc giản.

Chiếc đại đỉnh đó là do Hoàng Thiên tự tay rèn đúc, tên là Tạo Nhân Đỉnh, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hoàng Thiên rốt cuộc có chút dị động.

Tồn tại của y, đã không còn liên quan gì đến người trong thế gian nữa.

Thêm vào đó địa vị của y quá cao, căn bản không phù hợp với sự bác ái.

Tính cách của y cũng không phải là tồn tại bác ái.

Nếu y bác ái Nhân tộc, thì khí vận Thần Đạo Hồng Hoang sẽ bác ái Nhân tộc trở thành tồn tại không kém gì Tam Tộc và Vu Yêu.

Đương nhiên điều đó không được.

Quỹ tích vận mệnh tuyệt đối không phải thứ mà chỉ cần siêu thoát Thiên Đạo là có thể tùy tiện nắm giữ.

Trừ phi Hoàng Thiên có thể cường hãn siêu thoát vận mệnh Đại Đạo hoặc vận mệnh Đạo còn thần bí hơn, nếu không luôn có bất ngờ, luôn có điều không thể dự liệu.

Như vậy, thậm chí nếu không giúp đỡ Nhân tộc, có lẽ bản thân bá chủ vĩnh hằng của thiên địa, sẽ vì sự bác ái của y, mà trở thành bá chủ nhất thời giống như Vu Yêu, thậm chí sẽ hoàn toàn tan thành mây khói.

Bởi vậy, Hoàng Thiên dù có ý động tâm, cũng không toàn lực giúp đỡ, chỉ dùng Tạo Nhân Đỉnh để tôi luyện Nhân tộc tân sinh.

Dùng Tịnh Thế Thần Thủy vượt xa Tam Quang Thần Thủy để trợ lực cho Nhân tộc sắp sinh ra.

Khi Tạo Nhân Đỉnh, Tịnh Thế Thần Thủy và ngọc giản truyền đến, Nữ Oa nhanh chóng lướt qua ngọc giản.

Lúc này nàng cuối cùng cũng hiểu mình đã sai ở đâu.

Sai ở chỗ không nên dùng thủy thổ bình thường để sáng tạo.

Thần Tôn chỉ thị rằng trước đây khi tranh đoạt Hồ Lô, nàng đã đạt được Ngũ Sắc Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng.

Tiện thể Thần Tôn ban cho, Tịnh Thế Thần Thủy, thần thủy này có thể sánh ngang với Ngũ Sắc Tức Nhưỡng.

Chương 539

Cùng với Tạo Nhân Đỉnh, loại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do Thần Tôn tự tay rèn đúc.

Lúc này Nữ Oa cũng chợt ngẩn người.

Tộc quần nàng sáng tạo ra không hề đơn giản a.

Tạo Nhân Đỉnh là Tiên Thiên Linh Bảo do Thần Tôn sáng tạo.

Nếu tộc quần tân sinh đi qua một vòng trong đại đỉnh, chẳng phải Nhân tộc tân sinh sẽ sinh ra đã là Tiên Thiên sao?

Vậy thì có chút đáng sợ rồi...

Đương nhiên, Hoàng Thiên cũng có tư tâm.

Dù sao thì sau này trên người Nhân tộc sẽ dính Pháp tắc Thần Đạo.

Nhân tộc xuất thế trong một Nguyên Hội, sẽ có chín Kim Tiên xuất thế tồn tại, sinh ra bất tử bất diệt.

Trong số đó, Nhân tộc tân sinh thấp nhất cũng là Chân Tiên.

Nhưng sau này Nhân tộc phồn dục, căn nguyên sẽ giảm sút đáng kể.

Căn cơ như vậy, tuy không thể thay đổi, nhưng sinh ra đã là Kim Tiên, chín người đó ít nhất là một trợ lực to lớn.

Dù sao lúc này Chuẩn Thánh đi khắp nơi, Đại La không bằng chó.

Có chín trợ lực sẽ tốt hơn.

Nếu vẫn gặp phải như trong quỹ tích ban đầu, thì đó không phải chuyện của Hoàng Thiên nữa.

Ngoài ra, Nữ Oa phát hiện trong Tạo Nhân Đỉnh có một giọt tinh huyết của Trấn Nguyên Tử Đại Thần, hiển nhiên cũng là do Thần Tôn chuẩn bị.

Xem ra, Nữ Oa cũng cuối cùng đã hiểu, hóa ra Thần Tôn đã liệu trước tất cả.

Cứ thế, Nữ Oa bắt đầu tạo người sơ khai...

Nữ Oa tự tay nặn ba người tộc kết hợp Tịnh Thế Thần Thủy và Ngũ Sắc Tức Nhưỡng, phát hiện làm như vậy quả thực có thể.

Sau khi nặn ra ba người tộc, Nữ Oa rõ ràng cảm nhận được Hồng Mông Tử Khí của mình bắt đầu khế hợp với Nguyên Thần.

Nhưng, Nữ Oa cũng không bị ngoại vật lay động.

Sau khi nặn xong ba người, nàng bắt đầu lấy Hồ Lô Đằng ra, chấm lấy Tịnh Thế Thần Thủy và Ngũ Sắc Tức Nhưỡng rồi bắt đầu vung vẩy sang hai bên.

Suốt ngàn năm, Nữ Oa không dám chút nào lơ là, cuối cùng cũng nặn ra số lượng Nhân tộc bằng một Nguyên Hội.

Nàng thu những người tộc này vào Tạo Nhân Đỉnh.

Sau đó Nữ Oa bức ra một giọt tinh huyết bắt đầu phân tán.

Nhưng ba người tự tay nặn ra dường như có khí vận vô cùng lớn, thu hút tinh huyết nhiều nhất.

Nữ Oa điều khiển Tạo Nhân Đỉnh, một mặt thi triển Pháp tắc ban cho linh hồn cho người đất, một mặt tôi luyện thân thể và hồn phách của Nhân tộc tân sinh.

Trong chớp mắt đã một vạn năm!

"Hoa!" Một ngày nọ, thiên địa vì thế mà biến hóa.

Khí tức của Nữ Oa đạt đến đỉnh phong, Pháp tắc khí tức vờn quanh thân.

"Phanh!" Nữ Oa vung tay, chỉ thấy từ trong Tạo Nhân Đỉnh tức khắc bay ra một quần thể đông đúc sinh linh mang đạo vận nhân thể, nam nữ mỗi bên một nửa.

Sau Vu Yêu Lượng Kiếp, bá chủ mới giữa thiên địa, nhân vật chính của Hồng Hoang, vị thế của Hồng Hoang: Nhân tộc!

Nhân tộc tân sinh, hiếu kỳ nhìn ngắm thế giới này.

Mọi thứ đối với họ đều mới lạ.

Sau khi được ban cho linh hồn và trí tuệ, thêm vào đạo vận nhân thể trời sinh, lại thêm sự tôi luyện trong Tạo Nhân Đỉnh, Nhân tộc tân sinh đã thay đổi.

Khi Nhân tộc xuất thế, Nữ Oa cuối cùng cũng vui mừng mỉm cười.

Nhìn tộc Nhân do mình sáng tạo ra, không còn bị Yêu tộc ràng buộc, nàng tràn đầy tình yêu thương đối với Nhân tộc.

"Các ngươi là do ta sáng tạo ra, sinh ra từ đạo vận nhân thể Tiên Thiên, bởi vậy định danh là Nhân tộc!" Nữ Oa mỉm cười nhìn chúng Nhân tộc, sau đó định ra tên tộc quần của họ.

"Nhân tộc?" "Nhân tộc..." "Ha ha ha, chúng ta có xưng hô rồi!" "Nhân tộc, chúng ta là người!" Lúc này khắc này, chúng Nhân tộc tân sinh vô cùng hưng phấn.

Khoảnh khắc được định danh là Nhân tộc, toàn bộ Hồng Hoang đều bắt đầu chấn động.

"Nhân tộc, bái kiến Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương!" Chúng Nhân tộc quỳ xuống bái Nữ Oa.

“Cảm tạ Thánh Mẫu nương nương đã sáng tạo ra Nhân tộc chúng con!” “Bái!” Nữ Oa cũng vui mừng mỉm cười.

Sự quỳ bái và xưng nhận giống như một nghi thức vô hình, khí vận của Nhân tộc và Nữ Oa bắt đầu tương liên.

Nhân tộc xuất thế, thiên địa chấn động.

Trên Cửu Thiên, tức thì tiếng sấm cuồn cuộn!

Sau đó, từng đạo Công đức kim quang trực tiếp chiếu về Nữ Oa.

Công đức nhiều đến mức không hề kém Công đức lập tộc của Vu Yêu hai tộc.

Khi đến gần, Công đức kim quang chia làm ba.

Tám phần nhập vào cơ thể Nữ Oa, một phần không biết bay đi đâu, một phần thì rơi xuống Hồ Lô Tiên Đằng và trên Tạo Nhân Đỉnh.

Công đức nhập thể, khí tức của Nữ Oa lập tức bắt đầu nhanh chóng bành trướng, tu vi cũng bạo tăng một đường.

Chương 540

Lúc này khắc này, tu vi của Nữ Oa đã vượt qua ngưỡng Hỗn Nguyên, trở thành Thánh Nhân chi Tôn!

Nữ Oa thành Thánh, uy áp Thánh Nhân khổng lồ tức khắc truyền khắp Hồng Hoang.

Lúc này Thiên Âm phiêu phiêu, vạn hoa đua nở, hương thơm ngào ngạt, vạn thú cùng reo.

Khí Tường Thụy trải khắp Hồng Hoang, vô số kỳ trân dị thú, cỏ cây tre đá đều được điểm khai linh trí, từ đó bước lên con đường yêu tu.

Có một số thậm chí còn nhân cơ hội siêu phàm thoát tục.

Trong Hồng Hoang, ngoại trừ Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo, vị Thánh Nhân đầu tiên đã ra đời, cũng báo hiệu thời đại Thánh Nhân của Hồng Hoang sắp đến.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng những người khác cũng cảm thấy áp lực to lớn.

Hiện tại Nữ Oa đã dẫn trước một bước thành Thánh, bọn họ nhất định phải nhanh chóng theo kịp bước chân mới được.

Rất lâu sau đó, khí tức quanh thân Nữ Oa ẩn mình.

Cả người nàng dường như siêu thoát ngoài ngũ hành, khí tức phảng phất như có mà không, huyền diệu khó lường, đạo vận tự hiện.

Cảm nhận sức mạnh cường đại trong cơ thể, Nữ Oa lúc này cuối cùng cũng hiểu, vì sao Thánh Nhân chi hạ đều là lâu nghĩ.

Không chỉ là chênh lệch về sức mạnh, mà còn là chênh lệch về

cảnh giới.

Lúc này, chân trời truyền đến một tiếng kêu.

Một con Ngũ Sắc Kim Phượng bao phủ đầy tường thụy bay xuống trước mặt Nữ Oa, hai cánh phục xuống đất, cúi đầu khẽ kêu.

Dường như đang chúc mừng Nữ Oa.

Nữ Oa thấy vậy trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, khẽ mở miệng nói: "Ngươi có duyên với ta, vậy hãy làm tọa kỵ của ta, ta ban tên là Kim Phượng." Ngũ Sắc Kim Phượng mở miệng nói: "Đa tạ nương nương đại ân, Kim Phượng nguyện làm tọa kỵ của nương nương." Nữ Oa ngồi lên lưng Ngũ Sắc Kim Phượng, nhìn xuống khắp nơi những người tộc đang quỳ bái, miệng cao hô Thánh Mẫu, trong mắt nàng lóe lên một tia si ái.

"Thiên Đạo tại thượng, nay ta Nữ Oa, cảm ứng thiên địa sinh linh có quá nhiều tranh đấu, chiến loạn không ngừng, Hồng Hoang oán khí ngút trời.

Nay sáng tạo Nhân tộc, mang hình thể đạo vận nhân thể Tiên Thiên, ban cho linh hồn bằng Tạo Hóa...

Nhân tộc, lập!" Lúc này khắc này, vô số Đại Năng Hồng Hoang từ trong chấn kinh tỉnh lại, từng người cũng không biết nên nói gì cho phải.

"Nữ Oa nương nương, có thể dẫn động nhiều Công đức như vậy, Nữ Oa nương nương cuối cùng cũng thành Thánh." "Nữ Oa sư muội..." Lúc này khắc này, bất kể Tam Thanh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở phương Tây, cùng Trấn Nguyên Tử, Đế Tuấn, Lôi Thần cùng những người khác đều bị lời thề của Nữ Oa làm kinh động.

Nữ Oa không chỉ sáng tạo ra một tộc quần, mà còn thành Thánh.

Nữ Oa đã dẫn trước một bước.

Côn Luân Sơn.

“Nữ Oa thành Thánh...” Lúc này khắc này, Tam Thanh cuối cùng cũng tỉnh lại.

Lão Tử có chút thất thần hỏi.

“Nữ Oa...

Nữ Oa nương nương thành Thánh, là Thánh Nhân thứ hai của Hồng Hoang, sau lão sư Hồng Quân...” Thông Thiên cũng có chút thất thần.

“Không thể nào...

Quá không thể tưởng tượng nổi!” Nguyên Thủy cũng thất thần tương tự.

Thiên Đình.

“Muội muội... không, Nữ Oa nương nương thành Thánh?” Lúc này khắc này Phục Hy ở Thiên Đình trong lòng vô cùng kinh hỉ, đồng thời cũng cảm thán.

Muội muội thành Thánh, quả thực khó mà tưởng tượng!

“A, Nữ Oa nương nương thành Thánh, sáng lập một tộc quần Nhân tộc mà thành Thánh.

Ngoài ra, Nhân tộc xuất thế, khí vận của Yêu tộc chúng ta tức khắc hạ xuống hai tầng...” Lúc này khắc này, Đế Tuấn trong lòng cũng vô cùng cay đắng.

Không chỉ Đế Tuấn, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần cùng những người khác trong lòng cũng cay đắng tương tự.

Ngay cả Phục Hy, người có muội muội thành Thánh, lúc này trong lòng cũng có chút khó chịu.

Dù sao hắn cuối cùng cũng là người của Yêu tộc.

Thấy khí vận của tộc mình hạ xuống hai tầng, trong lòng Phục Hy cũng có chút khó chịu.

Trong lòng họ đều vang vọng một câu: Chẳng lẽ đã định rồi sao?

Đã định Yêu tộc sẽ bắt đầu chậm rãi suy tàn sao?

Huyết Hải.

Vu tộc trong lòng cũng có suy nghĩ giống Đế Tuấn và những người khác.

"Nữ Oa nương nương thành Thánh..." Đế Giang cùng những người khác cũng có chút mờ mịt.

"Khí vận của tộc chúng ta hạ xuống hai tầng, Nhân tộc, thật là một Nhân tộc tốt!" Chúc Dung phẫn nộ nói.

Phượng Hoàng nhất tộc và Chu Tước nhất tộc ở phương nam, lúc này khắc này cũng vô cùng cao hứng.

Kim Phượng của Phượng Hoàng nhất tộc đã có duyên với Nữ Oa nương nương.

Thật sự quá tốt rồi!

Có thể có duyên với Thánh Nhân, đó là Thiên Đại Cơ Duyên a!

Nữ Oa, ngay khoảnh khắc đó đã hiểu rõ sự cường hãn của Thánh Nhân.

Chương 541

Sau đó nàng lại thôi diễn một phen, thôi diễn ra vị thế của Nhân tộc, Nữ Oa cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Khoảnh khắc trọng sinh, biểu thị Nguyên Thần ký thác vào bản nguyên Thiên Đạo.

Tuy mạnh mẽ hơn, nhưng cũng báo trước nàng sẽ bị trói buộc, bị Thiên Đạo kiểm soát.

"Một hớp một miếng a!" Nữ Oa trong lòng cảm thán một trận.

Sau đó Hồ Lô Đằng được Nữ Oa đặt vào trong Tạo Nhân Đỉnh.

Lúc này khắc này Nữ Oa đã hiểu Hồ Lô Đằng và Nhân Tộc dựa vào nhau.

Tạo Nhân Đỉnh mang theo Hồ Lô Đằng trực tiếp biến mất trong hư không.

Nữ Oa cũng đã nguôi ngoai tâm tình của mình.

"Vãn bối tạ ơn Thần Tôn tiền bối!" Lúc này Nữ Oa đã thành Thánh, một số chuyện đã hiểu rõ.

Đồng thời, lúc này Nữ Oa mới càng rõ ràng sự khủng bố của Hoàng Thiên.

Khoảnh khắc thành Thánh, Nữ Oa biết được nhiều hơn.

Đối với sự vĩ đại và thần bí của Hoàng Thiên nàng càng thêm kính phục.

"Thần Tôn tiền bối lại còn khủng bố hơn cả Thiên Đạo..." "Có thể a...

Lão sư hợp đạo là Thiên Đạo, cũng chỉ là quản lý Đại Thiên mà

thôi.

Thần Tôn lại khủng bố hơn cả Thiên Đạo.

Thần Tôn, ngài rốt cuộc thần kỳ đến mức nào, thần bí đến mức nào a?" Khoảnh khắc Nữ Oa thành Thánh, nàng biết được vô số bí mật.

Đối với sự tồn tại của Hoàng Thiên, nàng thành Thánh không những không giảm bớt sự không rõ, ngược lại càng thêm thần bí, càng thêm không rõ.

Ngoài ra, Thiên Đạo chỉ lệnh, đã thành Thánh cần phải khai tịch không gian Hỗn Độn, vì chúng sinh giảng đạo, vì sinh linh Hồng Hoang ban phúc trạch.

Nữ Oa nghĩ đến đây, nhìn một cái Nhân tộc đang tập hợp, miễn cưỡng buông lỏng lòng.

Trong hư không, uy Thánh Nhân của Nữ Oa quét khắp Hồng Hoang.

"Bản tọa sẽ ở trong Hỗn Độn khai tịch một phương không gian, giảng thuật Tạo Hóa chi Đạo, bố đạo Hồng Hoang.

Người hữu duyên có thể đến Thiên Ngoại Thiên nghe đạo." Nữ Oa tuân theo chỉ lệnh của Thiên Đạo, vì sinh linh giảng đạo, giảng Tạo Hóa chi Đạo.

Lời thề của nàng tức khắc truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa chấn động.

"Nương nương từ bi!" "Nữ Oa nương nương, đại từ bi!" Vô số Đại Năng cảm thán ân trạch của Nữ Oa, thêm vào thân phận khác nhau, đều tranh nhau cúi người bái Nữ Oa.

Nữ Oa đã rời đi, để lại Nhân tộc tân sinh.

May mắn lần này họ may mắn hơn, có thiện thi của Nữ Oa lưu lại.

Trong quỹ tích ban đầu, Nhân tộc giống như vật phẩm Chứng Đạo của Nữ Oa.

Sau khi Nữ Oa thành Thánh, nàng liền không quản lý Nhân tộc nữa.

Lần này có thiện thi của Nữ Oa che chở, Nhân tộc đã an cư ở bờ sông lớn.

Thiện thi của Nữ Oa được gọi là Nhân Tổ.

Nhưng sau khi Nữ Oa rời đi, Nhân Tổ cũng bế quan, để lại Nhân tộc với vẻ mặt đầy hy vọng nhưng cũng lo sợ.

Tuy nhiên Nhân Tổ cũng chỉ có thể che chở Nhân tộc không bị diệt tộc, những việc khác thì không thể can thiệp.

"Chúng ta phải làm sao đây?" Trong đám người có người hỏi.

Ba người đầu tiên được Nữ Oa nặn ra, ba người này tu vi cường đại nhất, có cảnh giới Kim Tiên trung kỳ.

Ba người trí tuệ cũng cao nhất.

Nghe thấy một trong số họ nói: "Đã nơi đây là nơi Thánh Mẫu sáng tạo ra chúng ta, vậy đây là nhà của chúng ta khi mới sinh ra.

Chúng ta hãy an cư ở đây đi.

Thánh Mẫu nương nương, mọi thứ đều dựa vào chúng ta." "Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy là đúng.

Chúng ta nên an cư ở đây.

Sau này mọi thứ đều dựa vào chúng ta." Trong ba người, người nữ duy nhất nói.

Tức khắc, Nhân tộc tân sinh còn mông lung, bắt đầu phồn diễn sinh sôi ở bờ sông lớn.

Thiện thi Nhân Tổ của Nữ Oa đang bế quan, cũng hài lòng gật đầu.

Nàng thích thái độ sinh hoạt tự sinh tồn, tự cường bất tức của Nhân tộc.

Lúc này Nữ Oa, sau khi vào Hỗn Độn, chỉ thấy Hồng Tú Cầu phóng ra chín đạo công kích.

Không giống như Hỗn Nguyên Đại La Khai Thiên Chứng Đạo, một phương thời không này vô cùng đơn giản.

Dưới sức mạnh vĩ đại của thiên địa Tạo Hóa, Nữ Oa khai tịch ra Oa Hoàng Thiên.

Sau đó, Nữ Oa bố trí toàn bộ Oa Hoàng Thiên một trận.

Trong Oa Hoàng Thiên, Nữ Oa lập ba pho tượng.

Phân biệt là pho tượng của Nữ Oa, pho tượng của lão sư Hồng Quân Đạo Tổ, và vị cuối cùng chính là Hoàng Thiên Đại Thần Tôn đã chỉ điểm nàng thành Thánh.

Chỉ có tu vi càng cao, năng lực càng mạnh, mới biết được sự vĩ đại và thần bí của Hoàng Thiên.

Chương 542

Lúc này Nữ Oa đã là Thánh Nhân, không hề vì đạt được mà buông lỏng một chút, sự kính phục đối với Thần Tôn càng sâu.

Sau khi bố trí mọi thứ xong, Nữ Oa bắt đầu bế quan, chậm rãi chờ đợi sinh linh Hồng Hoang.

Côn Luân Sơn.

"Đại ca, chúng ta có đi không đây?" Nguyên Thủy đối với việc Nữ Oa thành Thánh, nhất thời có chút không chấp nhận được.

"Đi đi...

Cái gọi là đạt giả vi sư.

Đã Nữ Oa đạo hữu thành Thánh, ta đến nghe đạo cũng không sao.

Không chừng có thể từ đó cảm ngộ cơ duyên thành Thánh." Lão Tử nói.

Nghe lời này, mắt Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng sáng lên.

Lão Tử nói đúng.

Không nói gì khác, cơ duyên a!

Không chừng có thể từ đó cảm ngộ ra cơ duyên thành Thánh, từ đó Chứng Đạo thành Thánh.

Ba huynh đệ Tam Thanh cũng đã hạ quyết định, sẽ đến Oa Hoàng Thiên nghe đạo.

So với Tam Thanh, hai vị phương Tây lại không có sự kiêng kỵ nào.

Đối với việc Nữ Oa giảng đạo, họ nhìn rất thoáng.

Trong tay cũng có Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên nắm bắt mọi cơ hội có thể thành Thánh.

Nữ Oa giảng đạo đối với họ là một Thiên Đại cơ hội tốt, vì sao lại không đi chứ?

Ngoài ra, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất ở Thiên Đình, cùng Lôi Thần, Phục Hy và những người khác cũng đồng dạng cảm thấy đây là một cơ hội.

Cứ thế, gần như toàn bộ cao tầng Hồng Hoang, phàm là sinh linh có thể đến Hỗn Độn, đều dự định đến nghe đạo.

Ngay cả Vu tộc lúc này khắc này cũng muốn đến nghe một phen.

Chuyện đó không hề vô ích.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu mỗi người đều đã tu luyện ra Nguyên Thần phôi thai, nhưng vẫn chưa hóa thành Nguyên Thần chân chính.

Bọn họ dự định lần nữa đến nghe đạo xem có phương pháp nào có thể tư dưỡng Nguyên Thần, để sớm ngày tu luyện ra Nguyên Thần.

Một vạn năm sau...

Rất nhiều Đại Năng Hồng Hoang bắt đầu tiến vào Hỗn Độn.

Chúng nhân đã đến rìa Hồng Hoang.

Khu vực Hỗn Độn gần Hồng Hoang không quá nguy hiểm, nhưng dưới Đại La vẫn không thể tiến vào.

Một đám tiểu bối cũng lần đầu tiên bước ra khỏi Hồng Hoang, chỉ bị chấn động sâu sắc.

Nếu không có lão sư của họ che chở, ngay cả Hỗn Độn bên ngoài cũng không thể tiến vào.

Ngoài Oa Hoàng Thiên, người đến sớm nhất chính là Yêu tộc

Thiên Đình, vì khoảng cách đến Hỗn Độn rất gần, đồng thời cũng là để thân cận Nữ Oa.

Sau đó, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở phương Tây, Minh Hà cùng những người khác... cũng gần như đều đã đến.

Cách thời điểm Nữ Oa giảng đạo không đến trăm năm.

Mỗi người đều đến sớm, ngay cả Tam Thanh cũng đã đến từ sớm.

Chín mươi chín tám mươi mốt năm sau, Oa Hoàng Thiên mở ra.

Rất nhiều Đại Năng cũng lần đầu tiên chứng kiến Oa Hoàng Thiên.

Lúc này khắc này, họ cũng có nhận thức sâu hơn về năng lực của Thánh Nhân Nữ Oa.

Thánh Nhân không hổ là Thánh Nhân, có thể ở trong Hỗn Độn khai tịch một phương thiên địa.

Điều này sao mà giống với Khai Thiên Chứng Đạo mà Hồng Quân đã giảng đạo đến vậy.

Bởi vậy, đối với Nữ Oa họ càng thêm tôn kính.

"Nương nương mời các vị vào!" Kim Phượng, tọa kỵ của Nữ Oa.

Vì địa vị Thánh Nhân của Nữ Oa, địa vị của nó cũng kịch liệt đề thăng.

Rất nhiều Đại Năng sau khi vào Oa Hoàng Thiên đã bái kiến Nữ Oa.

Lúc này Nữ Oa đã là Thánh Nhân, vì nàng chủ tu Tạo Hóa, cho dù Nguyên Thần ký thác vào bản nguyên, vẫn khó mà tiêu diệt đạo vận thuộc về nàng.

Bởi vậy, khí tức và uy áp tuy đã thay đổi, nhưng tính cách thì

không thay đổi nhiều.

Cũng có thể thấy sự cường hãn của Thánh Nhân.

Nhưng lúc này chúng nhân cũng nhận ra, ngay cả cường hãn như Thánh Nhân, cũng khó mà dễ dàng thay đổi tích lũy và cảm ngộ a!

"Ca ca, mấy vị sư huynh sư đệ mời ngồi." Nữ Oa vung tay, một hàng chỗ ngồi xuất hiện trước mặt chúng nhân.

Những chỗ đó thuộc về Phục Hy, và mấy vị Tam Thanh.

Còn những người khác như Đế Tuấn, v.v., thì chỉ có thể đứng một bên.

Chương 543

Dù sao, không vui cũng phải đi.

Cái gọi là giảng đạo là ý của Thiên Đạo, chứ không phải Nữ Oa thích.

Tam Thanh cùng những người khác ngồi xuống, nhưng Phục Hy lại vô cùng lúng túng.

Hắn nhìn Đế Tuấn, Lôi Thần cùng những người khác, thật sự không tiện ngồi xuống.

"Tạ nương nương, Bần Đạo xin đứng." Phục Hy cuối cùng không ngồi xuống, lựa chọn đi theo số đông.

Nữ Oa thấy vậy trong lòng vô cùng thất vọng.

Tính cách như vậy của ca ca, giống như nàng đã thôi diễn.

Tính cách và đạo tâm như vậy sau này vận mệnh sẽ lắm gian truân a.

Nhưng Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mấy người, không hổ là do lão sư bồi dưỡng ra.

Đạo tâm kiên định đến vậy.

"Chư vị có thể đến nghe đạo, ta rất lấy làm mừng.

Ta sẽ vì chư vị giảng thuật Tạo Hóa Đại Đạo...

Cái gọi là Tạo Hóa, sinh tử là hóa, tạo là sáng tạo..." Tạo Hóa Đại Đạo huyền chi hựu huyền.

Chúng nhân quên đi mọi thứ trước đó, bắt đầu khoanh chân ngồi nghe Thánh Nhân Nữ Oa giảng thuật Tạo Hóa Đại Đạo.

Thánh Nhân giảng đạo, Thiên Hoa Loạn Trụy, Địa Dũng Kim Liên.

Các loại thần kỳ liên tiếp diễn ra, tinh hoa thiên địa hội tụ, đủ loại diệu âm diệu vân ngưng tụ.

Nữ Oa giảng ba ngàn năm.

Sau khi giảng xong, chúng nhân cũng có một trận cảm ngộ.

Không hổ là Thánh Nhân giảng đạo, quả nhiên thu hoạch không nhỏ.

Trước đây Đạo Tổ giảng đạo giảng thuật Tam Thiên Đại Đạo, sẽ không đơn độc lấy ra một đạo để giảng tỉ mỉ.

Nhưng Nữ Oa lại khác.

Nàng chỉ đơn thuần giảng thuật Tạo Hóa Đại Đạo, nhưng lại cực kỳ chi tiết.

Lần này đến nghe đạo hầu hết đều là cao thủ cấp độ Chuẩn Thánh hoặc Đại La viên mãn, bởi vậy cảm ngộ cũng vô cùng nhiều.

Nhất thời tất cả mọi người không khỏi cùng hô lớn: "Chúng ta tạ ơn Nữ Oa nương nương!" Nghe lời đó, Nữ Oa gật đầu: "Đại thiện!" Nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành viên mãn.

Chỉ lệnh của Thiên Đạo là vì chúng sinh giảng đạo, nàng đã hoàn thành nhiệm vụ của Thiên Đạo.

Sau đó Nữ Oa lại nói: "Các vị, nếu có điều gì không hiểu, ta sẽ vì các ngươi giải đáp trong trăm năm." Nghe lời này, chúng nhân cũng một trận hoảng hốt, sau đó trong lòng cũng vô cùng kinh hỉ.

Lúc này, Lão Tử bước lên nói: "Xin hỏi Thánh Nhân, làm sao để đắc đạo thành Thánh?" Thấy là Lão Tử, Nữ Oa cười nói: "Cơ duyên, liền có thể thành Thánh." Lời này vừa dứt, ngay cả Lão Tử trong lòng

cũng vô cùng phẫn nộ.

Tương tự, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên trong lòng cũng một trận phẫn nộ.

Trong mắt họ, Nữ Oa đang qua loa, nhưng cũng không có cách nào.

Điều đáng để ý nhất là Nữ Oa trả lời như vậy đã làm mất hứng thú của họ.

Chỉ đợi trăm năm kết thúc rồi rời đi, không có chút thu hoạch nào.

Không, không phải không có thu hoạch, mà là họ đã thực sự lắng nghe đạo rồi.

Từng người bắt đầu lần lượt hỏi Nữ Oa.

Nữ Oa cũng vô cùng bình thản, từng cái một giải đáp cho mọi người.

Mỗi khi Nữ Oa giải đáp một vấn đề, đều có người kính bái.

Thụ đạo giải hoặc, không ngoài là như thế.

Thoáng cái lại trăm năm trôi qua...

"Trăm năm đã qua, Công đức của ta viên mãn, các vị lui đi thôi!" Trăm năm thời gian, Nữ Oa đã cho chúng nhân giải tán.

Mới bước vào Thánh Nhân cũng cần củng cố, làm quen với thực lực hiện tại.

Nhiệm vụ giảng đạo do Thiên Đạo phái xuống, lúc này đã hoàn thành, tự nhiên kết thúc.

"Chúng ta bái tạ Nữ Oa nương nương!" Chúng nhân đồng thanh cảm tạ nói.

Thánh Nhân và Chuẩn Thánh khác biệt một trời một vực.

Thánh Nhân chi hạ đều là lâu nghĩ.

Ngay cả Tam Thanh, lúc này trước mặt Nữ Oa cũng là tồn tại lâu nghĩ.

Bởi vậy tất cả mọi người đều vô cùng cung kính.

Đợi tất cả mọi người đều lui đi, Nữ Oa đóng Oa Hoàng Thiên lại, bắt đầu bế quan ổn định tu vi.

Nhưng, sự chấn động của Thánh Nhân Nữ Oa thành Thánh vẫn chưa dừng lại.

Sau Hồng Quân Đạo Tổ, vị Thánh Nhân thứ hai đã xuất hiện, khiến chúng nhân kinh thán.

Lúc này thời đại Thánh Nhân giáng lâm.

Nhân tộc, với tư cách là căn cơ để Thánh Nhân Nữ Oa thành Thánh, tức khắc hấp dẫn ánh mắt của vô số Đại Năng.

Chương 544

Nhưng, sau khi lén lút quan sát rất lâu, họ lại phát hiện không có chút thu hoạch nào.

Nhân tộc quả thực yếu ớt đáng thương.

Ba người cường đại nhất cũng chỉ có cảnh giới Kim Tiên nhỏ bé.

Số lượng người lại ít đáng thương, chỉ có vỏn vẹn mười hai vạn chín ngàn sáu trăm người.

Trong số mười hai vạn người đó, trong thời gian Nữ Oa giảng đạo, lại có gần một vạn người tử vong.

Từ đó có thể thấy, Nhân tộc lúc này vô cùng yếu ớt.

Hiện nay Hồng Hoang, tuy rằng, trong khoảng thời gian Vu Yêu đại chiến, Hồng Hoang đã mất đi bốn thành sinh linh.

Nhưng cũng cho thấy, những người sống sót đều không hề đơn giản.

Những người đơn giản căn bản không thể sống sót đến lúc này.

Bởi vậy, đối với Nhân tộc tân sinh, Hồng Hoang lúc này vô cùng nguy hiểm.

Mất mạng, là chuyện thường xuyên.

Chúng nhân đều biết là do thiện thi của Thánh Nhân Nữ Oa đang trông nom.

Nếu không có thiện thi trông nom, e rằng Nhân tộc đã diệt tuyệt rồi.

Các Đại Năng Hồng Hoang từng người đều bắt lấy Nhân tộc mà nghiên cứu.

Nhân tộc sinh ra đột nhiên, cũng sinh ra thần kỳ.

Giúp Thánh Nhân thành Thánh.

Điều đáng sợ hơn nữa là Vu Yêu hai tộc đã hiểu ra, vì Nhân tộc ra đời, khí vận của họ sống sờ sờ bị mất đi hai tầng.

Đó là tổn thất cực lớn, so với Vu Yêu đại chiến trước đây còn tổn thất thảm trọng hơn a!

Vu Yêu cũng vì lý do tương tự.

Nếu không kiêng kỵ Thánh Nhân Nữ Oa, Nhân tộc có lẽ đã bị Vu Yêu diệt tuyệt rồi chăng?

Nữ Oa thành Thánh, Hoàng Thiên cũng không để ý, những điều này đều nằm trong dự liệu của y.

Nhưng đối với Nhân tộc, y lại quan sát một phen, phát hiện có chút không giống với dự tính của y.

Không giống ở chỗ nào, y cũng không thay đổi Nhân tộc.

So với sự thay đổi trong quỹ tích ban đầu.

Nhớ rằng trong quỹ tích ban đầu, Nữ Oa không coi trọng Nhân tộc, bởi vậy Nhân tộc đã phải chịu vô tận tội lỗi.

Nhưng lúc này, Hoàng Thiên phát hiện Nhân tộc đã xảy ra biến hóa, Nữ Oa cũng đã thay đổi.

Không thể phủ nhận, sự tồn tại của Nữ Oa là căn bản để Nhân tộc có thể sống sót.

Nếu không có Nữ Oa tồn tại, Vu Yêu hai tộc khẳng định sẽ diệt Nhân tộc, hoàn toàn không cần thương lượng.

Huống chi nguyên nhân khởi đầu đâu có đơn giản như vậy.

Nữ Oa thành Thánh bị Thiên Đạo kiểm soát, há Nữ Oa muốn quản

thì quản?

Nhân tộc chú định phải quật khởi và tân sinh trong tôi luyện.

Đại Thế sở xu của Hồng Hoang đã quyết định.

Nữ Oa dù là Thánh Nhân cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Chỉ có những tồn tại ở cấp độ như Hoàng Thiên, sau khi biết được nhiều bí mật, mới không nhìn nhận một sự việc một cách đơn phương.

Đại Thế sở xu do Thiên Đạo đã định, Nữ Oa cũng không có cách nào.

Huống hồ ngọc không mài không thành khí, bảo hộ Nhân tộc quá mức nghiêm cẩn cũng không tốt, không trải qua phong ba bão táp sẽ không thấy cầu vồng.

Hồng Hoang có thiết luật, mọi thứ đều phải dựa vào sức mạnh bản thân, không thể trông cậy vào kẻ khác, dù là Nữ Oa.

Nhân tộc muốn trở thành nhân vật chính của Thiên Địa trong tương lai, giờ phút này, phải tự mình tranh thủ.

Bởi vậy, Hoàng Thiên sau khi quan sát một phen, cũng có chút cảm ngộ. *** "Sư huynh, người có nhìn ra Nhân tộc có chỗ nào đặc biệt không?" Sau khi Hoàng Thiên đuổi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn về, hai người họ không trở về Tây Phương mà bí mật quan sát Nhân tộc.

Tiếp Dẫn trầm tư một lúc, rồi mở miệng: "Không thể nhìn ra.

Trừ Tiên Thiên Đạo Thể ra, những thứ khác đều vô cùng yếu ớt.

Căn nguyên thì có thể so sánh, Đạo tâm cũng không tệ, nhưng ngoài ra thì không thể nhìn thấy điểm nào khác biệt." "Đúng vậy, ta cũng vô cùng kỳ quái.

Nữ Oa Thánh Nhân nhờ vậy mà thành Thánh, ta thấy Vu Yêu hai

tộc dường như cũng rất kiêng kỵ Nhân tộc.

Hay là ta bắt một nhóm Nhân tộc về xem xét?" "Sư đệ, tuyệt đối không được!

Nhân tộc là tộc quần do Nữ Oa Thánh Nhân sáng tạo, chúng ta không thể lỗ mãng.

Ngươi xem, những kẻ ẩn mình quan sát như ta đây, không ai dám làm càn.

Hãy nhớ kỹ, dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi, chúng ta tuyệt đối không thể lỗ mãng." Tiếp Dẫn Đạo Nhân luôn không quên sự đáng sợ của Thánh Nhân, nên vội vàng từ chối đề nghị của Chuẩn Đề.

"Thôi được rồi…" Chuẩn Đề không cam tâm hỏi: "Sư huynh, vậy ta phải làm sao?

Hồng Mông Tử Khí không có đầu mối, Đại Đạo Tạo Hóa của Nữ Oa Thánh Nhân lại khác biệt với ta.

Chương 545

Chẳng lẽ cứ tiếp tục chờ đợi như vậy sao?" "Ai, đúng vậy… Xem ra chúng ta chỉ có thể chờ đợi, chúng ta cũng chẳng còn cách nào khác.

Tam Thanh cũng như vậy, ta còn có thể làm gì?" Tiếp Dẫn thở dài một tiếng.

Nghe lời sư huynh, Chuẩn Đề cũng bất lực thở dài.

"Trước đó, Nữ Oa thành Thánh rồi du lịch Hồng Hoang, chắc hẳn đã cảm ngộ ra cơ duyên nên mới xuất ngoại du lịch Hồng Hoang rồi thành Thánh.

Vi huynh ta cảm thấy, trong đó chắc chắn không thiếu sự giúp đỡ của Thần Tôn…" Lời của Tiếp Dẫn khiến Chuẩn Đề cũng vô cùng đồng tình, cũng cảm thấy Nữ Oa có thể thành Thánh tuyệt đối không thể thiếu sự chỉ điểm của Thần Tôn tiền bối.

Bởi lẽ, lão sư Hồng Quân Đạo Tổ hiện giờ đã Hợp Đạo, nên không thể chỉ điểm Nữ Oa.

Do đó, toàn bộ Hồng Hoang có thể chỉ điểm Nữ Oa tồn tại, chỉ có vị Thần Tôn tiền bối thần bí kia.

"Đúng rồi, sư đệ, ngươi có phát hiện không, Nữ Oa Thánh Nhân thành Thánh nhờ Công Đức, chứ không phải sau khi Tam Thi viên mãn.

Ngươi có hiểu không?" Nghe lời này, Chuẩn Đề cũng ngẩn ra, rồi hỏi: "Sư huynh, ý của người là gì?" "Không sai.

Trước đây ta đều cho rằng phải Tam Thi hợp nhất mới có thể thành Thánh, nhưng hiện tại xem ra là không đúng.

Nếu có đại Công Đức, thì không cần phải Trảm Tam Thi.

Mặc dù không biết trong đó có liên quan đến Đạo hay không, ví như sức mạnh sau khi thành Thánh, hoặc còn có phương pháp nào khác?" Nghe xong lời của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngẩn người.

Hồng Quân Đạo Tổ đã giảng, Tam Thi viên mãn có thể thành Thánh.

Điều này có nghĩa là nếu không có Hồng Mông Tử Khí, cần phải khiến Tam Thi viên mãn rồi kết hợp với bản thân, cuối cùng cảm ngộ cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể.

Nếu có Hồng Mông Tử Khí thì không cần, chỉ cần Tam Thi viên mãn là được, Hồng Mông Tử Khí sẽ là cầu nối liên kết Tam Thi và bản thân.

Đạo Tổ cũng nói, người có đại Công Đức, Công Đức nhiều thì hoàn toàn không cần Hồng Mông Tử Khí cũng có thể thành Thánh.

Nữ Oa đã Tam Thi hợp nhất, lại kết hợp Công Đức thành Thánh, cuối cùng lại phân ra Thiện Thi.

Điều này rõ ràng cho thấy Nữ Oa Thánh Nhân không đi theo hai con đường mà Hồng Quân Đạo Tổ đã vạch ra, mà là đi được một nửa của cả hai con đường, sau khi kết hợp thì thành Thánh.

Tương đương với phương pháp Trảm Tam Thi + Công Đức thành Thánh.

Lúc này, Chuẩn Đề cũng đã hiểu ý của Tiếp Dẫn, rồi nói: "Lời sư huynh nói, ta trước đây đã sai lầm.

Không phải chỉ có thể Trảm Tam Thi thành Thánh, hoặc Công Đức thành Thánh, mà hoàn toàn có thể kết hợp Tam Thi hợp nhất và Công Đức để thành Thánh." "Đúng vậy!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân gật đầu.

"Vậy ta sau này không thể chỉ chăm chăm vào việc Trảm Thi, mà

còn phải xem xét Công Đức, cũng cần tính toán.

Sư huynh, ta nói đúng chứ?" Chuẩn Đề hỏi.

"Đúng vậy!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân gật đầu.

Ngoài ra, không chỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, Tam Thanh cũng hiểu ra điều này.

Họ từng cho rằng chỉ có hai phương pháp: hoặc Tam Thi hợp nhất, hoặc Công Đức thành Thánh.

Nhưng nay lại phát hiện không phải như vậy, hoàn toàn có thể kết hợp Công Đức và Tam Thi hợp nhất làm một.

Giải thích thông suốt điều này, vì sao Hồng Quân Đạo Tổ chưa từng có ai có thể đạt Hỗn Nguyên Đại La.

Hỗn Nguyên Đại La quá khó, giản dị như khó lên trời.

Hồng Mông Tử Khí đã giảm bớt hai bước cuối cùng của việc Trảm Tam Thi chứng Đạo, ban đầu tưởng rằng đã giảm bớt hai bước thì vô cùng may mắn.

Nhưng thực tế tàn khốc, chỉ khi bắt đầu Trảm Thi mới hiểu được, quá khó, Trảm một Thi đã vậy, đừng nói đến Tam Thi hợp nhất.

Mặc dù tu vi hiện tại đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Tam Thi hợp nhất, nhưng vẫn không thể đột phá Thánh Nhân.

Tam Thi hợp nhất rồi lĩnh ngộ Đạo của Thánh Nhân, ai biết phải chờ đến bao giờ?

Hoàn toàn không thấy hy vọng.

Bởi vậy, khi Tiếp Dẫn cho rằng trước đây đã sai, đơn thuần chỉ Trảm Tam Thi là không đúng, sau này nên coi trọng Công Đức mới phải.

Giống như Nữ Oa vậy, Công Đức và Tam Thi cùng nhau chứng Đạo Thánh Nhân.

Sau khi thông suốt, hai huynh đệ cũng cảm thấy không cần thiết phải quan sát Nhân tộc.

Ở đây quan sát Nhân tộc, chi bằng quay về suy nghĩ thật kỹ, không phải cũng có thể sáng tạo một tộc quần, thu hoạch Công Đức sao?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhanh chóng rời đi, quay về Tây Phương.

Cũng giống như họ, Tam Thanh cũng hiểu ra, quan sát Nhân tộc cũng vô dụng, chi bằng mau chóng quay về sáng tạo tộc quần đi.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử, khi nhìn Nhân tộc, cũng cuối cùng đã hiểu ra nguyên nhân Khí Vận đề thăng.

"Thì ra Thần Tôn trước kia lấy một giọt tinh huyết của ta, thì ra là dùng vào việc này.

Nhân tộc quả thật không hề đơn giản!

Bởi vì trong thân thể bọn họ đã pha loãng một giọt tinh huyết của bần đạo, khiến ta đạt được nhiều Khí Vận như vậy.

Nhân tộc, Khí Vận của họ quả thật khủng khiếp." Cảm thụ Khí Vận trong cơ thể, Trấn Nguyên Tử cũng không khỏi cảm khái.

"Thần Tôn đã trải một con đường như vậy cho ta, ta tuyệt đối không thể để Thần Tôn thất vọng.

Nếu Công Đức kết hợp có thể thành Thánh, vậy ta sẽ tìm cách thu được Công Đức!

Ta không tin Trấn Nguyên Tử ta không thể có Công Đức." Sau khi thông suốt, Trấn Nguyên Tử rời đi.

Mặc dù tu luyện là Thần Đạo, nhưng cũng có thể dùng Công Đức tu hành.

Chỉ là so với Tiên Đạo, dùng Công Đức tu luyện Thần Đạo sẽ chậm hơn một chút mà thôi.

Chương 546

Ngoài Trấn Nguyên Tử ra, các Đại Năng khác cũng rời đi sau khi thông suốt.

Thiện Thi của Nữ Oa vẫn luôn quan sát Nhân tộc và bảo vệ Nhân tộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ mới hiểu, nhiệm vụ Nữ Oa giao khó khăn đến mức nào.

Không thể trực tiếp giúp đỡ Nhân tộc, sự phát triển của Nhân tộc hoàn toàn phải dựa vào chính họ, nhưng phải đảm bảo Nhân tộc không bị hủy diệt.

Trong Hồng Hoang, một chủng tộc yếu ớt như Nhân tộc thực sự khó tồn tại.

Nếu không nhờ Nữ Oa Thánh Nhân che chở, e rằng Nhân tộc đã sớm bị diệt tuyệt rồi.

Điều khiến Nhân tộc khó chịu nhất là không thể trực tiếp ra tay, nên dù những năm qua Nhân tộc tổn thất không nhỏ, nhưng cũng hoàn toàn không có bất kỳ biểu hiện nào.

Các Đại Năng trong Hồng Hoang, mỗi người đều có thể dễ dàng diệt tuyệt Nhân tộc, bởi vậy Thiện Thi của Nữ Oa cũng vô cùng lo lắng.

May mắn thay, các Đại Năng đều đã rời đi, sự phát triển tiếp theo của Nhân tộc, phải xem Nhân tộc rồi.

Nhân tộc mới sinh vô cùng vô tri đối với Hồng Hoang, huống chi dưới tiền đề có Vu Yêu tồn tại, việc sinh tồn là vô cùng không dễ dàng.

Ba người có tu vi cao nhất trong Nhân tộc, nhìn Nhân tộc giống

như cỏ nhỏ lay động trong gió, đột nhiên cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Làm thế nào để Nhân tộc có thể đứng vững trong Hồng Hoang, đó là yếu tố đầu tiên… *** Thời gian phi thệ, thoáng chốc đã lại ngàn năm trôi qua… "Ai, không lâu trước đây, đột nhiên gió lớn nổi lên, Nhân tộc chúng ta lại tổn thất hơn mười vị tộc nhân rồi." Tại một vùng đất rộng lớn của Nhân tộc, một nhóm người đứng đó than thở với vẻ mặt buồn rầu.

Sinh tồn không dễ dàng, nơi như Hồng Hoang này, ngay cả gió mưa bình thường cũng không thể dễ dàng chống đỡ.

Thỉnh thoảng có gió dữ mưa lớn, luôn khiến Nhân tộc tổn thất thảm trọng.

Không hiểu bất kỳ phương pháp tu luyện nào, để duy trì nguyên khí dồi dào, chỉ có thể ăn đồ vật, không thể không chiến đấu để kiếm ăn.

Chiến đấu có tổn thất, bởi vậy mỗi người trên thân đều đầy vết thương.

Đối với Nhân tộc mới sinh, mọi thứ đều là khởi đầu mới!

"Đúng rồi, không lâu trước đây, kẻ bị sét đánh tên là Khôi thế nào rồi?" Có người hỏi.

"Khôi thì không sao, chỉ là có chút bị đả kích, gần đây luôn mang vẻ mặt nặng trĩu tâm sự." Có người trả lời.

"Vậy thì tốt, Khôi tuy chỉ có tu vi Chân Tiên, nhưng năng lực học tập không tệ, luôn có những phát hiện mới, đối với Nhân tộc chúng ta là vô cùng quan trọng, mọi người hãy chăm sóc tốt cho Khôi." "Rõ!" Sau khi Nhân tộc kết thúc bàn bạc, một nữ tử đi đến trước mặt Khôi đang thất thần.

"Khôi, ngươi đang buồn bã gì vậy?

Không phải bị sét đánh cho ngốc luôn rồi chứ?

Được rồi được rồi, không bị sét đánh chết là may mắn lắm rồi!" Nữ tử này tên là Liên, do Khôi đặt tên.

Lúc này trong Nhân tộc, hầu như không có xưng hô, chỉ có vài vị có tu vi cao nhất mới có mấy xưng hô đơn giản.

"Liên, ta không sao, ta chỉ đang suy nghĩ một số chuyện mà thôi.

Đúng rồi, ta về trước đây, ta cảm thấy ta hình như lại thông suốt thêm được một chút." Nói xong, Khôi trực tiếp đứng dậy, chạy về túp lều của mình, bỏ lại Liên với vẻ mặt ngơ ngác. *** Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc lại tám vạn năm trôi qua… Sau vạn năm củng cố, Trấn Nguyên Tử đã lĩnh ngộ cơ duyên.

"Thì ra ý của Thần Tôn là, Đạo của linh, chỉ có thể làm phụ trợ, không thể thay thế Đại Đạo của Thiên Địa." "Đại Đạo Đại Địa mênh mông như biển cả, cộng thêm Nhân Sâm Quả Thụ của bần đạo là Đạo của sự sống.

Đại Địa và sinh cơ, trước đây ta cảm ngộ, nay phải biến thành Đại Đạo Sinh Linh của Đại Địa." "Thần Tôn có thể lợi dụng Khí Vận Linh Đạo, che chở chúng linh, không cần chuyên môn cảm ngộ.

Hình như Thần Tôn muốn lập lời thề với Thiên Đạo che chở một mạch linh trí, linh của cây cỏ, linh của núi đá, các loại sinh linh hiếm có đều có thể." Lúc này, Trấn Nguyên Tử cũng cảm thấy bàng hoàng, trong lòng cũng đã thông suốt mọi chuyện.

"Đã hiểu, thì ra là như vậy.

Thần Tôn truyền Đạo lập Thần Đạo, vậy bần đạo sẽ lập một giáo.

Nữ Oa Thánh Nhân sáng tạo Nhân tộc thành Thánh, con đường này không thích hợp với bần đạo, vậy bần đạo sẽ sáng lập một giáo phái!" "Oanh long!" Nghĩ đến đây, Trấn Nguyên Tử cảm thấy tu vi của mình

bắt đầu rung chuyển, tu vi đã không có tiến triển trong vô tận năm tháng, vào khoảnh khắc ý niệm của Trấn Nguyên Tử thông suốt, cuối cùng đã xuất hiện dấu hiệu.

Chỉ thấy Trấn Nguyên Tử nhanh chóng bay vào hư không, các sinh linh của Ngũ Trang Quán, Hư Độ, v.v., đột nhiên phát hiện trên người lão sư đang dần ngưng tụ một cỗ uy áp.

"Hoa!" Lúc này, Thiên Địa run rẩy, một cỗ uy áp không tên hiển hiện… "Thiên Đạo tại thượng, Thần Tôn tại thượng!

Ngô (Ta) nãi Thần Đạo Chí Tôn Chí Cao Vô Thượng, Đạo Đức Thần Tôn, Thần Đạo đệ tử Trấn Nguyên Tử dưới trướng Hoàng Thiên Đại Thần Tôn, sinh ra từ Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn Nhân Sâm Quả Thụ, là một trong thập đại cực phẩm Linh Căn hiển hóa mà thành!" "Nay Ngô Trấn Nguyên Tử, cảm thấy sự tồn tại của chúng linh, vận mệnh đa đoan, hiểm trở vô cùng.

Ngô Trấn Nguyên Tử nguyện hướng Thiên Đạo lập thề, nguyện ý hướng Thần Tôn lập thề, từ nay về sau che chở thảo mộc chi linh, vân vụ chi linh, hoa vũ chi linh, sơn thạch chi linh.

Y theo Địa Thư trong Thiên Địa Nhân Tam Thư trấn áp Khí Vận Linh Giáo.

Linh Giáo, lập!" Sau khi Trấn Nguyên Tử hoàn thành lời thề, cảm thấy ý niệm thông đạt, Thiên Địa vô cùng yêu mến.

Chỉ thấy một đạo Công Đức khổng lồ lao xuống.

"Trấn Nguyên Tử Đại Thần thành Thánh?" "Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân, Công Đức vô lượng…" Vô tận sinh linh, đặc biệt là thảo mộc, sơn xuyên, vân vụ, hoa vũ, sơn thạch và các sinh linh khác, cũng cảm thấy một cỗ chỉ dẫn không tên.

Khi Trấn Nguyên Tử tuyên bố thành lập Linh Giáo, chúng linh

hiểu ra, nơi các linh tồn tại đã xuất hiện, Đại Năng che chở đã xuất hiện.

Trấn Nguyên Tử Đại Thần… không, phải là Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân, đã thành lập Linh Giáo, che chở sự tồn tại của chúng linh.

"Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân đại từ bi!" "Ngô đẳng bái tạ Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân đại từ bi!" Vô số chúng linh kính bái Trấn Nguyên Tử, Công Đức to lớn trên hư không cũng nhanh chóng tiến nhập vào thể nội Trấn Nguyên Tử.

"Ông!" Một cỗ uy áp Thiên Địa lập tức quét khắp Hồng Hoang, kẻ nên quỳ đều quỳ xuống, kẻ không nên quỳ cũng ngẩn người.

Trấn Nguyên Tử thành Thánh, vị Thánh Nhân thứ ba đã xuất hiện.

Sau Nữ Oa Thánh Nhân, trừ Hồng Quân Đạo Tổ đã Hợp Đạo, vị Thánh Nhân thứ hai của Thiên Địa đã xuất hiện.

"Hôm nay Ngô thành Thánh, chúng sinh hãy hạ mình!" Thánh Nhân xuất thế, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Vô số tiên âm xuất hiện giữa không trung, ức vạn tường vân hội tụ thành vô số tường thụy và thụy thú vờn quanh, lại phát ra đủ loại âm thanh vi diệu.

Thiên Địa trào dâng từng đóa ngũ sắc thải liên, hương thơm thanh khiết bay xa, vô cùng chân thực, trên bầu trời từng đóa kim hoa từ trên trời rơi xuống.

Chương 547

Phàm là linh vật bị kim hoa nhiễm vào đều khai mở linh trí.

Dị tượng Thánh Nhân xuất thế hoành sinh, thụy khí bao phủ không trung, tử khí tràn ngập Đông Phương, ban phúc trạch cho chúng sinh Thiên Địa Hồng Hoang.

"Ngô đẳng bái kiến Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân!" "Ngô đẳng bái tạ!" *** Từng tiếng bái tạ vang lên, Trấn Nguyên Tử cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái nhập định, một cảm giác nắm giữ vĩ lực Thiên Địa ùa đến.

Giống như Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử hiểu thế nào là Thánh Nhân.

Ngoài ra, Trấn Nguyên Tử vì Lập Giáo thành Thánh, nên không cần như Nữ Oa, lập tức đi khai tích không gian ở Thiên Ngoại Thiên.

Mặc dù Trấn Nguyên Tử cũng cần khai tích, nhưng không gấp gáp vào lúc này.

Hơn nữa, Thiên Đạo có lệnh, Thánh Nhân cần giảng Đạo cho chúng sinh.

Trấn Nguyên Tử cũng không dám chậm trễ.

"Một vạn năm sau, Ngô sẽ giảng Đạo, giảng về Đại Đạo Sinh Linh Đại Địa, hữu duyên giả đều có thể đến nghe." Trấn Nguyên Tử vận dụng vĩ lực Thánh Nhân, thanh âm lập tức truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, vô số Đại Năng đều nghe thấy lời của Trấn Nguyên Tử.

"Thánh Nhân từ bi…" "Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân đại ân đại đức!" Vô tận sinh linh vui mừng khôn xiết, không cần phải đi Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên, điều này tốt hơn Nữ Oa Thánh Nhân rất nhiều.

Nữ Oa Thánh Nhân giảng Đạo thì phải đi vào Hỗn Độn mới có thể nghe được.

Phải biết rằng, gián tiếp chín mươi chín phần trăm sinh linh của Hồng Hoang, với tu vi của họ không thể đi tới Hỗn Độn được.

Nhưng, Ngũ Trang Quán nằm trong Hồng Hoang, hoàn toàn có thể đi tới.

Dù chỉ ban phúc trạch cho khu vực xung quanh Ngũ Trang Quán, nhưng những sinh linh nhỏ yếu ở xa cũng không thể bỏ qua.

Dù sao, đây cũng là một đại cơ duyên!

Ngoài ra, Trấn Nguyên Tử Lập Giáo thành Thánh, việc giảng Đạo tự nhiên được coi trọng hơn Nữ Oa tạo người thành Thánh.

Vì sự phát triển của giáo phái sau này, vì Khí Vận, Trấn Nguyên Tử chắc chắn sẽ vô cùng coi trọng.

Dù Thiên Đạo không có lệnh, Trấn Nguyên Tử ngay khoảnh khắc Lập Giáo thành Thánh, đã hiểu ra trách nhiệm của mình.

Muốn Khí Vận lớn mạnh, chỉ có thể khiến giáo phái của mình lớn mạnh.

May mắn thay, giáo phái che chở sự tồn tại của chúng linh, cũng tránh được việc đối lập trực tiếp với Vu, Yêu, Tiên, Ma, v.v.

Linh Giáo của Trấn Nguyên Tử, khác biệt với Nhân Giáo, Tiệt Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, có ưu thế của riêng mình.

Lập Giáo thành Thánh và Tạo Người thành Thánh là khác nhau.

Nữ Oa không nợ Công Đức Thiên Đạo, càng tự do, sau này cũng sẽ càng mạnh mẽ.

Lập Giáo thực ra là vay mượn Công Đức của Thiên Đạo, dùng hành động sau này để hoàn trả.

Vay càng nhiều, càng mệt mỏi.

Tam Thanh có Công Đức Bàn Cổ Khai Thiên, chỉ cần dựa theo lời thề mà truyền bá giáo nghĩa là được.

Nhìn Tây Phương Giáo, vì bản thân không có Công Đức, thành Thánh hoàn toàn dựa vào việc vay mượn Thiên Đạo, nên sẽ cực kỳ mệt mỏi.

Nếu không hoàn trả, sẽ biến thành con rối hoàn toàn của Thiên Đạo, tự nhiên phải tính toán từng li từng tí, tìm cách khiến Phật Giáo hưng thịnh, để hoàn trả Công Đức Nhân Quả. *** "Cung hạ lão sư chứng Đạo thành Thánh, từ nay vạn vạn kiếp bất diệt, được hưởng vĩnh hằng, đệ tử xin cung hạ lão sư." "Cung hạ lão gia chứng Đạo thành Thánh, từ nay vạn vạn kiếp bất diệt, được hưởng vĩnh hằng, ngô đẳng xin chúc mừng lão gia!" Toàn bộ sinh linh trong Ngũ Trang Quán đều cung hạ Trấn Nguyên Tử đắc Đạo thành Thánh.

Sau này có Thánh Nhân che chở, quả là vận may lớn!

"Đều đứng dậy đi!" Trấn Nguyên Tử cũng hăng hái khí phách, mình đã thành Thánh… không đúng, cuối cùng cũng đã bước vào cảnh giới Thần Đế!

Cuối cùng cũng không phụ Thần Tôn, cuối cùng cũng bước vào cảnh giới Thần Đế, trở thành vị Thánh Nhân thứ ba của Hồng Hoang.

Ngay khoảnh khắc vừa trở thành Thánh Nhân, Nữ Oa đã truyền âm cung hạ một phen.

Các Đại Năng khác thì không có tầng thứ để truyền âm cung hạ.

Thánh Nhân thì khác.

Vào khoảnh khắc tu vi Trấn Nguyên Tử bước vào Thần Đế, Ngũ Trang Quán cũng đã trải qua sự biến hóa vĩ đại.

Đạo Trường của Thánh Nhân há có thể bình thường được?

Đó là sự biến hóa mà Thiên Đạo ban tặng, nhìn qua thần bí khó lường, uy nghiêm và mênh mông.

Bản thể Nhân Sâm Quả Thụ cũng vậy, đã trải qua sự biến hóa vĩ đại, cao vút mây xanh, cao chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng.

Thậm chí cả trong bản nguyên cũng bắt đầu từ từ thoát biến, nhưng Nhân Sâm Quả Thụ chung quy vẫn lấy Thần Đạo làm gốc.

Sau khi cảm ngộ sự mạnh mẽ của Thánh Nhân một phen, Trấn Nguyên Tử hài lòng gật đầu.

Hơn nữa, sau khi thành Thánh, hiểu được những bí mật đó, Trấn Nguyên Tử càng thêm tôn kính Thần Tôn Hoàng Thiên.

Thần Tôn bất khả chiến bại, địa vị cao đến mức khó tin, ngay cả Thiên Đạo cũng khuất phục dưới Thần Tôn.

Thật quá bất khả tư nghị. *** Côn Luân Sơn Tam Thanh lúc này cũng đang điên cuồng bế quan.

Bây giờ Nữ Oa đã thành Thánh, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng trở thành Thánh Nhân.

Điều này cũng khiến họ cảm thấy áp lực to lớn, thúc giục họ thiết tha muốn chứng Đạo thành Thánh.

Nếu để hai người Tây Phương giành trước, thì thể diện của họ thật sự sẽ càng mất mặt.

Là thủ lĩnh của Tam Thanh, đệ tử đầu tiên của Hồng Quân, Lão Tử tuy thần sắc đạm nhiên, nhưng trong lòng lại cảm thấy áp lực.

Nhưng bây giờ vẫn không có chút minh ngộ nào, cơ duyên thành Thánh của mình ở đâu, trong lòng tự nhiên có chút sốt ruột.

Chương 548

Lúc này, trong thức hải của Lão Tử đột nhiên vang lên một đạo truyền âm: "Muốn thành Thánh Nhân tôn quý, có thể đến Nhân tộc một chuyến." Lúc này, sắc mặt Lão Tử lập tức biến đổi.

Giọng nói kia là giọng của Nữ Oa, mục đích dường như muốn chỉ rõ cơ duyên thành Thánh đang ở đâu.

Chẳng lẽ cơ duyên thành Thánh nằm trên Nhân tộc mới sinh kia?

Trong lời nói, Nữ Oa nói Nhân tộc không có chút đặc biệt nào, nhưng Nữ Oa tạo người thành Thánh, bây giờ, cơ duyên thành Thánh cũng nằm trên Nhân tộc, Nhân tộc quả thật phi phàm như vậy.

Mặc dù Nữ Oa không nói rõ, nhưng đã chỉ rõ phương hướng cho Lão Tử.

Dù chỉ có một phần vạn cơ hội, Lão Tử cũng sẽ không bỏ lỡ.

Thế là Lão Tử nói với Thông Thiên và Nguyên Thủy: "Nhị đệ, Tam đệ, Vi huynh ta trong lòng đã có chút minh ngộ, cơ duyên thành Thánh của ta không ở Côn Luân, mà ở Hồng Hoang.

Bởi vậy ta định du lịch một chuyến Hồng Hoang.

Hai đệ hãy ở lại đây, sớm ngày tham ngộ Hồng Mông Tử Khí." Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe lời Lão Tử, cũng không nói nhiều, gật đầu.

Sắc mặt Thông Thiên thì không có gì khác thường, thậm chí còn có chút vui mừng.

Nhưng sắc mặt Nguyên Thủy thì có chút biến hóa.

Bởi vì Lão Tử đã sớm ngộ ra cơ duyên thành Thánh trước mình,

trong lòng cũng có chút bất bình.

Trước Nữ Oa thành Thánh, bây giờ Trấn Nguyên Tử cũng thành Thánh, nay Lão Tử cũng ngộ được cơ duyên thành Thánh, vậy cơ duyên thành Thánh của mình ở đâu?

Sau khi Lão Tử từ biệt Nguyên Thủy và Thông Thiên, liền trực tiếp giá vân đến nơi Nhân tộc cư trú.

Tại Nhân tộc chi địa, Lão Tử hóa thành một lão giả, du lịch trong Nhân tộc, không ngừng quan sát Nhân tộc.

Lão Tử thấy, Nhân tộc tuy yếu ớt, nhưng lại kiên nghị phi thường.

Quan trọng hơn, tất cả đều có Tiên Thiên Đạo Thể, dường như là thiên tài tu Đạo bẩm sinh.

Điều càng khiến Lão Tử chấn kinh là, Nhân tộc xuất thế cũng không quá mấy chục vạn năm, trong môi trường như Hồng Hoang, vậy mà lại có thể phát triển nhanh chóng đến vậy?

Thậm chí có một bộ phận Nhân tộc dựa vào phương pháp thổ nạp phổ thông nhất, từng bước một bước vào Tiên Đạo.

Lão Tử hành tẩu trong Nhân tộc nhiều năm, phát hiện tuổi thọ của Nhân tộc tuy không được lâu dài như các loại tồn tại khác, nhưng tốc độ sinh sôi nảy nở lại vô cùng nhanh chóng.

Trong những năm qua, số người đã đạt đến hàng trăm triệu.

Dù nhiều Nhân tộc chết vì bệnh tật, bị yêu thú sát lục, thiên tai nhân họa, v.v., nhưng đặc biệt là Khí Vận của Nhân tộc so với khi mới xuất thế, đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, không chỉ một chút.

Nhân tộc phi phàm như vậy, khiến Lão Tử cảm xúc dạt dào.

Nhưng cùng với thời gian du lịch Nhân tộc càng ngày càng lâu, Lão Tử càng cảm thấy cơ duyên thành Thánh nằm ở Nhân tộc.

Hồng Mông Tử Khí trong thức hải của Lão Tử cũng cùng với việc Lão Tử du lịch Nhân tộc mà chấn động ngày càng mạnh mẽ.

Đồng thời, liên hệ giữa Hồng Mông Tử Khí và Nguyên Thần cũng càng thêm mãnh liệt.

Hiện tại chỉ còn thiếu một sự đốn ngộ, một sự đốn ngộ có thể khiến mình chứng Đạo thành Thánh.

Nhưng một sự đốn ngộ như vậy dường như lại có thể gặp mà không thể cầu.

Dù Lão Tử hiểu rõ cơ duyên thành Thánh nằm ở Nhân tộc, nhưng lại không biết làm thế nào để đoạt được cơ duyên đó.

Bởi vậy, chỉ có thể vừa du lịch Nhân tộc, vừa suy tư về nơi cơ duyên.

Càng ở thời điểm này, càng không thể sốt ruột, loại chuyện này cũng không phải sốt ruột là được.

Hành tẩu trong Nhân tộc, Lão Tử không ngừng suy tư Nhân tộc rốt cuộc còn thiếu sót gì?

Từ khi nghe Đạo ở Ngọa Hoàng Thiên đến nay đã rất lâu, Nhân tộc đã trải qua giai đoạn khó khăn nhất.

Mặc dù Nhân tộc hiện tại vẫn đang phải đối mặt với nguy hiểm.

Nhưng quả thực đã vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, lúc này Nhân tộc đã học được phương pháp Luyện Khí, học được cách săn giết dã thú yêu thú.

Chỉ biết làm thế nào để sinh tồn trong Hồng Hoang, nhưng mọi thứ dường như chỉ là một khởi đầu.

Nhân tộc đang không ngừng phát triển, mò mẫm tiến về phía trước.

Muốn thật sự lớn mạnh, tất phải có tất cả Đạo tu hành.

Trong Hồng Hoang, thực lực là tôn, chỉ bằng một số phương pháp Luyện Khí thô thiển, làm sao có thể thật sự bước lên vũ đài Hồng Hoang?

Lúc này, trong lòng Lão Tử có một loại minh ngộ, đột nhiên nghĩ đến một phương pháp tương tự như Trấn Nguyên Tử thành Thánh.

Trấn Nguyên Tử sáng lập Linh Giáo để che chở linh chi sinh linh, vậy tại sao mình không thể sáng tạo một giáo phái, để Nhân tộc bước vào con đường tu hành?

Giáo hóa Nhân tộc, truyền cho họ Đạo tu hành, tức là cơ duyên thành Thánh.

Hơn nữa, Lão Tử cũng hiểu, mặc dù có Thái Thanh Tiên Pháp, nhưng đó phải là truyền thụ cho đệ tử thân truyền.

Không thể truyền Thái Thanh Tiên Pháp cho toàn bộ Nhân tộc, cũng chưa chắc thích hợp với tất cả Nhân tộc, bởi vậy cần phải tìm một con đường khác, tìm một Đạo tu luyện thích hợp với Nhân tộc.

Trên đỉnh một ngọn núi, Lão Tử tĩnh tọa ở đó vạn năm.

Căn cứ vào thể chất Nhân tộc, ông suy diễn phương pháp tu hành.

Từ từ, một Đạo tu hành hoàn toàn mới, liền hiện ra trong thức hải của Lão Tử, đó chính là Kim Đan Đại Đạo lừng danh sau này.

Phương pháp tu hành vừa thành, trên mặt Lão Tử cuối cùng cũng lộ ra một tia mỉm cười, tự nhủ: "Đạo của Ngô đã thành!" Ngồi xếp bằng trên đỉnh núi lớn, quanh thân Lão Tử tỏa ra khí Thái Thanh, một tòa Thái Thanh Pháp Tướng hiện ra phía sau ông, không ngừng biến lớn.

Dần dần, hóa thành một vị cự nhân đội trời đạp đất, nhìn xuống

Nhân tộc chi địa, cất tiếng cao giọng: “Ngô nãi thủ lĩnh Tam Thanh, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn Lão Tử, du lịch Nhân tộc vạn năm, thấy các ngươi khó cầu Tiên Đạo, đặc biệt mở đàn giảng đạo.” “Đạo khả Đạo, phi thường Đạo; Danh khả Danh, phi thường Danh.

Vô danh, Thiên Địa chi thủy; hữu danh, vạn vật chi mẫu.

Chương 549

Cố thường vô dục, dĩ quan kỳ diệu; thường hữu dục, dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất dị danh, đồng vị chi Huyền, Huyền chi hựu Huyền, chúng diệu chi môn." "Thiên hạ giai tri mỹ chi vi mỹ, tư ác hĩ; giai tri thiện chi vi thiện, tư bất thiện dĩ.

Cố hữu vô tương sinh, nan dịch tương thành, trường đoản tương hình, cao hạ tương khuynh, âm thanh tương hòa, tiền hậu tương tùy.

Dĩ Thánh Nhân xử vô vi chi sự, hành bất ngôn chi giáo." "Vạn vật tác yên bất từ, sinh bất hữu, vi bất thị, công thành phất cư.

Phu duy phất cư, dĩ bất khứ.

Bất thượng hiền, sử dân bất tranh; bất quý nan đắc chi hóa, sử dân bất vi đạo; bất kiến khả dục, sử dân tâm bất loạn.

Dĩ Thánh Nhân chi trị, hư kỳ tâm, thực kỳ phúc, nhược kỳ chí, cường kỳ cốt; thường sử dân vô tri, vô dục.

Sử phu trí giả bất cảm vi dã.

Vi vô vi, tắc vô bất trị." *** Thanh âm của Lão Tử truyền khắp toàn bộ Nhân tộc, tất cả Nhân tộc đều nghe đến như si như túy.

Ba vị Nhân tộc Tam Tổ là Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cũng lộ vẻ vui mừng.

Danh tiếng của Tam Thanh, trong Hồng Hoang, là lừng lẫy, Bàn Cổ Chính Tông, đệ tử của Hồng Quân, Thánh Nhân định sẵn.

Nay Lão Tử truyền Đạo cho Nhân tộc, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Kim Đan Đại Đạo mà Lão Tử giảng dạy quả là một trận cam lâm đối với Nhân tộc, vì Nhân tộc thiếu nhất là một Đạo tu hành hoàn chỉnh.

Kim Đan Đại Đạo huyền diệu dị thường, nhưng cũng vô cùng thích hợp với Nhân tộc.

Lão Tử vừa giảng Đạo, Nhân tộc vừa tu luyện Kim Đan Đại Đạo.

Toàn bộ thực lực của Nhân tộc không nghi ngờ gì đã được đề thăng đáng kể trong lần giảng Đạo này, có thể nói là một đại cơ duyên.

Hơn nữa, có người cũng phát hiện Kim Đan Đại Đạo mà Lão Tử truyền xuống tuy có lợi cho Nhân tộc, nhưng tiến triển lại vô cùng chậm chạp.

Dường như thích hợp với Kim Đan Đại Đạo, nhưng lại không thích hợp với Tiên Đạo Hồng Hoang, trong thể nội luôn có một loại cảm giác bài xích Tiên Đạo.

Nhưng, mọi người tuy có loại cảm giác đó, nhưng cũng không để ý, từng người từng người đều đắm chìm trong Kim Đan Đại Đạo mà Lão Tử truyền xuống.

Đương nhiên, người được lợi không chỉ riêng Nhân tộc, Lão Tử cũng vậy.

Cùng với việc giảng Đạo cho Nhân tộc, ông có thể cảm nhận rõ ràng Hồng Mông Tử Khí trong thức hải đang không ngừng dung hợp với Nguyên Thần.

Khí tức của ông cũng giống như Nữ Oa mà nhanh chóng đề thăng.

Lúc này Lão Tử cũng cảm nhận rõ ràng cánh cửa Hỗn Nguyên Thánh Nhân đang mở ra.

Lão Tử giảng Đạo cho Nhân tộc một cách công khai như vậy, tự nhiên cũng đã thu hút sự chú ý của Hồng Hoang và các phương.

Đặc biệt, sau khi cảm nhận được khí tức huyền diệu trên người Lão Tử, mọi người trong lòng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cảnh tượng này chẳng phải giống hệt cảnh Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân thành Thánh vạn năm trước đó sao?

Chẳng lẽ Lão Tử cũng sắp thành Thánh?

Sau vạn năm, tiếp nối Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, lại một vị Thánh Nhân nữa sắp đản sinh sao?

Thời đại Thánh Nhân sắp sửa giáng lâm hoàn toàn sao?

Kèm theo sự chú ý đó là, Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo rốt cuộc có gì đặc biệt?

Nữ Oa sáng tạo người thành Thánh, bây giờ ngay cả Lão Tử giáo hóa cũng sắp thành Thánh, có thể nói một tộc thành hai Thánh, cũng có thể thấy Nhân tộc tuyệt đối không tầm thường.

Người cảm xúc sâu sắc nhất cũng chính là Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người.

Lão Tử rời đi, đến Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên thành Thánh.

Không ngờ vạn năm sau, ông thật sự đã tìm được cơ duyên thành Thánh.

Điều càng khiến họ bất ngờ là, cơ duyên thành Thánh của Lão Tử cũng ứng nghiệm trên Nhân tộc mới sinh.

Nhưng điều khiến hai người bất lực là, họ vẫn chưa ngộ được cơ duyên thành Thánh của mình ở đâu.

Còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, hai người lúc này chỉ đang nhìn Đông Phương với vẻ mặt khổ sở.

Dáng vẻ của hai người lúc này, cứ như ai đó đã nợ họ tám mươi tám vạn vậy.

Cũng không trách được, giống như Nguyên Thủy và Thông Thiên, hiện tại họ đều chưa nắm bắt được cơ duyên thành Thánh của mình ở đâu.

Nhưng bây giờ Lão Tử sắp thành Thánh, sau đó chắc chắn sẽ chỉ điểm Nguyên Thủy và Thông Thiên, dù sao họ cũng là ba huynh đệ mà.

Nhưng hai người họ thì phải làm sao đây? *** "Đại Đạo phiếm hề, kỳ khả tả hữu.

Vạn vật thị chi dĩ sinh bất từ, công thành bất danh hữu.

Y dưỡng vạn vật bất vi chủ, thường vô dục khả danh vu tiểu, vạn vật quy yên, bất vi chủ, khả danh vi đại.

Dĩ kỳ chung bất tự vi đại, cố năng thành kỳ đại." Lão Tử đã giảng Đạo tại Nhân tộc ròng rã bảy bảy bốn mươi chín năm, Kim Đan Đại Đạo mà ông giảng dạy trực thông Đại La, đồng thời cũng khiến toàn bộ Nhân tộc thực lực tăng lên một tầng thứ.

Có phương pháp tu hành này, Nhân tộc tất nhiên sẽ phát triển càng nhanh chóng, thực lực cũng sẽ càng mạnh mẽ.

Thời gian giảng Đạo vừa mãn, Lão Tử liền cảm thấy cơ duyên thành Thánh đã đến.

Chỉ thấy Lão Tử vươn người, bước lên hư không, phất tay một cái, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ liền xuất hiện trong tay ông.

Một cỗ khí thế cường đại huyền chi hựu huyền trực xông lên tận trời, toàn bộ Nhân tộc đều cảm nhận được áp lực cực lớn.

Lúc này, Lão Tử cất tiếng nói: “Thiên Đạo tại thượng!

Chương 550

Ngô nãi Thái Thanh Lão Tử của Tam Thanh, nay cảm ngộ Đại Đạo đã thành, lập Nhân Giáo để giáo hóa Nhân tộc, lấy Thái Cực Đồ làm Trấn Giáo Chi Bảo, trấn áp Khí Vận Nhân Giáo.

Nhân Giáo, lập!" Lời của Lão Tử vừa thốt ra, trên trời xuất hiện Kim Quang Công Đức khổng lồ, luồng Kim Quang Công Đức này chia làm hai.

Trong đó chín phần Công Đức Kim Quang tiến nhập vào thể nội Lão Tử, Lão Tử cũng lập tức bùng phát ra khí thế cường đại, chúng sinh Hồng Hoang cũng vì thế mà run rẩy.

Nhân tộc gần đó cũng quỳ bái nhìn về phía Lão Tử, trong Hồng Hoang vang lên một khúc tiên nhạc, dị hương phiêu diêu, tường thụy không ngừng.

Lão Tử thành Thánh, thời đại Thánh Nhân giáng lâm, không nghi ngờ gì đã khiến lần Lượng Kiếp này trở thành một mùa thu đầy biến động.

Côn Luân Sơn "Ha ha ha, đại ca thành Thánh!" "Ha ha ha…" Lúc này, sự bất bình trong lòng Nguyên Thủy cũng đã dịu đi.

Vốn dĩ chỉ là sự bất bình nhất thời, bây giờ Lão Tử thành Thánh, mọi bất bình trong lòng cũng đã tan biến.

Thông Thiên và Nguyên Thủy, lúc này vô cùng kích động.

Đại ca của họ cuối cùng cũng thành Thánh, Tam Thanh một mạch tương thừa Khí Vận tương liên, bây giờ Lão Tử thành Thánh, thì việc họ thành Thánh cũng không còn xa nữa.

Tây Phương Linh Sơn "Lão Tử thành Thánh??" Lúc này, Chuẩn

Đề và Tiếp Dẫn vạn vạn không ngờ rằng sau vạn năm Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân chứng Đạo, Lão Tử lại theo kịp.

Lúc này, họ thật sự cảm thấy áp lực.

Làm sao hai vị vẫn chưa lĩnh ngộ được Hồng Mông Tử Khí đây? *** Lão Tử lập Nhân Giáo, giáo hóa Nhân tộc, Công Đức đã đủ để thành Thánh.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là, Công Đức từ trời giáng xuống, chỉ có chín phần quy về Lão Tử.

Một phần còn lại trực tiếp bay về phía Ngọa Hoàng Thiên ngoài Hỗn Độn.

Một phần Công Đức này quy về ai, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Nhưng điều mà mọi người không hiểu là, Lão Tử thành Thánh, vì sao Nữ Oa lại có thể phân được Công Đức?

Chẳng lẽ vì Nhân tộc là do Nữ Oa sáng tạo?

Thực ra, nguyên nhân này chỉ có Lão Tử và Nữ Oa rõ ràng.

Bởi vì Lão Tử thành Thánh có công lao chỉ điểm của Nữ Oa.

Nguyên nhân lớn nhất là Lão Tử dựa vào việc sáng tạo Nhân Giáo mới trở thành Thánh Nhân, mà Nhân tộc là do Nữ Oa sáng tạo.

Bởi vậy dưới công lao chỉ điểm, dưới công lao sáng tạo Nhân tộc, Nữ Oa tự nhiên được một phần Công Đức.

Điều này cũng khiến Lão Tử cảm thấy có chút bất lực.

Nữ Oa bây giờ đã có được Công Đức, lại khiến ông nợ Nữ Oa một ân tình.

Hơn nữa, Lão Tử Lập Nhân Giáo thành Thánh, đã đoạt mất một

phần Khí Vận của Nữ Oa trong Nhân tộc, càng kết hạ một phần Nhân Quả.

Ân tình thì dễ trả, nhưng Nhân Quả thì khó dứt.

Hơn nữa Lão Tử cũng biết không thể tránh khỏi, Lập Nhân Giáo, ông liền chiếm lấy ba phần Khí Vận Nhân tộc, trong đó một phần là đoạt từ Nữ Oa.

Điều này có nghĩa là Nữ Oa vốn có năm phần Khí Vận trong Nhân tộc nay chỉ còn lại bốn phần, tự nhiên đã kết hạ một phần Nhân Quả.

Nhân Quả không nhỏ.

Hiện giờ Lão Tử thành Thánh, tự nhiên có thể thấy được Thiên Đạo Huyền Cơ, cũng đã phát hiện sự dị thường của Khí Vận Nhân tộc.

Một phần Khí Vận của Thiên Địa Nhân Vật Chính tương lai, đó không phải là một phần Nhân Quả nhỏ, sau này cần phải bồi thường.

Nhưng so với việc thành Thánh, quả thật không đáng nhắc đến, bởi vậy Lão Tử cũng không bận tâm đến việc nợ một phần Nhân Quả đó.

Lão Tử thành Thánh, tu vi là Thánh Nhân sơ kỳ, nhưng nhìn qua quả thật mạnh hơn Nữ Oa một chút.

Nhưng mọi người đều không biết, Lão Tử chỉ bề ngoài vậy thôi, Nữ Oa và Lão Tử ai mạnh ai yếu thật sự không ai biết.

Lão Tử có một trong Tam Bảo Khai Thiên là Thái Cực Đồ trong tay, nên chiến lực có thể mạnh hơn Nữ Oa một chút.

Nhưng Nữ Oa lại có Công Đức lớn khi sáng tạo Nhân tộc.

Bởi vậy hai người ai thắng ai yếu không ai dám khẳng định, e rằng thật sự có thể khẳng định chỉ có Hoàng Thiên Đại Thần Tôn.

Bởi vì tu vi của Hoàng Thiên Đại Thần Tôn tuyệt đối vượt xa Thánh Nhân, với tu vi của ông tuyệt đối có thể nhìn thấu chiến lực của Nữ Oa và Lão Tử.

Lão Tử thành Thánh lại mất thêm vạn năm thời gian.

Sau khi Lão Tử sáng lập Nhân Giáo, ông tuyên thệ vạn năm sau sẽ bố Đạo Hồng Hoang.

Đây là nhiệm vụ của mỗi Thánh Nhân.

Trấn Nguyên Tử, sau khi Lão Tử thành Thánh không đầy trăm năm đã truyền xuống Đạo Pháp.

Hiện nay lại vạn năm thời gian trôi qua, lúc này Lão Tử cũng đã giảng Tam Thiên Niên Đạo Pháp tại Côn Luân Sơn.

Có thể nói mấy vạn năm nay tuyệt đối là lúc chúng sinh Hồng Hoang vui mừng và phấn khích nhất, đồng thời cũng là lúc may mắn nhất.

Liên tiếp nghe ba vị Thánh Nhân truyền Đạo, có thể khiến tu vi tiến triển rất nhiều.

Khi Lão Tử trở về Côn Luân Sơn, ông cũng đã chuyên môn luận Đạo với hai vị đệ đệ một phen.

Lúc này sắc mặt Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng lộ ra một tia minh ngộ, hiển nhiên đã được khai sáng từ lời của Lão Tử.

Xem ra, họ cũng đã minh ngộ được Hồng Mông Tử Khí, không thể giống như Lão Tử vạn năm trước, chưa triệt để minh ngộ.

Nhưng Lão Tử nhìn ra, việc hai vị đệ đệ thành Thánh không chỉ là vấn đề thời gian, nhiều nhất không đầy trăm ngàn năm, họ sẽ tìm được phương pháp chứng Đạo thành Thánh.

Lão Tử tuy biết phương pháp thành Đạo của Nguyên Thủy và

Thông Thiên, nhưng lại không trực tiếp chỉ rõ, chỉ khai sáng một chút.

Chương 551

Thông Thiên và Nguyên Thủy muốn thành Thánh cần phải tự mình lĩnh ngộ.

Nếu Lão Tử nói trước cho hai người phương pháp thành Thánh.

E rằng việc chứng Đạo của hai người cũng sẽ yếu hơn các Thánh Nhân khác, vì không trải qua cảm giác lĩnh ngộ đó.

Bởi vậy, lúc này Nguyên Thủy và Thông Thiên đều đang minh ngộ Hồng Mông Tử Khí, muốn từ đó thu được phương pháp thành Thánh.

Lại ngàn năm trôi qua, lúc này trên mặt Nguyên Thủy và Thông Thiên lộ ra một tia minh ngộ.

Lúc này, từ việc Lão Tử sáng lập Nhân Giáo mà được khai sáng, Hồng Mông Tử Khí trong thức hải cũng bắt đầu nhanh chóng dung hợp vào Nguyên Thần, có thể thấy Công Đức Lập Giáo đã đến.

"Ngô nãi Tam đệ tử Thông Thiên Đạo Nhân dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, do Nguyên Thần Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, là Bàn Cổ Chính Tông.

Nay Ngô cũng lập một giáo, đoạn lấy một đường Thiên Cơ, hiệu là Tiệt Giáo, dùng đó để giáo hóa chúng sinh.

Lấy Tru Tiên Tứ Kiếm làm Trấn Giáo Chi Bảo.

Trong Hồng Hoang, vô vàn chúng sinh, hữu duyên đều có thể nhập môn hạ của Ngô, tự bảo vệ bản thân, tự mình tu hành, có thể đắc Đại Đạo.

Tiệt Giáo, lập!" "Ngô nãi Nhị đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, do Nguyên Thần Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, là Bàn Cổ Chính Tông.

Ngô nay cũng lập một giáo, danh là Xiển Giáo.

Xiển có nghĩa là làm sáng tỏ, thuận theo Thiên Ứng Nhân, làm sáng tỏ Đại Đạo.

Lấy Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp Khí Vận Xiển Giáo.

Thiên Địa linh vật, kẻ có khí chất siêu phàm, có thể nhập môn ta, có thể đắc chân truyền của Hồng Quân và Bàn Cổ của Ngô.

Xiển Giáo, lập!" Lời vừa dứt, Thiên Đạo lại lần nữa giáng xuống hai đạo Công Đức.

Không lâu sau, lại có hai cỗ khí thế Thánh Nhân cường đại tràn ngập Hồng Hoang.

Hơn nữa, khí thế của hai người hơi kém hơn Lão Tử và những người khác một chút, nhưng cũng không kém nhiều, quả không phụ danh Bàn Cổ Chính Tông.

Ba người lần lượt thành Thánh, chúng sinh Hồng Hoang đều kinh ngạc đến ngây người.

Thành Thánh vốn là một chuyện vui, nhưng lúc này, trong lòng Nguyên Thủy lại có một tia không vui.

Việc Thông Thiên giành trước mặt nhị ca, tự nhiên khiến ông có chút bất mãn.

Lúc này, Nguyên Thủy không chỉ có chút bất mãn với Thông Thiên, ngay cả Lão Tử cũng bắt đầu có chút bất mãn.

Trước đây vì Lão Tử thành Thánh mà vui mừng, nhưng lúc này tâm trạng lại một lần nữa thay đổi.

Bởi vì, lúc này Nguyên Thủy biết Lão Tử đột nhiên cảm nhận được cơ duyên thành Thánh, rồi du lịch Hồng Hoang, nhưng khi thành Thánh, Công Đức lại chia cho Nữ Oa một phần.

Rõ ràng đã chịu sự chỉ điểm của Nữ Oa, bởi vậy mới chia một phần Công Đức cho Nữ Oa.

Chuyện này Lão Tử không nói cho ông biết, hiển nhiên là cố ý giấu giếm.

Điều này khiến Nguyên Thủy lần đầu tiên nảy sinh bất mãn với hai huynh đệ, có thể Tam Thanh bắt đầu có sự ngăn cách.

Tam Thanh tuy đều do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, nhưng tính cách lại khác biệt rất nhiều, tự nhiên cũng sẽ dẫn đến mâu thuẫn giữa ba người.

Cùng với mâu thuẫn ngày càng gay gắt, việc Tam Thanh phân gia trở thành điều tất yếu, cũng là đại thế của Thiên Đạo.

Huynh đệ Tam Thanh thân thiết như vậy cũng vô ích cho sự phát triển của Hồng Hoang.

Khi mọi người đang đắm chìm trong việc Thông Thiên và Nguyên Thủy thành Thánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở xa Tây Phương cũng đã minh ngộ ra cơ duyên thành Thánh của mình.

Chỉ thấy hai người đồng thanh hô lớn: "Hôm nay, ta Tiếp Dẫn cùng sư đệ Chuẩn Đề, tại Tây Phương cùng lập một giáo, danh là Tây Phương Giáo.

Dẫn đạo chúng sinh hướng thiện, không khổ không ưu, là cõi Cực Lạc.

Lấy Tiên Thiên Linh Bảo Công Đức Kim Liên trấn áp Khí Vận Tây Phương Giáo.

Tây Phương Giáo, lập!" "Hôm nay, ta Chuẩn Đề cùng sư huynh Tiếp Dẫn, tại Tây Phương cùng lập một giáo, danh là Tây Phương Giáo.

Dẫn đạo chúng sinh hướng thiện, không khổ không ưu, là cõi Cực Lạc.

Lấy Tiên Thiên Linh Bảo Công Đức Kim Liên trấn áp Khí Vận Tây Phương Giáo.

Tây Phương Giáo, lập!" Lời hai người vừa dứt, dưới sự cảm ứng của Thiên Đạo, Công Đức Lập Giáo bắt đầu tích lũy trong hư không.

Nhưng quả thực không giống như Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người mà giáng xuống.

Chúng hội tụ trên không, dường như số Công Đức này không đủ để hai người thành Thánh vậy, khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không khỏi biến sắc, vẻ mặt khổ sở càng thêm đậm.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, trong lòng hai người lập tức hạ quyết định… Chỉ thấy hai người hô lớn: "Ngã (Ta) nhược chứng đắc vô thượng Bồ Đề, thành Chánh Giác dĩ, sở cư Phật Sát, cụ túc vô lượng bất khả tư nghị Công Đức trang nghiêm, vô hữu Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Cầm Thú, phi nhuyễn động chi loại, sở hữu nhất thiết chúng sinh, dĩ cập Diêm Ma La Giới, tam ác Đạo trung, sinh ngã sát, thụ ngã Pháp nhi nghĩa, tất thành A Nậu Đa La Tam Miểu Tam Bồ Đề, bất phục canh đọa ác Đạo tẩu thú, đắc nguyện, nãi tác Phật." "Bất đắc nguyện, bất thủ vô thượng Chánh Giác.

Thiện ngã đắc Phật, thập phương chúng sinh chí tâm tín nhạc, dục sinh ngã quốc, nãi chí thập niệm, nhược bất sinh giả, bất thủ Chánh Giác.

Duy trừ ngũ nghịch, hủy báng Chánh Pháp.

Thiện ngã đắc Phật, thập phương chúng sinh phát Bồ Đề tâm, tu gia Công Đức, chí tâm phát nguyện dục sinh ngã quốc.

Lâm thọ chung thì, giả lệnh bất dữ đại chúng vi nhiễu hiện kỳ

nhân tiền giả, bất thủ Chánh Giác.” *** Không lâu sau, phạm âm biến mất, chỉ thấy trong hư không có cánh hoa bay lượn, địa dũng kim liên, một đạo kim quang xông thẳng Thiên Địa.

Một viên Xá Lợi Tử bay lên hư không, từng trận đàn hương thấm vào tâm tỳ.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đã phát ra bốn mươi tám đại hồng nguyện, sáng tạo Tây Phương Giáo và Cực Lạc Thế Giới, muốn độ hết chúng sinh mê muội.

Thiên Đạo cảm ứng, cuối cùng cũng Lập Thân thành Thánh, thành vô thượng Đạo Quả.

Lời đại hồng nguyện này vừa phát ra, tức là đã nợ Thiên Đạo Nhân Quả, tất phải hoàn trả.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng là bất đắc dĩ.

Chương 552

Công Đức Lập Giáo của Tây Phương Giáo nhiều nhất chỉ đủ cho một người trong số họ thành Thánh.

Tây Phương Giáo là do hai người cùng lập, nếu Công Đức thật sự giáng lâm, e rằng không ai có thể chứng Đạo thành Thánh.

Bởi vậy trong tình thế bất đắc dĩ, hai người chỉ có thể phát đại hồng nguyện, mượn đó để thu được nhiều Công Đức hơn mà thành Thánh.

Từ đó, Hồng Hoang một ngày bốn Thánh.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều thành Thánh.

Tất cả những người sở hữu sáu đạo Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân Đạo Tổ ban xuống, trong khoảnh khắc đó đều thành Thánh.

Trong một ngày, Hồng Hoang phong vân biến hóa, việc bốn người chứng Đạo thành Thánh này không nghi ngờ gì đã khiến chúng sinh Hồng Hoang chấn kinh.

Lúc này, thời đại Thánh Nhân hoàn toàn giáng lâm, không nghi ngờ gì đã làm suy yếu đáng kể uy thế của Vu Yêu hai tộc trong Hồng Hoang.

Đặc biệt là Vu tộc, bây giờ Nữ Oa tuy là Thánh Mẫu Nhân tộc, nhưng dù sao cũng từng là Ngọa Hoàng của Yêu tộc.

Cũng là nửa người Yêu tộc.

Vu tộc thì lại không có một Thánh Nhân nào chống đỡ.

Nhưng thực tế thì sao?

Thánh Nhân bị Thiên Đạo ước thúc, thuận ứng đại thế Thiên Đạo.

Vu Yêu suy bại là đại thế do Thiên Đạo đã định, cũng không thể làm trái.

Khi cần thiết, thậm chí sẽ ra tay can thiệp, thúc đẩy kết cục đó.

Bởi vậy Yêu tộc, e rằng người thật sự có thể đường đường chính chính ra tay chỉ có Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác.

Thiên Đình, Yêu Hoàng Điện.

Đế Tuấn, Phục Hy và những người khác ngưng thị Hồng Hoang Đại Địa, nhìn Hồng Hoang một ngày bốn Thánh hôm nay, hiểu rõ, Yêu tộc bây giờ phải đối mặt không chỉ là Vu tộc.

Từ nay về sau phải đối mặt với năm vị Đại Thánh Nhân: Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, năm vị Thánh Nhân đã thành Thánh!

Mặc dù Yêu tộc và họ không có ân oán gì, nhưng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn Yêu tộc đánh bại Vu tộc, trở thành nhân vật chính duy nhất của Thiên Địa.

Điều đó căn bản không phù hợp với lợi ích của họ.

Dù là Tam Thanh, Chuẩn Đề hay Tiếp Dẫn đều hiển nhiên sẽ không công khai ra tay với Yêu tộc.

Dù sao, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn và những người khác dù sao cũng là Chuẩn Thánh mạnh nhất dưới Thánh Nhân, việc họ làm lay động Hồng Hoang không thể xem thường.

Hơn nữa, họ cũng không muốn hoàn toàn trở mặt với Thiên Đình.

Nếu muốn ra tay, cũng chỉ sẽ tính toán trong bóng tối.

Hơn nữa, lúc này họ đều là Thánh Nhân, cũng sẽ không nhiễm quá nhiều nghiệp lực trong Lượng Kiếp.

Phải biết rằng, họ đều đã Công Đức thành Thánh, nếu nghiệp lực nhiều, cũng đủ để kéo họ xuống khỏi Thánh vị.

Đối với Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác, Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác đương nhiên có sự phòng bị, đồng thời cũng bắt đầu chuẩn bị kế hoạch.

Đầu tiên là tìm cách hóa giải sát khí chân thân Tổ Vu, tiếp theo là rèn luyện đệ tử Yêu tộc. *** Thời gian phi thệ, thoáng chốc lại vạn năm trôi qua… Côn Luân Sơn Lúc này, mọi chuyện ồn ào hợp nhất Hồng Hoang đã phá vỡ bầu không khí của Hồng Hoang.

Nguyên Thủy tỉnh lại từ bế quan.

Khi triệu hoán Đạo Đồng, đột nhiên phát hiện Đạo Đồng không có ở đó.

Nguyên Thủy cũng vô cùng tức giận bóp ngón tay tính toán.

Một lát sau, ông ta suýt thì tức phát điên.

Thì ra đệ tử của Thông Thiên, lúc này đang xảy ra tranh chấp với Đạo Đồng.

Nguyên nhân tranh chấp là đệ tử của Thông Thiên thấy chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn có rất nhiều tiên hạc linh ngư, một đám vô pháp vô thiên đã đánh chết vài con tiên hạc và linh ngư để ăn.

Đạo Đồng của Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện sau, sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận, nên đã chất vấn đệ tử Thông Thiên.

Và cũng có cảnh tượng Đạo Đồng và đệ tử Thông Thiên đối đầu nhau lúc này.

“Ha ha ha, một Đạo Đồng nhỏ bé, dám quản chuyện của bần đạo.

Ta ăn mấy con tiên hạc linh ngư thì đã sao, dù sao cũng nhiều lắm mà…" Môn hạ của Thông Thiên, Vạn Tiên Triều, có thể nói người nào cũng có, nên cũng xuất hiện vài kẻ đầu óc không được tỉnh táo.

"Ngươi, đúng lý ra phải gọi ta là sư huynh, ta là môn hạ của Thánh Nhân, một Đạo Đồng nhỏ bé cũng dám quản ta sao?" Một đám người la hét.

Lúc này, thái độ của đệ tử Thông Thiên cũng khiến Đạo Đồng của Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến đỏ mặt.

"Chờ Đại Lão Gia trừng phạt đi!" Đạo Đồng lớn tiếng mắng.

"Ha ha ha, sư thúc sẽ không trách tội ta đâu, chỉ là ăn mấy con tiên hạc mà thôi." Trong số đệ tử Thông Thiên, có một người bước ra, chính là kẻ cầm đầu trong đám người.

Hắn la hét, nhưng không biết đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong cơn thịnh nộ, lập tức khiến Thiên Địa xoay chuyển, uy áp Thánh Nhân quét khắp nơi.

"Hỗn trướng đông tây!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không nhịn nổi nữa, trực tiếp tát một cái.

Một cái tát trong cơn thịnh nộ, trực tiếp đánh cho hơn mười đệ tử ký danh của Thông Thiên hồn phi phách tán, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Hơn nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, uy áp vừa rồi quả thật khiến toàn bộ Côn Luân Sơn đều cảm ứng được.

"Không tốt!" Thông Thiên lúc này cũng tỉnh lại từ bế quan, sau khi bóp ngón tay tính toán, lập tức phẫn nộ chạy đến.

Chương 553

Lúc này, Lão Tử đang bế quan cũng mở mắt ra, suy diễn sau đó cũng bất lực lắc đầu.

Lão Tử cũng không khỏi thở dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, cuối cùng cũng phải đi đến bước này rồi sao?

Thiên mệnh khó tránh!

Loại mâu thuẫn này đã có từ lâu, đặc biệt là sau khi ba người thành Thánh, mỗi người chiêu thu môn đồ.

Khi Lão Tử và Thông Thiên cùng một đám môn đồ chạy đến, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ở đó tức giận.

Thấy Thông Thiên đến, Nguyên Thủy trực tiếp quát mắng: "Tam đệ, ngươi xem xem những đệ tử ngươi thu nhận là những kẻ nào!

Từng đứa từng đứa mắt không có người, không pháp không thiên, có hiểu tôn sư trọng đạo không?

Có hiểu lễ số giáo dưỡng không?" Lời quát mắng của Nguyên Thủy trực tiếp khiến Thông Thiên ngẩn người, trong lòng nghĩ, đã đánh chết đệ tử của ta, lại còn quát mắng ta như vậy?

Ta còn chưa hỏi ngươi nữa!

Sắc mặt Thông Thiên lạnh băng, không để ý đến lời chất vấn của Nguyên Thủy, mà nói: "Nhị ca, người đánh chết đệ tử của ta vì nguyên nhân gì?

Bọn tiểu bối thích làm càn, làm trưởng bối, hà cớ gì lại tàn nhẫn như vậy?

Đánh chết đến mười mấy đứa, thật độc ác!" Lúc này, Nguyên

Thủy Thiên Tôn ngẩn ra, đột nhiên nghĩ đến, quả thật mình đã ra tay đánh chết hơn mười người.

Vừa rồi quá đỗi phẫn nộ, bây giờ nghĩ lại dường như quả thật đã ra tay quá nặng.

Nhưng ông ta cũng phải giữ thể diện chứ, trước mặt nhiều môn nhân như vậy, tam đệ lại không tôn trọng mình như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thèm giữ thể diện cho Thông Thiên nữa.

"Hừ, môn hạ của đệ nhiều như vậy, luôn có vài kẻ bất hiếu.

Vi huynh thay đệ đánh chết cũng tốt, đỡ cho chúng không có chút kiêng dè nào, sớm muộn gì cũng gây ra họa lớn." Lời này vừa dứt… Lão Tử đứng bên cạnh thở dài một tiếng, biết lúc này đã xong rồi.

"Ha ha ha… Hay cho một câu 'thay ta đánh chết kẻ bất hiếu'!

Nhị ca, ngươi nói hay lắm!" Thông Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn.

Lúc này Thông Thiên đã hoàn toàn tuyệt vọng với Nguyên Thủy Thiên Tôn, trực tiếp châm chọc: "Vậy ta có phải cũng nên thay ngươi đánh chết một vài kẻ bất hiếu không?" Nghe lời này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng ngẩn ra, rồi nói: "Ngươi dám!" Lão Tử thấy vậy, không thể chần chừ nữa, nên nói: "Nhị đệ, Tam đệ chớ nên cãi cọ nữa!

Côn Luân Sơn tuy lớn, nhưng chung quy không thể chứa đựng Đạo thống của ba huynh đệ chúng ta." Nghe lời Lão Tử nói, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều hiểu ý trong lời nói của Lão Tử.

"Vi huynh ta chỉ có một đệ tử là Huyền Đô.

Vi huynh quyết định sẽ mang Huyền Đô đi Hồng Hoang tìm một đạo trường khác.

Nếu Nhị đệ, Tam đệ không cẩn thận đánh chết đồ nhi của ta, thì Đạo thống của lão đạo ta sẽ không có người kế thừa nữa." Khoảnh khắc cuối cùng, Lão Tử không quên than thở một câu.

Hai người đều có thể làm vậy mà, một người đánh chết đệ tử của người khác, một người lại uy hiếp muốn đánh chết.

Lão Tử không thể chịu đựng được, một đệ tử mà bị Nguyên Thủy và Thông Thiên đánh chết, thì thật sự không còn chỗ nào để khóc nữa.

"Đại ca… người biết ta không có ý đó, nhị ca lần này làm quá đáng quá…" Thông Thiên lúc này cũng sốt ruột, quả thật rất tức giận, nhưng lại không nghĩ rằng ba người sẽ phải chia ly.

"Đại ca, Huyền Đô sư điệt tôn sư trọng Đạo, Đạo tâm kiên định, sẽ không như tam đệ…" Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt chút nữa lại sai lầm.

Sau đó khéo léo đổi lời: "Sẽ không như một số môn hạ tệ bạc khác, đại ca đừng rời đi." "Được rồi, được rồi, không nói nữa!

Ta thấy như vậy là tốt nhất.

Tuy ba huynh đệ chúng ta đồng khí liên chi, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng ngay cả tình huynh đệ cuối cùng cũng không còn nữa.

Vi huynh đã suy nghĩ kỹ rồi, đừng khuyên nữa." Ý Lão Tử đã quyết, thực ra ông càng hiểu rõ hơn, tính cách và Đạo tâm của hai vị đệ đệ chưa viên mãn.

Quan trọng nhất là Đạo pháp đối lập, cục diện như vậy tuyệt đối không thể may mắn.

Hôm nay nếu vẫn sống chung, chuyện như vậy chắc chắn sẽ thường xuyên xảy ra.

Thay vì cuối cùng xé toạc mặt nhau, chi bằng giải quyết sớm, như

vậy mới có thể giữ lại tình huynh đệ.

Khuyên nhủ vô ích, Lão Tử trong sự kinh ngạc của Nguyên Thủy và Thông Thiên, thu hồi Đạo cung của mình, dẫn Huyền Đô rời đi.

"…" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút ngẩn người, hoàn toàn không ngờ kết cục cuối cùng lại như vậy.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhận ra sai lầm của mình, trực tiếp nhìn về phía Thông Thiên nói: "Tam đệ ngươi xem, ngươi đã làm đại ca tức giận bỏ đi rồi!" Thiên tính là vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật cảm thấy Thông Thiên đã làm sai, Thông Thiên nên cẩn thận hơn khi thu nhận đệ tử, đừng thu nhận những kẻ căn nguyên tệ bạc.

Vừa rồi khi ông ta trách mắng, Thông Thiên lại cãi lại, không nghĩ đến chuyện đại ca rời đi rồi.

"Hừ!" Thông Thiên lúc này cũng còn giận dữ, trong lòng nghĩ, cảm tình nhị ca ngươi thấy ngươi đúng, còn sai đều là ta sao!

Lời đại ca nói đúng, Côn Luân Sơn tuy lớn, nhưng không chứa nổi ba người.

Đạo tâm bất đồng, và nhị ca lại càng là một cực đoan.

Nếu đã như vậy… Thông Thiên lúc này cũng đã có quyết định nên rời đi.

Ý niệm này vừa xuất hiện, Thông Thiên cũng lập tức bừng tỉnh thông suốt.

Hồng Hoang thiên đại địa đại, từ khi hóa hình đến nay vẫn luôn ở Côn Luân Sơn.

Vì để đuổi kịp mấy vị Thánh Nhân khác, vì đối phó với sự uy hiếp của Vu Yêu, v.v., ông luôn không dám buông lỏng, từ khi hóa hình đến

nay chưa từng thật sự thoải mái.

Làm việc gì cũng phải để ý đến cảm nhận của hai vị huynh trưởng… Thông Thiên cảm thấy buồn bực, thà thẳng thắn không uốn cong, một lòng tiến về phía trước.

Loại không khí này không phải là thứ ông muốn.

Hồng Hoang lớn như vậy, nên đi ra ngoài xem xét rồi.

Côn Luân Sơn cứ để lại cho nhị ca đi.

Dẫn đệ tử, đi tìm một tiên sơn đạo trường khác, chẳng phải là khoái lạc sao?

Chương 554

Thông suốt rồi, Thông Thiên trực tiếp nói: "Nhị ca, chúng ta chớ nói nhiều lời vô ích nữa.

Đạo tâm chúng ta bất đồng, không phục nhau, trước đây ai đúng ai sai cũng không còn quan trọng nữa.

Ta cũng đã có quyết định giống đại ca, quyết định sẽ dẫn môn hạ của ta đi tìm một tiên sơn đạo trường khác.

Côn Luân Sơn cứ để lại cho nhị ca đi." Lời Thông Thiên vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên ngẩn người.

Chẳng lẽ ba huynh đệ lại phải chia ly như vậy sao?

Không sai sao?

Một trận hoảng hốt sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên hiểu ra lời Thông Thiên nói.

Không sai, Đạo tâm bất đồng mà thôi.

Nếu đã như vậy, quả thật chia ly là cách tốt nhất.

Nhưng tam đệ lại không giữ thể diện cho mình như vậy, nếu đã đi thì đi đi, để lại một mình mình độc chiếm Côn Luân Sơn, cũng thanh tịnh hơn.

Thế là, Thông Thiên phất tay cuốn lấy Đạo cung và môn hạ của mình, thoáng cái đã rời đi.

Lúc này toàn bộ Côn Luân Sơn đột nhiên trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và môn hạ đệ tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Côn Luân Sơn yên tĩnh dị thường, trong lòng cũng không dễ chịu, nhưng cũng không nói gì.

Chỉ với vẻ mặt lạnh tanh quay về Đạo cung, một đám đệ tử cũng nhìn nhau, có vui mừng, có thất vọng. *** Lão Tử, vẫn luôn hoài niệm Nhân tộc, bởi vì nhờ Nhân tộc mà thành Thánh.

Trong một tiên sơn đạo trường linh khí sung túc, ông thỉnh thoảng ẩn cư thì đã thu nhận Huyền Đô.

Nơi này tên là Thủ Dương Sơn.

Thủ Dương Sơn đã có từ lâu, nơi đây có một Đại Năng xuất thế, hàm chứa khí Vận Thần Ma Thiên Địa, khắp nơi đều là xích đồng.

Chí bảo Không Động Ấn của Nhân tộc liền đản sinh ở đây, nhưng lúc này vẫn chưa thành công dựng dục.

Lão Tử sau khi đến Thủ Dương Sơn, cũng cảm thấy nơi này rất tốt, nơi đây thanh tĩnh thanh mật, là Đạo trường thích hợp nhất của mình.

Thiếu đi những cãi vã và tranh giành không cần thiết kia, vừa hay có thể dẫn Huyền Đô tu luyện.

Chỉ thấy Lão Tử thi triển Đại Pháp Lực, cải tạo một phen Thủ Dương Sơn, rồi trùng kiến Đâu Suất Cung.

Khi phát hiện xích đồng khắp nơi, Lão Tử cũng vô cùng vui mừng.

Đó là dược liệu hiếm có để luyện chế linh bảo, nơi này lại nhiều như vậy.

Không trách được nơi đây linh khí sung túc, Khí Vận không nhỏ.

Chắc chắn phải có duyên do và Đạo lý, nhưng những điều đó đều là thứ yếu, tìm được một Đạo trường tốt mới là điều vui mừng nhất.

Một bên khác… Thông Thiên bắt đầu du lịch Hồng Hoang, nhưng thật không may, Thông Thiên tìm kiếm đã lâu, cuối cùng vẫn không tìm được một nơi nào khiến mình hài lòng.

Sau đó, khi đi ngang qua Đông Hải ở Đông Phương, ông phát hiện cơ duyên.

Thông Thiên nhìn thấy một con Kim Ngao khổng lồ được sinh ra từ khi Thiên Địa sơ khai, nhưng lại không có nhiều linh trí.

Thông Thiên cũng cảm thấy vô cùng thần kỳ, liền chỉ điểm một phen.

Thánh Nhân điểm hóa, linh trí Kim Ngao sơ khai, cảm thấy vô tận năm tháng mông lung vô tri, tu luyện hoàn toàn dựa vào thiên phú, nhưng lại đi sai đường, khó mà quay đầu được.

Kim Ngao khẩn cầu Thông Thiên, ngồi tọa hóa thân này để bắt đầu lại, khẩn cầu Thánh Nhân từ bi thu nhập môn hạ.

Thông Thiên cũng cảm thấy chúng sinh tu hành không dễ dàng, cộng thêm giáo nghĩa của Tiệt Giáo là vì chúng sinh đoạn lấy một đường Thiên Cơ, tự nhiên cũng đồng ý.

Kim Ngao vô cùng vui mừng, Nguyên Thần và bản nguyên lại được dựng dục, trở thành đệ tử thân truyền đầu tiên của Thông Thiên, tên là Quy Linh Thánh Mẫu!

Quy Linh Thánh Mẫu có căn nguyên do Kim Ngao Thiên Địa ban tặng, căn cơ cường đại, Đạo tâm cũng vô cùng kiên định.

Thông Thiên đối với điều này cũng vô cùng hài lòng.

Khi Kim Ngao trở lại trạng thái ban đầu, nó biến thân thể khổng lồ của mình thành một hòn đảo lớn trên biển.

Thông Thiên đang lo lắng tìm kiếm tiên đảo thì vừa hay nhìn thấy hòn đảo khổng lồ này, và quyết định đặt Đạo trường ở đây, lấy tên là Kim Ngao Đảo.

Trên đảo trùng kiến Bích Du Cung của Tiệt Giáo, vạn tiên triều

bái, khiến Thông Thiên lần đầu tiên có cảm giác thoải mái không bị ràng buộc.

Dường như là định sẵn, Lão Tử và Thông Thiên tái lập Đạo trường, ngay lập tức uy lực Thánh Nhân xuyên thấu Thiên Địa, vĩ lực Thiên Địa quét qua, từng lời thề, truyền khắp Hồng Hoang.

"Ngô nãi Đại đệ tử Thái Thượng Đạo Quân dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, trọng khai Đạo trường tại Thủ Dương Sơn…" "Ngô nãi Tam đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, trọng khai Đạo trường tại Kim Ngao Đảo Đông Hải, hữu duyên giả…" Lão Tử và Thông Thiên lần lượt cáo cáo Hồng Hoang, tin tức trọng khai Đạo trường, lập tức truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

"Tam Thanh Thánh Nhân chia ly sao?" "Chuyện gì vậy?

Tam Thanh ba vị Thánh Nhân, phân gia rồi sao?" Lúc này, vô số sinh linh cảm nhận được điều đó.

Mọi người đều biết, Tam Thanh xuất thế, Tam Thanh một mạch tương thừa, đồng khí liên chi, nhưng bây giờ lại phân gia rồi.

Một người trọng lập Đạo trường tại Thủ Dương Sơn, một người trọng lập Đạo trường tại Kim Ngao Đảo, Côn Luân Sơn chẳng phải chỉ còn lại Nguyên Thủy Thánh Nhân sao?

Tin tức này khiến chúng sinh Hồng Hoang chấn động, việc Tam Thanh phân tách tuyệt đối là tin tốt đối với Yêu tộc, Vu tộc và hai vị Tây Phương kia.

"Ha ha ha, không ngờ Tam Thanh Thánh nhân lại phân tách, tốt, tốt lắm!" Trong Thiên Đình, các Yêu Vương cấp cao vô cùng kích động.

Ba người liên thủ, ba Thánh nhân liên thủ, ai dám khinh thường?

Giờ đây phân tách là tốt nhất rồi.

“Hừ, ba kẻ kia quả thật làm xấu mặt Phụ Thần, vì tư lợi cá nhân mà phân tách, như vậy cũng tốt.

Chương 555

Tam Thanh phân tách thì không thể đại diện cho Phụ Thần được nữa, như vậy ta mới là người kế tục đầu tiên của Phụ Thần." Vu tộc đối với việc này cũng vô cùng hưng phấn, Tam Thanh hợp thể thì ngay cả Trấn Nguyên Tử và Nữ Oa cũng phải cẩn thận, nhưng phân tách thì không còn đáng ngại nữa rồi.

Tây Phương.

"Ha ha ha, Sư huynh, huynh xem, đạo tâm Tam Thanh bất nhất, tính cách đều có khuyết điểm, phân tách là điều đã định, có lợi cho sự phát triển của chúng ta sau này." Chuẩn Đề hưng phấn nói.

"Đại thiện!" Trên khuôn mặt vàng vọt của Tiếp Dẫn hiếm hoi hiện lên nụ cười, hiển nhiên việc Tam Thanh phân gia khiến y vô cùng vui mừng.

"Tam Thanh tốt rồi, nhưng Trấn Nguyên Tử hiện giờ mới là đại địch của chúng ta.

Y hoành hành ở ranh giới Đông Tây Phương, những nơi tinh hoa nhất Tây Phương đều do y nắm giữ.

Trước đây thì tốt, chúng ta nhắm mắt làm ngơ, y cho phép chúng ta mưu đồ, nhưng sau này..." "Sư huynh, ý người là sao?" "Không sai, Trấn Nguyên Tử lập giáo thành Thánh, sau khi che chở những sinh linh có linh trí, y đã để mắt đến địa vực, nếu không thì không thể an trí những sinh linh cần che chở.

Bởi vậy Trấn Nguyên Tử chính là đại địch của chúng ta." "A, Trấn Nguyên Tử đáng chết!" Trong lòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng có chút tức giận, không lâu trước đây vì địa bàn mà mấy người suýt nữa giao thủ.

Nhưng Trấn Nguyên Tử hiển nhiên có thể nghiền ép Chuẩn Đề hoặc Tiếp Dẫn.

Trấn Nguyên Tử không dựa vào Hồng Mông Tử Khí thành Thánh.

Y dựa vào Công Đức và Thần Đạo Pháp Tắc mà thành Thánh, có thể nói là tồn tại có thực lực xếp hạng thứ nhất trong hàng Thánh nhân.

Bởi vậy Chuẩn Đề hoặc Tiếp Dẫn đơn độc một người chắc chắn không thể đánh lại y, nếu hai người liên thủ thì có khả năng đối phó.

Vì hai người hợp lực mới có thể đối kháng Trấn Nguyên Tử, nên hai người mới vô cùng đau đầu.

"Sư huynh, ta và Trấn Nguyên Tử tranh đoạt, e rằng sẽ là một trận đại chiến kéo dài, trong thời gian ngắn khó có thể phân ra thắng bại.

Ta chỉ có thể từ từ tính kế, ngoài ra, chúng ta cần tìm một con đường khác để cường đại." Tiếp Dẫn nghe Chuẩn Đề nói vậy, trong mắt cũng có chút không hiểu.

"Sư đệ, lời này là ý gì?

Chẳng lẽ trước tiên phóng thích Nhân Quả tiền bối, để ngài chỉ điểm cho ta mưu đồ Tiểu Thế Giới?" Tiếp Dẫn dừng lại, suy nghĩ một lát, nhưng lại cảm thấy không ổn.

"Không đúng, trước đây ta đã chịu phản phệ, lúc này phóng thích Nhân Quả tiền bối, ta chắc chắn lại sẽ gặp phản phệ.

Sư đệ, lúc này không nên phóng thích Nhân Quả tiền bối, cần chờ đợi một thời gian." Nghe lời này, Chuẩn Đề cười cười lắc đầu nói: "Không không không, Sư huynh hiểu lầm rồi, Sư đệ không nói vậy." "Không phải Tiểu Thế Giới, theo Nhân Quả tiền bối nói, Tiểu Thế Giới mới vừa bắt đầu phồn diễn, còn xa mới thành thục.

Ta nói đến những nơi không có Thánh nhân tồn tại như Nam Phương, Bắc Phương Hồng Hoang, những nơi này ta có thể mưu đồ một phen." "Tê, Sư đệ lời này có lý." Lúc này, Tiếp Dẫn đã hiểu lời của Sư đệ Chuẩn Đề, cũng cảm thấy vô cùng hợp lý.

Nhưng lúc này Tiếp Dẫn lại nghĩ ra một chuyện, liền mở miệng nói: "Sư đệ, nhưng Bắc Phương cần chú ý một điểm, chúng ta không nên quá gần Bắc Hải, dù sao nơi đó là đạo trường của thuộc hạ Thần Tôn.

Ta chỉ cần ở rìa Bắc Phương, tốt nhất không nên nhúng tay vào khu vực gần Bắc Hải.

Ngoài ra, tộc Phượng Hoàng ở trung tâm Nam Phương cũng không thể khinh thường a!" "Về phần Bắc Phương thì an toàn vô lo, Bắc Phương không có thế lực lớn.

Điều duy nhất cần chú ý là Bắc Hải do Thần Đạo nắm giữ, nhưng Bắc Hải gần cực Bắc Phương, ta hoàn toàn có thể mưu đồ bên ngoài Bắc Hải." "Ừm, Sư huynh nói đúng.

Các Thánh nhân khác không coi trọng những nơi này, nhưng chúng ta có thể coi trọng.

Tích thiểu thành đa, dù là địa vực hoang lương, cũng có những nơi linh khí sung túc.

Nếu họ không coi trọng, vậy ta sẽ nắm giữ tất cả.

Khi đó tích thiểu thành đa, Tây Phương giáo của chúng ta nhất định có thể độc chiếm." Ngay lúc này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều vô cùng hưng phấn, hai người cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Đã quy hoạch rõ những nơi không thể đụng chạm, và những nơi có thể mưu đồ.

Hai người cũng bị Hoàng Thiên kiêng kị sâu sắc.

Trong quỹ tích ban đầu, Tây Phương giáo có thể triệt để kiểm soát Tây Phương.

Nam Phương và Bắc Phương, kể cả Bắc Hải, đều nằm trong phạm vi thế lực.

Nhưng lần này, vì có Hoàng Thiên tồn tại, thêm vào một số thay đổi, những nơi hai người có thể mưu đồ đã ít đi.

Trong quỹ tích ban đầu, các đại năng Đông Phương đề phòng hai người, tất cả là vì hai người thích hóa duyên, thỉnh thoảng lại vượt giới sang Đông Phương gây sóng gió.

Nhưng lần này, Trấn Nguyên Tử tọa trấn ở ranh giới Đông Tây Phương, do Trấn Nguyên Tử Thánh nhân trấn thủ, các đại năng Đông Phương tự nhiên phớt lờ hai người.

Lẽ nào họ có thể đánh bại Trấn Nguyên Tử Thánh nhân sao?

Trước tiên không nói có thực lực đó hay không, có dám làm hay không mới là vấn đề.

Thứ nhất, thực lực Trấn Nguyên Tử Thánh nhân hoàn toàn vượt trội hai người, hai người hợp lực mới có thể đối kháng với Trấn Nguyên Tử.

Đừng quên đằng sau Trấn Nguyên Tử còn có Thần Tôn tiền bối, một kẻ thật sự lợi hại.

Bởi vậy, danh tiếng của hai người vẫn tốt hơn một chút.

Cũng là do từ lâu trước đây Chuẩn Đề đã từng du ngoạn Hồng Hoang và lưu lại một câu chuyện "có duyên với Tây Phương".

Nhưng câu chuyện "có duyên với Tây Phương" đó, sau khi bị Tất Phương đánh một trận, cũng không còn xuất hiện nữa.

Sau lần gặp nạn đó, Chuẩn Đề cũng không dám hóa duyên nữa,

nên danh tiếng cũng tốt lên.

Tương tự, uy hiếp lực vì Trấn Nguyên Tử tồn tại cũng giảm đi.

Không còn giống như tồn tại tai họa trong quỹ tích ban đầu nữa.

Trong quỹ tích ban đầu, có thể nói Chuẩn Đề xuất hiện ở đâu, ở đó sẽ lưu lại một câu chuyện "có duyên với bần đạo".

Lần này, Bắc Hải không dám nữa, cả Bắc Phương cũng không dám, chỉ dám chiếm một nửa Bắc Phương, và Nam Phương mà ai cũng không coi trọng.

Không thể không nói, vì Hoàng Thiên tồn tại, hai huynh đệ này quả thực gặp khó khăn rồi.

Chỉ là, một bên khác Tam Thanh phân gia, Hồng Hoang phân phân nhiễu nhiễu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có Đại ca, Tam đệ thì sao?

Chương 556

Phân gia thì phân gia đi, cần gì phải cáo thị Hồng Hoang, thật là quá đáng!

Thời không trôi chảy, chớp mắt Hồng Hoang lại ba mươi vạn năm!

Yêu tộc Thiên Đình Yêu Hoàng Điện "Phu quân, chàng thật sự đã hạ quyết tâm rồi sao?" Thời gian trôi qua, lúc này Đế hậu Hi Hòa đã mang thai cốt nhục của Đế Tuấn, sắp sửa sinh nở.

"Phu nhân hãy yên tâm đi, Bản Hoàng đã hạ quyết tâm rồi.

Ta có nắm chắc lớn.

Vì hài nhi sắp chào đời của ta, Yêu tộc ta cũng cần phải chứng minh bản thân.

Nếu không, danh hiệu bá chủ thiên địa của Yêu tộc ta sắp bị người đời lãng quên rồi." Đế Tuấn bá khí nói, nhưng Hi Hòa vô cùng lo lắng, liền nói: "Nhưng phu quân, vì sao không chọn một vị Thánh nhân yếu hơn một chút hoặc tính khí tốt hơn một chút?

Vì sao lại muốn đối đầu với Nguyên Thủy Thánh nhân?" Ngay lúc này, Yêu tộc những năm gần đây vẫn luôn bị áp bức vô cùng khó chịu.

Nhân tộc có Nữ Oa Thánh nhân thiện thi, Vu tộc có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Bàn Cổ Chân Thân, đều có những tuyệt chiêu có thể đồng quy vu tận với Thánh nhân.

Yêu tộc những năm nay vẫn luôn không thể hiện sự cường đại của mình.

Ngoại trừ trận chiến với Vu tộc lần trước, những năm gần đây vẫn luôn không có hành động lớn.

Bởi vậy, Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác chuẩn bị sử dụng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để thể hiện sức mạnh của Yêu tộc.

Chỉ có khiến các Thánh nhân kia thấy địa bàn của Yêu tộc không dễ chọc, họ mới thu liễm một chút.

Chứ không như hiện tại, khắp nơi đều đối đầu với Yêu tộc, khắp nơi đều khiến Yêu tộc khó xử.

Còn về việc Đế Tuấn và những người khác lại nhắm mũi giáo vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó là vì mâu thuẫn giữa Yêu tộc và Nguyên Thủy Thiên Tôn những năm gần đây là nhiều nhất.

Từ khi thành Thánh nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã coi Đông Phương là địa bàn chính của mình.

Những năm qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì truyền bá đạo pháp của mình mà hoành hành không kiêng kỵ ở Đông Phương, mười mấy đệ tử của y cũng kế thừa sự kiêu ngạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hoàn toàn không coi Yêu tộc ra gì.

Sự thật là vậy, vì đằng sau có Thánh nhân chống lưng, nên trong mắt họ, thật sự không cần thiết phải coi Yêu tộc ra gì.

Mấy lần tranh đấu và mâu thuẫn, tuy mười mấy đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn tu vi còn lâu mới đủ để đối kháng với người của Yêu tộc, nhưng Yêu tộc lại không dám hạ sát thủ, chỉ có thể dùng võ lực để chống cự.

Bởi vậy, sau đó mười mấy đệ tử môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn ung dung rời đi, rồi tiếp tục tìm phiền phức cho Yêu tộc.

Đương nhiên, cũng không thể nói là tìm phiền phức, mà là vì muốn truyền bá giáo pháp Xiển Giáo, nên luôn đối đầu với Yêu tộc.

Vì vậy, Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác sau một hồi bàn

bạc, quyết định giao chiến một trận với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cốt để chấn nhiếp một đám tiểu bối.

Nguyên nhân Hi Hòa lo lắng là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy không phải tồn tại mạnh nhất trong Thánh nhân, nhưng mọi người đều biết y lại là người khó chọc nhất.

Ai cũng biết, Nguyên Thủy Thánh nhân thù dai báo oán, kiêu ngạo, vô cùng coi trọng thể diện của mình.

Vì tính cách này, nếu có ai dám đắc tội với y, chắc chắn sẽ bị y báo phục.

Ngay lúc này, Yêu tộc lại muốn ra tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đế Tuấn đương nhiên cũng biết Nguyên Thủy rất khó dây vào, nhưng cũng khó nuốt trôi cục tức trong lòng.

Ban đầu, khi Thần Tôn tiền bối chưa bế quan, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có chút kiêng dè.

Nhưng từ hai mươi tám vạn năm trước Thần Tôn đột nhiên bế quan, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng càng ngày càng lớn mật, vẫn luôn ỷ vào tu vi của mình mà khinh thường Thiên Đình, khinh thường cả Yêu tộc.

"Phu nhân, không phải Bản Hoàng hồ đồ, nhưng sự thật là như vậy.

Ở Hồng Hoang, Nguyên Thủy là người có mâu thuẫn lớn nhất với Yêu tộc ta.

Yêu tộc ta, lẽ nào lại vì muốn lập uy mà đi tìm một vị Thánh nhân không có nhiều mâu thuẫn với ta sao?" "Đúng vậy, Đại ca nói đúng.

Nếu như vậy, dù chúng ta thắng, theo tính cách kiêu ngạo của

Nguyên Thủy Thánh nhân, y ngược lại sẽ càng ra sức áp chế Yêu tộc chúng ta.

Khi đó, y vừa hay có thể toàn lực áp chế Yêu tộc chúng ta, chứng minh sự cường đại của mình!" Ngay lúc này, Lôi Thần, Phục Hy, cùng với Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác dẫn theo một nhóm cao tầng Yêu tộc đã đến.

"Chúc hạ bái kiến Thiên Đế, Thiên Hậu!" Ngay lúc này, Thiên Đình đã đi vào quỹ đạo, tất cả mọi người khi gặp Đế Tuấn và Hi Hòa đều sẽ quỳ bái.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người, Lôi Thần, Phục Hy và những người khác thì không cần thực hiện nghi lễ quỳ bái, bởi vì không chỉ về tu vi, mà về địa vị trong Yêu tộc, họ đều ngang hàng.

Lúc này, quan hệ giữa Lôi Thần, Đế Tuấn và những người khác thân như huynh đệ, nên cũng không cần thi triển lễ quỳ bái.

"Tất cả bình thân!" Đế Tuấn phất phất tay, sau đó ngồi xuống ghế Đế vị.

"Chỉ dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thật sự có nắm chắc sao?

Vị Nguyên Thủy Thánh nhân kia, chẳng phải có Chí Bảo Bàn Cổ Phiên sao?" Hi Hòa vẫn còn chút không yên tâm, dù sao thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn đặt ở đó, nàng cũng không biết phu quân và những người khác thật sự có cơ hội sao?

Nghe Hi Hòa nói vậy, Đế Tuấn và những người khác đột nhiên bật cười: "Ha ha ha!" "Phu quân, chàng cười gì?

Chẳng lẽ có chuyện giấu thiếp sao?" Hi Hòa nhìn Đế Tuấn và những người khác cười lớn như vậy, trong lòng cũng không hiểu.

Nhưng ngay lúc này, trong lòng nàng cũng đã yên tâm hơn, phu

quân, Lôi Thần đạo hữu và những người khác dám cười như vậy, chứng tỏ có nắm chắc rồi!

“Ha ha ha, Đế Hậu có điều không biết rồi sao?

Người có biết Ngũ Hành Châu do Thần Tôn tiền bối ban tặng không?” Lôi Thần cười nói.

“Đương nhiên là biết.” “Ngũ Hành Châu do Thần Tôn tiền bối ban tặng, tuy chỉ là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng lại là Linh Bảo do chính Thần Tôn tiền bối tự tay luyện chế.

Ngũ Hành Linh Châu tương sinh tương khắc, có thể hình thành một trận pháp phòng ngự Ngũ Hành khổng lồ!” “Trận pháp vừa hay bổ trợ cho Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận công kích mạnh mẽ, có thể dẫn động lực lượng Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh công kích, nhưng phòng ngự thì hơi kém.

Ngũ Hành Châu do Thần Tôn tiền bối ban tặng, sau khi ta và Phục Hy đạo hữu nghiên cứu, phát hiện vừa hay có thể khế hợp với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!” Lôi Thần vừa nói xong, Hi Hòa cũng chìm vào chấn kinh, không ngờ Ngũ Hành Châu lại có công dụng như vậy.

“Lôi Thần đạo hữu nói không sai.

Chương 557

Ngũ Hành Châu sau khi khế hợp với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sẽ ứng với lực lượng tinh đấu của song tinh Thái Âm Thái Dương mà thôi động, vừa hay có thể khắc chế một số Pháp Bảo có công kích mạnh mẽ.

Chư vị, đây chẳng phải là thiên ý sao?

Ha ha ha...” Phục Hy cười nói.

“Thần kỳ đến vậy sao?

Phục Hy, Lôi Thần, hai vị đạo hữu thật vất vả rồi.” Ngay lúc này, trong lòng Hi Hòa vô cùng vui mừng.

“Không không không, chủ yếu là Phục Hy đạo hữu vất vả, tại hạ chỉ tiện tay giúp đỡ một chút.

Không thể không nói, đạo trận pháp của Phục Hy đạo hữu quả nhiên vô cùng lợi hại.” Lôi Thần cười nói.

“Không có không có không có, nếu không có Lôi Thần đạo hữu, bần đạo có lẽ thật sự phải tốn thêm một thời gian nữa để nghiên cứu đấy.” Phục Hy cũng vội vàng xua tay nói.

Ngay lúc này, Hi Hòa cũng cuối cùng đã hiểu rõ, trách không được phu quân và Lôi Thần cùng những người khác lại có lòng tin đến vậy.

Nguyên bản đã có một trận pháp Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nay lại thêm Ngũ Hành Châu do Thần Tôn tiền bối ban tặng, Đế Tuấn quả thật không thua kém Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đây chính là chỗ dựa để Yêu tộc dám chọc vào Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Yêu tộc đã chịu tủi nhục hơn hai mươi vạn năm, cũng đã đến lúc đứng ra gân cốt một phen rồi.

Đế Tuấn nhìn Hi Hòa với vẻ mặt thâm tình nói: "Phu nhân yên tâm, vì hài tử chưa ra đời của ta, Bản Hoàng sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Bản Hoàng sẽ vì hài tử của ta mà mở ra một bầu trời, để con không cần sống mệt mỏi như ta.

Ta sẽ để con trưởng thành vô ưu vô lo, còn tủi nhục và đổ máu cứ giao cho ta đi!" "Đại ca, huynh nói gì mà chỉ giao cho huynh vậy?

Chẳng lẽ ta không có trách nhiệm sao?

Thiên Đình là do đại gia ta một tay dựng nên, ta cũng có trách nhiệm!" "Đúng vậy, Đế Tuấn, năm xưa huynh và Thái Nhất tìm đến ta, ta đã đồng ý rồi.

Vậy thì ta là một phần của nó, sự lớn mạnh của Thiên Đình, hãy để ta cùng huynh chiến đấu!" "Bần đạo là Hy Hoàng của Thiên Đình Yêu tộc, đã nhận ân đức của Thiên Đình nhiều như vậy, tự nhiên cũng sẽ toàn lực giúp Thiên Đình đi lên đỉnh phong." Lời nói của Lôi Thần, Phục Hy, Đông Hoàng Thái Nhất đã làm Đế Tuấn cảm động, làm cảm động các cao tầng Yêu tộc một lòng vì sự phát triển của Thiên Đình.

Ngay cả Côn Bằng lúc này trong lòng cũng cảm động, chưa bao giờ Yêu tộc đoàn kết đến vậy.

"Phu quân, các vị đạo hữu..." Ngay lúc này, Hi Hòa cũng cảm động, nàng ôm chặt lấy Đế Tuấn!

Yêu tộc Lôi Thần tẩm cung Yêu Thần Điện trong!

"Đại ca, lần này chúng ta có nên giết chết mấy đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn kia không?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

“Không không không!” Nghe Đông Hoàng Thái Nhất nói vậy, Bạch Trạch, trí giả của Yêu tộc, trực tiếp đứng ra.

“Đông Hoàng đại nhân, lần này chúng ta chỉ cần lập uy, chứ không kết tử thù với Nguyên Thủy Thánh nhân.

Tuyệt đối không thể giết đệ tử môn hạ Thánh nhân, chúng ta chỉ cần giáo huấn một trận rồi thu lấy Linh Bảo là được.” “Sao cơ?

Vậy thì quá không hả giận rồi!” Đông Hoàng Thái Nhất cũng có chút không cam tâm, trong lòng y hận không thể giết chết tất cả môn hạ của các Thánh nhân kia.

“Các vị đại nhân, theo sự quan sát của ta nhiều năm qua về môn hạ Nguyên Thủy Thánh nhân, ta đã hiểu rõ tính cách của họ.

Chỉ cần chúng ta giáo huấn một trận, họ nhất định sẽ ấm ức đi tìm Nguyên Thủy Thánh nhân kể lể về sự tàn bạo của chúng ta.

Với tính cách của Nguyên Thủy Thánh nhân, y chắc chắn sẽ đánh đến tận cửa.

Khi đó kế hoạch của chúng ta sẽ thành công.” Bạch Trạch nói ra kế hoạch của mình, kế hoạch này khiến mọi người đều vô cùng hài lòng.

“Ha ha ha...” “Kế hoạch này tốt lắm, khi đó chúng ta...” Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác cũng cười.

Hiện tại, Hồng Hoang không chỉ môn hạ của Nguyên Thủy hay môn hạ của mấy vị Thánh nhân khác, đều vô cùng yếu ớt, nhưng lại không chịu nổi một kích của chính họ, từng người từng người đều là bao cỏ.

Nếu không có Thánh nhân chống lưng, những kẻ này đã sớm bị Hồng Hoang tàn khốc nuốt chửng rồi.

Sau một hồi bàn bạc, Đế Tuấn gật đầu quyết định nói: "Chuyện này cứ theo lời Bạch Trạch nói, phát sinh xung đột với mấy môn hạ của Nguyên Thủy Thánh nhân, giáo huấn một trận, sau đó thu lấy Linh Bảo, rồi đuổi đi là được.

Chúng ta cứ chờ Nguyên Thủy Thánh nhân đến tận cửa." "Vâng!" Mọi người lĩnh mệnh.

Ngay lúc này, một kế hoạch lớn đã bắt đầu ở Hồng Hoang! ...

Hai mươi vạn năm tu luyện, cộng thêm sự chỉ dẫn của Thánh nhân, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân và những người khác môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Sở dĩ tiến bộ nhanh như vậy là vì sau khi Thiên Đạo viên mãn, tu luyện Thiên Đạo càng ngày càng đơn giản, thêm vào có đạo pháp chính thống và sư phụ, tu vi của họ tự nhiên tiến bộ rất nhanh.

Nhưng Huyền Đô, đệ tử duy nhất của Lão Tử môn hạ, đạo tâm và cảnh giới vô cùng nghiêm khắc, gần như đã áp chế sự đề thăng tu vi của mình.

Môn hạ Nguyên Thủy tuy cũng là đạo môn chính thống, nhưng lại nhẹ nhàng hơn Huyền Đô môn hạ Thái Thanh Lão Tử.

Nhưng dù sao đi nữa, lúc này chúng sinh Hồng Hoang tu luyện đều nhanh hơn.

Thời đại Hoàng Thiên lúc trước, Đại Đạo áp chế, ý niệm Bàn Cổ áp chế, tu luyện Đại Đạo, thêm vào không có công pháp, hoàn toàn dựa vào lĩnh ngộ.

Thật không ngờ thời kỳ Thái Cổ, sự tiến bộ lại khó khăn đến vậy.

Nhưng Hồng Hoang ngay lúc này đã hoàn toàn khác.

Tất cả đều đã được quy trình hóa, các loại công pháp và cảm ngộ cảnh giới đều đã có tiền nhân tìm tòi, chỉ cần làm theo từng bước là được.

Nhưng, chính cái gọi là có được ắt có mất.

Tuy rằng tu luyện vô cùng nhanh, nhưng thành tựu thì ít đi, đây cũng là điều không thể thay đổi dưới quy tắc chí cao của Thiên Đạo mà thôi.

Một ngày nọ ở Hồng Hoang, Quảng Thành Tử như thường ngày dẫn theo một nhóm năm người, tiếp tục truyền bá giáo nghĩa Xiển Giáo.

Lúc này Hoàng Thiên từ trong bế quan tỉnh lại, tuần thị Hồng Hoang một lượt, phát hiện càng ngày càng không thích những Thánh nhân kia.

Chương 558

Hiện giờ, mấy vị Thánh nhân Hồng Hoang, trừ Trấn Nguyên Tử ở cảnh giới Thần Đế của Thần Đạo ra, các vị Thánh nhân Tiên Đạo khác càng ngày càng quá nghiêm túc và cứng nhắc.

Từng người từng người đều mơ hồ, cầu tiên cầu đạo phải thanh tâm quả dục, phải vô dục vô cầu vậy.

Hoàn toàn không giống thời kỳ Hoang Cổ, Thái Cổ trước đây, từng có những người như vậy, có người hào phóng phóng khoáng, có người tự do tự tại.

Thời đại đó có thể nói là vạn hoa tề phóng, đạo nào cũng có.

Hồng Hoang lúc này lấy Thần Tiên chi đạo làm chủ, Tiên Đạo tiếp tục phát triển rõ ràng, Thần Đạo thì âm thầm tùy thời ra tay.

Hồng Hoang tu tiên cầu đạo bắt đầu dần trở nên cứng nhắc và lạnh nhạt.

Lần này Hoàng Thiên phát hiện Hồng Hoang xuất hiện không ít "vô tình đạo".

Những kẻ đó vì cầu đạo mà từ bỏ tình cảm của mình, trở nên không có bất kỳ tình cảm nào, sống sờ sờ vứt bỏ tình cảm.

Mục đích của họ là sau khi vô tình có thể thanh tâm quả dục, làm cho ý niệm thông đạt.

Tất cả những điều đó khiến Hoàng Thiên nhìn thấy liền trực tiếp ra tay tiêu diệt, giúp những kẻ tu "vô tình đạo" đó.

Sau này, đó chính là những người tạo ra đám tiên nhân cứng nhắc, nghiêm túc, cao lãnh kia.

Trong mắt Hoàng Thiên, những cái gọi là "tiên khí" đó chẳng phải đều là những thứ hỗn loạn sao?

Phải biết rằng Hồng Hoang cầu đạo là để cầu chân.

Chí Ngã, Chí Chân, Chí Đạo, cuối cùng không phải là cầu chân ngã sao?

Từng kẻ từng kẻ đều cố chấp làm cho mình trở nên vô tình.

Nếu cuối cùng có thể minh ngộ thì cũng thôi đi, nhưng chút đạo hạnh đó không thể đạt đến cảnh giới Chí Ngã, Chí Chân, Chí Đạo, căn nguyên và khí vận không cho phép.

Bởi vậy, trước mặt những kẻ đó chỉ có hai con đường, đó là chỉ có thể đi càng xa trên con đường vô tình đạo, cuối cùng hoặc là đốn ngộ thành Phật, hoặc là đọa thân thành Ma.

Nhìn xem, sau này đạo suy yếu ma mạnh, Phật Đạo hưng thịnh, những kẻ đó tự tìm lấy.

Từng kẻ từng kẻ sống sờ sờ làm lệch đạo.

Cuối cùng, hoặc là thành Phật, hoặc là nhập Ma, dẫn đến đạo pháp cuối cùng trở nên im ắng vô danh, những kẻ đó quả thực là một đám hại người. ...

Lúc này, Quảng Thành Tử và những người khác cao lãnh nghiêm túc, mang theo phân phó của Sư Tôn Nguyên Thủy Thánh nhân, rộng rãi truyền bá giáo nghĩa Xiển Giáo ở Hồng Hoang.

Tốt nhất là dựng một bài vị Nguyên Thủy Thiên Tôn để cả ngày tắm gội, đốt hương thờ cúng, như vậy sẽ tốt, để Nguyên Thủy Thiên Tôn ngưng tụ khí vận.

Lúc này, Quảng Thành Tử và những người khác lại một lần nữa không chút sợ hãi tiến vào địa vực do Yêu tộc nắm giữ.

Từng người từng người như không có ai bên cạnh, bắt đầu truyền bá giáo nghĩa, hoàn toàn không coi Yêu tộc ra gì.

"Hừ, mấy vị đạo nhân kia, đây là địa bàn của Yêu tộc, mau mau rời đi, nếu không chúng ta sẽ đuổi các ngươi!" Lúc này, một tiểu yêu cấp Thái Ất Kim Tiên của Yêu tộc tiến lên nói.

Nhưng, bất kể tiểu yêu đó có đuổi thế nào, Quảng Thành Tử và những người khác đều làm ngơ.

Thậm chí Thái Ất Chân Nhân còn lên tiếng châm chọc nói: "Chư vị Sư huynh, Sư đệ, nhìn xem, Yêu tộc lại bắt đầu khoe oai phong rồi.

Thật không biết chúng lấy dũng khí ở đâu ra mà dám xông vào bảo ta rời đi.

A a, bá chủ Hồng Hoang Yêu tộc sao?

Ta thấy cũng không phải vậy đâu." "Ha ha ha, nói đúng lắm, chúng ta đường đường là môn hạ Thánh nhân, làm sao lại phải để ý đến Yêu tộc chứ?

Một đám lông vảy giáp trụ, nhìn thôi đã thấy ghét rồi." "Thôi được rồi, chúng ta cứ làm việc của mình, đừng chủ động gây chuyện là tốt nhất.

Cùng lắm thì Yêu tộc điều động cao thủ đến đuổi chúng ta đi thôi, cũng không dám có hành vi khác." Quảng Thành Tử với tư cách là Đại Sư huynh đương nhiên suy tính nhiều hơn một chút, đồng thời cũng ngăn lời của hai vị Sư đệ.

"Ừm, Đại Sư huynh nói có lý!" Các vị Sư đệ đồng thanh nói.

Vừa nói xong, Quảng Thành Tử và những người khác vẫn cứ làm theo ý mình, bắt đầu thi triển pháp lực, ngưng tụ kim thân, truyền bá giáo nghĩa Xiển Giáo.

Rồi sau đó không biết sẽ đối mặt với nguy hiểm lớn đến mức nào.

Ban đầu họ cứ nghĩ nhiều nhất cũng chỉ điều động mấy cao thủ mà thôi.

Chẳng qua là một đám cao thủ cấp Đại La Kim Tiên, sau khi truyền đạo pháp xong sẽ đuổi họ đi.

Nhưng lần này hoàn toàn khác, mấy người vừa mới ngưng tụ pháp lực, chuẩn bị dùng thần thông giảng đạo thì...

Chỉ thấy trực tiếp bị một chưởng khổng lồ từ trên không trung vỗ xuống.

Mấy người còn chưa kịp phản ứng.

"A!" "Không hay rồi..." Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, không ai ngờ tới cục diện này.

Mấy người đã bị người khác một chiêu phá tan kim thân, bị đánh từ trên không trung rơi xuống.

Đạo pháp mà Quảng Thành Tử và những người khác truyền bá là đạo pháp cơ bản nhất của Xiển Giáo, mục đích là để Nguyên Thủy Thiên Tôn tụ tập khí vận, tự nhiên không phải đạo pháp cao thâm.

Nếu không thì cũng không truyền bá như vậy.

Đạo khí không thể truyền bá khinh suất, những gì được truyền bá đều là loại đạo thu thập tín ngưỡng như Phật Giáo.

Còn loại đạo này chẳng qua là một đám thứ thấp kém, loại đạo này có tác dụng mê hoặc lòng người vô cùng lợi hại.

Việc truyền bá loại đạo này cần đến những nơi sinh linh tụ tập, giương cao danh hiệu Thánh nhân, sau đó mới bắt đầu vận dụng pháp lực mê hoặc mà truyền đạo.

Người nghe đạo quả thật có thể thu được một chút lợi ích, nhưng

lợi ích thu được không lớn, nhưng lại có thể khiến những người nghe đạo từ đó bắt đầu cung phụng Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì Thánh nhân mà ngưng tụ khí vận.

Bởi vậy mới có cảnh tượng ở nơi sinh linh mật tập này, Quảng Thành Tử mấy người thi triển thần thông kim thân, bay lượn trên hư không vận dụng pháp lực truyền bá.

Chương 559

Nhưng không ngờ, vừa mới bắt đầu truyền đạo, đột nhiên bị người ta một chưởng đánh xuống.

Trong chớp mắt, tất cả mọi người đều đầu bù tóc rối, trên người bị những vết thương khác nhau.

Lúc này mọi người cũng lập tức nổi giận.

Hình tượng cao nhân đã tan tành trong khoảnh khắc đó.

Bị người ta một chưởng từ trên không trung đánh xuống, có thể biết, người khác sẽ nhìn họ thế nào.

"Ai!" Có thể nói, Quảng Thành Tử và những người khác thật sự không biết sống chết.

Từ câu "ai" đó có thể thấy Quảng Thành Tử và những người khác là kẻ vô tri vô sợ.

Nếu là người bình thường gặp phải tình huống này, chắc chắn sẽ lập tức quỳ xuống, khẩn cầu tiền bối ra tay tha thứ.

Đám này thì hay rồi, ỷ vào là môn hạ Thánh nhân, bị đánh thì không sao, rõ ràng biết trong tình huống không thể đánh lại, lại muốn làm rõ ai đã đánh, sau đó lại đi mách sư phụ.

E rằng lúc này trong lòng Quảng Thành Tử và những người khác đang nghĩ liệu kẻ này có thể giết họ được không?

Phải biết họ là môn hạ Thánh nhân, đệ tử đại danh đỉnh đỉnh của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thánh nhân, ai dám động đến?

Nhưng sự thật luôn tàn khốc, ngay lúc này, một luồng uy áp Chuẩn Thánh càn quét!

“Ta là Kế Mông, một trong Thập Đại Yêu Vương Thiên Đình!” Người đó chính là Kế Mông, một trong Thập Đại Yêu Vương của Yêu tộc, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, một chân sắp bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Với tu vi của y để đối phó với Quảng Thành Tử và mấy kẻ chỉ có cấp Thái Ất, có thể dễ dàng bóp chết trong tích tắc.

“Yêu Vương Kế Mông?” Quảng Thành Tử và những người khác cũng ngây người.

Không ngờ là y, sự kiêu ngạo trong lòng lại trỗi dậy.

“Thật to gan, ngươi có biết chúng ta là môn hạ Nguyên Thủy Thánh nhân không?” Quảng Thành Tử với tư cách là Đại Sư huynh, tự nhiên là người đầu tiên đứng ra.

Nhưng Quảng Thành Tử cũng vô cùng kiêu ngạo, muốn lợi dụng thân phận của mình để chấn nhiếp Kế Mông.

“Hừ, chính vì các ngươi là môn hạ Thánh nhân, nên Bản Yêu Vương vừa rồi mới thủ hạ lưu tình.

Nếu không thì một chưởng vừa rồi đã khiến các ngươi thân tử đạo tiêu rồi.

Không mau cút đi?” Kế Mông lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, Quảng Thành Tử và những người khác như muốn lật trời, thậm chí nghi ngờ liệu mình có nghe lầm không?

Vừa rồi Kế Mông này muốn đối xử không khách khí với họ ư?

Một tu sĩ Chuẩn Thánh trung kỳ nho nhỏ cũng dám đối xử với họ như vậy sao?

Phải biết họ là môn hạ Thánh nhân, những Chuẩn Thánh mà họ gặp, có ai mà không khách khí với họ?

Một tiểu Yêu Vương cấp Chuẩn Thánh trung kỳ của Yêu tộc cũng dám cuồng vọng như vậy với môn hạ Thánh nhân sao?

"Yêu tộc Yêu Vương Kế Mông?

Được lắm, được lắm!

Dám khi dễ môn hạ Thánh nhân, chư vị Sư đệ ra tay!" Quảng Thành Tử giận dữ nói.

Nghe lời này, Kế Mông thật sự ngớ người.

Đám này lấy đâu ra can đảm mà dám chủ động ra tay?

Chẳng lẽ không biết sự khác biệt giữa Thái Ất Kim Tiên và Chuẩn Thánh sao?

Một đòn tùy tiện cũng có thể diệt họ rồi!

Nhưng như vậy cũng tốt, không sợ họ không tức giận.

Nếu họ tức giận thì càng tốt, cứ theo lời Yêu Hoàng bệ hạ và các vị đại nhân, giáo huấn một trận rồi thu lấy Linh Bảo là được.

Kế Mông cũng vô cùng khinh thường mấy môn hạ Thánh nhân kia.

Không phải thời đại Hoang Cổ, cũng không phải thời Thượng Cổ, ngay cả khi Vu Yêu chưa trở thành bá chủ, loại Thái Ất như vậy cũng sẽ chết thảm.

Ở Hồng Hoang, một tu sĩ cấp Chuẩn Thánh cũng không dám kiêu ngạo tự đại như vậy.

Một Thái Ất Kim Tiên nho nhỏ ở thời đại của y, sớm đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

Trách không được hiện tại cả Hồng Hoang đều lưu truyền môn hạ Thánh nhân có chỗ dựa vững chắc.

Hôm nay một thấy quả nhiên là vậy, Kế Mông lắc đầu, sau đó

cũng đã hiểu rõ.

Mấy môn hạ Thánh nhân đang hỗn loạn tức giận, đều thi triển bản lĩnh gia truyền, nhưng vẫn bị Kế Mông dễ dàng một chưởng đánh bay đi xa.

Linh Bảo cũng bị Kế Mông thu lấy.

Kế hoạch của Kế Mông cũng đã hoàn thành.

Sau khi hoàn thành, Kế Mông đương nhiên phải giải thích một phen: "Môn hạ Thánh nhân, Thánh nhân không thể không tôn kính.

Ta Kế Mông trong lòng cũng vô cùng kính bái Thánh nhân, nhưng không có nghĩa là các ngươi có thể vì thế mà không coi ai ra gì.

Lần này thu lấy Linh Bảo giáo huấn một trận, để khỏi sau này các ngươi lại không coi ai ra gì.

Tất cả mau mau rời đi đi!" Kế Mông đến nơi này, tổng cộng chỉ ra tay hai lần, mỗi lần đều trực tiếp một chưởng đánh tới.

Phải biết Kế Mông đã huyết chiến với Vu tộc mấy trăm lần, là một kẻ hung hãn.

Mức độ cường hãn của y, có thể sống sót trong đại chiến chính là minh chứng tốt nhất.

Chương 560

Nếu không phải người cường đại, sớm đã bị tướng sĩ Vu tộc xé nát rồi.

Giáo huấn mấy đệ tử môn hạ Nguyên Thủy Thánh nhân, Kế Mông vô cùng dễ dàng.

Mấy vị đệ tử đó chỉ là tu sĩ Thái Ất Kim Tiên.

Bởi vậy có Linh Bảo cũng vô dụng, Linh Bảo dù mạnh đến đâu cũng phải đi kèm với thực lực mạnh mẽ chứ.

Trừ phi có người có thể sử dụng Chí Bảo loại có một Thiên Hoàn Chỉnh Bất Diệt Nguyên Linh, Kế Mông cũng cảm thán là xui xẻo.

Đám người đó không có thực lực để dùng Linh Bảo mạnh mẽ.

Cho dù có Linh Bảo mạnh mẽ, chỉ cần luyện hóa không tốt, thêm vào tu vi không đủ, thì cũng vô dụng.

Lúc này, nếu ánh mắt có thể giết người, Kế Mông đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

Quảng Thành Tử và đám đệ tử môn hạ Nguyên Thủy Thánh nhân, cũng là lần đầu tiên thảm hại như vậy.

Hiện tại trong lòng chỉ nghĩ mau mau quay về mách tội.

Bây giờ chỉ có thể quay về mách tội, giương cao danh tiếng của sư phụ ra, nhưng lại không dễ dùng chút nào!

Đánh thì không đánh lại, bây giờ chỉ có thể mau mau quay về, nói với sư phụ Nguyên Thủy Thiên Tôn. ...

Côn Luân Sơn Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn đạo trường: Trong Ngọc Hư Cung!

“Thật là quá đáng!

Yêu tộc thật sự dám làm như vậy...” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mấy đệ tử thê lương, trong lòng cũng vô cùng tức giận.

Đặc biệt khi biết đệ tử của mình bị người khác đánh đập, bị người khác cướp đi, y càng thêm giận dữ.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ cảm thấy Yêu tộc đang công khai đánh vào mặt mình.

Vừa tức giận vì sự bất tranh của đệ tử, đồng thời Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng suy nghĩ thoáng hơn.

Kế Mông kia là một trong Thập Đại Yêu Vương nổi danh lẫy lừng của Thiên Đình Yêu tộc.

Mấy đệ tử của y tuổi còn rất nhỏ, tu vi chịu thiệt thòi là điều chắc chắn.

Cũng không phải đệ tử của y bất tranh khí, mà là kẻ địch quá mạnh. ...

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ mở miệng nói: “Hừ, nếu chịu khó tu luyện đạo pháp Bản Tôn truyền thụ, lẽ nào lại bị một Yêu Vương Kế Mông nho nhỏ của Yêu tộc Thập Đại Yêu Vương làm bị thương đến nông nỗi này?” Nghe lời này, trong lòng Quảng Thành Tử và những người khác càng khó chịu hơn.

Trong lòng cũng than khổ: “Người ta là cao thủ cấp Chuẩn Thánh, còn chúng ta chỉ là Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Người ta xuất thế tu hành không biết bao nhiêu năm rồi, còn chúng ta mới tu hành được bao nhiêu năm?” Nhưng tuy trong lòng có chút oán trách, nhưng Quảng Thành Tử và những người khác tự nhiên không dám mở miệng.

Lúc này, ngoài Quảng Thành Tử và những người khác ra, các đệ tử khác lại vô cùng vui mừng.

Phải biết mấy người đó là những đệ tử được sư phụ yêu thương nhất.

Lần này bị người ta cướp đi Linh Bảo, sao lại không vui mừng chứ?

Nhưng, lời tiếp theo của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng làm chấn động lòng họ, trong lòng cũng không khỏi cảm thán, quả nhiên...

"Hừ, Yêu tộc nho nhỏ lại dám cuồng vọng như vậy, đợi ta đi đòi công đạo cho các ngươi.

Nếu Yêu tộc không biểu thị, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ!" Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫy tay, Bàn Cổ Phiên vốn trấn áp khí vận Xiển Giáo ở Côn Luân Sơn xuất hiện trên tay y.

Thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lập tức biến mất.

Yêu tộc, Thiên Đình.

Lúc này Yêu tộc đã sớm chuẩn bị.

Sau khi Kế Mông đánh bại Quảng Thành Tử và những người khác, Yêu tộc đã nhận được tin tức, lúc này đang chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quả nhiên không lâu sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn để Hồng Hoang nhìn thấy uy áp của mình, cũng để giết gà dọa khỉ, toàn thân Thánh nhân uy áp toàn bộ phóng thích.

Lúc này, cả Hồng Hoang đều có thể nghe thấy tiếng rống giận của y từ trong hư không truyền ra.

"Yêu tộc, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, thật sự quá to gan, dám bất kính Thánh nhân, khi dễ đệ tử môn hạ của ta.

Hôm nay nếu Yêu tộc không cho ta một lời giải thích, hừ, vậy Yêu tộc nhất định sẽ phải chịu trừng phạt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đương nhiên không dám tiêu diệt Yêu tộc, trước hết không nói Thiên Đạo và Hồng Quân Đạo Tổ có cho phép hay không.

Vị Thần Tôn tiền bối thần bí kia cũng không dám chọc vào a, nếu chọc vào, e rằng cũng sẽ không dễ chịu đâu. ...

Điểm này Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng rõ ràng, nhưng y cảm thấy có thể đánh cho Yêu tộc thần phục.

Lần này phải đánh cho ra trò, đánh cho chúng sinh Hồng Hoang thấy rõ Thánh nhân uy nghiêm.

Bởi vậy, dưới một tiếng rống giận của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tất cả mọi người ở Hồng Hoang đều đã nghe thấy.

Một đám đại năng cũng cảm thán Yêu tộc đang tự tìm đường chết a, chọc vào ai không chọc, cứ nhất định chọc vào Thánh nhân, chọc vào Nguyên Thủy Thánh nhân.

Có kịch hay để xem rồi...

Lúc này, với tư cách là Thiên Đế của Yêu tộc, Đế Tuấn bước ra, không chút sợ hãi nói: "Thánh nhân lời này sai rồi.

Đối với Thánh nhân, Yêu tộc ta không dám bất kính, nhưng mấy vị đệ tử môn hạ Thánh nhân lại mượn danh Thánh nhân hoành hành ngang ngược, thậm chí quên mất quy tắc mạnh được yếu thua ở Hồng Hoang, ngài thấy sao?" Đế Tuấn nói xong, Lôi Thần cũng với vẻ mặt tươi cười bước ra, ngẩng đầu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ở trên hư không, hướng y cúi người hành lễ.

Một lễ này trong mắt chúng sinh Hồng Hoang có thể là đang cung kính Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại là đang trào phúng.

Chương 561

"Thánh nhân, quy tắc mạnh được yếu thua của Hồng Hoang không phải ai cũng có thể thay đổi được phải không?

Một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên nho nhỏ lại dám công khai lăng mạ đại năng Chuẩn Thánh, chẳng phải làm loạn quy tắc rồi sao?

Bởi vậy..." "Bởi vậy, Thập Đại Yêu Vương Kế Mông của Yêu tộc ta mới nhất thời nổi giận, giáo huấn một trận.

Kế Mông không hạ nặng tay, chỉ đuổi họ đi mà thôi..." Chưa đợi Lôi Thần nói hết, Đông Hoàng Thái Nhất cũng bước ra, trực tiếp chen lời nói ra một cách mạnh mẽ.

Phục Hy thấy Lôi Thần và Đông Hoàng Thái Nhất đều đã bước ra, tự nhiên cũng bước ra, ngẩng đầu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ở trên hư không.

"Thánh nhân, đã ngài nói vậy rồi, vậy xin Thánh nhân ngài phân xử cho lẽ phải.

Từ khi nào mà tu sĩ Thái Ất Kim Tiên ở Hồng Hoang có thể lăng mạ đại năng Chuẩn Thánh rồi?

Nếu đã như vậy thì cường giả Hồng Hoang còn có tôn nghiêm nữa sao?

Nếu đã đến mức đó, e rằng tất cả cao thủ Hồng Hoang đều sẽ không bằng lòng phải không?" Phục Hy, Lôi Thần, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, mấy người mỗi câu một lời, quả thật đã khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận không ít.

Tương tự, Lôi Thần, Đế Tuấn và những người khác cũng đồng thời vận dụng đại pháp lực, mỗi lời nói đều đồng thời cáo thị khắp

Hồng Hoang.

Lời nói vừa dứt, vô số người kinh ngạc, đặc biệt là các cao thủ cấp Chuẩn Thánh, trong lòng cũng không khỏi đồng tình với Yêu tộc.

Hồng Hoang có thiết luật "cường giả vi tôn", là chí lý của Hồng Hoang, không cho phép bất kỳ ai khiêu khích.

Nhiều môn hạ Thánh nhân ỷ thế hiếp người đã sớm khiến người ta bất mãn.

Lần này Nguyên Thủy Thánh nhân lại vì chuyện như vậy mà đánh đến tận cửa Thiên Đình Yêu tộc, khiến trong lòng mọi người cũng vô cùng không vui.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời này, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng bất ổn.

Đây không phải cục diện y muốn a!

Lẽ nào không phải Yêu tộc phải bồi lễ xin lỗi, sau đó y lập uy rồi rời đi sao?

Nhưng, Yêu tộc không làm như vậy, lại dám công khai chất vấn, thật sự không đơn giản a!

Ngay lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ cảm thấy bị bức bách, lúng túng luống cuống, cũng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng vô cùng tức giận.

Y biết lúc này cục diện bất lợi.

Lúc này mấy vị Thánh nhân khác chắc chắn đang quan sát.

Bị Yêu tộc làm mất mặt như vậy, e rằng sau này thể diện của y sẽ giảm sút, mấy vị Thánh nhân khác e rằng cũng sẽ vì thế mà cười nhạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cũng bắt đầu hận Yêu tộc rồi,

một Yêu tộc nho nhỏ lại dám lấy Bản Thánh làm đà lập uy, quả thực không biết sống chết sao?

Nhân tộc có Nữ Oa thiện thi, Vu tộc có Bàn Cổ Chân Thân, Yêu tộc chỉ có một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đó là chỗ dựa gì?

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lạnh lùng nói: "Nói xằng bậy!

Mấy đồ nhi của ta tôn sư trọng đạo, vô cùng ngoan ngoãn, tôn kính cường giả một chút, lẽ nào ngươi nghĩ ta không biết dạy dỗ sao?

Cường giả phải được tôn kính, giống như tôn kính Thánh nhân vậy, điểm này không thể nghi ngờ, Yêu tộc chớ có nói càn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngu dốt, nếu nói tôn kính cường giả là chí lý của Hồng Hoang, vậy ngay cả Thánh nhân cũng không thể khiêu khích quy tắc đó.

Thánh nhân được người đời tôn kính cũng là người hưởng lợi từ đó, bởi vậy quy tắc này không cho phép bất kỳ ai khiêu khích.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp phủ định lời của họ. ...

"Nguyên Thủy Thánh nhân, thực không dám giấu giếm, chính vì tôn trọng cường giả, Yêu tộc ta mới nể mặt Thánh uy của ngài, chỉ ngăn cản mấy đệ tử môn hạ kia của ngài mê hoặc đệ tử Yêu tộc ta, và đã khuyên can bằng lời lẽ ôn hòa.

Kết quả, không ngờ họ không những không nghe, ngược lại còn mượn Thánh uy của ngài áp người, tấn công Yêu Vương của Yêu tộc ta.

Yêu Vương của Yêu tộc ta tức giận không chịu nổi mới ra tay..." "Câm miệng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự không thể nghe tiếp được nữa, y biết không thể tiếp tục như vậy.

Cứ tiếp tục như vậy, y sẽ càng chịu thiệt.

Tên Đế Tuấn đáng chết này, lại biến việc truyền đạo thành mê hoặc Yêu tộc.

Hiện tại chỉ cần sinh linh Hồng Hoang không ngu dốt, đều sẽ hiểu rõ nguyên nhân bên trong.

Thậm chí còn có thể hoàn hảo dựng lại cảnh tượng môn hạ Thánh nhân kia ỷ vào sư phụ Nguyên Thủy Thánh nhân mà không coi Yêu tộc ra gì.

Công khai đào rễ truyền đạo của Yêu tộc, sau đó Yêu Vương của Yêu tộc tức giận không chịu nổi mới ra tay, giáo huấn đệ tử môn hạ Thánh nhân một trận, rồi đuổi họ đi.

Một chuyện vô cùng đơn giản, ngay cả sinh linh có tu vi yếu ớt cũng đã hiểu rõ.

Nhưng, động thái lần này của Yêu tộc, thật sự không thể lý giải, lẽ nào muốn bức bách Nguyên Thủy Thánh nhân sao?

Nếu là như vậy, thì có kịch hay để xem rồi. ...

"Tốt lắm Yêu tộc, nói năng hồ đồ như vậy, không chút hối cải.

Nếu đã như vậy, hôm nay nếu không trừng phạt các ngươi, các ngươi sẽ không hiểu thế nào là tôn kính Thánh nhân." Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn phẫn nộ.

Từ khi thành Thánh, đây là lần đầu tiên y mất mặt đến vậy.

Lần này nhất định phải giáo huấn Yêu tộc một trận.

"Thánh nhân như vậy là thất công chính a!" "Thánh nhân thất công chính a!" "Thánh nhân thất công chính như vậy, Yêu tộc chúng ta không phục a!" Ngay lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên cảm thấy như chọc phải ổ kiến lửa, cả khí vận Yêu tộc ngưng tụ lại một chỗ, bắt đầu phản công.

Phải biết khí vận ngay cả Thánh nhân cũng không dám coi thường.

Yêu tộc gặp may rồi, lần này bị Yêu tộc tính kế, đáng chết!

“Được, được, được lắm!

Chương 562

Yêu tộc quả thật không tầm thường.

Nếu đã như vậy, hãy tiếp ta ba chiêu, như vậy ân oán sẽ hóa giải.

Nếu không thì các ngươi không phục cũng phải chịu trừng phạt.

Uy nghiêm Thánh nhân không dung khiêu khích, ngay cả Thiên Đạo cũng cho phép điều đó." Nguyên Thủy Thiên Tôn hiểu rõ sách lược kia không thành công, bởi vậy liền lập tức thay đổi một sách lược khác.

Đối đầu công khai với khí vận Yêu tộc, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật có chút lo lắng, tuy không sợ hãi, nhưng lại vô cùng khó chịu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể dễ dàng bỏ qua cho Yêu tộc.

Yêu tộc đã tính kế như vậy, nếu không trút được cục tức, trong lòng y sẽ không thoải mái.

Nhưng, vạn vạn không ngờ tới...

"Được, nếu đã như vậy, vậy Yêu tộc ta cũng không thể không lấy ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bản cải tiến để chịu đựng cơn giận của Thánh nhân." Đế Tuấn nói.

Ngay lúc này, không chỉ Nguyên Thủy mà tất cả chúng sinh Hồng Hoang đều ngớ người.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có bản cải tiến sao?

"Tê..." "Thì ra là vậy....

Trách không được Yêu tộc lại có chỗ dựa vững chắc như vậy..." "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đã cải tiến rồi..." Lúc này, mọi người đều kinh ngạc, vạn vạn không ngờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của

Yêu tộc lại được cải tiến.

“Bố trận!” Theo một tiếng hét lớn của Đế Tuấn, chỉ thấy cả Hồng Hoang đều chấn động theo, hư không cũng đột nhiên tối sầm lại.

Chỉ thấy, Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh nhanh chóng xoay chuyển, lực lượng tinh thần của hai tinh bắt đầu vận chuyển có quy tắc.

Chu Thiên Tinh Đấu Phiên và Ngũ Hành Châu nhanh chóng dung nhập vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trong.

Uy áp hạo hãn trong chớp mắt càn quét mênh mông.

“?

Có thể sao?” “Thật sự không thể tin được, Yêu tộc lại có thể dẫn động cả Thái Âm Tinh, thêm vào năm viên châu không rõ tên kia, uy lực đã vượt ngoài sức tưởng tượng a!” “Uy lực này, e rằng có thể ngăn cản Thánh nhân...” “Thực lực Yêu tộc quả nhiên đáng sợ...” Ngay lúc này, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thay đổi, hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của y a!

“Xin Nguyên Thủy Thánh nhân chỉ giáo, đây là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bản cải tiến - Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận!” Đế Tuấn một câu nói, đã nói ra tên của trận pháp.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sau khi kết hợp Ngũ Hành Châu và lực lượng Thái Âm Tinh đã biến thành Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận.

Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận, từ nay về sau định mệnh sẽ vang danh khắp Hồng Hoang, bởi vì đối tượng thực nghiệm đầu tiên chính là Thánh nhân.

Phàm là những ai quan tâm đến chuyện này, đều sẽ biết đến trận pháp này, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bản cải tiến!

Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận có thể đối kháng với Thánh nhân.

Nhìn cảnh tượng tối tăm không thấy trời đất như vậy, thêm vào Yêu tộc tự tin tràn đầy.

E rằng Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận có thể ngang sức một phen với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận triệu hồi ra Bàn Cổ Chân Thân.

"Tốt, tốt, Yêu tộc làm tốt lắm!" Ngay lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng biết tất cả đều là kế của Yêu tộc.

Lúc này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang ở Nam Hải cũng đang chú ý đến chuyện này, xem ra lại có thêm một Thánh nhân bị lũ kiến hôi làm khó rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kiêu ngạo tự phụ hơn trời, có kịch hay để xem rồi.

"Nếu Yêu tộc đã tự tin như vậy, vậy hãy tiếp ta một chiêu!" Dưới cơn thịnh nộ, Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn giữ lại quá nhiều.

Bàn Cổ Phiên trong tay y phong lôi động, từng đạo Ngọc Thanh Hủy Diệt chi khí hướng về Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận.

"Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận, khởi!" Yêu tộc chúng nhân nhất thanh lệnh hạ, chỉ thấy Ngũ Hành Châu dẫn đầu, pháp lực của Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận bùng nổ, nhật nguyệt vô quang, thiên địa vì thế mà hôn ám.

"Hoa lạp!" Hai bên hung hăng va chạm vào nhau, giống như một kích khai thiên lập địa phá vỡ bình minh.

Vì Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận ngưng tụ, lúc này Hồng Hoang chìm vào giữa Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, giữa tinh hà.

Bên trái là ngọn lửa nóng bỏng, bên phải là khí lạnh thấu xương.

Một luồng ánh sáng đỏ và xanh lam càn quét khắp Hồng Hoang.

Lại có vô số tiểu yêu Yêu tộc bắt đầu hít thở lớn, luyện hóa lực lượng tinh thần Thái Dương Thái Âm nồng đậm.

Mọi người không thấy công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà nó hóa thành một đạo quang mang màu xanh, xông thẳng vào Thái Dương Tinh.

Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận lấy Thái Dương và Thái Âm làm chủ trận lưỡng nghi, dẫn động tinh mang của hai tinh Thái Dương và Thái Âm, tạo thành một lá chắn tinh thần Ngũ Hành khổng lồ, nghênh đón Bàn Cổ Phiên.

"Oanh!" Lực lượng pháp tắc kịch liệt, dư ba lan tràn khắp nơi lại một lần nữa chấn động.

Nhưng điều khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc là, công kích của y, công kích của Thánh nhân đã bị chặn lại.

Dưới tiền đề đã vận dụng Bàn Cổ Phiên, Yêu tộc lại chặn được công kích.

Chúng đã làm gì?

"Đáng ghét!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không dừng lại, lại một lần nữa phát động công kích!

Nhưng, tuy lại một lần nữa đối kháng kịch liệt, nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận kia vẫn hào phát vô thương.

Nhưng chỉ có Đế Tuấn và những người khác biết, lực lượng tinh thần Thái Dương Thái Âm đã tích trữ từ lâu đã mất đi một nửa.

Ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Phiên cũng bắt đầu không ổn định.

May mà chỉ có ba lần công kích, nếu là công kích không màng sống

chết của Thánh nhân, chỉ dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận thì thật sự không thể chống cự được.

Không hổ danh là Thánh nhân, tồn tại đỉnh cấp nhất Hồng Hoang.

Tương tự cũng không phải tồn tại chí cao nhất Hồng Hoang, nhưng Thánh nhân nắm giữ thiên địa vĩ lực quả thật là tồn tại vô địch ở Hồng Hoang.

Chương 563

Nhưng Yêu tộc đáng để kiêu ngạo rồi, đối thủ là Nguyên Thủy Thánh nhân, người sử dụng Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, bảo vật công phạt đứng đầu.

Yêu tộc có thể chống đỡ hai lần công kích, đáng để kiêu ngạo rồi.

Chỉ cần chặn được lần công kích thứ ba, hừ, xem sau này Thánh nhân còn dám áp chế Yêu tộc ta như vậy không?

"Đi!" Lần thứ ba, cũng là lần cuối cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn bùng nổ, toàn bộ thực lực, mượn nhờ thiên địa vĩ lực khổng lồ.

Dù có phải gánh nhân quả cũng phải làm, uy lực cực lớn, thậm chí có thể phá hủy căn cơ Hồng Hoang!

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đã phát điên rồi.

Y là người cực kỳ yêu thể diện, sao có thể nhẫn tâm bị Yêu tộc tính kế?

Tuyệt đối không được!

Lúc này, cả Hồng Hoang đều chấn động.

Nếu Hồng Hoang bị phá hủy, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Yêu tộc đều phải gánh nhân quả.

Ngay lúc đó, Hoàng Thiên vẫn luôn quan sát không nhịn được muốn ra tay.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn phá hủy căn cơ Hồng Hoang, Hoàng Thiên có thể thề, sẽ trực tiếp ra tay giết y.

Nhưng may mắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn trong khoảnh khắc đó đột nhiên bừng tỉnh.

Có thể nói là trong gang tấc, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên thu tay lại.

Phải biết rằng chỉ còn chưa đến một nửa khoảng cách công kích là sẽ đánh trúng Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận.

Lúc này Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi thật sự cứ nghĩ là sẽ tan tành rồi.

Một kích vừa rồi của y, tuyệt đối sẽ khiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tan vỡ, Yêu tộc chắc chắn sẽ tổn thất thảm trọng.

Trong lòng Lôi Thần, Đế Tuấn và những người khác cũng không khỏi nghĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đến mức phải phát điên như vậy sao?

Không tiếc mượn vĩ lực của Thiên Đạo, lần này đánh thì "tổn địch một ngàn, tự tổn tám trăm" sao?

Cũng may Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thu tay, suýt nữa thì lưỡng bại câu thương a...

May mắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn không hoàn toàn phát điên.

Nếu công kích vừa rồi được tung ra, tổn thương không chỉ là Yêu tộc a.

Cả Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, cùng với Hồng Hoang sẽ bị phá hủy, sau đó Thiên Đình cũng sẽ bị dư ba làm hư hại một nửa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng giật mình.

Vừa rồi suýt chút nữa đã phạm sai lầm lớn.

Nếu một chiêu có uy lực lớn nhất vừa rồi được tung ra.

E rằng sẽ hủy diệt Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận của

Yêu tộc, dư ba của nó cũng sẽ khiến Yêu tộc tổn thất thảm trọng, Thiên Đình và Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh cũng sẽ bị tổn thương.

Quan trọng nhất là Hồng Hoang cũng sẽ bị tổn hại.

Khi đó sẽ gặp xui xẻo.

Chưa nói nhân quả sẽ phải gánh chịu rất nhiều.

Thậm chí Thiên Đạo, sư phụ của y, Thần Tôn tiền bối và những người khác, đều sẽ ra tay trừng phạt.

Tốt, tốt, y đã nhịn được rồi.

Lúc này không chỉ hai bên, mà ngay cả những sinh linh ban đầu đang kinh ngạc suýt chết nghẹt cũng thở phào nhẹ nhõm.

Họ từng nghe nói Thánh nhân cường đại, nhưng vẫn luôn không rõ ràng lắm.

Nhưng lần này cuối cùng đã hiểu, là có thể hủy thiên diệt địa a!

Lúc này ngay cả Thông Thiên và Lão Tử cũng không khỏi đổ mồ hôi cho huynh đệ mình, thật hiểm!

Nhưng chỉ có Chuẩn Đề ở Tây Phương cảm thấy không tốt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lỗ mãng xung động, yêu thể diện lại ra tay lưu tình, thật là uất ức a!

Dư ba tiêu tán, Đế Tuấn và những người khác thu hồi trận pháp.

Lúc này là thời khắc Đế Tuấn và những người khác thể hiện.

“Cảm tạ Thánh nhân thủ hạ lưu tình, nếu không Yêu tộc ta tội nghiệp lớn rồi, Yêu tộc ta suýt nữa đã phạm sai lầm lớn...” Lời Đế Tuấn vừa dứt, chỉ thấy Lôi Thần bước ra, lấy ra Linh Bảo của Quảng Thành Tử và những người khác.

“Những Linh Bảo này của môn hạ Thánh nhân, chúng ta vốn định

tự mình đến tận cửa để trả lại, nhưng vì Thánh nhân đã đích thân đến đây, vậy thì..." "Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, y cũng đã tiêu hao không ít, cũng vô cùng khó chịu.

Nhưng, chuyện này đã viên mãn, tốt hơn một chút so với dự kiến.

Một chiêu cuối cùng có uy lực mà tất cả Hồng Hoang đều đã thấy, y nhân từ lưu tình, lập uy đã đủ rồi.

Đế Tuấn và Lôi Thần kia cũng biết cách làm người, đã đổ hết lỗi lầm về phía họ.

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã hiểu rõ, mục đích của Yêu tộc cũng đã đạt được.

Trận đối công vừa rồi của hai bên, không ai dám coi thường Yêu tộc nữa.

Sau khi đạt được mục đích, Yêu tộc đương nhiên cũng mềm mỏng lại.

Ban đầu cứ nghĩ sẽ mất mặt, nhưng không ngờ lại tránh được, tất cả đều hoan hỉ.

Chương 564

Lẽ nào đó thật sự là lời Thần Tôn tiền bối đã nói trước đó?

“Quá mức tự cao tự đại rồi.

Đôi khi không liên quan đến việc gì quan trọng, nhường một bước có thể sẽ có cục diện tốt hơn.” Hoàng Thiên từng trước khi bế quan đã lần lượt tìm Tam Thanh, và cũng đã điểm hóa cho ba người.

Còn ba người có hiểu hay không, Hoàng Thiên không đi quản.

Ngay lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên minh ngộ.

Ngay lúc này Hoàng Thiên chỉ cảm thấy thần kỳ, xem ra lời nói của y đã có tác dụng rồi.

Gián tiếp thật sự đã thay đổi tính cách của Nguyên Thủy.

Không tệ, không tệ, Nguyên Thủy cũng không quá ngu xuẩn.

“Yêu tộc biết điều là tốt.

Lần này ta thủ hạ lưu tình, lần sau đừng như vậy.

Phải biết Thánh nhân cần được tôn trọng, cường giả cũng cần được tôn trọng.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

“Vâng, Thánh nhân.” Đế Tuấn cười nói.

Ngay lúc này, Nguyên Thủy đột nhiên nhớ lại cảm ngộ vừa rồi, cũng muốn thử nghiệm một phen.

Thế là y có chút run rẩy nói: “Ừm, ta cũng có lỗi, suýt nữa đã làm tổn hại nguyên khí Hồng Hoang.

Những nơi bị phá hủy ta sẽ thi triển pháp lực để khôi phục.

Ta với tư cách là Thánh nhân, không thể dẫn đầu phá hoại Hồng

Hoang, nếu không thiên tâm sẽ không cho phép, đạo tâm sẽ bất an." "Tê!" Nghe lời này, chúng sinh Hồng Hoang cứ ngỡ mình nghe lầm. ...

Nguyên Thủy Thánh nhân sao?

Với tính cách của y, không thể nào a?

Những người quen thuộc với Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đều ngớ người, họ có còn nhận ra Nguyên Thủy Thánh nhân nữa không?

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm, y vung tay.

Trực tiếp vận dụng pháp lực bắt đầu khôi phục những địa vực vừa bị phá hủy.

Chúng sinh Hồng Hoang bị chấn động, lúc này cũng không phục cũng không được, không thể không phục.

"Nguyên Thủy Thánh nhân đại nhân từ!" "Nguyên Thủy Thánh nhân, người nhân từ!" Ý nguyện cảm tạ của chúng sinh hội tụ thành mây.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn hưng phấn đến mức gào lên.

Y đã làm đúng rồi, khí vận tăng lên rồi.

Sự tiêu hao vĩ lực thiên địa đã mượn dùng cũng đã khôi phục.

Lực lượng bản nguyên thiên địa cũng đã thân hòa với y.

Quả nhiên, quả nhiên...

Không ngờ...

Thần Tôn tiền bối vĩ đại!

Lúc này, những người nhìn thấy đều ngớ người.

Không chỉ Yêu tộc và chúng sinh, ngay cả Thông Thiên và những người khác cũng có chút ngớ người.

“Nhị đệ đã thay đổi rồi...” Lão Tử cũng có chút than thở, đó còn là Nhị đệ tự cao tự đại kia của y sao?

“Nhị ca, huynh ấy đã thông suốt rồi sao?” Thông Thiên cũng không khỏi hỏi.

Lúc này Chuẩn Đề ở Tây Phương cũng ngớ người nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn lại làm như vậy...

Không thể nào a!” Lúc này, Hoàng Thiên chỉ nhìn tất cả mọi thứ cũng hài lòng gật đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể làm như vậy, đại biểu cho việc y thật sự đã minh ngộ.

Như vậy cũng thú vị hơn nhiều.

Từng chút từng chút thay đổi, bắt đầu kéo dài vô hạn.

“Nguyên Thủy, cảm giác thế nào?” Nghe Hoàng Thiên đột nhiên truyền âm trong đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chìm đắm trong sự hưng phấn và khí vận tăng lên cũng giật mình.

Nhưng y lập tức đáp lại: “Đa tạ Thần Tôn tiền bối, sau sự việc này, ta đã minh ngộ rồi.” “Minh ngộ là tốt.

Phải biết rằng, lòng kính trọng người, lòng thân cận người, lòng tôn trọng người mới là đạo của Thánh nhân.

Thánh nhân không tự ngạo, lấy vạn vật làm bình đẳng, đối với chúng sinh, hãy buông bỏ kiêu ngạo, đối với cường giả, hãy buông bỏ lòng tự phụ...” Hoàng Thiên một phen lời nói khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn chìm vào đốn ngộ.

Hoàng Thiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái rồi rời đi.

Rất lâu sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn tỉnh lại từ đốn ngộ, trực tiếp hướng về hư không cúi người hành lễ.

“Vãn bối tạ ơn Thần Tôn tiền bối!” ...

Yêu tộc lập uy thành công.

Phong cách và cách làm của Nguyên Thủy cũng đã nhận được sự khẳng định của chúng sinh.

Hoàng Thiên vốn suýt nữa không nhịn được ra tay, lại cũng trở nên mong chờ.

Chương 565

Hiện giờ chư Thánh Hồng Hoang đang có những biến hóa, thay đổi cục diện.

Hoàng Thiên cũng khá thích những thay đổi kỳ diệu như vậy. ...

Huyết Hải.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu đối với việc Yêu tộc sử dụng Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận cũng vô cùng kinh ngạc.

Vạn vạn không ngờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại có thể biến thành Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận.

Nhìn trận thế và uy lực hoàn toàn không thua kém Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận a!

Tương tự, Yêu tộc đã lập uy rất thành công lần này, cũng khiến Vu tộc thấy được lợi ích.

Hiện tại Yêu tộc đã có thủ đoạn của mình, Yêu tộc cũng đã thể hiện thủ đoạn của mình, vậy Vu tộc cũng cần thể hiện một phen rồi.

Bởi vậy, Đế Giang và Chúc Cửu Âm sau một hồi thương lượng, quyết định trước tiên đi chọc hai người ở Tây Phương đi!

Bởi vậy, trên địa bàn Vu tộc, đệ tử môn hạ Tây Phương giáo đều bị Vu tộc đuổi ra ngoài.

Thập Nhị Tổ Vu cũng đang đợi hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân ở Huyết Hải, nhưng hai người lại không đến...

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người vừa bàn bạc, lập tức phát hiện Vu tộc cũng muốn lập uy a!

Hai người sau khi thấy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của

Vu tộc, quyết định không đi ngồi làm đà cho họ lập uy nữa.

Nhưng hiện tại Chuẩn Đề cũng vô cùng rối rắm.

Vu Yêu không thể giết, bởi vậy cũng không thể hạ sát thủ.

Hậu quả của việc không hạ sát thủ là Vu Yêu sẽ lấy các Thánh nhân như họ ra để lập uy.

Nếu đã như vậy, bọn họ đã nhìn thấu quỹ tích của Vu tộc, thì việc lại đi tìm họ đến tận cửa là không đúng.

Chi bằng nhẫn nhịn một thời gian, dù sao Tây Phương giáo cũng quen với việc nhẫn nhịn.

Hơn nữa, cuộc quyết chiến Vu Yêu cách thời gian Thần Tôn tiền bối quy định cũng không còn xa nữa.

Khi đó Vu Yêu quyết chiến, mới là lúc bọn họ báo thù.

Bây giờ cứ nhẫn nhịn đi.

Như vậy, dù Vu tộc có khiêu khích Tây Phương giáo nữa, Tây Phương giáo cũng không tiếp chiêu, nhưng dù sao việc Vu tộc lập uy cũng đã khiến chúng sinh nhìn thấy rồi. và tất cả các thế lực lớn lúc này đều đã chứng minh được sự cường đại của mình, sau đó cũng lâm vào một đoạn yên bình hiếm có.

Nhưng sự yên bình ấy không kéo dài bao lâu đã bị phá vỡ, Thiên Đình truyền tin tức Đế hậu Hi Hòa đã hạ sinh mười người con cho Đế Tuấn.

Mười Thái tử Thiên Đình, mười Kim Ô đã đản sinh!

Đế Tuấn vì thế cũng vô cùng vui mừng, yến tiệc mời toàn bộ các Thánh và tất cả Đại năng Hồng Hoang.

Hoàng Thiên và các Thánh đều không tham dự, đều do đệ tử đại lao.

Hoàng Thiên cũng phái đệ tử Thần Đạo là Sơn Thần Cung Thống Lĩnh Câu Ngọc và Liêm Việt cùng nhau đến Thiên Đình.

Mang theo không ít linh quả và linh bảo, khiến Đế Tuấn vô cùng hài lòng.

Các vị Đại năng Hồng Hoang cũng không dám không tham gia, uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận có thể thấy rõ.

Trước đó, có người cho rằng Vu Yêu quyết chiến, Yêu tộc tất bại, nhưng giờ khắc này cũng không còn ý đó nữa.

Nguyên nhân trước đó cảm thấy Yêu tộc sẽ bại là vì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc có thể triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, nhưng hiện tại, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc cũng theo đó thăng cấp.

Yêu tộc hiện tại sở hữu Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận có thể chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Tuy Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận có lẽ mới xuất hiện không lâu, Yêu tộc hợp nhất với nó có lẽ chưa đủ.

Uy lực tối đa của Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận vẫn chưa được khai quật hết, nếu cho Yêu tộc thêm chút thời gian, có lẽ Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận thật sự có thể chống lại Thánh Nhân.

Vì vậy, lúc này nhiều Đại năng Hồng Hoang cũng không dám không nể mặt.

Có thể nói Yêu tộc lại một lần nữa trở về đỉnh phong.

Bốn mươi vạn năm trước, Vu Yêu lưỡng tộc sơ chiến, cả hai bên đều bị tổn thương.

Cũng dẫn đến mấy chục năm qua, nhiều Đại năng Hồng Hoang

ngày càng không kính trọng Yêu tộc và Vu tộc.

Nhưng Vu Yêu lưỡng tộc sau một lần lập uy, có thể nói đã một lần nữa trở lại thời đại đỉnh phong.

Hôm nay, mười Kim Ô con ra đời, báo hiệu Vu Yêu tranh bá lại sắp bắt đầu.

Mười tiểu Kim Ô được cả Yêu tộc cưng chiều, thậm chí còn hơn cả đệ tử Thánh Nhân.

Tại Thiên Đình, từ khi mười tiểu Kim Ô ra đời, tộc nhân Yêu tộc đều phải chịu tội, bởi vì các tiểu Kim Ô còn nhỏ, chưa thể khống chế tốt Thần thông Thái Dương Chân Hỏa.

Thái Dương Chân Hỏa, chí cương chí dương, là đệ nhất thần hỏa, phàm là thứ gì chạm vào đều sẽ bị thương tổn.

Trong một thời gian, toàn bộ Thiên Đình Yêu tộc đều bị khói mù bao phủ.

Kỳ thực mọi người đều biết nơi tốt nhất cho các tiểu Kim Ô là Thái Dương Tinh, nhưng Hi Hòa không nỡ đưa con mình đi.

Lại có Đông Hoàng Thái Nhất làm thúc thúc cưng chiều, khiến mười tiểu Kim Ô trở nên có chút vô pháp vô thiên.

Đối với điều này, Đế Tuấn cũng nghiêm khắc, nhưng mỗi khi phê bình giáo huấn tiểu Kim Ô, Hi Hòa lại không vui.

Đông Hoàng Thái Nhất ở bên cạnh cũng cảm thấy không sao, trẻ con còn nhỏ thích nghịch ngợm là chuyện bình thường.

Chương 566

Có hai chỗ dựa lớn sau, các tiểu Kim Ô triệt để trở nên vô pháp vô thiên.

Một ngày nọ, cảm thấy buồn chán, các tiểu Kim Ô quyết định lén ra ngoài chơi.

Yêu tộc là bá chủ Hồng Hoang, đối với chúng, toàn bộ Hồng Hoang này, muốn đi đâu thì đi.

"Các ca ca, như vậy không tốt đâu, Phụ Hoàng và Mẫu Hậu sẽ không đồng ý đâu.

Nếu để Lôi Thần thúc phụ biết được, người lại sẽ quở trách ta mất. ....." Trong mười Kim Ô, Kim Ô Lục Áp nhỏ nhất là người nghe lời nhất, cho nên đối với quyết định của các ca ca, y cũng cảm thấy có chút không ổn.

Vì thế liền trực tiếp lôi Lôi Thần ra, phải biết rằng Lôi Thần được Đế Tuấn đặc biệt ủy thác giáo dục mười Kim Ô.

Mười Kim Ô cũng vô cùng sợ hãi Lôi Thần, có thể nói Lôi Thần là người mà mười Kim Ô sợ nhất.

"Tiểu Thập lại không đồng ý sao?

Không thể vì cái tên mà không hòa hợp với chúng ta chứ!" Chín vị ca ca đối với Tiểu Thập cũng có chút không hài lòng.

Nguyên nhân là vì có chút ghen tị, Phụ Hoàng, Mẫu Hậu và cả thúc phụ đều yêu thương Tiểu Thập nhất.

Nguyên nhân là vì, Tiểu Thập từng mơ một giấc mộng, trong mộng có một vị Đạo Quân nói với y rằng sẽ truyền thừa y bát.

Vị Đạo Quân đó đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tên Lục Áp chỉ là xưng hô ở Hồng Hoang mà thôi.

Vì đã siêu thoát Hồng Hoang, đạo hiệu cũng vô dụng, cho nên vị Đạo Quân đó liền đem xưng hô này truyền cho Tiểu Thập, cùng với truyền thừa và khí vận của mình.

Sau khi Tiểu Thập Lục Áp tỉnh lại, phát hiện tu vi và cảnh giới đại trướng, Đạo tâm và căn cốt cũng có sự đề thăng lớn.

Sau đó Tiểu Thập Lục Áp liền báo cho lão sư của mình là Lôi Thần, Lôi Thần sau khi biết được cũng vô cùng vui mừng.

Sau đó Lôi Thần triệu tập Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác, sau khi bàn bạc, lại giới thiệu một phen về Lục Áp Đạo Quân.

Lục Áp Đạo Quân không phải là nhân vật đơn giản, ngài là một Hỗn Độn Ma Thần tồn tại.

Trước đó, khi tranh đoạt Tạo Hóa Thanh Liên, ngài đã thân cận Yêu tộc, càng thêm hài lòng với Đế Tuấn và Đông Hoàng.

Nhưng không ngờ Lục Áp Đạo Quân đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đã đem đạo pháp, khí vận và truyền thừa của mình giao cho Tiểu Thập.

Rõ ràng, Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác đều vô cùng hiểu rõ, Tiểu Thập đã trở thành truyền nhân của Lục Áp Đạo Quân.

Sau đó Lôi Thần hỏi Tiểu Thập, Tiểu Thập cũng nói trong nguyên thần của mình có thêm truyền thừa, chỉ là không thể nói ra, cần phải từ từ cảm ngộ.

Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác sau khi biết được thì xác định không nghi ngờ gì, truyền thừa đó quả thực là truyền thừa của Lục Áp Đạo Quân.

Vì vậy, đối với Tiểu Thập càng thêm yêu thương, cũng đặt hy vọng vào y.

Tiểu Thập do được Lục Áp Đạo Quân ban tặng, các phương diện đều dẫn trước chín vị ca ca.

Bất kể tâm tính, Đạo tâm, khí vận, truyền thừa, căn cốt đều mạnh hơn chín vị Kim Ô khác.

Cũng bởi vì tu vi mạnh hơn rất nhiều, việc khống chế Chân Hỏa của bản thân cũng tự nhiên thành thạo hơn.

Nhưng, chín vị ca ca lại không giống vậy, vẫn chưa thể khống chế hoàn mỹ Chân Hỏa.

Những rắc rối do lửa gây ra đều do chín ca ca, Tiểu Thập Lục Áp chỉ bị liên lụy mà thôi.

Nhưng lần này thì khác rồi, thấy mấy vị ca ca không vui, Lục Áp cũng không còn cách nào khác, cảm thấy đi theo sẽ tốt hơn, nếu không đi theo, không chừng các ca ca sẽ gây ra họa lớn hơn.

"Được rồi, ta sẽ đi theo." Lục Áp bất đắc dĩ nói.

"Ha ha ha, ta biết ngay Tiểu Thập nhất định sẽ đi mà.

Có Tiểu Thập đi cùng, chúng ta sẽ biết thêm nhiều điều." Đệ tứ Kim Ô nói.

Bởi vì Tiểu Lục Áp có nhiều truyền thừa, lại thêm khí vận của Lục Áp Đạo Quân, quả thực biết nhiều bí mật hơn.

Ví dụ như những tồn tại đỉnh cao nhất như Thánh Nhân, Tiểu Lục Áp vô cùng rõ ràng, và cả lão sư của mình là Lôi Thần.

Cứ như vậy, một hàng mười tiểu Kim Ô, sau khi lừa gạt lính canh Thiên Đình, lén lút từ Thiên Đình trốn xuống Hồng Hoang.

Chúng cũng vô cùng cẩn thận, sợ bị Đế Tuấn hoặc Lôi Thần phát

hiện, cho nên cũng ẩn mình rất kỹ.

"Tiểu Thập, nghe nói kẻ địch lớn nhất của chúng ta là Vu tộc, Vu tộc cũng rất mạnh, nơi đó chúng ta không thể đi.

Cả Tam tộc của Phụ Hoàng cũng không thể đi.

Vậy chúng ta nên đi đâu chơi thì tốt hơn?" Đệ nhất Kim Ô trong mười Kim Ô nhìn Tiểu Lục Áp, hỏi về nơi có thể chơi đùa.

Tiểu Lục Áp cũng ngây người ra, hiện tại cục diện thế lực Hồng Hoang đều không hề đơn giản, bọn họ tốt nhất là đừng có gây chuyện.

Nhưng nhìn ánh mắt mong đợi của chín vị ca ca, Tiểu Lục Áp cũng không biết phải từ chối thế nào, suy nghĩ một hồi, không hiểu sao lại nghĩ đến Nhân tộc.

Hiện tại yếu nhất Hồng Hoang có lẽ là Nhân tộc.

Nếu là bình thường, Tiểu Lục Áp sẽ không nghĩ đến Nhân tộc, bởi vì Nhân tộc có Nữ Oa Thánh Nhân và Nhân Tổ thiện thi bảo hộ.

Nhưng lần này Tiểu Lục Áp cũng không hiểu vì sao lại nghĩ đến Nhân tộc, cảm thấy Nhân tộc chắc không có nguy hiểm, cũng thật kỳ lạ.

"Mấy vị ca ca, Yêu tộc ta tuy là bá chủ Hồng Hoang, nhưng kẻ không sợ chúng ta cũng không ít.

Nếu đã vậy, thì chúng ta đến Nhân tộc yếu nhất đi.

Trong Nhân tộc nghe nói có một số người không thể thành Địa Tiên, thuộc về phàm nhân, tương đối yếu hơn so với các tộc khác. ....." Tiểu Lục Áp thao thao bất tuyệt nói, chín vị Kim Ô kia nghe được cũng vô cùng cao hứng.

"Ha ha ha, không ngờ Hồng Hoang lại có một tộc quần yếu ớt đến vậy, không phải là kẻ địch của Yêu tộc ta, vậy sao không đi diệt chúng

luôn?” Chín Kim Ô phấn khích nói.

Chương 567

"Ta thấy cũng được, ta muốn thay Phụ Hoàng diệt Nhân tộc, người nhất định sẽ vui mừng, ta cũng nhất định sẽ được khen thưởng." "Đúng vậy, đúng vậy!" Chín tiểu gia hỏa bắt đầu bàn luận, khiến Tiểu Lục Áp ở bên cạnh ngây người, không phải như vậy a!

Đáng lẽ chỉ muốn đến Nhân tộc để chơi đùa, nhưng các ca ca lại muốn làm chuyện lớn, nhưng lúc này đã muộn rồi, chín tiểu Kim Ô hưng phấn hướng về Nhân tộc mà bay đi.

Nhân tộc, sau bốn năm mươi năm phát triển, bắt đầu dần dần lớn mạnh, lại thêm được Nhân Tổ và Nhân Giáo Giáo chủ Lão Tử che chở.

Có cuộc đàm phán với Vu tộc trước đó, dần dần Vu tộc đã nhận thức và chấp nhận Nhân tộc ở Hồng Hoang.

Một ngày nọ, ở ngoại vi Nhân tộc, nhiệt độ đột nhiên bắt đầu tăng lên dữ dội, một số tộc nhân Nhân tộc có tu vi thấp kém, hoặc thuộc tầng thứ phàm nhân, ngay lập tức cảm thấy khó thở, cảm giác nóng rát cực độ.

"Không hay rồi, sao lại có mấy mặt trời nhỏ xuất hiện?

Chuyện gì thế này?" Một lão giả Nhân tộc có tu vi khá cao kinh hô.

Nhưng khi lão giả kinh hô, mười mặt trời nhỏ đó lập tức nhanh chóng lớn dần, tiếp đó chín mặt trời bắt đầu nổi giận.

Chín đạo Thái Dương Chân Hỏa càn quét, lập tức vạn dặm phương viên bị mặt trời rực cháy, Chân Hỏa quét qua, cả khu vực trong nháy mắt biến thành một vùng tro tàn.

"Ha ha ha. ....." "Ha ha ha, Tiểu Thập nói quả nhiên không sai,

Nhân tộc thật sự yếu quá, ta một hơi đã diệt được nhiều như vậy, ta sẽ tiếp tục!" "Tốt, tốt, tốt, ta cũng tiếp tục!" Lúc này, Tiểu Lục Áp nhìn cảnh tượng đó, vẫn chưa hiểu rõ, vì sao vừa rồi lại xúi giục mấy vị ca ca đến Nhân tộc?

Thấy tình huống này, Tiểu Lục Áp liền lập tức truyền âm cho Đế Tuấn và Hi Hòa, hy vọng Phụ Hoàng và Mẫu Hậu nhanh chóng đến, nếu không sẽ gây họa lớn rồi.

Sau khi chín tiểu Kim Ô gây họa, Hoàng Thiên nhìn thấy cũng dở khóc dở cười.

"Cái gọi là tam tai ngũ nạn, Bản tôn không thể giúp tránh được, những thứ này cũng không thể tránh khỏi.

Chỉ cần không tổn hại quá nhiều, miễn cưỡng có thể chấp nhận được." Hoàng Thiên sau khi vạch kế hoạch Đại Tranh Chi Thế, trước tiên đã biết Nhân tộc cần phải trải qua Tam Tai Ngũ Nạn.

Ngũ Nạn đã trải qua rồi.

Nhưng Ngũ Nạn tuy đã trải qua, Tam Tai thì chưa.

Không trải qua những điều này, làm sao có thể trở thành Khí Vận Chi Chủ?

Ngay cả quân cờ cũng cần phải trải qua ma nạn, Hoàng Thiên cũng đã đánh chủ ý lên người Yêu tộc, để Yêu tộc chịu đựng tai nạn thứ nhất.

Sau đó đến Vu tộc, để Vu tộc chịu đựng tai nạn thứ hai.

Còn về tai nạn thứ ba, sẽ sắp xếp vào lúc Vu Yêu quyết chiến sau này.

Cứ như vậy dùng cái giá nhỏ nhất, để Nhân tộc trải qua Tam Tai, cũng coi như đã nỗ lực rồi.

Vì sự phát triển của Thần Điện, đành phải tạm thời làm khó Yêu tộc và Vu tộc trước, cùng lắm thì cuối cùng bồi thường một chút.

Cứ như vậy, chín tiểu Kim Ô bắt đầu hoành hành, cao tầng Nhân tộc cũng đã biết.

Lúc này, cao tầng Nhân tộc cũng đã nổi giận, dám hoành hành đến mức này, cái đám Yêu tộc đáng chết, nhất định phải khiến mười súc sinh đó phải trả giá!

Nhân tộc nhanh chóng xuất động mười vị cao thủ tầng thứ Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Mười Kim Ô lúc này chỉ là Kim Tiên mà thôi, xuất động mười Đại La là có chuẩn bị, chờ đợi cao thủ Yêu tộc đến.

Lúc này Thiên Đình, sau khi nhận được truyền âm của Tiểu Lục Áp, Đế Tuấn và Hi Hòa cũng đột nhiên kinh hãi.

"Không hay rồi, đám tiểu gia hỏa đó gây họa, đang tàn sát Nhân tộc.

Hi Hòa mau đi thông báo Thái Nhất và Lôi Thần, ta đi trước đây." Đế Tuấn nói xong liền nhanh chóng biến mất, hiện tại chỉ hy vọng kịp thời, còn kịp.

Trong mắt Đế Tuấn, Nhân tộc chết mấy người cũng không sao, cùng lắm thì lúc đó Nữ Oa Thánh Nhân sẽ đến bồi lễ xin lỗi.

Nhưng nếu con của mình bị cao thủ Nhân tộc đánh bị thương hoặc tổn hại, thì không tốt rồi.

"Yêu nghiệt to gan, dừng tay cho ta!" Lúc này, cao thủ Nhân tộc đã đến, chỉ thấy một Nhân tộc tính tình nóng nảy, một chưởng vỗ vào đám tiểu Kim Ô đang hoành hành.

"A!" Mười tiểu Kim Ô phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Tu vi Kim Tiên của chúng đương nhiên không chịu nổi một đòn của Đại La Kim Tiên.

Cao thủ Nhân tộc cũng biết rõ căn cốt của chúng, nếu không đã sớm chém giết mười Kim Ô rồi.

Khi các cao thủ Đại La của Nhân tộc nhìn mười Thái tử Yêu tộc, cũng cảm thấy có chút khó xử.

Nếu là Yêu tộc khác thì đã bị đánh trọng thương rồi, nhưng mười vị Kim Ô lại là Thái tử Yêu tộc, con của Thiên Đế Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Nhưng, thả đi, bọn họ lại không cam lòng, phải biết rằng mười tên gia hỏa này đã hại chết mấy trăm vạn tộc nhân Nhân tộc a.

Bọn họ, sao có thể cứ thế mà thả đi được?

Vì vậy, cao thủ Nhân tộc cũng định trước tiên bắt giữ chúng, sau đó sẽ yêu cầu Yêu tộc cho bọn họ một lời giải thích.

Dù sao thì khí thế không đủ a.

Ngược lại, nếu Nhân tộc cứ thế mà tàn sát Yêu tộc, Yêu tộc sẽ không quản nhiều như vậy, trực tiếp đánh giết.

"Oanh long long!" Một tiếng vang lớn, mười tiểu Kim Ô trong nháy mắt bị một cái túi lớn che trời thu vào.

Uy lực của chưởng trước đó khiến chúng vô cùng khó chịu.

"Nhân tộc đáng chết, ngươi biết ta là ai không?

Dám làm ta bị thương như vậy.

Chờ Phụ Hoàng ta đến, nhất định sẽ diệt Nhân tộc các ngươi, đám gia hỏa này đáng chết. ....." Lúc này, chín tiểu Kim Ô vẫn đang kêu la ầm ĩ, hoàn toàn không biết tình cảnh hiện tại của mình, chỉ có Tiểu Lục Áp là đang mờ mịt.

Lúc này, Đế Tuấn đang vội vã chạy đến, cũng với vẻ mặt phẫn nộ, nhưng sau khi thấy các con mình không sao, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 568

Nhưng sự tổn hại mà Nhân tộc gây ra cho các con lại khiến y nổi giận.

Bất kể ai đúng ai sai, vào khoảnh khắc này, Đế Tuấn thông minh sắc sảo thường ngày, đã trở thành một người cha hết lòng bảo vệ con.

"Nhân tộc to gan, dám làm thương con ta!" Đế Tuấn giận dữ phát ra một tiếng rống.

Chỉ thấy cao thủ Nhân tộc cũng hừ một tiếng nghẹn ngào, một ngụm tiên huyết trào ra, thân thể từ trên không trung nặng nề rơi xuống.

Cái túi thu giữ mười Kim Ô cũng bị Đế Tuấn đoạt lấy.

Mười tiểu Kim Ô sau khi thoát ra, lập tức bắt đầu khóc lóc kể lể.

"Phụ Hoàng, nếu người không đến nữa, hài nhi sẽ bị đám Nhân tộc đáng chết đánh chết mất, Phụ Hoàng diệt Nhân tộc đi!

Nhân tộc thật đáng ghét a!" "Phụ Hoàng, vừa rồi tên khốn Nhân tộc đã đánh lén con, làm con bị thương, Phụ Hoàng phải giúp con báo thù a!" "Phụ Hoàng. ....." Khi thấy Đế Tuấn, mười tiểu Kim Ô bắt đầu ầm ĩ, bởi vì biết đã có chỗ dựa rồi.

Vừa rồi chúng quả thực bị dọa một phen, đây là lần hiểm nguy nhất mà chúng từng trải qua, bọn chúng hoàn toàn không có sức chống cự, bị người khác trấn áp.

Lúc này, cơn giận của Đế Tuấn đã tiêu tán, y cẩn thận nhìn lại, vừa rồi quả thực quá lỗ mãng.

Vừa rồi chỉ lo trút giận, mà không xem xét kỹ lưỡng.

Vừa rồi thần thức Đế Tuấn quét qua, chỉ thấy hàng ức vạn dặm địa vực hóa thành tro tàn, không cần hỏi cũng biết vì sao Nhân tộc biết con của mình là ai, nhưng vẫn dám động thủ, ắt phải có nguyên nhân quan trọng.

Mười tiểu gia hỏa này lại gây họa rồi, nhưng biết làm sao được, họa mà chúng gây ra, làm phụ thân cũng phải gánh vác.

Hiện tại chỉ có thể làm, là đi trước đã.

Lúc này Đế Tuấn cũng không có cách nào khác, vì vậy Đế Tuấn không để ý đến lời khóc lóc cầu xin của chín tiểu gia hỏa.

Ngược lại, y dùng vẻ mặt lạnh như băng nhìn chín tiểu gia hỏa.

Lúc này chín tiểu Kim Ô cũng lập tức sợ hãi, Phụ Hoàng nổi giận rồi a.

Ngay sau đó, không ai dám khóc lóc kể lể nữa.

Ngay khi Đế Tuấn chuẩn bị rời đi, một giọng nói đột nhiên vang lên.

"Đế Tuấn, khoan đã!" Lúc này, chỉ thấy trên chân trời rậm rịt gần vạn cao tầng Nhân tộc, từng người đều dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Đế Tuấn.

Người dẫn đầu chính là Nhân tộc Tam Tổ: Toại Nhân thị, Trứu Y thị và Hữu Sào thị.

Ba người lúc này đều đã có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhìn ba người, Đế Tuấn cũng ngây người.

Nhân tộc Tam Tổ... không thể nào chứ?

Ba người đột phá nhanh đến vậy, Nhân tộc quả nhiên không đơn giản.

Xem ra hôm nay sẽ phải có một trận chiến rồi.

Kỳ thực Nhân tộc Tam Tổ cũng vừa mới đột phá.

Cũng thật thần kỳ, không lâu trước đó ba người bế quan cảm ngộ, đột nhiên không hiểu sao, ba người không tự giác mà như tiến vào trong mộng.

Trong mộng, ba người bị một vị cao nhân tóc bạc áo xanh nhiếp lấy nguyên thần, đưa đến một nơi kỳ lạ.

Nơi đó quy tắc hiện rõ, linh khí nồng đậm ngưng tụ thành Đạo văn hiện ra, bên trong bản nguyên sung túc.

Cảm ngộ một khoảnh khắc ở đó, không kém gì vạn năm ở Hồng Hoang.

Cảm giác như đã trải qua vạn năm trong mộng, cảnh giới đã toàn bộ đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, ngay cả cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ cũng sắp chạm đến rồi.

Nhưng, vào lúc đó, bên tai ba người lại truyền đến một giọng nói: "Cảm ngộ đủ rồi, ba người rời đi đi. ..... rời đi đi. ....." Ba người chỉ mơ hồ cảm giác, vị đạo nhân tóc bạc kia vung tay một cái, liền từ nơi kỳ lạ đó trở về.

Vốn tưởng rằng đang mơ, nhưng đột nhiên phát hiện, cảnh giới của mình quả nhiên như trong mộng, Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

Ba người tỉnh lại, sự chấn kinh của họ có thể hiểu được.

Không hiểu mình đã trải qua điều gì, chỉ đành đem công lao quy về sự che chở của Nữ Oa Nương Nương.

Ba người không hề tiết lộ tin tức này cho ai, thậm chí trong bóng tối đã triển khai được đệ nhất thi, cho nên lúc này Đế Tuấn mới kinh ngạc.

“Tốt cho Nhân tộc, ẩn giấu quả nhiên sâu a, ba Nhân Tổ các ngươi đều đã Trảm Khứ Nhất Thi, quả thực giỏi thật!” Đế Tuấn cười lạnh nói.

Hữu Sào thị tính tình nóng nảy nhất, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Ta có Trảm Thi hay không, có liên quan gì đến ngươi?

Đế Tuấn, ngươi hãy giải thích, vì sao con ngươi lại tự tiện tàn sát Nhân tộc ta!” Hữu Sào thị nói xong, toàn bộ cao tầng Nhân tộc cũng đồng tình, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đế Tuấn.

“A a a. .....

Đế Tuấn, Đế Tuấn!

Hay thật, Nhân tộc các ngươi quả thực không tệ a, Nhân tộc nhỏ bé lại dám không xưng hô Bản Hoàng, dám gọi thẳng tên Đế Tuấn ta, quả thực to gan thật!” Lúc này Đế Tuấn cũng nổi giận, đồng thời cũng biết chuyện này không thể giải quyết êm đẹp được rồi.

Con của y gây họa, không thể bị liên lụy, vậy chỉ có thể vòng vo tìm một cái cớ khác rồi.

Chương 569

Ví dụ như, Nhân tộc Tam Tổ Hữu Sào thị không tôn kính Yêu Hoàng là một cái cớ tốt.

Hữu Sào thị nào có thể so sánh với Đế Tuấn, một lão hồ ly như vậy.

Lời vừa rồi đã bị Đế Tuấn bắt được nhược điểm.

Quả nhiên, sau khi Đế Tuấn nói xong những lời đó, toàn bộ Nhân tộc đều ngây người, đã nói sai rồi.

Bất kể thế nào, Đế Tuấn cũng là Yêu Hoàng, là Thiên Đế của Thiên Đình, được Thiên Địa thừa nhận.

Ngay cả xưng hô một tiếng Đạo Hữu cũng được, nhưng quả thực không nên gọi thẳng tên như vậy.

Đế Tuấn nắm chặt điểm này không buông, hoàn toàn không để ý đến lỗi lầm mà con mình đã gây ra.

"Đế Tuấn, ngươi đường đường là Yêu Hoàng, chẳng lẽ cứ để con cái mình làm càn sao?" Toại Nhân thị nói.

"Ha ha ha, đã biết Bản Hoàng là Yêu Hoàng, lại dám vô lễ đến vậy.

Nhân tộc các ngươi không cảm thấy, có thể công khai đối đầu với Yêu tộc ta sao?" Giọng Đế Tuấn vô cùng lạnh lùng, trong lời nói mang theo sát khí.

Sau đó Đế Tuấn lại uy hiếp: "Tin hay không ta Yêu tộc sẽ diệt Nhân tộc các ngươi?" Lời này vừa dứt, Nhân tộc rốt cuộc cũng mềm yếu đi một chút, ngay cả khí thế cũng không đủ.

“Đế Tuấn, ngươi dám, cẩn thận Thánh Mẫu Nương Nương đánh chết ngươi!” Trứu Y thị nói.

“Thánh Nhân tự nhiên cần phải tôn kính, pháp của Thánh Nhân, Đế Tuấn ta không dám suy đoán, nhưng Thánh Nhân cũng sẽ không cho phép Nhân tộc vô cớ khiêu khích uy nghiêm của Bản Hoàng.” “.....” “Thật là hồ đồ, man trá!” Nhân tộc cũng ngây người, đột nhiên lại chuyển đề tài?

Lúc này, các thế lực lớn Hồng Hoang đã sớm chú ý đến, đều trở nên hưng phấn, ví dụ như các Thánh Nhân, các thế lực, các Đại năng.

“Oanh long long!” Chỉ thấy mây đen giăng đầy, Đế Tuấn khi phát hiện sự tình không ổn, liền bắt đầu vừa biểu diễn, vừa bóp méo sự thật, vừa triệu hoán Yêu tộc đại quân.

Yêu tộc đã đến, gần như toàn bộ cao tầng đều xuất động, dù sao cũng liên quan đến Nhân tộc, mà Nhân tộc lại là chủng tộc được Nữ Oa Thánh Nhân và Lão Tử Thánh Nhân che chở.

“Đến rồi sao?” “Đám Nhân tộc các ngươi, dám công nhiên phỉ báng Yêu Hoàng của tộc ta, Nhân tộc chán sống rồi sao?” Đông Hoàng Thái Nhất kiêu ngạo giáng lâm sau liền trực tiếp hỏi.

Một đám cao thủ Yêu tộc cũng khinh thường nhìn cao tầng Nhân tộc.

Chỉ riêng việc so sánh các cao thủ này, Nhân tộc thật sự không đủ để nhìn, Yêu tộc chỉ tính riêng Chuẩn Thánh đã có mấy chục người, cao thủ tầng thứ Đại La Kim Tiên càng có thiên vạn người.

“Thái Nhất chớ nên vô lý.

Ba vị Nhân Tổ, ta là Yêu Thần Lôi Thần của Thiên Đình Yêu tộc.

Chuyện hôm nay quả thực là lỗi của Yêu tộc ta, Yêu tộc ta nguyện ý dùng một kiện Tiên Thiên Linh Bảo làm bồi thường, không biết ba

vị Nhân Tổ ý hạ như thế nào?" Là lão sư của mười Kim Ô, Lôi Thần lúc này trong lòng cũng gần như tức điên, chỉ là thoáng giải tỏa được một chút.

Đám tiểu gia hỏa này lại gây ra chuyện lớn đến vậy, là lão sư của chúng, trách nhiệm này đương nhiên phải gánh vác.

"A a a, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo nhỏ bé mà muốn tộc ta buông bỏ lửa giận sao, Đông Hoàng Thái Nhất ngươi quả thực vô lý.

Rõ ràng là công nhiên tàn sát Nhân tộc ta, lại còn đảo lộn trắng đen, làm càn gây rối!" Hữu Sào thị tính tình có thể nói là nóng nảy, sau khi nghe lời của Đông Hoàng Thái Nhất, trong lòng tự nhiên vô cùng tức giận.

Mặc dù, trong lòng có chút động lòng với điều kiện mà Lôi Thần đưa ra, nhưng trên miệng vẫn không chịu buông tha.

"Hừ, tốt cho ba Nhân Tổ các ngươi, Yêu tộc ta đã thừa nhận lỗi, lại còn nguyện ý dâng linh bảo để xin lỗi, các ngươi lại được voi đòi tiên.

Chẳng lẽ thật sự cho rằng Yêu tộc ta không dám động thủ với các ngươi sao!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng nổi giận, Lôi Thần đã nói vậy rồi, y cũng không còn lời nào để nói.

Mặc dù y rất cưng chiều mười Kim Ô, nhưng không có nghĩa là không biết nhân tình thế thái.

"Ha ha ha, Đông Hoàng Thái Nhất!

Nhân tộc ta tuy yếu ớt, nhưng Nhân tộc ta không sợ.

Chớ có nói nhảm, giao ra mười Thái tử Kim Ô đã tàn sát mấy trăm vạn Nhân tộc ta, nếu không Nhân Yêu không đội trời chung!" Lúc này, Toại Nhân thị và Trứu Y thị cũng bất đắc dĩ.

Yêu tộc đã thể hiện thành ý, theo lý mà nói Nhân tộc nên chấp nhận lời xin lỗi, chuyện này coi như bỏ qua.

Nhưng không ngờ, Hữu Sào thị lại làm lớn chuyện rồi.

Nếu đã vậy, thì cũng chỉ có thể theo Hữu Sào thị mà đấu đến cùng.

"Nhân Yêu không đội trời chung!" "Nhân Yêu không đội trời chung!" Hồn phách tự cường bất tức của Nhân tộc đã hoàn toàn bị dẫn bạo, lập tức ý chí và khí vận ngưng tụ của tất cả cao thủ Nhân tộc xông thẳng lên mây xanh.

Hoàng Thiên ở Oa Hoàng Thiên, sắc mặt lạnh lùng.

Y vẫn luôn chú ý đến Nữ Oa, cũng lộ ra một nụ cười nhạt, không sợ Nhân tộc gây phiền phức, dù sao Thánh Nhân bất tử bất diệt.

Chỉ sợ Nhân tộc bị dọa vỡ mật, nếu như vậy, Nữ Oa nào còn mặt mũi ra tay?

Chỉ cần Nhân tộc không sợ chết, Nữ Oa sẽ không sợ Nhân tộc gây chuyện.

Có thể nói, đời này Nữ Oa sau khi được Hoàng Thiên chỉ điểm, cả người đều đã có chút thay đổi.

Lúc này, khi Hữu Sào thị trực tiếp nói ra 'Nhân Yêu không đội trời chung', vô số Đại năng và Đại thế lực đang chú ý cũng đều hưng phấn.

Thời Đại Tranh Thế, mọi người đều cần một kẻ tiên phong, không ngờ Nhân tộc ngu ngốc lại tự mình ra mặt làm kẻ tiên phong.

Chúng vô cùng vui vẻ khi thấy Nhân tộc và Yêu tộc đánh nhau sống chết.

Đối với các thế lực lớn, bất kể Nhân tộc hay Yêu tộc, đều là kẻ địch, tốt nhất là đều bị diệt vong thì hơn.

Đúng lúc đó, dị biến đột ngột xảy ra!

Chỉ thấy sát khí tràn ngập, toàn bộ phương Đông một trận huyết sát chi khí đen kịt ập đến.

"Ha ha ha, huynh đệ Nhân tộc làm tốt lắm, Yêu tộc đáng chết sẽ không có kết cục tốt đẹp, đáng lẽ phải đối đãi như vậy từ sớm rồi.

Vu tộc ta tuy có chút mâu thuẫn nhỏ với Nhân tộc, nhưng không ngại hai tộc ta cùng nhau hợp sức, Vu tộc ta ủng hộ chư vị Nhân tộc." "Đúng đúng đúng, chúng ta cùng nhau diệt sạch đám Yêu tộc đó!" "Yêu tộc một đám cầm thú đáng bị diệt vong, một đám cầm thú!" "Yêu tộc, đáng bị diệt vong!" Lúc này, trong một khoảnh khắc, những lời nguyền rủa Yêu tộc đã lan truyền khắp nơi.

Mọi người đều biết dám công khai mắng chửi Yêu tộc như vậy, không cần hỏi, đương nhiên là Vu tộc.

Chương 570

Chúc Cửu Âm và Đế Giang hai người cũng nhìn thấy cơ hội, vì vậy lập tức triệu tập nhân mã, vội vã đến nơi đây.

Mục đích của họ tốt nhất là kích động Nhân tộc và Yêu tộc đánh nhau, tốt nhất là cả hai đều thua thảm, cùng nhau diệt vong thì càng tốt.

Đương nhiên, ai đứng về phía đối lập với Yêu tộc, họ sẽ dùng ngôn ngữ để giúp người đó, điều này là không thể nghi ngờ.

"Lão tặc Chúc Dung, ta thấy ngươi lại ngứa đòn rồi sao, dám mắng chửi!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng không thèm tìm ai khác, nghe thấy Chúc Dung mắng to nhất.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất không thể quên được hình ảnh trước đó Chúc Dung mang lễ vật kém cỏi là một con gà đến.

"Ha ha ha, Đông Hoàng Thái Nhất ngươi là cái con gà ba chân tạp mao, lão tử sợ ngươi chắc?

Hừ, lão tử hiện tại đang nướng gà đây!" Chúc Dung tính tình nóng nảy không chịu nổi sự kích thích như vậy, liền trực tiếp mắng lại Đông Hoàng Thái Nhất.

"Chúc Dung, câm miệng!" Chúc Cửu Âm cũng không khỏi cảm thán cái đầu óc của đệ đệ mình.

Bọn họ đang muốn ly gián, ngược lại thì hay rồi, hai người suýt nữa đã đánh nhau rồi.

"Thái Nhất, đừng chấp nhặt." Lôi Thần cũng cảm thấy phiền phức.

Vốn dĩ muốn để Nhân Yêu lưỡng tộc hòa bình giải quyết chuyện

này, nhìn tình thế này, e rằng không được rồi.

Phiền phức nhất là Vu tộc, Vu tộc vào lúc này giáng lâm chắc chắn lại muốn giở trò xấu.

"Hừ, tạm thời tha cho ngươi đó!" Chúc Dung mắng.

"Ai tha cho ai còn chưa chắc đâu!" Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên không chịu kém cạnh.

"Con gà ba chân ngươi đang tìm chết sao?" Chúc Dung giận dữ mắng.

"Lão tặc, ngươi dám mắng sao?" Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh nói.

Trong một khoảnh khắc, hai người tính tình nóng nảy lại một lần nữa mắng nhau.

Sắc mặt Chúc Cửu Âm và Đế Tuấn cùng những người khác cũng càng thêm lạnh lẽo.

"Chúc Dung, đủ rồi!

Ta bảo ngươi câm miệng, ngươi không nghe thấy sao!" Đế Giang cũng rốt cuộc không nhịn được mà bộc phát ra.

Cứ tiếp tục như vậy, kế hoạch của bọn họ sẽ sụp đổ mất, đến lúc đó không phải là Nhân tộc và Yêu tộc đại chiến nữa rồi. .....

"Thái Nhất!" Lôi Thần lắc đầu với Đông Hoàng Thái Nhất, đồng thời cũng dùng ánh mắt ra hiệu cho Đông Hoàng Thái Nhất câm miệng.

Lúc này, Nhân tộc sau trận chiến chửi bới hoa mỹ đó, cũng cuối cùng đã hiểu ra một chút.

Vu tộc và Yêu tộc đều không phải thứ tốt lành gì, một bên tàn sát tộc nhân của mình, một bên thì bề ngoài trông như giúp đỡ, kỳ thực

lại ở sau lưng ly gián.

Mục đích là để Nhân tộc và Yêu tộc đánh nhau sống chết. .....

May mắn thay, cuộc khẩu chiến giữa Chúc Dung và Đông Hoàng Thái Nhất đã giúp Nhân tộc có thời gian suy nghĩ, đồng thời cũng nhận ra rằng mình có thể đã nói sai.

Tam Tổ cũng sợ tiếp tục nói sai, liền dùng truyền âm để Khuê ra mặt nói chuyện.

Khuê cũng lập tức bước ra, nhìn lướt qua Vu tộc và Yêu tộc rồi nói: "Cảm tạ chư vị Vu tộc, nhưng chuyện của Nhân tộc ta và Yêu tộc, ta sẽ tự giải quyết ổn thỏa.

Tấm lòng của Vu tộc, Nhân tộc ta xin nhận." Chúc Cửu Âm nhìn Khuê rồi mở miệng hỏi: "Không biết, ngươi là ai?" Khuê không nói, bởi vì y biết dùng thân phận của mình để tự chứng minh tuyệt đối không được, lúc này Tam Tổ chắc chắn sẽ đứng ra chứng minh.

Quả nhiên, Toại Nhân thị bước ra nói: "Khuê là đệ nhất trí giả của Nhân tộc ta, có thể đại diện Nhân tộc ta đưa ra quyết định!" Nghe lời này, cao tầng Vu Yêu lưỡng tộc đều khóa chặt ánh mắt lên người Khuê, hiếu kỳ đánh giá vị trí giả Nhân tộc này.

Khuê bị nhiều người chú ý như vậy, cũng có chút hoảng sợ.

Nhưng thấy Nhân tộc Tam Tổ đều ở đây, y liền từ từ điều chỉnh, tâm trạng trở nên không ti tiện cũng không kiêu ngạo.

"Nghe đồn mười Thái tử Yêu tộc, căn cốt thâm hậu, khí vận thông thiên.

Trước đó khi mười Thái tử ra đời, Nhân tộc ta cũng cung kính chúc mừng, nhưng không ngờ, mười Thái tử lại hoành hành tàn sát hàng vạn vạn tộc nhân Nhân tộc ta.

Đế Tuấn Yêu Hoàng với tư cách là phụ thân của mười Thái tử, đáng lẽ nên bồi lễ xin lỗi, nhưng lại trắng trợn bao che.

Nhân tộc ta làm sao nuốt trôi cục tức này!" Nghe lời này, Bạch Trạch, vị Thụy Giả của Yêu tộc, khẽ mỉm cười, trong lòng cũng có chút khẳng định đối với vị trí giả Nhân tộc này, tên gia hỏa này cũng khá thông minh.

"Tại hạ là Bạch Trạch, một trong Thập Đại Yêu Vương của Yêu tộc.

Vừa rồi nghe Khuê đạo hữu nói, mười Thái tử của tộc ta quả thực đã hoành hành tàn sát Nhân tộc, nhưng Lôi Thần đại nhân của Yêu tộc ta cũng đã thừa nhận lỗi lầm của mười Thái tử Yêu tộc trước mặt chư vị, cam nguyện dâng lên một kiện Tiên Thiên Linh Bảo làm bồi lễ, nhưng Nhân tộc lại không nguyện ý, vậy Yêu tộc ta nên làm sao đây?" Bạch Trạch vừa nói xong, trong lòng Nhân tộc cũng kinh hãi.

Đúng vậy, người ta đã nguyện ý bồi lễ xin lỗi, nhưng bọn họ lại không nguyện ý a. .....

"Hừ, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo có thể đổi lấy tính mạng của hàng vạn vạn tộc nhân Nhân tộc sao?

Nếu một kiện Tiên Thiên Linh Bảo có thể đổi lấy tính mạng của hàng vạn vạn tộc nhân Nhân tộc, thì Nhân tộc ta không thể nuốt trôi cục tức này.

Hiện tại chư vị Vu tộc hữu hữu ở đây, Nhân tộc ta trước không hỏi Yêu tộc, mà hỏi Vu tộc hữu hữu, nếu mười Thái tử Yêu tộc vô cớ đến Vu tộc sát hại hàng vạn vạn người, chư vị Vu tộc hữu hữu sẽ làm gì?" Đế Giang sau khi nghe lời của Khuê, trong lòng không khỏi cảm thán, tên Nhân tộc tên Khuê này quả thực rất biết biện luận.

Nhưng, lại muốn dẫn lửa sang Vu tộc, Khuê này còn quá trẻ,

muốn Vu tộc đốt lửa cho Yêu tộc, điều đó là không thể.

Ngay cả Đế Giang cũng chuẩn bị mở miệng, nhưng vạn vạn không ngờ, lúc này Chúc Dung tính tình nóng nảy lại giành nói trước.

"Hừ, nếu chúng dám, lão tử sẽ ăn tươi nuốt sống chúng.

Lão tử chưa từng ăn chim ba chân, nếu dám, lão tử sẽ nướng chúng cho mà ăn!" Chúc Dung vừa mở miệng, những tộc nhân cấp dưới của Vu tộc cũng lớn tiếng theo sau: "Dám, ta sẽ đánh chết chúng mà ăn!" "Đúng, nếu dám, đương nhiên phải làm!" "Toàn bộ tộc nhân Yêu tộc, giết sạch!" Lúc này, Đế Giang và Chúc Cửu Âm trong lòng cũng vô cùng tức giận, Chúc Dung quả thực quá vô não rồi.

Cứ tùy tiện bị người khác lợi dụng làm súng, lúc đó trước mặt nhiều người như vậy hai người cũng không thể quở trách Chúc Dung.

Chương 571

Lúc này, tiểu yêu Yêu tộc cũng tức đến đỏ mặt.

Nhưng, Lôi Thần và Phục Hy thì lại mỉm cười.

"Ha ha ha, trước tiên một điểm, Yêu tộc ta và Vu tộc trong trăm vạn năm tới không thể xảy ra chiến tranh.

Thứ hai, mười Thái tử Yêu tộc ta có tự biết mình.

Thứ ba, Yêu tộc ta nguyện ý xin lỗi và cũng nguyện ý bồi thường, chỉ là Nhân tộc được voi đòi tiên mà thôi!" Lời của Phục Hy cũng khiến tiểu yêu Yêu tộc kích động, từng người lớn tiếng hô: "Đúng, Nhân tộc chỉ là được voi đòi tiên thôi!" Lời Phục Hy vừa dứt, Lôi Thần liền tiếp lời: "Nhân tộc nghe đây, Yêu tộc ta nguyện ý bồi lễ xin lỗi, nhưng Nhân tộc không chấp nhận.

Nếu chê bồi lễ ít, Yêu tộc ta nguyện ý bồi thêm một kiện Thượng Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, nếu còn không chấp nhận, vậy thì lần này Yêu tộc ta sẽ vô lý." Lúc này Khuê nghe xong những lời đó, trong lòng cũng kinh hãi, xem ra Yêu tộc thật sự nghiêm túc rồi.

Nhưng, chỉ những lời như vậy, Khuê lại không nguyện ý: "Hừ, chư vị Yêu tộc đừng nói những lời trái với lương tâm nữa, mọi người đều không phải kẻ ngốc.

Hãy nhìn địa vực đầy rẫy vết thương, tất cả đều là do Thái Dương Chân Hỏa của mười Thái tử Yêu tộc gây ra!" Lời này, cũng khiến Yêu tộc ngây người, bồi lễ phong phú như vậy vẫn không được sao?

"Thân là Thiên Đế Yêu Hoàng Đế Tuấn, công nhiên không có khí độ của Yêu Hoàng, vô cùng vô sỉ trăm phương ngàn kế phủ nhận, bóp

méo sự thật.

Nhân tộc ta muốn một lời giải thích không sai chứ?

Nhân tộc tuy yếu ớt, nhưng Thánh Mẫu Nương Nương đã ban cho ta một linh hồn tự cường bất khuất, Nhân tộc ta muốn một lời giải thích!" Một câu nói của Khuê, đã triệt để đốt cháy Nhân tộc, khiến huyết mạch của họ sôi trào.

"Ha ha ha. ....." Lúc này, Đế Tuấn vẫn luôn im lặng đột nhiên cười lớn, y biết chuyện này không thể giải quyết êm đẹp được rồi.

"Tốt cho một Nhân tộc dám nói vậy, muốn Bản Hoàng giải thích sao?" "Giao ra mười Thái tử Kim Ô!" "Bản Hoàng không giao thì sao!" Giọng Đế Tuấn trở nên vô cùng lạnh lẽo, trong lời nói tràn đầy sát ý.

"Nhân Yêu không đội trời chung, đời đời kiếp kiếp là kẻ thù sinh tử!" Toại Nhân thị nói.

"Tốt, vậy đừng nói nhiều lời vô ích nữa, Yêu tộc ta sẽ dạy Nhân tộc các ngươi cách báo thù.

Đánh thì bây giờ đánh một trận đi, tương lai còn dài!" Đế Tuấn vừa nói xong, toàn bộ khí tức trên người y bộc phát ra, một luồng uy áp Chuẩn Thánh đỉnh phong càn quét tất cả Nhân tộc.

"Yêu tộc tử đệ, bố trận!" Đông Hoàng Thái Nhất, cùng với Lôi Thần, Phục Hy cũng đồng dạng bộc phát toàn bộ khí thế.

Lại thêm hai luồng khí tức tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong và một luồng Chuẩn Thánh hậu kỳ càn quét Hồng Hoang.

"!" Nhìn thấy trận thế này, Toại Nhân thị trong lòng cũng một trận phẫn nộ.

Yêu tộc không thể nào giao ra mười Thái tử Kim Ô được rồi.

Bọn họ đã nói 'Nhân Yêu không đội trời chung', xem ra rõ ràng là muốn đánh một trận rồi.

Nhưng, Nhân tộc không được a. .....

Nhân tộc căn bản không thể đánh lại Yêu tộc, như vậy chỉ sẽ phải chịu sự tàn phá vô ích mà thôi.

Kế sách bây giờ, chỉ có thể đánh cược một phen, để Thánh Mẫu hoặc Nhân Giáo Giáo chủ thấy được huyết tính của Nhân tộc, nếu không thì những tồn tại như vậy sẽ không có lý do để ra tay.

Tam Tổ nhìn nhau một cái, gật đầu, biết sự hy sinh là không thể tránh khỏi, hy vọng suy đoán của bọn họ là đúng!

Sau đó, Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Trứu Y thị, ba Nhân Tổ của Nhân tộc trong sự kinh ngạc của Vu Yêu lưỡng tộc đã đứng ra.

"Thiên Đạo ở trên, Thánh Mẫu Nương Nương ở trên, Nhân Giáo Giáo chủ ở trên, hôm nay Nhân tộc ta lập lời thề, Nhân Yêu không đội trời chung, xin Thiên Đạo giám chứng, Thánh Mẫu Nương Nương giám chứng, Nhân Giáo Giáo chủ giám chứng!" Oanh long long!

Khi Nhân tộc kiên quyết lập lời thề Nhân Yêu không đội trời chung, chúng sinh Hồng Hoang một trận kinh hãi, báo hiệu một cục diện Nhân Yêu không ngừng nghỉ.

Nhưng, điều khiến người ta kinh ngạc là, chỉ nghe thấy một tiếng oanh long, một đạo lôi quang màu tím giáng xuống, ngay sau đó lại biến mất trong sự kinh ngạc của mọi người.

Lời thề khí vận mà toàn bộ Nhân tộc vừa ngưng tụ, bị Thiên Đạo từ chối sao?

Nếu bị từ chối như vậy, 'Nhân Yêu không đội trời chung' không thành lập nữa, Thiên Đạo không đồng ý!

“Sao lại thế này?” “Tình huống gì vậy. .....” “Chẳng lẽ lời thề của tộc ta không thành lập?” “Nhân tộc Tam Tổ lập lời thề không thành công, chẳng lẽ, Nhân tộc Tam Tổ không thể đại diện toàn bộ Nhân tộc sao?” Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang cũng lâm vào chấn kinh, bao gồm Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác.

Ngay cả Chúc Cửu Âm của Vu tộc cũng đồng dạng mờ mịt, Nhân tộc hướng Thiên Đạo lập lời thề không thành công sao?

Vì sao?

Chẳng lẽ Nhân tộc Tam Tổ quả thực không thể đại diện toàn bộ Nhân tộc sao?

Vậy vấn đề là, ba người không thể đại diện Nhân tộc, vậy ai có thể đại diện đây?

Chẳng lẽ là Nữ Oa Thánh Nhân, hay là Thái Thanh Thánh Nhân?

Lúc này Nữ Oa cũng vô cùng mơ hồ, rốt cuộc không đội trời chung với Yêu tộc, mà Yêu tộc lại là thế lực của ca ca mình, khiến Nữ Oa vô cùng khó chịu.

Nữ Oa còn nợ Đế Tuấn một nhân tình, ban đầu Đế Tuấn đã đồng ý giúp Phục Hy tranh giành một sợi Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân.

Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác cũng đã làm theo, tuy cuối cùng không giành được sợi Hồng Mông Tử Khí đó của Hồng Vân, nhưng người ta cũng đã hết sức rồi.

Cũng đã nợ Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác một nhân tình, vì vậy lúc này Nữ Oa cũng vô cùng khó chịu.

Nhưng, may mắn thay sau một đạo lôi quang màu tím, không có diễn biến gì tiếp theo, Thiên Đạo không thừa nhận lời thề này.

“Ông trời ơi!” Ba người Toại Nhân thị phát ra một tiếng gầm giận dữ bi thương và bất lực.

Trong lòng bọn họ cảm thấy Thiên Đạo đã bỏ rơi Nhân tộc, nếu không thì Nhân tộc ngay cả lập lời thề cũng không được.

Kỳ thực nguyên nhân là vì Hoàng Thiên, tất cả đều là Hoàng Thiên đang bố cục phía sau.

Vì tương lai của Thần Điện, làm sao có thể để xảy ra cục diện Yêu tộc và Nhân tộc không đội trời chung chứ.

Sau này đều là thủ hạ của mình a, Nhân Yêu không đội trời chung, chẳng phải sẽ trở thành mâu thuẫn nội bộ của Thần Điện sao.

Chương 572

Chủ yếu là trong lòng Hoàng Thiên có Yêu tộc, dù sao Đế Tuấn, Lôi Thần, Đông Hoàng Thái Nhất, đều là người đã một tay thúc đẩy cục diện như ngày nay.

Cả Thiên Đình Yêu tộc có thể nói là Hoàng Thiên đã một tay thúc đẩy cục diện này trong nhiều năm, lần này cũng là cục diện do Hoàng Thiên bố trí.

Hoàng Thiên đang có kế hoạch cho Yêu tộc, tóm lại không thể để sự tình phát triển tiếp nữa.

Hồng Hoang cần phải đoàn kết mới tốt.

Giống như Vu Yêu lưỡng tộc hiện tại có thể đánh nhau sống chết, nhưng khi Thiên Địa Lượng Kiếp kết thúc, tốt nhất là nên thành thật với Hoàng Thiên một chút.

Hiện tại có thể đánh nhau sống chết, nhưng tuyệt đối không thể phát ra lời thề như vậy, mâu thuẫn hiện tại thì giải quyết hiện tại đi, đừng truyền thừa cho hậu nhân.

Hoàng Thiên lúc này trong lòng cũng có chút tức giận, ở phương diện này, tổ tiên Nhân tộc có chút không đạt yêu cầu, động một cái là 'không đội trời chung với cái này', 'không đội trời chung với cái kia'.

Dẫn đến sau này rất nhiều si nam oán nữ vì 'không đội trời chung' mà không thể ở bên nhau, dẫn đến hai bên thế lực đánh nhau sống chết.

Vì vậy Hoàng Thiên không thể cho phép lời thề như vậy thành công.

Nhưng tóm lại, hiện tại Hoàng Thiên khá thích Nhân tộc.

Ít nhất cũng không mềm yếu.

Hiện tại Hoàng Thiên đang bố cục toàn bộ Hồng Hoang, nhìn không phải chỉ trước mắt, mà là nhìn tương lai.

Sau khi Nhân tộc độc đại trong tương lai, các loại mâu thuẫn sẽ xuất hiện.

Cách duy nhất có thể tránh được là có thêm mấy tồn tại uy hiếp.

Ví dụ như Vu, Yêu và Tam tộc, tuy không thể trở thành bá chủ, nhưng có thể tồn tại như một thế lực khiến Nhân tộc không dám lơ là.

Mỗi khi Nhân tộc kiêu ngạo tự đại, nội bộ tranh đấu, có những kẻ hổ thị đam đam đó, cũng sẽ không dám làm càn quá mức.

Hoàng Thiên vì Nhân tộc, để sau này không sa đọa, cũng đã tốn không ít tâm tư, cho nên cũng chỉ có thể giăng dây thừng, ép buộc họ phải đi.

Hoàng Thiên đã quyết định, điều này có thể hại Nhân tộc thảm hại.

Nhân tộc Tam Tổ sau khi thấy ánh mắt trêu chọc của Yêu tộc, cũng nổi giận.

"Sát!" Thứ mà Hoàng Thiên ban tặng Nữ Oa lúc trước đã phát huy tác dụng, linh hồn tự cường bất khuất của Nhân tộc đã bộc phát.

"Sát!" Cao thủ Nhân tộc điên cuồng, sau khi lời thề bị Thiên Đạo từ chối, bắt đầu liều mạng chiến đấu với Yêu tộc.

Không quản có đánh thắng được hay không, vừa rồi còn do dự, sợ sẽ tổn thất thảm trọng.

Nhưng sau lời thề bị Thiên Đạo từ chối, tất cả đều trở nên điên cuồng.

"Yêu tộc tử đệ, giết!" Yêu tộc là bậc thầy chiến đấu, lúc trước đại chiến với Vu tộc còn không sợ hãi, huống chi là Nhân tộc.

Xem ra cũng phải dạy cho Nhân tộc một bài học tử tế rồi.

Nhưng, Lôi Thần cũng không hồ đồ, lập tức truyền âm cho các cao thủ Yêu tộc, bảo họ đừng dễ dàng tàn sát quá nhiều Nhân tộc.

Giáo huấn thì được rồi, bọn họ cần phải nể mặt Nữ Oa Thánh Nhân và Thái Thanh Thánh Nhân.

Nếu tàn sát quá nhiều Nhân tộc, e rằng hai vị đó cũng sẽ ra tay.

Vì vậy, cảnh tượng lúc này có thể nói là nghiêng hẳn về một phía.

Đông Hoàng Thái Nhất một mình đánh ba người.

Nhân tộc Tam Tổ tuy là Đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất lại là Chuẩn Thánh đỉnh phong a!

Ba tân thủ đối đầu với một lão thủ như Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất đã dạy cho ba người một bài học nhớ đời.

Nếu không phải vì Lôi Thần nhắc nhở, e rằng Nhân tộc Tam Tổ lúc này đã vẫn lạc rồi.

Cảnh tượng trên chiến trường có thể nói là vô cùng thê thảm, nhưng Nhân tộc không sợ chết.

Không nói gì khác, các Đại năng và Thánh Nhân Hồng Hoang đều có thể nhìn ra Yêu tộc lúc này như đang đùa giỡn, căn bản không hề ra tay giết chết.

Nhưng Nhân tộc không sợ chết, cũng cho thấy, Nhân tộc mới quật khởi không lâu, lại đã có nhiều cao thủ đến vậy.

Từng tên từng tên gia hỏa không sợ chết, có thể nói là vô cùng bưu hãn.

Vì vậy, chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa nâng cao đánh giá về Nhân tộc.

Yếu ớt không đáng sợ, đáng sợ là không có tiềm lực và ý chí chiến đấu.

Ý chí chiến đấu của Nhân tộc mạnh mẽ, điểm này khiến các Đại năng Hồng Hoang cũng vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, Nữ Oa đang ở Oa Hoàng Thiên cũng quyết định ra tay.

Biểu hiện của Nhân tộc đã vô cùng tốt rồi.

Dám đối chiến Yêu tộc mà không sợ chết, biểu hiện vô cùng tốt rồi.

Nhưng Nhân tộc thực sự rất oan ức, điểm này Nữ Oa biết rõ.

Trước tiên là mười Thái tử Yêu tộc hoành hành tàn sát Nhân tộc, sau đó lại bị Yêu tộc áp bức như vậy, hiện tại lại bị Yêu tộc áp chế đánh đập, thực sự rất oan ức.

Nếu không có những oan ức này, thì không có tiền đề để Nữ Oa ra mặt.

Không có những oan ức này, Nữ Oa sẽ không dễ dàng ra mặt.

Bây giờ thì gần đủ rồi, Nữ Oa có thể ra tay được rồi!

Chỉ thấy, cảnh tượng chiến trường nghiêng hẳn về một phía, đột nhiên tường thụy khắp nơi, tử khí đông đến ức vạn dặm, một luồng uy áp Thánh Nhân càn quét Hồng Hoang.

Lúc này mọi người đều biết, Thánh Nhân đã giáng lâm, chỉ không biết là Thái Thanh Lão Tử Thánh Nhân, hay Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương?

Chương 573

Lúc này chỉ thấy trong hư không, Nữ Oa chân đạp phượng hoàng màu vàng, từ từ từ trên không trung hạ xuống.

Thấy Nữ Oa Nương Nương, bất kể Yêu tộc, Vu tộc hay Nhân tộc, đều lập tức quỳ bái.

"Chúng ta Vu tộc tham kiến Nữ Oa Thánh Nhân!" "Chúng ta Yêu tộc tham kiến Nữ Oa Thánh Nhân!" "Nhân tộc ta bái kiến Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương!" Lúc này, trong lòng Nhân tộc cũng một trận chua xót.

Cuối cùng, chỗ dựa của họ cuối cùng cũng đến rồi, Nhân tộc khổ quá a!

Nữ Oa quét qua uy áp, ngay sau đó ánh mắt chăm chú nhìn Yêu tộc: "Đế Tuấn, mười Thái tử Yêu tộc hoành hành tàn sát Nhân tộc, ngươi không nghĩ nên cho Bản Thánh Mẫu một lời giải thích sao?" Lời của Nữ Oa mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Đế Tuấn đương nhiên không dám lừa dối Thánh Nhân.

"Thánh Nhân, chuyện này quả thực là lỗi của con ta, nhưng xin hãy nể mặt ta mà tha thứ cho con ta." Nữ Oa thấy ánh mắt kiên trì của Đế Tuấn, cũng vô cùng khó xử.

Thánh Nhân và Nhân tộc không giống nhau, không phải là vô tình, cảnh giới không giống nhau.

Nhân tộc dám liều mình thể hiện khí phách, trong mắt Nữ Oa, điều này còn mạnh hơn rất nhiều so với cái chết của mấy trăm vạn Nhân tộc.

Nếu cái chết của mấy trăm vạn người có thể đổi lấy sự tự cường

bất khuất của Nhân tộc, Nữ Oa cảm thấy đáng giá.

Nhưng cũng không thể không cho Nhân tộc một lời giải thích, vậy phải làm thế nào mới tốt?

Lúc này, Lôi Thần đứng ra nói: "Nữ Oa Thánh Nhân, ta với tư cách là sư phụ của mười Thái tử Yêu tộc, đệ tử do ta giáo dục đã gây ra chuyện như vậy, lý lẽ mà nói nên chịu trách nhiệm, ta cũng nguyện ý gánh chịu hậu quả.

Nhưng Nữ Oa Thánh Nhân, thứ cho tại hạ cả gan, Yêu tộc ta nguyện ý thừa nhận lỗi lầm, cũng nguyện ý bồi lễ xin lỗi, nhưng Nhân tộc lại không nguyện ý, chúng ta còn có thể làm gì?" Nghe lời này, Hữu Sào thị tính tình nóng nảy mở miệng nói: "Một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, và một kiện Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo có thể bù đắp cho trăm vạn tộc nhân Nhân tộc ta sao?" "Vị đạo hữu, nhưng ngươi lại chưa từng nghĩ, Đế Tuấn tuy là Thiên Đế của Thiên Đình, nhưng cũng là phụ thân của mười Kim Ô.

Một người phụ thân, làm sao có thể cam tâm dâng con mình ra chịu chết?

Ngươi, nếu là chư vị Nhân tộc, cũng không nguyện ý dâng con mình ra chịu chết chứ?" "....." Nghe lời này, Nhân tộc cũng nhìn nhau, kỳ thực họ cũng công nhận lời của Lôi Thần, không có người phụ thân nào cam tâm để con mình chịu chết.

Nữ Oa trầm tư hồi lâu sau nói: "Ngươi nghĩ nên xử trí thế nào?" Nữ Oa kỳ thực bị người khác ép buộc đến mức đó, đã cho người ta một bậc thang để xuống rồi, người ta cam nguyện bồi lễ xin lỗi, nhưng không được.

Ngay cả Nữ Oa cũng không ngờ, tính tình Nhân tộc lại quật cường đến vậy, đơn thuần là cố chấp.

“Thánh Mẫu Nương Nương, Nhân tộc ta và Yêu tộc không đội trời chung, xin Nương Nương làm chứng cho ta.

Thiên Đạo không cho phép Nhân tộc ta và Yêu tộc không đội trời chung, cho nên ta đành hy vọng Thánh Mẫu chứng giám.” Hữu Sào thị vô cùng quật cường, đồng thời nói ra những lời đó, cũng biểu thị y chưa lĩnh ngộ thấu.

Lúc này chúng sinh Hồng Hoang sau khi thấy sự quật cường của Nhân tộc, cũng không nhịn được mà lắc đầu.

Nhân tộc thật sự vô tri quá, kinh nghiệm quả thực không đủ a.

Khoảnh khắc này cũng khiến Nữ Oa vô cùng khó chịu.

Nữ Oa một lần nữa nghĩ, ban đầu là để dạy cho Yêu tộc một bài học.

Cuối cùng sự việc này giải quyết ở đây, nhưng Nhân tộc căn bản không thỏa hiệp, Đế Tuấn với tư cách là một người phụ thân cũng không hy vọng con mình bị trừng phạt, khiến Nữ Oa trong một khoảnh khắc vô cùng khó chịu.

“Thánh Mẫu Nương Nương, Nhân tộc và Yêu tộc tuyệt đối không đội trời chung!” Khuê sau đó nói.

Có lẽ là đời này Nữ Oa đã bảo hộ quá tốt, dẫn đến Nhân tộc quá dễ dàng trở nên quật cường, thêm vào đó Vu Yêu lưỡng tộc, không có mấy ai dám mạo phạm, dẫn đến Nhân tộc thực sự có chút ỷ thế hiếp người.

Từng người từng người hoàn toàn không chịu được sự oan ức lớn.

Trong quỹ tích ban đầu, Nhân tộc không được ai yêu thương, không được ai che chở, trải qua mấy lần suýt bị diệt vong, khiến Nhân tộc trở nên kiên cường.

Nhưng, lần này có vẻ như được bảo hộ, Thiên Đạo không cho phép rồi, nhưng họ vẫn không cam tâm, khiến Nữ Oa cũng vô cùng khó chịu.

"Hôm nay nếu đã vậy, các ngươi cứ tiếp tục hướng Thiên Đạo lập lời thề đi." Nữ Oa cũng bất đắc dĩ nói.

"....." Nghe lời này, Nhân tộc cũng một trận lạnh lòng, từng người trong lòng nghĩ Nữ Oa Nương Nương không còn yêu thương họ nữa sao?

Quả thực Nhân tộc không sai, dù sao mười Kim Ô đã tàn sát vô tội, đều là tộc nhân Nhân tộc, không cam tâm là đúng.

Nhưng, Yêu tộc nguyện ý bồi lễ xin lỗi, nhưng Nhân tộc thực sự có chút được voi đòi tiên, vô cùng quật cường, nhất định phải yêu cầu Yêu tộc giao ra mười Kim Ô.

Mười Kim Ô là Thái tử Yêu tộc, Yêu tộc làm sao có thể giao ra chứ?

Vì vậy, cảnh tượng lúc này có chút khó xử, khiến mấy vị Thánh Nhân khác đều cảm thấy buồn cười, từng người xem Nữ Oa sẽ thu xếp cục diện này như thế nào.

Hoặc là triệt để đắc tội Yêu tộc, hoặc là khiến Nhân tộc có chút thất vọng, một cục diện lưỡng đầu bất thảo hảo như vậy, xem Nữ Oa nên làm thế nào mới tốt?

Lúc này Nữ Oa cũng không ngờ lại phiền phức đến vậy, vốn dĩ định ra mặt hơi trừng phạt Yêu tộc, cho Nhân tộc một lời giải thích là được rồi.

Nhưng không ngờ, Nhân tộc do mình tạo ra lại quá quật cường, đã quyết tâm không đội trời chung với Yêu tộc a!

Khó chịu rồi, không chỉ Nữ Oa khó chịu, ngay cả Hoàng Thiên

đang bố cục phía sau cũng cảm thấy có chút tức giận.

"Chẳng lẽ lúc trước Bản tôn đã giúp sai rồi sao?

Hiện tại Nhân tộc không phải là tự cường bất khuất, mà đơn thuần là quật cường, đơn thuần là không biết biến thông, xem ra trí tuệ không đủ a." Nhân tộc muốn báo thù, ít nhất cũng phải có đủ thực lực mới được, không thể dựa vào sự bảo hộ của Nữ Oa Thánh Nhân mà trở nên quật cường, điều đó là không đúng.

Phải biết rằng ở Hồng Hoang ai cũng không thể dựa dẫm, lẽ nào lại không nhìn thấu được điểm này sao?

Lại thêm trước đó đã giúp Nhân tộc Tam Tổ bước vào Chuẩn Thánh, Hoàng Thiên cũng cảm thấy quả thực có chút thiên vị, rốt cuộc đã không tự giác mà giúp đỡ Nhân tộc quá nhiều rồi.

"Nếu đã là lỗi của Bản tôn, vậy thì để Bản tôn giải quyết cho ổn thỏa!" Hoàng Thiên đã quyết định chủ ý, chuẩn bị ra mặt giải quyết rồi.

Lúc này Nhân tộc, sau câu nói của Nữ Oa 'cứ tiếp tục lập lời thề đi' cũng ngây người, có thể làm gì?

Chẳng lẽ phải tiếp tục nghiến răng kiên trì sao?

Chẳng lẽ để Thánh Mẫu Nương Nương thấy được quyết tâm của Nhân tộc?

Tạm thời buông bỏ trước?

Nhưng nếu buông bỏ như vậy, thực sự quá không cam tâm rồi.

Nhân tộc đã chịu thiệt thòi lớn đến vậy mà.

Chương 574

Không được, nhất định phải để Thánh Mẫu và chúng sinh Hồng Hoang thấy được khí phách của Nhân tộc.

Thiên Đạo không cho phép một lần nữa, không cho phép lần thứ ba.

Không cho phép lần thứ ba là đủ rồi, ít nhất cũng thể hiện thái độ của Nhân tộc.

Cao tầng Nhân tộc đã quyết định rồi.

Không quyết định thì quả thực ngu ngốc, phải để chúng sinh thấy được khí phách của Nhân tộc.

Dù sao thì từ nhiều loại tin tức chứng minh, căn cứ vào lịch sử diễn biến của Hồng Hoang chứng minh, Nhân tộc là Khí Vận Chi Chủ trong tương lai.

Một tồn tại được Thiên Địa yêu thương như vậy, Nhân tộc có cơ sở để kiêu ngạo, có cơ sở như vậy, còn sợ gì?

Không, không phải, hiện tại Khí Vận Chi Chủ Hồng Hoang không phải Nhân tộc.

Hiện tại Khí Vận Chi Chủ Hồng Hoang là Vu Yêu lưỡng tộc.

Nhân tộc chỉ là Khí Vận Chi Chủ trong tương lai.

Lúc này, chỉ thấy Nhân tộc quật cường lại một lần nữa đối với trời phát thề: "Thiên Đạo ở trên. ....." Oanh long!

"Đủ rồi!" Đám người Nhân tộc đang lập lời thề, lúc này đột nhiên bị cắt ngang, phàm là người tham dự đều phun ra một ngụm tiên huyết, bay ngược ra ngoài.

Thiên Đạo cảnh cáo, đồng thời cũng là Hoàng Thiên cảnh cáo!

Khoảnh khắc đó, dường như Thiên Địa đều nổi giận, một đạo thân ảnh ngưng tụ từ pháp tắc Thần Đạo xuất hiện trong hư không, chính là Hoàng Thiên đã lâu không lộ diện.

Các Thánh kinh hãi, pháp tắc thần phục.

Lúc này trời làm kiếm, đất làm khiên, trở thành vật phụ trợ cho Hoàng Thiên.

Một thân ảnh xuất hiện, trong lòng Nữ Oa cũng đại kinh.

Thần Tôn tiền bối đã ra mặt, biết làm sao đây!

Vu Yêu lưỡng tộc cũng kinh khủng, bao nhiêu lâu rồi, Thần Tôn cuối cùng cũng một lần nữa hiện thế!

"Văn bối Nữ Oa bái kiến Thần Tôn tiền bối!" "Vu tộc bái kiến Thần Tôn!" "Yêu tộc bái kiến Thần Tôn!" Đây chính là vạn người triều bái, bất kể Thánh Nhân hay Chuẩn Thánh, vào khoảnh khắc Hoàng Thiên xuất hiện, đều quỳ xuống thần phục.

Hoàng Thiên đã lâu không xuất hiện ở Hồng Hoang, lần này mang theo uy áp Thiên Địa, bất kể Vu Yêu lưỡng tộc, ngay cả Nữ Oa cũng hoảng sợ rồi.

Hoàng Thiên không thèm để ý, ánh mắt quét qua Nhân tộc, kinh hãi phát hiện, khí vận của Nhân tộc lại tùy theo ánh mắt của người này mà chao đảo trái phải, dường như chỉ một câu nói của người này có thể cắt đứt khí vận của Nhân tộc.

Thật sự quá đáng sợ, sở dĩ cao tầng Nhân tộc không sợ hãi là vì biết Nhân tộc là Khí Vận Chi Chủ trong tương lai của Thiên Địa.

Không sợ bất kỳ ai, ngay cả Thánh Nhân cũng vậy, đó là chỗ dựa lớn nhất của Nhân tộc.

Kể từ khi Nhân tộc biết được điểm này, Nhân tộc quả thực có chút kiêu ngạo rồi.

Ở kiếp trước, khi Nhân tộc gần như bị Yêu tộc tàn sát sạch sẽ, mới lập lời thề 'Nhân Yêu không đội trời chung'.

Nhưng ở kiếp này, chỉ vì một tai nạn nhỏ trong Tam Tai, lại dám nói 'Nhân Yêu không đội trời chung' với Yêu tộc hùng mạnh như bây giờ.

Oanh long long!

Hoàng Thiên chưa mở miệng nói, nhưng tiếng sấm đã vang dội, lời vừa ra pháp tùy, Thiên Địa vì tâm tình của Hoàng Thiên mà chuyển động.

Hoàng Thiên nhất nộ, sấm sét tùy theo!

“Nhân tộc, Thiên Đạo đã không cho phép vì sao các ngươi lại tái lập lời thề?

Các ngươi, chẳng lẽ không biết hậu quả của việc bất kính Thiên Đạo sao?

Đừng cho rằng là Khí Vận Chi Chủ đã được Thiên Định thì có thể phóng túng.

Mỗi một bá chủ quật khởi đều có khảo nghiệm, đây chính là khảo nghiệm của Nhân tộc.

Không phản tư sự yếu ớt của mình, lại còn dựa vào sự che chở của Nữ Oa.

Đã như vậy, không biết tốt xấu, nếu còn phạm phải, Bản tôn sẽ tước đoạt vị trí Khí Vận Chi Chủ của Nhân tộc!” Lúc này Nhân tộc ngây người, lại là lỗi của ta sao, ta?

Lúc này Nữ Oa quả thực không hồ đồ, vội vàng bái tạ Hoàng

Thiên tha thứ cho Nhân tộc, thay Nhân tộc nói: "Vãn bối tạ Thần Tôn, cảm tạ Thần Tôn khoan thứ Nhân tộc." Lúc này Nhân tộc dường như cuối cùng cũng nghe rõ, người này là tiền bối của Thánh Mẫu sao?

Thánh Mẫu Nương Nương là Thánh Nhân, là tồn tại tôn quý nhất toàn bộ Hồng Hoang, người này lại là tiền bối của Thánh Mẫu sao?

Đặc biệt là Nhân tộc Tam Tổ, đột nhiên hiểu ra, đột nhiên nhìn nhau một cái, chẳng phải đây là vị cao nhân mà ba người đã gặp trong giấc mơ cơ duyên lớn trước đó sao?

Chỉ là, vị cao nhân trong mộng tóc màu bạc mặc đạo bào màu xanh, còn vị trước mắt này tóc màu đen, mặc trường bào màu vàng kim.

"Nữ Oa, phải biết rằng ngọc bất trác bất thành khí, Nhân tộc muốn quật khởi, nhất định phải trải qua ma nạn.

Yêu thương không đúng cách, giúp đỡ chỉ sẽ dưỡng thành Nhân tộc tự đại mù quáng.

Cũng như Đế Tuấn, Hi Hòa, Thái Nhất yêu thương tiểu Kim Ô, nhưng lại làm hại mười tiểu Kim Ô vậy.

Sau này, trừ phi Nhân tộc có nguy cơ diệt vong, không được tùy tiện giúp đỡ Nhân tộc, ngươi có biết không!" Nghe lời này, Nữ Oa cũng ngây người, kỳ thực Hoàng Thiên cũng có chút hối hận.

Vừa rồi Nhân tộc không nghe lời, quả thực quá quật cường rồi.

Nhưng như vậy cũng tốt, sau này cũng có thể ít để ý đến một chút.

Thần Tôn tiền bối đã nói vậy rồi, huống chi mình cũng đã minh ngộ.

Đây là ma nạn Nhân tộc phải trải qua, vì vậy, Nữ Oa sau khi tổng hợp suy nghĩ, cũng biết mình nên làm gì rồi.

Nhưng Nhân tộc lúc này lại hoảng sợ, kính yêu Thánh Mẫu Nữ Oa, nhưng không ngờ lần này vì hành động của Nhân tộc mà hại Thánh Mẫu, Nhân tộc cũng hối hận rồi.

Chương 575

Huống chi vị tiền bối đại năng đó nói có vẻ đúng.

Đầu tiên Nhân tộc yếu ớt, không chịu tiến thủ, sau khi có khí vận và sự che chở của Thánh Mẫu, liền trở nên có chút kiêu ngạo.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng, Lôi Thần Yêu tộc cũng thật lòng muốn bồi lễ xin lỗi, bọn họ quả thực có chút được voi đòi tiên.

Nhưng trước đó Nhân tộc còn trong tình trạng nguy hiểm, thái độ luôn lo sợ bất an.

Từ khi Nhân tộc được Thánh Nhân truyền Kim Đan Đại Đạo, tu vi tiến bộ vô cùng nhanh, lại có Giáo chủ và Thánh Mẫu che chở, sau khi hiểu ra mình là Khí Vận Chi Chủ trong tương lai, quả thực có chút mê mang rồi.

Đương nhiên, lúc này người kinh khủng nhất là Đế Tuấn.

Trong một câu nói vừa rồi của Thần Tôn tiền bối, có thể thấy có sự bất mãn đối với y.

Thần Tôn tiền bối nói Đế Tuấn và Hi Hòa đã làm hại mười người con, chẳng lẽ Thần Tôn bất mãn với phương thức giáo dục con cái của y sao?

Đế Tuấn hoảng sợ rồi, nếu thật sự là như vậy, lần này trở về nhất định phải hảo hảo giáo huấn mười Kim Ô.

Yêu cầu Lôi Thần đối xử với mười Kim Ô nghiêm khắc hơn một chút, không nên chỉ triệu hoán Lôi Thần đến Yêu Hoàng Điện một ngày, để đám tiểu gia hỏa đó có cơ hội.

Địa vị của Thần tôn Hoàng Thiên là không thể lay chuyển, trên người y mang theo thứ uy áp của thiên địa, cộng thêm thần vận đặc

thù, khiến người khác tự nhiên nghe theo và chấp nhận lời y nói.

Phải biết rằng Thần tôn tiền bối, từ lúc vừa xuất thế cho đến nay, luôn được kính trọng.

Nếu không có sự chỉ điểm của tiền bối, y không thể đi được đến bước này, mà dù có đi được, cũng phải trải qua vô số ma nạn.

Bởi vậy, lời của Hoàng Thiên, Đế Tuấn tự nhiên phải nghe theo, không chỉ Đế Tuấn, mà toàn bộ Yêu tộc Thiên Đình đều sẽ tuân theo.

Với uy thế ấy, Hoàng Thiên dù có phê bình Nhân tộc, Yêu tộc, hay thậm chí Nữ Oa, họ đều phải lắng nghe và tự mình kiểm điểm.

"Đế Tuấn, mặc dù tâm tính của những tiểu Kim Ô còn bất ổn, nhưng vì nghiệp chướng đã gây ra, tuy ứng kiếp với Nhân tộc, song nếu không có nhân quả và đạo tâm bất ổn, sao lại phải ứng kiếp?

Đây chính là định số, cũng là sự thiếu sót của bản thân, ngươi có đồng ý chăng?" "Khải bẩm Thần tôn, Đế Tuấn đồng ý, Đế Tuấn không dám có ý kiến gì, về sau tuyệt đối sẽ nghiêm khắc quản lý." Đế Tuấn đáp.

Dù những chuyện này đều do Hoàng Thiên bố trí, nhưng Hoàng Thiên cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Còn vì sao lại chọn mười tiểu Kim Ô ứng kiếp, một là vì trên người có Khí vận Yêu tộc gia trì, nhưng lại không có đạo tâm tương ứng.

Lại thêm tâm tính bất ổn, cùng với sự cưng chiều hết mực của Yêu tộc, nên mới có ứng kiếp.

Nhân quả của trời đất sẽ không dễ dàng tìm đến, nhưng một khi đã tìm đến, rõ ràng là có nguyên nhân.

"Lời của Bản tôn, chắc ngươi đã hiểu rõ, sau khi trở về hãy quyết

định hình phạt, ngoài ra, nhất định phải ghi nhớ lần này phải dạy dỗ thật tốt, nếu không hậu quả khó lường." Câu nói cuối cùng của Hoàng Thiên cần được suy ngẫm kỹ, nếu Đế Tuấn không nỡ dạy dỗ con mình, thì tiểu Kim Ô vẫn phải chịu ma luyện.

Hậu quả sau đó sẽ tự tìm đến, nếu Đế Tuấn quyết tâm trừng phạt nghiêm khắc và dạy dỗ, để tiểu Kim Ô trải qua ma luyện cần thiết, thì những chuyện sau này có thể tránh được.

Trong đó còn có kế sách của Thánh Nhân, nói tóm lại, tưởng chừng như dễ dàng thả mười tiểu Kim Ô đi, nhưng thực chất không hề đơn giản, trong đó từng vòng từng vòng móc nối, định vị cho tiểu Kim Ô, và xem xét Yêu tộc.

"Tuân lệnh!" Đế Tuấn cúi người nói.

Đế Tuấn cũng vì câu nói cuối cùng của Hoàng Thiên mà rơi vào trầm tư, mặc dù chuyện này đã kết thúc, nhưng Hoàng Thiên không vội rời đi.

"Lôi Thần, Bản tôn cũng muốn nói, mặc dù ngươi nghiêm khắc với mười tiểu Kim Ô, nhưng vẫn chưa đủ, câu nói ngọc không mài không thành khí cũng phải nhớ kỹ, Đế Tuấn đã giao phó mười tiểu Kim Ô cho ngươi, để ngươi giáo đạo, ngươi nên dốc hết bản lĩnh, nghiêm túc giáo đạo, đã hiểu chưa?" "Vâng, Thần tôn!" Lôi Thần hạ quyết tâm trong lòng, sau khi trở về, nhất định phải dạy dỗ thật tốt mười tiểu Kim Ô.

Với tư cách là sư phụ của chúng, phải nghiêm khắc hơn một chút, để những tiểu Kim Ô trở lại chính đạo.

Hoàng Thiên dùng ánh mắt lướt qua Hồng Hoang, phàm là Đại năng trên khắp Hồng Hoang đều có thể cảm nhận rõ ràng một loại uy áp, phảng phất như Hoàng Thiên đang nhìn chằm chằm.

Bởi vậy, bất kể Đại năng ở đâu trên Hồng Hoang, thực ra đều đã đứng dậy, cung kính chờ đợi lời của Hoàng Thiên, bao gồm cả Thánh Nhân!

"Thiên địa khai tịch, đã trải qua mười hai lần Lượng kiếp, Lượng kiếp là sự diễn biến viên mãn của thiên địa, là sự tổng hợp nhân quả ân oán của chúng sinh, phàm khi Thiên địa Lượng kiếp giáng lâm, sinh tử không do con người, kẻ không có nhân quả thì an tọa không sợ hãi, kẻ có nhân quả thì nhập kiếp độ kiếp, không ai có thể tránh khỏi!" Chúng sinh Đại năng trên Hồng Hoang, nghe lời Hoàng Thiên nói trong lòng cũng kinh hãi, đặc biệt là những người mang trên mình nhân quả, cũng vô cùng hoảng sợ.

Trong Thiên địa Lượng kiếp, sinh tử khó lường, đã nhiễm nhân quả, đồng nghĩa với việc đã nhập vào Lượng kiếp, sinh tử khó nói trước!

"Hiện nay, thiên địa sắp viên mãn, nhân quả ân oán đã định, Lượng kiếp sẽ đến, lần Thiên địa Lượng kiếp này là một nguy cơ, cũng là một cơ duyên, từ Thánh Nhân trở lên, cho đến phàm tục, lần này đều nằm trong Lượng kiếp, đây cũng là lần Lượng kiếp nguy hiểm nhất, mạnh nhất từ khi khai thiên tích địa, sau Lượng kiếp thiên địa sẽ chuyển hóa, sinh linh lúc này e rằng mười phần chỉ còn một, các ngươi hãy chuẩn bị đi!" Lời của Hoàng Thiên, như trời long đất lở, Thiên địa Lượng kiếp đến gần ai cũng cảm thấy, nhưng lời Thần tôn nói là lần nguy hiểm nhất, lần có thực lực khủng bố nhất, thì không ai biết.

Ngay cả Thánh Nhân cũng phải tham gia, đùa sao?

Chẳng trách Thần tôn nói nguy hiểm.

Hoàng Thiên cho mọi người trên Hồng Hoang một chút thời gian để tiêu hóa, sau một lúc lại tiếp tục nói: "Thiên địa viên mãn, cần có

mười hai vị Thánh Nhân xuất thế, hiện nay đã có bảy vị Thánh Nhân, trong lần Lượng kiếp này, người thắng lợi, người có khí vận mạnh mẽ, người có công đức vô lượng, sẽ có năm vị Thánh Nhân tôn vị, hãy cố gắng lên!" Lời nói trước đó của Hoàng Thiên khiến mọi người chấn động, nhưng câu nói này có thể khiến cả Hồng Hoang sôi sục, thực sự có thể khiến cả Hồng Hoang sôi sục.

Có năm vị Thánh Nhân tôn vị cơ mà!

Phải liều mạng, nhất định phải liều mạng, không liều không được, năm vị Thánh Nhân cơ mà!

Chẳng trách Thần tôn tiền bối nói lần này là lần mạnh nhất, nguy hiểm nhất, liên quan đến năm vị Thánh Nhân, chẳng lẽ không đánh cho trời đất hôn ám, nhật nguyệt vô quang thì mới dừng lại sao?

Những tồn tại Hoang Cổ, Thái Cổ ẩn thế không ra, giờ phút này cũng động lòng.

Vốn định ngồi xem phong vân dũng động, xem sinh linh Hồng Hoang chém giết, nhưng có năm vị Thánh Nhân cần phải quyết định, thì xem cái gì nữa, phong vân dũng động cái gì nữa!

Nhất định phải tham gia thôi!

"Xin hỏi Thần tôn tiền bối, kẻ không có nhân quả có thể tham gia vào đó không?" Một tồn tại Thái Cổ ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ hỏi.

"Có thể!" Hoàng Thiên đáp.

Một câu trả lời khiến vô số tồn tại đang chờ đợi thở phào nhẹ nhõm, sợ rằng mình không có cơ hội, không được phép, thật sự quá tốt rồi.

Nhưng, Vu Yêu, cũng như một số thế lực bá chủ lại khó chịu, cục diện vốn đã vô cùng phức tạp, không có người tham gia, thì sẽ không

dễ xử lý.

Nhưng lời nói tiếp theo của Hoàng Thiên, lại khiến họ kinh ngạc, chỉ thấy Hoàng Thiên tiếp tục mở miệng nói: "Phải biết rằng, khí vận, thực lực và công đức là nền tảng của việc thành Thánh, vị trí Thánh Nhân tuy quý giá, nhưng cũng cần phải nhìn rõ sự thật." Câu nói này, thực ra Hoàng Thiên là dành cho những tồn tại Hoang Cổ, Thái Cổ kia, quả thực họ không có nhân quả, nhưng cũng không có khí vận.

Nếu tham gia, e rằng sẽ chịu tổn thất không nhỏ, gần như không thể, nhưng lời khuyên của Hoàng Thiên gần như vô dụng.

Vì vị trí Thánh Nhân, họ sẽ không suy nghĩ nhiều đến thế, trong đầu luôn có một ý niệm, đúng vậy, lỡ như thì sao?

Lỡ như thành hiện thực thì sao?

Chương 576

Hoàng Thiên dùng Thần thức quét qua Hồng Hoang, phát hiện lời khuyên của mình không có mấy tác dụng, tốt thôi, cũng không quản nữa, dù sao cũng đã nhắc nhở rồi.

Cuối cùng Hoàng Thiên lại nói: "Lần Lượng kiếp này khá quan trọng, Đạo hữu Hồng Quân chủ trì vận chuyển, Bản tôn chưởng khống xu hướng, các vị hãy cố gắng lên!" Lời vừa dứt, Hoàng Thiên hoàn toàn biến mất, nhưng câu nói cuối cùng thực sự quá nặng nề, nặng đến nỗi một lúc lâu sau, các Đại năng Hồng Hoang vẫn chưa phản ứng lại.

Họ chỉ biết rằng, một lúc sau mới phản ứng, và cũng đã hiểu ý của Thần tôn tiền bối.

Ý của Thần tôn tiền bối là, lần Thiên địa Lượng kiếp này do ngài chưởng khống và bố cục, rõ ràng cũng nói rất rõ ràng, vị trí Thánh Nhân cuối cùng, cũng là do Thần tôn tiền bối định đoạt, sánh ngang với Thiên Đạo!

Đột nhiên, sau khi Hoàng Thiên biến mất, cả Hồng Hoang đều sôi sục, mâu thuẫn giữa Nhân tộc và Yêu tộc, phảng phất như một sợi dây kéo, kéo theo một Thiên địa Lượng kiếp.

Nhân tộc cũng bị chấn động không nhỏ, rõ ràng, việc ngồi yên quan sát trời đất trước đó của họ đã quá dễ dãi.

Lần này Nhân tộc có thể bị đả kích không nhỏ, vị tồn tại kia đã nói, Nữ Oa Thánh Mẫu nương nương sẽ không dễ dàng ra tay khi Nhân tộc diệt vong, gần như đã giải phóng xiềng xích cho thế lực Nhân tộc.

Bởi vì sự tự đại và lỗ mãng trước đó của Nhân tộc, dẫn đến

Thánh Mẫu nương nương chịu phạt, và còn bị vị tồn tại vĩ đại kia cảnh cáo một phen.

Thậm chí vị tồn tại kia còn nói, nếu Nhân tộc còn dám như vậy, vị tồn tại kia sẽ đoạt đi chủ khí vận của Nhân tộc.

Bởi vậy, nguy cơ cộng với sự thiếu sót của lần trước, Nhân tộc thực sự cần phải suy ngẫm, lần này vì để tộc quần trở nên kiêu ngạo, quên mất rằng sự sinh tồn không dễ dàng, không thể tự đại.

Đương nhiên, đối với việc Hoàng Thiên không trực tiếp xử lý mười tiểu Kim Ô, có chút thất vọng... họ không biết rằng, đây lại là một bố cục khác của Hoàng Thiên, nếu Đế Tuấn có thể tỉnh ngộ thì tốt, nếu không tỉnh ngộ, thì tương lai mười tiểu Kim Ô sẽ không được tốt đẹp.

Phải biết rằng, điều này còn nghiêm khắc hơn cả việc Hoàng Thiên tự mình ra tay xử lý mười tiểu Kim Ô, giờ phút này nếu không phạt, khó tránh khỏi việc bố cục sau này sẽ tái hiện.

Lý do không trừng phạt lúc này, không cần nói nhiều, có lẽ Hậu Nghệ Xạ Nhật sẽ tái hiện.

Nhân chủ lúc này sẽ không hiểu được. ...

Sau khi Hoàng Thiên đột nhiên giáng lâm và tuyên bố một loạt sự kiện, Hồng Hoang trở nên lo lắng, bất an, xen lẫn kinh ngạc.

Vị trí năm Thánh Nhân không ai có thể không coi trọng, Yêu tộc Đế Tuấn, trong đầu tràn ngập lời của Thần tôn tiền bối.

Đối với lời Hoàng Thiên nói, về việc trừng phạt mười tiểu Kim Ô, thì nhất thời lãng quên.

Tại Yêu Hoàng Điện, cao tầng Yêu tộc tề tựu!

“Đại ca, ý của Thần tôn tiền bối, chẳng phải trước đó đã nói rõ

sao?" Đông Hoàng Thái Nhất không hiểu hỏi.

"Thái Nhất, ý của Thần tôn là, vị trí Thánh Nhân không hề đơn giản, muốn có phải có khí vận, có thực lực, có công đức mới được, dù hiện tại có ban cho Đế Tuấn, Đế Tuấn có nắm chắc thành Thánh không?" Lôi Thần nói.

Nghe xong lời Lôi Thần, mọi người mới chợt hiểu ra, quả thật lời nói có ý nghĩa đó.

Việc Thánh Nhân thành Thánh trước đây ai cũng biết, có người tạo ra chủng tộc mà thành Thánh, có người lập giáo mà thành Thánh, đều là sự kết hợp của việc trảm thi và công đức.

Bởi vậy, dù lúc này có Hồng Mông Tử Khí, cũng sợ không làm được, con đường lập giáo và tạo ra chủng tộc đều không thông.

"Bởi vậy Thần tôn mới nói, khí vận, thực lực và công đức ba yếu tố này không thể thiếu một, điều chúng ta cần làm bây giờ là đối mặt với cuộc đại thế chi tranh trước đây, và tìm kiếm cơ hội thành Thánh trong cuộc đại thế chi tranh sau này." "Vâng!" Mọi người gật đầu, đối với lời của Lôi Thần, cũng đã hiểu rõ.

Muốn thành Thánh, không hề đơn giản như vậy, trước tiên hãy đối phó với cục diện trước mắt đã.

"Nếu đã như vậy, thì tạm thời không nói nữa, tùy theo tình hình mà định, từ từ mà làm." Đế Tuấn nói.

Khi nói xong câu này, Đế Tuấn mới nhớ đến mấy câu khác của Hoàng Thiên.

"Thần tôn tiền bối, bảo ta trừng phạt mười tiểu Kim Ô, tuy ứng vận ứng kiếp, nhưng lời của Thần tôn tiền bối là đúng, nếu không có duyên cớ sao lại nhập kiếp, mười tiểu gia hỏa này thực sự quá vô pháp vô thiên, dám lén chạy ra ngoài, đi tàn phá Nhân tộc, gây ra nhân

quả lớn đến thế cho Yêu tộc ta, các vị nói xem nên trừng phạt thế nào?" "..." "..." Lúc này mọi người cũng khó xử, mười thái tử Yêu tộc, cũng không dễ can thiệp a!

Ngay cả Bạch Trạch, Phục Hy cũng ngây người ra đó, phảng phất như không nghe thấy gì, dù sao đây cũng là việc nhà của Đế Tuấn.

Lúc này Hi Hòa vẫn im lặng cũng thở phào nhẹ nhõm, không ai đề xuất điều gì là tốt, không ai đề xuất thì vợ chồng họ sẽ quyết định, không thể để con cái chịu tội.

"Đại ca, ta thấy bây giờ tranh đoạt Thánh vị là quan trọng, mười đứa cháu, chẳng qua là không hiểu chuyện mà thôi, Thần tôn tiền bối cũng đã nói, bảo chúng ta nhìn mà làm, rõ ràng Thần tôn tiền bối không để ý, chỉ cần giam giữ vài ngày là được." Đông Hoàng Thái Nhất, với tư cách là thúc thúc, đối với mười tiểu Kim Ô vô cùng từ ái, mặc dù Đông Hoàng Thái Nhất luôn nổi tiếng là nóng nảy, nhưng đối với mười đứa cháu thì thực sự rất tốt.

Nghe lời Đông Hoàng Thái Nhất, Hi Hòa cũng lên tiếng: "Đúng vậy, phu quân, nhị đệ nói không sai, Thần tôn tiền bối e rằng không có quyết định trừng phạt con chúng ta, giam vài ngày là được." Lời của Đông Hoàng Thái Nhất và Hi Hòa rõ ràng là thiên vị, Phục Hy, Bạch Trạch cũng không tiện xen vào.

Đế Tuấn suy nghĩ một lát, nói: "Đừng nói nữa, trước đây hai người quá cưng chiều, mới dẫn đến vô pháp vô thiên, và còn gặp phải kiếp nạn khó mà thu xếp được, đã gây ra một kẻ địch lớn như Nhân tộc cho Yêu tộc ta, không thể tiếp tục phóng túng được nữa, cần phải ma luyện, Lôi Thần, ngươi thấy sao?" Lôi Thần là sư phụ của mười tiểu Kim Ô, Đế Tuấn tự nhiên sẽ tôn trọng lời đề nghị của Lôi Thần.

Nhưng Lôi Thần chưa mở miệng, Hi Hòa đã lên tiếng: "Hừ, vậy phu quân, ngươi định trừng phạt con ta thế nào?" Hi Hòa cũng có chút

bất mãn, biết rằng nếu nghe lời Lôi Thần, thì chắc chắn sẽ phải trừng phạt con cái.

"Đại ca, cẩn trọng a…" Đông Hoàng Thái Nhất cũng nói.

Phục Hy, Bạch Trạch, vẫn im lặng, vì thực sự không biết phải làm sao.

Nhưng sự im lặng ấy lại khiến Đế Tuấn cảnh giác, Đế Tuấn cũng phần nào hiểu được suy nghĩ của mọi người, dù là con mình, nhưng cũng không thể quá phóng túng, nếu không vị trí Yêu Hoàng sẽ uổng phí.

"Ta nghĩ, nên trừng phạt, cần phải trừng phạt nghiêm khắc, Thần tôn nói đúng, ngọc không mài không thành khí, nếu tiếp tục phóng túng tiểu Kim Ô như vậy, e rằng sau này sẽ chịu nhiều đau khổ hơn, thậm chí có khả năng lại lần nữa ứng kiếp.

Các vị có nghĩ không, nếu lần này ta không dạy dỗ tiểu Kim Ô, chúng có thể sẽ nghĩ rằng đã phạm phải sai lầm lớn, nhưng cha mẹ, thầy giáo, chú bác đều không trừng phạt, vậy chẳng phải chúng có thể phạm phải sai lầm lớn hơn nữa sao?" Lôi Thần đứng dậy, nói hết suy nghĩ của mình, phải biết rằng với tư cách là sư phụ của mười Kim Ô, y thực sự không muốn nhìn thấy chúng tiếp tục bị phóng túng.

Mặc dù là sư phụ của chúng, có thể nghiêm khắc hơn một chút, nhưng Đế Tuấn và Hi Hòa mới là cha mẹ của chúng.

Nếu cha mẹ của chúng phóng túng đến vậy, dù có làm sư phụ, có nghiêm khắc đến mấy cũng vô dụng.

Hi Hòa với tư cách là mẹ của mười Kim Ô, một số lời nói thực sự không lọt tai, sau khi nghe Lôi Thần nói những lời này, cũng không hiểu ý nghĩa trong đó.

Nàng cảm thấy Lôi Thần cũng là người của Thần Đạo mà không

giúp mình, ngược lại còn giúp phu quân Đế Tuấn dạy dỗ con mình.

"Phu quân..." "Được rồi, đừng nói nữa, Lôi Thần nói đúng, nếu không nuông chiều thì sao đến nông nỗi này?

Chuyện này không cần ngươi quản nữa, Bản Hoàng tự có quyết định!" Một câu "Bản Hoàng tự có quyết định" khiến Hi Hòa và Đông Hoàng Thái Nhất không dám nói thêm gì, khi Đế Tuấn nghiêm túc tự xưng "Bản Hoàng", rõ ràng là không còn nghi ngờ gì nữa.

"Hừ!" Hi Hòa không dám phản đối, nhưng lại giận dỗi bỏ đi.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng vô cùng lúng túng, gãi gãi đầu, suy nghĩ của Đế Tuấn rất đơn giản.

Dựa theo lời của Thần tôn tiền bối trước đây, người của Thần Đạo từng xuất hiện ở Bắc Hải, vì có người của Thần Đạo ở Bắc Hải, nên Bắc Hải giờ đây đã trở thành một thế ngoại đào nguyên được sinh linh ngưỡng mộ.

Chương 577

Nhưng, khi đi vào vùng ngoại vi của trung tâm Bắc Hải, có các pháp tắc Thần Đạo, Đế Tuấn quyết định, gửi mười đứa con của mình đến Bắc Hải.

Sau đó thỉnh cầu các tiền bối Thần Đạo ở Bắc Hải hãy ma luyện mười đứa con này thật tốt, để chúng mỗi ngày vận dụng pháp lực, đi vào các pháp tắc Thần Đạo ở Bắc Hải để ma luyện một phen.

Những tiền bối Thần Đạo đó sẽ ma luyện chúng, tuyệt đối có thể khiến chúng thông thạo Thái Dương Chân Hỏa hơn, đối với chúng tuyệt đối là một phương pháp ma luyện tốt.

Vừa có thể ma luyện tâm tính, lại có thể được các tiền bối Thần Đạo để mắt tới, có khả năng vì thế mà gia nhập Thần Đạo, thật sự là điều tốt nhất.

Gia nhập Thần Đạo, từ bỏ Tiên Đạo, thực ra Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, trong lòng sớm đã có tính toán rồi.

Nhưng không có cách nào, hiện tại đang ở trong Thiên địa Lượng kiếp, không thể từ bỏ Tiên Đạo được.

Chỉ có thể chờ sau này thành Thánh, mới bắt đầu thật sự gia nhập...

Cái gọi là phụ ái như sơn (tình cha như núi), Đế Tuấn không làm được như Hi Hòa mà nuông chiều, y làm tất cả vì những điều tốt đẹp cho con cái.

Ngoài ra, đại tranh chi thế sắp đến rồi, cuộc tranh đấu của riêng mình, cho con cái một lý do không tham gia, cũng là một cách bảo vệ.

Bởi vậy, không lâu sau, Đế Tuấn cùng Lôi Thần tự mình đưa

mười tiểu Kim Ô đến Bắc Hải, sau đó nhờ Trấn Hải Đế Tôn Hùng Đại, ma luyện mười tiểu Kim Ô một phen thật tốt.

Có Trấn Hải Đế Tôn Hùng Đại bảo đảm, việc những tiểu Kim Ô gặp chuyện không may là không thể, chúng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng sự ma luyện của đệ tử Thần Đạo.

Cả Hồng Hoang rộng lớn vô biên, vô cùng lớn, tuyệt đối không phải Kim Ô có thể chiếu rọi, chỉ có Thái Dương Tinh do đôi mắt của Bàn Cổ hóa thành, mới có thể chiếu rọi toàn bộ Hồng Hoang.

Nếu Kim Ô có thể thay thế Thái Dương thì thật kỳ lạ, chỉ có Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vì được sinh ra từ Thái Dương Tinh, nên mới có thể đơn giản chỉ huy Thái Dương Tinh mà thôi.

Mười tiểu Kim Ô thì không thể làm được, nhưng chúng có thể chiếu rọi một số nơi tối tăm ở Bắc Hải, mang lại ánh sáng là được a!

Cứ như vậy, mười tiểu Kim Ô u uất, bị Hùng Đại phái người đưa đến một nơi tối tăm ở Bắc Hải, dùng ánh sáng của mình để chiếu rọi.

Điều này không chỉ có thể ma luyện chúng, mà còn có thể khiến chúng có được công đức, cũng là một chuyện tốt.

“Phụ hoàng thật là, vì sao lại đưa ta đến Bắc Hải...

Có mấy vị tiền bối kia, thực sự quá hung dữ, đáng sợ hơn cả sư phụ...” “Đúng vậy... còn phạt ta nữa, cả ngày bắt ta đi chiếu rọi những nơi tối tăm ở Bắc Hải, chẳng có chút ý nghĩa nào, Tiểu Thập có cách nào không?” Tiểu Lục Nha cũng ngây người, nhưng ngay sau đó nói: “Như vậy tốt mà, ta có thể ma luyện khả năng khống chế thần thông của mình, còn có thể đạt được công đức, có thể chuộc tội, dù sao lần trước ta làm thực sự quá đáng.” “Ai...

Tiểu Thập thật sự vô vị quá, cần gì công đức, chúng ta là thái tử Yêu tộc, cần một chút công đức sao?” “Hừ, Nhân tộc đáng chết đã

khiến phụ hoàng phạt ta như vậy, đợi Bản Thái tử ra ngoài, nhất định sẽ báo thù!" "Đúng, ra ngoài nhất định phải báo thù!" Chín tiểu Kim Ô, vô cùng bất mãn, mỗi ngày lại mỗi ngày như vậy, thực sự quá nhàm chán rồi.

Thấy cục diện này, các đệ tử Thần Đạo trông coi cũng bất lực lắc đầu, đám tiểu gia hỏa này, xem ra không có chút ý hối hận nào.

Vốn dĩ, vì lời dặn dò của Đạo hữu Lôi Thần trước khi đi, miễn cưỡng cứu vãn chúng, tránh cho mấy tiểu gia hỏa này tiếp tục như vậy.

Nhưng, cũng đã nhắc nhở rồi, mà chúng hoàn toàn không có chút thay đổi nào, thì cũng không trách người ngoài được.

Hoàng Thiên lúc này cũng chú ý một chút, sau khi nhìn thấy suy nghĩ của chúng, bất lực lắc đầu, xem ra mấy tiểu gia hỏa này muốn đi theo con đường nào.

Sau khi nhìn một chút, Hoàng Thiên lại khóa ánh mắt vào Vu tộc.

Sau đó, Hồng Hoang lại trải qua một thời gian hỗn loạn và yên bình...

Một ngày nọ.

Vu tộc và Yêu tộc có một quy định, đó là cứ mỗi mười vạn năm sẽ dâng lễ cho Hoàng Thiên, lễ vật không quý giá, nhưng là một tấm lòng, từ khi ngài xuất thế cho đến nay chưa từng gián đoạn.

Đối với Hoàng Thiên là sự tôn trọng tuyệt đối, nên chuyện này vô cùng được coi trọng, lần này Yêu tộc Phục Hy đã đến trước.

Sau khi Phục Hy rời đi không lâu, Vu tộc Cộng Công cũng mang theo không ít lễ vật đến.

Trước tượng Hoàng Thiên, Cộng Công cúi đầu ba lạy, sau đó khi

chuẩn bị rời đi, lại phát hiện mình đột nhiên xuất hiện ở một nơi không quen biết.

Nơi này chính là Hoàng Thiên Giới!

Hoàng Thiên vào khoảnh khắc nhìn thấy Cộng Công, lập tức quyết định, tai họa thứ hai trong ba tai họa của Nhân tộc đã đến, đó chính là Cộng Công!

"Được rồi, lần sau ta tiếp tục dâng lễ cho Thần tôn tiền bối, lúc đó sẽ xin Thần tôn tiền bối phương pháp, ừm, vậy bây giờ ta thử trước vậy." Sau một hồi suy nghĩ, Cộng Công vui vẻ đưa ra quyết định, một lần nữa mở nút chai gỗ, Cộng Công khát khao đưa lên miệng, ừng ực một hơi nuốt xuống.

Vốn dĩ định từ từ thưởng thức, nhưng Cộng Công hoàn toàn không nhịn được, nhưng chỉ một ngụm, Cộng Công đã có chút lâng lâng.

"Tuyệt... tuyệt... thật sự quá mỹ diệu, sự thoải mái không thể diễn tả được, đây mới là Quỳnh Tương Ngọc Dịch a, những thứ ta uống trước đây đều là nước lã!" "Thử thêm một ngụm nữa, một ngụm đó, lần này từ từ thưởng thức." Cộng Công lẩm bẩm nói.

Nói xong, Cộng Công cẩn thận mở nút chai gỗ, nhịn sự cám dỗ mà uống một ngụm lớn, cảm giác này, khiến Cộng Công có chút mơ hồ, lại không tự chủ được mà nuốt xuống, thực sự không thể nhịn được nữa.

Sau hai ngụm lớn, Cộng Công đều không cảm giác được gì, có chút "lên đỉnh" rồi.

Hoàng Thiên dùng pháp tắc Thần Đạo và lực bản nguyên luyện chế, đừng nói là Chuẩn Thánh, ngay cả Thánh Nhân uống cũng có cảm giác.

Huống hồ, Hoàng Thiên đặc biệt dành cho Cộng Công, nên Cộng Công chỉ uống hai ngụm rượu đã "lên đỉnh" rồi.

"Ha ha ha!" Cộng Công cũng cảm thấy trong cơ thể vô cùng nóng bỏng, có một cảm giác hào sảng, không kìm được mà cười lớn.

"Ai nha, ta thật là, Thần tôn đã nói với ta rồi, chỉ bảo ta đừng gây chuyện, xem ta cẩn thận thế nào, hoàn toàn không giống tính cách của Cộng Công ta, ta muốn uống hết, uống hết, uống hết, Cộng Công ta muốn sự hào sảng và sảng khoái như thế này." Trong vô thức Cộng Công hoàn toàn "lên đỉnh", lúc này rõ ràng không biết mình đang làm gì.

Hào sảng rút nút chai gỗ, ngẩng đầu uống cạn một hơi.

"Ục ục ục ~" "Ha ha ha, sảng khoái, thực sự sảng khoái!" Lúc này trên không trung, trong hư không một bóng người đông đảo tây oai, trái lắc phải lưỡng lự hướng về Huyết Hải.

Nhưng Cộng Công không biết mình đã đi sai hướng, mơ mơ hồ hồ đi vào địa bàn của Nhân tộc.

"Ừm?

Huyết Hải của ta từ khi nào lại có Nhân tộc?" Uống say rồi, Cộng Công tưởng mình đã đến Huyết Hải.

"Không đúng, rõ ràng đây không phải Huyết Hải, xem ta không ở Huyết Hải, những người Nhân tộc này, dám mở rộng thế lực đến địa bàn của Vu tộc sao?

Chương 578

Thực sự muốn tìm chết sao?" Lúc này Cộng Công hoàn toàn không nhận ra mình đã đi sai, kiên định cho rằng Nhân tộc đã phát triển thế lực đến địa bàn của mình.

"Hừ, ngang ngược như vậy, Thần tôn còn không cho phép Thánh Nhân Nữ Oa dễ dàng can thiệp, Nhân tộc nhỏ bé dám kiêu ngông, xem Bản Vu dùng nước nhấn chìm!" Cộng Công đang say, phun ra một ngụm thần thủy, nhưng đó không phải là nước bình thường, Nhân tộc bình thường chỉ cần dính vào là chết, không khác gì chết đuối.

Nước này không phải là nước bình thường, cực độc vô cùng, ngay cả Kim Tiên cũng khó mà chống lại.

Hành động này của Cộng Công, chắc chắn có thể gây tổn thương nặng nề cho Nhân tộc, có thể sẽ khiến toàn bộ tổn thất thảm trọng.

"A!" "Không tốt, mọi người mau chạy!" "Con ta, con ta, con ta đâu?" "Phu quân, đừng quản ta nữa, mau đi, mau đi!" "Mẹ, mẹ, mẹ cõng con!" Trong khoảnh khắc, Nhân tộc ở khu vực đó gặp nạn, từng người phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

"Ha ha ha." Nhìn thấy cảnh tượng đó, Cộng Công hưng phấn, cộng thêm trạng thái mê say hiện tại, nhìn Nhân tộc đang chạy tán loạn và bị nhấn chìm mà chết, Cộng Công càng trở nên vô pháp vô thiên hơn.

Cộng Công đang chìm trong ảo giác, từ đầu đến cuối đều cho rằng Nhân tộc đã mạo phạm Vu tộc, Nhân tộc dám mở rộng thế lực đến địa bàn của Vu tộc.

Vào lúc này, các cao thủ của Nhân tộc cuối cùng cũng xuất hiện, khi nhìn thấy Cộng Công đang lắc lư, tất cả đều giận dữ.

Nào có chuyện trời giáng tai họa, trời giáng tai ương gì đâu, không có, Cộng Công đang thao túng tất cả.

"Cộng Công, dừng tay!" "Mau dừng tay, đừng làm hại Nhân tộc ta!" "Quá vô sỉ, thực sự quá vô sỉ!" Trong khoảnh khắc, các cao thủ Nhân tộc lập tức ra tay, nhưng nào là đối thủ của Cộng Công, dù Cộng Công hiện đang trong trạng thái mê say.

Nhưng chênh lệch tu vi, khiến sau vài hiệp, họ đã bị Cộng Công đánh chết.

Nhưng, Nhân tộc từ sau lần nhận được giáo huấn trước đó, cao tầng đã bắt đầu bố trí ngầm, cứ cách một khoảng cách nhất định đều có cao thủ tọa trấn, để phòng ngừa chiến loạn đột ngột.

Tin tức Cộng Công tàn phá nhanh chóng truyền đến đại bản doanh của Nhân tộc, trong khoảnh khắc, cao tầng Nhân tộc đã xuất động.

Khi nhìn thấy Cộng Công lại tiếp tục ý chí nhấn chìm gần mười triệu Nhân tộc, cao tầng Nhân tộc cuối cùng cũng hiểu ra.

Đối với Nhân tộc, Cộng Công là một cao thủ không thể đánh bại, Nhân tộc thực sự không có ai dám nói có thể đánh bại.

Nhưng dù vậy, cũng phải chiến đấu, bởi vậy, Nhân tộc Tam Tổ lập tức ra tay.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc, điều mà họ chờ đợi, lại không nằm trong dự đoán?

Đan Đan Toại Nhân Thị có thể đánh hòa với Cộng Công, điều này khiến Nhân tộc vô cùng kinh ngạc.

Nhưng vào lúc này họ cũng phát hiện ra Cộng Công không bình thường, nhìn dáng vẻ của y, cũng lập tức hiểu ra.

Cộng Công xem ra đã bị người khác tính kế, tuy không biết bị ai

tính kế, nhưng Cộng Công đang không bình thường.

Quả nhiên, sau khi Truy Y Thị cũng ra tay, kết hợp với Toại Nhân Thị, dễ dàng đánh Cộng Công từ hư không xuống.

Thậm chí còn khiến Cộng Công bị thương, Cộng Công bị thương cũng đột nhiên tỉnh táo một chút, ngay sau đó truyền âm cho Chúc Cửu Âm và đại ca Đế Giang.

Đương nhiên, mặc dù Thần thức đã hồi phục một chút, nhưng không có tác dụng, lúc này Cộng Công tưởng rằng Nhân tộc đã mai phục, không phải lỗi của mình.

Lúc đó Cộng Công cũng bất lực phát hiện ra, rượu mà Thần tôn tiền bối ban cho thực sự quá lợi hại, lực pháp tắc và tay chân có chút không nghe lời, ngay cả Nguyên Thần vừa mới hình thành cũng có chút mơ hồ.

Lúc này mười phần thực lực, có thể phát huy được bảy phần đã là tốt rồi, nên Cộng Công cũng có chút lo lắng.

"Lên!" Nhân tộc thấy vậy, tiếp tục vây công Cộng Công, nếu không phải nhục thân Cộng Công cường hãn, trong trạng thái này, e rằng người bình thường đã sớm trọng thương.

"Nhân tộc đáng chết, dám..." Cộng Công tức giận mắng.

"Hừ, Cộng Công vô cớ nhấn chìm Nhân tộc ta, chịu chết đi!" Hữu Sào Thị tức giận mắng.

Cộng Công ngây người, vô cớ nhấn chìm Nhân tộc, sao có thể?

Rõ ràng là thanh trừ thế lực Nhân tộc a, rõ ràng là Nhân tộc khiêu khích Vu tộc ta trước.

Đợi đã, đã truyền âm cho Nhị ca, Đại ca, vì sao chưa đến?

Khoảng cách không phải nên đến rồi sao?

Lúc này Cộng Công cũng không còn thông suốt nữa, nghĩ bụng truyền âm lâu như vậy, Đại ca, Nhị ca đáng lẽ đã đến rồi.

Nhưng, bây giờ không kịp nữa rồi, chỉ có thể kiên trì, may mắn là kinh nghiệm giao chiến phong phú.

Kinh nghiệm giao chiến của Cộng Công quả thực phong phú, kiên cường chống đỡ sự vây công của Nhân tộc trong tình huống bị địch tấn công từ sau lưng và tay chân không nghe lời.

"Đáng chết!" Cộng Công trầm giọng nói.

"Dừng tay!" Vào lúc này, trong hư không truyền đến một giọng nói, sau đó chỉ thấy một đám Vu tộc đen kịt lao đến.

Khi phát hiện Cộng Công đã đi sâu vào Nhân tộc, Chúc Cửu Âm, Đế Giang và những người khác đều mơ hồ, chẳng phải đã để Cộng Công đi dâng lễ cho Thần tôn tiền bối sao?

Cộng Công đang đánh nhau với Nhân tộc ở đây?

Xung quanh một mảnh hoang tàn, có dấu vết của pháp tắc thủy hệ mà Cộng Công để lại, có vô số Nhân tộc bị hại.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Đế Giang và Chúc Cửu Âm nhìn nhau, trong lòng cảm thấy bất ổn, liên kết với mười tiểu Kim Ô của Yêu tộc trước đó, và lời Thần tôn tiền bối nói về kẻ căn cơ không vững, đạo tâm không đủ, ứng kiếp ba tai họa của Nhân tộc, đều là do trời định.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm trong lòng đã có phán đoán.

"Dừng tay!" Đế Giang trực tiếp mạnh mẽ tách hai bên chiến đấu ra, một mình đứng giữa trung tâm chiến trường, không ai dám tiến lên.

"Đại ca, Nhân tộc đáng chết này, dám mở rộng phạm vi thế lực đến địa bàn của ta, Đại ca, mau đánh chết chúng, Nhị ca!" "Mau im miệng, xem ngươi bây giờ ra thể thống gì, đợi chút nữa ta sẽ xử lý

ngươi!" Đế Giang nhìn Cộng Công mà mắng.

Sau đó, Đế Giang quay sang Nhân tộc Tam Tổ nói: "Đệ đệ của ta, ta mang đi, Nhân tộc chắc không có ý kiến gì chứ?" Giọng điệu bá đạo của Đế Giang, khiến Nhân tộc Tam Tổ cảm thấy uất ức.

"Đế Giang, ngươi định để Cộng Công làm càn sao?" Toại Nhân Thị lên tiếng.

"A a a, bình tĩnh, rồi các ngươi sẽ hiểu, nguyên do là gì?

Các ngươi phải cảm ơn đệ đệ Cộng Công của ta, đã giúp Nhân tộc trải qua một trong ba tai họa, thế nào?

Chẳng lẽ đã quên lời Thần tôn tiền bối nói rồi sao?" Chuyện này không muốn khuếch đại, cũng không muốn cho mọi người đều biết cục diện của Yêu tộc trước đây, Chúc Cửu Âm trực tiếp gọi tên.

Nghe lời đó, Nhân tộc bỗng ngây người, nhưng ngay sau đó phản ứng lại, trước đó, vị tiền bối kia hình như có nói, Nhân tộc quật khởi nhất định phải chịu ba tai họa.

Chương 579

Lần tai nạn trước đó là do Yêu tộc gây ra, lần này, cũng là những bá chủ tồn tại lúc này, đều là kiếp nạn để Nhân tộc quật khởi.

Yêu Nhân tộc nên ăn mừng hay nên bi thương đây?

Thiên Đạo đặt quân cờ, đại thế đã định của Nhân tộc, không trải qua không được a!

Loại nghi thức gia miện của bá chủ này, vì sao lại khiến người ta khó chịu đến vậy?

Lúc này Nhân tộc im lặng cũng có chút nản lòng.

"Đi thôi." Toại Nhân Thị vào khoảnh khắc này như đã giác ngộ, nhìn những người của Vu tộc đầy sát khí, tạm không nói đến tai nạn đã định, liệu họ có đánh lại được đối phương không?

Nhân tộc không đánh lại được, đã như vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn người ta rời đi.

Nhân tộc sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng tiễn Vu tộc rời đi, để lại một Nhân tộc lãnh địa đầy thương tích.

"Ha ha ha, đều là định số của trời đất a!

Đều là vận mệnh a, đã thấy chưa, đã thấy chưa, không có thực lực, chỉ có thể như vậy, ta biết sự quật khởi của ta là kiếp nạn, nhưng ta không làm được gì cả, Yêu tộc ban cho ta sỉ nhục, Vu tộc ban cho ta sỉ nhục, tất cả đều ban cho ta sỉ nhục, nhưng ta không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể chịu đựng, chỉ có thể chịu đựng!" Những lời lẽ thê lương, từ miệng Truy Y Thị tuôn ra, một loại bi thương và ai oán không thể diễn tả được bao trùm toàn bộ Nhân tộc.

Thực ra, khi Vu tộc đã gây ra tai họa thứ hai, họ đã hiểu ra, đó là

định số của trời.

"Nhân tổ, Nhân tổ, ta..." "Ta muốn báo thù, ta muốn báo thù a!" "Đúng vậy, ta muốn báo thù!" Lần nữa bị Nhân tộc vô tình chà đạp, linh hồn quật cường bất khuất lại một lần nữa được nâng cao đáng kể.

Kể từ sau sỉ nhục mà Yêu tộc mang lại, Nhân tộc bắt đầu suy ngẫm, biến bi thương thành động lực, trong thời gian ngắn đã bùng phát tiềm lực đáng sợ.

Lần này còn khủng khiếp hơn lần trước, sự sỉ nhục lần này lại một lần nữa rèn luyện tính cách bất khuất của Nhân tộc.

Ba tai họa, không như Nhân tộc định nghĩa, thực ra là ba lần, khiến họ không thể không tiến bộ.

Nếu không có những ma nạn lần này, Nhân tộc thực sự không thể quật khởi nhanh chóng, chỉ là ma nạn, có chút khiến người ta cảm thấy thê lương mà thôi.

Nhưng không có cách nào, yếu kém là tội lỗi nguyên thủy, quân cờ thì là quân cờ, đừng nói chi, ngay cả Vu Yêu hai tộc cũng là quân cờ.

Cao tầng Nhân tộc tập trung lại, Toại Nhân Thị và những người khác cũng miễn cưỡng thoát khỏi sự suy sụp.

"Các vị tộc nhân, mọi người đều đã thấy rồi chứ?

Quy luật sắt đá của Hồng Hoang, yếu kém chính là tội lỗi nguyên thủy, dù sự quật khởi của Nhân tộc ta là kiếp nạn, nhưng cũng khiến ta đau khổ không muốn sống, biện pháp duy nhất là khiến ta tự cường không ngừng, khiến ta mạnh mẽ, chỉ cần mạnh mẽ, không ai dám dễ dàng ức hiếp ta, mọi người hãy cố gắng lên!" Nghe những lời này, cao tầng Nhân tộc cũng rơi vào trầm mặc, sự thật bày ra trước mắt, bị áp bức liên tục, nhưng không có sức chống trả, khiến người ta vô

cùng tuyệt vọng.

"Nhưng các vị không cần phải nản lòng, phải biết Nhân tộc ta mới sinh ra được bao lâu, một câu nói kiêu ngạo, ta chính là kỳ tích, Vu Yêu quật khởi đều trải qua một Lượng kiếp tích lũy, nhưng ta mới trải qua bao lâu?

Chưa đến một triệu năm, đáng để kiêu ngạo đó!" "Đúng, ta muốn biến bi thương thành động lực, sau đó từng bước từng bước kiên định mà đi xuống, đợi khi ta đăng đỉnh, khi các thế lực khác phải ngẩng đầu nhìn ta." Phương thức ức chế trước rồi tung hô sau, khiến cao tầng Nhân tộc lập tức thoát khỏi sự thất vọng, trong lòng ai cũng nén một ngọn lửa, ngọn lửa đó vô cùng đáng sợ.

Toại Nhân Thị thậm chí cảm thấy ngọn lửa này, giống như ngọn lửa tân sinh mà mình đã tạo ra, có thể một lần nữa soi sáng phương hướng tiến lên của Nhân tộc.

Nhân tộc chịu sỉ nhục, nhưng không thể không, Nhân tộc cũng trong hai lần sỉ nhục này, dần dần trưởng thành.

Sự quật cường và hoảng loạn khi mười thái tử Yêu tộc tàn phá, đã khiến Nhân tộc trưởng thành, lần này khi Vu Yêu tàn phá, họ đã thể hiện sự nhẫn nại và xác định được phương hướng, đó là biểu hiện của sự trưởng thành của Nhân tộc.

Sau khi cuộc họp tan, Nhân tộc Tam Tổ cùng Khôi và các cao tầng khác im lặng, sau một thời gian dài, mới có người mở miệng nói.

Người đầu tiên mở miệng nói tự nhiên là Toại Nhân Thị: "Tam tai, tai họa thứ hai, đáng thương Nhân tộc ta, lại phải trải qua chuyện đau lòng như vậy." "Ai!" Truy Y Thị thở dài, trong ba tai họa còn có lần cuối cùng như vậy, thực sự vô cùng khó chịu.

"Thực ra không phải vậy." Khôi lần đầu tiên bày tỏ ý kiến khác

của mình, lúc này y đã phát hiện ra một sự thật.

"Ồ?" Mọi người nhìn Khôi, trải qua hai lần tai nạn, ảnh hưởng của Khôi càng ngày càng lớn, có thể nói là người đứng đầu dưới Tam Tổ rồi.

"Trí giả có cao kiến gì?" "Từ rất lâu trước đây ta đã xem xét lịch sử Hồng Hoang, phát hiện ra bí mật từng có của Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, ta nghĩ các vị hẳn đều biết Tam tộc chứ?" Nghe lời này, mọi người cũng ngây người, nhưng ngay sau đó mọi người nói: "Đương nhiên biết, Long tộc có thể khuất có thể thân, Kỳ Lân tộc đại diện cho điềm lành, Phượng Hoàng tộc niết bàn trùng sinh, nghe nói Tam tộc, đều là những tồn tại cổ lão và cường hãn hơn cả Vu Yêu." Khôi gật đầu, nói: "Đúng, những tồn tại mạnh mẽ như vậy, nhưng các vị có biết không, Tam tộc mạnh mẽ như vậy, trước khi quật khởi, chỉ là một số hung thú thực vật, một số món đồ chơi của Thiên địa Thần Ma." "Sư!" Nhân tộc nghe câu nói này, không nghi ngờ gì đều chìm vào chấn động, tồn tại mạnh mẽ như vậy lại có một đoạn lịch sử như thế.

"Chắc không thể nào chứ?" Hữu Sào Thị có chút nói.

"Có gì không thể?

Sự thật là như vậy, đây đều là tin tức ta có được." Khôi nghi vấn hỏi.

"Ý của Khôi là, tồn tại mạnh mẽ đến mấy cũng có lúc yếu kém, chúng ta giống như Tam tộc trước đây, chúng ta cũng phải học tập Tam tộc, học cách ẩn nhẫn phát triển khiêm tốn, dù là sỉ nhục tạm thời cũng phải nhẫn nhịn, khi chúng ta đăng đỉnh, tất cả những khó khăn lúc này, chỉ là một bước chân." "Ha ha ha, ý này hay, Nhân tổ Toại Nhân Thị có cao kiến." Khôi cười nói.

Toại Nhân Thị nghe xong lời Khôi cũng vội vàng lắc đầu, biết

Khôi đang cung phụng, trí tuệ của mình quả thực kém hơn một chút.

"Không chỉ Tam tộc, ngay cả Vu Yêu hai tộc hiện tại, khi chưa xưng bá, cũng từng trải qua những ngày gian nan, nên sự sỉ nhục của Nhân tộc trong mắt ta, không phải hoàn toàn là chuyện xấu, vì Nhân tộc ta là Thiên định chi chủ, vậy ta cần phải trải qua thử thách, loại thử thách này là động lực để ta tiến bộ, ta luôn kiên trì, Nhân tộc ta sẽ hướng về quang minh." Mọi người lại một lần nữa chìm vào trầm mặc, sau đó, mọi người dần dần phản ứng lại, toàn bộ mọi người cũng bắt đầu trở nên nhiệt huyết.

"Cảm ơn trí giả đã giáo huấn Nhân tộc ta, chúng ta thật sự đã được khai sáng." "A, trước đây ta thực sự có chút.

Sai lầm là do ta quá yếu, sai lầm là do ta không tự cường, thực sự đã tìm kiếm sự che chở của Thánh Mẫu, đó là hai sai lầm lớn của ta, thậm chí còn liên lụy đến Thánh Mẫu nương nương, ha ha, chúng sinh đều là quân cờ, quân cờ thì sao, Nhân tộc ta phải tự cường, Nhân tộc giống như cỏ dại hoang dã mà sinh trưởng." Trong khoảnh khắc, ngọn lửa tự cường của Nhân tộc, một lần nữa được thắp sáng! ...

Lúc này, tại Huyết Hải trên địa bàn Vu tộc, Đế Giang và Chúc Cửu Âm đang lạnh lùng nhìn Cộng Công.

"Đại ca, Đại ca, ta cũng biết rồi, ta ứng kiếp, cũng không hoàn toàn là lỗi của ta a..." Lúc này Cộng Công cũng đã, cuối cùng cũng hiểu ra, đồng thời cũng khiến y có chút kinh hồn bạt vía.

Hóa ra là ứng kiếp, không phải Nhân tộc đã mở rộng thế lực đến địa bàn của Vu tộc.

"Hừ, ứng kiếp, ngươi có biết kẻ ứng kiếp là gì không?

Kẻ ứng kiếp đều là những kẻ đạo tâm bất ổn, tâm tính chưa thành thục, ứng kiếp thì có lý rồi đó sao?" Đế Giang không mở miệng nói,

Chúc Cửu Âm không kìm được mà mắng.

“Đại ca, ta... ta cũng không có cách nào a... rượu của Thần tôn tiền bối thực sự quá ngon, ta nhất thời không nhịn được...” Thấy Đại ca, Nhị ca mặt lạnh như băng, Cộng Công bắt đầu có chút sợ hãi, chỉ có thể thì thầm nhỏ tiếng.

“Rượu, mau nói thật, ai bảo ngươi đi dâng lễ cho Thần tôn tiền bối, lại gây ra chuyện họa lớn như vậy.” Đế Giang nhìn Cộng Công, mở miệng mắng.

“Họa sự?

Đại ca, Nhị ca, chẳng phải chỉ là một Nhân tộc nhỏ bé sao, có thể có chuyện họa lớn gì?” Cộng Công cũng có chút không hiểu.

Chương 580

"Ngươi thực sự nghĩ ứng kiếp đã kết thúc sao?" Đế Giang cũng tức đến nỗi lời nói đứt quãng.

"A?

Đại ca, ứng kiếp, chẳng lẽ chưa kết thúc?" "Tên không có đầu óc này, ta nói ngươi thế nào đây?

Ứng kiếp đương nhiên không thể kết thúc nhỏ bé như vậy, phải biết rằng gần mười triệu Nhân tộc đó, nhân quả lớn đến mức nào, thực sự chết trong Thiên địa Lượng kiếp sao?" Đế Giang không mở miệng nói, Chúc Cửu Âm ở bên cạnh trực tiếp gào lên, một loại cảm giác căm hận sắt không thành thép từ trong lòng trỗi dậy.

Tên gia hỏa này thực sự quá đơn giản, nhân quả đều móc nối lẫn nhau, chủ yếu là lo lắng cho Chúc Dung, Cộng Công, Cường Lương (Ngô Lương, tác giả đã ủy thác tên.) và Xa Bỉ Thi bốn tên này.

Bốn tên gia hỏa này thực sự là những kẻ lỗ mãng không có đầu óc, nghiêm trọng nhất là tên Chúc Dung đó.

Bởi vậy lúc này Chúc Cửu Âm và Đế Giang luôn canh chừng Chúc Dung, thực sự sợ tên đệ đệ này gây ra họa.

Vốn dĩ tưởng rằng Cộng Công tu luyện đạo thủy, tâm tính có thể mạnh mẽ như nước, nhưng vạn vạn không ngờ cũng gây họa, đủ mọi cách bảo vệ mà vẫn gây họa.

Cộng Công cũng bị Nhị ca Chúc Cửu Âm nói mà có chút sợ hãi, trực tiếp mở miệng nói: "Nhị ca, vậy ta... ta không sao chứ?" "Hừ, bây giờ mới biết sợ sao?" Đế Giang nói.

"Đại ca, Nhị ca, đã đến lúc này rồi đừng dọa Cộng Công ca ca

nữa, không sao đâu phải không?" Hậu Thổ lo lắng nói.

"Hừ, tên khốn này cũng không biết vận may nào, cảnh giới và đạo tâm đều đã tăng lên, các ngươi không phát hiện sao?

Đạo tâm tăng lên, cũng có nghĩa là nguy hiểm nhỏ hơn, chỉ cần trải qua một số ma nạn là không sao rồi." Nghe lời Đế Giang, các Tổ Vu cũng ngây người, Cộng Công sau khi tự kiểm tra, cũng trực tiếp cười lớn.

"Ha ha ha, thực sự là như vậy a..." Cộng Công cũng vậy, vừa rồi mới phát hiện, Đại ca Đế Giang vừa nói, mình thực sự đã khác rồi.

"Chẳng lẽ rượu của Thần tôn tiền bối?" Cộng Công kinh hô.

"Rượu?

Mau nói rõ, ngươi có, lại đi đến Nhân tộc sao?" Chúc Cửu Âm hỏi.

"Thật vậy đó, Đại ca, Nhị ca, chẳng phải bảo ta đi dâng lễ cho Thần tôn tiền bối sao, sau đó ta quỳ ba lạy trước tượng Thần tôn tiền bối, rồi ta không hiểu sao lại đến địa bàn của Thần tôn tiền bối, Thần tôn tiền bối ủ một loại rượu...

Lúc sắp đi, Thần tôn tiền bối đặc biệt dặn dò ta, tuyệt đối đừng gây chuyện, khi uống thì tốt nhất là thêm nước vào rồi uống, nhưng ta đã không nhịn được...

Sau đó, ta đại náo Nhân tộc, lúc đó ta cứ nghĩ Nhân tộc đã xâm chiếm địa bàn của ta, Đại ca, phải tin ta, rượu của Thần tôn tiền bối thực sự quá bá đạo, nhìn đạo hạnh và cảnh giới của ta đều đã tăng lên nhờ rượu." Mọi người nghe lời, cũng ngây người.

Rất lâu sau, Hậu Thổ hỏi: "Rượu là gì?" "Ừm... là một loại đồ uống mà Thần tôn tiền bối dùng đạo pháp và bản nguyên, cộng thêm linh nguyên liệu ủ chế, có hiệu quả giống như tiên đan, hương vị vô cùng ngon, uống rất sảng khoái..." Sự mỹ diệu của rượu, Cộng Công

thực sự không kìm được mà thao thao bất tuyệt.

Khiến Chúc Dung ở bên cạnh nghe cũng thèm chảy nước miếng, Chúc Cửu Âm và Đế Giang nghe cũng có chút u uất.

Cảm tình là chuyện như vậy a...

Tên gia hỏa này mặt dày đi xin rượu của Thần tôn, Thần tôn đặc biệt dặn dò loại đồ uống này phải cẩn thận, tuyệt đối đừng gây chuyện, nhưng tên gia hỏa này đã không nhịn được, uống ngay trên đường, kết quả...

Kết quả không cần nói nhiều, bởi vì chuyện đã xảy ra, vì chuyện này mới có ứng kiếp.

"Có không?" Lúc này Chúc Dung cũng không nhịn được, trực tiếp mở miệng hỏi.

"Không còn, uống hết rồi..." Cộng Công cũng có chút tiếc nuối, vì sao không để lại một chút từ từ uống chứ?

"Không chừa cho ta một chút sao?" "Chừa cho ngươi uống cũng vô dụng a, Thần tôn tiền bối đặc biệt ban cho đạo thủy của ta, ngươi uống, phải uống rượu đạo hỏa, nếu không vô dụng." "A!

Dù không có tác dụng, vậy ta cũng muốn thử vị đó a..." Chúc Dung cũng có chút uất ức, tên gia hỏa Cộng Công này thực sự quá xấu xa, miêu tả loại rượu đó mỹ diệu đến vậy, nhưng lại không thể thử.

"Ồ, đúng rồi, ta trong đó hình như có!" Lúc này Cộng Công đột nhiên nhớ ra Thần tôn tiền bối đã ban cho Hậu Thổ muội muội một hồ rượu.

"Có?

Có thì mau lấy ra chứ." "Đúng vậy, mau lấy ra, ta xem nào!" "Đủ rồi!" Đế Giang gầm lên một tiếng giận dữ, lập tức khiến Cộng Công

đang ồn ào, cùng Chúc Dung, Cường Lương giật mình.

"Ngươi, ngươi... thực sự muốn tức chết ta..." Không chỉ Đế Giang, ngay cả Chúc Cửu Âm cũng tức đến nỗi có chút bất lực.

"Đại ca, Nhị ca, vậy trước tiên đừng giận, đây là ta đặc biệt xin cho Hậu Thổ muội tử và Thần tôn tiền bối, Hậu Thổ muội tử gần đây tiến bộ chậm chạp, Thần tôn tiền bối đã ban cho ta một loại rượu ủ từ Hoàng Trung Lý và Bàn Đào cùng các linh căn khác, có công dụng lớn đối với Đại Đạo Luân Hồi, ta đã xin cho Hậu Thổ muội tử." Cộng Công nhỏ giọng nói, sợ lại chọc giận Đại ca Nhị ca.

"Ngươi nói gì?

Ngươi nghĩ ta tin sao?" Chúc Cửu Âm nói.

"Ồ... ta giả vờ lừa Hậu Thổ muội tử trước, sau đó...

Thần tôn tiền bối đã nhìn thấu thủ đoạn của ta, ban cho ta một bình, rồi ta đã uống hết trên đường..." "Thần tôn tiền bối ban cho ta?

Thật sự là Thần tôn tiền bối ban cho ta..." Hậu Thổ không đợi Cộng Công nói xong, trực tiếp ra tay đoạt lấy ngọc hồ lô trong tay Cộng Công.

Thấy hành động đó, mọi người đều cười, cô em gái út ai cũng yêu quý, Chúc Cửu Âm, và Đế Giang cũng không tiện giữ vẻ mặt nghiêm nghị.

Hậu Thổ thấy mọi người đều cười nói, cũng cười đỏ mặt, quay lưng lại không quản mọi người nữa.

"Tuy giả vờ lừa cô em gái út, nhưng cũng có chút lương tâm, không uống hết thứ Thần tôn ban cho cô em gái út." Chúc Cửu Âm mắng.

"Đâu có a... ta cũng thương Hậu Thổ muội muội, còn có Đại ca,

Nhị ca, chỉ là quên xin rượu của Đại ca Nhị ca thôi.” Cộng Công gãi đầu nói.

“Tiểu tử ngươi cũng có chút lương tâm, không như rượu của Đại ca Nhị ca vậy.” Đế Giang cười nói.

Lúc này Hậu Thổ lại vô cùng vui mừng, Thần tôn tiền bối ban tặng riêng, là lần đầu tiên.

Không ai biết, trái tim kính trọng của Hậu Thổ đối với Hoàng Thiên đã âm thầm nảy sinh một biến hóa khác, một loại tình cảm khác lạ.

Chương 581

Hậu Thổ cũng vô cùng vui mừng, trực tiếp mở nút chai gỗ, lập tức có một mùi hương say đắm lan tỏa ra.

"Ực!" Ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, Chúc Dung không kìm được mà nuốt nước bọt, phát hiện mọi người đều đang nhìn mình cũng vô cùng lúng túng.

"Đó là gì, nhất thời không nhịn được..." "Ha ha ha, Hậu Thổ muội tử mau đậy lại, nếu không đám gia hỏa này sẽ phát điên, có thể sẽ không nhịn được nữa đâu, mau đậy lại đi, nếu không sẽ mất tác dụng đó." "Ồ, ồ ồ." Hậu Thổ cũng ngây người, vừa rồi suýt chút nữa mất mặt rồi, sự xao động sâu thẳm trong bản nguyên, vô cùng mong muốn được uống ngay lập tức.

May mắn là có Cộng Công nhắc nhở, cộng thêm đạo tâm của mình, đã kiên cố nhịn được.

Khoảnh khắc này ngay cả Chúc Cửu Âm và Đế Giang cũng có chút say mê, nếu không phải giữ hình tượng Đại ca, thì cũng đã thất thố rồi.

Nhưng trong lòng họ cũng đã quyết định, sau này nhất định phải xin Đạo Tôn một chút, thực sự quá cám dỗ rồi.

Ở một bên khác, Hoàng Thiên như một con cáo già mưu mô, sau khi vừa giao tiếp với Thiên Đạo một phen, liền bắt tay vào việc kiểm soát toàn bộ bố cục của Hồng Hoang.

Hoàn toàn kiểm soát bố cục của Hồng Hoang, Hoàng Thiên tự nhiên vô cùng bận rộn, vừa phát hiện khí vận Nhân tộc đã hình thành, một luồng khí thế tự cường bất khuất đã ngưng tụ, Hoàng Thiên cũng khẽ mỉm cười.

Nhân tộc cuối cùng cũng hiểu ra, xem ra hai lần ma nạn này không tồi, hai lần ma nạn có biểu hiện này, không tồi.

Lúc này Hoàng Thiên cũng bắt đầu có chút nghi ngờ về Khôi, sau khi suy diễn sâu hơn, phát hiện ra hóa ra tên gia hỏa này là một Đại năng Hoang Cổ chuyển thế.

Chẳng trách tên gia hỏa này lại thông minh như vậy, cũng là cơ duyên của Nhân tộc mà thôi.

Sau khi suy diễn về Nhân tộc, Hoàng Thiên lại một lần nữa suy diễn về Vu tộc, tốt lắm, Cộng Công tuy có chút lỗ mãng, nhưng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Rượu cảm ngộ luân hồi cho Hậu Thổ cũng đã lấy được, như vậy việc Hậu Thổ hóa luân hồi cũng sắp đến.

Mọi thứ đều theo kế hoạch, Hoàng Thiên kiểm tra, không có sai sót nào, sau đó chờ đợi các sự kiện diễn ra từng chút một.

Giống như người có được chí bảo, Hậu Thổ cẩn thận lấy ra ngọc hồ lô, Thần tôn tiền bối ban cho, đương nhiên phải cẩn thận một chút.

Lời Cộng Công nói, việc cảm ngộ luân hồi vô cùng quan trọng, Hậu Thổ cũng đã chứng thực một chút, trước đó chỉ ngửi một cái, suýt chút nữa đã không khống chế được, muốn uống xuống.

May mắn là đã nhịn được, trở về động phủ, Hậu Thổ định thử nghiệm, nhưng vì có Cộng Công ca ca say rượu ở phía trước, Hậu Thổ không dám không coi trọng.

Nàng đặt kết giới trong động phủ của mình, sau đó lại cho Đại Vu Hình Thiên canh gác bên ngoài động phủ của mình, không có sự cho phép, ai cũng không được vào, nàng muốn bế quan.

Hình Thiên là do một giọt tinh huyết của Hậu Thổ kết hợp với Huyết Trì mà hóa thành, nên Hậu Thổ chính là mẫu thân của y.

Bởi vậy Hình Thiên cung kính tuân lệnh, tự mình trấn áp bên ngoài phủ đệ của Hậu Thổ, không có lệnh của Hậu Thổ, không cho phép bất kỳ ai vào.

Lúc này Hậu Thổ cẩn thận rút nút chai gỗ ra, ngửi mùi hương thoang thoảng, cuối cùng cũng không nhịn được mà uống một ngụm nhỏ.

"Ầm!" Khi Hậu Thổ uống một ngụm nhỏ, lập tức trời đất quay cuồng, Hậu Thổ phát hiện Nguyên Thần như bị đưa đến một nơi kỳ diệu, cảnh tượng ở nơi này xuất hiện, đã lật đổ nhận thức của nàng!

"Người này là Phụ thần Bàn Cổ?" Chỉ thấy trong cảnh tượng, hiện ra một cảnh tượng núi thây biển máu, vô số người, trong một thi sơn khổng lồ, Bàn Cổ lần đầu tiên vung búa khai thiên, nói chuyện với một tồn tại giống như một đạo tử quang.

Hậu Thổ không biết, chỉ biết một đạo tử quang đang giao lưu với Phụ thần, còn lại nàng đều không cảm ngộ được.

Không biết, thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ thấy Phụ thần Bàn Cổ vung búa khổng lồ chém xuống một mảnh hỗn độn, trong thế giới vô thanh, Hậu Thổ cảm giác như đã nghe thấy âm thanh hỗn độn vỡ nát.

Một cảnh tượng không lời miêu tả, đã chấn động sâu sắc nàng, nàng dám đảm bảo nếu cảnh tượng này được mấy ca ca của mình biết, họ cũng sẽ chìm vào kinh ngạc.

"Cảnh tượng Phụ thần khai thiên?

Rượu Thần tôn ban cho, vì sao lại có cảnh tượng như vậy?

Rốt cuộc là vì duyên cớ gì?" Hậu Thổ nhất thời cũng không có đầu mối, không tin Thần tôn, tin tưởng người vĩ đại đó.

"Không, không, Thần tôn ban cho chắc chắn có huyền cơ, ta chỉ là

chưa cảm ngộ được mà thôi, chuyện này nhất định có huyền cơ." Hậu Thổ vừa lẩm bẩm tự nói, vừa ghi nhớ từng cảnh tượng, thời gian trôi nhanh, cảnh tượng dần dần diễn ra.

Nhưng, vào lúc này, cảnh tượng đột nhiên vỡ nát, Hậu Thổ cũng từ trải nghiệm kỳ diệu đó thoát ra.

Tỉnh táo lại, Hậu Thổ vô cùng phiền não, dậm chân nói: "Sao lại như vậy a?

Lại không có gì rồi..." Hậu Thổ phát hiện mình không có chút cảm ngộ nào, điều đó khiến nàng cũng có chút thất vọng.

"Đúng rồi, trong hồ lô có rượu, chỉ cần ta uống, nhất định sẽ lại lần nữa tiến vào cảnh tượng kỳ diệu đó." Hậu Thổ lại uống một ngụm, quả nhiên, cảnh tượng kỳ diệu đó lại xuất hiện, bắt đầu từ lúc nàng thoát ra, Bàn Cổ khai thiên đã hoàn thành, chính thức.

"Phụ thần!" Thấy Phụ thần chống đỡ trời đất, Hậu Thổ cũng vô cùng kích động, từ trong lòng cảm kích sự vô tư và vĩ đại của Phụ thần Hồng Hoang đã chống đỡ trời đất, sau này hóa sinh vạn vật.

Lại rất lâu sau, trời cao, đất dày rồi, sau đó Hậu Thổ lại một lần nữa tỉnh lại, Hậu Thổ không cam tâm, đã tìm cách, tiếp tục uống một ngụm rượu nhỏ rồi lại lần nữa tiến vào cảm ngộ của mình.

Thoát ra, lại lần nữa tiến vào, lại thoát ra, lại tiến vào, đến lần thứ mười một, Hậu Thổ vẫn không có bất kỳ cảm ngộ nào.

Lúc này rượu của Hậu Thổ cũng không còn nhiều, nhiều nhất chỉ có thể uống thêm một ngụm cuối cùng, cũng là ngụm thứ mười hai, nếu vẫn không có cảm ngộ, thì sẽ uổng phí thứ Thần tôn ban cho rồi.

Cảm giác này khiến Hậu Thổ vô cùng khó chịu, rõ ràng cảm thấy cơ hội lớn như trời đang bày ra trước mắt mình, nhưng lại luôn không nắm bắt được.

Nỗi uất ức này khiến nàng vô cùng thất vọng, sự thật là, đạo tử quang đã biến mất trước đó lại xuất hiện.

Bàn Cổ cũng biến mất, nhưng không lâu sau cảnh tượng lại một lần nữa xuất hiện, nhưng cảnh tượng lại có chút thay đổi.

Lần này, Phụ thần Bàn Cổ biến thành một hư ảnh, trước mặt nàng xuất hiện một người, người này chính là Hoàng Thiên.

"Đạo hữu Hoàng Thiên, ta đã công đức viên mãn, có điều muốn hỏi không?" Phụ thần Bàn Cổ nói.

Lúc này Hậu Thổ có chút kích động, lần đầu tiên nghe lời Phụ thần, sau đó hồi vị "Đạo hữu Hoàng Thiên".

"Quả nhiên là bạn của Phụ thần, cảnh tượng này chắc chắn là cảnh Thần tôn và Phụ thần giao lưu, Vu tộc chúng ta là do tinh huyết của Phụ thần hóa thành, nên chỉ có thể quan sát Phụ thần, mới có thể khiến ta tiến bộ, xem ra đây là cơ duyên mà Thần tôn tiền bối ban cho ta." Lúc này trong lòng Hậu Thổ vừa kích động lại vừa có chút uất ức, quả thực là cơ duyên, nhưng lại không có chút cảm ngộ nào, lãng phí vô ích thứ Thần tôn tiền bối ban cho.

"Chúc mừng Đạo hữu Bàn Cổ, Hồng Hoang đã hình thành, nhưng lại không có luân hồi, sinh linh không thể tiến vào luân hồi, đợi đến khi phúc trạch của Đạo hữu biến mất, e rằng trong thiên địa, sẽ thiếu đi bản nguyên và sự thần kỳ của tạo hóa." "Ha ha ha...

Đạo hữu Hoàng Thiên..." Khi Hậu Thổ đang nghiêm túc lắng nghe Thần tôn và Phụ thần Bàn Cổ nói chuyện thì cảnh tượng lại bị cắt ngang.

"Đáng ghét!" Hậu Thổ cũng vô cùng tức giận, đoạn ở thời điểm quan trọng nhất, sau khi tỉnh lại Hậu Thổ cũng không quản còn một ngụm, trực tiếp một hơi uống xuống.

Lần nữa tiến vào cảnh tượng kỳ diệu đó, mười lần trước đó đều không nghe rõ âm thanh, lần thứ mười một thì đã nghe rõ.

Hậu Thổ cũng sợ lần cuối cùng tiến vào rồi, lại không nghe rõ âm thanh, điều này cũng khiến người ta vô cùng căng thẳng.

Chương 582

“Luân hồi tự có định số, ta khai sáng Hồng Hoang, sau ta những Đại năng như ta có đại trí tuệ, đại nhân từ, đại nghị lực tự thân hóa luân hồi, ta tin chắc chắn có.” Bàn Cổ vừa nói xong, Hoàng Thiên cũng nói: “Khai thiên tích địa, Thiên Đạo chưa xuất hiện, luân hồi không hiển hiện, quả thực cần có người sau Đạo hữu tự thân hóa luân hồi...” “Thiện, luân hồi là điểm bắt đầu, cũng là kết thúc, là giữa đường, tuần hoàn là luân, vô tận là hồi, luân hồi giả...” Từng lời cảm ngộ và giải thích về luân hồi khiến Hậu Thổ bỗng nhiên chấn động, cuối cùng như có điều gì đó được cảm ngộ, cảm giác như đã nắm bắt được, nắm bắt được một điểm vô cùng quan trọng.

Lúc này Hoàng Thiên lần thứ hai mở miệng nói: “Nhân ái bắt đầu, vận mệnh vô thủy vô chung...” “Hồng Hoang có trời, có đất, cũng tất nhiên sẽ có luân hồi...” “Gánh vác linh hồn chúng sinh, chưởng khống khởi nguồn của tam thiên thế giới...” “...” Bàn Cổ.

“...” Hoàng Thiên.

Hai người luận đạo như vậy giải thích thế nào là luân hồi, như chuông sớm trống chiều, từng tiếng từng tiếng gõ vào cảm ngộ của Hậu Thổ.

Hậu Thổ tựa như đạt được chí bảo, cẩn thận từng li từng tí lấy ra ngọc hồ lô.

Thần tôn tiền bối ban cho, đương nhiên phải cẩn thận một chút.

Chuyện của Công Công, việc cảm ngộ luân hồi vô cùng quan trọng, điều này Hậu Thổ cũng đã chứng thực.

Trước đây nàng chỉ ngửi một hơi, suýt chút nữa không thể khống chế mà uống cạn.

May mắn thay nàng đã nhịn được.

Quay về động phủ, Hậu Thổ bắt đầu thử nghiệm, không có ca ca Công Công say rượu ở phía trước, Hậu Thổ không dám không coi trọng.

Nàng đặt kết giới trong động phủ của mình, sau đó lại lệnh Đại Vu Hình Thiên canh giữ bên ngoài động phủ.

Không có sự cho phép, ai cũng không được phép vào, nàng muốn bế quan.

Hình Thiên do một giọt tinh huyết của Hậu Thổ kết hợp với huyết trì mà hóa thành, cho nên Hậu Thổ chính là mẫu thần của Hình Thiên.

Vì vậy Hình Thiên cung kính tuân lệnh, tự mình trấn thủ bên ngoài phủ đệ của Hậu Thổ.

Không có lệnh của Hậu Thổ, không cho phép bất kỳ ai tiến vào.

Hậu Thổ cẩn thận rút nút gỗ ra, ngửi hương thơm thoang thoảng, cuối cùng không nhịn được mà uống một ngụm nhỏ.

"Oanh!" Sau khi Hậu Thổ uống một ngụm nhỏ, lập tức trời đất quay cuồng.

Hậu Thổ phát hiện nguyên thần của mình như bị kéo đến một nơi thần kỳ, cảnh tượng ở nơi đây hiện ra, đã lật đổ nhận thức của nàng!

"Người này là Bàn Cổ Phụ Thần sao?" Chỉ thấy trong họa diện, một cảnh tượng thi sơn huyết hải hiện ra, một thi thể khổng lồ không rõ tên, Bàn Cổ lần đầu tiên vung khai thiên thần phủ, nói chuyện với một tồn tại giống như một đạo tử quang.

Hậu Thổ không biết, chỉ biết một đạo tử quang đang giao lưu với Phụ Thần, còn lại tất cả nàng đều không cảm ngộ được.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ thấy Bàn Cổ Phụ

Thần vung rìu khổng lồ bổ vào một mảnh hỗn độn, trong thế giới vô thanh, Hậu Thổ cảm giác như đã nghe thấy âm thanh hỗn độn vỡ nát.

Một họa diện không cần lời miêu tả đã chấn động nàng sâu sắc.

Nàng dám cam đoan nếu họa diện này được mấy vị ca ca của mình biết, họ cũng sẽ rơi vào chấn kinh tương tự.

"Họa diện Phụ Thần khai thiên?

Rượu Thần tôn ban cho, vì sao lại hiện ra cảnh tượng như vậy?

Rốt cuộc là vì sao?" Hậu Thổ nhất thời cũng không có đầu mối, nàng không tin Thần tôn, tin tưởng người vĩ đại kia.

"Không, không, Thần tôn ban cho nhất định có huyền cơ, ta chỉ là chưa cảm ngộ mà thôi, chuyện này nhất định có huyền cơ." Hậu Thổ vừa lẩm bẩm tự nhủ, vừa ghi nhớ từng họa diện một, thời gian trôi nhanh, họa diện từ từ tiến hành.

Nhưng vào lúc này, họa diện đột nhiên vỡ vụn, Hậu Thổ cũng từ kinh nghiệm thần kỳ đó mà trở ra.

Sau khi tỉnh táo, Hậu Thổ một trận phiền não, nàng nũng nịu nói: "Sao lại như vậy?

Lại không có gì rồi sao…" Hậu Thổ phát hiện một chút cảm ngộ cũng không có, điều này khiến nàng có chút thất vọng.

"Đúng rồi, trong hồ lô vẫn còn rượu, chỉ cần ta uống, nhất định sẽ lại tiến vào họa diện thần kỳ kia." Hậu Thổ lại uống một ngụm, quả nhiên, họa diện thần kỳ kia lại xuất hiện, bắt đầu từ lúc nàng rút ra, Bàn Cổ khai thiên hoàn thành, chính thức.

"Phụ Thần!" Thấy Phụ Thần chống đỡ trời đất, Hậu Thổ cũng vô cùng kích động, từ tận đáy lòng kính nể sự vô tư và tinh thần vĩ đại của Phụ Thần Hồng Hoang khi chống đỡ trời đất, sau này lại sinh hóa

vạn vật.

Lại qua rất lâu, trời cao, đất dày, sau đó Hậu Thổ lại một lần nữa tỉnh lại.

Hậu Thổ không cam lòng, nghĩ cách tiếp tục uống một ngụm rượu nhỏ rồi lại tiến vào cảm ngộ.

Rút ra, lại tiến vào, lại rút ra, lại tiến vào, đến lần thứ mười một, Hậu Thổ vẫn không có bất kỳ cảm ngộ nào.

Lúc này rượu của Hậu Thổ cũng không còn nhiều, nhiều nhất chỉ có thể uống thêm một ngụm cuối cùng, cũng là ngụm thứ mười hai.

Nếu vẫn không có cảm ngộ, thì đã uống phí sự ban cho của Thần tôn rồi.

Cảm giác đó khiến Hậu Thổ vô cùng khó chịu, rõ ràng cảm thấy cơ hội lớn như trời đang bày ra trước mặt, nhưng nàng lại không thể nắm bắt được.

Sự phiền muộn này khiến nàng vô cùng thất vọng.

Thật ra, ngay sau đó đạo tử quang đã biến mất lại xuất hiện.

Bàn Cổ cũng biến mất, không lâu sau họa diện lại một lần nữa xuất hiện, nhưng họa diện lại có chút thay đổi.

Lần này, Bàn Cổ Phụ Thần biến thành một đạo hư ảnh, trước mặt nàng xuất hiện một người, người này chính là Hoàng Thiên.

"Hoàng Thiên đạo hữu, Ngô đã công đức viên mãn, có điều muốn hỏi không?" Bàn Cổ Phụ Thần nói.

Lúc này Hậu Thổ có chút kích động, lần đầu tiên nghe Phụ Thần nói chuyện, sau đó nàng nghiền ngẫm câu "Hoàng Thiên đạo hữu".

"Quả nhiên là bạn tốt của Phụ Thần, họa diện hẳn là cảnh Thần tôn và Phụ Thần giao lưu.

Tộc Vu chúng ta do tinh huyết Phụ Thần mà hóa, cho nên chỉ có thể quan sát Phụ Thần, nếu có thể khiến ta tiến bộ, xem ra đây là cơ duyên mà Thần tôn tiền bối ban cho ta." Lúc này Hậu Thổ trong lòng vừa kích động lại vừa có chút phiền muộn, quả thật là cơ duyên, nhưng nàng lại không cảm ngộ được chút nào, uổng phí sự ban tặng của Thần tôn tiền bối.

"Chúc mừng Bàn Cổ đạo hữu, Hồng Hoang đã phát triển thành hình, nhưng lại không có Luân Hồi, chúng sinh không thể tiến vào Luân Hồi.

Đợi khi phúc trạch của đạo hữu tiêu tán, e rằng trong thiên địa sẽ thiếu đi bản nguyên và sự tạo hóa thần kỳ nha." "Ha ha ha… Hoàng Thiên đạo hữu…" Khi Hậu Thổ nghiêm túc lắng nghe Thần tôn và Bàn Cổ Phụ Thần giảng giải thì họa diện lại bị cắt đứt.

"Khốn kiếp!" Hậu Thổ cũng một trận tức giận, ngay lúc quan trọng nhất lại bị cắt đứt.

Sau khi tỉnh lại, Hậu Thổ cũng mặc kệ, còn một ngụm rượu, nàng trực tiếp uống cạn.

Chương 583

Lại một lần nữa tiến vào họa diện thần kỳ, mười lần trước đều không nghe rõ âm thanh, lần thứ mười một thì nghe được.

Hậu Thổ cũng sợ sau khi lần cuối cùng tiến vào lại không nghe rõ âm thanh, điều này khiến người ta vô cùng căng thẳng.

"Luân Hồi tự có định số, Ngô khai sáng Hồng Hoang, sau Ngô sẽ có đại năng như Ngô, với đại trí tuệ, đại nhân từ, đại nghị lực mà hóa thân Luân Hồi, Ngô tin chắc điều đó sẽ có." Bàn Cổ nói xong, Hoàng Thiên cũng nói: "Khai thiên tích địa, Thiên Đạo chưa xuất, Luân Hồi chưa hiển, quả thực cần hậu nhân của đạo hữu hóa thân Luân Hồi…" "Thiện tai, điểm khởi đầu Luân Hồi, điểm kết thúc, cũng là giữa chừng, tuần hoàn là Luân, vô tận đầu, cố vô Hồi, Luân Hồi giả…" Từng lời cảm ngộ và giải thích về Luân Hồi khiến Hậu Thổ đột nhiên chấn động, cuối cùng như có điều cảm ngộ, cảm giác đã nắm bắt được, nắm bắt được một điểm vô cùng quan trọng.

Lúc này Hoàng Thiên lần đầu tiên mở miệng nói: "Từ nhân ái mà bắt đầu, là túc mệnh vô thủy vô chung…" "Hồng Hoang có trời, có đất, cũng tất sẽ có Luân Hồi…" "Gánh vác linh hồn chúng sinh gửi gắm, nắm giữ nguồn gốc của tam thiên thế giới…" "… Bàn Cổ…" "… Hoàng Thiên…" Hai người như luận đạo, diễn giải về Luân Hồi, như tiếng chuông thần trống chiều, từng tiếng gõ vang vào sự cảm ngộ của Hậu Thổ.

Từng câu từng chữ, Hậu Thổ bắt đầu từ từ mở rộng, từ từ nghiền ngẫm… Cuối cùng: "Đạo hữu, Ngô đi đây, Hồng Hoang xin đạo hữu chiếu cố một phen…" Khoảnh khắc đó, hư ảnh Bàn Cổ biến mất, Hậu Thổ đột nhiên mở bừng mắt.

“Oanh!” Lại một tiếng nổ lớn trong nội tâm, Hậu Thổ phát hiện đã kết thúc, lại một lần nữa tỉnh lại.

Nhưng, vào khoảnh khắc hư ảnh Bàn Cổ cuối cùng biến mất, nàng lại ghi nhớ thật kỹ, ghi nhớ kỹ những lời Hoàng Thiên và Bàn Cổ diễn giải về Luân Hồi.

“Hô…” Một tiếng thở phào nhẹ nhõm vang lên, Hậu Thổ khoanh chân ngồi, cảm ngộ tất cả những gì vừa trải qua, cũng như những lời diễn giải của Thần tôn và Bàn Cổ Phụ Thần.

Tất cả những gì vừa trải qua, tuy không phải toàn bộ là họa diện chân thực, nhưng một nửa là thật, một nửa là do bản nguyên đạo vận của Hoàng Thiên khắc họa.

Nhằm giúp Hậu Thổ cảm ngộ.

Thời gian từ từ trôi qua, cuối cùng, thời hạn một triệu năm không thể đại chiến mà Hoàng Thiên đã nói đã kết thúc.

Nhưng tất cả các thế lực đang mong chờ thời khắc Vu Yêu quyết chiến thì Vu Yêu lại đều không biểu thị, họ không ngốc, hiện tại quả thực có thể đại chiến, nhưng ai lại vô duyên vô cớ tiến hành một trận quyết chiến như vậy?

Cần biết rằng đó là cục diện ngươi sống ta chết, Vu Yêu sẽ không dễ dàng thử nghiệm.

Trừ khi thực sự không thể tránh khỏi, hoặc mâu thuẫn xung đột đến đỉnh điểm, nếu không, sẽ không chủ động ra tay.

Do đó, Vu Yêu hai tộc, ai làm việc nấy, tuy giữa hai tộc Vu Yêu tiểu xung đột không ngừng, nhưng đại chiến thì không xảy ra.

Điều này khiến mấy vị Thánh Nhân của các giáo phái có chút phiền muộn.

Vu Yêu hai tộc chiếm giữ một nửa vùng đất tinh hoa nhất của Hồng Hoang, họ đang chờ Vu Yêu đại chiến, sau đó hai bên đều bị thương nặng, rồi mới ra tay thu dọn tàn cục.

Bây giờ Vu Yêu hai tộc không đánh nhau nữa, thì không giành được địa bàn rồi.

Cần biết rằng điều đó không được, nên một số Thánh Nhân bắt đầu tính toán.

Nữ Oa không lập giáo, nên căn bản không cần ra tay.

Lão Tử thanh tĩnh vô vi, một đệ tử Huyền Đô, cộng thêm sự ủng hộ của khí vận Nhân tộc, cũng không vội.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tương tự như vậy, môn nhân của y không nhiều, dù có truyền giáo ở vùng đất Vu Yêu, Vu Yêu hai tộc cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt, dù sao đã thể hiện sức mạnh, nên Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không vội.

Thông Thiên đương nhiên cũng không vội, Đông Hải rộng lớn như vậy, đệ tử đều theo hình thức nuôi dưỡng tự do, đệ tử thân truyền và nhập môn cũng chỉ có mấy người đó, tương tự hoàn toàn không cần phải vội vàng.

Còn về Trấn Nguyên Tử, càng không cần thiết, các linh chi tồn tại hầu hết đều tập trung quanh Ngũ Trang Quán, một địa bàn rộng lớn như vậy, hoàn toàn có thể khiến các linh chi tồn tại sống tốt.

Cũng không cần phải tranh đoạt thêm địa bàn thừa thãi.

Duy chỉ có hai vị ở Tây Phương, thật sự đang rất vội vàng nha, trên thân gánh vác nhân quả khổng lồ, không vội thì là giả, cần phải thường xuyên thực hiện.

Tây Phương là vùng đất nghèo khó, tuy nam phương cũng bị chiếm một phần, bắc phương cũng bị chiếm một phần, nhưng trung

tâm nam phương bị Phượng Hoàng tộc và Chu Tước tộc bá chiếm, bắc hải phương bắc bị Thần Đạo chiếm giữ, cũng không dám can thiệp nữa!

Một phần địa bàn sau đó, hai người họ thấy không được nha, hoàn toàn không đủ, còn kém xa lắm, chỉ có thể mưu tính từ địa bàn của Vu Yêu mới được.

Nhưng, Vu Yêu hai tộc vào lúc này lại cố tình không đánh nữa, hiện tại ngay cả một chút cơ hội cũng không có.

Vì vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng vô cùng phiền muộn.

"Sư huynh, cứ thế này không được đâu, hai ta trên người gánh vác nhân quả khổng lồ, nhân quả tiền bối đều không dám dễ dàng buông ra.

Ban đầu chúng ta dựa vào việc Vu Yêu đại chiến sau đó thu dọn tàn cục, nhưng không ngờ hai tộc Vu Yêu đáng chết lại không đại chiến." Đối với việc hai tộc Vu Yêu không đại chiến, Chuẩn Đề cũng nghiến răng nghiến lợi, trong lòng vô cùng tức giận.

"A!

Nhưng làm thế nào đây?" Tiếp Dẫn cũng vô cùng phiền muộn, y cũng không ngờ một triệu năm sau lại có cục diện này.

Lúc này, Chuẩn Đề đột nhiên chuyển niệm nói: "Sư huynh, không thể ngồi yên được, ta phải hành động rồi." "Ồ, sư đệ, có kế hoạch gì không?" "Sư huynh, còn nhớ hai lần tai nạn mà hai tộc Vu Yêu gây ra cho Nhân tộc không?" "Đương nhiên nhớ." "Sư huynh, ta có cơ hội.

Ta đã thôi diễn một phen, phát hiện Công Công không biết đã tẩu khí vận thế nào, đạo tâm và cảnh giới đại có tiến bộ.

Sau lần trước tàn sát Nhân tộc, y bắt đầu ngày đêm mài luyện trong Huyết Hải, sơ lý sát khí Huyết Hải, đạo tâm và nhân quả dần

dần được xóa bỏ, cơ bản đã độ qua rồi, trừ khi Vu Yêu đại chiến!" "Sư đệ, cái gì?" Tiếp Dẫn đối với lời của sư đệ Chuẩn Đề cũng có chút mơ hồ, vô duyên vô cớ nhắc đến Công Công làm gì?

"Sư huynh, ngài xem, tuy Công Công đã độ qua, nhưng mười tiểu Kim Ô kia lại không nhất định.

Tuy chúng đang chiếu rọi bóng tối Bắc Hải.

Nhưng chín tiểu gia hỏa trong số đó trong lòng có điều bất bình, cho nên nhân quả trên người chúng quả thực cũng giảm đi, nhưng lại không hoàn toàn tiêu trừ, ta có cơ hội." Nghe lời này, Tiếp Dẫn cũng ngẩn ra.

"Nhưng, chúng hiện đang ở Bắc Hải a, quên sự tồn tại ở Bắc Hải rồi sao?" Tiếp Dẫn thủy chung không quên những gì đã xảy ra ở Bắc Hải ngày đó, tuy hiện tại y là Thánh Nhân, nhưng cũng biết vị kia đã ra tay e rằng tu vi còn cao hơn mình.

Cho nên hiện tại không thể nào lại đi vào Bắc Hải, nếu không có khả năng sẽ giống như lần trước bị đánh bay ra khỏi Bắc Hải.

"Ta biết sư huynh, nhưng ta chỉ cần không bước vào Bắc Hải là được.

Tuy ta không có kế hoạch cụ thể, nhưng tổng sẽ có phương pháp, hành vi của chín tiểu gia hỏa kia.

Thần tôn tiền bối đã nói, dưới sự nuông chiều của Thiên Đình, đám tiểu gia hỏa kia không biết hối cải, vậy thì dưới nhân quả sâu nặng, kế sách này là thích hợp nhất.

Việc ta mở ra lượng kiếp là thuận ứng Thiên Đạo, nhất định sẽ có công đức để lấy." Sau một hồi thôi diễn, Chuẩn Đề cũng vô cùng tự tin.

Tiếp Dẫn cũng thôi diễn một phen sau đó, phát hiện quả nhiên là

như vậy, việc mở ra thiên địa lượng kiếp là thuận ứng đại thế sở xu, quả thực có công đức.

Mười tiểu Kim Ô tội nghiệt sâu nặng, kế sách này không có nhân quả quấn thân, chỉ là đắc tội với Yêu tộc mà thôi.

Nhưng sau Vu Yêu quyết chiến, Yêu tộc có tồn tại được hay không còn là một vấn đề, lại sợ gì đắc tội với một tộc?

"Thiện, theo lời sư đệ, ta sẽ suy nghĩ kỹ một biện pháp, đợi, nếu không có chuyển cơ thì ta sẽ làm theo lời sư đệ." "Tốt!" Sau khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đại khái xác định kế hoạch, họ dự định sẽ triển khai kế hoạch cần dùng trong thời gian ngắn, cũng dự định chờ thêm một chút, nếu có cơ hội khác thì không cần làm như vậy.

Chương 584

Nếu thật sự không có cơ hội khác thì cũng chỉ có thể làm theo cách đó.

Lúc này, tại sào huyệt của Vu tộc là Huyết Hải, Chúc Cửu Âm, Đế Giang và những người khác đang lo lắng nhìn Hậu Thổ yếu ớt.

"Hậu Thổ muội muội, không phải là ngốc chứ?

Sao lại tự tổn tinh huyết thế này?

Bức ra bản nguyên tinh huyết thì có tác dụng gì?" Huyền Minh tức giận hỏi.

"Các vị huynh trưởng tỷ tỷ, vì để có chuẩn bị, vạn nhất…" Hậu Thổ vô cùng yếu ớt, nhưng lời nói lại vô cùng kiên định.

Lúc này Chúc Dung cũng không nhịn được nói: "Muội muội, nói cho ca ca biết, từ khi uống rượu của Thần tôn xong, rốt cuộc là sao vậy?

Vì sao gần đây muội lại kỳ quái như vậy, đừng làm chuyện ngốc nghếch nha." "Đúng đó, muội muội, nếu muội làm chuyện ngốc nghếch thì ca ca, ta đều hối hận vì đã xin rượu cho muội rồi." Công Công cũng đồng dạng lo lắng nói.

"Không sao đâu, muội muội có đại cơ duyên, các ca ca đừng lo lắng nữa.

Ta trong lúc do dự, đã bức ra tinh huyết, chỉ là để phòng bị.

Khi thực sự phải quyết định, ta sẽ đi tìm Thần tôn tiền bối, Thần tôn hẳn là sẽ yên tâm rồi chứ?" Hậu Thổ nói.

"Ai, vì như vậy ta mới càng không yên tâm.

Nếu không có chuyện quan trọng thì muội sao lại đi tìm Thần tôn tiền bối chứ?

Muội muội, nói cho ca ca biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đế Giang nói.

"Ca ca, đừng hỏi nữa, có một số chuyện ta thật sự không thể nói, đến lúc rồi sẽ biết." Hậu Thổ lắc đầu.

Một số chuyện thật sự không thể nói, nàng có điều cảm ngộ, thiên địa bất viên mãn, cần một tồn tại với thân phận pháp tắc Luân Hồi duy nhất để sinh hóa Luân Hồi.

Chuyện như vậy sao có thể nói ra được?

Sao có thể làm trái ý Phụ Thần, làm tổn hại lòng tin của Phụ Thần đối với hậu duệ?

Không thể, nếu là lúc khác, có lẽ có thể nói, nhưng lúc này lại vừa vặn là thời điểm một triệu năm đại chiến kết thúc.

Nếu Vu Yêu hai tộc vào lúc này vừa vặn có xung đột, cục diện ngươi chết ta sống, lúc đó nàng có thể nói ra sự thật sao?

Hậu Thổ cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng, đợi khi chuẩn bị xong, nàng cũng định đi tìm Hoàng Thiên.

Hy vọng công lao sinh hóa Luân Hồi, có thể đổi lấy một lời hứa bảo hộ Vu tộc từ Hoàng Thiên.

Đồng thời cũng muốn đi nhìn Hoàng Thiên một lần nữa.

Chỉ khi làm tất cả những điều này, Hậu Thổ mới định hóa thân Luân Hồi, như vậy mới không còn lo lắng về sau.

"Giọt tinh huyết kia đâu?" Đế Giang hỏi.

"Đại ca bảo quản đi.

Nếu muội muội có bất trắc, có thể ban cho Hình Thiên, để Hình Thiên bổ sung vào vị trí của ta, đừng để Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không thể tổ hợp." Lời này vừa ra, lập tức khiến các Tổ Vu giật mình, Hậu Thổ rốt cuộc định làm gì?

"Muội muội, tuyệt đối không thể có bất trắc nha!

Ngàn vạn lần không thể!" Các Tổ Vu lo lắng nói.

"Các ca ca tỷ tỷ, muội cũng không biết, bất trắc của muội, cũng không nhất định sẽ xảy ra." Hậu Thổ cảm nhận được sự quan tâm nồng hậu, trong lòng cũng ấm áp.

"Muội muội, bất trắc cũng không thể có, nghe rõ chưa!" Đế Giang là đại ca.

Không hy vọng bất kỳ ai trong các đệ đệ muội muội của mình có bất trắc.

Dù cho bất kỳ ai trong số đó xảy ra bất trắc, y cũng sẽ là người đau lòng nhất.

"Được được được, đại ca, các ca ca tỷ tỷ, muội nghe rồi, muội sẽ không có bất trắc.

Như vậy đi đại ca, gần đây muội cảm thấy vô cùng buồn bực, muốn đi du lịch một phen xem sao, như vậy có được không?" Hậu Thổ nói.

"…" Đế Giang nghĩ rồi, chỉ cần muội muội đừng làm chuyện ngốc nghếch là được, đã nói chỉ đi du lịch một phen, vậy thì cứ để nàng đi đi, chỉ cần lúc nào cũng chú ý là được.

"Được rồi!" Đế Giang đồng ý.

Có Đế Giang đồng ý, Hậu Thổ cũng bắt đầu chuyến du lịch Hồng Hoang của mình.

Trên đường đi, Hậu Thổ đã chứng kiến quá nhiều giết chóc và tranh đấu, pháp tắc Luân Hồi của nàng cũng tiến bộ vô cùng lớn.

Như một Thánh Nhân, nàng cảm nhận vô số linh hồn mù mịt phiêu đãng khắp nơi, tất cả những điều đó khiến Hậu Thổ cảm thấy sứ mệnh của mình càng nặng nề hơn.

Là sự tiếp nối của Bàn Cổ Phụ Thần, không thể cứ như vậy mãi được.

Thiên địa bất viên mãn, nàng phải gánh vác trách nhiệm này.

Sau khi hiểu rõ, Hậu Thổ định đi tìm Thần tôn tiền bối thương lượng một phen, sau đó liền đến trước tượng Thần tôn.

Hậu Thổ đến sau bức tượng, Hoàng Thiên vung tay, kéo Hậu Thổ vào trong Thần Điện.

Đế Giang và những người khác vẫn luôn chú ý đến Hậu Thổ, phát hiện muội muội đi đến Thần Điện của Thần tôn tiền bối, cảm thấy một loại dự cảm không lành.

Nhưng cảm giác này không thể nói rõ, chỉ có thể hy vọng một cục diện tốt.

Sau khi vào Thần Điện của Hậu Thổ, khi thấy Hoàng Thiên, trong mắt nàng xuất hiện một tia sáng, sau đó nàng quỳ xuống.

"Thần tôn tiền bối, vãn bối Hậu Thổ đang mê mang." Hậu Thổ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Vì sao?" "Vì linh hồn không có nơi chuyển thế, vì thiên địa chưa đủ viên mãn, vì niềm kiêu hãnh của Phụ Thần cần được tiếp nối, vì Vu tộc không thể thiếu Hậu Thổ, vì Hậu Thổ trong lòng có một người không thể buông bỏ, vì ta khó đưa ra quyết định." Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hậu Thổ tràn đầy sự do dự, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên.

Hậu Thổ liệt kê mấy cái "vì" rõ ràng đã bày tỏ sự mê mang của nàng, cũng không phải mê mang, mà đúng hơn là khó đưa ra quyết định.

Chương 585

"Đã làm khó nàng rồi." Hoàng Thiên cũng khẽ thở dài.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, những người thật sự có thể khiến Hoàng Thiên bội phục không nhiều, đặc biệt là nữ nhân.

Có thể nói nữ nhân chỉ có một, đó chính là Hậu Thổ, cũng thật sự chỉ có thể lọt vào mắt Hoàng Thiên một nữ tử là Hậu Thổ.

Nữ tử Hồng Hoang đông đảo, mạnh mẽ cũng không ít, nữ tử Thánh Nhân Nữ Oa, Thần Đạo Đế Tôn Vọng Thư, đều vô cùng mạnh mẽ, nhưng làm sao có thể lọt vào mắt Hoàng Thiên, lọt vào lòng Hoàng Thiên?

Trong chúng sinh Hồng Hoang chỉ có một mình Hậu Thổ là được, vì Hậu Thổ có một loại đại nghị lực, một loại tự hy sinh, nghị lực sinh hóa Luân Hồi.

Sau này, trở thành Bình Tâm Nương Nương được Thiên Đạo phú cho, Hậu Thổ lúc đầu cũng tưởng sẽ hoàn toàn biến mất.

Loại nhân từ tự mình hy sinh đó, đáng để tất cả chúng sinh kính nể!

"Vãn bối vô sở vị, nhưng đáng tiếc trong lòng vãn bối không thể buông bỏ Vu tộc, cũng không thể buông bỏ…" Câu nói cuối cùng của Hậu Thổ, cuối cùng cũng không nói ra được.

Sau khi du lịch Hồng Hoang, Hậu Thổ đã chứng kiến si nam oán nữ, cũng lý giải được một loại tình cảm.

"Đều đã minh ngộ rồi sao?" Hoàng Thiên hỏi.

"Đúng vậy, vãn bối đều đã minh bạch rồi, ta do tinh huyết Bàn Cổ Phụ Thần hóa thành, là người kế thừa pháp tắc Luân Hồi, hóa thân

Luân Hồi là sứ mệnh của ta.” Hậu Thổ kiên quyết nói.

“Nàng cho rằng hóa thân Luân Hồi là vì sao?” Hoàng Thiên đột nhiên hỏi.

Nghe lời Hoàng Thiên, Hậu Thổ cũng ngẩn ra, sau đó nàng nghĩ: “Hóa thân Luân Hồi, chẳng phải giống như Phụ Thần từ đó biến mất sao?

Chẳng phải là một loại tồn tại cùng thế giới mãi mãi sao?” “Giống như Phụ Thần, hóa thân Luân Hồi, bản thân biến mất, sau đó lấy một phương pháp khác tồn tại cùng thế giới mãi mãi.” Hậu Thổ nói.

“Phi dã, phi dã!” Hoàng Thiên cười nói.

Có thể Hoàng Thiên không tồn tại, Hậu Thổ cũng sẽ không hoàn toàn biến mất, huống chi hiện tại Hoàng Thiên còn tồn tại.

Hoàng Thiên tự nhiên không thể nhìn Hậu Thổ hoàn toàn biến mất, nếu không có cách, cũng sẽ nghĩ cách không để Hậu Thổ biến mất.

“Phụ Thần và nàng khác nhau.

Bàn Cổ đạo hữu có sứ mệnh hóa thân vạn vật, đó là một loại phương thức cầu đạo, không phải phương thức của nàng.

Chẳng lẽ nàng không cảm thấy sau khi hóa thân Luân Hồi, nàng cũng sẽ hoàn toàn biến mất sao?” Hoàng Thiên hỏi.

Nghe lời này của Hoàng Thiên, Hậu Thổ cũng có chút mơ hồ, chẳng lẽ không phải như vậy sao?

Chẳng lẽ không phải sau khi hóa thân Luân Hồi, sẽ hoàn toàn biến mất trong Hồng Hoang sao?

“Thần tôn, không phải như vậy sao?” “Ha ha ha, nàng thật sự quá đơn giản rồi.

Luân Hồi đã sớm tồn tại, chỉ là thiếu một dẫn tử mà thôi.

Luân Hồi là một tồn tại gì chứ, há lại một cơ thể nhỏ bé có thể tạo ra được?

Cho nên nàng và Bàn Cổ đạo hữu không giống nhau.

Bàn Cổ đạo hữu hoàn toàn hóa thành vạn vật, nàng là một dẫn tử khai mở Luân Hồi, bây giờ nàng đã hiểu chưa, ngốc nghếch." Lời của Hoàng Thiên, sau đó Hậu Thổ kinh hỉ, đồng thời lại có chút ngượng ngùng, lời của Thần tôn quá rõ ràng, đã khoa trương rồi.

Ban đầu Hậu Thổ còn tưởng rằng hóa thân Luân Hồi là để tạo ra Luân Hồi, không ngờ Luân Hồi đã sớm tồn tại, chỉ là thiếu một dẫn tử mà thôi.

Không, Hậu Thổ đột nhiên cảm thấy lời của Thần tôn tiền bối vừa rồi sao lại nghe có vẻ cưng chiều đến vậy?

Đợi, Hậu Thổ lộ ra vẻ tiểu nữ nhi, mặt đỏ tai ửng, nhìn cũng vô cùng đáng yêu.

Hoàng Thiên cũng không khỏi cười cười: "Luân Hồi là do Bàn Cổ đạo hữu đã định sẵn từ sớm, là bản nguyên Luân Hồi của hung thú hoàng giả trước kia, và do chí bảo Lục Đạo Luân Hồi Bàn hóa thành.

Hiện tại ngưng tụ thành, chỉ dẫn khai mở, giống như Thiên Đình tượng trưng cho bản nguyên tam thiên của thời đại Hồng Hoang." Nghe lời này, Hậu Thổ đang ngượng ngùng cũng lè lưỡi, toàn tức phát hiện mình đã lỗ mãng.

Hiện tại trước mặt Thần tôn tiền bối, không thể thất thố, Hậu Thổ lập tức đoan tọa, biểu tình cũng nghiêm túc.

"Không, sau khi hóa thân Luân Hồi, nàng sẽ không còn là thân Vu tộc nữa, mà là được Thiên Đạo tái tạo.

Đương nhiên có sự thần kỳ.

Những điều này bản tôn không tiện nói nhiều, nếu không những lời bản tôn vừa nói sẽ thành quá nhiều.

Nếu không phải ở cảnh giới của Hoàng Thiên, e rằng Thiên Đạo đều phải ra mặt nhắc nhở rồi." "Thần tôn, vãn bối quyết định rồi, đây là sứ mệnh của vãn bối, cũng là hy vọng của Phụ Thần.

Là hậu duệ của Bàn Cổ Phụ Thần, Hậu Thổ không thể phụ lòng niềm kiêu hãnh của Phụ Thần.

Gần đây vãn bối du lịch Hồng Hoang, nhìn thấy vô số linh hồn mù mịt phiêu đãng, chờ đợi đến ngày hoàn toàn tiêu tán, mỗi lần vãn bối nhìn đều có chút không đành lòng, cho nên vãn bối quyết định cấp cho họ một lối thoát." Hậu Thổ hạ quyết tâm, chuyến du lịch Hồng Hoang này, nàng thật sự đã nhìn thấy không biết bao nhiêu linh hồn mê mang.

Những linh hồn đó ngày qua ngày, năm qua năm cứ phiêu đãng, cuối cùng chỉ chờ đợi một con đường chết mà thôi.

"Vãn bối đã chuẩn bị xong rồi, cũng vì sự viên mãn của Hồng Hoang mà đóng góp.

Hồng Hoang do Phụ Thần hóa thành, vãn bối nên làm cho Hồng Hoang viên mãn.

Thần tôn ngài tự mình thủ hộ, vãn bối bất tài, cũng xin đóng góp một chút, dù là nhỏ bé không đáng kể." Lời vừa dứt, Hậu Thổ kiên định trực tiếp quỳ xuống trước mặt Hoàng Thiên, hy vọng Hoàng Thiên giúp đỡ.

Nhìn Hậu Thổ với vẻ mặt kiên định, Hoàng Thiên tự mình tiến lên đỡ Hậu Thổ dậy: "Những gì nàng làm, không phải là nhỏ bé không đáng kể, mà là đại công đức, đại nhân từ.

Bàn Cổ đạo hữu có hậu nhân như vậy, đáng để kiêu ngạo, bản tôn cũng vì hành vi của nàng mà kiêu ngạo." Lời của Hoàng Thiên truyền

khắp Hoàng Thiên Giới, lúc này tường thụy trong Hoàng Thiên Giới hiện lên, pháp tắc Thần Đạo oanh minh.

Tất cả đệ tử Thần Đạo, đều vì Hoàng Thiên bày tỏ sự bội phục đối với Hậu Thổ mà đồng loạt hướng về Hậu Thổ cúi lạy.

Sự dẫn dắt tối cao!

"Vãn bối quý bất cảm đương." Hậu Thổ cũng có chút kích động, Phụ Thần sẽ vì hành động của nàng mà kiêu ngạo, Thần tôn cũng sẽ vì nàng mà kiêu ngạo.

"Đợi khi thành công, bản tôn hứa rằng Thánh Nhân cúi mình, chúng sinh quỳ lạy!" Lời Hoàng Thiên nói ra ắt được thực hiện.

"Thần tôn tiền bối…" Hậu Thổ trong lòng càng thêm chấn kinh.

Chương 586

Thấy dáng vẻ của Hậu Thổ, Hoàng Thiên vẫy tay nói: "Không cần nói nhiều, những điều này nàng đều nên có được." "Vâng!" "Đúng rồi, nàng đã sớm có quyết định, cho nên mới bức ra giọt tinh huyết kia sao?" Hoàng Thiên đã sớm phát hiện tinh huyết của Hậu Thổ không đủ, cả người nàng đều vô cùng yếu ớt, đã bức ra tinh huyết.

"Đúng vậy, Thần tôn… Vãn bối vốn tưởng rằng, tưởng rằng sẽ… sẽ hoàn toàn biến mất…" Hậu Thổ nũng nịu nói.

"Ha ha ha… Nàng làm đúng rồi, giọt tinh huyết đó vô cùng quan trọng đối với nàng, đồng thời cũng vô cùng quan trọng đối với Vu tộc." Hoàng Thiên vừa nói, vừa lấy ra hai quả nhân sâm, còn có một quả Hoàng Trung Lý.

Những thứ này đều có tác dụng rất lớn đối với việc tinh huyết yếu ớt.

"Ăn đi, những thứ này có thể làm giảm sự yếu ớt của nàng.

Đã quyết định hóa thân Luân Hồi, nhất định phải toàn lực dĩ phó." Hậu Thổ cũng không do dự, sau khi nhận linh quả, vô cùng thục nữ mà ăn xuống trước mặt Hoàng Thiên.

Sau đó Hoàng Thiên vung tay, một trận pháp gia tốc thời gian xuất hiện.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Hậu Thổ đã hoàn toàn luyện hóa, bản nguyên vốn cần cũng được bổ sung.

Thấy Hậu Thổ đã chuẩn bị xong, Hoàng Thiên nói: "Hậu Thổ, có một chuyện nhất định phải biết.

Một khi hóa Luân Hồi, Hậu Thổ không còn là Vu tộc nữa, vĩnh

viễn là Bình Tâm, có rõ không?" "Vậy thì…" "Chỉ cần biết một điểm đó là được rồi, còn về những điều khác thì khó mà hiểu rõ.

Sau khi hóa thân Luân Hồi thành công, bản thân nàng cũng sẽ biết." "Ừm…" Lúc này trong lòng Hậu Thổ cũng có chút mất mát, dù sao nếu thật sự như vậy, chẳng phải nàng không còn là ca ca muội muội nữa sao?

Hoàng Thiên cũng nhìn ra tâm trạng của Hậu Thổ và mở miệng nói: "Yên tâm, tuy không còn là Vu tộc, nhưng ký ức vẫn còn, tình cảm vẫn còn, chỉ là thay đổi một thân thể mà thôi." Hậu Thổ gật đầu sau khi nghe Hoàng Thiên nói: "Nếu đã như vậy, thì tốt.

Tiền bối, văn bối đã chuẩn bị xong rồi, cũng đã bức ra một giọt tinh huyết." "Tốt, đã hiểu rõ rồi thì ta đi đây." Hoàng Thiên những điều nên nói đều đã nói, những điều không nên nói, sau khi Hậu Thổ thành công cũng sẽ hiểu.

Cho nên Hoàng Thiên cũng không nói nhiều lời nữa, trực tiếp đi trợ lực, tiện thể bắt đầu bố cục.

Không lâu sau, Hoàng Thiên và Hậu Thổ đến Huyết Hải, lúc này các Tổ Vu cũng cảm thấy không lành.

"Thần tôn tiền bối, ngài…?" Chúc Cửu Âm hỏi, tóm lại trong lòng y cảm thấy không lành.

"Hậu Thổ cảm ngộ cơ duyên đắc đạo, bản tôn đến trợ lực cho nàng." Hoàng Thiên trả lời.

Nghe lời này của Hoàng Thiên, Chúc Cửu Âm, Đế Giang và những người khác cũng ngẩn ra, nhưng ngay lập tức phản ứng lại.

"Thần tôn tiền bối, muội muội của ngài sắp đắc đạo sao?

Chẳng lẽ Hậu Thổ muội muội sắp thành Thánh rồi sao?" Đế Giang phấn khích nói.

“Không phải vậy, ca ca.

Ta sẽ hóa thân Luân Hồi, vì sự viên mãn của thế giới Hồng Hoang mà đóng góp.

Đây là di nguyện của Phụ Thần, cũng là trách nhiệm mà ta thân là hậu duệ Bàn Cổ nên gánh vác.” “Hóa thân Luân Hồi?

Muội muội, lời này có ý gì?” Chúc Cửu Âm và những người khác cũng không biết ý nghĩa của hóa thân Luân Hồi, chỉ cảm thấy trong lòng không lành.

“Đại ca… Các vị ca ca, ý nghĩa của hóa thân Luân Hồi là…” Hậu Thổ từ từ giải thích tất cả.

“Không được, không thể nào!” “Đúng vậy, ta không đồng ý, ta không cho phép muội làm như vậy!” “Đúng rồi, muội tử, các ca ca không cho phép muội làm như vậy!” Nghe xong lời giải thích của Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác lập tức phẫn nộ.

Tuy muội tử sẽ không biến mất như Bàn Cổ Phụ Thần, nhưng Hậu Thổ muội muội cũng sẽ không còn là Vu tộc nữa, làm sao được chứ?

“Đại ca, Nhị ca, các vị ca ca tỷ tỷ, đây là nguyện vọng của Hậu Thổ, cũng là điều Thần tôn hy vọng được thấy, cũng là một di nguyện cuối cùng của Phụ Thần.

Xin các ca ca đừng ngăn cản Hậu Thổ nữa.” “…” Cảnh tượng trước mắt, Hoàng Thiên đương nhiên biết khó lựa chọn, vì vậy, y đứng một bên, không nói một lời nào.

Hoàng Thiên cũng sợ vì lời nói của mình mà dẫn đến Đế Giang và Hậu Thổ không hiểu nhau.

Chuyện này cứ giao cho họ tự thương lượng đi.

Lúc này, Đế Giang và Công Công trong lòng tự nhiên vô cùng khó chịu.

"Các vị ca ca tỷ tỷ, năm xưa Phụ Thần vĩ đại biết bao, vô tư hóa thân vạn vật.

Chúng ta nên kế thừa niềm kiêu hãnh của Phụ Thần.

Chẳng lẽ muốn muội muội ta làm trái ý này, sau đó ngày ngày hồn hồn ngạc ngạc, cuối cùng đạo tâm tan rã, sinh tử đạo tiêu sao?" "Muội muội, ca ca không có ý đó… nhưng muội muốn hóa thân Luân Hồi…" Công Công cũng không biết phải làm thế nào, cũng không biết phải giải thích ra sao.

Y biết, Hậu Thổ muội muội đã đưa ra quyết định, đó là sở hướng của đạo tâm.

Nếu làm trái đạo tâm, e rằng thật sự sẽ như lời Hậu Thổ muội muội nói, cuối cùng lâm vào cảnh hồn ngạc ngạc, đạo tâm tan rã, sinh tử đạo tiêu mà thôi.

"Thần tôn, Thần tôn tiền bối, cầu xin ngài khuyên nhủ Hậu Thổ muội muội đi!" Chúc Dung lúc này nhìn về phía Hoàng Thiên, y nghĩ, e rằng hiện tại người duy nhất có thể khuyên nhủ Hậu Thổ chỉ có Thần tôn mà thôi.

Hoàng Thiên đứng một bên cũng nhất thời không nói nên lời, chuyện như vậy vốn không định tham gia, nhưng lại bị tên hỗn đản Chúc Dung kéo vào.

"Thật ra thì, nàng nên nghe Hậu Thổ kỹ hơn.

Yên tâm, bất kể kết quả thế nào bản tôn cũng sẽ không bỏ mặc." Hoàng Thiên nói xong lại nhắm mắt, không nói nữa.

"Các vị ca ca tỷ tỷ, đừng nói nữa." Thực ra, bất kể Đế Giang có khuyên can thế nào, Hậu Thổ đều đã hạ quyết tâm, không thể nào hối

hận nữa.

“Hóa thân Luân Hồi, cũng không có nghĩa là ta sẽ biến mất, chỉ là sẽ biến thành một loại tồn tại khác.

Minh giới sẽ giống như Thiên Đình, có điều khác biệt là ta sẽ là chủ nhân của Minh giới, một tồn tại giống như Thánh Nhân.

Đây là cơ hội của Vu tộc ta.

Chỉ cần có Minh giới tồn tại, Vu tộc ta sẽ cùng thế giới trường tồn.

Chỉ cần có ta ở đây, Vu tộc ta sẽ không biến mất.” Nghe lời này.

Chúc Cửu Âm cũng ngẩn ra, sau đó lập tức nói: “Muội muội, muội nghe ai nói vậy?

Hóa thân Luân Hồi không chết, cũng không thể nào thần kỳ như vậy được?” Lời của Hậu Thổ, trong lòng Đế Giang tự nhiên không tin, sau khi hóa thân Luân Hồi, sẽ giống như Thánh Nhân sao?

Muội muội, thật ngây thơ quá, cũng không biết tên hỗn đản nào lừa dối muội muội.

Chương 587

"Ca ca, lời của Thần tôn tiền bối…" Hậu Thổ nói.

Nghe lời này của Hậu Thổ, Chúc Cửu Âm sợ đến suýt ngã, sau đó vội vàng hỏi: "Thần tôn tiền bối, thật sự là như vậy sao?" "Đúng vậy, hóa thân Luân Hồi là kỳ một, dung hợp với Luân Hồi là kỳ hai, giống như Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo vậy.

Những điều khác cũng không cần biết, biết nhiều quá, đối với các ngươi cũng không tốt." "Biết rồi, biết rồi.

Các ngươi nghe rõ chưa, lời của Thần tôn tiền bối vừa rồi, tất cả đều phải quên, có rõ không?" Đế Giang nói.

"Rõ, đại ca." Lúc này, sau khi nghe xong, Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác trầm mặc một lát, cũng không biết có nên tiếp tục giữ lại, hay để Hậu Thổ muội muội tiếp tục nữa.

Sau rất lâu, dưới một sự áp lực, Chúc Cửu Âm đã thông suốt, nhưng y cũng không biết các huynh đệ khác của mình có thông suốt hay không.

Vì vậy y đứng ra nói: "Muội muội, muội có biết hóa thân Luân Hồi là đại công đức, cũng quả thực là một chuyện tốt.

Nhưng cuộc chiến giữa Vu tộc và Yêu tộc đã đến thời kỳ vô cùng quan trọng rồi.

Ngươi vừa hóa thân Luân Hồi, ca ca lại lấy ai để đối phó với Chu Thiên Tinh Ngũ Hành Đại Trận của Yêu tộc đây?" Nghe lời Chúc Cửu Âm, Hậu Thổ nói: "Ca ca yên tâm, ta đã bức ra một giọt tinh huyết, là bản nguyên tinh huyết của ta.

Chỉ cần để Đại Vu Hình Thiên luyện hóa, sau đó đi bế quan trong

Huyết Trì một phen.

Đợi khi Hình Thiên xuất quan, dù tu vi không bằng ta, nhưng cũng không kém bao nhiêu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sẽ không vì thế mà biến mất." "… Được rồi!" Chúc Cửu Âm sở dĩ nói như vậy, thực ra là đang giúp Hậu Thổ muội muội hóa giải nỗi lo lắng của mấy vị huynh đệ khác, cho nên y mới hỏi như vậy.

"Muội muội, muội có biết Luân Hồi ở đâu không?

Muội muội, nếu muội muốn tách rời khỏi chúng ta như vậy, các ca ca tỷ tỷ sẽ lo lắng lắm, đó cũng là lý do ta không thể buông bỏ.

Hãy nói cho ta biết nơi muội sẽ đến." Đây cũng là một trong những lý do Đế Giang, Chúc Cửu Âm không nỡ.

Sau khi hóa thân Luân Hồi thì biết đi đâu để tìm Hậu Thổ muội muội đây?

Nếu chia ly như vậy, sao có thể không đau lòng.

"Cái này…" Đối với lý do này, Hậu Thổ tự nhiên cũng vô cùng lo lắng, nhưng có một số lời nàng cũng không biết có nên nói ra hay không.

"Thần tôn tiền bối…" "Có một số việc, một số lời, cần phải cảm ngộ mới hiểu." Hoàng Thiên nói.

Lời của Hoàng Thiên, khiến Hậu Thổ ngẩn ra, các Tổ Vu cũng một trận chấn động, nhưng Hậu Thổ cũng vô cùng vâng lời, sau khi nghe lời Hoàng Thiên cũng một trận cảm ngộ.

Đột nhiên, Hậu Thổ cảm nhận được một luồng dẫn dắt từ sâu trong Huyết Hải truyền đến, luồng dẫn dắt đó càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng có cảm giác kêu gọi.

"… Không thể nào sao?" Sau rất lâu, Hậu Thổ đột nhiên mở bừng

mắt.

“Hậu Thổ muội muội?” Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác lo lắng hỏi.

“Các ca ca tỷ tỷ, ta dường như đã cảm nhận được, ta cảm giác chỉ dẫn và kêu gọi đến từ sâu trong Huyết Hải…” “Cái gì?

Sâu trong Huyết Hải…” Nghe lời Hậu Thổ, các Tổ Vu cũng ngẩn ra, sau đó, họ nhìn về phía Thần tôn, như đang đợi Hoàng Thiên xác nhận.

“Không sai, U Minh Giới chỉ có một thông đạo nối liền với Hồng Hoang, đó chính là sâu trong Huyết Hải, cũng là nơi khiến các ngươi thường xuyên cảm thấy sợ hãi bất an.” Hoàng Thiên nói như vậy, Đế Giang và những người khác cuối cùng cũng hiểu ra.

Hóa ra nơi sâu nhất trong Huyết Hải là thông đạo duy nhất dẫn đến U Minh Giới.

Chẳng trách nơi đó không ai có thể vượt qua, khiến họ cảm thấy vô cùng thần bí.

Nhiều năm như vậy, đó cũng là một trong những tâm bệnh của Đế Giang.

Trong lòng Đế Giang, mỗi lúc mỗi khắc đều lo lắng nơi đó sẽ đột nhiên xảy ra chuyện không thể lường trước.

Nhưng vạn vạn không ngờ, nơi đó lại là lối vào duy nhất của U Minh Giới trong Hồng Hoang.

Đơn giản là quá may mắn rồi, các ngươi, đơn giản là vận may nghịch thiên rồi, các ngươi, năm xưa sao lại thông minh mà chiếm Huyết Hải như vậy chứ?

“Ca ca, bây giờ hẳn là không còn lo lắng nữa rồi chứ?” Hậu Thổ

hỏi.

Nghe lời này, Chúc Cửu Âm và những người khác cũng vô cùng kinh ngạc, sao lại có thể không có?

Vấn đề còn nhiều lắm.

Nhưng khi nhìn lại Hoàng Thiên một lần nữa, sắc mặt Hoàng Thiên lập tức thay đổi, lập tức toàn bộ Huyết Hải đều rung chuyển.

"Các ngươi cần biết, có rất nhiều bí mật, bản tôn mới tiết lộ, đã làm trái quy luật tối cao của Thiên Đạo.

Hỏi, chẳng lẽ không suy nghĩ trước liệu có chịu nổi nhân quả sau khi biết không?" Có một số lời thật sự không thể nói nhiều nữa.

Hoàng Thiên cũng nể mặt Thập Nhị Tổ Vu, nếu là người khác thì sớm đã không thèm để ý rồi.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu lại hỏi, đơn giản là được voi đòi tiên rồi.

Tuy là huynh trưởng quan tâm muội muội, nhưng như vậy cũng không được.

Không phải thứ gì cũng có thể hỏi, những thứ này, đám gia hỏa này cũng không chịu nổi nhân quả đó đâu.

Cho nên Hoàng Thiên nếu không ra mặt trấn áp thì không thể nào kiểm soát được đám tiểu gia hỏa này nữa.

"Thần tôn tiền bối, vãn bối sai rồi." Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác cũng một trận mồ hôi lạnh chảy ròng.

Hoàng Thiên khẽ nổi giận, họ cảm thấy hai luồng pháp tắc chí cường, một đạo pháp tắc Thiên Đạo hơi yếu hơn, một đạo pháp tắc Thần Đạo vô cùng mạnh mẽ, đè nén xuống, vô cùng khó chịu.

Các Tổ Vu chỉ quan tâm đến sự an nguy của muội muội, hoàn toàn quên mất Thần tôn là nhân vật đối thoại, quả thực có chút quá đáng

rồi.

“Được rồi, bản tôn biết các ngươi quan tâm Hậu Thổ, nhưng cần biết Hậu Thổ có đại công đức, đó cũng là điều bản tôn đã hứa.

Nhưng đừng hỏi thêm nữa, có một số chuyện vượt quá vấn đề tu vi của các ngươi.

Nghe rồi sẽ bị nhân quả quấn thân.” “Rõ, Thần tôn!” Mọi người đồng thanh nói.

“Được rồi, các ngươi hẳn cũng đã đưa ra quyết định rồi, Hậu Thổ, chúng ta bắt đầu đi!” Hoàng Thiên lời vừa dứt, liền trực tiếp lóe thân biến mất, lần xuất hiện tiếp theo đã ở sâu trong Huyết Hải.

Lúc này, Minh Hà ẩn mình sâu trong Huyết Hải cũng giật mình, y tưởng mình bị Vu tộc phát hiện, hoặc tưởng vị Thánh Nhân kia nhìn không thuận mắt, muốn ám sát y.

Chương 588

Nhưng khi nhìn thấy Đại Thần tôn Hoàng Thiên thì y mới thở phào nhẹ nhõm.

“Minh Hà, ra đi!” Hoàng Thiên tự nhiên biết Minh Hà ẩn mình sâu trong Huyết Hải, nhiều năm như vậy, y có ý định gì khi ẩn mình trong đó.

“Minh Hà?” Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác cũng ngẩn ra, Minh Hà chẳng phải đã bị bọn họ đuổi đi rồi sao, sao lại xuất hiện ở sâu trong Huyết Hải?

“Vãn bối Minh Hà bái kiến Thần tôn tiền bối!” Minh Hà vội vàng hiện thân, sau đó cúi người đối với Hoàng Thiên.

“Minh Hà, sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” “Đúng vậy, chẳng phải đã bị chúng ta đuổi ra khỏi Huyết Hải rồi sao?” Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác hỏi.

“Được rồi, Huyết Hải do Minh Hà mà sinh, Minh Hà cũng vì Huyết Hải mà sinh.

Sau khi Huyết Hải rời khỏi Minh Hà, liền mất đi linh hồn, đừng đuổi y đi nữa.” “Vâng, Thần tôn tiền bối!” Đế Giang và những người khác nghe lời này của Hoàng Thiên, nhìn Minh Hà một cái, sau đó đáp lại.

“Đa tạ Thần tôn tiền bối!” Minh Hà nghe lời này, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng, có lời của Thần tôn tiền bối, Vu tộc sau này chắc chắn không dám đuổi y đi nữa.

“Minh Hà, bản tôn ban cho ngươi một cơ duyên, có thể chấp nhận không?” Hoàng Thiên hỏi.

Minh Hà cũng ngẩn ra, lời của Thần tôn tiền bối, không chấp nhận cũng phải chấp nhận a, Hồng Hoang ai dám cự tuyệt Thần tôn, y không có cái dũng khí đó nha.

"Vãn bối tự nhiên nguyện ý." "Tốt, đã như vậy thì A Tu La tộc sau này do bản tôn xử lý có được không?" Chỉ thấy Hoàng Thiên mở lòng bàn tay, trong tay xuất hiện một thế giới, một đám thành viên A Tu La tộc đang ở trong đó.

"Được, tự nhiên có thể." Minh Hà tự nhiên không dám cự tuyệt, đồng thời cũng không dám hỏi nhiều.

"Hậu Thổ xin tạ ơn Thần tôn tiền bối, tạ ơn Minh Hà đạo hữu." Lúc này Hậu Thổ cũng đã hiểu rõ tất cả, sau đó vội vàng tạ ơn Hoàng Thiên, lại tạ ơn Minh Hà.

"A?

Không cần, không cần." Minh Hà cũng ngẩn ra, đồng thời cũng vô cùng căng thẳng, vô duyên vô cớ cảm tạ mình làm gì?

Dường như y cũng không làm gì cả.

Lúc này Hậu Thổ phát hiện càng đến gần nơi thần bí, sự kêu gọi từ sâu trong bản nguyên càng mãnh liệt, thậm chí các loại cảm ngộ bắt đầu tuôn trào.

Như thể trong một khoảnh khắc, giống như truyền thừa, Hậu Thổ cuối cùng cũng hiểu rõ mình nên làm gì.

Lúc này, sắc mặt Hậu Thổ thay đổi, sau đó nàng lưu luyến không rời nhìn Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác nói: "Các ca ca tỷ tỷ, Hậu Thổ đi đây." "Ai… Hậu Thổ muội muội, ngàn vạn lần cẩn thận nha!" Đế Giang, Công Công và những người khác cũng một trận đau buồn.

Cuối cùng, Hậu Thổ cúi lạy Hoàng Thiên nói: "Cảm tạ Thần tôn,

Hậu Thổ đã minh bạch rồi.” “Đi đi!” Hoàng Thiên vẫy tay nói.

Sau đó, chỉ thấy thần uy của Hậu Thổ bắt đầu tăng trưởng… “Thiên Đạo tại thượng, nay có Bàn Cổ thị Hậu Thổ, cảm thấy thiên địa bất viên mãn, trời có Thiên Đình, đất lại vô cương, càng có vô số linh hồn chúng sinh mù mịt vô tri, chỉ có thể tiêu tán.

Ngày nay Hậu Thổ, nguyện lấy thân tổ Vu hóa thành Luân Hồi, để giải quyết nỗi thống khổ trên thế gian, lấy cái ta nhỏ bé thành cái ta vĩ đại!

Chúng sinh Hồng Hoang sau khi chết, đều nhập Luân Hồi, thiết lập Lục Đạo là: Thiên Đạo, A Tu La Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, Ác Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo.” “Oanh long long!” Sau lời thề của Hậu Thổ, Hồng Hoang xảy ra biến hóa kịch liệt, pháp tắc cúi phục, linh khí ngưng tụ.

Trên hư không, tử khí ức vạn vạn dặm, vô tận linh hồn phiêu đãng, bắt đầu hoan hô.

Thánh Nhân nghiêm nghị, chúng sinh quỳ phục, Thiên Đạo cảm ứng, công đức ngưng tụ, Huyết Hải mênh mông càng sôi trào không ngừng.

“Luân Hồi xuất, Lục Đạo lập!” Một là Thiên Đạo: Người nhập Thiên Đạo là những sinh linh có phúc duyên chuyển thế, được công đức gia thân, sau Luân Hồi có thể nhập vào tầng thứ của Tiên.

Hai là Tu La Đạo: Người nhập Tu La Đạo là những kẻ sống tiêu dao tự tại, giết chóc thì nhập A Tu La Đạo.

Ba là Nhân Đạo: Nhân Đạo, tam tài Thiên Địa Nhân, Nhân Đạo là đạo trung hòa, người không có công tích thì nhập Nhân Đạo.

Bốn là Súc Sinh Đạo: Súc Sinh Đạo, không thể đắc linh trí, hồn hồn ngạc ngạc, là những sinh linh làm ác, bị tội nghiệt nhân quả quấn

thân, người có tội lỗi lớn thì nhập Súc Sinh Đạo.

Năm là Ác Quỷ Đạo: Ác Quỷ Đạo, là sinh linh của Minh Giới, hoặc những kẻ cực ác thì nhập Ác Quỷ Đạo.

Sáu là Địa Ngục Đạo: Địa Ngục Đạo, đạo Địa Ngục, luân chuyển tam thiên tiểu thế giới, phán xét dựa trên công đức và tội nghiệt.

"Đây là Lục Đạo Luân Hồi do chí bảo Lục Đạo Luân Hồi Bàn hóa thành, là căn cơ của Minh Giới Địa Ngục, lập!" "Từ nay chúng hồn quy vị, lập thập bát tầng Địa Ngục, phán xét công tội của chúng sinh khi còn sống.

Người có công đức lớn hơn tội nghiệt thì nhập Lục Đạo Luân Hồi, người có tội nghiệt lớn hơn công đức, thì phải nhập thập bát tầng Địa Ngục, chuộc tội xong mới có thể tái nhập Luân Hồi, Lục Đạo Luân Hồi, hóa!" Khi Hậu Thổ định ra Lục Đạo Luân Hồi, nàng cảm nhận được cơ duyên, sau đó bắt đầu hóa thân Luân Hồi.

Lúc này, chỉ thấy thân thể Hậu Thổ bắt đầu từ từ tiêu tán, từ từ dung hợp tiến vào Lục Đạo Luân Hồi.

Lục Đạo Luân Hồi u tối thần bí, sáu cái lỗ đen giống như thông đạo thời không, nhìn qua thần uy hạo đãng.

Trên Lục Đạo khắc đạo văn minh, theo Hậu Thổ từ từ biến mất, Lục Đạo Luân Hồi, như được phú cho linh hồn, từ từ bắt đầu vận chuyển.

Mỗi lần chuyển động, cả Hồng Hoang đều kịch liệt rung chuyển, vô số linh hồn phiêu đãng trong Hồng Hoang, bị lực hấp dẫn khổng lồ hút vào.

Tất cả linh hồn Hồng Hoang khoảnh khắc đó đều hoan hô, dường như đang reo hò.

"Hoa!" Sau vài lần vận chuyển, Lục Đạo Luân Hồi nhanh chóng đi

sâu vào nơi sâu nhất của Minh Giới Địa Ngục.

Một vùng đất Minh Giới rộng lớn xuất hiện, các loại thần kỳ bắt đầu diễn ra, Minh Giới hùng vĩ đang dưới một sức mạnh thần kỳ, bắt đầu từ từ được tạo ra.

Nơi đây bắt đầu từ từ biến hóa, cuối cùng biến hóa thành một đại điện uy nghiêm trang trọng, sau đó Lục Đạo Luân Hồi, lại bay về phía mười tám đạo kim quang.

Mười tám đạo kim quang, lơ lửng trong Minh Giới, như mười tám tầng lầu cao xuất hiện.

Mỗi một giới tử hư nghĩ, nhìn thì nhỏ bé, nhưng lại vô cùng lớn, là nơi quan trọng thứ hai của toàn bộ Minh Giới, chính là Thập Bát Tầng Địa Ngục lừng lẫy!

Trên đỉnh cao nhất của Thập Bát Tầng Địa Ngục, lại xuất hiện một đại điện, đây chính là nơi của Kim Hậu Phong Đô Đại Đế.

U Minh Giới tiếp tục diễn hóa, những thứ lừng lẫy kia, Cầu Nại Hà, Tam Sinh Thạch, Quỷ Môn Quan, Bỉ Ngạn Hoa, Hoàng Tuyền Lộ, các loại thần kỳ đang diễn ra, vô số chúng sinh vô cùng chấn hám.

Cuối cùng, dưới một tiếng nổ lớn, toàn bộ Luân Hồi Địa Ngục đã thành hình!

Lúc này, vô tận chúng sinh thấy vậy, không tự chủ được mà quỳ xuống, bái lạy, cảm ân Hậu Thổ nhân từ.

Trong lòng họ cảm thấy Hậu Thổ sau khi hóa thân Luân Hồi đã biến mất.

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy công đức ngưng tụ đã lâu và một đạo pháp tắc kim sắc vô cùng hùng vĩ đột nhiên từ hư không giáng xuống.

Sau đó rơi xuống nơi quan trọng nhất của Minh Giới Địa Ngục

đang từ từ vận chuyển, cũng là nơi của Lục Đạo Luân Hồi.

Chương 589

"Xoẹt!" Một tiếng xé rách tâm can vang lên, chỉ thấy một thân ảnh khoác bạch y, yểu điệu từ từ ngưng tụ, từ từ thành hình.

Khi mọi người nhìn kỹ thì phát hiện, đây chẳng phải Hậu Thổ đã hoàn toàn biến mất sao?

Càng thần kỳ hơn, chỉ thấy công đức và đạo pháp tắc Thần Đạo kim sắc cường đại kia đã tái tạo thân thể cho Hậu Thổ, ngay cả nguyên thần cũng đã có.

Tu vi của Hậu Thổ cũng từ từ tăng trưởng, Thiên Tiên… Thái Ất Kim Tiên… Đại La Kim Tiên… Chuẩn Thánh… Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Giống như thân hợp Thiên Đạo, Hậu Thổ đã dung hợp với bản nguyên Minh Giới.

"Làm sao có thể?" "Không thể nào chứ?" Nhìn cảnh tượng này, mấy vị Thánh Nhân hoàn toàn kinh ngạc, Hậu Thổ không có Hồng Mông Tử Khí lại thành Thánh.

Nhưng dường như lại cảm thấy không giống, nhưng không giống ở chỗ nào, trong lòng họ cũng không rõ.

Người duy nhất rõ ràng chỉ có Trấn Nguyên Tử, vì y cũng là người của Thần Đạo, có thể cảm nhận lúc này Hậu Thổ tu luyện không phải Tiên Đạo.

Từ khi thân thể nàng bắt đầu được tạo ra, trong thân thể nàng tràn đầy khí tức pháp tắc Thần Đạo, có thể nói Hậu Thổ là người của Thần Đạo.

Từ nay không còn bất kỳ quan hệ nào với Tiên Đạo, tu vi của nàng

cũng không phải Thánh Nhân, mà là cảnh giới Thần Đế trung kỳ trong Thần Đạo!

Đối với điều này, Trấn Nguyên Tử cũng vô cùng vui mừng, đồng thời, trong lòng y càng thêm kính nể Thần tôn, không hổ là Thần tôn a!

Chẳng lẽ đã theo bước Hồng Quân hợp đạo sao?

Không chỉ Trấn Nguyên Tử và các đệ tử Thần Đạo vui mừng, mà mấy vị Thánh Nhân khác lại phiền muộn trong lòng.

Cũng không khỏi, Hậu Thổ trực tiếp công đức thành Thánh, hẳn là đã đạt được bao nhiêu công đức a?

Luân Hồi do Hậu Thổ hóa thành rốt cuộc quan trọng đến mức nào?

Thánh Nhân nhất niệm thiên cơ, cũng đều cảm thấy U Minh Địa Ngục có thể sau này sẽ là nơi vô cùng quan trọng trong Hồng Hoang.

Hậu Thổ trong khoảnh khắc tân sinh, đã hiểu rõ mọi chuyện, có một số điều nàng cũng đã hiểu ra.

Vì sao một khi hóa Luân Hồi, Hậu Thổ không còn là Vu tộc.

Luân Hồi thực sự quá quan trọng, cần một người với công tâm để chủ trì mới được.

Vu tộc trừ mấy vị ca ca tỷ tỷ của nàng, còn lại đều không có linh hồn nguyên thần, đến lúc đó sẽ hoàn toàn tiêu tán vào thiên địa.

Không giống như các sinh linh khác của Hồng Hoang, sau khi chết linh hồn bất diệt có thể luân hồi chuyển thế.

Vì vậy, dù tư tâm muốn giúp Vu tộc, Hậu Thổ khoảnh khắc đó cũng không biết phải giúp Vu tộc thế nào.

Như vậy, đối xử với các sinh linh khác cũng công bằng rồi.

Sau khi được tái tạo, quả nhiên giống như Thần tôn đã nói, giống

như Hồng Quân hợp đạo, thân hợp Minh Giới, Thánh Nhân Minh Giới.

Tuy liên kết với bản nguyên vĩ lực của Minh Giới, nhưng dường như vì pháp tắc Thần Đạo, Hậu Thổ phát hiện nàng có thể tùy ý bước ra khỏi Minh Giới.

Sau đó, Hậu Thổ lại chấn hám phát hiện, hóa ra thế giới không chỉ có Hồng Hoang to lớn như vậy, mà còn có ức vạn vạn vô số tiểu thế giới.

Thậm chí còn có ba ngàn đại thế giới do Thiên Đạo nắm giữ, mới tạo nên một Hồng Hoang viên mãn, định hướng tương lai.

Không, điều đó cũng một lần nữa chứng minh tầm quan trọng của U Minh Giới, hóa ra U Minh Giới cũng là trạm trung chuyển của tam thiên thế giới.

Vô số chúng sinh trong tam thiên thế giới sau khi chết cũng sẽ đầu nhập vào Hoàng Tuyền Hà, tiến hành tân sinh, Luân Hồi.

Toàn bộ U Minh Giới đã vượt quá dự kiến của nàng, thật sự rất lớn, rất lớn.

Có vô số linh hồn tồn tại giống như vậy, là sau khi sinh linh Hồng Hoang hoàn toàn bị diệt, bản nguyên sẽ tiêu tán vào Hoàng Tuyền.

Sau đó trở thành những quỷ mị không có linh trí, phiêu đãng khắp nơi, tự giết chóc, thôn phệ, cứ thế tuần hoàn cho đến khi linh trí mới được khai mở.

Khác với những quỷ tu, yêu ma quỷ quái, dù tu vi Chuẩn Thánh, cũng sẽ không có ký ức tiền thế, có thể bắt đầu lại từ đầu.

Không giống như các sinh linh Hồng Hoang thông thường sau khi chết, chỉ cần linh hồn không hoàn toàn tiêu diệt, có thể chuyển thế trọng sinh, chỉ cần tu vi đạt đến cấp độ Chuẩn Thánh sẽ có ký ức tiền

thế.

Ngoài ra, còn có những minh ngộ và bí mật khác, trong đó bao gồm kế hoạch của Hoàng Thiên Thần tôn.

Nhưng Hậu Thổ còn có những chuyện quan trọng phải làm, một số chuyện chỉ có thể sau này từ từ cảm ngộ.

Sau khi thân thể được tái tạo, Hậu Thổ tồn tại như một Thánh Nhân Minh Giới.

Chỉ thấy chư thiên hình chiếu, Hậu Thổ bắt đầu hiển hiện thần uy vô tận.

"Một khi hóa Luân Hồi, Hậu Thổ không còn là Vu tộc.

Tổ Vu Hậu Thổ đã thành mây khói, ta nay là Thần Đạo Bình Tâm Nương Nương!" Một tiếng lời thề cáo thị Hồng Hoang truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, Hồng Hoang cũng đột nhiên chấn động.

"Bình Tâm đạo hữu đại từ đại bi, Ngô không bằng." Đồng là đệ tử Thần Đạo, Trấn Nguyên Tử cảm thán.

Lời của Hậu Thổ "Hậu Thổ không còn là Vu tộc" cùng với khoảnh khắc Hậu Thổ kiên quyết hóa thân Luân Hồi, không ai trong Hồng Hoang không kính nể.

Cộng thêm bản thân là người của Thần Đạo, người của Thần Đạo không thân như huynh đệ, nhưng mỗi một đệ tử Thần Đạo đối xử với đối phương đều như huynh đệ.

Không có quá nhiều ràng buộc, cho nên Trấn Nguyên Tử đi đầu hiện pháp thân, thân Thần Đạo Thần Đế của y kính bái đối với Hậu Thổ.

"Hít!" Hành động của Thánh Nhân Trấn Nguyên Tử, khiến toàn bộ Hồng Hoang đều rơi vào chấn hám, một lạy của Thánh Nhân không

đơn giản, một người có thể chịu đựng được hay không lại là một chuyện khác.

Nhưng hiển nhiên, Bình Tâm Nương Nương xứng đáng nhận, Thánh Nhân Trấn Nguyên Tử cúi mình, hiển nhiên không có một chút ảnh hưởng nào đến nàng.

Sau đó… "Bình Tâm đạo hữu đại từ đại bi, Ngô đương nhiên không bằng." Nữ Oa trong Oa Hoàng Thiên cũng tương tự như vậy, pháp thân cúi mình trước nàng.

Cúi mình một lạy đối với Bình Tâm, cảm tạ sự nhân từ của nàng, cảm tạ sự dũng khí của nàng, cảm tạ sự cống hiến của nàng.

Cần biết trong Lục Đạo Luân Hồi, có Nhân Đạo, đây là nơi mà Nữ Oa cần cảm tạ nhất.

Hành động của Thánh Nhân Nữ Oa, không nghi ngờ gì đã gia tăng thần uy của Hậu Thổ.

Chương 590

Quả nhiên, mấy vị Thánh Nhân khác cũng tương tự.

Họ cũng có một sự chỉ dẫn vô danh, cần phải cảm tạ Hậu Thổ, đồng thời trong lòng tự thẹn không bằng, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn kiêu ngạo cũng vậy.

"Bình Tâm đạo hữu đại từ đại bi, Ngô không bằng!" Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử.

"Bình Tâm đạo hữu từ bi vô lượng, Ngô không bằng!" Thượng Thanh Thánh Nhân Thông Thiên.

"Bình Tâm đạo hữu đại nhân đại từ, Ngô không bằng!" Ngọc Thanh Thánh Nhân Nguyên Thủy.

"Bình Tâm đạo hữu đại từ đại bi, Ngô không bằng!" Tây Phương Thánh Nhân Tiếp Dẫn.

"Bình Tâm đạo hữu đại từ đại bi, Ngô không bằng!" Tây Phương Thánh Nhân Chuẩn Đề.

Nhất thời, tất cả các Thánh Nhân đều cúi mình trước Bình Tâm.

Người có thể nhận được lễ ngộ như vậy, chỉ có Thần tôn Hoàng Thiên và Đạo Tổ Hồng Quân.

Nhưng sau này Minh Giới chi chủ Bình Tâm Nương Nương, thuộc về vị thứ ba.

"Oanh long long!" Lúc này, toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đều bắt đầu quỳ bái, dưới sự chỉ dẫn của Thiên Đạo, sự chỉ dẫn của Thần tôn, bị sự từ bi của Bình Tâm Nương Nương thuyết phục.

Bình Tâm trong lòng cũng một trận kiêu ngạo, Thần tôn đã thực

hiện tất cả những gì đã hứa với nàng.

Đợi khi thành công, Thánh Nhân cúi mình, chúng sinh quỳ lạy, những điều này đều đã thực hiện.

Quan trọng nhất là đã gia nhập Thần Đạo, tương đương với việc ngày càng gần Hoàng Thiên hơn, Bình Tâm trong lòng vô cùng vui mừng.

"Tạ chư vị đạo hữu." Bình Tâm tuy trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng trên mặt lại không biểu hiện hỉ nộ, đồng thời cảm tạ lễ ngộ của mấy vị Thánh Nhân.

Sau đó, Bình Tâm cúi mình một lạy đối với Hoàng Thiên: "Vãn bối, tạ Thần tôn tiền bối chỉ điểm chi ân." "Thiện!" Hoàng Thiên gật đầu, sau đó đại thủ vung lên, chỉ thấy trong tay y xuất hiện thêm năm bản kinh thư, Hoàng Thiên bắt đầu thi triển kế hoạch.

"Năm bản kinh thư, là những thư tịch bản tôn toàn lực thôi diễn, đây là kinh thư tối cao của Minh Giới, ban tặng cho nàng!" Năm bản kinh thư, là trọng bảo của Minh Giới, có thể độ hóa tất cả chúng sinh, có tác dụng cảm hóa, Luân Hồi, dẫn dắt, linh hồn, trấn quỷ, v.v.

"Tạ Thần tôn!" Bình Tâm có thể cảm nhận, năm bản kinh thư vô cùng quan trọng đối với Minh Giới.

Quả nhiên, sau khi Bình Tâm tiếp nhận năm bản kinh thư, thần quang của năm bản kinh thư hiện lên, vô tận Minh Giới phát ra tiếng reo hò không tiếng động.

Kinh thư siêu thoát, cũng là điển tịch tối cao.

Sau đó năm bản kinh thư hóa thành đạo văn, ấn khắc lên năm cây trụ đá trong điện của Bình Tâm.

Kinh thư cũng xảy ra biến hóa, trực tiếp hóa thành năm viên châu bao quanh, được Bình Tâm đeo trên tay.

“Một khi hóa Luân Hồi, Hậu Thổ không còn là Vu tộc.

Ngày nay liền là Thần Điện Thần Đạo Minh Thần Cung, cung chủ: U Minh Đế Tôn Chí Thiện Luân Hồi Bình Tâm Nương Nương!” Hoàng Thiên lời vừa dứt, trên bảo điện của Bình Tâm, trên bảng viết: U Minh Đế Tôn Chí Thiện Bình Tâm Điện.

Đây là do Hoàng Thiên tự mình khắc.

“Đệ tử Thần Đạo Bình Tâm tạ Chí Cao Vô Thượng, Đạo Đức Thần Tôn!” Hoàng Thiên đại diện cho Thần Đạo, cấp cho nàng đạo hiệu, mở đầu bằng “Chí Thiện”, là một vinh dự to lớn.

Sau này khi Thánh Nhân xuất hiện, những người khác trong Hồng Hoang nhìn thấy nàng đều phải mở miệng tôn xưng U Minh Đế Tôn Chí Thiện Luân Hồi Bình Tâm Nương Nương.

“Ngô là chủ nhân tối cao pháp tắc Thần Đạo Hoàng Thiên, đồng thời là chủ nhân tối cao Thần Điện, cũng là Thần tôn vô thượng của Hồng Hoang.

Ngày nay lời Ngô truyền khắp Hồng Hoang, Thần Điện khai sáng Minh Thần Cung.

Người có ý muốn gia nhập Thần Điện, bản tôn đặc biệt lập một trận pháp.” “Đây là Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận, có năng lực luyện tâm, kiên hồn.

Phàm là người thông qua trận pháp này, có thể nhập Thần Đạo, có thể gia nhập Thần Điện Minh Thần Cung, mới có thể trở thành Minh Thần Quân, có thể tu hành Minh Thần Quyết do bản tôn tự mình sáng tạo, có thể thông đạt Thần Vương sơ kỳ.” Lời vừa dứt, một đạo thần lực truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, chỉ thấy một đại trận bàng bạc tràn đầy pháp tắc Thần Đạo xuất hiện trong U Minh Giới.

Vô số sinh linh Hồng Hoang nhìn thấy điều này, trong lòng cũng vô

cùng mừng rỡ, có thể gia nhập thế lực Thần Tôn, không còn là mơ nữa sao?

Cần biết rằng, Thần Đạo là thế lực của Thần Tôn, nếu đã gia nhập Thần Điện, bước vào Thần Đạo, thì há chẳng phải không cần lại trải qua Thiên Địa Lượng Kiếp nữa sao?

Trải qua Thiên Địa Lượng Kiếp, mọi người cũng sẽ không vì trên thân dính quá nhiều nhân quả mà vẫn lạc sao?

Mọi người có thể tu hành Minh Thần Quyết do Thần Tôn sáng tạo, tuy nhiên không biết Thần Vương là cảnh giới gì, nhưng chỉ nghe cái tên thôi đã cảm thấy một loại chỉ dẫn bùng phát trong tâm.

Một số sinh linh Hồng Hoang không biết Thần Điện đều đã phấn khích như vậy, thì càng khỏi phải nói đến những sinh linh từ thời Hoang Cổ, Thái Cổ sống sót đến nay.

Cần biết Thần Vương đại biểu cho, à không, đại biểu cho Đại Năng cấp Chuẩn Thánh!

Những sinh linh cổ xưa đó đều muốn sớm gia nhập Thần Điện, nhập Thần Đạo, nhưng tiếc là vẫn luôn không có cơ hội.

Nhưng giờ đây, cơ hội đã đến, mọi người có thể một lần nữa thấy Thần Điện chiêu mộ sinh linh.

Hàng vạn sinh linh như thể không cần mạng xông vào đại trận.

Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận giống với trận pháp từng dùng khi chiêu mộ Hải Thần Quân, chỉ là, khi chiêu mộ Hải Thần Quân thì trong Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận có Linh Minh Dựng Hải Quyết do Hoàng Thiên sáng tạo.

Nhưng trong một tọa Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận lại không có Linh Minh Dựng Hải Quyết mà là Minh Thần Quyết mới do Hoàng Thiên sáng tạo.

Để chiêu mộ Minh Thần Quân thì đương nhiên phải dùng công pháp có ích cho Minh Thần Quyết mới là thích hợp nhất.

Sau đó lại vạn năm thời gian, trong một khoảng thời gian đó, trọn vẹn ức vạn sinh linh đã xông vào Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận.

Trong Hỗn Nguyên Nhất Khí Đại Trận, họ được luyện tâm, được hóa hình, bỏ Tiên Đạo, nhập Thần Đạo, hiểu rõ tất cả về Thần Đạo, hiểu rõ tất cả về Thần Điện.

"Bình Tâm, ức vạn sinh linh đã gia nhập Minh Thần Cung rồi, về sau sẽ là Minh Thần Quân, Bản tôn sẽ phái thiên vạn Đại La Thần cùng bách vạn Thần Vương gia nhập Minh Thần Cung, còn về Minh Thần Quân thống lĩnh, cứ để ngươi định đoạt đi!" Hoàng Thiên bố trí tất cả, sau đó Thần Điện triệt để chưởng khống Tinh Không, Hải Dương, Đại Địa, U Minh và các nơi khác.

"Tạ Thần Tôn." Bình Tâm lúc này cũng đang tiêu hóa tất cả về Thần Điện, bao gồm cả những chuyện từng xảy ra với Thần Điện.

Càng tiêu hóa, nàng càng chấn kinh, Bình Tâm lúc này cảm thấy tam quan của mình sắp bị lật đổ.

Từng nghĩ Thần Tôn hẳn là có một thế lực bàng đại, nhưng không ngờ lại có một thế lực cường đại đến thế.

Lại qua rất lâu sau, chỉ thấy Thần Uy của Hoàng Thiên mênh mông, một loại uy áp khiến Thiên Địa thần phục càn quét.

Chương 591

Với điểm này, các Đại Năng Thánh Nhân vô cùng quen thuộc, xem ra lại có đại sự kiện xuất hiện.

"Minh Giới địa vực chưa viên mãn, sinh linh trước khi chết còn có nhân quả.

Kẻ có Công Đức gia thân, luân hồi có phúc báo; kẻ có tội ác gia thân, sau khi chết nên chịu trừng phạt.

Vì vậy, Bản tôn ra lệnh: Quỷ Môn Quan, hiện!" Hoàng Thiên quát lớn một tiếng, chỉ thấy tòa kiến trúc toàn thân u tối bỗng nhiên lóe lên u quang màu xanh lục, phía trên hiện ra ba đại tự: Quỷ Môn Quan!

"Đây chính là Quỷ Môn Quan của U Minh Giới.

Kẻ nhập Quỷ Môn Quan, liền chặt đứt mọi duyên nợ với kiếp trước.

Từ nay về sau, bị xóa tên khỏi Hồng Hoang, tân sinh ở Minh Giới.

Không được lưu luyến, không được quay đầu, không được vi phạm!" "Quỷ Môn Quan, lập!" Một tiếng lệnh hạ, Quỷ Môn Quan khổng lồ bắt đầu khế hợp với toàn bộ Minh Giới, như thể hóa thân thành một Linh Bảo cường đại.

Lúc này Hoàng Thiên vẫn đang tiếp tục!

"Đây là Hoàng Tuyền, đây là Cầu Nại Hà.

Nại Hà, chìm đắm thân mình; một cái nhìn cuối cùng, quên đi tất cả.

Nại Hà, vô Nại Hà, hà tất vấn Nại Hà?" Cầu Nại Hà và Hoàng Tuyền vừa lập xong, chỉ thấy Bình Tâm vừa phân thần, một lão bà

xuất hiện trên Cầu Nại Hà.

Trước mặt nàng xuất hiện một cái nồi cổ phác, bên trong đang nấu một thứ canh màu xanh lục.

Người này chính là Vong Bà, thứ canh trong nồi đó chính là Vong Bà Thang có thể làm quên đi tất cả.

"Đây là Tam Sinh Thạch.

Thế nào là Tam Sinh?

Một kiếp trên, một kiếp này, một kiếp dưới, chia ra: Tiền Thế, Kim Thế, Hậu Thế.

Tam Sinh Thạch có thể nhìn thấy quỹ tích của Tam Sinh." Những gì Hoàng Thiên làm, tự nhiên từng bước hoàn thiện chức năng của toàn bộ Luân Hồi Địa Ngục.

"Đây là Thập Bát Giới, tức Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Kẻ có Công Đức, làm việc thiện, thì phúc báo gia thân.

Kẻ có nhân quả, làm việc ác, tự nhiên phải chịu trừng phạt." "Thập Bát Địa Ngục dùng để trừng phạt những kẻ đời trước tội ác nhân quả thâm sâu.

Phàm những kẻ làm việc ác, đều không thể thoát khỏi việc chịu phạt ở đây.

Sinh linh dưới Chuẩn Thánh đều không thể tránh khỏi." "Thập Bát Tầng Địa Ngục, phân biệt: Tầng thứ nhất Cắt Lưỡi Địa Ngục, Tầng thứ hai Kéo Cắt Địa Ngục...

Tầng thứ tám Băng Sơn Địa Ngục...

Tầng thứ mười hai Xuân Cữu Địa Ngục...

Tầng thứ mười lăm: Trách Hình Địa Ngục...

Tầng thứ mười tám Đao Cưa Địa Ngục.” Mỗi một tầng địa ngục do Hoàng Thiên bố trí đều khiến sinh linh Hồng Hoang đổ mồ hôi lạnh, cũng quá tàn khốc rồi, chết rồi cũng không có kết cục tốt.

Mọi người nhìn thấy điều này, cố gắng tránh làm việc ác và dính nhân quả đi, nếu không chết rồi sẽ phải chịu nhiều trừng phạt như vậy.

“Thập Bát Tầng Địa Ngục cần Thập Bát Phán Quan, Thập Đại Diêm Vương.

Bình Tâm, ngươi có thể chọn người từ bộ lạc Vu Tộc trước đây để trấn giữ.

Nhưng phải ghi nhớ, Vu Tộc một khi đã nhập Minh Giới Địa Ngục, thì không còn là Vu Tộc nữa.

Từ nay về sau, họ sẽ là người của Thần Đạo, một thành viên trong U Minh Quân.” “Vâng!” Nghe lời Hoàng Thiên, trong lòng Bình Tâm vô cùng cao hứng.

Lời của Thần Tôn đang gợi ý rằng Vu Tộc có thể gia nhập Thần Đạo.

“Trấn Nguyên Tử!” “Đệ tử tại!” “Bản tôn phong Đệ Tam Thi của ngươi sau này là Phong Đô Đại Đế, trấn giữ Thập Bát Địa Ngục, hiệp trợ Bình Tâm chưởng quản Luân Hồi Địa Ngục.

Trách nhiệm trọng đại, ngươi phải dốc toàn lực.” “Đệ tử tuân mệnh!” Chỉ thấy trong Nguyên Thần của Trấn Nguyên Tử, xuất hiện một nam tử, người này chính là Phong Đô Đại Đế sau này.

Sau khi bái kiến Hoàng Thiên, lại bái kiến Bình Tâm.

Sau đó, hắn giơ Minh Thư, một đạo quang mang lóe lên, Minh Thư biến hóa, hiện ra mười tám cuốn Sổ Sinh Tử, dùng để mười tám Phán Quan sử dụng chưởng quản.

Cảnh tượng trước mắt khiến vô số Đại Năng và chư Thánh Nhân ở Hồng Hoang đều một trận hâm mộ, U Minh Địa Ngục bây giờ không kém gì Thiên Đình.

Nhưng điều hay là U Minh Địa Ngục là địa bàn của Thần Đạo, cũng là địa bàn của Hoàng Thiên Thần Tôn, rõ ràng sau này sẽ không có ai có thể chiếm hữu Địa Ngục.

Địa Ngục cũng sẽ không trở thành địa bàn tranh giành của người khác, dù sao Hồng Hoang cũng không có ai dám cướp địa bàn của thuộc hạ Thần Tôn tiền bối.

Nhưng Thiên Đình thì khác rồi, Thiên Đình là địa bàn của Yêu Tộc, không có bất kỳ quan hệ nào với Thần Tôn tiền bối.

Tuy Thần Tôn tiền bối là người đứng sau thúc đẩy Thiên Đình, nhưng Thần Tôn tiền bối cũng không nói rằng chúng sinh Hồng Hoang không thể tranh đoạt địa bàn Thiên Đình.

"Minh Thư Sổ Sinh Tử là một trong hai Linh Bảo từng thuộc về U Minh Giới.

Nó được chia thành mười tám cuốn Sổ Sinh Tử giả và một Linh Bảo Tiên Thiên Cực Phẩm Sinh Tử Bạc.

Cuốn Sổ Sinh Tử chính và Phán Quan Bút sẽ giao cho Phong Đô Đại Đế chưởng quản.

Cuốn sách này khắc tên tất cả các sinh linh dưới Chuẩn Thánh.

Dưới Đại Năng Chuẩn Thánh, một nét bút có thể gạch tên sinh tử, sinh tử chỉ trong một niệm!" Lời này vừa dứt, đã khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi không ít, pháp bảo này thật sự quá mạnh, có hơi quá đáng rồi đấy.

Nếu nhìn ai không thuận mắt, chỉ cần gạch tên người đó trên Sổ Sinh Tử, thì há chẳng phải người đó sẽ chết?

Sau Sinh Tử Bạc, Hoàng Thiên trực tiếp lấy ra một cây bút lớn màu đen sẫm.

Mọi người nhìn thấy, Linh Bảo này chẳng phải là một trong hai Linh Bảo từng xuất thế cách đây không lâu sao?

Chương 592

Linh Bảo Sinh Tử Bạc kia, lại có thêm một cây bút, e rằng đó chính là Phán Quan Bút mà Thần Tôn tiền bối đã nói chăng?

"Đây là Luân Hồi Bút, còn gọi là Phán Quan Bút, là Chí Bảo của Minh Giới.

Phối hợp với Sổ Sinh Tử, kẻ dưới Chuẩn Thánh, có thể một nét bút đoạn sinh tử, một nét bút đoạn âm dương!" "Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, các ngươi ở đâu?" Hoàng Thiên vung tay lớn, chỉ thấy Phán Quan Bút chia làm bốn.

"Thần Tôn, vãn bối tại đây!" Thông Thiên, Tiếp Dẫn và những người khác đáp lời.

"Luân Hồi Bút chia làm bốn, cần bốn người hiệp trợ Phong Đô, quản lý Thưởng Thiện Ti, Phạt Ác Ti, Âm Luật Ti, Tra Sát Ti.

Các ngươi có thể phong cho bốn đệ tử dưới trướng chức vị này, nhưng cần ghi nhớ, bốn người này phải có tấm lòng lương thiện, chính trực công chính, thưởng phạt phân minh, không được tư lợi làm trái pháp luật, không được phân biệt đối xử..." Hoàng Thiên lấy ra chức vị Tứ Đại Phán Quan, lần lượt chia cho bốn người Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Lão Tử.

Hoàng Thiên làm như vậy là vì có thể từ tay bốn người này mà thu hút một nhóm nhân tài gia nhập Thần Đạo.

Mặc dù nhìn có vẻ là lợi ích, nhưng một khi đã gia nhập Địa Ngục, thì sẽ trở thành người của Thần Đạo.

Cho nên, tuy Lão Tử, Thông Thiên và những người khác có thể chia sẻ một phần khí vận Địa Ngục, nhưng lại sẽ mất đi bốn vị môn

nhân, đồng thời mất đi một chút khí vận giáo phái.

Hoàng Thiên đương nhiên sẽ không để họ thực sự chưởng quản chức vị Tứ Đại Phán Quan.

Bây giờ chỉ là muốn trước tiên kiếm chút khí vận từ Tứ Đại Giáo Phái.

Đợi có nhân tài rồi, cuối cùng Hoàng Thiên sẽ phế bỏ họ, khi đó mới thực sự tuyển chọn ra Tứ Đại Phán Quan công chính chân chính, nhân tộc là lựa chọn tốt nhất.

"Ghi nhớ, chức vị Phán Quan vô cùng quan trọng.

Việc phán xét trong Địa Ngục phải công bố công chính, điều đó là quan trọng nhất.

Các ngươi hãy ghi nhớ kỹ!" Cái gọi là không dạy dỗ mà giết hại là sai lầm, giống như Hoàng Thiên đã nói với Đế Tuấn khi trừng phạt mười Tiểu Kim Ô lúc trước vậy.

Hoàng Thiên đã giáo huấn, nếu còn tái phạm sai lầm, thì không thể thu hồi được nữa, khi đó không phục cũng không được.

"Vâng, Thần Tôn tiền bối!" Tứ Thánh không nói nhiều, cảm thấy đây là một việc tốt.

Làm như vậy có thể chia sẻ một chút khí vận Địa Ngục, tuy sẽ tổn thất một môn nhân, nhưng rất đáng giá.

Bốn Phán Quan được phân phong xong, Hoàng Thiên lại nói: "Hồng Hoang có Ngưu Đầu, Mã Diện hai tộc.

Hai tộc này sinh ra ở vùng đất hiểm ác, có thiên phú thần thông, giỏi tu luyện linh hồn, cũng tu hành Mê Huyễn Pháp Tắc, lại giỏi thượng thể Thiên Tâm, có thể đảm nhiệm chức vụ ở Minh Giới, chuyên quản việc thu thập u hồn tan rã trong thế gian, tiếp dẫn những

sinh linh sắp chết.

Hai tộc các ngươi có nguyện ý không?" Một câu nói của Hoàng Thiên, như thể Thiên Đạo truyền thừa, trong khoảnh khắc đã được truyền bá trong các tộc Ngưu Đầu và Mã Diện.

Trong mắt hai tộc Mã Diện và Ngưu Đầu, nhiệm vụ mà Thần Tôn tiền bối ban cho này, là một loại nhiệm vụ có thể vĩnh viễn bảo tồn tộc quần không diệt.

Huống hồ, nếu làm như vậy, họ có thể thoát khỏi vùng đất hiểm ác, lại có thể gia nhập Thần Đạo, đó chẳng phải là chuyện tốt nhất sao.

"Mã Diện nhất tộc, bái tạ Thần Tôn.

Ngô đẳng nhất tộc nguyện vĩnh sinh vĩnh thế cung phụng Thần Tôn, cung phụng Bình Tâm Nương Nương." "Ngưu Đầu nhất tộc, bái tạ Thần Tôn.

Ngô đẳng nhất tộc nguyện vĩnh sinh vĩnh thế cung phụng Thần Tôn, cung phụng Bình Tâm Nương Nương." "Hoa lạp!..." Dưới sức mạnh của Thần Đạo Pháp Tắc, khi hai tộc đồng ý, một trận trời đất quay cuồng, hai tộc nhân Ngưu Đầu Mã Diện lập tức bị chuyển dời đến U Minh Giới.

Trong tay hai tộc này, có sự biến hóa do Thiên Đạo ban cho, gồm Khốc Tang Bổng, Truy Hồn Liên, Câu Hồn Lưỡi Hái và các quỷ vật khác bên mình.

Không cần người khác nói, trong truyền thừa họ đã biết tất cả trách nhiệm sau này.

Có thiên phú thần thông mới, họ có thể chuyển di bằng ý niệm, có thể xuyên toa Hồng Hoang và Tam Thiên Thế Giới sau này, càng có thể như thần giáng lâm đến mọi nơi sinh linh tồn tại, nơi sắp chết.

Lúc đó, một số quy định pháp tắc khác của U Minh Giới, Hoàng Thiên đều ban phát ra.

Cuối cùng, U Minh Giới chấn động một trận, giờ phút này tổng thể đã đạt đến viên mãn.

Đương nhiên còn có một số điều cần từ từ, nhưng lúc này thì toàn bộ đã có thể vận chuyển.

Sau khi Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi, tất cả u hồn tan rã trong Hồng Hoang bắt đầu tụ tập về nơi Luân Hồi.

Lúc này Minh Hà, người vẫn luôn ở trong vòng xoáy, cuối cùng cũng hiểu rõ, đây là một chuyện tốt, toàn bộ Luân Hồi Lục Đạo có A Tu La Chi Đạo, có thể cung cấp khí vận và công đức cho mình.

Chẳng trách Thần Tôn tiền bối lại tặng cho mình một trường cơ duyên, thì ra là như vậy.

Trong lòng Minh Hà cũng không khỏi cảm tạ Thần Tôn.

Mấy vị Đại Thánh Nhân lúc này cũng đã trở về, bắt đầu lựa chọn nhân tuyển Phán Quan trấn giữ Luân Hồi Địa Ngục.

Cũng có chút khó xử, người được phái đến Luân Hồi Địa Ngục, thiên phú không thể quá kém, mà cũng phải là loại thượng đẳng.

Nhưng, cứ thế mà đưa đi một nhân tài thượng đẳng, trong lòng cũng có chút không cam lòng.

Vì vậy, trong một thời gian, Tứ Đại Thánh Nhân đều ở trong trạng thái do dự, trong lòng không biết nên lựa chọn thế nào.

Lúc này, một mặt khác, do Luân Hồi Hồng Hoang xuất hiện, Tam Thiên Thế Giới được chưởng khống giữa Thiên Địa, cuối cùng bắt đầu đi vào con đường diễn hóa nhanh chóng.

Hoàng Thiên phát hiện, một số linh hồn ở Hồng Hoang lúc này, lần

đầu chuyển thế, không hoàn toàn chuyển thế vào các tiểu thế giới kia, hẳn là bước đầu thôn tính của Thiên Đạo đã bắt đầu.

Để những sinh linh của tiểu thế giới, tất cả hồn phách được Hồng Hoang Bản Nguyên dựng dục, chỉ cần những sinh linh đó đạt đến một cơ sở nhất định, có thể chiếm cứ trên năm phần mười khí vận của một phương thế giới, sau đó có thể bị Thiên Đạo thôn tính dung hợp vào trong thế giới Hồng Hoang.

Do Thiên Địa triệt để viên mãn, toàn bộ Hồng Hoang cũng xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Linh Khí Thiên Địa bắt đầu xuất hiện hạn chế và cấm cố.

Một số nơi vốn có linh khí sung túc, linh khí ở đó trở nên càng nồng đậm hơn.

Một số nơi vốn là nơi tụ tập của sinh linh tu vi thấp, linh khí cũng trở nên càng mỏng manh hơn.

Thiên Đạo diễn biến, vận chuyển tối cao, ngay cả Hồng Quân cũng không thể chưởng khống.

Giống như bây giờ Hồng Hoang dường như đột nhiên trở nên lớn hơn, một số nơi linh khí sung túc, linh khí trở nên càng sung túc hơn.

Giống như nơi thần tiên cư trú vậy.

Chương 593

Một số nơi linh khí mỏng manh, sinh linh tu vi thấp, linh khí trở nên càng mỏng manh hơn.

Giống như Phàm Gian sau này vậy, không phải là sự cấm cố và ngăn cách linh khí đơn thuần, mà có Đại Thế Sở Xu dẫn dắt và diễn biến.

Có lẽ đợi sau này Thiên Đạo tích lũy đủ Bản Nguyên, sẽ xuất hiện cảnh tượng nơi thần tiên cư trú bắt đầu nổi lên, nơi phàm nhân cư trú bắt đầu hạ xuống.

Cuối cùng triệt để trở thành hai thế giới tồn tại, giống như Hồng Hoang sau này tan vỡ, chia thành Tứ Đại Châu và một số Phàm Gian vậy.

Nhưng kiếp này, vì sự tồn tại của Hoàng Thiên, toàn bộ Hồng Hoang không cần phải phân hóa sau khi tan vỡ.

Mà cũng vì thế mà tiến vào một con đường tiến hóa diễn biến khác.

Con đường này, sau này Hồng Hoang, Thiên Giới nổi lên, Phàm Giới chìm xuống, Minh Giới ở dưới cùng.

Khi đó, Tiên Phàm hai giới sẽ bị cách ly triệt để.

Ngay cả sau này thôn tính tiểu thế giới, thì Tiên Giới của tiểu thế giới cũng sẽ dung hợp với Tiên Giới Hồng Hoang, Phàm Giới của tiểu thế giới sẽ kết hợp với Phàm Giới Hồng Hoang.

Khi đó, toàn bộ Hồng Hoang sẽ biến thành một Thiên Địa khổng lồ ba tầng.

Tầng trên cùng là Tiên Giới, trung tâm là Nhân Giới, phía dưới

cùng là Minh Giới.

Loại biến hóa này khiến Hoàng Thiên cảm thấy có chút không thể tin nổi, là một biến hóa mang tính lật đổ, toàn bộ Hồng Hoang xuất hiện như ba tầng không gian.

Ba nơi đó sẽ cùng nhau diễn hóa.

Ngoài ra, rất nhiều Đại Trận chuyển hóa linh khí mà Hoàng Thiên đã bố trí trước đây, cũng sẽ khiến linh khí ở Hồng Hoang lúc này trở nên càng sung túc hơn.

Những linh khí đó sau khi được Chí Cao Thần Đạo Pháp Tắc dẫn dắt, sẽ đi khai phá Hồng Hoang, bởi vì Tam Giới sau này cần phải trở nên lớn hơn.

Vì vậy, giờ phút này, Tứ Hải Chi Cực, vùng đất tối tăm cần được khai thác.

Chí Cao Thần Đạo Pháp Tắc sẽ dẫn dắt những linh khí đó đi khai thác.

Đây là để chuẩn bị cho Tam Giới sau này trở nên lớn hơn, để sau khi Tam Giới lớn hơn, linh khí không bị suy giảm sau khi phân chia đều.

Hoàng Thiên suy diễn phát hiện ra phương thức diễn hóa mới của Hồng Hoang.

Tiên Giới, không phải đơn thuần là Thiên Đình.

Thiên Đình sau này chỉ là một trung tâm trong Tam Giới, chưởng khống xu hướng của Tam Giới.

Thiên Đình chỉ là một kiến trúc trong Tiên Giới.

Nằm trên đỉnh Bất Chu Sơn, nơi cao nhất của Tiên Giới.

Bất Chu Sơn sau này sẽ là trụ chống trời nối liền Tiên Giới, Phàm

Gian và Minh Giới.

Tam Giới có thể chia thành ba tầng thế giới, đều do Bất Chu Sơn hình thành.

Có thể nói Hồng Hoang có một mặt, bây giờ có thêm hai mặt: hai mặt Minh Giới Địa Ngục và Tiên Giới.

Tam Giới trở thành ba tầng, cùng nhau khuếch đại.

Vì vậy, loại biến hóa này ngay cả Hoàng Thiên cũng phải chấn động.

Trong ký ức nguyên quỹ tích của Hoàng Thiên, không có loại biến hóa Tam Giới này.

Những chuyện sau này vẫn có thể bố cục, nhưng hiệu quả hiển thị có thể rất khác biệt.

May mà tu vi của hắn cao, dù biến hóa thế nào, đối với hắn cũng vô dụng. ...Hậu Thổ hóa Luân Hồi, Yêu Tộc có thể vì thế mà vô cùng lo lắng.

Nhưng khi hoàn hồn phát hiện ra, Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi xong, thì không còn là người của Vu Tộc nữa.

Rõ ràng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà Vu Tộc lo lắng nhất giờ đã không còn hoàn chỉnh sao?

Nếu quả thật là như vậy, Yêu Tộc có Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận, Vu Tộc không còn trận pháp đối kháng nữa, há chẳng phải Yêu Tộc sẽ chiếm thượng phong?

Người của Yêu Tộc đều phấn khích, nhưng ở Yêu Tộc Thiên Đình, Đế Tuấn và những người khác lại không vì phấn khích mà mất đi lý trí.

Có thể nói Đế Tuấn kiếp này dưới ảnh hưởng của Hoàng Thiên đã

thay đổi rất nhiều.

Trừ việc là một người cha thất bại, những mặt khác đều không có gì đáng chê trách.

“Chư vị, Hậu Thổ hóa Luân Hồi, cơ hội của ta đã đến rồi!

Vu Tộc không còn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận của ta!

Nhưng ta vạn lần không thể kiêu ngạo tự mãn.” “Đế Tuấn nói đúng.

Bình Tâm nương nương tuy là người của Thần Đạo ta, nhưng ký ức của nàng vẫn còn giữ lại.

Cho nên ta vạn lần không thể ép nàng, nếu không nàng sẽ xuất thủ.

Điểm này ta cần phải cẩn thận.” Lôi Thần nói.

“Đúng vậy, ngoài điều đó ra, Bình Tâm nương nương lần này thu được nhiều Công Đức như vậy, Thần Tôn tiền bối lại tự mình xuất thủ trợ lực.

Ta không tin Vu Tộc lại không đưa ra điều kiện với Thần Tôn.

Thần Tôn tiền bối một lòng vì công, vì Hồng Hoang viên mãn, khẳng định sẽ đáp ứng những yêu cầu hợp lý mà Vu Tộc đưa ra.” Lời Phục Hy vừa dứt, mọi người rơi vào trầm mặc.

Trong lòng cũng biết, Vu Tộc nhìn có vẻ không còn đại trận, nhưng dưới sự giúp đỡ của Thần Tôn tiền bối, có khả năng sẽ có thủ đoạn sát thủ mới.

Vì vậy, điểm này cần chú ý.

Điều quan trọng nhất là Hồng Hoang bây giờ không hề đơn giản.

Chương 594

Không chỉ Vu Yêu hai tộc, trong đó còn có Nhân Tộc và các giáo phái khác.

Những người này đều đang rình rập.

Yêu Tộc và Vu Tộc một khi để lộ sơ hở, đám gia hỏa hung tàn kia khẳng định sẽ lập tức xông lên.

Vì vậy, cục diện Hồng Hoang lúc này vẫn vô cùng phức tạp.

"Mọi người có phát hiện không, Bình Tâm Nương Nương sau này chưởng quản Minh Giới, sinh linh Thiên Sinh Địa Dưỡng ngày càng hiếm rồi.

Điều này chắc hẳn mọi người đều đã chú ý đến phải không?" Lời Lôi Thần nói ra, mọi người có mặt đều hiểu rằng, U Minh Địa Ngục sau này tuyệt đối là nơi quan trọng nhất của Hồng Hoang.

Ngay cả Thiên Đình cũng không sánh bằng U Minh Giới.

Cần biết Luân Hồi Địa Ngục, kết thúc rồi lại bắt đầu, chính xác hơn, là một trạm trung chuyển.

Có trạm trung chuyển này, Vu Tộc sẽ có thêm nhiều thủ đoạn kiềm chế Yêu Tộc.

May mà phán xét Luân Hồi Địa Ngục có quy củ do Thần Tôn chế định, ngay cả Vu Tộc cũng không dám tùy tiện làm càn.

Cần biết Luân Hồi Địa Ngục bây giờ đã là địa bàn của Thần Điện, trong đó tuy có chút quan hệ với Vu Tộc, nhưng quan hệ cũng không lớn.

Đúng là như vậy.

Lời của Lôi Thần cũng khiến mọi người trầm tư một trận: Sinh linh Thiên Sinh Địa Dưỡng ngày càng ít đi, sự ra đời và sinh dưỡng của sinh linh hầu như đều từ cha mẹ sinh ra.

Tuy là Yêu Tộc, nhưng căn cơ của họ không phải.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần, Phục Hy và những người khác đều không phải là Yêu Tộc.

Thiên Sinh Địa Dưỡng, do trời đất sinh ra, tộc nhân vô cùng hiếm có.

Càng như vậy, càng cường đại.

Ví dụ như Tam Túc Kim Ô nhất tộc, chỉ có Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người, thuộc về Thiên Địa Ma Thần, chỉ cùng xưng là Yêu Tộc mà thôi.

Thực ra không phải vậy.

Nhưng, sinh linh Thiên Sinh Địa Dưỡng ngày càng ít đi, chưởng quản Luân Hồi Minh Giới càng trở nên quan trọng hơn.

Trong đó đáng ghét nhất là Yêu Tộc bị định danh là Súc Sinh Đạo, khiến họ vô cùng phẫn nộ.

Súc Sinh là dã thú không có linh trí, chứ không phải loại sinh linh Thiên Sinh Địa Dưỡng này.

Mặc dù tám phần Yêu Tộc đều do súc sinh tạo thành, nhưng cũng có dã thú trợ lực Yêu Tộc.

Dã thú tu luyện thành công, sau khi khai mở linh trí, mới được gọi là Yêu.

Cho nên, Yêu Tộc không bị coi là Súc Sinh Đạo, mà được coi là Tiên Đạo, những người này hiện tại là Tiên Đạo nhân rỗi.

Còn trong lòng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thì coi mình là

nửa đệ tử Thần Đạo, chỉ là họ chưa chính thức gia nhập Thần Đạo mà thôi.

Mà, vị trí của họ không nhất định là sẽ không nhập Thần Đạo, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau một trận trầm mặc, mọi người đều im lặng.

Đế Tuấn liếc nhìn Bạch Trạch vẫn luôn trầm mặc, sau đó hỏi: "Bạch Trạch Yêu Vương, ngươi có cách nhìn gì không?" Nghe lời Đế Tuấn, Bạch Trạch bước tới, lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ, chư vị đại nhân, e rằng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Yêu Tộc và Vu Tộc ta giữ sự kiềm chế, nhưng cũng sẽ có người không muốn thấy hai tộc ta kiềm chế." Nghe lời này, mọi người lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Bạch Trạch nói không sai, trong thế giới Hồng Hoang có không ít người không hy vọng thấy cảnh tượng như vậy.

Trong đó bao gồm cả đám Thánh Nhân kia, họ mong muốn nhất là thấy Vu Yêu hai tộc đại chiến.

Huống hồ, còn có Đại Thế Sở Xu dẫn dắt nữa chứ.

Tất cả mọi người có mặt, đều nhớ hai lần tai nạn của Nhân Tộc.

Nhân Tộc không trải qua hai lần tai nạn đó, Yêu Tộc cũng không, Vu Tộc cũng không, nhưng chúng đã xảy ra.

Đại Thế Sở Xu dẫn dắt, khó mà trốn tránh.

"Bạch Trạch, vậy theo ngươi, ta nên làm gì?" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

"Ta nghĩ điều ta cần làm bây giờ, không phải ta không ra tay thì an toàn vô lo.

Không ra tay cũng phải đề phòng những bất ngờ dưới Đại Thế Sở

Xu.

Cho nên, phải luôn chuẩn bị, luôn chú ý, không chừng đại chiến sẽ xảy ra vào khoảnh khắc tiếp theo." Quả nhiên, Bạch Trạch cũng không làm mọi người thất vọng.

Lời Bạch Trạch nói là những lời mọi người cần nghe.

"Bạch Trạch nói đúng.

Ta giữ sự kiềm chế thật sự vô dụng.

Dưới Đại Thế Sở Xu, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra bất ngờ, không thể ngăn cản.

Cho nên ta nên luôn luôn chuẩn bị.

Tuy bây giờ Vu Tộc nhìn có vẻ yếu hơn ta, nhưng đó lại là khoảnh khắc nguy hiểm nhất." Lời Lôi Thần nói, như tạt một gáo nước lạnh vào đà hân hoan của Yêu Tộc, nhưng cũng đã điểm tỉnh mọi người. ...

Thời gian vội vã, chớp mắt lại năm vạn năm trôi qua.

Không khí áp bức của Hồng Hoang, hôm nay triệt để bùng phát.

Vốn dĩ Mười Đại Kim Ô ở Bắc Hải đã toàn bộ xuất thế.

Chương 595

"Ha ha ha, đạo chỉ dẫn kia thật sự không sai nha, ta thật sự đã trốn thoát rồi." "Đúng vậy, nhiều năm như vậy, suýt nữa thì chết ta rồi!" "Tiểu Thập, nhìn đạo chỉ dẫn kia, ta đi theo!" Mười Tiểu Kim Ô, bao gồm Tiểu Lục Áp, dưới kế sách của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cuối cùng đã trốn thoát khỏi Bắc Hải.

Đương nhiên, chúng có thể trốn thoát là nhờ Hi Hòa.

Hai ngày trước, vì hỷ yến của Hi Hòa, sau một hồi khẩn cầu, Đế Tuấn đã cho phép chúng ra ngoài hai ngày.

Bởi vì trong hai ngày đó, Mười Tiểu Kim Ô đã bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn giăng bẫy.

Chuẩn Đề hóa thành một đạo chỉ dẫn, vẫn luôn dẫn dắt Mười Tiểu Kim Ô.

Giờ đây Mười Tiểu Kim Ô trên đường quay về Bắc Hải đã trốn thoát.

Mười Tiểu Kim Ô đi theo chỉ dẫn bay suốt đường, một lần nữa giáng lâm xuống Đông Phương Đại Lục.

Lúc này, một số Nhân Tộc và Vu Tộc cũng bắt đầu gặp nạn.

Những tiểu gia hỏa hoàn toàn không biết gì về điều này, lại vô cùng phấn khích, cuối cùng thì chúng cũng đã trốn thoát.

Nghiệt duyên đã định, nhân quả bắt đầu che mờ thần trí.

Trước đây chúng còn có chút trí tuệ, nhưng bây giờ lại bị tội nghiệt nhân quả ràng buộc, không còn bao nhiêu lý trí.

"Bọn Vu Tộc đáng chết kia, nghe nói là đại địch của Yêu Tộc ta!

Các vị huynh đệ, ta giết chúng!" Mười Tiểu Kim Ô, trừ Tiểu Lục Áp, chín đứa còn lại đều bị tội nghiệt nhân quả che mờ đôi mắt, đứa nào đứa nấy bắt đầu làm càn không kiêng nể.

Ngay cả Tiểu Lục Áp dù có khí vận và truyền thừa của Lục Áp Đạo Quân khổ sở chống đỡ, nhưng cũng dần dần vì tội nghiệt cường đại tràn ngập thần trí mà bắt đầu trở nên có chút thần trí bất thanh.

"Hô!" Thái Dương Chân Hỏa phun ra, chỉ thấy bộ lạc Vu Tộc trong vùng này lập tức gặp tai ương.

Khi Mười Tiểu Kim Ô phát hiện Vu Tộc không mạnh như mình tưởng, chúng bắt đầu càng thêm phóng túng.

Lúc này, Đế Tuấn trong Yêu Hoàng Điện cũng bỗng nhiên kinh hãi, phát hiện khí vận Yêu Tộc trực tuyến hạ xuống, tội nghiệt màu đỏ thẫm bắt đầu lan tràn lên Khí Vận Chi Long trong Thiên Đình.

Khí Vận Chi Long trước kia từng thánh khiết nhường nào, nhưng lúc này bắt đầu tỏa ra khí tức hung ác tàn sát.

"Không hay rồi!" Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác cũng lập tức cảm ứng được, nhưng phát hiện không thể suy diễn ra bất kỳ tin tức nào.

"Phục Hy, Thái Nhất ở lại Thiên Đình trấn giữ, phòng bị.

Ta và Lôi Thần sẽ đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta đi rồi sẽ quay lại." Đế Tuấn nói xong liền biến mất trong chớp mắt.

Trong Thiên Đình, không phát hiện ra nguyên nhân tội nghiệt nhân quả, vậy chỉ có thể là bên ngoài.

Giờ phút này, Đế Tuấn cũng lập tức nhớ đến mười đứa con của mình, hôm nay là lúc mười đứa chúng quay về Bắc Hải.

Lúc đó e rằng chỉ có vài đứa gặp chuyện thôi, Đế Tuấn vội vàng

hướng về Bắc Hải mà đi.

Nhưng, khi Đế Tuấn còn chưa rời khỏi khu vực phía đông, thân thể kinh hãi mà run rẩy, suýt chút nữa ngã quỵ.

Chỉ thấy một con đường tử thi sinh linh trải dài không thấy điểm cuối, lấp đầy con đường dẫn về Đông Hải.

Nhiệt độ cao chói chang xung quanh vẫn chưa tan đi.

Một vùng đất, như thể bị Thái Dương Tinh nung chảy vậy, trong phạm vi vạn dặm, hầu như không còn một sinh linh nào sống sót.

Khoảnh khắc đó, Đế Tuấn cuối cùng cũng hiểu vì sao khí vận Yêu Tộc lại nhanh chóng hạ xuống, chẳng trách tội nghiệt Yêu Tộc lại sâu đậm.

Nhiều sinh linh chết đi như vậy, hội tụ thành oán niệm vô biên, nguyền rủa Yêu Tộc, Yêu Tộc làm sao lại không bị khí vận hạ xuống chứ?

Có thể nhìn thấy, không thể nhìn thấy, xa đến nhường nào, Đế Tuấn lúc này đều không dám đi xuống nữa.

Hắn nhanh chóng bay về phía đông.

Đi thêm một đoạn nữa là đến Đông Hải, trong lòng hắn càng thêm bất an.

"A, không hay rồi...

Ngô nhi..." Đế Tuấn cũng đột nhiên rùng mình, trong mịt mờ, cảm thụ một trận hoảng loạn trong lòng.

Cần biết tu vi của hắn cao đến nhường nào, loại bất an này tuyệt đối không phải là chuyện tốt, là một loại chỉ dẫn, tuyệt đối sẽ không sai.

Đế Tuấn trong cơn thịnh nộ, không quản được nhiều nữa.

Sau khi nhanh chóng truyền âm về Thiên Đình, hắn vội vàng theo hướng tử thi trải đầy đất, truy tìm Mười Đại Tiểu Kim Ô.

Đế Tuấn càng đi càng hoảng loạn trong lòng, càng đi càng phẫn nộ.

Nhịp tim bất an không chỉ ba lần, điều đó rõ ràng là con của hắn... có khả năng, đã mất đi ba đứa.

Lúc này Đế Tuấn đã quên mất mình đang đi trên một con đường vô tận trải đầy sinh linh.

Lúc đó hắn chỉ muốn nhanh chóng đến chỗ Mười Tiểu Kim Ô, nhưng trong cơn thịnh nộ, hắn phát hiện không gian xung quanh bị cấm cố.

Đây là thủ đoạn của Thánh Nhân, hắn chỉ có thể toàn lực bay đi, không thể thuấn di xuyên toa được.

"Ha ha ha ha...

Thánh Nhân... những Thánh Nhân hư ngụy các ngươi!" Oán hận trong lòng Đế Tuấn lúc này không thể diễn tả bằng lời.

Rõ ràng đám Thánh Nhân kia biết con cái của hắn đang bị sát lục, lại cố ý ngăn cản, đứng nhìn.

Mười Tiểu Kim Ô lúc này, bị tội nghiệt oán niệm chiếm đầy thần trí, trở nên vô pháp vô thiên, căn bản không biết mình đang làm gì.

Khi chúng tàn sát vô số tiểu bộ lạc Vu Tộc, cuối cùng đã cảm nhận được nguy cơ.

Chương 596

Đại Vu Khoa Phụ đang tuần tra bộ lạc.

Hắn đột nhiên cảm thấy một trận nóng rát xé ruột xé gan.

Sau đó, vô số tộc nhân phát ra tiếng kêu thảm thiết như mất trí.

Khi hắn phát hiện mười mặt trời nhỏ trên không trung, lập tức hiểu rõ tất cả.

"Đám súc sinh lông mỏng đáng chết kia, dám tàn sát người của Vu Tộc ta, đáng chết!" Chỉ thấy cây Đào Mộc Trượng trong tay Khoa Phụ một kích đánh lên mười Tiểu Kim Ô đang làm càn.

"Phốc!" Mười Tiểu Kim Ô chỉ có tu vi Kim Tiên viên mãn, duy nhất Tiểu Lục Áp có tầng thứ Thái Ất Kim Tiên.

Khoa Phụ có nhục thân Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Dưới một kích, nếu không có thủ đoạn phòng hộ mà Hi Hòa ban cho Mười Tiểu Kim Ô, thì lúc đó Tiểu Kim Ô cũng đã vẫn lạc rồi.

Nhưng, ngay cả có thủ đoạn phòng hộ, chúng vẫn bị thương dưới một kích.

Lúc này Khoa Phụ cũng ngẩn người, không ngờ lại không một kích đánh chết được mười tên súc sinh nhỏ.

Vu Tộc không phải Nhân Tộc.

Tiểu Kim Ô làm càn với Nhân Tộc, Nhân Tộc cũng không nỡ đánh giết.

Nhưng Vu Tộc thì khác.

Giống như lời thề trước đây đã nói, Tiểu Kim Ô dám tàn sát Vu Tộc thì tuyệt đối sẽ bị đánh chết và ăn thịt.

Vì vậy Khoa Phụ hoàn toàn không lưu thủ.

Nhưng, pháp lực phòng hộ của Hi Hòa lần trước quá mạnh, Khoa Phụ một kích cứng rắn mà không đánh chết được chúng.

Khoảnh khắc đó, mười Tiểu Kim Ô cuối cùng cũng sợ hãi, thần trí trong một kích cũng bị đánh tỉnh.

"Không hay rồi, đó là Đại Vu của Vu Tộc Cự Nhân, ta gặp nguy hiểm rồi..." "Mọi người chạy mau!" Mười tiểu gia hỏa cũng không ngốc, cảm nhận được sát khí của Khoa Phụ, nên ra sức chạy trốn.

Nhưng làm sao chúng là đối thủ của Khoa Phụ được.

Chưa chạy được bao xa, Khoa Phụ đã đuổi kịp chỉ trong vài bước.

Sau đó lại mấy đạo công kích, dù phòng ngự mà Hi Hòa ban cho có cường hãn đến mấy, mười Tiểu Kim Ô cũng không trụ nổi nữa.

"Nhanh!

Nhanh lên!

Dùng Ngọc Phù công kích mà phụ hoàng ban cho ta, mau giết tên Đại Vu đó!" Tiểu Lục Áp thần trí miễn cưỡng khôi phục nói.

Vừa dứt lời, chỉ thấy đại ca của Mười Tiểu Kim Ô lấy ra một Ngọc Phù màu trắng, đây là thủ đoạn bảo mệnh mà Đế Tuấn đã ban cho.

Trong đó bao hàm một chiêu công kích của Đế Tuấn.

Đây là toàn lực của Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngay cả Đại Năng Chuẩn Thánh trung kỳ cũng không dám đón đỡ.

"Hoa!" Chỉ thấy trên hư không xuất hiện mặt trời thứ mười một, mặt trời thứ mười một này là công kích do pháp lực của Đế Tuấn khắc họa.

Công kích Chuẩn Thánh đỉnh phong, không phải Khoa Phụ có thể chống lại.

"Oanh!" Nơi pháp thuật đến một mảnh tang thương, ngay cả sông nước cũng khô cạn, núi xanh cũng bốc cháy, vô số sinh linh tan thành mây khói.

Khoa Phụ dù trăm phương nghìn kế chống cự, nhưng vẫn không thể chống lại công kích thuộc về Đế Tuấn.

Nhưng, Thiên Đạo cũng công bằng, Khoa Phụ có Công Đức, vì đã ngăn cản Tiểu Kim Ô tàn sát.

Vì vậy, tuy vẫn lạc, nhưng Đào Mộc Trượng trong tay hắn hóa thành một vườn đào.

Bởi vì truy sát Tiểu Kim Ô, nó cũng dính máu của Tiểu Kim Ô.

Kim Ô là hoàng giả của Yêu Tộc, tự nhiên vạn yêu phải lui tránh.

Vì vậy, từ nay về sau, đào mộc hóa thành này trời sinh khắc chế vạn yêu.

Do duyên cớ của Thái Dương Chân Hỏa, nó trở nên chí cương chí dương, càng khắc chế tất cả quỷ vật của Hồng Hoang.

Thậm chí, Khoa Phụ là Vu Tộc, giữ nguyên tắc Bàn Cổ thân hóa vạn vật, vì vậy tuy chết rồi cũng có thể thành toàn Hồng Hoang, cống hiến cho Hồng Hoang.

Vì vậy, kết hợp mấy nguyên nhân, cộng thêm Thiên Đạo chỉ dẫn, Khoa Phụ tuy đã chết, nhưng lại tạo ra câu chuyện "Khoa Phụ truy nhật", hóa thân thành một rừng đào khắc tà, khắc quỷ, khắc yêu.

Công đức của hắn càng được truyền tụng trong Tam Thiên Tiểu Thế Giới sau này.

Nhưng, Khoa Phụ tuy đã chết, nhưng lại khiến người bạn chí cốt

của hắn là Đại Nghệ cũng lập tức nổi giận.

Nhìn thấy tộc quần một mảnh tang thương, cộng thêm người bạn chí cốt Đại Vu Khoa Phụ đã chết.

Đại Nghệ lập tức truyền âm về tổng bộ Vu Tộc ở Huyết Hải, sau đó liền cầm cung tên đuổi theo.

Khi hắn kinh ngạc đến rừng đào mà người bạn chí cốt Khoa Phụ vẫn lạc hóa thành, đột nhiên mười mũi Xạ Nhật Tiễn bay ra.

Tuy Khoa Phụ đã vẫn lạc, nhưng ý chí của hắn vẫn trường tồn.

Mười mũi Xạ Nhật Tiễn do đào thụ hóa thành, chính là ý nghĩa cuối cùng của hắn.

Nhìn mười mũi Xạ Nhật Tiễn, Đại Nghệ tâm lĩnh thần hội, cầm Xạ Nhật Cung và Xạ Nhật Tiễn, nhắm vào mười Tiểu Kim Ô đang chạy trốn.

Xạ Nhật Tiễn có năng lực thuấn di, vì vậy dù chúng chạy xa đến đâu, cũng đều có thể đuổi kịp.

"Đốt ~" Một tiếng tên rời cung sắc bén xé tan bầu trời.

"Sưu!" Chỉ thấy mũi Xạ Nhật Tiễn kia bay về phía hư không, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết "A!", Tiểu Kim Ô, Tiểu Ngũ đang liều mạng chạy trốn đã bị bắn trúng.

Chương 597

Một khi bị Xạ Nhật Tiễn bắn trúng là đại diện cho cái chết, một chút bất ngờ cũng không thể có.

Chỉ là, sau khi Tiểu Kim Ô chết không rơi xuống, mà ngưng tụ thành một đạo Thái Dương Chân Hỏa Chi Linh như mặt trời thật, sau đó tiêu tán giữa Thiên Địa.

Đương nhiên, chỉ có Hoàng Thiên biết, không phải Tiểu Kim Ô sau khi chết thì hồn phi phách tán thi cốt vô tồn, mà là bị Thiên Đạo nhiếp lấy tinh hoa Bản Nguyên, đợi một ngày nào đó sẽ hóa thành mặt trời của Phàm Gian lần nữa. ...

"Ngũ đệ!" "Ngũ ca, không!" Một tiếng kêu xé lòng phát ra từ miệng Tiểu Kim Ô.

Từ mười Tiểu Kim Ô vô pháp vô thiên, đây là lần đầu tiên chúng phát hiện ra cái chết gần đến thế.

Tiểu Ngũ đã chết, chết ngay trước mặt chúng!

"Đám Vu Tộc đáng chết kia, lại dám..." Lời nói phẫn nộ của Lão Tam chưa dứt, chỉ thấy một mũi Xạ Nhật Tiễn, đã bắn xuyên qua cả hắn.

"Tam ca, Tam đệ!" Giờ phút này, Tiểu Kim Ô triệt để hỗn loạn.

Lão Ngũ chết rồi, Lão Tam cũng chết rồi.

"Mẫu hậu cứu mạng!

Phụ hoàng cứu mạng!

Thúc phụ cứu mạng...

Lão sư cứu cứu ta..." "Phốc xuy!" Lại một mũi Xạ Nhật Tiễn,

Tiểu Thất cũng chết rồi.

Sau đó không thể tránh khỏi, Đại Nghệ phẫn nộ liên tục bắn về phía Tiểu Kim Ô.

Tiểu Kim Ô cũng từng đứa từng đứa vẫn lạc, chớp mắt mười Tiểu Kim Ô chỉ còn lại một nửa.

Đế Tuấn lúc này, cảm nhận trái tim đau nhói mấy lần, rõ ràng là rất rõ ràng.

"Vu Tộc, Vu Tộc!

Thiên Đình Đại Quân, giết hết Vu Tộc cho ta!" Đế Tuấn lúc này gần như đã mất đi lý trí, chỉ thấy hắn nhanh chóng truyền âm về Thiên Đình, toàn bộ Thiên Đình Đại Quân bắt đầu hành động.

Lôi Thần, cũng không lâu sau đã đuổi kịp Đế Tuấn.

Mười đệ tử vẫn lạc một nửa, ngay cả Lôi Thần luôn điềm tĩnh, khoảnh khắc đó cũng triệt để phẫn nộ.

Ở một bên khác, sau khi tin tức của Đại Nghệ truyền về, Vu Tộc cũng bắt đầu hành động, biết rằng một trận đại chiến không thể tránh khỏi.

Hình Thiên sau khi hấp thu tinh huyết của Hậu Thổ đã bước vào tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng chỉ vừa mới bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, cách xa so với các Tổ Vu khác.

Nhưng, hắn miễn cưỡng có thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đây là điều Vu Tộc liều mạng bù đắp.

Sau khi tin tức của Đại Nghệ truyền về, Chúc Cửu Âm và Đế Giang hai người nhanh chóng suy diễn một phen, cuối cùng hiểu rõ đại chiến đã đến.

Vì vậy, họ nhanh chóng triệu tập tất cả sức mạnh Vu Tộc.

Đại quân Vu Tộc hùng hậu, bắt đầu tiến về phía đông. ...

Không ai có thể hiểu, Tiểu Kim Ô đang trải qua cảm giác gì.

Mũi Xạ Nhật Tiễn thần kỳ kia từ trong mịt mờ, mỗi lần đều có thể lấy đi sinh mạng của một huynh đệ.

Lúc này lại một mũi tên bắn ra, mười huynh đệ, giờ đây chỉ còn lại bốn tiểu gia hỏa, chúng cũng đã rơi vào tuyệt vọng triệt để.

"Ha ha ha, ha ha ha, Vu Tộc đáng chết, đến đây đi!" "Đúng vậy, đến đây đi!

Ta không sợ, làm bị thương ta, Vu Tộc cũng sẽ chịu báo ứng!" "Ha ha ha, phụ hoàng sẽ báo thù cho ta, ca ca, Tiểu Cửu chết rồi." Bốn Tiểu Kim Ô còn lại có ba đứa đã điên loạn, không, chính xác hơn là sợ đến ngây dại.

Vì chạy trốn không có tác dụng, vậy chi bằng liều mạng.

Không chừng lúc đó có một cơ hội nhất định, nhưng bây giờ thì không có nhiều rồi.

Đại Thế Sở Xu, cộng thêm Xạ Nhật Tiễn trong tay Đại Nghệ, căn bản không thể chống lại.

"Sưu!" Lại một tiếng tên rời cung sắc bén, trên hư không bốn Tiểu Kim Ô lại chết đi một đứa.

Khoảnh khắc đó, Tiểu Kim Ô triệt để sụp đổ.

"Ô ô ô...

Đừng, đừng giết ta!

Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta..." Lời chưa dứt, Tiểu Kim Ô đó lại bị một mũi tên bắn chết.

Lúc này trên hư không, chỉ còn lại Tiểu Lục Áp, người có tất cả

khí vận và truyền thừa của Lục Áp Đạo Quân, và đại ca của Tiểu Kim Ô.

Một là đại thái tử, một là người có tất cả khí vận của Lục Áp Đạp Quân, cho nên Đại Nghệ thực ra cũng có chút khó nhắm trúng.

Do duyên cớ của khí vận.

Nhưng cuối cùng, Hậu Nghệ trên tiền đề lãng phí một mũi Xạ Nhật Tiễn, mũi tên thứ hai cuối cùng cũng bắn chết đại ca của Mười Đại Kim Ô.

Lúc này trên hư không chỉ còn lại Tiểu Thập Tiểu Lục Áp.

Có khí vận của Lục Áp Đạo Quân, sự an toàn của hắn đã được đảm bảo.

Nhưng Đại Nghệ lại vô cùng phẫn nộ, nhưng mười mũi Xạ Nhật Tiễn do người bạn chí cốt Khoa Phụ ngưng kết đã không còn.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Lục Áp chạy trốn.

Khi đuổi theo, lại phát hiện đã muộn.

Chương 598

Chỉ thấy một con Kim Ô che trời lấp nhật từ phương đông trở về.

Uy thế cường hãn như vậy khiến Đại Nghệ trong lòng kinh hãi.

Khí tức cường hãn như vậy, rõ ràng là Đế Tuấn đã đến.

"Chết cho ta!" Không nói hai lời, Đế Tuấn trực tiếp xuất thủ, một đạo công kích vô địch trực tiếp đánh về phía Đại Nghệ.

Đại Nghệ không có bất kỳ sự chống cự nào, trực tiếp vẫn lạc tại đây.

Khoảnh khắc đó, chỉ thấy Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác nhanh chóng vội vã đến, nhưng đã muộn, Đại Vu Đại Nghệ đã vẫn lạc.

"Ngô nhi~" Giữa điện chớp sấm vang, chỉ thấy trên hư không nứt ra một khe nứt khổng lồ.

Khi Vu Tộc vội vã đến, Yêu Tộc cũng tương tự vội vã đến.

Hi Hòa phát hiện chín đứa con vẫn lạc, dưới sự thê thảm bi thống nàng không nhịn được mà kêu lên.

Mười đứa con, chín đứa đã vẫn lạc.

Trong lòng Hi Hòa vô cùng đau đớn, những đứa con của nàng đã triệt để vẫn lạc, là loại thần hồn câu diệt.

Ngay cả thi thể cũng không lưu lại.

Lúc này Hi Hòa gần như triệt để phát điên, hoàn toàn không còn dáng vẻ hậu đế cao cao tại thượng như trước, hoàn toàn như một kẻ điên mất con.

"Vu Tộc, đám gia hỏa các ngươi, đáng chết!" Cảnh tượng lúc này,

là loại cừu hận không thể hóa giải.

Song phương không giao lưu, Đông Hoàng Thái Nhất trong cơn bạo nộ lao về phía Vu Tộc.

Chín đứa cháu đều vẫn lạc, một đứa thì sợ đến ngây dại.

Đông Hoàng Thái Nhất làm sao có thể không phẫn nộ.

"Sợ cái gì, lên!" Chúc Dung, Cộng Công, Cường Lương ba người nhìn nhau một cái, trực tiếp nghênh đón.

Họ cũng không ngốc, chiến lực của Đông Hoàng Thái Nhất với Hỗn Độn Chung không phải bất kỳ ai trong số họ có thể địch lại.

Vì vậy ba người nhìn nhau xong liền trực tiếp xuất thủ.

Nhưng ngay cả khi ba người cùng xuất thủ, lại ẩn ẩn bị Đông Hoàng Thái Nhất áp chế.

Đông Hoàng Thái Nhất trong tay cầm Hỗn Độn Chung, chiến lực của hắn càng thông thiên, có thể nói là Chuẩn Thánh mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Bốn người đánh nhau tới tấp.

Sau đó Lôi Thần cũng không nói gì, lập tức xuất thủ.

Chúc Cửu Âm trong Thập Nhị Tổ Vu cũng ứng chiến.

Trước đây, trong lần sơ chiến đầu tiên, mọi người còn giữ lại chút sức, nhưng lần này không ai dám giữ lại nữa, tất cả đều dốc toàn lực, công kích như không cần mạng.

Ngay lập tức, bất kể Vu Yêu hai tộc thế nào, sinh linh ở đây đều gặp xui xẻo, đầu tiên là Nhân Tộc đang ngày càng lớn mạnh gặp xui xẻo nhất.

Khi đại chiến hủy thiên diệt địa của Vu Yêu khai mở, Tam Tổ

Nhân Tộc đã minh ngộ ra, Nhân Tộc đã đến tai nạn thứ ba rồi.

Tai nạn không thể tránh khỏi, bởi vì lúc này Vu Yêu hai tộc đã đánh đến đỏ mắt.

Lúc đó, ai dám tham dự thì người đó là địch nhân.

Hoặc ai dám cản đường họ, người đó là địch nhân, bất kể là ai.

Chỉ là chư vị Thánh Nhân cũng bắt đầu hành động.

Vu Yêu hai tộc cuối cùng cũng đánh nhau rồi, nhìn tình hình thì không phải một sớm một chiều là có thể dừng lại.

Vì vậy, nếu đã như vậy, họ cũng nên hành động.

Vu Yêu đại chiến, hủy thiên diệt địa.

Khi đó, Thiên Địa chuyển biến, dường như đã dẫn phát ra nhân quả và tội nghiệt dẫn tử.

Ngay cả những thế lực trước đây chỉ xem náo nhiệt cũng phát hiện, kiếp nạn đã giáng lâm.

Muốn sống sót, nhất định phải đi một vòng trong Lượng Kiếp.

Trong Thiên Địa Lượng Kiếp, đi ra được thì sống, nếu không đi ra được, thì chết.

Vào lúc này, đột nhiên một tiếng thề nguyền vang vọng Hồng Hoang.

Rất nhiều thế lực vốn thuộc Yêu Tộc Thiên Đình, khi nhìn thấy cảnh tượng này, đều lần lượt hướng Thiên Đạo thề nguyền, tuyên bố họ thoát ly Yêu Tộc.

Nếu là bình thường, Thiên Địa khẳng định sẽ không cho phép.

Nhưng giờ phút này Yêu Tộc đang bị cuốn vào Thiên Địa Lượng Kiếp.

Trước đây Mười Đại Tiểu Kim Ô tội nghiệt thâm trọng, hành động này của họ thuộc về cải tà quy chính, vì vậy Thiên Đạo liền cho phép.

"Ha ha ha, ha ha ha, tốt lắm, đám các ngươi có bản lĩnh đó sao?

Kế sách của đám Thánh Nhân kia, thật sự tốt lắm." Khoảnh khắc đó, Đế Tuấn phát điên.

Trước là mười đứa con chết chín đứa, bây giờ lại bị một số tiểu yêu tộc quần bình thường không thèm để mắt đến phản bội như thể chúng bạn thân ly, làm sao không phẫn nộ?

Nhưng, may mắn kiếp này Đế Tuấn có chút thay đổi, cuối cùng cũng khôi phục một tia lý trí, không hoàn toàn bị phẫn nộ đánh gục, biết rằng lúc này không phải là lúc quyết một trận tử chiến.

Cần biết rằng họ đã đến quá vội vàng, toàn bộ đại quân Yêu Tộc vội vã đến, căn bản không có sự chuẩn bị tốt.

Thậm chí Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận cũng được chuẩn bị vô cùng gấp gáp.

Chương 599

Cần biết bây giờ căn bản không thể bố trí được, không có Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận, thủ đoạn áp đáy hòm đó, không thể tiêu diệt Vu Tộc.

Nhưng mối thù này không báo, Đế Tuấn thật sự khó chịu không thôi.

Vậy thì cứ một lần ra tay tàn nhẫn giết một phen, sau đó về Thiên Đình chuẩn bị kỹ rồi hãy quyết một trận tử chiến.

Vì vậy, dù trong lòng Đế Tuấn có phẫn nộ đến mấy, hắn vẫn truyền âm cho các cấp cao khác.

Đế Tuấn truyền âm, khiến Phục Hy và Lôi Thần cùng những người khác thở phào nhẹ nhõm, sợ Đế Tuấn phẫn nộ mà mất đi lý trí.

Ngay cả Lôi Thần trước đó vô cùng phẫn nộ cũng dần dần khôi phục lý trí.

Một người làm lão sư đã phẫn nộ như vậy, có thể biết Đế Tuấn, một người làm cha, phải phẫn nộ đến mức nào.

Vì vậy, Phục Hy và Lôi Thần, những người luôn lấy đại cục làm trọng, tự nhiên lo lắng Đế Tuấn triệt để mất đi lý trí, nhất quyết muốn quyết chiến với Vu Tộc ngay khoảnh khắc này.

Lúc này Yêu Tộc vẫn còn vội vàng, căn bản chưa chuẩn bị tốt, vì vậy không thể diệt được Vu Tộc.

Ra tay giải tỏa cơn giận thì được, nhưng triệt để diệt vong Vu Tộc là không thể. ...

"Yêu Tộc tử đệ, chiến!" "Vu Tộc nhi lang, sát!" Hai tiếng quát lớn, Vu Tộc và Yêu Tộc đại chiến.

Đại chiến của hai bên, có thể nói là kinh Thiên Địa khấp Quỷ Thần.

Trong đó, kẻ giết chóc điên cuồng nhất, chính là Hi Hòa của Yêu Tộc!

Hi Hòa giết đến đỏ mắt, chín đứa con thi cốt vô tồn, Nguyên Thần câu diệt, lòng nàng tro nguội ý lạnh.

Giờ phút này, ngay cả tự bạo cũng muốn khiến Vu Tộc phải trả giá đắt.

Hi Hòa tu hành Thái Âm Chi Đạo chí âm chí nhu, đối đầu với Chúc Dung tu hành Hỏa Chi Đạo.

Chúc Dung bị đánh đến không còn khí lực.

Hắn thực sự không đánh lại người phụ nữ trước mắt.

Khắp nơi đều không bằng.

Nếu không nhờ nhục thân cường hãn, kinh nghiệm giao chiến phong phú, hắn thực sự không đánh lại một người phụ nữ điên loạn trước mắt.

Hi Hòa tuy cường đại nhưng thiếu kinh nghiệm giao chiến.

Nhưng, giờ phút này nàng đã điên loạn.

Cần biết nàng là đệ tử do Đại Năng Thần Đạo như Vọng Thư dạy dỗ, há lẽ nào sinh linh bình thường có thể chống lại được?

Vì vậy, dù thiếu kinh nghiệm giao chiến, nàng vẫn đánh cho Cộng Công mất nửa cái mạng.

"Cái bà điên này, con ngươi trước tiên tàn sát Nhân Tộc, không biết hối cải, lần này lại tàn sát Vu Tộc ta.

Thật sự nghĩ Vu Tộc ta là loại mềm yếu như Nhân Tộc sao, có thể

mặc cho con ngươi hoành hành.

Hừ, mới chết chín đứa thôi, nếu là ta ra tay sớm, thì một đứa cũng không để lại!" Chúc Dung cũng tiện miệng, bị đánh đến mức ấm ức, chỉ có thể nói tục để Hi Hòa khó chịu, nhân cơ hội này mà xoa dịu.

Nhưng hắn không biết mình đã chọc vào tổ ong vò vẽ, Hi Hòa triệt để bùng phát.

"Đám cẩu tặc các ngươi lấy mạng con ta!" Khoảnh khắc đó, tất cả thủ đoạn của Hi Hòa đều được thi triển ra.

Lấy thương đổi thương, sau mấy lần giao thủ, một đạo Nguyệt Tinh Luân khổng lồ mạnh mẽ bổ lên thân thể Chúc Dung.

"A!" Chỉ thấy Chúc Dung phát ra một tiếng kêu thảm, toàn thân bị bổ thành hai nửa, suýt chút nữa mất nửa cái mạng.

Nếu không phải Tổ Vu cường hãn, thật sự có khả năng vẫn lạc tại đây.

Cần biết người bình thường có vết thương như vậy, sớm đã xong đời rồi.

May mắn Chúc Dung cường đại, đã tu luyện ra Nguyên Thần.

Nhưng như vậy, còn hàm chứa Đạo Văn của Thần Đạo Pháp Tắc, Chúc Dung muốn khôi phục cũng không phải chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

"Chúc Dung!" "Chúc Dung đệ đệ!

Hi Hòa, dám!" Đế Giang và Chúc Cửu Âm nhìn thấy bộ dạng của Chúc Dung, hai người vội vàng thoát khỏi Đông Hoàng Thái Nhất, cứu lấy Chúc Dung suýt chút nữa vẫn lạc.

Nhưng Hi Hòa sẽ không từ bỏ ở đây.

Khi Chúc Cửu Âm và Đế Giang cứu Cộng Công, nàng thuận thế

bổ về phía một Đại Vu.

Đại Vu Đại Nghệ, trong khoảnh khắc đã trở thành Đại Vu đầu tiên bị đánh giết!

"Hi Hòa!" "Tên đáng chết!" Vu Tộc khoảnh khắc đó cũng triệt để nổi giận.

Chúc Dung suýt chút nữa vẫn lạc, Đại Vu Đại Nghệ trực tiếp vẫn lạc, ngay cả thi thể cũng không còn.

Nhưng, Đại Nghệ Xạ Nhật có Công Đức, Thiên Đạo sẽ không để hắn vẫn lạc ở đây.

Chỉ thấy thân thể Đại Nghệ hóa thành một đạo kim quang, bay về Luân Hồi Địa Ngục.

Với Công Đức của Đại Nghệ, nếu không luân hồi thành Tiên Đạo, e rằng cũng sẽ nhập Nhân Đạo (Đại Nghệ luân hồi thành Hậu Nghệ).

Dưới cơn phẫn nộ, mấy Tổ Vu lập tức thoát khỏi đối thủ, bắt đầu công kích Hi Hòa.

Lúc này mấy Tổ Vu không còn cách nào khác, chỉ có thể triệt để chém giết Hi Hòa, nếu không trong lòng tuyệt đối sẽ không qua được cửa ải này.

"Hi Hòa cẩn thận!

Chư vị, rút!" Đế Tuấn thấy chuyển cơ, các Tổ Vu của Vu Tộc đều đi đối phó Hi Hòa, vì vậy nhanh chóng lệnh đại quân rút khỏi chiến cuộc, thực ra đây không phải là thời khắc quyết chiến.

Chương 600

"Hi Hòa!" Hi Hòa, người đã chiêu dụ bảy thành hỏa lực, lập tức gặp nguy hiểm.

Mấy Tổ Vu công kích cường hãn, dù nàng có né tránh, có phòng ngự, nhưng vẫn bị thương.

Chỉ thấy Hi Hòa phun ra một ngụm tiên huyết, toàn thân bị đánh bay ra ngoài.

Khoảnh khắc đó, Đế Tuấn triệt để muốn phát điên, vì thê tử của hắn sắp vẫn lạc.

Tương tự, Yêu Tộc cũng sắp phát điên, vì Yêu Hậu của họ sắp thân tử đạo tiêu.

Rốt cuộc Vu Tộc cũng không lưu thủ, đạo công kích đầu tiên khiến Hi Hòa bị thương, đạo công kích thứ hai lập tức đến.

Lúc này Hoàng Thiên cũng đang chuẩn bị.

Chỉ cần Hi Hòa bóp nát ngọc giản hắn đã cho, hắn sẽ đi cứu nàng.

Lời hứa của hắn, không chỉ có một lần.

Nhưng, khi Đế Tuấn và những người khác điên cuồng chạy đến, khi Yêu Tộc đang xé lòng không đành lòng nhìn tiếp cảnh tượng đó, chỉ thấy một tấm khiên khổng lồ ngưng tụ, đây là Tinh Thần Chi Lực ngưng tụ.

"Oanh!" Công kích của Vu Tộc, lập tức bị tấm khiên đó chặn lại.

Khi bụi tan đi, Yêu Tộc thở phào nhẹ nhõm.

Khi Vu Tộc hỗn loạn và phẫn nộ, chỉ thấy một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện!

“Ô ô ô...

Lão sư...

Lão sư...” “Ai...

Đồ nhi ngốc.” Khi Hi Hòa nhìn thấy Vọng Thư, tất cả sự sỉ nhục và ủy khuất đều bùng phát ra, nàng lập tức từ một Yêu Hậu cao cao tại thượng biến thành một tiểu nữ nhi.

Nàng từng bước từng bước mang theo vết thương chạy đến trước mặt Vọng Thư.

Trang phục Yêu Hậu uy phong cao quý trên người, theo khi nàng đến gần Vọng Thư đã biến thành trang phục đệ tử.

“Phốc thông.” Hi Hòa quỳ sụp xuống trước mặt Vọng Thư, ôm lấy chân nàng.

“Lão sư, đồ nhi không cam tâm a, không cam tâm nha.

Con của đồ nhi, con của đồ nhi mất rồi, đều mất rồi, ô ô ô...” Tiếng khóc, thêm máu trên khóe môi, lại thêm Đạo Vận bất ổn, bị trọng thương, Vọng Thư nhìn mà trong lòng cũng có chút khó chịu.

Nhưng biết làm sao được?

Số mệnh của con cái đã như vậy.

Nếu không cứu trước đó, e rằng chúng đã vẫn lạc rồi.

Con của nàng kiệt ngạo bất tuần, mắt không có phép tắc, đạo tâm bất ổn, nhân quả tội nghiệt thâm trọng, thì làm sao được?

“Ai!” Vọng Thư thở dài một hơi.

Sự xuất hiện đột ngột của nàng khiến cục diện trực tiếp trở nên phức tạp.

Nhưng có người lại đang vội vàng, ví dụ như Vu Tộc, vốn dĩ

muốn đánh giết Hi Hòa.

Nhưng kết quả lại bị người khác cứu.

Vu Tộc nếu không nể mối quan hệ giữa Vọng Thư và Thần Tôn tiền bối, đã sớm không quản Vọng Thư có phải Vọng Thư hay không, mà ra tay rồi.

Nhưng không đánh, kết quả đương nhiên Vu Tộc bị đánh, tu vi của Vọng Thư không biết cao hơn bao nhiêu.

Ngoài ra, hai vị ở phương Tây là người vội nhất.

Nhìn thấy Vu Yêu hai tộc sắp chết ta sống, kế hoạch sắp thành công rồi.

Nhưng kết quả lại đột nhiên bị một vị tiền bối xen vào, không biết phải làm sao cho tốt.

Có thể biết Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở phương Tây đang phẫn nộ.

Trong lòng nghĩ, tiền bối dưới trướng Thần Tôn cũng không thể như vậy chứ.

Ngay cả Đại Thế Sở Xu cũng dám ngăn cản?

Cần biết nếu không cho hai huynh đệ ta phát triển để giảm bớt nhân quả, thì có khác gì giết ta đâu?

Nếu đã như vậy, thì dù là tiền bối, ta cũng muốn ra hỏi một chút, có vương pháp hay không, có Đại Thế Sở Xu dưới sự vận chuyển của Thiên Đạo hay không?

Tương tự, Đế Giang cũng vô cùng phẫn nộ, đồng thời cũng vô cùng khó xử: "Tiền bối, việc này khiến ta vô cùng khó xử nha.

Tiền bối siêu thoát, hà cớ gì lại tự mình vướng vào?

Xin tiền bối giao ra Hi Hòa." Chúc Cửu Âm và Đế Giang hiểu rõ

sự công chính của Hoàng Thiên, cảm thấy Thần Tôn tuyệt đối sẽ xử lý công bằng, vì vậy bắt đầu thăm dò để Vọng Thư rời đi.

"Nếu không thì sao?" Trong lòng Vọng Thư vô cùng tức giận.

Dù đệ tử của nàng có sai trăm bề, nhưng cuối cùng cũng là đệ tử của nàng.

"Như vậy sẽ khiến vãn bối vô cùng khó xử." "A a!" Vọng Thư đột nhiên cười một tiếng, sau đó uy áp ngập trời lập tức bắt đầu tản ra, uy áp đó trực tiếp xông thẳng lên mây xanh.

"Không cần cố kỵ Thần Tôn ư?

Hừ, không cần cố kỵ.

Thần Tôn vẫn luôn bỉnh công thủ hộ Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ không vì ta mà bận tâm.

Cứ yên tâm đi." Phẩm cách của Hoàng Thiên qua vô tận tuế nguyệt sẽ không sai đâu.

Chương 601

Nhưng chúng sinh đều biết Hoàng Thiên trên Thần Đạo lại vô cùng tư tâm.

Lúc này, uy áp không ngừng thăng lên, sớm đã là uy thế Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Vọng Thư tiếp lời: "Ta sớm đã có sở hoạch, cảnh giới sớm đã đột phá tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cho nên, lần này và Vu Tộc không đi thì chỉ có ta Vọng Thư!" "Oanh long long!" Uy áp ngập trời, uy áp thuộc về cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trực tiếp xông thẳng lên mây xanh, áp chế đến mức Vu Yêu hai tộc đều cảm thấy khó chịu, quá mạnh rồi.

Ngay cả cảnh giới...

Nhưng đừng quên, Vọng Thư sớm đã đột phá Thần Đế.

Lúc này cảnh giới sớm đã đột phá Thần Đế hậu kỳ, tuyệt đối không phải Đế Giang, Chúc Cửu Âm có thể ngăn cản.

Phong thái Đệ Nhất Nữ Thần Hồng Hoang năm xưa, cách vô tận tuế nguyệt, tái hiện!

Chúc Cửu Âm, Đế Giang cũng lập tức khó chịu.

Tiền bối Vọng Thư nói quá thấu triệt, Hoàng Thiên sẽ không quản, mọi người không cần cố kỵ Thần Tôn tiền bối.

Và toàn bộ Vu Tộc không chịu rời đi Vọng Thư, Vọng Thư lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì ai dám đánh?

Họ hoàn toàn không đánh lại được, ngay cả thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng không đánh lại được.

“Chết tiệt!” Đế Giang cũng nổi giận.

Nhưng biết làm sao được?

Một Đại Vu vẫn lạc, một Tổ Vu bị trọng thương sâu sắc, lẽ nào cứ thế mà nhẫn nhịn sao?

Nhưng, khi đang khó chịu như vậy, lại có người đến!

“Kính chào Vọng Thư tiền bối, Chuẩn Đề có lễ rồi.” Tử khí đông lai ức vạn dặm, tường thụy đầy đất, lúc này Chuẩn Đề xuất hiện.

Hắn thực sự không nhịn được nữa.

Không ra tay không được.

Mắt thấy mục tiêu sắp thực hiện được, nhưng đột nhiên Vọng Thư lại xuất hiện.

Mắt thấy Đế Giang và những người khác không bỏ cuộc, Vọng Thư lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, điều đó đơn giản là không thể chấp nhận được.

Vì vậy Chuẩn Đề không thể không ra tay, hắn muốn xem dưới Đại Thế Sở Xu, Thần Tôn tiền bối có dễ dàng can thiệp không.

Chẳng lẽ Vọng Thư có thể chống đỡ được sao?

“Ngô đẳng bái kiến Thánh Nhân.” Cục diện lúc này lập tức xuất hiện biến hóa lớn nhất.

Vốn dĩ tưởng là đại chiến Vu Yêu hai tộc, kết quả Đệ Nhất Nữ Thần năm xưa lại xuất hiện.

Đệ Nhất Nữ Thần vừa mới triển lộ phong tư xong, Thánh Nhân lại xuất hiện.

Khắp nơi đều tiết lộ sự không đơn giản!

“Có chuyện gì?” Khoảnh khắc đó, Vọng Thư đã cảm thấy phiền

phức.

Vừa rồi nàng quá tự mãn, đã khen Thần Tôn một trận, đơn giản là ép Thần Tôn không thể ra tay mà!

Còn về Hoàng Thiên vừa rồi quang minh lỗi lạc, phẩm cách công chính như vậy, Vọng Thư không tin đâu.

Ai mà biết Thần Tôn là một người phúc hắc chứ.

Vọng Thư trước đây sở dĩ làm như vậy, là để biểu minh Hoàng Thiên công chính, đồng thời cũng biểu minh rằng hắn sẽ không ỷ thế hiếp người.

Hay thật, Thánh Nhân đều xuất hiện.

Nhưng thì sao chứ?

Một Thánh Nhân nhỏ bé, thật sự nghĩ mình là tồn tại đỉnh tiêm nhất sao?

Thánh Nhân không chỉ ở cảnh giới Thần Đế của Thần Đạo.

Cần biết toàn bộ Thần Điện có không ít Đại Năng cảnh giới Thần Đế đó.

Như nàng bây giờ Thần Đế hậu kỳ sắp bước vào cảnh giới Thần Tôn.

Cần biết Hoàng Thiên Đại Thần Tôn thì sắp bước vào tồn tại Tổ Thần rồi.

Chuẩn Đề nghe lời Vọng Thư, sắc mặt cũng có chút biến hóa, nhưng lập tức nói: "Vọng Thư tiền bối há chẳng biết, đây là Đại Thế Sở Xu, cũng là chỉ dẫn của Lượng Kiếp sau khi tội nghiệt nhân quả ngưng kết?

Nhân vật như tiền bối vốn siêu thoát, bây giờ tiền bối lại ngang nhiên ngăn cản Thiên Đạo vận chuyển, e rằng không ổn thỏa chăng?"

Chuẩn Đề cũng đủ lớn mật, trực tiếp lợi dụng Đại Thế áp người.

Nhưng sự việc đã đến nước này, vì Chuẩn Đề cứ dây dưa không ngừng, Vọng Thư cũng quyết định cứng rắn.

Vào lúc này, Vọng Thư đột nhiên cảm thấy một đạo thanh âm truyền đến trong não hải.

Đây là Hoàng Thiên chỉ điểm lần nữa.

Lời của Hoàng Thiên vô cùng rõ ràng, khiến người ta chấn động.

Thì ra tất cả đều là kế của Chuẩn Đề, phá hoại sự trừng phạt của Đế Tuấn.

Cho nên mới dẫn đến mười Tiểu Kim Ô tàn sát Hồng Hoang.

So sánh với Chuẩn Đề lúc này vẻ mặt đại nghĩa lẫm nhiên, Vọng Thư cũng, lập tức cảm thấy Chuẩn Đề thật vô sỉ.

Tuy Chuẩn Đề thuận theo đại thế mà khai mở Thiên Địa Lượng Kiếp, nhưng cũng đã hãm hại đệ tử của y rồi.

Vì lẽ đó, nếu Yêu tộc cứ bức người như vậy, thì cũng chẳng cần khách khí nữa, một Thánh nhân nho nhỏ, Bản tôn cũng không để ý.

Chương 602

“Ha ha ha, thật đáng cười, đáng cười thay!

Đường đường là Thánh nhân mà nói ra những lời trái với lương tâm, chẳng lẽ không thấy mất mặt ư?

Chẳng lẽ không rõ đại chiến bùng nổ là do ai sao?

Đừng có nói 'đại thế sở xu' (xu thế của đại cục), ta chỉ biết đệ tử bị người khác hãm hại, và kẻ nào muốn ra mặt ngăn cản thì đừng trách không giữ thể diện!” Nghe lời này, Chuẩn Đề trong lòng giật mình: “Không phải Thánh nhân thì không biết kế sách, chẳng lẽ chỉ cần đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có thể suy diễn ra sao?

E rằng sự tình không ổn rồi, y sắp ra mặt, và cảm thấy mình sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất của Vu Yêu lưỡng tộc.” “.....Đừng có ăn nói bậy bạ!” Chuẩn Đề nhất thời nổi giận, Thánh nhân uy áp lập tức quét ngang, khiến Vu Yêu lưỡng tộc tại hiện trường lập tức cảm thấy một trận áp lực ngột ngạt.

“Chuẩn Đề!

Ngươi dám vô lễ!

Trước mặt Vọng Thư Đạo hữu, ngươi sao có thể phóng túng như vậy!” “Chuẩn Đề Đạo hữu xin đừng vô lễ, Vọng Thư Đạo hữu không thể chọc vào!” Lúc này, Trấn Nguyên Tử đến rồi, Hậu Thổ, người cũng đã gia nhập Thần Đạo, cũng từ U Minh Giới chạy tới.

Họ đều là người của Thần Đạo, tuy có thể có chút mâu thuẫn, nhưng chỉ cần cùng là đệ tử Thần Đạo, thì không cho phép người khác ức hiếp.

Đương nhiên, Chuẩn Đề cũng không thể ức hiếp được Vọng Thư, với tu vi của nàng, có thể dễ dàng đánh Chuẩn Đề như chơi.

Chỉ là cảnh tượng trên sân càng lúc càng kinh hãi, mọi người không ngờ Trấn Nguyên Tử lại đến, Bình Tâm Nương Nương (Hậu Thổ) cũng xuất hiện.

Ngay lúc này, mọi người bắt đầu có chút nghi ngờ Chuẩn Đề, Vu Yêu lưỡng tộc cũng vô cùng bất an.

"Đại ca, e rằng chỉ có nguyên nhân khác, chúng ta nên tĩnh lặng quan sát sự biến đổi, không thể lỗ mãng." Chúc Cửu Âm lấy lại lý trí nói.

"Nhưng, thù của Chúc Dung thì sao?" Đế Giang cũng có chút khó xử.

"Đại ca đừng quên, nếu chinh chiến mà không rõ nguyên nhân, chỉ khiến Vu tộc chúng ta tổn thất càng thêm thảm trọng." Đế Giang nghe lời Chúc Cửu Âm nói, suy nghĩ một lúc, thấy đúng là như vậy, lúc này mà chinh chiến thì chỉ tổn thất thảm trọng.

Một bên khác...

"Đế Tuấn, Thái Nhất, chuyện này tuyệt đối có duyên cớ khác, ta sẽ tiếp tục tĩnh lặng quan sát sự biến đổi, xem rốt cuộc nguyên nhân là gì thì hơn." Lôi Thần nói với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

"Ừm." Đế Tuấn gật đầu nói. .....

Các Thánh nhân liên tiếp xuất hiện, sau đó lại nhận được truyền âm của Bình Tâm Nương Nương, Đế Giang mở lời nói: "Vu tộc ta nể mặt Vọng Thư tiền bối, lần này tạm thời đình chiến, nhưng Đế Tuấn hãy nhớ kỹ, Thiên Địa Lượng Kiếp, khi đó thù hận này cũng sớm không chết không thôi, vạn năm sau, Vu Yêu lưỡng tộc chúng ta sẽ quyết chiến!" Lời nói của Đế Giang, dường như là lời thề của Thiên

Đạo, lập tức truyền khắp Hồng Hoang, khiến tất cả mọi người vô cùng chấn động.

Xem ra Vu Yêu lưỡng tộc thật sự sẽ quyết chiến, e rằng đến lúc đó Hồng Hoang sẽ thật sự xảy ra huyết chiến.

Những người có mặt cũng vô cùng chấn động, Chuẩn Đề thì vô cùng uất ức, nhưng khi nghe Vu Yêu lưỡng tộc sẽ quyết chiến sau vạn năm, trong lòng y mới vui mừng một phần.

Vạn năm thời gian sẽ trôi qua nhanh thôi, vậy thì cứ đợi đi, Trấn Nguyên Tử và Bình Tâm Nương Nương đều đã đến, không còn cơ hội nào nữa, y cũng không có chắc chắn có thể đánh thắng Vọng Thư, mà có thể vì thế đắc tội Thần Tôn tiền bối, vậy thì kết thúc ở đây là tốt nhất.

"Hừ!

Đế Giang, chẳng lẽ Yêu tộc ta lại sợ Vu tộc ư?

Vạn năm sau, không chết không thôi!" Đế Tuấn đáp lời.

"Được, ta đi!" Đế Giang liếc nhìn Yêu tộc, tùy tay vung một cái, đại quân Vu tộc toàn bộ triệt thoái.

"Hừ!" Chuẩn Đề cũng lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó rời đi, tiếp đó Trấn Nguyên Tử và Hậu Thổ cũng rời đi.

Chúng Yêu tộc cũng đau buồn nặng trĩu trở về Thiên Đình, suýt chút nữa Vu Yêu quyết chiến, nhưng lại đột ngột dừng lại.

Tuy nhiên, thù hận giữa hai tộc khó mà hóa giải được, Nhân tộc vốn đã chuẩn bị tâm lý tổn thất thảm trọng, nhưng khi thấy chiến sự kết thúc, tổn thất lại rất ít, điều này khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng!

Đây chỉ là sự bắt đầu, Vu Yêu lưỡng tộc đã định ra kỳ hạn vạn

năm, vạn năm sau sẽ là một cuộc chiến thực sự, đến lúc đó chắc chắn sẽ thi sơn biển dã, huyết lưu thành hà.

Bởi vậy, Nhân tộc cũng nên chuẩn bị cho cuộc quyết chiến vạn năm sau, khi đó phải cố gắng giảm thiểu tổn thất của Nhân tộc.

Thiên Đình, Yêu Hoàng Điện.

Sau khi trở về Thiên Đình, Hi Hòa thất thần lạc phách, đau thấu tâm can, nhưng may mắn là Vọng Thư cũng đi theo, nếu không, nàng ta sẽ hóa điên, không chừng sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa.

"Lão sư, người hãy nói cho đệ tử biết, rốt cuộc là chuyện gì?

Sao hài tử của ta lại vô cớ gây ra sát nghiệt như vậy, lại dễ dàng thoát khỏi sự giám sát của Yêu Vương Thiên Đình ư?" Lời này vừa thốt ra, cao tầng Yêu tộc cũng im lặng, đúng vậy, rốt cuộc là chuyện gì, Yêu tộc phái hai Đại Yêu Vương hộ tống mười Tiểu Kim Ô, sao lại xảy ra chuyện như vậy được?

"Ôi, có những chuyện sớm đã định trước rồi, khi Thần Tôn từng cảnh báo, ta đã phải chú ý rồi, nhưng lại coi lời Thần Tôn như không nghe thấy, nói khó nghe một chút, chín đồ tôn của ta vẫn lạc, và Đế Tuấn phải chịu trách nhiệm lớn nhất." Vọng Thư không phải người nghiêm túc, sẽ không nghiêm mặt giáo huấn người khác, đồ nhi Hi Hòa đã đủ khó chịu rồi, nàng cũng không tiện trách mắng thêm.

"Ô ô ô..." Ngay lập tức, Hi Hòa cũng chợt hiểu ra, lòng tự trách có thể thấy rõ.

Thậm chí nàng tuyệt vọng, đạo tâm bắt đầu bất ổn, thân thể cũng không ngừng run rẩy.

"Hi Hòa...

Phu nhân..." Đế Tuấn cũng vô cùng đau khổ, không trách người khác được, Thần Tôn trước đây từng nói rồi, nhưng nàng lại không hề

hối hận.

“Hi Hòa, Hi Hòa, đừng như vậy, không chừng có chuyển cơ đấy, ngàn vạn lần không thể như vậy a.” Lôi Thần thấy đạo vận của Hi Hòa bắt đầu bất ổn, thậm chí còn xuất hiện dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, vội vàng khuyên nhủ.

“Ha ha ha, không còn cơ hội nào nữa rồi, còn chuyển cơ gì chứ, thân tử đạo tiêu, hài tử của ta thân tử đạo tiêu hồn phi phách tán rồi, tất cả đã quá muộn.” Hi Hòa cười thê thảm nói.

“Vọng Thư tiền bối, người xem...” Lôi Thần thấy Hi Hòa như vậy, Vọng Thư tiền bối cũng không khuyên nhủ, nhìn Hi Hòa điên cuồng phát điên, thật sự sợ nàng ta không cẩn thận mà nhập ma.

“Đừng quản, nàng đã biết sai rồi, không nên nuông chiều hài tử như vậy, hừ, để nàng ta nhớ đời cũng tốt.” Vọng Thư cũng cảm thấy, nhất định phải để đồ đệ của mình ăn một vố đau mới được.

“Phịch!” Mọi người không ngờ, Đông Hoàng Thái Nhất vốn vô cùng kiêu ngạo, lúc này đột nhiên quỳ xuống trước Vọng Thư, cảnh tượng này quả thực vô cùng đảo lộn.

Phải biết rằng Đông Hoàng Thái Nhất vốn vô cùng kiêu ngạo, khắp Hồng Hoang y chỉ quỳ lạy Hoàng Thiên, ngay cả khi từng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung cũng chưa từng quỳ lạy Hồng Quân Đạo Tổ.

Không sai, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này quỳ xuống, với vẻ mặt ngưng trọng nói: “Vọng Thư tiền bối, chín cháu của ta vẫn lạc, ta cũng có trách nhiệm lớn...

Nếu không phải ta, là thúc thúc, đã nuông chiều chúng, sẽ không có cục diện như vậy.

Chương 603

Ta hồ đồ rồi, ban đầu ta và huynh trưởng đi khắp nơi, cũng đã trải qua thời kỳ yếu ớt, lúc đó huynh đệ ta cũng sớm tối không yên, thâm nhập biết rõ Hồng Hoang tàn khốc...

Nhưng, từ khi mười cháu ra đời, ta đã quên nói với chúng rằng Hồng Hoang tàn khốc, quên nói thần thông không địch lại thiên số, quên nói Hồng Hoang có đại nhân, quên nói phải rèn luyện đạo tâm, chỉ biết nuông chiều.

Đông Hoàng Thái Nhất ta cũng có lỗi, hy vọng tiền bối nếu có cách, xin tiền bối cứu chín cháu của ta, Đông Hoàng Thái Nhất nguyện ý vì tiền bối xông pha dầu sôi lửa bỏng!" Lời vừa dứt, Đông Hoàng Thái Nhất vốn luôn kiêu ngạo, giờ đây lại muốn quỳ xuống dập đầu trước Vọng Thư.

Vọng Thư cũng sững sờ, vội vàng đỡ Đông Hoàng Thái Nhất dậy, phải biết rằng Đông Hoàng Thái Nhất là Đệ Nhị Yêu Hoàng tôn quý, tuy nàng là tiền bối, nhưng không nên chịu đại lễ quỳ lạy như vậy thì hơn.

"Nhị đệ..." Trong lòng Đế Tuấn vô cùng kinh hãi, quả thực quá xấu hổ rồi, mình cũng có lỗi mà.

"Được rồi." Thấy dáng vẻ của ba người, Vọng Thư cảm thấy đã gần đủ rồi, bài học lần này đã khiến ba người khắc cốt ghi tâm.

Nàng hy vọng suy đoán của mình là đúng, đối với Hoàng Thiên nàng chưa từng nghi ngờ, cho rằng không có việc gì Thần Tôn không làm được.

Giờ đây nàng cũng đang đánh cược, cảm thấy Hoàng Thiên tuyệt đối có cách, bởi vậy mới trải qua cảnh tượng Đế Tuấn tự trách, Hi

Hòa đau đớn xé lòng, Đông Hoàng Thái Nhất tuyệt vọng.

"Ta không có cách, hối hận cũng vô dụng, nhưng...

Theo ta thấy, Thần Tôn hẳn là có cách, bởi vậy nên đi đến chỗ Thần Tôn mà thỉnh cầu." Lời Vọng Thư khiến tâm trạng Đế Tuấn lên xuống thất thường, khi Vọng Thư không nói về Thần Tôn tiền bối nữa, tâm trạng y lại phấn chấn.

Hi Hòa như thể đột nhiên sống lại, vốn đầu tóc rối bời, điên điên khùng khùng, lúc này cuối cùng cũng thấy một tia hy vọng.

"Đúng vậy, ta có phù bảo mệnh do Thần Tôn tiền bối ban cho, ta muốn dùng cho hài tử của ta, ta muốn cho hài tử của ta, ta bây giờ đi, bây giờ đi!" Hi Hòa miệng lẩm bẩm, hiển nhiên cú sốc lần này đối với nàng ta là vô cùng lớn.

"Hi Hòa!" Vọng Thư nhìn Hi Hòa mà đột nhiên quát một tiếng, Hi Hòa cũng bị dọa sợ mà tỉnh táo lại, "Hãy xem dáng vẻ hiện giờ của nàng!

Sau này hãy kính cẩn cùng Đế Tuấn đến đó." Vọng Thư thương đồ đệ mình nhất, nhưng đối với chuyện này nàng không dám lơ là.

"Đệ tử...

đệ tử kinh hãi." "Tạ ơn Vọng Thư tiền bối!" Đế Tuấn nén sự kích động trong lòng, kéo Hi Hòa hành lễ với Vọng Thư.

Trước đó bị thù hận và tự trách lấp đầy, giờ đây cuối cùng đã tỉnh táo, quên đi hết thảy, có Thần Tôn tiền bối, hoặc hài tử của mình, đều có thể làm, thậm chí từ bỏ tranh bá!

Điều mà Đế Tuấn lúc này muốn, là nhìn ra được, dường như tất cả mọi chuyện đều do một vị tồn tại nào đó, đang thao túng và sắp đặt phía sau.

Như thể đang bố cục cho việc Vu Yêu quyết chiến sẽ kết thúc ra sao.

Sau đó, Vọng Thư rời đi, trở về Tinh Không, vốn nàng không nên xuất hiện ở Hồng Hoang, nhưng cũng vì đệ tử của mình, mà đã phá lệ.

Sau đó, Đế Tuấn và Hi Hòa hai người, sau khi tắm gội xông hương, vội vàng đi đến Thần Điện.

Đối với việc hai người đến, Hoàng Thiên không có bất kỳ bất ngờ nào, đây là bố cục của Bản tôn, không chỉ hai người họ, mà theo bố cục, không lâu sau Vu tộc cũng sẽ đến.

Đợi sau khi Vu Yêu lưỡng tộc đều đưa ra một lời hứa, thì ổn rồi, đã hoàn thành hơn nửa bố cục.

Đế Tuấn và Hi Hòa thấy Hoàng Thiên quỳ xuống, Hi Hòa càng trực tiếp bật khóc thống thiết.

"Biết sai rồi ư?" Hoàng Thiên không phải sư phụ của nàng ta, tự nhiên không lưu tình, nếu không thì làm sao nàng ta có thể ghi nhớ bài học.

"Vãn bối biết sai rồi, vãn bối nguyện ý dùng phù bảo mệnh, khẩn cầu Thần Tôn cứu hài tử của vãn bối a!" Hi Hòa khóc nói.

"Thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán rồi, cứu làm sao?" Hoàng Thiên nói.

"Vãn bối...

Vãn bối...

Vãn bối biết là khó, nhưng vãn bối tin Thần Tôn ngài nhất định có cách." Đế Tuấn nói.

Từ khi xuất thế cho đến nay, Đế Tuấn chưa từng không tin tưởng Hoàng Thiên, trong mắt y, Thần Tôn là tín ngưỡng, việc gì cũng có thể

làm được.

"Ừm!" Hoàng Thiên dừng lại một chút, cũng thừa nhận, nói: "Lời tuy là như vậy, nhưng ngươi có biết cái giá phải trả lớn đến mức nào không, có thể là đã đi ngược lại vận chuyển của Thiên Đạo." Nói xong lời này, y dường như đang đợi Đế Tuấn bày tỏ thái độ.

Đế Tuấn không chút do dự, kiên quyết nói: "Vãn bối nguyện ý lấy bất cứ thứ gì vãn bối có để đổi lấy." "Ồ, bao gồm từ bỏ tranh bá, từ bỏ khí vận cường đại?" Hoàng Thiên cười nói.

"Vãn bối...

Vãn bối... nguyện ý." Lời này, Đế Tuấn gần như nghiến răng nói ra, vừa dứt lời, toàn thân y cũng một trận vô lực.

Sự kiên trì vô số năm, đột nhiên phải từ bỏ, loại đả kích này Đế Tuấn thật sự khó chịu.

Hoàng Thiên gật đầu, hỏi một câu, hoàn toàn không liên quan đến việc cứu chín Tiểu Kim Ô: "Ngươi có biết Thánh nhân thành Thánh, ngoài Hồng Mông Tử Khí ra, tiền đề quan trọng nhất là gì không?" "Lập giáo?" Đế Tuấn nói.

"Tạo người?" Hi Hòa nói.

Hai người tuy vội vàng, không hiểu tại sao Hoàng Thiên lại gạt bỏ chủ đề cứu hài tử để hỏi chuyện này, nhưng hai người không qua loa, vội vàng trả lời.

"Không đúng, đều sai." Hoàng Thiên lắc đầu.

"Nghiêm khắc mà nói, không phải lập giáo, cũng không phải tạo người, mà là Công đức, cũng là cống hiến.

Cống hiến cho chúng sinh, cống hiến cho Hồng Hoang, tạo ra cống hiến, liền sẽ có được Công đức.

Thiên Đạo chí công, yêu thương chúng sinh, đối với quy tắc Thiên Đạo, sinh linh không có cao thấp, nhưng có Thiên Đạo thiên vị, những người được thiên vị đều có đại Công đức, đã tạo ra đại cống hiến." Lời này, có thể nói là mơ hồ, Hi Hòa nghe mà vô cùng mơ hồ, bây giờ nàng chẳng biết gì cả, chỉ muốn biết hài tử của mình có cứu được không?

Còn đối với Đế Tuấn, lời này quả thực như sấm sét giữa trời quang, nguyên dạng...

Đế Tuấn bắt đầu suy nghĩ, đại cống hiến đạt được đại công đức, Thiên Đạo thiên vị người có đại công đức, ví dụ như Nữ Oa Thánh nhân, Bình Tâm Nương Nương.

Bởi vì tạo ra nhiều cống hiến, nên một vị mới trở thành Thánh nhân đầu tiên, một vị sẽ trở thành tồn tại ngang hàng với Thánh nhân.

Thánh nhân cống hiến lập giáo và tạo người, bởi vậy đạt được đại công đức, tạo ra cống hiến, trở thành Thánh nhân.

Vậy ý của Thần Tôn tiền bối là, ta từng ngưng tụ Yêu tộc, liền bắt đầu đạt được công đức, tạo ra cống hiến, bởi vậy mới có khí vận che chở.

Nhưng sau này vì tư tâm muốn xưng bá Hồng Hoang, nên bắt đầu từ bỏ dần, vì thế không còn là chủ của Thiên Địa khí vận, sau đó Nhân tộc xuất hiện.

Chương 604

Là một quân cờ, vì ban đầu ngộ ra việc ngưng tụ Yêu tộc, giáo hóa Yêu tộc có công đức, nên đã làm, cũng đạt được công đức.

Nhưng, ta vẫn là một quân cờ, lúc này cần phải thay đổi rồi, công đức giáo hóa Yêu tộc đã viên mãn.

Cần từ bỏ một số quyền lợi, bắt đầu nhường đường cho Nhân tộc mới, đây là sự diễn biến tất yếu của Hồng Hoang tiếp theo.

Là một quân cờ, trong lòng Đế Tuấn quả thực cảm thấy có chút bất công, cảm thấy: "Trời sinh ta, ta thuận theo Thiên Đạo giáo hóa Yêu tộc, nhưng không thể nào, ta giáo hóa hoàn thành rồi lại từ bỏ ta, để ta nhường quyền cho sinh linh khác trưởng thành sao?" Nhưng, đây chẳng phải là sự cống hiến mà Thần Tôn tiền bối đã chỉ ra sao!

Đế Tuấn cuối cùng cũng hiểu ra, tuy nhất thời khó chịu, nhưng quả thực đã biết mình nên làm gì rồi.

"Thần Tôn tiền bối, vãn bối đã hiểu." Thấy Đế Tuấn hiểu ra, Hoàng Thiên trong lòng cũng khá vui vẻ, rốt cuộc Đế Tuấn từ nhỏ đã được y chứng kiến trưởng thành đến bây giờ.

Trong lòng Hoàng Thiên, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Thập Nhị Tổ Vu đều có thể coi là vãn bối, chứng kiến họ trưởng thành từng bước, đến bước đường này.

Hoàng Thiên trong lòng cảm thấy an ủi, có một loại cảm giác như chơi game nuôi dưỡng ở kiếp trước.

"Hiểu rõ là tốt, cứ theo những gì ngươi nghĩ mà làm, có lẽ sẽ đạt được điều ngươi muốn, bao gồm cứu hài tử của ngươi." "Ừm, Thiên Đạo chí công, từ bỏ sẽ được bù đắp sao?" Đế Tuấn cũng sững sờ,

nhưng không lập tức phản ứng.

“Vậy chín hài nhi của vãn bối thì sao?” Đế Tuấn hỏi.

“Có vài chuyện đừng hỏi nữa, chúng chưa hoàn toàn vẫn lạc, nhưng cần phải trả nhân quả, trải qua khảo nghiệm, sau một thời gian nhất định, sẽ xuất hiện, đương nhiên, tiền đề là quyết định của ngươi vô cùng quan trọng, hiểu chưa?” Tuy Đế Tuấn là vãn bối, nhưng Hoàng Thiên không thể nói rõ tất cả mọi chuyện.

“Vãn bối, đã hiểu.” Nhất thời, Đế Tuấn khẳng định không thể hiểu rõ mọi chuyện, nhưng trong lời nói của Hoàng Thiên có “chưa hoàn toàn vẫn lạc”, “sau một thời gian nhất định sẽ xuất hiện”, điều này khiến y an tâm.

Thần Tôn tiền bối đã nói như vậy, hiển nhiên là như thế, đây là tin tức tốt nhất, tổng không còn gì để hối tiếc nữa.

Đợi đến thời kỳ hài tử quay về, y có thể đợi được.

Bởi vậy, Đế Tuấn đã giải quyết được đại sự trong lòng, lúc này cũng hiểu ra lời của Vọng Thư tiền bối.

Lời Vọng Thư châm chọc Chuẩn Đề, lúc này y cũng lĩnh ngộ được một tia, liền hỏi: “Thần Tôn tiền bối, không biết có phải kế sách của Thánh nhân mới khiến hài nhi của vãn bối vẫn lạc không, xin Thần Tôn cáo tri.” “Biết rồi thì sao?

Chẳng lẽ ngươi có thể đi báo thù sao?

Đợi khi có năng lực báo thù rồi hãy hỏi ta, nếu không biết rồi cũng vô ích.” “...” Nghe lời này, Đế Tuấn cũng sững người, chuyển niệm một cái, quả thực là như vậy, nếu thật sự là kế sách của Thánh nhân, với thực lực hiện tại y không thể báo thù được.

Sau đó, chuyện này triệt để kết thúc.

Đế Tuấn kéo Hi Hòa còn đang mơ hồ, bái biệt Hoàng Thiên, hướng Thiên Đình phản hồi.

Hoàng Thiên sau đó kháp chỉ nhất toán, chuyện Yêu tộc đã hoàn thành, y cũng đã buông xuống một mối lo trong lòng.

Nhưng, Đế Tuấn phải làm sao để sơ thông tư tưởng cho Yêu tộc, điều này cần đến trí tuệ.

Rốt cuộc nếu cao tầng Yêu tộc không ngu ngốc, chỉ cần Đế Tuấn giải thích cặn kẽ, họ sẽ lĩnh ngộ, huống chi sau khi việc thành, đều có công đức.

Không phải là giải tán, Bản tôn có ý định, một Minh Thần Quân được thành lập.

Vậy tại sao không thành lập một Thiên Thần Quân, với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần, Phục Hy mà thành lập một Thiên Thần Quân?

Nhưng chuyện này, Hoàng Thiên đang cân nhắc, hiện tại tạm thời chưa có thời gian làm việc đó.

Nếu như vậy, tuyệt đối sẽ có một số người không buông bỏ được quyền lợi trước mắt mà không nhìn ra được, loại người như vậy không ít.

Bản tôn không hy vọng loại người như vậy ít đi, nếu không dưới xu thế của đại thế, loại quân cờ như vậy khó tránh khỏi cục diện thân tử đạo tiêu.

Huyết Hải, tổng bộ Vu tộc.

Tổn thất một Đại Vu, Chúc Dung cũng bị trọng thương, lần này tổn thất thảm trọng, dẫn đến toàn bộ Vu tộc đều vô cùng áp lực.

"Cái lũ Yêu tộc đáng chết, lần này lại được tiện nghi rồi!" Cộng

Công mắng, vô cùng tức giận vì để Yêu tộc thoát.

Đương nhiên, nguyên nhân tức giận là vết thương của Chúc Dung không đơn giản như vậy, hiện tại y ý thức hôn mê, chỉ có thể dưỡng trong Huyết Trì, có hồi phục được không thì không chắc.

Kỳ hạn vạn năm là không thể được, khiến Vu tộc vô cùng khó chịu, mà là tổn thất Đại Nghệ.

Nhưng, may mắn là Đại Nghệ dưới sự bảo hộ của đại công đức, Thiên Đạo sẽ cho y luân hồi, không ngờ lại nhập Nhân Đạo.

"Vừa rồi ta đã suy diễn, Đại Nghệ đã nhập luân hồi, chuyển thế trọng sinh, mà nhập Nhân Đạo, không còn là người của Vu tộc ta nữa, một kiếp này là Hậu Nghệ của Nhân tộc." Đế Giang suy diễn một hồi nói.

"Được rồi, tuy không còn là người của Vu tộc ta, nhưng không thể đầu thai cũng là một chuyện tốt, rốt cuộc Vu tộc sau khi vẫn lạc không thể đầu thai, đây cũng là một ngoại lệ." Chúc Cửu Âm nói.

"Được rồi, đại ca, chúng ta không bàn chuyện đó nữa, chuyện này không đơn giản như ta nghĩ, Chuẩn Đề Thánh nhân xuất hiện, Trấn Nguyên Tử Thánh nhân xuất hiện, cùng với Bình Tâm Nương Nương xuất hiện, hiển nhiên đây không phải cục diện đơn giản, đây chính là cục diện Thánh nhân kế, nếu không mười Tiểu Kim Ô của Yêu tộc sao lại xuất hiện tình huống như vậy." "Hừ, đại ca, quản đơn giản làm gì, ta diệt Yêu tộc rồi nói, suy nghĩ nhiều làm gì?" Cường Lương nói.

"Cường Lương, theo ý của ngươi, ta không quản không lo mà cùng Yêu tộc đánh một trận lưỡng bại câu thương, đợi sau khi đánh xong, phát hiện không chỉ Chúc Dung bị thương, mà còn có Đại Vu vẫn lạc, ta cũng sẽ bị thương, đến lúc đó ta mới phát hiện, bố cục vô tận năm tháng, nguyên lai là một loại đại chiến không có đầu óc sao?

Xin trả lời câu hỏi của ta!" Cộng Công sau khi uống rượu do Hoàng Thiên ban cho lần trước, đã trở nên thông minh hơn, cả người cũng không còn lỗ mãng như vậy.

Ít nhất trong đại sự y có thể phân biệt rõ ràng, có lợi và có hại.

"Cộng Công nói đúng, bố cục vô tận năm tháng, không thể là một trận đại chiến không có đầu óc.

Kẻ chết thì chết, kẻ bị thương thì bị thương, lúc đó ta căm hận Thiên Đạo bất công thì có ích gì?

Chỉ có thể bị cuốn vào dòng chảy thời gian của Hồng Hoang, trở thành cát bụi, trừ Vu tộc được Bình Tâm Nương Nương bảo lưu ra, chín phần còn lại của Vu tộc đều sẽ bị Hồng Hoang xóa tên, chẳng lẽ Cường Lương muốn nhìn thấy điều đó sao?" Chúc Cửu Âm quả thực cũng có chút tức giận, Cộng Công bây giờ đã thông suốt, tại sao Cường Lương lại cố chấp không tỉnh ngộ như vậy?

"Cái này..." Cường Lương nhất thời cũng không biết phải nói sao cho phải, không thể phản bác, suy nghĩ kỹ lại, quả thực là như vậy.

"Đủ rồi, Cường Lương nên nghe lời nhị ca đi, Cộng Công bây giờ còn thông minh hơn ngươi đấy." Đế Giang nói.

"Được rồi, Cộng Công đừng giận nữa, y cũng vì Vu tộc ta mà tốt, đừng chấp nhặt với y." "Đúng vậy, Cộng Công bây giờ quả thực đã thông minh hơn, nhưng trước đây cũng lỗ mãng xốc nổi như Cường Lương, đừng giận nữa." Quả thực, Cộng Công lúc này vô cùng tức giận, nhưng quay mắt một cái, mọi người đều là huynh đệ, việc gì phải vì những chuyện này mà tức giận chứ.

"Đại ca, nhị ca, ta không giận Cường Lương, chỉ là cục diện hiện tại phức tạp, ta không thể không thận trọng a!" Nghe lời này, Đế Giang gật đầu nói: "Quả thực, chuyện này không đơn giản như vậy,

chuyện này nhất định là kế sách của Thánh nhân, vì muốn Vu tộc và Yêu tộc ta lưỡng bại câu thương, sau đó ra mặt thu dọn tàn cục, như vậy có thể làm lớn mạnh giáo phái, rốt cuộc tài nguyên mà chúng ta chiếm giữ quả thực quá khiến người khác đỏ mắt rồi." Có Bàn Cổ Điện ở đó, Thiên Đạo khó mà biết được tin tức bên trong Bàn Cổ Điện, bởi vậy, trong Bàn Cổ Điện, Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác nói chung đều dám nói, cũng không sợ Thánh nhân suy diễn.

"À, đúng là như vậy, nhưng Chúc Dung bị trọng thương, ta hiện tại e rằng ngay cả việc bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng khó mà hoàn thành, vạn năm sau có chút khó khăn đây, huống chi có một đám Thánh nhân ở bên cạnh hổ thị đan đan." Chúc Cửu Âm đối với cục diện lần này cũng không khỏi thở dài.

"Không sai, không chỉ như vậy, mọi người ngàn vạn lần đừng quên Thiên Địa Lượng Kiếp dưới xu thế đại thế, mới là điều khó chịu nhất, Thánh nhân chỉ tìm cơ hội mà thôi, Thiên Địa Lượng Kiếp mới là quan trọng nhất, huống chi mục đích của ta ngoài bảo hộ Vu tộc, cũng vì siêu thoát." "Đúng vậy, Thiên Địa Lượng Kiếp là khảo nghiệm cuối cùng, cũng là nguyên nhân của đủ loại khó khăn mà ta đang đối mặt hiện nay, đến lúc đó mọi người nhất định phải cẩn thận, bởi vì một khi ta đi sai một bước, sẽ vạn kiếp bất phục.

Ta chỉ có thể dựa vào thực lực và trí tuệ để vượt qua, bởi vì ta siêu thoát nhân quả, vô cấu vô thời khắc.

Chương 605

Vì vậy, vào thời khắc quan trọng này, cẩn thận là trên hết, thứ hai, ta cần có cao nhân chỉ điểm, giải đáp điều nghi hoặc." Đế Giang nói.

"Thần Tôn tiền bối?" Câu nói "cao nhân chỉ điểm" khiến các Tổ Vu khác nghĩ ngay đến Hoàng Thiên, trong lòng họ, tồn tại thần bí và lợi hại nhất chính là Thần Tôn tiền bối.

Sự việc đã đến nước này, phiền toái quả thực quá lớn, Đế Giang chuẩn bị cùng Chúc Cửu Âm đến Thần Điện.

Để chuẩn bị cho cuộc quyết chiến vạn năm sau, y chuẩn bị lần cuối cùng thỉnh cầu Hoàng Thiên chỉ điểm.

Thần Điện.

Đế Tuấn và Hi Hòa vừa rời đi không lâu, Đế Giang và Chúc Cửu Âm liền đến.

Là người gần như bố cục tất cả, Hoàng Thiên, bây giờ chỉ cần giải quyết sự kiện Vu tộc, thì sẽ nghênh đón thời đại mới, hoàn thành hơn nửa bố cục.

"Hai người đến đây vì cớ gì?" Nghe lời này, Đế Giang nói ra những điều còn nghi hoặc, thỉnh cầu Hoàng Thiên chỉ điểm những điều còn mê mờ.

Hoàng Thiên đối đãi với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Thập Nhị Tổ Vu, đều thân như vãn bối.

Bởi vậy tự nhiên không thể thiên vị, đối với Yêu tộc đã chỉ điểm bao nhiêu, đối với Vu tộc cũng chỉ điểm bấy nhiêu, vì thế y cũng mở lời tương tự.

"Ngươi có biết nguyên nhân tồn tại ban đầu của Vu tộc không?"

Nghe lời này, Đế Giang và Chúc Cửu Âm đều sững sờ, thật sự chưa từng nghĩ đến vấn đề như vậy.

Vu tộc rốt cuộc vì sao tồn tại, vì sao lại không hòa hợp với các sinh linh khác, vì sao không có nguyên thần, vì sao lại tạo ra cục diện ngày hôm nay?

"Vãn bối không biết..." Đế Giang nói xong lời này, nhìn Chúc Cửu Âm một cái, Chúc Cửu Âm cũng vô cùng mơ hồ.

Nhưng sau đó lại nói: "Hưng hứa giống như Hậu Thổ muội muội trước đây, Vu tộc ta tồn tại, vì để thành toàn Hồng Hoang, rốt cuộc Bàn Cổ Phụ Thần đã lưu lại chúng ta, hy vọng chúng ta giữ vững nguyện vọng của người, thủ hộ Hồng Hoang, thậm chí khi cần thiết..." Hai người cùng nhau nói đến đây đều kinh hãi, thậm chí sợ hãi đến mức run rẩy.

"Khi cần thiết...

Khi cần thiết..." Hai người ấp úng nửa ngày, đều không thốt ra được câu nói trong lòng.

"Khi cần thiết, thậm chí hy sinh, cũng phải thành toàn Hồng Hoang." Hoàng Thiên cắt ngang lời hai người, nói ra điều mà hai người không dám chấp nhận.

"..." Hai người nghe lời này, nhất thời cũng có chút mơ hồ.

"Thần Tôn tiền bối, vãn bối có lẽ có chút kinh hãi rồi..." Đế Giang và Chúc Cửu Âm hai người cùng nói.

"Ha ha ha." Hoàng Thiên lúc này lại đột nhiên cười, khiến Đế Giang và Chúc Cửu Âm hai người cũng có chút mơ hồ.

"Ngươi so với ta tưởng tốt hơn nhiều, chỉ kinh hãi chứ không tuyệt vọng, không tệ, đây cũng là điều Bản tôn đã nói trước đây, mới là nguyên nhân truyền thừa của Bàn Cổ Đạo hữu, chứ không phải

Tam Thanh.” Nghe lời này, Đế Giang và Chúc Cửu Âm cũng một mặt cười khổ: “Thần Tôn tiền bối, nói thật không giấu gì, nếu có thể lựa chọn, vãn bối e rằng cũng muốn làm Tam Thanh đó.” “Ha ha ha, lời nói không sai, đó là lẽ thường tình của con người, nhưng Bản tôn thì không hy vọng làm Tam Thanh đó.” Lời này vừa thốt ra, Đế Giang, Chúc Cửu Âm lại sững sờ.

“Thần Tôn tiền bối, lời này có ý gì?

Thánh nhân đỉnh cấp Hồng Hoang, có thể là mục tiêu của tất cả mọi người Hồng Hoang, vì sao Thần Tôn tiền bối lại không hy vọng làm Thánh nhân chứ?” Thấy dáng vẻ mơ hồ của hai người, Hoàng Thiên cười nói: “Có vài chuyện bây giờ tạm thời không hiểu, sau này dần dần nghiền ngẫm, nhưng Bản tôn cần đả kích đã đả kích rồi, tiếp theo sẽ có một chút chuyện tốt.” “À?” Hai người cũng sững sờ, Vu tộc đáng lẽ phải gặp xui xẻo, không ngờ bây giờ lại có chuyện tốt?

“Hừ hừ, không cần nghi ngờ, bất kể Đại Đạo hay Thiên Đạo đều chí công, cho dù phúc duyên như Tam Thanh, thật sự nghĩ rằng, chỉ có vận may, không có gian nan dưới sự cân bằng chí công sao?

Tương tự, trợ giúp hy sinh, lẽ nào dưới sự cân bằng chí công lại không có vận may sao?” “Xì.” Hai người cũng sững sờ, trong lòng nghĩ kỹ, dường như đúng là như vậy.

“Xin Thần Tôn tiền bối chỉ điểm.” “Không có chỉ điểm, ngươi vẫn cần phải cống hiến, sau này thuận theo đại thế Thiên Đạo, lúc đó cống hiến sẽ đạt được công đức, sau khi viên mãn hoàn thành sứ mệnh, Bản tôn bảo đảm Vu tộc sẽ cùng Hồng Hoang cộng tồn.” Hoàng Thiên nói.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm tuy không nghe rõ, nhưng lại nắm được từ khóa, đó là cần phải tạo ra cống hiến.

Chỉ có, sau khi có cống hiến mới có thu hoạch, mới có thể đạt

được công đức Thiên Đạo, đây là nơi sâu sắc nhất mà hai người cảm ngộ được từ lời nói của Hoàng Thiên.

Chí ư vết thương của Chúc Dung, Hoàng Thiên cũng nói thật, kỳ thực là nhân quả của Cộng Công, trước đó khi Đại kiếp lần thứ hai, Cộng Công đã tạo ra nhân quả.

Nhưng vì rượu mà Bản tôn ban cho, Cộng Công đã thay đổi, nhân quả trên người y giảm bớt.

Bởi vậy đã chuyển sang thân thể của Chúc Dung, cũng không trách Cộng Công được, kỳ thực chủ yếu trách Chúc Dung.

Bởi vì đạo tâm của Chúc Dung bất ổn, nên báo ứng nhân quả của Cộng Công mới giáng xuống thân y.

Nhưng vì thế mà nhân quả đạt được từ Đại kiếp lần thứ hai cũng mất đi, tổng thể mà nói không tệ, ít nhất kết cục tốt hơn mười Tiểu Kim Ô.

Sau đó Hoàng Thiên lại cho Đế Giang một lá cờ, có thể trong thời gian ngắn thay thế Chúc Dung, tổ hợp Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chí ư sau này Vu tộc phải làm gì, phải xem trí tuệ của Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Nếu trí tuệ đủ, lúc đó lại thêm cảm ngộ quyết định của Đế Tuấn, tuyệt đối sẽ mang lại công đức to lớn cho Vu tộc, vết thương trên người Chúc Dung tự nhiên cũng sẽ vì công đức mà hồi phục.

Ngoài ra, Đế Giang và Chúc Cửu Âm hai người cũng hỏi về kế sách của Thánh nhân, nhưng Hoàng Thiên cũng đưa ra câu trả lời giống như Đế Tuấn.

Sau đó, Đế Giang và Chúc Cửu Âm hai người rời đi, Hoàng Thiên đối với bố cục của Yêu tộc và Vu tộc đã hoàn thành, bây giờ chỉ còn đợi đại quyết chiến sau vạn năm.

Lúc này trong Thiên Đình...

Đế Tuấn sau khi trở về Thiên Đình, đã hàm súc nói ra cảm ngộ của mình, lời cảm ngộ này chứa đựng chí lý, hy vọng được chúng Yêu ủng hộ.

Ý đại khái là, sau Vu Yêu đại chiến, sau khi kết thúc nhân quả Thiên Địa Lượng Kiếp lần này, sẽ rút lui một cách đàng hoàng, thành toàn đại thế Hồng Hoang.

Đế Tuấn cũng không ngờ, vốn có nhiều người sẽ phản đối, nhưng thực tế lại được cao tầng Yêu tộc đồng ý.

Mục đích chung là, cũng để thoát khỏi vị trí quân cờ, đồng thời cũng vì thoát khỏi nhân quả: Đế Tuấn là Thiên Đế Yêu Hoàng đều đã làm rồi, cũng không còn lợi ích gì nữa.

Lập tức thuận theo xu thế đại thế sẽ có công đức, mặc dù có chút không cam lòng.

Nhưng loại không cam lòng này, cũng phải được xây dựng trên tiền đề có thể an toàn vượt qua Vu Yêu quyết chiến.

Nếu trong Vu Yêu quyết chiến mà chết trong kiếp nạn, vậy thì lời nói của Đế Tuấn lúc này cũng vô dụng rồi, đều chết cả rồi, còn muốn kết thúc một cách đàng hoàng sao?

Thiên Đạo là công bằng, vô số năm tháng làm cao tầng Yêu tộc, hưởng thụ khí vận và che chở, tự nhiên cũng đã kết nhân quả.

Nhân quả khảo nghiệm trong Vu Yêu quyết chiến, sau Vu Yêu quyết chiến mà sống sót, có thể thoát khỏi nhân quả, sau này dù ẩn thế không ra, cũng sẽ an toàn vô sự.

Nhưng nếu chết trong Vu Yêu quyết chiến, vậy thì đạo tâm không kiên cố, nhân quả cực lớn, hưởng thụ khí vận, chỉ có thể dùng tất cả để trả.

Bởi vậy, lời nói của Đế Tuấn lần này cũng khiến một số cao tầng đều ủng hộ.

Giống như Yêu tộc, Đế Giang và Chúc Cửu Âm sau khi trở về, cũng hàm súc nói ra duyên cớ tồn tại của Vu tộc.

Chương 606

Đó cũng là nói ra rằng, sau này cần phải tạo ra cống hiến, và mới có thể bảo đảm Vu tộc tồn tại mãi mãi với thế giới.

Cao tầng Vu tộc dù vô cùng chấn hám, nhưng giống như Hoàng Thiên đã nói, không có cái gọi là bất công, bất công hiện tại sẽ là bù đắp sau này.

Phúc duyên hiện tại, sau này trong Thiên Địa Lượng Kiếp thật sự không biết sẽ ra sao.

Huống chi là quyết định của Phụ Thần, chẳng lẽ có người dám oán trách Bàn Cổ Phụ Thần sao?

Bởi vậy, Vu tộc đối với lời nói và quyết định của Chúc Cửu Âm và Đế Giang, cũng đồng dạng ủng hộ.

Giống như Yêu tộc, nhân quả cực lớn, chết trong Thiên Địa Lượng Kiếp, tân Thiên Địa nhân quả nhỏ, sau khi Thiên Địa Lượng Kiếp kết thúc không còn nhân quả, có thể đạt được bù đắp.

Nhưng, khác với cao tầng Yêu tộc, Vu tộc lại càng lo lắng nhiều tộc nhân như vậy thì phải làm sao?

Nếu theo lời đại ca, sau kiếp nạn Vu Yêu sẽ ẩn thoái Hồng Hoang, Thánh nhân nhất định sẽ không dễ dàng buông tha địa bàn của họ.

Vậy Vu tộc nhiều tộc nhân như vậy phải làm sao?

Lẽ nào phải nhường ra, cho những giáo phái Thánh nhân đáng chết kia sao?

Điều này khiến Vu tộc vô cùng đau lòng, rốt cuộc liên quan đến rất nhiều tộc nhân a.

Lúc này, Chúc Cửu Âm thở dài một hơi, mở lời nói: "Chư vị nghĩ nhiều quá rồi, sau khi Thiên Địa Lượng Kiếp kết thúc, sẽ không còn nhiều Vu tộc như vậy nữa đâu." Câu nói này tuy vô cùng tàn khốc, nhưng vô cùng hữu ích, đồng thời sự thật cũng đúng là như vậy, cao tầng Vu tộc đang ngồi đó cũng im lặng không nói gì.

Nguyên nhân có lẽ vì quá khó chịu, không nói nên lời chăng, tương tự, Yêu tộc cũng đang đối mặt với tình huống như vậy.

Nhưng Yêu tộc không bận tâm, sở dĩ không bận tâm là vì, rốt cuộc Yêu tộc vạn tộc cộng tồn, không đơn nhất như Vu tộc.

Cao tầng Yêu tộc không thể quản nhiều như vậy, vì vậy không quan tâm sau khi bá chủ suy tàn, tiểu yêu dưới trướng phải làm sao.

Nếu có thể tự lo liệu, sống sót, nếu Thánh nhân buông tha, thì tiếp tục đi theo Đế Tuấn và những người khác ẩn thoái, nếu không sống sót được, thì chỉ có thể nói những tiểu yêu đó không có phúc duyên.

Như vậy, Vu Yêu lưỡng tộc đã định kế.

Lúc này toàn bộ đại năng và đại thế lực Hồng Hoang, đều đang chờ đợi thời khắc Vu Yêu tổn thất gần hết, để thuận thế mà ra tay.

Nhưng họ không hề biết, Vu Yêu lưỡng tộc dưới bố cục của Hoàng Thiên, đã suy tính kỹ đường lui rồi.

Đường lui đó, phía sau là công đức to lớn, trong lòng họ có một tính toán khác.

Sau khi rút lui sẽ gia nhập Thần Đạo, gia nhập thế lực của Thần Tôn tiền bối, từ đó từ bỏ Tiên Đạo, nhập Thần Đạo, cùng Thần Tôn tiền bối chung sức vì Thần Đạo hưng thịnh.

Nhưng điều này, bất kể Đế Tuấn hay Đế Giang, đều không nói ra, đều định đến lúc cuối cùng mới nói.

Nếu những chuyện này, mà để Thánh nhân và các đại thế lực kia biết được Vu Yêu có tính toán như vậy, chắc chắn sẽ hối hận.

Đương nhiên, có lẽ Tam tộc Long Phượng Kỳ Lân từng là bá chủ sẽ tán thán, tán thán Vu Yêu lưỡng tộc quả nhiên không đơn giản, sẽ giống như họ lừa Thiên Đạo, bảo tồn được lực lượng, nhất định sẽ có ngày tái quật khởi.

Chỉ khác là, ở thời điểm Tam tộc đó, Hồng Quân căn bản chưa chứng Đạo, Tam tộc đúng là đã lừa Thiên Đạo.

Vu Yêu lưỡng tộc lại hợp tác với Thiên Đạo, điểm khác biệt lớn nhất là có hay không có người đại diện hợp Đạo.

Tam tộc đó gọi là lừa dối, Vu Yêu lưỡng tộc vì dưới sự dẫn dắt của Hoàng Thiên mà có một loại hợp tác khác.

Thời gian lưu chuyển...

Thoáng chốc đã trôi qua bảy, tám ngàn năm.

Thời khắc quyết chiến sau vạn năm mà Vu Yêu lưỡng tộc đã định ngày càng đến gần, trong khoảng thời gian đó, toàn bộ Hồng Hoang không hề yên bình.

Thiên Địa Lượng Kiếp, tuy lấy Vu Yêu lưỡng tộc làm nhân vật chính, nhưng không có nghĩa là các sinh linh khác đều vô sự.

Tương tự vì Thiên Địa Lượng Kiếp, tâm thần bị che mờ, sa vào trong cuộc tàn sát điên cuồng, chỉ có những người tu vi cường đại, đạo tâm kiên cố, mới vượt qua được sát kiếp, kết thúc nhân quả.

Những người đạo tâm không kiên định, nhân quả cực lớn, đều chết trong Hồng Hoang.

Trong đó bao gồm đại năng cấp Chuẩn Thánh, đồng thời cũng có Tán Tu Đại La Kim Tiên, và những sinh linh cấp Thái Ất Kim Tiên trở

xuống.

Tóm lại, bây giờ Hồng Hoang đang ở trong tinh phong huyết vũ, khắp nơi đều có tàn sát, khắp nơi đều có tranh đoạt.

Nhưng, vì Thiên Địa Lượng Kiếp khai mở, một đám nhị đại bi kịch đã gặp xui xẻo, tất cả đều bị Thánh nhân sư phụ giam cầm trong đạo trường, không cho phép ra ngoài.

Nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ như Huyền Đô!

Đệ tử duy nhất của Lão Tử, theo lý mà nói, Lão Tử không nên cho y rời khỏi đạo trường, vạn nhất xảy ra bất trắc thì không xong.

Nhưng Lão Tử lại không làm như vậy, thứ nhất vì Huyền Đô trên người không dính nhân quả, thứ hai, tuy lúc này nguy hiểm, nhưng cũng là thời điểm tốt nhất để tăng cường tu vi và đạo tâm.

Lão Tử nói với Huyền Đô: "Thiên Địa Lượng Kiếp đã đến, tuy tu vi của con còn thấp, cũng không có nhân quả, nhưng Thiên Địa Lượng Kiếp, trong mắt người khác như độc hạt, nhưng cũng là thời cơ tốt nhất để khảo nghiệm con, cơ duyên của con đã đến, hãy nhập kiếp đi, vi sư đã hạ cấm chế trong nguyên thần của con, bảo đảm sẽ không hồn phi phách tán, dù chết cũng sẽ đi luân hồi, khi đó luân hồi trở về, vi sư sẽ tiếp tục tự mình giáo đạo con." Cứ như vậy, Huyền Đô bi kịch bị Lão Tử đuổi vào Thiên Địa Lượng Kiếp, có lẽ thân thể đơn bạc, có lẽ trong lòng có chút lo lắng, nhưng y phải dựa vào thần thông công pháp đã học, và linh bảo trong tay, bắt đầu đo đạc độ sâu của Hồng Hoang. . .....

Vạn năm thời gian cuối cùng cũng kết thúc, cuối cùng cũng đến thời khắc quyết chiến. ...Chúng sinh Hồng Hoang mong đợi, đại chiến mà Thánh nhân cũng phải kiêng dè đã khai mở, Vu Yêu lưỡng tộc chiếm hơn một nửa sinh linh Hồng Hoang, trong vạn năm qua các sinh linh khác bắt đầu vượt qua thời khắc, Vu Yêu lưỡng tộc chuẩn bị tự

mình kết thúc.

Có Hoàng Thiên chỉ điểm, Vu Yêu lưỡng tộc đều tự tin đầy đủ, tự hỏi dù thất bại, cũng có thể đạt được công đức sau đó siêu thoát.

"Chiến!" "Sát!" Tinh quang rơi xuống, huỳnh quang rải rác khắp nơi, Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận bắt đầu vận chuyển, vô tận Yêu tộc dày đặc như kiến, coi cái chết như về nhà.

Vu tộc, mỗi người sát khí ngút trời, nhục thân cường hãn, thêm vào thân thể đỉnh thiên lập địa, dám kêu gọi nhật nguyệt thay đổi luân phiên.

Hai thế lực đỉnh cấp Hồng Hoang đối chọi, siêu việt uy lực của tất cả Thiên Địa Lượng Kiếp trước đó.

Đại chiến chủ lực cấp Chuẩn Thánh, cũng chỉ có vài vị Lão Tổ thời Ma Đạo đạt được, lúc này, tầng lớp đỉnh cấp của Vu Yêu lưỡng tộc đều là Chuẩn Thánh.

"Ầm!" Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, hấp nạp thiên địa vĩ lực, một tiếng công kích, lập tức xé toang đại quân Vu tộc một lỗ hổng.

Chương 607

"Đông Hoàng Thái Nhất, không tệ, là một đối thủ tốt, Bản Tổ Vu sẽ giao đấu với ngươi." "Được, được lắm, Cộng Công, lần này nhất định để ngươi vẫn lạc tại đây." Có lẽ vì đã nhìn thấu tất cả, lúc này bất kể Yêu tộc hay Vu tộc, cũng không còn gặp mặt là muốn khai chiến như trước.

Nhưng dù vậy, hai tộc vẫn đánh không thể tách rời, Vu tộc do nguyên nhân Hoàng Thiên ban cho, nhất thời cũng mạnh hơn.

Trong quỹ tích nguyên bản, loại Cộng Công này, Đông Hoàng Thái Nhất ít nhất có thể đánh bốn năm người.

Hai người đánh nhau, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất không hổ là đệ nhất chiến lực dưới Thánh nhân, Cộng Công có chút không ổn.

Lúc này Cường Lương cũng chạy đến, gia nhập vào cuộc đối chọi của hai người, có Cường Lương gia nhập, Cộng Công mới dễ chịu hơn một chút.

Hoàng Thiên cũng không khỏi cảm thán, Vu Yêu lưỡng tộc là tinh anh của Hồng Hoang, không sợ chết, một đi không trở lại.

Lúc này, thù hận và nhân quả vô tận năm tháng của Vu Yêu lưỡng tộc, cũng bắt đầu được thanh toán.

Kéo theo toàn thân, chiến trường Vu Yêu quyết chiến, tuy ở phương Đông, nhưng không có nghĩa là chỉ ở đây.

Toàn bộ chiến trường mà Vu Yêu có thể tiếp xúc, đều đang tiến hành loại quyết chiến này, bất kể nơi nào trong Hồng Hoang, chỉ cần là địa bàn của Vu Yêu lưỡng tộc.

Bởi vậy, những người chịu liên lụy không chỉ có Vu Yêu lưỡng

tộc, Nhân tộc cũng cảm nhận được áp lực cực lớn.

Có nhân viên Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến, đánh tới đánh lui lại dời cục diện chiến tranh sang Nhân tộc, cao thủ đại năng Nhân tộc vì bảo hộ tộc nhân, cũng bắt đầu dốc toàn lực.

Trong mắt cao tầng Nhân tộc, đây là kiếp nạn cuối cùng trong ba kiếp của Nhân tộc.

Cuộc đại chiến như vậy, kéo dài suốt hai mươi vạn năm, mới khiến chúng sinh Hồng Hoang cảm nhận được sự nguy hiểm của Thiên Địa Lượng Kiếp.

Vạn năm trước, chỉ là khúc dạo đầu, Vu Yêu quyết chiến mới là nút thắt của Thiên Địa Lượng Kiếp.

Ngay cả Lục Đạo Luân Hồi cũng vì vô số linh hồn ồ ạt xông vào, suýt chút nữa vận chuyển tê liệt.

Bình Tâm chỉ đành chiếu theo ý chỉ của Hoàng Thiên, đưa vô số linh hồn Yêu tộc, chuyển sinh đến ba ngàn tiểu thế giới, cũng như Nhân tộc bị liên lụy.

Thế giới Hồng Hoang vì Vu Yêu lượng kiếp mà thanh tẩy, có thể cung cấp động lực tiến hóa nhanh chóng cho tiểu thế giới.

Có nhiều linh hồn sinh linh thế giới Hồng Hoang chuyển thế đến tiểu thế giới, sự diễn biến của tiểu thế giới đã tăng tốc.

Nhưng, so với Yêu tộc và Nhân tộc, Vu tộc lại vô cùng đáng thương, Vu tộc không có linh hồn, ngay cả Đại Vu cũng không có linh hồn, sau khi chết thật sự thành hư không, Bình Tâm vì thế cũng đau khổ.

Lúc này ở một bên khác...

Các đại giáo phái và đại thế lực, cũng đang chú ý đến cuộc quyết

chiến của hai tộc, sự cường hãn của Vu Yêu lưỡng tộc có thể khắc sâu vào lòng người.

Nhưng khi tận mắt chứng kiến loại quyết chiến này, mỗi lần đều không khỏi bội phục Vu Yêu lưỡng tộc.

Ngoài ra, đây cũng là bước ngoặt cho sự quật khởi sau này, Vu Yêu lưỡng tộc quá mạnh, nếu không tổn thất một trận, thì không có không gian sinh tồn cho các thế lực và tộc quần khác.

Giống như Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc và Long tộc, quả thực đã tự lập một thời gian rồi, cũng tái quật khởi một thời gian, nhưng lại không có một ai dám chọc vào Vu Yêu lưỡng tộc.

Đang chờ đợi sau khi suy tàn sẽ quật khởi, khi hai tộc đang như mặt trời giữa trưa, thật sự không đủ để người ta nhìn vào.

Phải biết rằng Thánh nhân còn bị áp bức khó chịu, huống chi là loại bá chủ từng có này.

Thời gian lưu chuyển...

Thoáng chốc đã hai mươi lăm vạn năm, Vu Yêu quyết chiến lúc này cuối cùng cũng nghênh đón điểm quyết chiến cuối cùng quan trọng.

Hoàng Thiên suy diễn, hai tộc quyết chiến vừa tròn hai mươi lăm vạn năm, cũng là một năm.

"Ầm!" "Ầm ầm!" "Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận, khởi!" "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khởi!" Lúc này, đại trận ẩn chứa của Vu Yêu lưỡng tộc cuối cùng cũng xuất hiện, chúng Thánh nhân bắt đầu mong đợi, Hoàng Thiên cũng chuẩn bị ra tay.

Uy lực phá hoại của hai đại trận này, thực sự quá lớn, nhất định phải có sự phòng hộ, nếu không toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ gặp tai ương.

Chỉ thấy Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh lấp lánh, tinh quang phủ khắp toàn bộ Hồng Hoang, tinh thần chi lực nồng đậm bắt đầu rủ xuống.

Toàn bộ Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, vì đại trận khai mở mà xuất hiện biến hóa long trời lở đất.

Một bên khác, huyết sát chi khí ngút trời, một người khổng lồ uy vũ bắt đầu ngưng tụ, đối với thân ảnh đó, tất cả sinh linh Hồng Hoang không ai không quen thuộc.

Bàn Cổ Đại Thần!

Chỉ thấy sau khi hư ảnh Bàn Cổ ngưng tụ, miệng nói: "Rìu, rìu, rìu!" Sau Tam Thanh, hư ảnh Bàn Cổ ngưng tụ pháp tắc Khai Thiên Phủ, Lão Tử và Nguyên Thủy khó khăn thở phào nhẹ nhõm, trước đó khi còn là Chuẩn Thánh, nếu không phải vì Thiên Đạo áp chế, pháp bảo của họ đã bị hư ảnh Bàn Cổ nhiếp thủ rồi.

Nhưng sau khi thành Thánh lần này, vốn tưởng có thể dễ dàng áp chế, không ngờ lại không đơn giản, may mắn là đã áp chế được Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ.

Nhưng, khi sinh linh Hồng Hoang tưởng rằng thời khắc mong đợi nhất đã đến, đột nhiên toàn bộ Hồng Hoang biến thành một biển vàng rực.

Màu vàng này quét ngang tất cả, các đại trận đều bị bao phủ trong đó, dần dần thân ảnh Hoàng Thiên xuất hiện.

Ngoài ra, màu vàng trước đó bao phủ toàn bộ Hồng Hoang bắt đầu thu hẹp lại, có kích thước bằng trung tâm Vu Yêu quyết chiến.

Vu Yêu lưỡng tộc kinh ngạc phát hiện, không biết bao giờ đã xuất hiện trên một đài sen vàng khổng lồ.

Cảnh tượng này đảo lộn, nhưng ngay lập tức cũng một trận minh

ngộ, đây là hành động của Thần Tôn tiền bối vì Hồng Hoang không bị tổn hại.

Vu Yêu lưỡng tộc lần này cũng an tâm rồi, đã như vậy, không còn bất kỳ lo lắng nào nữa, vậy thì đánh thôi!

Vu Yêu lưỡng tộc cũng không có thời gian nghĩ nhiều nữa, màn chắn phòng hộ màu vàng quả thực chấn hám, nhưng còn có chuyện quan trọng hơn.

Nhưng, khác với Vu Yêu lưỡng tộc, các Thánh nhân toàn bộ đều chấn hám.

"Pháp tắc Thần Đạo lại lợi hại đến vậy ư?" "Thật là pháp tắc cường đại biết bao, vì sao lại khiến Bàn Cổ Phiên của ta cũng run rẩy?" "Không nên tồn tại chứ..." Chỉ có Thánh nhân mới có thể cảm nhận rõ nhất, Thánh nhân bất tử bất diệt, nhưng lại từ pháp tắc Chí Cao Thần Đạo mà cảm nhận được nguy cơ diệt vong.

Hồng Quân Đạo Chủ từng nói, Thánh nhân bất tử bất diệt, kẻ có thể diệt chỉ có Thiên Đạo mà thôi.

Vậy chẳng phải, Thần Đạo và Thiên Đạo ngang hàng sao?

Nếu không sao lại khiến họ có nỗi sợ hãi cái chết?

Cuối cùng, mọi người thực sự không hiểu nổi, chỉ có thể trong lòng cảm thán Thần Tôn tiền bối thực sự quá cường đại, pháp tắc Thần Đạo do người sáng tạo ra thực sự quá đáng sợ.

Chương 608

Nhưng tuy cảm thấy đáng sợ, lại không hề ảnh hưởng đến Vu Yêu quyết chiến.

Vu Yêu lưỡng tộc đã có định kế từ sớm, quyết chiến thật sự là cần thiết, nhưng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là kết thúc một cách đàng hoàng sau quyết chiến.

Bởi vậy, họ thật sự sợ đại chiến gây phá hoại lớn cho Hồng Hoang, lúc đó không những không đạt được công đức, mà còn bị tội nghiệp quấn thân.

Không ngờ Thần Tôn tiền bối đã xuất hiện để giải quyết, trách gì ban đầu Thần Tôn tiền bối lại chỉ điểm như vậy, hóa ra đều đã có sắp xếp, dường như không có một chút sai sót nào.

Thế là, trận pháp của Vu Yêu lưỡng tộc bắt đầu đối chọi!

"Khai Thiên!" Hư ảnh Bàn Cổ dốc toàn lực, rốt cuộc lá cờ mà Hoàng Thiên ban cho chỉ có thể thay thế Chúc Dung một đoạn thời gian, đoạn thời gian đó không dài.

Bởi vậy, tốt nhất là đồng quy vu tận, phá hủy cả hai trận pháp, đây là kế hoạch của Vu tộc.

Hai trận pháp cùng hủy diệt, dù sao cũng tốt hơn là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận biến mất, rốt cuộc Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận của Yêu tộc vẫn tồn tại.

Đối với điều này, Yêu tộc cũng đột nhiên sững sờ, lũ Vu tộc khốn kiếp đó lại liều mạng như vậy, cứ thế này thì không thể kiên trì được bao lâu.

"Ầm ầm ầm!" Nếu không phải vì có pháp tắc Chí Cao Thần Đạo

của Hoàng Thiên che chở, có lẽ một vùng Hồng Hoang đã biến thành hoang tàn.

Ngay cả như vậy, sau ba lần đối quyết dốc toàn lực của Vu Yêu lưỡng tộc, đã phát ra một tiếng ầm vang.

Chỉ thấy hư ảnh Bàn Cổ tan biến, Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận cũng bắt đầu tan biến.

Khắp trời Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh tinh đấu bắt đầu chấn động rơi xuống, toàn bộ Hồng Hoang như một trận mưa sao băng, đẹp nhưng càng thê thảm.

Không chỉ như vậy, khi hai đại trận tan biến đã mang theo nhiều đại năng, mười Đại Yêu Vương bên Yêu tộc đã mất sáu người, chín Đại Vu bên Vu tộc cũng chết năm người.

Tổ Vu Thiên Ngô, Cường Lương, Huyền Minh, Xa Bỉ Thi bị trọng thương, trực tiếp mất đi chiến lực.

Hai trận đối chọi có thể nói là cực kỳ tàn khốc, trách gì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tuy công kích cường hãn, nhưng thủ đoạn phòng ngự lại kém quá nhiều.

Phía Yêu tộc, do Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận phòng ngự cường hãn, dù bị hủy diệt, vì nhờ vào tinh thần chi lực của Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, tổn thương tinh thần là lớn.

Bởi vậy những người này lại may mắn.

Không chỉ như vậy, mười Đại Yêu Vương cũng chết sáu người, tương tự Yêu tộc cũng mất sáu phần.

Phục Hy cũng bị trọng thương ở đây, Lôi Thần, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác cũng bị thương, nhưng không nghiêm trọng.

Lôi Thần trong khi thấy Phục Hy bị thương, cũng dốc toàn lực giúp đỡ chống đỡ, mới khiến Phục Hy dễ chịu hơn.

Nếu không phải vì có Lôi Thần giúp đỡ, không dám nói nhiều, e rằng Phục Hy lần này sẽ vẫn lạc trong trận quyết chiến.

Sau khi hai đại trận đồng quy vu tận sụp đổ, tình hình tổn thất của Vu Yêu là rất lớn.

Đương nhiên, tổn thất của tiểu yêu và tiểu vu dưới trướng, thì không cần thống kê nữa.

Vì hoàn toàn không thể thống kê được, thực sự quá nhiều, tóm lại, thành viên Yêu tộc đã mất sáu thành, thành viên Vu tộc cũng mất từ năm đến sáu thành.

"A!" "A!" Đế Tuấn và Đế Giang gần như cùng một lúc hét lên thảm thiết, nhìn thấy nhiều tộc nhân vẫn lạc như vậy, trong lòng tự nhiên vô cùng đau khổ.

"Đại ca..." "Yêu Hoàng..." Tất cả những người có mặt trên sân gần như đều bị thương, nhưng bây giờ lại càng lo lắng cho người đứng đầu.

"Lấy đại cục làm trọng." Đế Giang và Đế Tuấn lại một lần nữa đồng thanh nói.

Hoàng Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, chủ lực Vu Yêu lưỡng tộc đã được bảo tồn, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc đều còn đó, Yêu tộc sẽ không chết.

Hai người là tinh hoa của Yêu tộc, chỉ cần họ còn đó, sau này không ai dám tùy ý áp bức Yêu tộc.

Bốn Đại Yêu Vương được bảo lưu cùng với Lôi Thần, Phục Hy và những người khác, Phục Hy lần này quả thực tổn thất thảm trọng a.

Bị trọng thương, hiện tại hôn mê bất tỉnh, toàn bộ con người trông vô cùng đáng thương.

Vu tộc, tương tự cũng không có người vẫn lạc, chỉ là một số Tổ Vu có cảm giác tồn tại không mạnh bị thương mà thôi, chỉ cần có Chúc Cửu Âm và Đế Giang ở đó, Vu tộc vẫn không thể lay chuyển.

Những người chết đều vì đạo tâm không kiên cố, không có phúc duyên siêu thoát tồn tại, chết rồi cũng không có cách nào.

Dù sao dưới quy tắc tối cao, đã bảo lưu được nhiều nhất, khác với Hoàng Thiên, các vị Thánh nhân và đại thế lực, lúc này lại nở hoa trong lòng.

Vu Yêu lưỡng tộc chết thật tốt, đợi người khác, lại có cơ hội quật khởi.

Thương vong thảm trọng như vậy, thù hận khẳng định không thể hóa giải, vì vậy tiếp theo chỉ cần nhìn họ đồng quy vu tận là tốt.

Bởi vậy, dưới sự mong đợi của đông đảo Thánh nhân và đại thế lực, Vu Yêu lưỡng tộc lại một lần nữa hành động.

Nhưng, sự tình lại vượt ra ngoài dự liệu của họ.

"Thiên Đạo ở trên, Thần Tôn ở trên, Yêu tộc ta vì lần đại chiến này mà tội nghiệp sâu nặng, đến ngày nay chợt đại ngộ.

Nay ta Đế Tuấn lấy danh nghĩa Đế Hoàng Yêu tộc lập lời thề, Yêu tộc ta tự nguyện tán đi khí vận, bù đắp tổn thất của Hồng Hoang, tự nguyện thoái lui khỏi vị trí bá chủ Yêu tộc, thuận theo xu thế đại thế của Hồng Hoang, Thiên Đạo giám chi, Thần Tôn giám chi." "Ầm ầm ầm!" Nhìn cảnh tượng này, các Thánh nhân đều ngớ người, sau đó phản ứng lại, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Đế Tuấn.

"Không được, muốn như vậy không thể, Yêu tộc không thể không đánh nữa.

Có thể tự nguyện tán đi khí vận và địa vị bá chủ, nhưng nếu làm như vậy, chẳng phải không thể sống sót sao, không được, tuyệt đối không được!" Đế Tuấn cũng nghiến răng làm ra, kỳ thực là đồng quy vu tận, nhưng vì đại kế mà nhịn xuống.

Đồng thời, Đế Giang kinh ngạc cuối cùng cũng hiểu ra lời nói của Hoàng Thiên, cống hiến hoặc lúc này từ bỏ, là một loại đại cống hiến.

Tuy vô cùng khó chịu, nhưng quả thực cũng chỉ có thể như vậy.

"Phụ Thần ở trên, Thần Tôn ở trên, Thiên Đạo ở trên, sinh ta Vu tộc để bù đắp Hồng Hoang, Vu tộc tồn tại để cống hiến Hồng Hoang, Vu tộc chợt đại ngộ, cam nguyện thoái lui khỏi vị trí bá chủ Thiên Địa, tự thân khí vận tán đi, thuận theo đại thế, thuận theo di chí Phụ Thần, Thần Tôn giám chi, Thiên Đạo giám chi, Phụ Thần giám chi." "Ầm ầm ầm!" Giống như Yêu tộc, Đế Giang sau khi lập lời thề với Thiên Đạo, khí vận Vu tộc nhanh chóng hạ xuống.

Nhưng lúc này tổn thất thảm trọng, khí vận hạ xuống đó cũng giống như không hạ xuống vậy.

Một số khí vận, chỉ là khí vận của những tộc nhân đã chết mà thôi, vì hai tộc thuận theo xu thế đại thế mà cống hiến, Thiên Đạo chí công, lại vì hai tộc không gây tổn hại lớn đến Hồng Hoang, nên công đức đã đến.

Lúc này chúng Thánh nhân và các đại thế lực Hồng Hoang đều ngớ người, "Như vậy cũng được sao, nhưng không được a!" "Tuyệt đối không thể như vậy!" Người đầu tiên không nhịn được là Nguyên Thủy Thiên Tôn, y đang chờ Vu Yêu lưỡng tộc tiêu tán sau đó thuận thế nắm giữ bá chủ Thiên Địa mới, vì để ngưng tụ khí vận.

Nhưng vạn vạn không ngờ Vu Yêu lưỡng tộc lại làm như vậy, bảo lưu thực lực mà rút lui, chẳng phải sẽ là mối đe dọa lớn hơn những đại thế lực Hồng Hoang kia sao?

Chương 609

Một số Thánh nhân đại thế lực đã đến giới hạn chịu đựng, bởi vậy tuyệt đối không thể để Vu Yêu lưỡng tộc làm như vậy.

Nếu xuất hiện loại thế lực ẩn giấu phía sau này, vậy thì quần Thánh nhân còn chưởng khống Hồng Hoang sao?

"Vu Yêu đại chiến, dẫn đến chúng sinh Hồng Hoang lầm than, đáng lẽ phải chịu trừng phạt, Bản Thánh nhân thay trời hành đạo, Vu Yêu lưỡng tộc trước khi kết thúc tội nghiệp, đáng lẽ phải chịu sự trừng phạt của Bản Thánh nhân và..." "Ầm ầm ầm!" Chỉ thấy công đức của Vu Yêu lưỡng tộc chưa kịp giáng xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã công kích.

Phải biết rằng không có hai đại trận bảo hộ, Vu Yêu lưỡng tộc thật sự không đủ để Nguyên Thủy Thiên Tôn một chiêu diệt.

Nhưng, đây cũng là sai lầm lớn nhất của Nguyên Thủy Thiên Tôn, y hoàn toàn quên rằng Vu Yêu lưỡng tộc đang ở trong pháp tắc Thần Đạo.

Hoàn toàn quên đi sự khủng bố của pháp tắc Thần Đạo!

Chỉ thấy một chiêu uy lực cực lớn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đánh vào bình chướng pháp tắc Thần Đạo, khiến nó rung động một trận.

Chỉ thấy công kích hủy thiên diệt địa của Bàn Cổ Phiên, hôm nay hoàn toàn bị bật trở lại, không chỉ bật trở lại đơn giản, chỉ thấy đạo công kích trực tiếp thuận theo bầu trời Hồng Hoang mà đi.

"Rắc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn dưới cơn phẫn nộ dốc toàn lực công kích, lập tức đánh phá bình chướng Thiên Địa, khiến nó mở ra

một lỗ hổng, đột nhiên Nhược Thủy từ trời giáng xuống, toàn bộ Hồng Hoang đều gặp tai ương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trên núi Côn Luân, nhìn cảnh tượng này, đột nhiên giật mình sắc mặt trắng bệch, một thư liệt suýt chút nữa ngã quỵ.

Lúc đó y đột nhiên cảm thấy Xiển Giáo tội nghiệp quấn thân, nếu không phải thân Thánh nhân, nhân quả không dính thân, có lẽ lúc này đã mất đi lý trí.

"Sao lại thế này..." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng ngớ người, vừa rồi y chỉ lo ngăn cản Vu Yêu lưỡng tộc, mà quên rằng Vu Yêu lưỡng tộc có Thần Tôn tiền bối bảo hộ.

Một đạo công kích dưới toàn lực, có thể biết cường đại đến mức nào, vốn dĩ y muốn một lần diệt Vu Yêu lưỡng tộc.

Có thể biết công kích đó đáng sợ đến mức nào, nhưng chiêu đó lại bị bật đến rìa màng ngăn Hồng Hoang, trực tiếp đánh mở một lỗ hổng trên màng ngăn Thiên Địa.

Lúc này các Thánh nhân còn lại cũng đồng dạng ngớ người, cũng không khỏi cảm thán, may mắn là vừa rồi không ra tay, nếu không công kích thì có lẽ đã gặp xui xẻo rồi.

Quên rằng Vu Yêu lưỡng tộc bây giờ đang dưới sự bảo hộ của pháp tắc Thần Đạo, thật sự đã quá sơ suất.

Đối với người của Yêu tộc, từng người mặt mày tái nhợt, khi thấy Thánh Nhân Nguyên Thủy ra tay tất sẽ chết không nghi ngờ.

Thậm chí trong lòng họ còn cho rằng Thần Tôn tiền bối đã tính toán sai, nhưng Thần Tôn lại càng lợi hại hơn.

Pháp tắc Thần Đạo không chỉ bảo vệ Hồng Hoang không bị tổn hại, mà còn bảo vệ tính mạng nhỏ nhoi của chúng nhân Yêu tộc.

Dư nghiệt Vu Yêu hai tộc vốn trong lòng đã có chút khó chịu và tuyệt vọng, nhưng bỗng nhiên trải qua cục diện Thánh Nhân không thể không bỏ qua này, lập tức cảm thấy khá hơn.

Sau đó nhìn mọi thứ phải tiếp tục, thế giới Hồng Hoang có rất nhiều người không thể không chết, Thánh Nhân.

Cần phải tiếp tục đi tới, không thể nản lòng thoái chí, tổn thất đã quyết định thì sau này sẽ được bồi thường toàn bộ.

Sau chuyện này, thật kỳ lạ là người của Vu Yêu hai tộc vì Thánh Nhân đã ra tay sát thủ với họ, mà thoát khỏi tuyệt vọng và mê mang.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi gan thật lớn!

Vu Yêu hai tộc đều là vãn bối do Bản tôn che chở từ khi xuất thế đến nay, ngươi dám ra tay với chúng?" Âm thanh của Hoàng Thiên truyền khắp Hồng Hoang, ngay lập tức, tất cả mọi người đều có chút chấn kinh, biết rằng Vu Yêu hai tộc phía sau có Thần Tôn che chở.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, Thần Tôn tiền bối lại che chở Vu Yêu hai tộc đến mức này.

"Nguyên Thủy, ngươi có biết Vu Yêu hai tộc phản tỉnh là có công không?

Với tư cách là Thánh Nhân, không ủng hộ thì thôi, lại dám tùy ý ra tay, còn tổn hại màng ngăn thiên địa, ngươi đáng lẽ phải gánh chịu tội nghiệt này." Thần Đạo ca vang, pháp tắc giáng lâm!

Thân ảnh Hoàng Thiên xuất hiện, giờ cuối cùng cũng có Thánh Nhân chịu tội thay.

Hoàng Thiên kỳ thực cũng không biết vị Thánh Nhân nào sẽ ra tay trước với Vu Yêu, nhưng biết chắc chắn phía sau có Thánh Nhân ra tay.

Hành động của Vu Yêu hai tộc uy hiếp lớn hơn so với Tam tộc năm xưa.

Giờ đây, Tam tộc bị ép buộc đến nỗi Thánh Nhân không dám tùy tiện xử trí.

Huống chi Vu Yêu hai tộc đi theo con đường cũ của Tam tộc, vì vậy, Thánh Nhân sẽ không dung thứ cho sự tồn tại như vậy xuất hiện.

Nếu thực sự như vậy, thì thế giới Hồng Hoang sẽ đột nhiên xuất hiện thêm hai quần thể ẩn thế có thể uy hiếp đến Thánh Nhân.

Kết hợp một chút, cho nên chắc chắn có Thánh Nhân ra tay, diệt tuyệt Vu Yêu hai tộc.

Hoàng Thiên biết sẽ có người ra tay, nhưng không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại ra tay trước, vốn tưởng là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của phương Tây, không ngờ lại là Nguyên Thủy.

Đúng như câu họa phúc vốn không cửa, do người tự chiêu lấy, Hoàng Thiên không quản ai ra tay trước, dù sao thì ai ra tay thì người đó gánh chịu.

Lần này chịu tội thay tự nhiên là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cũng ngây người, không ngờ lại gánh chịu nhân quả lớn đến thế.

"Không ổn rồi, Thánh Nhân, nhân quả không thể thêm vào, những đệ tử đó sẽ gặp xui xẻo rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhỏ giọng nói.

Hoàng Thiên nào quản nhiều như vậy!

"Không ra tay sao?" Lời vừa dứt, chỉ thấy Nữ Oa và Trấn Nguyên Tử đến.

Hoàng Thiên đã đưa Đỉnh Tạo Nhân cho Nữ Oa, dưới pháp tắc Tạo Hóa, Nữ Oa thích hợp để luyện đá vá trời.

“Nữ Oa, dùng pháp tắc Tạo Hóa luyện chế Ngũ Sắc Thần Thạch, Lão Tử và Thông Thiên chống đỡ Nhược Thủy, những người khác nhanh chóng bảo vệ thêm nhiều sinh linh.” Hoàng Thiên vừa hạ lệnh, các vị Thánh Nhân liền bắt đầu hành động.

Vừa rồi cũng sợ không nhẹ, may mắn không phải là người đầu tiên ra tay.

Nếu không sẽ gặp xui xẻo, may mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ra tay trước, một lần gặp xui xẻo cũng là hắn ta.

Nữ Oa nhìn Đỉnh Tạo Nhân trước mắt, vung tay áo một cái, ba trăm sáu mươi sáu khối Ngũ Sắc Thần Thạch liền bay vào đại đỉnh.

Trong ngọn chân hỏa hừng hực, không ngừng cháy rực, sau một hồi lâu, những Ngũ Sắc Thần Thạch này liền bắt đầu từ từ tan chảy, hóa thành một vũng dịch nhầy ngũ sắc.

Nhưng kỳ lạ là, có một khối Ngũ Sắc Thần Thạch, dưới sự tôi luyện của thần hỏa lại không hề biến đổi.

Hoàng Thiên tự nhiên cũng phát hiện ra tình huống này, khối Ngũ Sắc Thần Thạch này khác với những Ngũ Sắc Thần Thạch khác, có tướng chín khiếu tám lỗ.

Chương 610

Chỉ cần hấp thu linh khí thiên địa, tinh hoa nhật nguyệt, lâu dần tất có thể dựng dục sinh linh.

Đó cũng chính là nhân vật ứng kiếp trong Tây Du Lượng Kiếp sau này, cũng chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không đáng thương đáng khóc của hậu thế.

Mặc dù Tây Du Lượng Kiếp còn xa, nhưng điều đó không ngăn cản Hoàng Thiên bố cục trước.

Tâm thần Hoàng Thiên khẽ động, một đạo thần quang liền trực tiếp bay vào khối Ngũ Sắc Thần Thạch đó, còn về sau này sẽ phát sinh biến hóa gì, hiện tại không thể biết được.

Nhưng Hoàng Thiên biết, lúc đó trong Tây Du, chư thần Phật trên trời sẽ thấy một Tề Thiên Đại Thánh chân chính.

Lúc đó, Lão Tử nhìn thiên địa vẫn còn chấn động, liền mở miệng hỏi: "Thần Tôn tiền bối, màng ngăn thiên địa đã vỡ, Thái Cực Đồ của hạ giới chỉ có thể miễn cưỡng ổn định thiên địa, cũng không phải kế lâu dài, nhất định phải có trụ chống trời mới được, nếu không lâu dần, hạ giới cũng khó mà duy trì, không biết tiền bối có giải pháp nào không?" Hoàng Thiên nghe lời Lão Tử, mở miệng nói: "Bản tôn trước đây ở Bắc Hải phát hiện nơi đó sinh sống một con dị chủng Huyền Quy Hồng Hoang, con rùa này bẩm sinh đã nhiễm sát khí khai thiên, thần trí tiêu tan, nhưng cũng không phải hung thú, vừa vặn có thể dùng bốn chi của nó hóa thành trụ chống trời, mới có thể ổn định thiên địa." Lão Tử vừa nghe xong, cũng liền vội vàng gật đầu, trong mắt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người lại hiện lên một tia dị sắc.

Xem ra, hành động này chắc chắn có thể giành được công đức, cho

nên trong lòng hai người tự nhiên có chút suy nghĩ.

Lúc này, Chuẩn Đề liền vội vàng thỉnh cầu với Thần Tôn: "Thần Tôn tiền bối, nếu đã như vậy, ta nguyện ý cùng sư huynh đồng hành đi chặt bốn chi Huyền Quy." Hoàng Thiên liếc nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người một cái, gật đầu, đồng ý nói: "Đi đi!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người thấy Hoàng Thiên đồng ý liền vội vàng hóa thành hai đạo lưu quang bay về phía Bắc Hải.

Tại Bắc Hải, Hùng Đại cũng đã nhận được truyền âm của Hoàng Thiên, cho nên khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người với vẻ mặt lo lắng tiến vào Bắc Hải, không có ai ngăn cản.

Sau một hồi lâu, chỉ nghe thấy hai đạo thanh âm ở Bắc Hải vang lên: "Thiên Đạo tại thượng, Thần Tôn tại thượng, giờ đây màng ngăn thiên địa Hồng Hoang đã vỡ, Nhược Thủy giáng lâm, vô số sinh linh Hồng Hoang chìm trong Nhược Thủy, hôm nay sư huynh đệ hai người chúng ta dùng bốn chi Huyền Quy hóa thành trụ chống trời, để cố định thiên địa Hồng Hoang, Thiên Đạo giám chi, Thần Tôn giám chi." Lời vừa dứt, chỉ thấy bốn chi Huyền Quy hóa thành một đạo lưu quang độn đi, không lâu sau, một cây thiên trụ khổng lồ liền xuất hiện tại trung tâm Hồng Hoang.

Nâng đỡ thiên địa, hóa thành trụ chống trời, cuối cùng biến mất, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể tìm thấy sự tồn tại của nó.

Dù sao nếu trụ trời lại bị hủy hoại lần nữa, thì sẽ không có con rùa thứ hai hóa thành trụ trời.

Sau đó, Nữ Oa cũng đã luyện hóa xong toàn bộ Ngũ Sắc Thần Thạch, chỉ còn lại khối cuối cùng, khối Ngũ Sắc Thần Thạch không hề có phản ứng nào, bị Nữ Oa tiện tay ném đi, liền trực tiếp rơi xuống Hồng Hoang, biến mất tăm tích.

Có lẽ ngay cả Nữ Oa cũng không biết, mình tiện tay ném đi lại là

một nhân vật ứng kiếp trong một thiên địa lượng kiếp.

Nữ Oa dùng đại pháp lực kéo dung dịch Ngũ Sắc Thần Thạch đã hóa thành, sau đó dùng pháp lực nghịch hành đi lên, chống đỡ Nhược Thủy, trực tiếp đưa dung dịch Ngũ Sắc Thần Thạch đã hóa thành vào trong khe hở thiên địa.

Sau đó dùng pháp tắc Tạo Hóa vô thượng, không ngừng vá lại khe hở thiên địa, sau một hồi lâu, khe hở thiên địa cuối cùng cũng được bổ sung hoàn toàn.

Sau khi khe hở thiên địa được bổ sung hoàn toàn, chỉ thấy trên hư không, Hồng Quân Đạo Tổ bỗng nhiên xuất hiện.

Hồng Quân xuất hiện, chúng Thánh bái kiến, Nguyên Thủy Thiên Tôn với vẻ mặt tái nhợt cũng đồng thời xuất hiện, nhớ lại hành vi ngu xuẩn vừa rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hối hận vô cùng, không nhịn được mà nói ra.

"Cảm tạ Hoàng Thiên Đạo Hữu." Hồng Quân Đạo Tổ cũng trước tiên cảm tạ Hoàng Thiên một phen.

Những gì Hoàng Thiên đã làm với tư cách là người truyền đạt cho Thiên Đạo, thiên địa lượng kiếp kết thúc viên mãn, bố cục và cái cớ đều đã được chôn xuống, Hoàng Thiên công đức viên mãn.

Đáng lẽ phải có công đức hải lượng ban thưởng, nhưng Hoàng Thiên đã từ chối, công đức tạm thời vô dụng, giữ lại sau này đổi lấy những thứ khác đi!

Vì vậy, Hồng Quân Đạo Tổ chỉ cảm tạ Hoàng Thiên một câu, còn về những điều khác cần hai người từ từ đàm phán.

Hoàng Thiên liếc nhìn mọi người, bây giờ không có chuyện gì, liền rời đi.

"Hồng Quân, Bản tôn nên làm đều đã làm, tiếp theo cần giao cho

ngươi.” “Ừ, vạn năm sau Đạo Hữu nhất định phải đến đúng hẹn.” Hồng Quân nói.

“Yên tâm, vạn năm sau Bản tôn nhất định sẽ đến, nếu đã như vậy, Bản tôn đi trước đây.” Sau khi Hoàng Thiên rời đi, công đức Thiên Đạo giáng xuống, chỉ thấy các vị Thánh Nhân trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đạt được công đức.

Nữ Oa đạt được nhiều nhất, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đứng thứ hai, Lão Tử, Thông Thiên, Trấn Nguyên Tử và những người khác đạt được tương đương, đồng thời các tầng lớp cao nhất của Vu Yêu hai tộc cũng có.

Sau đó, Hồng Quân nói: “Nguyên Thủy, lần này ngươi gây ra họa lớn như vậy, có biết Thánh Nhân tuy nhân quả không dính thân, nhưng sẽ dính lên môn hạ Xiển Giáo không?

Vi sư cũng không nói nhiều, ngươi cần tự mình phán đoán, vì an nguy của môn hạ, sau này hãy làm nhiều hành động có công với Hồng Hoang đi.” Lời vừa dứt, Hồng Quân cũng không còn để ý đến những người khác, sau đó nói: “Thiên địa lượng kiếp vì Vu Yêu hai tộc tỉnh ngộ mà kết thúc, Vu Yêu hai tộc, thuận theo thiên ý, đáng lẽ phải có tưởng thưởng.” Nói xong, công đức giáng lâm, lần này thì nhiều vô cùng, chỉ thấy Đế Tuấn và Đế Giang đạt được nhiều nhất, kế đó là Lôi Thần, Đông Hoàng Thái Nhất, Chúc Cửu Âm ba người, những người khác đạt được đều như nhau.

Số công đức này vô cùng to lớn, to lớn đến mức người ta vô cùng ngưỡng mộ, không chỉ vậy, vì Vu Yêu hai tộc thuận theo đại thế, dám cống hiến, khí vận đã mất trước đó đều hồi phục.

Chỉ là không thể ngưng kết khí vận chi long, không có khí vận chi long, có nghĩa là địa vị bá chủ thiên địa cũng không còn, chỉ có thể là một thế lực miễn cưỡng siêu thoát.

Nhưng ngay cả như vậy, những người thuộc tầng lớp cao nhất của Vu Yêu hai tộc còn sống sót cũng đã thoát khỏi sự thấp kém.

Từ sự tức giận bị đè nén trước đó, sau này vì tương lai mà phấn đấu, lúc này tạm thời buông bỏ, vì sự quật khởi của mình.

Ba loại biến hóa tâm lý, cùng với những gì đã mất và những gì đạt được, Đế Giang, Đế Tuấn và những người khác đã trải qua đại đại lạc, trong lòng cảm ngộ rất nhiều.

"Tạ, Hồng Quân Đạo Tổ!" Tầng lớp cao nhất của Vu Yêu hai tộc đồng thanh nói.

"Thiện, vạn năm sau, Đế Tuấn, Chúc Cửu Âm của Vu Yêu hai tộc, Trấn Nguyên Tử, Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, chín người các ngươi đến Tử Tiêu Cung, ta có việc quan trọng muốn tuyên bố, được rồi, tất cả giải tán đi." "Vâng!" Mọi người gật đầu nói.

Sau đó, Hồng Quân Đạo Tổ nói vài câu rồi biến mất.

"Đế Tuấn, và Đế Giang, Vu Yêu hai tộc đại chiến, khiến giáo chủ Bản tọa tổn thất mấy đạo trường Hồng Hoang, hai ngươi bồi thường thế nào?" Thông Thiên giáo chủ hỏi.

Lúc này Đế Giang và Đế Tuấn cũng vô cùng bình tĩnh, trong lòng hiểu rõ, cục diện hiện tại chắc chắn sẽ xảy ra.

Hai người còn sống là vì Thần Tôn tiền bối ở phía sau che chở, và nhờ công đức vừa đạt được.

Nhưng Thánh Nhân sẽ không cho phép hai người, bao gồm cả Vu Yêu hai tộc chiếm giữ tài nguyên Hồng Hoang nữa.

"Thông Thiên Thánh Nhân thấy thế nào?" Đế Tuấn hỏi!

"Ta Vu tộc sẽ trấn thủ Huyết Hải, sau này Hồng Hoang không có đại sự ta Vu tộc sẽ không xuất hiện, những địa bàn và tài nguyên

Hồng Hoang trước đây, chư vị Thánh Nhân có thể tự mình thương nghị thế nào, ta Vu tộc chỉ cần cái tổ già Huyết Hải." Đế Giang cũng vô cùng mạnh mẽ, trực tiếp nói ra giới hạn.

Đế Giang vừa nói xong, các vị Thánh Nhân đều im lặng, thấy Đế Giang thức thời đại cục, như vậy rất tốt, tránh được phiền phức.

"Không tệ, vậy còn Yêu tộc của Đế Tuấn thì sao?

Ta nghĩ Thiên Đình cần phải nhường ra, ngoài ra địa bàn Hồng Hoang cũng phải nhường ra, còn về Thái Dương Tinh Yêu tộc e rằng cũng không có năng lực khống chế, cũng cần phải nhường ra." Chuẩn Đề vô cùng tham lam, trực tiếp muốn toàn bộ địa bàn của Yêu tộc.

"Hừ, chư vị Thánh Nhân, Hồng Quân Đạo Tổ vạn năm sau triệu tập chúng ta, tất hẳn có nguyên nhân, liệu có thể tạm thời để Yêu tộc ta giữ lại Thiên Đình?

Chờ vạn năm sau, Yêu tộc ta toàn bộ nhập Thần Đạo, lúc đó mới quyết định thế nào?" Đế Tuấn cũng vô cùng phẫn nộ, nhưng lúc này chỉ có thể đè nén sự phẫn nộ xuống đáy lòng.

"Vậy ta hỏi, ngoài Thiên Đình thì sao?" Chuẩn Đề sẽ không dễ dàng để Đế Tuấn yên.

"Cũng giống như Vu tộc, tạm thời trừ Thiên Đình, Yêu tộc ta toàn bộ nhường ra, đợi sau khi Hồng Quân Đạo Tổ triệu tập chúng ta, Yêu tộc ta sẽ nhường Thiên Đình, nhưng Thái Dương Tinh ta không thể nhường ra." "Hừ, như vậy rất tốt!" Các vị Thánh Nhân nghe Đế Tuấn nói vậy, cũng cảm thấy tạm được rồi, Thiên Đình quá quan trọng, chắc chắn vạn năm sau Hồng Quân Đạo Tổ triệu tập mọi người, cũng là vì nguyên nhân này.

Có thể khiến Đế Tuấn nhường ra toàn bộ địa bàn Hồng Hoang đã là không tệ rồi, còn về Thái Dương Tinh, để lại cho Đế Tuấn cũng

không sao.

Chương 611

"Tạm thời là vậy, nhưng Yêu tộc tội ác sâu nặng, cũng không còn thích hợp thống lĩnh Yêu tộc nữa, chi bằng giao nhân sự cho Bản Thánh đi, Tây Phương ta sẽ giáo hóa tốt." Chuẩn Đề vẫn không buông tha, luôn muốn từ trên người Đế Tuấn mà kiếm thêm chút lợi lộc.

Vu tộc không có Nguyên Thần, Tây Phương có muốn cũng vô dụng, nhưng Yêu tộc thì khác a, Yêu tộc còn có cao thủ đó, đó là một miếng thịt béo lớn a.

"Hừ, Chuẩn Đề thật là không biết xấu hổ, sinh linh phương Đông của ta, có chuyện gì, đừng tự chuốc lấy nhục nhã!" Lão Tử lúc này cũng không muốn, nhiều cao thủ như vậy, nếu bị Tây Phương lấy đi, vô vi cái gì!

Nếu những người này đều bị Tây Phương lấy đi, thì giáo nghĩa phát triển, tích lũy khí vận sao?

"Đúng, Chuẩn Đề thật sự quá không biết xấu hổ rồi, lại dám có ý nghĩ như vậy!" Thông Thiên cũng đồng tình khiển trách.

"Trong Yêu tộc có linh khí cây cỏ, linh khí núi sông, mây mù, hoa lá, những thứ này cần Bản Thánh tự mình giáo hóa." Trấn Nguyên Tử nói.

"Bản Thánh cũng cần một con tọa kỵ, ta thấy mấy con Yêu Vương của Yêu tộc không tệ." Mọi người như thể đang xẻ thịt vậy, kèm theo lời của các vị Thánh Nhân, dường như muốn phân giải toàn bộ Yêu tộc, rõ ràng không hề để Đế Tuấn vào mắt.

"Các vị Thánh Nhân, như vậy không tốt lắm chứ?

Dù sao Yêu tộc ta…" Đế Tuấn đè nén hỏi, kết quả lời chưa nói

xong đã bị ngắt lời.

Người ngắt lời tự nhiên là Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng bực bội: "Đế Tuấn, ngươi có phần nói lý lẽ sao?

Chúng ta thương nghị ngươi cứ nghe là được rồi." Lời này đã hoàn toàn khiến Đế Tuấn nổi giận, nhẫn nhịn trăm bề, lại dám trước mặt mình mà xẻ thịt toàn bộ Yêu tộc, ngay cả quyền nói chuyện cũng không có sao?

"Các vị Thánh Nhân, Đế Tuấn quả thực không có quyền đàm phán, nhưng Yêu tộc ta thế nào, vẫn cần Yêu Hoàng ta quyết định, nếu không thì giết ta đi, Yêu tộc ta còn có nhân viên muốn gia nhập Thần Đạo, lẽ nào muốn tranh giành người với Thần Tôn tiền bối?" Lời của Đế Tuấn vừa nói ra, hoàn toàn xé rách lớp mặt nạ, lời của hắn cũng đắc tội với các vị Thánh Nhân.

"Hừ!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Thông Thiên và những người khác lập tức nổi giận, uy áp cường hãn trực tiếp khiến Đế Tuấn không thể chịu đựng được.

Nhưng may mắn thay, lúc này, trên người Đế Tuấn đột nhiên xuất hiện một đạo pháp tắc màu vàng, đây chính là pháp tắc Thần Đạo, mới chống đỡ được áp lực của Thánh Nhân.

Nhìn thấy pháp tắc Thần Đạo, các Thánh Nhân lập tức dừng tay, không dám đắc tội Thần Tôn, đồng thời cũng biết Đế Tuấn không thể tùy tiện giết chết.

"Đế Tuấn, ngươi cần hiểu rõ, lẽ nào ngươi nghĩ mình có thể đối đầu với ta sao?" "Xin lỗi, Đế Tuấn chỉ đối đầu với ngươi, chứ không đối đầu với Trấn Nguyên Tử của Thần Đạo ta, ngươi đừng kéo ta vào." Trấn Nguyên Tử nói.

Trấn Nguyên Tử dù sao cũng là người của Thần Đạo, tự nhiên

biết Đế Tuấn và những người khác tuyệt đối là người của Thần Đạo, vì vậy tự nhiên đứng về phía Đế Tuấn.

Mặc dù quyền lợi của Thánh Nhân cần được duy trì, nhưng lựa chọn đứng về phía Đế Tuấn, mặc dù Vu Yêu hai tộc không bị diệt tuyệt hoàn toàn, cũng khiến hắn vô cùng khó chịu.

Thế lực như Vu Yêu hai tộc là một tai họa, có hai tai họa, quyền lợi Hồng Hoang nhiều như vậy, bị người khác chia một chút, Thánh Nhân bớt đi một chút.

Vì bản thân, trừ Trấn Nguyên Tử, và Bình Tâm cùng cấp độ ra, những Thánh Nhân khác đều sẽ đứng về một phía.

"Hồi bẩm Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Đế Tuấn tự biết, chỉ là Yêu tộc ta tuy đã suy tàn, tuy cần ẩn thế, nhưng trước đây chung quy cũng là một bá chủ, cần một chút quyền lợi để sinh tồn, nếu ngay cả chút quyền lợi này cũng không có, thì Đế Tuấn có chết cũng đâu có sao?" "Đúng, đại ca, ta cũng không phản đối giao ra địa bàn trước đây, nhưng thủ hạ của ta, ta tuyệt đối không thể tùy ý giao ra, trừ khi họ tự nguyện đi theo các vị Thánh Nhân, nếu không nguyện ý, xin các vị Thánh Nhân đừng làm khó chúng ta, bần đạo tuy chỉ còn một hơi thở, nhưng có thể liều chết một phen." Lôi Thần và Phục Hy đã tỉnh lại nói, khiến các vị Thánh Nhân sững sờ, mọi người thấy vẻ mặt quyết tử như vậy, đã đồng ý với ý kiến của họ.

Hơn nữa, Yêu tộc là một con thuyền rách nát, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những thủ hạ kia có mấy người nguyện ý đi theo?

Chia ra cũng không làm cho mọi người hài lòng, chi bằng dùng ý kiến của Phục Hy, ý kiến này quả thực là một cách hay.

"Được, nếu đã như vậy, thì xem họ có nguyện ý không, Bản Thánh đồng ý rồi." Trấn Nguyên Tử nói.

“Bản Thánh mẫu cũng không có ý kiến.” Nữ Oa nói.

Nữ Oa là người tùy ý nhất trong các vị Thánh Nhân, không lập giáo, không cần phân tâm vì giáo phái, sở dĩ không đi, chẳng phải vì thèm địa bàn và tài nguyên Yêu tộc, mà thuần túy là xem náo nhiệt.

“Có thể!” Lão Tử đã hiểu ra, thấy quả thực không tệ, thanh tĩnh vô vi, có khí vận Nhân tộc, cũng không cần chiêu mộ cao thủ, chẳng qua đều là những con kiến thôi.

Nhưng tiền đề là không chiêu mộ người thì những Thánh Nhân khác cũng không nên mạnh lên, cho nên nếu không cho mạnh lên, thì dù không chiêu mộ, cũng phải phá hoại.

“Bản giáo chủ cũng đồng ý rồi.” Thông Thiên cũng đã đồng ý, hắn có danh tiếng tốt nhất trong Yêu tộc, đệ tử Yêu tộc dưới trướng hắn là đông nhất, xem ra, số người tự nguyện đi theo hắn chắc chắn là nhiều nhất.

“Hừ, vậy chỉ có thể làm theo cách ngươi nói.” Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng, dã tâm của hắn là lớn nhất, muốn nuốt trọn toàn bộ.

Nhưng điều đó là không thể, những Thánh Nhân còn lại tuyệt đối sẽ không cho phép hắn làm vậy, chỉ có thể làm theo cách của Phục Hy.

“Vậy thì như vậy đi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy coi thường Yêu tộc, nhưng vừa rồi đã khiến giáo phái của hắn gánh nhân quả, cần phải có cách giải quyết.

Cách tốt nhất là chiêu mộ một số Yêu tộc mà hắn cực kỳ chán ghét, để những kẻ đáng chết đó san sẻ nhân quả của đệ tử, cũng để tìm một số con dê tế thần.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn kiêu ngạo, luôn coi thường Yêu tộc, nhưng vì sự cố lần này, cũng bắt đầu đánh chủ ý lên Yêu tộc, để

người Yêu tộc làm con dê tế thần.

Như vậy, mấy vị Thánh Nhân đều đã đồng ý, sau đó, chỉ thấy các vị Thánh Nhân bắt đầu tỏa ra uy thế Thánh Nhân của mình.

"Yêu tộc nghe đây, các ngươi tội nghiệt sâu nặng, may mắn biết đường quay về, giờ ta cho các ngươi một cơ hội, gia nhập Xiển Giáo của Bản Thánh làm thuộc hạ để chuộc tội, sau này sẽ được Bản Thánh che chở." Nguyên Thủy Thiên Tôn còn gấp gáp hơn cả Chuẩn Đề, không gấp không được a, nhân quả chọc thủng trời thực sự quá lớn, không tìm mấy con dê tế thần thì đệ tử của hắn sẽ tiêu đời.

Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, có người trong Yêu tộc đã động lòng, đúng như Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, Yêu tộc quả thực đã suy tàn rồi.

Theo Yêu Hoàng e rằng sau này cũng sẽ như vậy, chi bằng bám vào đùi Thánh Nhân thì hay hơn.

Đương nhiên có kiểu suy nghĩ này, phần lớn đều là tầng lớp thấp của Yêu tộc, những tầng lớp trung và cao cấp thực sự sẽ không như vậy, ít nhiều cũng biết về kế hoạch của Yêu Hoàng và Đông Hoàng.

Huống chi không biết, chỉ dựa vào một chút trí tuệ cũng có thể nhìn ra, tuy Yêu tộc nhìn có vẻ thất bại thảm hại, nhưng cũng có thể nhìn ra trí tuệ vĩ đại của Yêu Hoàng, Đông Hoàng, Yêu Thần và Hy Hoàng.

Đã cứu vãn cục diện diệt vong hoàn toàn, rút lui một cách đàng hoàng bằng đại nghị lực, để lại cơ hội cho Yêu tộc phục hưng.

Tuyệt vời hơn nữa, việc Yêu tộc rút lui kèm theo công đức, không gánh tội nghiệt, càng không có, có công đức sẽ không giống như Tam tộc trước kia gánh tội nghiệt nữa.

Đây cũng là điểm thông minh nhất của Yêu Hoàng Đế Tuấn, đã

hóa giải tất cả những ẩn họa, dù có đau đớn, nhưng tiền đồ vô cùng sáng lạng.

Cho nên, phàm là một chút, và những người cao tầng vốn đã biết kế hoạch đều không hề động lòng, cảm thấy đi theo Yêu Hoàng thì tốt hơn.

Thánh Nhân tuy vô cùng mạnh mẽ, nhưng cuối cùng cũng không đối xử như Yêu Hoàng, Đông Hoàng, Yêu Thần, Hy Hoàng đối xử.

Chung quy là Yêu tộc, một chủng tộc Yêu tộc định sẵn, chưa kể trong Thánh Nhân có mấy người ghét Yêu tộc, đi theo những Thánh Nhân không phiền phức với Yêu tộc đó, lẽ nào những người đó có thể sống tốt sao?

Lúc đó không chỉ bị người ta bỏ rơi, hoàn toàn không đáng, cho nên tiếp tục đi theo Yêu Hoàng thì tốt hơn.

Vì vậy, lúc đó chỉ thấy những tiểu yêu không hiểu chuyện, hoặc những tiểu yêu không chịu được cám dỗ đã đứng ra, phần lớn các tầng lớp cao cấp và cao thủ đều không hề động lòng.

Cảnh tượng này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức phát điên, trong miệng trực tiếp hừ lạnh nói: "Hừ, đừng tự lừa mình dối người, địa bàn tài nguyên của Yêu tộc sau này đều sẽ giao ra, lẽ nào ngươi muốn đi theo Đế Tuấn sao?" Đừng nói người khác, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn nằm mơ cũng không ngờ, mình cũng có ngày hôm nay, dụ dỗ cao thủ Yêu tộc gia nhập Xiển Giáo.

Cần biết rằng Hồng Hoang ai mà không biết hắn từ đầu đến cuối đều coi thường Yêu tộc, nếu không phải gánh chịu nhân quả lớn lao xui xẻo, lẽ nào hắn lại để những Yêu tộc này gia nhập giáo phái của mình?

Chương 612

Nhưng không như vậy không được a, nếu những Yêu tộc này không gia nhập giáo phái của hắn, lần này lại đi đâu tìm con dê tế thần đây.

Quả nhiên, lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến Yêu tộc đều chấn động, địa bàn ban đầu cũng không còn nữa!

Nếu nhìn như vậy, Yêu Hoàng bệ hạ quả thực đã bại rồi, đi theo Yêu Hoàng dường như cũng vô dụng rồi.

Thấy sự dị động trong đám đông, Nguyên Thủy Thiên Tôn phấn khích tưởng rằng có thể chiêu mộ không ít cao thủ.

Nhưng lúc này, một âm thanh khác vang lên: "Khái khái, ta là Thông Thiên giáo chủ dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, Tiệt Giáo ta hữu giáo vô loại, các ngươi có ai nguyện ý đi theo giáo chủ Bản tọa không?" "Tê!" Quả nhiên, Thông Thiên giáo chủ không hổ danh là người có danh tiếng tốt nhất trong Yêu tộc, chỉ thấy tiếng hét lớn, lập tức có Yêu tộc đứng ra, đi theo Thông Thiên Thánh Nhân không hề có ý kiến gì.

Người Hồng Hoang đều biết Thông Thiên Thánh Nhân hữu giáo vô loại, đệ tử Yêu tộc dưới trướng hắn vô cùng đông, vô cùng tự do, quả thực là lương phối a!

"Chúng ta nguyện ý truy tùy Thông Thiên Thánh Nhân…" "Chúng ta nguyện ý…" Lập tức vô số Yêu tộc đứng ra, cảnh tượng này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức phát điên, rõ ràng sắp thành công rồi, không ngờ lại bị tam đệ chặn mất.

"Thông Thiên, ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận nói.

Tuy nhiên lúc này, các Thánh Nhân khác cũng mở miệng nói… "Ta là giáo chủ Linh Giáo của Thần Đạo, Trấn Nguyên Tử, phàm là linh khí hoa cỏ cây cối, linh khí núi sông mây mù, linh khí pháp tắc ngũ hành, đều có thể nhập Linh Giáo đi theo Bản Đế!" "Ta là Chuẩn Đề Thánh Nhân của Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo ta không bài xích bất kỳ sinh linh Hồng Hoang nào, phàm là muốn đi theo Bản Tôn đều có thể nhập giáo." Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ đang tranh cãi không ngừng, các Thánh Nhân khác cũng đã ra tay.

Đồng thời, Lão Tử với tư cách là Thánh Nhân cũng không ngoại lệ, chỉ thấy hắn vung tay một cái, một con đại ngưu màu xanh bị bắt tới.

"Súc sinh nhỏ, ngươi có nguyện ý trở thành tọa kỵ của Bản Tôn không?" Nghe lời của Lão Tử, ngưu yêu màu xanh cũng lập tức không cần mặt mũi nữa!

"Mu!" Chỉ thấy tiếng rống to, lập tức hóa thân bản thể, trầm đục nói: "Tiểu ngưu nguyện ý trở thành tọa kỵ của Thánh Nhân, cảm tạ Thánh Nhân, cảm tạ Thánh Nhân." Thông Thiên thấy vậy, cũng hơi nhíu mày, trong lòng bây giờ cảm thấy đại ca thông minh thật, những Yêu tộc có tu vi cao như vậy, dù mấy vị Thánh Nhân tự mình chiêu mộ, nhưng cũng hầu như không hề động lòng.

Tuy không biết có phải bị Đế Tuấn mê hoặc không, nhưng đại ca, một chiêu hay thật, trực tiếp tìm được một cao thủ.

Thông Thiên lúc đó cũng ngộ ra, trực tiếp bắt lấy một con hắc ngưu tầng thứ Đại La.

"Súc sinh nhỏ tuy có tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng căn cơ vô cùng bất ổn, đời này e rằng cũng chỉ ở tầng thứ này, ngươi có nguyện ý trở thành tọa kỵ của Bản Thánh Nhân không?

Bản Thánh Nhân hứa sẽ cho ngươi chuyển thế trọng tu, sau này sẽ chỉ điểm một phen." Nghe lời này, hắc ngưu lập tức quỳ xuống, tự nhiên biết căn cơ của mình bất ổn, đời này e rằng chỉ có tu vi Đại La trung kỳ thôi, Tam Hoa cũng không thể nở hoa.

Nhưng không ngờ, Thánh Nhân không chỉ thu làm tọa kỵ, còn cho phép chuyển thế trọng tu sau đó chỉ điểm.

Đúng là bánh từ trời rơi xuống a!

"Tiểu ngưu nguyện ý, tiểu ngưu nguyện ý." Không ai biết, Ngưu Ma Vương nổi danh lừng lẫy ở hậu thế lúc này lại thấp kém như vậy.

Sau đó, mấy vị Thánh Nhân khác cũng học theo, Chuẩn Đề vô liêm sỉ càng thu được mấy con tọa kỵ, Kim Sư, Bạch Tượng vân vân.

Thậm chí Chuẩn Đề còn đánh chủ ý lên Bạch Trạch trí giả của Yêu tộc, nhưng hiển nhiên Bạch Trạch hoàn toàn không đáp lại.

Nhìn từng cảnh tượng, Đế Tuấn trong lòng vô cùng khó chịu, đã dự liệu cục diện này, may mắn mười Yêu Vương thì có năm Yêu Vương vẫn không hề động lòng.

Một số Đại Yêu có tu vi cường đại cũng không hề động lòng, đó là một điểm đáng tự hào.

"Đế Tuấn, khó chịu lắm sao?" Chỉ thấy Đế Giang lại đổ thêm dầu vào lửa nói với Đế Tuấn, Đế Tuấn lúc này vô cùng ngơ ngác, có thể nói hai người hầu như là kẻ thù không đội trời chung.

Không cần nghi ngờ gì, dù sao hai tộc đại chiến, bất kể Vu tộc hay Yêu tộc đều bị trọng thương, Đế Giang lẽ ra không nên quên mối thù đó.

Nhưng khi Thánh Nhân cướp bóc áp bức, hắn cũng có chút tỉnh ngộ, thù hận lớn đến mấy, không có thực lực cũng vô ích.

Dù có oán hận đến mấy, không có thực lực cũng phải nhẫn nhịn, vì vậy để báo thù, hơn nữa để báo thù thì trước tiên phải sống sót, hắn đã bắt đầu tỉnh ngộ.

Vu tộc và Yêu tộc là tử địch, nhưng sự việc đã đến nước này, tử địch cũng cần tạm thời nhẫn nhịn, nhìn những Thánh Nhân vô liêm sỉ này, hận không thể trực tiếp phân giải Vu Yêu hai tộc ra thành trăm mảnh.

Nếu Vu tộc không có Nguyên Thần, e rằng lúc này Yêu tộc đang đối mặt với tình huống này, cũng chính là tình huống mà Vu tộc sẽ phải đối mặt.

"Hừ, dù có khó chịu đến mấy, Bản Hoàng cũng nhẫn rồi, sẽ có một ngày, Bản Hoàng sẽ đòi lại gấp bội, Đế Giang, ngươi không cần giả vờ, thương hại Bản Hoàng sao?

Ngươi nghĩ bây giờ ngươi có tư cách đó sao?" Trong mắt Đế Tuấn, kẻ thù của mình giả vờ đáng thương, là điều không thể nhẫn nhịn nhất.

"Ha ha ha, Yêu tộc đều chết hết thì tốt, Bản Tổ Vu chỉ muốn ngươi nhìn thấy bộ mặt của Thánh Nhân thôi." Đế Giang nói.

Cũng giống như Đế Tuấn, nếu có năng lực, Đế Tuấn cũng sẽ chết, nhưng hắn sợ Đế Tuấn sau này vẫn ngu ngốc mà nhắm mục tiêu đầu tiên vào mình.

Như vậy sẽ không có lợi cho sự phát triển và ẩn mình, may mắn thay, Đế Tuấn vẫn vô cùng thông minh, không cần phải nhắc nhở cũng sẽ hiểu.

Vì vậy, Đế Giang sau khi buông lời tàn nhẫn cũng không còn để ý nữa, không thể nhìn bộ mặt của Thánh Nhân, nên liền dẫn Vu tộc rời đi.

Lúc này, một số Thánh Nhân thì vô cùng hài lòng, một số lại có chút bất mãn, Thông Thiên thì vô cùng hài lòng.

Vì hắn chiêu mộ được nhiều Yêu tộc nhất, Trấn Nguyên Tử cũng vô cùng hài lòng, hầu như tất cả những linh chi tồn tại đều chọn đi theo hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề của phương Tây thì không hài lòng, đúng là đã chiêu mộ không ít Yêu tộc, nhưng cao thủ thì hoàn toàn không có mấy người, toàn bộ đều là những tiểu hà mễ, quả thực quá đáng ghét.

Nếu không phải trước đó đã đồng ý với Đế Tuấn, cộng thêm thể diện của Thánh Nhân, thậm chí hắn còn muốn không cần mặt mũi mà bắt cóc một đám nữa.

Nhưng cuối cùng, các Thánh Nhân đã rời đi, mang đi một phần năm số Yêu tộc còn sót lại.

Số Yêu tộc còn lại, trừ một số ít cao tầng, còn có một đám quyết tâm đi theo Đế Tuấn.

"Về Thiên Đình!" Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác nhìn Yêu tộc tiêu điều, trong lòng cũng vô cùng khó chịu, lúc trước ức vạn vạn thành viên Yêu tộc, lúc này không đến trăm vạn Yêu tộc, đó là số còn lại sau thiên địa lượng kiếp lần này.

Không thể không nói, vô cùng thê thảm, Thiên Đình Yêu tộc, không còn vẻ huy hoàng như ngày trước, các cao tầng bị thương thì bị thương, khó chịu thì khó chịu, sau khi về Thiên Đình liền bắt đầu bế quan, đợi vạn năm sau cuộc thương nghị mà Đạo Tổ đã nói.

Đồng thời, Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác cũng bắt đầu đánh ý định Tiên Đạo, nhập Thần Đạo, nhưng chuyện này tạm thời phải đợi một chút.

Đợi sau khi Hồng Quân Đạo Chủ giải quyết xong chuyện của mình, Đế Tuấn và những người khác sẽ liên hệ với Hoàng Thiên.

Các đệ tử Yêu tộc lưu luyến nhìn Thiên Đình một cái, bao giờ thì Yêu tộc là bá chủ thiên địa, Thiên Đình vạn yêu tụ họp, có thể nói là nơi tinh hoa nhất của toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng sau này e rằng sẽ không còn thuộc về họ nữa, cũng không biết sau này sẽ lang thang nơi nào.

Nếu không phải trước đó có kế hoạch chống đỡ, đã độ qua thiên địa lượng kiếp, miễn cưỡng siêu thoát, có lẽ sẽ hoàn toàn nản lòng thoái chí.

Thời gian trôi nhanh, Hồng Hoang trôi qua… Năm ngàn năm sau, Thiên Đình Yêu tộc miễn cưỡng khôi phục một chút sinh khí, sau đó liền triệu tập hội nghị đầu tiên sau thiên địa lượng kiếp.

Người đã ít đi, mười Đại Yêu Vương của Thiên Đình ngày xưa nay chỉ còn lại năm người, lần lượt là Bạch Trạch, Kế Mông, Quỷ Xa, Cửu Anh và Thương Dương.

Chương 613

Trong khoảng thời gian này, Phục Hy đã miễn cưỡng khôi phục, trong thời gian đó Thánh Nhân Nữ Oa cũng đã từng tranh giành mang đi thiện thi của Phục Hy.

Còn về mục đích Thánh Nhân Nữ Oa không nói rõ, nhưng mọi người biết đó hẳn là một cơ duyên của Phục Hy.

"Các vị ở đây, Bản Hoàng vô cùng an ủi, cái chết của nhiều Đạo Hữu, Bản Hoàng cũng vô cùng tiếc nuối!" Đế Tuấn không biết phải mở lời thế nào, nói xong câu này, lại một lần nữa im lặng.

"Bệ hạ, ta trước đó đã sớm hiểu rõ, Yêu tộc ta sẽ có một ngày như vậy, chúng ta có thể sống sót đã là may mắn trời ban, không liên quan đến sự lãnh đạo của Bệ hạ, đại thế lượng kiếp thiên địa, xin hỏi nhìn khắp toàn bộ Hồng Hoang, có thể có một người nào có thể sánh ngang với Yêu tộc ta không?

Ta dám nói không có một ai, đều đã biến mất trong dòng sông thời gian, Yêu tộc ta có thể bảo tồn sự tiếp nối, điều đó có thể chứng minh tất cả rồi." "A, Bệ hạ, Bạch Trạch nói đúng!" Kế Mông nói.

"Đế Tuấn, đừng quá đau khổ, Bạch Trạch nói rất đúng, nhìn khắp toàn bộ Hồng Hoang, ai có thể làm được như Yêu tộc ta, cũng chưa chắc kết cục của chúng ta là tệ nhất, đặt vào chỗ chết rồi sống sót, đừng quên kế hoạch của chúng ta." Lôi Thần nói.

"Đúng vậy, đại ca, chúng ta còn có Thần Tôn tiền bối, đợi hoàn thành cuộc nghị luận của Đạo Tổ, chúng ta sẽ đi tìm Thần Tôn tiền bối, từ nay về sau chúng ta cũng gia nhập Thần Đạo, sẽ không còn bị những Thánh Nhân này sắp đặt nữa." "Phu quân, chàng làm rất tốt, thiếp sẽ đi tìm Thần Tôn tiền bối và lão sư, họ sẽ giúp thiếp giải

quyết tất cả.” Hi Hòa nói.

“Ai, nhưng cuối cùng vẫn khó chịu a!

Nhưng các vị yên tâm, Bản Hoàng biết cảnh ngộ lúc này, ta sẽ không loạn phương tấc, Hồng Hoang lớn như vậy, Yêu tộc ta sau này lẽ nào không có nơi dung thân?” Đế Tuấn nói.

Sau đó Đế Tuấn trầm tư một hồi rồi tiếp tục nói: “Đúng vậy, chúng ta còn có Thần Tôn tiền bối, Thần Tôn tiền bối sẽ giúp chúng ta.” “Bệ hạ, trời không tuyệt đường sống, tuy Yêu tộc ta phải rời khỏi Thiên Đình, nhưng ta không giống như những kẻ tiểu nhân ti tiện của Tam tộc kia, gánh tội nghiệt ẩn thế, chúng ta đều có công đức, đó là ban thưởng của Thiên Đạo dành cho chúng ta, đã gánh vác công đức, thì dù Thần Tôn tiền bối không an trí chỗ cho chúng ta, ta không tin Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không an trí cho chúng ta!” Bạch Trạch nói.

Bạch Trạch không hổ danh là trí giả của Yêu tộc, một lời nói, luôn khiến người ta cảm thấy vô cùng hài lòng.

Cũng là một trí giả, chỉ có thể không mừng vì vật, không buồn vì mình, luôn giữ lý trí mới là điều quan trọng nhất.

Vì vậy, lúc này cũng thể hiện được trí tuệ của Bạch Trạch, và vai trò của hắn.

“Các vị Đạo Hữu, ta có một chuyện muốn nói.” Lúc này, Lôi Thần đột nhiên đứng ra.

Hành động của Lôi Thần, khiến Đế Tuấn và những người khác cũng cảm thấy dường như có chút không ổn.

“Các vị, không cần lo lắng, ta và Yêu tộc không thể tách rời, ta sẽ không thoát ly Yêu tộc, điểm này các vị có thể yên tâm.” Nói xong, Lôi Thần dừng lại, những gì hắn nói đều là sự thật, trải qua vô tận năm tháng, hắn thực sự không thể tách rời khỏi Yêu tộc nữa.

“Chỉ là hạ giới, hy vọng các vị thành toàn, ban đầu ta thỉnh cầu Thần Tôn cho phép ta thủ hộ vùng Lôi Trạch, nhưng vì đại chiến Vu Yêu hai tộc lần này, vùng Lôi Trạch bị tổn thất khá nghiêm trọng, hạ giới thực sự đã phụ lòng phó thác của Thần Tôn.” “Sau này Hồng Hoang bao gồm cả Thiên Đình, có lẽ sẽ không còn chỗ dung thân cho Yêu tộc ta nữa, xin các vị cho hạ giới một chút thời gian, hạ giới sẽ về Lôi Trạch một thời gian, đợi Lôi Trạch xuất hiện chủ nhân mới, đợi Lôi Trạch từ từ khôi phục.” “Lúc đó bất kể Thần Tôn tiền bối sắp xếp ta ở đâu, hoặc các vị bất kể ở đâu, hạ giới đều sẽ lập tức đến đó, chỉ sợ lúc đó các vị lại không chào đón hạ giới thì không hay.” “Hô.” Nghe lời này, mọi người thở phào nhẹ nhõm, thì ra là vậy a, cũng là lẽ thường tình, Lôi Thần hiểu thấu đáo như vậy, là chuyện tốt.

“Ha ha ha, Lôi Thần nói đùa rồi, ngươi là Yêu Thần duy nhất của Yêu tộc ta, Yêu tộc muốn từ bỏ Yêu Thần, còn gọi là Yêu tộc sao?” Đế Tuấn cười nói.

“Lôi Thần Đạo Hữu, thực ra theo vai vế, ngươi có thể là sư huynh của Thần Đạo ta, vô tận năm tháng vì Yêu tộc mà bôn ba khắp nơi, thao tâm lao lực, thực sự vất vả rồi.” Hi Hòa cũng vậy, để thể hiện sự thân thiết, thậm chí còn gọi Lôi Thần một tiếng sư huynh.

“Ha ha ha, không sao cả, tự từ khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai vị thu phục ta, ta đã biết con đường này vô cùng gian nan, huống chi mấy năm nay có thể tiến bộ nhanh như vậy, cũng nhờ khí vận Yêu tộc gia trì, hưởng thụ khí vận, tất phải có sự đánh đổi, vì vậy lao lực không có, chỉ là cam tâm tình nguyện mà thôi.” Lôi Thần cười nói.

“Ha ha ha, Lôi Thần, nói như vậy, ta mới nhớ, chúng ta đã quen biết nhau lâu như vậy rồi, thật là xa xôi a, ban đầu suýt chút nữa đã đánh nhau với Lôi Thần, nếu không phải Thần Tôn tiền bối vừa vặn giáng lâm, có lẽ cũng sẽ không có ngày hôm nay.” Đông Hoàng Thái

Nhất cảm thán.

Sau một hồi lâu lại tiếp tục nói: "Vô tận năm tháng đã trôi qua, chúng ta tương trợ lẫn nhau, đoàn kết đi đến ngày hôm nay, ai, tuy công đức viên mãn, nhưng thực ra chúng ta đã bại rồi a." Nói xong, chỉ thấy ngữ khí của Đông Hoàng Thái Nhất chuyển biến: "Hừ, như vậy thì, Đông Hoàng Thái Nhất ta vẫn không phục, sẽ có một ngày, ta sẽ một lần nữa bước vào điện Lăng Tiêu Bảo Điện, nói cho họ biết, Yêu tộc ta bất tử, nợ Yêu tộc ta, bất kể là ai?

Nhất định phải trả lại cho ta!" "Trả lại cho Yêu tộc ta!" "Trả lại!" "Yêu tộc bất tử!" "Yêu tộc bất tử, nhất định phải trả lại cho ta!" Binh lính yếu ớt tất thắng, tuy số người trong Thiên Đình quả thực đã ít đi, nhưng sự ấm ức và thù hận sau đó, bị lời nói của Đông Hoàng Thái Nhất, lập tức đốt cháy.

Đông Hoàng Thái Nhất, không hổ danh là Chiến Thần của Yêu tộc, không phải nói suông, tùy tiện vài câu liền có thể khơi dậy không khí của toàn bộ Yêu tộc.

Có thể nói Đế Tuấn là linh hồn của Yêu tộc, Thái Nhất là lương thực của tộc, Lôi Thần và Phục Hy là cánh tay trái phải của Yêu tộc, mấy người tương trợ lẫn nhau đi đến ngày hôm nay quả thực không dễ dàng.

Giờ đây linh hồn vẫn còn đó, lương thực không thiếu, trái phải vẫn đầy đủ, Yêu tộc sẽ không gục ngã.

Sau đó Yêu tộc, bắt đầu cấm phong vô tận, ẩn giấu tài nguyên, hy vọng phục hưng, đó cũng là hậu chiêu đã bố trí trước đó.

Thi thể của một số Đại Yêu và Yêu Vương đã vẫn lạc, cũng được thu thập, chờ tìm được nơi lập thân an định mới, để cử hành lễ cầu nguyện cho những người đã khuất.

Đó cũng là ý chí bất tử mà họ nhìn thấy, nhìn thấy ngày Yêu tộc phục hưng, đó cũng là động lực của họ.

Như vậy, chúng nhân Yêu tộc chỉ chờ vạn năm sau Hồng Quân Đạo Tổ triệu tập mọi người để định kế.

Lúc này Hồng Hoang cũng vô cùng náo nhiệt, Vu Yêu hai tộc bại tàn để lại tài nguyên và địa bàn rộng lớn, lúc này các Thánh Nhân cũng bắt đầu hành động.

Lần này, những hành động đó, có chút vô ích, vì vạn năm sau, sẽ định ra chủ nhân mới của khí vận, loại vĩnh hằng nhìn thấy được.

Muốn ngưng tụ khí vận, chỉ có thể hợp tác với chủ nhân của khí vận, lúc này tự ý hành động định trước, chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Nhưng Hồng Hoang cũng có những nơi trầm mặc như Vu tộc ở Huyết Hải, Vu tộc cũng giống như Yêu tộc, sau khi miễn cưỡng khôi phục một phen, bắt đầu tiến hành cuộc thương nghị đầu tiên sau thiên địa lượng kiếp.

Tình hình của Vu tộc so với Yêu tộc thì tốt hơn, không có Nguyên Thần, không thể bị Thánh Nhân chiêu mộ, đó cũng trở thành chuyện tốt.

Đương nhiên, Thánh Nhân còn kiêng kỵ sự tồn tại của Bình Tâm Nương Nương, điều này không cần phải nói rõ, trong lòng mọi người đều hiểu, nhưng bất kể thế nào, Vu tộc quả thực may mắn rồi.

Vu tộc Huyết Hải!

Mười một Tổ Vu về cơ bản đều bị trọng thương, trừ Đế Giang và Chúc Cửu Âm ra, nhưng hai người này chỉ bị thương nhẹ.

Nếu không phải sau đó công đức giáng lâm, giúp họ khôi phục, có lẽ lúc này Vu tộc ngay cả cuộc hội nghị này cũng không thể tổ chức.

“Đại ca, huynh có muốn nghe một giấc mơ vô cùng hoang đường không?” Thấy cảnh tượng u ám, Chúc Cửu Âm với vẻ mặt tái nhợt khổ sở nói.

Nghe lời này, Đế Giang và những người khác cũng sững sờ, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Chúc Cửu Âm, cũng ngầm chấp nhận.

Chúc Cửu Âm đứng dậy, nói: “Ta đã có một giấc mơ, trong mơ cũng là Hồng Hoang như vậy, nhưng có chút khác biệt, trong Hồng Hoang đó cũng có Vu tộc, cũng có Vu Yêu, cũng có đại chiến, đồng thời cũng có mối thù không thể hóa giải.” “Trong mơ ta trải qua tất cả, mơ hồ như hiện thực, rõ ràng như trước mắt, chân thực khiến người ta không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Ta mơ thấy vì có một số người xúi giục, Chúc Dung và Cộng Công hai người không hòa thuận, xúi giục Chúc Dung và Cộng Công, để Vu tộc tự mình làm loạn trận cước.” “Sau đó cũng có một trận đại chiến như vậy, ta và đại ca toàn bộ chiến tử, Cộng Công càng trong cơn thịnh nộ đâm đổ Bất Chu Sơn, sau đó Bất Chu Sơn trực tiếp gãy đôi, trời sụp đất lở, Vu tộc gánh chịu vô tận tội nghiệt, trừ Huyền Minh trọng thương còn sống sót, những người khác toàn bộ đều vẫn lạc, ngoài ra Hậu Thổ muội muội vẫn hóa thân luân hồi.” Chúc Cửu Âm nói như đùa, lại như nói thật, đương nhiên lúc này trò đùa như vậy không hay, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chúc Cửu Âm, biết hắn không nói dối.

Nhưng, nhị ca (nhị đệ) có ý gì?

“Nhị đệ, lời này có ý gì?” Đế Giang hỏi.

“Đại ca, không có ý nghĩa sâu xa, ta chỉ muốn diễn tả cục diện lúc này của chúng ta, có lẽ không phải là kết cục tốt nhất, nhưng tuyệt đối không phải là kết cục tồi tệ nhất, vì vậy không cần phải u ám.

Tuy trong trận đại chiến lần này đã vẫn lạc Đại Vu, nhưng giữ

vững di chí của phụ thần Bàn Cổ, đã mất đi thì không thể vãn hồi, nhưng những người còn sống thì phải nhìn về phía trước a, bi thương là sức mạnh, nhưng bi thương cũng sẽ khiến người ta mất đi ý chí chiến đấu, con đường của chúng ta còn rất dài." Chúc Cửu Âm cũng không hiểu vì sao mình lại có giấc mơ như vậy, nhưng trong lòng biết, hẳn là Thần Tôn tiền bối đã thi triển đại thần thông ở phía sau rồi!

"Các vị, mười hai Tổ Vu chúng ta huyết mạch tương liên, tình cảm sâu đậm, nhưng con đường chúng ta đi là con đường không cam chịu bị trói buộc mà vùng thoát, cũng có thể gọi là nghịch thiên.

Trên con đường cầu đạo vấn tâm, có thể sẽ có người ngã xuống, nhưng ta có thể quyết định không cho phép bất kỳ ai ngã xuống, ta muốn cùng nhau tiếp tục tiến lên, chúng ta không thể chìm sâu vào nỗi đau không thể tự thoát ra, chúng ta đã làm không tệ, tốt hơn so với trong mơ của ta." Lời của Chúc Cửu Âm mang theo một nỗi bi thương khó tả, cũng khiến người ta có chút cảm động, nhưng không thể không nói, một lời nói khiến người ta có cảm xúc lớn, đối với đệ đệ có xúc động vô cùng lớn.

"Đại ca, huynh là đại ca của chúng ta, cũng là thủ lĩnh của Vu tộc, một thủ lĩnh tốt, có thủ lĩnh như vậy, chúng ta thật may mắn!" Cộng Công và những người khác đồng thanh nói.

Chương 614

"Sự trưởng thành của Vu tộc không thể thiếu các vị huynh đệ, tuy Vu tộc ta lần này quả thực tổn thất thảm trọng, nhưng thực ra cũng không phải là kết cục thảm nhất, chúng ta còn có cơ hội, sẽ có một ngày chúng ta sẽ phục hưng." Đế Giang nói. …… Sau một hồi lâu, Hồng Hoang từ từ trở lại bình yên.

Nhưng, thiên địa Hồng Hoang ba nơi lại xảy ra dị động, Thánh Nhân thôi trắc một phen, phát hiện các bá chủ năm xưa đã xuất thế!

Các tộc trưởng Tam tộc sau khi thoát khỏi phong ấn, lập tức đến Thần Điện bái kiến Hoàng Thiên.

Không dám nói gì khác, việc họ có thể thoát khỏi phong ấn lúc này, không thể thiếu sự giúp đỡ của Hoàng Thiên, cộng thêm Hoàng Thiên có quyền quyết định quyền lợi của năm vị Thánh Nhân, tự nhiên không dám sơ suất.

Với sự tồn tại của các giáo phái và Vu Yêu hai tộc cũng như Nhân tộc, Tam tộc dù có tự đại đến mấy, cũng không dám tự xưng mạnh nhất.

Lúc này không phải là thời đại trước kia nữa, trước kia chỉ là Tam tộc tranh bá đơn thuần, nhưng bây giờ cục diện này quả thực quá phức tạp rồi.

Phức tạp hơn trước kia không chỉ gấp mười lần, cho nên, nơi có thể tìm kiếm sự giúp đỡ và chỉ dẫn lớn nhất chỉ có ở Thần Tôn.

"Long tộc Long Vương, Chúc Long… bái kiến Chí Cao Vô Thượng Thần Tôn!" "Kỳ Lân nhất tộc, Lân Tổ, Ngọc Kỳ Lân… bái kiến Chí Cao Vô Thượng Thần Tôn!" "Phượng Hoàng nhất tộc, Phượng Tổ, Hoàng Mẫu… bái kiến Chí Cao Vô Thượng Thần Tôn!"

Toàn bộ tầng lớp cao nhất của Tam tộc hai mươi lăm vị Chuẩn Thánh, cộng thêm Chúc Long, Ngọc Kỳ Lân và những người khác cũng toàn bộ quỳ bái.

"Được rồi, Bản tôn cũng muốn chúc mừng Tam tộc thoát khỏi hiểm cảnh." "Thần Tôn nhân từ, Tam tộc chúng ta có thể thoát ly hoàn toàn không thể thiếu sự chỉ dẫn của Thần Tôn." "A, cảm tạ Thần Tôn đã che chở Kỳ Lân nhất tộc, Kỳ Lân nhất tộc chúng ta sau kiếp nạn, có thể được bảo toàn, toàn bộ nhờ Thần Tôn che chở, Kỳ Lân nhất tộc chúng ta trên dưới cảm tạ ân tứ của Thần Tôn." "Đúng, Long tộc chúng ta cũng cảm tạ Thần Tôn đã che chở tộc, Long tộc chúng ta tự từ sau kiếp nạn, có thể bảo toàn cũng nhờ Thần Tôn che chở, Long tộc chúng ta trên dưới toàn tộc cảm tạ ân tứ của Thần Tôn." "Phượng Hoàng nhất tộc…." "Được rồi, được rồi, những gì Bản tôn đã làm cũng không thuần túy là giúp đỡ, đây là Thần Đạo của Bản tôn." Hoàng Thiên nói.

"Thần Tôn nhân từ, tuy nhiên như vậy, ân tứ, Long tộc toàn tộc cảm tạ Thần Tôn giúp đỡ, nếu không có Thần Tôn giúp đỡ, hai tộc quần ti tiện đó, Hồng Hoang sẽ khắp nơi tính kế Long tộc chúng ta." "A a, Long Vương, đừng âm dương quái khí mà bôi đen ta, hành vi ti tiện của Long tộc ngươi ít sao?" Lân Tổ nói.

"Hừ, nếu không phải dã tâm của ai đó, Tam tộc chúng ta hà cớ gì lại đánh nhau đến gần như dầu cạn đèn tắt?" Phượng Tổ nói.

Ba tộc vốn không hòa thuận, không thể vì liên thủ bái kiến Hoàng Thiên mà quên đi thù hận.

Dù việc bôi đen đối phương trong mắt Hoàng Thiên có tác dụng không đáng kể, nhưng không đáng kể cũng có ảnh hưởng, có thể ảnh hưởng đến thắng lợi.

"Được rồi, thù hận và mâu thuẫn của Tam tộc, cần Bản tôn điểm

rõ, không cần phải ở trước mặt Bản tôn." Hoàng Thiên đối với lời nói này của Tam tộc cũng vô cùng không thích.

Tự nhiên hiểu rõ, Tam tộc cố ý thể hiện cho hắn xem, vì vậy cũng không tiện trách cứ.

"Tam tộc có việc gì?" "…" Long Vương ba người im lặng, đều không phải là người đầu tiên đưa ra kế hoạch, nhưng Long Vương Long Vương, lại quả quyết như vậy.

"Thần Tôn, Long tộc ta không như vậy, không có cốt khí không dám nói, Long tộc ta thuận theo Thiên Đạo, cảm nhận được sự thần kỳ của Nhân tộc, vì vậy muốn liên kết khí vận với Nhân tộc, Long tộc ta nguyện ý cùng tiến thoái với Nhân tộc, nguyện hành vân bố vũ, nguyện kết hợp ý chí với Nhân tộc, tinh thần của Nhân tộc cũng là tinh thần của Long tộc ta." Mục đích lời nói này của Long Vương là muốn trở thành đồ đằng của Nhân tộc, không chỉ che chở Nhân tộc mà còn có thể cùng Nhân tộc tiến lên, có thể tiến một bước trở thành đồ đằng của Nhân tộc, từ đó đạt được một số khí vận của Nhân tộc, chỉ có thể nói Long tộc đi một bước rất xảo diệu.

"Ồ, không tệ, Nhân tộc không hề đơn giản, vô cùng không hề đơn giản, vì vậy, Long tộc quyết định như vậy sẽ có thu hoạch bất ngờ đó." Hai câu "không hề đơn giản" đã bày tỏ tất cả những gì Hoàng Thiên muốn nói.

Nghe lời này, Long Vương lập tức hiểu ra mình đã đi đúng đường, Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc nghe lời này cũng trong lòng giật mình, hai người cũng vội vàng đưa ra kế hoạch.

Kế hoạch tương tự như Long tộc, đều là cùng tiến thoái với Nhân tộc trở thành đồ đằng của Nhân tộc.

Hoàng Thiên nghe xong lời của ba người, mỉm cười nói với họ: "Quả thực không tệ, Tam tộc nếu thực sự làm như vậy, sẽ có thu

hoạch lớn." Tam tộc làm như vậy, tự nhiên có nắm chắc thành công, dù sao họ và Nhân tộc lại không có thù hận, không giống như Vu Yêu hai tộc có thù địch với Nhân tộc.

Yếu tố tự nhiên, Vu Yêu hai tộc làm như vậy căn bản không thành công, Tam tộc kết hợp với Nhân tộc, thực sự sẽ có thu hoạch lớn.

Loại song phương đều có thu hoạch đó, Nhân tộc sẽ ngưng tụ, người người thành long, người người thành phượng, gặp nạn hóa cát tường khí vận.

Tam tộc có thể mượn khí vận đồ đằng của Nhân tộc, phát triển hùng mạnh bản thân, có thể song phương cùng thắng.

"Nếu đã như vậy, đã quyết định xong, thì đi đi, không cần hỏi Bản tôn." Hoàng Thiên nói.

"Thần Tôn… nhưng như vậy e rằng sẽ chia sẻ khí vận của Nhân tộc?" Phượng Tổ nói ra vấn đề quan trọng nhất lần này.

Chia sẻ khí vận của Nhân tộc, chia sẻ khí vận của Nữ Oa và Lão Tử, đó là đắc tội với hai đại Thánh Nhân, Tam tộc cũng bày tỏ áp lực lớn, đặc biệt là bên Nữ Oa, dù sao người ta là mẫu thân khí vận của Nhân tộc, không dễ giải quyết a!

Tam tộc tuy không sợ Thánh Nhân, nhưng trở thành kẻ địch hoàn toàn với Thánh Nhân, cũng không hay a.

Hoàng Thiên cũng hiểu rõ điểm này, Tam tộc chẳng qua muốn hắn ra mặt giải quyết, nhưng hắn, đã quyết định rồi, sẽ không để ý đâu.

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, vừa muốn lợi ích, lại không muốn rước lấy kẻ thù, liệu có loại chuyện tốt đó không?

Vì vậy, sau khi nói xong, sắc mặt Hoàng Thiên lập tức thay đổi, cũng khiến ba người giật mình.

Long Vương thấy vậy vội vàng nói: “Thần Tôn, hạ giới biết muốn có thu hoạch, tất phải đánh đổi, cơ duyên cũng là tôi luyện, hạ giới từ thời Hồng Hoang cổ xưa đi đến, hiểu rõ một điểm, chỉ là, chỉ là dù sao cũng liên quan đến hai đại Thánh Nhân, hạ giới sợ người… hạ giới thực sự hoảng sợ a!” Giải thích như vậy, sắc mặt Hoàng Thiên liền tốt hơn, Tam tộc sợ đắc tội Thánh Nhân, cũng sợ vì vậy mà đắc tội hắn, nên mới lo lắng.

“Điều đó không cần lo lắng, chuyện của họ, Bản tôn sẽ không để ý.” Hoàng Thiên nói.

“Hô.” Nghe lời này, Tam tộc thở phào nhẹ nhõm, Thần Tôn đã nói như vậy thì tốt rồi.

Chỉ đắc tội Thánh Nhân, không đắc tội Thần Tôn thì tốt hơn nhiều, tuy biết Thần Tôn vô cùng công chính, nhưng Tam tộc sống lâu a, cũng biết có đôi khi Thần Tôn cũng sẽ không công chính, cần phải phòng ngừa một chút.

“Tạ Thần Tôn!” Tam tộc toàn thể đồng thanh nói.

“Ừ!” Giải quyết xong chuyện này, Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc cũng trút bỏ được một gánh nặng, sau đó Lân Tổ thử thăm dò hỏi: “Thần Tôn, xin đừng trách vãn bối vô lễ, dám hỏi Thần Tôn, vậy còn Thánh Nhân?” Hắn vô cùng quan tâm đến Thánh Nhân, dù sao đó cũng là một bước vô cùng quan trọng, nghe nói có năm vị Thánh vị, vậy ba người họ là ba người có khả năng nhất mới đúng.

“Chuyện đó thì, hai vị Thánh vị Bản tôn đã quyết định, ba vị còn lại thuộc về quyết định tối cao của Thiên Đạo, nhưng, ba người các ngươi trước đây thông minh, kết hợp với bản nguyên Thiên Đạo, dưới tiền đề yếu tố đó, không ngoài dự liệu, ba người các ngươi tất sẽ có quả vị Thánh Nhân.” “Hô.” Nghe lời này, ba người thở phào nhẹ nhõm, sở dĩ thành công dung hợp bản nguyên Thiên Đạo, bại cũng

dung hợp bản nguyên Thiên Đạo.

Ưu điểm của việc dung hợp bản nguyên đã thể hiện ra, Tam tộc một lần nữa quật khởi, họ bất tử bất diệt.

Nhưng nhược điểm cũng hiện rõ, cảnh giới tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong sau đó, dường như xuất hiện thêm một tầng chế ước, chế ước khó mà đột phá, bất kể cảnh giới tu vi.

Hầu như đều không thể đột phá, hẳn là do chế ước của bản nguyên Thiên Đạo, nên chế ước đó không thể dễ dàng bị phá vỡ, bức tường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Rõ ràng cảm ngộ con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong thời gian ngắn không thể thông suốt, chỉ có thể cầu mong điều thứ hai, cầu Hồng Mông Tử Khí để trở thành Thánh Nhân.

Chỉ có như vậy mới có thể thi triển năng lực của Thánh Nhân, huống chi Thánh Nhân này không phải Thánh Nhân kia, cảm ngộ pháp tắc thành Thánh, không giống như các Thánh Nhân khác chém thi thành Thánh.

Nếu cộng thêm đạo quả, sẽ tự do hơn nhiều so với Tam Thanh, Chuẩn Đề, sự thăng tiến tu vi sau này cũng sẽ nhanh hơn.

Vì vậy, ba người cảm thấy, chỉ có đạt được Hồng Mông Tử Khí mới có thể tiến bộ, nếu không chỉ có bất tử bất diệt mà thôi, khi đối chiến với các Thánh Nhân khác, chỉ có phần bị trấn áp.

"Chúng ta tạ ơn Thần Tôn chỉ điểm…" Ba người phấn khích nói.

Đồng thời, những người khác của Tam tộc cũng vô cùng vui mừng, ý tứ lời nói của Hoàng Thiên Thần Tôn, chẳng phải có nghĩa là lão tổ của họ đã được dự định làm Thánh Nhân sao?

Có Thánh Nhân, thì không sợ nữa, cũng sẽ không có nguy cơ diệt tộc, quả thực quá tốt rồi.

Giải quyết xong hai đại sự trong lòng, Tam tộc sau khi dâng lên một số lễ vật cống hiến liền rời đi.

Chương 615

Cuộc thương nghị ở Tử Tiêu Cung vạn năm sau, đồng thời cũng có Lân Tổ, Phượng Tổ, Long Vương ba người, điều này chỉ có Hoàng Thiên và Hồng Quân biết, các Thánh Nhân cũng không biết.

Sau khi Tam tộc rời đi, Thần Điện tạm thời yên tĩnh lại, Hoàng Thiên sau đó đã kiểm tra Vu Yêu hai tộc, phát hiện Vu Yêu hai tộc cũng đã thoát khỏi sự suy sụp, điều này khiến Hoàng Thiên cảm thấy không tệ.

Nhớ lại những bố cục từ trước đến nay, chỉ có một lần biến hóa lớn nhất, trước đây là hung thú, hoàng triều, Tam tộc và ma đạo lượng kiếp, Hoàng Thiên cũng không thay đổi bao nhiêu, chỉ luôn bố cục mà thôi.

Có liên quan đến ý thức Thiên Đạo trước đó, không thể hợp tác, nhưng sau khi Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo thì không giống nữa, có sự thay đổi long trời lở đất.

Vốn dĩ Vu Yêu hai tộc gần như bị diệt tuyệt, bây giờ thực lực tầng lớp cao nhất, bảo lưu được hơn bảy phần.

Tuy tầng lớp thấp hầu như không thay đổi, vô số người đã chết, nhưng tầng lớp thấp không quan trọng, chết cũng không phải là không tốt, chỉ là đi đến tiểu thế giới, bắt đầu lại mà thôi.

Có lẽ đối với những sinh linh này, là xui xẻo, thảm thương, dù sao đời này đã chết rồi, đời sau cũng không còn ký ức của đời này, thuộc về những sinh linh hoàn toàn mới.

Nhưng đối với Hoàng Thiên là một tồn tại như vậy, chỉ là giúp sinh linh giải thoát, sau một bước của Hồng Hoang, lại bước ra một bước mới mà thôi.

Không cần cảm khái vô số thương vong, những điều này chung quy đều là một giai đoạn trên con đường cầu đạo mà thôi.

Tu vi và địa vị của Hoàng Thiên, định sẵn suy nghĩ khác với những sinh linh bình thường kia, vô số thương vong, tầng lớp thấp sẽ cảm thấy khó chịu, còn hắn chỉ cảm thấy đó là một bước đường mới mà thôi.

Biết đâu đời này ở Hồng Hoang hỗn không tốt, nhưng lần sau ở thế giới mới lại hỗn tốt hơn thì sao.

Còn về việc không có ký ức của kiếp trước, quan trọng sao, không quan trọng, dù sao luôn có tồn tại chí cao, cười nhìn một luân hồi, cũng luôn có tồn tại, trải nghiệm một luân hồi.

Vu Yêu hai tộc lần này vì bố cục, quả thực may mắn quá nhiều, bảo lưu được sáu bảy phần tầng lớp cao nhất, đó là nền tảng hùng mạnh cho sự quật khởi lần này.

Đây cũng là lần đầu tiên Hoàng Thiên, lần đầu tiên trong một lượng kiếp Hồng Hoang thay đổi nhiều như vậy, tóm lại hợp tác với Hồng Quân, tốt hơn nhiều so với hợp tác với ý thức Thiên Đạo trước đó.

Ý thức Thiên Đạo trước đó, chỉ sẽ không ngừng nhắc nhở Hoàng Thiên đừng tham gia, tốt nhất là khoanh tay đứng nhìn.

Lúc đó, Hoàng Thiên cũng không gây khó dễ cho Thiên Đạo, cho nên chỉ có thể nhìn lịch sử gần như lặp lại, nhiều nhất chỉ thay đổi một số thứ như Tam tộc chẳng hạn, những thứ khác vẫn giống lịch sử.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Vu Yêu hai tộc vì sự tồn tại của hắn mà thay đổi quá nhiều, nhưng tất cả mục đích đều vì Thần Đạo, tiếp theo là bố cục thu lưới.

“Cũng không uổng công Bản tôn trợ lực Hồng Quân hợp đạo, cục diện hợp tác như vậy mới là tốt nhất mà.” Hoàng Thiên khẽ cười nói.

Vừa nghĩ đến điều này, đạo tâm Hoàng Thiên tùy tâm động, một loại cảm ngộ khó tả tự nhiên phát sinh, cảnh giới lại một lần nữa có tiến bộ.

Tu vi một lần nữa đột phá cảnh giới đỉnh phong Thần Tôn!

Đạo của Hoàng Thiên, chính là Thần Đạo, Thần Đạo ở Hồng Hoang vô chỗ không tại, trong Hỗn Độn Tinh Không cũng tồn tại, chỉ là trong Tinh Không Hoàng Thiên có chút khó mà cảm ngộ.

Hồng Hoang thì không giống, có sự thể hiện tinh vi, tất cả sinh linh của Hồng Hoang, tất cả vạn vật, cũng như sự diễn biến và tiến hóa, và tín ngưỡng Thần Đạo, những thứ đó đều là nguồn cảm ngộ của Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên tu vi càng cao, tín ngưỡng càng mạnh, thì tu vi của y cũng tự nhiên tăng tiến.

Đây là nguyên nhân Hoàng Thiên với tu vi hiện tại, không ngừng tham gia vào bố cục và diễn biến của Hồng Hoang.

Càng nhiều người gia nhập Thần Đạo, tu vi của Hoàng Thiên tự nhiên càng cao, tín ngưỡng càng mãnh liệt, tu vi càng thâm hậu.

Tiếp theo, chỉ cần sách phong Đông Hoàng Thái Nhất làm Lôi Thần, cùng với Mười Một Tổ Vu và đồng hóa tầng lớp cao của Thiên Đình Yêu Tộc cùng các Đại Vu, Hoàng Thiên cảm giác có khả năng sẽ nhờ đó mà một bước đột phá cảnh giới Tổ Thần.

Dù vậy, Hoàng Thiên vẫn phải nghiên cứu sự biến hóa của vạn vật.

Con đường bố cục tiếp theo của Hoàng Thiên cũng là con đường mà Thần Đạo tất yếu phải trải qua.

Bằng không, với tu vi hiện tại, ở Hồng Hoang mà làm gì?

Chi bằng tiến vào Hỗn Độn bế quan.

Tất cả đều được phân chia theo cấp bậc.

Các cao thủ cảnh giới Tổ Thần của Thiên Đạo Hồng Hoang, Hoàng Thiên đều cảm ngộ nghiên cứu đạo lý Hồng Hoang, cảm ngộ và nghiên cứu cảnh giới Tổ Thần.

Nhưng trong Hỗn Độn lại không có cao thủ như vậy.

Hiện giờ trong Hỗn Độn chỉ có Đại Đạo, nhưng cảnh giới Đại Đạo lại siêu việt Tổ Thần, cũng không có cách nào nghiên cứu được!

Chỉ khi đột phá đến đỉnh phong Tổ Thần cảnh giới, lúc đó mới có thể tiến vào Hỗn Độn, tham ngộ cảnh giới Sáng Thế Thần.

Nhưng tạm thời chưa vội.

Hiện tại, y mới chỉ ở cảnh giới đỉnh phong Thần Tôn, một chân đã đặt vào cảnh giới Tổ Thần, cần phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa để hoàn toàn bước vào cảnh giới Tổ Thần.

Vì vậy, Hoàng Thiên hiện tại cần phải tiếp tục cảm ngộ và nghiên cứu theo sự diễn biến không ngừng của Hồng Hoang.

Sở dĩ Hoàng Thiên giúp đỡ Hồng Hoang như vậy, không phải vì hai yếu tố sao?

Một là vì Thần Đạo, hai là để đề thăng chính mình.

Mặc dù cách làm của y trong Hồng Hoang được xem là vì chúng sinh, nhưng thực ra Hoàng Thiên làm vậy cũng là vì bản thân y, vì Thần Đạo.

Bảo hộ, làm lớn mạnh Hồng Hoang, sau đó đồng hóa những người của Tiên Đạo nhập Thần Đạo, đây chính là con đường của y.

Cấp bậc Hồng Hoang càng cao, Hoàng Thiên càng có thể làm nhiều việc và học hỏi cảm ngộ được nhiều điều.

Còn về việc khi nào Hoàng Thiên rời khỏi Hồng Hoang, thì có lẽ phải đợi đến lúc Hồng Hoang không còn hữu dụng với y nữa, hoặc khi cảnh giới của Hoàng Thiên siêu việt Thiên Đạo Hồng Hoang, hoặc khi cảnh giới của y viên mãn.

Nhưng, theo tốc độ diễn biến của Hồng Hoang, Hoàng Thiên muốn siêu việt Hồng Hoang tạm thời có chút khó khăn.

Vì vậy, trong vô tận tuế nguyệt chưa siêu việt Hồng Hoang, Hoàng Thiên cần phải bố cục, cảm ngộ và nghiên cứu.

Thời gian Hồng Hoang trôi đi chớp mắt, vạn năm đã qua, hôm nay đã đến!

"Đông đông đông" Vạn năm vừa tròn, trong Hồng Hoang vang lên chín tiếng chuông.

Điều này có nghĩa là, Hồng Quân Đạo Tổ triệu tập chúng sinh Hồng Hoang, triệu tập Thánh Nhân.

Chỉ thấy hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn từ phương Tây, Kim Ngao Giáo Chủ từ Đông Hải, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ Côn Luân Sơn, Lão Tử từ Thủ Dương Sơn, Trấn Nguyên Tử từ Ngũ Trang Quán, cùng với Oa Hoàng Thiên Nữ Oa đồng loạt xuất thế.

Chương 616

Bảy vị Thánh Nhân tức khắc biến mất khỏi đạo trường, hướng về Tử Tiêu Cung.

Ngoài ra, Yêu Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng Phục Hy của Thiên Đình, bao gồm Lôi Thần ở Lôi Trạch cũng đồng dạng tiến đến.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm cùng các Tổ Vu khác từ Huyết Hải, cũng như Bình Tâm Nương Nương đã hóa thân luân hồi, cũng cùng đi.

Đương nhiên, ngoài họ ra, còn có Phượng Tổ, Hoàng Mẫu từ Bất Tử Hỏa Sơn phương Nam, Long Vương và Chúc Long từ Đông Hải, cùng với Lân Tổ, Ngọc Kỳ Lân, cũng đều hướng về Thiên Ngoại Thiên.

Thiên Ngoại Thiên Tử Tiêu Cung.

Đầu tiên, sự xuất hiện của hai phe Vu Yêu cùng Bình Tâm, khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ Bình Tâm Nương Nương cũng được triệu tập, xem ra cuộc thương nghị lần này còn quan trọng hơn họ tưởng.

Đối với Vu Tộc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng những người khác tự nhiên hận thấu xương, nhưng đối với Bình Tâm Nương Nương lại thật lòng kính phục.

Không kính phục cũng không được, Bình Tâm Nương Nương tọa trấn Minh Giới, ngay cả Thánh Nhân cũng phải nể mặt.

Một bước đi này của Vu Tộc thật sự quá tuyệt vời.

Không lâu sau, bảy vị Thánh Nhân cũng đã đến.

Sau khi bảy vị Thánh Nhân đến, từng người mặt không cảm xúc, miệng không nói gì, nhưng trong đó xen lẫn đủ loại thù hận, đủ loại cảm xúc.

Nguyên nhân là trong vạn năm qua, mấy vị Thánh Nhân vì tranh đoạt địa bàn ngưng tụ khí vận, tuy chưa đại chiến, nhưng mâu thuẫn đã nhen nhóm.

Chuẩn Đề nhìn Thông Thiên đang tức giận, trong tất cả các giáo phái, đệ tử của Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo là đông nhất, tự nhiên nơi tranh đấu cũng nhiều nhất.

Trong vạn năm qua, đệ tử của Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo đã mấy lần đại chiến.

Vì vậy, nhân cơ hội này, Chuẩn Đề cười nói: "Thông Thiên đạo hữu thật tham lam a, đệ tử của ta muốn gia nhập Tây Phương Giáo đã mấy lần bị đệ tử của đạo hữu ngăn cản, không biết đạo hữu có ý gì?

Chẳng lẽ khinh thường Tây Phương ta không có người sao?" Nghe lời này, Thông Thiên lại cười khẩy nói: "Khinh thường Tây Phương Giáo đệ tử không có chí khí, có ích gì sao?

Đệ tử của ta tự nhiên sẽ đánh bại.

Hừ, hơn nữa, trên đại địa phương Đông của ta, sao đệ tử Tây Phương lại thường xuyên xuất nhập?" "Đạo hữu lời này sai rồi, chớ nên luôn lấy chuyện Đông Tây phương ra mà nói.

Chúng ta đều là môn hạ của Đạo Tổ, đều là chúng sinh Hồng Hoang, hà tất phải phân chia rạch ròi như vậy?" Tiếp Dẫn cũng tức khắc không vui, ghét nhất người khác lấy chuyện Đông Tây phương ra nói.

"Ồ, vậy ý của Tiếp Dẫn là đệ tử Tiệt Giáo của ta cũng có thể đi Tây Phương truyền đạo sao?" Thông Thiên vô cùng phản cảm Tiếp

Dẫn, dù Chuẩn Đề có khá hơn một chút, nhưng y lại cực kỳ phản cảm Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề tuy cũng vô cùng không chính trực, nhưng Chuẩn Đề làm việc thường là quang minh chính đại nhất.

Nhưng Tiếp Dẫn lại khác, bề ngoài ra vẻ đắc đạo cao nhân, nhưng trong lòng lại làm không ít chuyện xấu.

Người này đã đẩy tất cả chuyện xấu cho Chuẩn Đề làm, bản thân không làm, nhiều nhất cũng chỉ âm thầm gây sự.

Cuối cùng Chuẩn Đề mang tiếng xấu, Tiếp Dẫn lại nghiễm nhiên có được tiếng tốt, mọi chuyện đều do Chuẩn Đề gánh vác, nên Thông Thiên vô cùng xem thường Tiếp Dẫn.

Đương nhiên, cái gọi là "không nên có phân chia Đông Tây" của Tiếp Dẫn, Thông Thiên vô cùng khinh bỉ.

Có bản lĩnh thì cứ để đệ tử Tiệt Giáo của y đi Tây Phương truyền đạo đi!

Nắm giữ Tây Phương chặt chẽ như vậy, kết quả lại nhăm nhe ý đồ Đông Phương, thật sự quá ti tiện.

"Ngươi!" Chuẩn Đề cũng nổi giận, lời của Thông Thiên khiến y vô cùng uất ức.

Ai mà không biết Tây Phương Giáo và khí vận của Tây Phương liên kết với nhau, nếu bị người khác truyền đạo, chẳng phải sẽ tự hủy căn cơ sao?

Vì vậy, Tây Phương tuyệt đối không thể xuất hiện giáo phái khác, Tây Phương chỉ có thể do Tây Phương Giáo chưởng khống.

Nếu không, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã không phân chia lớn nhỏ cho Tây Phương Giáo rồi.

Trong cái gọi là Tây Phương Giáo của Hồng Hoang tương lai, còn chia thành Đại Thừa Phật Giáo và Tiểu Quai Phật Giáo, đồng thời cũng chia thành Đại Thừa Phật Pháp và Tiểu Quai Phật Pháp.

Điều này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vạn vạn không ngờ tới, hiện tại họ còn vô cùng hòa hài.

"Thế nào?

Thừa nhận không biết xấu hổ, chỉ cần ngươi bằng lòng để đệ tử Tiệt Giáo của ta đi Tây Phương truyền đạo, thì sau này ở Đông Phương, đệ tử Tiệt Giáo của ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản." Thông Thiên từng bước ép sát nói.

Tình thế thật lúng túng, lời của Thông Thiên khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một trận uất ức.

Bên cạnh Lão Tử, Nguyên Thủy, Trấn Nguyên Tử và những người khác đều im lặng, yên lặng xem hai bên tranh cãi.

Xem xem cãi nhau như vậy, có bản lĩnh thì làm một trận ở đây đi!

Đặc biệt là Trấn Nguyên Tử, y cũng ghét Tây Phương Giáo nhất, không liên quan tốt xấu, chỉ đơn thuần là đạo bất đồng, có lẽ đã chịu ảnh hưởng của Thần Tôn tiền bối rồi chăng.

Trong đó còn có một nguyên nhân khác, Tây Phương Giáo và Linh Giáo tiếp giáp nhau, Tây Phương Giáo tranh giành với Thông Thiên bao nhiêu, thì Linh Giáo chịu áp lực bấy nhiêu.

Hai người bị Thông Thiên ép sát đến khó chịu, chỉ thấy Chuẩn Đề nhìn thấy Lão Tử và Trấn Nguyên Tử vẻ mặt xem náo nhiệt, liền tức thì dẫn họa sang Đông.

"Trong phạm vi Tây Phương Giáo của ta, đều là giáo đồ Tây Phương Giáo thành kính, Thông Thiên đạo hữu có đi truyền đạo cũng vô dụng." Đến đây, Chuẩn Đề cố ý dừng lại, không lâu sau lại tiếp

tục nói: "Đương nhiên, toàn bộ Tây Phương rất lớn, đạo hữu hoàn toàn có thể đi Tây Phương, truyền đạo ở những nơi bên ngoài Tây Phương Giáo." Chuẩn Đề cũng đủ xấu xa, đến đây, y cố ý liếc nhìn Trấn Nguyên Tử, ý tứ trong đó không cần nói cũng rõ.

Thông Thiên tự nhiên cũng không ngốc.

Y và Linh Giáo của Trấn Nguyên Tử lại không có xung đột, rảnh rỗi đi trêu chọc Trấn Nguyên Tử làm gì?

Tuy trước khi thành Thánh quả thật có xung đột, nhưng sau bao nhiêu năm không nhắc đến, cũng nên phai nhạt rồi.

Quan trọng nhất, Hồng Hoang ai mà không biết Trấn Nguyên Tử ngoài thân phận Giáo Chủ Linh Giáo còn có một thân phận nữa, đó là đệ tử Thần Đạo.

Y vô cùng thân thiết với Thần Tôn tiền bối, trừ khi là kẻ ngốc, mới đi trêu chọc.

Chuẩn Đề thật sự nghĩ y là kẻ ngốc sao?

Dẫn họa sang Đông, sao có thể thỏa mãn nguyện vọng của y chứ?

Chương 617

“Chuyện này không phiền Chuẩn Đề đạo hữu bận tâm.

Trừ lãnh địa Tây Phương Giáo ra, Tiệt Giáo của ta không có hứng thú với các khu vực Tây Phương khác.

Bần đạo cảm kích đại nghị lực của hai vị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo hữu, chi bằng học hai vị, dùng đại nghị lực để bù đắp cho Tây Phương Hồng Hoang cằn cỗi.” Thông Thiên nói.

Trấn Nguyên Tử bên cạnh nghe vậy cũng tức khắc hiểu ra.

Chuẩn Đề châm ngòi ly gián y không bận tâm, nhưng lời hay ý đẹp của Thông Thiên thì y nhất định phải tiếp nhận.

“Ha ha ha, Thông Thiên đạo hữu quả nhiên là người cùng thế hệ.

Bần đạo cũng đồng dạng cảm thán đại nghị lực của hai vị đạo hữu Tây Phương Giáo, cũng muốn ra sức bù đắp cho Tây Phương cằn cỗi.

Xem ra, ta nên thân cận với Thông Thiên đạo hữu một chút.” Trấn Nguyên Tử cười nói.

“Ngươi!” Nghe lời này, Chuẩn Đề cũng uất ức, vạn vạn không ngờ tới.

Hai người bọn họ sao lại giả dối như vậy?

Hai người họ không phải đều vô cùng kiêu ngạo sao?

Hôm nay lại vô sỉ như vậy, muốn liên thủ!

Ngay lập tức Chuẩn Đề cũng hiểu ra, vừa rồi y đã dùng sai chiêu ly gián, ngược lại còn đẩy hai người họ lại gần nhau.

Tiếp theo, y không dám làm thêm chuyện xấu nào nữa, chỉ hy vọng

hai người họ dừng lại, bằng không sau này thật sự sẽ như vậy mất.

Lúc này, Tiếp Dẫn ra hiệu cho Chuẩn Đề bằng ánh mắt, sau đó cả hai cũng im lặng, sợ rằng nếu tiếp tục, sẽ thật sự tác hợp Trấn Nguyên Tử và Thông Thiên lại với nhau.

Nhưng Chuẩn Đề cũng bắt đầu suy tính.

Xem ra sau này phải ban thêm một chút linh bảo cho môn hạ đệ tử.

Nghiêm túc mà nói, cao thủ của Tây Phương Giáo thật sự không thua kém Tiệt Giáo.

Vì Tây Phương nghèo khó, linh bảo trong tay họ khá ít, không thể sánh bằng Thông Thiên tài đại khí thô, nên mấy lần tranh đoạt đều thất bại.

Xem ra sau này nhất định phải "xuất huyết" một chút, cũng phải vũ trang cho đệ tử Tây Phương Giáo.

Bên cạnh, hai tộc Vu Yêu cũng hiểu ra, những Thánh Nhân này cũng không phải là cao cao tại thượng.

Vì lợi ích của mình, họ cũng sẽ không cần thể diện mà cãi vã, cứ tưởng Thánh Nhân sẽ không làm vậy, cứ tưởng họ chỉ có trách nhiệm trấn áp căn cơ giáo phái.

Xem ra bọn họ đã lầm.

Hóa ra vì lợi ích, ngay cả Thánh Nhân coi chúng sinh như kiến hôi cũng sẽ giống như kiến hôi vậy.

Đương nhiên, hai tộc Vu Yêu cũng đồng dạng phát hiện ra điểm khác biệt.

Điểm khác biệt đó là Thánh Nhân mưu kế thật sự quá nhàm chán.

Còn vì sao?

Bởi vì Thánh Nhân bất tử bất diệt.

Đã bất tử bất diệt, có nghĩa là không ai có thể giết được ai, không ai có thể tiêu diệt được ai, chỉ có thể như vậy, mưu kế không ngừng nghỉ.

Khác với Thánh Nhân, các tộc quần, tuy trước đây là bá chủ thiên địa, nhưng bá chủ không có nghĩa là bất tử bất diệt.

Vào thời khắc mấu chốt, cũng có cục diện vẫn lạc.

Mưu kế của Thánh Nhân và mưu kế trước đây hoàn toàn khác biệt.

Nếu có thể thành Thánh, có lẽ Thánh Nhân cũng khó mà mưu kế nổi.

Bởi vì họ là những người đã trải qua ranh giới sinh tử lâu dài, dẫn dắt thế lực lớn mạnh tôi luyện mà đi lên.

Cách mưu kế của Thánh Nhân – loại không thể chết nên chỉ có thể khắp nơi mưu kế – thật sự có chút không ra thể thống gì, độ sâu của mưu kế thật sự quá thấp.

Đối với hai tộc Vu Yêu, trong đầu mọi người đều nghĩ rằng, sở dĩ Thánh Nhân thuận lợi như vậy là vì họ là Thiên chi kiêu tử.

Con đường của họ vô cùng thuận lợi, không trải qua những loại tôi luyện, không có sự chuyên chú và mưu kế không dám lơ là dù chỉ một ly trong vô tận tuế nguyệt.

Nói một cách chân thực, thì ngoại trừ những kẻ có thực lực cường đại ra, những người còn lại thật sự không thể sánh bằng.

Nếu muốn thành Thánh, những gì Thánh Nhân biết họ đều biết, những gì Thánh Nhân không biết họ cũng biết, thật sự có thể "đánh bại" Thánh Nhân.

Thực ra, Đế Giang và Đế Tuấn không biết rằng, họ cũng là điều mà các Thánh Nhân lo lắng.

Trước đây, khi Hoàng Thiên tuyên bố sẽ có năm người thành Thánh, quần hùng đều cảnh giác, bề ngoài Thánh Nhân không bận tâm, nhưng điều đó có nguyên nhân.

Thứ nhất, đó là quyết định của Thần Tôn và Hồng Quân Đạo Tổ, không đồng ý cũng không được.

Nhưng họ không quản được.

Nếu có thể quản được, họ chắc chắn sẽ ngăn cản Thần Tôn và Hồng Quân Đạo Tổ, bởi vì họ không hy vọng Hồng Hoang lại xuất hiện thêm Thánh Nhân, điều đó không tốt.

Thứ hai, luôn có một sự thúc đẩy, có những tồn tại có khả năng thành Thánh.

Đế Giang và Đế Tuấn có khả năng rất lớn, vì họ là những người lãnh đạo trong hai tộc Vu Yêu.

Ngoài ra, còn có những người có khả năng thành Thánh như Đông Hoàng Thái Nhất và Lôi Thần, Chúc Cửu Âm của Vu Tộc, còn lại là Phục Hy và các Tổ Vu khác.

Nhưng có khả năng nhất vẫn là Đế Tuấn và Đế Giang, bởi vì trong sự thúc đẩy, cả hai đều đáng lẽ phải chết, nhưng lại không chết, điều đó thật khó chịu.

Đó cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến Thánh Nhân trước đây nhất quyết phải giết hai người họ.

Sau khi hai tộc Vu Yêu lập lời thề không chết, Thánh Nhân càng lo lắng.

Chương 618

Ai thành Thánh cũng được, nhưng chỉ riêng Đế Giang và Đế Tuấn thì quá mức hoang đường.

Hai người đã chưởng khống hai thế lực lớn vô số năm, tuyệt đối có những điều phi thường.

Nếu họ thành Thánh, e rằng mưu kế thật sự không thua kém, không phải là hai người tầm thường!

Vì vậy, đã xuất hiện cục diện trước đây: Đế Giang và Đế Tuấn sợ thế lực Thánh Nhân, nhưng tự tin vào mưu kế của mình.

Thánh Nhân sợ Đế Tuấn và Đế Giang thành Thánh, sợ rằng sau khi hai người thành Thánh, họ sẽ trở nên khó chịu.

Tương hỗ kiêng kỵ, tương hỗ địch đối.

Tình hình lúc này, khi tất cả Thánh Nhân và hai tộc Vu Yêu đều mang quỷ thai trong lòng.

Đúng lúc đó, Tử Tiêu Cung lại có thêm một nhóm người tiến vào.

Ba người đi đầu khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

"Kính chào Long Vương, Phượng Tổ, Lân Tổ ba vị đạo hữu, chúc mừng ba vị đạo hữu thoát khỏi cảnh khốn cùng, thật đáng mừng." Hạo Thiên nói với ba vị Tổ đang dẫn đầu.

Hạo Thiên tuy là đồng tử của Đạo Tổ, nhưng Thánh Nhân xem thường y.

Tuy nhiên, y lại là một lão già chính cống.

Y nhận biết ba người Phượng Tổ, Long Vương, Lân Tổ, bởi vì ba người họ từng là bá chủ tồn tại.

“Ha ha ha, cảm ơn Hạo Thiên đạo hữu.

Vô tận tuế nguyệt không gặp, đạo hữu vẫn phong thái như xưa.” Lân Tổ nói.

“Khách sáo rồi, chư vị mời vào.” Hạo Thiên nói.

Lúc này, các vị Thánh Nhân, bao gồm cả hai tộc Vu Yêu cũng hoàn toàn chấn động, hóa ra, thật sự là ba vị đó!

Họ là những bá chủ thượng cổ tồn tại, khi các Thánh Nhân chưa xuất thế, họ đã bị Thiên Đạo trấn áp.

Không đùa đâu, các Thánh Nhân chỉ là tiểu bối mà thôi.

So với ba vị, các Thánh Nhân trừ may mắn thành Thánh, còn lại thật sự không thể so sánh.

“Ha ha ha, kính chào chư vị đạo hữu.” Long Vương nói với Thánh Nhân và hai tộc Vu Yêu.

“Kính chào…” Phượng Tổ, Lân Tổ, Long Vương ba người chào hỏi các vị Thánh Nhân và Đế Tuấn, Đế Giang cùng những người khác.

Các vị Thánh Nhân đã ổn định tâm thần, tuy vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng đã bình tĩnh lại, cảm nhận được tu vi của ba người, cũng có chút kinh hãi.

Ba vị vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, nhưng cũng còn kém một khoảng khá xa.

Dù sao, dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi.

Ba người, dù vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, cũng là kiến hôi.

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn mạnh dạn nói: “Càn rỡ, các ngươi tuy là bá chủ Thái Cổ, là lão tổ một phương, nhưng trong Hồng Hoang thực lực vi tôn, vì sao không tôn xưng chúng ta là Thánh Nhân?” “Nguyên Thủy đạo hữu, lời này có lý.” Lão Tử cũng lập tức

đồng tình.

"Lời của Nguyên Thủy đạo hữu có lý." "Lời của Nguyên Thủy đạo hữu có lý." Vừa nãy còn mâu thuẫn, các vị Thánh Nhân, trong giây phút này tức khắc thống nhất chiến tuyến.

"A, ha ha!" Ba người cũng tức khắc cười phá lên, Phượng Tổ trực tiếp cười nói: "Ba chúng ta bất tử bất diệt, cùng Hồng Hoang trường tồn, Nguyên Thần dung hợp với Thiên Đạo, sao lại không thể xưng hô là đạo hữu!" "Hừ, một lũ hậu bối thật sự tưởng rằng có thể ỷ vào tu vi mà ức hiếp chúng ta sao?" "Lời của Phượng Tổ, Long Vương có lý!" Lân Tổ cũng tức khắc ra sức ủng hộ.

Vì lợi ích, ba người tuy đang ở sâu trong Huyết Hải, nhưng không có nghĩa là ba người không thể hợp tác.

Giống như Đế Tuấn và Đế Giang, cũng có thể tạm thời hòa bình chung sống, tại sao ba người lại không được?

Vị Thánh Nhân cũng kinh hãi trong lòng, lần đầu tiên biết ba người họ bất tử bất diệt.

Trước đây chỉ tưởng là bị trấn áp, không ngờ, họ lại có thể bất tử bất diệt.

Hơn nữa tu vi của ba người, chẳng phải chỉ cần ba người có được Hồng Mông Tử Khí là tuyệt đối có thể lập tức thành Thánh sao?

Một khi thành Thánh, với cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn làm nền tảng, họ có thể tức khắc siêu việt các Thánh Nhân hiện tại.

Điều này còn uy hiếp lớn hơn cả Đế Tuấn và Đế Giang.

Các vị Thánh Nhân cũng hỗn loạn, vốn tưởng mình vô địch rồi, không ngờ hiện tại lại có nhiều uy hiếp như vậy, sẽ làm sao đây?

“Nguyên lai là vậy, quả nhiên Nguyên Thần kết hợp với bản nguyên Thiên Đạo thì bất tử bất diệt.

Như vậy, xưng hô đạo hữu cũng không sai.” Trấn Nguyên Tử nói.

Trấn Nguyên Tử vốn là người trong Thần Đạo, trong thời đại đó có ý chí, nên y biết được sự tình.

Sự tình lúc này phiền phức lớn rồi, lại xuất hiện ba lão quái vật nữa.

Vừa nãy các Thánh Nhân còn đắc ý vui vẻ, không ngờ giây phút sau lại xuất hiện uy hiếp lớn hơn.

Vì vậy, Trấn Nguyên Tử lập tức phản ứng, ba người họ bất tử bất diệt, vậy tạm thời đừng kết thù oán.

Như vậy đối với họ không có lợi ích gì.

“Ừm, có thể xưng hô đạo hữu.” Bình Tâm Nương Nương vẫn luôn im lặng, nhìn Trấn Nguyên Tử, cũng biết nên làm gì.

Tam Thanh và hai người phương Tây lúc này có chút lúng túng, đã như vậy thì thôi không để ý nữa.

Họ cũng thừa nhận địa vị của ba người.

Chỉ có Thánh Nhân mới rõ nhất, sự khó đối phó của những kẻ bất tử bất diệt.

“Ha ha ha, cảm ơn Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Bình Tâm Nương Nương.

Không hổ là người của Thần Đạo.

Chương 619

Thần Tôn trước đây đã chiếu cố Tam Tộc ta rất nhiều, thậm chí bản Tổ có được thành tựu như ngày hôm nay cũng không thể thiếu ân tứ của Thần Tôn.

Long Tộc ta tuyệt đối sẽ càng thêm tôn kính Thần Tôn." Long Vương ha ha cười một tiếng, tức khắc bắt đầu nói chuyện với Trấn Nguyên Tử và Bình Tâm.

Y cũng rất thông minh, nhanh chóng thiết lập quan hệ với hai vị Thánh Nhân này.

Quả nhiên, Phượng Tổ, Lân Tổ cũng bắt đầu thi nhau nói về mối quan hệ với Hoàng Thiên, Thần Tôn đã giúp đỡ họ bao nhiêu lần, không có Thần Tôn thì không có thành tựu của họ, vân vân.

Tóm lại, giống như lời cảm ơn khi nhận giải, Tam Tổ cũng một trận cảm thán, làm sao có thể có được như vậy dưới sự giúp đỡ của Thần Tôn.

Chư Thánh cũng vô cùng cảm khái, nhìn xem, những tồn tại cường hãn từ rất lâu đời này, cũng sẽ tôn kính Thần Tôn tiền bối đến vậy.

Trước đây họ chỉ biết Thần Tôn tiền bối uy áp Hồng Hoang từ thời khai thiên tích địa, nhưng nghe và tự mình nghe cảm giác không giống nhau.

"Kính chào Bình Tâm Nương Nương, đạo hữu có đại lợi ích đại trí tuệ, tâm hoài Hồng Hoang, công đức vô lượng…" Hoàng Mẫu lại bắt đầu nhiệt tình với Bình Tâm.

Bình Tâm Nương Nương thật sự quá quan trọng.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, người mà họ không thể xem thường nhất chỉ có Thánh Nhân, có lẽ vì mấy vị Thánh Nhân vô địch nên họ mục không tất cả đi!

Nhưng những người mưu mô xảo quyệt như Hoàng Mẫu, lại biết ai là người quan trọng nhất đối với mình.

Ngoại trừ Trấn Nguyên Tử ra, người có thể quan trọng nhất đối với tộc quần, chính là Bình Tâm.

Tuy không thể lập tức thiết lập mối quan hệ thân thiết, nhưng tuyệt đối không thể trở thành kẻ địch.

Trong khoảnh khắc, các Thánh Nhân đột nhiên cảm thấy áp lực to lớn.

Ba người muốn thành Thánh, dường như họ không làm được, không thể so sánh!

Các vị Thánh Nhân đều có khuyết điểm, nhưng lại không thể tùy tâm như ba người họ.

Có lẽ chí bảo Hoàng Thiên trước đây tế luyện, còn mạnh hơn chí bảo chư Thánh tế luyện.

Đây là lần đầu tiên họ phát hiện ra lợi ích của đạo quả.

Hôm nay là lần thứ hai, bởi vì sự không viên mãn đều có khuyết điểm, sau khi thành Thánh, khuyết điểm được phóng đại, trở thành những khuyết điểm tính cách rõ ràng nhất.

Những kẻ kiêu ngạo thì vô cùng kiêu ngạo, những kẻ cuồng ngạo thì vô cùng cuồng ngạo, những kẻ nhân quả không viên mãn thì thù vặt nhỏ nhặt cũng báo đáp, những kẻ vô vi thì quá nhiều thanh tâm quả dục.

Tất cả đều có đủ loại khuyết điểm, nhưng ba người Long Vương

lại khác, bởi vì đạo quả viên mãn, thấy được chân ngã, nên về tư tưởng lẫn tính cách đều siêu việt.

Tóm lại, họ cũng cảm thấy áp lực.

Quả nhiên, sau khi Lân Tổ ba người và Bình Tâm trao đổi một hồi, họ chủ động giao lưu thân thiết với Đế Giang và Đế Tuấn.

"Ha ha ha, kính phục hai vị đạo hữu, chúng ta đều không làm được như hai vị, mang theo công đức đi qua lượng kiếp thiên địa.

Bản Tổ kính phục năng lực của hai vị!" Phượng Tổ nói với Đế Giang và Đế Tuấn.

Đế Tuấn và Đế Giang cũng cảm thấy phiền phức.

Không ngờ kẻ địch sau này lại hoang đường như vậy.

Không, sau Thần Tôn, họ cũng cảm thấy không còn phiền phức đến vậy nữa.

Lân Tổ cũng lên tiếng nói: "Đế Tuấn đạo hữu, trước đây nhờ khí vận Yêu Tộc, tộc ta quả thật có sai, nhưng đều là vì tộc quần và cầu đạo.

Đạo hữu hẳn là có thể hiểu được.

Chi bằng sau này hai tộc chúng ta hóa giải ân oán thành bạn hữu thì sao?" Lân Tổ muốn đích thân hóa giải hận thù của Yêu Tộc đã phản bội trước đây, thậm chí đường đường là bá chủ Thái Cổ lại chủ động hóa giải, cần một đạo tâm vững chắc đến mức nào chứ?

Đương nhiên, Lân Tổ ngoài ra còn có mục đích khác, đó là khảo nghiệm Đế Tuấn.

Nếu Đế Tuấn đồng ý, y sẽ coi Đế Tuấn là đối thủ ngang hàng.

Còn nếu Đế Tuấn ngốc nghếch không đồng ý, vậy thì Lân Tổ sẽ loại Đế Tuấn khỏi danh sách đối thủ.

Bởi vì một khi Đế Tuấn không đồng ý, có thể kết luận Đế Tuấn là một Yêu Hoàng ngu ngốc không biết nhẫn nhịn và không có trí tuệ, lúc đó y cũng sẽ không xem trọng.

"Ha ha ha, đã Lân Tổ đạo hữu đã nói vậy, thì ân oán hai tộc chúng ta hãy bỏ qua đi.

Dù sao, Kỳ Lân tộc cũng đã giúp đỡ Yêu Tộc ta không ít mà." Đế Tuấn đã trải qua vô tận tuế nguyệt, tự nhiên hiểu chuyện, cũng không ngốc, có thể hiểu được ý tứ trong đó.

Quả nhiên, sau khi nói xong lời này, Lân Tổ cũng nhìn Đế Tuấn thật sâu, biết lại có thêm một đại địch nữa.

Thật ra, y lại mong Đế Tuấn có thể ngốc nghếch.

Nếu được như vậy, có thể bớt đi một đại địch.

Đối phó một kẻ yếu trí còn tốt hơn nhiều so với một chút hận thù.

"Tốt, tốt, đạo hữu thật đại lượng, ha ha…" Lân Tổ hào phóng cười một tiếng, trong lòng đã coi Đế Tuấn là địch thủ ngang hàng.

Sau đó, Phượng Tổ và Long Vương cũng hóa giải mâu thuẫn trước đây với Đế Tuấn.

Đương nhiên, cả hai đều hiểu rõ, đây không phải là hóa giải mâu thuẫn thật sự, chỉ là tạm thời không tự tương tàn lẫn nhau.

Có thể khẳng định, chỉ cần có cơ hội một kích tất sát, bất kể Tam Tộc hay Yêu Tộc đều sẽ không bỏ qua đối phương.

Sau khi Lân Tổ, Long Vương ba người giao lưu xong, duy nhất đối với Tam Thanh và hai vị phương Tây là không đích thân giao lưu.

Điều này khiến mấy vị Thánh Nhân vô cùng không vui, cảm thấy Tam Tổ có chút phân biệt.

Những kẻ kiến hôi như Đế Giang, Đế Tuấn, họ còn đích thân đi

giao đàm, vậy mà đối với Thánh Nhân bọn ta lại lạnh nhạt như vậy.

Nhưng họ buộc phải suy nghĩ, vì sao ba người lại làm như vậy, cuối cùng đã có kết luận: nếu Tam Tổ đều đi giao lưu thân thiết, thì chẳng khác nào không giao lưu thân thiết với ai cả.

Chỉ có như vậy, đích thân giao lưu với một bên, còn bên kia thì không để ý, mới có thể khiến bên được giao lưu cảm nhận được sự coi trọng của ba người đối với họ.

Chương 620

Điều này sẽ khiến họ cảm thấy ba người chân thành, không phải là loại kết giao ở khắp nơi như vậy.

Nếu là như vậy, Trấn Nguyên Tử, Bình Tâm, Đế Tuấn, Đế Giang, Đông Hoàng Thái Nhất, Chúc Cửu Âm và những người đích thân được giao lưu, tất nhiên sẽ càng thêm quan tâm đến sự phân chia giao lưu này.

Không thể không nói, đột nhiên xuất hiện nhiều uy hiếp như vậy, họ cũng buộc phải bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn.

Nếu đặt vào trước đây, hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Tam Tổ cứ đợi mà trở thành kẻ địch của họ đi, uy nghiêm của Thánh Nhân không thể bị khiêu khích.

Nhưng bây giờ khác rồi, không thể như vậy, cần phải suy nghĩ.

Sự xuất hiện của ba người có thể khiến Tam Thanh và hai người phương Tây sau này cũng cần phải suy nghĩ sâu sắc.

Vì vậy, Tam Thanh và hai người phương Tây nhắm mắt im lặng, lắng nghe cuộc nói chuyện của Tam Tổ và Bình Tâm cùng những người khác.

"Thần Tôn tiền bối cũng đối với ba vị đạo hữu, những hành động hùng vĩ của ba vị, chúc mừng ba vị thoát khỏi cảnh khốn cùng, thật đáng mừng." Bình Tâm Nương Nương nói.

Sau khi Tam Tổ giao lưu với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất xong, lại bắt đầu liên lạc với Bình Tâm Nương Nương.

Trong đó còn có một nguyên nhân khác, đó là khi ở Thần Điện, Thần Tôn đã nói chuyện về Bình Tâm Nương Nương.

Từ lời nói của Thần Tôn, họ hiểu được một thông điệp, đó là Thần Tôn rất coi trọng Bình Tâm Nương Nương, có thể thấy Thần Tôn đối với Bình Tâm Nương Nương, có một loại tình cảm.

“Ha ha ha, rất may mắn nhờ sự giúp đỡ của Thần Tôn, chúng ta mới có thể thoát khỏi cảnh khốn cùng, rất may mắn nhờ ân tứ của Thần Tôn.

À phải rồi, Bình Tâm đạo hữu, khi chúng ta ở Thần Điện, Thần Tôn có nhắc đến ngươi đấy.” Hoàng Mẫu nói.

“Thật sao?

Thần Tôn tiền bối thật sự nhắc đến ta sao?” Bình Tâm cũng xúc động khi nghe lời Hoàng Mẫu.

“Đúng vậy, Thần Tôn đã kể về những việc làm của ngươi, ta cũng vô cùng bội phục.

Có thể thấy Thần Tôn rất coi trọng ngươi.” Hoàng Mẫu nhìn thấy sự khác thường của Bình Tâm, trong lòng tức khắc hiểu ra rằng Bình Tâm chắc chắn cũng giống như vạn ngàn nữ tính đại năng Hồng Hoang khác, đều ái mộ Thần Tôn.

“Ha ha ha!” Bình Tâm không nói nhiều, nhưng nụ cười trên khuôn mặt đã để lộ sự vui vẻ trong lòng.

Sau đó, Tam Tổ cũng nói chuyện với Trấn Nguyên Tử một lúc, cũng nói về những sự giúp đỡ của Thần Tôn đối với họ.

Ba người quả thật phải thật lòng cảm ơn Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên trước đây đã giúp đỡ Long Vương và Phượng Tổ, giúp họ giải quyết một phiền phức, chiêu mộ nhân lực của Tam Tộc để kiếm công đức.

Đại bản doanh của Kỳ Lân tộc ở Nam Hải, Lân Tổ cũng đồng

dạng cảm ơn Hoàng Thiên đã chiếu cố sau khi y bị trấn áp.

Bên kia.

"Nương Nương đã sáng tạo ra Nhân Tộc, Chu Mại ta vô cùng khâm phục Nương Nương, xin Chu Mại được bái một lạy." Chu Mại cũng không hề nhàn rỗi, sau khi liên hệ với Nữ Oa, y không còn sự kiêu ngạo của tộc trưởng lão nữa, trực tiếp bái kiến Nữ Oa.

Đương nhiên, vị Đại Trưởng Lão Tước Tộc này sau khi Phượng Tổ xuất thế, cũng đã trở về Phượng Hoàng Tộc, đồng thời cũng đảm nhiệm vị trí trưởng lão Phượng Hoàng Tộc.

Nữ Oa cũng không nhiệt tình như Chu Mại, xem ra y thật sự kính phục, hoàn toàn không phải loại giả dối.

"Tọa kỵ của Nương Nương là Kim Phượng của Phượng Hoàng Tộc ta, có thể được Nương Nương thân lại, là phúc khí của Kim Phượng." Chu Mại thao thao bất tuyệt nói.

Cảnh tượng này cũng khiến Thánh Nhân xem đến ngây người, Tam Tổ làm như vậy, tộc nhân của họ cũng làm như vậy, thật sự áp lực lớn quá.

"Xem ra phiền phức lớn rồi…" Tam Thanh và những người khác cảm thán.

Lúc này, chỉ thấy từng đạo Thần Đạo, đạo vận ba động, một trận uy áp quét qua.

"Các ngươi đều đã đến đông đủ rồi chứ?" Một người cười nhạt.

"Chúng ta bái kiến Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn!" Người đó chính là Hoàng Thiên, với vô thượng Thần Đạo pháp tắc, biểu tượng cho sự giáng lâm của Hoàng Thiên.

"Ừm, tất cả đứng dậy đi." Hoàng Thiên vẫy vẫy tay với mọi

người, sau đó đi về phía Bình Tâm.

Sau đó Hoàng Thiên lại nói với Hạo Thiên: "Lão gia đâu rồi, không lẽ, không thành kính đợi Bản Tôn mời sao?" Hạo Thiên và Dao Trì cũng sửng sốt, cũng có chút hoảng sợ, trong lòng nghĩ, ta làm sao biết được như vậy, lão gia không xuất hiện, ta cũng không dám hô hào ngài a!

Lúc này.

"Kính chào Hoàng Thiên đạo hữu." Chỉ thấy Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện, dường như cũng đang đợi Hoàng Thiên!

Mọi người đều hướng về Hồng Quân Đạo Tổ mà bái kiến.

Mọi người đã tề tựu đông đủ, việc giao lưu của mọi người cũng tạm dừng.

Chỉ thấy một cảnh tượng không thể nghĩ bàn xuất hiện trên chỗ ngồi.

Hoàng Thiên như thường lệ, vẫn ngồi ở tầng cao nhất, Hồng Quân Đạo Tổ theo sát phía sau.

Ở một nơi thấp hơn nửa tầng, đột nhiên xuất hiện một chỗ ngồi, khiến chư Thánh Nhân vô cùng kinh ngạc, là chỗ ngồi của ai vậy?

Trong lúc họ đang suy nghĩ, chỉ thấy Hoàng Thiên nói: "Bình Tâm, chủ nhân Minh Giới, Chí Thiện Luân Hồi Bình Tâm Thần Tôn.

Thân hóa luân hồi, thân hợp Minh Giới lý ứng có chỗ ngồi này.

Hãy ngồi xuống đi!" Chư Thánh Nhân đều chấn kinh.

Chẳng lẽ có những điều mà họ không biết sao?

Trước đây chỉ nghĩ Hậu Thổ vô tư phụng hiến, may mắn có được thực lực Thánh Nhân.

Chẳng lẽ không phải là chỗ lợi hại của Bình Tâm sao?

“Đại thiện, Hoàng Thiên đạo hữu lời này có lý.

Thân hóa luân hồi, công đức vô lượng, thân hợp Minh Giới thực ra ngang hàng với Thiên Đạo.

Chương 621

Ta cùng Hoàng Thiên đạo hữu cao hơn nửa đầu, vì Hoàng Thiên đạo hữu đại biểu Thần Tắc, Bản Tôn đại biểu Thiên Đạo chí cao pháp tắc." Hồng Quân Đạo Tổ giải thích, tức khắc hóa giải nghi vấn của mọi người, đồng thời cũng khiến mọi người một trận kinh ngạc.

Chẳng trách Hồng Quân Đạo Tổ cũng là Thánh Nhân, nhưng lại mạnh hơn rất nhiều.

Hóa ra Hồng Quân Đạo Tổ đại biểu cho Thiên Đạo trên ý nghĩa rộng, thực ra điều quan trọng nhất là đại biểu cho Chí Cao Quy Tắc.

Sở dĩ Thần Tôn mạnh mẽ như vậy, tuy không đại biểu một vị nào cụ thể, nhưng không thể nghi ngờ, y cũng là một tồn tại ngang hàng với Chí Cao, thậm chí có khả năng siêu việt.

"Lão Sư, hà vị Chí Cao?" Lão Tử cuối cùng cũng không nhịn được.

Nghe lời này, Hồng Quân Đạo Tổ và Hoàng Thiên đều cười.

Thiên Địa viên mãn, cũng nên tiết lộ một số bí mật.

"Chí Cao có năm loại.

Thiên Đạo Hồng Hoang viên mãn là Vận Mệnh Chí Cao.

Trước đây chưa viên mãn, ta đại biểu Thiên Đạo.

Khoảnh khắc này Hồng Hoang cuối cùng đã tiểu viên mãn, ta đại biểu Vận Mệnh Chí Cao, đồng thời cũng là Tiên Đạo Chí Cao pháp tắc." Nói xong lời này, Hồng Quân Đạo Tổ dừng lại, thấy Hoàng Thiên không có ý định lên tiếng, y lại bắt đầu.

"Tất cả vận mệnh nhân quả của Hồng Hoang, đều nằm dưới Vận

Mệnh Chí Cao.

Tất cả sự vật của Hỗn Độn, cũng đều là dưới Vận Mệnh Chí Cao.

Không, Vận Mệnh Chí Cao, không thể đong đếm, rộng lớn như biển.

Ta cũng chỉ có thể đại biểu một tia nhỏ bé của nó." "Tê!" Chư Thánh Nhân nghe xong đều hít một hơi khí lạnh.

Hóa ra Thiên Đạo viên mãn cũng đã tiến hóa.

Thiên Đạo trước đây, cũng chỉ là một tia của Vận Mệnh Chí Cao.

Nhưng lúc này, một tia đã biến thành một phần mười, một nhánh của Vận Mệnh Chí Cao, nhưng ý nghĩa lại không giống nhau.

"Vậy chúng ta xưng hô thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

Chẳng lẽ sau này không gọi Thiên Đạo tại thượng, chẳng lẽ phải đổi thành Vận Mệnh tại thượng?

"Thiên Đạo là vận mệnh, nhưng vận mệnh không phải Thiên Đạo.

Thiên Đạo vẫn là Thiên Đạo, nhưng không mang danh xưng Vận Mệnh Chí Cao.

Khi cảm thấy có thể xưng hô Vận Mệnh tại thượng, là lúc Hồng Hoang đại viên mãn.

Lúc này chỉ vừa mới tiểu viên mãn mà thôi, vẫn có thể xưng hô Thiên Đạo." Hồng Quân nói.

Mọi người nghe xong đều gật đầu, chỉ là vô cùng nghi hoặc, Chí Cao rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Thiên Đạo Hồng Hoang lúc này đã mạnh mẽ như vậy, chỉ là một phần mười tiểu viên mãn.

Vậy Vận Mệnh Chí Cao hoàn chỉnh, chẳng lẽ là Đại Đạo sao?

“Lão Sư, Chí Cao có năm, vì sao?” Nữ Oa hỏi.

“Một là Sáng Thế, hai là Vận Mệnh, ba là Hư Vô, bốn là Hỗn Độn, năm là Diệt Thế.

Ngũ Đại Chí Cao không có phân chia cao thấp.

Còn về Thần Đạo của Hoàng Thiên đạo hữu chính là Sáng Thế.

Ngũ Đại Chí Cao chính là căn cơ của tất cả trong Hồng Hoang.” Mọi người nghe lời này, cũng tức khắc chấn kinh.

Hóa ra Thần Đạo của Thần Tôn tiền bối là Sáng Thế Chí Cao pháp tắc!

Chẳng lẽ đó là nguyên nhân Thần Tôn tiền bối mạnh mẽ sao?

Thần Tôn tiền bối có thể đại biểu Sáng Thế Chí Cao.

Lúc này họ cảm thấy tám chín phần là đúng, nhưng mỗi người đều không dám hỏi Hoàng Thiên.

“Lão Sư, Đại Đạo có bao gồm Ngũ Đại Chí Cao không?” Thông Thiên hỏi.

“Đại Đạo là tổng hợp, dưới nó có năm.” Hồng Quân trả lời.

Ý của y là Đại Đạo là tổng hợp đạo lý, dưới nó là Ngũ Đại Chí Cao, năm đỉnh điểm Chí Cao hợp thành Đại Đạo.

Mọi người cũng thầm cảm thán, quả nhiên là như vậy.

Hóa ra Ngũ Đại Chí Cao là năm nhánh dưới Đại Đạo, cũng có thể nói là năm phần hợp thành Đại Đạo.

Mọi người trong khoảnh khắc đó cũng đã hiểu ra!

Lúc này Hoàng Thiên cũng lên tiếng nói: “Vì Hồng Hoang viên mãn, nên có đại biến hóa.

Vị trí Thánh Nhân sẽ có thêm năm vị.

Cảnh giới Thánh Nhân cũng có cao thấp.

Sau này Hồng Hoang sẽ có Thiên, Địa, Minh, ba vị Vô Cực Thánh Nhân.

Bình Tâm sau này là Vô Cực Thánh Nhân của Minh Giới.

Vì Bình Tâm là người của Thần Đạo ta nên tương ứng với vị trí Thần Tôn trong tu vi Thần Đạo của ta.

Vì vậy, Bình Tâm chỉ ở dưới Hồng Quân đạo hữu và Bản Tôn." Mọi người lúc này đều hoảng sợ, Bình Tâm cũng run rẩy.

Đầu tiên là thêm năm vị Thánh Nhân, điều này họ đã có chuẩn bị, cũng không kinh ngạc.

Chương 622

Nhưng có ba vị Vô Cực Thánh Nhân thì thật đáng sợ.

Vô Cực Thánh Nhân trước đây họ không rõ, nhưng trong giây phút này đã hiểu ra.

Cảnh giới Thánh Nhân tương ứng với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tương ứng với cảnh giới Thần Đế trong Thần Đạo.

Còn Vô Cực Thánh Nhân có thể tương ứng với Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên a!

Trấn Nguyên Tử cũng là đệ tử Thần Đạo, một câu "cảnh giới Thần Tôn" của Hoàng Thiên có thể khiến y chấn kinh không thôi.

Trấn Nguyên Tử tự nhiên biết cảnh giới Thần Tôn.

Phải biết rằng cảnh giới Thần Tôn, ngay cả ở Thần Điện cũng không có mấy vị đâu.

Đơn giản là quá khủng bố, còn cao hơn Thánh Nhân một tầng thứ tồn tại a!

Điều đáng hận nhất là không phải tất cả Vô Cực Thánh Nhân đều như nhau, Bình Tâm còn cao quý hơn những người khác!

"Thần Tôn, hai vị Vô Cực Thánh Nhân còn lại, có phải sẽ quyết định từ chúng ta không?" Trấn Nguyên Tử không nhịn được kích động hỏi.

Vô Cực Thánh Nhân a, ai mà không kích động?

Ngay cả họ, cũng muốn đạt đến tầng thứ đó.

Vì vậy, y cũng không nhịn được hỏi thẳng.

Cái gọi là "chúng ta" đại biểu cho bảy vị Thánh Nhân hiện tại.

“Đúng vậy, cũng không hẳn.

Hoặc có lẽ, hoặc có lẽ còn có người khác, tất cả đều do vận mệnh quyết định.” Lời này của Hoàng Thiên vô cùng vô tình, nhưng cũng là lời thật.

Ảo tưởng trong khoảnh khắc đã bị phá vỡ hoàn toàn.

Hoàng Thiên đã nói cho họ biết, có thể là họ, nhưng cũng có thể là người khác.

Loại tất cả mọi người, lúc này đều đang ở trên cùng một đường đua.

Thánh Nhân hay không Thánh Nhân không quan trọng lắm.

Vị trí Vô Cực Thánh Nhân sau này, tất cả đều phụ thuộc vào quá trình diễn hóa sau này, cùng với cơ duyên đủ lớn.

“Lão Sư…” Các Thánh Nhân lúc này cũng không hài lòng, giống như những đứa trẻ biết khóc mà van xin.

Bất kể Tam Thanh, Chuẩn Đề, hay Nữ Oa, ngay cả Trấn Nguyên Tử, trong khoảnh khắc đó đều bắt đầu van xin Hoàng Thiên và Hồng Quân.

“Đủ rồi!” Hoàng Thiên cũng có chút phiền, trực tiếp quát lớn một tiếng, mọi người cũng sợ hãi, lập tức im miệng.

“Vô Cực Thánh Nhân không phải là mục đích lần này của Bản Tôn và Hồng Quân đạo hữu.

Mặc dù Bản Tôn có thể quyết định, nhưng Bản Tôn sẽ không chủ động can thiệp, tất cả đều dựa vào cơ duyên sau này.

Dù có van xin như vậy cũng vô dụng.

Chi bằng tu luyện chăm chỉ, tích lũy cảm ngộ, đợi cơ duyên đến, rồi nắm bắt cơ duyên.” Hoàng Thiên nổi giận, chư Thánh sợ hãi.

Lời của y, biểu thị rằng không thể thương lượng.

Các Thánh Nhân cũng uất ức, đã quen với việc cao cao tại thượng, đột nhiên Thần Tôn và Đạo Tổ lại có những điều lợi hại hơn, sự xuất hiện của ba người kia cũng khiến họ ngây người.

"Vì nguyên nhân này, Bình Tâm được coi là vị trí này." Hồng Quân nói.

Lời của Hồng Quân cũng như không nói gì.

Quanh co một vòng lớn, mang đến sự kinh hãi và thất vọng, không mang đến sự kinh hỉ.

Dường như quanh co một vòng lớn như vậy, chỉ để giải thích vì sao Bình Tâm lại cao hơn một đầu.

Thực ra trong đó cũng có nguyên nhân từ Hoàng Thiên.

Trong số mọi người, y thiên vị Bình Tâm nhất, cũng có thực lực quyết định vị trí Vô Cực Thánh Nhân.

Thêm vào đó là đủ loại nguyên nhân, tự nhiên đã đưa Bình Tâm lên vị trí Thánh Nhân.

Bình Tâm lúc này cũng tâm an lý đắc.

Đế Giang và những người khác cũng xúc động, muội muội của họ quá lợi hại rồi.

Ba vị trí Vô Cực Thánh Nhân đã được định một vị, thật là tạo hóa trêu người a!

Nhưng Đế Giang và những người khác trong lòng cũng rõ, trong đó tuyệt đối có nguyên nhân từ Thần Tôn tiền bối.

Bình Tâm tự nhiên cũng rõ vì sao có thể có được một vị trí, Thần Tôn tiền bối chắc chắn lại âm thầm giúp đỡ.

Trong lòng, Bình Tâm ngẩng đầu nhìn Thần Tôn một cái, vừa đúng lúc Hoàng Thiên cũng vừa nhìn xuống Bình Tâm.

Nhìn Bình Tâm ngơ ngác nhìn, Hoàng Thiên khẽ mỉm cười, khiến Bình Tâm thẹn đỏ cả mặt.

“Đại ca, thật sự quá tốt rồi, muội muội chúng ta có phúc duyên lớn như vậy, thật sự mừng thay.” Cộng Công nói.

“Đúng vậy, Hậu Thổ muội muội có thể đi đến bước đường đó thật sự mừng thay.

Không, tất cả là nhờ sự chiếu cố của Thần Tôn tiền bối a.” “Đúng vậy, tất cả thật sự phải cảm ơn Thần Tôn.” Chúc Cửu Âm cảm thán.

Lúc này trong lòng y cũng không khỏi càng thêm bội phục Hoàng Thiên.

Quả nhiên đúng như Thần Tôn tiền bối đã nói.

Thiên Đạo là công bằng.

Chương 623

Tam Thanh bề ngoài có phúc duyên thâm hậu, nhưng so với Hậu Thổ muội muội, còn kém xa.

Vu Tộc, trước đây đã chịu vô tận ma nạn hơn Tam Thanh, nhưng bây giờ sau Bình Tâm, vận may cũng đã đến rồi.

Có muội muội là Vô Cực Thánh Nhân như vậy, những tội lỗi mà Vu Tộc chịu trước đây đều không còn là gì nữa.

Đương nhiên, có một người sau khi thất vọng đã bắt đầu bình tĩnh lại, đó là Trấn Nguyên Tử.

Lúc này y đột nhiên nhớ lại lời Thần Tôn từng nói với y: đại địa mới là căn bản của ngươi, chỉ cần tiềm tâm cảm ngộ, tất định có thiên đại cơ duyên, sẽ siêu xuất cơ duyên mà ngươi có thể có được.

Kết hợp với lời Thần Tôn tiền bối vừa nói: Thiên, Địa, Minh ba vị Vô Cực Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn.

"Trước khi triệu tập lần này, là để kết thúc Vu Yêu lượng kiếp.

Hai tộc Vu Yêu có đóng góp lớn, nhưng khí vận hưng thịnh của hai tộc Vu Yêu sẽ tan rã.

Chủ nhân thiên địa cần phải lựa chọn lại, Yêu Tộc không thích hợp thống trị Thiên Đình…" Hồng Quân không để ý đến sự thất vọng của Thánh Nhân, nói ra nguyên nhân chính của cuộc triệu tập lần này.

Nghe lời này, Thánh Nhân, cùng với hai tộc Vu Yêu cũng bắt đầu tập trung tinh thần.

Vô Cực Thánh Nhân xa vời, những việc tiếp theo mới là quan trọng nhất.

“Kính hỏi Đạo Tổ, Yêu Tộc ta tuy trước đây có nhân quả tội nghiệt, nhưng sau khi tỉnh ngộ đã có đóng góp lớn, có được đại công đức, không biết Đạo Tổ muốn Yêu Tộc ta đi về đâu?” Đế Tuấn hỏi.

Đế Tuấn lúc này quan tâm nhất là Yêu Tộc sẽ đi về đâu, y biết rõ nhất.

Nhìn khắp cả Hồng Hoang, hầu như không có chỗ đứng cho tầng lớp cao của Yêu Tộc.

Đại địa Hồng Hoang có các giáo phái Thánh Nhân, Tứ Hải có Long Tộc canh giữ, tầng lớp cao của Yêu Tộc nên đi về đâu đây?

“Chuyện này, nên giao cho Hoàng Thiên đạo hữu.

Dù sao theo lý thì là hậu bối…” Hồng Quân tự nhiên biết Yêu Tộc bao gồm Vu Tộc đều do Hoàng Thiên một tay bồi dưỡng, nên giao chuyện này cho Hoàng Thiên là tốt nhất.

“Ha ha ha, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần, mấy đứa các ngươi là do Bản Tôn chứng kiến trưởng thành đến ngày hôm nay.

Chỗ đi của các ngươi Bản Tôn tự nhiên đã có sắp xếp, không sao đâu…” Hoàng Thiên đến đây, cố ý dừng lại, cũng khiến Đế Tuấn và những người khác sốt ruột không thôi.

“Đế Tuấn, ta hiện tại cho ngươi hai lựa chọn.

Thứ nhất, các hải ngoại tiên đảo này đều do Bản Tôn chuyển hóa thành tiên đảo.

Nơi đó linh khí nồng đậm, đã phồn diễn vô số sinh linh.

Chỉ là, căn nguyên sinh linh ở hải ngoại tiên đảo tuy không tệ, nhưng vì an ổn lâu ngày, hầu như không có uy hiếp, dẫn đến sinh linh tự đại, không có cảm giác bị uy hiếp, cũng không có lòng cầu tiến như Hồng Hoang.

Ngươi thấy thế nào?" "Thần Tôn tiền bối, nơi này quả thật vô cùng tốt, nhưng vãn bối xin mạo muội hỏi Thần Tôn tiền bối, nơi này có hậu quả gì không?" Đế Tuấn nói.

"Đương nhiên có.

Nếu Yêu Tộc đi đến các hải ngoại tiên đảo, phồn diễn sinh sôi ở nơi này, thì sau đó sẽ không còn bất kỳ liên hệ nào với Bản Tôn, đồng thời cũng không còn bất kỳ liên hệ nào với Hồng Hoang.

Các ngươi sẽ tiếp tục tu cái đạo của các ngươi, đi con đường của các ngươi.

Sau này sẽ không còn liên hệ với Hồng Hoang và Bản Tôn nữa." Nghe lời này, Đế Tuấn bao gồm Đông Hoàng Thái Nhất và Lôi Thần, sắc mặt đều tức khắc thay đổi, cả người đều không nhịn được run rẩy.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Thần Tôn trong mắt họ giống như tín ngưỡng, có thể coi là trưởng bối của họ.

Từ nay về sau không còn bất kỳ liên hệ nào với Thần Tôn, họ không làm được, đạo tâm của họ không làm được.

Họ chưa từng hiếu kính Thần Tôn một cách chu đáo, bao nhiêu năm qua, Thần Tôn đã giúp đỡ họ rất nhiều, nhưng họ chưa báo đáp được gì.

"Thần Tôn tiền bối, ta sẽ không chọn con đường này…" Đế Tuấn đứt quãng nói.

"Tốt, đã không chọn con đường này, vậy ta cho ngươi con đường thứ hai.

Nghe xong con đường này rồi hãy phán đoán." "Con đường thứ hai

là trở về Tinh Không Thái Dương Tinh, từ nay gia nhập Thần Đạo của ta.

Không có lệnh của ta, không được đặt chân vào Hồng Hoang.

Bản Tôn sẽ sách phong tất cả tầng lớp cao của Yêu Tộc, và sẽ đặc biệt ban cho các ngươi Thần Đạo công pháp.

Ngươi thấy thế nào?" Nghe lời này, mọi người lại một lần nữa im lặng.

Sau một hồi lâu, Đế Tuấn lên tiếng nói: "Thần Tôn tiền bối, ta và Đông Hoàng Thái Nhất có thể sinh sống trên Thái Dương Tinh, nhưng các đệ tử Yêu Tộc khác, không chịu được nhiệt độ của Thái Dương Tinh a." "Điểm này Bản Tôn sẽ giải quyết giúp các ngươi.

Bản Tôn sẽ thi triển đại thần thông, sau này các ngươi có thể tùy ý đi lại trên Thái Dương Tinh, có thể chịu được nhiệt độ của Thái Dương Tinh." "Thật sao?" "Ừm!" Lúc này Đế Tuấn và những người khác cũng động lòng, tuy có chút tiếc nuối là không thể đặt chân vào Hồng Hoang nữa, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là sau này thật sự không thể đặt chân vào Hồng Hoang.

Chỉ cần có được sự cho phép của Thần Tôn tiền bối, có thể trở về Hồng Hoang.

Đợi sau này tu vi của họ tiến triển, rồi sau khi được Thần Tôn tiền bối cho phép, sẽ trở về Hồng Hoang.

"Thần Tôn tiền bối, ta chọn con đường thứ hai!" Sau khi suy nghĩ một lát, Đế Tuấn lên tiếng lựa chọn con đường của mình.

"Tốt!" Hoàng Thiên cười cười, vung tay lên, tức khắc xung quanh cơ thể tất cả tầng lớp cao của Yêu Tộc tinh quang lóe lên, sau một hồi lâu mới khôi phục bình tĩnh.

"Tốt rồi, từ nay về sau các ngươi cũng có thể sinh hoạt trên Thái

Dương Tinh.” Cảm nhận được sự biến hóa trong cơ thể, tầng lớp cao của Yêu Tộc cũng vô cùng hân hoan, đồng thời cũng bái tạ Hoàng Thiên.

“À phải rồi, ngoài Thái Dương Tinh ra, còn có một nơi khác có thể đến, nơi đó cũng là Hồng Hoang.” Hoàng Thiên nói.

Nghe lời Hoàng Thiên, Đế Tuấn và những người khác ngay lập tức nghĩ đến các hải ngoại tiên đảo.

Nếu không lầm thì, nơi khác mà Thần Tôn tiền bối nói chính là các hải ngoại tiên đảo.

“Đại bản doanh của Yêu Tộc sau này sẽ định trên Thái Dương Tinh, nhưng phạm vi có thể đến chỉ có Thái Dương Tinh và các hải ngoại tiên đảo của Hồng Hoang.

Còn về việc Yêu Tộc muốn làm gì với sinh linh của các tiên đảo hải ngoại, những sinh linh hải ngoại đó vốn là thiên sinh địa dưỡng, cũng vô cùng tương tự với Yêu Tộc.

Chương 624

Đế Tuấn và Thái Nhất có thể cùng nhau đi giáo hóa." "Tê!" Trong khoảnh khắc, chư Thánh Nhân có chút kinh ngạc.

Đây là một chuyện tốt lớn lao a.

Họ cảm thấy Yêu Tộc không hề có chút cảm giác suy tàn nào, mà còn sẽ quật khởi ở một nơi mới.

Chẳng lẽ Thần Tôn tiền bối thật sự vô tư như vậy, các tiên đảo chuyển hóa đó thật sự đã ban cho Yêu Tộc sao?

Thần Tôn tiền bối thật sự đã chiếu cố Yêu Tộc rất nhiều.

Không, Đế Tuấn không quản những điều này, trực tiếp quỳ xuống trước Hoàng Thiên.

Thần Tôn đang trải đường cho họ sau này a!

"Đế Tuấn xin tạ Thần Tôn tiền bối, cảm ân Thần Tôn tiền bối, đại ân đại đức." "Đông Hoàng Thái Nhất xin tạ Thần Tôn tiền bối, cảm tạ Thần Tôn tiền bối đại ân đại đức." Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần và những người khác cũng xúc động bái tạ một phen.

Nếu thật sự làm theo lời Thần Tôn tiền bối nói như vậy, thì sau khi họ giáo hóa những sinh linh đó, chẳng phải sẽ có được những thuộc hạ mới sao?

Như vậy, Yêu Tộc lại có cơ hội quật khởi trở lại.

Thần Tôn tiền bối thật sự quá tốt với họ rồi.

Thực ra, tất cả chỉ có Hoàng Thiên mới hiểu vì sao y lại làm vậy.

Thứ nhất, trước đây thuộc về kiểu quản lý thả rông thô sơ, dẫn đến sinh linh trên gần trăm tiên đảo không có áp lực.

Tu vi cao nhất của họ cũng chỉ là Đại La Kim Tiên mà thôi.

Hơn nữa, những đại đảo này không liên kết với nhau, có vô tận Hắc Hải ngăn cách chúng.

Hắc Hải có thể vô cùng khủng bố.

Đại La Kim Tiên chạm vào ắt chết, không phải tu vi Chuẩn Thánh không dám tiến vào.

Có thể thấy, vì nguyên nhân này, mỗi Đại La Kim Tiên trên mỗi đảo đều là bá chủ của nơi đó.

Mỗi tọa tiên đảo có khoảng bốn năm người như vậy, vậy gần trăm tiên đảo có bốn năm trăm người.

Mỗi đảo cũng không hề yên tĩnh, tất cả Đại La Kim Tiên, không biết tu luyện thế nào, đã bắt đầu tranh đấu.

Điều này khiến Hoàng Thiên có chút không vui.

Xem ra không cho áp lực thì không được.

Yêu Tộc vừa hay có kinh nghiệm quản lý, đi thống nhất những cao thủ này cũng tốt, tiện thể để họ biết rằng "nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên", Đại La Kim Tiên nhỏ bé chỉ là khởi đầu, đừng nên kiêu ngạo.

Còn có một nguyên nhân khác, Hoàng Thiên đang thúc đẩy hướng đi sau này của Hồng Hoang.

Sau này các Tiên Đạo này sẽ dung hợp vào Tiên Giới tương lai.

Phải biết rằng, nếu sinh linh của gần trăm tiên đảo này dung hợp vào Tiên Giới Hồng Hoang, thì với tu vi của họ tuyệt đối sẽ bị các giáo phái và cao thủ Hồng Hoang sống nuốt chửng.

Vì vậy, nhân lúc này, chi bằng để Đế Tuấn và những người khác đi giáo hóa một phen, để họ nhớ lâu hơn, tốt nhất là tôi luyện một

phen.

Phải biết rằng, một tân thủ non nớt và một con cáo già gian xảo thì không thể so sánh được.

Bất kể phương diện nào, tu vi cũng vậy, thần thông cũng vậy, hay cảnh giới, đạo tâm, v.v., đều không thể so sánh.

Vì vậy, để Đế Tuấn đi thu thập những tên này là chuyện tốt.

Hoàng Thiên không có thời gian để quản lý những chuyện này nữa.

Quản lý cũng vô dụng a, sớm muộn gì cũng sẽ bị tích hợp vào Tiên Giới tương lai.

Vì vậy, Hoàng Thiên cũng không quản nữa, chỉ chờ lấy các tiên đảo này và Thiên Đạo sau này đổi lấy lợi ích mà thôi.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên cảm thấy, đã tạo ra những tiên đảo này, thì không thể bỏ mặc không quản, không thể nhìn họ tự sinh tự diệt.

Dù sao?

Họ cũng là một quần thể sinh linh, cũng có thể đồng hóa vào Thần Đạo.

Đã sáng tạo ra, thì phải cho họ quyền được sống.

Vậy quyền được sống, hãy để Đế Tuấn đi chỉnh đốn.

Tuy đối với họ không công bằng, nhưng tổng thể vẫn tốt hơn so với sau này khi dung hợp vào Tiên Giới, bị những sinh linh đó sống sờ sờ hủy diệt.

Với tu vi và đạo tâm hiện tại của họ, sau này khi dung hợp vào Tiên Giới, chỉ có một kết cục, đó là hóa thành tro bụi.

Kết hợp sau mấy yếu tố lớn, Hoàng Thiên bề ngoài đã cho Yêu

Tộc lợi ích lớn, thực ra chỉ là đôi bên cùng có lợi mà thôi.

Nhưng trong đó quả thật đã cho Yêu Tộc lợi ích vô cùng lớn, cũng là do Hoàng Thiên cố ý ban cho.

Yêu Tộc có thể tiếp tục có không gian sinh tồn, cũng đã giải quyết được phiền phức, có thể truyền bá Thần Đạo pháp tắc.

Lúc này, Thánh Nhân vô cùng uất ức.

Trấn Nguyên Tử thậm chí còn thầm kêu khổ lớn: "Thần Tôn tiền bối a, ta mới là đệ tử Thần Đạo a.

Điều kiện tốt như vậy, không cho ta, lại cho Yêu Tộc…" Thánh Nhân cũng vô cùng uất ức, nhiều tiên đảo như vậy.

Nghe nói mỗi đảo đều rất lớn, gộp lại hoàn toàn không thua kém một phương đại lục.

Nơi này đơn giản là nơi mơ ước bấy lâu nay a!

Như vậy mà trắng trợn ban cho Yêu Tộc, thật sự không công bằng a.

Tóm lại, Thánh Nhân bao gồm Trấn Nguyên Tử trong khoảnh khắc đó đều hiểu lầm.

Chương 625

Hoàng Thiên không giải thích nhiều như vậy, cũng không đi giải thích.

Y thích cho ai thì cho, chẳng lẽ họ dám ngăn cản.

Các tiên đảo này đều đã được chuyển hóa và sắp xếp.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không dám nói nhiều.

Giải quyết phiền phức của Yêu Tộc, Hoàng Thiên không đợi Vu Tộc lên tiếng, trực tiếp hỏi Vu Tộc.

"Đế Giang, đã Bản Tôn giải quyết xong chuyện của Yêu Tộc, vậy tiếp theo sẽ giải quyết chuyện của Vu Tộc." Nghe lời này, Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác nhanh chóng nghiêm túc lại.

Đây là chuyện đại sự quan trọng, nhất định phải nghiêm túc.

"Giống như Đế Tuấn, ta cho các ngươi hai con đường.

Con đường thứ nhất, sau này hãy ở yên trong Huyết Hải, tiềm tâm tu luyện.

Từ nay về sau không còn bất kỳ liên hệ nào với Bản Tôn.

Ngươi thấy thế nào?" Giống như Đế Tuấn, Đế Giang, Chúc Cửu Âm tự nhiên không muốn.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, ngoài Phụ Thần Bàn Cổ, họ chỉ tin tưởng Hoàng Thiên.

Nếu để họ sau này không còn bất kỳ quan hệ nào với Hoàng Thiên, trong lòng họ tự nhiên không muốn.

"Hồi bẩm Thần Tôn, chúng tôi không muốn đi con đường này!" Đế Giang nghiêm túc trả lời.

“Tốt, vậy ta cho ngươi con đường thứ hai.

Minh Giới, tất cả Vu Tộc gia nhập Minh Giới, gia nhập Minh Thần Quân, nhập Thần Đạo.

Đồng thời Bản Tôn sẽ sách phong chức vị Minh Giới.

Huyết Hải vẫn như cũ.

Ngươi thấy thế nào?” “Tôi đồng ý!” Không chút do dự, Đế Giang trực tiếp đồng ý.

Vốn đã muốn gia nhập Thần Đạo, điều kiện này không tệ.

Tuy phải gia nhập Minh Thần Quân nhưng đó cũng là một sự bảo đảm, có thể nói là một con đường khá tốt.

“Tốt, đã như vậy, đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, đến Thần Điện.

Bản Tôn có lời muốn nói với các ngươi.” “Chúng tôi xin tạ Thần Tôn tiền bối!” Bụi trần đã lắng xuống.

Yêu Tộc và Vu Tộc đều hài lòng.

Trước đây, Đế Tuấn mang theo sự thấp thỏm, không biết Yêu Tộc sẽ đi về đâu.

Bây giờ thì yên tâm hơn nhiều rồi.

Đế Tuấn và Đông Hoàng, Đế Giang, Chúc Cửu Âm đều tươi cười chờ đợi cuộc thảo luận tiếp theo.

“Đạo hữu đã giải quyết xong chuyện của hai tộc Vu Yêu, vậy ta cũng nên nói đến chuyện tiếp theo.

Không biết Thiên Đình nên do ai chưởng quản?” Hồng Quân nói.

“Lão Sư, Thiên Đình vô cùng quan trọng.

Con là Đại đệ tử của Lão Sư, không lẽ, Thiên Đình nên do đệ tử

chưởng quản sao?" Lão Tử phản ứng nhanh nhất, trực tiếp lên tiếng.

Thấy Lão Tử lên tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn phản ứng sau đó cũng không hề khách khí.

"Đại ca lời này không thỏa đáng.

Đại ca có khí vận Nhân Tộc, thân là Giáo Chủ Nhân Giáo, dẫn đầu chúng con.

Sao có thể lại chưởng khống Thiên Đình, như vậy e rằng sẽ mất đi sự cân bằng, thật sự không công bằng a." Tam Thanh từng là huynh đệ đồng khí liên chi, đây mới là ba huynh đệ thật sự.

Nhưng trong khoảnh khắc này, ba huynh đệ không còn nói tình nghĩa nữa!

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên người y còn mang nhân quả lớn lao, vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không hề do dự, trực tiếp phản bác lời của Lão Tử.

Tiện thể còn làm Nữ Oa khó chịu, một câu "Đại ca có khí vận Nhân Tộc" không chỉ làm Lão Tử tức, mà ngay cả Nữ Oa bên cạnh cũng bị liên lụy.

Y nhắc nhở Nữ Oa, Lão Tử có thù với y, đã cướp khí vận Nhân Tộc, nên phải trông chừng kỹ.

Lão Tử tuy thanh tịnh vô vi, nhưng cũng bị câu nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn làm cho vô cùng khó chịu.

Ba huynh đệ tự sau khi chia tách, càng ngày càng xa cách.

Nói một cách ví von, nếu trước đây Lão Tử ở bên ngoài bị người khác đánh gãy một cánh tay, Nguyên Thủy và Thông Thiên tuyệt đối sẽ nổi giận đùng đùng mà đòi báo thù.

Nhưng bây giờ, Thông Thiên và Nguyên Thủy chỉ sẽ oán trách, vì

sao cánh tay còn lại không bị đánh gãy.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa nói hết, lại lên tiếng nói: "Đệ tử Xiển Giáo của ta đông đảo, từng người đều là những kẻ đắc đạo, phẩm hạnh và đạo tâm thượng giai.

Thiên Đình nên do Xiển Giáo của ta chưởng quản." Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nói xong, chưa nói đến Lão Tử, ngay cả các Thánh Nhân khác cũng nổi giận.

Hóa ra, Lão Tử không được, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì được sao?

Những người khác có mặt trực tiếp bị bỏ qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự coi họ không tồn tại sao.

"Ta cảm thấy Nhị ca lời này sai rồi.

Nếu nói về số lượng đệ tử, e rằng Tiệt Giáo của ta đông nhất.

Từng người đều có đạo tâm cực giai, đều là những nhân tuyển có phẩm hạnh đạo đức không tệ.

Chương 626

Đặc biệt là đại đệ tử Đa Bảo của ta, với tiềm lực của y tuyệt đối có thể chưởng quản Thiên Đình.

Hơn nữa có sự tương trợ của môn hạ Tiệt Giáo ta, nhất định có thể chưởng khống tốt!" Thông Thiên cũng gia nhập vào cuộc tranh giành.

Điều này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đều tức giận không nhẹ.

Ba người trong khoảnh khắc này cũng hoàn toàn phẫn nộ.

Bên cạnh Chuẩn Đề lúc này cười cười nói: "A a, đừng khoe khoang nữa, ta sắp không thể nghe nổi rồi.

Thông Thiên đạo hữu, Hồng Hoang ai mà không biết đệ tử Tiệt Giáo tham sa bất tề, đa số đều là những kẻ lông lá sừng sỏ ngoan cố, có gì khác so với Yêu Tộc tiếp tục thống trị Thiên Đình đâu?

Vì vậy, ta cảm thấy đạo hữu lời này không thỏa đáng.

Ai mà không biết phẩm cách đệ tử của đạo hữu như thế nào, a a." "Ha ha ha, nghe đồn, hai tiểu bối môn hạ của Thông Thiên đạo hữu, từng dám đánh chủ ý vào đệ tử Thần Đạo.

Chuyện này đạo hữu sẽ không phủ nhận chứ?" "Ngươi!" Thông Thiên cũng bị lời của Chuẩn Đề làm cho tức giận không nhẹ.

Tên Chuẩn Đề đáng chết, luôn thích đối đầu với y, khơi lại vết sẹo của y, trước mặt Thần Tôn tiền bối, nói đệ tử của y từng dám đánh chủ ý vào đệ tử Thần Đạo.

Nếu Thần Tôn tiền bối vì chuyện này mà tức giận, thì thật sự xong đời rồi.

Nhưng may mắn thay, Thần Tôn tiền bối hiển nhiên không tức giận vì chuyện này.

"Bởi vậy, môn hạ đông đảo, đạo hạnh cùng phẩm cách đều là thượng giai, Tây Phương giáo ta ứng nên chưởng khống Thiên Đình, bần tích của Tây Phương ta vừa vặn có thể bù đắp." Tiếp Dẫn đứng một bên nói.

"Đúng vậy, Tây Phương ta có Trấn Nguyên Tử đạo huynh dẫn dắt, như vậy Tây Phương càng thêm bần tích cùng nhỏ bé, chỉ có Tây Phương giáo ta nhập Thiên Đình, Trấn Nguyên Tử có địa bàn, Tây Phương giáo ta sẽ kính viễn chi, tuyệt đối sẽ không xâm phạm, Trấn Nguyên Tử đạo hữu, ngươi thấy sao?" Chuẩn Đề cũng kéo Trấn Nguyên Tử xuống nước.

"Cái này… " Không thể phủ nhận, Trấn Nguyên Tử có chút động tâm.

Linh giáo vì lời thề thành Thánh mà tồn tại, ngoại trừ linh chi ra, rất khó để các sinh linh khác cung cấp khí vận.

Địa bàn của linh chi tồn tại cũng đủ rồi, chỉ cần Tây Phương giáo không xâm phạm địa bàn của y, thật sự không cần lập tức mở rộng.

Vì vậy, lời cam đoan của Chuẩn Đề quả thực không tệ.

Thiên Đình tuy tốt, nhưng Thần Tôn tiền bối trên tay có lẽ có Thiên Thư, có thể nói là chí bảo vô cùng quan trọng của Thiên Đình.

Người khác không rõ, nhưng Trấn Nguyên Tử vô cùng rõ ràng, không bằng đáp ứng Chuẩn Đề, sau đó lại hướng Thần Tôn cầu xin ban Thiên Thư.

Đến lúc đó cầm Thiên Thư mưu đồ Thiên Đình, cũng không sợ Chuẩn Đề Tiếp Dẫn hai người trở mặt, lúc ấy chỉ cần chết cũng không thừa nhận mình sớm có ý định mưu đồ Thiên Đình là được.

Trong lý, Trấn Nguyên Tử quả thật động tâm, nhưng các Thánh Nhân khác lại không vui, tuyệt đối không được.

"Không thể, hành động này tuyệt đối không thể!" "Đúng, Chuẩn Đề đừng nên tham lam như vậy!" "Không được, Thiên Đình tuyệt đối không thể do Tây Phương giáo chưởng khống, tuyệt đối không được!" "Không sai, Tây Phương giáo có đức có năng gì mà chưởng quản Thiên Đình?" Trong khắc, các Thánh Nhân bắt đầu tranh cãi, ai nấy đều mặt đỏ tía tai, nếu không phải nơi đây là Tử Tiêu Cung của Hồng Quân Đạo Tổ, e rằng đã động thủ rồi.

Đúng lúc đó, Hồng Quân Đạo Tổ truyền âm cho Hoàng Thiên: "Thần Tôn đạo hữu có thể bắt đầu rồi." Hoàng Thiên cũng gật đầu.

Lúc này, chỉ thấy sắc mặt Hồng Quân Đạo Tổ chợt biến, uy áp tựa như thiên uy, lập tức khiến các Thánh Nhân đang tranh cãi bình tĩnh lại.

"Ồn ào huyên náo, thể thống gì đây?" Hồng Quân giận nói.

"Lão sư thứ tội, đệ tử biết sai rồi." "Hồng Quân Đạo Tổ thứ tội, vãn bối biết sai rồi." Các Thánh Nhân cũng bắt đầu giả vờ sám hối, hiện tại việc cần làm là ổn định khí phách của Hồng Quân Đạo Tổ.

"Hừ, đã không bàn bạc được, bất luận giáo phái nào nhập chủ Thiên Đình cũng đều bất mãn, không bằng…" Lời của Hồng Quân Đạo Tổ chưa dứt, sắc mặt các Thánh Nhân chợt biến, biết hỏng rồi, không có phần của mình rồi.

Quả nhiên, đúng lúc đó Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Hạo Thiên, Dao Trì, tốc đến đây!" "Tê!" Các Thánh Nhân, bao gồm cả Vu Yêu hai tộc và Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều có chút choáng váng.

Kể cả Hạo Thiên và Dao Trì cũng choáng váng, muốn làm gì đây?

Mặc dù không biết muốn làm gì, nhưng Hạo Thiên và Dao Trì hai

người cung cung kính kính nói: “Lão gia, đệ tử ở đây!” “Hai người đã theo ta lâu rồi, căn nguyên của hai người cũng không phải phàm tục, vậy thì, sau này chủ Thiên Đình, do hai người chưởng quản đi.” “Tê!” Các Thánh Nhân ngớ người, Vu Yêu hai tộc ngớ người, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc cũng đồng dạng ngớ người.

Nhưng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và Vu Yêu hai tộc sau một trận ngớ người, cũng lập tức phản ứng, với trí tuệ của họ, tự nhiên biết lợi hại trong đó.

Sắc mặt vốn ghen tỵ lập tức biến đổi, nhìn Hạo Thiên và Dao Trì hai người mà thấy có chút bi ai.

Tuyệt đối không cần nghi ngờ, các Thánh Nhân vì Thiên Đình mà mặt đỏ tía tai, Hạo Thiên và Dao Trì hai tiểu đồng lại trở thành chủ Thiên Đình, há chẳng khiến các Thánh Nhân không thoải mái sao.

Cho dù phía sau có Hồng Quân Đạo Tổ làm chỗ dựa, nhưng chỗ dựa cũng không thể lúc nào cũng xuất hiện, vì vậy sau này mọi chuyện đều dựa vào hai người, nhưng chỉ bằng hai người há có thể chơi đùa tất cả các Thánh Nhân.

Bởi vậy, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và Vu Yêu hai tộc cũng không khỏi đồng tình với hai người họ.

Các Thánh Nhân lúc này quả nhiên như Vu Yêu hai tộc dự đoán, nhìn Hạo Thiên và Dao Trì ánh mắt đều không đúng.

Nhưng Hạo Thiên và Dao Trì lúc này vì quá đỗi kích động mà quên mất hậu quả, với trí tuệ của họ thật sự chưa phản ứng kịp.

Nhìn xem, giống như được Hồng Quân Đạo Tổ tự mình điểm danh vậy, sau này ai dám không nể mặt họ?

Khi hai người tiếp tục chìm đắm trong niềm vui, càng có bất ngờ lớn hơn, chỉ thấy lúc đó Hoàng Thiên mở miệng nói: “Hai tiểu gia hỏa

này quả thực không tệ, theo Hồng Quân đạo hữu nhiều năm như vậy, cho dù không có công lao, cũng có khổ lao, nhập chủ Thiên Đình cũng không tồi." Lời này khiến Hạo Thiên và Dao Trì hoàn toàn yên tâm, có Hồng Quân Đạo Tổ và Thần Tôn tiền bối ủng hộ, sau này ai dám khinh thường họ.

Hoàng Thiên tự nhiên biết, chủ Thiên Đình tương lai là Hạo Thiên và Dao Trì, việc này đã định trước với Hồng Quân, cho nên cuộc tranh đoạt của các Thánh Nhân vừa rồi chẳng qua chỉ là diễn kịch mà thôi.

Hồng Quân Đạo Tổ đối với Hạo Thiên và Dao Trì có chút tình cảm, dù sao hai tiểu gia hỏa này đã theo y từ thời hoang cổ, luôn cung kính tận tụy cho đến tận bây giờ.

Nhưng, nhập chủ Thiên Đình, tuy là cơ duyên, nhưng cũng là một lần ma luyện, nếu vượt qua được ma luyện, Hạo Thiên và Dao Trì tuyệt đối sẽ có thể sánh ngang Thánh Nhân, thậm chí siêu việt hơn.

Cần biết, đây là Thiên Đình sau này sẽ chiếu rọi ba ngàn Đại Thế Giới và vô số Tiểu Thế Giới.

Nếu thất bại, tất sẽ không tránh khỏi thân tử đạo tiêu, cho dù có Hồng Quân che chở, cũng không tránh khỏi luân hồi một kiếp, và sẽ mất đi vị trí Thiên Đế, Thiên Hậu.

Đây có thể nói là một cơ duyên to lớn, cũng là một khảo nghiệm to lớn, có thể vượt qua khảo nghiệm này hay không hoàn toàn phụ thuộc vào Dao Trì và Hạo Thiên.

"Hạo Thiên, Dao Trì!" "Thần Tôn!" Nghe Thần Tôn gọi, Hạo Thiên và Dao Trì cũng cung kính quỳ xuống cẩn thận lắng nghe.

Thần Tôn lúc này còn quan trọng hơn cả Lão gia, Lão gia hợp với Thiên Đạo nên không có việc lớn sẽ không xuất hiện, nhưng Thần Tôn tiền bối lại không có lo lắng đó.

Chỉ cần Thần Tôn tiền bối có thể chỉ điểm, giúp đỡ hai người, thì hoàn toàn có thể cao gối không lo.

"Hai người phải biết, một lần cơ duyên đồng dạng cũng là một lần khảo nghiệm và ma luyện, nhất định phải cẩn trọng làm, đợi hai người nếu nhập chủ Thiên Đình, sau khi khí vận gia thân, thì ngay cả Bản tôn cũng sẽ không dễ dàng nhúng tay, tất cả đều dựa vào trí tuệ của hai người." Lời của Hoàng Thiên là sự chỉ điểm lớn nhất cho Hạo Thiên và Dao Trì.

Chương 627

Có thể lĩnh ngộ được hay không thì phải xem trí tuệ của hai người.

Hoàng Thiên thì hy vọng hai người có thể làm nên đại sự, thoát khỏi quỹ tích đáng thương trong nguyên bản của mình.

Nếu thật sự làm được đến bước đó, Hoàng Thiên có thể kéo họ vào Thần Đạo, nhưng tất cả phải xem hành động sau này.

"Thần Tôn!" Hạo Thiên và Dao Trì lại một lần nữa dập đầu thật mạnh với Hoàng Thiên.

Nhìn thấy cảnh này, Hoàng Thiên nói: "Thôi được rồi, hai người đã ba lạy Bản tôn, vậy Bản tôn ban cho hai người ba cơ duyên." Nói xong Hoàng Thiên vung tay áo, trong tay xuất hiện ba cơ duyên màu vàng kim, sau đó bay vào trong cơ thể Dao Trì và Hạo Thiên.

Nhìn thấy cảnh này, ba cơ duyên khiến ngay cả Thánh Nhân cũng phải ghen tỵ.

Lúc đó, trong tay Hoàng Thiên lại có thêm ba vật phẩm, mỗi vật phẩm đều tỏa ra đạo vận đặc biệt.

Đều là đạo vận chín tầng, nhưng đạo vận hiển hiện, có thể thấy mỗi vật phẩm đều không hề đơn giản.

Hoàng Thiên tự nhiên rõ ràng Hồng Quân sau này sẽ ban cho Hạo Thiên linh bảo, nên y tiên ra những thứ tốt hơn, để so sánh với những thứ sau này.

Tiên nhập vi chủ, loại phương pháp này, cho dù ở Hồng Hoang cũng có, tuy ba món đồ y lấy ra, về giá trị có thể miễn cưỡng sánh ngang với những thứ Hồng Quân ban cho, nhưng chung quy không

chấn động như linh bảo.

"Dao Trì!" Nghe Hoàng Thiên gọi, Dao Trì cung cung kính kính nói: "Dao Trì ở đây." "Đây là phân nhánh của Tiên Thiên cực phẩm Linh Căn Hoàng Trung Lý, là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn do Bản tôn tự mình bồi dưỡng, sẽ hóa thành bốn mươi chín cây Trung phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Sau này có thể trồng trong Thiên Đình, mỗi ba Nguyên Hội, mỗi cây Hoàng Trung Lý sẽ kết ra bốn mươi chín quả, Hoàng Trung Lý này có công hiệu cảm ngộ cảnh giới, ma luyện đạo tâm, đốn ngộ luân hồi, kéo dài thọ mệnh, có thể nói là để bồi dưỡng môn hạ sau khi nhập chủ Thiên Đình." Hoàng Thiên vung tay, Thượng phẩm Linh Căn Hoàng Trung Lý hóa thành một hạt giống, xuất hiện trong tay Dao Trì.

"Dao Trì tạ Thần Tôn!" Dao Trì và Hạo Thiên đều vô cùng hân hoan, đây là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn a, có thể không ngừng kết ra quả, còn tốt hơn cả linh bảo.

Dù sao linh bảo chỉ có một, nhưng bốn mươi chín cây Trung phẩm Bàn Đào, lại có thể không ngừng kết ra quả.

"Hạo Thiên!" "Hạo Thiên ở đây!" Hạo Thiên cung cung kính kính nói.

Hoàng Thiên lại một lần nữa vung tay, chỉ thấy ba viên Kim Đan xuất hiện trong tay, mỗi viên đều tỏa ra mùi dược hương nồng nặc.

"Đây là Thập Chuyển Kim Đan do Bản tôn luyện chế, phàm là Đại La phục hạ, có thể lập tức trảm nhất thi, thành cảnh giới Chuẩn Thánh." "Tê!" Mọi người lúc này đều kinh ngạc, đặc biệt là Lão Tử vốn rất ưa thích luyện đan, y cũng có thể luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan, nhưng Thập Chuyển Kim Đan thì chưa từng thấy.

Trên thế giới lại có đan dược thần kỳ như vậy, hôm nay có thể

trực tiếp khiến người ta đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, quả thực quá nghịch thiên rồi.

"Nhưng, phục hạ tiên đan tuy có thể trảm thi, nhưng sau này sẽ định hình, cũng có thể nói, một khi dùng viên tiên đan này, cảnh giới cả đời sẽ chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, muốn tiến bộ nữa là không thể, tiên đan này hữu ích cho Đại La Kim Tiên vô vọng Chuẩn Thánh, nhưng đối với những người có căn cơ mạnh mẽ lại có hại, cần phải thận trọng sử dụng." "Hô!" Mọi người nghe xong lời này, thở phào nhẹ nhõm, may mà không nghịch thiên như vậy, nếu không có chút tác dụng phụ nào, thì quả thực quá vô lý, hoàn toàn không phù hợp với vận chuyển tối cao của Hồng Hoang.

Nếu thật sự có loại tiên đan không có tác dụng phụ đó, thì chẳng phải tất cả mọi người ở Hồng Hoang đều có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh sao?

"Hạo Thiên cẩn ghi Thần Tôn lời dạy, Hạo Thiên bái tạ Thần Tôn!" Hạo Thiên cũng kích động thu lại.

Mặc dù tiên đan chắc chắn sẽ không dùng, nhưng không có nghĩa là sau này không thể dùng cho người khác.

Ba viên Kim Đan có thể vì sau này mà thêm ba cao thủ cấp Chuẩn Thánh, thành Chuẩn Thánh thật sự quá khó, Hồng Hoang có vô số Đại La Kim Tiên tu sĩ đời này kiếp này vô vọng Chuẩn Thánh.

Tiên đan này đối với y thì có hay không cũng được, nhưng đối với những Đại La vô vọng Chuẩn Thánh đó, quả thực là bảo bối phải liều mạng tranh giành.

Sau Vu Yêu lượng kiếp, số lượng Chuẩn Thánh còn lại không nhiều, có người ẩn thế không ra, nếu biết cách sử dụng tốt, chưa chắc đã không có thu hoạch lớn.

Sau khi Hạo Thiên thu hạ ba viên Thập Chuyển Kim Đan, cơ duyên thứ ba trong tay Hoàng Thiên xuất hiện, một viên châu tròn màu xanh biếc.

"Đây là bản giản hóa của Thần Đạo Đại Trận do Bản tôn sáng tạo, Thần Đạo Đại Trận có thể sánh ngang với Thập Nhị Đô Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Ngũ Hành Đại Trận.

Cho ngươi dùng cũng không được, cho nên Bản tôn đã giản hóa Thần Đạo Đại Trận, sáng tạo ra Thiên Thần Đại Trận, có thể chống đỡ tất cả công kích dưới Thánh Nhân, có thể là đại trận che chở cho Thiên Đình." "Hoa!" Lúc này Vu Yêu hai tộc, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, ngay cả Thánh Nhân cũng bắt đầu xôn xao.

Thần Tôn tiền bối quả nhiên đại tài, đan, trận, khí đều tinh thông mọi thứ, đầu tiên là Thập Chuyển Kim Đan, sau đó lại là một kiện cực phẩm đại trận.

Giản hóa từ Thần Đạo Đại Trận mà ra, một Thiên Thần Đại Trận giản hóa đã lợi hại như vậy, vậy Thần Đạo Đại Trận chân chính phải khủng bố đến mức nào đây… Hạo Thiên lúc này hoàn toàn kích động, có trận pháp như vậy, có thể bảo đảm Thiên Đình an toàn vô sự rồi.

Chỉ cần không phải các Thánh Nhân ra tay, thì Thiên Đình sẽ không gặp nguy hiểm, không cần sợ hãi các đại năng cấp Chuẩn Thánh.

Các Thánh Nhân cũng không dám dễ dàng phá hủy Thiên Đình, tội nghiệt nhân quả, không có mấy Thánh Nhân dám dây vào.

"Hạo Thiên tạ Thần Tôn!" Hạo Thiên lại một lần nữa quỳ xuống, trong lòng cũng không khỏi hối hận, vừa rồi sao không dập đầu thêm vài cái nữa?

Ba lạy dập ba đầu được ba cơ duyên, vậy nếu quỳ nhiều lần hơn,

dập đầu nhiều hơn há chẳng có được nhiều cơ duyên hơn sao?

"Thôi được rồi, đây là cơ duyên Bản tôn ban cho hai người, sau này phải xem nỗ lực của hai người rồi." Hoàng Thiên nói với Dao Trì và Hạo Thiên.

Nói xong câu đó, Hoàng Thiên cũng nhắm mắt không nói, hoàn thành nhiệm vụ, cũng bố cục nhỏ vậy.

Lời đó nếu Hạo Thiên và Dao Trì sau này có thể đạt được yêu cầu của y, thì sau này chắc chắn sẽ tiếp tục bồi dưỡng, nếu không đạt được đến mức đó, thì không còn cách nào khác.

Dù sao Hoàng Thiên cũng không bồi dưỡng phế vật, không yêu cầu hai người làm như Đế Tuấn Đế Giang, nhưng hai người ít nhất không thể như trong quỹ tích nguyên bản.

Sau đó, Hồng Quân Đạo Tổ cũng bắt đầu nói.

"Hai người đã được Hoàng Thiên đạo hữu ban ân, đây là đại cơ duyên, đừng để Hoàng Thiên đạo hữu thất vọng, biết không?" "Biết, Lão gia, Hạo Thiên tuyệt đối sẽ không phụ lòng ân tứ của Lão gia và Thần Tôn." "Dao Trì cũng biết rồi, Lão gia, Thần Tôn tiền bối, Dao Trì nhất định sẽ không phụ lòng Thần Tôn tiền bối, và sự coi trọng của Lão gia." "Thiện!" Hồng Quân gật đầu, sau đó vung tay áo, một đạo thanh quang chiếu xuống thân thể Hạo Thiên và Dao Trì.

Vẻ ngoài của Hạo Thiên và Dao Trì lập tức thay đổi, từ bộ dáng tiểu đồng ngây thơ ban đầu biến thành Hạo Thiên Thượng Đế uy nghiêm đoan trang, và Dao Trì Thánh Mẫu.

Tu vi của Hạo Thiên và Dao Trì cũng đồng dạng vì thanh quang mà từ Chuẩn Thánh sơ kỳ trực tiếp đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, một chân đã bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Mặc dù là đồng tử, nhưng không thể phủ nhận, tư chất của hai

người, có căn nguyên vô cùng tốt, tuy là môn đồng nhưng cũng có cảnh giới Chuẩn Thánh, có Hồng Quân tự mình giảng đạo, theo y lâu như vậy, sẽ không đơn giản.

"Dao Trì!" "Lão gia." Chỉ thấy Hồng Quân cũng bắt đầu ban ân, những thứ ban cho lại một lần nữa khiến các Thánh Nhân đỏ mắt.

"Đây là cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Nhâm Thủy Bàn Đào, sau này sẽ hóa thành ba ngàn sáu trăm cây tiên đào, đồng dạng cũng có công hiệu kéo dài thọ mệnh, có thể dùng để bồi dưỡng môn hạ chiêu mộ cao thủ." Hồng Quân vung tay, liền ban cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn cho Dao Trì, khiến các Thánh Nhân vô cùng đỏ mắt, ngoại trừ Thần Tôn tiền bối có cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, ngay cả Thánh Nhân cũng không có loại Linh Căn này a!

Hồng Quân tiếp tục, chỉ thấy trong tay y lại xuất hiện một cây trâm ngọc, pháp bảo này cũng tràn đầy đạo vận.

"Đây là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Dao Trì Ngọc Trâm, công phạt vô song, uy lực hạo hãn, có thể là chí bảo công phạt của ngươi." Các Thánh Nhân lúc này cũng chấn động, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hồng Quân Đạo Tổ quả thực đại thủ bút a!

Nhưng chưa hết, tiếp theo còn có những thứ khiến họ kinh ngạc hơn nữa.

Chỉ thấy Hồng Quân lại một lần nữa vung tay, một bộ xiêm y ngọc đái xuất hiện, đồng dạng pha lẫn đạo vận nồng nặc.

"Đây là Dao Trì Ngọc Đái, đồng dạng là Tiên Thiên cực phẩm Linh Bảo, phòng ngự vô song, có thể là linh bảo phòng ngự của ngươi, cũng ban tặng cùng." Lời của Hồng Quân Đạo Tổ vừa dứt, những người có mặt ngoại trừ Hoàng Thiên, đều hoàn toàn chấn động, Đạo Tổ quả thực đại thủ bút nha, hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, thật sự siêu việt

tưởng tượng của họ.

Chương 628

Ngay cả Hoàng Thiên cũng có chút tặc lưỡi, y cũng có, nhưng tuyệt đối sẽ không hào phóng như Hồng Quân.

Bởi vì mối quan hệ giữa Dao Trì và Hạo Thiên với y không quá lớn, ban ân như vậy đã đủ nhiều rồi.

Nhưng Dao Trì và Hạo Thiên lại có mối quan hệ với Hồng Quân, Dao Trì và Hạo Thiên là môn đồng, tự nhiên phải hào phóng một chút.

Trong đó còn có một nguyên nhân khác, những linh bảo này đều là Thiên Đạo mượn tay Hồng Quân ban cho hai người.

"Dao Trì tạ Lão gia ân tứ!" Dao Trì lúc này kích động đến mức sắp phát điên, cả người đều run rẩy, ân tứ của Lão gia thật sự quá quý trọng, y quả thực coi mình như đệ tử thân truyền mà đối đãi vậy.

"Ừm, Hạo Thiên." Hồng Quân gật đầu, sau đó nhìn về phía Hạo Thiên.

Chỉ thấy trong tay Hồng Quân lại xuất hiện ba kiện linh bảo, lần lượt là một kiếm, một bảo kính, và một tòa bảo tháp.

"Đây là Hạo Thiên Kiếm, Hạo Thiên Kính, Hạo Thiên Tháp, đều là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, công phạt có Hạo Thiên Kiếm, phòng ngự có Hạo Thiên Tháp, trấn áp khí vận Thiên Đình có Hạo Thiên Kính, đồng dạng Hạo Thiên Tháp cũng có thể trấn áp khí vận Thiên Đình, những thứ này liền ban tặng cùng." "…" Các Thánh Nhân và Long Phượng Kỳ Lân tam tộc cùng với Vu Yêu hai tộc đều chấn động đến mức không nói nên lời, lại ba kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuyệt đối xứng đôi với ba kiện linh bảo của Hạo Thiên, cái này làm sao hình dung đây.

Dù sao những người có mặt ngoại trừ Hoàng Thiên, ngay cả các Thánh Nhân cũng cảm thấy không thể lấy ra nhiều pháp bảo như vậy.

Không thể không nói, quả thực đại thủ bút nha… Khiến Hoàng Thiên đứng một bên cũng có chút may mắn, may mà y đã ban ân trước, nếu ban sau Hồng Quân, thì mặt mũi của y sẽ để đâu đây… "Hạo Thiên tạ Lão gia ân tứ, Hạo Thiên nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của Lão gia!" Hạo Thiên lúc này không còn là bộ dáng đồng tử ngây thơ nữa, vẻ ngoài của y biến thành thanh niên, trong lời nói đều mang theo uy nghiêm và trang trọng, phảng phất mang theo uy áp tự nhiên.

Đợi đến khi chính thức nhập chủ Thiên Đình, và liên kết với khí vận toàn bộ Thiên Đình, e rằng uy áp và khí thế sẽ tăng thêm không ít.

Thiên Đạo Hồng Hoang, cái gọi là người được Thiên định, đồng dạng cũng có lợi ích khi đi theo Thiên Đạo, cho dù người yếu đến đâu cũng có thể trở thành cường giả.

"Thiện, hai người sau này nên cẩn trọng chuyên cần, giữ mình công chính, sau này chưởng quản Hồng Hoang, thuận ứng Thiên Đạo…" Hồng Quân giáo huấn hai người một hồi, nói những điều nên nói, chúc phúc những điều nên chúc phúc.

Khiến các Thánh Nhân đứng một bên vô cùng khó chịu, tranh giành một hồi, kết quả không có lợi lộc gì, lại nhìn thấy hai lũ sâu kiến trở thành chủ Thiên Đình tương lai, quả thực quá khó chịu.

Rất lâu sau, khi Hồng Quân chỉ điểm hai người xong, các Thánh Nhân mới dám hỏi những chuyện khác.

Trước đó vì giáo nghĩa và khí vận, sau khi Vu Yêu hai tộc rút khỏi Hồng Hoang thì đã động thủ đánh nhau.

Ngoại trừ Nữ Oa, Bình Tâm và Trấn Nguyên Tử, các môn hạ

Thánh Nhân khác đều đã ra tay.

Bây giờ lợi lộc đều không còn, Thiên Đình cũng đã thuộc về Hạo Thiên và Dao Trì, vậy địa bàn Hồng Hoang nên tính sao đây?

"Lão sư, Vu Yêu hai tộc…" Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng không nhịn được, hỏi.

"Có một số việc đừng nên hỏi nhiều, những việc này tự có định số, giáo phái vì sao mà tồn tại, tuyệt đối không thể trở thành chủ khí vận, chủ khí vận đã định là Nhân tộc, đây là Thiên định!" "…" Các Thánh Nhân lúc này vô cùng uất ức, tuy trong lòng đã có chút suy đoán, nhưng sự đả kích vô tình này, khiến họ vô cùng khó chịu.

"Nhưng Lão sư, Nhân tộc như lũ sâu kiến vậy, hoàn toàn không có thực lực để trở thành chủ khí vận a!" Chuẩn Đề lúc đó cũng không nhịn được nói.

"Hừ, Chuẩn Đề có ý gì?

Nhân tộc vì sao không thể trở thành chủ khí vận?

Chẳng lẽ khinh thường nữ lưu như ta không thành?" Nữ Oa lúc đó cũng không vui.

Những người khác có thể không quan tâm, và cũng có vốn liếng để không quan tâm, nhưng y thì không thể không quan tâm.

Nhân tộc quả thật đã mang lại bất ngờ cho y, đặc biệt trong thời gian ngắn, sau khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, khí vận Nhân tộc tăng trưởng nhanh như vậy, khiến y vui mừng khôn xiết.

Y cũng nhiều lần cảm ngộ ra Nhân tộc không hề đơn giản, thậm chí sau khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, thiên cơ trong sáng, y có thể suy diễn được.

Sau một hồi suy diễn, y phát hiện chủ khí vận tương lai của Nhân

tộc, có thể vô cùng hưng phấn.

Nhưng đồng thời y cũng hoài nghi, tìm rất lâu mà không tìm thấy thế lực nào có thể đối địch với Nhân tộc sau khi Vu Yêu ẩn lui, khiến y có chút hoài nghi, thậm chí còn tưởng mình cảm ngộ sai rồi.

Theo lý mà nói, mỗi khi một chủ khí vận xuất hiện, đều sẽ có một thế lực đối địch, vì sự vận chuyển cân bằng của Thiên Địa.

Hung thú có Hoàng Triều đối địch, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc tương đối địch, Đạo Ma tương đối địch, Vu Yêu hai tộc cũng đồng dạng tương đối địch, đều có đối thủ ngang tầm.

Nhưng Nhân tộc lại không tìm thấy đối thủ đối địch, khiến Nữ Oa vô cùng hoài nghi.

Vừa rồi sau khi Hồng Quân Đạo Chủ tự mình nói ra, Nhân tộc là chủ khí vận sau này, Nữ Oa cũng kích động, bất luận thế lực nào quật khởi và đối địch với Nhân tộc, đều không thể sai được.

Thậm chí y ngầm liếc nhìn Lão Tử, nếu có ai dám chèn ép Nhân tộc, y sẽ tạm thời liên thủ với Lão Tử.

Tuy có thù với Lão Tử, nhưng ai bảo Lão Tử vô sỉ lại là giáo chủ Nhân Giáo, đồng dạng có khí vận Nhân tộc chứ.

Quả nhiên, vừa mới nói xong một lát, những người chèn ép, hai tên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của Tây Phương lập tức không muốn.

Nữ Oa mắng Chuẩn Đề, cũng khiến mọi người ngây người, khi áp nữ lưu, Chuẩn Đề cũng lập tức khổ sở.

Nữ Oa quả thật là nữ lưu không sai, nhưng ai dám khi dễ y chứ, Nữ Oa mạnh mẽ đến mức ngay cả các Thánh Nhân cũng không chịu dễ dàng ra tay, ai dám khi dễ.

Sau đó Chuẩn Đề tuy bị nghẹn, nhưng Tiếp Dẫn có thể mở miệng,

nhưng chưa kịp mở miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đã không chịu.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử trong lòng cũng có chút bất mãn, nếu không phải vì hy vọng nhỏ nhoi của Linh giáo, y cũng đã mở miệng rồi.

"Nữ Oa sư muội, ta thấy Chuẩn Đề đạo hữu nói không sai, Nhân tộc bé nhỏ như vậy, làm sao có thể gánh vác vị trí chủ khí vận?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Đúng vậy, chỉ là một lũ sâu kiến mà thôi." Tiếp Dẫn bổ sung.

"Khái khái, các vị, Lão sư đã nói rồi, đây là chủ khí vận Thiên định, thế nào là Thiên định, các vị ở đây sẽ không không hiểu chứ?" Lão Tử cuối cùng cũng mở miệng.

Lão Tử hỏi như hỏi kẻ ngốc vậy, lời nói này khiến tất cả mọi người có mặt đều đỏ mặt.

Lúc này Tiếp Dẫn lại nói: "Thiên định cũng là do Lão sư định ra, Lão sư đại diện cho Thiên, nói cách khác, bảy vị Thánh Nhân chúng ta, cộng thêm Thần Tôn và Lão sư, chẳng lẽ không thể đổi một chủ khí vận khác sao?" Lời của Tiếp Dẫn thật ra cũng là một lời thật lòng, Hoàng Thiên và Hồng Quân hai người quả thật có thể thay đổi chủ khí vận.

Nhưng Hoàng Thiên có thể sẽ đáp ứng: "Nhưng ngươi có biết Nhân tộc không phải là chủ khí vận bình thường, mà là chủ khí vận vĩnh hằng, các ngươi có hiểu ý nghĩa trong đó không?" "Tê!" Chỉ trong một ngày, các Thánh Nhân đã bị chấn kinh không biết bao nhiêu lần, từ Vô Cực Thánh Nhân, vận mệnh tối cao, ngũ đại tối cao, Thần Tôn Đạo Tổ ban ân, cho đến lúc này, đều không biết đã trải qua những gì… Quả thực quá chấn động, tam quan hoàn toàn bị đảo lộn, mỗi lần đều hung hăng trùng kích đạo tâm của họ.

Lời của Thần Tôn tiền bối tự nhiên có thể lý giải, chủ khí vận Thiên định vĩnh hằng sao, làm sao có thể a… "Thần Tôn tiền bối…" Lão Tử khó tin hỏi.

"Ngươi không nghe lầm đâu, Nhân tộc là chủ khí vận vĩnh hằng tương lai, không có thế lực ngang tầm tranh đoạt, cho dù có tranh đoạt cũng là Nhân tộc tự mình ma luyện, không thể thay đổi!" Lời "không thể thay đổi" của Hoàng Thiên, hoàn toàn khiến các Thánh Nhân ngớ người, Nhân tộc tương lai lại có thể như vậy… "Thiện, đây là Thiên định, không thể thay đổi." Hồng Quân cũng đồng dạng nói.

Thần Tôn và Đạo Tổ hai người đều biểu thái như vậy, biểu thị không còn đường lui.

Tam Thanh và hai vị Tây Phương cũng hoàn toàn ngớ người, Nữ Oa và Lão Tử trong lòng không thể tả nổi sự kinh hỉ, tức khắc lại liếc nhau.

Chương 629

"Hừ!" Nữ Oa lúc này cũng biết không cần Lão Tử nữa, ý định liên thủ vừa rồi cũng không còn, Nhân tộc đã là chủ khí vận Thiên Địa vĩnh hằng, loại không thể thay đổi đó, liên thủ với Lão Tử làm gì, chẳng phải chướng mắt sao… "Hừ!" Lão Tử cũng lạnh lùng hừ một tiếng, tuy đã cướp khí vận của Nữ Oa, nhưng bao nhiêu năm qua cũng đã bù đắp rồi, nhưng Nữ Oa vẫn luôn đối xử với y như vậy khiến y thật sự có chút tức giận.

Lúc này Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đứng một bên, cùng với Vu Yêu hai tộc cũng đồng dạng vô cùng kinh ngạc, trong lòng cũng dấy lên một loại cảm giác bất công.

Từng vì vị trí chủ khí vận Thiên Địa mà liều sống liều chết, cuối cùng cũng chỉ là bá chủ trong một thời gian mà thôi.

Nhân tộc không có đối thủ và tranh giành, là chủ khí vận Thiên Địa vĩnh hằng, quả thực quá tức giận.

Không thể không nói, Nhân tộc thật sự quá may mắn, không, đã trải qua ma nạn của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và Vu Yêu hai tộc, quay đầu nhìn lại, phát hiện cũng công bằng.

Thần Tôn từng nói, giáo phái có Thánh Nhân, cho nên không thể có người khác thành Thánh, cũng là Nhân tộc không thể lại xuất hiện Thánh Nhân khác.

Nhưng một khi không có Thánh Nhân, thì chủ khí vận lại như thế nào?

Chẳng phải chỉ là một lũ khôi lỗi mà thôi.

Bất kể Long Phượng Kỳ Lân tam tộc hay Vu Yêu hai tộc, sau khi

trầm tư một phen, phát hiện thà có đối thủ còn tốt hơn, nhưng Nhân tộc lại không xuất hiện Thánh Nhân.

Một tộc quần có thế lực hùng mạnh lại không có Thánh Nhân, vậy bá chủ, bá chủ cũng vô dụng a!

Vì vậy nếu nhìn như vậy, Nhân tộc cũng khá bi ai, chẳng phải sau này sẽ trở thành quân cờ trong tay các Thánh Nhân, cũng như chiến trường tranh giành khí vận của những người khác sao?

Quả nhiên, Thiên Đạo công bằng.

Nhưng họ không hiểu rõ Hồng Hoang sau này sẽ tam phân thiên hạ, Nhân tộc của Tiên Giới sau khi tam phân sẽ không như vậy.

Hoàng Thiên tự nhiên cũng sẽ chiếu cố, như vậy mới có thể trấn nhiếp được các Thánh Nhân cao cao tại thượng.

Nếu không làm như vậy, e rằng Nhân tộc sẽ thật sự trở thành khôi lỗi của Thánh Nhân.

Chỉ có những điều này hiện tại không thể phá vỡ, Nhân tộc cần ma luyện mới được, Hoàng Thiên chưa bao giờ muốn Nhân tộc trở thành loại hoa yếu ớt trong quỹ tích nguyên bản.

Ý của Hoàng Thiên là muốn Nhân tộc sau khi chịu chút khổ, sẽ trở thành tồn tại chân chính không sợ hãi bất kỳ thế lực lớn nào.

Sau khi Hồng Quân và Hoàng Thiên nói "không thể thay đổi", các Thánh Nhân cũng bắt đầu suy tư.

Phá hoại chủ khí vận Nhân tộc là không thể rồi, vậy chỉ có thể đánh ý đồ lên Nhân tộc.

Trực tiếp lúc đó, gần như tất cả kế hoạch của các Thánh Nhân đều thất bại, bây giờ cuối cùng cũng đến lượt Long Phượng Kỳ Lân tam tộc.

Chỉ thấy Long Vương, Phượng Tổ, Lân Tổ ba người liếc nhau, sau đó lập tức bước lên, quỳ xuống trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ và Hoàng Thiên.

"Xin hỏi Thần Tôn Đạo Tổ, năm vị Thánh Nhân còn lại nên quyết định như thế nào?" Long Vương nói.

"Tất cả đều có định số, thời cơ chưa đến." Hồng Quân nói.

Hoàng Thiên cũng gật đầu, năm vị Thánh Nhân còn lại, cần phải quyết định vào lúc Phong Thần lượng kiếp, lúc đó Tam Giới thành hình, Hồng Hoang thành Tiên, Phàm, Minh Tam Giới.

Không chỉ có năm vị Thánh Nhân cần quyết định, sẽ có ba vị Vô Cực Thánh Nhân thành hình, tuy khó có thể suy diễn ra hai vị Vô Cực Thánh Nhân khác ngoài Bình Tâm, nhưng cũng không còn xa nữa.

Nhưng năm vị Thánh Nhân đó Hoàng Thiên đã quyết định rồi, lần lượt là Đế Giang, Đế Tuấn, Long Vương, Lân Tổ, Phượng Tổ.

Lời của Hồng Quân vừa dứt, các Thánh Nhân lập tức thở phào nhẹ nhõm, có thời gian, còn một khoảng thời gian, năm vị Thánh Nhân khác mới xuất thế.

Nếu bây giờ đã định ra năm vị Thánh Nhân, ví dụ như định hướng cho Long Phượng Kỳ Lân tam tổ, với tu vi của họ e rằng sẽ lập tức thành Thánh.

Long Phượng Kỳ Lân tam tổ mà thành Thánh Nhân, thì nguy hiểm rồi… "Thôi được rồi, các ngươi đều trở về đi, lần này đã định ra chủ Thiên Đình, định ra chủ khí vận Nhân tộc, đợi đến khi Nhân tộc quật khởi, ta sẽ triệu tập các ngươi đến trợ lực." Vừa dứt lời, Hoàng Thiên và Hồng Quân Đạo Tổ vô cùng ăn ý trực tiếp biến mất, hiện trường chỉ còn lại các Thánh Nhân, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, Vu Yêu hai tộc, đồng thời Hạo Thiên và Dao Trì cũng ở lại.

Thấy Thần Tôn và Đạo Tổ đã rời đi, Hạo Thiên cảm thấy đây là một cơ hội, cũng vội vàng bắt đầu nhiệt tình với các Thánh Nhân.

Nhưng, các Thánh Nhân bị Hồng Quân Đạo Tổ và Hoàng Thiên lừa gạt, tranh giành lâu như vậy, cuối cùng lại không có lợi lộc gì, trong lòng tự nhiên vô cùng khó chịu, cho nên hoàn toàn không muốn gặp Hạo Thiên và Dao Trì.

Ngoại trừ Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa, Bình Tâm và một số người khác, miễn cưỡng nói chuyện vài câu với Hạo Thiên Dao Trì, những người còn lại trực tiếp không để ý mà rời đi.

Không lâu sau, Trấn Nguyên Tử, Bình Tâm và những người khác cũng đều rời đi.

Hiện tại Tử Tiêu Cung chỉ còn lại Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, Vu Yêu hai tộc, Hạo Thiên và Dao Trì.

Hạo Thiên và Dao Trì cũng một trận phẫn nộ, các Thánh Nhân này quả thực quá không nể mặt, đặc biệt là mấy vị sư huynh làm quá đáng nhất.

Sau này ít nhiều gì cũng là Thiên Đế, vậy mà lại bị phớt lờ như vậy, thật sự quá khó chịu.

"Chúc mừng Hạo Thiên Dao Trì hai vị đạo hữu rồi, chúc mừng chúc mừng, khả hỉ khả hạ nha." Quả nhiên những kẻ sống lâu hơn thì thông minh hơn, Long Vương, Lân Tổ hiển nhiên biết cách đối nhân xử thế.

Nể mặt Hạo Thiên và Dao Trì, hai vị chủ Thiên Đình tương lai, tốt nhất nên giao hảo.

"Tạ chư vị đạo hữu." Sắc mặt Hạo Thiên và Dao Trì lúc này cũng cuối cùng tốt hơn một chút.

"Hạo Thiên đạo hữu, dưới Thánh Nhân đều là lũ sâu kiến, chúng

ta đều là lũ sâu kiến, Thánh Nhân sẽ không coi trọng chúng ta đâu, như ta, chẳng phải cũng vậy, bị Thánh Nhân coi thường sao?

Cho nên Hạo Thiên đạo hữu đừng nên phiền muộn." Phượng Tổ nói.

Hạo Thiên và Dao Trì nghe xong, cũng không khỏi chắp tay lắc đầu nói: "Ai, thực không giấu gì, Trấn Nguyên Tử Bình Tâm đạo hữu và những người khác thì tốt, dù sao cũng là người của Thần Đạo môn hạ Thần Tôn, nhưng môn hạ Lão gia… Theo lý mà nói, thực ra họ là sư đệ của ta, nhưng lại coi thường ta như vậy, thật sự có ý muốn làm tổn thương người khác nha…" Hạo Thiên và Dao Trì vô cùng kinh ngạc, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đồng dạng là môn hạ Lão gia, vậy mà lại đối xử với họ như vậy.

Người của Thần Tôn môn hạ, như Bình Tâm Nương Nương và Trấn Nguyên Tử, ít nhất cũng hòa nhã nói vài câu, cho dù là qua loa, thì ít nhất cũng khiến họ trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Nhưng các vị sư huynh này, lại trực tiếp coi thường, phải biết rằng họ là sư huynh đệ a… "Hạo Thiên đạo hữu, người của Thần Tôn môn hạ tự nhiên phẩm tính cực giai, còn Tam Thanh và năm vị Tây Phương thì sao, nhìn lúc ta vừa nói xong, chẳng phải cũng đối xử với ta như vậy." Long Vương nói.

"Đúng vậy, Hạo Thiên đạo hữu, Long Phượng Kỳ Lân tam tổ còn mạnh hơn một chút, nhìn Yêu tộc chúng ta, trong mắt Thánh Nhân cũng là lũ sâu kiến.

Thánh Nhân sao, chẳng phải là một đám cao cao tại thượng sao, không cần phải tức giận." Đế Tuấn cũng bắt đầu làm hoạt náo.

"Hạo Thiên đạo hữu, chúc mừng, chúc mừng đạo hữu nhập chủ Thiên Đình, e rằng đạo hữu chưa quen thuộc với Thiên Đình, nếu có bất cứ điều gì, Đông Hoàng Thái Nhất ta không tài cán, nhưng cũng có

thể giúp đỡ đạo hữu.” Đông Hoàng Thái Nhất nói.

“Ha ha ha, Hạo Thiên đạo hữu, Long tộc ta cũng vậy.” “Đạo hữu, Vu tộc ta cũng vậy…” “Đạo hữu…” Lập tức, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, cùng với Vu Yêu hai tộc, đều lần lượt biểu thị sự ủng hộ mạnh mẽ đối với Hạo Thiên.

Tất cả những người có mặt đều không ngu ngốc, đều là những người thông minh, biết lúc này điều cần nhất là đoàn kết.

Thánh Nhân là vô địch, nếu tự tương tàn sát thì là ngu ngốc rồi, không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích, chỉ có tộc quần.

Chương 630

Vì lợi ích và tộc quần, không có gì không thể làm, cho nên lần lượt biểu thị sự ủng hộ mạnh mẽ đối với Hạo Thiên, ngay cả Đế Tuấn, chủ nhân cũ của Thiên Đình.

Đế Tuấn cũng vô cùng mãn ý, được Thần Tôn tiền bối ban gần trăm tiên đảo, há chẳng thỏa mãn sao.

Hiện tại điều duy nhất cần làm là tích lũy đủ công đức, sau này khi có được Hồng Mông Tử Khí, sẽ nhanh chóng trở thành Thánh Nhân.

Nhưng trước đó, cần phải đến Thần Điện tranh giành, dù sao việc gia nhập Thần Đạo không phải chuyện nhỏ.

Sau khi đến Thần Điện, việc tiếp theo là giúp Hạo Thiên ổn định Thiên Đình, bởi vì từ đó có thể thu hoạch được một lượng lớn công đức và khí vận.

Vì thành Thánh, không có gì không thể làm, tất cả đều vì đắc đạo, đồng dạng Đế Giang cũng có cách nghĩ như vậy.

Long Phượng Kỳ Lân tam tổ không cần cùng nhau thành Thánh, nhưng họ là những kẻ gian xảo lão luyện, hiểu rõ tầm quan trọng của Thiên Đình, vì vậy kết giao thiện duyên lúc này, sau này nhất định sẽ có thu hoạch lớn.

Cho nên, tuy mất đi sự ủng hộ của Thánh Nhân, nhưng Hạo Thiên và Dao Trì lại nhận được sự ủng hộ của Long Phượng Kỳ Lân tam tổ và Vu Yêu hai tổ.

So với biến hóa, trong quỹ tích nguyên bản, Vu Yêu hai tộc Đế Tuấn và Đế Giang, cùng với Đông Hoàng Thái Nhất, Chúc Cửu Âm đều đã vẫn lạc.

Bao gồm cả Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, Long Vương, Phượng Tổ, Lân Tổ cũng đều đã chết, không có ai nguyện ý giúp đỡ Hạo Thiên.

Nhưng kiếp này, hoàn toàn không giống nhau, Vu Yêu hai tộc, bao gồm cả Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều nguyện ý giúp đỡ Hạo Thiên. … Tại Hồng Hoang Thiên Địa Bản Nguyên Chi Địa, Hồng Quân Đạo Tổ và Hoàng Thiên đối tọa, lần lượt luận đạo.

"Hồng Quân đạo hữu, Thiên Đạo cũng khó có thể suy diễn ra, hai vị Vô Cực Thánh Nhân còn lại sao?" Hoàng Thiên nói.

Hai người sau khi rời Tử Tiêu Cung, đến nơi này, cuối cùng liền bắt đầu luận đạo.

"Khó, từ khi Thiên Địa tiểu viên mãn, vận mệnh tối cao dần dần dung hợp, cho dù lão đạo cũng khó có thể suy diễn được, thời cơ của hai vị Vô Cực Thánh Nhân còn lại chưa tới, khó có thể nhìn ra." Hồng Quân nói.

"Thôi được rồi, không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, Bản tôn lại cảm thấy có biến hóa a!" Hoàng Thiên gật đầu nói.

"Ha ha…" Hồng Quân cười, nụ cười của y, từ khi hợp đạo Hoàng Thiên chưa từng thấy.

"Tất cả đều nhờ sự chỉ điểm và trợ lực của đạo hữu trước đó, sau khi Hồng Hoang dần dần diễn hóa, ta vốn tưởng rằng ta sẽ trở nên đạm mạc hơn, nhưng không ngờ lại dần dần khôi phục tình cảm trước đó, nhưng được cái này mất cái kia, lão đạo dần dần khôi phục, nhưng lại biết ít hơn về diễn hóa và suy diễn của Thiên Đạo…" Hồng Quân cũng không nhịn được dừng lại, cảm thán một phen, Thiên Đạo quả thực công bằng, có báo đáp, cũng phải có tổn thất.

"Ai, Vô Cực Thánh Nhân, lão đạo không biết a, ngoài ra, chỉ cần

không đụng chạm đến vận chuyển tối cao, lão đạo vẫn miễn cưỡng có thể có chút quyết định, nhưng, một khi đụng chạm đến vận chuyển tối cao, Thiên Đạo đối với lão đạo trói buộc cũng càng ngày càng lớn, cho nên Thiên Đạo cân bằng được cái này mất cái kia." "Ồ, chẳng phải trước đó Bản tôn đã đoán đúng rồi, đợi Hồng Hoang diễn biến thành Đại Đạo đến một thời gian nhất định, có thể thoát ra khỏi trở thành Hồng Quân chân chính, không còn là Thiên Đạo Hồng Quân nữa." "Thiện, lão đạo từng suy diễn ra, khi Hồng Hoang đại viên mãn, ngũ đại tối cao triệt để dung hợp vào Hồng Hoang, quy tắc tối cao của Hồng Hoang sẽ thành Đại Đạo, lúc đó Hồng Hoang sẽ được vĩnh hằng, lão đạo có thể công đức viên mãn siêu thoát ra, trở về chân ngã." "Ai, vậy sao, xem ra còn sớm lắm." Hoàng Thiên tiếc nuối lắc đầu, ngũ đại tối cao của Hồng Hoang triệt để dung hợp, còn phải chờ lâu đây.

"Đúng vậy, tất cả còn sớm, Tam Giới thành hình mới thật sự tiểu viên mãn, đại viên mãn là tồn tại vĩnh hằng, còn sớm lắm, nhưng, chung quy cũng có hy vọng không phải sao?" Hồng Quân nói.

"Ha ha, cũng đúng." Hoàng Thiên cũng cười, Hồng Quân cũng có kỳ vọng, chung quy cũng có hy vọng, đợi đến khi Đại Đạo chưởng quản Hồng Hoang, ngày siêu thoát đó.

Hoàng Thiên cũng vô cùng kỳ vọng, theo cách diễn hóa này, Hồng Hoang sẽ do Thiên Đạo, biến thành Đại Đạo, vậy cảm ngộ sẽ vô cùng vô tận, chỉ cần ở trong Hồng Hoang không ngừng tiến hóa này, sẽ không lo không có phương hướng tiến tới.

Vì vậy, Hoàng Thiên hiểu rõ Hồng Quân đã nói gì gần đây, cũng hiểu vì sao y lại hào phóng ban ân cho Hạo Thiên và Dao Trì, tình cảm của Hồng Quân đối với Hạo Thiên và Dao Trì đang tác quái.

"Đạo hữu có cái nhìn gì về Hạo Thiên và Dao Trì không?" Hồng

Quân hỏi.

Hoàng Thiên cũng không ngờ Hồng Quân sẽ hỏi câu này, sau khi trầm tư nói: "Cũng không dễ dàng, Hồng Hoang này không có cái gọi là thiện, cũng không có cái xấu triệt để, tất cả đều vì cầu đạo mà thôi.

Hạo Thiên nhập chủ Thiên Đình quả thực đã làm tổn hại lợi ích của rất nhiều Thánh Nhân, đám Thánh Nhân đó sẽ không chịu bỏ qua dễ dàng đâu." "Đúng vậy, huống chi đừng nhìn lúc này Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và Vu Yêu hai tộc sẽ giúp đỡ, tất cả đều vì lợi ích, chẳng qua chỉ là lợi ích của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và Vu Yêu hai tộc mà thôi, nếu năm người họ thành Thánh, cũng sẽ trở mặt với Hạo Thiên, cho nên tất cả đều phải dựa vào y." Hồng Quân nói.

"Đúng vậy, tất cả đều dựa vào y, sau này có thể làm được đến mức nào, hoàn toàn phụ thuộc vào sự thông tuệ của y." Hoàng Thiên gật đầu nói.

Sau đó, hai người lại bàn bạc một vài chuyện không quan trọng, lúc này Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Tu vi hiện tại của Hoàng Thiên đạo hữu lão đạo càng ngày càng không nhìn thấu, e rằng đạo hữu sắp đột phá cảnh giới đó rồi phải không?" "Ha ha ha, ngươi nhìn không sai, bởi vì Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, Bản tôn tự mình bố cục cảm ngộ, Bản tôn quả thực cách cảnh giới đó không xa nữa rồi, nhưng chung quy vẫn còn thiếu một chút." Bởi vì những thu hoạch trong Vu Yêu lượng kiếp, cộng thêm trước đó Hoàng Thiên khống chế những tiểu thế giới đó cũng sắp tiến giai Thiên Đạo rồi.

Đợi đến khi thế giới của Hoàng Thiên tiến giai Thiên Đạo, Hoàng Thiên dung hội quán thông, sau đó bước vào cảnh giới Tổ Thần.

"Vậy thì chúc mừng Hoàng Thiên đạo hữu." Hồng Quân cũng vô cùng ghen tỵ, thật sự ghen tỵ a, Hoàng Thiên không lo lắng gì mà dựa vào cảm ngộ của mình để tiến bộ, thành công của y, chung quy chỉ là

sự ban cho của việc hợp Thiên Đạo, hoàn toàn không thể sánh bằng Hoàng Thiên.

"Chúc mừng, cũng đúng, ta đi hai con đường mỗi con có ưu thế riêng, ngươi đi Tiên Đạo, ta đi Thần Đạo, con đường quả thật khác nhau, ví dụ như Thánh Nhân hoặc Vô Cực Thánh Nhân sau này, Bản tôn rất đỏ mắt đó." Hoàng Thiên cười nói.

"Ồ, nếu vậy, vậy ta thì sao?" Hồng Quân cũng không nhịn được nói đùa, chán ghét loại hành vi vô liêm sỉ này của Hoàng Thiên.

Một Vô Cực Thánh Nhân tương ứng chẳng qua chỉ là cảnh giới Thần Tôn trong Thần Đạo, cần biết tu vi của Hoàng Thiên sắp bước vào cảnh giới Tổ Thần.

Dù mạnh đến đâu, Vô Cực Thánh Nhân cũng chỉ là một con rối, e rằng ngoại trừ Bình Tâm, những người khác sau này cũng chỉ có thể là một con rối.

Nhưng nói thật, không có ai ở Hồng Hoang khiến Thần Tôn Hoàng Thiên đại thần tôn coi trọng, quả thật hiếm có. … Nhưng, Vô Cực Thánh Nhân và cảnh giới Tổ Thần tương ứng với cảnh giới Thiên Đạo có khoảng cách.

Một khi Hoàng Thiên tiến giai cảnh giới Thiên Đạo, thì Thiên Đạo cũng không thể diệt được y, tuy hiện tại Thiên Đạo cũng không diệt được Hoàng Thiên, nhưng Thiên Đạo có thể liều chết một trận với Hoàng Thiên.

Lúc đó, Hoàng Thiên không chết cũng phải trọng thương, nhưng một khi Hoàng Thiên bước vào cảnh giới Tổ Thần, thì đó thật sự là một tồn tại mà Thiên Đạo cũng không dám trêu chọc.

Có thể nói sau khi Hoàng Thiên bước vào cảnh giới Tổ Thần, pháp tắc Thần Đạo cũng sẽ trở thành pháp tắc Sáng Thế, đó là một tồn tại

khủng bố thật sự.

Cảnh giới Tổ Thần khủng bố đến mức nào?

Nếu giải thích, một tu sĩ cảnh giới Tổ Thần có thể trực tiếp đánh bại ba tu sĩ cảnh giới Thần Tôn, thậm chí nhiều hơn, tu sĩ cảnh giới Thần Quân, cũng là Vô Cực Thánh Nhân.

Một Vô Cực Thánh Nhân có thể đánh bại ba Thánh Nhân, từ lý luận có thể thấy sự khủng bố của Tổ Thần.

Bởi vì biết sự khủng bố của cảnh giới đó, nên Hồng Quân đang dần dần tự mình hồi quy lại thì chán ghét loại hành vi vô liêm sỉ này của Hoàng Thiên.

"Cái này đừng nên đổi thì tốt hơn, thôi được rồi, đã như vậy, Bản tôn cũng xin cáo từ trước, trở về hảo hảo cảm ngộ một phen, hai tiểu gia hỏa Đế Tuấn và Đế Giang của ta cũng nên tìm ta rồi, đúng rồi, có lẽ, không chừng lần sau ta gặp mặt, Bản tôn ta đã là người của cảnh giới Thiên Đạo rồi, Bản tôn đi đây, có việc cần sắp xếp cho Yêu tộc nữa." Hoàng Thiên cũng không định tiếp tục trêu chọc Hồng Quân, nói xong liền lập tức rời đi, cũng khiến Hồng Quân một trận khinh thường và ghen tỵ.

Ở một bên khác, sau khi Hạo Thiên Dao Trì và Long Phượng Kỳ Lân tam tộc cùng với cao tầng Vu Yêu hai tộc giao lưu xong, Hạo Thiên và Dao Trì liền theo Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác rời Tử Tiêu Cung, bắt đầu vội vã đến Thiên Đình Hồng Hoang.

Khi đoàn người trở về Thiên Đình, cao tầng Yêu tộc đang chờ đợi ở đó.

Biết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng với Lôi Thần và mấy vị Yêu Hoàng, Yêu Thần đã đến Tử Tiêu Cung.

Lần này là đi tìm nơi ở tương lai cho Yêu tộc, vì vậy cũng vô cùng lo lắng.

Khi đoàn cao tầng Yêu tộc nhìn thấy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng với Lôi Thần ba người mặt mày hớn hở, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn dáng vẻ của Yêu Thần và hai vị Yêu Hoàng, lần này chắc chắn mang về tin tức tốt, chỉ là hai vị nam nữ uy nghiêm đoan trang đi theo hai vị Yêu Hoàng kia là ai?

Chương 631

"Các vị, đây là Hạo Thiên và Dao Trì hai vị đạo hữu môn hạ Hồng Quân Đạo Tổ, là chủ Thiên Đình tương lai.

Hồng Quân Đạo Tổ ban đạo hào, Hạo Thiên Thượng Đế, Dao Trì Thánh Mẫu." Đế Tuấn giải thích cho chúng Yêu tộc cao tầng một phen.

Các thành viên Yêu tộc lúc này có chút ngớ người, lần này là bị đuổi đi sao, nhưng vì sao Yêu Hoàng Yêu Thần lại vui vẻ như vậy?

Cho nên các cao tầng Yêu tộc không nghe lời mà bái kiến Hạo Thiên và Dao Trì, thậm chí trong lòng còn có chút thù hận.

"Khái khái, mau mau bái kiến." Lôi Thần vừa nhìn thấy biểu hiện của mọi người, trong lòng biết mình đã vội vàng, quên nói tin tức mà mọi người mong đợi nhất.

"Chúng ta bái kiến Hạo Thiên Thượng Đế, Dao Trì Thánh Mẫu." Chúng thành viên Yêu tộc thấy Yêu Thần đều nói như vậy, chỉ đành bất đắc dĩ bái kiến Hạo Thiên và Dao Trì.

"Vô phương." Hạo Thiên nói.

"Các vị, Thần Tôn và Đạo Tổ đã quyết định, Hạo Thiên và Dao Trì hai vị đạo hữu sau này sẽ là chủ Thiên Đình mới, Yêu tộc chúng ta sẽ đến Thái Dương Tinh." "A?" Nghe lời này, mọi người cũng có chút choáng váng, Hồng Hoang ai mà không biết nhiệt độ của Thái Dương Tinh cao đến mức nào.

Thái Dương Tinh ngoại trừ hai vị Yêu Hoàng Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất ra, những người khác đều không thể bước vào, không chịu nổi nhiệt độ đó.

“Yêu Hoàng…” Có người mạnh dạn mở miệng hỏi.

“Đừng vội, trước tiên hãy nghe ta nói xong, Thần Tôn tiền bối đã thi triển đại thần thông, ngoại trừ huynh đệ chúng ta ra, những người khác cũng có thể bước vào Thái Dương Tinh, cũng sẽ không phải chịu đựng nhiệt độ Thái Dương Tinh nữa.” “Ngoài một điều này, còn có một tin tốt khác, ngoại trừ Thái Dương Tinh, chúng ta còn có một địa bàn khác ở Hồng Hoang, đó là hải ngoại, Thần Tôn tiền bối trước đó đã chuyển hóa gần trăm tiên đảo ở đó, gần trăm tiên đảo đó sinh linh đông đảo, linh khí nồng đậm, hoàn toàn không thua kém Đông Phương, hơn nữa vì có nhiều đảo tự, kết hợp lại hoàn toàn không thua kém một phương đại lục, có thể sánh ngang với Đông Phương, nơi đó sau này là nơi chúng ta sinh tồn, Thái Dương Tinh là đại bản doanh, nơi đó là nơi chúng ta sinh tồn, chúng ta phải cảm tạ Thần Tôn a!” Lôi Thần nói.

“Tê!” Quả nhiên nghe tin tức này, các cao tầng Yêu tộc hưng phấn, được sắp xếp một nơi như vậy, quả thực là vận may to lớn nha.

Ngoài ra, có thể đến Thái Dương Tinh, vì có thần thông của Thần Tôn tiền bối mà họ có thể đến Thái Dương Tinh, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng có thể bước vào Thái Dương Tinh.

Nhiệt độ Thái Dương Tinh, ngay cả cao thủ cấp Chuẩn Thánh cũng không thể ở lâu, có thể nói chỉ cần trốn vào Thái Dương Tinh, hoàn toàn không sợ người khác tìm đến.

Như vậy, hoàn toàn đáng để vui mừng nha, trách không được Yêu Thần và Yêu Hoàng lại vui vẻ như vậy.

“Ha ha ha, chúng ta bái tạ Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn, chúng ta tạ Chí Cao Vô Thượng Đạo Đức Thần Tôn a!” Tuy không biết Thần Tôn tiền bối, có thể cảm ứng được sự bái tạ của họ hay không, nhưng họ vẫn phải quỳ bái.

“Ngoài một việc này, còn có một việc tốt, mọi người chuẩn bị, theo ta cùng đến Thần Điện của Thần Tôn, Thần Tôn tiền bối sẽ sắc phong chúng ta, từ nay về sau, chúng ta sẽ là người của Thần Đạo, tu hành đều là công pháp Thần Đạo.” Đông Hoàng Thái Nhất cũng đồng dạng hưng phấn nói, nghe tin tức này xong mọi người lại một lần nữa chấn kinh, đồng thời trong lòng càng thêm hưng phấn.

“Thôi được rồi, bây giờ mọi người có thể yên tâm rồi chứ, ta cũng có thể yên tâm giao Thiên Đình cho Hạo Thiên và Dao Trì hai vị đạo hữu rồi.” Đế Tuấn cười nói.

“Bái kiến Hạo Thiên Thượng Đế, bái kiến Dao Trì Thánh Mẫu.” Lúc này, các cao tầng Yêu tộc mới cam tâm tình nguyện bái kiến Hạo Thiên và Dao Trì.

“Các vị khách khí rồi.” Dao Trì và Hạo Thiên vẫy tay, nói thật, đừng nhìn Yêu tộc bây giờ đã suy yếu, nhưng nhiều cao thủ như vậy, thật sự khiến họ ghen tỵ.

Các cao thủ trong đó toàn bộ đều ở trên Đại La trung kỳ, rất nhiều người đều Đại La viên mãn, mấy vị Yêu Vương đặc biệt mạnh mẽ, đều là đại năng cấp Chuẩn Thánh.

Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng cũng vô cùng ghen tỵ, đương nhiên, nghĩ đến những gì Lão gia và Thần Tôn tiền bối đã ban cho, họ cũng đầy tự tin.

Sau này Hạo Thiên Thượng Đế, cũng muốn tổ chức một thế lực mạnh hơn Yêu tộc, thậm chí muốn khiến các Thánh Nhân cũng không dám coi thường.

Bất luận thế nào, nhất định sẽ làm được, đến lúc đó thiên hạ sẽ xem ai dám coi thường họ.

Sau đó, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng với Lôi Thần ba

người dẫn Hạo Thiên và Dao Trì đi dạo quanh Thiên Đình một vòng.

Bởi vì Thiên Đình lúc này, không hề giống như trong quỹ tích nguyên bản Yêu tộc và Vu tộc đại chiến, dẫn đến Thiên Đình bị tổn hại.

Hiện tại Thiên Đình này, hoàn toàn không hề chịu tổn hại lớn, có thể nói Hạo Thiên và Dao Trì may mắn hơn rất nhiều so với kiếp trước.

Cần biết trong quỹ tích nguyên bản, Thiên Đình đã bị phá hủy đến mức không thành hình, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không nhìn nổi nữa.

Cuối cùng Hồng Quân Đạo Tổ ra tay khôi phục một chút sinh cơ cho Thiên Đình, nhưng, đã phá hủy là đã phá hủy, cho dù Hồng Quân Đạo Tổ tự mình khôi phục, cũng khó có được đạo vận và thần kỳ như nguyên bản.

Nhưng kiếp này lại không như vậy, bất luận nội hạch hay ngoại hình, đều vô cùng hoàn mỹ, khiến Hạo Thiên và Dao Trì vui mừng khôn xiết.

"Hạo Thiên đạo hữu, Dao Trì đạo hữu, tình hình Thiên Đình hiện tại, các ngươi cảm thấy có gì không ổn không?" Đế Tuấn và những người khác dẫn Hạo Thiên và Dao Trì đi du ngoạn một phen rồi hỏi.

"Tạ ơn mấy vị đạo hữu, Hạo Thiên vô cùng cảm kích, Thiên Đình không có gì không ổn." Hạo Thiên và Dao Trì nói với Đế Tuấn và những người khác, bất luận thế nào, hành động của Đế Tuấn là thiện ý, cũng cần phải cảm tạ.

"Ha ha, vô phương, thực ra chúng ta đều là người cùng một con đường, cho nên chúng ta cần đoàn kết liên hợp, đừng để các Thánh Nhân kia cảm thấy chúng ta thật sự là lũ sâu kiến." Lôi Thần nói lúc này, không phải là kích động Hạo Thiên đối lập với Thánh Nhân.

“Ha ha.” Hạo Thiên tự nhiên cũng không ngu ngốc, cũng không nói lời khoa trương, mà chỉ khẽ cười một tiếng.

Đế Tuấn, Lôi Thần và những người khác thấy cảnh này, cũng biết đã làm gần đủ rồi, đã kết giao thiện duyên với Hạo Thiên Dao Trì, liên minh thì còn xa lắm.

Đã như vậy, giúp đỡ đủ rồi, hãy nhanh chóng đến Thần Điện đi, Thần Tôn đang chờ sắp xếp.

Vì vậy Đế Tuấn nói: “Đạo hữu, thực không giấu gì, Thiên Đình không chỉ được khí vận Hồng Hoang yêu quý, uy áp Hồng Hoang, mà còn có một tác dụng quan trọng hơn, đó là chưởng quản Chu Thiên Tinh Đấu, nhưng đáng tiếc, Chu Thiên Tinh Đấu là địa bàn của Thần Tôn tiền bối, cho nên…” “Ừm, ta biết rồi.” Đế Tuấn đã nói như vậy, Hạo Thiên tự nhiên sẽ không đi làm chuyện ngu ngốc, dám nhúng tay vào địa bàn của Thần Tôn tiền bối.

“Ồ, đúng rồi, ngoài Thái Dương Tinh của ta ra, trong tinh không còn có một vị Thái Bạch Tinh Quân, người này là một trong số ít Tinh Quân còn sống sót của Thiên Đình, trí tuệ cao thâm, cũng vô cùng quen thuộc với Thiên Đình và Chu Thiên Tinh Đấu, sau khi đạo hữu chưởng quản Thiên Đình, có thể chiêu mộ người này.” Đế Tuấn nói.

“Ồ, vậy sao?” Hạo Thiên cũng ngẩn người, nhìn thấy Thái Bạch Tinh Quân này quả thực không tệ, xem ra đây là hậu thủ mà Đế Tuấn để lại.

“Đa tạ đạo hữu chỉ điểm.” Hạo Thiên cảm tạ nói.

“Vô phương, vô phương, đã như vậy thì Yêu tộc chúng ta sẽ không ở lâu, sẽ đến Thần Điện, chờ đợi sự sắp xếp của Thần Tôn, Hạo Thiên Dao Trì hai vị đạo hữu cứ ở lại, đợi đến khi Thiên Đình trọng khai, Yêu tộc chúng ta nhất định sẽ đến cung hạ.” “Thiện.” Trong ngữ khí của Hạo Thiên cũng không có chút lưu luyến nào, đúng

là vậy.

Đế Tuấn không đi thật sự không an tâm, bất kể thế nào, những gì đoạt được từ tay Yêu tộc, quả thực cần phải phòng bị nha.

Cho dù Đạo Tổ và Thần Tôn tiền bối cùng nhau định ra, nhưng, không chừng Đế Tuấn không cam tâm, sẽ hãm hại thì sao, tóm lại không thể không phòng.

Chỉ khi Yêu tộc hoàn toàn rời đi, và liên kết với khí vận Thiên Đình, y mới có thể yên tâm.

Vì vậy, Yêu tộc và những người khác rời đi, chỉ là khi rời đi, bất kể Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất và Lôi Thần, Phục Hy, hoặc một đám đại yêu, nhìn về phía Thiên Đình, ánh mắt đặc biệt ngưng trọng, khiến Hạo Thiên và Dao Trì cũng vô cùng lo lắng.

Bất cứ ai nhìn thấy cảnh tượng này cũng sẽ nghĩ nhiều, Hạo Thiên và Dao Trì cũng không ngoại lệ, từ ánh mắt của Đế Tuấn và những người khác, họ nhìn thấy một loại ý định sớm muộn gì cũng sẽ đoạt lại, vì vậy họ bất an.

Do đó, sau khi Yêu tộc rời đi, Hạo Thiên và Dao Trì, muốn sớm nhất có thể chưởng khống Thiên Đình, nhưng làm sao phiền phức lại đến.

Hiện tại Thiên Đình chỉ có hai người, muốn sớm nhất có thể chưởng khống Thiên Đình, nhưng dù thế nào cũng không làm được a, Thiên Đình rộng lớn như vậy hai người muốn hoàn toàn chưởng khống, có chút khó khăn.

Sau khi khổ tư rất lâu, dù không yên tâm đến đâu, Hạo Thiên vẫn chiêu mộ Thái Bạch Kim Tinh, sau khi Thái Bạch Kim Tinh đến, hai người cũng cuối cùng nhẹ nhõm hơn một chút.

Nhưng, Hạo Thiên vẫn hoàn toàn không có manh mối, có hoài bão

lớn nhưng lại khó có thể thi triển, chưa từng trải qua sóng gió, lúc này vô cùng khó chịu.

Chương 632

"Ai, phụ lòng Thần Tôn, và kỳ vọng của Đạo Tổ a…" Hạo Thiên lúc này không còn là một tiểu đồng tử nhỏ bé nữa, là Hạo Thiên Thượng Đế, ngoại trừ khi diện kiến Hồng Quân Đạo Tổ sẽ tôn xưng Lão gia, bình thường đều xưng hô Đạo Tổ, không phải Lão gia nữa.

Ba người thật sự quá ít, trong Thiên Đình rộng lớn, thật sự có vẻ trống trải.

So sánh giữa phồn hoa và suy tàn, Thiên Đình tuy vàng son lộng lẫy, uy nghiêm trang trọng, thần bí khó lường, nhưng vì quá ít người nên có vẻ vô cùng cô độc.

Lần trước cũng chỉ có hoài bão mà không có kế sách, dần dần, Thái Bạch Kim Tinh cũng được Hạo Thiên tín nhiệm.

Sau đó cẩn thận nói: "Hạo Thiên Thượng Đế, thuộc hạ thấy đây không phải là một chuyện xấu, mà là một chuyện tốt." Nghe lời này, Hạo Thiên và Dao Trì cũng ngẩn người, và dần dần phát hiện ra ưu điểm của Thái Bạch Kim Tinh.

Một lão hảo nhân, không buồn không vui, đạo tâm vững chắc, cảnh giới vô cùng cường hãn, đồng thời tâm thái khoáng đạt, có lẽ đó là lý do y có thể sống sót chăng?

"Thái Bạch, có cao kiến gì?" Hạo Thiên hỏi.

"Hồi bẩm Thượng Đế, cái gọi là vạn sự khởi đầu nan, cảnh khốn cùng hiện tại của chúng ta là tất nhiên, nhưng Thượng Đế người cũng đã nói rồi, Đạo Tổ và Thần Tôn tiền bối cùng nhau quyết định.

Hai vị tồn tại vô thượng đều xem trọng người, cũng tin tưởng người, Thượng Đế người là cơ duyên lớn nhất a, có hai vị tồn tại vô

thượng ủng hộ, những khó khăn mà Thượng Đế người đang đối mặt hiện tại đều không phải khó khăn a!" "Tiếp tục." Cảm nhận được Thái Bạch Kim Tinh nịnh hót, Hạo Thiên cũng cảm thấy vô cùng thoải mái, nên để Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục.

"Thượng Đế, tuy trước đó Thiên Đình của chúng ta có vẻ ít người, thực lực cũng vô cùng yếu kém, nhưng người có danh nghĩa to lớn, quyết định của hai vị tồn tại vô thượng, là chí lý và thiên ý lớn nhất của Hồng Hoang, Hồng Hoang tuyệt đối không có ai dám nghi ngờ vị trí Thượng Đế của người.

Chỉ là các sinh linh Hồng Hoang không biết mà thôi, chỉ cần Thượng Đế người và Thánh Mẫu chiêu cáo Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ có cao thủ đến đầu quân, Hồng Hoang vốn vô cùng tàn khốc.

Ở Hồng Hoang cường giả vi tôn, cao thủ quả thật có một số không bị trói buộc, nhưng cũng có hy vọng được một thế lực che chở, muốn gia nhập một thế lực…" "Thiên Đình của ta cũng giống như một thế lực, chính cái gọi là ngàn vàng mua xương ngựa.

Thiên Đình mới lập, phàm là kẻ có kiến thức, ai mà không muốn sớm gia nhập để sau này trở thành cốt cán cơ chứ.

Huống hồ Thánh Nhân tự xưng là chính tông, tán tu Hồng Hoang đều bị coi là tà môn ngoại đạo, nhưng gia nhập Thiên Đình thì lại khác, cũng có thể tự xưng là chính tông rồi, điểm này đối với tán tu rất quan trọng.

Quan trọng nhất là, ta có thể đích thân tuyển chọn một số nhân thủ, bảo đảm đều đồng lòng với ta.

Như vậy, có khả năng ta sẽ phát triển chậm một chút, nhưng cũng có thể bảo đảm phàm là kẻ gia nhập đều là người thật tâm." Thái Bạch Kim Tinh nói một tràng, từng điều lý luận đưa ra, khiến Hạo Thiên và Dao Trì nghe xong cũng vô cùng động tâm.

Thái Bạch Kim Tinh không hổ là tồn tại được Đế Tuấn tán dương, không hổ là Tinh Quân sống sót qua một lần thiên địa lượng kiếp, kiến thức quả nhiên không tầm thường.

“Thái Bạch, vậy theo ý ngươi, ngươi cảm thấy ta nên làm gì trước?” Hạo Thiên hỏi.

“Thượng Đế, thần cảm thấy việc ngài cần làm hiện tại là mau chóng chiêu mộ một số nhân thủ.

Chỉ khi nhân thủ của ngài đủ rồi, Thượng Đế ngài mới có thể chính thức liên kết với khí vận Thiên Đình, đến lúc đó, địa vị của ngài sẽ được thiên địa thừa nhận, ai cũng không thể lay chuyển.” Thái Bạch Kim Tinh nói.

“Tốt, cứ làm theo lời ngươi, Trẫm đi chiếu cáo Hồng Hoang, để cho tất cả sinh linh Hồng Hoang biết Thiên Đình chi chủ đã đổi người rồi.” Hạo Thiên kích động nói.

“Thượng Đế khoan đã, không biết ngài định dùng danh nghĩa nào để chiếu cáo Hồng Hoang?

Hoặc là dùng danh nghĩa gì để hấp dẫn cao thủ đến?” Thái Bạch Kim Tinh gọi lại Hạo Thiên đang hưng phấn, đưa ra vấn đề mấu chốt.

“...” Hạo Thiên cũng ngẩn ra, đúng là chưa có danh nghĩa gì cả.

Chẳng lẽ cứ ngốc nghếch đi nói là được Thần Tôn và Đạo Tổ chỉ định làm Thiên Đình chi chủ, mau chóng đến đây sao?

Như vậy xác thực cũng được, nhưng lại lãng phí cơ hội tốt nha.

Tốt nhất là dùng phương pháp khác hấp dẫn tán tu, sau này mới từng bước nói ra nãi là do Hồng Quân Đạo Tổ và Thần Tôn tiền bối chọn ra, lúc đó nhất định có thể khiến đám tán tu động tâm.

“Thái Bạch, vậy ngươi cảm thấy nên làm thế nào?

Trẫm không chiếu cáo Hồng Hoang, thì làm sao có thể hấp dẫn người đến chứ?" Hạo Thiên hỏi.

"Thượng Đế, danh nghĩa rất dễ tìm a.

Trước đây Yêu Tộc có tiền lệ chiếu cáo Hồng Hoang như thế nào, chúng ta cũng có thể làm vậy.

Thuộc hạ thấy Thần Tôn tiền bối và Hồng Quân Đạo Tổ ban cho linh căn, thứ này tại Hồng Hoang trừ Thần Tôn ra thì là độc nhất vô nhị.

Ngài nếu dùng danh nghĩa này chiếu cáo Hồng Hoang, thần cảm thấy phàm là cao thủ đều sẽ động tâm." Thái Bạch cười nói.

"Ha ha ha, ngươi nói đúng nha, sao ta có thể quên cái này được chứ!" Hạo Thiên cũng cười.

Hạo Thiên và Dao Trì cũng rốt cuộc minh bạch, vì sao Hồng Quân Đạo Tổ và Thần Tôn tiền bối lại ban cho Dao Trì Bàn Đào và Hoàng Trung Lý, thì ra là để tạo cơ hội chiêu mộ cao thủ.

"Tạ Đạo Tổ, tạ Thần Tôn, đã giải quyết đại nạn cho đệ tử." Hạo Thiên đối với hư không quỳ xuống, bái một lễ.

Xem ra, tất cả Hồng Quân Đạo Tổ và Thần Tôn tiền bối đều đã sớm dự liệu, cho nên mới ban cho Dao Trì linh căn.

Ngoài ra, bọn họ còn phát hiện một chuyện thần kỳ khác, đó là Hoàng Trung Lý và Bàn Đào vốn tưởng rằng sẽ rất lâu mới thành thục, nhưng khi Dao Trì an trí tại Thiên Đình thì phát hiện, nguyên lai chúng đã thành thục rồi.

Trong chuyện này nếu không có Hồng Quân Đạo Tổ hoặc Thần Tôn tiền bối cố ý an bài, Hạo Thiên không tin.

Xem ra, tất cả đều là hành vi mở đường của Hồng Quân Đạo Tổ

và Thần Tôn tiền bối a!

“Thượng Đế, trừ việc này ra, còn cần chiêu mộ thị tòng.

Chúng ta không thể đợi khách nhân đến rồi, lại ngay cả một người tiếp đãi cũng không có, điểm này Hồng Quân Đạo Tổ hoặc Thần Tôn tiền bối hẳn là có an bài chứ?” Thái Bạch Kim Tinh lần nữa hỏi.

“Cái này...” Hạo Thiên lúc này cũng buồn bực, lão sư không nói, nếu có phiền toái có thể đi tìm mấy vị sư huynh.

Nhưng mấy vị sư huynh kia khẳng định sẽ không để ý tới hắn, bất quá trừ bọn họ ra thì còn có thể tìm ai đây?

“Đúng rồi, Trẫm có thể liên hệ Long tộc, còn có Kỳ Lân nhất tộc và Phượng Hoàng nhất tộc, đúng rồi còn có Vu Yêu hai tộc đều có thể liên hệ.

Hiện tại ta đang rất cần nhân thủ, cùng lắm thì Trẫm đi đến chỗ các vị đạo hữu đó mượn một ít người về.” Hạo Thiên lúc này cũng nhớ tới Vu Yêu hai tộc cùng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, từng nói qua nếu có phiền toái có thể đi tìm bọn họ.

“Đúng rồi, Thái Bạch cũng có thể nhân cơ hội này chiêu mộ một số nhân thủ.

Thời gian một vạn năm, sau một vạn năm, Trẫm sẽ chiếu cáo Hồng Hoang triệu khai Linh Quả Yến Hội, đến lúc đó lại nhân cơ hội nói ra việc này nãi là do Thần Tôn tiền bối cùng Hồng Quân Đạo Tổ quyết định, hai vị vô thượng tồn tại đích thân định ra Trẫm nhập chủ Thiên Đình.” “Thiện, như vậy tốt nhất.

Thượng Đế có thể đi tạm thời mượn một số nhân thủ, thuộc hạ cũng tốt nhân cơ hội chiêu mộ một số thị tòng, đợi vạn năm sau chuẩn bị không sai biệt lắm, Thượng Đế ngài lại chiếu cáo Hồng Hoang, lúc đó định sẽ là vạn tiên lai triều, Thượng Đế ngài có thể từ đó chiêu mộ

nhân mã rồi.” Thái Bạch Kim Tinh nói.

“Đúng, cứ như vậy!” “Thượng Đế, thuộc hạ đi Hồng Hoang chiêu mộ nhân thủ.” Thái Bạch Kim Tinh thập phần kích động, đích thân sáng lập một thế lực lớn, vậy hắn chính là nguyên lão a!

Chương 633

Loại cơ hội này Thái Bạch Kim Tinh thập phần trân trọng, trước đây Yêu Tộc cao thủ thật sự quá nhiều, trí giả cũng nhiều, lại có một Bạch Trạch khiến ai cũng bội phục ở đó, hắn căn bản không có cơ hội.

Rốt cuộc hiện tại đã đợi được cơ hội, Thái Bạch Kim Tinh làm sao có thể không kích động?

"Ân, tốt.

Đúng rồi Thái Bạch, tu vi của ngươi là Thái Ất viên mãn, e rằng rất khó có cơ hội đột phá Đại La tầng thứ nha." Hạo Thiên nói.

Nghe thấy lời này, Thái Bạch Kim Tinh cũng ngẩn ra, chẳng lẽ có cơ hội tốt hay sao?

Nếu thật sự như vậy, hắn cũng không cần giấu giếm: "Thượng Đế, căn nguyên của thuộc hạ không được, e rằng khó đạt Đại La tầng thứ nha, muốn đạt đến loại tầng thứ đó, e rằng cũng sẽ vô cùng cửu viễn." "Ha ha ha, lời không thể nói như vậy.

Ngươi có biết Hoàng Trung Lý mà Thần Tôn tiền bối ban cho, đó là linh quả cảm ngộ Đại La tầng thứ tốt nhất, tuy rằng không sánh bằng Cực Phẩm Linh Căn chính tông, nhưng ăn nhiều mấy quả, vẫn có cơ hội bước vào Đại La tầng thứ." Hạo Thiên cười nói.

Lời này vừa nói ra, Thái Bạch Kim Tinh triệt để kích động, hắn nằm mơ cũng không ngờ mình lại có ngày tiến giai Đại La, quả thực khó có thể tưởng tượng a!

Hắn nãi là Thiên Đình Tinh Quân, sinh ra đã chú định căn cơ thiển bạc, muốn tiến thêm một bước thực sự quá khó khăn, trừ phi Thái

Bạch Tinh tiến giai, nếu không thì không thể nào.

"Chỉ cần ngươi làm tốt chuyện này, Trẫm làm chủ, ban cho ngươi ba quả Hoàng Trung Lý, để ngươi nếm thử đột phá Đại La tầng thứ.

Thậm chí chỉ cần sau này có thêm cống hiến, trong tay Trẫm còn có Thập Chuyển Kim Đan do Thần Tôn tiền bối ban tặng, có thể để tu sĩ Đại La cảnh giới tiến giai Chuẩn Thánh tu vi.

Tuy rằng tiến nhập Chuẩn Thánh sau đó sẽ không thể đột phá nữa, nhưng Chuẩn Thánh chính là Chuẩn Thánh, không phải Thái Ất và Đại La có thể so sánh, ngươi có thể minh bạch?" Lời này vừa ra, Thái Bạch Kim Tinh kích động đến thân thể đều bắt đầu run rẩy, Chuẩn Thánh cấp bậc nha, hắn nằm mơ cũng không dám nghĩ.

"Thượng Đế, ngài hãy xem sự nỗ lực của thuộc hạ đi, thuộc hạ tất định gan óc lầy đất, vì Thượng Đế phó thang đạo hỏa." Kích động Thái Bạch Kim Tinh bái biệt Hạo Thiên xong, liền hưng phấn đi Hồng Hoang chiêu mộ nhân thủ.

Hạo Thiên cũng là lần đầu tiên phát hiện chỗ tốt của quyền lực a, một câu nói có thể để người khác phó thang đạo hỏa.

Tuy chỉ mới có một thuộc hạ, nhưng ngày sau nhiều lên, vậy thì sẽ mỹ diệu biết bao!

"Sư huynh, huynh coi trọng Thái Bạch?" Dao Trì thấy dáng vẻ của Hạo Thiên, cái loại dáng vẻ quân lâm thiên hạ này, nàng cũng yên tâm.

"Ân." Hạo Thiên gật đầu, trải qua nhiều ngày ở chung như vậy, xác thực rất coi trọng Thái Bạch Kim Tinh.

"Thế nhưng, hắn bất quá chỉ là một kẻ Thái Ất mà thôi, bởi vì nguyên do Tinh Quân, e rằng không có bao nhiêu tiềm lực đi?" Dao Trì nói.

Nghe thấy lời này, Hạo Thiên lắc đầu nói: "Sư muội, không thể

nhìn người như vậy.

Hắn đích xác không có bao nhiêu tiềm lực, nhưng hắn có trí tuệ và dã tâm.

Ta cũng không sợ hắn có dã tâm, hắn nhảy không ra lòng bàn tay của vi huynh đâu.

Nhưng trí tuệ mới là quan trọng nhất, muội xem Yêu Tộc Vu Tộc, đều là những trí giả sất trá phong vân, ngay cả Nhân Tộc đều có một vị trí giả.

Loại trí giả này, so với mấy cái cao thủ còn quan trọng hơn.

Thái Bạch Kim Tinh có trí tuệ, cũng có dã tâm, đáng giá bồi dưỡng." "Nguyên lai là như vậy a!" Dao Trì cố làm ra vẻ không hiểu nói.

Kỳ thực Dao Trì tịnh không phải không hiểu, trí tuệ của nàng so với Hạo Thiên còn mạnh hơn không ít, chỉ là trong lòng có ái mộ, cố ý biểu hiện ngốc nghếch một chút, như vậy mới có thể được sư huynh ưu ái.

Có sư huynh che mưa chắn gió cho nàng, được chiếu cố, so với làm cường nhân còn tốt hơn, Dao Trì cũng muốn làm một tiểu nữ nhân có người quan ái.

Quả nhiên, Hạo Thiên cũng thập phần cao hứng, sư muội của hắn mà, hắn phải chiếu cố che chở a, không cần hiểu nhiều như vậy, hắn sẽ vì sư muội che mưa chắn gió.

Cứ như vậy, trước có thuộc hạ như Thái Bạch Kim Tinh, hiện tại có sư muội như Dao Trì, kích phát nội tâm phấn đấu của Hạo Thiên, hắn giờ khắc này cũng lòng tin tràn đầy.

Ở một bên khác, Yêu Tộc không nỡ rời khỏi Thiên Đình, hướng về Thần Điện mà đi.

“Phu quân, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy rời đi sao?” Hi Hòa lưu luyến nhìn thoáng qua phía sau, tuy rằng đã không nhìn thấy Thiên Đình nữa.

“A, cứ như vậy rời đi thôi.” Đế Tuấn cũng thở dài một hơi, nhìn về phía Thần Điện tuy cao hứng, nhưng xá khí Thiên Đình dù sao cũng phi thường khó chịu.

“Không, chúng ta còn có cơ hội, chúng ta còn có cơ hội quật khởi lại, những gì đã mất đi nhất định sẽ thu hồi lại.” Đế Tuấn kiên định nói.

“Ân, ta tin tưởng.” Hi Hòa, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy các người cũng đều kiên định nói.

Nhóm người Yêu Tộc đến Thần Điện, kiến diện Hoàng Thiên.

Trừ bọn họ ra, Vu Tộc cũng đang chạy tới. ...

Thần Điện nội.

“Đến rồi thì đều ngồi xuống đi!” Hoàng Thiên vung tay lên, phi thường nhiều bồ đoàn xuất hiện trên mặt đất, Đế Tuấn cùng những người khác cũng ngồi xuống.

“Đế Tuấn, Đế Giang có lời gì muốn nói với Bản tôn không?” Ngồi ở phía trước nhất là Yêu Tộc Đế Tuấn và Vu Tộc Đế Giang, hai người là lãnh đạo giả của Yêu Tộc và Vu Tộc, tự nhiên muốn ngồi vị trí đầu tiên.

“Hồi bẩm Thần Tôn tiền bối, vãn bối tịnh không có gì để nói.” “Vãn bối cũng...” Đế Tuấn và Đế Giang hai người cũng không biết nên nói cái gì, thua thì thua rồi, tự nhiên không biết nên nói gì.

“Tốt, nếu đã không có lời gì để nói, vậy Bản tôn nói cho các ngươi biết tiếp theo nên làm cái gì.” Hoàng Thiên gật đầu, tự nhiên biết Đế Tuấn và Đế Giang không có lời gì để nói.

“Đế Tuấn, từ hôm nay ngươi chính là Chí Dương Đế Tôn, Đông Hoàng Thái Nhất chính là Thái Dương Đế Tôn, Phục Hy nãi là Hi Dương Đế Tôn, Lôi Thần nãi là Lôi Dương Đế Tôn.

Thủ hạ Yêu Tộc từ nay thống nhất gọi là Dương Tinh Quân, tọa trấn Thái Dương Tinh cùng với tọa trấn hải ngoại đảo tự.” “Ngũ đại Yêu Vương làm Dương Thần Quân thống lĩnh, Bạch Trạch làm Tổng thống lĩnh.

Dương Thần Quân thống nhất tu hành 《Thái Dương Chí Thần Quyết》 cùng 《Thuần Dương Hỏa Thần Quyết》, hai đại công pháp do Bản tôn sáng tạo, tu đến đỉnh phong giả có thể đạt Thần Đế cảnh!” “Tê!” Yêu Tộc tất cả mọi người bao gồm Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, giờ khắc này toàn bộ đều chấn kinh.

Nguyên bản bọn hắn tịnh không biết Thần Đế cảnh giới là cảnh giới gì, nhưng giờ khắc này đã có Thần Đạo truyền thừa, bọn hắn biết Thần Đế cảnh giới là cảnh giới nào.

Đó là Thánh Nhân cảnh giới nha!

Chỉ cần tu hành viên mãn, là có thể đột phá Thần Đế cảnh giới, cũng chính là Thánh Nhân cảnh giới trong Tiên Đạo!

“Bất quá, những cái này chỉ là Bản tôn đáp ứng các ngươi, Bản tôn tạm thời sẽ không chiếu cáo Hồng Hoang.

Đợi Đế Tuấn bước vào Thánh Nhân cảnh giới xong, Bản tôn liền sẽ chiếu cáo toàn bộ Hồng Hoang, hiểu chưa?” “Vãn bối đã biết!” Đế Tuấn hưng phấn nói.

“Ngã đẳng bái kiến Thần Tôn!” Giờ khắc này Yêu Tộc tất cả mọi người toàn bộ quỳ xuống, sau đó bái tạ Hoàng Thiên, giờ khắc này không thể nghi ngờ là kích động.

Chương 634

Không ngờ gia nhập Thần Đạo sẽ hoạch đắc nhiều chỗ tốt như vậy, sớm biết thì đã sớm gia nhập Thần Đạo rồi.

"Đế Giang, ngươi từ hôm nay chính là Tần Quảng Đế Tôn, Chúc Cửu Âm chính là Sở Giang Đế Tôn, Cú Mang là Tống Đế Đế Tôn, Cộng Công là Ngũ Quan Đế Tôn, Chúc Dung là Diêm La Đế Tôn, Thiên Ngô là Biện Thành Đế Tôn, Cường Lương là Thái Sơn Đế Tôn, Hấp Tư là Đô Thị Đế Tôn, Nhục Thu là Bình Đẳng Đế Tôn, Xa Bỉ Thi là Chuyển Luân Đế Tôn, Huyền Minh là U Minh Đế Tôn." "Các ngươi tọa trấn Địa Ngục Luân Hồi chưởng quản Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Các ngươi phân thân phân biệt đối ứng Tần Quảng Vương, Sở Giang Vương, Tống Đế Vương, Ngũ Quan Vương, Diêm La Vương, Biện Thành Vương, Thái Sơn Vương, Đô Thị Vương, Bình Đẳng Vương, Chuyển Luân Vương, Quỷ Đế!" "Thủ hạ Vu Tộc toàn bộ gia nhập Minh Thần Quân.

Về phần Minh Thần Quân do Hậu Thổ cùng Bình Tâm thảo luận.

Minh Thần Quân tu hành nãi là 《Minh Thần Quyết》, hôm nay Bản tôn lại ban thêm một công pháp 《Vạn Vật Quy Minh Quyết》, tu đến đỉnh phong giả có thể đạt Thần Đế cảnh." "Ngô đẳng tạ Thần Tôn!" Vu Tộc Đế Giang, Chúc Cửu Âm cùng những người khác giờ khắc này cũng hưng phấn, đồng dạng cũng nhận được Thần Đạo truyền thừa, tự nhiên biết Thần Đế khủng bố.

"Được rồi được rồi, Đế Giang cũng không có việc gì, ở tại nơi này cảm ngộ một phen đi.

Đúng rồi, ngươi cùng Đế Tuấn giống nhau, đồng dạng đợi đến khi thành Thánh, Bản tôn mới đối với Hồng Hoang chiếu cáo." Hoàng

Thiên nói.

“Tạ Thần Tôn tiền bối.” Đế Giang cười nói. ...

“Được rồi, Đế Tuấn, tiếp theo giải quyết chuyện của Yêu Tộc các ngươi, có cái gì muốn hỏi thì cứ việc hỏi đi.” Hoàng Thiên nói.

“Thần Tôn tiền bối, ngã muốn hỏi một chút địa điểm dừng chân đầu tiên là ở đâu?” Đế Tuấn đầu tiên hỏi.

“Lần này tiến đến địa điểm dừng chân đầu tiên là Không Gian Đảo.

Đây là Tiên đảo đầu tiên Bản tôn chuyển đổi, diện tích Tiên đảo này to lớn không thua kém gì Thiên Đình trước kia.

Trước đây hải ngoại Tiên đảo vẫn luôn do Tam Tộc canh giữ.

Bất quá, không lâu trước đó Long Vương, Lân Tổ, Phượng Tổ ba người giải thoát phong ấn, cũng đều tự mình trở về tộc quần rồi.

Lần này tiến đến mục tiêu, không chỉ là cắm rễ Tiên đảo, đồng dạng còn muốn đi chưởng khống thế lực trên Tiên đảo, đem bọn họ chỉnh hợp.” “Vãn bối đã biết, ngã nhất định sẽ nỗ lực.” Đông Hoàng Thái Nhất hưng phấn nói.

“Đúng rồi, Bản tôn lại tiết lộ thêm một chút, sau này hải ngoại Tiên đảo sẽ dung hợp tiến vào Hồng Hoang, đối với Hồng Hoang sau này thập phần quan trọng.

Có thể chưởng khống bao nhiêu thì phải xem năng lực của các ngươi.

Chỉ cần các ngươi có thể triệt để chưởng khống, có thể làm tốt việc giáo hóa sinh linh trên đảo, thậm chí khí vận tương liên, vậy Bản tôn làm chủ, sau này đó chính là địa bàn của các ngươi.” “Tạ Thần Tôn!” Yêu Tộc chúng nhân hưng phấn hồi đáp, lúc này thật sự là vô

cùng cao hứng.

Không ngờ chẳng những có thể dừng chân, thậm chí còn có thể phân chia lãnh địa, làm cho bọn họ có chút không dám tin tưởng nha.

Hoàng Thiên tự nhiên cũng nhìn ra cố lự của bọn họ, nói: "Cũng không cần lo lắng, hải ngoại Tiên đảo là Bản tôn cùng Thiên Đạo giao dịch, chỗ tốt ngài ấy cũng cho không được, Bản tôn từ chỗ Thiên Đạo hoạch thủ, nợ nhân quả cũng chỉ có thể là Thiên Đạo nợ Bản tôn, cùng các ngươi vô quan.

Đương nhiên, hải ngoại Tiên đảo cũng là căn cơ để các ngươi sau này quật khởi, có công đức, có bổ thường, ngày sau hãy hảo hảo chỉnh đốn Tiên đảo đi." "Tê!" Yêu Tộc chúng nhân hít một hơi lãnh khí, nguyên lai là như thế, nguyên lai là Thần Tôn tiền bối cùng Thiên Đạo giao dịch.

Bọn họ đều là sinh linh Hồng Hoang, ở dưới Thiên Đạo, cho nên bọn họ có thể hoạch đắc bao nhiêu là bấy nhiêu, cùng Thiên Đạo kết nhân quả, tịnh không cùng Thần Tôn tiền bối kết nhân quả.

"Thần Tôn tiền bối, vãn bối có một vấn đề, hiện tại Yêu Tộc ta tổn thất thảm trọng, mỗi cái trên người đều có thương thế, dám hỏi Thần Tôn, tu vi của sinh linh trên Tiên đảo như thế nào?" Đế Tuấn nói.

Trước kia nghe nói hải ngoại Tiên đảo thập phần thần bí, linh khí nồng đậm, ngăn cách với thế nhân, hắn trước đây cũng rất hướng về.

Chỉ là, nghe ý tứ đây là đất riêng của Thần Tôn, nên không dám đánh chủ ý.

Cố thử, đối với hải ngoại Tiên đảo tịnh không quen thuộc, cũng không biết cao thủ trên đảo có nhiều không, đều là cao thủ cấp bậc gì.

Lời này nói xong, Hoàng Thiên thở dài một hơi, nói: "Bản tôn để

các ngươi đi giáo hóa cũng là vì duyên cớ này.

Gần trăm Tiên đảo diện tích cũng không thua kém Đông Phương đại lục, sinh linh trên đảo căn nguyên cũng không tệ.

Khả nại hà sinh ra tịnh không có áp lực, cũng bởi vì cục hạn duyên cớ, sinh linh trên đảo tu vi cao nhất cũng chỉ là Đại La tầng thứ.

Tam hoa khai hoa còn là tuyệt đỉnh cao thủ, làm cho Bản tôn cũng tức giận.

Trên đảo đại bộ phận người đều chỉ khai Địa hoa, Thiên hoa, ngay cả Đạo hoa khai cũng không có lấy một cái, quả thực bình bạch lãng phí căn cước và tài nguyên tốt như vậy." Lời này vừa ra, Bạch Trạch cùng những người khác nháy mắt bị kinh ngạc, nguyên lai là như vậy a, nguyên lai tu vi cao nhất cũng chỉ có Đại La Kim Tiên trung kỳ a, vậy chẳng phải nói, Đông Hoàng đại nhân có thể một người quét ngang tất cả?

"Ngã đẳng minh bạch khổ tâm của Thần Tôn tiền bối." Đế Tuấn nói, những cao tầng Yêu Tộc còn lại cũng tâm lĩnh thần hội gật gật đầu.

Trách không được Thần Tôn tiền bối lại không cao hứng như vậy.

So với Hồng Hoang cường giả vi tôn, tàn khốc vô cùng, sinh linh trên hải ngoại Tiên đảo căn nguyên và linh khí đều không kém nhưng lại cùng sinh linh Hồng Hoang có sự khác biệt một trời một vực.

Sinh linh Hồng Hoang hầu như đều trải qua sinh tử tranh đấu, mỗi người đều minh bạch Hồng Hoang tàn khốc, mỗi một người đều đang vì sống sót mà tranh đấu.

Nhưng sinh linh trên hải ngoại Tiên đảo lại không có trải qua sự tàn khốc của Hồng Hoang.

Bọn họ giống như đóa hoa trong nhà kính vậy, từ trước đến nay

không có cảm thụ áp lực.

Không có áp lực thì không có động lực, cho nên cho rằng thành Đại La xong là rất giỏi rồi.

Hoàng Thiên không phải là không có truyền xuống Trảm Thi và Trảm Ma tiến giai Chuẩn Thánh công pháp, thế nhưng, những thứ này đã sớm bị sinh linh trên hải ngoại Tiên đảo gác xó.

Ở trong mắt bọn họ, những thứ này đều là tầng thứ không thể nào đạt tới, Trảm Thi hoặc là Trảm Ma công pháp là khó có thể đạt được.

"Minh bạch là tốt rồi.

Tại hải ngoại Tiên đảo chung quy sẽ từ từ dung hợp tiến vào Hồng Hoang, dựa theo đạo tâm và tu vi của bọn họ, nếu không cho một chút áp lực và ma nan, Bản tôn cảm thấy đợi đến khi dung hợp với Hồng Hoang, cũng là lúc bọn họ diệt tuyệt.

Bản tôn nếu đã sáng tạo ra bọn họ, thì cũng nên cho bọn họ cơ hội sinh tồn.

Các ngươi thay thế Bản tôn, hảo hảo giáo hóa một phen, Bản tôn không quan tâm tổn thất.

Ngọc bất trác bất thành khí, thay Bản tôn hảo hảo ma luyện một phen, đồng dạng, bọn họ cũng là thuộc hạ và tộc nhân của các ngươi sau này." Nghe thấy lời này, ánh mắt của các thành viên Yêu Tộc đều sáng lên.

A, đây không chỉ là nhiệm vụ Thần Tôn chỉ phái, mà còn là thuộc hạ sau này của bọn họ, bọn hắn nhất định phải hảo hảo ma luyện một phen.

Thần Tôn tiền bối đang lót đường cho bọn họ a, bọn họ tuyệt đối không thể phụ lòng Thần Tôn tiền bối.

Lúc này thậm chí có một số cao tầng Yêu Tộc bắt đầu tính toán các loại kế hoạch rồi, ví dụ như uy hiếp, hoặc là tiên sát kê cảnh hầu, hoặc là giả trang cao nhân các loại.

“Ngã đẳng đỉnh nhiên sẽ không phụ sự gửi gắm của Thần Tôn tiền bối.” Yêu Tộc tất cả mọi người tề thanh nói.

Chương 635

"Ân, đều chuẩn bị xong chưa?" Hoàng Thiên giao đại xong, định mang bọn họ đi tới đó, thuận tiện nhìn xem Yêu Tộc nên làm cái gì.

"Thần Tôn tiền bối, ngã đã chuẩn bị xong rồi.

Văn bối tại Thái Dương Tinh lưu lại một cái phân thân chủ trì vận chuyển, tại Thái Âm Tinh, Hi Hòa cũng đã lưu lại phân thân Thường Nga, sau này do phân thân của văn bối và Thường Nga vận chuyển Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh." Sau một hồi trả lời, Hoàng Thiên gật đầu.

Yêu Tộc lần này thuộc về dọn nhà lớn, Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, Đế Tuấn Hi Hòa hai người cũng lưu lại phân thân phụ trách vận chuyển.

"Đã như vậy, vậy chúng ta đi thôi." Nói xong, Hoàng Thiên đại thủ nhất huy, mang đi gần mười vạn cao tầng Yêu Tộc, số Yêu Tộc còn lại phân biệt nằm trong Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn và Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng.

Cuộc đại thiên di Yêu Tộc, như hôm nay mang đi vẻn vẹn chưa đến một ức tộc nhân.

Từ nay về sau, Yêu Tộc tại Hồng Hoang sẽ từ từ điêu linh.

Sau khi hai đại thiết huyết Yêu Hoàng là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất rời đi, Yêu Tộc sẽ trở thành một bàn tán sa.

Cộng thêm trước đó trong Vu Yêu lượng kiếp đã chết đi quá nhiều tộc nhân, những kẻ sống sót hầu như đều là tầng lớp đáy có cũng được mà không có cũng không sao.

Yêu Tộc chân chính, tại vị tại Hồng Hoang, chỉ có thể trở thành

một cái truyền thuyết trong tương lai, chỉ có thể chờ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lần nữa quy lai, sinh linh Hồng Hoang mới có thể kiến thức bá chủ thiên địa lưu truyền trong thần thoại cổ lão.

Cái loại Yêu Tộc chân chính có thể đấu thiên đấu địa, cái loại Yêu Tộc bá chủ thiên địa không sợ sinh tử chỉ vì tranh bá.

Ngay tại thời khắc Hoàng Thiên mang theo Yêu Tộc đi hải ngoại Tiên đảo, huy hoàng và truyền thuyết của Yêu Tộc tại Hồng Hoang, trong nháy mắt này cũng triệt để chấm dứt.

Hồng Hoang sẽ nghênh đón một thời đại mới, một thời đại thuộc về Nhân Tộc quật khởi. ...

Không Gian Đảo!

Cảm thụ được đảo tự to lớn vô cùng, cao tầng Yêu Tộc phá lệ kích động, linh khí trong này thực sự quá nồng đậm rồi, sinh linh trong này cũng đông đảo.

Yêu Tộc trước kia đã biến mất thì tại nơi này có thể nhìn thấy thành từng đàn từng đàn, Yêu Tộc cũng không thể không cảm thán công lao của Thần Tôn tiền bối.

Vì sao Thần Tôn tiền bối lại cường đại như vậy, vì sao Thiên Đạo lại đối với ngài ấy khách khí hữu gia công đức nha.

Trong này có nhiều tộc quần như vậy, còn có những tộc quần đã triệt để diệt tuyệt tại Hồng Hoang, cộng thêm những tộc quần thậm chí chưa từng xuất hiện tại Hồng Hoang, những thứ này đều là do Thần Tôn tiền bối sáng tạo.

“Thấy rồi chứ, trong này phồn vinh hưng thịnh, tộc quần trong này cũng vượt qua cái gọi là vạn tộc, có thể coi nơi này thành thời đại Hồng Hoang hoang cổ vạn tộc tịnh lập.” Hoàng Thiên cũng có chút tiểu kiêu ngạo nói.

Đích xác là như vậy, hải ngoại gần trăm Tiên đảo đều như vậy, tộc quần Hồng Hoang đã diệt tuyệt thì trong này có, tộc quần Hồng Hoang không có thì trong này cũng có, giống như thời kỳ Hồng Hoang hoang cổ vạn tộc đản sinh vậy.

Hồng Hoang trải qua vô số thiên địa lượng kiếp xong, vạn tộc còn lại cũng sẽ không quá trăm tộc mà thôi, nhưng ở nơi này, xác thực đã vượt qua vạn tộc từng tồn tại.

Lúc này, Yêu Tộc cũng rốt cuộc minh bạch, vì sao Thần Tôn tiền bối nói Yêu Tộc không đáng kể, Yêu Tộc thật sự là không đáng kể nha.

Tiên đảo giống như vậy có gần một trăm cái, vậy chẳng phải nói sinh linh phồn vinh như vậy cũng có vô số, giống như đám lạc phách hộ Yêu Tộc bọn họ, lấy cái gì có thể cùng Thần Tôn tiền bối trao đổi?

Chỉ có thể là Thần Tôn tiền bối ân tứ, đồng dạng cũng là Hoàng Thiên tạm thời đem nơi này giao cho Yêu Tộc quản lý, sau này mới dung hợp tiến vào thế giới Hồng Hoang.

Bất quá Thần Tôn tiền bối đã nói rồi, chỉ cần bọn họ làm tốt, Thần Tôn tiền bối sẽ làm chủ đem phiến lãnh địa này ban cho bọn họ.

Cho nên bọn họ muốn nỗ lực, nhiệm vụ là giáo hóa, chỉ dẫn, ma luyện, để cho tất cả sau này khi dung hợp tiến vào Hồng Hoang thì có năng lực sống sót.

Cao tầng Yêu Tộc, đặc biệt là ngũ đại Yêu Vương, liếc mắt quét qua Tiên đảo liền phát hiện trên Không Gian Đảo tọa lạc sáu cái Đại La cao thủ.

Sáu cái Đại La cao thủ này cũng bị dò xét một phen. ...

"Thần Tôn tiền bối, những người này..." Giờ khắc này, Đông Hoàng Thái Nhất cũng nhịn không được, Đại La Kim Tiên cao thủ

trong này là cái đức hạnh gì vậy?

Mỗi một cái đều có cung điện cực lớn, người hầu và thuộc hạ quả thực nhiều đến dọa người, một cái đơn độc thôi mà kẻ hầu hạ đã có mấy vạn, đây là tu cái đạo gì a?

Đại La Kim Tiên trong mắt cao thủ Hồng Hoang bất quá chỉ là sâu kiến mà thôi, nhưng ở chỗ này so với cái Yêu Hoàng như hắn còn khí phái hơn. ...

Căn nguyên của từng người bọn hắn thật tâm không tệ, nhưng cảnh giới và đạo tâm thực sự quá kém, loại Đại La này, đừng nói là hắn, cho dù là thủ hạ Đại La Kim Tiên sơ kỳ đại yêu của hắn cũng có thể nhẹ nhàng diệt bọn chúng.

Hoàng Thiên lúc này cũng có chút im lặng, hắn phi thường bận rộn, đan đan chỉ bố cục Hồng Hoang thôi đã tuyệt đối đủ bận rồi.

Trước kia thật sự không có thời gian hảo hảo điều giáo sinh linh trong gần trăm Tiên đảo, cho dù có Tam Tộc canh giữ tại đây, cũng là ẩn tàng canh giữ, không tham dự, cũng không hiển hiện trước mặt sinh linh Tiên đảo.

Sinh linh trên Tiên đảo sau khi đản sinh, đều sẽ đi đến trung tâm đảo, nơi có cự đại Đạo Bi, để học tập hạo hãn công pháp và kinh điển do Hoàng Thiên lưu lại.

Có thể nói sinh linh trên đảo vô ưu vô lự hoàn toàn không biết Đạo Bi vì sao lại tồn tại, hoàn toàn mặc kệ.

Bọn họ xưng hô Đạo Bi là Thần Bia, cảm thấy là thần tiên lưu lại, thần tiên cấp xử lý.

Công pháp và cảnh giới, Hoàng Thiên cũng an bài theo cảnh giới Hồng Hoang: Thiên Tiên, Kim Tiên, Huyền Tiên...

Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh cảnh giới,

những cái này đều giống nhau.

Đồng dạng sinh linh trong đảo cũng phân chia cảnh giới như vậy, tiếc nuối là, phàm là sau khi tiến giai Thái Ất Kim Tiên bất tử bất diệt, sinh linh trong đảo bởi vì không có thiên địa lượng kiếp khảo nghiệm các loại, cũng từ từ lười biếng.

Cục hạn và không có quan hệ uy hiếp, cục hạn nhãn giới, khiến bọn họ không hiểu Thái Ất Kim Tiên là sâu kiến, phản chính tại trong đảo Thái Ất Kim Tiên đã là một phương cao thủ, Kim Tiên đã là cao thủ rồi.

Không có thiên địa lượng kiếp uy hiếp, căn bản không cần lo lắng sẽ vẫn lạc, tóm lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, nơi này xác thực thập phần tường hòa, nhưng nơi này cũng xác thực thập phần yếu ớt.

Nhìn ra Thần Tôn tiền bối cũng có chút phiền não, Bạch Trạch trực tiếp mở miệng nói: "Thần Tôn tiền bối, tịnh không phải lỗi của ngài, ngài trước kia cũng là vì Hồng Hoang, cho nên mới sáng tạo ra Tiên đảo.

Là bởi vì ngài nhân từ, mới cho bọn họ cơ hội tu luyện, thậm chí đản sinh, chỉ là do cục hạn duyên cớ, bọn họ không thể cảm ngộ ra sự nhân từ của ngài mà thôi...

Lại thêm Thần Tôn tiền bối ngài cần chưởng khống Hồng Hoang, đối với sự tiến hóa của Hồng Hoang tận tâm tận lực, vì Thần Đạo chúng ta xương long cũng tận tâm tận lực, đối với ngài tự nhiên sẽ xem nhẹ sinh linh trong này, tịnh không phải lỗi của ngài, cơ duyên là như thế, cũng do sinh linh trong này không biết trân trọng duyên cớ." "Ha ha ha, ngươi nói đúng." Hoàng Thiên cười nói, Bạch Trạch nói không sai, hắn khả năng phi thường bận rộn, làm gì có thời gian đi quan tâm cái này.

Nếu không phải lần này an bài Yêu Tộc, Hoàng Thiên thật sự

không nhớ tới đâu, cho nên thật sự không phải lỗi của hắn.

Thần Đạo đệ tử dưới trướng Hoàng Thiên thật sự không có một ai giống như Bạch Trạch, loại hành vi nịnh nọt này, nịnh đến quang minh chính đại như vậy.

Chương 636

Phản chính Hoàng Thiên thật sự không có ngộ ra, nhân thử có chút cao hứng.

"Ân, Bạch Trạch, ngươi nói không sai, Bản tôn khả năng phi thường bận rộn, đích xác không có để ý, dẫn đến bọn hắn giờ khắc này dạng bất tư tiến thủ như vậy." Hoàng Thiên nói.

Nhìn một màn này, cao tầng Yêu Tộc cũng phi thường chấn hám, nguyên lai Thần Tôn tiền bối thích khẩu vị này nha.

Nhưng mà, cẩn thận ngẫm lại, bọn hắn chỉ có cung kính Thần Tôn, cung kính cũng là loại chân thực cung kính, đâu có giống Bạch Trạch nịnh nọt như vậy, thật sự không có.

Đương nhiên, sở dĩ bọn hắn không làm như vậy, bởi vì cảm thấy người càng cường đại, cảnh giới càng cao, thường thường càng nhìn đạm, càng không để ý, thậm chí có khả năng sẽ phản cảm loại nịnh nọt này.

Nhưng bọn hắn hoàn toàn không biết, Thần Đạo mà Hoàng Thiên tu hành, khả giả bất cự, cái gì cũng có thể, tùy tâm là được.

Hiện tại hắn cũng bắt đầu tu tâm Thần Đạo, cũng bắt đầu từ từ bị Thần Đạo ảnh hưởng, có một số việc cũng nhìn thoáng hơn.

Nhìn thoáng hơn xong, cũng phát hiện cả người đều thư thích, cảm giác cả người trên thân đều nhẹ nhõm một đoạn.

Hắn cũng hiểu, tại thời cơ vừa vặn, địa điểm vừa vặn, gặp Bạch Trạch vừa vặn cung duy như vậy, Hoàng Thiên cảm giác cũng phi thường mới mẻ, đạo tâm và cảnh giới đều có chút đề thăng.

"Bạch Trạch, Bản tôn quan sát ngươi là Chuẩn Thánh trung kỳ

viên mãn, tất hẳn là bị tiến giai Chuẩn Thánh hậu kỳ vây khốn, đúng hay không?" Hoàng Thiên nói.

Nghe thấy lời này, Bạch Trạch cũng thập phần kích động a!

"Đây là Bản tôn luyện chế Thập Chuyển Kim Đan, nãi là kim đan cảm ngộ cảnh giới, không có tác dụng phụ, phục hạ kim đan này, tất đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ có sáu phần nắm chắc, ban cho ngươi." Hoàng Thiên đại thủ nhất huy, một khỏa kim sắc đan dược bay vào tay Bạch Trạch, dược hương nồng đậm, cùng với Thần Đạo pháp tắc độc đáo, làm cho người ta liếc mắt liền biết bất phàm.

Phải biết rằng đây tịnh không phải loại Thập Chuyển Kim Đan mà Hoàng Thiên ban cho Hạo Thiên, khỏa Thập Chuyển Kim Đan này chính là không có bất kỳ hậu tác dụng gì.

"Cô lỗ." Bạch Trạch cũng kích động, nịnh nọt nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thu hoạch lớn như thế, cũng thực sự quá đáng giá đi.

Thơm, thật thơm, nịnh nọt, thật sự thơm!

Chỉ còn lại tứ đại Yêu Vương cũng dược dược dục thí, nhìn bọn họ cũng sẽ nịnh nọt nha.

Bất quá bọn hắn tịnh không biết Hoàng Thiên chỉ châm đối với người thứ nhất, người thứ hai, người thứ ba thì không dùng được.

"Bạch Trạch cảm tạ Thần Tôn tiền bối ân tứ, tạ Thần Tôn tiền bối!" Bạch Trạch kích động cảm tạ Hoàng Thiên, đây chính là cơ duyên lớn nhất để đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ a!

"Khụ khụ." Hoàng Thiên khẽ ho một tiếng, cũng làm cho đám đệ tử Yêu Tộc đang đắm chìm trong hâm mộ thanh tỉnh lại.

"Các ngươi cũng biết tiền nhân hậu quả, cho nên, cần phải hảo hảo ma luyện một phen.

Ngoài ra, đây là bản đồ gần trăm Tiên đảo, nếu không có cái này sẽ bị lạc lối trong Hắc Hải vô tận.

Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên tùy ý đạp nhập Hắc Hải, cho dù là Chuẩn Thánh cảnh giới, cũng có khả năng vẫn lạc trong Hắc Hải." Nghe Thần Tôn nói lời này, mọi người cũng đều toát mồ hôi lạnh, ngay cả Chuẩn Thánh cảnh giới đều có khả năng vẫn lạc, Hắc Hải tự nhiên phải nghiêm túc đối đãi.

Chuẩn Thánh đều có khả năng một cái không cẩn thận liền xong đời, càng đừng nhắc tới Đại La Kim Tiên, có thể thấy được Hắc Hải khủng bố.

"Đúng rồi, có gần một trăm Tiên đảo cách nhau rất xa, muốn từng cái đi trấn áp giáo hóa cần thời gian rất dài, các ngươi cần phải nỗ lực." Lúc này giờ khắc này, mọi người cũng từ trong chấn kinh tỉnh lại, từng người tề thanh hồi đáp: "Ngã đã biết, Thần Tôn tiền bối!" Sau đó, Hoàng Thiên đem bản đồ đánh dấu gần trăm Tiên đảo giao cho Đế Tuấn, rồi nói: "Đi, Bản tôn đích thân mang các ngươi đi trung tâm băng sơn của Không Gian Đảo, nơi đó có một tồn tại các ngươi cần phải biết." ...

"Băng Ma?" Chỉ thấy chúng nhân đi đến trước một ngọn băng sơn cực lớn, Hoàng Thiên triệu hoán một tiếng, cả ngọn băng sơn đều bắt đầu run rẩy.

Một cỗ uy áp hủy thiên diệt địa bắt đầu tịch quyển, nếu không phải Hoàng Thiên cách tuyệt uy áp, e rằng sinh linh trên cả Không Gian Đảo sẽ bị uy áp chấn chết một nửa.

"Oanh long long." "Thần Tôn tiền bối!" Lúc này chỉ thấy một người khổng lồ bằng băng xuất hiện, cao tầng Yêu Tộc vì thế cũng một trận kinh ngạc, thực lực của Băng Sơn Cự Nhân quá mạnh, bọn hắn chỉ từng cảm thụ được trên người Thánh Nhân.

Chẳng lẽ Băng Sơn Cự Nhân trước mắt, cũng là thực lực cấp bậc Thánh Nhân?

Bất quá cho dù không phải thực lực cấp bậc Thánh Nhân, thì ít nhất cũng giống như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, là Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới.

"Đây là Băng Ma, trước kia nãi là linh của U Minh Bắc Hải, tu vi nãi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tầng thứ, cũng chính là Thánh Nhân cảnh giới, nãi là Hỗn Độn Ma Thần căn nguyên." Hoàng Thiên giới thiệu Băng Ma.

Sau đó lại đối với Băng Ma nói: "Đây là Yêu Tộc, sau này sẽ quản lý thế lực toàn bộ hải ngoại Tiên đảo, các ngươi tương hỗ nhận thức, chớ để nảy sinh xung đột." Thoại âm vừa dứt, hai bên đều gật đầu.

Sau đó Hoàng Thiên tiếp tục nói: "Trước kia Băng Ma vẫn luôn ngủ say tu luyện, phi Không Gian Đảo hủy diệt thì không xuất hiện, sau này cũng như thế.

Đế Tuấn có thể lấy Không Gian Đảo làm đại bản doanh, chỉ cần không hủy diệt Không Gian Đảo, Băng Ma sẽ không quản.

Lần này giới thiệu cho các ngươi, chớ để sau này thành đối thủ." "Ân!" Băng Ma và Yêu Tộc trong lòng đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất bọn người tưởng rằng Băng Ma cũng muốn tham dự đây.

Nếu có cao thủ như vậy tham dự, thì làm gì còn chuyện của Yêu Tộc?

Hạnh hảo tồn tại cường hãn như vậy vẫn luôn ngủ say, vẫn luôn tu luyện, như vậy cũng tốt.

Đồng dạng Băng Ma cũng thở phào một hơi, hắn cũng không

muốn tìm phiền toái.

Dùng tu vi của hắn có thể cảm ứng được tu vi của đám người trước mắt.

Những người này đều là tồn tại không dễ chọc, đặc biệt là bốn người đứng ở phía trước nhất, hai cái Chuẩn Thánh đỉnh phong, hai cái Chuẩn Thánh hậu kỳ, những người còn lại đều là Chuẩn Thánh trung kỳ hoặc là Chuẩn Thánh sơ kỳ, còn có không ít Đại La.

Đây chính là một đám tồn tại cường hãn nha, cho dù hắn có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không có khả năng đồng thời chống đỡ được nhiều người như vậy.

Hắn cũng tịnh không muốn tìm phiền toái, ngủ tỉnh rồi, tiếp tục ngủ vẫn tương đối tốt hơn.

Ở nơi này thực sự quá tự tại, không có Thiên Đạo ước thúc và trói buộc, vậy làm gì không ngủ chứ.

"Được rồi, Băng Ma trở về đi." "Dạ, Thần Tôn tiền bối." Thoại âm vừa dứt, Băng Ma toàn tức rời đi, băng sơn cũng lần nữa run rẩy, Băng Ma trở về tiếp tục tu luyện.

Yêu Tộc nhìn thấy cũng chấn hám không thôi, thật sự từ trước đến nay không biết rõ ràng Thần Tôn tiền bối có bao nhiêu lá bài tẩy, như hôm nay nhìn thấy cũng chỉ bất quá là một góc của tảng băng trôi.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều là thuộc hạ, nội tình của Thần Tôn tiền bối khủng bố biết bao a?

Bất quá Đế Tuấn tịnh không biết, đợi đến khi hắn triệt để tiêu hóa Thần Đạo pháp tắc, hiểu rõ tất cả lịch sử Thần Đạo xong, mới biết mình chỉ bất quá là ếch ngồi đáy giếng.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì lại như thế nào?

Hoàng Thiên phụ thân là Thần Tôn cảnh giới, một chân bước vào Tổ Thần cảnh giới, thuộc hạ của hắn là Thần Đế cảnh giới, một cái nho nhỏ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ở trong mắt hắn thật sự không tính là gì.

Sau đó, Hoàng Thiên dẫn Yêu Tộc đến cung điện của một cao thủ Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đây là tồn tại có tu vi cao nhất Không Gian Đảo.

Chương 637

Đồng dạng cũng là sinh linh đản sinh đầu tiên của Không Gian Đảo, căn nguyên cũng thập phần không tệ, vừa đản sinh đã có Kim Tiên bất diệt tầng thứ.

Bất quá, sau đó cũng từ từ sa đọa, sau khi trở thành đệ nhất cao thủ, thậm chí là đệ nhất cao thủ toàn bộ hải ngoại Tiên đảo, hắn cảm giác cả đời Chuẩn Thánh vô vọng, cũng cảm thấy đó là cảnh giới không có khả năng đạt tới, cho nên cũng bắt đầu hưởng lạc.

Không Gian Đảo tổng cộng có sáu cái Đại La Kim Tiên, trong đó hai cái đều là đệ tử của hắn, một môn chỉnh chỉnh chiếm cứ ba cái Đại La.

Hai cái đệ tử đều là Đại La sơ kỳ cảnh giới, có một cái cũng sắp đạt trung kỳ cảnh giới rồi.

Còn lại ba cái Đại La, đều là cao thủ quật khởi những năm gần đây, hai cái phân biệt là Đại La sơ kỳ, có một cái là Đại La trung kỳ tồn tại.

Toàn bộ hải ngoại gần trăm Tiên đảo, bởi vì Không Gian Đảo được sáng tạo ra đầu tiên, cho nên cao thủ trên Không Gian Đảo cũng là nhiều nhất, thực lực cũng mạnh nhất.

Các đảo khác nhiều nhất cũng chỉ có ba bốn cái Đại La cao thủ, Không Gian Đảo so ra là nhiều nhất, sinh linh bên trong cũng phồn vinh nhất, linh khí cũng đồng dạng phồn vinh nhất, diện tích cũng lớn nhất.

Đệ nhất cao thủ trên Không Gian Đảo có danh hào, kẻ này tại Không Gian Đảo tồn tại giống như Hoàng Thiên vậy, đều uy áp mấy thời đại.

Bởi vậy, sinh linh hiện tại đều xưng hô hắn là Không Gian Lão Tổ, trừ cái này ra tất cả Thần Vương, Thần Đế, Thánh Vương các loại xưng hào, hắn đều sở hữu.

Bất quá kẻ này thích nhất là cái xưng hào Không Gian Lão Tổ, hai cái đệ tử cũng là Đại La tầng thứ, cộng thêm sở hữu Đạo Bi, xác thực là đệ nhất nhân vô khả tranh nghị của Không Gian Đảo.

Toàn bộ Không Gian Đảo, có một nửa diện tích đều là địa bàn của hắn, một phần tư địa bàn là của hai đệ tử, địa bàn còn dư lại mới là của ba cái Đại La cao thủ khác.

Trên Không Gian Đảo không biết bao nhiêu năm...

Hôm nay, Không Gian Lão Tổ mừng thọ, bởi vì sống quá tiêu sái, quá dài lâu, hắn đều không biết mình sống được bao nhiêu năm rồi.

Hai cái đệ tử để biểu thị tôn kính, cấp Không Gian Lão Tổ tại vô tận tuế nguyệt trước định ra một cái ngày mừng thọ, ngày này, chính là ngày cuồng hoan của cả Không Gian Đảo.

Không Gian Lão Tổ sẽ uy áp Không Gian Đảo, nếu tâm tình tốt thì sẽ thu đệ tử tiến vào đạo, có thể thấy cuộc sống nhỏ của hắn có bao nhiêu tiêu sái.

Ba cái Đại La còn lại tại ngày này cũng thập phần khó chịu, bởi vì mỗi một lần Không Gian Lão Tổ mừng thọ, đều phải hiến lễ ra một nửa tài nguyên tích lũy.

Bất quá hạnh hảo Không Gian Lão Tổ rất lâu mới mừng thọ một lần, nếu không thật sự gánh vác không nổi.

Cũng không dám không giao, Không Gian Lão Tổ vì sao lại sống lâu như vậy?

Bởi vì theo ghi chép, Không Gian Đảo vốn có tám cái Đại La, từng có hai cái không nghe lời Không Gian Lão Tổ, nháy mắt bị đánh chết.

Cho nên trong mắt sinh linh toàn bộ Không Gian Đảo, chí cao vô thượng Đại La cao thủ đều bị đánh chết, có thể thấy được thần uy của Không Gian Lão Tổ, cho nên cũng không ai dám đắc tội nữa.

Không Gian Lão Tổ chưởng khống Đạo Bi, cùng với một số tiên thiên linh vật đản sinh trên Không Gian Đảo, thậm chí linh bảo, có linh bảo và linh vật gia trì, Không Gian Lão Tổ càng thêm cường đại.

Trên Không Gian Đảo duy nhất một thanh Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Thần Kiếm bị chưởng khống, thanh kiếm này cũng bị Không Gian Lão Tổ chưởng khống.

Tiên thiên linh vật trên đảo thì có, nhưng linh bảo lại thật sự không nhiều, chỉ có hai ba cái, trừ Thiên Thần Kiếm ra, hai cái pháp bảo còn lại ai cũng hàng phục không được, cho dù là Không Gian Lão Tổ cũng không được.

Cho nên, toàn bộ Tiên Thiên Linh Bảo tồn tại trên Không Gian Đảo, cũng chỉ có một mình Không Gian Lão Tổ sở hữu mà thôi.

"Sư tôn, chúc ngài thọ dữ thiên tề!" "Chúc Không Gian Lão Tổ thọ dữ thiên tề!" Tại một chỗ đại điện, ngồi trong đại điện chỉ có Thái Ất tầng thứ mới có thể nhập tịch, trong cung điện này có tiếp cận năm mươi ba cái Thái Ất Kim Tiên sinh linh, có sáu cái Đại La cao thủ, là tổng hòa tất cả cao thủ trên Không Gian Đảo.

"Ha ha ha, miễn lễ!" Nhìn cao thủ trước mắt, Không Gian Lão Tổ cũng một trận cười to, thật tịch mịch a, tu vi quá cao, ngay cả một đối thủ cũng không có.

Thời Không Đảo ngoại vi có một tầng khí lưu ô hắc, Không Gian Lão Tổ biết chỉ cần dám tiến vào khẳng định sẽ nháy mắt hóa thành tro bụi, cho nên hắn cũng ra không được, chỉ có thể xưng bá tại Không Gian Đảo.

Cũng dẫn đến có chút tịch mịch, quá lợi hại, không có một đối thủ, cho nên cũng có chút tịch mịch.

Duy có ngày mừng thọ này mới có thể để hắn cao hứng một phen, bình thường đều có chút vô liêu.

"Lão Tổ, đây là tộc ta hiến thượng lễ vật, hy vọng Lão Tổ ngài có thể để tộc nhân của ta tham ngộ Đạo Bi!" "Lão Tổ, đây là hiến lễ của tộc ta, cũng hy vọng có thể tham ngộ Đạo Bi..." "Lão Tổ, đây là lễ vật của tộc ta, thỉnh Lão Tổ thay tộc ta chủ trì công đạo a, Loan Điểu tộc kia thực sự khinh người quá đáng." "Lão Tổ..." Trong một thời gian ngắn, mức độ phong hậu của hiến lễ khiến cho sinh linh trong đảo xem đến nhiệt huyết sôi trào, quả thực quá phong phú.

Cho dù là Yêu Tộc đang đứng quan khán một bên cũng có chút đỏ mắt, lại nhìn đám người này quả thực là bại gia tử a.

Những thứ này đều là thiên tài địa bảo phi thường khó tìm, nhìn qua cứ như đồ vật không đáng tiền vậy.

Kỳ thực Không Gian Đảo bởi vì linh khí sung túc, đích xác có rất nhiều thiên tài địa bảo, nại hà đám sinh linh trong đảo không biết dùng a.

Không biết luyện đan, càng thêm không biết luyện khí, đồng dạng trận pháp cũng thập phần phổ thông, cho nên những thứ này ở trong tay bọn họ xác thực có chút lãng phí.

Không Gian Đảo lớn như vậy, có một chút tài nguyên là đương nhiên, đích xác như thời đại Hồng Hoang hoang cổ, linh khí thập phần nồng đậm, tài nguyên cũng thập phần phong phú, khả nại hà sinh linh tu vi lại thập phần kém nha.

Lúc này Không Gian Lão Tổ cũng lên tiếng: "Được rồi, có chuyện gì đợi yến hội kết thúc sau đó hãy nói, xem ở tâm ý của các ngươi,

Lão Tổ sẽ bảo trì công bình công chính." "Ngã đẳng tạ Lão Tổ!" Chúng nhân tuy rằng ngoài miệng cảm tạ, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy, tính cách cái lão già này bọn hắn quả thực quá rõ ràng, gia hỏa này xem ra lại muốn tham ô rồi, ai, đáng thương cho tộc quần của ta nha.

Khi chúng nhân đang đau lòng vì lễ vật hiến thượng, dị biến lại đột nhiên nảy sinh, chỉ bất quá chúng nhân chưa kịp phản ứng mà thôi.

Ngay tại lúc này, chỉ nghe thấy "Oanh" một tiếng, sau đó một trận khói trắng bốc lên, Không Gian Lão Tổ và những người khác hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi khói trắng tan đi, chúng nhân mới thấy đại môn vốn phú lệ đường hoàng đã bị nổ tung, sau đó một nhóm mười mấy người đi vào.

Mười mấy người này nhìn qua người nào cũng bất phàm, trên người đều có một loại uy áp và khí chất khó nói nên lời, cho dù là Không Gian Lão Tổ cũng vì đó mà chấn hám.

Bất quá Không Gian Lão Tổ quả nhiên không hổ là kẻ ngu xuẩn mà Hoàng Thiên nói, nhìn thấy một màn này, đại ngôn bất tàm cho rằng đám người này chỉ bất quá là một đám tiểu bối nhìn không thấu, có thần bí linh vật bàng thân.

"Đại đảm, là ai?

Thấy Lão Tổ không quỳ, chẳng lẽ muốn bị diệt tộc sao?" Đại đệ tử của Không Gian Lão Tổ cũng thập phần thông minh, nháy mắt minh bạch cơ hội biểu hiện đến rồi.

"Ha ha ha, Đồ Tang mạn!" Không Gian Lão Tổ nói.

"Vâng, sư phụ!" Không Gian Lão Tổ đại đệ tử Đồ Tang nói.

"Tốt a, thật sự gan to bằng trời, Bản Lão Tổ tịch mịch quá lâu rồi,

cũng vô địch quá lâu rồi, đã nhiều năm không có xuất hiện sự tình khiến Bản Lão Tổ ý ngoại.

Mấy cái tiểu bối các ngươi gan lớn lắm, dám ỷ vào linh vật để Bản Lão Tổ nhìn không thấu tu vi, tốt, tốt!" Không Gian Lão Tổ cười nói.

"Hừ, đám người các ngươi, mau chóng ngoan ngoãn quỳ xuống cho Lão Tổ, tam bái cửu khấu sau đó hiến thượng linh vật, sư tôn ta đỉnh đa chỉ sẽ trấn áp trăm vạn năm thôi.

Nếu không mà nói, vậy đừng trách sư tôn ta ra tay độc ác, hoặc là đem các ngươi khu trục vào hắc ám không gian, để các ngươi hồn phi phách tán." Đồ Tang hưng phấn nói.

Nhìn một màn trước mắt, cao thủ trong đảo tại tràng cũng kích động, đã lâu không thấy có người dám khiêu khích Không Gian Lão Tổ, bất quá hiện tại lại thấy được, hy vọng đám người này có thể thành công, có thể lật đổ cái lão gia hỏa này thống trị.

Chương 638

"Thần Tôn tiền bối..." Đế Tuấn giờ khắc này cũng có chút kinh ngạc, cũng không khỏi nhìn về phía Hoàng Thiên.

Lần đầu tiên thấy có loại Đại La cao thủ như vậy, nếu đặt tại Hồng Hoang mà nói, kẻ này tuyệt đối không có khả năng nhìn thấy mặt trời ngày mai.

"Haizz..." Hoàng Thiên cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Các ngươi cũng thấy đấy, loại liệt hóa này trên toàn bộ hải ngoại gần trăm Tiên đảo đều có, sau này các ngươi phải nỗ lực." "Thần Tôn tiền bối, vãn bối định nhiên bất phụ Thần Tôn ý chỉ." Đế Tuấn cung kính nói.

Hai người hành vi như thế, vô thị Không Gian Lão Tổ cùng chúng nhân tại tọa, cũng triệt để làm cho bọn họ mắt tròn mắt dẹt, thật là vô tri giả vô úy a!

Xong đời rồi, mười mấy người này tuyệt đối chết chắc rồi...

"Ha ha ha, tốt, thật sự tốt a, lại dám vô thị Bản Lão Tổ, xem ra các ngươi thật sự đang tìm chết!" Không Gian Lão Tổ giờ khắc này cũng phát nộ, bao nhiêu năm không có phẫn nộ rồi, hôm nay nhất định phải dẫm chết mấy tên hỗn đản này!

"A!" Không Gian Lão Tổ vừa chuẩn bị ra tay, lại đột nhiên phát hiện thân thể không chịu khống chế, chỉ lưu lại một tiếng thảm khiếu.

Một màn trước mắt, đốn thời làm cho chúng nhân choáng váng.

Chỉ thấy trong tay Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện một con chó hai đầu bốn sừng (Tứ Dương Song Đầu Khuyển), chính là bản thể của Không Gian Lão Tổ.

"Hừ, hỗn trướng, không biết sống chết, gan to bằng trời!" Đông

Hoàng Thái Nhất bóp cổ Tứ Dương Song Đầu Khuyển nói.

"Ô...

Gâu...

Gâu gâu gâu..." Bản thể hiển hiện, cộng thêm Đông Hoàng Thái Nhất đem tu vi pháp lực toàn bộ đều phong ấn, Không Gian Lão Tổ một câu tiếng người cũng nói không ra, chỉ có thể sủa gâu gâu.

"..." Tại tràng tất cả sinh linh không nghi ngờ gì đều choáng váng, chỉ trong nháy mắt thời gian, Không Gian Lão Tổ mắt thấy sắp đại triển thần uy lại bị người ta bóp cổ, hiển lộ ra bản thể miểu tiểu, Tứ Dương Song Đầu Khuyển?

Bất quá, đây tịnh không phải điều làm cho bọn họ chấn kinh nhất, một màn tiếp theo mới chân chính làm cho bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy Lôi Thần đại thủ nhất huy, một sợi dây xích pháp tắc xuất hiện, sau đó trực tiếp đi đến bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất, hoàn mỹ tròng vào đầu Tứ Dương Song Đầu Khuyển.

"Ha ha ha, Thái Nhất, gia hỏa này thực sự quá bạch si, sau này có thể hảo hảo giáo dục giáo dục nha." Lôi Thần nói.

"Ha ha ha, tự nhiên!" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Chúng nhân không dám tin, Không Gian Lão Tổ sất trá phong vân, tại một khắc này đã thành sủng vật của Đông Hoàng Thái Nhất, bị một sợi dây xích do pháp tắc ngưng tụ xuyên qua, hoàn toàn không thể giãy dụa.

"Gâu gâu gâu..." Trong đại điện vang lên một trận tiếng chó sủa kinh hoảng và cầu xin tha thứ, nhưng tiếng chó sủa không quan trọng nữa, ai sẽ để ý tiếng chó sủa chứ?

Lúc này, uy áp của Đế Tuấn cũng nháy mắt phóng khai!

"Oanh!" Sở hữu sinh linh trong đảo, cũng nháy mắt mồ hôi lạnh chảy ròng quỳ rạp xuống, chỉ cảm giác trong cơ thể có một loại thần phục tự nhiên sinh ra từ sâu trong bản nguyên, hoàn toàn không dám có bất kỳ phản kháng nào.

"Bản hoàng nãi là Đế Tuấn Yêu Hoàng, Yêu Hoàng sau này của các ngươi, sau này các ngươi đều là thuộc hạ của Bản hoàng.

Bản hoàng đến từ thiên ngoại, tu vi là thứ mà đám người các ngươi cho rằng không thể tồn tại - Chuẩn Thánh Đỉnh Phong, Tam Thi Hợp Nhất tồn tại!" Tiếng chiêu cáo của Đế Tuấn, toàn bộ Không Gian Đảo sau khi nghe được đều nháy mắt quỳ xuống, loại uy áp này thực sự quá đáng sợ, chỉ cảm giác linh hồn sâu bên trong có một loại bản nguyên run rẩy.

Tam Túc Kim Ô, thiên sinh vạn yêu chi hoàng!

Hoàng Thiên cho dù có thể cách tuyệt ma trảo như La Hầu, nhưng cũng không nhất định có thể cách tuyệt một loại uy áp của Thiên Định Đệ Nhất Yêu Hoàng đối với các loại yêu thú.

Ví dụ như hắn thiên sinh đối với Thần Đạo đệ tử có một loại uy áp đặc thù, cũng giống như uy áp của Đế Tuấn Đông Hoàng đối với Yêu Tộc.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, do mắt của Bàn Cổ đại thần sinh ra, tuyệt không phải loại yêu loại tạp thất tạp bát có thể kháng hành.

Phải biết rằng Hồng Hoang vạn yêu đều thần phục dưới chân Đế Tuấn, càng huống chi là sinh linh trên Không Gian Đảo này.

"Bản hoàng nãi là Đông Hoàng Thái Nhất, sau này nãi là Yêu Tộc Chiến Thần, sau này các ngươi đồng dạng cũng là thuộc hạ của Bản

hoàng.

Bản hoàng nãi là đệ của Đế Tuấn, đồng dạng đến từ thiên ngoại, tu vi đồng dạng là thứ các ngươi cho rằng không thể đạt tới - Chuẩn Thánh Đỉnh Phong!" "Ngô Lôi Thần nãi là Yêu Tộc chi Yêu Thần, sau này nãi là Yêu Thần của các ngươi, đồng dạng có thể chưởng quản các ngươi.

Ngô nãi là chí giao hảo hữu của Đế Tuấn Đông Hoàng, cùng đến từ thiên ngoại, tu vi nãi là bất khả nhận vi chi Chuẩn Thánh Hậu Kỳ!" "Bản hoàng nãi là Phục Hy, sau này nãi là Hy Hoàng, đồng dạng có thể chỉ huy các ngươi.

Ngô nãi là hảo hữu của Đế Tuấn Đông Hoàng Lôi Thần, cùng đến từ thiên ngoại, tu vi bất khả nhận vi chi Chuẩn Thánh Hậu Kỳ!" "Tại hạ nãi là Bạch Trạch, nãi là một trong Yêu Tộc Lục Đại Yêu Vương, phụng mệnh các vị Yêu Hoàng Yêu Thần đại nhân, cùng đến từ thiên ngoại, tu vi bất khả nhận vi chi Chuẩn Thánh Trung Kỳ." "Tại hạ Kế Mông, nãi... phụng... cùng... tu vi bất khả nhận vi chi Chuẩn Thánh Trung Kỳ." Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần bọn người, cùng với Đại Yêu Vương, giờ khắc này toàn bộ phóng xuất khí thế, nháy mắt toàn bộ người trên Không Gian Đảo đều bị áp bách nằm rạp trên mặt đất.

Hoàng Thiên thấy thế cũng biết, tiếp tục xem tiếp cũng không cần thiết nữa, hết thảy giao cho Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất là được rồi.

Mấy người bọn họ cùng nhau nâng đỡ, chưởng khống Yêu Tộc nhiều năm như vậy, cộng thêm Lục Đại Yêu Vương, việc chưởng khống gần trăm Tiên đảo chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đi thôi, cho nên Hoàng Thiên tại lúc Đế Tuấn Lôi Thần bọn người triển hiện uy áp thì rời đi.

Sau đó, sau khi Hoàng Thiên rời đi, tân kỷ nguyên của Không Gian Đảo cũng đến.

Cái gọi là Không Gian Lão Tổ vô địch từng trấn áp vô số năm kia, đã trở thành con chó của Đông Hoàng Thái Nhất, bị xích tại cửa nhà cũ của Không Gian Lão Tổ để trông nhà.

Một màn này khiến mỗi sinh linh trong đảo nhìn thấy từng là Không Gian Lão Tổ trong lòng đều đảm hàn, hà đẳng khủng bố a, Không Gian Lão Tổ từng trấn áp bọn họ vô số năm giờ lại thành chó giữ cửa.

Đương nhiên, bọn họ cũng biết, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần, Phục Hy các Yêu Hoàng Yêu Thần đều là sinh linh thiên ngoại, đều có thể xuyên việt hắc ám không gian, tu vi của bọn họ là thứ mà bọn hắn cho rằng không thể tồn tại - Chuẩn Thánh cao thủ.

Tóm lại, chỉnh chỉnh mất một trăm năm thời gian, sinh linh trong Không Gian Đảo mới từ từ tiếp nhận hiện thực.

Nhiên dữ thử đồng thì, khổ nạn cũng đến, Yêu Hoàng Yêu Thần thực sự quá nghiêm khắc, mỗi ngày nhật phục nhất nhật ma luyện, thậm chí bị phê bình không bằng một con chó...

Đặc biệt là Đông Hoàng Thái Nhất kia đem tất cả cao thủ từ Kim Tiên trở lên chỉnh hợp lại một chỗ, suốt ngày ma luyện, mỗi lần sinh khí đều sẽ gào thét: "Đám gia hỏa các ngươi, quả thực yếu đến không thể yếu hơn, trong đầu các ngươi chứa cái gì?

Chỉ biết hưởng phúc sao?

Quả thực không bằng một con chó của Bản hoàng." Đương nhiên, sinh linh trong đảo đối với câu nói này rất nhận đồng, bởi vì con chó của Đông Hoàng đại nhân, trước kia chính là đệ nhất cao thủ của bọn họ.

Cứ như vậy, sau khi Hoàng Thiên rời đi, cao tầng Yêu Tộc kinh qua thương nghị, Bạch Trạch Lôi Thần Phục Hy ba người thương lượng cảm thấy chinh chiến là phương thức ma luyện tốt nhất.

Cho nên, cao thủ Không Gian Đảo sau này sẽ là tiên phong xâm nhập các Tiên đảo khác, nhiệm vụ giao thủ công đánh đều là của bọn họ, Yêu Tộc chỉ phụ trách áp trận ở phía sau là được.

Chương 639

Ngoài ra, Hoàng Thiên khi rời đi có đặc ý chúc phù Đế Tuấn không được tùy tiện diệt tuyệt một cái tộc quần.

Cho dù là tái nhược tiểu, cũng phải để cho bọn họ sinh tồn, ngàn vạn lần không nên giống như Hồng Hoang, vạn tộc bách trung tồn nhất, chỉ còn lại trăm tộc.

Đương nhiên, điểm này Đế Tuấn bọn người cũng cảm thấy thập phần không tệ, trước kia cái gọi là Yêu Hoàng, thống lĩnh cũng bất quá chỉ là trăm tộc mà thôi, nhưng hiện tại bất đồng rồi!

Thống lĩnh là khả vạn tộc, là khả vạn tộc chi Yêu Hoàng, không thể tái diễn lại như kia nữa.

Trừ việc này ra, thành viên Yêu Tộc còn có một việc khác, đó là tu luyện, tu luyện Thần Tôn tiền bối ban cho Thuần Dương Hỏa Thần Quyết và Thái Dương Chí Thần Quyết.

Rốt cuộc hiện tại thân phận của Yêu Tộc là Thần Đạo đệ tử, không chỉ vẻn vẹn đại biểu cho Yêu Tộc, mà còn đại biểu cho Thần Đạo, đại biểu cho danh hào Dương Thần Quân.

Tuy rằng tạm thời Thần Tôn tiền bối chưa sắc phong, nhưng nếu làm tốt sớm muộn có một ngày sẽ chính thức trở thành người trong Thần Đạo.

"Hừ, Vu Tộc, Thánh Nhân, Nhân Tộc, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, chờ Yêu Tộc chúng ta trở về đi." Đế Tuấn nói.

Hoàng Thiên sau khi trở về Thần Điện, lại một lần nữa tiến hành bế quan.

Ở một bên khác, Thái Bạch Kim Tinh sau khi được Hạo Thiên

doãn nặc, cũng bắt đầu tận tâm tận lực hành trình phụ trợ.

Trước đây Thái Bạch Kim Tinh nhận thức sinh linh Hồng Hoang, chỉ khi Yêu Tộc còn tồn tại, một cái khu khu Thái Ất Kim Tiên liền hiển đến không quan trọng.

Nhưng giờ khắc này lại không giống, hắn là tồn tại thứ ba của cả Thiên Đình chỉ sau Dao Trì và Hạo Thiên.

Vì đạo, đồng dạng cũng vì lời hứa của Hạo Thiên, Thái Bạch Kim Tinh có thể nói là tận tâm tận lực.

Du đãng Hồng Hoang chỉnh chỉnh chín vạn năm, Thái Bạch Kim Tinh cũng chiêu mộ được hứa đa sinh linh tu vi thấp kém, có nam có nữ, những người này sau này đều là tồn tại như thị tòng trong Thiên Đình.

Lại nói một bên khác, Hạo Thiên cũng bái phỏng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, tam tộc đồng dạng cũng làm theo, cũng phi thường cấp lực, chi trì một đám nhân thủ, bang trợ Hạo Thiên hoàn thành lần Linh Quả Yến Hội này.

Một ngày nọ, chỉ thấy Hạo Thiên tay cầm Hạo Thiên Cảnh chiếu cáo Hồng Hoang...

"Thiên Đạo tại thượng, ngô nãi là Đạo Tổ tọa hạ Hạo Thiên Thượng Đế, nãi là Thiên Đình chi chủ.

Vạn năm sau Thiên Đình sẽ cử hành Linh Quả Thịnh Yến, mời cao thủ Hồng Hoang đến phó yến..." "Thiên Đạo tại thượng, ngô nãi là Đạo Tổ tọa hạ Dao Trì Thánh Mẫu, nãi là Thiên Đình chi chủ.

Vạn năm sau Thiên Đình sẽ cử hành Linh Quả Thịnh Yến, mời cao thủ Hồng Hoang đến phó yến..." "Oanh long long..." Từ sau khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, thời gian đã qua mấy vạn năm.

Hồng Hoang hay quên, kẻ chết thì chết, kẻ sinh thì sinh, Hồng

Hoang lúc này từ từ đi ra khỏi bóng ma Vu Yêu lượng kiếp.

Thậm chí sinh linh mới đều không biết Thiên Đình ở nơi nào, nhưng Hạo Thiên một tiếng chiếu cáo Hồng Hoang, cũng xác thực nháy mắt làm cho Hồng Hoang chấn động.

"Cái gì?

Tân Thiên Đình chi chủ?

Hạo Thiên Thượng Đế, Dao Trì?

Yêu Tộc thật sự bị đuổi đi rồi?

Thiên Đình không còn thuộc về Yêu Tộc nữa sao?" Cao thủ Hồng Hoang nói.

"E rằng hẳn là như vậy đi.

Tuy Yêu Tộc tổn thất thảm trọng, nhưng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng với Lôi Thần, Phục Hy, còn có Hi Hòa bọn người đều sống sót nha, Yêu Tộc cũng không đến mức triệt để một lạc.

Thiên Đình cứ như vậy bị Hạo Thiên Thượng Đế chủ quản rồi?

Xem ra hẳn là có đại sự phát sinh.

Đạo hữu, chúng ta cùng đi xem một chút." Một gã đạo nhân khác nói.

"Ân, tự nhiên phải đi xem một chút.

Trước đây Vu Yêu lượng kiếp Hồng Hoang tổn thất thảm trọng, chỉ riêng Chuẩn Thánh còn lại cũng không nhiều, trừ Minh Hà, Côn Bằng cùng mấy vị kia, mạo tự Chuẩn Thánh cũng không có mấy người.

Chúng ta Đại La có khả năng giờ khắc này là tầng thứ đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang rồi, vừa vặn nhân cơ hội thịnh yến này, xem có

những cao thủ nào còn tồn lưu.” “Ân!” ...

Lúc này, một số sinh linh tu vi thấp kém cũng buồn bực...

“Thiên Đình là địa phương nào a?

Lão đạo sống mấy vạn năm, từ trước đến nay chưa từng nghe nói Thiên Đình, uy áp từ trên trời truyền xuống, chẳng lẽ là ở trên Cửu Trọng Thiên?” Một vị lão đạo tầng thứ Thiên Tiên kinh ngạc nói.

“Chí Cao Thần Tôn, khả năng là thật, ở trên Cửu Trọng Thiên.

Khả năng cái gọi là Thiên Đình chính là Yêu tộc, Hạo Thiên Thượng Đế và Dao Trì Thánh Mẫu rốt cuộc mạnh đến mức nào a?

Có thể xuyên qua Cửu Trọng Thiên, e rằng tu vi ít nhất cũng là Kim Tiên đi!” Lão đạo giờ khắc này không nghi ngờ là chấn hám.

Bất quá trừ việc này ra, có người đều bị cử động của Hạo Thiên chọc tức không nhẹ, lệ như Côn Luân Sơn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Hảo một cái Hạo Thiên tiểu nhi, chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ, Bản thánh nhân đảo muốn nhìn xem ngươi giở trò gì, hừ!” Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh thường cười một tiếng.

Đương sơ các Thánh Nhân tranh đoạt Thiên Đình, kết quả cuối cùng ai cũng không vớt được chỗ tốt, bạch bạch tiện nghi cho Hạo Thiên và Dao Trì, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thập phần tức giận.

Hơn nữa, Hồng Quân lão sư cũng từng nói, nếu như có khó khăn thì Hạo Thiên có thể cầu trợ bọn họ, kết quả cái tên Hạo Thiên chết tiệt kia lăng là không có cầu.

Thậm chí, lăng là bị Hạo Thiên dưới tiền đề không tìm kiếm bang trợ mà làm thành rồi.

Tuy rằng Hạo Thiên cầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, hoặc là các

Thánh Nhân khác, bọn họ cũng sẽ không đáp ứng, nhưng trong mắt bọn họ, chỉ cần không cầu, đó chính là lỗi của hắn.

Cho nên, bất quản là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, diệc hoặc là Chuẩn Đề đạo nhân, còn có Tiếp Dẫn đạo nhân cũng đồng dạng một cách nhìn.

Kỳ thực nếu Hạo Thiên thỉnh cầu, bọn họ có khả năng sẽ đáp ứng, bất quá tiền đề là Hạo Thiên phải đáp ứng một số điều kiện.

Đương nhiên tốt nhất là để Hạo Thiên làm con rối, khi đó, tuy rằng danh nghĩa Thiên Đình lấy Hạo Thiên vi chủ, nhưng Hạo Thiên cũng phải phóng quyền ngồi sang một bên là được rồi.

Nếu Hạo Thiên có thể đáp ứng những điều kiện này, tất các vị Thánh Nhân khẳng định sẽ đại lực chi trì Hạo Thiên.

Chương 640

Bất quá tức người nhất chính là ở lý lẽ này, Hạo Thiên không có cầu, làm cho mưu kế trực tiếp chết yểu, cho nên Thánh Nhân cũng thập phần chán ghét Hạo Thiên thậm chí có thể nói là thập phần hận.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung. ...

Thông Thiên cũng thập phần kinh ngạc, không ngờ tên Hạo Thiên chết tiệt kia lại đem sự tình làm thành rồi.

Bản dĩ vi có thể chờ xem trò cười, không ngờ Hạo Thiên thật sự có một chút bản sự.

"Lão sư..." Thông Thiên Giáo Chủ đại đệ tử Đa Bảo cách đây không lâu cũng nhận được thỉnh thiếp của Hạo Thiên, bên trên viết mời vạn năm sau Thông Thiên Thánh Nhân đến dự.

"Đem thỉnh thiếp của Hạo Thiên đưa cho vi sư xem." Thông Thiên Giáo Chủ nói.

"Vâng!" Toàn tức, một tấm thỉnh thiếp màu đỏ xuất hiện trong tay Thông Thiên, Thông Thiên nhìn thoáng qua, phát hiện bên trên ý tứ không có nửa điểm thỉnh cầu, chỉ có giọng điệu khách khách khí khí của thỉnh thiếp.

Thông Thiên Giáo Chủ xem xong cũng có chút buồn bực: "Hạo Thiên có năng lực như vậy sao?

Bất quá chỉ là một tên đạo đồng, tồn tại như sâu kiến, chẳng lẽ thật sự cùng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, còn có Vu Yêu hai tộc đạt thành hiệp nghị hay sao?" "Lão sư, tại không lâu trước đó có sư đệ truyền âm, một đạo kim quang uy nghiêm từng xuất hiện ở Nam Phương Bất Tử Hỏa Sơn, hẳn là Hạo Thiên Thượng Đế." Đa Bảo

nói.

“Nga, Hạo Thiên không hổ là sống lâu như vậy, xem ra thật sự cùng tam tộc đạt thành hiệp nghị.

Có tam tộc chi trì, cử bạn yến hội, xác thực là khả thi.” Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ cũng minh bạch tất cả, sau đó gật đầu nói: “Hừ, nếu đã như vậy, đến lúc đó Bản thánh nhân sẽ đi một chuyến.

Không phải muốn cử bạn thịnh yến sao, đến lúc đó kêu hắn mất mặt, xem hắn chiêu mộ nhân thủ thế nào.” Thông Thiên nói.

Thông Thiên Thánh Nhân giờ khắc này cũng quyết định, đến lúc đó tham gia, sẽ cho Hạo Thiên một cái hạ mã uy, xem hắn lúc đó có mấy người dám gia nhập Thiên Đình.

Chỉ cần Hạo Thiên trong thời gian nhất định không tổ kiến được Thiên Đình, không thể cùng Thiên Đình khí vận tương liên, như vậy cơ hội của bọn hắn sẽ đến, có thể tìm Hồng Quân Đạo Tổ thống tố Hạo Thiên bất tố vi, thuận tiện đoạt lấy vị trí Thiên Đình chi chủ.

Không chỉ riêng Thông Thiên Giáo Chủ có cách nghĩ này, cho dù là Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn người, sau khi biết rõ ràng, cũng nháy mắt hạ quyết định.

Những Chuẩn Thánh còn sót lại không nhiều lắm như Minh Hà, Côn Bằng bọn người cũng hâm mộ vận khí của Hạo Thiên, cứ như vậy mà đạt được vị trí Thiên Đình chi chủ.

Dã tâm bừng bừng Minh Hà và Côn Bằng, hai người cũng đem Hạo Thiên hận thấu xương, đặc biệt là Côn Bằng, thật vất vả mới từ trong tay Đế Tuấn bọn người thoát ra, hiện tại không có thủ đoạn thi triển, vị trí Thiên Đình chi chủ lại bị Hạo Thiên lấy mất.

Có thể nói, nếu không phải Hạo Thiên có hậu đài, Minh Hà cùng Côn Bằng hai người đều muốn động thủ rồi.

Hai người cũng thập phần buồn bực, không lâu trước đó hai người cũng nhập kiếp, cũng cửu tử nhất sinh, nếu không phải vì khí vận cường đại, có khả năng cũng vẫn lạc rồi.

Phải biết rằng bọn họ ra tay giải quyết không ít Chuẩn Thánh, thậm chí giải quyết không ít tồn tại thời kỳ viễn cổ.

Cũng có thể nhìn ra sự cường hãn của hai người, hai cái vị trí vì năm cái cơ hội Thánh Nhân.

Nguyên tưởng rằng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Giang, Chúc Cửu Âm đám người này sẽ vẫn lạc, nhưng kết quả không có, hai người cũng suýt chút nữa rơi lệ.

Bị Vu Yêu khanh sát, giết nhiều đối thủ như vậy, kết quả Đế Tuấn và Đế Giang đều sống sót.

Điều này làm cho bọn họ cũng có chút tâm hôi ý lãnh.

Yêu Tộc có Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất Lôi Thần Phục Hy, Vu Tộc có Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Cộng Công Chúc Dung cùng những Tổ Vu kia, tranh đoạt thánh vị kiểu gì?

Bất quá hạnh hảo hai người cũng thập phần kiên cường, đều không có buông tha, đều ở sau lưng vẫn luôn yên lặng nỗ lực, cảm thấy còn có cơ hội.

Thế nhưng tại không lâu trước đây, Long Phượng Kỳ Lân tam tổ xuất thế, triệt để làm cho hai người tuyệt vọng.

Long Phượng Kỳ Lân tam tổ xuất thế, người khác có khả năng không biết, nhưng thời gian lâu rồi, cũng không giấu được hai người.

Hai người sau khi biết được Long Phượng Kỳ Lân tam tổ xuất thế, cũng nháy mắt tiêu đình, trong lòng cũng cuồng hô Thiên Đạo bất công, lại chỉ có thể đồ hô nại hà.

Tại một trận tiêu thần sau đó, lại một lần nữa khôi phục.

Tuy rằng có đối thủ cường đại là Long Phượng Kỳ Lân tam tổ, Đế Tuấn, Đế Giang, Đông Hoàng Thái Nhất, Chúc Cửu Âm, nhưng bọn hắn cũng không tin là không còn cơ hội.

Thời gian còn sớm, vậy thì đi tranh đi, cho nên hai người cũng một lần nữa khôi phục lòng tin.

Nhưng không ngờ, tên Hạo Thiên chết tiệt kia lại có vận may tốt như vậy.

Hai người bán sống bán chết, cũng không có được chút khí hậu nào, nhưng Hạo Thiên và Dao Trì thì tốt rồi, trực tiếp thành Thiên Đình chi chủ.

Thử hỏi, đả kích như vậy, ai có thể thừa thụ?

Ai cũng biết hai người lòng dạ vốn hẹp hòi, làm sao có thể không oán hận Hạo Thiên?

"Đáng chết, đáng chết Hạo Thiên!" Côn Bằng nói.

"Ai, Thiên Đạo bất công a!

Thiên Đạo bất công a..." Minh Hà nói.

Tại Bắc Minh Hải, Côn Bằng nộ khí xung thiên: "Bản lão tổ phải đi xem thử, xem có bao nhiêu đạo hữu còn sống sót.

Những kẻ đó đều là đối thủ, là chướng ngại trên con đường thành thánh của bản lão tổ, có cơ hội nhất định phải giết sạch!" "Long Vương, Phượng Tổ, Lân Tổ, Đế Tuấn, Đế Giang, năm người này quả thực vô cùng lợi hại, nhưng tâm bọn chúng không đồng nhất, kẻ nào cũng có huyết hải thâm cừu với nhau, bản lão tổ nhất định có cơ hội...

Không, còn một tên đáng chết nữa, là Minh Hà!" Côn Bằng nghiến răng nghiến lợi nói.

Thực tế Côn Bằng không biết rằng, Minh Hà cũng có ý nghĩ y hệt.

Sau khi kiểm kê một lượt, Minh Hà nhận thấy kẻ thù khó chơi nhất lúc này chính là Côn Bằng.

Minh Hà cũng tự lẩm bẩm: "Tên Côn Bằng đáng chết, bản lão tổ tuyệt đối sẽ đánh chết gã khốn khiếp đó." Hai kẻ này cứ thế mà "tương ái tương sát", quả là có duyên phận không tệ. lúc này, thế lực lớn nhất Hồng Hoang không còn là Vu - Yêu lưỡng tộc hay Nhân tộc.

Sau khi Yêu tộc tiêu tán, Vu tộc cũng rút về Huyết Hải.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác đã đến Địa Ngục một chuyến, đem những chuyện đã bàn bạc với Thần Tôn tiền bối tại Thần Điện ra thực hiện.

Bình Tâm nương nương cũng vô cùng cao hứng, các ca ca có Vu tộc trấn giữ Địa Phủ tuyệt đối là tốt nhất.

Chương 641

Địa Phủ cũng là nơi thích hợp nhất cho Vu tộc, nơi đây tràn ngập huyết sát chi khí, dù Huyết Hải không thể sánh bằng...

Nhân tộc cũng vô cùng phấn khởi.

Sau khi đảo mắt nhìn quanh Hồng Hoang một vòng, họ phát hiện kẻ thù đều đã chết hoặc ẩn thế không ra.

"Chúng ta...

Nhân tộc chúng ta dường như đã trở thành tộc quần mạnh nhất rồi?" Toại Nhân Thị thốt lên một câu đầy khó tin.

Lời vừa dứt, cao tầng Nhân tộc đều ngẩn ngơ, nhìn lại một chút, đúng là vậy thật, kẻ thù của Nhân tộc đều chết cả rồi, Nhân tộc vô địch rồi sao?

Đang ôm một bụng thù hận chờ báo thù, kết quả sau một hồi bế quan tỉnh dậy, kẻ thù chết sạch, biết phát tiết vào đâu đây?

"À, không lâu trước đó có các Thánh nhân tranh đoạt khắp nơi, ta đã lo lắng suốt một thời gian, giờ các Thánh nhân cũng đã yên tĩnh lại rồi.

Nếu đã như thế, chúng ta chẳng lẽ không cần khuếch trương sao?" Hữu Sào Thị hỏi.

"Ách, chuyện này..." Các cao tầng Nhân tộc cũng có chút mờ mịt.

Vu - Yêu lưỡng tộc đều không còn, Thánh nhân cũng không tranh đoạt nữa, Hồng Hoang có những vùng lãnh địa rộng lớn đang chờ Nhân tộc đến chiếm lĩnh, cơ hội này là thật sao?

Không phải đang nằm mơ chứ?

“Ha ha ha, Nhân tộc ta là chủ của khí vận, nhìn xem Thượng Thiên phù hộ chúng ta kìa, thịnh thế của chúng ta đến rồi, ta cảm thấy Nhân tộc cần phải khuếch trương.” Khôi nói.

“Ân, ta cũng cảm thấy vậy!” “Ta cũng thế!” “Đúng vậy, Nhân tộc ta quả thực cần khuếch trương, dù sao chúng ta cũng có nhiều tộc nhân như vậy.” Sau một hồi suy tính, cao tầng Nhân tộc cảm thấy quả thực nên làm như vậy.

“Hạo Thiên Thượng Đế có gửi thiệp mời, mời chúng ta tham gia linh quả thịnh yến tại Thiên Đình.

Vậy chờ sau khi yến tiệc kết thúc, Nhân tộc chúng ta sẽ bắt đầu khai triển khuếch trương.” Truy Y Thị lên tiếng.

“Thiện!” Sau một hồi bàn bạc, cao tầng Nhân tộc lập tức hạ quyết định, Nhân tộc cần khuếch trương lãnh địa.

Thiên Đình mở lại, trang nghiêm uy vũ!

Trước Nam Thiên Môn, Thái Bạch Kim Tinh tươi cười hớn hở chào đón tất cả các đại năng đến tham gia thịnh yến.

“Ha ha ha, nguyên là Xích Cước đại tiên, đạo hữu cũng đến rồi, mời vào mau.” Thái Bạch Kim Tinh cười nói.

“Ha ha ha, Thái Bạch đạo hữu, đã lâu không gặp.” Xích Cước đại tiên đáp lễ.

Xích Cước đại tiên có tu vi Đại La Kim Tiên, đặt vào thời điểm hiện tại cũng là một cao thủ hiếm có, tính tình phóng khoáng bất kham, là một người rất thú vị, kết giao nhiều đạo hữu.

Trước đó danh tiếng gã không hiển hách, cũng chẳng có thứ hạng gì.

Nhưng sau lượng kiếp Vu - Yêu, cao thủ tàn lụi, những Đại La

Kim Tiên như Xích Cước bắt đầu làm mưa làm gió.

Hiện nay, ngoại trừ Thánh nhân, Vu - Yêu lưỡng tộc ẩn mình, số Chuẩn Thánh còn lại cũng thấp điều không xuất thế, nên trên bề mặt thì thấy cao thủ ít đi.

Nhưng chỉ có tầng lớp thực sự cao cấp mới biết, cao thủ không hề ít, ngược lại còn... rất nhiều.

Chẳng nói đâu xa, quang Tam Tộc đã có hai mươi sáu vị Chuẩn Thánh vừa tấn cấp, đây là một lực lượng vô cùng cường hãn.

Chuẩn Thánh và Đại La của Nhân tộc cũng không thể coi thường, chưa kể đến đệ tử Thần Đạo.

Cao thủ dưới chướng Thần Tôn tiền bối ẩn náu ở Bắc Hải ít nhất cũng không dưới ức vạn người, đó mới là những đại năng thực sự.

Có một nhóm người sau khi Tiên - Phàm dần cách ly, đã ẩn thế tại những linh sơn đại trạch linh khí nồng uất.

Họ chỉ trốn tránh lượng kiếp Vu - Yêu, tu vi và cảnh giới đều thăng tiến, chẳng qua là ẩn thế không ra mà thôi.

Vì thế mới dẫn đến việc một đám Đại La Kim Tiên bắt đầu xưng hùng xưng bá.

Ngoài ra, điểm chuyển ngoặt quan trọng nhất sau lượng kiếp Vu - Yêu chính là: trong quỹ tích vốn có, Hồng Hoang lúc này đáng lẽ bị phá hoại nghiêm trọng, linh khí mỏng manh, bản nguyên giảm sút, dẫn đến việc sinh linh tu hành ngày càng khó khăn, thế hệ sau không bằng thế hệ trước.

Nhưng giờ thì khác, những nơi linh khí nồng uất ngày càng nồng uất hơn, những nơi linh khí kém cũng dần bị cách ly thành Phàm giới sau này.

Cho nên cao thủ lộ diện hiện nay chỉ đại diện cho thực lực của Phàm giới sau này, còn những nơi linh khí nồng uất kia mới là tinh hoa thực sự của Hồng Hoang, chẳng qua họ đều thấp điều mà thôi.

Tu vi càng cao thì càng biết Hồng Hoang không đơn giản, càng phải thấp điều.

Chỉ có những kẻ nửa bình nước mới thích lắc lư, cảm thấy mình không tệ.

Hồng Hoang thực sự quá lớn, tuy không còn uy áp của Đại Đạo và Bàn Cổ, nhưng đi từ đầu này đến đầu kia vẫn cần thời gian dài đằng đẵng.

Hồng Hoang không ngừng mở rộng khiến sinh linh căn bản không nghe thấy tin tức từ những nơi quá xa xôi.

Hồng Hoang tĩnh lặng mấy vạn năm, nhờ sự kiện Thiên Đình mở lại mà bắt đầu kéo ra bức màn mới.

Xích Cước đại tiên cẩn thận khách sáo với Thái Bạch Kim Tinh vài câu, rồi len lén đi sát mép Nam Thiên Môn để vào Thiên Đình.

"Ai, cái tên Thái Bạch này, đã nói rồi, khi ta đến đừng có phô trương đại quái, sao lại quên chứ?" Xích Cước đại tiên có chút uất ức.

"Tốt nhất là đừng để bản đại tiên quá nổi bật, ngộ nhỡ gặp cao thủ nào đó ngứa mắt vì bản đại tiên trương dương mà âm thầm mưu hại thì khổ." Xích Cước đại tiên nhỏ giọng lẩm bẩm.

Quả nhiên, gã vừa nói xong thì có đại năng đến...

"Nhân tộc Tam Tổ...!" Chỉ thấy Thái Bạch Kim Tinh tiến lên nghênh đón một nhóm cao thủ Nhân tộc, khiến đám sinh linh xem náo nhiệt sợ ngây người.

Ba vị Chuẩn Thánh, một đám Đại La hậu kỳ hoặc viên mãn, đây chẳng lẽ là thế lực đệ nhất Hồng Hoang hiện nay sao?

Thật đáng sợ!

Đồng thời Xích Cước đại tiên cũng kích động, trong lòng cuồng hỉ: "Trời ạ, lần này nhất định có thể mở mang tầm mắt, quả nhiên Nhân tộc có nhiều cao thủ thế này." Gần đây Xích Cước đi đâu cũng được người ta cung kính gọi là "Đại tiên", khiến gã có chút ngượng ngùng.

Đại tiên cái nỗi gì chứ, nhìn đại thế lực người ta xem, quang đám chạy vặt Đại La đã mạnh hơn gã nhiều rồi.

Chương 642

Cùng lúc đó, Nhân tộc Tam Tổ và Khôi cùng đám cao tầng cũng thấy uất ức.

Trước mặt họ có một tên Đại La chân trần đang chắn giữa đường, cứ nhìn chằm chằm vào họ.

Chuyện gì thế này?

"Này, tiểu bối phía trước, chắn giữa Nam Thiên Môn làm gì?

Không mau tránh ra một bên." Hữu Sào Thị quát.

Nghe lời này, Xích Cước đại tiên đờ người ra, vì quá kích động mà quên mất, vốn dĩ gã định đi đường nhỏ, nhưng vì muốn chiêm ngưỡng cao thủ Nhân tộc mà vô tình chạy ra giữa đường chính Nam Thiên Môn.

Giờ thì hay rồi, vì mải nhìn cao thủ mà cản đường người ta.

"Vãn bối... vãn bối... vãn bối Xích Cước bái kiến các vị tiền bối, xin các vị tiền bối lượng thứ, vãn bối chỉ mải chiêm ngưỡng phong thái của các vị nên nhất thời quên mất..." "Được rồi, nhường đường đi là được." Truy Y Thị nói.

Xích Cước đại tiên kích động nhường đường, nhìn đoàn người Nhân tộc hạo hạo đãng đãng đi qua mà toát mồ hôi lạnh.

Vừa rồi thật nguy hiểm, chỉ mải nhìn cao thủ mà quên cả việc mình đang cản đường.

"Thật là may, may mà Nhân tộc tính tình thiện lương, không thích tranh đấu, nếu gặp phải cao thủ nào tính khí nóng nảy thì Xích Cước ta tiêu đời rồi..." Xích Cước đại tiên nhỏ giọng nói.

Nhưng dù sao cũng đã được thấy Chuẩn Thánh trong truyền thuyết.

Lần đầu tiên gặp Chuẩn Thánh đại năng, uy nghiêm thật hạo hãn, chỉ bị Chuẩn Thánh liếc một cái đã thấy đạo tâm chấn động.

"Ân, sau này nhất định phải thấp điều, nhất định phải thấp điều mới được." Xích Cước đại tiên tự răn mình.

"Nhìn kìa, cao thủ Nhân tộc đó, dẫn đầu chắc là Nhân tộc Tam Tổ, đều là tồn tại Chuẩn Thánh sơ kỳ, thật đáng sợ." Có người lầm bầm.

"Chuẩn Thánh sơ kỳ?

Tin tức của đạo hữu sai rồi." Có người phản bác.

"Hử?

Chẳng lẽ bần đạo sai sao?" Kẻ bị phản bác hỏi lại.

"Đúng là sai rồi.

Sau khi lượng kiếp Vu - Yêu kết thúc, khí vận Nhân tộc ngưng tụ thành long, Tam Tổ nhờ có khí vận cường đại gia trì mà tu vi tiến bộ rất nhanh.

Cách đây không lâu, Toại Nhân Thị tham ngộ ra pháp luyện đan của Nhân tộc, Thiên giáng công đức, tu vi Toại Nhân Thị đã là Chuẩn Thánh trung kỳ rồi!

Truy Y Thị cũng cảm ngộ ra pháp luyện khí của Nhân tộc, tương tự Thiên giáng công đức, tu vi cũng đã Chuẩn Thánh trung kỳ.

Còn Hữu Sào Thị cảm ngộ ra trận pháp chi đạo của Nhân tộc, cũng Thiên giáng công đức, Hữu Sào Thị cũng đã trảm được nhị thi, thành Chuẩn Thánh trung kỳ rồi." "Tê... không thể nào chứ?" Kẻ bị phản bác ngây người.

"Chẳng có gì là không thể, Nhân tộc có đại khí vận như thế, chỉ

cần sáng tạo hay cảm ngộ chút gì là có công đức từ trên trời rơi xuống, chúng ta so không lại đâu, thật hối hận vì không sinh ra là người!" Kẻ phản bác cảm thán.

Số mệnh Nhân tộc quá tốt, hễ cảm ngộ hay phát thệ là Thiên Đạo lại ban công đức, cứ như công đức đó được chuẩn bị riêng cho Nhân tộc vậy.

Nhóm cao tầng Nhân tộc được Hạo Thiên tiếp đãi nồng hậu.

Thấy tu vi Nhân tộc Tam Tổ đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, còn mạnh hơn mình, Hạo Thiên cũng có chút khó chịu.

Không biết bao nhiêu năm khổ tu mà hoàn toàn không bằng vài cái công đức gia trì của Nhân tộc.

Quả không hổ là tộc được Thần Tôn và Đạo Tổ định ra là chủ khí vận vĩnh hằng, thật không thể so bì!

Thực tế Hạo Thiên biết, đây mới chỉ là lúc Nhân tộc bắt đầu trỗi dậy, sau này e rằng còn đáng sợ hơn.

Thế lực như vậy trong tương lai tuyệt đối sẽ là thế lực đệ nhất dưới các Thánh nhân.

Ngay cả Thiên Đình cũng khó lòng kháng cự, nên Hạo Thiên không ngu ngốc gì mà không kết giao hảo hữu.

Hạo Thiên mời Nhân tộc Tam Tổ ngồi ghế thượng tọa.

Sau lượng kiếp Vu - Yêu, đúng là có những cao thủ nhờ trốn tránh mà tu vi tiến thêm một bước, nhưng cao nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhân tộc Tam Tổ đều là cao thủ bậc này, nể mặt là phải.

Ngồi cùng bàn với Nhân tộc Tam Tổ chỉ có Minh Hà, Côn Bằng và vài vị Chuẩn Thánh khác.

Sau khi Tam Tổ nhập tọa, những vị cùng bàn ngoại trừ Minh Hà và Côn Bằng thì những người khác đều miễn cưỡng gật đầu chào hỏi, còn Minh Hà và Côn Bằng thì coi như không thấy.

Tam Tổ cũng vui vẻ như vậy, bảo họ nói chuyện với đám lão yêu quái kia thì đúng là không nói nổi.

Một lát sau, Tam Tổ của Long - Phượng - Kỳ Lân cũng xuất hiện, một lần nữa khiến hiện trường xôn xao.

Ngoại trừ một số ít cao tầng biết chuyện, những sinh linh khác đều chưa từng nghe qua.

Họ ngớ người: Long tộc chi tổ là Long Vương, Phượng Hoàng chi tổ là Phượng Tổ, Kỳ Lân chi tổ là Lân Tổ, những người này là ai vậy?

Hạo Thiên thấy thế cũng không tiếc lời giới thiệu: "Các vị, Long Vương, Lân Tổ, Phượng Tổ ba vị đạo hữu đây đều sinh ra từ thời Hoang Cổ của Hồng Hoang, từng tham gia huyết chiến với hung thú, kinh qua thời Hoang Cổ, Thái Cổ, Thượng Cổ, lại càng là bá chủ thời Thái Cổ, trải qua Long Hán lượng kiếp...

Ba vị đạo hữu đều đã dung hợp Thiên Đạo, là tồn tại bất tử bất diệt, tu vi đều đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn...

Đồng thời cũng là lão tổ, tộc trưởng đời đầu của Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc!" Lời giải thích của Hạo Thiên khiến mọi người xôn xao.

Kẻ biết thì không kinh ngạc, nhưng kẻ không biết thì rớt cả cằm.

Tồn tại từ thuở xa xưa đến thế sao?

Chương 643

Lão tổ Tam Tộc sinh từ thời Hoang Cổ, xưng bá Thái Cổ và Viễn Cổ, đáng sợ hơn là bất tử bất diệt, tu vi còn là Chuẩn Thánh viên mãn...

Thật quá đáng sợ!

Mọi người ở Hồng Hoang hiện nay tuy đều là nhân vật có tiếng tăm, nhưng có kẻ kiến thức nông cạn, vốn tưởng đây là lúc Thiên Đình thành danh, nhưng không ngờ đây chỉ là khởi đầu của việc phải "kẹp đuôi mà sống", chẳng dám lên mặt, mà cũng chẳng lên mặt nổi.

Ba người Long Vương thấy Hạo Thiên nể mặt như vậy, tự nhiên cũng bắt đầu hợp tác tốt đẹp.

"Ha ha ha, Hạo Thiên đạo hữu quá khen rồi, thời đại của chúng ta đã qua, đạo hữu mới là người có đại khí vận, được Hồng Quân Đạo Tổ và Thần Tôn điểm danh làm chủ Thiên Đình, đây chính là định số của thiên địa..." "Đúng vậy, Hạo Thiên đạo hữu được hai vị lão tổ coi trọng, nắm giữ ý chí cao nhất của thiên địa, thống quản thiên hạ..." Lân Tổ nói.

"Đúng đúng đúng, Hạo Thiên đạo hữu mới có đại khí vận..." Phượng Tổ phụ họa.

"Tê!" Mọi người không nhịn được hít một hơi khí lạnh, lời đáp lễ của Tam Tổ có chút chấn động.

Hạo Thiên không nói gì, đang đợi lát nữa tiết lộ tin tức để chiêu mộ nhân thủ, không ngờ được Tam Tổ nói ra thay, hiệu quả còn tốt hơn nhiều.

Nhìn đám sinh linh đang mắt đỏ hừng hực kia kìa, thiếu điều muốn

quỳ lạy nghênh đón luôn ấy chứ.

Bước đầu tiên của kế hoạch đã thành công, chỉ cần chiêu mộ đủ nhân thủ, tuyệt đối có thể ngưng tụ khí vận cường đại, lúc đó có thể liên kết với khí vận Thiên Đình, bắt đầu thực hiện hoài bão.

"Ha ha ha, đó chẳng qua là sự hậu ái của Đạo Tổ và Thần Tôn thôi, Hạo Thiên không dám phụ sự kỳ vọng của Thần Tôn và Đạo Tổ." Hạo Thiên "khiêm tốn" nói.

Khiêm tốn thì khiêm tốn, nhưng kế hoạch cũng đã hoàn thành, sau yến tiệc này chắc chắn sẽ có nhiều cao thủ đầu quân.

Những sinh linh có đầu óc cuối cùng cũng tỉnh ngộ, nhận ra mình chẳng là cái đinh gì cả, tin tức cao cấp một chút cũng không biết, cứ ngỡ lần thịnh hội này sẽ danh vang thiên hạ.

Kết quả danh tiếng thì không thấy đâu, chỉ thấy nên nghĩ con đường sau này, ví dụ gia nhập Thiên Đình cũng là một cách không tồi.

Hồng Hoang này đáng sợ hơn họ tưởng nhiều, cũng nguy hiểm hơn nhiều, lúc trước đúng là có chút cuồng vọng.

Vừa rồi có một gã ngốc, rõ ràng chỉ có tu vi Đại La sơ kỳ mà chẳng biết lấy đâu ra tự tin, cảm thấy mình sắp lên trời đến nơi.

Thấy bàn của Minh Hà, Côn Bằng là thịnh soạn nhất, gã liền phất tay đuổi người hầu hạ đi, định tọa thiền đối diện Côn Bằng.

Hạo Thiên định ra tay ngăn cản nhưng đã muộn, Côn Bằng trực tiếp bóp chết tên Đại La đó, bóp chết xong liền thản nhiên nói với Hạo Thiên một câu: "Hạo Thiên đạo hữu lượng thứ, tên tiểu bối này thực sự quá vô lễ, bản Yêu Sư thực sự nhịn không được." "Đạo hữu tùy ý." Hạo Thiên nói, Côn Bằng đã giải quyết rắc rối giúp gã, gã cũng không truy cứu.

Cảnh tượng này khiến đám văn bối tự đại sợ khiếp vía, chẳng

phải nói sau lượng kiếp Vu - Yêu cao thủ chết sạch rồi sao?

Nhưng tên mặt mũi âm trầm này lại mạnh thế kia, khi nghe gã tự xưng là "Bản Yêu Sư", ai nấy đều rùng mình, chính là đại danh đỉnh đỉnh Yêu Sư Côn Bằng a!

Nguyên lai gã vẫn chưa chết, đám người không biết điều đều được Côn Bằng "dạy cách làm người", thế là sau sự kiện bóp chết người kia, một đám người không an phận đều trở nên ngoan ngoãn.

Các cao thủ tham gia thịnh yến đều nể mặt Hạo Thiên nên không phóng thích uy áp.

Nếu họ phóng thích uy áp, thử hỏi có mấy kẻ chịu nổi các loại uy áp khác nhau?

Thế thì thịnh yến còn tổ chức được nữa không?

Cho nên ai nấy đều thu liễm, biểu hiện như người bình thường, không nhìn ra ai cao ai thấp.

Thực tế đây cũng là nhờ Hoàng Thiên, năm xưa gã để lại mười hai đạo bia đá có năng lực luyện thể và hóa hình.

Nhưng luyện thể và hóa hình chỉ là năng lực quan trọng nhất, mười hai đạo bia đó còn nhiều công dụng khác nữa.

Ví dụ như thu liễm uy áp bản thân, thậm chí thu liễm đạo vận và khí tức, đó chính là một trong những diệu dụng của hai thiên công pháp trước đó.

Điều này cũng dẫn đến việc ở Hồng Hoang có không ít kẻ thích "giả heo ăn thịt hổ".

Mọi khí tức, uy áp, đạo vận đều có thể thu liễm thành sinh linh bình thường, thần thông này đã hại không ít sinh linh Hồng Hoang.

Thời gian trôi qua, những kẻ có máu mặt ở Hồng Hoang hầu như

đã đến đông đủ.

Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn để lại phân thân, gã phái vài vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong cùng các đại yêu đại diện cho Đế Tuấn và Yêu tộc đến dự.

Trước đó Đế Tuấn nói Yêu tộc sẽ ủng hộ, nhưng khoảng cách thực sự quá xa, cộng thêm Đế Tuấn đang bận rộn chỉnh hợp hải ngoại quần đảo, đây không chỉ là sự trỗi dậy của Yêu tộc mà còn là nhiệm vụ Hoàng Thiên giao phó.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên không dám lơ là nên không đích thân đến, nhưng cũng đã phái phân thân và các đại yêu trên Thái Dương Tinh tới.

Hạo Thiên thấy vậy cũng thở phào một cái, thật sợ Yêu tộc kéo đại quân tới, như vậy ảnh hưởng đến uy tín của gã không tốt chút nào.

Nhưng may mà Đế Tuấn biết điều, không làm hỏng cục diện.

Vu tộc cũng cử ba vị Đại Vu đến, nhưng tính cách Vu tộc vốn lỗ mãng như những gã đồ tể, đến nơi chỉ lo ăn uống, chẳng quan tâm sự đời, cũng không phát biểu ý kiến gì.

Hạo Thiên thấy vậy cũng yên tâm.

Lúc này đang là lúc nâng cao uy vọng, nếu Vu tộc cử cao thủ hay Tổ Vu đến thì e rằng sinh linh Hồng Hoang sẽ chỉ nhìn chằm chằm vào Vu tộc mà thôi.

Dù sao bất luận Yêu tộc hay Vu tộc, danh vọng tuy đang dần biến mất nhưng chung quy trước đó đều là bá chủ, không thể xem thường.

Cao tầng Vu - Yêu không đến là tốt nhất, Hạo Thiên nghĩ chắc cao tầng hai tộc cũng hiểu ý.

Cho nên gã ra sức ủng hộ, nhưng lần này không phải ủng hộ đại lực cho họ, mà là ủng hộ đại lực cho yến tiệc để họ không đến gây phiền phức.

Vu - Yêu lưỡng tộc không giống với Long Vương, Lân Tổ, Phượng Tổ.

Tam Tổ cần cơ hội này để tái xuất giang hồ, nên đã đến và nỗ lực hết mình giúp đỡ Hạo Thiên.

Tam Tổ rêu rao về hậu đài cường đại của Hạo Thiên, rằng Thiên Đình chi chủ là do Thiên định.

Nói chung yến tiệc nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng thực chất là dịp Hạo Thiên triển thị thực lực và thuận tay chiêu mộ nhân thủ.

Nếu có những cao thủ vượt quá tầm kiểm soát đến thì đối với Hạo Thiên không phải chuyện tốt, ngược lại là chuyện xấu.

Ví dụ, Hạo Thiên hy vọng các sư huynh Thánh nhân đừng đến, tốt nhất chỉ cử đệ tử môn hạ đến là được, đừng để họ phân tán uy vọng của gã.

Khổ nỗi, Hạo Thiên đã quá coi thường mưu kế của Thánh nhân.

Thánh nhân sao có thể mặc kệ gã làm vậy được.

Chương 644

"Tây Phương Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân đến!" Vốn tưởng chỉ có đệ tử Thánh nhân đến, không ngờ Thánh nhân lại đích thân tới.

Chúc Long, người được Long tộc phái đến giúp đỡ Hạo Thiên, cũng thấy kinh ngạc.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy Chúc Long, người có cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ của Long tộc đang tiếp khách, cũng nhiệt tình chào hỏi "đạo hữu".

Tuy nhiên, trong sự chấn động của chúng sinh linh, khi Hạo Thiên và Dao Trì đích thân ra nghênh đón, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức biến thành người khác.

Lúc nãy chào hỏi Chúc Long thì nhiệt tình bao nhiêu, thì đối đãi với Hạo Thiên và Dao Trì lại là một bộ dáng khác bấy nhiêu.

Họ hoàn toàn lạnh mặt, chỉ gật đầu chào hỏi lấy lệ, sau đó cao cao tại thượng ngồi vào vị trí dành cho Thánh nhân mà Hạo Thiên đã chuẩn bị sẵn.

Bảy cái ghế đó, Hạo Thiên và Dao Trì vốn tưởng không dùng đến, không ngờ hai vị phương Tây lại tới.

"Thật là vinh hạnh, không ngờ hai vị sư huynh lại có thể đích thân đến, Hạo Thiên xin tạ ơn hai vị sư huynh." Hạo Thiên khách khí nói.

"Hừ, chúng ta chỉ đến xem thử sư đệ có làm lão sư thất vọng hay không mà thôi." Chuẩn Đề trực tiếp không nể mặt Hạo Thiên, lời này khiến Hạo Thiên vô cùng khó chịu.

Lúc này đám đại năng tại trường cũng rùng mình, thấy Thánh nhân

hình như không vừa mắt với Hạo Thiên Thượng Đế, phen này không ổn rồi.

Trong lòng Hạo Thiên cũng bùng lên một cơn phẫn nộ, gã hiểu ra Chuẩn Đề đến để gây phiền phức.

"Ha ha, mời sư huynh ngồi, Hạo Thiên và Dao Trì sẽ không làm lão sư thất vọng đâu." Hạo Thiên nghiến răng nói.

"Nói không đúng rồi, sư đệ nên biết, đệ chỉ là một đồng tử của lão sư, phải xưng hô là Lão gia.

Đừng vì trở thành chủ Thiên Đình mà tự đắc, cứ xưng hô Lão gia là tốt nhất, cái danh xưng Lão sư kia không phải một kẻ khu khu Chuẩn Thánh như đệ có thể gọi đâu, sư đệ phải nhớ kỹ." Tiếp Dẫn nói.

Nghe lời này, sự phẫn nộ trong lòng Hạo Thiên không lời nào tả xiết, nhưng gã luôn tự nhắc nhở mình phải nhẫn nhịn.

"Sư huynh nói đúng, sư đệ ghi nhớ rồi." Hạo Thiên cười lạnh.

Hạo Thiên vốn tưởng nói vậy là xong, không ngờ hành động tiếp theo của Chuẩn Đề thực sự quá đáng.

Chỉ thấy Chuẩn Đề khai mở uy áp, khiến tất cả sinh linh tại trường đều đồng loạt quỳ rạp xuống đất hô: "Bái kiến Thánh nhân!" Cảnh tượng này rõ ràng là khách lấn át chủ.

Chuẩn Đề lại mở miệng: "Không tệ, không tệ nha, sau lượng kiếp Vu - Yêu cũng có không ít sinh linh căn cơ tốt.

Phương Tây do ta và sư huynh tọa trấn, nếu ai có ý muốn cầu đạo, có thể đến Tây Phương giáo chúng ta, lúc đó ta và sư huynh sẽ vì các ngươi mà giảng đạo." Chuẩn Đề cũng thật độc, trực tiếp dùng chiêu "rút củi dưới đáy nồi".

Hạo Thiên không phải định nhân cơ hội này chiêu mộ nhân thủ sao?

Vậy Chuẩn Đề trực tiếp nẫng tay trên, khiến Hạo Thiên không chiêu mộ được ai.

Như vậy xem Hạo Thiên liên kết với khí vận Thiên Đình kiểu gì?

Chỉ cần qua một thời gian Hạo Thiên không thể chưởng khống Thiên Đình, Thánh nhân có thể đến Tử Tiêu Cung cáo trạng, bảo Hạo Thiên vô năng, sau đó tước đoạt vị trí Thiên Đế.

Trong quỹ tích vốn có, Hạo Thiên đã không làm được, bị các Thánh nhân ngăn cản và kẹp kích mấy lần, dẫn đến thất bại vì không thể liên kết khí vận Thiên Đình.

Không có khí vận gia trì dẫn đến không thể dựa vào đó mà tráng đại.

Thêm vào đó là sự gây khó dễ nhiều lần của các Thánh nhân khiến tâm ma nảy sinh, sau đó bị Thánh nhân tính kế dẫn đến xung đột với tàn dư Vu tộc.

Sau này Đại Vu Hình Thiên đánh lên Thiên Đình, tuy bị Hạo Thiên dốc toàn lực trảm hạ đầu lâu nhưng vẫn không chết.

Ngược lại Hạo Thiên vì dốc sức đấu với Vu tộc mà trọng thương, lại bị Thánh nhân tính kế lần nữa, khiến bản thể Hạo Thiên bị phân liệt, tách ra một người muội muội đồng nguyên.

Hạo Thiên cũng vì thế mà tẩu hỏa nhập ma, tự trảm bản nguyên và thân thể tiến vào luân hồi.

Khổ nỗi khi luân hồi lại bị Thánh nhân tính kế tiếp.

Sự kiêu ngạo, cốt khí và đạo tâm đều tiêu tan, khi quay về chỉ còn là Ngọc Hoàng Đại Đế, không còn đạo tâm của Hạo Thiên Thượng

Đế nữa.

Giờ đây ma nan của Hạo Thiên lại bắt đầu, liệu gã có giống như quỹ tích cũ, bị Thánh nhân tính kế mất sạch đạo tâm và bản nguyên để trở thành bù nhìn Ngọc Hoàng Đại Đế, hay sẽ phá vỡ từng âm mưu, dùng nghị lực và trí tuệ siêu thoát thành Hạo Thiên Thượng Đế, tất cả phải xem biểu hiện của gã.

Ngay khi Hạo Thiên định nổi giận, bỗng nhiên, một trận pháp chưa từng được bố trí - Thiên Thần đại trận mà Hoàng Thiên giao cho Hạo Thiên - xuất hiện dị trạng.

Trước đó vì không thể bố trí, Hạo Thiên chỉ tạm thời luyện hóa Ngọc Châu, đợi sau khi liên kết với khí vận Thiên Đình mới bố trí.

Nhưng gã không biết rằng Ngọc Châu không chỉ có thể ngoại phóng để bố trí đại trận, mà còn có thể giống như linh bảo, ở trạng thái sơ khởi của Ngọc Châu, nó có thể trấn áp nguyên thần và đạo tâm.

Chính nhờ dị trạng này, Hạo Thiên đang phẫn nộ bỗng chốc được một luồng thần quang từ Ngọc Châu quét qua, khiến gã rùng mình, trực tiếp điểm tỉnh Hạo Thiên đang sắp bùng nổ.

Điều này khiến Hạo Thiên dù trong lòng vô cùng tức giận nhưng cũng hít sâu một hơi và nhẫn nhịn được.

Tạm thời chưa có bản tiền để trở mặt với Thánh nhân, chẳng lẽ trở mặt xong để lại một đống hỗn độn, rồi đi Tử Tiêu Cung cáo trạng với Đạo Tổ?

Một vị Thượng Đế như thế thì làm quá thất bại rồi.

Đúng là định số, nhưng định số không có nghĩa là không thể cải biến.

Chỉ cần không hoàn thành nhiệm vụ dưới định số của Thiên Đạo,

thì định số sẽ xuất hiện biến hóa, biến hóa này có nhiều loại...

Ví dụ, không còn là chủ Thiên Đình trong định số nữa, hoặc là bị phế bỏ, hoặc trở thành một vị chủ Thiên Đình như bù nhìn.

Nói chung, mỗi một biến hóa đều không thể dự đoán, cũng là điềm báo của việc từng bước đi vào vực sâu.

Ở phía khác, mọi người đã chuẩn bị rời đi thật nhanh, vì đều cảm thấy cục diện lúc này có chút khó kiểm soát.

Hạo Thiên Thượng Đế sắp trở mặt với Thánh nhân rồi, phải chú ý một chút kẻo cá chậu chim lồng...

Nhưng mọi người không ngờ tới, sự việc lại xuất hiện biến hóa, một cú đảo ngược ngoạn mục.

"Ha ha, sư huynh nói không sai..." Mọi người không ngờ, uy nghiêm vốn định bộc phát của Hạo Thiên lại tiêu tan trong tích tắc, thốt ra một câu khiến Chuẩn Đề cũng phải ngẩn người.

"Xưng hô Lão gia hay Lão sư đối với ta đều như nhau cả, chỉ khác biệt ở bối cảnh.

Tại Tử Tiêu Cung, ta tự nhiên xưng hô Lão gia, nhưng tại Thiên Đình ta chính là chủ Thiên Đình, đây là do Thần Tôn và Đạo Tổ cùng định ra.

Chương 645

Phải giữ vững sự công chính, không thể vì từng là đồng tử của Lão gia mà quên đi vị trí chủ Thiên Đình cũng có ý chỉ của Thần Tôn tiền bối quyết định.

Sư huynh, chẳng lẽ muốn Hạo Thiên không tôn kính quyết định của Thần Tôn sao?

Hạo Thiên không dám bất tuân ý chỉ của Thần Tôn tiền bối đâu." Khoảnh khắc đó, mọi người đều ngớ người, ngay cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng không ngờ Hạo Thiên lại trả lời như vậy.

"Hừ!" Chuẩn Đề phản ứng lại, đồng thời cũng nhận ra mình bị hố, bị Hạo Thiên tính kế ngược lại.

Hạo Thiên gán cho cái danh bất kính với Thần Tôn tiền bối, gã khốn này muốn hại người mà, ai biết được trong đây có người của Thần Đạo không, nếu để Thần Tôn tiền bối biết thì chẳng phải xui xẻo sao?

"Sư đệ, sư huynh không hề bất kính với Thần Tôn tiền bối, chỉ là nhắc nhở đệ đừng quên thân phận của mình.

Đồng thời cũng nhắc nhở đệ, đệ chỉ là một Chuẩn Thánh khu khu, ta tuy là sư huynh của đệ nhưng cũng là Thánh nhân, Thánh nhân cần được tôn trọng." Tiếp Dẫn nói.

"Ha ha ha...

Tôn trọng cường giả là điều hiển nhiên, Hạo Thiên thực sự không cần sư huynh dạy bảo.

Hạo Thiên đi từ thời Hoang Cổ, một lộ đi cùng Đạo Tổ, đối với việc tôn trọng cường giả thì vô cùng minh bạch.

Cho nên Hạo Thiên vô cùng tôn kính Thần Tôn tiền bối và Đạo Tổ.

Giống như lúc nãy, không thể vì là người dưới trướng Lão gia mà quên đi vị trí Thượng Đế này cũng có ý chỉ của Thần Tôn tiền bối, sư huynh thấy sao?" Hạo Thiên vô cùng giảo hoạt, lời này không chỉ phản bác mà còn ẩn chứa ý tứ khác.

Ý tứ đó là: ta mới là người thân cận của Đạo Tổ, ta đi theo Đạo Tổ bao nhiêu lâu rồi, các người mới trở thành đệ tử Đạo Tổ được bao lâu?

Thậm chí gã còn một lần nữa giải thích, gã xưng hô Hồng Quân Đạo Tổ là Lão sư chính là để biểu đạt sự tôn kính cường giả, tôn kính Thần Tôn.

Chuẩn Đề cũng nộ rồi, gã không thích đấu khẩu, vì đấu cũng thua.

Nhất thời uy áp Thánh nhân quét sạch cả Thiên Đình, khiến cả Thiên Đình, ngoại trừ Tam Tộc Long - Phượng - Kỳ Lân, đều vô cùng khó chịu.

"Sư huynh dừng tay, chẳng lẽ định ỷ thế Thánh nhân mà ra tay với ta sao?

Đừng liên lụy đến các đạo hữu khác, có gì cứ nhắm vào ta đây này." Hạo Thiên trực tiếp hét lên.

Một tiếng hét này khiến Chuẩn Đề bị hại thảm, đắc tội với biết bao nhiêu người, khỏi phải nói khó chịu thế nào.

Gã cũng nhận ra mình đã nhầm, Hạo Thiên nào phải tiểu gia hỏa mới ra đời, gã phân rõ là một con cáo già rồi.

Thật không hiểu nổi, lúc nãy thi triển nhân quả cố ý kích nộ Hạo Thiên, tại sao tên Chuẩn Thánh khu khu này lại nhịn được?

Chẳng lẽ trên người gã có điều gì thần kỳ mà mình không biết?

Chuẩn Đề lúc nãy cố ý kích nộ Hạo Thiên, thi triển Nhân Quả đạo, nhưng không ngờ kế hoạch bị Ngọc Châu của Hoàng Thiên phá vỡ, nên gã cũng không biết mình thua ở đâu.

Thực tế ngẫm lại sẽ hiểu, tu vi Hạo Thiên tuy kém nhưng cũng đi từ thời Hoang Cổ, đi cùng Hồng Quân Đạo Tổ đến giờ, sao có thể xốc nổi bạo táo như vậy, sao có thể ngu ngốc như trong quỹ tích cũ.

Nếu không phải vì Thánh nhân vô sỉ tính kế, Hạo Thiên không thể nào ngốc nghếch như thế.

Cần biết rằng, một tiếng "có việc gì cứ nhắm vào ta" của Hạo Thiên, dù giả dối đến đâu cũng khiến một số sinh linh cảm kích gã.

"Hừ, Chuẩn Đề Thánh nhân thật là oai phong nha, Long tộc ta ghi nhớ rồi!" Long Vương lúc này cũng nhìn Hạo Thiên với con mắt khác, từ đối tượng có thể lợi dụng biến thành đối thủ đáng kính, cho nên gã cũng ra sức ủng hộ Hạo Thiên.

"Phượng Hoàng nhất tộc ta cũng ghi nhớ rồi!" "Kỳ Lân nhất tộc ta ghi lại rồi, Chuẩn Đề Thánh nhân thật oai phong!" Nhất thời, Tam Tộc Long - Phượng - Kỳ Lân vốn không sợ Thánh nhân đều bắt đầu ra sức ủng hộ Hạo Thiên.

Chuẩn Đề cũng có chút ngẩn ngơ, không ngờ Tam Tộc lại ủng hộ Hạo Thiên quyết liệt như vậy, thật vượt xa dự liệu của gã.

"Tốt!

Thật là tốt, sư đệ, kế hay lắm!" Tiếp Dẫn thấy sự tình không ổn, vội vàng lên tiếng tố Hạo Thiên dùng kế.

Sau đó hai người rời đi, tổng không thể giết Hạo Thiên ngay tại đây được, cũng chẳng dám, dù sao vẫn còn Thần Tôn tiền bối và Hồng Quân Đạo Tổ tồn tại.

Nhưng biết làm sao giờ, chỉ có thể đi thôi, nếu không ở lại còn

mất mặt hơn, lần tính kế này thất bại rồi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn rời đi, họ đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Nhưng Thánh nhân đi rồi, chúng sinh linh cũng kinh ngạc.

Quả không hổ là Hạo Thiên Thượng Đế, không hổ là nhân vật được Thần Tôn tiền bối và Hồng Quân Đạo Tổ định ra, lại có thể làm được như vậy, quy phục người như thế dường như cũng không thiệt thòi gì.

Các sinh linh bắt đầu nảy sinh ý định quy phục, đương nhiên sự việc vẫn chưa kết thúc, chỉ mới đi có hai vị phương Tây, tiếp theo còn Thông Thiên giáo chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, họ sẽ không lùi bước đâu.

Sau một hồi thôi diễn, họ cũng thấy được vị sư đệ này mồm miệng lanh lợi, cũng thấy được sự chật vật của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nên biết kế hoạch đó không ổn, phải tìm đường khác.

Ngay khi mọi người ở Thiên Đình vừa thở phào nhẹ nhõm thì Nguyên Thủy Thiên Tôn đến.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh nhân!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, mọi người lại một lần nữa quỳ lạy: "Bái kiến Thánh nhân!" "Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp không thèm diễn kịch, đến nơi là lạnh hừ một tiếng.

"Sư đệ, nhìn xem đám người đệ triệu tập kìa, ngoại trừ các vị đạo hữu Tam Tộc Long - Phượng - Kỳ Lân ra, nhìn lại xem, số còn lại toàn là lũ mang lông đội sừng cả, triệu hoán hạng người này làm gì, đang làm mất mặt lão sư đấy!" "Hả?" Mọi người ngớ người, Nguyên Thủy Thánh nhân quả nhiên đúng như lời đồn, tính cách thật cao ngạo!

Lúc nãy Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân còn sợ

đắc tội mọi người, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như chẳng thèm quan tâm!

Nhưng mọi người nghĩ lại, đúng là vậy thật, Tây Phương giáo thì hạng người gì cũng nhận, kiểu "hữu giáo vô loại".

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì khác, người ta đi theo lộ trình tinh anh, nên tự nhiên không quan tâm đến đám sâu kiến này.

Giáo nghĩa và đạo của mỗi Thánh nhân khác nhau, nên tính cách thể hiện ra cũng hoàn toàn khác biệt.

Hạo Thiên đã chấp nhận hiện thực, vốn tưởng các vị sư huynh Thánh nhân chỉ đơn thuần coi thường mình, hận mình cướp mất khí vận.

Nhưng vạn vạn không ngờ các vị sư huynh lại vô sỉ như thế, không chỉ coi thường, không giúp đỡ mà còn muốn phá hoại.

Những đòn kích kích liên tiếp đó khiến Hạo Thiên, sau khi nén giận, bắt đầu trầm tư.

Tại sao các sư huynh Thánh nhân lại làm vậy?

Chẳng lẽ đơn thuần vì Thiên Đình rất quan trọng, vị trí chủ Thiên Đình vô cùng quan trọng?

Chương 646

Hiển nhiên không đúng, nếu chỉ nghĩ đơn giản như vậy thì Thánh nhân không đến mức kích kích gã như thế, hết hai vị phương Tây lại đến Nguyên Thủy tìm tới tận cửa, tuyệt đối không bình thường.

Với những nghi ngờ đó, Hạo Thiên tự nhiên càng thêm coi trọng, tuyệt đối không thể để các Thánh nhân phá hoại vị trí chủ Thiên Đình.

Có lẽ đúng như lời Thần Tôn tiền bối nói, đây là một cơ duyên trời cho, cũng là một ma nạn trời cho.

Nếu vượt qua được, hoặc tìm ra nguyên do Thánh nhân muốn phá hoại, có lẽ sẽ có thu hoạch lớn.

"Thiên Đình...

Thiên Đình, Minh đại địa, Thiên Địa Minh...

Bình Tâm nương nương??" Đột nhiên, Hạo Thiên rùng mình, dường như hiểu ra điều gì.

"Chẳng lẽ?" Hạo Thiên chấn động.

Nhưng sự lơ là này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến phát điên.

"Hạo Thiên, hảo một Hạo Thiên, dám ngó lơ bản thánh, coi Thánh nhân là hư không sao?

Hừ, bản thánh không phải Chuẩn Đề, hôm nay dù bị lão sư trách phạt, bản thánh cũng phải cho đệ hiểu, Thánh nhân là bất khả bất tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp nổi nộ.

Gã vô cùng thông minh, uy áp không bao trùm toàn bộ mà chỉ nhắm vào Hạo Thiên.

“Sư huynh, khoan đã...” Lúc này Hạo Thiên cũng lập tức phản ứng, bất kể phỏng đoán lúc nãy là thật hay giả, bây giờ không phải lúc, trước tiên phải ứng phó với vị sư huynh Thánh nhân vô sỉ này đã.

“Hừ, chẳng lẽ định đe dọa bản thánh?

Bản thánh không sợ chút sâu kiến khu khu đó đâu, đệ coi bản thánh giống hai vị phương Tây kia sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn không thèm nể mặt, khiến Hạo Thiên vô cùng khó chịu.

Biết làm sao giờ, không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn lỗ mãng, mà gã cố tình lỗ mãng để phá hoại đại kế.

Nguyên Thủy Thiên Tôn làm vậy nhìn thì có vẻ vô lý, nhưng Hạo Thiên cảm nhận được gã cố ý.

Mọi chuyện phải phá giải thế nào đây?

Kể từ khi Hoàng Thiên và Hồng Quân tuyên bố thiên địa sẽ xuất hiện ba tôn Vô Cực Thánh nhân, các Thánh nhân đều âm thầm tìm cách.

Bình Tâm nương nương thân hợp Minh giới, thành Vô Cực Thánh nhân của Minh giới sau này, Thần Tôn tiền bối lại nói về ba ngôi Thiên - Địa - Nhân.

Các Thánh nhân khổ tư hồi lâu, nơi duy nhất có thể thôi tiến Thiên chi Vô Cực Thánh nhân e rằng có quan hệ mật thiết với Thiên Đình.

Do đó, các Thánh nhân mới luôn chú ý đến việc Hạo Thiên nhập chủ Thiên Đình, không giúp đỡ Hạo Thiên là để gã không thể liên kết với khí vận Thiên Đình.

Như vậy họ có lý do để đuổi Hạo Thiên đi.

Nhưng rắc rối là các Thánh nhân không chắc chắn Thiên Đình có thực sự như vậy không?

Hơn nữa, đuổi được Hạo Thiên đi cũng chưa chắc Thiên Đình đã là vật trong túi, vì có quá nhiều đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào Thiên Đình, không chỉ riêng họ.

Ví dụ như Nguyên Thủy Thiên Tôn, sở dĩ gã uy hiếp Hạo Thiên như vậy là để có thể nhúng tay vào Thiên Đình.

Ở phía khác, Hạo Thiên cũng vô cùng sốt ruột, áp lực từ Nguyên Thủy Thiên Tôn gã cảm nhận rất rõ, cộng thêm những suy đoán về Thiên Địa Minh trước đó, Hạo Thiên ít nhiều cũng hiểu ra một số thứ, đồng thời cũng hiểu tại sao các Thánh nhân không muốn gã chưởng khống Thiên Đình.

Hạo Thiên thấy có chút rắc rối, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chờ gã đưa ra câu trả lời, nếu không trả lời thỏa đáng, e rằng vị sư huynh Nguyên Thủy này thực sự có thể làm ra những chuyện không thể dự đoán được trong lúc nóng giận.

Vậy thì chỉ có thể đáp ứng thôi, đáp ứng một số điều kiện của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vì thế, trong mắt mọi người, khi tưởng như đại chiến sắp nổ ra đến nơi, Hạo Thiên bỗng nhiên âm thầm truyền âm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Nguyên Thủy sư huynh, nên biết rằng, dù có đuổi được đệ đi, Thiên Đình cũng không phải một mình sư huynh có thể chiếm được.

Đệ không biết các sư huynh khác tại sao lại không muốn thấy đệ trở thành chủ Thiên Đình, nhưng đệ có thể bảo đảm, sư huynh hợp tác với đệ mới là đôi bên cùng có lợi.

Nếu xé rách mặt mũi, cả hai chúng ta đều chẳng được ích gì." Hạo Thiên đột ngột truyền âm, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn ra, quả thực không sai, gã cũng thấy khó chịu nhất chuyện đó, dù có đuổi Hạo Thiên đi thì gã cũng không thể độc chiếm Thiên Đình.

Nhưng chủ yếu nhất là câu nói của Hạo Thiên: "Đệ không biết các sư huynh khác tại sao lại không muốn thấy đệ trở thành chủ Thiên Đình!" Câu này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng kích động, chẳng lẽ Hạo Thiên không biết chuyện đó liên quan đến Vô Cực Thánh nhân sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong câu đó của Hạo Thiên thì trong lòng nhẹ nhõm hẳn, coi Hạo Thiên như một con sâu kiến vô tri vậy.

Căn bản chẳng hiểu tại sao Thánh nhân lại không muốn cho đệ làm chủ Thiên Đình.

"Vậy đệ muốn thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

Hai người truyền âm cho nhau, người khác không hay biết, cứ ngỡ Hạo Thiên đang suy nghĩ.

"Sư huynh, chỉ cần để đệ làm chủ Thiên Đình, có thể liên kết với khí vận Thiên Đình, sư đệ có thể bảo đảm, ngoại trừ những việc vi phạm quy tắc tối cao, những việc khác đều nghe theo sư huynh, sư huynh cũng có thể sắp xếp nhân thủ vào Thiên Đình." Hạo Thiên uất ức nói.

"Hừ, không thể nào, liên kết với khí vận Thiên Đình thì đừng hòng, điều này tuyệt đối không thể." Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nổi nộ.

Hạo Thiên cũng nộ rồi, điều gì cũng không được, chẳng lẽ cứ phải xé rách mặt mũi mới xong.

Nhưng xé rách mặt mũi thì đã sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng lắm chỉ bị xử phạt, còn gã thì thực sự có khả năng mất vị trí Hạo Thiên Thượng Đế, như vậy sao được?

Nhưng Hạo Thiên cũng từ sự phản đối quyết liệt của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà nhận ra điều gì đó huyền diệu, tuyệt đối có liên

quan đến Vô Cực Thánh nhân mà gã suy đoán lúc nãy.

Thánh nhân không cho gã liên kết khí vận Thiên Đình, chẳng lẽ Thánh nhân cũng phát hiện ra huyền cơ trong đó?

Ý nghĩ này khiến Hạo Thiên giật mình, tuyệt đối không thể mất vị trí chủ Thiên Địa này, đây là cơ duyên lớn nhất, nếu mất đi thì dù có đoán đúng cũng chẳng còn cơ hội.

Nhưng đáp ứng điều kiện của Nguyên Thủy Thiên Tôn để trở thành một Thiên Đế bù nhìn sao?

Nội tâm Hạo Thiên phức tạp, sau một hồi suy nghĩ cực nhanh, Hạo Thiên hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, cảm thấy không nên xé rách mặt mũi với Thánh nhân.

Cái gọi là "còn rừng xanh lo gì thiếu củi đốt", cứ chu toàn với Thánh nhân đã, rồi sẽ có cơ hội.

Nếu xé rách mặt mũi bây giờ thì một chút cơ hội cũng không còn.

Vậy thì tạm thời đáp ứng điều kiện của Thánh nhân, tạm thời làm một kẻ bù nhìn, nhân cơ hội ẩn mình để chờ thời cơ sau này.

Trong muôn vàn sự bất đắc dĩ, Hạo Thiên cảm thấy đây là cách duy nhất hiện nay, chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Chương 647

Do đó Hạo Thiên trực tiếp nói: "Sư huynh, sư đệ đáp ứng!" "Hừ hừ, minh trí!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thở phào một cái, như vậy là tốt nhất, gã cũng không muốn xé rách mặt mũi với Hạo Thiên.

Chỉ cần Hạo Thiên không ngưng tụ được khí vận, không thể liên kết với khí vận Thiên Đình, thì gã có thể sắp xếp nhân thủ vào Thiên Đình để rình rập tìm kiếm cơ hội.

Cứ thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi trong sự ngỡ ngàng của mọi người, khiến ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Tam Tổ Long - Phượng - Kỳ Lân cùng Tam Tổ Nhân tộc, những cao thủ đời trước bắt đầu suy ngẫm.

Những người hiểu chuyện đều thấy được Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười rời đi, còn Hạo Thiên thì mặt đầy phẫn nộ.

Có thể thấy hai người đã âm thầm đạt thành thỏa thuận, mà thỏa thuận này chắc chắn Hạo Thiên chịu thiệt nên Thánh nhân mới rời đi.

Tuy nhiên, ẩn dưới sự phẫn nộ của Hạo Thiên là một nụ cười giễu cợt: "Nguyên Thủy sư huynh, huynh ép ta, nếu đã như vậy, Xiển giáo vào được Thiên Đình thì Nhân giáo, Tiệt giáo, Tây Phương giáo, Tam Tộc cùng các thế lực khác cũng vào được.

Cứ đi mà đấu đi, không phải muốn ta làm bù nhìn sao?

Được, ta làm, nhưng đừng để ta tìm thấy cơ hội!" Trong lòng Hạo Thiên tràn đầy thù hận, gã đúng là đã đáp ứng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng gã cũng có thể đáp ứng các Thánh nhân khác.

Chẳng phải các Thánh nhân đều muốn mưu đồ Thiên Đình sao, vậy thì cho vào hết đi, thả một con bò cũng thế mà thả một đàn bò

cũng thế, cứ để họ tranh giành sống chết với nhau.

Hạo Thiên đã hạ quyết tâm, những thế lực nào dòm ngó Thiên Đình gã đều thả vào hết, để họ tự đi mà đấu, tự đi mà tìm cơ duyên.

Quả nhiên, một thời gian sau, Thông Thiên và những người khác cũng giáng lâm.

Ngoại trừ Nữ Oa, Bình Tâm nương nương, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng đến.

Hạo Thiên dường như biến thành người khác, đối với mỗi Thánh nhân đều đáp ứng hết.

Các Thánh nhân cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng họ đoán sai rồi.

Họ tưởng Hạo Thiên bị họ kích kích đến mất sạch nhuệ khí, nên mới buông xuôi và khuất phục.

Như vậy cũng tốt, chỉ cần Hạo Thiên khuất phục thì bớt đi một mối đe dọa, còn việc đấu với các Thánh nhân khác thì họ chẳng lẽ lại sợ?

Cứ việc tranh đoạt tại chiến trường lớn Thiên Đình này đi.

Các Thánh nhân đều rời đi, linh quả thịnh yến cũng kết thúc trong sự bất an của mọi người.

Tuy nhiên, vẫn có nhiều cao thủ và tán tu chọn gia nhập Thiên Đình, chọn hiệu lực cho Hạo Thiên.

Thu hoạch lần này của Hạo Thiên thực sự không ít, nhưng số nhân thủ này chưa đủ để ngưng tụ khí vận, tuyệt đối không thể liên kết với khí vận Thiên Đình, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sự vận hành của Thiên Đình mà thôi.

Long Vương, Lân Tổ, Phượng Tổ cũng vô cùng kinh ngạc vì nhận

được truyền âm mật của Hạo Thiên.

Hạo Thiên nói với họ Thiên Đình có đại cơ duyên, có thể cài cắm nhân thủ vào, thậm chí còn kể ra việc bị các Thánh nhân ép buộc.

Tam Tổ Long - Phượng - Kỳ Lân nghe xong cũng ngẩn người, tuy nguy hiểm nhưng cũng phải thừa nhận đây là một sự cám dỗ.

Sự cám dỗ về ba vị Vô Cực Thánh nhân mà Thiên Địa Minh nhắc tới tuyệt đối không thể bỏ qua.

Tam Tộc suy nghĩ một hồi rồi đáp ứng.

Trong Tam Tộc tuy không có cao thủ tầm cỡ Thánh nhân, nhưng Chuẩn Thánh thì không thiếu.

Xét về thực lực dưới tầm Thánh nhân, mỗi tộc trong Tam Tộc đều có thể "đánh bầm dập" tất cả các đệ tử Thánh nhân.

Như vậy, khi tộc quần có cơ hội, họ cùng mặc nhận Hạo Thiên là chủ Thiên Đình nhưng vẫn tranh đoạt vì thế lực riêng.

Cả Tam Tộc và các Thánh nhân đều quyết định như vậy.

Đồng thời, Hạo Thiên cũng không quên đưa tay sang phía Nhân tộc.

Chỉ là bị trí giả của Nhân tộc là Khôi phủ quyết, gã cảm thấy nơi quan trọng nhất của Nhân tộc tiếp theo là Hồng Hoang chứ không phải Thiên Đình.

Nhân tộc tham gia vào đó chẳng được ích lợi gì, chi bằng nhân lúc các đại thế lực ở Thiên Đình đang đấu đá lẫn nhau mà Nhân tộc tranh thủ thời gian này để nhanh chóng trỗi dậy.

Tam Tổ Toại Nhân Thị cũng thấy như vậy là tốt nhất, Thiên Đình thực sự quá phức tạp, là nơi các loại đại năng hoành hành, Nhân tộc chưa trỗi dậy hoàn toàn, lúc này nên kinh doanh Hồng Hoang cho tốt,

nên chuyện Thiên Đình không cần tham gia.

Sau khi linh quả thịnh yến kết thúc, không chỉ Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, ngay cả hai vị phương Tây cũng nhận được truyền âm của Hạo Thiên.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều vô cùng kinh ngạc, nhưng Hạo Thiên đã nói rõ ngọn ngành mọi chuyện, rõ ràng là một cái dương mưu, có muốn hay không thì tự quyết định.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn suy nghĩ một hồi, thực sự không thể khước từ.

Thiên Đình có liên quan đến Vô Cực Thánh nhân đã thôi diễn ra, dù là hang rồng hang cọp cũng phải xông vào một chuyến, nếu không sẽ chẳng có chút cơ hội nào!

Họ cũng hiểu tâm địa của Hạo Thiên là muốn họ đấu đá lẫn nhau.

Nhưng không tranh không được, vì thế trong ngàn năm sau khi linh quả yến hội kết thúc, cả Thiên Đình đều trở nên náo nhiệt.

Ngoài những tán tu đã chiêu mộ trước đó, các đại giáo phái và Tam Tộc Long - Phượng - Kỳ Lân đều cài cắm nhân thủ vào.

Mục đích của mọi người đều rất rõ ràng: tranh đoạt, dốc toàn lực tranh đoạt để thế lực đại diện của mình trở thành thế lực lớn nhất Thiên Đình, sau đó ngưng tụ khí vận, tốt nhất là có thể liên kết với khí vận Thiên Đình.

Dù sao lúc đó các Thánh nhân đã bàn bạc rồi, ai ngưng tụ được nhiều khí vận nhất, trở thành thế lực lớn nhất thì người đó có hy vọng liên kết với khí vận Thiên Đình để trở thành chủ Thiên Đình thực sự.

Cơ hội như vậy, không một đệ tử nào dưới chướng Thánh nhân muốn bỏ qua.

Tuy nhiên, tất cả các thế lực phái đệ tử đến đều có tu vi cao nhất chỉ là Đại La Kim Tiên.

Không phải các Thánh nhân và Tam Tộc không có thuộc hạ tu vi cao hơn, nhưng Đại La Kim Tiên là tốt nhất!

Dù có tìm thấy cơ duyên Vô Cực Thánh nhân thì họ cũng không thể trở thành Vô Cực Thánh nhân được, vì ngay cả Chuẩn Thánh còn chẳng phải thì làm sao thành Vô Cực Thánh nhân được chứ.

Thủ đoạn của các Thánh nhân là ngay cả một Chuẩn Thánh cũng không dám phái đi, thật sự sợ vị Chuẩn Thánh đó gặp vận may lớn mà thành công, lúc đó chẳng phải là công dã tràng sao.

Cho nên phái đi cao nhất chỉ là Đại La, nếu thực sự tìm thấy cơ duyên Vô Cực Thánh nhân thì Thánh nhân có thể nhanh chóng cảm ứng và đoạt lấy.

Tam Tộc thì không như thế, họ định phái Chuẩn Thánh đi nhưng lại bị các Thánh nhân cảnh cáo.

Chương 648

Muốn tranh giành một cách chính thống thì Tam Tộc phải giống như họ, chỉ được phái cao thủ Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh không được phép.

Như vậy trong một thời gian ngắn, ngoài những người Hạo Thiên chiêu mộ, trong Thiên Đình xuất hiện một đám thế lực Đại La Kim Tiên đại diện cho các Thánh nhân.

Còn quyền lực của Hạo Thiên thì bị gạt sang một bên, ngoại trừ những thuộc hạ do gã chiêu mộ ra, gã chẳng chỉ huy nổi một đệ tử môn hạ Thánh nhân nào.

Trong quỹ tích vốn có, Hạo Thiên dưới áp lực như vậy, sau khi bị Thánh nhân từng bước ép buộc, tâm thái đã triệt để sụp đổ.

Tâm thái sụp đổ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng tan biến đạo tâm, trong luân hồi lại bị động tay động chân khiến đạo đạo và bản nguyên đều mất sạch, cuối cùng trở thành vị Ngọc Hoàng Đại Đế bù nhìn đó.

Hạo Thiên đời này nhờ có Ngọc Châu trước đó, cộng thêm sự ẩn nhẫn nên không phát điên, tuy vô cùng uất ức nhưng vẫn âm thầm tìm kiếm cơ hội.

Gã cũng thỉnh thoảng đi ly gián để các thế lực môn hạ Thánh nhân đấu đá nhau.

Nhưng hành vi này chỉ thực hiện được vài lần, sau đó các Thánh nhân không bằng lòng, liên tục truyền tin đe dọa và cảnh cáo Hạo Thiên dừng tay, nếu không hậu quả khôn lường.

Lúc này Hạo Thiên mới thực sự bị dồn vào tuyệt lộ, kế hoạch khó

lòng thực hiện được nữa, Thánh nhân đã nhìn thấu kế hoạch, phải làm sao đây?

"Sư huynh, thực sự không thể như thế này mãi được, muội thấy hay là đi báo với Thần Tôn tiền bối hoặc Đạo Tổ, để họ thấy hành vi vô sỉ của các Thánh nhân." Dao Trì nghiến răng nghiến lợi nói.

Nàng cũng không nhìn nổi nữa, một vị chủ Thiên Đình đường đường chính chính, Hạo Thiên Thượng Đế mà giờ bị ép thành ra thế này.

Hiện nay trong giới cao thủ Hồng Hoang đều truyền tai nhau rằng Hạo Thiên và Dao Trì chỉ là bù nhìn mà thôi.

Trên bề mặt Thiên Đình do Hạo Thiên làm chủ, nhưng thực chất bên trong là địa bàn của các Thánh nhân.

"Sư muội không được, muội quên lời Thần Tôn tiền bối nói rồi sao?

Cơ duyên là để ma luyện, chút ma nạn này còn không kiên trì nổi thì khác nào từ bỏ, tuyệt đối không được đi báo cáo, tuyệt đối phải nhẫn nhịn, nhịn cho bằng được mới thôi!" Hạo Thiên kiên trì nói.

"Nhưng sư huynh, Thánh nhân còn không cho huynh hành động nữa, thậm chí đã cảnh cáo nhiều lần rồi, phải làm sao đây?

Chẳng lẽ phải xé rách mặt mũi với họ sao?" Dao Trì hỏi.

Lúc trước còn tốt, Hạo Thiên có thể âm thầm ly gián để các thế lực Thánh nhân tranh đấu không ngừng.

Nhưng một thời gian gần đây, các Thánh nhân dường như đã thống nhất chiến tuyến, có thể đấu đá nhau nhưng tuyệt đối không được trở thành quân cờ trong tay Hạo Thiên để bị gậy ông đập lưng ông.

“Không được, hiện tại chưa thể xé rách mặt mũi, xé rách mặt mũi là ta thất bại, nhất định phải nhẫn!” “Nhẫn... nhưng muội phải nhẫn đến bao giờ?” Dao Trì xót xa nhìn Hạo Thiên.

Câu nói này khiến Hạo Thiên ngẩn ra, đồng thời cũng khiến gã suy nghĩ nhiều hơn: “À, ta phải nhẫn đến bao giờ?

Phải nhẫn đến khi không chịu nổi nữa mà từ bỏ, hay đi tìm Lão gia cáo trạng, hoặc giả để đạo tâm tiêu mòn mà triệt để trở thành một tên bù nhìn?

Hay là nhẫn thành thói quen, nhẫn đến tê liệt, nhân đạo cũng giống như Thánh nhân, vì cầu đạo mà bất chấp tất cả, bất tử bất diệt thì có ích gì?

Một lộ đi qua, tuy đã sống vô tận tuế nguyệt nhưng với tư cách là một đồng tử, có Lão gia che chở, tuy nghe nói Hồng Hoang tàn khốc, tuy biết đó mới là Hồng Hoang chân thực, nhưng trong lòng ta luôn có những tình cảm riêng.

Đó là tình cảm với sư muội, sự tôn kính với Lão gia.

Khi Lão gia và Thần Tôn quyết định để ta làm chủ Thiên Đình, ta đã nghĩ có thể làm tốt vị trí này, có thể công chính đối đãi với mọi sự, vận chuyển tinh tú và Thiên Đình, tạo phúc cho Hồng Hoang.

Giống như Lão gia và Thần Tôn, vì Hồng Hoang mà dốc hết tâm can trở thành trụ cột của Hồng Hoang!

Đó mới là tâm nguyện ban đầu của ta, giống như Lão gia và Thần Tôn, cống hiến cho Hồng Hoang, nỗ lực vì sự phồn vinh hưng thịnh của Hồng Hoang...

Nhưng tại sao Thánh nhân cứ luôn ép buộc ta chứ?” Hạo Thiên bỗng chốc hốt hoảng đốn ngộ, giống như đang bị ma ám, lại giống như đang cảm ngộ, đây là biểu hiện của sự tranh đấu nội tâm trong

gã.

Gã muốn bảo vệ Hồng Hoang thật tốt, muốn trở thành một trong những rường cột của Hồng Hoang, nhưng lại vì những âm mưu và áp lực gần đây mà khiến nội tâm không còn được như thuở ban đầu.

Nơi sâu thẳm của bản nguyên Thiên Đạo, một luồng tử khí với bốn mươi chín đạo quang vựng trong chốc lát ngưng tụ, sau đó hóa thành một đạo lưu quang rồi biến mất.

Chỉ có hai người dám khiến Thiên Đạo chí cao run rẩy một trận, run rẩy cả cột thần trụ khí vận thông thiên của Thiên Đình, nơi trước kia khí vận chi long của Thiên Đình thường lượn lờ.

Cột trụ khí vận thông thiên run rẩy khiến Hạo Thiên đang trong trạng thái đốn ngộ đột nhiên tỉnh giấc trong một khắc.

"Ta nguyện được như lão gia và Thần Tôn, trở thành người thủ hộ Hồng Hoang, dốc sức mình cống hiến cho sự lớn mạnh của Hồng Hoang.

Đó chính là ý niệm ban đầu của Hạo Thiên ta.

Song, chức vị Thiên Đình chi chủ đã khiến ta có phần mê lạc, áp bức từ các Thánh Nhân cũng khiến ta mờ mịt.

Thủ hộ Hồng Hoang, lớn mạnh Hồng Hoang, lập đại công lao, đó chính là Đạo tâm Hạo Thiên ta đã lập ra kể từ khi ta đản sinh, chứng kiến hành vi vĩ đại của hai tồn tại vĩ đại nhất Hồng Hoang là Thần Tôn và Đạo Tổ." "Đạo tâm và năng lực của ta tuy không thể sánh bằng Thần Tôn tiền bối và Đạo Tổ, nhưng Hạo Thiên ta nguyện ý làm người theo bước chân của hai vị tồn tại vô thượng kia, cống hiến sức mình!" "Ta đã hiểu!" Hạo Thiên cũng run rẩy một trận, sau đó lại tự lẩm bẩm: "Chính vì hữu tình, vì luôn ghi nhớ cái ngã ban sơ, nên Bình Tâm Nương Nương mới vì hữu tình chân ngã mà thân hóa luân hồi.

Hạo Thiên ta vì hữu tình chân ngã của mình, ta cũng có thể làm mọi thứ cần làm." Nói xong lời này, Hạo Thiên kiên định nhìn cột thần trụ khí vận của Thiên Đình, nơi trước kia khí vận chi long lượn lờ, kiên định nói: "Thiên Đình chi khí vận thần trụ." Lúc này, Hoàng Thiên và Hồng Quân đang ở nơi sâu thẳm của bản nguyên Thiên Đạo, sau khi luồng tử khí ngưng tụ, cột thần trụ khí vận Thiên Đình run rẩy một trận.

Hoàng Thiên cũng trong chốc lát biến mất khỏi thần điện, đã đến Tử Tiêu Cung, nơi Hồng Quân Đạo Tổ lại lần nữa đợi.

Khi thấy Hoàng Thiên, Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Hoàng Thiên đạo hữu lại nhìn ra huyền cơ?

Lão đạo cảm thấy tâm cảnh biến hóa, Hạo Thiên hẳn là đã đốn ngộ ra đạo của mình rồi." "Ừm, bản tôn cũng có cảm giác tương tự, nhưng không rõ cụ thể là thế nào, tạm thời chưa rõ, vậy nên bản tôn và đạo hữu cùng nhau thôi diễn xem sao, xem khế cơ mà Vô Cực Thánh Nhân nói rốt cuộc là gì?" "Thiện, vậy chúng ta cùng xem vậy!" Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu nói.

Chỉ thấy hai người phất tay, trước mặt họ xuất hiện một không gian vỡ nát, bên trong không gian xuất hiện hai nhân ảnh, chính là Hạo Thiên và Dao Trì.

"Sư huynh, sư huynh, sư huynh làm sao vậy?" Dao Trì thấy Hạo Thiên đột nhiên ngẩn ra, sau đó thân thể run rẩy một trận, trên mặt mang theo vẻ mừng rỡ và kiên định.

"Sư muội, sư huynh ta cuối cùng đã hiểu rồi, ta đã hiểu đạo của mình." Hạo Thiên kích động nói.

Sau đó, chỉ thấy Hạo Thiên phất tay, trực tiếp che đậy Thiên Cơ, ngay cả Thánh Nhân cũng khó có thể thôi diễn được.

Nhưng vẫn không ngăn cản được Hoàng Thiên và Hồng Quân quan sát.

“Sư muội, muội có điều không biết, vừa rồi sư huynh đã có một trận minh ngộ, minh ngộ ra vì sao trời sinh ta lại tồn tại.

Muội có biết vì sao Thần Tôn tiền bối và Đạo Tổ lại điểm danh sư huynh làm Thiên Đình chi chủ không?” “...

Tu vi của Thần Tôn tiền bối và Đạo Tổ quả thực quá cao, điểm danh tuyệt đối không phải tùy tiện, chắc chắn có duyên do.

Chương 649

Điểm danh sư huynh, vậy chứng tỏ sư huynh có đại cơ duyên, cũng là người ứng vận." "Ha ha ha, đúng vậy, quả thực là thế, nhưng Thần Tôn tiền bối đã nói không sai, cơ duyên cũng là ma luyện, chỉ cần vượt qua ma nan thì mới có thể đạt được cơ duyên.

Các Thánh Nhân lại ngang nhiên cản trở, khắp nơi đối nghịch với sư huynh, và sư huynh cũng chịu áp bức từ Thánh Nhân.

Vừa rồi sư muội hỏi sư huynh ta phải nhẫn nhịn đến bao giờ, sư huynh ta đã minh ngộ ra rồi." Nghe lời này, Dao Trì cũng mừng cho Hạo Thiên, không ngờ sư huynh lại minh ngộ ra trong khoảnh khắc đó.

"Sư muội, ta đã đi từ thuở Hồng Hoang cổ, luôn được lão gia che chở.

Nói thật, trước đây ta chỉ nghe nói Hồng Hoang tàn khốc, nhưng chưa thực sự trải qua...

Bởi vậy, Thần Tôn tiền bối và Đạo Tổ luôn khiến sư huynh cảm thấy kiêu ngạo, cũng muốn được như hai vị tồn tại vĩ đại kia, nỗ lực vì sự lớn mạnh của Hồng Hoang...

Muội biết không, vừa rồi khi ta sắp bị âm mưu và áp lực đánh gục, sư huynh ta đã hiểu ra, hữu tình chân ngã mới chính là cơ duyên của ta..." Lời này nói ra, cũng khiến Dao Trì mơ hồ một trận, nhưng Hạo Thiên không để ý, lại tiếp tục nói: "Sư muội, muội có biết vì sao các Thánh Nhân lại áp bức ta đủ đường không?

Chẳng lẽ chỉ vì Thiên Đình chi chủ thôi sao?" "Sư huynh, chẳng lẽ không phải sao?" Dao Trì hỏi.

“Đương nhiên không phải.

Sư muội đừng quên Thần Tôn tiền bối đã từng nói, giữa trời đất sẽ có ba vị Vô Cực Thánh Nhân của Thiên Địa Minh, vị đầu tiên là Chí Thiện Luân Hồi Bình Tâm Nương Nương, với đại từ bi thân hóa luân hồi, thân hợp Minh Giới, cảnh giới đã từng như lúc này.” Nghe đến đây, Dao Trì cũng có chút kinh ngạc, sau đó hỏi: “Sư huynh, chẳng lẽ huynh đã cảm ngộ được cơ duyên của Vô Cực Thánh Nhân?” Dao Trì cũng từ kinh sợ chuyển thành kinh hỷ, biết rằng sư huynh vẫn luôn lợi hại, quả nhiên sư huynh đã không làm nàng thất vọng...

“Đúng vậy, sư muội, sư huynh ta đã cảm ngộ ra rồi.

Vừa rồi, sư huynh ta đã kiên định Đạo tâm, thủ hộ Hồng Hoang, cống hiến cho Hồng Hoang, khi chưởng quản Thiên Đình chí công vô tư, đã hiểu ra rằng muốn trở thành Vô Cực Thánh Nhân cần có hữu tình chân ngã, cống hiến, và trách nhiệm.” Hạo Thiên nói xong, không chỉ Dao Trì mà cả Hồng Quân Đạo Tổ đang quan sát đều đã hiểu.

Còn về Hoàng Thiên, hắn đã sớm biết rồi chăng?

Hồng Quân Đạo Tổ và Hoàng Thiên từ trước đến nay đều có hành vi thủ hộ Hồng Hoang, vì để củng cố Đạo tâm của mình.

Giống như Hoàng Thiên và Hồng Quân, trở thành tồn tại thủ hộ Hồng Hoang, lớn mạnh Hồng Hoang, nhưng những việc Hoàng Thiên làm chủ yếu là vì Thần Đạo, mục đích khác với Hồng Quân.

Nhưng, vì chức vị Thiên Đình chi chủ và áp bức của Thánh Nhân, Hạo Thiên dần dần có chút mê lạc, bởi vậy mới có đốn ngộ vừa rồi, cũng có Đạo tâm kiên định của Hạo Thiên lúc này.

“Ha ha ha, sư muội, trăm phương ngàn kế của các Thánh Nhân kia đều sai rồi.

Muốn thành Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, cần có hữu tình chân ngã, chứ không phải là kiểu tham lam chiếm đoạt." "Vô Cực Thánh Nhân, Thiên Đạo Vô Cực, giữ vững thiên đạo chí công quy tắc, tuyệt đối không phải là kiểu Thánh Nhân chỉ biết trăm phương ngàn kế, không biết báo đáp kia có thể nhìn trộm được.

Không có tình cảm, vĩnh viễn sẽ không hiểu được, cống hiến mới có thu hoạch, trả giá mới có thể đắc đạo, đó là một loại đại trí tuệ.

Chỉ âm thầm tham lam chiếm đoạt, chỉ chuốc lấy thiên nộ nhân oán!" Lúc này, bao gồm Hồng Quân và Dao Trì, cũng cuối cùng đã hiểu được việc trở thành Vô Cực Thánh Nhân.

Giống như Hồng Quân Đạo Tổ, vì thân hợp Thiên Đạo nên mới có Đạo Tổ Hồng Quân.

Lại như Hoàng Thiên vì thủ hộ Hồng Hoang, nên có thể tự do tự tại trong toàn bộ Hồng Hoang.

Lại như Hậu Thổ, vì thân hóa luân hồi xả bỏ bản thân, nên có căn cơ của Minh Giới Vô Cực Thánh Nhân.

Có mất ắt có được, trong khoảnh khắc đó mọi thứ vô cùng rõ ràng, công bình công chính, trong đó có thể vô cùng diệu nhãn.

Hạo Thiên nói xong, đột nhiên cũng có một trận ưu thương, cuối cùng lại tiếp tục nói: "Sư muội, vì sư huynh trước đây mê lạc, chân ngã tuy đã hiểu ra, nhưng lại xuất hiện tỳ vết, sư huynh cần làm là trảm đi cái ngã mê võng, dùng bản nguyên của ta và khí vận Thiên Đình thân hợp, cũng thân hợp Thiên Đình, khiến Khí Vận Chi Long của Thiên Đình đời đời kiếp kiếp nỗ lực vận chuyển vì Hồng Hoang Thiên Đình." "Làm như vậy, sư huynh không thể thành Thánh Nhân như Bình Tâm Nương Nương sao?" Dao Trì vui vẻ hỏi.

"Ai, sư muội à, đâu có dễ dàng như vậy.

Thiên Đình không phải Minh Giới, ta cũng không phải Bình Tâm Nương Nương.

Bình Tâm Nương Nương vì có huyết mạch Bàn Cổ mới từ Hậu Thổ ngày xưa biến thành Bình Tâm Nương Nương hiện tại.

Sư huynh muốn thành Hạo Thiên Thượng Đế chân chính, quả thực cần ma luyện và khảo nghiệm." Hạo Thiên nói.

"Ma luyện như thế nào?" "Chân ngã và Thiên Đình thân hợp, trảm ra cái ngã mê võng để tọa trấn Thiên Đình.

Đợi khi cái ngã mê võng cũng minh ngộ chân lý của chân ngã, lúc đó hai cái ngã hòa hợp làm một, sẽ trở thành tồn tại như Hậu Thổ Nương Nương vậy." Hạo Thiên nói.

"Hô!" Nghe lời này, Dao Trì cũng thở phào một hơi, tưởng là gian nan nguy hiểm lắm, hóa ra cũng không phải như vậy.

Sư huynh phân một thành hai, một phần đốn ngộ dung hợp Thiên Đình, phần mê võng tiếp tục cảm ngộ, cho đến khi cuối cùng đều minh bạch hữu tình chân ngã thì hợp hai làm một, liền có thể thành Thánh Nhân, thậm chí là Vô Cực Thánh Nhân.

"Nghe cũng không khó lắm, sư huynh cứ đi làm đi." Dao Trì nói.

Nghe lời của Dao Trì, Hạo Thiên buồn bã lắc đầu.

Trong Tử Tiêu Cung, Hoàng Thiên và Hồng Quân lại hiểu rõ mọi chuyện.

Hạo Thiên bản nguyên chân ngã dung hợp Thiên Đình, phần mê võng hóa thân thành Hạo Thiên Thượng Đế sau này, tuy nghe có vẻ không khó.

Nhưng phải biết rằng Hạo Thiên mê võng sẽ như biến thành một người khác, sẽ biến thành vị Ngọc Hoàng Đại Đế nhu nhược lại vô

tình, tự đại lại nóng nảy trong ký ức của Hoàng Thiên.

Chỉ khi Hạo Thiên nhu nhược, nóng nảy, vô tình, tự đại đó, cũng đốn ngộ ra hữu tình chân ngã, khi hai Hạo Thiên hợp hai làm một, thì mới có thể thành Hạo Thiên Thượng Đế Vô Cực Thánh Nhân.

Nếu để Hạo Thiên mê võng của Thiên Đình cứ như vậy, mãi mãi không giác ngộ chân lý, vậy thì vĩnh viễn khó có thể hợp hai làm một, Hạo Thiên cũng không thể thành Vô Cực Thánh Nhân.

Quả nhiên, Hạo Thiên đã nói ra nan đề này với Dao Trì, nghe lời Hạo Thiên, Dao Trì cũng có chút mơ màng.

Hạo Thiên sư huynh sau này, một phần thân hợp Thiên Đình, một phần tiếp tục là Hạo Thiên, chỉ là phần còn lại có thể gọi chung là mặt tối của sư huynh, hoặc phần mê lạc.

Như vậy, sau này e rằng phải chịu tội rồi, cùng với sư huynh mặt tối đi trải qua tất cả, cũng không biết khi nào, sư huynh mặt tối mới có thể minh ngộ chân ngã, trở thành Vô Cực Thánh Nhân.

Nhưng hoàn toàn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể như vậy.

Tuy là sư muội của Hạo Thiên, chết cũng phải đồng hành mà.

"Sư huynh..." "Sư muội..." "Sư huynh..." "Sư muội..." Cảnh tượng tiếp theo, Hoàng Thiên và Hồng Quân có chút không xem nổi nữa, cũng may mắn là đã thu lại hình chiếu.

Lúc này Hồng Quân Đạo Tổ đã hoàn toàn hiểu rõ.

Còn về Hoàng Thiên, hắn cũng giả vờ như vừa mới biết, mở miệng nói: "Thì ra là như vậy, con đường thành Vô Cực Thánh Nhân, có trả giá ắt có hồi báo, có được ắt có mất." Quả nhiên như Hoàng Thiên đã nói, cơ hội thành Thánh Nhân không còn nhiều nữa, trừ phi có thể cảm ngộ ra loại đại trí tuệ, đại nhân ái, đại cống hiến.

“Xem ra Hạo Thiên có cơ hội rất lớn.” Hồng Quân gật đầu nói.

“Ừm.” Hoàng Thiên gật đầu.

Chương 650

Đối với Hạo Thiên, có lẽ rất khó, nhưng đối với Hoàng Thiên, người đã hiểu căn bản, mọi chuyện quá đơn giản.

"Hạo Thiên lúc này minh ngộ, thuộc về hữu tình chân ngã.

Hữu tình chân ngã sẽ chiếm đoạt Thiên Đạo.

Cái ngã mê võng sẽ là vô tình giả ngã.

Đợi khi vô tình giả ngã tiến thêm một bước thành vô tình vong ngã, thì cách Vô Cực Thánh Nhân chỉ còn một bước nữa.

Nếu vong tình vong ngã lại một lần nữa đốn ngộ, minh bạch hữu tình chân ngã quay về, vậy thì Hạo Thiên sẽ thành Vô Cực Thánh Nhân." Hoàng Thiên nói.

"Ừm, nghe có vẻ rất khó khăn đối với Hạo Thiên, nhưng nếu Hoàng Thiên đạo hữu nguyện ý giúp một tay, có thể đơn giản hơn một chút." Hồng Quân Đạo Tổ lúc này cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi hồ ly của mình.

Hắn là Thiên Đạo, tự nhiên không thể dễ dàng ra tay, nhưng Hoàng Thiên thì khác, chỉ cần không động chạm đến chí cao quy tắc thì có thể giúp đỡ.

Ngay cả khi động chạm đến chí cao quy tắc, cùng lắm là Hoàng Thiên sẽ nói chuyện với Thiên Đạo một chút mà thôi.

"Ha ha!" Hoàng Thiên cười một tiếng, cũng khiến Hồng Quân có chút buồn bực.

"Đạo hữu, vì sự viên mãn của Hồng Hoang, chẳng phải cũng là Đạo tâm của đạo hữu sao?" Hồng Quân lão tổ hỏi.

“Ừm, nói chính xác thì đúng là vậy, nhưng cũng không hẳn.

Bản tôn không khuyến nghị đợi thêm, tạm thời không vội, Hạo Thiên đã đi trước rất nhiều rồi, sớm muộn gì cũng sẽ minh ngộ.

Bị người khác giành lấy cũng không sao, ai cũng như ai.” Hoàng Thiên nói.

“Đạo hữu, như vậy là trái với Đạo tâm a!” Hồng Quân cảm thán nói.

“Chuyện nhỏ, bản tôn Thần Đạo, tiêu dao tự tại, dù có làm trái cũng chỉ là một con đường khác, cùng lắm là lãng phí chút thời gian mà thôi.” Hoàng Thiên nói.

“Ai, được rồi, được rồi, lại nhìn trúng cái gì nữa rồi?” Hồng Quân cũng không còn cách nào, tự nhiên biết Hoàng Thiên e rằng lại đang có ý đồ gì đó.

“Ha ha ha, sảng khoái.” Hoàng Thiên cười nói, trong lòng đã sớm không chịu đựng được như vậy rồi.

“Hồng Quân, từ khi Thiên Đạo viên mãn, Thiên Địa đại biến, bản tôn phát hiện, sự thăng cấp của Hồng Hoang không chỉ đơn thuần là những biến hóa sau đó, mà toàn bộ đều có sự thăng cấp.

Ví dụ như sáu kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà ta trước đây ban cho Dao Trì và Hạo Thiên, bản tôn phát hiện, sáu kiện linh bảo đó không phải là phẩm cấp Cực phẩm ban đầu, mà là được thăng cấp bằng thủ đoạn, phải không?” Nghe lời này, Hồng Quân cũng không khỏi khóe mắt giật giật, nhìn Hoàng Thiên đang bức bách nói: “Được rồi, đều bị đạo hữu nhìn ra hết rồi.

Quả thực, những pháp bảo kia vốn không phải Cực phẩm, thậm chí có cả Trung phẩm, Thượng phẩm và Hạ phẩm Linh Bảo.

Sở dĩ chúng trở thành Cực phẩm Linh Bảo, là do lão đạo đã bồi bổ

bằng bản nguyên Thiên Đạo trong thời điểm Thiên Đạo đại biến." "Ha ha ha, ta nói mà, ta có nhiều pháp bảo Cực phẩm như vậy, chẳng lẽ lại không có ẩn giấu, chẳng lẽ trong tay không có Chí Bảo sao?" Hoàng Thiên mở miệng hỏi.

"Không có, đạo hữu đã nhầm rồi, phẩm cấp Chí Bảo đâu dễ dàng như vậy.

Cực phẩm đã là giới hạn của lão đạo rồi, Chí Bảo là không thể, trừ phi đợi Hồng Hoang đại viên mãn, ít nhất cũng phải trung kỳ viên mãn thì may ra!" Hồng Quân nói.

"Vậy à..." Hoàng Thiên lại thấy hình như đúng là như vậy, chưa kể bản nguyên Thiên Đạo, thực lực của Hồng Quân cũng không đủ.

Nếu để hắn làm, Chí Bảo chắc chắn có thể, nhưng nếu không để Hồng Quân làm thì không thể.

Lúc này Hồng Quân Đạo Tổ lại tiếp tục nói: "Đạo hữu, ngay cả Hỗn Độn Linh Bảo cũng có, đã sớm có nhiều Chí Bảo như vậy, còn quan tâm mấy kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này làm gì?" "Ờ... này, ai lại chê linh bảo nhiều chứ?

Huống hồ năng lực luyện khí của bản tôn tuy cũng có thể luyện chế Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại tốn thời gian lắm, cần một số Thiên tài địa bảo đỉnh cấp, nên bản tôn quả thực lười làm.

Thế nhưng, một số đệ tử Thần Đạo của ta lại chẳng có nổi một kiện pháp bảo tốt trong tay, vậy nên bản tôn tính bù đắp một phen, chỉ cần dùng bản nguyên bồi bổ mấy kiện linh bảo, bản tôn có thể đáp ứng thành toàn Hạo Thiên, chư vị thấy sao?" "Ừm, đạo hữu muốn mấy kiện?" Hồng Quân cũng học được cách thông minh, biết phải hỏi Hoàng Thiên số lượng trước.

"Không nhiều lắm, khoảng mười kiện, chỉ cần thăng cấp mười

kiện linh bảo thành Cực phẩm, bản tôn có thể đáp ứng, nhưng có một điều kiện, nhất định phải đồng ý!" Hoàng Thiên nói.

"Ừm, điều kiện gì?" "Nếu bản tôn thành toàn Hạo Thiên, một khi Hạo Thiên bước vào cảnh giới Vô Cực Thánh Nhân, bản tôn muốn để hắn gia nhập Thần Đạo, đạo hữu thấy sao?" Hoàng Thiên nghiêm túc nói.

"..." Hồng Quân Đạo Tổ cũng trầm mặc.

Gia nhập Thần Đạo, chẳng phải là từ bỏ Tiên Đạo, từ nay về sau không còn bất kỳ liên quan nào nữa sao?

Hoàng Thiên cũng nhìn ra sự lo lắng của Hồng Quân Đạo Tổ, sau đó mở miệng nói: "Đừng lo lắng, sau khi gia nhập Thần Đạo, hắn vẫn là đệ tử của đạo hữu, chỉ là từ nay về sau các thế lực và pháp tắc tu hành của hắn đều thuộc về Thần Đạo." "Được rồi... nhưng đạo hữu cũng phải đáp ứng lão đạo, nhất định phải thành toàn mới được." Hồng Quân Đạo Tổ nói.

"Tự nhiên, nhưng mười kiện Cực phẩm Linh Bảo kia cũng phải cấp cho ta." Hoàng Thiên nói.

"..." Hồng Quân Đạo Tổ thực sự không nói nên lời, lúc này trong lòng hắn bất lực nghĩ: Khó khăn lắm mới có chút bản ngã trở về, chẳng lẽ bản ngã trở về lại muốn từ bỏ ta sao?

"Được rồi, lão đạo đồng ý." Cuối cùng Hồng Quân cũng thỏa hiệp.

"Ha ha ha, tốt, Hồng Quân đạo hữu cứ yên tâm, bản tôn sẽ giúp đỡ Hạo Thiên, tuyệt đối sẽ không có ngoài ý muốn." Hoàng Thiên cũng lập tức đảm bảo.

Song, Hồng Quân Đạo Tổ lại lắc đầu hỏi: "Đạo hữu, trước đây nhiều công đức và đại cống hiến như vậy, hoàn toàn có thể trao đổi với Thiên Đạo, lão đạo hoàn toàn không hiểu, vì sao đạo hữu lại trân

trọng những cống hiến đó, không dám chia sẻ một chút nào, vì sao?

Không biết Thần Tôn đạo hữu có thể cho lão đạo biết không?" Hồng Quân không tiếp tục oán trách Hoàng Thiên bức bách, nghi ngờ Hoàng Thiên đã tích lũy nhiều thứ của Hồng Hoang như vậy, vì sao lại không dùng một chút nào chứ?

"Cái đó à, cần phải tiếp tục tích lũy, xem có thể đổi lấy một vị Vô Cực Thánh Nhân nữa không.

Vị trí Vô Cực Thánh Nhân chỉ có một, bản tôn muốn đổi lấy." Hoàng Thiên bình tĩnh nói.

Nghe lời này, Hồng Quân Đạo Tổ bị kinh hãi, quả thực là một quyết định khiến người ta chấn động a.

"Đạo hữu, vì ai?" Hồng Quân Đạo Chủ hỏi.

"Đương nhiên là vì đệ tử Thần Đạo của ta, chỉ là cụ thể là ai thì bản tôn không thể nói được." Hoàng Thiên đáp.

"Đạo hữu, đệ tử Thần Đạo nói thật không cần những thứ này.

Đệ tử Thần Đạo đáng sợ, lão đạo đã không quên những năm tháng đó.

Vô Cực Thánh Nhân, chẳng phải đã tương ứng với Thần Tôn trong Thần Đạo rồi sao?

Chương 651

Nếu lão đạo không đoán sai, thì bây giờ trong thế lực thần điện ít nhất cũng có không dưới năm vị Thần Tôn rồi chứ?" Hồng Quân Đạo Tổ cũng mạnh dạn phỏng đoán.

"Ừm, quả thực không chỉ vậy.

Nhưng việc tu hành Thần Đạo quả thực thuận lợi hơn một chút, nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều có thể tu hành thành Thần Tôn, vậy nên vị trí Vô Cực Thánh Nhân đối với đệ tử Thần Đạo là rất quan trọng." Hoàng Thiên giải thích.

"..." Hồng Quân không còn lời nào để nói, quả thực, tuy thiên phú tu hành của đệ tử Thần Đạo đều rất khủng khiếp, nhưng không có nghĩa là tất cả đều có thể trở thành Đế Tôn.

Dù sao một vị Đế Tôn có thể đại diện cho một Vô Cực Thánh Nhân, sức mạnh khủng bố của Vô Cực Thánh Nhân là không cần nói cũng hiểu.

"Được rồi, đã như vậy, sau này bản tôn sẽ mang linh bảo đến, để các ngươi thăng cấp, bản tôn xin cáo từ trước." Lời vừa dứt, Hoàng Thiên không còn để ý đến Hồng Quân nữa mà muốn rời đi.

Chỉ là khi Hoàng Thiên đi đến cửa Tử Tiêu Cung, Hoàng Thiên lại truyền ra một câu nói: "Hồng Quân đạo hữu, đạo hữu nghĩ Nhân tộc sẽ có Vô Cực Chí Nhân thì sẽ thế nào?" Lời này vừa dứt, nhìn Hồng Quân đang vẻ mặt chấn động, Hoàng Thiên cười lớn một tiếng rồi rời đi.

Thiên Đình...

Hạo Thiên và Dao Trì sau khi thương lượng một hồi, Hạo Thiên

quyết định tiến hành kế hoạch theo đốn ngộ.

Ngoài ra, vì lần đốn ngộ đó, Hạo Thiên đã minh ngộ cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hạo Thiên định trước tiên trảm nhị thi, sau đó lại trảm chân ngã, một phần dung hợp khí vận Thiên Đình, phần còn lại trở thành Hạo Thiên sau này.

Việc Hạo Thiên bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, bất kể là Thánh Nhân hay Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều vô cùng chấn kinh.

Cũng không khỏi cảm thán Đạo tâm và cảnh giới của Hạo Thiên, trong tình huống bị liên hợp chèn ép, lại có thể đột phá, thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng, vốn dĩ tưởng rằng Hạo Thiên với tu vi đạt Chuẩn Thánh trung kỳ sẽ phản kháng, nhưng không ngờ Hạo Thiên lại không làm như vậy, vẫn như trước đây, điều này cũng khiến các Thánh Nhân yên tâm.

Trong mắt các Thánh Nhân, Hạo Thiên đã chấp nhận số phận, biết rằng tuyệt đối không thể chống lại.

Nhưng tất cả chỉ có Hạo Thiên và Dao Trì biết, hắn không phải từ bỏ, mà là nhẫn nhịn vì tương lai.

Một ngày nào đó trong Hồng Hoang...

"Sư muội, sư huynh ta đã chuẩn bị xong rồi, ngoài ra sư huynh ta còn để lại một số thủ đoạn, có thể bảo vệ sư muội an toàn sau này.

Hơn nữa, sau khi sư huynh hợp Đạo Thiên Đình, sư muội nhất định phải chú ý, ngàn vạn lần đừng chọc giận các Thánh Nhân, nhất định phải làm một Thánh Mẫu trông có vẻ vô hại mới được.

Sư muội, muội có hiểu không?" "Sư huynh cứ yên tâm, sư muội ta biết phải làm gì." Dao Trì tự nhiên hiểu ý của Hạo Thiên, nếu biểu hiện quá mạnh mẽ, chắc chắn sẽ bị các Thánh Nhân chèn ép.

"Ai, cũng làm sư muội phải chịu thiệt thòi rồi." Hạo Thiên thở dài nói.

"Sư huynh, ngàn vạn lần đừng nói như vậy.

Dù là mặt tối của sư huynh, nhưng đó cũng là sư huynh.

Sư muội sẽ lo liệu đại cục." Dao Trì nói.

"Ừm, bây giờ chỉ có thể như vậy.

Nếu thực sự có nguy hiểm đến tính mạng, sư muội, hãy đi tìm lão gia hoặc Thần Tôn tiền bối.

Dù sư huynh thất bại, sư huynh cũng không muốn thấy sư muội gặp nguy hiểm, nhất định phải ghi nhớ!" "Ừm, ta biết rồi, sư huynh!" Hạo Thiên và Dao Trì sau một hồi giao phó, Hạo Thiên tuyên bố một quyết định mà nhiều thế lực trong Thiên Đình không hề để ý.

Ngày hôm đó, Hạo Thiên triệu tập tất cả mọi người, nhìn một đám thủ hạ bề ngoài xưng là Thượng Đế, nhưng thực chất là do Thánh Nhân sắp đặt, khi họ lộ ra vẻ khinh thường, Hạo Thiên thầm thề trong lòng: Đến khi công thành danh toại, ta nhất định sẽ cho họ thấy, ai mới là Thiên Đình chi chủ chân chính!

"Trẫm tu vi đột phá, cần một thời gian dài để bế quan, vậy nên trong một khoảng thời gian sắp tới, Thiên Đình sẽ do Dao Trì Thánh Mẫu chưởng quản.

Các khanh nhất định phải phò tá tốt Thánh Mẫu, đừng để Thiên Đình xảy ra sai sót, nếu không chắc chắn sẽ khiến Đạo Tổ hoặc Thần Tôn tiền bối không vui, các khanh có biết không?" Hạo Thiên nói.

Nghe lời này, mọi người trong lòng khinh thường, nhưng miệng lại đồng thanh nói: "Thần, chúng ta nhất định sẽ không phụ sự phó thác của bệ hạ." Trong lòng họ vô cùng khinh thường, cái Hạo Thiên này lúc nào cũng lấy Thần Tôn tiền bối và Hồng Quân Đạo Tổ ra để uy hiếp người khác, thật là thất bại quá.

Còn về cái gọi là Dao Trì, từ trước đến nay luôn vô cùng khiêm tốn, không làm gì, chỉ thích quản lý mấy vườn linh quả, chẳng biết gì cả.

Chỉ cần không đi gây sự với vườn của Thánh Mẫu, Dao Trì Thánh Mẫu chắc chắn sẽ không can thiệp, không có Hạo Thiên, ngược lại càng phù hợp cho người khác can thiệp vào Thiên Đình.

Hạo Thiên thấy vẻ mặt của mọi người, cũng không để ý.

Đã đưa ra quyết định, vậy thì cứ xem ai sẽ là người cười cuối cùng.

Cứ như vậy, Hạo Thiên sau khi rời đi đã bế quan, bề ngoài là vậy, nhưng thực chất là đang trảm phân thân.

Một phần chân ngã dung hợp vào cột thần vận khí của Thiên Đình, phần còn lại thì đang chờ đợi tỉnh lại.

Toàn bộ Thiên Đình nhìn qua không có mấy biến hóa lớn, chỉ có Dao Trì thỉnh thoảng lại đi ngẩn ngơ nhìn chằm chằm cột thần vận khí, điều này thực sự khiến những người đang theo dõi thế lực của Dao Mẫu có chút tò mò.

Nhưng, sau khi quan sát một thời gian, họ cũng không còn coi trọng nữa, cái Dao Trì Thánh Mẫu này thật là vô vị, Hạo Thiên bế quan, nên mới đi đến cột thần vận khí để ngâm nga, nếu có thể liên kết với khí vận Thiên Đình thì tốt biết bao!

Hạo Thiên tuy đã trảm ra chân ngã, nhưng quả thực đã để lại

không ít thủ đoạn cho Dao Trì.

Trong Tháp Hạo Thiên, bản thể của Hạo Thiên là một khối đá thô, không còn hình dạng như trước nữa.

Chỉ thấy vì tự trảm chân ngã, bản thể của hắn cũng xuất hiện vết nứt, chia thành một khối nhỏ và một khối lớn khác.

Khối lớn tự nhiên là mặt tối của Hạo Thiên, cần thời gian để thai nghén thành hình.

Phần nhỏ còn lại, lại là muội muội của Hạo Thiên, Dao Cơ.

Ngoài ra, Hạo Thiên Kính, nơi Hạo Thiên gửi gắm nhị thi của mình, cũng vì tự trảm chân ngã mà bị chia làm hai.

Trong đó, một phần đã được Hạo Thiên chân ngã đưa vào cột thần vận khí của Thiên Đình.

Phần còn lại tự nhiên trở thành Kính Chiếu Yêu, chỉ là cấp độ Thượng phẩm.

Kính này có thể chiếu rọi Cửu Trọng Thiên, Cửu U, lại còn có thể chiếu giám bản thể, đây chính là con mắt để Thiên Đình sau này kiểm tra và khống chế Hồng Hoang cũng như Tam Thiên Thế Giới.

Có thể chiếu giám Tam Thiên Thế Giới, cũng như nhiều nơi thần bí, chức năng của Kính Chiếu Yêu vô cùng quan trọng đối với Thiên Đình.

Sau khi kế hoạch của Hạo Thiên thành công, mặt tối cũng bắt đầu ngưng tụ.

Chương 652

Trong một khoảng thời gian, các thế lực lớn trong Thiên Đình tranh đoạt khốc liệt, cũng ngày càng trắng trợn hơn.

Dao Trì tuân theo ý chí của Hạo Thiên, tự nhiên không can thiệp.

Các Thánh Nhân đối với nàng từ cẩn trọng cũng biến thành thái độ không để ý.

Bây giờ Dao Trì như trở thành một linh vật của Thiên Đình, tuy địa vị cao quý, nhưng lại không ai để tâm.

Ở một bên khác, Hoàng Thiên cũng mang mười kiện linh bảo đến Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thấy mười kiện linh bảo Hạo Thiên mang đến cũng thở phào một hơi.

Hoàng Thiên không lừa dối, những pháp bảo này thấp nhất cũng là pháp bảo cấp Trung phẩm, nhiều hơn là Thượng phẩm và Đỉnh cấp.

Hoàng Thiên không lấy ra Hạ phẩm để làm khó Hồng Quân, vì Hồng Quân đã đồng ý, thì hà cớ gì phải làm khó.

Sau khi đồng ý, Hồng Quân tự nhiên làm theo, nói với Hoàng Thiên rằng để thăng cấp những pháp bảo này, ít nhất cần vạn năm thời gian.

Sau đó Hoàng Thiên cũng rời đi, bây giờ chờ Hồng Quân thăng cấp những linh bảo này, đợi đến khi hoàn thành triệt để, cũng không muộn.

Lại nói về Nhân tộc hiện nay, sau khi sự việc ở Thiên Đình, họ cũng trở về Hồng Hoang.

Sau khi trở về Hồng Hoang, liền bắt đầu mở rộng quy mô lớn.

Trong một thời gian, thế lực của Nhân tộc cũng nhanh chóng tăng lên, không còn những thế lực lớn như Vu Yêu lưỡng tộc, việc mở rộng quả thực quá dễ dàng.

Bây giờ Yêu tộc, chỉ còn lại một số tiểu yêu, với thực lực hiện tại có thể sẽ là đối thủ của Nhân tộc.

Vu tộc bây giờ cơ bản đều ở Địa Phủ, hoặc ở Huyết Hải, cũng không xuất thế, bởi vậy sự phát triển của Nhân tộc vô cùng thuận lợi.

Chỉ trong chưa đầy ba vạn năm, tốc độ mở rộng của Nhân tộc nhanh không thể tưởng tượng nổi, số lượng Nhân tộc cũng không ngừng tăng lên.

Nhưng, những nơi có thể mở rộng đều là những vùng linh khí mỏng manh, bị Thiên Đạo cách tuyệt.

Còn những nơi linh khí nồng đậm, thì lại rất ít ỏi.

Trừ đại bản doanh của Nhân tộc có một số ít nơi linh khí nồng đậm, còn lại những nơi linh khí sung túc hơn, Nhân tộc quả thực không thể can thiệp và chiếm đoạt.

Đây cũng là bố cục mà Thiên Đạo đã sắp đặt vì sự phân chia Tiên Phàm sau này.

Nhưng dù vậy, tốc độ mở rộng của Nhân tộc cũng khiến mọi người trong Hồng Hoang và các sinh linh yếu ớt đều cảm thấy hoảng sợ.

Vì Nhân tộc tuy mở rộng rất nhiều nơi, nhưng số lượng Nhân tộc cũng bùng nổ tăng trưởng.

Phải biết rằng địa vực Hồng Hoang có giới hạn.

Địa vực nhiều hơn, số lượng cũng nhiều hơn, khí vận cũng tăng lên, nhưng những khuyết điểm do dân số tăng trưởng cũng dần dần

xuất hiện.

Do phần lớn Nhân tộc đều là những sinh linh ở dưới tầng thứ phàm nhân, trước đây ở tộc địa Nhân tộc thì tốt, ở đó có cao thủ giúp đỡ, tổng thể vẫn có thể sống sót.

Nhưng vì địa vực và dân số tăng trưởng, cao thủ không thể thân chinh, chăm sóc tốt cho tất cả các tộc quần được nữa.

Do đó, những nguy cơ không thể tránh khỏi cũng theo đó mà xuất hiện, nguy cơ lớn nhất là dân số tăng trưởng, đặc biệt là Nhân tộc, thiếu thâm hậu nội tình của đại thế lực, tốc độ tăng trưởng nhanh, nhưng nội tình lại không đủ.

Người đông đúc hơn, mâu thuẫn cũng xuất hiện, người trên không biết nhân luân và việc kết hôn, con cái chỉ biết mẹ, nhưng không biết cha của mình.

Hơn nữa, vì dân số tăng trưởng, số lượng dã thú có thể ăn cũng ít đi, thậm chí dẫn đến tình trạng dân số đông, bắt đầu có người chết đói.

Tóm lại, các loại khuyết điểm và thiếu sót đã khiến Nhân tộc rơi vào niềm vui xen lẫn đau khổ.

Nhìn thấy Nhân tộc ngày càng lớn mạnh, nhưng vì Nhân tộc yếu ớt, cộng thêm sự chuẩn bị không đầy đủ, bắt đầu xuất hiện các tình huống khó duy trì.

Điều càng khiến Nhân tộc cảm thấy khó chịu, đó là vì dân số đông hơn, địa vực cũng lớn hơn, nhưng mâu thuẫn nội bộ của Nhân tộc cũng xuất hiện.

Bất kể là người nào trong Hồng Hoang, ngay cả Nhân tộc có địa bàn lớn đến đâu, cũng phải chia một địa bàn cho mình, làm vua.

Tương tự, Nhân tộc cũng có hai lòng, tuy cùng là một chủng tộc,

nhưng luôn có người không vừa mắt đối phương.

Điều này cũng dẫn đến việc, trong nội bộ Nhân tộc xuất hiện các bộ lạc, các bộ lạc dần dần hình thành.

Trong mỗi bộ lạc, vì thức ăn và địa bàn, thậm chí là dân số, sau khi không còn nguy hiểm từ bên ngoài, bắt đầu nội đấu.

Ở một bên khác, ở tổ địa Nhân tộc, Nhân tộc Tam Tổ sau khi chứng kiến sự cường đại của Thánh Nhân, cũng học được một đạo lý, chỉ có những cao thủ quyết định mới là sự đảm bảo cho Nhân tộc.

Do đó ngay cả mâu thuẫn nội bộ của Nhân tộc, trong mắt họ cũng cho là để tồn tại và tiến bộ, bắt đầu cũng không ngăn cấm.

Nhưng vì mâu thuẫn nội bộ ngày càng lớn, Nhân tộc Tam Tổ và một nhóm cao thủ Nhân tộc, cũng không thể không coi trọng nữa.

Tuy nhiên, kết quả rõ ràng là các ý kiến khác nhau, giống như lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, không thể thiên vị được.

Bộ lạc không sai, chỉ vì địa bàn và phụ nữ, không thể không tranh đoạt.

Vì sự tranh đoạt như vậy, Tam Tổ khó có thể hóa giải, tổng thể không thể thiên vị một bên, không thể vì thiên vị một bên mà từ bỏ bên còn lại, tuyệt đối không thể.

Bởi vậy, những người cấp cao của Nhân tộc đang buồn bực, cũng đơn giản là không còn để ý đến nữa, cũng tạm thời không còn cách nào.

Thay vào đó, họ tăng cường thực lực của cấp cao Nhân tộc, tiện thể tìm cách giải quyết mâu thuẫn nội bộ.

Do đó, các cao thủ sau khi không thể giải quyết tình hình hiện tại của Nhân tộc, cũng bắt đầu lần lượt bế quan.

Đương nhiên, sở dĩ từ bỏ một cách quả quyết như vậy, là vì có sự khuyên nhủ từ Khôi, một trí giả của Nhân tộc.

"Những gì ta đã làm là đủ rồi, Nhân tộc của ta lúc này là một trong những tộc quần lớn nhất Hồng Hoang, nhưng ta không phải là tộc quần mạnh nhất.

Sự cường đại của một tộc quần, không phải vì số lượng sinh linh nhiều hay ít, mà là có bao nhiêu cao thủ trong tộc quần.

Đã như vậy, ta tin rằng dưới khí vận cường đại của Nhân tộc ta nhất định sẽ có người ứng vận mà sinh ra, giải quyết những khuyết điểm hiện tại của chúng ta." Khôi nói.

Nghe lời này, mọi người gật đầu, nhưng không biểu lộ gì, chỉ yên lặng nghe Khôi tiếp tục nói: "Đã như vậy, chi bằng chúng ta cứ buông xuôi không quản, chúng ta không cần để ý, để Nhân tộc tự phát triển, chờ đợi người ứng vận xuất hiện, tiện thể chúng ta bế quan tu luyện, tranh thủ thực lực tiến thêm một bước." Sau khi cấp cao Nhân tộc suy nghĩ một hồi, cộng thêm việc so sánh với con đường quật khởi của các bá chủ Hồng Hoang trước đây, họ phát hiện quả thực là như vậy.

Sự quật khởi của một tộc quần, nhất định sẽ có những kiêu tử của thời đại xuất hiện, từng chút một bù đắp những thiếu sót của tộc quần.

Chương 653

Đã như vậy, đợi khi mọi người nỗ lực hết sức để tăng cường, để Nhân tộc tự nhiên phát triển, đợi người ứng vận xuất hiện, thì tất cả mọi việc đều sẽ được giải quyết.

Ngoài ra, giúp các cấp cao Nhân tộc, vì tu vi của bản thân rất cao, cũng dần dần cảm ngộ được những biến hóa của Hồng Hoang, không đoán trúng cũng không sai lệch cục diện sắp tới.

Tuy không đoán trúng cục diện sắp tới, nhưng có thể xác định sau này nhất định sẽ có biến hóa lớn, điều này là chắc chắn.

Lúc đó Nhân tộc gặp phải nguy cơ chắc chắn sẽ nhiều hơn.

Bây giờ cách duy nhất để bảo tồn tộc quần trong nguy cơ sau này, là các cao thủ, sinh linh bình thường tuyệt đối không được.

Khôi nói rất đúng, số lượng sinh linh nhiều hay ít không phải là yếu tố then chốt cho sự cường đại của một tộc quần, mà là số lượng cao thủ đỉnh cấp trong tộc quần.

Hiện tại khí vận Nhân tộc tăng mạnh, chính là thời kỳ then chốt để tu vi thăng cấp, không thể để chuyện nhỏ cản trở, bế quan để mạnh mẽ mới là then chốt.

Cứ như vậy, các cấp cao Nhân tộc cũng bắt đầu bế quan.

Nhưng, họ cũng không hoàn toàn yên tâm, cũng âm thầm quan sát Hồng Hoang gần mười vạn năm, sau khi phát hiện Nhân tộc lúc này quả thực không còn mối đe dọa từ bên ngoài nữa mới yên tâm.

Không còn mối đe dọa từ bên ngoài, nhưng Nhân tộc vẫn đang bị quấy nhiễu, quấy nhiễu Nhân tộc tự nhiên là những mâu thuẫn nội bộ và thiếu sót, cần có người ứng vận giải quyết.

Đã như vậy, cấp cao cũng yên tâm hơn mà bế quan, dù sao nội bộ có hỗn loạn, cũng cứ để họ tự giải quyết, để những hậu bối kia tranh đấu đi.

Lại gần mười vạn năm trôi qua, cấp cao phát hiện, như vậy cũng quả thực không tệ, có xung đột và tranh giành không tránh khỏi những tổn thương và đổ máu.

Nhưng máu lại không chảy vô ích, Nhân tộc cũng vì tranh giành mà xuất hiện cao thủ, vì tranh giành mà thế lực và địa bàn mở rộng cũng lớn hơn.

Vì áp lực sinh tồn, khả năng sáng tạo và linh hồn tự cường bất tức của Nhân tộc cũng trở nên rực rỡ hơn.

Các cao thủ Nhân tộc cẩn thận quan sát gần hai Nguyên Hội thời gian, sau đó cũng không còn quản lý nữa.

Trong tám chín Nguyên Hội tiếp theo, Nhân tộc đã hoàn toàn lấp đầy toàn bộ Đại Lục Hồng Hoang, trừ những nơi khắc nghiệt khó sinh tồn, và những nơi bị Thiên Đạo cách tuyệt, toàn bộ Hồng Hoang lúc này đều tràn ngập Nhân tộc.

Trong một khoảng thời gian, tự nhiên có sinh có tử, Nhân tộc chết đi được Thiên Đạo dùng đủ mọi thủ đoạn chuyển sinh vào Tam Thiên Thế Giới.

Ngoài Nhân tộc ra, còn có những người Yêu tộc đã chết trong đại chiến Vu Yêu trước đây.

Hiện nay trong Tam Thiên Thế Giới, có vô số linh hồn của Nhân tộc, linh hồn Yêu tộc cũng bắt đầu dần dần thai nghén.

Sự diễn biến của các tiểu thế giới ban sơ, cũng giống như Hồng Hoang, ban đầu đều là những người sinh ra từ trời đất.

Nhưng sau đó đã thay đổi, linh hồn Nhân tộc, gần vạn, thậm chí

mười mấy vạn, sẽ ngưng tụ thành một tồn tại căn nguyên cường đại, từ từ đản sinh linh trí mới, từ từ hóa hình thành sinh linh đầu tiên của tiểu thế giới.

Những linh hồn Yêu tộc chết đi cũng tương tự, gần trăm thậm chí vạn linh hồn ngưng tụ, sẽ chuyển sinh thành sinh linh đầu tiên của tiểu thế giới, sẽ như Hồng Hoang hiện nay, từ từ diễn biến tiếp.

Chỉ tiếc rằng, mâu thuẫn và thiếu sót của Nhân tộc, không vì thời gian dài mà thay đổi, vẫn chưa được giải quyết.

Cấp cao Nhân tộc cho rằng thời cơ chưa đến, ngay cả khi Nhân tộc đã chiếm cứ phần lớn địa vực Hồng Hoang, nhưng vẫn chưa hoàn toàn chiếm cứ.

Khí vận tuy có tăng lên, nhưng lại chưa đạt đến đỉnh điểm, có lẽ đợi khi khí vận Nhân tộc thực sự đạt đến đỉnh điểm, mới là thời khắc người ứng vận đản sinh.

Dựa trên sự thôi diễn và chứng kiến trăm vạn năm trong mười Nguyên Hội, cấp cao Nhân tộc dần dần khẳng định dự đoán của mình.

Dự đoán của họ là sau khi Nhân tộc đạt đến đỉnh thịnh trong một khoảng thời gian, thì đó sẽ là thời khắc người ứng vận xuất hiện.

Nhân tộc hiện đang phát triển, các thế lực khác trong Hồng Hoang cũng không hề nhàn rỗi.

Đế Tuấn và những người khác, trong trăm vạn năm, đã khiến Yêu tộc trải rộng khắp các tiên đảo, nhưng thực sự khống chế và liên kết với khí vận Yêu tộc, thì lại không phải là mười.

Đánh chiếm thì quả thực rất dễ dàng, nhưng việc tích hợp vào khí vận Yêu tộc và liên kết với khí vận Yêu tộc lại vô cùng khó khăn.

Hơn nữa, vì Đế Tuấn cần giáo hóa, càng làm tăng độ khó của việc Yêu tộc khống chế hoàn toàn.

Thậm chí, khoảng cách giữa các tiên đảo quá xa, Hoàng Thiên lại không đưa ra yêu cầu cung cấp đại trận không gian, Yêu tộc chỉ có thể phái một số ít Chuẩn Thánh, gian nan vượt qua biển đen vô tận, dựa trên bản đồ mà Thần Tôn tiền bối đã cho, bắt đầu từng bước khống chế và quét sạch các đảo.

Thần Điện...

Hoàng Thiên đã đưa các linh bảo được Hồng Quân thăng cấp cho đệ tử Thần Đạo...

Các đệ tử cũng vô cùng kích động, là những đệ tử có thiên phú rất tốt trong các quân đoàn thần.

Gồm có thống lĩnh Hải Thần Quân: Hồ Dư, Câu Ngọc, Mãng Cự.

Thống lĩnh Nguyệt Thần Quân: Khiếu Thiên, Thôn Nguyệt.

Cùng với thống lĩnh Minh Thần Quân của Minh Giới: Hình Thiên, Xi Vưu.

Và đệ tử thần điện: Vong Quân, Thiên Ưu.

Những người này cũng vô cùng kích động, không ngờ Thần Tôn tiền bối lại ban tặng cho họ những linh bảo tốt như vậy.

Bề ngoài chỉ có bốn mươi bảy đạo Tiên Thiên Cấm Chế của Đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, bốn mươi tám đạo Tiên Thiên Cấm Chế của Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhìn có vẻ chỉ kém một cấm chế, nhưng sự chênh lệch giữa chúng quả thực quá lớn.

Ví dụ như Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và Tiên Thiên Chí Bảo với bốn mươi chín đạo Tiên Thiên Cấm Chế là không giống nhau, sự chênh lệch giữa chúng có thể nói là trời và đất, khó có thể dùng đạo lý để đo lường.

Sau đó, Hoàng Thiên lần lượt quan sát tu vi và cảnh giới của mười người.

Trong đó, năm người đã tích lũy thâm hậu mà bùng phát, cách Chuẩn Thánh đỉnh phong không còn xa.

Trong số đó, Khiếu Thiên tu luyện Chu Thiên Tinh Thần Quyết là người tiến bộ nhanh nhất, đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong sơ kỳ, chỉ thiếu một chút nữa là bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong trung kỳ.

Thôn Nguyệt thì tu vi vẫn ở Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là có thể một lần đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Ba vị khác là Nghệ Đô đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ sơ kỳ hoặc trung kỳ, những người còn lại hầu như đều ở cảnh giới đó.

Hoàng Thiên đối với đệ tử Thần Đạo vẫn luôn không có gì trách cứ, việc tu hành Thần Đạo vốn là tùy tâm sở dục, nên Hoàng Thiên cũng để mặc họ.

Để mặc đệ tử Thần Đạo, để họ từ từ, không cầu tiến bộ nhanh, chỉ cầu cảnh giới và Đạo tâm ổn định.

Chương 654

Mọi người cũng không phụ kỳ vọng của Hoàng Thiên, luôn vững vàng, từng người đều cách cảnh giới Thần Đế không còn xa.

Sau khi kiểm tra tu vi của họ, Hoàng Thiên quay sang năm người trong số đó nói: "Trong các thống lĩnh quân đoàn thần của bản tôn Thần Đạo, chỉ có Khiếu Thiên một mình đột phá cảnh giới Thần Vương đỉnh phong thôi sao?" Khiếu Thiên gật đầu, bước ra đáp: "Đúng vậy, Thần Tôn!" Thôn Nguyệt, Hồ Dư, Câu Ngọc và những người khác cũng có chút ngượng ngùng, vốn dĩ họ đều ở cảnh giới Thần Vương hậu kỳ, nhưng Khiếu Thiên lại ở cảnh giới Thần Vương đỉnh phong.

"Không tệ, không tệ, bản tôn biết, nếu không bất chấp cái giá phải trả để thăng cấp tu vi, e rằng bây giờ các ngươi đều đã là cảnh giới Thần Đế rồi.

Nhưng nhìn các ngươi không quên Thần Đạo của ta chú trọng Đạo tâm và thăng cấp cảnh giới, điểm này bản tôn vô cùng hài lòng." Hoàng Thiên nói.

"Đệ tử tự nhiên không dám quên." Mọi người nói, đồng thời trong lòng cũng thở phào một hơi.

"Không lâu sau, sẽ có đại cơ duyên xuất hiện, có thể phái đệ tử Thần Quân đi." Hoàng Thiên nói.

Nghe lời này, mọi người cũng đã hiểu, thì ra Thần Tôn tiền bối hỏi tu vi của họ là có nguyên nhân này.

"Thần Tôn, không biết là cơ duyên gì?" Hình Thiên nói.

Lời của Hình Thiên cũng là điều mà những người khác muốn hỏi,

những người khác cũng nín thở chờ đợi.

"Nói cho các ngươi biết cũng không sao, Nhân tộc là chủ nhân khí vận, sẽ có người ứng vận xuất thế tranh đoạt, trợ giúp Nhân tộc trở thành bá chủ Thiên Địa.

Người phò tá người ứng vận sẽ có công đức, công đức này, chỉ cần có thể lợi dụng tốt, liền có thể một lần đột phá cảnh giới Thần Đế.

Nhưng đây cũng chỉ là một dự đoán, có thể đạt được hay không còn phải xem năng lực của đệ tử trong Thần Quân và lượng công đức mà họ thu hoạch được." Lời nói này của Hoàng Thiên vừa dứt, mọi người cũng vô cùng kích động, có thể khiến tu vi của họ đột phá Thần Đế, thật không thể tin nổi a.

Thần Đế khó khăn đến mức nào, họ thực sự quá rõ ràng, nhìn khắp cả Hồng Hoang, Thần Đế cũng không chỉ có bảy tám người thôi, tuy trong thần điện có những tiền bối của họ, nhưng Hồng Hoang thì không có a!

"Thần Tôn, nếu tốt nhất có thể đạt đến tầng thứ Thần Đế, vậy chẳng phải chỉ cần thu hoạch được càng nhiều công đức, thì tỷ lệ thành Thần Đế càng cao sao?" Thôn Nguyệt nói.

"Đúng là như vậy, ai thu hoạch được càng nhiều công đức, thì tỷ lệ của người đó càng lớn, công đức thu được càng nhiều, tỷ lệ cao nhất có thể đạt đến tám thành, cũng có thể một lần đột phá cảnh giới Thần Đế." Hoàng Thiên nói.

Lời này vừa dứt, trong lòng mọi người cũng trong chốc lát phấn khích, Thôn Nguyệt cũng nói: "Thần Tôn, Vu tộc của ta hiện tại không cần công đức, vì đệ tử Nguyệt Thần Quân hiện đang tu luyện, nên có thể không cần.

Nhưng trong Nguyệt Thần Quân của ta thực sự có hai vị đệ tử, đều là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên, ta có thể đảm bảo hai người họ tuyệt đối có thể thu hoạch được đại công đức trong một lần." "Thần Tôn, trong Hải Thần Quân của ta cũng có hai vị đệ tử..." "Thần Tôn, trong Sơn Thần Quân của ta cũng có..." "Thần Tôn tiền bối, đệ tử cũng hổ thẹn, Minh Thần Quân thành lập nhiều năm như vậy, tuy cũng có người thiên phú cực giai, nhưng lại không nhiều lắm, cũng có chút hổ thẹn a..." Hình Thiên cũng vô cùng ngượng ngùng.

Dù sao Minh Thần Quân thành lập quá muộn so với các thần cung khác, nên tự nhiên không có nhiều hậu bối thiên phú cực giai như các tiền bối khác.

Vốn dĩ tưởng rằng Minh Thần Quân đã tranh khí, cũng có không ít Đại La Thần và Thần Vương, nhưng không ngờ các tiền bối thống lĩnh thần quân kia lại có nhiều Thiên chi kiêu tử như vậy.

"Cũng không sao, Hải Thần Quân, Nguyệt Thần Quân đều là quân đội sớm nhất của Thần Đạo, khí vận Thần Đạo tự nhiên phải mạnh hơn Minh Thần Quân.

Trước đây bản tôn từng chỉ điểm thăng cấp về cảnh giới và căn nguyên của các ngươi, sở dĩ có thể thăng cấp nhanh như vậy, là do đang tiêu hóa những gì bản tôn ban tặng trước đây, bởi vậy sẽ mạnh hơn Minh Thần Quân." Hoàng Thiên nói.

Hình Thiên và Xi Vưu giật mình, thì ra là như vậy, Thần Tôn tiền bối hóa ra từng chỉ điểm các vị tiền bối.

Các vị tiền bối có thể thăng cấp nhanh như vậy, là có liên quan đến sự chỉ điểm của Thần Tôn tiền bối.

Xi Vưu thậm chí đã từng mạnh dạn đoán rằng vì sao các thần quân khác lại có thể thăng cấp nhanh như vậy, là do Đạo tâm và cảnh giới của họ đều ổn định.

Cho đến lúc này Thần Tôn phá tan mọi nghi ngờ, họ mới hiểu ra, thì ra tất cả đều là ân tứ của Thần Tôn, không phải đã biến mất, mà vẫn tiếp tục ảnh hưởng đến sự tiến bộ của các thần quân khác.

"Những gì ta ban tặng chính là Thần Đạo pháp tắc, Thần Đạo pháp tắc là căn bản của Thần Đạo.

Đệ tử Thần Đạo tu hành Thần Đạo, có thể tiến thêm một bước tham ngộ Thần Đạo pháp tắc tự nhiên sẽ được lợi vô cùng." Hoàng Thiên cũng nhìn ra sự mơ hồ của Hình Thiên và Xi Vưu, sau đó nói ra tất cả.

Hai người cũng hoảng hốt một trận, sau đó đồng thanh nói: "Đệ tử, tạ ơn ân tứ của Thần Tôn tiền bối." "Không sao, đều là đệ tử Thần Đạo của bản tôn, những thứ này đều là những gì các ngươi nên có." Hoàng Thiên phất tay nói.

Sau đó lại nhìn Hình Thiên và Xi Vưu nói: "Cũng được, Minh Thần Quân của Địa Phủ cũng là Thần Quân của Thần Đạo của ta, bản tôn tự nhiên cũng sẽ ban tặng một phần Thần Đạo pháp tắc để tham ngộ." "Thần Tôn?" Hình Thiên và Xi Vưu cũng ngẩn người, sau đó nói: "Thần Tôn, đệ tử không, đệ tử cho rằng không thỏa đáng.

Các tiền bối khác đều đã gia nhập Thần Đạo từ trước, đã cống hiến rất nhiều cho Thần Đạo, nên họ xứng đáng được nhận.

Nhưng Minh Thần Quân của chúng ta vẫn chưa làm ra cống hiến, không dám nhận ân tứ của Thần Tôn tiền bối, có chút không phù hợp quy củ chăng?

Cũng sẽ khiến các tiểu bối trong Minh Thần Quân sinh ra tính lười nhác hưởng lợi sẵn, xin Thần Tôn thu hồi thánh mệnh." "Đúng, xin Thần Tôn thu hồi thánh mệnh, chúng ta hoảng sợ." Xi Vưu nói.

Hai người tuy vô cùng ngưỡng mộ các tiền bối thần quân khác,

nhưng cũng biết rằng, không có quy củ thì không thành phương viên.

Các tiền bối thống lĩnh thần quân khác, đều đã gia nhập thần điện từ sớm, theo Thần Tôn tiền bối, mới có thể nhận được ân tứ của Thần Tôn tiền bối theo môn quy.

Minh Thần Quân nếu cũng làm như vậy, chẳng phải đã phá hỏng môn quy rồi sao?

Hồng Hoang coi trọng quy củ nhất, một uống một ăn, tự có thiên định, ngàn vạn lần không thể tùy tiện vượt qua.

Hoàng Thiên nghe lời của Hình Thiên, nhưng cũng lấy làm vui mừng.

Minh Thần Quân quả thực có chút tiểu tật xấu, nhưng lại không hề quan trọng.

Hình Thiên cũng không phụ kỳ vọng, không hổ là người đã được một giọt tinh huyết của Bình Tâm, toàn bộ con người đều trở nên thông tuệ.

Ngay cả khi trên bề mặt Hồng Hoang hiện nay, Trấn Nguyên Tử và Bình Tâm là những người có môn hạ cao nhất, nhưng Trấn Nguyên Tử lại khó có thể chiếm được vị trí trong lòng số đông, chỉ có một mình Bình Tâm mới có thể áp đảo.

"Không cần lo lắng, những gì bản tôn có thể làm trước đây, lúc này tự nhiên cũng có thể làm được.

Thần Đạo của bản tôn không giống như Hồng Hoang, khắp nơi đều là quy củ.

Tuy bản tôn cũng không muốn Minh Thần Quân bạt miêu trợ trưởng, nhưng lúc này không phải trước đây, những biến hóa của Hồng Hoang hiện nay đều nằm trong dự đoán của bản tôn.

Hồng Hoang sau này sẽ thay đổi, những quy củ đó cũng sẽ thay đổi." "Ví dụ như môn hạ Thánh Nhân hiện nay, các Thánh Nhân vì khí vận mà tranh đấu lẫn nhau, đệ tử dưới môn hạ, càng trở thành công cụ tranh đoạt lợi hại, càng trực tiếp bạt miêu trợ trưởng, thậm chí không tiếc làm hỏng căn cơ của họ.

Vì cái gọi là khí vận và thể diện, các Thánh Nhân đã dùng mọi thủ đoạn đến cùng cực, nên đệ tử môn hạ của các Thánh Nhân thăng cấp tu vi rất nhanh, đặc biệt là Nguyên Thủy, Thông Thiên và hai vị Tây Phương kia.

Đệ tử môn hạ của họ, có mấy người đã được thăng cấp Chuẩn Thánh, nhưng cách làm này không hề thông minh." Đến đây, Hoàng Thiên thở dài một tiếng, sau đó lại tiếp tục nói: "Tuy bản tôn không thích hành vi như vậy, nhưng cũng sẽ không ngăn cản, chỉ là vì khí vận mà thôi, Hồng Hoang từ trước đến nay đều như vậy.

Nhưng, môn hạ Thần Đạo của ta sẽ không như vậy.

Thứ nhất, đệ tử Thần Đạo của ta tu hành Thần Đạo không cần quá nhiều công đức phụ trợ.

Thứ hai, đệ tử Thần Đạo của ta cũng không dám làm như vậy.

Nên bản tôn định, ban cho Minh Thần Quân một chút lợi ích, không những không làm hỏng căn cơ của họ, mà còn có thể khiến họ cố gắng hết sức để vượt qua môn hạ Thánh Nhân." Nói đến đây, Hoàng Thiên cũng không khỏi mỉm cười: "Thủ đoạn của Thánh Nhân, làm sao có thể sánh bằng bản tôn.

Chương 655

Cứ yên tâm đi, bản tôn sẽ không làm tổn hại căn cơ của đệ tử Thần Đạo." Lời vừa dứt, trong tay Hoàng Thiên xuất hiện một bình đan dược đưa cho Hình Thiên, sau đó nói: "Sau khi trở về, hãy chia đan dược trong bình cho những người mà ngươi nhìn trúng, đây là Kim Đan giúp thăng cấp Đạo tâm, cảm ngộ cảnh giới.

Ngoài ra, bản tôn sẽ ban tặng một chút Thần Đạo pháp tắc, cộng thêm một Minh Thần Trận đã được giản hóa.

Chỉ cần nỗ lực tốt, sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua tất cả các Thánh Nhân." Nói xong, Hoàng Thiên phất tay, chỉ thấy trong hư không xuất hiện một đoàn lực lượng pháp tắc màu vàng kim, sau đó chìm vào trong tay Hình Thiên, đó chính là chí cao pháp tắc của Thần Đạo: Thần Đạo pháp tắc!

Hình Thiên và Xi Vưu thấy Thần Tôn tiền bối đã quyết định, cộng thêm lời của Thần Tôn tiền bối, cũng không còn do dự nữa.

Sau khi nhận lấy, Hình Thiên hỏi: "Thần Tôn tiền bối, đệ tử ngu độn, không biết Thiên Địa đại biến là vì sao?" "Cái đó à, nói ra các ngươi cũng sẽ không lý giải, đừng hỏi nhiều nữa, được rồi, mau chóng trở về đi." "Vâng!" Mọi người đồng thanh nói.

"Đúng rồi, vạn năm sau, bản tôn sẽ khai mở Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp để ma luyện.

Lần này khai mở trong vạn năm, chủ yếu là để ma luyện đệ tử mới của Thần Đạo.

Đương nhiên, môn hạ Thánh Nhân cũng sẽ tham gia, hãy chuẩn bị đi, ngàn vạn lần đừng làm Thần Đạo của ta mất mặt." Hoàng Thiên tiếp lời bổ sung.

“Chúng con tuyệt đối không thể làm Thần Tôn mất mặt!” Mọi người cúi người nói.

Vì Thần Tôn không nói về Thiên Địa đại biến sau này, cộng thêm Thần Tôn lại đặc biệt nói, khai mở Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp trong vạn năm.

Đã như vậy, vậy thì mọi người hãy nhanh chóng rời đi.

Trở về nơi của mình, nhanh chóng giúp đệ tử Thần Quân thăng cấp tu vi và cảnh giới.

Giống như Thần Tôn đã nói, đừng để đệ tử trong Thần Quân làm mất mặt, điều quan trọng nhất là không thể làm mất mặt Thần Đạo.

Một đoàn người nói xong, cũng rời đi, chỉ còn lại Hoàng Thiên và Khiếu Thiên.

Khiếu Thiên trong một khoảng thời gian vẫn luôn sống trong thần điện, sớm nhất đã cảm ngộ Đạo của bản thân, Đạo tâm và cảnh giới vẫn luôn vô cùng tốt, lúc này đã ở cảnh giới Thần Vương đỉnh phong.

Hoàng Thiên cũng đã tìm hiểu về quả Thế Giới Thụ, cách đây không lâu đã xem qua một lần, sắp chín rồi, điều này cũng khiến Hoàng Thiên mừng rỡ khôn xiết.

Vốn tưởng rằng cần một thời gian dài, nhưng không ngờ, chỉ trong nửa Nguyên Hội đã chín.

Hoàng Thiên sau đó thôi diễn một phen phát hiện, nguyên nhân vô cùng đơn giản, nếu Thế Giới Thụ được gửi gắm vào tiểu thế giới thì sẽ vô cùng chậm, nhưng được gửi gắm vào thần điện, tự nhiên sẽ tương hỗ bổ sung với Thế Giới của Hoàng Thiên, dưới sự tương hỗ bổ sung, tự nhiên sẽ nhanh hơn.

Những biến hóa của Thế Giới của Hoàng Thiên, cùng với sự thăng cấp tu vi của Hoàng Thiên mà thăng cấp, Hoàng Thiên lúc này vô hạn

tiếp cận Tổ Thần, tự nhiên có tác dụng thúc đẩy lớn đối với Thế Giới Thụ.

Thế Giới Thụ lại phản bổ cho Thế Giới của Hoàng Thiên, cộng thêm tiểu thế giới mà hắn đã khống chế trước đây, Hoàng Thiên đã nắm giữ tám thành.

Chỉ cần lại một lần nữa bế quan sâu, liền có thể đột phá cảnh giới Tổ Thần.

Nếu không phải thời gian không đúng lúc, Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc sắp xuất thế, Hoàng Thiên cần đến Tử Tiêu Cung để thương lượng với Hồng Quân một số việc, Hoàng Thiên định bế quan.

Nhưng, Hoàng Thiên cũng quyết định, đợi sau khi định rõ Tam Hoàng Ngũ Đế, cùng với việc tìm kiếm phân thân Phục Hy và tàn hồn Hồng Vân, Hoàng Thiên định bế quan, tranh thủ đột phá cảnh giới Tổ Thần.

Đến đây, Hoàng Thiên cũng mong đợi, cũng thường mong đợi ngày mình bước vào cảnh giới Tổ Thần.

"Khiếu Thiên, ngươi có cách nào như những người khác trở về Tinh Không, hoặc giả đi du lịch Hồng Hoang một phen không?" Hoàng Thiên nói với Khiếu Thiên.

"Thần Tôn, đệ tử không có cách nào như vậy, những điều đó cũng không phù hợp với đệ tử.

Đệ tử cảm thấy ở lại thần điện thì tốt hơn." Khiếu Thiên nói.

"Ừm, căn nguyên và thiên phú của ngươi quả thực vô cùng tốt, bản tôn cũng đặt kỳ vọng vào ngươi.

Ngươi có biết Cảnh Giới Quả của Thế Giới Thụ không?" Hoàng Thiên hỏi.

Nghe lời này, Khiếu Thiên cũng khẽ nhíu mày.

Kể từ khi Thế Giới Thụ đản sinh, ở thần điện, đệ tử Thần Đạo đều thấy nó thần kỳ, đặc biệt là Cửu Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn có Đạo vận liên kết với Thế Giới Thụ.

Khiếu Thiên tuy tu vi không cao, nhưng tự nhiên cũng có thể cảm nhận được Thế Giới Thụ không hề đơn giản, quả nhiên là như vậy.

Linh khí và Thần Đạo pháp tắc Đạo vận mà Thế Giới Thụ sau này tán phát ra, cùng với bản nguyên chí thuần, đều chứng tỏ sự thần kỳ của Thế Giới Thụ.

Điều thần kỳ hơn nữa, là quả mà Thế Giới Thụ kết ra, quả thực đó nhìn khiến người ta mê đắm, một loại Đạo vận và khí tức thần bí, nhìn một cái là khiến cảnh giới của người ta có chút thăng cấp.

Bao gồm cả Khiếu Thiên, trong thần điện trừ Hoàng Thiên ra không ai biết tác dụng của Thế Giới Thụ và Cảnh Giới Quả, bởi vậy, lời nói vừa rồi của Hoàng Thiên, trực tiếp khiến Khiếu Thiên trầm tư.

"Thần Tôn, Cảnh Giới Quả và Thế Giới Thụ rất thần kỳ, nhưng cụ thể thần kỳ đến mức nào, đệ tử không biết." Khiếu Thiên nói.

"Được, vậy bản tôn nói cho ngươi biết, Thế Giới Thụ không phải do Cửu Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn ngưng tụ, mà là Hỗn Độn Linh Căn, vượt qua tất cả linh căn trong Hồng Hoang.

Còn về Cảnh Giới Quả, đó là quả do Thế Giới Thụ ngưng kết ra, chỉ cần ăn vào, có thể mượn lực của Cửu Đại Linh Căn vĩ lực, cộng thêm được gửi gắm vào Thế Giới Thụ, có thể như một Thần Đế vậy." Nghe lời này, Khiếu Thiên bị chấn kinh đến mức không nói nên lời, toàn bộ con người đều rơi vào trạng thái ngẩn ngơ.

Sau đó Hoàng Thiên lại mở miệng nói: "Cảnh Giới Quả, bản tôn chuẩn bị cho ngươi, có thể giúp ngươi một lần đột phá cảnh giới

Thần Đế.” “Thần Tôn...

đệ tử...” Khiếu Thiên lúc này ngây người, ngay cả Đạo tâm có kiên định đến mấy, lúc này cũng đã dấy lên sóng gió.

Thần Đế a, đó là cảnh giới mà hắn mơ ước bấy lâu nay...

“Thần Tôn, đệ tử không muốn, đệ tử cho rằng, có thể dựa vào nỗ lực của mình để thành cảnh giới Thần Đế, đó mới là điều đệ tử muốn.” Khiếu Thiên trầm tư rất lâu sau, dường như đã hạ quyết tâm lớn, nói ra lời khiến Hoàng Thiên cũng vô cùng vui mừng.

“Ha ha ha, không sao, Cảnh Giới Quả không giống như Hồng Mông Tử Khí kia, đối với việc thành Thần Đế không có hại, ngược lại chỉ có lợi ích lớn, cứ yên tâm đi.

Cảnh Giới Quả có thể khiến tất cả các Thần Đế có thực lực, thông qua cảnh giới Thần Đế rồi lại đi cảm ngộ, đối với sự giúp đỡ sẽ vô cùng lớn.” Hoàng Thiên cười nói.

Nếu quả đó giống như Hồng Mông Tử Khí kia, Hoàng Thiên đương nhiên không thể nguyện ý cho đệ tử Thần Đạo dùng.

Thánh Nhân đối với Hoàng Thiên, không phải là cơ duyên lớn, mà là hạn chế, nên sẽ không để đệ tử Thần Đạo tu hành Thánh Nhân, chỉ để họ tu hành cảnh giới Thần Đế.

Nhưng, Hoàng Thiên cũng thực sự đã khiến Trấn Nguyên Tử thành Thánh Nhân, nhưng Trấn Nguyên Tử lại không giống như các Thánh Nhân khác, khắp nơi bị hạn chế.

Nhưng, Hoàng Thiên sẽ không để những người khác thành Thánh Nhân nữa.

Có Trấn Nguyên Tử, vậy không cần để người khác thành Thánh Nhân như vậy nữa.

Cảnh Giới Quả và Hồng Mông Tử Khí không giống nhau, tuy có chút tương tự với Hồng Mông Tử Khí, nhưng Hồng Mông Tử Khí Hoàng Thiên hoàn toàn có thể khống chế được.

Chương 656

Có thể ở sau khi Khiếu Thiên cảm ngộ cảnh giới Thần Đế, Hoàng Thiên sẽ loại bỏ nó, sẽ không giống như Hồng Mông Tử Khí của Hồng Hoang, muốn thành Vô Cực Thánh Nhân, gần như là không thể, trừ phi tự mình đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí, thông qua năng lực của mình, không còn gửi gắm vào Thiên Đạo nữa.

Tuy nhiên, cần cảnh giới Thần Đế cảm ngộ; còn Thánh Nhân thì cần cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La cảm ngộ.

Thánh Nhân bị Hồng Mông Tử Khí kiềm chế, muốn cảm ngộ Hỗn Nguyên Đại La là cực kỳ khó khăn.

Lúc này, Khiếu Thiên sau khi nghe Thần Tôn nói xong, hoàn toàn kích động.

Quả nhiên là ta đã lo lắng quá nhiều rồi.

Giới Quả tương tự Hồng Mông Tử Khí, nhưng tác dụng lại tốt hơn.

Nó mượn lực lượng của cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn và thiên địa vĩ lực của Giới Thụ, chứ không phải Thiên Đạo vĩ lực, bởi vậy căn bản không thiếu Thiên Đạo nhân quả, Thiên Đạo căn bản không thể trói buộc.

Vậy nên, Khiếu Thiên trực tiếp quỳ xuống tạ ơn Hoàng Thiên: "Đệ tử Khiếu Thiên bái tạ Thần Tôn." "Ngươi cần mẫn chăm chỉ bấy lâu nay, cũng nên được nhận vậy.

Bất quá, bản tôn cũng có một mục đích, sau này ngươi sẽ đại diện bản tôn xuất hiện ở Hồng Hoang, không để tu vi thua kém những Thánh Nhân khác." Hoàng Thiên phất tay đỡ Khiếu Thiên dậy.

“Thuộc hạ đã hiểu, Thần Tôn!” Khiếu Thiên cũng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, cũng may là đạo tâm của y kiên cố.

“Không quá vạn năm, Giới Quả sẽ chín.

Tạm thời ngươi hãy trở về bế quan đi.

Chờ sau khi Giới Quả chín, ngươi có thể xuất quan luyện hóa.

Trở về đi!” Hoàng Thiên phất tay nói.

“Thuộc hạ minh bạch!” Khiếu Thiên cung kính đáp một tiếng rồi rời đi.

Hoàng Thiên lúc này liền thông với Chủng Đạo Chi Hà, xuất hiện tại nội hà Thần Đạo.

Nếu tiến giai cảnh giới Tổ Thần, nội hà Thần Đạo của Hoàng Thiên tuyệt đối cũng sẽ xuất hiện một vài biến hóa cực lớn.

Ví dụ như khi cảnh giới đề thăng đến Thần Tôn, pháp tắc Thần Đạo của Hoàng Thiên sẽ ngưng tập thành Đạo Ngã Chi Quả.

Nếu đề thăng tới cảnh giới Tổ Thần, ba hoa và Đạo Ngã Chi Quả trong nội hà Thần Đạo sẽ triệt để tiêu biến, hóa thành nước sông Thần Đạo, hoàn toàn dung nhập vào Thần Đạo Chi Hà.

Thánh Nhân cảm ngộ pháp tắc, Vô Cực Thánh Nhân nắm giữ pháp tắc, còn cảnh giới Thiên Đạo thì dung hợp pháp tắc.

Cũng có thể nói, mỗi một bước đều là một tầng thứ.

Tiên Thánh Nhân Đạo Quả ký thác Đại Đạo, sau đó Vô Cực Thánh Nhân thì hoa khai, đến cảnh giới Thiên Đạo thì kim hoa ngưng kết Đạo Ngã Chi Quả.

Khi đó, cảnh giới Thiên Đạo của Hoàng Thiên sẽ bắt đầu dung nhập vào Thần Đạo Chi Hà.

Khi siêu thoát cảnh giới Tổ Thần, Hoàng Thiên bước vào tầng thứ Sáng Thế Thần, thì khi đó y sẽ thoát khỏi Thần Đạo Chi Hà.

Đến cảnh giới Sáng Thế Thần, Đạo Ngã Chi Quả thoát ra từ Thần Đạo Chi Hà, sẽ phá vỡ bức tường Thần Đạo, quay về nguyên thần Hoàng Thiên, cũng gọi là chân ngã viên mãn.

Cầu Đạo tức là cầu chân, cầu tìm đường chân ngã.

Ban đầu không thể tìm kiếm chân ngã, chỉ có thể mượn ngoại lực.

Ngoại lực ký thác Đạo Quả vào Thần Đạo Chi Hà, mượn Thần Đạo Chi Hà để cảm ngộ, mượn sức mạnh của Đại Đạo Chi Hà vân vân.

Đến tầng thứ "Đạo" rồi, mọi thứ chỉ có thể cầu tự ta, trợ lực bên ngoài đã biến mất.

Đạo của bản thân, một loại chí lý.

Hoàng Thiên nhìn Đạo Ngã gần như viên mãn, bản nguyên nguyên thần tương liên, giống như hai mà một.

Hoàng Thiên nhìn Thần Đạo Chi Hà sóng trào mãnh liệt, nội tâm chợt một trận tĩnh lặng, một loại tĩnh lặng phản phác quy chân, Đạo Ngã và tự thân cùng cộng chấn tĩnh lặng.

"Cầu Đạo vô phi tiên ký thác, sau cùng cầu chân." Hoàng Thiên nói.

"Bất quá, bản tôn nếu bước vào cảnh giới Thần Tôn, sẽ không giống với người thường.

Đạo Quả Thần Đạo trong nguyên thần bản tôn, đã trầm mặc vô số năm tháng, sẽ triệt để dung hợp vào thời khắc bản tôn thành Tổ Thần.

Khi đó, bản tôn mới có thể chân chính đại diện cho Chí Cao.

Ngày này, bản tôn đã mong chờ từ lâu rồi." Hoàng Thiên cảm thán.

Từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, Hoàng Thiên trọng sinh bắt đầu.

Trong nguyên thần của ta có một Vô Lượng Chí Cao Đạo Quả, nhưng vô số năm tháng trôi qua, Vô Lượng Đạo Quả này tác dụng nhỏ không đáng kể, trừ việc giúp Hoàng Thiên ghi lại và ngưng tụ nhiều pháp tắc chi đạo, thì trước đây cũng chỉ giúp Hoàng Thiên khi độ kiếp.

Chỉ cần một ngày không dung hợp với Vô Lượng Chí Cao Đạo Quả, Hoàng Thiên sẽ không thể đại diện cho Vô Lượng chân chính.

Hiện giờ, ta cùng lắm cũng chỉ là một tu sĩ tu luyện Vô Lượng Đạo mà thôi.

Chỉ có bước vào cảnh giới Tổ Thần, vào khoảnh khắc dung hợp với Chí Cao Vô Lượng Đạo Quả, thì tu luyện của Hoàng Thiên mới vượt xa Thiên Đạo, thực lực mới đề thăng được.

"Đợi sau khi chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc, bản tôn sẽ bế quan đột phá." Hoàng Thiên kiên định nói, sau đó biến mất trong Thần Đạo Chi Hà. .....

Thần Điện.

Thoáng cái gần vạn năm thời gian trôi qua, Giới Quả trong Thần Điện cuối cùng cũng thành thục.

"Đông" một tiếng, tựa như tiếng tim đập, chỉ thấy toàn bộ Hoàng Thiên Giới đều vì thế mà chấn động.

Trên đỉnh Giới Thụ, quả thánh khiết kia tỏa hương ngào ngạt, đạo vận lưu chuyển.

Chín đại cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn và Giới Thụ vì thế mà run rẩy, một lộ tuyến vận chuyển thần kỳ lấy Giới Quả làm khởi nguồn.

Chín đại Linh Căn và Giới Thụ lúc này, cùng Giới Quả xuất hiện

sự liên kết thần kỳ.

Chương 657

Đạo vận của Giới Quả và thiên địa vĩ lực bên trong cũng theo đó mà từng bước tăng lên.

Cuối cùng...

đã đến một ngưỡng giới hạn.

"Phanh" một tiếng, chỉ thấy Giới Quả tự động rơi xuống, hoàn toàn thành thục.

Giới Quả kia dường như có linh, từ từ phiêu lạc vào tay Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên mừng rỡ, y là người hiểu rõ nhất về Giới Quả, không cần suy diễn cũng có thể biết được sự thần kỳ của Giới Quả.

Khiếu Thiên một bên đầy mong đợi, Giới Quả của sư tôn.

Trong lúc Khiếu Thiên chấn động, chỉ nghe Hoàng Thiên nói: "Nuốt xuống đi, sau này ngươi sẽ có thể mượn lực lượng của chín đại Linh Căn và Giới Thụ, mạnh mẽ như Thánh Nhân vậy." "Vâng, sư tôn!" Khiếu Thiên cũng không nói gì khác, tiếp nhận Giới Quả rồi nuốt xuống.

Y đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, tự nhiên không chút do dự.

Khoảnh khắc nuốt Giới Quả, y như Thánh Nhân đạt được công đức, như thành tựu Thánh Nhân vậy.

Chỉ thấy nguyên thần Khiếu Thiên bay ra, bắt đầu ký thác vào Giới Thụ, Giới Thụ bắt đầu liên thông với pháp tắc Thần Đạo của Thần Điện.

"Oanh!" "Ta là đệ tử Thần Đạo Khiếu Thiên, hôm nay thành tựu

vị Thần Đế của Thần Đạo, tương đồng với Thánh Nhân của Tiên Đạo!" "Hoa!" Chỉ thấy trong Thần Điện một trận uy áp càn quét, trừ Hoàng Thiên ra, tất cả sinh linh còn lại đều cúi mình bái phục.

Bất luận là thành tựu cảnh giới Thánh Nhân ở đâu, đều đại biểu cho việc trở thành thiên chi kiêu tử của một phương thế giới.

Hoàng Thiên là Thiên của Hoàng Thiên Giới, vậy Khiếu Thiên chính là Thiên chi tử của Hoàng Thiên Giới.

Tuy rằng toàn bộ Thần Điện có những thiên chi kiêu tử khác, nhưng Khiếu Thiên là thiên chi kiêu tử đầu tiên của Thần Điện công khai tại Hồng Hoang.

Có sự cho phép của Hoàng Thiên, Khiếu Thiên liền có thể mượn lực lượng của chín đại Linh Căn, thậm chí pháp tắc Thần Đạo của Thần Điện, triển hiện thực lực Thần Đế.

"Chúng ta bái kiến Khiếu Thiên Thần Đế!" "Bái kiến Khiếu Thiên Thần Đế!" "..." Tất cả Thần Quân trong Thần Điện, chỉ cần tu vi chưa đạt Thần Đế, đều nhao nhao quỳ bái Khiếu Thiên, chúc mừng y thành tựu Thần Đế chi vị.

Khiếu Thiên biến hóa lớn, uy áp gia thân, thiên địa vĩ lực cùng pháp tắc Thần Đạo gia thân, khí tức và đạo vận của y trở nên vô cùng hùng vĩ.

Toàn bộ người y, như được phú cho thiên địa uy nghiêm vậy.

Nguyên thần của y ký thác vào Giới Thụ, thậm chí còn liên kết với khí vận của Giới Thụ.

Điều này khiến Hoàng Thiên cảm thấy thần kỳ.

Chỉ thấy Khiếu Thiên phất tay áo, bản thể của y bắt đầu phân giải.

Sau đó như những mảnh vỡ, phân giải thành những quang điểm

nhỏ như hạt bụi.

Những quang điểm đó bắt đầu bay về phía Giới Thụ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hoàng Thiên với tư cách là chủ nhân của Thần Điện, tự nhiên hiểu Khiếu Thiên muốn làm gì.

Giống như đoạt xá trong tiểu thuyết vậy, Khiếu Thiên đã phân giải bản thể, sau đó dung hợp với Giới Thụ.

Nếu là như vậy, chờ đến khi Khiếu Thiên tự thân cảm ngộ cảnh giới Thần Tôn, y sẽ có thể triệt để dung hợp với Giới Thụ.

Từ lúc đó, Giới Thụ sẽ là Khiếu Thiên, đồng thời Khiếu Thiên và Giới Thụ không phân biệt lẫn nhau.

Sau khi Khiếu Thiên tấn thăng Thần Đế, Hoàng Thiên một chút cũng không hề nghi ngờ về cảm ngộ của y.

Bất quá, Hoàng Thiên tự nhiên vô cùng vui vẻ thành toàn cho Khiếu Thiên.

Nếu Khiếu Thiên có đại cơ duyên như vậy, vậy thì thành toàn cho y, để y dung hợp với Giới Thụ.

Nếu là như vậy, một đệ tử Thần Đạo có thể sở hữu hỗn độn căn nguyên.

Có căn nguyên như vậy, vậy thành tựu sau này tuyệt đối phi phàm.

Ít nhất cũng có thể đột phá cảnh giới Thần Tôn.

Khi đó, Thần Điện sẽ có thêm một cao thủ cảnh giới Thần Tôn, sao mà không vui cho được.

Mặc dù Giới Thụ chỉ là hỗn độn căn nguyên bình thường, nhưng cho dù như vậy cũng không phải nhóm Thánh Nhân kia có thể sánh bằng.

Nếu ở thời kỳ Hoang Cổ năm xưa Khiếu Thiên có căn nguyên như vậy, vậy thì trải qua nhiều năm tháng như thế, hiện tại ít nhất cũng như Vọng Thư, đã là cảnh giới Thần Tôn rồi.

Phải biết, căn nguyên như vậy, điểm cuối cùng chính là cảnh giới Tổ Thần.

Mặc dù chỉ có một tia hy vọng, nhưng chỉ cần đủ thời gian, thì có đến một nửa cơ hội thành Tổ Thần cảnh giới.

Hoàng Thiên nhất thời cũng có chút lão hoài thâm nguyện, cho nên, Hoàng Thiên tự nhiên không chút do dự đồng ý cho Khiếu Thiên dung hợp với Giới Thụ.

Cứ như vậy, chỉ thấy bản thể của Khiếu Thiên, bắt đầu từ từ dung hợp vào Giới Thụ.

"Oanh!" Bản nguyên cường hãn của Giới Thụ, cộng thêm việc Khiếu Thiên vừa tiến giai, vốn dĩ tưởng chỉ là Thần Đế sơ kỳ, nhưng sau khi dung hợp với Giới Thụ, tu vi hoàn toàn không thua kém Lão Tử.

Ngay cả Chuẩn Đề, Nguyên Thủy cũng kém Khiếu Thiên một chút...

"Tốt, tốt, tốt lắm!" Hoàng Thiên nhìn khí tức Khiếu Thiên đạt đỉnh điểm, sau khi ổn định lại cũng vô cùng cao hứng.

"Khiếu Thiên bái tạ Thần Tôn, thuộc hạ có được ngày hôm nay, đều nhờ Thần Tôn bồi dưỡng." .....

Thoáng cái ngàn năm thời gian trôi qua, Khiếu Thiên đã củng cố tu vi.

Y thu liễm khí tức và uy áp của bản thân, ba bái chín lạy Hoàng Thiên, cảm tạ sự bồi dưỡng của Hoàng Thiên trong vô số năm.

Y vốn chỉ là một sinh linh bình thường, may mắn thành tài.

Nhiều năm như vậy, Thần Tôn vẫn luôn bồi dưỡng và ban tặng, cuối cùng mới có được Khiếu Thiên như ngày hôm nay.

Thành tựu Thần Đế một khắc, Khiếu Thiên nhìn lại cả đời mình, phát hiện bóng dáng Thần Tôn vô chỗ không ở.

Chương 658

May mắn thay, y đã gặp được Thần Tôn, gia nhập Thần Đạo.

Khiếu Thiên cũng không khỏi cảm khái đã gặp được tiền bối như Thần Tôn.

"Ừm, khi bản tôn ban tặng Giới Quả, cũng không ngờ lại có cơ duyên như vậy.

Quả nhiên vận mệnh thần kỳ, khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Tuy rằng bản tôn đã thành công rồi, nhưng cũng có thể nói đây là một loại cơ duyên khác đi!" Hoàng Thiên cũng vô cùng hài lòng với Khiếu Thiên hiện tại, không ngừng gật đầu khen ngợi.

"Bản tôn vốn nghĩ, dù Khiếu Thiên có tiến vào cấp độ Thần Đế, cũng cần một thời gian dài để ổn định và tích lũy.

Không ngờ lại có cơ duyên kết hợp với Giới Thụ, bản nguyên cường đại của Giới Thụ cộng thêm chín đại Tiên Thiên Linh Căn khiến ngươi không cần ổn định mà có thể vững vàng đề thăng.

Như vậy cũng tốt, không lâu sau, Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp sẽ mở ra, ngươi hãy thay bản tôn đi chủ trì đi." "Thuộc hạ đã hiểu!" Khiếu Thiên đáp.

Hoàng Thiên gật đầu rồi tiếp lời: "Vốn dĩ, việc chủ trì Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp là nhiệm vụ của Bình Tâm Nương Nương và Tiên Đạo Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bất quá, lần này là để ma luyện đệ tử Thần Đạo và môn hạ Thánh Nhân, khó tránh khỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ tư vịnh vũ tệ.

Vậy nên y không thích hợp chủ trì.

Ngươi đi đi, cũng tốt để y biết rằng Thần Điện ta có không ít đại năng tồn tại, đừng để Hồng Hoang không biết đến sự khủng bố của Thần Điện ta." "Vâng!" Khiếu Thiên cũng vô cùng cao hứng về điều này.

Đã nhiều năm y không còn đến Hồng Hoang nữa, nhưng bây giờ đã khác rồi.

Giờ đây y đã là một đại năng cảnh giới Thần Đế, mọi chuyện đã không còn như trước.

Sau đó, Khiếu Thiên đã bước vào cảnh giới Thần Đế, mang theo mệnh lệnh của Hoàng Thiên mà rời đi.

Côn Luân Sơn, trước Hỗn Nguyên Tháp!

Hỗn Nguyên Tháp đã sừng sững ở đây nhiều năm rồi, trước đó cũng từng có hai lần đại ma luyện gây chấn động Hồng Hoang.

Nhưng vì Lượng kiếp Vu Yêu, Hoàng Thiên cũng tạm thời đóng cửa thí luyện Hỗn Nguyên Tháp.

Bởi vì Nhân tộc sắp xuất thế, cần có người phụ trợ, cho nên Hoàng Thiên lại một lần nữa khai mở, vừa để ma luyện đệ tử mới của Thần Đạo, vừa tiện thể ma luyện những đệ tử môn hạ Thánh Nhân sắp bị Thánh Nhân bồi dưỡng lệch lạc.

"Ta là đệ tử Thần Đạo Khiếu Thiên, phụng mệnh Thần Tôn, đến đây khai mở Hỗn Nguyên Tháp.

Vạn năm sau Hỗn Nguyên Tháp sẽ mở, tất cả những ai dưới cảnh giới Chuẩn Thánh đều có thể tiến vào." "Oanh!" Cùng với một tiếng thông cáo của Khiếu Thiên, toàn bộ Hồng Hoang triệt để sôi trào.

Nhiều kẻ không hiểu lý do thì ngây người ra, nhưng cũng có người biết đây là cơ duyên cảm ngộ.

Bất quá, chỉ có vạn năm thời gian, lại chỉ cho phép cấp bậc Chuẩn Thánh trở xuống được tiến vào, càng khiến mọi người cảm thấy không lời nào để nói.

Đồng thời, Thánh Nhân cũng vô cùng kinh ngạc, không hiểu lý do vì sao Thần Tôn tiền bối lại làm như vậy, nhưng đối với môn hạ đệ tử của họ, đây lại là một cơ duyên ngàn năm có một!

Ngay cả những người mạnh mẽ như Thánh Nhân, sau khi tự cho là đã tiến vào tầng thứ Thánh Nhân, có thể hiểu được sự thần kỳ của Hỗn Nguyên Tháp, cũng có thể bố trí được trận pháp khảo nghiệm đệ tử như vậy.

Bất quá, kết quả lại hiển nhiên là hoàn toàn sai lầm.

Điều đó gần như không thể.

Ngay cả khi có thể miễn cưỡng bố trí được, thì công hiệu và sự thần kỳ cũng kém Hỗn Nguyên Tháp không chỉ vạn lần.

Huống hồ, đủ loại thần kỳ trong Hỗn Nguyên Tháp, như Thần Hỏa, Nịch Thủy, Linh Thổ vân vân khảo nghiệm, đều là Ngũ Hành chi linh mà hiện nay Hồng Hoang không thể tìm thấy.

Cho nên Thánh Nhân cũng đã từ bỏ, bởi vì họ không làm được.

Hơn nữa, sau khi thành Thánh, những thứ này đối với họ cũng không còn tác dụng nữa, nên họ cũng không còn bận tâm đến chúng nữa.

Sau khi trở thành Thánh Nhân, lòng dạ của họ cũng trở nên rộng lớn hơn, cả ngày bận rộn với các kế hoạch, đâu có thời gian để suy xét những điều này.

Cũng chính vì trước đây không lâu, đạo tâm và cảnh giới của các đệ tử môn hạ không đủ, nên mới để lỡ sự thần kỳ của Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp.

Bất quá, Thánh Nhân cũng không chịu hỏi Thần Tôn tiền bối, chỉ có thể tự mình bồi dưỡng.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, không đi hỏi, nhưng cơ hội lại đến.

Bất luận thế nào, sự thần kỳ của Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp khiến mọi người không thể hiểu thấu, cộng thêm trước đây cũng từng có thí luyện, cho nên vô cùng coi trọng.

Người coi trọng nhất chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khi Khiếu Thiên thông cáo truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhanh chóng triệu tập tất cả đệ tử của mình.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, cộng thêm Nam Cực Tiên Ông và Nhiên Đăng Đạo Nhân, mười bốn người càng ngày càng bất hòa.

Sự giáo dục của Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng thất bại.

Mười hai đệ tử cộng thêm Nam Cực Tiên Ông và Nhiên Đăng Đạo Nhân, đều chia thành mấy phe phái khác nhau.

"Các ngươi có biết Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp sắp khai mở không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

"Hồi bẩm lão sư, đệ tử tự nhiên đã rõ!" Đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Quảng Thành Tử nói.

"Ừm, các ngươi phải biết đây là một cơ hội, một cơ hội trời ban!

Chỉ cần đạt được thứ hạng tốt, thu hoạch trong đó sẽ vượt ngoài dự kiến của các ngươi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Lời của y khiến các đệ tử vô cùng khó hiểu, đạt được thứ hạng tốt, cần lão sư ngài sao?

Chúng ta là môn hạ Thánh Nhân, đạt được thứ hạng tốt là chuyện bình thường đơn giản thôi.

Còn thu hoạch lớn thì chúng ta cũng không biết là gì cả?

Thấy các đệ tử không hiểu, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền nói: "Nhiên Đăng, ngươi hãy giải thích cho họ." "Vâng, Giáo chủ!" Nhiên Đăng đáp.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lúc này không phải là Nhiên Đăng Cổ Phật kia, mà là Phó Giáo chủ của Xiển Giáo.

Chương 659

Với tư cách là một lão cổ đổng, đồng thời cũng là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung, y vô cùng quen thuộc với Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, dù sao trước đây y cũng từng tham gia chỉ là không đạt được thứ hạng tốt.

"Chư vị, Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp do Thần Tôn tiền bối tự tay luyện chế.

Trước đây đã khai mở hai lần ma luyện, mỗi lần đều gây chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Mỗi lần đạt được thứ hạng tốt, đều sẽ có thiên địa Khí vận gia thân.

Ma luyện chỉ là một trong số đó, những lợi ích khác còn nhiều hơn nữa, trong tháp có đủ loại kỳ diệu..." Sau khi Nhiên Đăng giải thích một phen, Thập Nhị Kim Tiên cùng Nam Cực Tiên Ông nhất thời đều kinh hỉ.

Hóa ra có nhiều lợi ích như vậy sao, Khí vận, cảnh giới, công pháp, danh khí, đạo tâm...

Những lợi ích này quả thực vượt xa tưởng tượng của họ.

Lúc này Nhiên Đăng lại tiếp lời: "Người chưởng khống Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp là Thần Tôn tiền bối, nhưng Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp vẫn luôn ở trong Côn Luân Sơn, cho nên Thần Tôn tiền bối liền để Giáo chủ tạm thời chưởng khống.

Chỉ là vì Lượng kiếp sắp tới nên vẫn chưa khai mở thôi." "Hít!" Mọi người lúc này không nghi ngờ gì mà lại kích động.

Không lẽ Hỗn Nguyên Tháp do chính lão sư của họ khống chế?

Tuy rằng lão sư của họ chỉ tạm thời thay thế đại thần bối chưởng khống Hỗn Nguyên Tháp, nhưng cũng là chưởng khống mà!

Còn về Thần Tôn tiền bối là ai?

Từ khi đệ tử môn hạ Thông Thiên chọc giận đệ tử Thần Đạo, những Thánh Nhân khác cũng sợ đệ tử của mình mắc sai lầm tương tự, liền truyền cho đệ tử một đạo pháp ấn.

Cứ như vậy, không thể bình thản đối mặt với sự tồn tại của Thần Tôn tiền bối nữa.

Các đệ tử môn hạ Thánh Nhân, cuối cùng đã có thể ghi nhớ Thần Tôn tiền bối là ai, đồng thời cũng ghi nhớ các đệ tử Thần Đạo rồi.

"Xin hỏi lão sư, người đứng đầu hai lần Hỗn Nguyên Tháp trước là ai?" Hoàng Long Chân Nhân hỏi.

Kết quả, y phát hiện một vấn đề.

Sau khi hỏi xong, lão sư của y là Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lập tức không vui, Hoàng Long Đạo Nhân lúc này cũng biết mình đã hỏi sai rồi.

Vốn dĩ Hoàng Long Đạo Nhân bản thân là một nhánh của Long tộc, với tư cách là Yêu tộc vốn không được Nguyên Thủy Thiên Tôn sủng ái.

Lúc này lại phạm sai lầm nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn e rằng sau này sẽ càng đối xử không tốt với y.

"Lần đầu là Sư Bá Lão Tử, lần thứ hai là Giáo chủ Linh Giáo Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân.

Vi sư quả thực chưa từng đạt hạng nhất, bất quá, vi sư mỗi lần đều nằm trong top năm. ....." Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn dĩ cũng muốn vãn hồi thể diện, nhưng kết quả lại phát hiện càng nói càng khó

chịu. .....A, tuy rằng top năm nghe rất hay, nhưng đường đường là một Thánh Nhân, mỗi lần đều nằm trong top năm, thậm chí ngay cả con kiến Đế Tuấn đáng chết kia còn mạnh hơn y.

"Hít!" Mọi người nhìn sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn không tốt, nhất thời cũng không dám nói gì nữa, nhưng trong lòng họ lại vô cùng chấn động.

Lão sư của họ đường đường là một Thánh Nhân còn không đạt hạng nhất, thậm chí mỗi lần đều chỉ nằm trong top năm.

Xem ra Hỗn Nguyên Tháp thực sự không đơn giản a!

Chẳng trách Nhiên Đăng nói mỗi lần khai mở đều gây chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Xem ra mỗi lần xếp hạng cao đều là những thiên chi kiêu tử của một phương.

Nhiên Đăng cũng vô cùng thông minh, thấy tình hình có chút khó xử, liền đứng dậy nói: "Giáo chủ, vì sao lần này Khiếu Thiên tiền bối lại chủ trì?" Mọi người bị câu hỏi của Nhiên Đăng kéo về thực tại, cũng phản ứng lại, trong lòng họ cũng thầm nghĩ, đúng vậy, vì sao lần này lại là một người chưa từng nghe tên chủ trì Hỗn Nguyên Tháp?

"Chuyện này...

Đơn giản thôi, lần này chỉ là ma luyện những người dưới cảnh giới Chuẩn Thánh, trong thời gian ngắn ngủi vạn năm, tự nhiên không cần Thánh Nhân chúng ta.

Thánh Nhân chúng ta đâu có thời gian đi chủ trì chuyện này chứ..." Nguyên Thủy Thiên Tôn đáp.

Kỳ thực, tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng trong lòng y vô cùng rõ ràng...

Thần Tôn tiền bối làm như vậy, hoàn toàn là đang phòng bị y.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cảm thấy Thần Tôn có chút không đạo đức...

Sợ y tư vịnh vũ tệ vì môn hạ đệ tử, nên đã tìm một Khiếu Thiên đến chủ trì...

Đối với Khiếu Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút tức giận.

Năm xưa, y cùng những người khác từng bị Khiếu Thiên và thôn nguyệt đánh cho không kịp trở tay, trong lòng vô cùng tức giận.

Bất quá, giờ đây y đã là cảnh giới Thánh Nhân, còn Khiếu Thiên kia nhiều năm như vậy vẫn chưa từng xuất hiện ở Hồng Hoang, khẳng định vẫn luôn ở dưới địa bàn của Thần Tôn tiền bối.

Bất quá, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy tức giận, nhưng cũng không báo thù, bởi vì y cũng không rõ ràng lắm về sự phân chia cảnh giới của Thần Đạo.

Nhưng cảnh giới Thần Đế thì y biết, dù sao Trấn Nguyên Tử, người có tu vi như y, đồng là Thánh Nhân, cũng ở cảnh giới Thần Đế của Thần Đạo.

Một Khiếu Thiên cũng ở cảnh giới Thần Đế, vậy chẳng phải cũng như y, đều là cảnh giới Thánh Nhân sao?...

Vì đã là cảnh giới Thánh Nhân, vậy thì y chưa chắc đã đánh lại được.

Vậy thì cần gì phải đi kiếm chuyện nhàn rỗi chứ?

Hơn nữa, đây là đệ tử Thần Đạo, đi gây phiền phức, khẳng định sẽ đắc tội Thần Tôn tiền bối...

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn dù có ngu ngốc cũng sẽ không đi

tìm Khiếu Thiên báo thù, dù sao đánh được hay không lại là một vấn đề khác.

"Khiếu Thiên này là người do Thần Tôn tiền bối sáng lập Thần Đạo, cũng là đệ tử môn hạ của Thần Điện.

Cho nên đạo tâm và cảnh giới của y đều vô cùng không tệ.

Với tư cách là người trong Thần Đạo, tuy rằng không biết tính cách của y thế nào.

Chương 660

Nhưng, vì là người do Thần Tôn tiền bối phái đi, y hẳn là người công chính, sẽ không tư vịnh vũ pháp." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Người này là tiền bối môn hạ của Thần Điện tiền bối, nếu đã như vậy, thì vị tiền bối này hẳn là sẽ không thiên vị môn hạ của các Thánh Nhân khác đâu..." Quảng Thành Tử nói.

Nghe lời này, Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, để tránh sau này đệ tử của bản Thánh nếu đạt được thành tích tốt, có người nói bản tôn tư vịnh vũ tệ.

Các ngươi nhất định phải tranh khí cho bản Thánh, giành lấy một thứ hạng tốt, như vậy thì không còn lời nào để nói nữa." "Chúng ta nhất định sẽ cố gắng, quyết không phụ lòng bồi dưỡng của lão sư!" Thập Nhị Kim Tiên đồng thanh nói.

Đối với sự khoe khoang của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thập Nhị Kim Tiên tin rồi, nhưng Nhiên Đăng, lão già kia lại dao động.

Y không tin những gì Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc này đứng dậy nói: "Lần này nhất định phải cố gắng, phải biết lần này là một đại cơ duyên, một cơ hội trời ban!" "Lần này, ngoài môn hạ các Thánh Nhân, còn có những đệ tử mới nhập môn của Thần Đạo cũng sẽ tham gia.

Vi sư sẽ cho các ngươi một sự kỳ vọng, chỉ cần ai có thể tranh đoạt với môn hạ các Thánh Nhân và đệ tử mới nhập môn của Thần Đạo, giành được hạng nhất, vi sư sẽ ban tặng một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đương nhiên, top ba cũng sẽ đạt được đỉnh cấp Tiên Thiên Linh

Bảo, top năm đạt được thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, top mười đạt được trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, top hai mươi, sẽ đạt được hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đương nhiên, ngoài hai mươi hạng thì không có bất kỳ phần thưởng nào." "Đệ tử nhất định không phụ lòng kỳ vọng của lão sư!" Các đệ tử cũng kích động, hạng nhất còn có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, quả thực quá tuyệt vời.

Nam Cực Tiên Ông cũng kích động, dưới Chuẩn Thánh, tức là cảnh giới Đại La trung kỳ.

Ai có thể tranh giành được?

Môn hạ Thánh Nhân và những đệ tử mới nhập môn của Thần Tôn tiền bối khẳng định không thể tranh giành, vậy chẳng phải y đã chắc thắng rồi sao?

Đệ tử Thần Đạo môn hạ Thần Tôn tiền bối tuy rằng đều là những tồn tại vô cùng thần bí, nhưng, những đệ tử mới nhập môn của Thần Tôn, những người này đều là tiểu bối, khẳng định không thể tranh giành.

Còn về môn hạ Thánh Nhân, trừ việc Tây Phương có Dược Sư không tệ, nhưng cũng kém y một chút.

Huyền Đô và Đa Bảo của môn hạ Thông Thiên và Lão Tử Thánh Nhân cũng không tệ, nhưng cũng kém y một chút.

Quả thực không có đối thủ nào a!

Vậy nên, Nam Cực Tiên Ông cũng kích động rồi, tuy nhiên, ngay lúc đó, một gáo nước lạnh đã dội xuống.

"Nam Cực Tiên Ông, ngươi không cần tham gia!" Một câu nói, cũng khiến sắc mặt Nam Cực lập tức biến đổi.

Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một câu nói đã lập tức đánh tan Nam Cực Tiên Ông đang vô cùng mong đợi.

“Nam Cực Tiên Ông, dù sao cũng là người thuộc thế hệ trước.

Tranh giành với một đám tiểu bối, sẽ khiến bản Thánh có chút khó xử, ngươi không cần tham gia nữa.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Lời tuy rằng vô cùng hợp lý, nhưng Nam Cực Tiên Ông, y quan tâm thể diện, nhưng ta đâu có quan tâm chứ?

Ta không quan tâm thể diện đâu, ta muốn tham gia.

Nhưng mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng y không dám nói ra, chỉ có thể kìm nén sự tuyệt vọng sau khi kích động lại, sau đó nói: “Vâng, đệ tử cẩn tuân mệnh lão sư.” “Ừm, vậy thì, còn một khoảng thời gian nữa mới đến lúc Hỗn Nguyên Tháp khai mở.

Trong khoảng thời gian này hãy cố gắng, đề thăng tu vi một chút.” Nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng rời đi.

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi, Thập Nhị Kim Tiên kích động, nhìn Nam Cực Tiên Ông đang tuyệt vọng.

Sau đó có người nói: “Ha ha, Tiên Ông, ngài cũng là tiền bối của chúng ta rồi, tranh giành với chúng ta, ai.” “Đúng vậy, nếu ta bằng tuổi Tiên Ông, ngài cái tuổi này, e rằng ta sẽ không có mặt mũi mà tham gia.” Lại có người nói.

“Hừ!” Nam Cực Tiên Ông hừ lạnh một tiếng rồi tức giận rời đi, y không còn muốn ở lại đây để chịu đựng sự tức giận của đám người kia nữa.

“Ha ha ha ha...” Đồng thời, Thủ Dương Sơn.

Lão Tử triệu hồi Huyền Đô.

Lão Tử vô cùng hài lòng với đệ tử Huyền Đô của mình.

Tuổi còn trẻ, không kiêu không ngạo.

Mấy năm nay tuy căn cơ không tốt, nhưng có đan dược, cộng thêm sự nỗ lực của Huyền Đô, có thể nói Huyền Đô là đệ tử đỉnh cao nhất trong Tam Thanh môn hạ rồi.

Lần ma luyện Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp này, Lão Tử thấy đệ tử của mình vô cùng trầm ổn, cũng vô cùng hài lòng.

Lão Tử cũng nói cho Huyền Đô biết tầm quan trọng của Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp.

Ngay cả Huyền Đô với đạo tâm kiên định cũng kích động sau khi nghe tin tức này, y cũng không ngờ Hồng Hoang lại có nơi thần kỳ như vậy.

"Lão sư, đệ tử nhất định không phụ lòng kỳ vọng của ngài.

Ngài đã giành hạng nhất trong hai lần thí luyện Hỗn Nguyên Tháp trước, vậy đệ tử cũng sẽ giành hạng nhất về, như vậy mới không làm mất thể diện của lão sư." Huyền Đô hưng phấn nói.

Huyền Đô sau khi biết lão sư của mình đứng đầu lần đầu tiên, liền thầm thề trong lòng, nhất định phải giành hạng nhất về.

"Ha ha, đồ ngốc, phải biết hạng nhất rất khó đó, dù sao căn nguyên vẫn còn kém một chút.

Kẻ địch lớn nhất của ngươi chính là những đệ tử hư độ của môn hạ Thánh Nhân.

Tuy rằng đệ tử Thần Đạo môn hạ Thần Tôn tiền bối đều là những đệ tử mới gia nhập Thần Đạo.

Nhưng những người gia nhập Thần Đạo e rằng đều không phải hạng đơn giản, cho nên vi sư không cầu ngươi giành hạng nhất, đạt top ba là được rồi.

Phải biết lạc hậu và tạm thời không đáng sợ, đáng sợ là mê mất bản thân, có người không dám đối mặt với kẻ địch cường đại.

Cứ giữ vững bản tâm dốc toàn lực là tốt rồi.” Lão Tử cười nói.

“Đệ tử...

đệ tử...

đệ tử cẩn tuân sư mệnh!” Huyền Đô cũng có chút thất vọng, lão sư của y không coi trọng y sao?

Chẳng lẽ Hỗn Nguyên Tháp thực sự khó khăn như vậy sao?

Chương 661

Nhưng, y cũng không kém mà, môn hạ các Thánh Nhân tuy rằng cũng có người có thể địch lại y, nhưng y cũng không sợ mà.

Kim Ngao Đảo!

"Cơ hội để chứng minh đây rồi, Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp sắp khai mở, đi đi, đi chứng minh mình đi!" Thông Thiên nhìn kỹ các đệ tử của mình, chủ yếu nhìn vào mấy vị thân truyền đệ tử.

Còn về những đệ tử nhập môn khác, Thông Thiên không để ý.

Y chủ yếu đặt hy vọng vào Đa Bảo Đạo Nhân, Quy Linh Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu và những người khác.

"Lão sư, chúng ta nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của lão sư." Các đệ tử Tiệt Giáo đồng thanh nói.

Lúc này Tây Phương!

Lưu Ly, Di Lặc, Dược Sư và những người khác, cũng bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dặn dò một phen.

Một bên còn có một Kim Sí Đại Bàng ngang ngược bất tuần.

Kim Sí Đại Bàng có lẽ vì vừa xuất thế đã bị Tất Phương Điểu trấn áp, nên kiếp này cũng trở nên khiêm tốn.

Nhưng, tính cách ngang ngược bất tuần kia vẫn luôn tồn tại, từng mấy lần khiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vô cùng khó xử.

Nhưng, Dược Sư, Lưu Ly, Di Lặc và những người khác, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có kỳ vọng rất lớn vào họ.

Mấy người này đạo tâm đều vô cùng không tệ.

Lần ma luyện Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp này, đều thuộc về ma

luyện của tiểu bối, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên cũng vô cùng coi trọng.

Đầu tiên không nói đến việc đệ tử có thể ma luyện đạo tâm, cảm ngộ cảnh giới, chỉ riêng việc có thể đạt được Khí vận, ai cũng không thể xem nhẹ.

"Tuyệt đối không được lơ là, lần ma luyện Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp trước, vi sư và sư thúc của các ngươi đều tham gia, nhưng đáng tiếc là, huynh đệ hai người chúng ta chưa từng có lần nào đạt được thành tích top ba.

Độ khó trong đó, các ngươi có thể biết được.

Tuy rằng các ngươi không tệ, nhưng phải biết Hồng Hoang tài năng xuất hiện lớp lớp, chỉ riêng môn hạ Thánh Nhân, và đệ tử Thần Đạo môn hạ Thần Tôn tiền bối, đã có những người vượt trội hơn các ngươi rồi." Tiếp Dẫn nói với nhóm đệ tử Tây Phương, cũng khiến họ cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

Đệ tử Thần Đạo, cũng không ngờ lần này người chủ trì Hỗn Nguyên Tháp lại là Khiếu Thiên tiền bối, một trong ba đại thống lĩnh Nguyệt Thần Quân.

Đồng thời, ngay cả các thống lĩnh Thần Quân khác cũng không ngờ lần này Khiếu Thiên lại chủ trì Hỗn Nguyên Tháp.

Đồng thời lại càng không ngờ Khiếu Thiên đã đột phá Thần Đế, đối với điều này họ cũng cảm thấy vô cùng cao hứng.

Không có đạo lý nào khác, bởi vì tất cả đều là thống lĩnh Thần Quân.

Tuy rằng không phải cùng một thống lĩnh Thần Quân, nhưng với tư cách là đệ tử Thần Đạo, hầu như mỗi người đều cảm thấy cao hứng khi đạo hữu đồng môn Thần Đạo của mình tiến giai.

Thần Điện, đồng thời cũng là đệ tử Thần Đạo, khác với sự phân biệt của Tiên Đạo.

Trong Tiên Đạo, mọi người đều không hy vọng người khác vượt qua mình.

Ví dụ như các Thánh Nhân, họ không muốn thấy người khác vượt qua, ngay cả Tam Thanh cũng vậy.

Ví dụ như hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn, không hy vọng Thông Thiên Giáo chủ hoặc Lão Tử vượt qua mình.

Có một điều đáng mừng, Thôn Nguyệt, Hồ Dư, cũng từ việc Khiếu Thiên tiến giai mà cảm ngộ được một phen.

Lúc này tu vi của họ cũng đã đạt đỉnh phong Thần Vương, bước vào cảnh giới Thần Vương đỉnh phong sơ kỳ, tin rằng không lâu sau, với tư chất của họ nhất định cũng có thể bước vào cảnh giới Thần Đế.

Ngoài ra, Hải Thần Quân, Minh Thần Quân, Sơn Thần Quân, Nguyệt Thần Quân cùng với tổng bộ Thần Điện đều phái ba đến năm đệ tử tham gia thí luyện Hỗn Nguyên Tháp.

Những người này đều là những đệ tử Thần Đạo mới gia nhập trong vòng mười vạn năm gần đây, đều là một nhóm đệ tử mới của Thần Đạo, tu vi của họ đều ở cảnh giới Đại La Thần trung kỳ, đều là những người có căn nguyên và tư chất không tệ.

Vừa hay, trong một khoảng thời gian, họ cũng khó mà tiến bộ.

Thí luyện Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp đã bắt đầu rồi.

Hình Thiên, Thôn Nguyệt, ước tính sau khi Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp kết thúc, nhóm đệ tử này tuyệt đối sẽ có tiến bộ lớn.

Còn về Hư Độ môn hạ Trấn Nguyên Tử, thuộc về tồn tại mấy lần

cải mệnh, cộng thêm sự chỉ dạy tận tình của Trấn Nguyên Tử, y cũng tiến bộ cực nhanh.

Thực tế, Hư Độ không có sự ban tặng của Hoàng Thiên, nhưng tu vi của y lại đạt đến cảnh giới Đại La hậu kỳ, càng sắp đột phá Đại La đỉnh phong.

Chỉ cần trong lần ma luyện này y có được thu hoạch, Hư Độ nhất định có thể Tam Hoa rực rỡ, thậm chí còn có thể đạt đến cấp độ trên Cửu Phẩm Thánh Nhân.

Cho nên, Trấn Nguyên Tử cũng vô cùng chú trọng đến y, đồng thời cũng định sau khi Hư Độ đột phá Thần Vương, sẽ liên hệ Hoàng Thiên.

Trong số các Thánh Nhân, duy nhất Nữ Oa vô dục vô cầu, không bị đệ tử ràng buộc.

Cộng thêm khí vận của Nhân tộc tiến bộ không ngừng tăng nhanh, y cũng vô cùng ung dung.

Lúc này, ở Bắc Hải, một nơi vô cùng hiểm ác.

Nơi đây quanh năm bị bóng tối bao trùm, không thấy một tia sáng nào.

Nhưng lúc này, một đạo kim quang lóe lên, chỉ thấy hai đạo nhân ảnh bay ra.

Trong đó, một vị đạo nhân trung niên trông uy vũ bá khí, một vị đạo nhân trẻ tuổi thì trông vô cùng chật vật.

"Khụ khụ!" Đạo nhân trẻ tuổi chợt khẽ ho một trận, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, sau đó quay đầu nhìn về phía địa vực hắc ám khiến y sợ hãi.

Trong lòng y, vẫn còn một trận dư quý.

Nơi đây thực sự quá đáng sợ rồi, suýt chút nữa đã vẫn lạc tại đây.

“Tiểu tử, Tam Hoa của ngươi rực rỡ, thiên hoa khai mười một phẩm, vô cùng không tệ.

Ở cổ chiến trường, nó có tác dụng rất lớn đối với tu vi và thần thông của ngươi.” Trung niên đạo nhân này chính là Tất Phương Điểu.

Từ sau lần rời khỏi lãnh địa Chu Tước tộc, y vẫn chưa trở về Thần Điện mà trực tiếp đến Bắc Hải, địa bàn của Thần Điện.

Chương 662

Y cũng đã biến mất rất lâu rồi, ngay cả đại chiến Vu Yêu cũng không xuất hiện.

"Lão sư, đệ tử cảm thấy mình có thể tiến bộ, bây giờ đã ra rồi sao?" Đạo nhân trẻ tuổi nói.

Vị đạo nhân trẻ tuổi này chính là Khổng Tuyên.

Kỳ thực, Tất Phương Điểu sau khi chứng kiến uy lực thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, lập tức hiểu rằng thần thông này có thể quét sạch vạn vật thiên hạ.

Một loại thần thông trời sinh, muốn có được tiến bộ, chỉ cần cần khổ luyện mà thôi.

Nhưng lúc này Hồng Hoang, một số vật phẩm thần kỳ so với thời đại Hoang Cổ thậm chí thời đại Viễn Cổ đều đã ít đi.

Quét sạch vạn vật thiên hạ, tương tự như việc Hoàng Thiên cảm ngộ vạn vật thiên hạ.

Muốn Ngũ Sắc Thần Quang tiến bộ, cần phải dùng thần thông không ngừng đi quét những linh vật quý hiếm, sau đó luyện hóa vào thần thông của bản thân.

Muốn tìm linh vật quý hiếm nhất thiên hạ Hồng Hoang ở đâu nhiều nhất?

Đương nhiên chính là Thần Điện.

Nhưng Tất Phương sẽ không để Khổng Tuyên làm như vậy, cũng không dám làm vậy a.

Dù sao những linh vật trong Thần Điện đều là những linh vật vô

cùng quan trọng, vô cùng khó có được.

Cho nên vô kế khả thi, Tất Phương, đành phải để ý đến các chiến trường thời Hoang Cổ và Thái Cổ.

Mặc dù, nơi đó vô cùng hiểm ác, nhưng vì sự tiến giai thần thông của đệ tử thì cũng không còn cách nào khác.

Ở Hồng Hoang, nơi có nhiều chiến trường Hoang Cổ nhất tự nhiên là Tây Phương Đại Lục của Hồng Hoang.

Cho nên, Tất Phương Điểu từng mang theo Khổng Tuyên đến Tây Phương, tìm kiếm từng chiến trường Hoang Cổ cực kỳ nguy hiểm.

Những chiến trường này vì sức mạnh hủy thiên diệt địa mà hình thành, sau vô tận năm tháng ở Hồng Hoang đã hình thành một hiểm địa của Hồng Hoang.

Trong chiến trường này hầu như độc lập thành một mạch.

Trong hiểm địa như vậy có tàn dư của Hoang Cổ, cũng là những sinh linh thích hợp sinh ra ở đó, ví dụ như Ngưu Đầu và Mã Diện tộc mà Hoàng Thiên từng triệu tập trước đây.

Sau khi một cao thủ Đạo Hồn vẫn lạc, bản nguyên của y dưới sự trùng hợp đã sinh ra trong hiểm địa, những thứ này đều hiếm thấy ở Hồng Hoang, hoặc trực tiếp không có.

Sau khi tìm kiếm xong ở Tây Phương, Tất Phương Điểu đến Bắc Hải trong địa bàn của Thần Đạo.

Ở cực bắc của Bắc Hải có một Vô Tận Hắc Hải.

Đây cũng là một nơi vô cùng hiểm ác.

Điều quan trọng nhất là nơi đây, lại là địa bàn của Thần Điện, ở đây có thể thoải mái hơn nhiều!

Y cũng đã lâu không gặp Hùng Đại, cho nên liền mang theo Khổng

Tuyên đến Bắc Hải, bình thường tu luyện trong Hắc Ám Hải, khi nghỉ ngơi thì trở về Bắc Hải Thần Cung.

Tiếp đó không lâu trước đây, Tất Phương Điểu nghe được tin tức Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp lại một lần nữa khai mở.

Sau khi nghe tin tức này, Tất Phương Điểu tạm thời cắt đứt ma luyện của Khổng Tuyên, để y đến Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp để thí luyện một phen, chẳng phải có thể đạt được đại cơ duyên sao?

Trong vô số năm tháng ma luyện và chỉ điểm, Khổng Tuyên cũng đã bái Tất Phương Điểu làm sư, giờ đây hai người đã là quan hệ sư đồ.

Tất Phương Điểu nghe Khổng Tuyên hỏi, cũng cười nói: "Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp khai mở, lần này là ma luyện những người dưới cảnh giới Chuẩn Thánh, ngươi có thể đi ma luyện một phen rồi.

Vừa hay cũng có thể một lần thành danh đạt được Khí vận chung ái, như vậy tiến bộ sẽ càng nhanh.

Tuy rằng Khí vận đối với đệ tử Thần Đạo chúng ta không quá quan trọng, nhưng Khí vận đối với ta có thể phụ trợ, cũng có thể nói là khá quan trọng đi!" "A?

Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp khai mở rồi sao?" Khổng Tuyên cũng ngẩn ra, hóa ra sư tôn của y cắt đứt ma luyện là vì chuyện này a!

Khổng Tuyên từng nghe Tất Phương Điểu nói, sư tôn của y Tất Phương Điểu từng vì nguyên nhân Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp mà danh truyền khắp Hồng Hoang, xem ra bây giờ y cũng có cơ hội rồi.

"Hưng hứa có duyên cớ khác đi, ta cũng không biết Thần Tôn vì sao lại muốn một lần nữa khai mở Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, vạn năm thời gian, quy định những người dưới cảnh giới Chuẩn Thánh mới có thể tiến vào, ắt hẳn có huyền diệu gì đó chăng?" Tất Phương

Điểu nói.

“Vậy a, vậy chẳng phải quá tốt rồi sao!” Nghe lời này, trong lòng Khổng Tuyên cũng một trận cao hứng.

“Sư tôn, vì đã chỉ cho phép những người dưới Chuẩn Thánh so tài, vậy đệ tử sẽ giành hạng nhất về.” Khổng Tuyên nói.

“Ừm, cũng tốt, lần này không những có môn hạ các Thánh Nhân, đồng thời cũng có những đệ tử mới nhập môn của Thần Đạo gia nhập, cũng vừa hay có thể làm quen một số sư huynh đệ.” Tất Phương Điểu gật đầu nói.

Tất Phương Điểu không hề xem nhẹ thiên hạ.

Khổng Tuyên lúc này bất luận thiên phú căn nguyên đều cực giai, lại thêm cảnh giới tu vi, lúc này đều ở Đại La Thần đỉnh phong.

Khổng Tuyên đã hoàn toàn thoát ly khỏi Phượng Hoàng tộc, không còn một tia Khí vận gia trì nào.

Có thể nói, Khổng Tuyên không còn Khí vận gia trì của Phượng Hoàng tộc, y tu luyện chính thống Thần Đạo giờ đây tu vi tiến triển cực nhanh.

Cộng thêm Tất Phương Điểu, một vị sư tôn đã theo Hoàng Thiên vô số năm, còn may mắn nào hơn được nữa.

Phải biết Tất Phương Điểu tu luyện cũng là chính thống Thần Đạo, tu luyện nhiều năm, cộng thêm theo Hoàng Thiên lâu như vậy, hiểu biết của y còn nhiều hơn cả Thánh Nhân.

Giờ đây tu vi Tất Phương Điểu đã đạt đến cảnh giới Thần Đế, cho nên đối với Khổng Tuyên, tu vi lại càng tiến triển nhanh chóng.

Thiên phú căn nguyên của Khổng Tuyên không dựa vào Khí vận để đi từng bước, tất cả đều dựa vào sự khảo nghiệm và ma luyện

nghiêm khắc của Tất Phương Điểu, cộng thêm việc y vẫn luôn lăn lộn trên chiến trường Hoang Cổ giữa sinh tử.

Với thực lực và cảnh giới như vậy, Khổng Tuyên giờ đây quả thực là người tranh đoạt mạnh mẽ nhất, có lực nhất cho vị trí đệ nhất nhân dưới Chuẩn Thánh.

Giành hạng nhất, một chút cũng không khoa trương.

"Có tự tin là tốt, chỉ cần đạt hạng nhất, lão đạo ta dù có phải bán cái mặt già này đi, cũng phải để lão gia tiếp nạp ngươi, để ngươi chính thức trở thành đệ tử Thần Đạo của ta.

Lão đạo ta sẽ liều cái mặt già này để Thần Tôn tiền bối luyện chế linh bảo phù hợp nhất cho ngươi." "Lão sư..." Khổng Tuyên cũng một trận hoảng sợ.

"Không cần nói nhiều, tất cả đã định như vậy rồi." Tất Phương Điểu cũng đưa ra một lời hứa hẹn trọng đại, không cho phép Khổng Tuyên từ chối.

Chương 663

Sau đó, chỉ thấy khí thế Tất Phương Điểu tăng mạnh, một trận uy áp càn quét: "Trừ Thần Tôn, và các vị tồn tại trong Thần Điện, lão đạo dám tự xưng là tồn tại đỉnh cao trong Thánh Nhân.

Ngay cả Tam Thanh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hoặc Long Phượng Kỳ Lân ba người không diệt, lão đạo ta cũng có nắm chắc mà đánh, cộng thêm nhục thân của ta, thậm chí còn hơn." Lời này vừa ra, Khổng Tuyên nghe cũng nhiệt huyết sôi trào.

"Ngươi có thiên phú, lại có lão đạo chỉ điểm, bản thân cũng khắc khổ.

Với tiền đề như vậy, ngươi cũng có thể trở thành đệ nhất nhân dưới Chuẩn Thánh, hoàn toàn có thể gia nhập Thần Đạo của ta.

Thần Đạo của ta không có gì nhiều, đệ nhất nhân thì nhiều.

Có thêm một đệ nhất nhân Đại La nữa, Thần Đạo của ta sẽ hoàn thiện." "Ha ha ha ha..." Đến đây, Tất Phương Điểu cũng không nhịn được mà cười phá lên.

Hoàng Thiên không nhiều, đệ nhất nhân Hồng Hoang!

Còn về những sinh linh mới sinh ra, cứ nghĩ Hồng Quân Đạo Tổ là đệ nhất nhân Hồng Hoang, hoàn toàn sai rồi.

Hồng Quân Đạo Tổ mà dám xưng hô đệ nhất Hồng Hoang, không bị Đại Thần Tôn Hoàng Thiên đánh tàn mới là lạ.

Còn về Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử cũng có thể là đệ nhất Thánh Nhân, Bình Tâm Nương Nương cũng đồng dạng có thể trở thành đệ nhất Thánh Nhân.

Còn về cấp bậc Chuẩn Thánh, những Thần Vương của Thần

Điện, ai mà không phải đệ nhất?

Còn về những người trên mặt nổi, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lôi Thần, Thập Nhất Tổ Vu, ai mà không phải đệ nhất nhân Chuẩn Thánh?

Còn ở dưới Đại La, tuy rằng hiện nay Khổng Tuyên chưa chính thức gia nhập Thần Đạo, nhưng tu luyện đều là công pháp Thần Đạo, là người trong Thần Đạo.

Tất Phương Điểu cũng có cực đại tự tin, đệ tử Khổng Tuyên này tuyệt đối có thể trở thành đệ nhất nhân Đại La Kim Tiên, có nắm chắc rất lớn.

"Lão sư, đệ tử đã hiểu!" Khổng Tuyên sau khi nghe xong những lời này, trong lòng cũng nhiệt huyết sôi trào, nếu đã như vậy, lần này Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp khai mở, y cũng sẽ danh truyền khắp Hồng Hoang đi! .....

Thời gian trôi nhanh, Hồng Hoang thoáng cái đã ngàn năm thời gian trôi qua.

Ngàn năm thời gian ở Hồng Hoang thực sự quá nhanh, có thể nói, trong mắt một số đại năng thì không chỉ là khoảnh khắc.

Bởi vì thời gian ngắn như vậy, những sinh linh ở xa Hỗn Nguyên Tháp của Thần Đạo đều khó mà kịp đến.

Bất quá, những môn hạ Thánh Nhân và những cao thủ kia thì không sợ, bởi vì có sư phụ của họ mang theo, có thể nhanh chóng đến được, nhưng một số tán tu lại không có cơ hội này.

Đương nhiên, tán tu không có danh sư chỉ điểm, cho nên cũng dẫn đến việc tuy tư chất có thể không tệ, nhưng lại không thể tấn cấp Đại La.

Không có danh sư chỉ điểm, đối với việc tiến vào Đại La cũng khó

mà thành công lớn, chẳng phải đều như nhau sao?

Cho nên, mặc dù họ ít, nhưng những người này lại là những cao thủ đỉnh cao nhất dưới Chuẩn Thánh của toàn bộ Hồng Hoang.

Các cao thủ tầng thứ Đại La Kim Tiên là tiêu điểm của lần khai mở Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp này.

Thái Ất Kim Tiên cũng có, nhưng với thực lực của họ cùng lắm cũng chỉ là thí luyện ở khảo nghiệm bên ngoài của Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp.

Muốn tiến vào bên trong thì gần như không thể.

Nói như vậy, những tu sĩ Thái Ất Kim Tiên kia có thể đánh đấm qua loa, tiêu điểm tranh đoạt là các cao thủ tầng thứ Đại La Kim Tiên.

Quả thực có một số cao thủ tán tu Đại La trung kỳ, hậu kỳ thậm chí đỉnh phong cũng đã kịp đến.

Hầu như tất cả đều may mắn thoát khỏi Lượng kiếp Vu Yêu.

Sau khi độ qua Lượng kiếp Vu Yêu, họ đã phá vỡ cực hạn.

Vốn tu vi là Đại La trung kỳ cực hạn, vì độ qua thiên địa Lượng kiếp mà thành Đại La hậu kỳ.

Những Đại La hậu kỳ kia đã đột phá cực hạn của mình, tu vi biến thành Đại La đỉnh phong.

Thậm chí có những người có vận khí vô cùng tốt ở cảnh giới Đại La đỉnh phong, trực tiếp vì độ thiên địa Lượng kiếp mà trở thành cao thủ cấp bậc Chuẩn Thánh.

Thiên địa Lượng kiếp không đơn thuần là hủy diệt, đồng thời cũng là một cơ duyên.

Cho nên, sau Lượng kiếp Vu Yêu, có không ít tu sĩ cảnh giới Đại La trung kỳ hoặc hậu kỳ và đỉnh phong, hầu như tất cả đều ẩn thế.

Nhưng vì lần khai mở Hỗn Nguyên Tháp này, họ cũng đã xuất thế.

Lý do ẩn thế của mọi người thực ra vô cùng đơn giản, là để không tiếp tục gây ra nhân quả, cũng không vì tục sự ràng buộc, đồng thời cũng có người không muốn bị câu thúc.

Dù sao, hiện nay có Thánh Nhân và đại năng hoặc các thế lực lớn đang thèm khát những cao thủ này.

Chỉ cần bị phát hiện, hầu như đều bị đủ loại bức bách hoặc lôi kéo.

Đó cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến Đại La và Chuẩn Thánh sau Lượng kiếp đều ẩn thế không xuất hiện.

Lần này Thần Tôn tiền bối khai mở Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, bởi vì có hào quang của Thần Tôn tiền bối ở đó, họ cũng không lo lắng có Thánh Nhân dám ra tay ở đó, bởi vì nhóm Thánh Nhân kia không dám bất kính với Thần Tôn tiền bối.

Cho nên có một nguyên nhân như vậy, cũng đã biết rồi.

Ngay cả ngàn năm thời gian, những người có thể đến được không nhiều, nhưng lại nhất thời nhao nhao, cao thủ tề tụ.

So với việc Hạo Thiên mở lại Thiên Đình trước đây hấp dẫn, việc Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp khai mở còn hấp dẫn người hơn.

"Khiếu Thiên!" "Bái kiến Khiếu Thiên tiền bối." Sau khi mọi người đến, đều nhao nhao bái kiến và chào hỏi Khiếu Thiên.

Khiếu Thiên giờ đây cảnh giới Thần Đế, tu vi như Thánh Nhân, nhưng lại không giống với Thánh Nhân bình thường.

Các Thánh Nhân khác dù có thu liễm đến đâu, cũng không thể giống như người thường.

Nhưng Khiếu Thiên thì khác, y không phải Thánh Nhân của Tiên

Đạo, cũng không phải cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân, mà là Thần Đế, Thần Đế trong Thần Đạo.

Cho nên ở Hồng Hoang, chỉ cần y không tự động triển thị, Thánh Nhân cũng khó mà phát giác được.

Bởi vậy, chúng nhân Hồng Hoang cũng không biết Khiếu Thiên giờ đây đã là cảnh giới Thánh Nhân, từng người đều chỉ nghĩ y là một cao thủ cấp bậc Chuẩn Thánh mà thôi.

Chương 664

Ngay cả Thôn Nguyệt, vì lúc đó Thôn Nguyệt không ở Thần Điện, nên khi Khiếu Thiên tiến giai Thần Đế lúc đó cũng không hề hay biết.

Huống hồ, lúc đó uy áp khi Khiếu Thiên tiến giai Thần Đế, toàn bộ đều bị Hoàng Thiên ngăn lại, cho nên trừ những đệ tử Thần Đạo ở trong Thần Điện lúc đó, những người khác đều không biết Khiếu Thiên đã tấn cấp Thần Đế.

Bất quá, Thôn Nguyệt và những người khác khi nhìn Khiếu Thiên lần đầu tiên, cảm giác có chút không giống.

Vị huynh đệ này dường như có chút thay đổi ở đâu đó, có một loại cảm giác khó nói không rõ, dường như có gì đó khác rồi, nhưng lại không thể tra ra.

Không lâu sau...

"Bất sinh bất diệt tam tam hành, toàn khí toàn thần vạn vạn từ, không tịch tự nhiên tùy biến hóa, chân như bản tính nhậm vi chi!" Một tiếng xướng hiệu, tử khí đông lai, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Thánh Nhân...

"Hỗn độn sơ khai bất ký niên, thế gian duy hữu Đạo vi tiên, thượng thượng thượng thượng thượng vô thượng, huyền huyền huyền huyền huyền hựu huyền..." Đồng dạng tử khí đông lai, chỉ thấy Lão Tử cưỡi một con thanh ngưu, bên cạnh đi theo Huyền Đô.

Cầu vàng trải đường, địa dũng kim liên, Thánh Nhân vô cùng khí phái.

Sau đó, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đến, mang theo tất cả Thập Nhị Kim Tiên đệ tử, cùng một đám môn hạ.

Tiếp theo Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn Thông Thiên Giáo chủ cũng đến, không hổ danh Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, vạn tiên triều bái như sóng trào, đông nghịt một đám người.

Sau đó, Trấn Nguyên Tử cũng mang theo ba vị đệ tử.

Trừ một số vị ra, một vị Thánh Nhân khác là Nữ Oa lại không đến.

Sau đó, chỉ thấy Bình Tâm Nương Nương mang theo Hình Thiên, Xi Vưu cùng bốn vị đệ tử Minh Thần Quân cũng đã kịp đến.

Cứ như vậy, ngàn năm thời gian trôi qua, nhóm người cần đến đều đã đến.

Sinh linh cũng vì sự xuất hiện của Thánh Nhân mà căng thẳng, môn hạ Thánh Nhân cũng vì thế mà gặp vô số đồng bối, cũng nhao nhao đánh giá mọi người.

Sau đó vào lúc này, chỉ thấy một trận hắc vân lướt qua, chỉ thấy Tất Phương Điểu mang theo Khổng Tuyên, cuối cùng cũng đã kịp đến, suýt chút nữa đã chậm trễ.

Hai người họ đều kịp đến, khiến mọi người đều ngẩn ra.

Rồi lại nhìn, hai người này thật sự quá to gan.

Cứ thế mà đến đúng lúc, hoàn toàn không nể mặt Thánh Nhân chút nào, quả thực là đang tìm chết mà.

Nhưng cũng có người một trận kinh hỉ, ví dụ như Trấn Nguyên Tử, cùng các đệ tử Thần Đạo khác của y.

Đương nhiên, ngoài có người kinh hỉ ra, đồng thời cũng có người phẫn nộ, ví dụ như Chuẩn Đề.

Y từng bị Tất Phương Điểu gây thiệt thòi lớn, sau khi thành Thánh, Tất Phương Điểu biến mất, Chuẩn Đề cũng suýt quên mất chuyện từng xảy ra.

Lần này lại gặp lại, hiện trường cũng có chút cảm giác kẻ thù gặp mặt vậy.

Đều vì Thánh Nhân coi trọng thể diện, cộng thêm thân phận của Tất Phương Điểu không hề đơn giản, Chuẩn Đề lúc đó e rằng đã ra tay rồi.

"Ha ha, xin lỗi các vị, thực sự xin lỗi, đến muộn rồi, xin lỗi chư vị, bái kiến mấy vị Thánh Nhân đạo hữu." Tất Phương Điểu trông có vẻ hi hi ha ha, không để ý.

Nhưng y vẫn hành một lễ với mấy vị Thánh Nhân.

Tuy rằng y cũng có tu vi Thần Đế, nhưng không biểu hiện ra.

Huống hồ sự việc có nguyên nhân, y cũng không cố ý đến muộn.

Tam Thanh và những người khác cũng không để ý, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo chủ kiêu ngạo, khi nhìn thấy Tất Phương Điểu cũng ngẩn ra.

Trong lòng nghĩ, hóa ra là một vị như vậy.

Nếu là người dưới trướng Thần Tôn tiền bối, kết giao thì tốt hơn.

Trấn Nguyên Tử cũng khẽ mỉm cười, đồng thời cũng đáp lễ Tất Phương Điểu.

Quan hệ của hai người cũng không tệ, cộng thêm đều là đệ tử Thần Đạo, người cùng môn tự nhiên cũng không để ý.

Bình Tâm Nương Nương cũng đồng dạng đáp lễ, dù sao theo lý mà nói, đây là một vị tiền bối, có quan hệ lớn với Thần Tôn, đồng thời cũng nên kết giao.

Không vì cái gì khác, vì Thần Tôn cũng phải kết giao.

Tây Phương, Chuẩn Đề không vui rồi, thực sự không vui, dù sao y có thù với Tất Phương Điểu mà!

Trước đây, trước mặt Chu Tước tộc, y đã bị đánh thảm rồi, bị thu lấy Tịnh Thế Bát Vu, sau đó lại còn bị cáo trạng trấn áp, đều là những chuyện uất ức.

Không nói gì khác, chuyến đi tìm bảo vui vẻ đã bị Tất Phương Điểu cắt ngang rồi.

"Hừ, thật là to mặt quá, một vị Chuẩn Thánh nhỏ bé lại có thể diện lớn hơn cả chúng ta, những Thánh Nhân này sao." Chuẩn Đề cuối cùng không nhịn được, cuối cùng đã quát mắng.

Không liên quan đến cảnh giới, hoàn toàn vì đạo tâm mà ra.

Có thù mà phải nhịn, hoàn toàn đi ngược lại đạo tâm, huống hồ lại còn đối nghịch với Tất Phương Điểu, chênh lệch giữa hai người thật quá lớn.

Lời vừa dứt, toàn bộ người trong Thần Đạo đều không vui, Thôn Nguyệt và những người khác muốn phản kích cũng không tiện, dù sao chuyện này quả thực là Tất Phương chịu thiệt.

Trấn Nguyên Tử vừa định phản bác, nhưng không ngờ lúc đó lại bị người khác giành trước.

"Chuẩn Đề, nếu ngươi cảm thấy bất mãn thì có thể rời đi.

Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp mở ra là ý của Thần Tôn, không liên quan đến ta.

Tất Phương Điểu là người của Thần Đạo ta, không ai có quyền nói gì." "Hít!" Hiện trường lúc này, triệt để sôi trào.

Ai dám nói chuyện với Thánh Nhân như vậy?

Hóa ra, người nói chuyện chính là Khiếu Thiên có tính khí hơi nóng nảy.

Quả thực quá điên rồ...

Bất quá, cũng đồng thời khiến Thôn Nguyệt và những người khác chấn kinh.

Chương 665

Họ biết tính khí của Khiếu Thiên, nhưng Khiếu Thiên không phải loại người không hiểu lý lẽ.

Tính khí của y tuy rằng khá nóng nảy, nhưng y biết lúc nào thì bùng nổ, lúc nào thì ôn hòa.

Điều này khiến Thôn Nguyệt cũng không khỏi nghĩ: Khiếu Thiên, bất quá Chuẩn Đề dù sao cũng là một Thánh Nhân a, nói như vậy cũng không ổn đâu.

Xem ra phải để Trấn Nguyên Tử và Bình Tâm Nương Nương giải quyết thôi.

Lúc đó Thôn Nguyệt và những người khác có thể nghĩ đến chỉ có Bình Tâm Nương Nương và Trấn Nguyên Tử đang ở đó.

"To gan!" Chuẩn Đề cũng lập tức nổi giận.

Trước mặt nhiều người như vậy, người này lại dám vô lễ như thế.

Y dù sao cũng là một Thánh Nhân a.

Thực lực là tôn, Hồng Hoang tôn trọng cường giả là đạo lý chí cao, ngay cả Thần Tôn tiền bối và Hồng Quân Đạo Tổ đều cho là như vậy.

Một Chuẩn Thánh nhỏ bé lại dám vô lý như thế, vậy thì đừng trách ta giáo huấn.

Ngay cả Thần Tôn Đạo Tổ cũng sẽ không trách tội.

Nhưng, Chuẩn Đề vừa ra tay, định giáo huấn Khiếu Thiên, thì không ngờ lại có dị biến đột ngột.

“Oanh!” “Ngươi muốn giáo huấn bản đế ư?

Thánh Nhân, à, bản đế chính là Thần Đế của Thần Đạo, cảnh giới tương đồng với các ngươi – Thánh Nhân!” “Hít!” Uy Thần Đế càn quét, chỉ thấy Khiếu Thiên đang bình tĩnh lập tức khí thế toàn khai.

Lúc này y đâu còn là Chuẩn Thánh nữa, rõ ràng là cảnh giới Thánh Nhân.

“Sao có thể?” “Quả thực quá không thể tin được?” “Không thể nào chứ?” Mọi người lúc này cũng chấn kinh, Khiếu Thiên này, cũng là Thánh Nhân sao?

“Giới Quả!” Trấn Nguyên Tử đột nhiên suy nghĩ một trận rồi, lập tức hiểu ra Giới Quả.

Sau khi hiểu ra, y cũng không nhịn được mà thốt lên.

“Ha ha ha, Trấn Nguyên Tử đạo hữu có hảo nhãn lực.

Tất cả đều nhờ Thần Tôn bồi dưỡng, quả thực là vì Giới Quả.” Khiếu Thiên trực tiếp bỏ qua Chuẩn Đề đang ngây người, gật đầu với Trấn Nguyên Tử.

“Ha ha ha, vậy thì phải chúc mừng Khiếu Thiên đạo hữu rồi.” Trấn Nguyên Tử cười nói.

Lúc này, các Thánh Nhân khác lại cảm thấy khó chịu.

Chẳng lẽ Thánh Nhân giờ đây lại không đáng giá đến vậy sao?

Giới Quả?

Có thể thành Thánh Nhân.

Hiện nay trên thiên địa lại có thêm một vị Thánh Nhân, nhưng phải làm sao cho tốt đây?

“Chuẩn Đề, bây giờ bản đế có thực lực để đối thoại trực diện với

ngươi không?" Khiếu Thiên nói với Chuẩn Đề đang ngây người.

"Vâng!" Chuẩn Đề cũng bị đả kích, hiển nhiên cảm thấy, Khiếu Thiên này rõ ràng mạnh hơn y một chút, hoàn toàn không hợp lý a!

"Cung hỉ, Khiếu Thiên đạo hữu thành tựu Thần Đế chi vị, tự nhiên có thực lực để đối thoại với chúng ta." Tiếp Dẫn vội vàng cười nói, nhưng sắc mặt y lại tái nhợt vô cùng khó coi.

"Thiên địa lại xuất hiện thêm một vị Thánh Nhân, thật đáng mừng đáng sợ.

Xem ra đạo hữu danh chấn Hồng Hoang, trấn áp một phương địa vực không còn xa nữa." Tiếp Dẫn tiếp lời.

Tiếp Dẫn, tên gia hỏa này, một phen nói như cung hỉ, nhưng lại đang đào hố cho Khiếu Thiên, khiến các Thánh Nhân nghe xong vô cùng khó chịu.

Tiếp Dẫn muốn nhắc nhở các Thánh Nhân khác, chẳng phải lại có thêm một đối thủ sao?

Kết quả, Khiếu Thiên trực tiếp nói, Hồng Hoang ta không tham dự, không cần dùng kế với ta.

Một phen lời nói như vậy, cũng khiến Tiếp Dẫn có chút khó xử, kế sách sai lầm rồi.

"Ha ha ha, vậy xin chúc mừng đạo hữu." Thông Thiên giáo chủ nói.

"Chúc mừng đạo hữu, đã thành tựu ngôi vị Thần Đế!" Lão Tử nói.

"Chúng ta bái kiến Thần Đế Khiếu Thiên." Mọi người đồng thanh nói.

Các Thánh nhân sau khi nghe lời Khiếu Thiên cũng đã yên tâm, tuy không biết vì sao lại xưng là Thần Đế chứ không phải Thánh nhân,

nhưng chỉ cần không tranh đoạt khí vận Hồng Hoang thì vẫn là đạo hữu tốt.

Thần Đạo vốn khác Tiên Đạo, việc tu hành của Thần Đạo có thể không cần khí vận, cho nên việc thành tựu ngôi vị Thần Đế có lẽ đối với người của Thần Đạo không khó khăn đến thế.

Nghĩ thông suốt những điều này, khung cảnh vốn hỗn loạn sau một lúc cũng đã bình tĩnh trở lại.

Hồng Hoang đột nhiên có thêm một vị Thần Đế của Thần Đạo, tuy mọi người không biết vì sao cảnh giới của Khiếu Thiên lại được gọi là Thần Đế chứ không phải Thánh nhân, nhưng đây là một vị có tu vi thực sự ở cấp Thánh nhân.

Bất kể vì sao lại gọi như vậy, nhưng mọi chuyện đều chấn động hơn lần rèn luyện trước, không chỉ giới hạn trong các cao thủ từ Chuẩn Thánh trở lên.

Các sinh linh tham gia rèn luyện lần này cũng không quá để tâm, với tu vi của họ, căn bản không thể quan tâm nhiều đến vậy. .....

"Được rồi, nếu đã đủ cả, vậy bắt đầu đi!" Khiếu Thiên nhìn lướt qua mọi người, phát hiện các đệ tử Thần Quân của Thần Đạo đều đã vào vị trí dưới sự thống lĩnh của mình, bèn lên tiếng.

"Lần này, bản đế tuân theo ý chỉ của Thần Tôn, Hồng Hoang sắp có đại biến, cần một lớp tiểu bối quật khởi.

Thần Tôn nhân ái với Hồng Hoang, đặc biệt mở ra cuộc rèn luyện này, cho các tiểu bối một cơ hội, vì vậy lần này chỉ có tu sĩ dưới Chuẩn Thánh tham gia.

Cũng vì thế, lần này do một mình bản đế chủ trì, là một cuộc rèn luyện không chính quy, cũng không làm phiền Nguyên Thủy đạo hữu. .....

Chương 666

Mười nghìn năm, đối với các tiểu bối Đại La Kim Tiên hay Thái Ất Kim Tiên là đủ rồi. .....” Khiếu Thiên giải thích một hồi, nghe đến mức các Thánh nhân cũng mơ hồ.

Thiên địa sắp có đại biến, họ cũng cảm nhận được, nhưng lại không có chút manh mối nào.

Nghe Khiếu Thiên nói một hồi, họ mới hiểu ra nguyên nhân Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp mở ra lần này.

Hóa ra Thần Tôn tiền bối lại bắt đầu bố cục rồi, cái gọi là đại biến Hồng Hoang, Thần Tôn tiền bối đã liệu như lòng bàn tay sao?

Chẳng lẽ liên quan đến năm ngôi vị Thánh nhân còn lại?

Hay là chuyện nhân tộc quật khởi đã bàn bạc trong Tử Tiêu Cung trước đây?

Các Thánh nhân trong thoáng chốc cũng vô cùng tò mò, nhưng mọi chuyện vẫn không có manh mối.

“Khai!” Chỉ thấy Khiếu Thiên ra lệnh một tiếng, tay kết pháp quyết, Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp đã bị niêm phong từ lâu lại một lần nữa lộ ra diện mạo thật sự.

Cảnh tượng này cũng khiến mọi người giật mình, khi uy áp và đạo vận của Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp quét qua, bọn họ cảm nhận được một cảm giác uy áp chí cao.

“Hả?” “Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp càng thêm thần kỳ, không sai, Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp càng mạnh hơn?” Thông Thiên giáo chủ nói.

“Đúng vậy, Hỗn Nguyên Tháp quả thật đã mạnh hơn!” Lão Tử

nói.

Trước đây họ từng trải qua rèn luyện trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, lần này cảm giác có chút khác biệt!

Tháp đã mở!

Đệ tử dưới trướng các Thánh nhân và Thần Đạo, cùng với rất nhiều sinh linh từng tham gia rèn luyện trước đây cũng vô cùng kích động, không kịp chờ đợi mà tiến vào.

Ngay lúc này, Khổng Tuyên trong nháy mắt bay ra!

Đồng thời miệng nói: "Sư tôn, đệ tử nhất định sẽ giành hạng nhất về cho người!" "Vụt!" Lời còn chưa dứt, không đợi Tất Phương đáp lại, Khổng Tuyên đã tiến vào trong khảo nghiệm của trận pháp bên ngoài Hỗn Nguyên Tháp.

"Ha ha ha!" Theo sau tiếng cười sảng khoái của Tất Phương, đám cao thủ dưới trướng Thánh nhân lúc này mới bừng tỉnh.

"Vù vù vù!" Chỉ thấy đệ tử dưới trướng các Thánh nhân và tán tu Hồng Hoang, ngay lúc này, cũng lần lượt bay vào, bọn họ cũng bị lời nói của Khổng Tuyên kích thích.

Dám hỏi, ai tham gia rèn luyện lần này mà không muốn giành hạng nhất, nếu ai cũng muốn giành hạng nhất, vậy thì phải xem ai có thể cười đến cuối cùng.

"Ầm ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, trận pháp đóng lại, tất cả đệ tử tham gia rèn luyện đều đã tiến vào.

Trước khi những sinh linh này đến, sư phụ của họ đều đã nói về sự thần kỳ bên trong, nhưng chỉ khi tiến vào họ mới biết được.

Lời sư phụ họ nói hoàn toàn không sai, thậm chí bên trong còn thần kỳ hơn cả lời sư phụ họ miêu tả.

Giống như tiến vào một không gian mộng ảo, mỗi người đều như ở trong một giới tử hư ảo, tồn tại trong một thời không khác nhau.

Bên ngoài Hỗn Nguyên Tháp, nhóm người của Thần Đạo mới tụ tập lại giao lưu với nhau.

Đối với việc Khiếu Thiên đột nhiên bước vào tầng thứ Thần Đế, Thôn Nguyệt và những người khác đều vui mừng, đồng thời cũng có chút hâm mộ và ghen tị.

"Khiếu Thiên, ngươi thật khiến ta hâm mộ đó." Thôn Nguyệt nói.

"Ha ha ha, Thôn Nguyệt cứ hâm mộ đi, tất cả đều là nhờ Thần Tôn bồi dưỡng." Khiếu Thiên đắc ý nói.

Lúc này Trấn Nguyên Tử bước tới, cũng nói: "Khiếu Thiên đạo hữu, Thánh nhân này khác với Thánh nhân kia." "Ừm, bản đế là Thần Đế chính tông của Thần Điện, hoàn toàn không chịu sự quản hạt của Thiên Đạo, chỉ nghe lệnh Thần Tôn.

Nhờ vào Cửu Đại Linh Căn và Giới Thụ, bản thân đã kết hợp với Giới Thụ, cho nên hoàn toàn khác với Thánh nhân Hồng Hoang." Khiếu Thiên đáp.

"Thiện!" Trấn Nguyên Tử gật đầu, đồng thời thầm nghĩ: Quả nhiên, xem ra ta đoán không sai.

"Đạo hữu, Giới Quả đó thật sự thần kỳ đến vậy sao?" Hình Thiên hỏi.

"Đúng là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Giới Thụ chỉ có thể kết ra một Giới Quả, dù cho Giới Thụ có lớn mạnh hơn cũng vậy, sau khi nó lớn mạnh ta cũng sẽ theo đó mà tăng tiến, chứ không kết ra Giới Quả mới." Khiếu Thiên nói ra nguyên nhân, Giới Quả trông có vẻ vô cùng thần kỳ, nhưng thứ càng nghịch thiên lại càng có khuyết điểm rõ ràng.

Giới Thụ chính là như vậy, chỉ có thể kết ra một Giới Quả.

Dù sau này Giới Thụ có thăng cấp lớn mạnh hơn, thì cũng chỉ khiến Khiếu Thiên theo đó mà mạnh lên, chứ không kết ra quả mới.

"Vậy sao..." Hồ Dư nói, cũng có chút thất vọng.

"Ha ha ha, có gì đáng thất vọng chứ.

Với tu vi hiện tại của các vị, đột phá Thần Đế chỉ là vấn đề thời gian.

Chúng ta đều là người của Thần Đạo, dù tu vi đột phá Thánh nhân thì cũng là Thần Đế, cũng sẽ không chịu sự quản hạt của Thiên Đạo." Khiếu Thiên cũng nhận ra sự thất vọng của mọi người.

"Ha ha ha, cũng phải, chúng ta đều là đệ tử Thần Đạo, đột phá Thần Đế phải dựa vào nỗ lực của chính mình, không nên mượn ngoại vật, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mọi người phải cố gắng lên, nếu không sau này sẽ không theo kịp Khiếu Thiên đâu." Thôn Nguyệt nói.

"Ha ha ha." Mọi người nghe vậy cũng cười lớn, đúng là như vậy, họ đều là đệ tử Thần Đạo, tu hành Thần Đạo.

Thần Đạo dựa vào tu luyện bản thân, nếu dựa vào ngoại vật thì thật không phải phong cách của họ.

Đương nhiên nếu là đồ của Thần Tôn hoặc của chính Thần Điện thì họ bằng lòng nhận.

"Ha ha ha, nhưng mà, có một chuyện tốt, đó là, ta may mắn kết hợp với Giới Thụ, như vậy có thể cảm ngộ cảnh giới Thần Tôn nhanh hơn gấp mấy lần, thậm chí mấy trăm lần.

Chỉ cần ta cảm ngộ được sơ cảnh giới Thần Tôn, ta có thể tách Giới Quả ra để nâng cao, để cho một người khác dùng Giới Quả, trở

thành giống như ta hiện tại.” Khiếu Thiên nói.

“Thật sao?” Nghe vậy, mọi người đều sững sờ, chẳng phải là họ cũng có thể dựa vào linh quả để trở thành Thần Đế sao?

Mặc dù tiền đề là Khiếu Thiên phải tự mình cảm ngộ cảnh giới Thần Tôn, nhưng nói thật, đợi đến khi Khiếu Thiên cảm ngộ được cảnh giới Thần Tôn, bọn họ trong khoảng thời gian đó cũng có thể tự đột phá Thần Đế rồi.

“Đúng vậy, trong một cơ duyên xảo hợp ta đã kết hợp với Giới Thụ, cho nên mới có tiền đề để Giới Quả có thể cho người khác sử dụng.

Chương 667

Nếu ta không kết hợp với nó, e rằng khó có cơ hội như vậy." Nghe lời này, mọi người lại sững sờ, lúc này Hình Thiên hỏi: "Tiền bối, ý của người là, Giới Quả tuy gọi là Giới Quả, nhưng lại giống như Hồng Mông Tử Khí của Tiên Đạo, chỉ cần có người luyện hóa là có thể trở thành Thần Đế?

Nếu như vậy chẳng phải chỉ cần người cảm ngộ cảnh giới Thần Tôn, là có thể giải thoát Giới Quả, để cho người khác luyện hóa sao.

Như vậy chẳng phải có thể truyền thừa mãi mãi sao?" "Đúng, đúng là như vậy." Khiếu Thiên gật đầu nói.

Mọi người nghe được tin này cũng kinh hỉ, nếu thật sự như vậy, chẳng phải cũng giống như Giới Thụ cách một khoảng thời gian lại kết ra một Giới Quả hay sao.

"Chư vị..." Khiếu Thiên thấy mọi người kinh hỉ, cũng không nhịn được mà cắt ngang, dù sao tuy theo lý là vậy, nhưng có một số chuyện phải ghi nhớ kỹ.

"Các vị, phải biết rằng tuy là như vậy, nhưng cảm ngộ Thần Tôn gian nan biết bao.

Phải biết rằng, hiện nay Thần Điện chỉ có bao nhiêu Thần Tôn, ít đến đáng thương, cho nên cảm ngộ Thần Tôn khó khăn biết dường nào.

Dù có cảm ngộ được, việc đột phá cũng cần tích lũy lâu dài.

Giới Quả chỉ là một trợ lực, nhưng trợ lực này không có nghĩa là nhất định có thể tạo ra một cảnh giới Thần Tôn.

Cho nên dù có luyện hóa được, cảm ngộ cũng khó, dù có cảm ngộ

được, đột phá cũng vô cùng khó khăn.

Vì vậy, muốn từng người một truyền thừa xuống, gần như không khác gì tự mình tu hành." "Hít!" Nghe lời này, mọi người cũng toát mồ hôi lạnh, vừa rồi bọn họ đúng là có chút tự mãn, suýt nữa làm mê mất đạo tâm.

Lời Khiếu Thiên nói rất đúng, dù có dùng quả, trở thành Thần Đế, nhưng muốn cảm ngộ cảnh giới Thần Tôn không hề đơn giản, chỉ riêng việc cảm ngộ cảnh giới và đột phá cảnh giới đã vô cùng khó khăn.

Ví dụ như Vọng Thư Nữ Thần, Địa Hoàng và những người khác, đều đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng mới cảm ngộ được cảnh giới Thần Tôn, sau đó lại dùng vô tận năm tháng để đột phá cảnh giới Thần Tôn.

Phải biết rằng, những nhân vật nghịch thiên như vậy đều cần thời gian dài như thế mới đột phá được Thần Tôn.

Có thể thấy, nếu để họ đột phá, sẽ cần bao nhiêu thời gian, cho nên về cơ bản không khác gì tự mình tu luyện.

"Đúng vậy, là chúng ta không đúng, đã quên đi sự gian nan của con đường cầu đạo, suýt nữa đạo tâm bất ổn." Thôn Nguyệt nói.

"Đạo đức Thần Tôn....." "Đạo đức Thần Tôn....." Mấy người cũng lần lượt mặc niệm đạo hiệu của Hoàng Thiên, mượn sức mạnh của Hoàng Thiên để trấn áp tâm thần và đạo tâm.

Sau một lúc lâu, tâm thần đã có chút ổn định, Hình Thiên hỏi: "Nếu đã như vậy, vậy ý của tiền bối vừa rồi là gì?

Khó khăn như vậy, tại sao tiền bối có thể truyền thừa xuống?

Còn nhấn mạnh là giống như người, có thể trở thành Thần Đế?" Vừa rồi Khiếu Thiên nói quá nhẹ nhàng, nên họ mới kích động như

vậy, bây giờ sau khi tỉnh ngộ mới bắt đầu hỏi.

“Ha ha ha, đây là cơ duyên của ta.

Ta đã kết hợp với Giới Thụ, từ nay về sau ta chính là Giới Thụ, Giới Thụ cũng chính là ta.

Ta càng vì thế mà có được căn nguyên Hỗn Độn.

Cho nên ta không giống với người luyện hóa Giới Quả bình thường.

Ta có thể cảm ngộ cảnh giới Thần Tôn nhanh hơn, vì Giới Thụ là bản thể, cho nên thời gian tích lũy cũng sẽ được tiết kiệm.

Chỉ cần ta cảm ngộ được cảnh giới Thần Tôn, là có thể nhờ vào Cửu Đại Linh Căn và Giới Thụ để trực tiếp đột phá Thần Tôn, không cần tích lũy.” Đây mới thực sự là cơ duyên lớn nhất của Khiếu Thiên, giống như đoạt xá vậy, đoạt xá Giới Thụ, trở thành căn nguyên Hỗn Độn của nó, cho nên đột phá Thần Tôn căn bản không cần tích lũy.

Cho nên mới có lời nói vừa rồi của Khiếu Thiên, có thể truyền thừa xuống, vì y có tự tin, nên mới nói như vậy.

Mọi người nghe xong câu này, lúc này cũng cuối cùng hiểu ra ý của Khiếu Thiên, chẳng trách Khiếu Thiên lại nói mình có được đại cơ duyên, hóa ra là cơ duyên như vậy!

“Chúc mừng Khiếu Thiên!” “Khiếu Thiên, tên nhà ngươi, vận may thật tốt.” “Khiếu Thiên, xem sau này chúng ta có đuổi kịp ngươi không!” Mọi người cũng bắt đầu chúc mừng, đây mới là đại đạo, đây mới là Thần Đế thực sự, không phải những Thánh nhân kia.

Trong lúc nhóm người đang giao lưu, bên trong Tạo Hóa Tháp, khảo nghiệm sinh linh đã bắt đầu.

Trận pháp rèn luyện bên ngoài không phải Kim Tiên, hay Thái Ất

Kim Tiên bình thường có thể dễ dàng đối phó.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ trong chưa đầy trăm năm, đã có gần một nửa sinh linh đến xem náo nhiệt bị trận pháp đẩy ra.

Nhưng dù vậy, họ vẫn được lợi không ít, sau khi ra ngoài liền lập tức bế quan cảm ngộ.

Một nghìn năm sau...

Lại có gần hai phần sinh linh bị đẩy ra, lúc này bên trong chỉ còn lại chưa đến ba phần sinh linh Hồng Hoang.

Ba nghìn năm là thời gian rèn luyện bên ngoài, trong ba nghìn năm, chỉ cần vượt qua được bên ngoài để vào bên trong, thì sau ba nghìn năm, những người không qua được sẽ bị đẩy ra hết.

Khi đó mới tiến vào bên trong, bắt đầu cuộc thi chính thức, bây giờ chỉ là khởi động mà thôi.

Ngay lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lớn một tiếng, thu hút ánh mắt của mọi người.

Hóa ra, Tiệt giáo, nơi được mệnh danh là vạn tiên triều bái, thực chất là một đám yêu ma quỷ quái đủ loại, đã trở thành giáo phái Thánh nhân đầu tiên có môn đồ bị đẩy ra.

Mấy người bị đẩy ra, có mấy người thậm chí là đệ tử ký danh của Thông Thiên.

Sắc mặt xanh mét của Thông Thiên giáo chủ, cộng thêm các Thánh nhân đang cười nhạo xem náo nhiệt, lúc này hình thành một sự đối lập rõ rệt.

Thậm chí Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không nhịn được mà cười lên, Thông Thiên giáo chủ đạo tâm không viên mãn, đạo cũng không viên mãn.

Chín vạn năm trước, khi môn đồ của y chọc vào đệ tử Thần Đạo, y nên cảm nhận kỹ hơn về môn đồ của mình.

Thực ra y nên thuận tiện đi xem một số kẻ bất tài, nhưng Thông Thiên giáo chủ lại không làm vậy, cho nên mới tạo thành cục diện lúc này.

Thậm chí nếu Thông Thiên giáo chủ không thay đổi, sau này nhất định sẽ bị liên lụy gặp xui xẻo, bị trấn áp.

Cho nên, Thông Thiên giáo chủ trông có vẻ cương trực, thực ra trong mắt Hoàng Thiên chỉ là kẻ ngu xuẩn.

Cân bằng mới là chân lý, ví dụ như La Hầu năm xưa, sau khi cảm ngộ được sự cân bằng đã ngày càng mạnh mẽ.

Thông Thiên giáo chủ thực sự quá cực đoan, một mực hữu giáo vô loại, một mực nghịch thiên, chỉ sẽ ngày càng xui xẻo mà thôi. .....

"Cười...

Chương 668

cười, có gì đáng cười, hừ!" Thông Thiên giáo chủ nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn là nhị ca của y, Thông Thiên giáo chủ có thể đảm bảo bây giờ đã không nhịn được mà ra tay rồi.

"Không... không cười, sư đệ vẫn không hối cải, đối với ngươi không có lợi đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Hừ, bản thánh không cần ngươi giả nhân giả nghĩa." Thông Thiên giáo chủ nói.

Dù lúc này Thông Thiên giáo chủ đã cảm thấy không ổn, nhưng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn kích động như vậy, với tính cách cực đoan của Thông Thiên giáo chủ, lại cảm thấy mình không sai, chỉ là chưa làm đến cực hạn.

Trước cảnh tượng này, chỉ có Lão Tử ở bên cạnh, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cũng không nói gì thêm.

Rồi lại chớp mắt ba nghìn năm trôi qua...

Lúc này không ai cười nổi nữa, vì số người bị loại đã hơi nhiều, trong đó đệ tử của các Thánh nhân cũng có người bị đẩy ra.

Lúc này số người còn lại chưa đến nghìn người, những người này đã tiến vào rèn luyện và khảo nghiệm bên trong.

Thông Thiên giáo chủ không còn mặt mũi nào, ngoài Đa Bảo đạo nhân, Quy Linh Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Tam Tiêu và những người khác, những người còn lại đều đã toàn quân bị diệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không khá hơn, những đệ tử vốn tưởng là không tồi, lúc này chỉ còn lại năm người tiến vào bên trong, tám đệ tử còn lại đều bị loại.

Năm người còn lại là: Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân, Từ Hàng đạo nhân, Xích Tinh Tử, Linh Bảo đạo nhân.

Hoàng Long đạo nhân, Cụ Lưu Tôn đều bị loại, cho nên sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lập tức không tốt.

Nhưng cũng có chút an lòng, cảm thán mắt nhìn của mình cũng được, trừ Từ Hàng đạo nhân không thích, những người khác đều là đệ tử mình coi trọng.

Thậm chí trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn còn đang suy nghĩ: Xem ra Từ Hàng thật sự không tồi, Từ Hàng tuy sinh ra ở Nam Hải, nhưng Nam Hải cũng không phải nơi quá nghèo nàn, xem ra trước đây mình đã nhìn nhầm, sau này nên đối xử tốt hơn.

Từ Hàng đạo nhân cũng không biết, chỉ vì một lần vẻ vang, Nguyên Thủy Thiên Tôn hôm nay đã bắt đầu thích y, không biết sau này có phản bội, trở thành Quan Thế Âm Bồ Tát của phương Tây không.

Sắc mặt Trấn Nguyên Tử cũng vô cùng không tốt, ba vị đệ tử đều rất xuất sắc, đều đã vượt qua khảo nghiệm bên ngoài, chỉ có một số thuộc hạ y coi trọng lại khiến y thất vọng.

Về phần Thôn Nguyệt, Hồ Dư, Hình Thiên cũng vô cùng vui mừng, vì những đệ tử họ chọn, tuy không phải tất cả đều vượt qua khảo nghiệm bên ngoài, nhưng đại bộ phận đều đã qua.

Cho nên thật sự rất tốt, trong đó không thể không kể đến sự ban cho của Thần Tôn tiền bối.

Nhưng đương nhiên họ cũng hiểu, tiếp theo cuộc tranh đoạt của

nghìn người mới là lúc quan trọng nhất, phải xem môn hạ của ai vẻ vang hơn.

Thời gian ở Hồng Hoang trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã năm nghìn năm nữa.

Lúc này bên trong Hỗn Nguyên Tháp, chỉ còn lại không đến năm trăm người, càng về sau càng gian nan.

Dù trước đây có tự tin đến đâu, nhưng lúc này cũng có chút tuyệt vọng, khảo nghiệm không ngừng nghỉ, không chỉ rèn luyện đạo tâm và cảnh giới, mà còn thể hiện tu vi của bản thân.

Ví dụ như mấy vị đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau một thời gian được Nguyên Thủy Thiên Tôn điên cuồng bồi dưỡng, cảnh giới của họ đã có sự tăng tiến lớn.

Nhưng trong đó mỗi một khảo nghiệm tu vi sau vấn tâm trận pháp, cũng khiến họ ăn đủ khổ.

Khi lại ba nghìn năm nữa trôi qua, lúc này trong Hỗn Nguyên Tháp chỉ còn lại chưa đến ba mươi người, cục diện lúc này đã rõ ràng.

Điều khiến người ta chấn động là, đệ tử mới nhập môn của Thần Đạo: đã giữ lại được chín người, nếu cộng thêm Khổng Tuyên từng cuồng vọng muốn giành hạng nhất, toàn bộ đệ tử Thần Đạo có mười người chiếm giữ ba mươi vị trí đầu.

Sự so sánh rõ ràng này, khiến các Thánh nhân cũng phải liếc mắt, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Nếu những người này sớm gia nhập Thần Đạo có lẽ họ sẽ không kinh ngạc đến vậy, nhưng những người này mới gia nhập Thần Đạo không lâu mà!

Nhìn như vậy, cách giáo dục của Thần Tôn tiền bối thật quá khủng bố, thiên phú của những người này cũng quá nghịch thiên.

Nhân giáo có một người, Huyền Đô Đại Pháp Sư, cũng không phụ lòng Lão Tử dạy dỗ, nằm trong top ba mươi.

Xiển giáo cũng không tệ, có Quảng Thành Tử và Thái Ất Chân Nhân hai người.

Tiệt giáo, lại có chút bất ngờ, chỉ có bốn người, đại đệ tử của Thông Thiên giáo chủ là Đa Bảo đạo nhân, và ba nữ tu sĩ Tam Tiêu, những người còn lại đều bị loại.

Tây phương giáo cũng có hai người, là Dược Sư và Di Lặc, những người còn lại cũng bị loại.

Trong ba mươi người, chỉ riêng đệ tử của các Thánh nhân và Thần Đạo đã chiếm hai mươi mốt người, hơn hai phần ba.

Về phần chín người còn lại, mới là tán tu Hồng Hoang hoặc hậu nhân của một số cao thủ bồi dưỡng.

Cuộc tranh đoạt lúc này đã vào giai đoạn gay cấn, lọt vào top ba mươi, nhất định sẽ danh truyền Hồng Hoang.

Mặc dù đệ tử của các Thánh nhân và Thần Đạo đều rất xuất sắc, nhưng các Thánh nhân và Thôn Nguyệt trong lòng cũng hiểu, đệ tử của mình chung quy vẫn kém một chút, không nên trông mong vào top mười.

Tán tu Hồng Hoang tuy trông có vẻ không nổi bật, nhưng sau khi trải qua một lượng kiếp khảo nghiệm, trong tán tu Hồng Hoang cũng có những tồn tại mạnh mẽ.

Không ngoài dự đoán, khi chỉ còn lại chưa đến hai mươi người, lúc này trong số đệ tử Thần Đạo chỉ còn lại sáu người.

So với đệ tử Thần Đạo, môn hạ của các Thánh nhân còn thảm hơn, Huyền Đô vẫn còn, Quảng Thành Tử cũng còn, Dược Sư còn, môn hạ Tiệt giáo toàn quân bị diệt.

Sắc mặt Thông Thiên giáo chủ vốn đã không tốt, lần này trong lòng càng tức giận hơn, không ngờ lại trở thành Thánh nhân đầu tiên có môn hạ toàn quân bị diệt, thật là vô lý.

Y vốn rất tự tin vào Đa Bảo, nhưng không ngờ Đa Bảo lại phụ lòng y.

Lúc này, Đa Bảo đạo nhân gần như kiệt sức, sắc mặt tái nhợt, nhìn thoáng qua sắc mặt xanh mét của lão sư, trong lòng vô cùng áy náy.

Uổng cho y một thân pháp bảo, nhưng trong trận pháp khảo nghiệm đạo tâm và cảnh giới, một thân linh bảo cũng không có tác dụng gì lớn.

Trước đây y cứ nghĩ mình không tệ, trong toàn bộ môn hạ Thánh nhân, nên có thứ hạng cao, bây giờ thì hay rồi, quá thất bại, toàn bộ Tiệt giáo toàn quân bị diệt.

"Thật không thể tin được, lúc này chỉ còn lại chưa đến hai mươi người, nhưng đệ tử Thần Đạo đã chiếm sáu vị trí, tất cả môn hạ Thánh nhân hợp lại cũng không bằng đệ tử Thần Đạo." Có người nhỏ giọng nói.

"Thật đáng sợ, Thần Đạo quả nhiên lợi hại!" Đối với biểu hiện của đệ tử Thần Đạo, mọi người ở Hồng Hoang đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Thôn Nguyệt và những người khác cũng không kiêu ngạo, không chỉ đệ tử trong Thần Quân của họ tranh khí, mà đệ tử trong Thần Quân khác cũng rất xuất sắc.

Chương 669

Thần Đạo lần này lại một lần nữa xuất thế, danh dương toàn bộ Hồng Hoang.

Không chỉ là danh tiếng, khí vận của hai mươi người đứng đầu tuyệt đối sẽ tăng lên.

Điều này đối với việc tu luyện của các tiểu bối có lợi ích rất lớn, nhìn như vậy, đám tiểu bối này sau này nhất định có thể đi xa hơn.

Lúc này trong tháp!

Khổng Tuyên không chút gợn sóng lại vượt qua một trận pháp, mọi thứ đều có vẻ vô cùng nhẹ nhàng.

"Phải giành hạng nhất, nhất định phải giành hạng nhất, ta Khổng Tuyên sau lần này, nhất định sẽ danh truyền toàn bộ Hồng Hoang, mới không uổng phí vô số năm tháng sinh tử rèn luyện của ta." "Ừm, không biết bây giờ còn lại bao nhiêu người, đã tám nghìn năm rồi." Khổng Tuyên khẽ thở dài nói.

Đúng vậy, thời gian đã trôi qua tám nghìn năm, hiện tại chỉ còn lại chưa đến hai mươi người.

Trừ Khổng Tuyên và một số ít người vẫn còn ung dung, những người khác đều đã ở bên bờ vực giãy giụa.

Không chừng sau trận pháp tiếp theo, sẽ là lúc bị loại.

"Tâm không, tâm tĩnh, tâm tịch diệt, vô trần ai, vô nhất vật, phương khả tận tâm vi....." Dược Sư cũng đang gian nan mặc niệm giáo kinh của Tây phương giáo.

Nhưng.....

“Lão sư nói tâm tĩnh mới có thể ý niệm thông đạt, ý niệm thông đạt mới có thể độ ách, có thể dập tắt mọi dục vọng và tạp niệm, nhưng..... nhưng đệ tử không làm được!” Dược Sư từng nghĩ rằng, tịch diệt đại đạo mà sư phụ truyền thụ là đạo pháp chí cao.

Tịch diệt tất cả, tâm không trần ai, có gì không buông được, không nhìn thấu được chứ?

Nhưng trận pháp lại lật đổ tất cả, làm sao có thể buông bỏ và nhìn thấu?

Nó gần như tẩy rửa Đại Tịch Diệt từ gốc rễ, bảo y tự mình độ hóa, đừng mong buông bỏ tất cả.

Tiền đề của việc buông bỏ tất cả là đã từng cầm lên, nhưng y chưa từng cầm lên, thật là vớ vẩn, muốn buông bỏ buông tay tất cả, vấn tâm trận pháp sẽ dạy cho ngươi biết.

“Phụt!” Khi đại đạo mà y luôn cho là đúng bị lật đổ từ gốc rễ, Dược Sư lúc này cũng có chút đạo tâm sụp đổ.

Đây không phải là tổn thương mà vấn tâm trận pháp gây ra cho y, mà là sau khi cảm ngộ vấn tâm trận pháp, so sánh với những gì mình đã học, y phát hiện những gì mình đã học trước đây thật hoang đường, là tự mình không nhìn thấu mà tẩu hỏa nhập ma.

Một ngụm máu tươi phun ra, Dược Sư trực tiếp bị truyền tống ra ngoài.

Cảnh tượng này cũng khiến Tiếp Dẫn đang đợi bên ngoài giật mình.

Đệ tử này phun máu mà ra, xem ra bị thương không nhẹ.

“Dược Sư, Dược Sư!” Tiếp Dẫn nhìn kỹ, lập tức cảm thấy không ổn, đây là dấu hiệu đạo tâm sắp tan vỡ.

“Lão..... lão sư.....

đệ.....

đệ tử hỏi, chưa từng cầm lên, sao có thể buông xuống?” Dược Sư yếu ớt, cố gắng chống đỡ hỏi.

Thật sự không cam lòng, nếu không hỏi rõ ràng, dù có hôn mê cũng không cam lòng.

“Dược Sư, đừng hỏi nhiều như vậy, mau hồi phục trước đã.” Tiếp Dẫn trong nháy mắt cũng hiểu ra, Dược Sư đã bị ma chướng.

Căn bản của Đại Tịch Diệt giống như đi trên dây, cần đạo tâm kiên cố và rèn luyện.

Đệ tử này thực ra không quá phù hợp, chưa hoàn toàn xây dựng nền tảng vững chắc.

Nhưng vì để Dược Sư có tiến bộ, nên đã có chút nóng vội, mới dẫn đến Dược Sư bị vấn tâm trận pháp tra hỏi, làm cho ma chướng.

“Không..... không..... không..... lão sư.....

đệ tử không cam tâm..... không cam tâm a!” “Lão sư, căn bản của tịch diệt là tự ngã hay ngoại vật?” Dược Sư lại cố gắng hỏi, không, lúc này y có thể hiểu được sự mâu thuẫn.

Căn bản của tịch diệt là tịch diệt chính mình, hay tịch diệt tất cả ngoại vật?

Điểm này y thật sự không biết.

Trong lòng Tiếp Dẫn cũng tự nhủ, căn bản của tịch diệt là tự thân và vạn vật, mới là tất cả tịch diệt.

Nhưng nếu nói như vậy, e rằng Dược Sư lúc này sẽ lập tức sụp đổ, vì y vẫn luôn học là tịch diệt vạn vật.

Về phần tịch diệt chân ngã, đừng đùa, vì Tiếp Dẫn cũng mới bắt đầu từ từ mò mẫm.

"Bốp!" Ngay lúc Tiếp Dẫn đang khó xử, không biết nên trả lời thế nào, Chuẩn Đề một chưởng đánh ngất Dược Sư đang cố gắng chờ đợi câu trả lời.

"Sư đệ?" Tiếp Dẫn cũng sững sờ.

"Sư huynh, Dược Sư bị vấn tâm trận pháp ảnh hưởng, đạo tâm có chút bất ổn, hồ đồ rồi, còn ở đây đối đáp với huynh, mau để nguyên thần của y ngủ say đã, nếu không Dược Sư cố gắng thêm một lúc nữa, đạo tâm sẽ hoàn toàn sụp đổ, ai!" Chuẩn Đề nói với Tiếp Dẫn.

"....." Tiếp Dẫn cũng sững sờ.

"Sư huynh sai rồi....." Sau khi nhìn kỹ, đúng là như vậy, vừa rồi đúng là vì quan tâm nên loạn, cũng là do áy náy gây ra.

Đại Tịch Diệt Chi Đạo vốn vô cùng nguy hiểm, cũng vô cùng khó khăn, việc nóng vội khiến Dược Sư có vẻ tiến bộ lớn, nhưng lại đi vào lạc lối.

Cho nên, Tiếp Dẫn vừa rồi tự trách, có chút rối loạn, may mà có Chuẩn Đề ở bên cạnh.

Chương 670

Nhưng từ lúc này Tiếp Dẫn cũng hiểu ra, sau này việc dạy dỗ Dược Sư nên thay đổi, tuyệt đối không thể như vậy nữa.

Một vấn tâm trận pháp nhỏ bé, một chất vấn lật đổ hoàn toàn, suýt nữa khiến đệ tử của y đạo tâm tan vỡ.

Rõ ràng, Tiếp Dẫn hiểu rõ nhất, trận pháp mà Thần Tôn tiền bối bố trí không sai, cũng tuyệt đối sẽ không sai.

Vậy thì, sai là ở phương thức dạy dỗ của y, và cảm ngộ của chính Dược Sư đã sai.

Vấn tâm trận pháp trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, Tiếp Dẫn từng lĩnh ngộ, mỗi một cái dù mạnh hay yếu, đều viên mãn, cũng vô cùng cân bằng, đó là điểm lợi hại nhất.

Tiếp Dẫn cũng có thể bố trí vấn tâm trận pháp, thậm chí có thể lợi hại hơn trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, nhưng y không thể bố trí ra được sự viên mãn và cân bằng như vậy.

Dường như Thần Tôn tiền bối thông thạo vạn thiên đại đạo, trên thế giới không có gì Thần Tôn tiền bối không biết, cho nên dù tu luyện đạo nào, cũng đều có vấn tâm đại trận tương ứng.

Đạo trong vấn tâm trận pháp, so với đạo mà sinh linh bị khảo nghiệm tự cảm ngộ còn viên mãn và cân bằng hơn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp khiến các Thánh nhân cũng phải hâm mộ.

Họ không làm được, cũng không biết vì sao lại thần kỳ như vậy.

Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp vì sao khiến người ta đổ xô vào, chẳng phải là vì nguyên nhân này sao, ở đây dù là đạo nào, cũng đều

có cảm ngộ và chỉ dẫn hoàn hảo nhất.

Cảm ngộ đúng, sẽ qua được trận pháp, nếu cảm ngộ sai thì không qua được.

Có thể nói, Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp tương đương với Hoàng Thiên Đại Thần Tôn tự mình dạy dỗ.

Có thể nói, tác dụng trong đó, ngay cả Thiên Đạo dạy dỗ cũng không bằng.

Dù sao, sau khi Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp tiến giai, Thần Tôn tiền bối từng bổ sung cho Hỗn Nguyên Tháp, Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp đại biểu cho chí cao pháp tắc của Thần Đạo.

Nghĩ đến đây, Tiếp Dẫn lại một lần nữa nhìn lên Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp cao chọc trời.

"Không hổ danh tạo hóa, không hổ danh Thần Tôn, có thần khí như vậy tồn tại, chẳng khác nào có Thần Tôn tiền bối tự mình làm lão sư, tự mình thân truyền thân giáo, chẳng trách sau Vu Yêu Lượng Kiếp không còn mở ra, hóa ra trong đó có nhiều điều không thể tưởng tượng nổi." Tiếp Dẫn nhỏ giọng cảm thán.

Dường như y cũng đã hiểu ra, vì sao Hỗn Nguyên Tháp từ trước khi Vu Yêu Lượng Kiếp bắt đầu đã đóng cửa không mở. .....

Dược Sư bị loại, báo hiệu Thánh nhân thứ hai có môn hạ bị loại.

Tất cả đệ tử của Tây phương giáo cũng đã hoàn toàn bị loại.

Dược Sư đại biểu cho hai vị Thánh nhân phương Tây, sau Thông Thiên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị Thánh nhân cũng trở thành ba người đầu tiên bị loại.

Nhưng, các Thánh nhân còn lại cũng không dám lơ là.

Sau khi Dược Sư ra ngoài, chỉ còn lại mười lăm người, vừa rồi lại

có một số tán tu và một đệ tử Thần Đạo bị loại.

Lại qua một nghìn năm, toàn bộ trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp chỉ còn lại tám người.

Trong đó, có đệ tử của Nguyệt Thần Quân thuộc Thần Đạo: Thương Nguyệt, và đệ tử của Trấn Nguyên Tử: Hư Độ, cùng với Khổng Tuyên do Tất Phương dẫn dắt.

Về phần môn hạ của các Thánh nhân, khi Huyền Đô bị loại ở top mười, đã không còn ai.

Nhưng dù sao đi nữa, hai vị đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều rất hài lòng.

Nếu không tính Khổng Tuyên và đệ tử Thần Đạo Thương Nguyệt đột nhiên xuất hiện, thì thứ hạng của môn hạ Thánh nhân là: Hư Độ hạng nhất, Huyền Đô hạng nhì, Quảng Thành Tử hạng ba.

Huyền Đô và Quảng Thành Tử đều lọt vào top ba môn hạ Thánh nhân, đương nhiên, nếu tính cả đệ tử Thần Đạo, thì thứ hạng lại khác.

Lần lượt là: Khổng Tuyên hạng nhất, Hư Độ hạng nhì, Thương Nguyệt hạng ba, Huyền Đô hạng tư, Quảng Thành Tử hạng năm.....

Tổng hợp môn hạ của Thần Đạo và Thánh nhân, Huyền Đô và Quảng Thành Tử cũng lọt top năm, cho nên điểm này Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đều rất vui mừng.

Tương tự, sau khi hai vị đệ tử ra ngoài, cũng giống như Dược Sư, đạo tâm đều có chút tan vỡ, chỉ là mạnh hơn một chút, không thảm như Dược Sư.

Cảnh tượng này, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cảm nhận được, cảm nhận nhiều nhất là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Chẳng trách Thần Tôn tiền bối không mở rèn luyện, hóa ra Thần

Đạo Hỗn Nguyên Tháp lại tiến bộ rồi, chẳng trách cảm giác khác với trước đây, trở nên mạnh hơn?" Lão Tử cũng cảm thán: "Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp thật thần kỳ, giống như Thần Tôn tiền bối tự mình dạy dỗ vậy.". .....

Lúc này chỉ còn lại một nghìn năm, trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp còn lại tám người.

Trừ Hư Độ, Khổng Tuyên và Thương Nguyệt là môn hạ Thần Đạo, những người còn lại đều là tán tu Đại La viên mãn.

Những người này có thể nói là cao thủ Đại La Hồng Hoang đỉnh cao nhất lúc này.

Trước đây danh tiếng của họ không nổi bật, nhưng sau này nhất định sẽ danh chấn Hồng Hoang.

Thời gian trôi đi, tám người còn lại dần dần bắt đầu bị đẩy ra.

Mỗi người khi ra ngoài, đều có thể cảm nhận được một luồng khí vận mạnh mẽ bao bọc.

Lợi ích trong đó, không chỉ là cảm ngộ trong Hỗn Nguyên Tháp, mà sau một thời gian bế quan cảm ngộ, không chừng có thể tiến thêm một bước.

Ánh mắt của tất cả mọi người tại hiện trường đều đổ dồn vào Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp.

Trong lòng Chuẩn Đề ở phương Tây cũng ngứa ngáy.

Nhìn thấy nhiều người được khí vận gia thân, tu vi ai nấy đều cao thâm, quả thật đã động lòng.

Cho nên y bắt đầu âm thầm ghi nhớ tên, tìm thời gian xem có thể độ hóa họ về phương Tây không.

"Hạng năm? .....

Hư Độ đạo nhân, môn hạ của Trấn Nguyên Tử Thánh nhân, thật lợi hại!" Sau một thời gian, hạng năm xuất hiện, người này chính là môn hạ của Trấn Nguyên Tử, cũng là đệ tử Thần Đạo, Hư Độ.

Chương 671

Sự xuất hiện của y, báo hiệu hạng nhất của môn hạ các Thánh nhân đã xuất hiện.

Tuy sớm đã chứng minh được là hạng nhất, nhưng chúng sinh linh muốn tận mắt xem Hư Độ có thể đi được đến hạng mấy.

"Hạng năm!" Đây là một tồn tại top năm.

Hư Độ trước đây danh tiếng không nhỏ, nhưng có giới hạn.

Lần này đã hoàn toàn danh chấn Hồng Hoang, hạng nhất môn hạ Thánh nhân, với danh hiệu này, cộng thêm là tồn tại top năm, tiền đồ quả thực không thể lường được!

"Chúc mừng, Trấn Nguyên Tử Thánh nhân!" Thôn Nguyệt và những người khác lần lượt chúc mừng Trấn Nguyên Tử.

"Ha ha ha." Trấn Nguyên Tử vốn là người nghiêm túc, nhưng lúc này cũng cười sảng khoái, đệ tử của y thật quá tranh khí, hạng nhất môn hạ Thánh nhân, hạng ba đệ tử Thần Đạo!

Nếu không phải Hư Độ hóa hình muộn, e rằng sẽ là người có thực lực tranh đoạt hạng nhất.

Mọi người cũng lần lượt hâm mộ nhìn Hư Độ, duy chỉ có một nơi, một người tên là Từ Hàng đạo nhân có chút xao động.

Y phát hiện mình dường như có một mối liên hệ khó hiểu với người tên Hư Độ này, cũng khiến y vô cùng khó hiểu.

Thời gian trôi nhanh.....

Chín nghìn bảy trăm năm sau, chỉ còn lại top ba..... lần lượt là đệ tử Thần Đạo, đệ tử tiềm năng của Nguyệt Thần Quân: Thương

Nguyệt, đệ tử Thần Đạo, đồ đệ của Tất Phương: Khổng Tuyên, và một vị tán tu Hồng Hoang: Tâm Ma đạo nhân.

Sau đó lại một trăm năm nữa trôi qua, vào năm thứ chín nghìn tám trăm, Thương Nguyệt cũng bị đẩy ra, chỉ giành được hạng ba.

Lúc này, đối thủ cạnh tranh duy nhất của Khổng Tuyên chỉ còn lại một người là Tâm Ma đạo nhân.

Đạo hiệu của y cũng rất kỳ lạ, Tâm Ma đạo nhân.

Tuy gọi là Tâm Ma, nhưng lúc tu hành lại không phải ma đạo, mà là huyền môn chính tông.

Nhưng đạo hiệu là trời đất ban cho, đạo hiệu là Tâm Ma, cho nên trong đó tất có nguyên nhân.

Bên trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp!

"Lão tổ từng nói, Thánh nhân cũng không thể suy diễn ra căn cước thật sự của ta, ta là định số, lần này tham gia rèn luyện, nhất định sẽ bị hai vị kia ở phương Tây phát hiện, đến lúc đó có thể hành động theo kế hoạch." Cái gọi là Tâm Ma, lai lịch của y vô cùng thần bí, luôn mơ hồ, đến lúc Thái Ất Kim Tiên mới thức tỉnh, mới hiểu ra mình thực ra là một đại năng chuyển thế, cũng là định số.

Ở nơi sâu nhất trong bản nguyên của y, có một tòa liên đài màu đen, liên đài lại tự xưng là Hắc Liên Lão Tổ.

Hắc Liên Lão Tổ từ lúc đó luôn truyền thụ, dạy dỗ y ma tâm.

Hắc Liên Lão Tổ từng nói, y đã bố cục rất nhiều, nhưng người thực sự thành tài lại không có mấy ai, Tâm Ma trở thành người thành công nhất.

Tâm Ma cũng từng hỏi Hắc Liên Lão Tổ, mình là ai chuyển thế?

Nhưng Hắc Liên Lão Tổ lại không nói, chỉ bảo y, đợi đến khi tu vi

thành Chuẩn Thánh, sẽ hiểu ra kiếp trước của mình.

Vì để thức tỉnh ký ức kiếp trước, Tâm Ma luôn nỗ lực, tuy sinh ra từ huyền môn chính tông, nhưng luôn chủ tu tâm ma đại đạo.

Tâm ma đại đạo, huyền diệu khó lường, có thể tu bất kỳ đạo nào, lại có thể một niệm thành ma, hoặc thành đạo, hoặc thành tiên, e rằng thứ duy nhất không thể thành chính là Thần Đạo.

Không lâu trước đây, Hắc Liên Lão Tổ nói, cơ duyên của y đã đến, sau khi rèn luyện trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, chính là cơ duyên ở phương Tây.

Tâm Ma từng nghi ngờ Hắc Liên Lão Tổ, nhưng với sự thân cận từ trong bản nguyên với Hắc Liên Lão Tổ, y cảm thấy sẽ không sai, lão tổ sẽ không hại mình, tuyệt đối không sai.

Có lẽ do chưa thức tỉnh kiếp trước, nên có một số chuyện không thể nói.

Nếu đã vậy, thì nghe lời Hắc Liên Lão Tổ, rèn luyện trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, phải danh chấn Hồng Hoang, đến lúc đó sẽ được phương Tây coi trọng, gia nhập Tây phương giáo.

Đương nhiên, Tâm Ma thực ra không biết, Hắc Liên Lão Tổ để y tiến vào Hỗn Nguyên Tháp rèn luyện còn có nhiều ý nghĩa hơn.

Trong đó có khí vận gia thân, và thăm dò ý nghĩa của Hỗn Nguyên Tháp.

Quả nhiên thu hoạch trong đó không nhỏ, bất kể là huyền môn chính đạo mà Tâm Ma dùng để che giấu, hay tâm ma đạo chủ tu đều được khảo nghiệm.

Khảo nghiệm Tâm Ma?

Tâm Ma đạo nhân cảm thấy hoang đường.

Nhưng, khi thực sự bước vào Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, mọi thứ đã lật đổ nhận thức của y.

Chỉ cần có nguồn gốc, là một tồn tại, đều có thể vấn tâm, vì vấn tâm không có khởi đầu, đó là, tồn tại không có nguồn gốc!

Tâm Ma cũng dần dần đắm chìm vào trong đó, thậm chí mấy lần suýt nữa vì khảo nghiệm mà bị loại.

Thu hoạch lớn như vậy, Tâm Ma cũng phải thừa nhận, Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp thật thần kỳ, gần như lật đổ tưởng tượng của y.

"Phụt!" Tâm Ma sau khi lại một lần nữa vượt qua một khảo nghiệm, sắc mặt vô cùng tái nhợt, một ngụm máu tươi cũng phun ra.

"Hô!" Tâm Ma cũng vội vàng điều tức một lúc, sau đó lại tự nhủ: "Xem ra ta đã gần đến cực hạn rồi, dù có thể chống đỡ đến một vạn năm, cũng không thể tiếp tục nữa.

Hẳn là top năm không thành vấn đề, kế hoạch cũng đã đạt được, ra ngoài thôi, lần này thu hoạch lớn rồi." Nghĩ đến đây, Tâm Ma cũng không định tiếp tục, sau đó liền bắt đầu rút khỏi Hỗn Nguyên Tháp.

Lúc này ở thế giới bên ngoài!

"Vụt!" Chỉ thấy một Tâm Ma mặc áo bào đen xuất hiện trước mặt mọi người!

"Hạng hai, hạng hai đã ra rồi!" "Người này là ai vậy?

Chưa từng thấy?" "Người này là ai?" Khi Tâm Ma xuất hiện, trong chốc lát hiện trường cũng sôi sục, trong Hỗn Nguyên Tháp còn hai người, một là Khổng Tuyên mà mọi người mong đợi, người còn lại quả thật không ai biết, dường như chưa từng xuất hiện.

Nhưng điều đó không còn ý nghĩa nữa, trước đây không xuất hiện, không có danh tiếng, nhưng sau lần này, nhất định sẽ chấn động toàn

bộ Hồng Hoang, vì y là người đứng thứ hai trong toàn bộ cuộc rèn luyện.

"Không ngờ, ta lại là hạng hai?" Tâm Ma bị thương không nặng, không giống những người khác, sau khi ra ngoài đạo tâm gần như tan vỡ.

Ngay lúc này, Tâm Ma đột nhiên phát hiện mấy luồng ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm mình, cũng khiến y một trận rùng mình.

Chương 672

Mấy luồng ánh mắt này đang thăm dò, điểm này y rất rõ.

Y cũng không dám có một chút phản kháng nào, vì nếu không lầm, mấy vị Thánh nhân đang thăm dò y.

Hắc Liên Lão Tổ từng nói, sự tồn tại của y không thể bị người khác thăm dò, trừ phi là chủ nhân của Hỗn Nguyên Tháp, Hoàng Thiên Đại Thần Tôn, những người khác kể cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không được.

Không, Hắc Liên Lão Tổ nói, nếu là trước đây, Hồng Quân Đạo Tổ sau khi thăm dò sâu, có hy vọng biết được.

Nhưng trời đất đại biến, Thiên Đạo là một loại vận mệnh chí cao, vận mệnh chí cao thần kỳ biết bao?

Tuyệt đối không phải Hồng Quân Đạo Tổ có thể thăm dò.

E rằng người duy nhất có thể thăm dò chỉ có Thần Tôn, vị tồn tại thần bí mà cả Hồng Hoang đều biết nhưng không ai hiểu.

Về phần Hồng Quân Đạo Tổ tuyệt đối không thể thăm dò, y là định số, là định số dưới vận mệnh, vận mệnh sẽ che chở.

Cho nên dù có lo lắng đến đâu, Tâm Ma cũng tin chắc rằng, thân phận thật sự của mình, tuyệt đối sẽ không bị đám Thánh nhân này thăm dò ra.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, các Thánh nhân thật sự không thăm dò ra thân phận thật sự của Tâm Ma, ai cũng chỉ nghĩ y là huyền môn chính tông.

"Ừm, pháp lực thật tinh thuần, xem ra là đạo môn chính tông, tiểu tử này có lẽ có đại cơ duyên." Lão Tử nói.

“Ừm, không tồi, pháp lực tinh thuần, đạo môn chính tông!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

“Không tồi, thật sự không tồi!” Trấn Nguyên Tử cũng khen ngợi.

“Tên này không tồi, căn nguyên và pháp lực đều rất tốt, xem ra thực lực cũng không tầm thường, hay là.....” Lúc này Chuẩn Đề bắt đầu tính toán.

Chuẩn Đề có một tật xấu, chỉ cần thấy người có thiên phú, hoặc đạo tâm, tu vi, hoặc những thứ khác đều không tồi, chỉ có một ý nghĩ, đó là lôi kéo về phương Tây.

Nhưng, Chuẩn Đề cũng biết, lúc này không phải là lúc ra tay, có nhiều người nhìn như vậy, cộng thêm lý do tham gia rèn luyện, Chuẩn Đề không dám ở đây động tay động chân, đó là sợ Thần Tôn tiền bối không vui, cho nên cũng không có biểu hiện gì.

Tâm Ma lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên như lời Hắc Liên Lão Tổ nói, không ai có thể thăm dò ra thân phận thật sự của y.

Không ai thăm dò ra thân phận thật sự của mình, Tâm Ma mới buông xuống được nỗi lòng lo lắng.

Nhưng y cũng rất tò mò, có người mạnh hơn mình.

Tuy y chủ động từ bỏ, nhưng dù vậy, cũng đại biểu cho tên trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp và y không hơn kém nhau.

“Hóa ra là Khổng Tuyên!” Tâm Ma nhíu mày nói.

Lúc này ở một bên khác.....

“Chúc mừng, Tất Phương, đã vì Thần Đạo chúng ta giành được thể diện như vậy.” “Chúc mừng Tất Phương đạo hữu!” Khi Tâm Ma ra ngoài, báo hiệu hạng nhất không còn nghi ngờ gì nữa, chính là Khổng Tuyên từng tuyên bố muốn giành hạng nhất.

Ban đầu, có người cảm thấy Khổng Tuyên cuồng vọng tự đại, nhưng bây giờ thì sao..... có chút xấu hổ, vì người ta Khổng Tuyên hoàn toàn không cuồng vọng tự đại, người ta thật sự có bản lĩnh.

Có thể nói Khổng Tuyên đã trực tiếp dùng thực lực tát mạnh một cái, xem đi, người ta nói giành hạng nhất, là thật sự giành được hạng nhất.

Tất Phương thấy cảnh này, trước mặt đông đảo đệ tử Thần Đạo, cười nói: "Lão đạo từng hứa với Khổng Tuyên, chỉ cần giành được hạng nhất, sẽ mặt dày xin cho y trở thành đệ tử chính tông của Thần Đạo, bây giờ....." Đối với việc Khổng Tuyên thật sự giành được hạng nhất, Tất Phương tự nhiên vô cùng kiêu ngạo, đồng thời cũng sẽ thực hiện lời hứa của mình.

Cho nên, Tất Phương trực tiếp nói: "Bây giờ, lão đạo cuối cùng cũng có đủ tự tin để đề nghị với Thần Tôn, tiểu tử Khổng Tuyên quả không phụ lòng lão đạo dạy dỗ." Lời Tất Phương vừa dứt, Thôn Nguyệt, Khiếu Thiên cũng trong nháy mắt hiểu ra, Tất Phương sợ mình không đủ mặt mũi, muốn bọn họ cũng giúp nói giúp.

"Ha ha ha, Tất Phương tiền bối, theo lý cũng là tiền bối của ta, chúng ta đều là đệ tử Thần Đạo, đệ tử y dạy dỗ tự nhiên cũng là người trong Thần Đạo chúng ta, Khổng Tuyên ưu tú như vậy, ta tự nhiên sẽ truyền âm cho Thần Tôn." Thôn Nguyệt nói.

"Bản thánh cũng sẽ nói với Thần Tôn tiền bối." Trấn Nguyên Tử nói.

"Bản đế lần này trở về cũng sẽ nói với Thần Tôn." Khiếu Thiên cười nói.

Ngoài ra, Hồ Dư, Hình Thiên cũng lần lượt tỏ ý sẵn lòng nể mặt Tất Phương, cầu tình với Thần Tôn.

“Tất Phương ở đây cảm tạ các vị, thật không dám giấu, Khổng Tuyên từng cũng kiệt ngạo bất tuân, Thần Tôn ban đầu bảo lão đạo dạy dỗ y..... cuối cùng, lão đạo cũng không nhịn được mà thu y làm đệ tử.” Tất Phương nói ra nguyên nhân.

Nói ra lý do vì sao Khổng Tuyên có thể ưu tú như vậy, và vì sao y vẫn sợ Hoàng Thiên không chấp nhận.

Thôn Nguyệt, Khiếu Thiên, Hình Thiên và những người khác nghe xong mới hiểu ra, hóa ra còn có một màn kịch như vậy.

Chẳng trách Tất Phương lại cần nhờ bọn họ, là sợ Thần Tôn không chấp nhận Khổng Tuyên.

Hóa ra, Thần Đạo dễ gia nhập, chỉ cần chân tâm kính trọng Thần Tôn, từ bỏ Tiên Đạo, tu Thần Đạo, an tâm làm đệ tử Thần Đạo là được rồi sao?

Chỉ là như vậy chỉ là đệ tử Thần Đạo bình thường, không thể trở thành đệ tử chính tông của Thần Đạo.

Đệ tử chính tông của Thần Đạo đại bộ phận đều là Hoàng Thiên tự mình thu nhận.

Ví dụ như Bình Tâm Nương Nương, Trấn Nguyên Tử Thánh nhân, Vọng Thư, Khiếu Thiên, Hùng Đại, Thôn Nguyệt, Tất Phương, những người như vậy mới là đệ tử chính tông của Thần Đạo.

Giống như lúc này Hư Độ, và Khổng Tuyên, tuy tu hành đều là Thần Đạo, nhưng nhiều nhất chỉ là đệ tử Thần Đạo, không thể là chính tông.

“Chính cái gọi là lãng tử hồi đầu, vi thời bất vãn, Thần Tôn từng tha thứ cho rất nhiều tiểu bối không tôn trọng, huống chi là một Khổng Tuyên nhỏ bé, chắc chắn Thần Tôn sớm đã không để ý rồi, Tất Phương đạo hữu yên tâm đi.” Khiếu Thiên nói.

“Ừm, ta cũng tin lão gia sẽ đồng ý.” Tất Phương lúc này cũng kích động mà gọi ra lão gia. .....

Ngay lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.....

Chỉ thấy một đạo kim quang lóe lên, Khổng Tuyên cuối cùng cũng ra ngoài.....

“Hạng nhất Hỗn Nguyên Tháp!” “Khổng Tuyên à, xem ra quả nhiên khí vũ hiên ngang!” “Hít, không hổ là hạng nhất, quả nhiên là tồn tại mạnh mẽ.” Sau khi Khổng Tuyên ra ngoài, cũng chính thức báo hiệu cuộc rèn luyện lần này đã kết thúc hoàn toàn.

Cũng vì thế, nhất định Khổng Tuyên sẽ danh chấn Hồng Hoang.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau một cái, Khổng Tuyên tự nhiên vô cùng quen thuộc.

Chương 673

Chuẩn Đề thậm chí trong nháy mắt đã bỏ qua suy nghĩ làm thế nào để lôi kéo Tâm Ma.

Vì y bắt đầu hồi tưởng lại những chuyện trước đây, sự phẫn nộ trong lòng cũng bắt đầu không ngừng tăng lên.

Trong trận doanh phương Tây, Kim Sí Đại Bàng sớm đã chú ý đến Khổng Tuyên, chỉ là không dám nhận, cũng không dám đi giao lưu.

"Đại ca, quả nhiên là ngươi....." Kim Sí Đại Bàng tuy cũng kiệt ngạo bất tuân, nhưng y ngay cả top trăm cũng không vào được, càng đừng nói là hạng nhất.

"Hóa ra, đây là khoảng cách giữa ta và đại ca sao?" Kim Sí Đại Bàng không cam lòng nói.

"Hừ, đám Thánh nhân đáng chết, chỉ quan tâm Dược Sư, Lưu Ly và Di Lặc, nếu cũng trọng điểm bồi dưỡng ta, ta cũng sẽ giống như đại ca!" Kim Sí Đại Bàng nhỏ giọng nói.

Kim Sí Đại Bàng tự cho rằng, thôn phệ chi đạo của mình vô cùng mạnh mẽ, về phần âm dương đạo bị Tất Phương xóa bỏ, trong mắt y là có cũng được không có cũng được.

Thực ra y không biết, âm dương đạo còn mạnh hơn ngũ hành của Khổng Tuyên, vì âm dương đạo quá mạnh, nên vô cùng gian nan, mới dẫn đến Kim Sí Đại Bàng cảm thấy âm dương đạo không bằng thôn phệ đạo.

Vì thế, đuổi kịp Khổng Tuyên, cả đời này là không thể, đã được định sẵn vào khoảnh khắc bị xóa bỏ âm dương đạo.

Cho nên, Kim Sí Đại Bàng lúc này không chỉ hận Tất Phương,

thậm chí còn hận cả hai vị phương Tây.

Với loại pháp tắc và tính cách hẹp hòi này, số phận sau này nhất định sẽ gập ghềnh.

Trước đây, sau khi Phượng Tổ giải khai phong ấn, từng đến phương Tây, muốn đón Kim Sí Đại Bàng về, thậm chí còn đưa ra điều kiện mà Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng sẵn lòng trao đổi.

Dù sao, lúc đó Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng có chút chán ghét Kim Sí Đại Bàng này.

Nhưng, Kim Sí Đại Bàng không hối hận, luôn cảm thấy, có hai vị Thánh nhân tồn tại, dù không được coi trọng, cũng mạnh hơn Phượng Hoàng tộc đã sa sút, cho nên không đồng ý với Phượng Tổ.

Vì thế, Phượng Tổ vì chuyện này mà đau lòng rất lâu, con trai mình không chịu nhận cha, y cũng không có cách nào.

Cộng thêm, Kim Sí Đại Bàng đi theo là hai vị Thánh nhân phương Tây, dù sao cũng là tồn tại cấp Thánh nhân, Kim Sí Đại Bàng đi theo có hy vọng thành tựu, cho nên trong lòng Phượng Tổ cũng đã từ bỏ.

Lúc này ở một bên khác.....

"Sư tôn, đệ tử không phụ lòng thầy dạy dỗ, lần này, đệ tử đã giành được hạng nhất." Sau khi trải qua vô tận năm tháng rèn luyện, góc cạnh của Khổng Tuyên đã bị Tất Phương mài giũa, cả người cũng trở nên trầm ổn, tính cách cũng trầm tĩnh hơn.

"Tốt, tốt, tốt, không phụ lòng lão đạo dạy dỗ, lại đây!" Tất Phương cũng vô cùng kích động mà đỡ lấy Khổng Tuyên, không uổng công bao năm vất vả dạy dỗ, đệ tử này cuối cùng cũng thành tài.

Tất Phương thăm dò phát hiện, cảnh giới của Khổng Tuyên không ổn định, sự không ổn định này không phải do nền tảng không đủ, mà là do sắp đột phá.

Tất Phương quả thực quá thích sự không ổn định này, chứng tỏ Khổng Tuyên chỉ cần thêm một thời gian lắng đọng và rèn luyện, là có thể có cảm ngộ, đột phá Chuẩn Thánh.

Cộng thêm khí vận mạnh mẽ của người đứng đầu Hỗn Nguyên Tháp, Khổng Tuyên lần này thật sự sắp bay lên rồi.

Nếu có thể thực sự tiến vào hàng ngũ đệ tử chính tông của Thần Đạo, có Hoàng Thiên Đại Thần Tôn làm chỗ dựa, thì sẽ hoàn toàn bay lên, khiến cho Thôn Nguyệt bình thường cũng có chút hâm mộ tiểu tử này.

Khổng Tuyên từ nay về sau cũng tiền đồ vô lượng, muốn thực lực có thực lực, muốn thiên phú có thiên phú, muốn khí vận có khí vận, muốn hậu đài có hậu đài.....

Tóm lại, ai cũng coi trọng Khổng Tuyên.

Cùng với sự xuất hiện của Khổng Tuyên, cuộc rèn luyện của Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp lần này chính thức kết thúc.

Có thể nói đệ tử Thần Đạo thu hoạch lớn nhất.

Lần này tỏa sáng nhất là Khổng Tuyên, sau đó là đệ tử của Nguyệt Thần Quân thuộc Thần Đạo: Thương Nguyệt, đồ đệ của Trấn Nguyên Tử: Hư Độ, và những đệ tử Thần Đạo khác.

Ngay cả hai đệ tử mới nhập môn của U Minh Quân thuộc Địa Phủ, sau này cũng được lưu truyền rộng rãi.

Tương tự, người được lưu truyền rộng rãi còn có Huyền Đô của môn hạ Thánh nhân.

Tên này giống như sư phụ của y, thanh tịnh vô vi, thực sự quá khiêm tốn.

Khiêm tốn đến mức người ta không biết đến, nhưng lần này danh

chấn Hồng Hoang, Huyền Đô này là thiên tài của nhân tộc, với thân phận này, lại càng thêm nặng ký, nhân tộc hiện nay là bá chủ Hồng Hoang.

Tương tự, Quảng Thành Tử, Dược Sư, Di Lặc, bao gồm cả Đa Bảo, Quy Linh Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu của môn hạ Thông Thiên Thánh nhân, danh tiếng của một đám môn hạ Thánh nhân cũng được truyền bá.

Ngoài ra, một đám tán tu trong top năm mươi cũng bắt đầu danh động Hồng Hoang, sau vô tận năm tháng im lặng khiêm tốn, lúc này cũng một bước thành danh.

Nhưng, người khiến người ta kính nể và tán thưởng nhất là Tâm Ma đạo nhân, đó là tồn tại thứ hai, người ta không phải môn hạ Thánh nhân, hay đệ tử Thần Đạo của Thần Tôn tiền bối.

Hiện tại có những đại năng Chuẩn Thánh, đều bắt đầu suy nghĩ, có nên đi tìm Tâm Ma đạo nhân này làm đồ đệ không.

Các Thánh nhân thì không quá để ý, họ là Thánh nhân, không cần tự mình đi chiêu mộ.

Nhưng lúc này lại có người bắt đầu chiêu mộ, vô cùng quang minh chính đại.

Người này không phải Chuẩn Đề của phương Tây, mà là Thái Bạch Kim Tinh cần cù, đã vì Thiên Đình mà lo lắng không ít.

Top một trăm tán tu, đều bị y chiêu mộ một lượt, đừng nói, thật sự có gần mười mấy vị bị thuyết phục.

Hứa hẹn địa vị cao và cam kết, cho đủ tự do, không cần phải làm việc ở Thiên Đình, chỉ cần Thiên Đình có nạn mới giúp đỡ, là nhân viên ngoại biên của Thiên Đình!

Mười mấy vị đều đồng ý, khiến Thái Bạch Kim Tinh nhìn thấy hy

vọng, cũng đầy tự tin đi chiêu mộ Tâm Ma đạo nhân.

Chỉ cần Tâm Ma này đồng ý, thì Thiên Đình sẽ khiến sinh linh Hồng Hoang phải nhìn bằng con mắt khác, đối với việc chiêu mộ các cao thủ khác sau này có tác dụng rất lớn.

"Tâm Ma đạo hữu....." "A!" Thái Bạch Kim Tinh vừa mở miệng được một câu, chưa kịp nói tiếp, đã phát ra một tiếng kêu thảm, toàn thân không tự chủ được mà bay ra ngoài, miệng phát ra tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

"Một con kiến nhỏ bé, cũng dám như vậy!" Lúc này, một giọng nói như sấm sét, đánh vào nguyên thần của Thái Bạch Kim Tinh.

Người ra tay trong bóng tối chính là Chuẩn Đề.

Y đã trơ mắt nhìn mấy vị cao thủ bị Thiên Đình chiêu mộ.

Cũng khiến y hận đến nghiến răng, nhưng không có cách nào, liên quan đến mặt mũi, không tiện ra mặt ngăn cản.

Nhưng không ngờ, Thái Bạch Kim Tinh này ngay cả Tâm Ma đạo nhân xếp hạng hai cũng dám có ý đồ, Chuẩn Đề cũng không nhịn được mà trực tiếp ra tay trong bóng tối.

Cảnh tượng này khiến mọi người giật mình, nhưng tu sĩ tu vi thấp hoàn toàn không biết ai đã ra tay.

Chương 674

Nhưng các Thánh nhân khác thì biết ai đã ra tay trong bóng tối.

Chỉ thấy Lão Tử liếc nhìn Chuẩn Đề một cái, sau đó khẽ nói: "Hừ, Chuẩn Đề của phương Tây, quả nhiên đủ vô sỉ." "Thật là một kẻ vô sỉ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng phát hiện ra, nói một câu xong, trực tiếp dẫn môn hạ rời đi.

"Hửm?" Khiếu Thiên cũng sững sờ, vốn định ra tay, nhưng lúc này cuộc rèn luyện đã kết thúc, cũng không tiện tùy ý trách mắng Chuẩn Đề.

Thôi thì cũng không quản nhiều nữa, sau đó cùng Tất Phương dẫn theo Khổng Tuyên, và Thôn Nguyệt rời đi.

Y phải nhanh chóng trở về Thần Điện, bẩm báo cho Thần Tôn.

Cho nên, Khiếu Thiên cũng không để ý, cùng Khổng Tuyên và Tất Phương rời đi.

Sau đó, Trấn Nguyên Tử và những người khác cũng rời đi.

Thấy cảnh này, Chuẩn Đề cũng thở phào nhẹ nhõm, thật sự sợ Khiếu Thiên sẽ ra tay với y.

"Hừ, vô sỉ thì sao?

Vì phương Tây của ta, vì chứng đạo, bản thánh có thể còn quá đáng hơn, đây là đạo của bản ngã." Chuẩn Đề thầm nghĩ.

Các Thánh nhân khác coi thường Chuẩn Đề, nhưng y lại biết, Chuẩn Đề trong bóng tối cũng coi thường họ.

Sự giả tạo và dối trá của Tam Thanh, trong lòng Chuẩn Đề rất rõ.

Nhìn Tâm Ma đang ngơ ngác, Chuẩn Đề cũng cảm thấy cơ hội đã

đến tay.

Quả nhiên, sau một hồi hỏi han đơn giản, Tâm Ma liền cúi đầu bái lạy, Chuẩn Đề đã thành công.

Tâm Ma cũng rất vui, Chuẩn Đề cũng vui, trông có vẻ là một cảnh tượng mọi người cùng vui.

Chuẩn Đề vui vì phương Tây lại đón được một vị thiên chi kiêu tử, người có đại khí vận.

Tâm Ma cũng vui vì kế hoạch đã thành công, đã thành công gia nhập phương Tây, vậy thì tiếp theo là lúc thi triển kế hoạch.

Sau khi thử thách kết thúc, Khổng Tuyên theo sư tôn Tất Phương Điểu và Thần Đế Khiếu Thiên đến Thần Điện.

Đây là lần đầu tiên Khổng Tuyên đặt chân đến Thần Điện trong truyền thuyết, đại bản doanh của Thần Đạo, nơi được cho là chí cao vô thượng.

Nhưng khi lần đầu gặp được Thần Tôn trong truyền thuyết, hắn phảng phất như nhìn thấy chính Thần Đạo mà mình vẫn luôn tu hành, một loại cảm ngộ chỉ có thể ý hội không thể truyền lời, khiến Khổng Tuyên chấn động vô cùng.

"Tất Phương Điểu, bái kiến lão gia!" "Khổng Tuyên bái kiến chí cao vô thượng, Đạo Đức Thần Tôn!" "Ừm!" Tất Phương Điểu đã lâu không gặp Hoàng Thiên, kể từ lần trước đi du lịch đến Chu Tước nhất tộc, đến nay vẫn chưa gặp lại.

Y vẫn luôn mang theo Khổng Tuyên đi khắp nơi rèn luyện, vì vậy đã một thời gian dài không gặp Hoàng Thiên, bây giờ gặp lại cũng vô cùng kích động.

"Ừm, có thể đạt được danh xưng đệ nhất Đại La Thần cũng không tệ.

Khiếu Thiên đã nói với bản tôn rồi, bản tôn cũng đã quan sát, góc cạnh tuy đã bị mài đi, nhưng Tất Phương dạy dỗ rất tốt, mài phẳng góc cạnh nhưng không khiến ngươi trở thành kẻ yếu đuối, mài đi tính cách tự đại và manh mục.

Điểm này Tất Phương làm quả thực không tồi, ngươi cũng vậy." Hoàng Thiên khen ngợi hai người.

Cả hai nhận được sự khẳng định, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Được Thần Tôn tiền bối khen ngợi như vậy, chuyện này hẳn là ổn rồi.

"Nếu cả hai đều không tệ, vậy Khổng Tuyên có thể trở thành thủ tịch hộ pháp cho các đệ tử mới của Thần Đạo chính tông, có thể trừng phạt những đệ tử mới nhập Thần Đạo không ra gì.

Bản tôn ban cho ngươi Thần Đạo Xích, vật này được bản tôn luyện hóa dựa trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Không chỉ vậy, bản tôn còn đả nhập không ít pháp tắc Thần Đạo vào bên trong, có thể dùng nó để đánh giết người khác mà không dính bất kỳ nhân quả nào, cũng có thể dùng nó để trừng phạt đệ tử mới nhập Thần Đạo." Nghe những lời này, trong lòng Khổng Tuyên vô cùng rung động.

Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo vốn đã vô cùng khó có được, quan trọng nhất là tác dụng đánh giết người khác mà không dính nhân quả, quả thực là nghịch thiên.

Nhưng phần thưởng của Hoàng Thiên vẫn chưa kết thúc, chỉ thấy Hoàng Thiên nói tiếp: "Ngoài ra, bản tôn ban thêm cho ngươi Hỗn Độn Thần Thủy, có thể tẩy luyện bản nguyên căn cơ, lại ban thêm một cây Ngũ Hành Ly Hỏa Phiến, là đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo,

rất thích hợp với ngươi.

Ngũ Hành Ly Hỏa Phiến này tuy gọi là ngũ hành, nhưng chỉ có Ly Hỏa chi đạo là mạnh nhất, ngươi có thể luyện hóa thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của mình vào trong đó, nếu thành công, uy lực sẽ không thua kém bất kỳ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nào." Lời vừa dứt, chỉ thấy Hoàng Thiên phất tay, ba món linh bảo và thần thủy được ban xuống.

Cộng thêm việc Hoàng Thiên ngôn xuất pháp tùy, lúc này Khổng Tuyên đã chính thức trở thành Thủ tịch Đại hộ pháp của các đệ tử mới nhập môn Thần Đạo.

Khí vận của Khổng Tuyên vốn đã vô cùng mạnh mẽ, lần này lại được pháp tắc Thần Đạo to lớn gia thân, thực lực quả thực đã lên một tầm cao mới.

Không chỉ vậy, hắn còn cảm nhận được một loại khí vận khác biệt gia thân, khí vận mạnh mẽ và pháp tắc Thần Đạo khiến hắn một trận run rẩy.

Cứ theo đà này, chẳng bao lâu nữa hắn có thể đột phá cảnh giới Thần Vương.

"Tạ ơn Thần Tôn!" Khổng Tuyên lập tức thực hiện tam bái cửu khấu.

Lúc này Khổng Tuyên đã thuộc về đệ tử chính tông của Thần Đạo, vì vậy không cần xưng hô là tiền bối nữa, chỉ cần gọi danh hiệu của Hoàng Thiên là được.

"Khổng Tuyên, từ hôm nay trở đi, Thần Quân sẽ tu hành công pháp của Thần Đạo, cũng như các thần thông và công pháp nội môn của Thần Đạo, những điều này cứ để Tất Phương Điểu dạy ngươi đi." Hoàng Thiên nói.

“Vâng, lão gia!” “Tạ ơn Thần Tôn!” Sư đồ hai người đồng thanh nói.

Chức vị hộ pháp và những thứ được ban thưởng không phải là quan trọng nhất, có thể tu luyện pháp tắc chính tông của Thần Đạo, có công pháp, đó mới là thể hiện quan trọng nhất.

Từ nay về sau Khổng Tuyên có thể tu luyện tất cả công pháp của Thần Đạo, từ đó có thể thấy Hoàng Thiên cũng rất coi trọng và xem tốt Khổng Tuyên.

“Được rồi, nếu đã như vậy, Tất Phương hãy mang Khổng Tuyên đi tìm một nơi ở đi, sau này Khổng Tuyên có thể tự do tiến vào Thần Điện.” Cuối cùng Hoàng Thiên nói thêm một câu.

Nghe lời này, Khổng Tuyên và Tất Phương lại hành lễ một phen, sau đó Tất Phương dẫn Khổng Tuyên đi tìm nơi ở.

Hai sư đồ chọn một nơi không xa Thần Điện.

Cùng lúc đó, Khổng Tuyên mới thực sự được mở rộng tầm mắt.

Thần Điện quả thực quá đẹp, linh khí và pháp tắc Thần Đạo ở đây quá nồng đậm, quan trọng nhất là nơi này có những linh bảo, linh căn mà hắn hoàn toàn chưa từng thấy.

Nhưng điều khiến hắn chấn kinh nhất là, hắn vốn tưởng mình đã là một nhân vật khá lợi hại.

Nhưng sau khi đi dạo một vòng trong Thần Điện, hắn mới biết tu vi của mình quả thực quá nhỏ bé.

Chương 675

Người hầu ở đây đều là cảnh giới Đại La Thần, cảnh giới Thần Vương có thể thấy ở khắp mọi nơi, thậm chí, hắn còn thấy hai vị tiền bối cảnh giới Thần Đế.

Điều này khiến hắn chấn kinh không biết phải làm sao, mặc dù hắn biết Thần Đạo mà mình tu hành là đạo thống đệ nhất Hồng Hoang.

Thế lực của nó cũng rất khủng bố, vô cùng thần bí, nhưng vạn lần không ngờ, thế lực này lại mạnh đến mức tất cả các thế lực ở Hồng Hoang cộng lại cũng không thể sánh bằng.

Phải biết rằng, cao thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên ở Hồng Hoang, tại Thần Điện lại chỉ là thành viên bình thường nhất.

Ngay cả Thần Vương ở Thần Điện cũng thường xuyên có thể nhìn thấy, từ đó có thể thấy, thực lực khủng bố của Thần Điện hoàn toàn vượt xa bất kỳ đại thế lực nào ở Hồng Hoang.

Nhưng hắn cũng phát hiện ra một chuyện khác, đó là lão sư Tất Phương của hắn ở Thần Điện cũng rất được người khác tôn kính.

Sinh linh trong Thần Điện rất nhiều, ai nấy thấy Tất Phương cũng đều chào hỏi.

Nhưng nghĩ kỹ lại cũng không có gì kỳ lạ, tuy danh xưng tọa kỵ nghe có vẻ hơi thấp kém, nhưng phải biết rằng, có thể trở thành tọa kỵ của một đại năng phương nào đó đã là rất tốt rồi.

Có thể nói, Hồng Hoang hiện nay tuyệt đối có đại yêu cấp bậc Đại La Kim Tiên trở thành tọa kỵ của Thánh Nhân, thậm chí không ít Chuẩn Thánh cũng có suy nghĩ như vậy.

Tọa kỵ của Thánh Nhân còn có thể diện như vậy, thì càng không cần phải nói đến tọa kỵ của vị tiền bối Thần Tôn thần bí vô cùng, đệ nhất nhân Hồng Hoang.

E rằng, địa vị của lão sư hắn ở Hồng Hoang tuy không thể vượt qua Thánh Nhân, nhưng ít nhất cũng là tồn tại mà một số Chuẩn Thánh không thể sánh bằng.

Khổng Tuyên lúc này cũng không khỏi cảm thán, Thần Điện quả thực quá khủng bố, may mà mình đã gia nhập Thần Đạo.

Sức mạnh của Thần Điện có thể là một thế lực khổng lồ hủy thiên diệt địa.

Nếu không phải bọn họ gần như đều âm thầm vô danh, không thích ra ngoài, ai nấy đều thích ở lại Thần Điện.

Cho dù có ra ngoài du lịch một phen cũng sẽ quay về, nếu không như vậy, e rằng Thần Điện đã sớm trở thành thế lực mạnh nhất Hồng Hoang không ai dám trêu chọc.

Nhưng cũng không thể không nói, những vị tiền bối trong Thần Điện này quả thực quá khiêm tốn.

Nếu ngoại giới biết Thần Điện có nhiều cao thủ như vậy, e rằng đều sẽ trợn mắt há mồm?

May mà Khổng Tuyên biết, những đệ tử của Thần Điện hay Thần Đạo đều tu hành công pháp Thần Đạo, không cần trảm thi, nếu không thì cần bao nhiêu Tiên Thiên Linh Bảo để làm vật ký thác a!

Thần Điện quả thực vô cùng giàu có, Thần Tôn tiền bối cũng quả thực có pháp bảo, nhưng, Thần Điện có giàu có đến đâu cũng không thể giàu đến mức mỗi người đều có thể sở hữu một hoặc ba kiện pháp bảo để ký thác trảm thi được!

Nhưng tu hành Thần Đạo đơn giản hơn nhiều, không cần trảm

khứ tam thi, chỉ cần tùy tâm tu luyện là được. ...

“Sư tôn, nội tình của Thần Điện... quả thực mạnh đến mức khó tin a...” Sau khi chấn kinh một hồi lâu, Khổng Tuyên khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được và nói.

“Đúng vậy, đệ tử phát hiện, không chỉ có các vị tiền bối cảnh giới Thần Vương, mà ngay cả những vị Đại La Thần hậu kỳ hoặc đỉnh phong, thực lực cũng không hề thua kém đệ tử.

Đệ tử mạnh là vì thần thông cường đại, nhưng nếu so sánh tu vi và đạo tâm, đệ tử thực sự không có nắm chắc phần thắng.” “Nhưng bọn họ đều không lộ diện, nên danh tiếng không hiển hách.

Nếu không phải đệ tử đến Thần Điện, đệ tử cũng không biết lại có nhiều Thần Vương như vậy, quả thực khó có thể tưởng tượng...” “Còn nữa, còn nữa, tấm thạch bi do Thần Tôn dựng lên thật cường hãn, dường như ghi lại tất cả công pháp và bí tịch từ khi khai thiên tích địa.

Những chuyện này đệ tử hoàn toàn không biết, quả thực quá sức tưởng tượng...” “Sư tôn... còn có...” Lúc này Khổng Tuyên hoàn toàn không thể dừng lại được, ngay cả hình tượng đệ nhất nhân Đại La của hắn, vào khoảnh khắc này cũng đã vứt đi hết.

Lần đầu tiên được mở rộng tầm mắt, cho nên hắn cũng không nhịn được mà kích động thảo luận với Tất Phương.

“Được rồi... ngươi cũng chú ý một chút hình tượng đi, dù sao trên danh nghĩa ở Hồng Hoang ngươi cũng là đệ nhất tu sĩ Đại La...” Tất Phương cười nói.

“Hình tượng...

à...” “Đúng rồi, sư tôn, vì sao những vị cao thủ Đại La đó lại được gọi là tu sĩ?” Lúc này Khổng Tuyên cũng có một chuyện khiến hắn

không thể hiểu được.

Đại La tu sĩ?

Không phải vẫn luôn được gọi là Đại La cao thủ sao?

Lẽ nào còn có một cách gọi khác?

"Ha ha ha, tu sĩ, ở thời đại của ta, cao thủ được gọi là tu sĩ.

Ở thời đại đó, cao thủ đỉnh tiêm được gọi là Thần Ma, ngươi hẳn là biết Thần Ma chứ?

Ở thời đại đó, Thần cũng là Ma, Thần Ma không phân nhà, chỉ là sau này Thần Tôn sáng lập Thần Đạo, mới phân ly Ma Đạo." Nói đến đây, Tất Phương Điểu dường như cũng chìm vào hồi ức, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, rồi nói tiếp.

"Ở thời đại của ta, tầng lớp cao được gọi là tu sĩ, tầng lớp trung được gọi là một số loài phi mao đái giáp, còn tầng lớp thấp nhất, bị gọi là nghiệt súc.

Những nghiệt súc đó cũng có sinh linh tương đương với Kim Tiên hiện nay.

Thần Đạo của chúng ta gọi là Thần.

Nếu tu sĩ tương đương với Tiên, thì Đại La lúc này là Đại Tiên, hoặc gọi là đại năng, còn theo Thần Đạo, có thể gọi là Đại Thần." Nghe một phen giải thích, Khổng Tuyên cũng nghe đến say sưa, sau đó mở miệng hỏi: "Sư tôn, con muốn hỏi, Thần Điện của chúng ta đã tồn tại bao lâu rồi?" Nghe lời này, Tất Phương Điểu cười cười nói: "Thần Điện rốt cuộc đã tồn tại bao lâu, e rằng ngoài Thần Tôn ra thì không ai biết được?

Có thể là tồn tại từ khi Hồng Hoang vừa mới khai thiên tích địa, cũng có thể là được thành lập khi Thần Tôn quật khởi.

Vì vậy, Thần Điện khá là truyền thống, cũng duy trì cách xưng hô của thời đại đó.

Ví dụ như Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang, ở đây gọi là Đại La Thần tu sĩ, còn cái gọi là Đại La cao thủ ở đây không tồn tại.

Phải biết rằng ở Thần Điện, cấp bậc thấp nhất cũng là Đại La Thần, vậy một Đại La nho nhỏ sao có thể được gọi là cao thủ?

Cao thủ mà, ít nhất cũng phải là cảnh giới Thần Vương chứ!" "Ồ..." Lúc này Khổng Tuyên bị chấn kinh đến mức không biết phải làm sao, trong lòng chỉ nghĩ, Thần Đạo tiền bối thật tùy hứng.

Nhìn Khổng Tuyên bị chấn kinh đến ngây người, Tất Phương Điểu cười cười, rồi lại nói tiếp: "Từ xưa đến nay, Thần Điện vẫn luôn là nơi thần bí nhất Hồng Hoang.

Từng có thời, địa bàn của Thần Điện là Bắc Hải, trong mắt người ngoài đã là thánh địa, vậy huống chi là Thần Điện.

Chương 676

Cho nên, trải qua vô tận năm tháng tích lũy, mới có được nội tình như ngày nay.

Nếu đủ can đảm, nếu Thần Tôn có dã tâm, nhưng dã tâm đó không phải là xưng bá, mà là thực sự nhất thống Hồng Hoang.

Nếu Thần Tôn thật sự muốn xưng bá, làm gì có chuyện tam tộc tranh bá, và Vu Yêu lượng kiếp, lúc này Hồng Hoang đã sớm bị Thần Tôn chiếm cứ, nhưng đó không phải là điều Thần Tôn muốn thấy." Tất Phương là hung thú, nên tự nhiên đối với tam tộc, và Vu Yêu hai tộc, có chút xem thường.

Khổng Tuyên nghe xong những lời này, cũng gật gật đầu.

Sư tôn của hắn nói không sai, nếu Thần Tôn muốn xưng bá, thật sự không còn chuyện của người khác.

"Nhưng cho dù như vậy, sự cường đại của Thần Tôn vẫn phá vỡ sự cân bằng, cho nên, những sinh linh dưới cấp Đại La ở Hồng Hoang sẽ tự động bị che chắn khỏi sự tồn tại của Thần Tôn.

Vì vậy những sinh linh dưới Đại La đó không biết đến sự tồn tại của Thần Tôn.

Nếu không bị che chắn, những sinh linh yếu ớt đó đều sùng bái Thần Tôn, vậy người khác làm sao ngưng tụ khí vận, làm sao tiến bộ?" Nghe lời này, Khổng Tuyên cũng ngẩn ra, nghĩ kỹ lại, đúng là như vậy a.

Sư tôn nói có lý, nếu Thần Tôn không bị che chắn, dường như thật sự không còn chuyện của người khác, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể so sánh với Thần Tôn a.

“Thần Tôn đã vô hạn tiếp cận Đại Đạo a!” Tất Phương cười nói.

Khổng Tuyên nghe xong cũng gật gật đầu, nhưng vẫn thắc mắc, Thần Tôn tiền bối làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Thấy bộ dạng của Khổng Tuyên, Tất Phương Điểu cười, y biết rất rõ đệ tử này đang nghĩ gì.

“Ngươi không phải đang nghĩ Thần Tôn rốt cuộc làm vậy là vì cái gì chứ?” “Đệ tử không dám!” Khổng Tuyên vội vàng nói.

“Thôi được rồi, có một số chuyện, với tu vi hiện tại của ngươi không thể biết được, biết rồi cũng không thể lý giải.

Ngươi chỉ cần biết, Thần Tôn là tín ngưỡng của tất cả đệ tử Thần Đạo chúng ta, là bầu trời của chúng ta.

Những gì ngươi nghĩ, Thần Tôn đều biết.

Thần Tôn không phải là người mà một đám người như chúng ta có thể lý giải, cho nên, có một số chuyện không nên hỏi, có một số chuyện hỏi cũng vô ích, Thần Tôn cũng sẽ không chấp nhặt với một con kiến như ngươi.” Nghe những lời này, Khổng Tuyên cũng vô cùng lúng túng, nhưng nghĩ kỹ lại, đúng là như vậy.

Trước mặt Thần Tôn, hắn thực sự chỉ là một con kiến.

“Thần Tôn làm như vậy, một là vì cầu đạo, hai là vì Thần Đạo chúng ta, thứ ba là vì một lời hứa, Thần Tôn đã từng đáp ứng Bàn Cổ đại thần sẽ bảo vệ Hồng Hoang.” Thôi được, một câu trả lời quá cao siêu, ý nghĩa trong đó, Khổng Tuyên tỏ ra không thể lý giải.

“Được rồi, mau đi luyện hóa thần thủy và linh bảo mà Thần Tôn ban cho đi, đợi ngươi luyện hóa xong, khoảng cách đến cảnh giới Thần Vương cũng không còn xa nữa.” Tất Phương Điểu phất phất tay, để Khổng Tuyên đi bế quan, sau đó y cũng trở về nơi ở của mình.

Ở một bên khác, Khiếu Thiên cũng báo cáo cho Hoàng Thiên về lần rèn luyện trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, trong đó sự xuất hiện của Tâm Ma cũng khiến Hoàng Thiên có chút tò mò.

Hoàng Thiên suy diễn đơn giản một phen, cũng chỉ cảm thấy kỳ quái, chứ không phát hiện ra điều gì đặc biệt, sau đó cũng không suy diễn kỹ càng.

Nếu suy diễn kỹ càng, hắn sẽ phát hiện ra một chuyện khiến ngay cả hắn cũng phải kinh ngạc, nhưng hắn lại không làm vậy.

Nguyên nhân là vì sau khi Thiên Đạo tiến thêm một bước viên mãn, không thể giống như trước đây, Thánh Nhân có thể một niệm biết thiên hạ, Hoàng Thiên càng có thể tùy ý thay đổi.

Nhưng bây giờ Thiên Đạo đã trở thành vận mệnh chí cao, việc suy diễn cũng phiền phức hơn, nên Hoàng Thiên không suy diễn kỹ.

Còn những người khác thì càng không thể.

Ví dụ như Hồng Quân Đạo Tổ, cũng vì vậy mà không thể suy diễn ra mấu chốt của Vô Cực Thánh Nhân.

Nếu không phải vì tra xét Hạo Thiên, e rằng Hồng Quân Đạo Tổ khó mà hiểu được, làm sao để trở thành Vô Cực Thánh Nhân.

Vì việc trở thành Vô Cực Thánh Nhân, Hoàng Thiên cũng đã hứa với Hồng Quân Đạo Tổ, đồng ý sẽ giúp đỡ Hạo Thiên.

Hoàng Thiên lại suy diễn một phen thì phát hiện, mặt tối của Hạo Thiên vẫn chưa thai nghén ra, nhưng cũng không còn xa nữa, cũng sắp rồi, chỉ một thời gian nữa là có thể thai nghén ra Ngọc Hoàng Đại Đế sau này.

Còn việc trở thành Vô Cực Thánh Nhân, còn cách quá xa, phải sau khi Phong Thần kết thúc, Tam Giới mới có sự biến hóa.

Vào lúc đó, Hậu Thổ cũng sắp có thể trở thành Vô Cực Thánh Nhân, còn Hạo Thiên có lẽ còn phải rất lâu nữa.

Ít nhất trước khi Tam Giới triệt để diễn biến hoàn thành, Hạo Thiên tuyệt đối không thể.

Chưa kể những thứ khác, ít nhất cũng phải sau Phong Thần, khi Thiên Đình đã định xong các thần vị, Thiên Đình chiếu rọi tam thiên thế giới.

Nếu đã như vậy, Hoàng Thiên cũng tạm thời không quan tâm đến Hạo Thiên nữa, những chuyện này cứ để sau này hãy nói, dù sao cũng còn xa.

Còn về vị Vô Cực Thánh Nhân thứ ba, Hoàng Thiên cũng không có manh mối, không biết nên cho ai.

Về việc bồi dưỡng một Vô Cực Thánh Nhân, Hoàng Thiên cũng chỉ có một ý tưởng sơ bộ, còn việc bồi dưỡng cụ thể, còn sớm lắm.

Vị Vô Cực Thánh Nhân sớm nhất là Hậu Thổ, cần phải sau Phong Thần, khi Tam Giới thành hình.

Còn người thứ hai là Hạo Thiên thì không biết còn bao xa, vậy thì người thứ ba... e rằng càng xa hơn.

"Ai, tạm thời không quan tâm nữa, đợi quyết định xong chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, bản tôn sẽ bế quan đột phá, sau này cứ xem tình hình phát triển vậy." Nói xong, Hoàng Thiên để Khiếu Thiên rời đi, rồi chờ đợi Hồng Quân Đạo Tổ truyền âm cho mình. ...

Lúc này ở Hồng Hoang, sau khi trải qua lần rèn luyện trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, tin tức của tất cả mọi người lập tức được lan truyền.

"Nghe nói Khổng Tuyên kia là hậu duệ của Phượng Hoàng chi tổ, Phượng Tổ và Hoàng Mẫu, trời sinh căn cơ vô cùng cường đại, lại

theo tu luyện dưới trướng tọa kỵ của Thần Tôn tiền bối là Tất Phương Điểu tiền bối...” “Cái gì?

Tọa kỵ của Thần Tôn tiền bối, Tất Phương Điểu tiền bối?

Ngươi có biết Tất Phương Điểu tiền bối là ai không?

Người ta...” Một vị đạo nhân cấp Chuẩn Thánh sơ kỳ tên là Kim Sa đạo nhân thao thao bất tuyệt nói.

Bên cạnh y, có một nữ tử xinh đẹp, là một mỹ nhân của Hồ Vũ Điệp nhất tộc.

Kim Sa đạo nhân nghe đồn là di duệ của thời hoang cổ, vốn chỉ là một sinh linh nhỏ bé chắc chắn phải chết, nhưng vì từng bị Hoàng Thiên bắt lại hỏi tin tức, nên đã có liên quan nhân quả với Hoàng Thiên, dẫn đến vận mệnh của y cũng thay đổi, từ hoang cổ sống sót đến tận bây giờ.

Bí mật mà y biết có rất nhiều, đặc biệt là sau khi tiến giai Chuẩn Thánh.

Chương 677

Nhưng, là một cao thủ Chuẩn Thánh, y lại hoàn toàn không có đức tính của cao thủ, làm người vô cùng tùy ý phóng khoáng, lại phù hợp với hình tượng sống động đạo pháp huy hoàng, đạo tâm tùy ý của thời đại hoang cổ.

"Nếu nói về Tất Phương Điểu tiền bối, vậy thì có nhiều chuyện để nói lắm.

Người ta là một tồn tại vô cùng cường đại, là tọa kỵ trong truyền thuyết của Thần Tôn tiền bối, bản thân cũng là hung thú...

Tóm lại cứ nhớ rằng, đó là một vị tồn tại vô cùng cường đại." Kim Sa đạo nhân lại thao thao bất tuyệt, nhưng giữa chừng lại đứt quãng, vì y không dám nói lung tung về những chuyện đó.

Nhưng người nghe lại không chịu, ai nấy đều thỉnh cầu, kể một chút về chuyện của Tất Phương tiền bối.

"Cái gì?

Muốn nghe kỹ câu chuyện của Tất Phương tiền bối?

Không được, không được, có một số chuyện ta không thể nói nhiều, nói ra sẽ có phiền phức, nói nhiều rồi không biết sau này ta có thể sống tiếp được không..." Kim Sa đạo nhân tự nhiên không dám nói nhiều.

"Được rồi, các ngươi sẽ không hiểu đâu, có một số chuyện không thể nói lung tung.

Chúng ta quay lại chuyện chính, Khổng Tuyên hiện nay là đệ nhất nhân Đại La của Hồng Hoang..." Trong lúc Kim Sa đạo nhân đang thao thao bất tuyệt, thì bị phu nhân bên cạnh cắt ngang: "Được rồi, phu

quân, Thiên Lang, Bạch Anh đạo hữu đến rồi.” Nghe lời này, Kim Sa đạo nhân ngẩng đầu nhìn, quả nhiên, hai vị lão bằng hữu đều đã đến.

Thiên Lang và Bạch Anh hai người cũng không đơn giản, cũng vì từng được Hoàng Thiên ban ơn, nên có liên quan và nhân quả với Hoàng Thiên, cũng vì vậy mà tránh được vô số lần thiên địa lượng kiếp, và các loại kiếp nạn để sống sót đến bây giờ.

“Được rồi, được rồi, lão đạo cũng không nói nhiều nữa.

Tóm lại, Khổng Tuyên và Tâm Ma hai vị đạo hữu đều vô cùng cường đại.

Lão đạo có hai vị đạo hữu đến, các ngươi mau mau trở về đi...” Kim Sa cũng xua tay đuổi mọi người đi.

Mọi người cũng không dám không nghe lời mà rời đi.

Dù sao người ta cũng là đại năng cấp Chuẩn Thánh, để họ rời đi đã là đủ cho mặt mũi rồi.

Ngược lại, nghe đại năng cấp Chuẩn Thánh kể chuyện cũng khá là khó chịu, nhưng Kim Sa đạo nhân lại thích làm vậy, khiến cho các sinh linh trong phạm vi trăm vạn dặm từ kinh hãi ban đầu cũng quen dần, sau này cũng đã chai lì.

Thiên Lang và Bạch Anh hai người cười khổ nhìn vị đạo hữu thích kể chuyện này, họ biết người bạn tốt này thích kể chuyện, đối với điều này, họ cũng đành chịu.

Lần này họ đến là để đi Thần Điện bái kiến Thần Tôn.

Trước đây vẫn không có mặt mũi để đi, cũng không dám, nhưng bây giờ đã vượt qua Vu Yêu lượng kiếp, Kim Sa, Thiên Lang, Bạch Anh ba người cuối cùng đã đột phá Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Từng đều nhận được ân huệ của Thần Tôn tiền bối, lần này họ

quyết định đi khấu bái Hoàng Thiên vì đạo tâm. ...

Lúc này ở Đông Hải, đạo trường của Thông Thiên giáo chủ, đảo Kim Ngao, trong Bích Du Cung không khí cũng vô cùng nặng nề.

Lần thí luyện Hỗn Nguyên Tháp này, Tiệt Giáo toàn quân bị diệt, phải biết đó là toàn quân bị diệt a!

Thông Thiên giáo chủ cũng là lần đầu tiên tức giận như vậy.

Đệ tử mà mình ký thác hy vọng, lại không chịu tranh giành thể diện cho mình, có thể biết được ngọn lửa giận của y lớn đến mức nào.

Sau khi nén lại lửa giận, Thông Thiên giáo chủ nói: "Bản giáo chủ hỏi các ngươi, có phải bản giáo chủ không dụng tâm dạy bảo không?

Hay là, bản giáo chủ không ban cho linh bảo?

Các ngươi cảm thấy biểu hiện của mình có xứng đáng với bản giáo chủ không?

Thực sự quá khiến bản giáo chủ thất vọng!

Xem ra quả thực cần phải thay đổi rồi." Khoảnh khắc này, Thông Thiên giáo chủ dường như đã hiểu ra một điều, sau đó lại nói tiếp: "Từ hôm nay trở đi, tất cả đều phải chăm chỉ tu luyện cho bản giáo chủ.

Ngoài ra, trừ các đệ tử thân truyền và đệ tử nội môn của bản giáo chủ ra, tất cả những người khác đều phải ra ngoài, tự tìm đạo trường sơn môn khác.

Mỗi một nguyên hội có thể đến đảo Kim Ngao nghe đạo, ngoài ra, không có chuyện gì thì đừng đến nữa!" Lúc này trong lòng Thông Thiên giáo chủ cũng có chút không dễ chịu, dù sao những người này trước đây cũng là đệ tử của y.

Nhưng Hồng Hoang vốn tàn khốc, những người này lại đối xử với giáo đạo của y như vậy, nên cũng không thể trách y.

Lúc này Thông Thiên giáo chủ, dường như lại nói tiếp: "Sau này không được dùng danh nghĩa Tiệt Giáo của ta để hành sự nữa.

Hồng Hoang vốn tàn khốc vô tình, bản giáo chủ nhân từ, khiến các ngươi ỷ lại không sợ hãi.

Bây giờ cần phải thay đổi, sau này đồng bối tương tranh, sinh tử do trời định, trừ phi có cao thủ ỷ vào tu vi để đàn áp, còn đồng bối tranh đoạt, bản giáo chủ sẽ không quan tâm..." Thông Thiên giáo chủ lúc này cũng đã nhẫn tâm, quyết định chỉnh đốn một phen.

Đa Bảo, Tam Tiêu và những người khác làm y mất mặt, còn có thể lý giải, dù sao khoảng cách so với các môn hạ Thánh Nhân khác cũng không lớn, thậm chí còn vượt qua.

Nhưng gần vạn đệ tử ô yên chướng khí, hoàn toàn không bằng tu vi của đám tán tu kia, khiến y vô cùng tức giận.

Thông Thiên giáo chủ không phải không biết, các đệ tử ký danh ỷ vào danh tiếng của y mà diễu võ dương oai ở bên ngoài.

Trước đây y không mấy để tâm, nhưng bây giờ không thể không để tâm được nữa.

Nếu không để tâm đến những đệ tử này, e rằng sau này sẽ làm y mất mặt lớn.

Vì vậy, Thông Thiên giáo chủ đã "cai sữa" cho đám đệ tử không nên thân này, từ nay về sau đừng ỷ vào uy danh Thánh Nhân mà làm càn.

Thậm chí, điều khiến người ta cảm thấy Thông Thiên giáo chủ mạnh mẽ hơn, là những lời vừa rồi, đã trực tiếp chiêu cáo toàn Hồng Hoang.

Chiêu cáo này, lập tức đã át đi tin tức về Khổng Tuyên và những người khác được người ta truyền tụng.

Những người hiểu rõ nguyên nhân đều hiểu rằng, Thông Thiên Thánh Nhân đã bắt đầu thay đổi.

Sự thay đổi này vô cùng lớn.

Đệ tử Tiệt Giáo rất nhiều, không ít sinh linh đã phải chịu không ít sự ức hiếp của Tiệt Giáo.

Bây giờ thì tốt rồi, Thông Thiên Thánh Nhân đã chiêu cáo Hồng Hoang, người ta đã trực tiếp "cai sữa" cho đám đệ tử không nên thân đó.

Như vậy, trong Tiệt Giáo cũng một trận ai oán, còn những sinh linh bị Tiệt Giáo khi dễ cũng một trận hoan hô, không ngớt ca ngợi hành vi của Thông Thiên Thánh Nhân.

Chương 678

Điều mà Thông Thiên giáo chủ cũng không ngờ, là vì một quyết định nhỏ bé, khí vận lại tăng cường?

Thông Thiên giáo chủ từ đó dường như cũng tìm ra được sự huyền diệu, thật sự bắt đầu thay đổi, vì nghĩ kỹ lại thấy vô cùng đáng sợ!

Thông Thiên giáo chủ nghĩ lại, vì đã cắt đứt với một số đệ tử xấu xa, khiến họ sau này không thể diễu võ dương oai.

Nhưng từ chuyện này, y lại có được khí vận, người thông minh tự nhiên trong lòng sẽ rõ.

Điều này không gì khác ngoài việc cho thấy đám đệ tử không ra gì trước đây vẫn luôn làm giảm đi khí vận của y.

Một so sánh rõ ràng như vậy, Thông Thiên dù là cảnh giới Thánh Nhân, nhưng cũng bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh.

Phải biết rằng khí vận đối với Thánh Nhân vô cùng quan trọng, điểm này y rất rõ.

Kể từ khi thành Thánh, tu vi không phải không tiến bộ, cảnh giới không phải không thể cảm ngộ, nhưng mỗi lần tiến bộ đều cần có khí vận mạnh mẽ chống đỡ.

Nếu không có khí vận, chẳng phải tu vi và cảnh giới, cũng như đạo tâm và những thứ khác vĩnh viễn đều khó có thể tiến bộ sao?

Đối với tu sĩ theo đuổi tu vi, tu vi và cảnh giới không tiến bộ, thực ra không khác gì để họ thân tử đạo tiêu.

Thông Thiên giáo chủ qua lần quyết định này, cũng đã lĩnh ngộ ra.

Đệ tử có cảnh giới và đạo tâm vững chắc, sẽ mang lại khí vận cho y, ví dụ như Đa Bảo, Quy Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu, vì họ đã rèn luyện trong Hỗn Nguyên Tháp mà có được khí vận, là lão sư của họ, y cũng đồng dạng có được khí vận.

Còn những đệ tử không ra gì kia, vì thập ác bất xá của họ mà làm giảm đi khí vận của y, tạo thành một sự đối lập rõ ràng.

"Chẳng trách... thì ra là vậy!" Thông Thiên giáo chủ cảm thán nói.

Sau đó, Thông Thiên giáo chủ cũng làm theo, từ đó đối với đệ tử cũng bắt đầu khảo nghiệm nghiêm túc, một số đệ tử không ra gì kia càng bị y trực tiếp trừ danh trong lòng.

Tuy nhiên, vì nghịch đạo của Tiệt Giáo, Thông Thiên giáo chủ không thể làm một lần là trừ tận gốc, nhưng ít nhất cũng tốt hơn trước nhiều. ...

Côn Luân Sơn, đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Từ Hàng đạo nhân cuối cùng cũng cảm nhận được thế nào là một lão sư nhân từ, lúc này mới biết thế nào là tình thương của lão sư!

Kể từ khi làm cho Nguyên Thủy lão sư nở mày nở mặt, sự thay đổi của lão sư đối với hắn quả thực quá lớn, muốn linh bảo cho linh bảo, muốn chỉ điểm cho chỉ điểm.

Thậm chí Nguyên Thủy Thiên Tôn còn nhiều lần lấy hắn ra để giáo huấn các đệ tử khác: "Từ Hàng không tệ, đối với đệ tử có thể tranh khí cho lão sư, lão sư chưa bao giờ keo kiệt linh bảo và công pháp.

Các ngươi cũng phải như vậy mới được." Những lời này, khiến cho một số đệ tử cũng không còn ý kiến gì, không phục cũng không được.

Trước kia họ cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lão sư thiên vị,

nhưng bây giờ thì không thể nói vậy.

Vì, Từ Hàng đạo nhân trước đây cũng không được coi trọng, nhưng vì người ta tranh khí, nên đã được Nguyên Thủy Thiên Tôn thiên vị, còn họ không tranh khí, thì đúng là không tranh khí.

Bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lão sư đối với Từ Hàng sư đệ (sư huynh), giống như đối đãi với đại sư huynh Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thái Ất Chân Nhân, Linh Bảo Chân Nhân vậy, không có gì để nói cả.

Nhưng có người có lời muốn nói, ví dụ như Nam Cực Tiên Ông đang một bụng uất ức, nhưng lại không dám nói.

Y không dám nói ra những lời khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không vui, nên chỉ có thể nhẫn nhịn, cũng không ai nghe y nói, quan trọng nhất là, y không dám phát tiết sự bất mãn với Nguyên Thủy Thiên Tôn. ...

Thủ Dương Sơn, đạo trường của Lão Tử.

Mặc dù đã trải qua lần rèn luyện trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp, nhưng mọi thứ đều không có gì thay đổi.

Huyền Đô vẫn là Huyền Đô đó, Lão Tử vẫn là Lão Tử đó.

Có một đồ nhi như vậy, lại tranh khí cho mình, Lão Tử tự nhiên vẫn như cũ coi trọng Huyền Đô. ...

Ngũ Trang Quán, đạo trường của Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử vẫn luôn rất quan tâm đến đệ tử Hư Độ của mình.

Từ rất lâu trước đây, y đã biết Hư Độ có mấy lần cải mệnh, nên vẫn luôn coi Hư Độ là truyền nhân y bát của mình.

Phải biết rằng hiện nay các Thánh Nhân đều không có hậu đại, cho

nên, đệ tử thân truyền cũng giống như con ruột, thậm chí còn thân hơn cả con ruột. ...

Minh Giới, nơi Minh Thần Quân ở.

Nơi này đã thay đổi quá lớn.

Trước đây, là một bầu không khí ưu mạn, nhưng vì Vu tộc gia nhập, nơi này cũng trở nên náo nhiệt.

Cùng với sự biến hóa của Hồng Hoang, địa phủ cũng trở nên ngày càng nhiều quỷ quái, đồng dạng tử khí, sát khí cũng trở nên ngày càng nồng đậm.

Bạch Vô Thường và Hắc Vô Thường, hai thuộc hạ của Minh Thần Quân, đứng thẳng người, cung kính đứng trước mặt Hình Thiên và Đế Giang.

Hai người rất hài lòng với biểu hiện lần này của hai thuộc hạ.

Cảnh giới Đại La trung kỳ, hoa khai cửu phẩm, nếu thiên hoa rực rỡ, e rằng ít nhất cũng là cửu phẩm.

Về phần đạo hoa, thậm chí có thể nhìn thấu thập nhất phẩm, đệ tử như vậy, so với Hình Thiên cũng không kém bao nhiêu.

“Thần Tôn tiền bối đã nói, không lâu sau, các ngươi sẽ có đại cơ duyên, nhớ kỹ, không được phụ lòng coi trọng của Thần Tôn tiền bối.” Đế Giang nói.

“Vâng!” Bạch Vô Thường và Hắc Vô Thường, hai người cũng mong đợi nói. ...

Chương 679

Tinh Không!

Thôn Nguyệt và Khiếu Thiên nhìn Thương Nguyệt trước mắt cũng vô cùng hài lòng, thuộc hạ mới nhập môn này rất không tệ.

Lần này biểu hiện cũng vô cùng xuất sắc.

Nguyệt Thần Quân và Vân Dương, một thuộc hạ mới nhập môn của Thần Đạo cùng tham gia Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp rèn luyện, cũng vô cùng khó chịu, đều là người mới gia nhập Thần Đạo mà biểu hiện lại kém như vậy.

Mặc dù thống lĩnh không trách mắng, nhưng cũng phải giữ chút thể diện cho Thần Đạo, sau này nhất định phải học tập Thương Nguyệt.

Nghe nói, thống lĩnh đã nói, không lâu sau Thương Nguyệt cũng sẽ có đại cơ duyên, dường như là do Thần Tôn định đoạt.

Điều này cũng khiến họ vô cùng ngưỡng mộ.

Từ đó cũng có thể thấy, chỉ cần ai tranh khí, tiến bộ lớn, thì người đó sẽ có cơ duyên.

Tu vi của mình kém không quan trọng, nhưng nếu không tranh khí, thì sau này cũng không có cơ duyên, hình thành một sự đối lập rõ ràng.

...

Hồng Hoang Thổ Địa Sơn Thần Quân.

"Nói đi, còn muốn quỳ đến khi nào?" Thống lĩnh Sơn Thần Quân, Câu Ngọc, nói.

"Thống lĩnh... thuộc hạ đã làm ngài mất mặt... làm Thần Đạo mất

mặt, xin thống lĩnh hãy trừng phạt thuộc hạ!" Cuồng Quân nói.

Cuồng Quân là một trong những đệ tử của Sơn Thần Quân đi tham gia rèn luyện trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp lần này.

Biểu hiện lần này quả thực rất không tốt, nên lúc này hắn cũng vô cùng tự trách.

"Tên ngốc này... căn cơ của ngươi tuy không tệ, nhưng so với những người khác chung quy vẫn kém một chút.

Họ đều sinh ra ở Tinh Không, hoặc đại lục Đông Hoang của Hồng Hoang, hoặc Địa Phủ Minh Giới, có cả địa phương Bắc Hải.

Ngươi sinh ra ở phương nam, không thể tránh khỏi.

Lạc hậu không đáng sợ, đáng sợ là sợ hãi và từ bỏ.

Chỉ cần kiên định đạo tâm, nhất định có thể thấy được ngày mây tan." "Thuộc hạ... thuộc hạ..." Cuồng Quân lúc này cũng không biết trả lời thế nào, chỉ có thể cắn răng, âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tranh khí.

Có thể nói là có người vui mừng, có kẻ lo sầu.

Sau lần khảo nghiệm này, ai mạnh ai yếu đã rõ ràng.

Thống lĩnh Hải Thần Quân của Bắc Hải, Hồ Dư, vô cùng hài lòng.

Thuộc hạ của y, Cô Hồ, đã kiên trì rất lâu, quả không uổng công y coi trọng.

Đương nhiên, ngoài những người vui mừng này, có người qua lần này lại vô cùng khó chịu. ...

"Khụ... khụ khụ...

Thánh Mẫu, thuộc hạ không sao..." Thái Bạch Kim Tinh sắc mặt vô cùng tái nhợt, hiển nhiên bị Chuẩn Đề làm thương không nhẹ.

“Thái Bạch, lần này thực sự đã làm khó ngươi rồi.

Hoàng Trung Lý mà bệ hạ đã hứa trước đây, cùng với biểu hiện của ngươi, bản cung đều đã ghi nhớ.” Dao Trì không nói nhiều lời thừa, nhưng mỗi việc Thái Bạch Kim Tinh làm bà đều ghi nhớ.

Đồng dạng, tuy Dao Trì không nói nhiều, nhưng mỗi câu nói của bà, Thái Bạch Kim Tinh cũng ghi nhớ trong lòng, Thái Bạch Kim Tinh cũng cam tâm tình nguyện.

Thậm chí còn được ba quả Hoàng Trung Lý, quả thực không có chuyện gì bằng.

“Thuộc hạ, bái tạ Thánh Mẫu!” Thái Bạch Kim Tinh kích động nói.

Y thực ra còn khó chịu hơn cả Hạo Thiên và Dao Trì.

Vốn muốn đại triển hoành đồ, kết quả Thiên Đình lại trở thành chiến trường tranh đoạt của các Thánh Nhân.

Dao Trì, còn có hy vọng Hạo Thiên công thành ngày đó, nhưng Thái Bạch Kim Tinh thì thật sự không biết gì cả.

“Đó là những gì ngươi đáng được nhận.

Ngoài ra, cố gắng đột phá Đại La, nếu ba quả không đủ, lại đến chỗ bản cung lấy.” Dao Trì nói.

“Vâng...” Khoảnh khắc này, tất cả những uất ức trước đây của Thái Bạch Kim Tinh đều tan biến.

Mặc dù chịu một chút khổ, nhưng khổ trước sướng sau.

Những khổ nạn và biểu hiện trước đây, bây giờ đổi lại được sự coi trọng của Thánh Mẫu, cũng đáng giá.

“Thuộc hạ hiểu rồi!” Thái Bạch Kim Tinh nói.

“Ừm, hiểu là tốt rồi.

Cứ yên tâm đi, chúng ta có hy vọng lớn, cứ chờ xem, sẽ có ngày đó!” Ánh mắt sâu thẳm của Dao Trì nhìn lên cột khí vận thông thiên, ánh mắt cũng bắt đầu dần trở nên kiên định.

“Thánh Mẫu, lần này thuộc hạ đã chiêu mộ được hơn mười cao thủ, nếu không...

Chương 680

nếu không phải vì...” Thái Bạch Kim Tinh nghĩ lại cũng vô cùng uất ức.

Chuẩn Đề dù gì cũng là một Thánh Nhân, lại không biết xấu hổ như vậy, ra tay với một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, quả thực không có bộ dạng của một Thánh Nhân.

“Bản cung biết, ngươi làm rất tốt rồi...” Dao Trì tự nhiên cũng hiểu chuyện xảy ra ngày đó.

Thực ra cũng là Thái Bạch Kim Tinh không biết nên không có tội.

Trong hoàn cảnh đó, ai dám công khai chiêu mộ nhân thủ trong lúc rèn luyện?

Phải biết rằng, ngay cả Chuẩn Đề cũng không dám làm vậy, sợ Thần Tôn tiền bối không đồng ý.

Nhưng Thái Bạch Kim Tinh lại không biết những điều này, nên đã đi khắp nơi chiêu mộ.

Đương nhiên, Khiếu Thiên tự nhiên cũng biết, nhưng chỉ cười cười, cũng không để ý nhiều.

Nếu không phải Thái Bạch Kim Tinh vừa hay chiêu mộ Tâm Ma, Chuẩn Đề có thể sẽ không làm vậy.

Nhưng phải biết rằng, Chuẩn Đề đối với Tâm Ma là thế tại tất đắc, cho nên Chuẩn Đề liền ra tay với Thái Bạch Kim Tinh.

“Đó là việc thuộc hạ nên làm...” Thái Bạch Kim Tinh vừa muốn khiêm tốn, nhưng đúng lúc này, Dao Trì lại đột nhiên đứng lên.

“Cái gì!” “Thái Bạch tiên lui ra, nếu bản Thánh Mẫu không triệu

kiến, không được tiến vào!" Thái Bạch Kim Tinh khoảnh khắc này cũng ngây người, cũng không hiểu, đang yên đang lành, vì sao Dao Trì Thánh Mẫu lại đột nhiên bảo hắn rời đi.

Nhưng y cũng không dám chậm trễ, nếu Thánh Mẫu bảo rời đi, thì y rời đi.

Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh lập tức rời đi.

Dao Trì cũng một mặt kích động nhìn về hướng cột khí vận.

"Sư huynh!" Sau một hồi kích động, Dao Trì nháy mắt biến mất, lần nữa xuất hiện đã ở trong Hạo Thiên Tháp.

Trải qua thời gian dài ngưng tụ, mặt tối của Hạo Thiên cuối cùng đã ngưng tụ thành hình, sắp xuất thế.

Chỉ thấy lúc này trong Hạo Thiên Tháp, một luồng kim quang lấp lánh, một khối đá vàng khổng lồ bắt đầu ngưng tụ thành hình người.

Không bao lâu sau, một thân tư diệu tướng trang nghiêm, pháp thân vô thượng, uy thế thống ngự chư thiên, thống lĩnh vạn vật, chúa tể thiên địa, hành thiên chi đạo, bố thiên chi đức, tế độ quần sinh, thống ngự vạn linh, mênh mông vô hạn xuất hiện.

Nhưng tương phản với thần uy mênh mông đó, lại là một gương mặt kiệt ngạo, thậm chí có phần âm u.

"Sư huynh... sư huynh... sư huynh... lần này bế quan, có thu hoạch gì không?" Dao Trì kích động, suýt nữa đã nói ra những gì Hạo Thiên đã dặn dò trước đó.

Bà chỉ có thể biết rằng Hạo Thiên mặt tối trước mắt này, chỉ có tự mình cảm ngộ chân ngã, mới có thể minh ngộ tất cả, cho nên Dao Trì không thể nói ra kế hoạch trước đó.

Chân ngã của Hạo Thiên trước đây đã hợp nhất với cột khí vận

thông thiên, đã bố cục xong tất cả.

"Ừm, thu hoạch không nhỏ, cảnh giới đã vững chắc ở Chuẩn Thánh trung kỳ rồi." Hạo Thiên dịu dàng cười.

Dù là Hạo Thiên mặt tối lúc này, nhưng tình cảm đối với Dao Trì quả thực không giảm, chỉ là sự thay đổi cực đoan đối với bên ngoài và tâm lý mà thôi.

"Vậy thì tốt... vậy thì tốt..." Dao Trì kích động nói.

"Hừ, lần này tu vi của trẫm có đột phá lớn, nhất định sẽ cho những kẻ đáng chết đó biết tay.

Sư muội, sư huynh đi triệu tập mọi người, sư huynh đã bế quan quá lâu rồi, kẻo để họ quên mất trẫm.

Ngoài ra, tu vi của sư huynh đã đại tiến, cũng nên cho họ một chút áp lực." Nhìn Hạo Thiên trước mắt, Dao Trì cũng có chút bất đắc dĩ.

Dù sao cũng là mặt tối, nếu không làm như vậy, mới là giả tạo.

Lúc này Hạo Thiên lại nói tiếp: "Đúng rồi, sư muội, sư huynh lần này bế quan cảm ngộ, ta cảm thấy xưng hô Hạo Thiên Thượng Đế và Dao Trì Thánh Mẫu cần phải thay đổi.

Hay là, từ hôm nay trở đi, danh hiệu của trẫm là: Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế, thế nào?

Đương nhiên, sau này chỉ cần tôn xưng là Ngọc Hoàng Đại Đế là được.

Danh hiệu của sư muội đổi thành: Dao Trì Thái Linh Cửu Quang Vô Thượng Kim Mẫu, như thế nào?

Đương nhiên cũng có thể tôn xưng là Vương Mẫu Nương Nương." Nghe một chuỗi danh hiệu dài như vậy, ngay cả Dao Trì,

khoảnh khắc này cũng có chút mơ hồ.

Danh hiệu dài như vậy, không sợ người khác không nhớ được sao!

Nhưng trước đây Hạo Thiên đã dặn dò, sau này đều không cần quản, chỉ cần nghe theo Ngọc Đế mặt tối là được, cho nên Dao Trì cũng xem nhẹ.

"Ừm, sư huynh, xưng vị này hay.

Sau này sư huynh là Ngọc Hoàng Đại Đế, sư muội, ta là Vương Mẫu Nương Nương." Dao Trì Thánh Mẫu nói.

"Ừm, sư muội hài lòng là tốt rồi.

Trẫm đi triệu tập chúng nhân Thiên Đình, chính thức định ra." Nói xong, Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn nhìn một khối đá vàng nhỏ hơn một chút.

"Ha ha ha, ta có dự cảm, muội muội không lâu sau cũng có thể hóa hình.

Ha ha, thật là song hỷ lâm môn a!" Nói xong, Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn Dao Trì và Dao Cơ sau này một cái, hài lòng rời đi.

Dáng đi long hành hổ bộ, xem ra như muốn làm một trận lớn.

Lúc này chỉ còn lại một mình Dao Trì không nhịn được thở dài một tiếng.

Không lâu sau, Hạo Thiên của Thiên Đình đổi xưng hô, tu vi đại tiến, danh chấn Hồng Hoang.

Chương 681

Ngọc Hoàng Đại Đế với khí thế đã thay đổi, trông vô cùng uy phong lẫm liệt, đã đối đầu với tất cả nhân thủ mà các Thánh Nhân sắp đặt một lượt.

Nhìn tình hình này, hiển nhiên đã quên đi những uất ức trước đây, cũng khiến chúng nhân Hồng Hoang vô cùng khó hiểu.

Hạo Thiên này đã cho mình một danh hiệu vô cùng vang dội, quan trọng nhất là vô cùng dài, dài đến mức họ đều không nhớ nổi.

Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế!

Một phen biểu hiện này, trong mắt chúng nhân Hồng Hoang, rõ ràng là đang tìm chết.

Nhưng điều bất ngờ là, hành động này của Hạo Thiên lại không gây ra sự phẫn nộ của các Thánh Nhân.

Ngược lại, các Thánh Nhân còn truyền âm cho nhân thủ của mình ở Thiên Đình, bảo họ khiêm tốn một chút.

Về phần tại sao, là vì trong mắt các Thánh Nhân, Hạo Thiên đã triệt để phế rồi.

Chưa kể những thứ khác, theo tin tức thủ hạ truyền về, Hạo Thiên sau khi bế quan tu vi quả thực đã tiến triển, nhưng cũng đã thay đổi.

Trở nên ham công danh, tuy không đến mức hoang dâm vô độ, nhưng quả thực phô trương lãng phí, kiêu ngạo tự đại, vô cùng yêu mặt mũi.

Sự thay đổi như vậy, cũng khiến các Thánh Nhân lúc này tự hỏi, lẽ nào họ đã đoán sai, Hạo Thiên này căn bản không phải là người có

thể thành Vô Cực Thánh Nhân, nếu là người có thể thành Vô Cực Thánh Nhân, sao lại có thể như vậy?

Kể từ khi các Thánh Nhân khóa chặt ánh mắt Vô Cực Thánh Nhân của trời vào Thiên Đình, họ vẫn luôn quan sát Hạo Thiên, nhưng những gì Hạo Thiên làm, cũng khiến các Thánh Nhân rất khó hiểu, thậm chí cảm thấy có phải họ đã khóa nhầm người?

Trong lúc các Thánh Nhân đang suy tư, một tiếng chuông vang vọng khắp đạo trường của các Thánh Nhân.

Họ biết, đó là âm tấn triệu tập của Hồng Quân Đạo Tổ! ...

Tử Tiêu Cung!

"Nay Nhân tộc quật khởi, cần trải qua tám vị khí vận chi tử đúc nên.

Tám vị khí vận chi tử này, là Tam Hoàng Ngũ Đế.

Tám người quật khởi, sẽ định ra địa vị bá chủ của Nhân tộc..." Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi nói, khiến người ta cảm thấy thần kỳ.

Nhân tộc tam tổ cũng ở trong đó.

Ngoài các Thánh Nhân ra, Nhân tộc tam tổ, cũng như Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc cũng đồng dạng có mặt.

Nhân tộc tam tổ có mặt, các Thánh Nhân có thể lý giải, nhưng Long Phượng Kỳ Lân tam tổ ở đây làm gì thì họ không hiểu.

"Ngoài ra, Nhân tộc Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, ba người thống lĩnh Nhân tộc quật khởi từ thời man hoang, công đức viên mãn.

Sau khi bàn giao cho vị khí vận chi tử đầu tiên của Nhân tộc, sẽ được khí vận Nhân tộc đúc thành kim thân, sau đó phải ẩn thế lâu dài, nếu Nhân tộc không có đại nguy cơ thì không được lộ diện xuất thế,

có hiểu không?" Hồng Quân Đạo Tổ nói với Nhân tộc tam tổ.

Nhân tộc tam tổ cũng ngơ ngác.

Hội nghị cao cấp như thế này, không ngờ họ cũng có thể tham gia, lại là do Hồng Quân Đạo Tổ đích thân điểm danh.

Đến đây rồi, họ mới thực sự được thấy những tồn tại đỉnh tiêm nhất của Hồng Hoang.

Đường đường Nhân tộc Thánh Mẫu, lại chỉ đứng dưới đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, quả thực khiến họ có chút kinh khủng.

May mà họ vẫn luôn chưởng quản Nhân tộc, tâm tính cũng đã sớm được rèn luyện, sau một lúc lâu cũng đã ổn định lại và thích ứng.

"Dám hỏi Đạo Tổ, thế nào là đại nguy cơ?" Toại Nhân Thị hỏi.

Câu nói này cũng khiến các Thánh Nhân khác vô cùng chấn kinh.

Một Nhân tộc không biết tốt xấu, không lập tức gật đầu đồng ý, lại còn hỏi thế nào là đại nguy cơ?

Tính cách và biểu hiện như vậy, có chút lật đổ nhận thức của họ về Nhân tộc.

Nhân tộc trong lòng họ, vẫn luôn tồn tại như một con rối, nhưng không ngờ Nhân tộc lại dám lớn gan như vậy.

Phải biết rằng, đối tượng họ đang hỏi là Đạo Tổ cao cao tại thượng, ngay cả đám Thánh Nhân như họ cũng phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động.

"Không phải diệt tộc thì không được xuất hiện." Hồng Quân cũng không để ý, dù sao cũng không đến mức phải tức giận với mấy con kiến.

Lời này vừa dứt, các Thánh Nhân cũng có chút hả hê.

Họ đã sớm thèm muốn khí vận của Nhân tộc.

Nhưng có Nữ Oa và Lão Tử cùng Nhân tộc tam tổ nắm giữ, dù có động tâm đến đâu cũng không dám ra tay.

Một là sợ đắc tội Nữ Oa và Lão Tử, hai là Nhân tộc tam tổ có đại khí vận, đánh giết không được, mà cũng không được lợi lộc gì.

Bây giờ thì tốt rồi, xem ra Nhân tộc sắp quật khởi, nhưng không có sự lãnh đạo của Nhân tộc tam tổ, Nhân tộc còn lại chẳng phải có thể tùy tiện để họ bố cục sao?

Ngay cả Nữ Oa và Lão Tử hai vị Thánh Nhân, trước đây cũng hy vọng Nhân tộc tam tổ lãnh đạo Nhân tộc lớn mạnh, nhưng bây giờ đã thay đổi!

Tam tổ đã lãnh đạo Nhân tộc lớn mạnh rồi, nói một cách nghiêm khắc là đã hết tác dụng, thậm chí không chỉ không có tác dụng, mà còn cản trở.

Dù sao Nhân tộc tam tổ đã chiếm giữ khí vận của Nhân tộc, nếu có thể loại Nhân tộc tam tổ ra ngoài, tự nhiên có thể thu hồi khí vận của Nhân tộc tam tổ.

Vì sự tiến bộ và khí vận, đừng nói là Lão Tử, ngay cả Nữ Oa cũng hy vọng Nhân tộc tam tổ có thể ẩn thế không xuất hiện, trở thành một tồn tại có cũng được không có cũng không sao.

Cho nên, tóm lại, vì tu vi của Nhân tộc tam tổ quá yếu, nhưng lại giữ một miếng bánh lớn là Nhân tộc, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích của các Thánh Nhân.

Chỉ có loại Nhân tộc tam tổ ra ngoài, mới là phương thức tốt nhất.

Giống như Tam Hoàng Ngũ Đế trong quỹ đạo ban đầu, tu vi của họ quả thực cường đại, nhưng vì tu vi cường đại, công đức viên mãn, nên sau này chỉ có thể ẩn thế ở Hỏa Vân Động.

Nhưng nguyên nhân lớn hơn trong đó là, Tam Hoàng Ngũ Đế là quân cờ của các Thánh Nhân, quân cờ đã làm cho miếng bánh Nhân tộc lớn lên, hết tác dụng rồi, cũng đã được lợi ích rồi, thì quân cờ đó không còn tác dụng nữa.

Một đạo lý vô cùng đơn giản, tam tổ cũng không cam tâm.

Chương 682

Bỏ qua lo lắng cho Nhân tộc, họ cũng không muốn ẩn thế mà mất đi đại khí vận của Nhân tộc.

Mất đi khí vận, tốc độ tiến bộ sẽ giảm đi nhanh chóng, Nhân tộc tam tổ tự nhiên không vui.

Nhưng, vấn đề lúc này cũng đến rồi.

Sau khi Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, chỉ thấy Hồng Quân và Hoàng Thiên không nói gì, các Thánh Nhân lúc này bắt đầu dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn chằm chằm họ.

Nhân tộc tam tổ có thể khẳng định, chỉ cần họ dám phản bác, không đồng ý, thì sẽ phải đối mặt với sự đàn áp như cuồng phong bão vũ của các Thánh Nhân.

Thánh Mẫu Nữ Oa, cũng chỉ có thể làm như vậy, bất đắc dĩ nhắm mắt lại không nhìn.

Không có Nhân tộc tam tổ, nếu hỏi ai thu hoạch lớn nhất, không phải Lão Tử, càng không phải Thông Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn, đồng dạng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của Tây Phương cũng không phải người thu hoạch lớn nhất.

Người hưởng lợi lớn nhất trong đó là Nữ Oa, cho nên trong lòng bà cũng muốn Nhân tộc tam tổ ẩn thế.

Phải biết rằng, dù sau này có Thánh Nhân nhúng tay vào, cũng không thể sánh bằng khí vận cường đại mà Nhân tộc tam tổ đang chiếm giữ, cho nên Nữ Oa cũng đành chịu.

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, ba người ai nấy đều như ngồi trên đống lửa.

Bảo họ từ bỏ tộc quần như vậy, sau đó ẩn thế không xuất hiện, mặc cho các Thánh Nhân sắp đặt tộc nhân, mặc cho các Thánh Nhân coi tộc nhân của tộc quần mình như quân cờ sao?

Trong lòng ba người cũng không cam tâm.

"Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị!" Đúng lúc này, cục diện nặng nề lập tức bị đảo ngược.

Toại Nhân Thị ba người cũng ngẩn ra, vị tiền bối Thần Tôn ngồi ở vị trí cao nhất đã lên tiếng, gọi ba người họ?

Toại Nhân Thị ba người cũng lập tức cảm thấy có chuyển cơ.

Vị trước mắt này, là người lợi hại nhất, thần bí nhất, đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang.

Nếu người này cho phép, e rằng ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể làm gì.

"Thần Tôn tiền bối, vãn bối có mặt!" Toại Nhân Thị mở miệng nói.

"Thần Tôn tiền bối, vãn bối có mặt!" Hữu Sào Thị mở miệng nói.

"Thần Tôn tiền bối, vãn bối có mặt!" Truy Y Thị mở miệng nói.

Hoàng Thiên, cũng một mắt nhìn thấu những suy tính nhỏ nhặt trong lòng của ba vị tổ tiên Nhân tộc trông có vẻ hiền hậu này.

"Ba người các ngươi cũng biết tìm cơ hội đấy!" Một câu nói của Hoàng Thiên trực tiếp thể hiện suy nghĩ trong lòng.

Những suy tính nhỏ nhặt đó, Hoàng Thiên chỉ cần một ánh mắt là có thể nhìn thấu.

Trong lòng Nhân tộc tam tổ cũng cả kinh.

Nhưng nếu, Thần Tôn tiền bối không trách tội họ, vậy chẳng phải

là có hy vọng sao?

Các Thánh Nhân khoảnh khắc này cũng không bình tĩnh được nữa, bắt đầu lo lắng, lẽ nào Thần Tôn tiền bối cũng muốn nhúng một tay vào?

Nếu vậy thì gay go, dù sao nếu Thần Tôn tiền bối muốn ngăn cản chuyện này, họ cũng không dám phản bác.

Hoàng Thiên cũng không để ý mà nói: "Thôi được, xem như các ngươi trong lòng có cơ duyên, bản tôn chỉ điểm vài câu.

Phải biết rằng, Tam Hoàng Ngũ Đế xuất thế là thiên định số, đó là đại thế của Hồng Hoang, đại thế không thể thay đổi.

Dù các ngươi có do dự cũng vô dụng.

Huống hồ, nếu các ngươi không ẩn thế, Tam Hoàng Ngũ Đế làm sao ngưng tụ khí vận Nhân tộc?

Nếu không ngưng tụ được khí vận, chưa nói đến việc Nhân tộc sẽ khó có thể lớn mạnh trở lại, nhưng ba người các ngươi, có thể chịu được sự phản phệ của đại thế không?" "Hít—" Nhân tộc tam tổ khoảnh khắc này cũng ngẩn người, nghĩ kỹ lại, đúng là như vậy.

Trước đây chỉ lo không cam tâm, lại quên mất mình có thể chống đỡ được sự phản phệ của đại thế Hồng Hoang hay không?

Thấy cảnh này, các Thánh Nhân cũng vui mừng, xem ra Thần Tôn tiền bối đang đứng về phía họ.

"Chúng ta biết sai rồi!" Nhân tộc tam tổ, sau khi thông suốt một số điều, cũng bắt đầu hoảng sợ.

"Ừm, Nhân tộc quật khởi, là trời ban may mắn.

Có thể nhìn Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, nhìn Vu Yêu hai tộc, đều mạnh hơn Nhân tộc, nhưng dưới sự cân bằng lại từng bước gian

nan.

Nhân tộc được trời ưu ái, nhưng không có nghĩa là không có ma nạn.

Ma nạn của sự quật khởi từng bước, áp lực từ bên ngoài cũng là ma nạn, có hiểu không?" Hoàng Thiên nói.

"Khụ khụ..." Các Thánh Nhân cũng có chút lúng túng.

Lời của Thần Tôn tiền bối thực sự khiến họ có chút quá lúng túng.

Cái gọi là áp lực từ bên ngoài, không phải là họ và Nhân tộc sao, xem ra, ma nạn của Nhân tộc chính là các Thánh Nhân.

Nhân tộc khoảnh khắc này cũng triệt để minh ngộ.

Ma nạn của Thánh Nhân, và tất cả ma nạn của Nhân tộc, đều là vì sự quật khởi của Nhân tộc, không thể làm vướng bận Nhân tộc a.

Sau khi hiểu ra tất cả, Toại Nhân Thị của Nhân tộc tam tổ mở miệng nói: "Thần Tôn tiền bối, Nhân tộc chúng ta xin nghe theo sự sắp đặt của Thần Tôn tiền bối.

Ba người chúng ta sau khi khí vận chi tử của Nhân tộc xuất hiện, sẽ triệt để ẩn thế không xuất hiện." Mặc dù có chút khó khăn, nhưng vì sự quật khởi của Nhân tộc, Nhân tộc tam tổ cũng đã hạ quyết tâm.

"Ừm, nếu đã như vậy, thì thôi.

Trước khi thiên địa đại biến, những cao tầng ẩn thế của Nhân tộc các ngươi, có thể ẩn thế trên một hòn đảo trong Bắc Hải của ta.

Đợi sau khi thiên địa đại biến, hãy tìm nơi ở khác." Hoàng Thiên nói.

Nhân tộc tam tổ nghe vậy, cũng vô cùng vui mừng, phát hiện ra một miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Chương 683

Lại có thể đến địa bàn của Thần Tôn.

Thần Tôn đang bảo vệ họ, sợ họ bị những Thánh Nhân không yên phận kia tính kế, cho nên mới sắp xếp họ ở Bắc Hải, trên địa bàn của Thần Đạo.

Về phần thiên địa đại biến, ba người họ không hiểu, nhưng sự bảo vệ này là sự đảm bảo mạnh mẽ nhất.

Như vậy, họ buông tay cũng yên tâm rồi.

Ngoài ra, Hoàng Thiên lại nói với mấy vị Thánh Nhân còn lại: "Nếu các ngươi muốn có được khí vận của Nhân tộc, vậy có biện pháp gì không?" Một câu chất vấn, trong lòng các Thánh Nhân cũng một trận ấm ức, trong lòng cũng khổ sở.

Rõ ràng là đã phân chia xong rồi, còn cần cái giá gì nữa.

Nếu không phải là Thần Tôn tiền bối ngài, một Nhân tộc nhỏ bé, không lợi dụng thì lợi dụng ai?

Đương nhiên, Trấn Nguyên Tử là ngoại lệ.

Mặc dù Trấn Nguyên Tử sau khi thành Thánh có chút thay đổi, nhưng cái gọi là biến hóa chỉ là vì cầu đạo, chứ không phải không biết tôn trọng Thần Tôn, tôn trọng tín ngưỡng của Thần Đạo.

"Thần Tôn, đệ tử nguyện ý nợ Nữ Oa một ân tình." Trấn Nguyên Tử nói.

Nghe lời này, Hoàng Thiên gật gật đầu, nhìn mấy người còn lại nói: "Các ngươi thì sao?

Có tính toán gì?" "..." Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề và Tiếp

Dẫn đám người trong lòng cũng có chút không cam tâm, nhưng không có cách nào, Thần Tôn tiền bối đã mở miệng, họ cũng không có cách nào phản bác.

"Thần Tôn tiền bối, vãn bối cũng nguyện ý nợ Nữ Oa sư muội một ân tình.

Ngoài ra vãn bối đáp ứng Nhân tộc, sẽ che chở Nhân tộc, bảo đảm Nhân tộc không diệt.

Ngoài ra môn hạ của ta, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng làm hại Nhân tộc." "Hả?" Lời này vừa dứt, Nữ Oa và Nhân tộc tam tổ cũng có chút mơ hồ.

Thông Thiên Thánh Nhân ngốc rồi sao, lại đưa ra điều kiện tốt như vậy?

"Ha ha ha, xem ra Thông Thiên cũng đã minh ngộ rồi.

Không tệ, không tệ nha." Hoàng Thiên cũng hài lòng gật gật đầu, khen ngợi Thông Thiên giáo chủ.

Hành vi có vẻ ngốc nghếch này, chỉ có Hoàng Thiên mới hiểu.

Muốn có được thì phải bỏ ra, thiên địa cân bằng, ai là kẻ ngốc?

Loại như Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, mới là những kẻ ngốc thực sự, chỉ muốn có được lợi ích, nên mới là kẻ ngốc.

Đạo lý của trời đất là có bỏ ra mới có thu hoạch.

"Thông Thiên, bản tính của ngươi kiệt ngạo, tính cách cương liệt, không ngờ lại có giác ngộ như vậy.

Hành vi này của ngươi quả thực không tệ, khiến vi sư cũng bất ngờ." Ngay cả Hồng Quân, vô số năm qua cũng là lần đầu tiên khen ngợi đệ tử, khen ngợi Thông Thiên giáo chủ.

Các Thánh Nhân khác cũng ngây người, họ đều không hiểu, hành vi làm kẻ ngốc này của Thông Thiên giáo chủ, lại có thể được Thần Tôn và Đạo Tổ khen ngợi?

Đừng nói là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả Nữ Oa và Trấn Nguyên Tử khoảnh khắc này cũng mơ hồ.

Không thể không nói, kể từ khi đệ tử của Thông Thiên làm mất mặt Thông Thiên giáo chủ, sau khi suy nghĩ kỹ lại thấy vô cùng đáng sợ, thu hoạch của Thông Thiên giáo chủ quả thực rất lớn.

Còn những Thánh Nhân khác, Trấn Nguyên Tử, Hoàng Thiên đều sẽ không đi chỉ điểm.

Loại giác ngộ về sự công bằng cân bằng phải bỏ ra này, không thể dựa vào người khác, nếu không thể tự cảm ngộ, có nói cũng vô dụng.

Vì vậy, Hoàng Thiên sẽ không đi chỉ điểm Trấn Nguyên Tử như vậy, nếu không hiểu, vậy thì cứ làm một kẻ ngốc tương đối thông minh đi.

Hoàng Thiên tuyệt đối sẽ không để ý đến kẻ ngốc, dù sao chỉ cần Trấn Nguyên Tử không chết là được.

"Đệ tử lo sợ!" Thông Thiên giáo chủ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Các vị Thánh Nhân còn lại tuy không hiểu, nhưng Trấn Nguyên Tử và Thông Thiên giáo chủ đều đã đồng ý, họ cũng đành đồng ý theo.

"Thần Tôn tiền bối, tại hạ cũng nguyện ý nợ Nữ Oa sư muội một ân tình.

Ngoài ra, ta bảo đảm không làm hại Nhân tộc..." Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt chước theo nói.

Sau đó các Thánh Nhân khác cũng bắt đầu bảo đảm, nhưng đúng

lúc này, dị biến lại đột ngột xảy ra.

Vào lúc này, toàn bộ Hồng Hoang đều rung chuyển, ngay cả Thánh nhân cũng vì thế mà chấn kinh. 'Ngao!' Chỉ thấy chín tiếng rồng ngâm to lớn vang vọng khắp Hồng Hoang, khiến đất trời phải run rẩy.

Tại tộc địa Nhân tộc, khí vận ngưng tụ thành rồng.

Một con Khí Vận Chi Long cường hãn như thế, phàm là kẻ có chút kiến thức đều phải ngây dại.

Đơn giản là quá mức mạnh mẽ, ngay cả Vu - Yêu lưỡng tộc trước đó cũng không có khí vận cường đại đến nhường này.

Phải biết rằng, đây mới chỉ là tiền đề khi Nhân tộc mới quật khởi một nửa.

Lời bảo chứng của các Thánh nhân đã triệt để dự báo rằng địa vị bá chủ của Nhân tộc là không thể lay chuyển.

Thánh nhân sẽ không dễ dàng phát thệ, nhưng một khi đã thề, đó chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Có thất vị Thánh nhân phát thệ thủ hộ, không để Nhân tộc diệt vong, cũng không chủ động thương hại Nhân tộc, Nhân tộc đã bước một bước kiên định nhất trên con đường trở thành chủ nhân vĩnh hằng của khí vận.

Hoàng Thiên và Hồng Quân nhìn nhau một cái, được rồi, Thánh nhân đã vào tròng, thành công rồi.

Nếu không có bước này, kế hoạch hoàn mỹ của hắn chỉ đạt được bảy phần.

Còn lại ba phần, cũng sắp sửa thực hiện rồi.

Lúc này Hoàng Thiên khai khẩu: "Long Vương, Lân Tổ, Phượng Tổ, lúc này không đi, còn đợi khi nào?" Ba người Long Vương sững

sờ, nhưng lập tức phản ứng lại, đúng rồi, cơ hội tới rồi! "Long tộc ta đối thiên lập thệ, nợ Nữ Oa Thánh nhân một ân tình.

Chương 684

Ngoài ra, Long tộc ta nguyện ý liên kết khí vận với Nhân tộc, ngưng tụ đồ đằng của Nhân tộc, con người đều có thể hóa rồng..." "Phượng Hoàng nhất tộc ta đối thiên lập thệ, nợ Nữ Oa Thánh nhân một ân tình.

Ngoài ra, Phượng Hoàng nhất tộc nguyện ý liên kết khí vận với Nhân tộc, ngưng tụ đồ đằng của Nhân tộc, linh hồn Nhân tộc không diệt, mới có thể dục hỏa trùng sinh..." "Kỳ Lân nhất tộc ta đối thiên lập thệ, nợ Nữ Oa Thánh nhân một ân tình.

Ngoài ra, Kỳ Lân nhất tộc ta liên kết khí vận với Nhân tộc, Nhân tộc tự cường bất tức, gặp nạn hóa tường..." "Thiên Đạo ở trên, Thiên Đạo giám chứng, Thần Tôn giám chứng!" "Oanh long long!" "Ngao!" Trong khoảnh khắc đó, Khí Vận Chi Long của Nhân tộc càng thêm viên mãn.

Đây là lần đầu tiên Hồng Hoang xuất hiện một con Khí Vận Chi Long viên mãn như thế, tượng trưng cho vị thế chủ nhân vĩnh hằng của khí vận.

Lúc này, Hoàng Thiên cũng hét lớn một tiếng: "Nhân tộc quật khởi, Vu Yêu thoái vị, từ bỏ địa vị bá chủ.

Nhân tộc được thất thánh che chở, được tam tộc làm đồ đằng, được Thiên Đạo ưu ái, được khí vận quyến cố, có thể trở thành chủ nhân khí vận của Hồng Hoang!" "Thiện!" Hồng Quân Đạo Tổ ở bên cạnh cũng lên tiếng. "Ngao!" Vu Yêu thoái vị, Thánh nhân che chở, Long Phượng Kỳ Lân làm đồ đằng, được Thiên Đạo và khí vận quyến cố, lại được Hoàng Thiên Đại Thần Tôn và Hồng Quân Đạo Tổ khẳng định.

Một chủ nhân khí vận cường hãn đã chính thức xuất thế vào lúc này!

Chỉ thấy toàn bộ đại địa Hồng Hoang tuôn trào tường thụy, đất mọc sen vàng, đặc biệt là ở nơi Nhân tộc sinh sống, kim kiều trải lối.

Toàn bộ Nhân tộc Hồng Hoang đột nhiên cảm thấy như vừa trải qua một cuộc lột xác thần bí, sự biến hóa kỳ diệu này khiến họ vô cùng kinh hỉ.

Thật sự quá chấn động!

Tại Tử Tiêu Cung, Hoàng Thiên và Hồng Quân đều vô cùng mãn ý, ba phần cuối cùng của sự viên mãn rốt cuộc đã được bổ tề.

Một Nhân tộc như thế, được Thánh nhân khẳng định, có Long Phượng Kỳ Lân tam tộc làm đồ đằng, so với quỹ tích nguyên bản thì mạnh hơn rất nhiều.

Phải biết rằng trong quỹ tích cũ, lời hứa của Thánh nhân và tam tộc đối với Nhân tộc gần như không đáng kể, thậm chí là không có bảo đảm.

Nhưng đời này, Thánh nhân và tam tộc đều đã thực sự đưa ra lời thề.

Quả thực, tuy Nhân tộc là quân cờ, nhưng quân cờ cũng phân đẳng cấp.

Quân cờ Nhân tộc này không dễ dàng bị thao túng như vậy.

Nếu Thánh nhân dám làm xằng làm bậy, bọn họ cũng phải xem mình có chịu nổi phản phệ hay không.

Tam tộc cũng vậy, nếu dám hồ tác phi vi, cái giá phải trả là cực lớn.

Các Thánh nhân lúc này cũng chợt nhận ra mình vừa rồi có chút

nhỏ mọn.

Trước đó trong lòng bọn họ còn thầm oán trách Thần Tôn tiền bối, lúc này mới phát hiện mình thật sự không bằng người ta.

Chút lời hứa vừa rồi so với báo đáp lúc này hoàn toàn không thể so sánh, đúng là một trời một vực.

Lúc trước không muốn cam kết vì cảm thấy không cam tâm, hiện tại sao?

Nhân tộc có khí vận cường đại như thế, bỏ ra một chút cái giá là hoàn toàn xứng đáng.

Dù sao, nếu trước đó lợi ích thu về chỉ có một, thì bây giờ sau khi trả giá, lợi ích thu về tăng lên gấp ba, vô cùng đáng giá.

Bọn họ đã trách lầm Thần Tôn tiền bối rồi.

Thần Tôn tiền bối đã làm cho chiếc bánh này lớn hơn, thì khi phân chia, thu hoạch cũng nhiều hơn.

Nữ Oa cũng thập phần mãn ý, thậm chí vẻ mặt còn mang theo sự sùng bái nhìn Hoàng Thiên.

Trong lòng nàng nghĩ: "Vừa rồi Thần Tôn tiền bối phân chia khí vận, mình còn có chút không vui, không ngờ sau đó các Thánh nhân đều nợ mình ân tình, hiện tại thu hoạch lại lớn như vậy, Thần Tôn tiền bối đang giúp mình mà." Nhân tộc cũng vô cùng mãn ý, có thể đạt được vị trí chủ nhân khí vận vĩnh hằng, đơn giản là tốt hơn bất cứ thứ gì.

Làm sao có thể không thỏa mãn cho được?

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc trở thành hộ pháp đồ đằng liên kết khí vận, Thánh nhân đối thiên phát thệ che chở Nhân tộc, mọi thứ diễn ra quá tuyệt vời.

Nhân tộc không còn nỗi lo về sau, tự nhiên cũng an tâm phát triển.

Tam tộc cũng thập phần cao hưng.

Trước đó bọn họ đã chuẩn bị tâm lý, âm thầm liên lạc với Nhân tộc để trở thành đồ đằng.

Nhưng vì lo lắng các Thánh nhân không hài lòng nên mãi chưa thực hiện.

Bây giờ thì tốt rồi, thực hiện ngay trước mặt các Thánh nhân mà không kết thù oán, tốt không gì bằng. "Tạ Thần Tôn tiền bối!" "Chúng ta bái tạ Thần Tôn!" "Tạ Thần Tôn tiền bối!" Các Thánh nhân, tam tộc và Nhân tộc Tam Tổ đều tâm duyệt thành phục mà cảm tạ Hoàng Thiên.

Thần Tôn tiền bối rốt cuộc vẫn là Thần Tôn tiền bối, hoàn toàn không ai có thể so bì được.

Đối với Hoàng Thiên, mọi thứ đều có thể khái quát bằng hai chữ: "Cân bằng".

Tất cả đều vì sự viên mãn và cân bằng, đồng thời cũng vì Thần Đạo, tuy rằng ban đầu hắn cũng muốn Nhân tộc có thêm lợi ích.

Nhưng thông qua tính toán và bố cục, giờ đây không chỉ Nhân tộc được lợi, mà các Thánh nhân và tam tộc cũng có thu hoạch.

Bố cục này đã bắt đầu từ khi Nhân tộc mới sinh ra, xuyên qua đại chiến Vu - Yêu, việc thoái ẩn...

đều là vì khoảnh khắc hoàn mỹ và cân bằng này.

Đồng thời trong đó Thần Đạo cũng lớn mạnh, Vu Yêu lưỡng tộc gia nhập khiến Thần Đạo càng thêm cường đại.

Vị thế của Nhân tộc đã định, chỉ còn thiếu hình thức Tam Hoàng Ngũ Đế, hầu như không còn bao nhiêu ma luyện nữa.

Các bộ lạc Vu Yêu cũng chỉ cần đi lướt qua sân khấu để giải quyết ân oán trước đó.

Đó là một kiếp nạn của Nhân tộc, cũng là hành vi để hóa giải thù hận giữa Vu Yêu và Nhân tộc, là lễ bàn giao khi Vu Yêu hạ màn và Nhân tộc đăng đài.

Nhân tộc vừa ma luyện vừa trải qua thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, sau đó sẽ triệt để trở thành chủ nhân khí vận, không còn gì phải lo lắng.

Phần còn lại là cuộc chiến giữa các Thánh nhân để bố cục cho sự hình thành của Tam Giới.

Nhân tộc, sau khi Tam Giới biến hóa, sẽ triệt để chiếm cứ phàm gian, trở thành bá chủ phàm trần.

Chương 685

"Nếu đã như vậy, thì tiếp tục đi!" Sau khi Hoàng Thiên nói xong, lại khôi phục dáng vẻ 'người tàng hình' như trước, việc phụ tá Tam Hoàng Ngũ Đế chỉ cần một câu nói của hắn là đủ. "Thiện!" Hồng Quân cũng gật đầu.

Sau đó, Hồng Quân nói với các Thánh nhân: "Tam Hoàng Ngũ Đế quật khởi, cần đệ tử môn hạ đến phụ trợ.

Có tám vị trí, Hoàng Thiên đạo hữu lấy hai cái, còn lại sáu vị trí, lục vị Thánh nhân chia đều là được." "?" Các Thánh nhân sững sờ, tuy không tình nguyện lắm nhưng Thần Tôn tiền bối đã lấy hai cái thì bọn họ cũng không cần tranh đoạt nữa.

Trước đó tám vị trí không biết chia thế nào, hiện tại mỗi người một cái là xong.

Đương nhiên, lục vị Thánh nhân ở đây không bao gồm Nữ Oa, vì Nữ Oa không lập giáo, không cần mưu cầu công đức cho đệ tử, hy vọng duy nhất của nàng là lời bảo đảm trước đó của Hoàng Thiên. "Thần Tôn, Đạo Tổ!" Nữ Oa hướng về phía Hoàng Thiên và Hồng Quân bái một bái, sau đó nói với sáu vị Thánh nhân còn lại: "Chư vị đạo hữu, sư huynh, sư đệ, môn hạ Nữ Oa không có đệ tử, cho nên không cần chia sáu vị trí phụ trợ kia, nhưng, vị Nhân Hoàng đầu tiên phải do ta quyết định!" Lời này vừa thốt ra, các Thánh nhân lập tức không đồng ý, tại sao lại để nàng quyết định?

Nhưng sau đó bọn họ chợt sững người, nhớ tới vừa mới nợ ân tình của người ta, mới được bao lâu mà đã lật mặt thì không hay lắm...

Lão Tử là người uất ức nhất, chẳng được lợi lộc gì, ân tình thì

người khác nợ Nữ Oa, bản thân lại bị phân chia khí vận, thật khiến người ta muộn phiền. "Nữ Oa đạo hữu, như vậy không tốt lắm đâu?

Nhân Hoàng là thiên định, khởi có thể tùy ý thay đổi như vậy, điều này không hợp lý nha?" Lão Tử ra vẻ vì lợi ích chung mà khuyên bảo, nhưng lại bị Nữ Oa lườm một cái, nàng biết thừa Lão Tử đang có ý đồ xấu. "Chuyện này không phiền Lão Tử đạo hữu nhọc lòng, người ta định chính là huynh trưởng Phục Hy của ta, Nhân Hoàng sẽ là huynh trưởng ta chuyển thế!" "?" Nhân tộc Tam Tổ nghe xong cũng nghệt mặt ra. "Thánh Mẫu nương nương, chúng con không dám phản bác nương nương, nhưng Phục Hy Yêu Hoàng dù sao cũng là Yêu Hoàng của Yêu tộc, mà Yêu tộc và Nhân tộc lại có thù hận..." Toại Nhân Thị thập phần khó xử hỏi. "Phải, Phục Hy là Yêu Hoàng, có thâm cừu đại hận với Nhân tộc, lẽ nào Nữ Oa đạo hữu muốn phá hoại sự ra đời của Tam Hoàng Ngũ Đế sao?

Đạo hữu làm việc nghịch thiên như vậy, e là không tốt đâu?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lên tiếng. "Đúng vậy, như thế này thì Phục Hy rốt cuộc là Nhân Hoàng của Nhân tộc hay là Yêu Hoàng của Yêu tộc?

Thủ lĩnh của Nhân tộc lại là một Yêu Hoàng chuyển thế, việc này quả thực không ổn!" Tiếp Dẫn phụ họa. "Đúng, Phục Hy còn chưa vẫn lạc hoàn toàn, làm sao có thể chuyển thế trọng sinh được?

Chẳng phải loạn hết quy củ sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục.

Lúc này, một điều bất ngờ là Chuẩn Đề không đứng ra.

Theo tính cách của hắn thì đây là lúc hắn nên đứng ra cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn mới đúng.

Nhưng Chuẩn Đề vẫn im lặng khiến các Thánh nhân khác có chút ngạc nhiên.

Thực ra vì Chuẩn Đề hay gây họa trong những dịp như thế này, nên trước khi tới, Tiếp Dẫn đã dặn dò kỹ lưỡng, bảo hắn đừng có nói lung tung.

Chuẩn Đề lần này cũng ngoan ngoãn, thật sự không hé răng nửa lời. "Hừ, chuyện này không cần các vị lo lắng, bản thánh đã hỏi qua Thần Tôn tiền bối rồi!" Nữ Oa lúc này tức giận, trực tiếp không nói lý lẽ nữa mà lôi Hoàng Thiên ra làm lá chắn.

Hoàng Thiên cũng sững sờ, lại bị kéo vào chuyện này rồi?

Nhưng dù sao hắn cũng nợ Nữ Oa, với tư cách là tiền bối, hắn phải lên tiếng.

Lúc đại chiến Vu - Yêu, Phục Hy suýt chút nữa đã vẫn lạc, nếu không có Hoàng Thiên ngăn cản Nữ Oa, Vu tộc đã sớm phải hứng chịu cơn thịnh nộ của nàng.

Nữ Oa nghe lời Hoàng Thiên nên mới nhẫn nhịn bấy lâu.

Lúc này, hành động của các Thánh nhân đã châm ngòi cho sự uất ức và áy náy tích tụ nhiều năm của nàng.

Phục Hy là ca ca của nàng, lưỡng nhân đồng nguyên sinh ra, huynh ấy suýt chết, nàng đau lòng biết bao nhiêu. "Ân!" Hoàng Thiên gật đầu, xác nhận chuyện này có tồn tại. "Phục Hy làm Nhân Hoàng là định số, không cần nói thêm nữa.

Ngoài ra, bản thân Phục Hy không cần chuyển thế, người chuyển thế chỉ là một phân thân.

Phân thân này đại diện cho việc chuyển thế thành Nhân Hoàng của Nhân tộc, không đại diện cho Yêu Hoàng của Yêu tộc, điểm này bản tôn có thể bảo chứng." Hoàng Thiên nói.

Nghe vậy, Nhân tộc Tam Tổ mới thở phào nhẹ nhõm, không phải Yêu Hoàng là tốt rồi, may mà chỉ là một đạo phân thân.

Chỉ cần phân thân thừa nhận mình là Nhân Hoàng là được, tuy rằng Phục Hy bản thân là Yêu Hoàng nhưng phân thân là Nhân Hoàng thì không có vấn đề gì, dù rằng Phục Hy sẽ từ đạo phân thân này đạt được lượng lớn khí vận.

Phục Hy ngồi ở vị trí Nhân Hoàng đầu tiên, sau này cần phải có sự khẳng định và thừa nhận của ba người Tam Tổ thì mới có thể công đức viên mãn.

Nếu họ không thừa nhận, Phục Hy không thể viên mãn, hãy xem biểu hiện sau này của huynh ấy vậy.

Đã có Thần Tôn tiền bối bảo chứng, lại không muốn làm Thánh Mẫu nương nương khó xử, Nhân tộc lập tức thuận theo. "Nhân tộc chúng con tuân theo sự an bài của Thần Tôn tiền bối!" Ba người Toại Nhân Thị đồng thanh nói. "Chúng ta... chúng ta không có ý kiến..." Các Thánh nhân thấy Hoàng Thiên đã ra mặt thì cũng không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận.

Hoàng Thiên gật đầu nói tiếp: "Ngoài ra, người phụ tá Phục Hy, bản tôn sẽ an bài, các ngươi cứ an tâm." Hoàng Thiên đã lấy hai danh ngạch, nên đương nhiên hắn sẽ giữ lấy vị trí giáo đạo Thiên Hoàng Phục Hy.

Trong lúc thôi diễn, Hoàng Thiên phát hiện công đức phụ tá Tam Hoàng Ngũ Đế cũng có lớn nhỏ khác nhau.

Công đức lớn nhất có bốn người: Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên và vị cuối cùng trong Ngũ Đế là Đại Vũ.

Trong đó, việc phụ tá cũng phân ra đơn giản và gian nan.

Càng đơn giản thì công đức càng ít, ngược lại càng khó khăn thì công đức càng nhiều.

Trong đó có ba người khó phụ tá nhất: đầu tiên là Thiên Hoàng Phục Hy vì là người đầu tiên nên các Thánh nhân không biết phải phụ trợ thế nào; thứ hai là Nhân Hoàng Hiên Viên, vì Hiên Viên không ôn hòa như Phục Hy hay Thần Nông mà gắn liền với chiến tranh loạn lạc, nên cũng rất khó; cuối cùng là Đại Vũ, việc trị thủy và luyện chế Cửu Châu Đỉnh vô cùng gian khổ, lại có Yêu tộc quấy nhiễu.

Hai Hoàng một Đế này là khó phụ tá nhất.

Chương 686

Còn Địa Hoàng Thần Nông tại sao lại có nhiều công đức?

Đó là vì cống hiến quá lớn, việc tìm ra ngũ cốc và nếm trăm thảo dược là đại phụng hiến.

Hoàng Thiên có hai vị trí, tự nhiên cũng không nhỏ mọn, hắn định để đệ tử Thần Đạo phụ tá hai người gian nan nhất.

Đương nhiên, Phục Hy là một trong số đó, vì Phục Hy vốn là đệ tử Thần Đạo, không thể để lợi lộc rơi vào tay kẻ khác.

Vị trí còn lại sẽ chọn giữa Hiên Viên và Đại Vũ.

Thấy các Thánh nhân đã đồng ý, Hoàng Thiên nói: "Phụ tá Nhân Hoàng sẽ được công đức, nhưng nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị phản phệ, các ngươi phải chú ý.

Vị Thiên Hoàng đầu tiên Phục Hy, bản tôn sẽ chỉ phái người, các ngươi có thể học tập." Quả nhiên, Thần Tôn muốn nhúng tay vào.

Ánh mắt các Thánh nhân sáng lên, đúng là như vậy!

Lúc này Chuẩn Đề đảo mắt, nhịn mãi mới dám lên tiếng: "Thần Tôn tiền bối, vãn bối không có ý kiến.

Phân thân của Phục Hy đạo hữu làm vị Thiên Hoàng đầu tiên, Tây Phương Giáo chúng ta nguyện ý nghe theo Thần Tôn tiền bối, chỉ là..." Hoàng Thiên mỉm cười, nhìn ra ngay Chuẩn Đề đang tính toán gì.

Chuẩn Đề lúc này cười nịnh nọt: "Thần Tôn tiền bối, ngài chắc chắn biết mức độ khó khăn khi phụ tá Tam Hoàng Ngũ Đế, cũng như ai trong chúng ta thích hợp phụ tá vị Nhân Hoàng nào, xin Thần Tôn tiền bối chỉ điểm cho chúng ta." Nghe vậy, các Thánh nhân thầm mắng Chuẩn Đề vô sỉ, nhưng ai nấy đều động tâm, cũng muốn được chỉ

điểm. "Ha ha, được thôi!" Hoàng Thiên cười, hắn cũng không giận Chuẩn Đề.

Vì giận một kẻ vô sỉ như Chuẩn Đề thì thật mất phong thái.

Hắn chưa bao giờ thù ghét Chuẩn Đề, vì nổi giận với một con kiến hôi là hành vi của kẻ ngốc.

Đường đường là Thần Tôn cao cao tại thượng, chấp nhất với một kẻ hèn mọn làm gì. "Phục Hy chuyển thế làm Thiên Hoàng, các ngươi tự nhiên không có kinh nghiệm, nên sẽ do bản tôn an bài.

Vị thứ hai là Địa Hoàng, Trấn Nguyên Tử và Lão Tử đều có thể cân nhắc, linh tính cỏ cây và luyện đan đều có tác dụng." Nghe lời Hoàng Thiên, ánh mắt Trấn Nguyên Tử và Lão Tử đều sáng lên, thảo mộc và luyện đan đều có ích, chẳng lẽ vị Nhân Hoàng thứ hai có liên quan đến tìm thuốc và luyện đan? "Vị Nhân Hoàng thứ ba là người khó nhất trong Tam Hoàng, Thông Thiên giỏi trận pháp có thể cân nhắc, nhưng cũng liên quan đến Vu tộc, nên phải thận trọng." Lời này khiến các Thánh nhân kinh ngạc, đặc biệt là Thông Thiên Giáo Chủ có chút khó xử.

Sau đó Hoàng Thiên không quan tâm họ chấn kinh thế nào, nói tiếp: "Năm vị Đế còn lại, ngoại trừ vị cuối cùng liên quan đến Yêu tộc rất gian nan, những người khác đều dễ phụ trợ, các ngươi tự cân nhắc đi!" Hoàng Thiên nói xong, các Thánh nhân lâm vào trầm mặc.

Một lúc lâu sau vẫn không ai nói gì, phụ tá không tốt sẽ bị phản phệ, khiến họ phải coi trọng.

Hoàng Thiên thấy vậy liền nói: "Nếu đã thế, ngoại trừ Thiên Hoàng Phục Hy, vị Nhân Hoàng gian nan nhất cũng để bản tôn lo liệu, số còn lại các ngươi tự chọn.

Đúng rồi!" Hoàng Thiên dừng lại một chút, khiến các Thánh nhân

sốt ruột. "Vị Đế cuối cùng cần người tinh thông luyện khí phụ trợ, Nguyên Thủy Thiên Tôn là nhân tuyển cực giai, còn về việc liên quan đến Yêu tộc, hãy cân nhắc kỹ." Hoàng Thiên vừa nói xong, vốn tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn phải suy nghĩ hồi lâu, không ngờ ông ta lập tức đáp ứng. "Tạ Thần Tôn tiền bối chỉ điểm, vãn bối tin tưởng ngài.

Ngài đã chỉ điểm thì ta chọn vị Ngũ Đế cuối cùng vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngốc, Hoàng Thiên từng chỉ điểm ông ta một lần và ông ta đã thu được lợi ích không nhỏ. "Thần Tôn, đệ tử chọn Địa Hoàng!" Trấn Nguyên Tử bị Nguyên Thủy Thiên Tôn kích động cũng chọn một cái khó.

Lão Tử lúc này phát hiện mình có chút chịu thiệt, cũng muốn phụ tá Địa Hoàng vì luyện đan là sở trường của mình.

U Minh giới, Địa Ngục. "Kiến qua Bình Tâm đạo hữu..." Nữ Oa tới đây cùng với Phục Hy phân thân, cùng các Tổ Vu Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

Trước đó Hoàng Thiên đã đồng ý cho Phục Hy chuyển thế và truyền âm cho Bình Tâm, nàng tự nhiên nghiêm túc đối đãi.

Trong quá trình đó có xảy ra vài chuyện nhỏ, Hoàng Thiên nhận thấy Bình Tâm ngày càng ỷ lại và to gan hơn với mình, thậm chí dám trêu chọc.

Đương nhiên hắn không giận, ngược lại còn có chút hưởng thụ, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Chỉ thấy Bình Tâm gật đầu, sau đó thi triển đại pháp lực, khiến toàn bộ U Minh Địa Ngục có sự biến hóa thần kỳ. "Đạo hữu!" "Oanh long long!" Chỉ thấy trong Lục Đạo Luân hồi, Nhân Đạo bắt đầu tỏa ra kim quang lấp lánh.

Nữ Oa thấy cảnh này liền vung đạo linh hồn u ám trong tay ra.

Linh hồn đó lập tức bị hút vào Nhân Đạo. "Hoa!" Lục Đạo Luân Hồi vốn tự vận hành, nay vì tác động của con người mà lóe lên kim quang truy đuổi đạo linh hồn kia, sau đó cửa Nhân Đạo từ từ đóng lại. "Hô!" Bình Tâm thở phào nhẹ nhõm, tự ý thay đổi luân hồi khiến nàng tiêu hao không ít. "Nữ Oa đạo hữu, bản đế không làm nhục mệnh." Bình Tâm nói.

Chúc Cửu Âm và Đế Giang ở bên cạnh cũng thở phào, rốt cuộc có thể an tâm, nhân quả giữa Vu tộc và Nữ Oa Thánh nhân từ đây chấm dứt. "Tạ Bình Tâm đạo hữu, nếu đã vậy, bản thánh cáo từ." Nữ Oa nói rồi cùng Đế Giang, Chúc Cửu Âm rời đi.

Linh hồn Phục Hy phân thân sẽ trầm điện ngưng tụ trong luân hồi vạn năm, sau đó mới giáng sinh vào Nhân tộc.

Lúc đó phải xem sự an bài của Hoàng Thiên.

Sau khi trở về Thần Điện, Hoàng Thiên bố trí xong xuôi, thông báo cho phân thân Địa Hoàng chủ trì chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế rồi bắt đầu bế quan.

Nơi hắn bế quan là một tiểu thế giới, lúc này qua bao năm diễn biến đã sinh ra các sinh linh bản địa.

Thế giới này được Hoàng Thiên đặt tên là Thần Giới.

Sinh linh ở đây không nhiều, chỉ có một vạn lẻ năm trăm người!

So với Hồng Hoang rộng lớn, Thần Giới lúc này như thời kỳ khai thiên lập địa, các sinh linh đều như những Thiên Địa Thần Ma đỉnh cấp vừa mới xuất thế.

Hoàng Thiên tiến vào Thần Giới, một niệm biết thiên hạ, thần thức quét qua từng sinh linh.

Trong đó có mười hai người căn cơ tốt nhất, hóa hình đã đạt tới cấp độ Huyền Thần, ngoài ra có ba ngàn Thiên Thần, số còn lại từ

Thiên Thần đến Thần Nhân khác nhau.

Chương 687

Truyền thừa của họ đều từ Hoàng Thiên.

Khi hắn nắm giữ tiểu thế giới này, lúc sinh linh mới sinh linh trí, hắn như Thiên Đạo của Hồng Hoang để lại truyền thừa cho họ.

Do đó mười hai người mạnh nhất mới đạt Huyền Thần cảnh, một vạn sinh linh so với Thần Giới bao la thì ít ỏi đến đáng thương.

Giống như thời đầu lượng kiếp thứ sáu của Hồng Hoang, ức vạn dặm khó thấy một bóng người.

Tiểu thế giới dựa vào Hồng Hoang và tiếp nối quỹ tích diễn biến của nó.

Không lâu trước đó, khi sinh linh thứ một vạn lẻ năm trăm ra đời, ý thức thiên địa của Thần Giới gián tiếp đạt tới Tổ Thần cảnh giới, cũng tức là Thiên Đạo cảnh giới.

Hoàng Thiên nắm giữ thế giới này cũng tiến hóa theo ý thức thiên địa, cảm ngộ một lượt cách tấn cấp Tổ Thần.

Khoảnh khắc đó hắn biết cơ duyên của mình đã tới, liền để phân thân Địa Hoàng chủ trì cục diện, còn mình tốc độ tiến vào Thần Giới bế quan đột phá.

Sau khi xem xét diễn biến Thần Giới, Hoàng Thiên không can thiệp mà tiến thẳng vào vùng bản nguyên ý thức của thế giới này. "Lần đột phá này không biết mất bao lâu, e là đến khi Tam Hoàng Ngũ Đế toàn bộ công đức viên mãn, bản tôn mới ổn định được tu vi." Hoàng Thiên thở dài, sau đó lắc đầu: "Đã đến rồi thì không nghĩ nhiều nữa, đột phá thì đơn giản, ổn định cảnh giới mới khó." Với ý thức đi theo sự diễn hóa của Thần Giới, việc tiến giai Tổ Thần đối với hắn

thực sự dễ dàng, nhưng để củng cố triệt để thì cần thời gian.

Bởi vì đạo quả chân ngã trong dòng sông Thần Đạo cần dung hợp vào dòng sông Đại Đạo của hỗn độn, đạo quả chí cao của Thần Đạo phải dung hợp hoàn toàn với hắn.

Vì thế, đột phá có thể chỉ cần bế quan là xong, nhưng ổn định để xuất quan thì rất lâu.

Hoàng Thiên ổn định tâm trí gần ngàn năm, buông bỏ mọi thứ, du đãng khắp vùng bản nguyên.

Một ngày nọ, tại một nơi trong vùng bản nguyên, hắn đột nhiên dừng lại, tâm thần mãnh liệt bị lôi kéo, cơ duyên tới rồi. "Hoa!" Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện bao bọc lấy Hoàng Thiên.

Sau ngàn năm tìm kiếm, rốt cuộc hắn đã thấy khế cơ tiến giai.

Nhìn bề ngoài thì đơn giản, nhưng trong nguyên thần của hắn đang dậy sóng.

Hoàng Thiên nhanh chóng ngồi xếp bằng nhập định, nương theo cảm ngộ vừa rồi, pháp tắc chi đạo, Thần Đạo chi pháp từ lúc cảm ngộ Thần Đế, nắm giữ Thần Tôn, cuối cùng đã đến lúc dung hợp thành Tổ Thần.

Không sai, Tổ Thần cảnh giới chính là dung hợp, để bản thân trở thành pháp tắc Thần Đạo, mạnh hơn nhiều so với việc nắm giữ hay thi triển pháp tắc.

Ta là pháp tắc, pháp tắc là ta; ta là thiên địa, thiên địa là ta; ta là Thần Đạo chí cao, Thần Đạo chí cao là ta, Tổ Thần cảnh giới!

Không giống người thường, kẻ khác đột phá Hỗn Nguyên Đại La Thánh Nhân cần khai tịch tiểu thế giới, đột phá Vô Cực Thánh Nhân cần dung hợp tiểu thế giới.

Ví dụ như Dương Mi Lão Tổ, muốn đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên cần khai thiên chứng đạo tiểu thế giới và dung hợp với nó, tiểu thế giới sẽ thay thế không gian nguyên thần.

Nguyên thần như thế giới, thế giới là nguyên thần!

Lúc ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, pháp tắc chi linh của Dương Mi kết hợp với ý thức thiên địa khai tịch để nắm giữ thế giới và pháp tắc.

Đến Hỗn Nguyên Vô Cực, pháp tắc chi linh quay về, mang theo tiểu thế giới dung hợp với nguyên thần, từ thế giới bên ngoài biến thành thiên địa bên trong.

Dù sao thế giới bên ngoài cũng không bằng thiên địa nội tại.

Nhưng Hoàng Thiên thì khác, nếu hắn dung hợp tiểu thế giới, hắn sẽ dung hợp Hoàng Thiên Giới nơi Thần Điện tọa lạc vào nguyên thần.

Đó không phải điều hắn muốn, vậy nên hắn cần thứ khác thay thế Hoàng Thiên Giới.

Thứ đó chính là Đạo Quả Thần Đạo chí cao của hắn.

Dung hợp nó sẽ khiến nguyên thần và nhục thân tiến giai, chỉnh hợp Thần Đạo, sau đó hắn sẽ tiến giai thành Sáng Thế Pháp Tắc của Thần Đạo.

Đạo Quả Sáng Thế chí cao nhìn bề ngoài có vẻ không hiển lộ thần uy, nhưng chỉ Hoàng Thiên mới hiểu nó cường hãn thế nào.

Nếu so sánh nó với Hoàng Thiên Giới, dù Hoàng Thiên Giới do Thần Đạo chí cao ngưng tụ nhưng vẫn không bằng đạo quả này.

Đây cũng là lý do sau khi tiến giai Tổ Thần, Hoàng Thiên sẽ mạnh hơn Thiên Đạo cảnh giới bình thường.

Bởi vì hắn là Sáng Thế Đạo trong Thần Đạo, hoàn toàn khác biệt.

Hoàng Thiên sẽ khiến nguyên thần và nhục thân hoàn toàn khế hợp, trở thành Sáng Thế Pháp Tắc Thần Đạo chí cao chân chính.

Việc dung hợp đạo quả này cũng là lý do hắn không cần đột phá tại Thần Điện, vì không cần dung hợp Hoàng Thiên Giới.

Chỉ cần có đạo quả này, ở đâu cũng vậy, đó là lý do hắn tới vùng bản nguyên của Thần Giới - nơi dễ đốn ngộ nhất. "Phanh!" Trong nguyên thần, Đạo Quả Thần Đạo chí cao trầm mặc bao năm qua bỗng nhiên vì sự cảm ngộ của hắn mà phát ra một tiếng đập như nhịp tim. "Sưu!" Đạo quả chuyển động ngày càng nhanh như một con quay.

Khi đạt đến tốc độ nhất định, dị tượng xảy ra, đạo quả bắt đầu tan rã từng chút một.

Nó thánh khiết vô cùng, phát tán ra những điểm sáng vàng kim như bụi trần, thấm vào nguyên thần và nhục thân của hắn, đạo quả dần thu nhỏ lại.

Hoàng Thiên mãnh liệt minh ngộ: "Những điểm sáng vàng kim này chính là đạo quả phân hóa.

Khi chúng dung hợp hoàn toàn với nguyên thần và nhục thân, cũng là lúc ta bước vào Tổ Thần cảnh giới." Quả nhiên, đạo quả càng xoay càng nhỏ, kim quang thấm đẫm nhục thân và nguyên thần.

Lúc này thân thể hắn phát ra những tiếng nổ như sấm rền, giống như đất hạn gặp mưa rào, tham lam hấp thu tinh túy từ đạo quả.

Thời gian trôi mau, chớp mắt đã gần vạn năm. "Oanh long long!" Một tiếng nổ lớn vang lên, Đạo Quả Thần Đạo chí cao cuối cùng đã tiêu tán hoàn toàn sau vạn năm phân rã.

Nhục thân và nguyên thần của Hoàng Thiên rung động, một sự thần kỳ khó tả bắt đầu ngưng tụ.

Khoảnh khắc đạo quả dung hợp triệt để, trong hỗn độn có một luồng kim khí xé rách hư không, một dải trường hồng thánh khiết vắt ngang toàn bộ hỗn độn.

Cảnh tượng thần kỳ này nếu xảy ra ở Hồng Hoang chắc chắn sẽ khiến vạn vật kinh hãi, nhưng ở hỗn độn bao la thì lại khác.

Có sinh linh nào tồn tại ở đây hay không, Hoàng Thiên không biết.

Chương 688

Nhưng có một đôi mắt 'Quang Ám' đang tồn tại nơi đó phải một trận hoàng khủng: "Chuyện gì thế?" Kẻ này luôn ở không xa màng thai Hồng Hoang, sau khi thoát chết đã luôn chú thị Hồng Hoang và các tiểu thế giới không gian quanh đó.

Đôi mắt này vốn là của Quang Ám Ma Thần, xếp hạng trong top 12 Hỗn Độn Ma Thần, đáng lẽ cùng với Nhân Quả, Thời Thần, Hoàng Tuyền, Luân Hồi... tránh được sự diệt sát của Bàn Cổ.

Chỉ là phân công khác nhau, giống như Thời Thần và Luân Hồi sinh ra ở Hồng Hoang, kẻ này lại chuyển sinh trong hỗn độn.

Suốt bao năm qua hắn không liên lạc được với các đạo hữu ở Hồng Hoang hay các tiểu thế giới, chỉ liên hệ được một vị.

Hôm nay hỗn độn chấn động, đạo kim quang và thất sắc trường hồng vắt ngang khiến Quang Ám Ma Thần sợ hãi.

Một loại uy áp vô tiền khoáng hậu quét qua, khiến một kẻ gần chạm tới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên như hắn cũng phải run rẩy. "Muốn bản ma thần quỳ xuống sao!" Quang Ám Ma Thần vô ngữ nói. "Ngô là Quang Ám Ma Thần, không quỳ trước bất kỳ ai, ngay cả Đại Đạo cũng không hành!" Hắn lạnh lùng nói.

Tuy Đại Đạo sinh ra hắn, nhưng Đại Đạo cũng sinh ra Bàn Cổ, Bàn Cổ đã diệt vong nên hắn không còn tin vào Đại Đạo nữa.

Nhưng dù nói vậy, hắn có trốn được không?

Trước khi bị Bàn Cổ chém, hắn là Thiên Đạo cảnh giới, tự nhiên không sợ uy áp.

Nhưng lúc này hắn còn chưa đạt tới Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh

Nhân, nên dù cố gắng chống đỡ cũng sắp không chịu nổi nữa. "Oanh long long!" Nguyên thần và nhục thân của Hoàng Thiên cộng chấn, đạt tới đỉnh điểm, chu thân tỏa ra uy áp cường hãn.

Bất kể là nguyên thần hay nhục thân, ngay cả một sợi tóc của hắn sau khi dung hợp đạo quả cũng trở thành một tồn tại đầy thần uy.

Không nói đùa, một sợi tóc của Hoàng Thiên nếu đặt vào một phương tiểu thế giới cũng có thể trấn áp cả thế giới đó. "Ta tức là Thần Đạo pháp tắc, Thần Đạo pháp tắc là ta, ngô chính là Thần Đạo, Thần Đạo chính là ta!" Hoàng Thiên đại quát một tiếng. "Hoa!" Pháp thân cao ức vạn trượng, một cột sáng vàng kim thánh khiết xuyên qua mọi trở ngại từ cõi u minh dung hợp với hắn.

Cột sáng này là Thần Đạo chí cao của hỗn độn, lúc này hỗn độn bắt đầu đại biến.

Ngoại trừ đạo kim quang đang reo vui, còn có vạn thiên thất thải trường hồng đang thần phục. "Không!" Theo tiếng hét không cam tâm của Quang Ám Ma Thần, những cảnh tượng khó tin trong hỗn độn dần biến mất.

Tuy nhiên, cột sáng dung hợp với Hoàng Thiên nếu so với dải trường hồng thất thải trong hỗn độn thì nhỏ bé hơn nhiều, thậm chí kém vạn lần, ức lần.

Hoàng Thiên quả thực đã trở thành Sáng Thế Thần Đạo chí cao, nhưng để triệt để viên mãn thì còn xa.

Đến khi Sáng Thế Thần Đạo hoàn toàn viên mãn mới đưa hắn vào Sáng Thế Thần cảnh giới.

Nhưng điều đó còn rất lâu nữa.

Ngay cả Hồng Hoang cường hãn hiện tại cũng chỉ đại diện cho Vận Mệnh chí cao ở một tầng thứ nhất định, huống chi Hoàng Thiên

mới vừa cảm ngộ Tổ Thần.

Nhưng dù sao, trở thành Sáng Thế Thần Đạo và đại biểu cho Thần Đạo là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Hoàng Thiên của hiện tại mạnh hơn trước đó rất nhiều.

Thần kỳ hơn, Hoàng Thiên cảm thấy buồn cười khi truyền thừa Sáng Thế Thần Đạo chí cao rốt cuộc đã xuất hiện lúc kim quang và đạo quả kết hợp.

Đạt tới Tổ Thần cảnh mới chỉ là khởi đầu thấp nhất của Sáng Thế Thần Đạo.

Trước đây hắn dựa vào Thần Đạo để sáng tạo thần thông công pháp, nhưng giờ không cần nữa, truyền thừa chân chính đã tới.

Trong đó, ngoài việc Sáng Thế Thần Kinh dung hợp triệt để Thần Đạo, thần thông đầu tiên cũng đã xuất hiện. "Sáng Thế Thần Mâu!" Hoàng Thiên chấn kinh khi tìm hiểu sâu hơn.

Đây không chỉ là một thần thông nhỏ, mà là một bộ thần thông có thể tiến cấp!

Sáng Thế Thần Đạo bao gồm: Sáng thế, Diệt thế, Thời gian, Không gian, Vô cực, Hư vô, Quá khứ, Hiện tại, Vị lai... vạn vật ngưng tụ.

Nghĩa là gì?

Thần thông Sáng Thế Thần Mâu của Hoàng Thiên có thể tổng hợp mọi thứ của Thần Đạo.

Tầng thứ nhất: Thời Không Thần Mâu!

Thần thông này xuất hiện báo hiệu Thời Gian Chi Bàn không còn tác dụng nữa.

Hắn có thể xuyên toa thời gian, cấm chỉ thời gian, gia tốc, giảm

tốc; cũng có thể cấm chỉ không gian, xuyên không, phá toái không gian...

Có thể nói, mọi thần thông trước đây như Già Thiên Chi Thủ, Pháp Ngôn Thiên Địa...

đều vô dụng.

Chỉ cần một đôi Thời Không Thần Mâu là giải quyết được tất cả.

Thời Không Thần Mâu tiến thêm một bước là Thần Đạo Chi Mâu, cao hơn nữa là Sáng Thế Thần Mâu.

Mấy chiêu như Thần Đạo Phá Toái trước kia bỏ hết, một ánh mắt là xong.

Ví như Thánh nhân nào không nghe lời, hắn chỉ cần một ánh mắt là có thể khiến kẻ đó vẫn lạc ngay lập tức.

Thánh nhân bất tử bất diệt ở đây không còn ý nghĩa, Sáng Thế Thần Mâu có thể biến Thánh nhân thành tro bụi, đưa họ về trạng thái bản nguyên sơ thủy nhất.

Từ trạng thái sơ thủy đó mà sáng thế, vì sáng thế có thể ngưng tụ nhất thiết.

Ngay cả luyện khí cũng không cần, linh bảo dù không thể hủy diệt nhưng hắn có thể dùng thần nhãn đưa nó về trạng thái ban đầu.

Chương 689

Thậm chí hắn có thể dùng thần nhãn phân giải một phương thiên địa, sau đó ngưng tụ bản nguyên của nó thành linh bảo, linh đan hay trận pháp.

Đan dược, pháp khí, trận pháp tuy thần kỳ nhưng so với Sáng Thế Thần Đạo thì còn kém xa.

Ngay cả nhân quả, vận mệnh cũng có thể bị Sáng Thế Thần Mâu đưa về trạng thái sơ thủy. "Thần thông này nếu luyện tới cực hạn thì vô địch rồi, có thể đưa hỗn độn về sơ thủy, hay khiến Hồng Hoang đảo ngược, tua nhanh đều được!" Hoàng Thiên chấn động. "Tê!" Ngay cả hắn cũng không nhịn được hít một hơi lạnh.

Đây mới là truyền thừa chân chính, những thứ trước kia đều lạc hậu rồi.

Tất nhiên thần thông mạnh hay không còn tùy vào thực lực.

Nếu hắn là Sáng Thế Thần cảnh giới thì mới làm được mọi thứ vừa nói.

Hiện tại Tổ Thần cảnh thì một ánh mắt chưa diệt được Thánh nhân ngay, nhưng có thể làm tổn thương bản nguyên, khiến tu vi của họ sụt giảm.

Điều này cũng đủ khủng khiếp rồi.

Ví như Lão Tử đang viên mãn, hắn có thể dùng thần nhãn khiến ông ta suy yếu xuống hậu kỳ, trung kỳ, thậm chí sơ kỳ hay biến mất hoàn toàn, miễn là Thiên Đạo không ngăn cản.

Điều này cho thấy mọi thần thông cũ đã bị đào thải, một đôi mắt cân cả thế giới.

Hoàng Thiên cảm thán, có lẽ đây là thần thông truyền thừa duy nhất của Sáng Thế Thần Đạo vì nó đại diện cho tất cả.

Nếu nhìn kỹ hơn, nó không chỉ thay thế thần thông mà còn thay thế cả linh bảo, chí bảo. "Chẳng lẽ thần thông này đào thải luôn cả linh bảo của bản tôn sao?" Hoàng Thiên nghĩ.

Hắn suy ngẫm hồi lâu rồi thở dài: "Được rồi, dường như ngoại trừ mấy kiện Hỗn Độn Chí Bảo, mấy thứ khác đều vô dụng cả rồi..." Hắn rất vô nại vì ngay cả Hồng Mông Lượng Thiên Xích hay Tịnh Thế Bạch Liên nay cũng không còn tác dụng lớn, vì nhục thân Sáng Thế Thần Đạo của hắn còn mạnh hơn thế nhiều.

Bây giờ hắn đứng yên cho Thánh nhân hay Hồng Quân dùng chí bảo tấn công cũng chẳng ăn thua.

Hiện tại chỉ có thứ pháp tắc ngưng tụ như những giọt nước lúc hắn độ kiếp mới có thể làm hắn bị thương.

Đối với Hoàng Thiên, kẻ luôn vô địch và chưa từng gặp đối thủ xứng tầm, hiện tại hắn có thể một tay bóp chết kẻ ở Thần Tôn cảnh giới.

Những Thánh nhân thông thường như Lão Tử, Chuẩn Đề không bằng một ngón tay của hắn.

Hắn nhận thấy Hồng Hoang hiện tại chủ yếu là Thánh nhân và Thần Đế, Thần Tôn chỉ có vài người, nên hắn không có đối thủ.

Người của Thần Đạo chắc chắn không dám đánh với hắn vì hắn là Sáng Thế Thần Đạo chí cao, là đức tin của họ.

Kẻ dám ra tay chắc chỉ có mấy tên Tiên Đạo ngu muội, nhưng cũng chẳng làm gì nổi hắn.

Hiện tại hắn là tồn tại mạnh nhất Hồng Hoang và cả hỗn độn.

Trước đây nếu thất thánh hợp lực cùng Hồng Quân và Thiên Đạo thì có thể thắng hắn, nhưng giờ thì hắn chỉ cần cười nhẹ là xong.

Vô địch đúng là tịch mịch mà. "Tóm lại cái gì cũng vậy thôi!" Hoàng Thiên không nghĩ nữa, dù sao cũng vô địch rồi.

Hắn bắt đầu kiểm tra sự biến hóa của thân thể và nguyên thần.

Bước vào Tổ Thần cảnh, nguyên thần không còn nữa vì đã hợp nhất với nhục thân, ý niệm đại diện cho tất cả.

Ý niệm là nguyên thần, nguyên thần thành đạo tâm, đạo tâm là ý niệm, đại đạo chí giản.

Vậy linh hồn đi đâu?

Thực chất linh hồn đã dung hợp với dòng sông Đại Đạo.

Trong dòng sông đó, đạo quả chân ngã của hắn sau khi vào Tổ Thần cảnh đã hợp nhất với pháp tắc chi linh trong không gian nguyên thần thông qua kim kiều.

Sau đó nó dần tiêu dung và dung hợp với dòng sông Đại Đạo, bước cuối cùng để trở thành Sáng Thế Thần Pháp Tắc.

Đây là bước mất thời gian nhất.

Để thành Sáng Thế Thần cảnh, chân ngã phải siêu thoát khỏi dòng sông Đại Đạo, quay về nhục thân, lúc đó đạo tâm như một, đạt tới cảnh giới tối cao. "Bên ngoài chuẩn bị xong rồi, giờ đến bên trong thôi, bắt đầu dung hợp nào." Hoàng Thiên bắt đầu đợt bế quan dài hạn.

Trong Thần Điện. "Cuối cùng cũng thành công, chỉ chờ dung hợp triệt để với Đại Đạo." Địa Hoàng nói.

Địa Hoàng như một 'trạch nam' suốt bao năm chỉ ở trong Thần Điện không lộ diện.

Hắn không thích rắc rối, dù là phân thân của Hoàng Thiên nhưng hắn cũng như Dương Mi, cần tọa trấn Thần Điện để cảm ngộ nhanh hơn.

Địa Hoàng là gốc rễ của Thổ địa chí cao.

Tu vi của hắn đã đột phá Thần Tôn trung kỳ nhờ Hoàng Thiên.

Nhưng khi Hoàng Thiên tới tiểu thế giới của Địa Hoàng, hắn nhận thấy phân thân này cảm ngộ Thần Đạo pháp tắc rất sâu, nhưng lại quá mức 'Thánh mẫu', đại từ bi, đại phụng hiến.

Địa Hoàng trước đây là nhân quả, sau nhập Thần Đạo, nay đang tiến gần tới Thần Đạo chí cao.

Tuy nhiên hắn chỉ đang ở tầng thứ Thần Tôn, chưa đạt tới Tổ Thần.

Địa Hoàng đang bị kẹt ở điểm 'Thánh mẫu' quá mức.

Hoàng Thiên sợ Địa Hoàng quá nhân từ sẽ làm hỏng kế hoạch nên bảo hắn tiếp tục bế quan, việc Tam Hoàng Ngũ Đế giao cho Huyền Thiên xử lý.

Tuy Huyền Thiên chỉ là Thần Tôn sơ kỳ nhưng giải quyết chuyện này rất đơn giản. "Chính hợp ý ta, tu vi hiện tại đủ rồi, đi du lịch một chuyến cũng tốt.

Chương 690

Lấy danh hiệu gì đây?" Hoàng Thiên tự nhủ. "Bắc Hải đạo nhân, không tệ!" Chọn xong danh hiệu, hắn hóa thân thành một đạo nhân bình thường đi du ngoạn Hồng Hoang lần thứ hai.

Lúc này tại Hồng Hoang. "Bộ lạc Nhân tộc sao?" Hắc Vô Thường rốt cuộc cũng tới được bộ lạc mà thống lĩnh Hình Thiên chỉ định.

Bộ lạc này gọi là Phong Vân, nằm gần Lôi Trạch.

Hắc Vô Thường bấm ngón tay tính toán thời gian.

Thống lĩnh Hình Thiên đã thông báo cho Lôi Thần, vị này cũng đã từ hải ngoại tiên đảo trở về Lôi Trạch.

Nhận thấy Nhân Hoàng sắp xuất thế, Hắc Vô Thường định đi bái phỏng Lôi Thần trước.

Nhân tộc qua triệu năm phát triển đã có vô số bộ lạc.

Phong Vân bộ lạc là một trong số đó, nhờ gần nơi ở của đại thần như Lôi Thần nên linh khí nồng đậm, sau này sẽ là đất tiên giới.

Nếu Tam Giới mở ra, bộ lạc này chắc chắn sẽ phi thăng tiên giới.

Hắc Vô Thường vừa đi vừa quan sát, trong lòng thầm đối chiếu nhiệm vụ. "Hoa Tư sơn, nơi mẫu thân của Nhân tộc cộng chủ sinh ra." Hắc Vô Thường nhìn ngọn núi trước mặt. "Nơi này đúng là địa linh nhân kiệt.

Nhân tộc tuy phân bố khắp Hồng Hoang nhưng đa số ở nơi linh khí loãng nên chỉ là phàm nhân, Phong Vân bộ lạc này lại có một trưởng lão Kim Tiên cảnh, đúng là cơ duyên lớn." Hồng Hoang hiện tại phân hóa thành hai thế giới: những động thiên phúc địa linh khí nồng đậm được trận pháp bảo vệ và những nơi linh khí nghèo nàn.

Sự ngăn cách này ngày càng lớn, sinh linh Hồng Hoang cảm nhận được đất trời sắp đại biến nhưng không biết biến hóa thế nào.

Những kẻ yếu tiểu không nhận ra sự ngăn cách này.

Vì Hoàng Thiên đã chuyển hóa linh khí nên Hồng Hoang không bị phá toái, Bất Chu Sơn không gãy, Hồng Hoang còn đang âm thầm lớn dần lên.

Ngoại trừ các đại năng cấp Thánh nhân, không ai biết Hồng Hoang đang tích lũy để chờ ngày cải thiên hoán địa.

Hắc Vô Thường từ Địa Phủ đi tới Đông Phương cũng cảm nhận được sự thay đổi to lớn này. "Vãn bối là đệ tử Thần Đạo, đệ tử của U Minh Quân - Hắc Vô Thường, tới bái phỏng Lôi Thần tiền bối!" Hắc Vô Thường lễ phép hành lễ. "Oanh long!" "Ha ha ha!" Tiếng cười vang lên, Lôi Thần có vẻ rất vui khi thấy Hắc Vô Thường tới. "Đã là đệ tử Thần Đạo thì vào đi." Giữa Lôi Trạch xuất hiện một lối đi không có sấm sét, Hắc Vô Thường bước vào. "Hắc Vô Thường bái kiến Lôi Thần tiền bối!" Giữa Lôi Trạch là một cung điện ngưng tụ từ vạn lôi, đó là đạo trường của Lôi Thần.

Ông ta từng gia nhập Yêu tộc giúp Đế Tuấn nên dính nhân quả, nhưng sau đó nhân quả đã tiêu trừ.

Hiện tại Lôi Thần là tồn tại gần như bất tử bất diệt, Thánh nhân cũng không dám tùy ý mạt sát.

Lôi Trạch không tiêu, Lôi Thần không diệt. "Thiện!" Lôi Thần mỉm cười: "Tuy trước đây ta và Vu tộc có thù, nhưng hiện tại ta cũng là đệ tử Thần Đạo, nên buông bỏ những thù hận đó rồi." Hắc Vô Thường thở phào.

Tuy hắn không phải Vu tộc nhưng phe cánh của hắn hiện do Vu tộc nắm giữ.

Nghe nói Lôi Thần từng thù Yêu tộc, hắn chỉ sợ bị đuổi ra ngoài. "Ha ha, đừng căng thẳng, Đế Giang thật có phúc khi Minh Thần Quân có một thủ hạ tiềm năng như ngươi." "Tiền bối quá khen, là vãn bối có phúc khi được gia nhập Thần Đạo và Minh Thần Quân." "Ân, biểu hiện của ngươi trong Thần Đạo Hỗn Nguyên Tháp ta đều biết, không cần khiêm tốn." Lôi Thần xua tay: "Lần này ngươi tới là vì Nhân tộc cộng chủ sắp xuất thế sao?" "Đúng vậy tiền bối, vãn bối tuân lệnh thống lĩnh, tới để phụ tá Phục Hy sắp xuất thế." Hắc Vô Thường đáp.

"Ân, Thần Tôn tiền bối đã sớm truyền âm cho ta, đợi khi cơ duyên phủ xuống, bản thần sẽ ra tay." Lôi Thần cười nói.

Phục Hy xuất thế, ngoại trừ là Thiên định chi ngoại, còn tích lũy được càng nhiều khí vận và phúc nguyên.

Hồng Hoang Nhân tộc đệ nhất Cộng chủ Phục Hy, bất luận là Địa Hoàng Thần Nông hay Nhân Hoàng Hiên Viên ở phía sau đều không thể so sánh.

Thiên Hoàng Phục Hy là người mở ra thời đại Nhân tộc Cộng chủ, tự nhiên bất phàm, cho nên tồn tại có đại khí vận như Lôi Thần cũng nguyện ý thành toàn cho Phục Hy.

Càng huống hồ, Phục Hy lại là hảo hữu của hắn.

Tuy rằng cái gọi là Phục Hy này chỉ là phân thân chuyển thế, nhưng cũng là phân thân của hảo hữu.

Công đức mà Phục Hy phân thân hoạch đắc, bản thân Phục Hy cũng sẽ nhận được.

Cho nên, vì hảo hữu của mình, Lôi Thần nguyện ý làm một cái danh nghĩa thượng "phụ thân" của Phục Hy.

Lôi Thần ngưng tụ khí vận và phúc nguyên, trợ lực Phục Hy cất bước, đợi khi Phục Hy phân thân công đức viên mãn, Lôi Thần cũng

sẽ được chia sẻ công đức, đây là một loại chuyện tốt hỗ trợ lẫn nhau, cùng có lợi.

Hơn nữa, có thể kết thiện duyên, ngày sau đắc được Nhân tộc khí vận, tuy rằng không nhiều, nhưng đối với Lôi Thần mà nói cũng là khó được trân quý.

Rốt cuộc lúc này hắn đã rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang, đi theo Đế Tuấn chỉnh hợp hải ngoại tiên đảo, tuy rằng có thể hoạch đắc bàng đại công đức, nhưng chung quy cái đó cần thời gian rất dài.

Hiện tại cả Yêu tộc đang trong lúc cần gấp công đức, cho nên, dù là một chút ít công đức, hắn cũng thập phần trân quý.

Nhân tộc vì sao là Vĩnh Hằng Khí Vận chi chủ?

Ngoại trừ Thiên chi định số, còn có vô số gia trì, Thánh Nhân che chở, Thần Đạo chí cao hiển hiện, Tam Tộc đồ đằng, Vu Yêu lưỡng tộc thoái vị, cùng với giờ khắc này Lôi Thần lần nữa ứng vận sinh ra đại thần phụ trợ.

Tất cả mọi thứ, từng loại từng loại, mới tạo nên tiền đề để Nhân tộc trở thành trụ cột vĩnh hằng.

Sau khi Hắc Vô Thường và Lôi Thần giao đàm một phen, hắn liền bái biệt Lôi Thần, dự định đi tìm một chỗ đạo trường, chờ đợi Phục Hy xuất thế, như vậy cũng tốt, có chuẩn bị thì không sợ họa hoạn.

Chớp mắt đã trôi qua gần ngàn năm thời gian.

Tại Phong Vân bộ lạc của Nhân tộc, có một nữ tử tên là Hoa Tư Thị, bởi vì đản sinh tại một góc Hoa Tư Sơn, cho nên được ban tên Hoa Tư Thị.

Hiện tại Nhân tộc vẫn chưa biết đến giá thú và nhân luân, cũng không có phối ngẫu và hôn nhân, cho nên hài nhi mới sinh ra chỉ biết mẹ mà không biết cha.

Chương 691

Hoa Tư Thị tuy là nữ tử, nhưng làm người lại thập phần thiện lương, thông minh lanh lợi, cũng rất được tộc nhân trong cả Phong Vân bộ lạc yêu thích.

Bởi vì Phong Vân bộ lạc nằm cạnh Lôi Trạch, cũng từng chịu sự che chở của tộc nhân Lôi Trạch.

Lôi Trạch này trên danh nghĩa chủ nhân là Lôi Thần, cho nên bình thường sinh linh hay hung thú đều không dám tới gần.

Phong Vân bộ lạc có được cục diện hôm nay, xác thực cũng có nguyên do của Lôi Trạch và Lôi Thần.

Tự cổ tương truyền, trong Lôi Trạch có một sinh linh đại thần thông, tên là Lôi Thần, tuy là người Yêu tộc, nhưng chưa bao giờ hãm hại Nhân tộc, làm người cũng tương đối nhân từ.

Chính vì sự nhân từ của Lôi Thần mới để cho Phong Vân bộ lạc có thể sinh tồn tại đây.

Thậm chí có vài lần truyền thuyết kể rằng, Phong Vân bộ lạc mấy lần suýt bị diệt tộc, đều nhờ vào lôi điện trong Lôi Trạch mà hóa hiểm thành di, giúp Phong Vân bộ lạc tiếp tục sinh tồn.

Như hôm nay, cả Phong Vân bộ lạc tuy rằng không biết nên coi ai là Thủ Hộ Thần, nhưng bọn họ đều xem Lôi Trạch như thánh địa của Thủ Hộ Thần, thường xuyên tế bái.

Bởi vì những chuyện này, dưới sự lưu truyền của từng đời tộc nhân, vùng đất Lôi Trạch nho nhỏ kia nay đã trở thành nơi thần thánh nhất của Phong Vân bộ lạc.

Hoa Tư Thị sinh ra xinh đẹp, lại thông minh lanh lợi, nam tử trong

bộ lạc theo đuổi nàng nhiều không đếm xuể.

Nại hà, Hoa Tư Thị lại đều không thích.

Mẫu thân của nàng vì lúc sinh nàng mà mắc bệnh nặng qua đời, sinh phụ của nàng cũng không biết là ai.

Cho nên mới có cái tên Hoa Tư Thị này, nàng muốn thay đổi cục diện này.

Nhưng nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, bất lực phát hiện ra bản thân căn bản không làm được bất cứ thay đổi gì.

Nàng đối với việc tùy ý cẩu hợp, lấy trời làm màn lấy đất làm chiếu để duy trì nòi giống cảm thấy thập phần lo âu, sợ mình sẽ giống như mẫu thân.

Cộng thêm Nhân tộc giờ khắc này đang đối mặt với đủ loại tai nạn, Hoa Tư Thị đối với anh hùng có sự sùng bái cực đại.

Đặc biệt đối với sinh linh thủ hộ cả Phong Vân bộ lạc trong Lôi Trạch chi địa kia tràn ngập hướng về và tò mò.

Nàng muốn biết, Lôi Thần trong Lôi Trạch rốt cuộc là tồn tại cường đại bực nào?

Nàng sinh ra đã muộn, tịnh không phải là Nhân tộc đời đầu hay đời thứ hai, cho nên tịnh không có trải qua những chuyện xưa của Nhân Yêu lưỡng tộc.

Vì vậy Hoa Tư Thị biết về sự tình của Lôi Thần cũng ít lại càng ít, chỉ nghe nói Lôi Thần là một tồn tại phi thường cường đại.

Là Yêu Thần của Yêu tộc, nhưng tịnh không giống như Đế Tuấn hay Đông Hoàng Thái Nhất.

Từng có vài lần Nhân Yêu lưỡng tộc đàm phán, đều là Lôi Thần đứng ra hòa giải.

Cho nên, Hoa Tư Thị đối với Lôi Thần cũng thập phần hướng về, nàng nghĩ nếu có thể được đại năng như vậy để mắt tới, vậy thì tốt biết bao, đó mới là đại anh hùng mà nàng muốn thác phó.

Một cái ảo tưởng của tiểu nữ tử Nhân tộc, nhìn qua phi thường hoang đường, phi thường buồn cười, nhưng bởi vì định số phía dưới ứng vận, lại mở ra con đường quật khởi của Nhân tộc.

Không thể không nói, Hoa Tư Thị lúc này có ý nghĩ giống hệt như sinh linh hậu thế, đồng dạng dám nghĩ dám làm.

Nhưng ở thời điểm này, ý nghĩ của nàng chẳng khác nào quái vật, hoàn toàn không hợp với những sinh linh bình phàm khác.

"Ai, ta đã đến tuổi sinh dục, tộc quần cần ta đi duy trì nòi giống.

Ta cần phải đưa ra lựa chọn rồi.

Tộc trung đã an bài mười nam tử cho ta, chẳng lẽ ta thật sự phải kết hợp với họ, sau đó giống như mẫu thân, chỉ biết kết hợp sinh ra hậu đại, cũng không biết ai là phụ thân hài tử của ta sao?" Hoa Tư Thị trầm giọng nói.

Gần đây nàng cũng thập phần sầu não.

Tuy rằng cao thủ trong Phong Vân bộ lạc cũng không ít, nhưng so với Hồng Hoang thì quá yếu.

Tuy rằng có thể không sợ dã thú, nhưng bởi vì Nhân tộc nội bộ các bộ lạc chinh phạt lẫn nhau, cho nên vẫn đối mặt với uy hiếp rất lớn.

Lại nói nếu Phong Vân bộ lạc bị bộ lạc khác chinh phục, nam tử hầu như sẽ luân lạc đến kết cục bị giết chết hoặc bị ăn thịt, nữ tử sẽ trở thành chiến lợi phẩm của bộ lạc chiến thắng.

Địa bàn, tài nguyên và nữ nhân, vĩnh viễn đều là ba nguyên nhân chủ yếu nhất của chiến tranh Nhân tộc.

Có địa bàn, tộc quần có thể hoạch đắc khu vực sinh tồn rộng lớn hơn; có tài nguyên có thể bồi dục càng nhiều cao thủ; có nữ tử có thể dựng dục ra càng nhiều tộc nhân.

Ba giả này giống nhau, đều thập phần quan trọng.

"Không, ta không muốn như vậy, tuyệt đối không thể như vậy!" Hoa Tư Thị có tu vi Thiên Tiên, lớn như vậy nhưng chưa có nguyên nhân dựng dục hậu đại cũng là một rắc rối.

Tu vi nàng cao, tự nhiên đời sau sẽ càng mạnh, nàng tự nhiên trở thành tài nguyên càng trân quý.

Hôn phối, nhân luân chưa định, lúc này Hồng Hoang không có những thứ đó, tự nhiên không tồn tại khái niệm phân phối và nhân luân.

Nhân tộc vị lai Tam Hoàng Ngũ Đế định ra quy tắc, Khí Vận chi tử, bỉnh trì thiên địa khí vận vì sinh linh lập đạo.

Đồng dạng cũng là vì Nhân tộc sáng tạo cuộc sống mới, không ngừng viên mãn Hồng Hoang, đây cũng là nguyên nhân họ được Hồng Hoang thiên địa chung ái.

Cho nên, Nhân tộc lúc này không có nhân luân chi đạo, cũng không có quy củ và các loại đạo lý hôn nhân.

Đối với Hoa Tư Thị, thời gian càng ngày càng khẩn bách, cho nên cần phải đưa ra lựa chọn rồi.

Bị đại thế lúc này ép buộc thần phục, hay là nghịch thiên cải biến vận mệnh của mình?

Đây là một loại quyết trạch lưỡng nan.

Ánh mắt Hoa Tư Thị lúc này chậm rãi trở nên kiên định, nhìn về phía Lôi Trạch chi địa mà nàng vẫn luôn tôn kính, quyết định phải cải

biến.

Sống hoặc là chết, hoặc là sống không bằng chết.

Nhất niệm chí thử, nàng nghị nhiên quyết nhiên hạ quyết định.

Muốn cải biến, muốn vì tộc nhân Phong Vân bộ lạc, nàng tuy có tu vi Thiên Tiên nhưng vì cảm thấy nhỏ yếu nên từ khi sinh ra chưa từng bước ra khỏi phạm vi Phong Vân bộ lạc.

Vậy thì, người có thể thay đổi vận mệnh chỉ có một, chính là nơi thần bí nhất của cả bộ lạc, là Lôi Thần tôn kính nhất.

Chương 692

Không có lựa chọn nào tốt hơn, Hoa Tư Thị định bước vào Lôi Trạch, hy vọng có thể tìm được nơi ở của đại thần thông giả vẫn luôn lưu truyền trong Phong Vân bộ lạc.

Do đó cải biến vận mệnh của mình!

Lôi Trạch chi địa hiện tại không có nguy hiểm như nàng tưởng tượng.

Hoa Tư Thị ôm quyết tâm hữu tử vô sinh bước vào, phát hiện chỉ cần tránh né một số khu vực nguy hiểm thì hoàn toàn có thể tiến vào sâu hơn.

Bất quá, sau khi nàng tiến vào Lôi Trạch chi địa và biến mất đã lâu, cả Phong Vân bộ lạc rốt cục cũng phát giác.

Đối với hành vi Hoa Tư Thị mạo phạm Lôi Trạch chi địa, cả Phong Vân bộ lạc đều cực kỳ phẫn nộ, cho rằng Hoa Tư Thị mạo phạm thần linh.

Duy độc vị tộc trưởng tu vi cao nhất Phong Vân bộ lạc, một cao thủ Kim Tiên đã sống vô tận tuế nguyệt, sau khi nghe tin lại cảm thấy tịnh không phải như thế.

Sống lâu, tự nhiên biết cũng nhiều.

So với những tộc nhân ngu muội, hắn biết rõ cái gọi là bộ lạc Thủ Hộ Thần kia từng là Yêu Thần của Yêu tộc, từng là địch nhân của Nhân tộc.

Bất quá may mắn là Lôi Thần này tịnh không phải loại Yêu Hoàng như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, người này đối đãi Nhân tộc không tệ.

Trong mấy lần đại chiến Nhân Yêu lưỡng tộc đối mặt, Lôi Thần đều tỏ vẻ hữu hảo đối với Nhân tộc.

Bất quá, tuy rằng biết hết thảy, nhưng hắn không thể nói ra, chỉ có thể nói đó là nơi ẩn thế của một đại thần thông giả.

Trong đó tịnh không có cái gọi là thần linh!

Nhìn bộ lạc chung quy đã rời xa Thánh địa rồi, Nhân tộc nên tôn kính chỉ có Thánh Mẫu nương nương và Nhân Giáo Giáo Chủ, còn có vị chí cao tồn tại kia, những người khác hoàn toàn không cần thiết tôn kính.

Kim Tiên cao thủ này cũng từng muốn cải biến, nhưng cũng vô khả nại hà.

Hắn phát hiện ra thông bệnh của kẻ yếu, khi chênh lệch quá lớn, người ta tịnh không phản tư sự yếu nhỏ của mình, mà cảm thấy đối phương thực sự quá cường đại.

Vậy quá cường đại thì phải làm sao?

Vậy thì tôn làm Thần đi!

Đem người cường đại coi như Thần, không chỉ thế, còn phải kính ngưỡng Thần, thần phục Thần, muốn trở thành con chiên của Thần.

Kim Tiên cao thủ tự nhiên biết rõ, so với Vu tộc, Yêu tộc, Nhân tộc xác thực có ưu điểm, nhưng cũng thiếu khuyết ưu điểm của hai tộc kia, ví dụ như sự vô cụ hết thảy, chiến thiên chiến địa.

Tuy rằng có linh hồn tự cường bất tức, nhưng trải qua trăm vạn năm biến thiên, cũng sắp tiêu ma hầu như không còn.

Lúc này thật sự cần một vị Nhân tộc Cộng chủ đứng ra, nhen nhóm lại nộ hỏa của Nhân tộc.

Hắn cũng đích xác cảm kích Lôi Thần trong Lôi Trạch, bởi vì sự

tồn tại của Lôi Thần đã gián tiếp che chở Phong Vân bộ lạc.

Nhưng hắn không hy vọng nhìn thấy kết quả của sự che chở là Nhân tộc quỳ rạp xuống đất thần phục, hắn càng hy vọng đó là một loại trao đổi.

Ví dụ như, nợ vị tồn tại kia thì sẽ trả lại, chứ không phải là ta quỳ xuống thần phục, coi sự che chở thành ân tứ của Thần.

Kim Tiên cao thủ tự nhiên không muốn như vậy, nhưng lại không có biện pháp cải biến, Nhân tộc Thánh địa đều không quản những việc này, hắn cũng chỉ có thể đồ hô nại hà.

Đối với Hoa Tư Thị, vị Kim Tiên tộc trưởng này lại thập phần xem trọng, cảm thấy nàng dữ chúng bất đồng.

Hoa Tư Thị vừa đi chính là vài chục năm thời gian, thời gian đằng đẵng trôi qua, cả Phong Vân bộ lạc bắt đầu giáo dục tiểu bối như sau: "Ngày xưa có một vị nữ tử gọi là Hoa Tư Thị, bởi vì bất tôn Thần, lại dám thiện sấm thánh địa Lôi Trạch, kết quả thi cốt vô tồn, các ngươi phải cẩn ký nha." "Nhớ kỹ, đối với Thần phải tôn kính, như vậy chúng ta mới có thể tồn hoạt, đây toàn là ân tứ của Thần." "Thần là tồn tại vĩ đại nhất..." Lúc này Hoa Tư Thị bị xem như phản diện, cũng đã trải qua vài chục năm thâm nhập Lôi Trạch.

Một ngày nọ, trong sâu thẳm Lôi Trạch, Lôi Thần mở bừng mắt, sau đó mỉm cười.

Một ngày nọ, trong Oa Hoàng Thiên, Nữ Oa Thánh Nhân thở dài một trận!

Một ngày nọ, tại U Minh Địa Ngục, Bình Tâm nương nương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một ngày nọ, tại hải ngoại tiên đảo, Phục Hy có chút xấu hổ, hảo huynh đệ Lôi Thần của hắn sắp trở thành phụ thân của phân thân hắn

rồi.

Có chút xấu hổ a, phân thân trở thành nhi tử của huynh đệ, tuy rằng thân thể không phải, nhưng linh hồn là a.

Tóm lại Phục Hy cũng có chút xấu hổ, bất quá ngẫm nghĩ kỹ lại, ta là ta, phân thân là phân thân, hoàn toàn không dính dáng.

Cho nên Phục Hy nghĩ thông suốt cũng không còn thấy xấu hổ nữa, cùng Lôi Thần vẫn là hảo huynh đệ, còn về phân thân sao, ngoan ngoãn làm nhi tử của hắn đi.

Đồng dạng cũng là một ngày nọ, khi Hoa Tư Thị nhìn thấy một dấu chân khổng lồ, sau một hồi tò mò tìm tòi, một trận kim quang lóe lên, nàng nháy mắt hôn mê.

Khi tỉnh lại lần nữa, một màn làm nàng kinh hách xuất hiện, bởi vì nàng cảm giác trong bụng có một sinh mệnh đang dựng dục.

Hôn mê chừng năm mươi mốt năm, nhưng một chút dấu hiệu đói bụng cũng không có.

"...

Chẳng lẽ là vĩ đại tồn tại ân tứ?" Hoa Tư Thị chấn kinh sau đó cũng mãnh liệt vui mừng.

Bởi vì trường kỳ bị tộc quần tẩy não và giáo dục, dù là nữ tử đặc biệt, nàng cũng đồng dạng đem sự cường đại không thể lý giải tôn xưng là Thần, cần thành kính quỳ bái.

Hoa Tư Thị càng nghĩ càng kích động, cảm thấy Thần ân tứ, nếu Thần đã an bài như vậy, nàng cảm động khấn vái.

Cho nên mới ban cho nàng một đứa bé.

Mang theo sự kích động như vậy, Hoa Tư Thị nào còn ý định thâm nhập Lôi Trạch, hiện tại nàng chỉ muốn mau chóng phản hồi tộc quần,

sinh hạ hài tử Thần ban cho, nuôi nấng thành người.

Cứ như vậy, Hoa Tư Thị phản hồi Phong Vân bộ lạc.

Sự trở về của Hoa Tư Thị cũng làm cho Phong Vân bộ lạc triệt để sôi trào.

Một nữ tử bị xem như giáo tài phản diện lại không chết?

Sao có thể a?

Xúc phạm Thần, tất phải chết, nếu không Thần nổi giận thì làm sao bây giờ?

“Hoa Tư Thị, ngươi dám thiện sấm thánh địa, mạo phạm tồn tại vĩ đại như vậy, tội không thể tha!” “Người đâu, bắt nàng lại!” Vị tộc trưởng mới tiền nhiệm phẫn nộ quát.

Chương 693

Một tiếng ra lệnh, cao thủ trong Phong Vân bộ lạc ánh mắt nháy mắt băng lãnh.

Trong mắt bọn họ, mạo phạm vĩ đại tồn tại, tất phải chết, nếu không Phong Vân bộ lạc sẽ xui xẻo.

"Dừng tay!

Ta mang thai hài tử của Thần!

Các ngươi không thể đối với ta như vậy!" Hoa Tư Thị hét lớn một tiếng, dọa cho cả đám cao tầng bộ lạc nhảy dựng.

Mang thai hài tử của Thần?

Sao có thể?

Quả thực làm người ta không thể lý giải!

Quả thực quá điên đảo rồi, Thần là tồn tại bực nào, sao có thể tiếp xúc với người phàm, Thần cần quỳ phục và tôn kính, không có khả năng.

Bất quá người Phong Vân bộ lạc ngu muội.

Nhân tộc Thánh địa trăm vạn năm buông thả Nhân tộc phát triển, sau khi Nhân tộc tản bộ khắp Hồng Hoang, tự nhiên sinh tồn gian nan.

Nhưng Nhân tộc lại có đại khí vận, một số sinh linh có tu pháp, sau vài lần thử thăm dò, đã trở thành "Thần" của không ít bộ lạc Nhân tộc.

Tại một bộ lạc, tồn tại cao nhất tứ ý áp bức Nhân tộc, nhưng lại cố tình không để bộ lạc đó diệt vong, nhờ đó mượn việc ngưng tụ Nhân tộc khí vận.

Những bộ lạc như vậy tại Nhân tộc rất nhiều, giữa các bộ lạc truyền miệng lẫn nhau, tự nhiên tin là thật.

Bọn họ cho rằng mỗi bộ lạc đều có Thần, Thần đang che chở Nhân tộc, nếu không Nhân tộc sẽ bị diệt tuyệt.

Ngu muội, vô tri.

Nhân tộc Thánh địa ẩn thế cũng tốt, lúc này nhìn từ phương thức sinh tồn của các bộ lạc Nhân tộc, vì sao cần Khí Vận chi tử đứng ra dẫn dắt Nhân tộc, vì sao cần lần nữa quật khởi, kỳ thật đều có nguyên nhân.

Nhân tộc khí vận to lớn, diệt không được, nhưng khí vận lớn lại nhỏ yếu, đó là nguyên tội.

Tồn tại những kẻ cưỡi lên đầu Nhân tộc tác oai tác phúc, tự xưng là Thần.

Dù có một số Thần tốt, ví dụ như Lôi Thần ở Lôi Trạch hiện tại, nhưng càng nhiều là những kẻ đối với Nhân tộc không có lợi ích gì, chỉ lợi dụng Nhân tộc làm quân cờ.

Hoa Tư Thị tạm thời giữ được tính mạng, Phong Vân bộ lạc sau khi chấn hám cũng bán tín bán nghi, đối với Hoa Tư Thị trí chi bất lý (bỏ mặc).

Nhưng theo thời gian trôi qua, gần vạn năm đã trôi qua, thế mà Hoa Tư Thị vẫn chưa sinh hạ sinh mệnh trong bụng.

Dưới tình huống này, dần dần Phong Vân bộ lạc bắt đầu chèn ép Hoa Tư Thị.

Nhân tộc cao thủ đích xác dựng dục đời sau thời gian rất dài, nhưng chưa từng nghe nói gần vạn năm thời gian thai nghén.

Thai nhi trong bụng Hoa Tư Thị, sau khi trải qua vạn năm, rõ ràng

đã bị người Phong Vân bộ lạc xem thành yêu quái.

Hạnh hảo, bởi vì sợ hãi Thần, bọn họ không có gan đánh giết Hoa Tư Thị, mà đuổi Hoa Tư Thị ra khỏi tộc quần, để nàng tự sinh tự diệt.

Hoa Tư Thị bị đuổi đi, bởi vì thai nhi trong bụng thần kỳ, dù nàng có tu vi Thiên Tiên cũng biến thành giống như phàm nhân, hành động bắt đầu khó khăn.

Không còn tộc quần che chở, nếu không có gì bất ngờ, khẳng định nàng chịu đựng không được bao lâu.

Nhưng thời khắc thần kỳ đã đến.

Khi Phong Vân bộ lạc cảm thấy Hoa Tư Thị đã chết, phái người đến xem xét thì phát hiện một màn thần kỳ.

"Trong truyền thuyết Thụy thú Kỳ Lân!" Thụy thú Kỳ Lân thuộc về thần thoại truyền thuyết, đối với Phong Vân bộ lạc mà nói là như vậy.

Thụy thú Kỳ Lân thế nhưng mỗi ngày đều đưa cái ăn cho Hoa Tư Thị, thậm chí khi mưa to gió lớn hoặc trời giá rét, sẽ vì Hoa Tư Thị che gió tránh mưa.

Một màn này không chỉ làm người Phong Vân bộ lạc trợn tròn mắt, ngay cả Hoa Tư Thị lúc đầu cũng phi thường chấn hám.

Nhưng chấn hám sau đó là càng thêm kiên định, trong truyền thuyết Thụy thú Kỳ Lân đều thủ hộ như vậy, hài nhi trong bụng định nhiên là hậu đại của Thần vĩ đại.

Người Phong Vân bộ lạc cũng kinh hoàng thất thố, mời vị tộc trưởng Kim Tiên đời trước đã bế quan thật lâu ra mặt.

Kim Tiên cao thủ bế quan đã lâu, cho nên tịnh không biết chuyện gì phát sinh.

Năm xưa sau khi Hoa Tư Thị tiến vào Lôi Trạch không lâu, hắn liền truyền ngôi tộc trưởng cho người khác rồi bế quan, trước đó còn thán tức một vị kỳ nữ tử ngã xuống.

Nhưng không ngờ bế quan xong bị người gọi tỉnh, trong thời gian bế quan lại xuất hiện một màn thần kỳ đến thế.

Kim Tiên cao thủ đốn thời đối với tộc trưởng hiện nhiệm và cao tầng Phong Vân bộ lạc thống mạ một trận, sau đó đi tới nơi ở của Hoa Tư Thị.

Nại hà, Thụy thú Kỳ Lân còn mạnh hơn hắn, nó không cho bất luận kẻ nào tới gần Hoa Tư Thị, thủ hộ vô cùng tẫn chức tẫn trách.

Kim Tiên cao thủ và người Phong Vân bộ lạc thập phần bất đắc dĩ, ngay cả Hoa Tư Thị cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể trơ mắt nhìn sự tình phát triển.

Chung quy, lại qua một vạn tám ngàn năm dựng dục.

Một ngày này, chỉ thấy một vị đạo nhân diện mạo tuấn lãng, thân mặc hắc sắc đạo bào chậm rãi đi tới.

Người này chính là Hắc Vô Thường.

Hắc Vô Thường tự nhiên vẫn luôn âm thầm quan sát Phong Vân bộ lạc và Hoa Tư Thị, chỉ là cơ duyên chưa tới, không thể xuất hiện mà thôi.

Khi Hoa Tư Thị bị đuổi khỏi Phong Vân bộ lạc, Hắc Vô Thường cũng định đi cứu trợ, nhưng khi hắn chưa kịp xuất hiện thì Thụy thú Kỳ Lân đã làm thay.

Điều này cũng làm Hắc Vô Thường một trận kinh hỉ, thầm nghĩ, xem ra đích xác là vị lai Nhân tộc Cộng chủ, Thụy thú Kỳ Lân đến thủ hộ, hắn đều không cần nhúng tay rồi.

Hắc Vô Thường biết Nhân tộc Cộng chủ tức sắp đản sinh, hắn án chiếu theo Đế Giang giao đại mà xuất hiện.

Đương nhiên, hơn một vạn năm thời gian, hắn tịnh không chờ không, một đoạn thời gian này hắn vẫn luôn chăm chú nghiên cứu Nhân tộc.

Nghiên cứu Nhân tộc, vì phụ trợ Nhân tộc Cộng chủ sắp xuất thế, cũng là đồ đệ của hắn.

Chương 694

Hắc Vô Thường quan sát gần vạn năm phát hiện, vấn đề của Nhân tộc quả thực nghiêm trọng, so với hắn biết trước đó thì Nhân tộc biến hóa quá lớn.

Ví dụ như Phong Vân bộ lạc cũng không tệ lắm này, ngu xuẩn đem Lôi Thần xem như Thủ Hộ Thần.

Nào biết đâu Lôi Thần tiền bối căn bản không thèm để ý, chẳng qua ngẫu nhiên ra tay vài lần mà thôi.

Ra tay cũng là vì để Lôi Trạch chi địa không dính nhiễm nhân quả, cho nên mới cứu người, nguyên bản thuộc về vô ý.

Phong Vân bộ lạc có thể bất diệt, áp căn không có chuyện của Lôi Thần, hoàn toàn là do bộ lạc phấn đấu và phản kháng, cho nên mới tồn hoạt đến nay.

Làm cho người ta cảm thấy buồn cười là, Phong Vân bộ lạc đem sự liều mạng và nỗ lực của tộc nhân mình coi thành sự che chở của Thần, quả thực làm người ta vô ngữ đến cực điểm.

Thông qua những điều này, cộng thêm lúc không có việc gì thì đi thăm dò các bộ lạc khác, Hắc Vô Thường cảm thấy, Khí Vận chi tử, Nhân tộc Cộng chủ cái này cần phải bồi dưỡng thật tốt.

Đệ nhất quan trọng là để cho hắn minh bạch tự cường bất tức, thứ hồn phách Nhân tộc sắp biến mất này.

Đệ nhị mới là phụ tá Nhân tộc Cộng chủ tráng đại Nhân tộc, đồng thời phụ tá Nhân tộc Cộng chủ thống lĩnh các bộ lạc khác.

Một cỗ uy áp không thể thất địch quét qua, Nhân tộc Phong Vân bộ lạc đi ra một cái Kim Tiên cao thủ, còn lại có vài cái Huyền Tiên,

những người khác đều là Chân Tiên, Thiên Tiên, Địa Tiên và nhiều nhất là phàm nhân.

Bất quá, Phong Vân bộ lạc nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sắp quật khởi rồi, là cái loại triệt để quật khởi, bởi vì bộ lạc của họ đản sinh Nhân tộc Cộng chủ.

"Nhân tộc Phong Vân bộ lạc bái kiến tiền bối!" Tiền bối, cái xưng hô này là do Nhân tộc Kim Tiên cao thủ gọi, những người còn lại thì xưng hô là Thần.

"Ha ha ha!" Chỉ thấy Hắc Vô Thường cũng cười: "Không có Thần, ta không dám xưng là Thần.

Thế gian không có Thần, chỉ có Thần Đạo, chỉ có Thần Tôn tiền bối một người mới có thể thành Thần.

Phong Vân bộ lạc có được ngày hôm nay là nhờ sự liều mạng và nỗ lực của các ngươi, không phải là cái gọi là Thần giúp đỡ.

Ngô nãi Thần Đạo đệ tử Hắc Vô Thường!" Hắc Vô Thường lời này vừa nói ra, chỉ thấy Kim Tiên cao thủ cũng thập phần kinh ngạc, trừ hắn ra, những Nhân tộc còn lại đều một trận kinh khủng, bởi vì trong mắt bọn họ, đây là tiết độc Thần a!

Hắc Vô Thường nhìn thấy Phong Vân bộ lạc chấn kinh, cũng nhịn không được thở dài, trong lòng nói: Xem ra nhiệm vụ của đệ tử vị lai này không nhẹ a, lập tức phải một lần nữa ngưng tụ Nhân tộc tự cường bất tức tân hỏa, cải chính cái gọi là Thần chi mâu thuẫn.

Nhân tộc dựa vào chính mình, không phải cái gọi là Thần.

Trách không được Thống lĩnh từng nói, Thần Tôn phía trước có một câu nói, nếu có thể làm được câu nói đó, ta liền công đức viên mãn.

Hắc Vô Thường thật sâu nhớ rõ, Hình Thiên thống lĩnh nói với

hắn: “Thần Tôn tiền bối có câu nói bảo ta nói cho ngươi, giáo đạo Nhân tộc Cộng chủ, phải để hắn triệt để minh ngộ ‘Nhân định thắng thiên’, như vậy ngươi liền công đức viên mãn.” Một câu nói này, lúc ban đầu Hắc Vô Thường cũng không để ý, bất quá giờ khắc này, hắn rốt cuộc biết câu nói này có bao nhiêu nặng.

Nhìn xem trước mắt những tộc nhân Phong Vân bộ lạc đầy mặt chấn hám này đi.

Tại đây đâu có cách nói 'Nhân định thắng thiên'?

Trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm, đối với tồn tại cường đại thì triệt để quỳ phục.

Không phải cái loại ẩn nhẫn tạm thời thần phục, mà là một loại quỳ phục từ tâm lý đến thân thể, không dám phản kháng.

Vị giáo đạo Nhân tộc Phục Hy phân thân này, muốn minh bạch điểm quan trọng nhất này.

Bỗng nhiên, chỉ nghe một tiếng hét thảm: “A!” Hắc Vô Thường đang suy tư, Phong Vân bộ lạc đang chấn kinh, tại một khắc này đều bị tiếng hét của Hoa Tư Thị làm bừng tỉnh.

Phục Hy sắp đản sinh rồi!

Hắc Vô Thường cũng nháy mắt thanh tỉnh, không nói hai lời, trực tiếp vung tay lên, Hoa Tư Thị liền nằm trên một chiếc vân sàng (giường mây).

Lúc này trong tay Hắc Vô Thường cũng hiện ra một khỏa kim sắc đan dược.

“Phục hạ!” Hắc Vô Thường rõ ràng nhớ rõ Thần Tôn tiền bối dặn dò, nhất định phải tại trước khi Hoa Tư Thị đản sinh Phục Hy cho nàng dùng.

Hoa Tư Thị cũng bản năng nuốt xuống, phảng phất có một loại hấp dẫn, tất phải nuốt xuống giống nhau.

Quả nhiên!

Sau khi nuốt xuống khỏa đan dược kia, không bao lâu, bỗng nhiên gian cả Phong Vân bộ lạc tường thụy biến địa (điềm lành khắp nơi), Thụy thú Kỳ Lân tê minh, có đủ loại thần kỳ phù ngoạn.

"Oa oa oa..." Tiếng hài nhi khóc nỉ non tại một khắc này vang lên.

Phục Hy đản sinh, quan trọng nhất là, Phục Hy phân thân và Nhân tộc giống nhau như đúc.

Bất quá điều này tịnh không quan trọng, Hắc Vô Thường bao gồm cả Nhân tộc tịnh không có cảm thấy bất cứ sự ngoài ý muốn nào, bởi vì Nhân tộc không phải là như vậy sao?

Chỉ có Nhân tộc hài nhi mới như vậy, chẳng lẽ thành yêu quái hay sao?

Lúc này Hoàng Thiên đang du lịch vạn năm, cũng bỗng nhiên dừng lại, sau đó mỉm cười, toàn tức hướng về phía Phong Vân bộ lạc mà đi.

Cũng là một khắc này, Thánh Nhân nháy mắt cảm ứng được, Nhân tộc đệ nhất cái Cộng chủ Phục Hy phân thân đản sinh, đợi khi công đức viên mãn, hẳn chính là Nhân tộc Thiên Hoàng.

Vì đệ tử sau này, để phụ tá vị Nhân tộc Cộng chủ này thật tốt, các Thánh Nhân cũng bắt đầu quan chú nhất cử nhất động của Hắc Vô Thường và Phục Hy, cũng tốt vì đệ tử tương lai mà xuất mưu hoa sách.

Việc Phục Hy hàng sinh cũng oanh động cả Hồng Hoang!

Hắc Vô Thường khi đưa ra yêu cầu muốn thu Phục Hy làm đồ đệ, cả Phong Vân bộ lạc thập phần chấn kinh.

Sau đó, Hắc Vô Thường tự nhiên cũng vì tộc nhân Phong Vân bộ lạc mà giới thiệu lai lịch của mình.

"Ngô nãi Thần Đạo đệ tử, Minh Thần Quân tu sĩ Hắc Vô Thường, lần này tôn Thần Tôn chi mệnh tới giáo đạo đứa bé này." "Dám hỏi Thượng Thần, Thần Đạo là gì?

Minh Thần Quân lại là gì?

Thượng Thần định minh bạch, đứa bé này đối với Phong Vân bộ lạc chúng ta phi thường quan trọng." Kim Tiên cao thủ trong Phong Vân bộ lạc phi thường thảm thắc hỏi.

Phục Hy đản sinh thập phần bất bình phàm, Kim Tiên cao thủ cũng định mang theo đứa bé này đi tới Nhân tộc Thánh địa, hy vọng đứa bé này có thể được Nhân tộc Thánh địa tài bồi, tẫn quản hắn cũng không biết Nhân tộc Thánh địa có đáp ứng hay không.

Nhưng Kim Tiên cao thủ không định buông tha, bởi vì hắn cảm thấy đứa bé này ngày sau định nhiên bất phàm.

"Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương nãi là vãn bối của Thần Tôn tiền bối nhà ta, Thần Tôn của Thần Đạo chúng ta là trưởng bối của Nhân tộc Thánh Mẫu, các ngươi có thể yên tâm chưa?" Hắc Vô Thường nói.

"Tê!" Lời này vừa nói ra, Kim Tiên cao thủ nháy mắt bị chấn hám đến đạo tâm bất ổn, ngay cả những tộc nhân khác của Phong Vân bộ lạc đều mộng.

Chương 695

Ai không biết Nữ Oa nương nương là Nhân tộc Thánh Mẫu?

Cổ lão tương truyền, Nhân tộc là do Nữ Oa nương nương sáng tạo, là đệ nhất chí cao tồn tại của Nhân tộc.

Tuy rằng Nhân tộc tứ tán khắp Hồng Hoang, cũng chưa từng gặp qua Nữ Oa nương nương, nhưng bản nguyên lạc ấn trong lòng sẽ không sai.

Thánh Mẫu nương nương tiền bối?

Là môn nhân của tiền bối Thánh Mẫu nương nương...

Đáng thương cho Phong Vân bộ lạc, cũng là một bộ lạc Nhân tộc không tệ, nhưng lại bởi vì một câu nói của Hắc Vô Thường mà bị chấn hám đến không biết làm sao cho phải.

Hắc Vô Thường lời này vừa nói ra, tự nhiên hết thảy thủy đáo cừ thành.

Hắc Vô Thường cũng đặt tên cho đứa bé là Phục Hy, ban cho một viên Cố Bản Kim Đan, đợi mười sáu năm sau sẽ đích thân thu đồ đệ.

Như vậy, Hắc Vô Thường hoàn thành chuyến đi đầu tiên tới Phong Vân bộ lạc, hiện tại chỉ đợi mười sáu năm sau tới chính thức thu đồ đệ.

Bất quá, Phục Hy như hôm nay lại trở thành hy vọng lớn nhất của cả Phong Vân bộ lạc, Kim Tiên cao thủ sau khi minh bạch một ít sự tình, cũng đích thân chiếu cố Phục Hy lớn lên.

Đợi Phục Hy mười sáu tuổi, phương khả công đức viên mãn.

Hồng Hoang thời gian chuyển thuấn tức thệ, chớp mắt mười sáu

năm vội vàng trôi qua.

Lúc này Phục Hy không hổ là bỉnh thừa thiên địa khí vận mà sinh, tuy rằng chỉ là Phục Hy bản thể phân thân chuyển thế trọng sinh, nhưng bởi vì tác dụng của viên kim đan mà Hắc Vô Thường cho dùng trước đó, ngắn ngủi mười sáu năm, cộng thêm bản nguyên cường đại, mười sáu năm sau Phục Hy tu vi đã đạt tới Thiên Tiên tầng thứ.

Từ sau đó cảnh giới và tu vi mới bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Nhân tộc Kim Tiên cao thủ cũng sớm nói với Phục Hy, đợi khi thành niên sẽ có cao nhân đích thân thu làm đồ đệ, đến lúc đó người này chính là lão sư của hắn.

Vì thế Phục Hy thập phần mong chờ, hắn sớm nghe mẫu thân và trưởng lão nói, lúc vừa xuất sinh đã được cao nhân tới thủ hộ.

Cao nhân là môn hạ đệ tử của trưởng bối của Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa Thánh Nhân, điều này cũng làm hắn thập phần mong chờ.

Quả nhiên, Hắc Vô Thường đã đến, sau khi gặp Phục Hy cũng thập phần hài lòng, sau đó chính thức thu Phục Hy làm đồ đệ.

Vốn tưởng rằng là cảnh tượng ly biệt, nhưng làm cho Phong Vân bộ lạc kinh hỉ chính là, sự tình không phải như vậy.

Phục Hy sau khi bái sư xong, mở miệng nói: "Lão sư, hết thảy những lời ngài nói là thật sao?" "Si nhi, vi sư tự nhiên sẽ không gạt ngươi." Hắc Vô Thường cũng khẩn trương mô phỏng theo Thống lĩnh Hình Thiên và Đế Giang đại nhân, tận lượng để mình trở thành một lão sư tốt.

Mới đầu Hắc Vô Thường cũng có chút hoảng, lần đầu làm người thầy, Hắc Vô Thường cũng kích động a, huống chi là trở thành lão sư của một vị Nhân tộc Cộng chủ.

"Vì sao?" Phục Hy hỏi.

Phục Hy tuổi tuy nhỏ, nhưng kiến thức lại mạnh hơn tộc nhân Phong Vân bộ lạc quá nhiều.

Từ nhỏ có Kim Tiên cao thủ giáo dục thành người, nhãn giới tự nhiên khoan quảng.

"Bỉnh trì thiên địa khí vận mà sinh, vị lai gánh vác cự đại trách nhiệm.

Tu tiên cầu đạo đối với ngươi tịnh không thích hợp, nhiệm vụ lớn hơn của ngươi là tráng đại Nhân tộc.

Vi sư hỏi ngươi, ngươi có biết Hồng Hoang không?" Phục Hy cũng một trận kinh ngạc, không dám giấu giếm, hắn cũng đối với tu luyện tịnh không thập phần xem trọng, do được Kim Tiên cao thủ giáo đạo nên không giống tộc nhân bình thường.

Hắn đối với sự tình không có quy củ trong tộc quần cảm thấy phi thường khó chịu, muốn cải biến hết thảy.

Vốn tưởng rằng phải đi theo lão sư tu luyện, đợi tu vi đại thành quay về mới làm thay đổi, không ngờ Hắc Vô Thường lão sư đối với hắn ân thâm tự hải, trực tiếp dừng chân tại Phong Vân bộ lạc, đích thân giáo đạo.

Đối với câu hỏi của Hắc Vô Thường, Phục Hy trầm tư một phen rồi nói: "Đệ tử theo như lời người nói, biết được ngã Nhân tộc như hôm nay là Hồng Hoang bá chủ, sau khi thiên địa bá chủ Vu Yêu lưỡng tộc rút lui, trở thành tồn tại mạnh nhất.

Bất quá..." Nói đến câu này, Phục Hy dừng lại, hồi lâu sau mới cảm thán nói: "Nhân tộc Thánh địa có trăm vạn năm không xuất thế, phảng phất như đang buông thả Nhân tộc phát triển.

Cũng thật tàm quý, tộc nhân ta ngu muội, đối với tồn tại tu vi cao thì không tư khảo vượt qua, ngược lại thần phục.

Tung quan Hồng Hoang, không có bá chủ nào như vậy.

Nghe đồn rằng Nhân tộc thời kỳ vừa mới đản sinh, Nhân tộc tam vị Tổ Tiên dẫn dắt Nhân tộc..." Phục Hy một trận cảm thán, cảm thán Nhân tộc biến hóa, từ trước kia người người như rồng, tự cường bất tức, chậm rãi biến thành bộ dáng như hiện tại.

Tuy rằng hắn chỉ có thể hiểu biết về Phong Vân bộ lạc, nhưng trưởng lão từng nói với hắn, không chỉ Phong Vân bộ lạc như vậy, các bộ lạc khác cũng sẽ như thế, thậm chí có nơi còn không bằng.

Hắc Vô Thường sau khi nghe xong liền gật đầu nói: "Ngươi nói không sai, ngươi phải nhớ kỹ, đặc biệt là ngươi, bỉnh trì thiên địa khí vận mà sinh, tất phải minh bạch mấu chốt trong đó.

Phàm là tồn tại như vậy, cầu đạo chỉ là thứ yếu, cống hiến và công lao mới là quan trọng nhất.

Một chút cải biến Nhân tộc, ngưng tụ Nhân tộc khí vận, ngươi sẽ phát hiện, đó mới là tiền đề để tu vi tiến bộ nhanh nhất, ngươi hòa với người khác là không giống nhau..." Chỉ một câu "ngươi và người khác không giống nhau", Phục Hy triệt để khẳng định, hắn đích xác cùng người khác không giống nhau.

Trước kia trong minh minh chi trung tổng có một loại chỉ dẫn, loại chỉ dẫn cảm ngộ đó cùng tộc nhân bình thường không giống nhau.

"Lão sư, đệ tử minh bạch!" Phục Hy nói.

"Thiện!" Hắc Vô Thường gật đầu, đối với Phục Hy thập phần hài lòng.

Phục Hy cũng không hổ là Khí Vận chi chủ, thật dễ dạy bảo, một điểm liền thông, điểm này dù là Hắc Vô Thường cũng thập phần hâm mộ.

Bất quá, Hắc Vô Thường cũng biết, khí vận bầu bạn với ma

luyện.

Đệ tử này tuy rằng nhìn như thông tuệ, một điểm liền thông, chí hướng cao xa, nhưng khảo nghiệm sắp phải đối mặt lại thập phần khó khăn.

Hắn phụ trợ, tịnh không phải dạy Phục Hy tu luyện, mà là giúp hắn giải quyết từng cái lại từng cái ma luyện.

Nhất niệm chí thử, Hắc Vô Thường vung tay lên, chỉ thấy một đạo lưu quang lóe lên, bay vào mi tâm Phục Hy.

"Đây là Chân truyền của Thần Đạo chính tông đệ tử ta, do Thần Tôn tiền bối ban cho ta, đây là căn bản của hết thảy.

Ngày sau ngươi phải cần gia tu luyện, đối với tương lai bất quản gặp phải bất kỳ ma luyện hay khảo nghiệm nào, đều có tác dụng chí quan trọng yếu.

Trở về đi, phàm là có chỗ nào không hiểu, có thể tới tìm vi sư.

Vi sư chờ ngươi trở thành tộc trưởng Phong Vân bộ lạc một ngày, coi như đặt ra cho ngươi một cái tiểu mục tiêu đi." Hắc Vô Thường phất phất tay, sau đó cho lui Phục Hy đang có chút không hiểu.